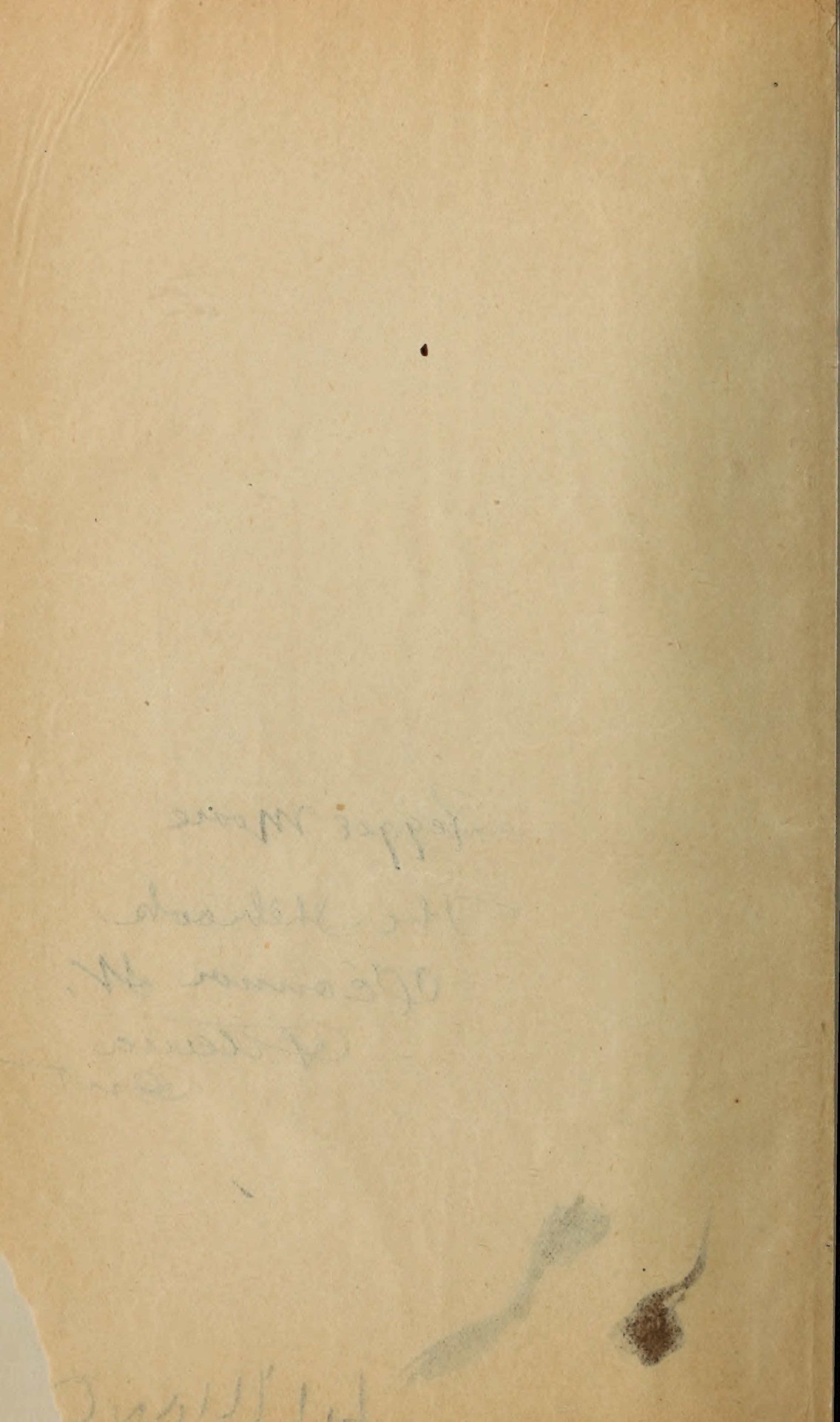

Reggie Moore
The Sherbrook
O'Connor St.
Ottawa
Ont

William

L. G.

DICTIONNAIRE

FRANÇAIS-GREC

b

ON TROUVE A LA MÊME LIBRAIRIE :

Dictionnaire Grec-Français, précédé d'une liste des formes difficiles des verbes et suivi d'un vocabulaire des noms propres, rédigé sur un plan très méthodique, d'après les travaux lexicographiques les plus récents, à l'usage des élèves des classes de grammaire et des lettres, par *M. E. Talbot* : quatrième édition ; 1 fort vol. grand in-8° de 1 100 pages. — *rel. toile*, 8 f.

Dictionnaire Français-Latin, rédigé d'après les travaux lexicographiques les plus récents et les plus accrédités, par *J. Geoffroy*, agrégé des classes de grammaire des lycées : vingt-huitième édition ; ouvrage approuvé par le ministre de l'instruction publique pour les classes des lycées et des collèges ; 1 fort vol. grand in-8°, de 568 pages. — *rel. toile*, 3 f. 75 c.

Dictionnaire Latin-Français, rédigé d'après les meilleurs auteurs, par *M. J. Geoffroy*, professeur agrégé des classes de grammaire des lycées : vingtième édition, suivie d'un vocabulaire des noms propres ; 1 vol. grand in-8° de 516 pages. — *rel. toile*, 3 f. 75 c.

Lexique étymologique Latin-Français, précédé d'un tableau des suffixes et suivi d'un vocabulaire des noms propres, rédigé sur un plan très méthodique, d'après les travaux lexicographiques les plus récents, et présentant les différentes significations des mots déduites du sens primitif, avec l'indication de leur étymologie, par *M. F. Jacob*, agrégé de l'Université, ancien proviseur du lycée de Charleville, officier de l'instruction publique ; 1 fort vol. grand in-8° à deux colonnes, de XCVIII-1276 pages. — *rel. toile*, 8 f.

Grammaire grecque, ou Méthode pour étudier la langue grecque, par *J. L. Burnouf* ; 1 vol. in-8°. — *cart.*, 3 f.

Grammaire latine, ou Méthode pour étudier la langue latine, par *J. L. Burnouf*, inspecteur général de l'Université : vingt-huitième édition ; 1 vol. in-8°. — *cart.*, 2 f. 75 c.

Gradus ad Parnassum, ou Dictionnaire prosodique et poétique de la langue latine, à l'usage des élèves des classes de grammaire et des lettres, rédigé sur un nouveau plan méthodique pour servir à des exercices de prosodie, de versification et de métrique, conformément aux programmes de l'enseignement secondaire classique, par *M. E. Pessonneaux*, professeur du lycée Henri IV : quatrième édition ; 1 fort vol. grand in-8°, de 690 pages. — *rel. toile*, 6 f.

Grammaire de la Langue française, rédigée conformément aux programmes officiels des lycées et des écoles normales primaires, par *J. Clément*, agrégé de grammaire, ancien proviseur, revue et publiée par *M. J. L. Clément*, agrégé de grammaire, professeur au collège Stanislas ; 1 fort vol. in-12. — *cart.* 3 f. 25 c.

Grammaire complète de la Langue française, précédée d'une introduction sur les origines de la langue française, *à l'usage des classes supérieures*, par *Auguste Lemaire*, professeur du lycée Louis-le-Grand et maître de conférences de l'École normale supérieure : quatrième édition, revue et mise au courant de la dernière édition du Dictionnaire de l'Académie ; 1 fort vol. in-8°, de 450 pages. — *cart.*, 4 f.

DICTIONNAIRE
FRANÇAIS-GREC

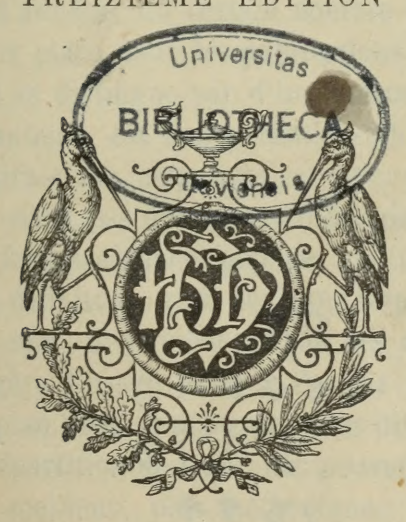
SUIVI D'UN VOCABULAIRE DES NOMS PROPRES

OUVRAGE RÉDIGÉ SUR UN PLAN MÉTHODIQUE
D'APRÈS LES TRAVAUX LEXICOGRAPHIQUES LES PLUS RÉCENTS

PAR E. TALBOT

DOCTEUR ÈS LETTRES
PROFESSEUR HONORAIRE DE L'UNIVERSITÉ
AUTEUR DU DICTIONNAIRE GREC-FRANÇAIS

TREIZIÈME ÉDITION

PARIS
IMPRIMERIE ET LIBRAIRIE CLASSIQUES
MAISON JULES DELALAIN ET FILS
DELALAIN FRÈRES, Successeurs
56, RUE DES ÉCOLES.

1894.

AVANT-PROPOS.

L'utilité des thèmes grecs est un fait aujourd'hui hors de discussion. L'administration supérieure de l'Université, en graduant cet exercice depuis les classes élémentaires jusqu'à celles d'humanités, et en le maintenant non-seulement dans les programmes de la licence, mais dans ceux de l'agrégation de grammaire et des lettres, a prouvé toute l'importance qu'elle attache à cet excellent procédé d'apprentissage de la langue grecque, recommandé par l'autorité de Rollin et par une foule d'éminents esprits qui ne sont, après tout, que les organes de la raison et de l'expérience.

De là le besoin de dictionnaires, offrant aux enfants et aux jeunes gens la nomenclature complète, la variété d'acceptions et la traduction exacte des mots qui peuvent entrer dans les textes qu'ils ont à faire passer du français dans le grec. Ces secours indispensables ne leur ont point fait défaut. Depuis une trentaine d'années, un certain nombre de dictionnaires français-grecs ont pris leur place dans les publications classiques, et il n'en est pas un seul qui ne se distingue par d'incontestables qualités : le nom de chacun de leurs auteurs est une garantie suffisante de leur mérite.

A quoi bon alors, dira-t-on, cette publication nouvelle? La réponse est facile. Un dictionnaire n'est pas une œuvre d'imagination, mais d'utilité. Il n'a donc jamais une forme tellement arrêtée, une perfection si manifeste et, pour ainsi dire, si définitive, qu'il devienne impossible d'y ajouter ou d'en retrancher, en un mot, de l'améliorer par des changements, par des innovations, que suggère l'usage joint à l'esprit de méthode et même d'économie. Ainsi, le plan peut se présenter sous diverses faces : l'inventaire des mots et la répartition des matières peuvent être envisagés d'un point de vue nouveau, meilleur, plus méthodique : l'étendue des articles est susceptible de restriction ou de développement suivant certaines opportunités qu'une pratique constante rend familières ou qu'elle fait pressentir. Il en est de même de la disposition typographique : la netteté du texte, l'emploi intelligent de tels ou tels caractères, correspondant à telle ou telle distribution lexicologique, sont de nature à exercer une notable influence sur l'esprit des élèves, qui ont à consulter, à feuilleter leur dictionnaire pour en transporter les différents mots dans leur traduction. Enfin, la diffusion d'un pareil livre peut être plus rapide, plus étendue, quoique non

moins efficace, s'il s'offre au public sous un format commode, facile à manier, qui réunisse tout ensemble une somme compacte de faits, bien clairs, bien lisibles, et une grande modicité dans le prix par suite d'une heureuse exécution.

Voué depuis plus de trente ans à la carrière de l'enseignement, vivant par choix, plus encore que par circonstance, dans un commerce intime et assidu avec les meilleurs écrivains de la Grèce, désireux enfin de propager le plus loin et le plus sûrement possible, je ne dis pas seulement le goût, mais la connaissance d'une langue que tous les hommes de sens considèrent comme indispensable à toute nation savante et lettrée, nous avons été vivement frappé de la valeur des motifs que nous venons d'exposer, et, après nous être convaincu qu'il y avait quelque amélioration à apporter à la confection d'un dictionnaire français-grec, nous nous sommes mis résolûment au travail.

Nous avons commencé par nous tracer un plan fixe, invariable, sur la précision et sur la netteté duquel nous nous sommes éclairé du jugement et de l'expérience de plusieurs maîtres consommés en pédagogie. Le plan arrêté, nous avons pris pour base de notre nomenclature les dictionnaires français classiques les plus accrédités. Pour la traduction, nous avons, à l'exemple de nos devanciers, puisé aux sources de la plus pure grécité, c'est-à-dire dans les écrits des bons auteurs; mais en contrôlant nos recherches d'après les meilleurs et les plus récents travaux de lexicographie grecque, publiés en France, en Allemagne et en Angleterre. Comme la langue française s'est enrichie, depuis quelques années, d'un certain nombre de mots auxquels le mouvement progressif de l'industrie et des arts et la nécessité usuelle ont désormais donné chez nous le droit de bourgeoisie, nous avons recouru, pour les traduire, à la langue grecque moderne, sans sortir toutefois de la réserve imposée à cette innovation. Cependant il nous a paru intéressant de rappeler ainsi aux élèves comment l'étude de la langue d'Homère et de Démosthène a des liens avec celle du grec moderne, aujourd'hui surtout que leurs descendants, dont la France a contribué à reconstituer la nationalité et l'indépendance, tendent à se rapprocher chaque jour des termes et des tours de phrases qui ont immortalisé le nom et les œuvres de leurs aïeux.

Nous avons indiqué par des chiffres les variétés d'acception de chaque mot français, ce qui introduit dans la nomenclature beaucoup de régularité et de clarté.

Nous avons séparé scrupuleusement, dans tous les mots grecs, le radical de la désinence; et, pour éviter toute erreur, nous avons écrit intégralement, presque partout, le nominatif et le génitif des noms dont la

déclinaison est imparisyllabique, et dont, par conséquent, le thème ne se dessine qu'au génitif. Pour les verbes, même séparation, avec une particularité que nous avons crue essentiellement utile et qui consiste à commencer toujours par l'infinitif présent.

L'exactitude rigoureuse avec laquelle nous nous sommes appliqué à traduire chaque mot français par le terme grec qui nous a paru le mieux approprié, nous a permis de ne citer d'exemples que dans une juste limite; mais nous n'y avons pas manqué dans tous les cas exceptionnels, c'est-à-dire quand ces exemples étaient nécessaires pour l'intelligence d'une acception difficile, d'un idiotisme, et notamment pour faire mieux saisir les différents emplois des prépositions et de quelques pronoms et adverbes.

En revanche, nous n'avons pas hésité à faire une large part à la traduction des gallicismes, que nous avons placés en leur lieu sous le titre de *locutions diverses*, et dont nous avons soigné très-attentivement la rédaction.

Afin de ne pas tomber dans les redites et dans les renvois, nous avons dressé à part la liste des verbes irréguliers avec leurs principaux temps, y compris l'adjectif verbal. Nous donnons aussi séparément un dictionnaire étendu des noms propres d'hommes et de pays.

Finalement, tout en renfermant notre ouvrage dans les proportions du nécessaire, nous ne nous sommes point abstenu d'y répandre, au besoin, une abondance relative qui le préservât de la sécheresse et de l'aridité. Par ce moyen, nous avons pensé que notre livre pourrait être d'usage dans toutes les classes où le thème grec est prescrit.

Un dernier mot à nos collègues. Ce n'est qu'après nous être senti fort des conseils judicieux et du concours actif de plusieurs amis que nous avons entrepris ce travail de soin et de patience. Une fois à l'œuvre, nous n'avons rien négligé pour que le texte de notre Dictionnaire fût aussi net et aussi correct que possible. Les épreuves en ont été lues et relues avec une attention minutieuse par nous-même et par d'habiles correcteurs. Cependant, comme nous avons retrouvé et que des observations amicales nous ont fait apercevoir quelques fautes qui semblaient avoir défié nos soins attentifs, nous nous sommes empressé, avant de procéder à un nouveau tirage, de faire disparaître tout ce que notre ouvrage pouvait avoir de défectueux. Nous nous plaisons à croire que cette amélioration sensible sera pour notre dictionnaire un nouveau titre de recommandation à un accueil aussi bienveillant que celui qu'il a déjà reçu, et qu'on y reconnaîtra un vif désir d'être utile aux élèves que l'Université confie à notre dévouement.

EUGÈNE TALBOT.

TABLE DES ABRÉVIATIONS.

acc.	*accusatif.*
adj.	*adjectif.*
adj. poss.	*adjectif possessif.*
adv.	*adverbe.*
aor.	*aoriste.*
comp.	*comparatif.*
conj.	*conjonction.*
dat.	*datif.*
fig.	*figuré.*
fut.	*futur.*
gén.	*génitif.*
imp.	*imparfait.*
impér.	*impératif.*
impers.	*impersonnel.*
ind.	*indicatif.*
indécl.	*indéclinable.*
inf.	*infinitif.*
interj.	*interjection.*
loc. adv.	*locution adverbiale.*
loc. conj.	*locution conjonctive.*
n. f.	*nom féminin.*
n. m.	*nom masculin.*
n. n.	*nom neutre.*
nom.	*nominatif.*
parf.	*parfait.*
part.	*participe.*
pass.	*passif.*
pers.	*personne.*
pl.	*pluriel.*
plus-que-parf.	*plus-que-parfait.*
prép.	*préposition.*
pron.	*pronom.*
pron. pers.	*pronom personnel.*
propr.	*propre.*
sing.	*singulier.*
sous-ent.	*sous-entendu.*
subj.	*subjonctif.*
sup.	*superlatif.*
v. intr.	*verbe intransitif.*
v. pr.	*verbe pronominal.*
v. tr.	*verbe transitif.*

TABLE ALPHABÉTIQUE

DES

PRINCIPAUX VERBES IRRÉGULIERS.

A

Ἀγείρειν, ἀγείρ-ω, fut. ἀγερ-ῶ, aor. ἤγειρ-α, parf. ἤγερκ-α ou ἀγήγερκ-α. Verbal, ἀγερτέ-ον.

Ἀγνύναι, ἄγνυμι ou ἀγνύ-ω, imp. ἐάγν-υν ou ἐάγνυ-ον, fut. ἄξ-ω, aor. ἔαξ-α, parf. 2 ἔαγ-α. Verbal, ἀκτέ-ον.

Ἄγειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω, aor. 2 ἤγαγ-ον, parf. ἀγήοχ-α. Verbal, ἀκτέ-ον, usité seulement dans les composés.

Αἱρεῖν, αἱρ-έω, ῶ, fut. αἱρήσ-ω, aor. 2 εἷλ-ον, parf. ᾕρηκ-α. Au passif : fut. αἱρεθήσ-ομαι, aor. ᾑρέθ-ην, parf. ᾕρη-μαι. Verbal, αἱρετέ-ον.

Αἰσθάνεσθαι, αἰσθάν-ομαι, fut. αἰσθήσ-ομαι, aor. 2 ᾐσθ-όμην, parf. ᾔσθη-μαι. Verbal, αἰσθητέ-ον.

Ἀκούειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι, parf. ἤκουσ-α, parf. 2 ἀκήκο-α. Au passif : fut. ἀκουσθήσ-ομαι, aor. ἠκούσθ-ην, parf. ἤκουσ-μαι. Verbal, ἀκουστέ-ον.

Ἀλᾶσθαι, ἀλ-άομαι, ῶμαι, fut. ἀλήσ-ομαι, parf. ἀλάλη-μαι.

Ἀλείφειν, ἀλείφ-ω, fut. ἀλείψ-ω, aor. ἤλειψ-α, parf. ἀλήλιφ-α. Au passif : fut. ἀλειφθήσ-ομαι, aor. ἠλείφθ-ην, parf. ἀλήλιμ-μαι. Verbal, ἀλειπτέ-ον.

Ἀλεῖν, ἀλ-έω, ῶ, fut. ἀλέσ-ω, aor. ἤλεσ-α, parf. ἀλήλεκ-α. Verbal, ἀλεστέ-ον.

Ἁλίσκεσθαι, ἁλίσκ-ομαι, fut. ἁλώσ-ομαι, aor. 2 ἧλ-ων ou ἑάλ-ων, parf. ἥλωκ-α ou ἑάλωκ-α.

Ἅλλεσθαι, ἅλλ-ομαι, fut. ἁλ-οῦμαι, aor. ἡλάμην. Verbal, ἁλτέ-ον.

Ἁμαρτάνειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι, aor. 2 ἥμαρτ-ον, parf. ἡμάρτηκ-α. Verbal, ἁμαρτητέ-ον.

Ἀναλίσκειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ω, aor. ἀνήλωσ-α, parf. ἀνήλωκ-α. Verbal, ἀναλωτέ-ον.

Ἁνδάνειν, ἁνδάν-ω, imp. ἑάνδαν-ον, fut. ἁδήσ-ω, aor. 2 ἕαδ-ον

Ἀνέχεσθαι, ἀνέχ-ομαι, imp. ἀνειχ-όμην ou ἠνειχ-όμην, fut. ἀνέξ-ομαι ou ἀνασχήσ-ομαι, aor. ἀνεσχ-όμην ou ἠνεσχ-όμην, parf. ἀνέσχη-μαι. Verbal, ἀνασχετέ-ον.

Ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω, aor. ἀνῆκ-α, parf. ἀνεῖκ-α. Au passif : fut. ἀνεθήσ-ομαι, aor. ἀνείθ-ην, parf. ἀνεῖ-μαι. Verbal, ἀνετέ-ον.

Ἀνοίγειν, ἀνοίγ-ω, imp. ἀνέῳγ-ον ou ἤνοιγ-ον, fut. ἀνοίξ-ω, aor. ἀνέῳξ-α ou ἤνοιξ-α, parf. ἀνέῳχ-α. Au passif : fut. ἀνοιχθήσ-ομαι, aor. ἀνεῴχθ-ην, parf. ἀνέῳγ-μαι. Verbal, ἀνοικτέ-ον.

Ἀνορθοῦν, ἀνορθ-όω, ῶ, fut. ἀνορθώσ-ω, aor. ἀνώρθωσ-α ou ἠνώρθωσ-α, parf. ἀνώρθωκ-α ou ἠνώρθωκ-α.

Ἀπαγορεύειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπαγορεύ-σω ou ἀπερ-ῶ, aor. 1 ἀπηγόρευσ-α, aor. 2 ἀπεῖπ-ον, parf. ἀπείρηκ-α. Verbal, ἀπαγορευτέ-ον.

Ἀπεχθάνεσθαι, ἀπεχθάν-ομαι, fut. ἀπεχθήσ-ομαι, aor. ἀπηχθ-όμην, parf. ἀπήχθη-μαι.

Ἀποχρῆναι, ἀπόχρη, imp. ἀπέχρη, fut. ἀποχρήσει, aor. ἀπέχρησε.

Ἀραρίσκ-ειν, ἀραρίσκ-ω, imp. ἀράρισκ-ον, fut. ἄρσ-ω, aor. 1 ἦρσ-α ou ἄρσ-α, aor. 2 ἄραρ-ον ou ἤραρ-ον, parf. ἄρηρ-α ou ἄραρ-α.

Ἀρέσκειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω, aor. ἤρεσ-α, parf. ἤρεκ-α ou ἀρήρεκ-α. Verbal, ἀρεστέ-ον.

Ἀροῦν, ἀρ-όω, ῶ, fut. ἀρόσ-ω, aor. ἤροσ-α, parf. ἀρήροκ-α.

Ἁρπάζειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω ou ἁρπάξ-ω, aor. ἥρπασ-α ou ἥρπαξ-α, parf. ἥρπακ-α. Au passif : fut. ἁρπασθήσ-ομαι ou ἁρπαγήσ-ομαι, aor. ἡρπάσθ-ην ou ἡρπάγ-ην, parf. ἥρπασ-μαι. Verbal, ἁρπακτέ-ον et ἁρπαστέ-ον.

Ἀφικνεῖσθαι, ἀφικν-έομαι, οῦμαι, fut. ἀφίξ-ομαι, aor. 2 ἀφικ-όμην, parf. ἀφῖγ-μαι. Verbal, ἀφικτέ-ον.

Αὐξάνειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, aor. ηὔξησ-α, parf. ηὔξηκ-α. Verbal, αὐξητέ-ον.

B

Βαίνειν, βαίν-ω, fut. βήσ-ομαι, aor. 2 ἔβ-ην, d'où l'impér. βῆθι, le subj. βῶ, l'opt. βαίην; parf. βέβηκ-α. Verbal, βατέ-ον, usité seulement dans les composés.

Βάλλειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ, aor. 2 ἔβαλ-ον, parf. βέβληκ-α. Au passif: fut. βληθήσ-ομαι, aor. ἐβλήθ-ην. Verbal, βλητέ-ον.

Βιβρώσκειν, βιβρώσκ-ω, fut. βρώσ-ομαι, aor. 2 ἔβρ-ων, parf. βέβρωκ-α. Verbal, βρωτέ-ον.

Βλαστάνειν, βλαστάν-ω, fut. βλαστήσ-ω, aor. 2 ἔβλαστ-ον, et, dans le sens actif, ἐβλάστησ-α, parf. βεβλάστηκ-α ou ἐβλάστηκ-α.

Βούλεσθαι, βούλ-ομαι (2e pers. βούλει), imp. ἐβουλ-όμην ou ἠβουλ-όμην, fut. βουλήσ-ομαι, aor. ἐβουλήθ-ην ou ἠβουλήθ-ην, parf. βεβούλη-μαι. Verbal, βουλητέ-ον.

Γ

Γαμεῖν, γαμ-έω, ῶ, fut. γαμήσ-ω, aor. ἐγάμησ-α ou ἔγημ-α, parf. γεγάμηκ-α Au passif: fut. γαμηθήσ-ομαι, aor. ἐγαμήθ-ην. Verbal, γαμητέ-ον.

Γελᾶν, γελ-άω, ῶ, fut. γελάσ-ομαι, aor. ἐγέλασ-α. Au passif : fut. γελασθήσ-ομαι, aor. ἐγελάσθ-ην, parf. γεγέλασ-μαι. Verbal, γελαστέ-ον.

Γίγνεσθαι, γίγν-ομαι ou γίν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι, aor. 1 (sens actif) ἐγειν-άμην, aor. 1 (forme passive) ἐγενήθ-ην, aor. 2 ἐγεν-όμην, parf. 1 γεγένη-μαι, parf. 2 γέγον-α.

Γιγνώσκειν, γιγνώσκ-ω, fut. γνώσ-ομαι, aor. 2 ἔγν-ων, parf. ἔγνωκ-α. Au passif: fut. γνωσθήσ-ομαι, aor. ἐγνώσθ-ην, parf. ἔγνωσ-μαι. Verbal, γνωστέ-ον.

Δ

Δάκνειν, δάκν-ω, fut. δήξ-ομαι, aor. 2 ἔδακ-ον, parf. δέδηχ-α. Au passif : fut. δηχθήσ-ομαι, aor. ἐδήχθ-ην ou ἐδάκ-ην, parf. δέδηγ-μαι. Verbal, δηκτέ-ον.

Δείδειν, δείδ-ω (inusité), fut. δείσ-ω ou δείσ-ομαι, aor. ἔδεισ-α, parf. (dans le sens du présent) δέδοικ-α ou δέδι-α, plus-que-parf. (dans le sens de l'imparfait) ἐδεδοίκ-ειν ou ἐδεδί-ειν.

Δεικνύναι, δείκνυμι ou δεικνύ-ω, fut. δείξ-ω, aor. ἔδειξ-α, parf. δέδειχ-α. Au passif : fut. δειχθήσ-ομαι, aor. ἐδείχθ-ην, parf. δέδειγ-μαι. Verbal, δεικτέ-ον.

Δεῖν (impers.), δεῖ, imp. ἔδει, fut. δεήσει, aor. ἐδέησε.

Διδράσκειν, διδράσκ-ω, fut. δράσ-ομαι, aor. ἔδρ-αν, ας, α, d'où l'impér. δρᾶθι, le subj. δρῶ, l'opt. δραίην, l'inf. δρᾶναι et le part. δράς; parf. δέδρακ-α. Verbal, δραστέ-ον.

Διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, aor. 1 ἔδωκ-α, aor. 2 ἔδ-ων, parf. δέδωκ-α. Au passif : fut. δοθήσ-ομαι, aor. ἐδόθ-ην, parf. δέδο-μαι. Verbal, δοτέ-ον.

Δύνασθαι, δύνα-μαι, imp. ἐδυν-άμην ou ἠδυνάμην, fut. δυνήσ-ομαι, aor. ἐδυνήθ-ην ou ἠδυνήθ-ην.

Δύνειν, δύν-ω ou δύ-ω, fut. δύσ-ομαι, aor. 2 ἔδ-υν, parf. δέδυκ-α.

Ε

Ἐᾶν, ἐ-άω, ῶ, imp. εἴ-ων, fut. ἐάσ-ω, aor. εἴασ-α, parf. εἴακ-α.

Ἐγγυᾶν, ἐγγυ-άω, ῶ, imp. ἠγγύ-ων ou ἐνεγύ-ων, fut. ἐγγυήσ-ω, aor. ἠγγύησ-α ou ἐνεγύησ-α, parf. ἠγγύηκ-α ou ἐγγεγύηκ-α. Au passif : fut. ἐγγυηθήσ-ομαι, aor. ἠγγυήθ-ην ou ἐνεγυήθ-ην, parf. ἠγγύη-μαι ou ἐγγεγύη-μαι. Verbal, ἐγγυητέ-ον.

Ἐγείρειν, ἐγείρ-ω, fut. ἐγερ-ῶ, aor. ἤγειρ-α, parf. ἐγήγερκ-α. Au passif : fut. ἐγερθήσ-ομαι, aor. ἠγέρθ-ην, parf. 1 ἐγήγερ-μαι, parf. 2 ἐγρήγορ-α. Verbal, ἐγερτέ-ον.

Εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, imp. ἦν.

Ἐλαύνειν, ἐλαύν-ω, fut. ἐλάσ-ω ou ἐλ-άω, ῶ, aor. ἤλασ-α, parf. ἤλακ-α ou ἐλήλακ-α. Au passif : fut. ἐλαθήσ-ομαι, aor. ἠλάθ-ην, parf. ἤλα-μαι ou ἐλήλα-μαι. Verbal, ἐλατέ-ον.

Ἕλκειν, ἕλκ-ω, fut. ἕλξ-ω, aor. εἵλκυσ-α. Au passif : fut. ἑλκυσθήσ-ομαι, aor. εἱλκύσθ-ην, parf. εἵλκυσ-μαι. Verbal, ἑλκτέ-ον ou ἑλκυστέ-ον.

Ἔρχεσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι, aor. 2 ἦλθ-ον, parf. ἐλήλυθ-α.

Ἐσθίειν, ἐσθί-ω, fut. ἔδ-ομαι ou φάγ-ομαι, aor. 2 ἔφαγ-ον, parf. ἐδήδοκ-α. Au passif : aor. ἠδέσθ-ην, parf. ἐδήδεσ-μαι. Verbal, ἐδεστέ-ον.

Εὑρίσκειν, εὑρίσκ-ω, fut. εὑρήσ-ω, aor. 2 εὗρ-ον, parf. εὕρηκ-α. Au passif : fut. εὑρεθήσ-ομαι, aor. εὑρέθ-ην, parf. εὕρη-μαι. Verbal, εὑρετέ-ον,

Ἔχειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, imp. εἶχ-ον, aor. 2 ἔσχ-ον, d'où l'impér. σχές, le subj. σχ-ῶ, l'opt. σχοί-ην; parf. ἔσχηκ-α. Au passif : fut. σχεθήσ-ομαι, aor. ἐσχέθ-ην, parf. ἔσχη-μαι. Verbal, σχετέ-ον.

Ζ

Ζῆν, ζ-άω, ῶ, imp. ἔζ-ων, ης, η, fut. ζήσ-ω ou βιώσ-ομαι, aor. 1 ἔζησ-α ou ἐβίωσ-α, aor. 2 ἐβί-ων, parf. βεβίωκ-α. Verbal, βιωτέ-ον.

Η

Ἥδεσθαι, ἥδ-ομαι, fut. ἡσθήσ-ομαι, aor. ἥσθ-ην.

Θ

Θεῖν, θέ-ω, imp. ἔθ-εον, εις, ει, fut. θεύσ-ομαι.

Θέλειν, θέλ-ω, fut. θελήσ-ω, aor. ἐθέλησ-α ou ἠθέλησ-α, parf. τεθέληκ-α. Verbal, θελη-τέ-ον.

Θιγγάνειν, θιγγάν-ω, fut. θίξ-ομαι, aor. ἔθιγ-ον. Au passif : fut. θιγήσ-ομαι, aor. ἐθίγ-ην, parf. τέθιγ-μαι. Verbal, θικτέ-ον.

Θνήσκειν, θνήσκ-ω, fut. θαν-οῦμαι, aor. ἔθαν-ον, parf. τέθνηκ-α, d'où l'impér. τέθναθι, l'opt. τεθναί-ην, l'inf. τεθνάναι, et le part. τεθνε-ώς, ῶσα, ώς.

I

Ἰέναι (esprit doux), εἶμι, impér. ἴθι, temps passé, ἤϊ-α ou ᾖ-α, ᾔ-ειν.

Ἱέναι (esprit rude), ἵημι, fut. ἥσ-ω, aor. 1 ἧκ-α, parf. εἷκ-α. Au passif : fut. ἑθήσ-ομαι, aor. εἵθ-ην, parf. εἷ-μαι. Verbal, ἑτέ-ον, usité seulement dans les composés.

Ἵπτασθαι, ἵπτα-μαι, imp. ἱπτά-μην, fut. πτήσ-ομαι, aor. ἐπτά-μην ou mieux ἔπτ-ην, d'où l'inf. πτῆναι et le part. πτάς.

Ἱστάναι, ἵστη-μι, fut στήσ-ω, aor. 1 ἔστησα, aor. 2 (sens neutre) ἔστ-ην, parf. ἕστακ-α Au passif : ἵστα-μαι, fut. σταθήσ-ομαι, aor. ἐστάθ-ην, parf. ἕστα-μαι. Verbal, στατέ-ον.

K

Καθαίρειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, aor. ἐκάθηρ-α, ou ἐκάθαρ-α, parf. κεκάθαρκ-α. Au passif : fut. καθαρθήσ-ομαι, aor. ἐκαθάρθ-ην, parf. κεκάθαρ-μαι. Verbal, καθαρτέ-ον.

Καθέζεσθαι, καθέζ-ομαι, imp. ἐκαθεζ-όμην, fut. καθεδ-οῦμαι.

Καθεύδειν, καθεύδ-ω, imp. καθηῦδ-ον ou mieux ἐκάθευδ-ον, fut. καθευδήσ-ω, aor. ἐκαθεύδησ-α.

Καλεῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, aor. ἐκά-λεσ-α, parf. κέκληκ-α. Au passif : fut. κλη-θήσ-ομαι, aor. ἐκλήθ-ην, parf. κέκλη-μαι. Verbal, κλητέ-ον.

Κάμνειν, κάμν-ω, fut. καμ-οῦμαι, aor. 2 ἔκαμ-ον, parf. κέκμηκ-α.

Κείρειν, κείρ-ω, fut. κερ-ῶ, aor. ἔκειρ-α, parf. κέκαρκ-α. Au passif : fut. καρήσ-ομαι, aor. ἐκάρ-ην, parf. κέκαρ-μαι. Verbal, καρ-τέ-ον.

Κράζειν, κράζ-ω, fut. κράξ-ω, aor. 1 ἔκραξ-α aor. 2 ἔκραγ-ον, parf. κέκραγ-α, dans le sens du présent.

Κτείνειν, κτείν-ω, fut. κτεν-ῶ, aor. 1 ἔκτειν-α, aor. 2 ἔκταν-ον, parf. ἔκτον-α. Au passif : aor. ἐκτάθ-ην ou ἐκτάνθ-ην, parf. ἔκτα-μαι.

Λ

Λαγχάνειν, λαγχάν-ω, fut. λήξ-ομαι, aor. 2 ἔλαχ-ον, parf. εἴληχ-α.

Λαμβάνειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, aor. 2 ἔλαβ-ον, parf. εἴληφ-α. Au passif : fut. ληφθήσ-ομαι, aor. ἐλήφθ-ην, parf. εἴλημ-μαι. Verbal, ληπτέ-ον

Λανθάνειν, λανθάν-ω, fut. λήσ-ω, aor. 2 ἔλαθ-ον, parf. λέληθ-α. Verbal, ληστέ-ον.

Λέγειν (dire), λέγ-ω, fut. λέξ-ω et mieux ἐρ-ῶ, aor. 1 ἔλεξ-α, aor. 2 εἶπ-ον, parf. εἴρηκ-α. Au passif : fut. λεχθήσ-ομαι, aor. ἐλέχθ-ην et mieux ἐῤῥήθ-ην, parf. εἴρη-μαι. Verbal, ῥητέ-ον.

Λείπειν, λείπ-ω, fut. λείψ-ω, aor. 2 ἔλιπ-ον, parf. λέλοιπ-α. Au passif : fut. λειφθήσ-ομαι, aor. ἐλείφθ-ην, parf. λέλει-μμαι. Verbal, λει-πτέ-ον.

M

Μαίνεσθαι, μαίν-ομαι, fut. μανήσ-ομαι, aor. ἐμάν-ην ou ἐμην-άμην, parf. μέμην-α.

Μανθάνειν, μανθάν-ω, fut. μαθήσ-ομαι, aor. ἔμαθ-ον, parf. μεμάθηκ-α. Verbal, μα-θητέ-ον

Μάχεσθαι, μάχ-ομαι, fut. μαχήσ-ομαι ou μαχέσ-ομαι ou μαχ-οῦμαι, aor. ἐμαχεσ-άμην, parf. μεμάχη-μαι. Verbal, μαχητέ-ον ou μα-χεστέ-ον.

Μέλειν (impers.), μέλει, fut. μελήσει, imp. ἔμελε, aor. ἐμέλησε, parf. μεμέληκε. Verbal, μελητέ-ον.

Μιμνήσκειν, μιμνήσκ-ω, fut. μνήσ-ω, aor. ἔμνησ-α. Au moyen : fut. μνήσ-ομαι, aor. ἐμνήσθ-ην, parf. μέμνη-μαι, dans le sens du présent. Verbal, μνηστέ-ον.

O

Οἶδα, fut. εἴσ-ομαι, imp. ᾔδειν, impér. ἴσθι, subj. εἰδ-ῶ, opt. εἰδεί-ην, inf. εἰδέναι, part. εἰδ-ώς, υἶα, ός.

Οἴεσθαι, οἴ-ομαι ou οἶμαι (2ᵉ pers. οἴει), fut. οἰήσ-ομαι, imp. ᾠ-όμην ou ᾤ-μην, aor ᾠήθ-ην, parf. ᾠη-μαι. Verbal, οἰητέ-ον.

Οἴχεσθαι, οἴχ-ομαι, fut. οἰχήσ-ομαι, imp. ᾠχ-όμην, parf. ᾤχημαι.

Ὀλλύναι, ὄλλυ-μι, fut. ὀλέσ-ω, aor. ὤλεσ-α, parf. 1 ὀλώλεκ-α, parf. 2 ὄλωλ-α, sens neutre.

Ὁρᾶν, ὁρ-άω, ῶ, fut. ὄψ-ομαι (2ᵉ pers. ὄψει), imp. ἑώρ-ων, aor. 2 εἶδ-ον, parf. ἑώρακ-α. Au passif : fut. ὀφθήσ-ομαι, aor. ὤφθ-ην, parf. ἑώρα-μαι. Verbal, ὀπτέ-ον.

Ὀφλισκάνειν, ὀφλισκάν-ω, fut. ὀφλήσ-ω, aor. 1 ὤφλησ-α, aor. 2 ὦφλ-ον, parf. ὤφληκ-α, dans le sens du présent.

Π

Πάσχειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι, aor. 2 ἔπαθ-ον, parf. πέπονθ-α. Verbal, παθητέ-ον.

Πίνειν, πίν-ω, fut. πί-ομαι, aor. 2 ἔπι-ον, parf. πέπωκ-α. Verbal, ποτέ-ον.

Πιπράσκειν, πιπράσκ-ω, fut. περάσ-ω, aor. ἐπέρασ-α, parf. πέπρακ-α. Au passif: fut. πραθήσ-ομαι, aor. ἐπράθ-ην, parf. πέπραμαι. Verbal, πρατέ-ον.

Πίπτειν, πίπτ-ω, fut. πεσ-οῦμαι. aor. 2 ἔπεσ-ον, parf. πέπτωκ-α.

Πυνθάνεσθαι, πυνθάν-ομαι, fut. πεύσ-ομαι, aor. 2 ἐπυθ-όμην, parf. πέπυσ-μαι. Verbal, πευστέ-ον.

Ρ

Ῥεῖν, ῥέ-ω, fut. ῥεύσ-ω ou ῥεύσ-ομαι ou ῥυήσ-ομαι, imp. ἔῤῥε-ον, aor. ἐῤῥύ-ην, parf. ἐῤῥύηκ-α.

Ῥηγνύναι, ῥήγνυμι, fut. ῥήξ-ω, aor. ἔῤῥηξ-α, parf. 2 ἔῤῥωγ-α, sens neutre. Au passif: fut. ῥηχθήσ-ομαι ou ῥαγήσ-ομαι, aor. ἐῤῥήχθ-ην ou ἐῤῥάγ-ην, parf. ἔῤῥηγ-μαι. Verbal, ῥηκτέ-ον

Σ

Σπείρειν, σπείρ-ω, fut. σπερ-ῶ, aor. ἔσπειρ-α, parf. ἔσπαρκ-α. Au passif: fut. σπαρήσ-ομαι, aor. ἐσπάρ-ην, parf. ἔσπαρ-μαι. Verbal, σπαρτέ-ον.

Σπένδειν, σπένδ-ω, fut. σπείσ-ω, aor. ἔσπεισ-α, parf. ἔσπεικ-α. Au passif: fut. σπεισθήσ-ομαι, aor. ἐσπείσθ-ην, parf. ἔσπεισμαι. Verbal, σπειστέ-ον.

Σφάζειν ou Σφάττειν, σφάζ-ω ou σφάττ-ω, fut. σφάξ-ω, aor. ἔσφαξ-α. Au passif: fut. σφαχθήσ-ομαι ou σφαγήσ-ομαι, aor. ἐσφάχθ-ην ou ἐσφάγ-ην, parf. ἔσφαγ-μαι. Verbal, σφακτέ-ον.

Σφάλλειν, σφάλλ-ω, fut. σφαλ-ῶ, aor. ἔσφηλ-α, parf. ἔσφαλκ-α. Au passif: fut. σφαλήσ-ομαι, aor. ἐσφάλ-ην. Verbal, σφαλτέ-ον.

Τ

Τέμνειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ, aor. 2 ἔταμ-ον ou ἔτεμον, parf. τέτμηκ-α. Au passif: fut. τμηθήσ-ομαι, aor. ἐτμήθ-ην. Verbal, τμητέ-ον.

Τιθέναι, τίθη-μι, fut. θήσ-ω, aor. 1 ἔθηκ-α, aor. 2 ἔθ-ην, parf. τέθεικ-α. Au passif: fut. τεθήσ-ομαι, aor. ἐτέθ-ην, parf. τέθει-μαι. Verbal, θετέ-ον.

Τίκτειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ω ou τέξ-ομαι, aor. 2 ἔτεκ-ον, parf. τέτοκ-α. Verbal, τεκτέ-ον.

Τρέχειν, τρέχ-ω, fut. δραμ-οῦμαι, aor. 2 ἔδραμ-ον, parf. δεδράμηκ-α. Verbal, δραμητέ-ον.

Τυγχάνειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι, aor. 2 ἔτυχ-ον, parf. τετύχηκ-α. Verbal, τευκτέ-ον.

Υ

Ὑπισχνεῖσθαι, ὑπισχν-έομαι, οῦμαι, fut. ὑποσχήσ-ομαι, aor. 2 ὑπεσχ-όμην, parf. ὑπέσχη-μαι. Verbal, ὑποσχετέ-ον.

Φ

Φαίνειν, φαίν-ω, fut. φαν-ῶ, aor. ἔφην-α, parf. πέφαγκ-α. Au passif: fut. φανήσ-ομαι, aor. ἐφάν-ην, parf. πέφασ-μαι. Verbal, φαντέ-ον.

Φέρειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω, aor. ἤνεγκ-α ou ἤνεγκ-ον, parf. ἐνήνοχ-α. Au passif: fut. ἐνεχθήσ-ομαι ou οἰσθήσ-ομαι, aor. ἠνέχθ-ην, parf. ἐνήνεγ-μαι. Verbal, οἰστέ-ον.

Φεύγειν, φεύγ-ω, fut. φεύξ-ομαι, aor. ἔφυγ-ον, parf. πέφευγ-α. Verbal, φευκτέ-ον.

Φθάνειν, φθάν-ω, fut. φθάσ-ω ou φθήσ-ομαι, aor. ἔφθασ-α, aor. 2 ἔφθ-ην.

Φθείρειν, φθείρ-ω, fut. φθερ-ῶ, aor. ἔφθειρ-α, parf. ἔφθαρκ-α. Au passif: fut. φθαρήσ-ομαι, aor. ἐφθάρ-ην, parf. ἔφθαρ-μαι. Verbal, φθαρτέ-ον.

Χ

Χαίρειν, χαίρ-ω, fut. χαιρήσ-ω ou χαρήσ-ομαι, aor. ἐχάρ-ην, parf. κεχάρηκ-α. Verbal, χαιρητέ-ον.

Χεῖν, χέω, fut. χεύσ-ω, aor. ἔχε-α, parf. κέχυκ-α. Au passif: fut. χυθήσ-ομαι, aor. ἐχύθ-ην, parf. κέχυ-μαι. Verbal, χυτέ-ον.

Χρῆναι (impers.), χρή, imp. ἐχρῆν, fut. χρήσει, part. χρεών.

Ω

Ὠθεῖν, ὠθ-έω, ῶ, fut. ὠθήσ-ω ou ὤσ-ω, imp. ὤθ-ουν ou ἐώθ-ουν, aor. ὦσ-α ou ἔωσ-α, parf. ὤθηκ-α. Au passif: fut. ὠσθήσ-ομαι, aor. ὤσθ-ην ou ἐώσθ-ην, parf. ὦσ-μαι ou ἔωσ-μαι. Verbal, ὠστέ-ον.

Ὠνεῖσθαι, ὠν-έομαι, οῦμαι, fut. ὠνήσ-ομαι, imp. ὠν-ούμην ou ἐων-ούμην, aor. ὠνησ-άμην ou ἐωνησ-άμην, mais le plus souvent remplacé par ἐπρι-άμην (de πρίασθαι), parf. ἐώνη-μαι. Au passif: fut. ὠνηθήσ-ομαι, aor. ἐωνήθ-ην. Verbal, ὠνητέ-ον.

DICTIONNAIRE
FRANÇAIS-GREC.

A

A, première lettre de l'alphabet et l'une des cinq voyelles, n. m. : ἄλφα, indécl. (τό).

A, *sans accent*, 3ᵉ personne du singulier du présent de l'indicatif du verbe *avoir*, s'exprime par le verbe *être* dans cette locution : *il y a :* Il y a un Dieu, Θεὸς ἔστι, ou se tourne de cette manière : Il y en a qui disent; *tournez :* Quelques-uns disent, ἔνιοι λέγουσι.

À, *avec accent*, préposition, s'exprime ordinairement par le datif : Donner de l'argent à quelqu'un, ἀργύριον διδόναι τινί. A Marathon et à Salamine, Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι. A la course, δρόμῳ. Cette préposition, devant un infinitif français, le plus souvent ne s'exprime pas en grec : Habile à parler, δεινὸς λέγειν. Agréable à entendre, ἡδὺς ἀκούειν. La jeunesse n'aime pas à amasser, ἡ νεότης οὐ φιλεῖ θησαυρίζειν.

La manière d'exprimer la préposition *à* varie suivant ses différentes significations :

1. *Station, point d'arrêt, séjour,* ἐν, dat.; κατά, acc. : A la campagne, ἐν τῷ ἀγρῷ. Au marché, κατὰ τὴν ἀγοράν. On emploie aussi divers idiotismes : A la maison, οἴκοι. A terre, χαμαί, ἐπὶ γῆς. On dit aussi avec le dat. : ἐπὶ χθονί. Je suis frappé à la tête, πλήττομαι τὴν κεφαλήν (s.-ent. κατά).

2. *Tendance, mouvement vers,* πρός, εἰς, ἐπί, acc. : Je vais à la ville, εἶμι πρὸς τὴν πόλιν. Hymne à Apollon, ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα. Je reviens au sujet, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανέρχομαι. On emploie aussi divers idiotismes : A Athènes, Ἀθήναζε. A la maison, οἴκαδε. A un autre endroit, ailleurs, ἄλλοσε.

3. *Proximité de lieu; direction,* παρά ou πρός, gén. et dat. : Au nord, πρὸς βορέου ἀνέμου. A la porte de la maison, πρὸς τῇ θύρᾳ τῆς οἰκίας. A côté du chemin, παρὰ τῇ ὁδῷ.

4. *Intervalle de lieu et de temps,* διά, μέχρι ou μέχρις, gén. : Villages à une grande distance les uns des autres, κῶμαι διὰ πολλοῦ (s.-ent. διαστήματος, distance). Du matin au soir, ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας. On emploie aussi d'autres idiotismes : A deux mois de là, δύο μῆνας ἔπειτα.

5. *Époque précise,* ἐν, dat.; κατά, περί, παρά, acc. : A temps, ἐν καιρῷ. A midi, ἐν τῇ μεσημβρίᾳ ou περὶ τὴν μεσημβρίαν. A cette époque, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Au moment du danger, παρὰ τοὺς κινδύνους. On sous-entend aussi la prép. : A trois heures, τῇ τρίτῃ ὥρᾳ. On emploie également diverses locutions : A présent, à cette heure, νῦν, τὸ νῦν, τὰ νῦν, τὸ νῦν ἔχον, τὰ νῦν εἶναι; ἐν τῷ παρόντι (s.-ent. χρόνῳ).

6. *Alternative* ou *succession,* κατά, acc.; ἀνά, acc.; σύν, dat. : Tour à tour, ἀνὰ μέρος. Un à un, καθ' ἕνα. Peu à peu, κατὰ μικρόν. Pas à pas, κατ' ἴχνος, κατὰ πόδας. Mot à mot, κατὰ λέξιν. Avoir toujours à la bouche, ἀνὰ στόμα ἔχειν. A la longue, σὺν χρόνῳ.

7. *Durée et continuité,* κατά, acc. : Louer au mois, à la journée, κατὰ μῆνα, καθ' ἡμέραν μισθοῦν, du verbe μισθ-όω, ῶ, fut. μισθώσ-ω.

8. *Instrument, moyen,* διά, ἐκ, gén. : A l'épée, διὰ τοῦ ξίφους. A la lampe, διὰ τῆς λαμπάδος. A l'œuvre on connaît l'ouvrier, ἐκ τοῦ ἔργου γνωρίζεται ὁ ἐργάτης. A la mine, ἐκ τοῦ προσώπου.

9. *Formules approximatives,* ἤ, *ou,* avec le même cas que devant : Neuf à dix jours, ἐννέα ἢ δέκα ἡμέρας.

10. *Estimation, valeur,* πρός, acc. : A la livre, πρὸς λίτραν. On tourne aussi par l'adjectif ὤνι-ος, α, ον, *vendable,* avec le gén. : Étoffe à dix francs, ὕφασμα δέκα δραχμῶν ὤνιον; ou bien par les adjectifs de prix : A trois oboles la pièce, τριωβολαῖ-ος, α, ον.

11. *Situation, détermination locale,* ἐπί, dat. et acc.; περί, dat.; ἀμφί, acc. : A droite, ἐπὶ δεξιᾷ (s.-ent. χειρί), ou ἐπὶ τὰ δεξιά, acc. plur. neutr. A la main, περὶ τῇ χειρί.

Ceux qui sont occupés à la terre, οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες.

12. *Conformité*, σύν, ἐπί, dat.; κατά, acc.: A ton avantage, σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ. A peine d'amende, ἐπὶ ποινῇ προστίμου. A condition, ἐφ' ᾧ (s.-ent. λόγῳ). A mon avis, κατ' ἐμὴν γνώμην. On dit aussi: ὡς ἐμῇ δόξῃ. On emploie aussi divers idiotismes: A la grecque, Ἑλληνικῶς ou Ἑλληνιστί. A ce qu'il paraît, ὡς ἔοικε. A ce que vous dites, ὡς λέγεις. A le prendre ainsi, εἴ τις οὕτως ὑπολάβοι.

13. *Supériorité*, ὡς avec le superlatif: Au plus tôt, ὡς τάχιστα. A qui mieux mieux, ὡς βέλτιστα ou κάλλιστα.

La préposition *à* entre encore dans un grand nombre de locutions, dont voici quelques exemples: A mon sens, ὡς ἐμοί (avec ou sans δοκεῖ). A loisir, σχολῇ γε. A ce point, πρὸς τοῦτο καιροῦ, m. à m. à cela de circonstance. A ce degré, εἰς τοσοῦτον, avec le gén. A pied, πεζῇ. A cheval, ἐφ' ἵππου. A jamais, εἰς ἀεί. Longer la côte à l'aide d'un câble, παραπλεῖν ἀπὸ κάλω. Plaise à Dieu que, εἴθε avec l'opt.: ὄφελον ou ὡς ὄφελον avec l'opt. ou l'inf. A Dieu ne plaise, μὴ γένοιτο avec l'inf. du verbe qui suit. S'il plaît à Dieu, εἰ τῷ Θεῷ φίλον, ou simplement σὺν Θεῷ. A prix d'argent, ἀντὶ χρημάτων. A propos, ἐς δέον. A la bonne heure! καλῶς ἔχει. A beaucoup près, παρὰ πολύ. A peu près, παρὰ μικρόν, σχεδόν. A quoi bon, τίνος ἕνεκα; A quoi sert? τί ὄφελος; avec le gén. A part soi, ἐφ' ἑαυτοῦ. A peine, μόλις ou μόγις. A l'aventure, ἀπὸ τύχης, etc. || On trouvera la traduction des autres locutions françaises où se rencontre la préposition *à*, en recourant à l'article consacré au mot dont chacune d'elles emprunte son caractère spécial.

Abaissement, n. m. 1 *Diminution de hauteur*, κάθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Pente d'un lieu*, κατάβασ-ις, εως (ἡ). || 3 *État opposé à la puissance, à la prospérité*, ταπεινότης, ταπεινότητ-ος (ἡ); ταπείνωμα, ταπεινώματ-ος (τό). || 4 *Action d'humilier, de rabaisser*, ἐλάττωσ-ις, εως (ἡ); ταπείνωσ-ις, εως (ἡ).

Abaisser, v. tr. 1 *Faire descendre*, καθιέναι (irrég.), acc. || 2 *Faire déchoir de son autorité, etc.*, ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω. — ***s'Abaisser***, v. pr. 1 *Devenir moins élevé*, ἐλασσ-οῦσθαι, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω; ὑποκαθίζ-ειν, ὑποκαθίζ-ω, fut. ὑποκαθίσ-ω. || 2 *S'incliner, s'humilier*, προσπίπτ-ειν, προσπίπτ-ω, fut. προσπεσ-οῦμαι (irrég.); ἑαυτὸν καταβάλλ-ειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ (irrég.); ταπεινῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω (irrég.). || 3 *S'avilir, faire des choses indignes de soi*, καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω (irrég.); ἀνάξια ἑαυτοῦ ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. || 4 *Recourir à*, κατατρέχ-ειν, κατατρέχ-ω; fut. καταδραμ-οῦμαι (irrég.); καταφεύγ-ειν, καταφεύγ-ω, fut. καταφεύξ-ομαι πρός, acc.

Abandon, n. m. 1 *Action de délaisser*, ἐγκατάλειψ-ις, εως (ἡ). || 2 *État d'une personne ou d'une chose abandonnée*, ἐρημί-α, ας (ἡ). || 3 *Insouciance de soi et des choses*, ἀμέλει-α, ας (ἡ). || 4 *Renoncement, sacrifice*, ἄνεσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Confiance extrême*, ἀφέλει-α, ας (ἡ). || 6 *Facilité, négligence heureuse*, ἄνεσ-ις, εως (ἡ); ῥαστών-η, ης (ἡ). || A l'abandon, ἀμελῶς.

Abandonnement, n. m. 1 *Action de délaisser entièrement; état de la personne et de la chose délaissée*, ἐρημί-α, ας (ἡ). || 2 *Déréglement*, ἀσωτί-α, ας (ἡ); ἀκολασί-α, ας (ἡ); ἀκρασί-α, ας (ἡ). || 3 *Cession, désistement*, παραχώρησ-ις, εως (ἡ).

Abandonner, v. tr. 1 *Quitter, laisser sans direction*, καταλείπ-ειν, καταλείπ-ω, fut. καταλείψ-ω. || 2 *Renoncer à*, ἀπολείπ-ειν. || 3 *Négliger*, ἀμελ-εῖν, ἀμελ-έω, ῶ, fut. ἀμελήσ-ω, gén. || 4 *Se détacher de*, ἀφίστασθαι, ἀφίσταμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι, gén. avec ou sans ἀπό; ἀποστατ-εῖν, ἀποστατ-έω, ῶ, fut. ἀποστατήσ-ω, gén. || 5 *Céder, se retirer de*, ἀναχωρ-εῖν ou ἀποχωρ-εῖν, ἀποχωρ-έω, ῶ, fut. ἀποχωρήσ-ω, gén. seul ou avec ἐκ, ἀπό. || 6 *Livrer, exposer à la merci de*, παραδιδόναι, ou ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω. || 7 *Ne pas tenir, laisser aller*, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω. || 8 *Laisser à la disposition*, παραχωρεῖν, avec le nom de la personne au datif et celui de la chose au gén. — ***s'Abandonner***, v. pr. 1 *Se livrer*, ἑαυτὸν ἐπιδιδόναι. || 2 *Se soumettre*, ἑαυτὸν ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω. || 3 *Se laisser aller*, ῥαθυμ-εῖν ou ῥαθύμως ἔχ-ειν; ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω. || 4 *Perdre courage*, ἀναδύεσθαι, ἀναδύ-ομαι, fut. ἀναδύσ-ομαι. — ***Abandonné, ée,*** p. passé, pris aussi adjectivement. 1 *Désert, solitaire*, ἔρημ-ος, ος et η, ον. || 2 *Qui mène une conduite déréglée*, ἄσωτ-ος, ος, ον. || 3 *Laissé seul*, μονούμεν-ος, η, ον; *sans parents*, ἔκθετ-ος, ος, ον.

Abasourdir, v. tr. 1 *Assourdir par un grand bruit*, ἐκκωφ-οῦν, ἐκκωφ-όω, ῶ, fut. ἐκκωφώσ-ω. || 2 *Étonner, consterner*, ἐκπλήττ-ειν, ἐκπλήττ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc.

Abâtardir, v. tr., *altérer le naturel, faire dégénérer*, νοθεύ-ειν, νοθεύ-ω, fut. νοθεύσ-ω; διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.; διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω, acc. — ***s'Abâtardir***, v. pr., *dégénérer, devenir pire*, χείρων γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Abâtardi, ie,*** part. passé et adj., ἔκφυλ-ος, ου; νόθ-ος, ου; νενοθευμέν-ος, η, ον; διατεθρυμμέν-ος, η, ον.

Abâtardissement, n. m., *altération, dégénération*, νόθευσ-ις, νοθεύσ-εως (ἡ); νοθεί-α, ας (ἡ); διαστροφ-ή, ῆς (ἡ); διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ).

Abattage, n. m. 1 *Action de couper le bois sur pied*, ὑλοτομί-α, ας (ἡ); δενδροτομί-α, ας (ἡ); ξυλοκοπί-α, ας (ἡ). || 2 *Action de tuer les chevaux, les bestiaux*, ζωοκτονί-α, ας (ἡ).

Abattement, n. m. 1 *Diminution consi-*

dérable des forces physiques ou morales, ἀσθένει-α, ας (ἡ); ἀτονί-α, ας (ἡ); ἀῤῥωστί-α, ας (ἡ); ἀῤῥώστημα, ἀῤῥωστήματ-ος (τό). || 2 *Découragement*, ἀθυμί-α, ας (ἡ). || 3 *Défaillance, accablement*, ἀψυχί-α, ας (ἡ). || 4 *Effet de la terreur*, ἐμπληξί-α, ας (ἡ); ἔκπληξ-ις, εως (ἡ).

Abattis, n. m. 1 *Amas de choses abattues, bois, pierres, arbres, maisons*, τομ-ή, ῆς (ἡ); κοπ-ή, ῆς (ἡ); κατακοπ-ή, ῆς (ἡ); πτῶμα, πτώματ-ος (τό); σωρ-ός, οῦ (ὁ), avec le génitif désignant les objets entassés. || 2 *Action de tuer du gibier*, φόν-ος, ου (ὁ); κατάπτωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Menues parties de la volaille*, ἀκρωτήρι-α, ων (τά), ἀκροκώλι-α, ων (τά); τραχήλι-α, ων (τά).

Abattoir, n. m., *lieu où l'on tue les animaux destinés à la nourriture de l'homme*, σφαγεῖ-ον, ου (τό); κρεουργί-α, ας (ἡ).

Abattre, v. tr. 1 *Mettre à bas, renverser*, καταβάλλ-ειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ; καταῤῥίπτ-ειν, καταῤῥίπτ-ω, fut. καταῤῥίψ-ω; κατασκάπτ-ειν, κατασκάπτ-ω, fut. κατασκάψ-ω; κατακόπτ-ειν, κατακόπτ-ω, fut. κατακόψ-ω, acc. || 2 *Affaiblir*, ἀσθενοῦν, ἀσθεν-όω, ῶ, fut. ἀσθενώσ-ω; καταλύειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω, acc. || 3 *Abaisser, faire descendre*, καθιέναι, καθίημι, fut. καθήσ-ω, acc. || 4 *Faire cesser*, καταπαύειν, καταπαύ-ω, fut. καταπαύσ-ω, acc. — ***s'Abattre***, v. pr. 1 *Tomber*, πίπτ-ειν, πίπτ-ω, fut. πεσ-οῦμαι, parf. πέπτωκ-α. || 2 *Cesser, se calmer*, παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι. || 3 *Se décourager*, ἀθυμ-εῖν, ἀθυμ-έω, ῶ, fut. ἀθυμήσ-ω, ou τὸν θυμὸν ἀποβάλλ-ειν, ἀποβάλλ-ω, fut. ἀποβαλ-ῶ. — ***Abattu, ue***, part. passé et adj. 1 *Renversé, écroulé*, καταβεβλημέν-ος, η, ον. || 2 *Qui exprime l'abattement*, καταβεβλημέν-ος, η, ον. || 3 *Triste, confus*, κατηφ-ής, ής, ές. || 4 *Épuisé*, ἐκτετηκ-ώς, υῖα, ός.

Abat-vent, n. m., *petit auvent placé dans les ouvertures d'un édifice*, στέγασμα, στεγάσματ-ος (τό); σκέπ-η, ης (ἡ).

Abbaye, n. f. 1 *Bénéfice ecclésiastique*, κοινοβιαρχί-α, ας (ἡ). || 2 *Monastère d'hommes ou de filles*, κοινόβι-ον, ου (τό). || 3 *Les bâtiments ou les dépendances de l'abbaye*, τὰ τοῦ κοινοβίου οἰκοδομήματ-α, ων.

Abbé, n. m. 1 *Chef ou possesseur d'une abbaye*, κοινοβιάρχ-ης, ου (ὁ); ἀρχιμανδρίτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Clerc ou prêtre*, κληρικ-ός, οῦ (ὁ).

Abbesse, n. f., *supérieure d'un monastère*, ἀρχιμανδρῖτις, ἀρχιμανδρίτιδ-ος (ἡ).

Abcès, n. m., ἀπόστημα, ἀποστήματ-ος (τό); ἕλκ-ος, εος, ους (τό).

Abdication, n. f., *action par laquelle on renonce à une haute dignité*, ἀπόθεσ-ις, εως (ἡ); ἀποκήρυξ-ις, εως (ἡ).

Abdiquer, v. tr., *renoncer à une haute fonction, s'en démettre*, κατατίθ-εσθαι, κατατίθ-εμαι, fut. καταθήσ-ομαι; ἀπαγορεύειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπερ-ῶ (irrég.); ἀπόμνυσθαι, ἀπόμν-υμαι, fut. ἀπομ-οῦμαι, acc.

Abdomen, n. m., *bas-ventre*, ὑπογάστρι-ον, ου (τό).

Abdominal, ale, adj., *qui appartient au bas-ventre*, γαστρικ-ός, ός, όν; κοιλιακ-ός, ός, όν; ὑπογάστρι-ος, ος, ον.

Abécédaire, adj. 1 *Alphabétique, élémentaire*, στοιχειακ-ός, ή, όν. || 2 *Qui n'en est qu'aux premiers éléments, illettré*, ἀγράμματ-ος, ος, ον.

Abeille, n. f., μέλισσ-α, ης (ἡ). Celui qui élève les abeilles, μελισσοτρόφ-ος, ου (ὁ).

Aberration, n. f. 1 *Mouvement apparent des astres*, ἀποπλάνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Écart d'imagination, de jugement, erreur*, ἀποπλάνησ-ις, εως (ἡ); διαμαρτί-α, ας (ἡ).

Abêtir, v. tr., *rendre stupide*, ἠλιθιοῦν, ἠλιθι-όω, ῶ, fut. ἠλιθιώσ-ω, acc.; ἐξαμβλύν-ειν, ἐξαμβλύν-ω, fut. ἀμβλυν-ῶ.

Abhorrer, v. tr., *avoir en horreur*, ἀποτρέπ-εσθαι, ἀποτρέπ-ομαι, fut. ἀποτρέψ-ομαι. — ***Abhorré, ée***, part. passé et adj., ἀπεχθ-ής, ής, ές.

Abîme, n. m. 1 *Gouffre sans fond*, χάσμα, χάσματ-ος (τό); βυθ-ός, οῦ (ὁ); βάραθρ-ον, ου (τό). || 2 *L'enfer des anciens*, Τάρταρ-ος, ου (ὁ); Ἅδ-ης, ου (ὁ). || 3 *L'enfer des chrétiens*, γέενν-α, ης (ἡ). || 4 *Tournoiement dans l'eau*, δίν-η, ης (ἡ). || 5 *Tout ce qui est impénétrable à la raison*, ἄβυσσ-ον, ου (τό).

Abîmer, v. tr. 1 *Plonger dans l'abîme*, καταβυθίζ-ειν, καταβυθίζ-ω, fut. καταβυθίσ-ω; βαραθρ-οῦν, βαραθρ-όω, ῶ, fut. βαραθρώσ-ω. || 2 *Précipiter*, καταφέρ-ειν, καταφέρ-ω, fut. κατοίσ-ω. || 3 Au figuré, *perdre*, ἀπολλύναι, ἀπόλλυμι, fut. ἀπολέσ-ω, acc. — ***s'Abîmer***, v. pr., *tomber dans un abîme*, καταφέρ-εσθαι, καταφέρ-ομαι, fut. κατενεχθήσ-ομαι; συμπίπτ-ειν, συμπίπτ-ω, fut. συμπεσ-οῦμαι. — ***Abîmé, ée***, part. passé et adj. 1 *Englouti*, καταδεδυκ-ώς, υῖα, ός. || 2 *Gâté*, διεφθορ-ώς, υῖα, ός.

Abject, te, adj. 1 *Vil, méprisable*, ἀπόβλητ-ος, ος, ον; φαῦλ-ος, η, ον (compar. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος); ταπειν-ός, ή, όν (compar. ταπειν-ότερος, sup. ταπειν-ότατος). || 2 *D'une condition basse*, ἀνελεύθερ-ος, ος, ον; ἀγενν-ής, ής, ές (comp. ἀγενν-έστερος, sup. ἀγενν-έστατος).

Abjection, n. f. 1 *Avilissement, dernier degré d'abaissement*, ταπείνωσ-ις, εως (ἡ); ταπεινότης, ταπεινότητ-ος (ἡ); ταπεινοφροσύν-η, ης (ἡ). || 2 *Mise au rebut*, ἀπόῤῥιψ-ις, εως (ἡ).

Abjuration, n. f., *action d'abjurer*, ἀπωμοσί-α, ας (ἡ); ἐξωμοσί-α, ας (ἡ); ἀπώμοσ-ις, εως (ἡ).

Abjurer, v. tr. 1 *Renoncer solennellement et par serment à une religion, à une doctrine*, ἀπόμνυσθαι, ἀπόμνυ-μαι, fut. ὀμοῦμαι, acc. || 2 *Détester, maudire*, στυγεῖν, στυγ-έω, ῶ, fut. στυγήσ-ω, acc. ||

3 *Renoncer à*, ἀποτίθ-εσθαι, ἀποτίθ-εμαι, fut. ἀποθήσ-ομαι, acc.; ἀποτάσσ-εσθαι, ἀποτάσσ-ομαι, fut. ἀποτάξ-ομαι, dat.

Ablatif, n. m., *sixième cas de la déclinaison latine*, ἀφαιρετικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. πτῶσις, *cas*.

Ablette, n. f., *petit poisson*, κυπρίν-ος, ου (ὁ); λευκίσκ-ος, ου (ὁ).

Ablution, n. f., *pratique religieuse qui consiste à se laver le corps ou une partie du corps*, ἀπόλουσ-ις, εως (ἡ), βαπτισμ-ός, οῦ (ὁ).

Abnégation, n. f., *renoncement à soi-même*, ἑαυτοῦ καταφρόνησ-ις, εως (ἡ). On le tourne généralement par le verbe : ἑαυτοῦ ὀλιγωρ-εῖν; ἑαυτὸν ἐν ὀλιγωρίᾳ ποι-εῖσθαι; ἑαυτὸν ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπερ-ῶ (irrég.).

Aboi, aboiement, n. m., *cri du chien*, ὑλαγμ-ός, οῦ (ὁ); ὑλακ-ή, ῆς (ἡ); ὕλαγμα, ὑλάγματ-ος (τό).

Abois, n. m. pl., *extrémité où le cerf est réduit*, ἀπορί-α, ας (ἡ); ἀνάγκη, ης (ἡ); ἔσχατ-α, ων (τά). Être aux abois, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω; ἐσχάτως ἔχειν, ἔχ-ω, fut. ἕξω.

Abolir, v. tr., *anéantir, annuler, mettre hors d'usage*, ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω; καταλύ-ειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω; ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω; φροῦδον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. — ***s'Abolir***, v. pr., *passer de mode ou d'usage*, ἀπαρχαι-οῦσθαι, ἀπαρχαι-όομαι, οῦμαι, fut. ἀπαρχαιωθήσ-ομαι; φροῦδος γίγνεσθαι. — ***Aboli, ie***, part. passé, *hors de coutume, d'usage, de mode; détruit, annulé*, ἀπει-θισμέν-ος, η, ον; φροῦδ-ος, η, ον; ἄκυρ-ος, ος, ον; ἀφα-νής, ής, ές.

Abolissement, n. m., ou **Abolition**, n. f. 1 *Action d'abolir*, ἀφανισμ-ός, οῦ (ὁ); ἀκύρωσ-ις, ἀκυρώσ-εως (ἡ); κατάλυσ-ις, καταλύσ-εως (ἡ). || 2 *Amnistie*, ἀμνηστί-α, ας (ἡ).

Abominable, adj. 1 *Qui excite l'aversion, l'horreur*, βδελυρ-ός, ά, όν; μιαρ-ός, ά, όν (comp. μιαρ-ώτερος, sup. μιαρ-ώτατος); ἀπότροπ-ος, ος, ον. || 2 *Très-mauvais, détestable*, κάκιστ-ος, η, ον; χείριστ-ος, η, ον.

Abominablement, adv., μιαρῶς, στυγερῶς, κάκιστα.

Abomination, n. f. 1 *Acte abominable, action exécrable*, μύσ-ος, μύσε-ος, ους (τό); μύσαγμα, μυσάγματ-ος (τό); βδέλυγμα, βδελύγματ-ος (τό). || 2 *Horreur*, βδελυγμ-ός, οῦ (ὁ).

Abondamment, adv., *avec abondance*, ἄδην, ἀφθόνως.

Abondance, n. f. 1 *Grande quantité*, ἀφθονί-α, ας (ἡ); περιουσί-α, ας (ἡ). || 2 *Fertilité*, εὐπορί-α, ας (ἡ). || 3 *Richesse, superfluité*, πλοῦτ-ος, ου (ὁ); πλῆθ-ος, εος, ους (τό); περισσότης, περισσότητ-ος (ἡ); εὐτυχί-α, ας (ἡ). || 4 *Affluence d'idées, de sentiments*, εὔροι-α, ας (ἡ). || 5 *Affluence de paroles*, πολυλογί-α, ας (ἡ). || 6 *Vin mêlé d'eau*, ὑδαρ-ής ou κεκραμέν-ος οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Abondant, te, adj. 1 *Qui abonde, nombreux*, συχν-ός, ή, όν (comp. συχν-ότερος, sup. συχν-ότατος); πολύς (comp. πλείων, sup. πλεῖστος). || 2 *Fertile*, πολυφόρ-ος, ος, ον || 3 *Fréquent, considérable*, ἄφθον-ος, ος, ον; περισσ-ός, ή, όν (comp. περισσ-ότερος, sup. περισσ-ότατος). || 4 *Copieux, riche*, λιπαρ-ός, ά, όν; δαψιλ-ής, ής, ές (comp. δαψιλ-έστερος, sup. δαψιλ-έστατος). || 5 *Facile, riche en expressions*, εὔπορ-ος, ος, ον; εὔρ-οος, ους, εὔρ-οος, ους, εὔρ-οον, ουν.

Abonder, v. intr. 1 *Affluer, produire abondamment*, εὐπορ-εῖν, εὐπορ-έω, ῶ, fut. εὐπορήσ-ω, gén. || 2 *Être en abondance*, ἀφθόνως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξω; γέμ-ω, sans fut., gén. || 3 *Abonder dans le sens de quelqu'un, être de son avis*, συνομολογ-εῖν, συνομολογ-έω, ῶ, fut. συνομολογήσ-ω. || 4 *Abonder dans son propre sens, s'obstiner dans son idée*, ἰδιογνωμον-εῖν, ἰδιογνωμον-έω, ῶ, fut. ἰδιογνωμονήσ-ω.

Abonnement, n. m., *convention pour un droit temporaire de participation ou de jouissance*, μίσθωσ-ις, εως (ἡ).

Abonner, v. tr., *prendre un abonnement pour quelqu'un*, μισθοῦν, μισθό-ω, ῶ, fut. μισθώσ-ω, le nom de l'objet à l'acc. et le nom de la personne au gén. avec ἀντί. — ***s'Abonner***, v. pr., *prendre un abonnement pour soi*, μισθ-οῦσθαι, μισθό-ομαι, οῦμαι, fut. μισθώσ-ομαι, acc. — ***Abonné, ée***, part. passé, μισθωσάμεν-ος, η, ον, acc.

Abord, n. m. 1 *Accès d'un lieu*, πρόσοδ-ος, ου (ἡ); προσβολ-ή, ῆς (ἡ); ἔφοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Accès auprès d'une personne*, πρόσοδ-ος, ου (ἡ); ἔντευξ-ις, ἐντεύξ-εως (ἡ). || 3 *Arrivée dans un lieu*, ἄφιξ-ις, εως (ἡ). — ***d'Abord***, adv., *en premier lieu*, πρῶτον, παραχρῆμα, αὐτίκα, παραυτίκα. De prime abord, ἐκ τοῦ πρώτου, εὐθύς.

Abordable, adj. 1 *En parlant d'un lieu*, προσβατ-ός, ή, όν, ἐπίδρομ-ος, ος, ον. || 2 *En parlant d'une personne*, προσιτ-ός, ή, όν; εὐπρόσιτ-ος, ος, ον.

Abordage, n. m. 1 *Action d'attaquer un vaisseau ennemi*, προσβολ-ή, ῆς (ἡ); ἐμβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Choc de deux vaisseaux*, σύγκρουσ-ις, εως (ἡ).

Aborder, v. intr. 1 *Arriver à la côte, prendre terre*, προσορμίζ-εσθαι, προσορμίζ-ομαι, fut. ορμίσ-ομαι; κατάγ-ειν, κατάγ-ω, fut. κατάξ-ω; καταίρ-ειν, καταίρ-ω, fut. καταρ-ῶ. || 2 *Accourir, affluer*, σπεύδ-ειν, σπεύδ-ω, fut. σπεύσ-ω; συῤῥ-εῖν, συῤῥ-έω. || 3 *Monter à bord d'un vaisseau*, ἐμβαίν-ειν, ἐμβαίν-ω, fut. ἐμβήσ-ομαι εἰς ναῦν.

Aborder, v. tr. 1 *S'approcher de quelqu'un*, προσέρχ-εσθαι, προσέρχ-ομαι, fut. προσελεύσ-ομαι, ou πρόσ-ειμι, dat.; ἐντυγχάν-ειν, ἐντυγχάν-ω, fut. ἐντεύξ-ομαι, dat. || 2 *Traiter, discuter, attaquer*, ἐπι-

χειρ-εῖν, ἐπιχειρέ-ω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, acc. ou dat.; ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut. ἅψ-ομαι, gén. || 3 *Attaquer, combattre un vaisseau ennemi*, ἐμ-βάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, dat. ou εἰς avec l'acc. || 4 *Se heurter par accident contre un autre navire*, συγκρού-ειν, συγκρού-ω, fut. συγκρούσ-ω, acc. — ***s'Aborder***, v. pr. 1 *S'approcher l'un de l'autre*, συνέρχ-εσθαι, συνέρχ-ομαι, fut. συνελεύσ-ομαι; συναντ-ᾶν, συναντά-ω, ῶ, fut. συναντήσ-ω, dat. || 2 *Se choquer, se heurter*, en parlant de deux vaisseaux, συγκρού-ειν, pris dans un sens neutre; συμπλέκ-εσθαι, συμπλέκ-ομαι, fut. συμπλακήσ-ομαι.

Aborigène, n. m., *né dans le pays*, αὐτόχθων, ων, ον; ἐγχώρι-ος, ος, ον.

Abouchement, n. m. 1 *Conférence de plusieurs personnes*, συνομιλί-α, ας (ἡ). || 2 *Jonction de tuyaux, de veines, d'artères*, ἀναστόμωσ-ις, εως (ἡ).

Aboucher, v. tr., *amener plusieurs personnes à une conférence*, ἔντευξιν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, dat. — ***s'Aboucher***, v. pr., *se rencontrer pour conférer*, συνομιλ-εῖν, συνομιλ-έω, ῶ, fut. συνομιλήσ-ω; διαλέγ-εσθαι, διαλέγ-ομαι, fut. διαλέξ-ομαι, dat.

Aboutir, v. intr. 1 *Toucher par une extrémité, par un point*, καθήκ-ειν, καθήκ-ω, fut. καθήξ-ω ἐπί, εἰς, πρός avec l'acc. || 2 *Converger avec*, συμβάλλ-ειν, συμβάλλ-ω, fut. συμβαλ-ῶ, dat., ou acc. avec εἰς. || 3 *Tendre vers*, συντείν-ειν, συντείν-ω, fut. συντεν-ῶ πρός ou εἰς avec l'acc. || 4 *Avoir pour résultat*, ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι (irrég.). || 5 *Se terminer en pointe*, εἰς ὀξὺ λήγ-ειν, λήγ-ω, fut. λήξ-ω. || 6 *Venir à suppuration*, ἀφίστ-ασθαι, ἀφίστ-αμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι; ἐκπυ-εῖν, ἐκπυ-έω, ῶ, fut. ἐκπυήσ-ω.

Aboutissant, ante, adj., *contigu, limitrophe*, περίχωρ-ος, ος, ον; ὅμορ-ος et ὁμόρι-ος, ος, ον, dat.

Aboutissants, n. m. pl., *les tenants et les aboutissants, tout ce qui se rattache à une terre, à une affaire*, μεθόρι-α, ων (τά); συνακολουθοῦντ-α, ων (τά), dat.

Aboyer, v. intr., ὑλακτ-εῖν, ὑλακτ-έω, ῶ, fut. ὑλακτήσ-ω. Aboyer après ou contre quelqu'un, εἴς τινα ou τινὸς καθυλακτεῖν.

Aboyeur, n. m., ὑλακτητ-ής, οῦ (ὁ).

Abrégé, n. m., *réduction d'un livre, d'un discours*, ἐπιτομ-ή, ῆς (ἡ). En abrégé, συντόμως, συλλήβδην. Pour parler en abrégé, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν.

Abréger, v. tr., *rendre plus court*, συντέμν-ειν, συντέμν-ω, fut. συντεμ-ῶ, acc. Pour abréger, ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ὅλως δέ, τὸ δὲ πᾶν. — ***s'Abréger***, v. pr., *devenir plus court*, βραχίων ou σύντομος γίγνεσθαι. — ***Abrégé, ée***, part. passé, συντετμημέν-ος, η, ον; adject. σύντομ-ος, ος, ον.

Abreuver, v. tr. 1 *Faire boire, désaltérer*, ποτίζ-ειν, ποτίζ-ω, fut. ποτίσ-ω; ἀρδεύ-ειν, ἀρδεύ-ω, fut. ἀρδεύσ-ω; διαβρέχ-ειν, διαβρέχ-ω, fut. διαβρέξ-ω. || 2 Au figuré, *remplir*; abreuver d'amertume, ἀλγηδόνων, πικρίας ἐμπίπλασθαι, ἐμπίπλημι, fut. ἐμπλήσ-ω, acc. — ***s'Abreuver***, v. pr. 1 *Boire, se désaltérer*, ἐμπίν-ειν, ἐμπίν-ω, fut. πί-ομαι. S'abreuver de sang, ἐμπίνειν αἵματος. || 2 Au figuré. s'abreuver de larmes, δακρυῤῥο-εῖν, δακρυῤῥο-έω, ῶ, fut. δακρυῤῥοήσ-ω. — ***Abreuvé, ée***, part. passé et adj., ἀρδόμεν-ος, η, ον.

Abreuvoir, n. m., *lieu où l'on mène boire les bestiaux*, ποτιστήρι-ον, ου (τό); ποτίστρ-α, ας (ἡ).

Abréviateur, n. m., συντέμνων, συντέμνοντ-ος (ὁ), acc.

Abréviation, n. f., συγκοπ-ή, ῆς (ἡ); σύντομ-ον σημεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Abri, n. m., *lieu où l'on se met à couvert*, στέγ-η, ης (ἡ); σκέπ-η, ης (ἡ); καταφυγ-ή, ῆς (ἡ); *pour les vaisseaux*, ὅρμ-ος, ου (ὁ). A l'abri, ἐν ἀσφαλεῖ.

Abricot, n. m., Ἀρμενιακὸν μῆλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Abricotier, n. m., Ἀρμενιακὴ μελέ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Abriter, v. tr., *mettre à l'abri*, σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω. — ***s'Abriter***, v. pr. S'abriter contre, ἀμύν-εσθαι, ἀμύν-ομαι, fut. ἀμυν-οῦμαι, acc. — ***Abrité, ée***, part. passé et adj., εὐσκεπ-ής, ής, ές; περισκεπ-ής, ής ές.

Abrogation, n. f., ἀκύρωσ-ις, εως (ἡ).

Abroger, v. tr., *annuler, abolir*, ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω.

Abrupt, upte, adj., ἀπότομ-ος, ος, ον.

Abrupto (ex), locution latine, *brusquement*, ἐξαίφνης, αὐτίκα.

Abrutir, v. tr., *rendre stupide comme une brute*, ἀγρι-οῦν, ἀγρι-όω, ῶ, fut. ἀγριώσ-ω. — ***s'Abrutir***, v. pr., ἐκθηρι-οῦσθαι, ἐκθηρι-όομαι, οῦμαι, fut. ἐκθηριωθήσ-ομαι. — ***Abruti, ie***, part. passé et adj., ἀμβλυνόμεν-ος, η, ον; ἠλίθι-ος, ος, ον.

Abrutissement, n. m., θηρωδί-α, ας (ἡ); κτηνωδί-α, ας (ἡ); ἀμβλύτης, ἀμβλύτητ-ος (ἡ); ἠλιθιότης, ἠλιθιότητ-ος (ἡ).

Absence, n. f. 1 *Défaut de présence*, ἀπουσί-α, ας (ἡ). Absence en pays étrangers, ἀποδημί-α, ας (ἡ). || 2 *Privation, manque*, ἔκλειψ-ις, εως (ἡ); ἀπορί-α, ας (ἡ). || 3 *Distraction de l'esprit*, παράνοι-α, ας (ἡ); ἀπροσεξί-α, ας (ἡ).

Absent, te, adj., ἀπ-ών, οῦσα, όν. Absent à l'étranger, ἀπόδημ-ος, ος, ον; ἔκδημ-ος, ος, ον.

s'Absenter, v. pr., ἀπιέναι, ἄπειμι, fut. ἄπειμι, gén.

Absinthe, n. f., plante amère, ἄψινθ-ος, ου (ἡ); ἀψίνθι-ον, ου (τό).

Absolu, ue, adj., 1 *Entier, complet, parfait*, τέλει-ος, ος, ον. || 2 *Impérieux, qui aime à dominer*, δεσποτικ-ός, ή, όν. Souverain absolu, αὐτοκράτωρ, αὐτοκράτορ-ος; δεσπότ-ης, ου (ὁ). Pouvoir absolu, μοναρχί-α,

ας (ἡ). || 3 *Sans rapport, non relatif*, ἄφετος, ος, ον; ἀπλ-όος, οῦς, ἀπλ-όη, ῆ, ἀπλόον, οῦν.

Absolument, adv. 1 *Entièrement*, ὅλως, παντελῶς, πάντάπασι, et πάντάπασιν devant une voyelle. || 2 *Impérieusement*, δεσποτικῶς. || 3 *Sans condition*, ἀναγκαίως, ἁπλῶς. Absolument parlant, ὡς περὶ παντὸς εἰπεῖν.

Absolution, n. f., *acquittement, remise d'une peine, d'un péché*, ἄφεσ-ις, εως (ἡ); ἀπόλυσ-ις, εως (ἡ).

Absorber, v. tr. 1 *Boire, pomper*, καταπίνειν, καταπίν-ω, fut. καταπί-ομαι. || 2 *Attirer à soi*, ἐφέλκ-εσθαι, ἐφέλκ-ομαι, fut. ἐφέλξομαι. || 3 *Dépenser, consumer*, λαφύσσ-ειν, λαφύσσ-ω, fut. λαφύξ-ω, acc.; ἀναλίσκ-ειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ω; κατεσθί-ειν, κατεσθί-ω, fut. κατέδ-ομαι. || 4 *Occuper toute l'attention*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξω. — **s'Absorber**, v. pr. 1 *S'engloutir, se perdre*, ἀφανίζ-εσθαι, ἀφανίζ-ομαι, fut. ἀφανισθήσ-ομαι. || 2 Au figuré, *être plongé*, ὅλος εἶναι περί, acc. — **Absorbé, ée**, part. passé et adj. 1 *Englouti*, ῥοφητ-ός, ή, όν. || 2 *Dépensé*, ἀνηλωμέν-ος, η, ον. || 3 *Uniquement appliqué à*, βεβυθισμέν-ος, η, ον εἰς, acc.; σπουδάζ-ων, ουσα, ον περί, acc.; ὅλ-ος, η, ον περί, acc.

Absorption, n. f. 1 *Attraction vers*, ἕλξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action d'avaler*, λάφυξ-ις, εως (ἡ); κατάποσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Dépense*, ἀνάλωσ-ις, εως (ἡ).

Absoudre, v. tr., *déclarer innocent*, ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω; ἀποδικάζειν, ἀποδικάζ-ω, fut. ἀποδικάσ-ω, avec le nom de la personne à l'acc. et celui de la chose au gén.

Abstème, n. m., *qui s'abstient de vin*, ἄοινος, ος, ον.

s'Abstenir, v. pr., ἀπέχ-εσθαι, ἀπέχ-ομαι, fut. ἀφέξ-ομαι, gén.

Abstinence, n. f., ἐγκράτει-α, ας (ἡ); σωφροσύν-η, ης (ἡ).

Abstinent, te, adj., ἐγκρατ-ής, ής, ές.

Abstraction, n. f. 1 *Considération isolée des objets*, ἀφαίρεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Préoccupation, rêverie*, φροντ-ίς, ίδος (ἡ).

Abstractivement, adv., *par abstraction*, ἐξ ἀφαιρέσεως.

Abstraire, v. tr., *considérer isolément*, ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω.

Abstrait, aite, part. passé et adj. 1 *Considéré isolément*, ἀφῃρημέν-ος, η, ον. || 2 *Qui s'éloigne des idées communes*, ἀπόκρυφ-ος, ος, ον; μείζ-ων, ων, ον ἢ κατ' ἄνθρωπον. || 3 *Préoccupé, distrait*, ἀλλοφρον-ῶν, οῦσα, οῦν; ἄσχολ-ος, ος, ον.

Abstrus, use, adj., *caché, difficile à pénétrer*, κρυπτ-ός, ή, όν.

Absurde, adj., ἄτοπ-ος, ος, ον (comp. ἀτοπώτερος, sup. ἀτοπ-ώτατος); ἄλογ-ος, ος, ον (comp. ἀλογ-ώτερος, sup. ἀλογ-ώτατος).

Absurdement, adv., ἀτόπως; ἀλόγως.

Absurdité, n. f., ἀτοπί-α, ας (ἡ).

Abus, n. m. 1 *Usage mauvais, injuste d'une chose*, ἀπόχρησ-ις, εως (ἡ). Abus de confiance, ἀπιστί-α, ας (ἡ). Abus de pouvoir, ὕβρ-ις, εως (ἡ). || 2 *Désordre, mal*, κακ-όν, οῦ (τό). || 3 *Erreur*, ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό). || 4 *Manquement à la règle*, πλημμέλει-α, ας (ἡ). || 5 *Peine perdue*, ματαιοπονί-α, ας (ἡ). || 6 *Tromperie*, δόλ-ος, ου (ὁ); ἀπάτ-η, ης (ἡ). || 7 *Jugement inique*, κατὰ τῶν καθηκόντων κρίσ-ις, εως (ἡ).

Abuser, v. tr. 1 *Tromper, égarer*, ἀπατᾶν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω; σφάλλ-ειν, σφάλλ-ω, fut. σφαλ-ῶ; φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc. || 2 Verbe intr. *Faire mauvais usage*, ἀποχρ-ῆσθαι, ἀποχράομαι, ῶμαι, fut. ἀποχρήσ-ομαι, dat. — **s'Abuser**, v. pr., *se tromper*, σφάλλεσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι; ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι (irrég.). Si je ne m'abuse, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Abusif, ive, adj. 1 *Contraire aux lois, à l'usage*, καταχρηστικ-ός, ή, όν. || 2 *Injuste*, ἄδικ-ος, ος, ον (comp. ἀδικ-ώτερος, sup. ἀδικ-ώτατος).

Abusivement, adv. 1 *Par abus*, καταχρηστικῶς. || 2 *A tort*, οὐκ ὀρθῶς. || 3 *Injustement*, παρὰ τὸ δίκαιον ou ἀδίκως.

Acabit, n. m., *qualité, nature bonne ou mauvaise*, φύσ-ις, εως (ἡ).

Académicien, n. m., *philosophe de la secte de Platon, membre d'un corps savant*, ἀκαδημικ-ός, οῦ (ὁ).

Académie, n. f., *jardin où s'assemblaient les disciples de Platon, et d'où est venu le nom de la doctrine de ce philosophe*, Ἀκαδημί-α, ας (ἡ). Par extension, le nom des sociétés savantes, dites *Académies*, peut se rendre de la même manière.

Académique, adj. 1 *Qui appartient à la doctrine de Platon, qui tient à une société savante*, ἀκαδημικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui est du genre démonstratif dans le style des rhéteurs*, ἐπιδεικτικ-ός, ή, όν.

Académiquement, adv., ἐπιδεικτικῶς.

Acanthe, n. f., *nom d'une plante*, ἄκανθ-ος, ου (ὁ).

Acariâtre, adj., δύσκολ-ος, ος, ον (comp. δυσκολ-ώτερος, sup. δυσκολ-ώτατος); χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος; πικρ-ός, ά, όν (comp. πικρότερος, sup. πικρ-ότατος).

Accablant, ante, adj. 1 *Lourd, pesant*, βαρ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαρ-ύτερος, sup. βαρύτατος). || 2 *Incommode, importun*, δυσφόρητ-ος, ος, ον.

Accablement, n. m. 1 *État du corps abattu par la maladie*, ἀσθένει-α, ας (ἡ). || 2 *État de l'esprit abattu par la douleur, le découragement, etc.*, ἀθυμί-α, ας (ἡ). || 3 *Surcharge d'affaires*, πραγμάτ-ων ὄχλ-ος, ου (ὁ); πολυπραγμοσύν-η, ης (ἡ).

Accabler, v. tr. 1 *Écraser sous le poids*, βαρύν-ειν, βαρύν-ω, fut. βαρυν-ῶ, acc. || 2 *Combler*, comme dans ces locutions: *ac-*

cabler de louanges, ὑπερεπαιν-εῖν, ὑπερεπαιν-έω, ῶ, fut. ὑπερεπαινέσ-ω, acc.; *accabler de bienfaits*, μεγάλα εὐεργετ-εῖν, εὐεργετ-έω, ῶ, fut. εὐεργετ-ήσω, *etc.* On voit qu'on tourne par le verbe correspondant au mot français, en y ajoutant d'ordinaire la préposition ὑπέρ.

Accaparement, n. m., *action d'attirer tout à soi, monopole*, μονοπωλί-α, ας (ἡ).

Accaparer, v. tr. 1 *Acheter des marchandises pour en régler le cours*, μονοπωλ-εῖν, μονοπωλ-έω, ῶ, fut. μονοπωλήσ-ω, acc. || 2 *Attirer à soi, acquérir pour soi*, ἑαυτῷ κτ-ᾶσθαι, κτ-άομαι, ῶμαι, fut. κτήσ-ομαι, acc.

Accapareur, n. m., μονοπώλ-ης, ου (ὁ).

Accéder, v. intr., *donner son assentiment*, συναιν-εῖν, συναιν-έω, ῶ, fut. συναινέσ-ω, dat.

Accélération, n. f., *augmentation de vitesse*, ἔπειξ-ις, εως (ἡ).

Accélérer, v. tr., ἐπιταχύν-ειν, ἐπιταχύν-ω, fut. ἐπιταχυν-ῶ; ἐπείγ-ειν, ἐπείγ-ω, fut. ἐπείξ-ω, acc.

Accent, n. m. 1 *Inflexion de la voix*, φων-ή, ῆς (ἡ); φθόγγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Élévation ou abaissement de la voix sur les syllabes*, τόν-ος, ου (ὁ); προσῳδί-α, ας (ἡ).

Accentuation, n. f., προσῳδί-α, ας (ἡ).

Accentuer, v. tr. 1 *Énoncer fortement*, ἐντείν-ειν, ἐντείν-ω, fut. ἐντεν-ῶ, acc. || 2 *Marquer l'accent*, τον-οῦν, τον-όω, ῶ, fut. τονώσ-ω, acc.

Acceptable, adj., δεκτ-ός, ή, όν; εὐπρόσδεκτ-ος, ος, ον.

Acceptation, n. f., ἀποδοχ-ή, ῆς (ἡ).

Accepter, v. tr. 1 *Recevoir*, δέχ-εσθαι, δέχ-ομαι, fut. δέξ-ομαι, acc. || 2 *Consentir à*, ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω, acc.

Acception, n. f. 1 *Sens, signification*, σημασί-α, ας (ἡ); νοῦς, νοῦ (ὁ). Mots qui ont la même acception, λέξεις συνώνυμοι, ων (αἱ). Les deux mots se déclinent. Qui a deux acceptions, διπλοσήμαντ-ος, ος, ον. || 2 *Préférence*, λόγ-ος, ου (ὁ); αἵρεσ-ις, εως (ἡ).

Accès, n. m. *Facilité d'approcher*, πρόσοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Redoublement, recrudescence*, εἰσβολ-ή, ῆς (ἡ); παροξυσμ-ός, οῦ (ὁ). Par accès, par intervalles, ἐκ διαλείψεως. || 3 *Velléité, mouvement de l'âme*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ).

Accessible, adj., προσιτ-ός, ή, όν; εὐπρόσοδ-ος, ος, ον.

Accession, n. f. 1 *Consentement*, μετοχ-ή, ῆς (ἡ); συγκαταίνεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Accroissement*, προσθήκ-η, ης (ἡ); ἐπιβολ-ή, ῆς (ἡ).

Accessoire, adj., *qui est de surplus*, πάρεργ-ος, ος, ον. L'accessoire, n. m., πάρεργον, ου (τό).

Accessoirement, adv., ἐκ παρέργου, ἐν παρέργῳ.

Accident, n. m. 1 *Cas fortuit*, συμφορ-ά, ᾶς (ἡ); τύχ-η, ης (ἡ). Par accident, ἐκ τύχης. || 2 *Symptôme fâcheux dans les maladies*, σύμπτωμα, συμπτώματ-ος (τό).

Accidentel, elle, adj., τυχηρ-ός, ά, όν.

Accidentellement, adv., ἐκ τύχης.

Acclamation, n. f., *cri de joie*, ἐπιφώνησ-ις, εως (ἡ); ἀλαλαγμ-ός, οῦ (ὁ).

Acclimater, v. tr., *accoutumer à un nouveau climat*, ἀέρι ἐθίζ-ειν, ἐθίζ-ω, fut. ἐθίσ-ω. — ***s'Acclimater***, v. pr., ἀέρι ἐθίζ-εσθαι, ἐθίζ-ομαι, fut. ἐθισθήσ-ομαι. — ***Acclimaté, ée***, part. passé, ἀέρι εἰθισμέν-ος, η, ον.

Accointance, n. f., *habitude, familiarité*, συνουσί-α, ας (ἡ); οἰκειότης, οἰκειότητ-ος (ἡ).

s'Accointer, v. pr., *se lier intimement*, συνομιλ-εῖν, συνομιλ-έω, ῶ, fut. συνομιλήσ-ω, dat.

Accolade, n. f., *embrassement*, περιπλοκ-ή, ῆς (ἡ); περιβολ-ή, ῆς (ἡ).

Accoler, v. tr. 1 *Embrasser*, ἀσπάζ-εσθαι, ἀσπάζ-ομαι, fut. ἀσπασθήσ-ομαι, acc. || 2 *Joindre, assembler*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. — ***s'Accoler***, v. pr., *s'embrasser*, ἀλλήλοις περιπλέκ-εσθαι, περιπλέκ-ομαι, fut. περιπλεχθήσ-ομαι.

Accommodable, adj., *qui peut s'arranger*, εὐδιάλλακτ-ος, ος, ον.

Accommodage, n. m. 1 *Apprêt des viandes*, ἄρτυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Apprêts de la toilette*, διακόσμησ-ις, εως (ἡ).

Accommodant, ante, adj., *d'humeur facile*, εὔκολ-ος, ος, ον (comp. εὐκολ-ώτερος, sup. εὐκολ-ώτατος); ἐπιεικ-ής, ής, ές (comp. ἐπιεικ-έστερος, sup. ἐπιεικ-έστατος).

Accommodement, n. m. 1 *Arrangement, convention*, διαλλαγ-ή, ῆς (ἡ); συνθήκ-η, ης (ἡ). || 2 *Moyen de conciliation*, μέτρ-ον, ου (τό). || 3 *Ajustement*, διακόσμησ-ις, εως (ἡ).

Accommoder, v. tr. 1 *Arranger, apprêter*, παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc. || 2 *Assaisonner*, ἀρτύ-ειν, ἀρτύ-ω, fut. ἀρτύσ-ω, acc. || 3 *Mettre en ordre*, διακοσμ-εῖν, διακοσμ-έω, ῶ, fut. διακοσμήσ-ω, acc. || 4 *Ajuster, adapter*, προσαρμόζ-ειν, προσαρμόζ-ω, fut. προσαρμόσ-ω, acc. || 5 *Terminer à l'amiable*, διατίθ-εσθαι, διατίθ-εμαι, fut. διαθήσ-ομαι, acc.; διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω. || 6 *Satisfaire, convenir*, χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, dat. — ***s'Accommoder***, v. pr. 1 *Prendre ses aises*, τὰ συμφέροντα ou ἁρμόζοντα ζητ-εῖν, ζητ-έω, ῶ, fut. ζητήσ-ω. || 2 *Se contenter*, στέργ-ειν, στέργ-ω, fut. στέρξ-ω, acc. et dat.; ἀγαπ-ᾶν, ἀγαπ-άω, ῶ, fut. ἀγαπήσ-ω, acc. et dat.; ἀρκ-εῖσθαι, ἀρκ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀρκεσθήσ-ομαι, dat. || 3 *Se plier, se conformer*, εἴκ-ειν, εἴκ-ω, fut. εἴξ-ω, dat.; ἀκολουθ-εῖν, ἀκολουθ-έω, ῶ, fut. ἀκολουθήσ-ω. || 4 *S'arranger avec quelqu'un*, ἀπαλλαγὴν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. — ***Accommodé, ée***, part. passé, se trouve parfois dans cette locution : il n'est pas bien

accommodé, c'est-à-dire il n'est pas riche, traduisez κακῶς πράττει.

Accompagnement, n. m. 1 ἀκολουθί-α, ας (ἡ). || 2 *Suites, conséquences*, παρακολούθημα, παρακολουθήματ-ος (τό). || 3 *De musique*, προσῳδί-α, ας (ἡ).

Accompagner, v. tr. 1 *Aller avec*, ἀκολουθ-εῖν (précédé de la prép. σύν ou παρά), ἀκολουθ-έω, ῶ, fut. ἀκολουθήσ-ω, dat. || 2 *Faire cortége*, διαπέμπ-ειν, διαπέμπ-ω, fut. διαπέμψ-ω, acc. || 3 *Escorter*, δορυφορ-εῖν, δορυφορ-έω, ῶ, fut. δορυφορήσ-ω. || 4 *Être une suite, une conséquence*, ἕπ-εσθαι, ἕπ-ομαι, fut. ἕψ-ομαι, dat. || 5 *En musique*, προσᾴδ-ειν, προσᾴδ-ω, fut. προσᾴσ-ομαι, dat.

Accomplir, v. tr. 1 ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω. || 2 *Exécuter*, ἐκπεραίν-ειν, ἐκπεραίν-ω, fut. ἐκπεραν-ῶ. — ***s'Accomplir***, v. pr., *se réaliser*, ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. — ***Accompli, ie***, part. passé et adj. 1 *Achevé, complété*, πληρωθ-είς, εῖσα, έν. || 2 *Parfait, sans défaut*, τέλει-ος, α, ον; παντελ-ής, ής, ές.

Accomplissement, n. m., τελείωσ-ις, εως (ἡ); διάπραξ-ις, εως (ἡ); ἀναπλήρωσ-ις, εως (ἡ).

Accord, n. m. 1 *Bonne intelligence, union de volonté et d'esprit*, ὁμόνοι-α, ας (ἡ). || 2 *Conformité*, εὐαρμοστί-α, ας (ἡ). || 3 *Accommodement, convention*, ὁμολογί-α, ας (ἡ). Accord par écrit, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Accord de voix ou d'instruments*, ἁρμονί-α, ας (ἡ); συμφωνί-α, ας (ἡ). || 5 *Sons, accents*, φθόγγ-ος, ου (ὁ); μελῳδί-α, ας (ἡ). || 6 *Concordance de mots*, σύνταξ-ις, εως (ἡ). — ***d'Accord***. 1 *Je le veux bien, soit*, εἶεν. || 2 Suivi d'*avec* et dans le sens de *conformément à*, ὁμολογουμένως, dat.

Accordable, adj., συγχωρητέ-ος, α, ον; χαριστέ-ος, α, ον.

Accordailles, n. f. pl., *accords de mariage*, νύμφι-α, ων (τά); ἐγγύ-η, ης (ἡ).

Accordé, n. m., *fiancé*, νυμφί-ος, ου (ὁ). Accordée, n. f., *fiancée*, νύμφ-η, ης (ἡ).

Accorder, v. tr. 1 *Concilier, mettre en bonne intelligence*, διαλλάσσ-ειν, διαλλάσσ-ω, fut. διαλλάξ-ω, acc. || 2 *Rendre conforme à*, συναρμόζ-ειν, συναρμόζ-ω, fut. συναρμόσ-ω, acc. et le complément indir. au dat. ou à l'acc. avec πρός. || 3 *Concéder, octroyer*, συγχωρ-εῖν, συγχωρ-έω, ῶ, fut. συγχωρήσ-ω. || 4 *Donner en mariage*, ἐγγυ-ᾶν, ἐγγυ-άω, ῶ, fut. ἐγγυήσ-ω, acc. || 5 *Mettre d'accord*, en parlant des instruments, ἁρμόζ-ειν, ἁρμόζ-ω, fut. ἁρμόσ-ω. || 6 *Convenir qu'une chose est, ne pas la nier*, συμφάναι, σύμφημι, fut. συμφήσ-ω; ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω. — ***s'Accorder***, v. pr. 1 *Acquiescer à*, ὁμονο-εῖν, ὁμονο-έω, ῶ, fut. ὁμονοήσ-ω. || 2 *Être en rapport de convenance*, συμφων-εῖν, συμφων-έω, ῶ, fut. συμφωνήσ-ω. || 3 En parlant des instruments, συμφων-εῖν et συνᾴδ-ειν, συνᾴδ-ω, fut. συνᾴσ-ομαι. — ***Accordé, ée***, part. passé et adj., *reconnu pour vrai*, ὁμολογούμεν-ος, η, ον.

Accort, orte, adj., *d'humeur facile, accommodante*, εὐτράπελ-ος, ος, ον; εὔκολ-ος, ος, ον.

Accoster, v. tr. 1 *Aborder*, προσέρχ-εσθαι, προσέρχ-ομαι, fut. προσελεύσ-ομαι, dat. || 2 En terme de marine, προσορμίζ-ειν, προσορμίζ-ω, fut. προσορμίσ-ω. — ***s'Accoster***, v. pr., *fréquenter*, ὁμιλ-εῖν, ὁμιλ-έω, ῶ, fut. ὁμιλήσ-ω, dat.

Accoter, v. tr., *appuyer*, προσερείδ-ειν, προσερείδ-ω, fut. προσερείσ-ω, acc. — ***s'Accoter***, v. pr., προσανακλίν-εσθαι, προσανακλίν-ομαι, fut. προσανακλιθήσ-ομαι, dat.

Accotoir, n. m., *ce qui sert à s'appuyer*, πρόσκλιντρ-ον, ου (τό).

Accouchée, n. f., λεχ-ώ, λεχ-όος, οῦς (ἡ).

Accouchement, n. m., τόκ-ος, ου (ὁ).

Accoucher, v. intr., *mettre au monde*, τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι, acc. || Verbe tr., *aider à mettre au monde*, μαιεύ-εσθαι, μαιεύ-ομαι, fut. μαιεύσ-ομαι, acc.

Accoucheur, n. m., μαιευόμεν-ος, ου (ὁ). Accoucheuse, μαιεύτρι-α, ας (ἡ). Art de l'accoucheur, tel que Socrate l'entendait pour les esprits, μαιευτικ-ή, ῆς (ἡ) (sous-ent. τέχνη).

s'Accouder, v. pr., διαγκωνίζ-εσθαι, διαγκωνίζ-ομαι, fut. διαγκωνίσ-ομαι, dat., ou gén. avec ἐπί.

Accoudoir, n. m., ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό).

Accouplement, n. m., σύζευξ-ις, εως (ἡ); μίξ-ις, εως (ἡ).

Accoupler, v. tr., συνδυάζ-ειν, συνδυάζ-ω, fut. συνδυάσ-ω. — ***s'Accoupler***, v. pr., ὀχεύ-ειν, ὀχεύ-ω, fut. ὀχεύσ-ω; μίγνυσθαι, μίγνυμαι, fut. μιγήσ-ομαι. — ***Accouplé, ée***, part. passé et adj., *assorti, apparié*, συζυγ-ής, ής, ές; σύζυγ-ος, ος, ον.

Accourcir, v. tr., βραχύν-ειν, βραχύν-ω, fut. βραχυν-ῶ; ἐπιτέμν-ειν, ἐπιτέμν-ω, fut. ἐπιτεμ-ῶ, acc. — ***s'Accourcir***, v. pr., *devenir plus court*, βραχίων, συντομώτερος γίγνεσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.

Accourcissement, n. m., ἐπιτομ-ή, ῆς (ἡ).

Accourir, v. intr., προστρέχ-ειν, προστρέχ-ω, fut. προσδραμ-οῦμαι, dat., ou acc. avec πρός.

Accoutrement, n. m., κόμμωμα, κομμώματος (τό); στολισμ-ός, οῦ (ὁ).

Accoutrer, v. tr., *habiller ridiculement*, γελοίως κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω; περιβάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, acc. — ***s'Accoutrer***, v. pr., περιβάλλ-εσθαι, περιβάλλ-ομαι, fut. περιβληθήσ-ομαι. ***Accoutré, ée***, part. passé, *bizarrement ajusté*, δεινῶς, ἀτόπως ἀμπεχόμεν-ος, η, ον.

Accoutumance, n. f., συνήθει-α, ας (ἡ); ἔθισμα, ἐθίσματ-ος (τό).

Accoutumer, v. tr., ἐθίζ-ειν, ἐθίζ-ω, fut. ἐθίσ-ω, acc. et le complément indir. à l'acc. avec ou sans πρός. On peut faire précéder le verbe de la prép. σύν. — ***s'Accoutumer***,

v. pr., ἐθίζ-εσθαι, ἐθίζ-ομαι, fut. ἐθισθήσ-ομαι, acc. avec πρός. — ***Accoutumé, ée,*** part. passé et adj., συνήθ-ης, ης, ες; εἰωθ-ώς, υῖα, ός; ἴδι-ος, α, ον; οἰκεῖ-ος, α, ον.

Accréditer, v. tr. 1 *Mettre en crédit, en réputation*, συνίστ-ασθαι, συνίστημι, fut. συστήσ-ω, et le complément indir. au dat. || 2 *Donner cours, faire croire*, διαθρυλλ-εῖν, διαθρυλλ-έω, ῶ, fut. διαθρυλλήσ-ω. — ***s'Accréditer,*** v. pr. 1 *Gagner du crédit*, δοκιμάζ-εσθαι, δοκιμάζ-ομαι, fut. δοκιμασθήσ-ομαι. || 2 *Se répandre*, χωρ-εῖν, χωρ-έω, ῶ, fut. χωρήσ-ω; διαθρυλλ-εῖσθαι, διαθρυλλ-έομαι, οῦμαι, fut. διαθρυλληθήσ-ομαι. — ***Accrédité, ée,*** part. passé et adj. 1 *Qui a du crédit*, εὐδόκιμ-ος, ος, ον; πολλοῦ ἄξι-ος, α, ον. || 2 *Qui est regardé comme vrai*, ἀξιόπιστ-ος, ος, ον.

Accroc, n. m. 1 *Déchirure*, κατάσχισμα, κατασχίσματ-ος (τό). || 2 *Obstacle, difficulté*, ἐμπόδισμα, ἐμποδίσματ-ος (τό); ἐμπόδι-ον, ου (τό).

Accrocher, v. tr. 1 *Suspendre à un crochet, à un clou*, κρεμάννυσθαι, κρεμάννυμι, fut. κρεμάσ-ω; προσαρτ-ᾶν, προσαρτ-άω, ῶ, fut. προσαρτήσ-ω, acc. || 2 *Heurter, choquer violemment*, προσκρού-ειν, προσκρού-ω, fut. προσκρούσ-ω, acc. || 3 *Arrêter, retarder*, ἐπέχ-ειν, ἐπέχ-ω, fut. ἐφέξ-ω, acc.; ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc. || 4 *Saisir avec un croc*, ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω, acc. || 5 *Gagner, obtenir*, même verbe. — ***s'Accrocher,*** v. pr. 1 *Se heurter*, συγκρού-ειν, συγκρού-ω, fut. συγκρούσ-ω. || 2 *Se tenir à*, ἔχ-εσθαι, ἔχ-ομαι, fut. ἕξ-ομαι, gén. || 3 *Ne pas quitter*, συνακολουθ-εῖν, συνακολουθ-έω, ῶ, fut. συνακολουθήσ-ω, dat.

Accroire, v. intr. 1 Il ne s'emploie que dans cette expression verbale *faire accroire*, πείθ-ειν, πείθ-ω, fut. πείσ-ω, acc. || 2 *Rendre croyable*, πιστοποι-εῖν, πιστοποι-έω, ῶ, fut. πιστοποιήσ-ω. || 3 *Tromper*, φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω. S'en faire accroire, μέγα φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω.

Accroissement, n. m., αὔξησ-ις, εως (ἡ); ἐπίδοσ-ις, εως (ἡ).

Accroître, v. tr., αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc.; μείζω ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***s'Accroître,*** v. pr., αὐξάν-εσθαι, αὐξάν-ομαι, fut. αὐξηθήσ-ομαι; ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω; μείζων γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι; πληθύ-ειν, πληθύ-ω, fut. πληθύσ-ω; ἀναβαίν-ειν, ἀναβαίν-ω, fut. ἀναβήσ-ομαι.

s'Accroupir, v. pr., ὑποπτήσσ-ειν, ὑποπτήσσ-ω, fut. ὑποπτήξ-ω; θακεύ-ειν, θακεύ-ω, fut. θακεύσ-ω.

Accroupissement, n. m., ἀνακάθισμα, ἀνακαθίσματ-ος (τό); ὄκλασ-ις, εως (ἡ).

Accrue, n. f., *augmentation d'un terrain, d'un bois*, πρόσχωμα, προσχώματ-ος (τό); ἔκτασ-ις, εως (ἡ).

Accueil, n. m., ὑποδοχ-ή, ῆς (ἡ).

Accueillant, ante, adj., *affable*, φιλόφρ-ων, ων, ον (comp. φιλοφρον-έστερος, sup. φιλοφρον-έστατος).

Accueillir, v. tr. 1 *Faire accueil*, ὑποδέχ-εσθαι, ὑποδέχ-ομαι, fut. ὑποδέξ-ομαι, acc. || 2 *Assaillir*, en parlant des accidents fâcheux, καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι.

Accul, n. m., *lieu sans issue*, στενοχωρί-α, ας (ἡ); μυχ-ός, οῦ (ὁ).

Acculer, v. tr., *pousser dans un endroit sans issue*, στενοχωρ-εῖν, στενοχωρ-έω, ῶ, fut. στενοχωρήσ-ω; συνωθ-εῖν, συνωθ-έω, ῶ, fut. συνωθήσ-ω. — ***s'Acculer,*** v. pr., ἐρείδ-εσθαι, ἐρείδ-ομαι, fut. ἐρεισθήσ-ομαι, dat.

Accumulation, n. f., σώρευσ-ις, εως (ἡ); αὔξησ-ις, εως (ἡ).

Accumuler, v. tr. 1 *Entasser*, ἐπισωρεύ-ειν, ἐπισωρεύ-ω, fut. ἐπισωρεύσ-ω. || 2 *Thésauriser*, θησαυρίζ-ειν, θησαυρίζ-ω, fut. θησαυρίσ-ω. — ***s'Accumuler,*** v. pr., *s'accroître*, ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω. — ***Accumulé, ée,*** part. passé et adj., ἀθρό-ος, ος, ον (comp. ἀθρο-ώτερος, sup. ἀθρο-ώτατος).

Accusable, adj., ὑπόδικ-ος, ος, ον; ἐγκλητέ-ος, α, ον.

Accusateur, n. m., **Accusatrice**, n. f., κατήγορ-ος, ου (ὁ, ἡ). L'accusateur et l'accusé, le demandeur et le défendeur, ὁ διώκων καὶ ὁ φεύγων, οντ-ος, part. prés. des verbes διώκειν, *poursuivre*, et φεύγειν, *fuir*.

Accusatif, n. m., *cas de la déclinaison latine et grecque*, αἰτιατικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. πτῶσις.

Accusation, n. f. 1 *Plainte en justice*, κατηγορί-α, ας (ἡ); γραφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Reproche*, αἰτί-α, ας (ἡ); μέμψ-ις, εως (ἡ).

Accuser, v. tr. 1 *Poursuivre devant un tribunal*, κατηγορ-εῖν, κατηγορ-έω, ῶ, fut. κατηγορήσ-ω, gén. de la personne et acc. de la chose. || 2 *Adresser des reproches*, ἐγκαλ-εῖν, ἐγκαλ-έω, ῶ, fut. ἐγκαλέσ-ω; μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, avec l'acc. de la personne et celui de la chose. || 3 *Servir de preuve, d'indice*, φανεροποι-εῖν, φανεροποι-έω, ῶ, fut. φανεροποιήσ-ω, acc., ou en divisant, φανερὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 4 *Faire connaître*, δεικνύναι, δείκνυμι, fut. δείξ-ω, acc. || 5 *Avouer, confesser*, ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω. || 6 *Calomnier*, διαβάλλ-ειν, διαβάλλ-ω, fut. διαβαλ-ῶ, acc. || 7 Terme de dessin et de peinture, *faire sentir les formes, etc.*, ὑπεμφαίν-ειν, ὑπεμφαίν-ω, fut. ὑπεμφαν-ῶ, acc. — ***s'Accuser,*** v. pr., μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, avec le nom de la personne à l'acc. et celui de la chose à l'acc. avec εἰς; καταγιγνώσκ-ειν, καταγιγνώσκ-ω, fut. καταγνώσ-ομαι, avec le nom de la personne au gén. et celui de la chose à l'acc. — ***Accusé, ée,*** part. passé pris subst., φεύγων, φεύγοντ-ος (ὁ). || *Mis en relief, en saillie*, φανερ-ός, ά, όν; ἐμφαν-ής, ής, ές.

Acerbe, adj. 1 *D'un goût âpre*, στρυφν-ός, ή, όν (comp. στρυφν-ότερος, sup. στρυφν-ότατος). || 2 *Sévère, dur*, πικρ-ός, ά, όν (comp. πικρ-ότερος, sup. πικρ-ότατος).

Acerbité, n. f., στρυφνότης, στρυφνότητ-ος (ή); πικρί-α, ας (ή).

Acéré, ée, adj., *aigu, pointu*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος).

Acérer, v. tr., *rendre pointu*, θήγ-ειν, θήγ-ω, fut. θήξ-ω, acc.

Achalander, v. tr., *procurer des chalands*, εὐδόκιμον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν; γνωρίζ-ειν, γνωρίζ-ω, fut. γνωρίσ-ω, acc. — ***s'Achalander***, v. pr., *devenir en vogue*, συχνάζ-εσθαι, συχνάζ-ομαι, fut. συχνασθήσ-ομαι. — ***Achalandé, ée***, part. passé. 1 En parlant des personnes, εὐδόκιμ-ος, ος, ον; γνώριμ-ος, ος, ον. || 2 En parlant des choses, συχνός, ή, όν.

Acharnement, n. m., 1 *Fureur, passion effrénée*, ὀργ-ή, ῆς (ή); μανί-α, ας (ή); λύσσ-α, ας (ή). Avec acharnement, ἐμμανῶς. || 2 *Opiniâtreté*, αὐθαδί-α, ας (ή); φιλονεικί-α, ας (ή). Avec acharnement, αὐθαδῶς. || 3 *Entêtement courageux*, φιλοτιμί-α, ας (ή). Avec acharnement, ἰσχυρῶς, ἐῤῥωμένως.

Acharner, v. tr., *exciter, animer*, παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ, acc. — ***s'Acharner***, v. pr., *s'attacher avec fureur*, ἐγκ-εῖσθαι, ἔγκ-ειμαι, fut. ἐγκείσ-ομαι, dat. — ***Acharné, ée***, part. passé et adj., δυσμενέστατ-ος, η, ον; ἔχθιστ-ος, η, ον.

Achat, n. m. 1 *Acquisition*, ὠν-ή, ῆς (ή); ὤνησ-ις, εως (ή). || 2 *Chose achetée*, ἀγόρασμα, ἀγοράσματ-ος (τό).

Ache, n. f., *plante semblable au persil*, σέλιν-ον, ου (τό).

Achée, n. f., *sorte de ver de terre*, δρῖλ-ος, ου (ό).

Acheminement, n. m., ἐφόδι-ον, ου (τό).

Acheminer, v. tr., *diriger vers*, προάγ-ειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω, acc.; προοδοποι-εῖν, προοδοποι-έω, ῶ, fut. προοδοποιήσ-ω, avec le dat. de la pers. et la chose à l'acc. avec εἰς. — ***s'Acheminer***, v. pr. 1 *Se mettre en route*, πορεύ-εσθαι, πορεύ-ομαι, fut. πορεύσ-ομαι. || 2 *S'avancer*, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω; προβαίν-ειν, προβαίν-ω, fut. προβήσ-ομαι (irrég.).

Acheter, v. tr. 1 *Se procurer à prix d'argent*, ὠν-εῖσθαι, ὠν-έομαι, οῦμαι, fut. ὠνήσ-ομαι; ἀγοράζ-ειν, ἀγοράζ-ω, fut. ἀγοράσ-ω. || 2 *Obtenir avec peine*, ὠνεῖσθαι. — ***s'Acheter***, v. pr., *être acheté*, ὤνι-ος, α ou ος, ον ou ὠνητ-ός, ή, όν εἶναι.

Acheteur, n. m., ὠνητ-ής, οῦ (ό); ἀγοραστ-ής, οῦ (ό).

Achèvement, n. m., τελείωσ-ις, εως (ή); ἄνυσ-ις, εως (ή).

Achever, v. tr. 1 *Terminer*, ἀνύτ-ειν, ἀνύτ-ω, fut. ἀνύσ-ω, acc. || 2 *Perfectionner, accomplir*, τελει-οῦν, τελει-όω, ῶ, fut. τελειώσ-ω, acc. || 3 *Porter le dernier coup*, κατεργάζ-εσθαι, κατεργάζ-ομαι, fut. κατεργάσ-ομαι, acc. || 4 *Consommer la ruine*, ὄλλυσθαι, ὄλλυμι, fut. ὀλέσ-ω, ou attiquement ὀλ-ῶ (irrég.), acc. — ***Achevé, ée***, part. passé pris adject., τέλει-ος, α, ον (comp. τελει-ότερος, sup. τελει-ότατος).

Achoppement, n. m., *obstacle, empêchement*, πρόσκομμα, προσκόμματ-ος (τό).

Acide, adj., ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος).

Acidité, n. f., ὀξύτης, ὀξύτητ-ος (ή).

Acidulé, ée, adj., *un peu acide*, ὕποξ-υς, υς, υ; ὀξηρ-ός, ά, όν.

Acier, n. m., χάλυψ, χάλυβ-ος (ό).

Acolyte, n. m. 1 *Clerc qui accompagne le prêtre*, ἀκόλουθ-ος, ου (ό). || 2 *Compagnon*, pris ordinairement en mauvaise part, ἑταῖρ-ος, ου (ό).

Aconit, n. m., *espèce de plante vénéneuse*, ἀκόνιτ-ον, ου (τό).

Acoquiner, v. tr., *attacher, retenir*, προσάγ-ειν, προσάγ-ω, fut. προσάξ-ω, acc. — ***s'Acoquiner***, v. pr., *s'habituer*, προσεθίζ-εσθαι, προσεθίζ-ομαι, fut. προσεθισθήσ-ομαι, dat.

Acoustique, adj. 1 *Qui sert à entendre*, ἀκουστικ-ός, ή, όν. || 2 Nom f., *science des sons*, ἀκουστικ-ή, ῆς (ή), sous-ent. τέχνη.

Acquéreur, n. m., κτήτωρ, κτήτορ-ος (ό); κτησάμεν-ος, ου (ό); ce dernier régit l'acc.

Acquérir, v. tr. 1 *Devenir propriétaire*, κτ-ᾶσθαι, κτ-άομαι, ῶμαι, fut. κτήσ-ομαι, acc. || 2 *Gagner, obtenir*, ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι (irrég.), gén. || 3 Dans un sens absolu, *gagner en qualité, en valeur*, βελτίων, καλλίων γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Acquis, ise***, part. passé pris adject. 1 Opposé à *naturel*, κτητ-ός, ή, όν. || 2 *Tout entier, dévoué à quelqu'un*, οἰκεῖ-ος, ος et α, ον; ὅλ-ος, η, ον, dat. || 3 Pris substantiv. dans le sens d'*expérience*, ἐμπειρί-α, ας (ή).

Acquêt, n. m., *bien acquis*, κτῆμα, κτήματ-ος (τό); se dit surtout au pluriel; κτητ-ά, ῶν (τά).

Acquiescement, n. m., *consentement, adhésion*, συναίνεσ-ις, εως (ή); ὁμολογί-α, ας (ή).

Acquiescer, v. intr., συγκαταιν-εῖν, συγκαταιν-έω, ῶ, fut. συγκαταινέσ-ω, dat.

Acquisition, n. f. 1 *Action d'acquérir*, κτῆσ-ις, εως (ή). || 2 *Chose acquise*, κτῆμα, κτήματ-ος (τό).

Acquit, n. m. 1 *Payement*, ἀπόδοσ-ις, εως (ή). || 2 *Quittance*, ἀποχ-ή, ῆς (ή). Pour l'acquit de sa conscience, εἰς ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεως. Par manière d'acquit, ἐξ ἀνάγκης, ἀμελῶς.

Acquittement, n. m., ἀπόλυσ-ις, εως (ή).

Acquitter, v. tr. 1 *Absoudre*, ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω, acc. || 2 *Remplir une obligation*, ἐπιτελ-εῖν, ἐπιτελ-έω, ῶ, fut. ἐπιτελέσ-ω, acc. — ***s'Acquitter***, v. pr., ἀπαλλάττ-εσθαι, ἀπαλλάττ-ομαι, fut. ἀπαλλαγήσ-ομαι.

Acre, n. m., *mesure de terre*, πλέθρ-ον, ου (τό).
Âcre, adj., δριμ-ύς, εῖα, ύ (comp. δριμ-ύτερος, sup. δριμ-ύτατος).
Âcreté, n. f., δριμύτης, δριμύτητ-ος (ἡ); πικρί-α, ας (ἡ).
Acrimonie, n. f., le même qu'*âcreté*, mais se dit surtout du caractère, δυςκολί-α, ας (ἡ).
Acrimonieux, euse, adj., δριμ-ύς, εῖα, ύ; voy. Acre; δύςκολ-ος, ος, ον.
Acrobate, n. m., *danseur de corde*, ἀκροβάτ-ης, ου (ὁ).
Acrostiche, n. m., *sorte de pièce de vers*, ἀκρόστιχ-ον, ου (τό).
Acte, n. m. 1 *Action bonne ou mauvaise*, πρᾶξ-ις, εως (ἡ); πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό); ἔργ-ον, ου (τό). || 2 *Contrat, convention*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ); συνθήκ-η, ης (ἡ). || 3 *Thèse publique*, ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). || 4 *Partie d'une pièce de théâtre*, ἐπειςόδιον, ου (τό); πρᾶξ-ις, εως (ἡ); δρᾶμα, δράματ-ος (τό).
Acteur, n. m., 1 *Qui figure sur un théâtre*, ὑποκριτ-ής, οῦ (ὁ). Acteur tragique, τραγῳδ-ός, οῦ (ὁ). Acteur comique, κωμῳδ-ός, οῦ (ὁ). — Actrice, n. f., ὑποκριτίς, ὑποκριτίδ-ος (ἡ). || 2 *Qui prend part à une action quelconque*, μετέχων, μετέχ-οντος (ὁ), gén.; συμπράκτωρ, συμπράκτορ-ος (ὁ).
Actif, ive, adj. 1 *Qui agit*, ἐνεργ-ός, ός, όν (comp. ἐνεργ-ότερος, sup. ἐνεργ-ότατος. || 2 *Pratique*, opposé à *théorique* ou *contemplatif*, πρακτικ-ός, ή, όν. || 3 En terme de grammaire, opposé à *passif*, ἐνεργητικ-ός, ή, όν.
Action, n. f. 1 *Activité, mouvement, puissance*, ἐνέργει-α, ας (ἡ); δύναμ-ις, εως (ἡ). || 2 *Geste, débit*, ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ). || 3 *Tout ce qui se fait*, ἔργ-ον, ου (τό); πρᾶξ-ις, εως (ἡ). || 4 *Combat*, μάχ-η, ης (ἡ). || 5 *Poursuite en justice*, γραφ-ή, ῆς (ἡ); δίκ-η, ης (ἡ). || 6 *Le fond et la suite d'une pièce de théâtre, d'un poëme*, δρᾶμα, δράματ-ος (τό); μῦθ-ος, μύθ-ου (ὁ). || 7 *Part dans une société de commerce*, μοῖρα, ας (ἡ); actions de grâces, χαριστήρι-α, ων (τά); εὐχαριστί-α, ας (ἡ).
Actionnaire, n. m., σύμμορος, ου (ὁ); μέτοχος, ου (ὁ).
Actionner, v. tr., *poursuivre en justice*, διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ω et διώξ-ομαι, acc.; εἰς δίκην καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω.
Activement, adv. 1 *D'une manière active*, ἐνεργῶς, πρακτικῶς. || 2 *Dans un sens actif*, ἐνεργητικῶς.
Activité, n. f. 1 *Vertu d'agir*, ἐνέργει-α, ας (ἡ). || 2 *Ardeur, zèle*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ).
Actuel, elle, adj. 1 *Réel, effectif*, ἀληθ-ής, ής, ές. || 2 *Présent*, παρ-ών, οῦσα, όν.
Actuellement, adv. 1 *Réellement*, ὄντως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ἔργῳ. || 2 *Présentement*, ἐν τῷ παρόντι (sous-ent. χρόνῳ), νῦν, τὸ νῦν, τὰ νῦν, τὸ νῦν εἶναι.
Adage, n. m., *proverbe*, παροιμί-α, ας (ἡ); θρυλλούμεν-ον, ου (τό).
Adapter, v. tr., προςαρμόζ-ειν, προςαρμόζ-ω, fut. προςαρμόσ-ω, acc. — ***s'Adapter***, v. pr., εὐαρμόστως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, dat., ou acc. avec πρός. — ***Adapté, ée***, part. passé pris adject., *qui va bien, qui s'accommode à*, εὔχρηστ-ος, ος, ον.
Addition, n. f. 1 *Action d'ajouter*, πρόςθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qu'on ajoute*, προςθήκ-η, ης (ἡ). || 3 *Règle d'arithmétique*, σύναψις, εως (ἡ); προςαρίθμησ-ις, εως (ἡ).
Additionnel, elle, adj., *qui s'ajoute*, πρόςθετ-ος, ος, ον.
Additionner, v. tr., συντιθέναι, συντίθημι, fut. συνθήσ-ω, acc.
Adepte, n. m. et f. 1 *Initié, ée*, μεμυημένος, η, ον. || 2 *Sectateur*, αἱρέτ-ης, ου (ὁ); fém. αἱρέτ-ις, ιδος (ἡ).
Adhérence, n. f. 1 *Propriété de demeurer attaché*, πρόςφυσ-ις, εως (ἡ); προςκόλλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Attachement à un parti*, αἵρεσ-ις, εως (ἡ); σύστασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Vif intérêt*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ).
Adhérent, ente, adj., *attaché à*, προςπεφυκ-ώς, υῖα, ός, dat. Adhérent à un parti, συστασιώτ-ης, ου (ὁ). On tourne souvent par la locution si fréquente en grec ὁ, ἡ, τό, suivi de ἀμφί ou περί, avec l'accusatif.
Adhérer, v. intr. 1 *Être attaché à*, προςφύεσθαι, προςφύ-ομαι, fut. προςφύσ-ομαι, dat. || 2 *Avoir les mêmes sentiments*, ὁμοφρονεῖν, ὁμοφρον-έω, ῶ, fut. ὁμοφρονήσ-ω, dat.
Adhésion, n. f. 1 *Union, adhérence*, πρόςφυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Consentement*, συναίνεσ-ις, εως (ἡ); συγκατάθεσ-ις, εως (ἡ).
Adieu, 1 Interj. χαῖρε, χαίρετε au pluriel, du verbe χαίρω, *se réjouir*; ἔρρωσο, ἔρρωσθε, de ῥώννυμι, *avoir de la force, se bien porter*; ὑγίαινε, ὑγιαίνετε, de ὑγιαίνω, *être en bonne santé*. || 2 Nom m., *la dernière entrevue*, ὑστάτη ἔντευξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Le dernier embrassement*, τελευταῖος ἀσπασμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Adjacent, ente, adj., *proche, contigu*, προςκείμεν-ος, η, ον.
Adjectif, n. m., ἐπίθετ-ον, ου (τό).
Adjectivement, adv., ἐπιθέτως.
Adjoindre, v. tr., προςτιθέναι, προςτίθημι, fut. προςθήσ-ω, acc. — ***s'Adjoindre***, v. pr., ἑαυτῷ συνεργὸν ou κοινωνὸν προςδέχ-εσθαι, προςδέχ-ομαι, fut. προςδέξ-ομαι. L'adjectif s'accorde avec le complément de προςδέχεσθαι. — ***Adjoint, ointe***, part. passé et adj., συνεργ-ός, οῦ (ὁ); κοινων-ός, οῦ (ὁ).
Adjonction, n. f. 1 *Addition*, πρόςθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Association*, προαίρεσ-ις, εως (ἡ); κοινωνί-α, ας (ἡ).
Adjudant, n. m., *officier en sous-ordre*, ὕπαρχ-ος, ου (ὁ); ὑπασπιστ-ής, οῦ (ὁ).
Adjuger, v. tr. 1 *Accorder par autorité de justice*, ἐπιδικάζ-ειν, ἐπιδικάζ-ω, fut. ἐπιδικάσ-ω. || 2 *Par le sort*, ἐπικληρ-οῦν, ἐπικληρ-όω, ῶ, fut. ἐπικληρώσ-ω.

Adjuration, n. f., *action d'adjurer*, ἐξορκισμ-ός, οῦ (ὁ).
Adjurer, v. tr. 1 *Commander au nom de Dieu*, ἐξορκίζ-ειν, ἐξορκίζ-ω, fut. ἐξορκίσ-ω. || 2 *Supplier, sommer*, κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω.
Admettre, v. tr. 1 *Recevoir dans une société, dans une participation quelconque*, προςδέχ-εσθαι, προςδέχ-ομαι, fut. προςδέξ-ομαι, acc. || 2 *Reconnaître pour vrai, pour valable*, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω; ἐγκρίν-ειν, ἐγκρίν-ω, fut. ἐγκριν-ῶ, acc. || 3 *Etre susceptible de*, εἶναι ἐπιδεκτικ-ός, ή, όν, gén. || 4 *Tolérer, consentir*, ἐᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω. — ***Admis, ise***, part. passé, en parlant des choses, *accepté, reçu, passé en usage*, νενομισμέν-ος, η, ον; νόμιμ-ος, η, ον.
Administrateur, n. m. 1 *Celui qui régit*, διοικητ-ής, οῦ (ὁ); ταμί-ας, ου (ὁ). *Administrateur d'une maison*, οἰκονόμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Qui prend part aux affaires de l'État*, ἄρχ-ων, οντος (ὁ); πολιτικ-ός, οῦ (ὁ).
Administratif, ive, adj., διοικητικ-ός, ή, όν; πολιτικ-ός, ή, όν. Actes administratifs, πεπολιτευμέν-α, ων (τά).
Administration, n. f., διοίκησ-ις, εως (ἡ); ταμιεί-α, ας (ἡ); πολιτεί-α, ας (ἡ).
Administrer, v. tr. 1 *Régir*, διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc.; οἰκονομ-εῖν, οἰκονομ-έω, ῶ, fut. οἰκονομήσ-ω, acc. || 2 *Fournir, faire paraître*, παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. || 3 *Donner les sacrements*, τῶν ἱερῶν μεταδιδόναι, μεταδίδωμι, fut. μεταδώσ-ω, dat. — ***Administré, ée***, part. passé pris substantiv., ἀρχόμεν-ος, ου (ὁ).
Admirable, adj., θαυμαστ-ός, ή, όν (comp. θαυμαστ-ότερος, sup. θαυμαστ-ότατος); θαυμάσι-ος, ος ou α, ον (comp. θαυμασι-ώτερος, sup. θαυμασι-ώτατος).
Admirablement, adv., θαυμαστῶς, θαυμασίως.
Admirateur, n. m., θαυμαστ-ής, οῦ (ὁ).
Admiratif, ive, adj., θαυμαστικ-ός, ή, όν.
Admiration, n. f., θαῦμα, θαύματ-ος (τό).
Admirer, v. tr., θαυμάζ-ειν, θαυμάζ-ω, fut. θαυμάσ-ομαι, gén. ou acc.; ἄγασθαι, ἄγαμαι, fut. ἀγάσ-ομαι, gén. — ***s'Admirer***, v. pr., *avoir de soi une haute idée*, μέγα φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω.
Admissible, adj. 1 Pour les personnes, δεκτ-ός, ή, όν. || 2 Pour les choses, εὔλογ-ος, ος, ον.
Admission, n. f., ἀποδοχ-ή, ῆς (ἡ); ἔγκρισ-ις, εως (ἡ).
Admonester, v. tr., *avertir*, νουθετ-εῖν, νουθετ-έω, ῶ, fut. νουθετήσ-ω, acc.
Admonition, n. f., νουθέτησ-ις, εως (ἡ).
Adolescence, n. f., ἐφηβί-α, ας (ἡ); νεότης, νεότητ-ος (ἡ).
Adolescent, n. m., ἔφηβ-ος, ου (ὁ); μειράκι-ον, ου (τό). Adolescente, n. f., μεῖραξ, μείρακ-ος (ἡ); κόρ-η, ης (ἡ).
s'Adoniser, v. pr., *se parer avec soin*, καλλωπίζ-εσθαι, καλλωπίζ-ομαι, fut. καλλωπίσ-ομαι.
s'Adonner, v. pr. 1 *Se livrer à*, ἐπιτηδεύ-ειν, ἐπιτηδεύ-ω, fut. ἐπιτηδεύσ-ω, acc., et mieux σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ομαι ou σπουδάσ-ω περί avec l'acc. || 2 *Fréquenter*, φοιτ-ᾶν, φοιτ-άω, ῶ, fut. φοιτήσ-ω εἰς avec l'acc. — ***Adonné, ée***, part. passé. Il se traduit généralement en grec par des adjectifs empruntés au radical du nom qui suit *adonné*; ex.: Adonné au jeu, κυβευτικ-ός, ή, όν; à la chasse, θηρατικ-ός, ή, όν; ou bien par un mot composé de φίλος, ami, et du nom qui suit *adonné*; ex.: Adonné au vin, φίλοιν-ος, ος, ον; à l'étude, φιλόμουσ-ος, ος, ον; au travail, φιλόπον-ος, ος, ον, etc.
Adopter, v. tr. 1 *Choisir pour fils*, υἱὸν παῖδα ποιεῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. || 2 *Accepter, admettre*, παραλαμβάν-ειν, παραλαμβάν-ω, fut. παραλήψ-ομαι (irrég.), acc.; προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι, acc. || 3 *Préférer*, ἀγαπ-ᾶν, ἀγαπ-άω, ῶ, fut. ἀγαπήσ-ω, acc. — ***Adopté, ée***, part. passé. 1 *Celui qui est adopté*, θετ-ός, ή, όν. || 2 *Reçu, passé en usage*, ὁμολογούμεν-ος, η, ον; νενομισμέν-ος, η, ον.
Adoptif, ive, adj., θετ-ός, ή, όν; εἰςποιητ-ός, ή, όν.
Adoption, n. f. 1 *D'un enfant*, εἰςποίησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Choix*, προαίρεσ-ις, εως (ἡ). *D'adoption, que l'on préfère au reste*, ἀγαπητ-ός, ή, όν.
Adorable, adj. 1 *Digne d'être adoré*, προςκυνητ-ός, ός, όν. || 2 *Très-aimable*, ἐρασμιώτατ-ος, η, ον (sup. d'ἐράσμι-ος, ος, ον). || 3 Ironiquement, ἥδιστος, η, ον (sup. de ἡδ-ύς, εῖα, ύ); βέλτιστ-ος, η, ον (sup. irrég. de ἀγαθ-ός, ή, όν).
Adorateur, trice, adj. 1 λατρεύ-ων, ουσα, ον. || 2 *Passionné pour*, ἐραστ-ής, οῦ (ὁ).
Adoration, n. f. 1 *Prosternement*, προςκύνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Culte religieux*, λατρεία, ας (ἡ). || 3 *Admiration passionnée*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ).
Adorer, v. tr. 1 *Se prosterner*, προςκυν-εῖν, προςκυν-έω, ῶ, fut. προςκυνήσ-ω, acc. ou dat. || 2 *Honorer d'un culte religieux*, λατρεύ-ειν, λατρεύ-ω, fut. λατρεύσ-ω, dat. || 3 *Aimer avec passion*, ὑπερφιλ-εῖν, ὑπερφιλ-έω, ῶ, fut. ὑπερφιλήσ-ω.
Adosser, v. tr., *appuyer le dos contre quelque chose*, ἐπερείδ-ειν, ἐπερείδ-ω, fut. ἐπερείσ-ω, et le nom de la chose au dat. — ***s'Adosser***, v. pr., *s'appuyer contre*, ἐπερείδ-εσθαι, ἐπερείδ-ομαι, fut. ἐπερεισθήσ-ομαι, dat. — ***Adossé, ée***, part. passé, *appuyé contre*, προςκείμεν-ος, η, ον, dat.
Adoucir, v. tr. 1 *Rendre plus doux, tempérer l'âcreté d'une chose*, ἀναγλυκαίν-ειν, ἀαγλυκαίν-ω, fut. ἀναγλυκαν-ῶ. || 2 *Rendre plus facile, moins âpre*, ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω, acc. || 3 *Rendre plus traitable, plus bienveillant*, ἡμερ-οῦν, ἡμερό-ω, ῶ, fut. ἡμερώσ-ω, acc. On peut aussi tourner par

le verbe ποιεῖν avec le comparatif des adjectifs qui correspondent au sens propre du verbe. || 4 *Apprivoiser*, τιθασσεύ-ειν, τιθασσεύω, fut. τιθασσεύσ-ω. || 5 *Apaiser*, καταπραΰν-ειν, καταπραΰν-ω, fut. καταπραϋν-ῶ, acc.; κηλ-εῖν, κηλ-έω, ῶ, fut. κηλήσ-ω; θέλγ-ειν, θέλγ-ω, fut. θέλξ-ω, acc. || 6 *Alléger, soulager*, κουφίζ-ειν, κουφίζ-ω, fut. κουφίσ-ω. || 7 Terme d'art, *adoucir les couleurs, les contours*, λει-οῦν, λει-όω, ῶ, fut. λειώσ-ω; λεπτοποι-εῖν, λεπτοποι-έω, ῶ, fut. λεπτοποιήσ-ω. — **s'Adoucir**, v. pr., au propre et au figuré, χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω. || 2 En parlant du froid, παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι. || 3 En parlant des fruits, γλυκαίν-εσθαι, γλυκαίν-ομαι, fut. γλυκανθή-σομαι.

Adoucissant, ante, adj., μαλακτικ-ός, ή, όν.

Adoucissement, n. m. 1 *Action d'adoucir*, ἄνεσ-ις, εως (ἡ); χάλασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Soulagement*, ἀνακούφισ-ις, εως (ἡ). || 3 *Consolation*, παραμυθί-α, ας (ἡ). || 4 *Atténuation des lignes, des couleurs*, λεπτυσμ-ός, οῦ (ὁ).

Adresse, n. f. 1 *Dextérité*, δεξιότης, δεξιότητ-ος (ἡ); εὐχειρί-α, ας (ἡ). || 2 *Habileté d'esprit*, εὐστροφί-α, ας (ἡ). || 3 *Ruse, artifice*, δόλ-ος, ου (ὁ); τέχνη, ης (ἡ). || 4 *But*, σκοπ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Suscription d'une lettre*, ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Adresser, v. tr. 1 *Envoyer*, πέμπ-ειν, πέμπ-ω, fut. πέμψ-ω; ἐπιστέλλ-ειν, ἐπιστέλλ-ω, fut. ἐπιστελ-ῶ, acc. || 2 *Adresser la parole*, προσαγορεύ-ειν, προσαγορεύ-ω, fut. προσαγορεύσ-ω ou προσερῶ. — **s'Adresser**, v. pr. 1 *Aller trouver*, προσέρχ-εσθαι, προσέρχ-ομαι, fut. προσελεύσ-ομαι, dat. || 2 *Se diriger vers*, τείν-ειν, τείν-ω, fut. τεν-ῶ, avec ἐπί, dat., ou πρός, acc. || 3 *Se rapporter à*, προσήκ-ειν, προσήκ-ω, fut. προσήξ-ω, dat.; ἀποβλέπ-ειν, ἀποβλέπ-ω, fut. ἀποβλέψ-ω εἰς ou πρός, acc. || 4 *S'attaquer à*, ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, dat. || 5 *Recourir à*, τρέπ-εσθαι, τρέπ-ομαι, fut. τραπήσ-ομαι πρός, acc.

Adroit, oite, adj., δεξι-ός, ά, όν (comp. δεξι-ώτερος, sup. δεξι-ώτατος). || 2 *Rusé*, πανοῦργ-ος, ος, ον. Adroit à, δειν-ός, ή, όν περί, acc.

Adroitement, adv., δεξιῶς, ἐντέχνως.

Adulateur, n. m., κόλαξ, κόλακ-ος (ὁ). **Adulatrice**, n. f., κολακ-ίς, ίδος (ἡ).

Adulation, n. f., κολακεί-α, ας (ἡ).

Aduler, v. tr., κολακεύειν, κολακεύ-ω, fut. κολακεύσ-ω, dat. et acc.

Adulte, adj., ἀκμαῖ-ος, α, ον.

Adultère, n. m., μοιχεί-α, ας (ἡ). || 2 Adj., celui ou celle qui le commet, μοιχ-ός, οῦ (ὁ); μοιχάς, άδος (ἡ). || 3 *Qui a rapport à l'adultère*, μοιχικ-ός, ή, όν.

Adultérin, adj., μοιχίδι-ος, α, ον.

Advenir, v. intr., συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω, fut. συμβήσ-ομαι (irrég.).

Adverbe, n. m., ἐπίρρημα, ἐπιρρήματ-ος (τό).

Adverbial, ale, adj., ἐπιρρηματικ-ός, ή, όν.

Adverbialement, adv., ἐπιρρηματικῶς.

Adversaire, n. m., ἀνταγωνιστ-ής, οῦ (ὁ); ἀντίπαλ-ος, ου (ὁ). Adversaire en justice, ἀντίδικ-ος, ου (ὁ).

Adverse, adj., *contraire*, ἐναντί-ος, α, ον.

Adversité, n. f., δυςτυχί-α, ας (ἡ); ἀτυχί-α, ας (ἡ).

Aérer, v. tr., διανεμ-οῦν, διανεμ-όω, ῶ, fut. διανεμώσ-ω; διαψύχ-ειν, διαψύχ-ω, fut. διαψύξ-ω, acc. — ***Aéré, ée***, part. passé et adj., αἴθρι-ος, α, ον; ἀνεμό-εις, εσσα, εν.

Aérien, enne, adj., ἀέρι-ος, α, ον; ἀερώδ-ης, ης, ες.

Aéronaute, n. m., ἀεροναύτ-ης, ου (ὁ).

Aérostat, n. m., ἀερόστατ-ον, ου (τό).

Affabilité, n. f., εὐπροςηγορί-α, ας (ἡ); φιλοφροσύν-η, ης (ἡ).

Affable, adj., εὐπροςήγορ-ος, ος, ον; φιλόφρων, ων, ον (comp. φιλοφρον-έστερος, sup. φιλοφρον-έστατος).

Affadir, v. tr. 1 *Rendre fade*, ἄχυλον ou μωρὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. || 2 *Blaser, émousser*, ἀπαμβλύν-ειν, ἀπαμβλύν-ω, fut. ἀπαμβλυν-ῶ, acc. || 3 *Causer une sensation désagréable*, ἀηδίζ-ειν, ἀηδίζ-ω, fut. ἀηδίσ-ω, acc.

Affadissement, n. m., ἄσ-η, ης (ἡ); κόρ-ος, ου (ὁ).

Affaiblir, v. tr. 1 *Rendre plus faible*, ἐκλύ-ειν, ἐκλύ-ω, fut. ἐκλύσ-ω, acc. || 2 *Amollir*, διαθρύπτ-ειν, διαθρύπτ-ω, fut. διαθρύψ-ω, acc. || 3 *Émousser*, ἀμβλύν-ειν, ἀμβλύν-ω, fut. ἀμβλυν-ῶ. || 4 *Soulager, alléger*, ἀνακουφίζ-ειν, ἀνακουφίζ-ω, fut. ἀνακουφίσ-ω. || 5 *Assombrir, atténuer*, en parlant des couleurs, ἀμυδρ-οῦν, ἀμυδρ-όω, ῶ, fut. ἀμυδρώσ-ω; ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω, acc. — ***s'Affaiblir***, v. pr. 1 *Devenir plus faible*, ἐξασθεν-εῖν, ἐξασθεν-έω, ῶ, fut. ἐξασθενήσ-ω; παραλύ-εσθαι, παραλύ-ομαι, fut. παραλυ-θήσομαι. || 2 *S'amoindrir*, ἐλάσσων γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.

Affaiblissant, ante, adj., θρυπτικ-ός, ή, όν.

Affaiblissement, n. m., ἀσθένει-α, ας (ἡ); ἔκλυσ-ις, εως (ἡ); παρακμή, ῆς (ἡ); ἐλάσσωσ-ις, εως (ἡ).

Affaire, n. f. 1 *Occupation*, πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό); ἔργον, ου (τό). || 2 Procès, δίκ-η, ης (ἡ). || 3 *Débat, action*, ἀγών, ἀγῶν-ος (ὁ). || 4 *Embarras*, πράγματ-α, ων (τά). || 5 *Besoin*, χρεί-α, ας (ἡ). Homme d'affaires, πραγματευτ-ής, οῦ (ὁ); intendant, ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ).

Affairé, ée, adj., ἄσχολ-ος, ος, ον; πολυπράγμ-ων, ων, ον (comp. πολυπραγμον-έστερος, sup. πολυπραγμον-έστατος).

Affaissement, n. m., ὑπόπτωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Accablement*, καταπόνησ-ις, εως (ἡ).

Affaisser, v. tr., καταπιέζ-ειν, καταπιέζ-ω, fut. καταπιέσ-ω, acc. — ***s'Affaisser***, v pr., βρίθ-ειν, βρίθ-ω, fut. βρίσ-ω; ὑποπίπτ-ειν, ὑποπίπτ-ω, fut. ὑποπεσοῦμαι (irrég.); βαρύν-εσθαι, βαρύν-ομαι, fut. βαρυνθήσ-ομαι.

Affamer, v. tr., λιμῷ πιέζ-ειν, πιέζ-ω, fut. πιέσ-ω, acc. Être affamé, avoir faim (au

propre et au figuré), πειν-ῆν, πειν-άω, ῶ, fut. πεινάσ-ω, gén. — ***Affamé, ée,*** part. passé et adj., πειναλέ-ος, α, ον.

Affectation, n. f., περιεργί-α, ας (ἡ); καλλωπισμ-ός, οῦ (ὁ).

Affecter, v. tr. 1 *Rechercher avec soin*, ζηλ-οῦν, ζηλ-όω, ῶ, fut. ζηλώσ-ω, acc. || 2 *Faire avec un soin raffiné*, περιεργάζεσθαι, περιεργάζ-ομαι, fut. περιεργάσ-ομαι, acc. || 3 *Feindre*, προςποι-εῖσθαι, προςποιέομαι, οῦμαι, fut. προςποιήσ-ομαι, acc. || 4 *Aspirer à*, ἀντιποι-εῖσθαι, acc. || 5 *Émouvoir*, διακιν-εῖν, διακιν-έω, ῶ, fut. διακινήσω. || 6 *Endommager*, βλάπτ-ειν, βλάπτω, fut. βλάψ-ω; κακ-οῦν, κακ-όω, ῶ, fut. κακώσ-ω, acc. || 7 *Destiner à*, προςνέμ-ειν, προςνέμ-ω, fut. προςνεμ-ῶ; ἀποτάσσειν, ἀποτάσσ-ω, fut. ἀποτάξ-ω, acc. — ***s'Affecter,*** v. pr., *éprouver du chagrin*, λυπηρῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. — ***Affecté, ée,*** part. passé et adj. 1 *Recherché*, περίεργ-ος, ος, ον (comp. περιεργότερος, sup. περιεργ-ότατος. || 2 *Chagriné*, ἐμπαθ-ής, ής, ές. || 3 *Attribué à, réservé pour*, προςτεταγμέν-ος, η, ον; προς-ήκων, ουσα, ον, dat. || 4 *Malade, endommagé*, κακοπαθ-ῶν, οῦσα, οῦν.

Affection, n. f. 1 *Impression*, πάθ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Amitié*, φιλί-α, ας (ἡ). || 3 *Bienveillance*, εὔνοι-α, ας (ἡ). || 4 *Goût, inclination*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ); ὁρμή, ῆς (ἡ). || 5 *Atteinte, maladie*, πάθημα, παθήματ-ος (τό); βλάβη, ης (ἡ).

Affectionner, v. tr., στέργ-ειν, στέργ-ω, fut. στέρξ-ω, acc. — ***s'Affectionner,*** v. pr., *à une personne*, φιλίᾳ χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι εἰς ou πρός, acc.; *à un objet*, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc.— ***Affectionné, ée,*** part. passé et adj., *dévoué, attaché à*, φιλόφρ-ων, ων, ον (comp. φιλοφρον-έστερος, sup. φιλοφρον-έστατος); εὔν-οος, ους, εὔν-οος, ους, εὔν-οον, ουν (comp. εὐν-ούστερος, sup. εὐν-ούστατος).

Affectueusement, adv., φιλοφρόνως, εὐμενῶς.

Affectueux, euse, adj., εὐμεν-ής, ής, ές (comp. εὐμεν-έστερος, sup. εὐμεν-έστατος).

Affermer, v. tr. 1 *Donner à ferme*, μισθοῦν, μισθ-όω, ῶ, fut. μισθώσ-ω, acc. || 2 *Prendre à ferme*, μισθ-οῦσθαι, μισθόομαι, οῦμαι, fut. μισθώσ-ομαι, acc.

Affermir, v. tr., βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω; στηρίζ-ειν, στηρίζ-ω, fut. στηρίσ-ω, acc. — ***s'Affermir,*** v. pr. 1 *Devenir ferme*, βέβαιος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 2 *S'armer de résolution*, προςκαρτερ-εῖν, προςκαρτερ-έω, ῶ, fut. προςκαρτερήσ-ω, dat.

Affermissement, n. m., βεβαίωσ-ις, εως (ἡ).

Affété, ée, adj., περίεργ-ος, ος, ον; πεπλασμέν-ος, η, ον.

Afféterie, n. f., περιεργί-α, ας (ἡ); σχηματισμ-ός, οῦ (ὁ).

Affiche, n. f., πρόγραμμα, προγράμματ-ος (τό).

Afficher, v. tr. 1 *Annoncer par une affiche*, προγράφ-ειν, προγράφ-ω, fut. προγράψ-ω, acc. || 2 *Faire parade*, ἐπιδείκνυσθαι, ἐπιδείκν-υμαι, fut. ἐπιδείξ-ομαι. — ***s'Afficher,*** v. pr. 1 *Se donner en spectacle*, σκηνοβατ-εῖν, σκηνοβατ-έω, ῶ, fut. σκηνοβατήσ-ω. || 2 *Se déshonorer*, ἑαυτὸν στηλιτεύ-ειν, στηλιτεύ-ω, fut. στηλιτεύσ-ω.

Afficheur, n. m., προγραμματοποι-ός, οῦ (ὁ) (grec moderne).

Affidé, ée, adj., πιστ-ός, ή, όν (comp. πιστότερος, sup. πιστ-ότατος).

Affiler, v. tr., θήγ-ειν, θήγ-ω, fut θήξ-ω, acc. — ***Affilé, ée,*** part. passé et adj., ὀξ-ύς, εῖα, ύ.

Affiliation, n. f., προςαίρεσ-ις, εως (ἡ); προςποίησ-ις, εως (ἡ).

Affilier, v. tr., προςαιρ-εῖσθαι, προςαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προςαιρήσ-ομαι; εἰςποι-εῖν, εἰςποιέω, ῶ, fut. εἰςποιήσ-ω. — ***s'Affilier,*** v. pr., εἰςκρίν-εσθαι, εἰςκρίν-ομαι, fut. εἰςκριθήσ-ομαι εἰς, acc.; ὁμιλ-εῖν, ὁμιλ-έω, ῶ, fut. ὁμιλήσω, dat. — ***Affilié, ée,*** part. passé et adj., κοινων-ός, ός, όν.

Affinage, n. m. 1 *Action de rendre plus fin par la coction*, ἄφεψ-ις, εως (ἡ); λέπτυνσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Épuration*, κάθαρσ-ις, εως (ἡ).

Affiner, v. tr. 1 *Rendre plus fin par la coction*, ἀφεψ-εῖν, ἀφεψ-έω, ῶ, fut. ἀφεψήσω, acc. || 2 *Épurer*, καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ. — ***Affiné, ée,*** part. passé et adj., ἄπεφθ-ος, ος, ον; καθαρ-ός, ά, όν.

Affineur, n. m., ἀφεψ-ῶν, οῦντος (ὁ), avec l'acc.

Affinité, n. f. 1 *Parenté*, συγγένει-α, ας (ἡ). || 2 *Rapport*, ἀναλογί-α, ας (ἡ); ὁμοιότης, ὁμοιότητ-ος (ἡ); κοινωνί-α, ας (ἡ).

Affirmatif, ive, adj., καταφατικ-ός, ή, όν; διαβεβαιωτικ-ός, ή, όν.

Affirmation, n. f., κατάφασ-ις, εως (ἡ).

Affirmative, n. f., κατάφασ-ις, εως (ἡ).

Affirmativement, adv., καταφατικῶς.

Affirmer, v. tr. 1 διαβεβαι-οῦσθαι, διαβεβαιόομαι, οῦμαι, fut. διαβεβαιώσ-ομαι, acc. || 2 *Dire d'une manière absolue*, καταφάναι, κατάφημι, fut. καταφήσ-ω.

Affleurer, v. tr., *égaliser*, ὁμαλίζ-ειν, ὁμαλίζ-ω, fut. ὁμαλίσ-ω.

Affliction, n. f., λύπ-η, ης (ἡ); ἀνί-α, ας (ἡ); ὀδύν-η, ης (ἡ); ἄλγ-ος, εος, ους (τό).

Affligeant, ante, adj., λυπηρ-ός, ά, όν (comp. λυπηρ-ότερος, sup. λυπηρ-ότατος); ἀνιαρ-ός, ά, όν (comp. ἀνιαρ-ότερος, sup. ἀνιαρ-ότατος); ἀλγειν-ός, ή, όν (sup. irrég. ἄλγ-ιστος); χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος).

Affliger, v. tr. 1 *Remplir de tristesse*, λυπεῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc.; ἀνι-ᾶν, ἀνι-άω, ῶ, fut. ἀνιάσ-ω, acc. || 2 *Nuire, endommager*, κακ-οῦν, κακ-όω, ῶ, fut. κακώσ-ω, acc.; βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψω, acc.; ταλαιπωρ-εῖν, ταλαιπωρ-έω, ῶ, fut. ταλαιπωρήσ-ω, acc. — ***s'Affliger,*** v. pr.,

1 *Éprouver du chagrin*, ἀλγ-εῖν, ἀλγ-έω, ῶ, fut. ἀλγήσ-ω; λυπ-εῖσθαι, λυπ-έομαι, οῦμαι, fut. λυπηθήσ-ομαι. || 2 *Se lamenter*, θρην-εῖν, θρην-έω, ῶ, fut. θρηνήσ-ω, avec l'acc. —***Affligé, ée***, part. passé et adj. pris substant., ταλαίπωρ-ος, ος, ον.

Affluence, n. f. 1 *Concours, foule*, συνδρομ-ή, ῆς (ἡ); πλῆθ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Abondance*, περιουσί-α, ας (ἡ).

Affluent, n. m., σύῤῥοι-α, ας (ἡ).

Affluer, v. intr. 1 *Couler vers*, συῤῥ-εῖν συῤῥέ-ω, fut. συῤῥυήσ-ομαι. || 2 *Abonder*, περιῤῥ-εῖν, περιῤῥ-έω, ῶ, fut. περιῤῥεύσ-ω.

Affoler, v. tr., *rendre fou par la passion*, ἐκμαίν-ειν, ἐκμαίν-ω, fut. ἐκμαν-ῶ. — ***s'Affoler***, v. pr., μαίν-εσθαι, μαίν-ομαι, fut. μανήσ-ομαι ou μαν-οῦμαι, gén., ou dat. avec ἐπί. — ***Affolé, ée***, part. passé et adj., μαινόμεν-ος, η, ον; ἐπιμαν-ής, ής, ές; μανικ-ός, ή, όν.

Affranchir, v. tr. 1 *Tirer de l'esclavage*, ἐλευθερ-οῦν, ἐλευθερ-όω, ῶ, fut. ἐλευθερώσ-ω, acc. || 2 *Délivrer*, ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, gén. || 3 *Décharger d'une obligation*, ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω, acc. — ***s'Affranchir***, v. pr., ἀπαλλάσσ-εσθαι, ἀπαλλάσσ-ομαι, fut. ἀπαλλαγήσ-ομαι, gén. — ***Affranchi, ie***, part. passé et adj., 1 *Exempt de toute charge*, ἀτελ-ής, ής, ές, gén. || 2 Pris substantiv., *esclave mis en liberté*, ἀπελεύθερ-ος, ου (ὁ).

Affranchissement, n. m. 1 *Mise en liberté*, ἀπελευθέρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Exemption de charge*, ἀτέλει-α, ας (ἡ). || 3 *Délivrance*, ἀπαλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Affres, n. f. plur., *frémissement, frisson, épouvante que cause la mort*, φρίκ-αι, ῶν (αἱ); φρικῶδ-ες, εος, ους (τό).

Affrétement, n. m., *louage d'un vaisseau*, νεώς, πλοίου μίσθωσ-ις, εως (ἡ).

Affréter, v. tr., μισθ-οῦσθαι, μισθ-όομαι, οῦμαι, fut. μισθώσ-ομαι; ἐπὶ μισθῷ λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι (irrég.), acc. — ***Affrété, ée***, part. passé et adj. Vaisseau affrété, ναυκλήρι-ον, ου (τό).

Affreusement, adv., δεινῶς, φοβερῶς.

Affreux, euse, adj., δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος); φοβερ-ός, ά, όν (comp. φοβερ-ώτερος, sup. φοβερ-ώτατος).

Affriander, v. tr. 1 *Rendre friand*, λίχνον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 2 *Attirer par un appât*, δελεάζ-ειν, δελεάζ-ω, fut. δελεάσ-ω; θέλγ-ειν, θέλγ-ω, fut. θέλξ-ω.

Affront, n. m., ὕβρ-ις, εως (ἡ); ὕβρισμα, ὑβρίσματ-ος (τό); ἀτιμί-α, ας (ἡ).

Affronter, v. tr. 1 *Attaquer de front*, παραβάλλ-εσθαι, παραβάλλ-ομαι, fut. παραβαλ-οῦμαι, dat.; περιφρον-εῖν, περιφρον-έω, ῶ, fut. περιφρονήσ-ω, acc. || 3 *Tromper impudemment*, ἀπατ-ᾶν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω; φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc.

Affronteur, n. m., πανοῦργ-ος, ου (ὁ). Affronteuse, n. f., πανοῦργ-ος, ου (ἡ).

Affublement, n. m., *déguisement*, στολισμ-ός, οῦ (ὁ).

Affubler, v. tr., στολίζ-ειν, στολίζ-ω, fut. στολίσ-ω, acc.; περιβάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, avec le nom de la personne au dat. et celui de la chose à l'acc. — ***s'Affubler***, v. pr. 1 *Prendre un affublement*, ἀμπέχ-εσθαι, ἀμπέχ-ομαι, fut. ἀμφέξ-ομαι, acc. || 2 *S'entêter* d'une opinion, προκαταλαμβάν-εσθαι, προκαταλαμβάν-ομαι, fut. προκαταληφθήσ-ομαι, dat.

Affût, n. m. 1 *Appui*, στήριγμα, στηρίγματ-ος (τό). || 2 *Embûche*, ἐνέδρ-α, ας (ἡ); λόχ-ος, ου (ὁ). Être à l'affût de, θηρεύ-ειν, θηρεύ-ω, fut. θηρεύσ-ω, acc.; σκοπ-εῖν, σκοπ-έω, ῶ, fut. σκοπήσ-ω, acc.

Affûter, v. tr. 1 *Appuyer sur un affût*, στηρίζ-ειν, στηρίζ-ω, fut. στηρίσ-ω, acc. || 2 *Aiguiser*, θήγ-ειν, θήγ-ω, fut. θήξ-ω, acc.

Afin de ou **que**, conj., ὡς ou plus souvent ὥστε avec l'inf.; ἵνα, ὅπως, ὄφρα, avec le subj. ou l'optat. — ***Afin***, suivi d'une négation, ἵνα μή, ὅπως μή, avec les mêmes modes.

Agaçant, ante, adj. 1 *Qui attire*, ἐπαγωγ-ός, ός, όν. || 2 *Qui irrite, qui excite* ἐγερτικ-ός, ή, όν.

Agace ou **Agasse**, n. f., *pie*, κίσσ-α, ης (ἡ).

Agacement, n. m., αἱμωδί-α, ας (ἡ); ἐρέθισμα, ἐρεθίσματ-ος (τό).

Agacer, v. tr. 1 *Attirer*, θέλγ-ειν, θέλγ-ω, fut. θέλξ-ω, acc.; ἕλκ-ειν, ἕλκ-ω, fut. ἕλξ-ω, acc. || 2 *Irriter, exciter*, ἐρεθίζ-ειν, ἐρεθίζ-ω, fut. ἐρεθίσ-ω, acc.; ἐγείρ-ειν, ἐγείρ-ω, fut. ἐγερ-ῶ.

Agacerie, n. f., ἐπαγωγ-ή, ῆς (ἡ); πόππυσμα, ποππύσματ-ος (τό).

Agapes, n. f. pl., *repas des premiers chrétiens*, ἀγάπ-αι, ῶν (αἱ).

Agaric, n. m., *champignon*, ἀγαρικ-όν, οῦ (τό).

Agate, n. f., *pierre précieuse*, ἀχάτ-ης, ου (ὁ).

Âge, n. m. 1 *Les différents degrés de la vie*, ἡλικί-α, ας (ἡ). De quel âge, πηλίκ-ος, η, ον. A l'âge que j'ai, que tu as, qu'il a, etc., τηλικοῦτος ὤν, gén. τηλικούτου ὄντος, etc. || 2 *Durée de la vie*, βί-ος, ου (ὁ). || 3 *Siècle*, αἰ-ών, αἰῶν-ος (ὁ). || 4 *Génération*, γενε-ά, ᾶς (ἡ). || 5 *Période de temps*, χρόν-ος, ου (ὁ).

Âgé, ée, adj. 1 *Qui a tel âge*, γεγον-ώς, υῖα, ός, avec l'acc. du nombre d'années. || 2 *Vieux*, πρεσβ-ύς, εῖα, ύ (comp. πρεσβύτερος, sup. πρεσβ-ύτατος.

Agence, n. f., *emploi, charge*, ταμιεί-α, ας (ἡ); ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ).

Agencement, n. m., *disposition, arrangement*, συναρμογ-ή, ῆς (ἡ).

Agencer, v. tr., *mettre en ordre, disposer*, συναρμόζ-ειν, συναρμόζ-ω, fut. συναρμόσ-ω, acc.; διακοσμ-εῖν, διακοσμ-έω, ῶ, fut. διακοσμήσ-ω, acc. — ***s'Agencer***, v. pr, *s'ajuster*, σχηματίζ-εσθαι, σχηματίζ-ομαι, fut. σχηματισθήσ-ομαι.

Agenda, n. m., *tablette*, δέλτ-ος, ου (ἡ).
s'Agenouiller, v. pr., ὀκλάζ-ειν, ὀκλάζ-ω, fut. ὀκλάσ-ω; τὰ γόνατα κάμπτ-ειν, κάμπτ-ω, fut. κάμψ-ω.
Agent, n. m., ἐπίτροπος, ου (ὁ).
Agglomération, n. f., συνάθροισ-ις, εως (ἡ); συναθροισμ-ός, οῦ (ὁ); συναγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Agglomérer, v. tr., συναθροίζ-ειν, συναθροίζ-ω, fut. συναθροίσ-ω, acc. — ***s'Agglomérer***, v. pr., πληθύν-ειν, πληθύν-ω, fut. πληθυν-ῶ. — ***Aggloméré, ée***, part. passé pris adject., συνηθροισμέν-ος, η, ον; ἀθρό-ος, ος, ον (comp. ἀθρο-ώτερος, sup. ἀθρο-ώτατος).
Agglutination, n. f., *réunion des chairs, de la peau*, συσσάρκωσ-ις, εως (ἡ); προσκόλλησ-ις, εως (ἡ).
Agglutiner, v. tr., *réunir, coller*, προσκολλ-ᾶν, προσκολλ-άω, ῶ, fut. προσκολλήσ-ω, acc.
Aggravant, ante, adj., δεινωτικ-ός, ή, όν.
Aggravation, n. f., αὔξησ-ις, εως (ἡ).
Aggraver, v. tr., δειν-οῦν, δειν-όω, ῶ, fut. δεινώσ-ω, acc.
Agile, adj., ἐλαφρ-ός, ά, όν (comp. ἐλαφρ-ότερος, sup. ἐλαφρ-ότατος); εὔστροφ-ος, ος, ον; κοῦφ-ος, η, ον (comp. κουφ-ότερος, sup. κουφ-ότατος).
Agilement, adv. ἐλαφρῶς, κούφως.
Agilité, n. f., κουφότης, κουφότητ-ος (ἡ); εὐστροφί-α, ας (ἡ).
Agiotage, n. m. *trafic sur les valeurs, sur les marchandises*, χρηματισμ-ός, οῦ (ὁ).
Agioter, v. tr., χρηματίζ-ειν, χρηματίζ-ω, fut. χρηματίσ-ω.
Agioteur, n. m., χρηματιστ-ής, οῦ (ὁ); κολλυβιστ-ής, οῦ (ὁ).
Agir, v. intr. 1 *Faire une action*, πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω, acc.; δρ-ᾶν, δρ-άω, ῶ, fut. δράσ-ω, acc. || 2 *Opérer, produire un effet*, ἐνεργ-εῖν, ἐνεργ-έω, ῶ, fut. ἐνεργήσ-ω; ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω εἰς, avec l'acc. || 3 *Négocier*, συμπράσσ-ειν, συμπράσσ-ω, fut. συμπράξ-ω; διαπράσσ-εσθαι, διαπράσσ-ομαι, fut. διαπράξομαι. || 4 *Se comporter de telle ou telle manière*, ἀναστρέφ-εσθαι, ἀναστρέφ-ομαι, fut. ἀναστραφήσ-ομαι. || 5 *Tenir telle ou telle conduite avec quelqu'un*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, avec le nom de la personne au dat. || 6 *Poursuivre en justice*, διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ομαι, acc. — ***s'Agir***, v. pr. impersonnel, se présente sous la forme *il s'agit de*. 1 *On parle de*, λόγος ἐστὶ περί, avec le gén. || 2 *Il y va de*, ἀγών ἐστι περί, gén.
Agissant, ante, adj., ἐνεργ-ός, ός, όν (comp. ἐνεργ-ότερος ou έστερος, sup. ἐνεργ-ότατος ou έστατος).
Agitateur, n. m., θορυβοποι-ός, οῦ (ὁ).
Agitation, n. f., κίνησ-ις, εως (ἡ); θόρυβ-ος, ου (ὁ); κίνημα, κινήματ-ος (τό).
Agiter, v. tr. 1 *Secouer, remuer*, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. || 2 *Bouleverser*, διασεί-ειν, διασεί-ω, fut. διασείσ-ω, acc.; σαλεύ-ειν, σαλεύ-ω, fut. σαλεύσ-ω. || 3 *Émouvoir*, ἀνακιν-εῖν, ἀνακιν-έω, ῶ, fut. ἀνακινήσ-ω. || 4 *Examiner, discuter*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc. — ***s'Agiter***, v. pr. 1 *Se remuer*, κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι. || 2 *Faire beaucoup de démarches*, πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω. || 3 *S'inquiéter, se chagriner*, ἀλύ-ειν, ἀλύ-ω, fut. ἀλύσ-ω. || 4 En parlant de la mer, κυμαίν-ειν, κυμαίν-ω, fut. κυμαν-ῶ. — ***Agité, ée***, part. passé, dans un sens spécial, *en proie aux factions* : la république est agitée, στασιάζει ἡ πόλις.
Agneau, n. m., ἀμν-ός (ὁ) (irrég.); voici la déclinaison de ce nom dont quelques cas sont empruntés au mot inusité ἄρς: gén. ἀρν-ός, dat. ἀρν-ί, acc. ἄρν-α, vocat. ἀμν-έ; pluriel nom. ἄρν-ες, gén. ἀρν-ῶν, dat. ἀμν-οῖς, acc. ἄρν-ας; duel ἄρν-ε, ἀρν-οῖν. Qui concerne les agneaux, ἄρνει-ος, α, ον (ὁ). Étable des agneaux, ἀρν-ών, ἀρνῶν-ος.
Agnelet, n. m., *petit agneau*, ἀρνί-ον, ου (τό).
Agonie, n. f., ἀγωνί-α, ας (ἡ).
Agonisant, ante, adj., ἐπιθαν-ής, ής, ές.
Agoniser, v. intr., *être à l'agonie*, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ βίου εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι.
Agonothète, n. m., *qui décerne le prix des jeux*, ἀγωνοθέτ-ης, ου (ὁ).
Agrafe, n. f., πόρπ-η, ης (ἡ); περόν-η, ης (ἡ).
Agrafer, v. tr., πορπ-ᾶν, πορπ-άω, ῶ, fut. πορπήσ-ω; περον-ᾶν, περον-άω, ῶ, fut. περονήσ-ω, acc.
Agraire, adj. 1 *Qui a rapport aux terres*, ἀγρόνομ-ος, ος, ον. || 2 *Qui concerne le partage des terres*, κληρουχικ-ός, ή, όν. Les lois agraires, οἱ περὶ τὴν κληρουχίαν νόμοι.
Agrandir, v. tr., αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc. — ***s'Agrandir***, v. pr., αὔξ-εσθαι, αὔξ-ομαι, fut. αὐξη-θήσομαι; ἐπιδιδό-ναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω.
Agrandissement, n. m., αὔξησ-ις, εως (ἡ); ἐπίδοσ-ις, εως (ἡ).
Agréable, adj., ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδί-ων, sup. ἥδιστος); τερπν-ός, ή, όν (comp. τερπν-ότερος, sup. τερπν-ότατος ou τέρπν-ιστος); χαρί-εις, χαρί-εσσα, χαρί-εν (comp. χαρι-έστερος, sup. χαρι-έστατος).
Agréablement, adv., ἡδέως, τερπνῶς, χαριέντως.
Agréer, v. intr., *plaire*, χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, dat.; ἁνδάν-ειν, ἁνδάν-ω, fut. ἁδήσ-ω, dat.; ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω, dat. Agréer, v. tr. 1 *Trouver agréable*, ἀγαπ-ᾶν, ἀγαπ-άω, ῶ, fut. ἀγαπήσ-ω, acc. || 2 *Trouver bon, approuver*, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc. || 3 *Permettre*, ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc.
Agrégation, n. f. 1 *Assemblage de parties*, συναθροισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Réception dans un corps*, προσαγωγ-ή, ῆς (ἡ).

Agréger, v. tr., *associer à un corps*, προςαιρ-εῖσθαι, προςαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προςαιρήσ-ομαι, acc. — ***Agrégé, ée,*** part. passé pris substant., προςαίρετ-ος, ου (ὁ).
Agrément, n. m. 1 *Charme, grâce*, χάρ-ις, ιτος (ἡ). || 2 *Approbation*, συναίνεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Plaisir*, ἡδονή, ῆς (ἡ).
Agrès, n. m. pl., ἄρμεν-α, ων (τά); ὁπλίσματ-α, ων (τά); σκεύ-η, ῶν (τά).
Agresseur, n. m., προεπιχειρ-ῶν, οῦντος (ὁ), dat.; προαδικ-ῶν, οῦντος (ὁ), acc.
Agression, n. f., ἐπιχείρησ-ις, εως (ἡ).
Agreste, adj., *champêtre*, ἄγρι-ος, α, ον; ἄγροικ-ος, ος, ον.
Agricole, adj., γεωργικ-ός, ή, όν.
Agriculteur, n. m. γεωργ-ός, οῦ (ὁ).
Agriculture, n. f., γεωργί-α, ας (ἡ).
s'Agriffer, v. pr., *s'accrocher avec les griffes*, τοῖς ὄνυξι ἀντέχ-εσθαι, ἀντέχ-ομαι, fut. ἀνθέξ-ομαι, et le nom de la chose au gén.
Agripper, v. tr., *saisir avidement*, ἁρπάζ-ειν; ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω, acc.
Agronome, n. m. 1 *Magistrat chez les Grecs*, ἀγρονόμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Versé dans l'art de l'agriculture*, γεωργικ-ός, οῦ (ὁ).
Agronomie, n. m., *art de l'agriculture*, γεωργικ-ή, ῆς (ἡ) (sous-ent. τέχνη).
Agrouper, v. tr., *mettre en groupes*, ἐπαθροίζ-ειν, ἐπαθροίζ-ω, fut. ἐπαθροίσ-ω, acc.
Aguerrir, v. tr. 1 *Exercer à la guerre*, ἐν τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ou ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἐκπον-εῖν, ἐκπον-έω, ῶ, fut. ἐκπονήσ-ω; ἀσκ-εῖν, ἀσκ-έω, ῶ, fut. ἀσκήσ-ω, acc. || 2 Au figuré, *endurcir, exercer*, γυμνάζ-ειν, γυμνάζ-ω, fut. γυμνάσ-ω, acc.—***s'Aguerrir,*** v. pr. 1 *S'exercer à la guerre*, τὰ πολεμικὰ ἀσκ-εῖσθαι, ἀσκ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀσκήσ-ομαι. || 2 *S'endurcir*, ἑαυτὸν γυμνάζ-ειν, γυμνάζ-ω, fut. γυμνάσ-ω. — ***Aguerri, ie,*** part. passé et adj. 1 *Exercé à la guerre*, πολεμικ-ός, ή, όν; ἐστρατευμέν-ος, η, ον. || 2 *Endurci*, γεγυμνασμέν-ος, η, ον.
Aguets, n. m. pl., ne s'emploie que dans cette locution *être aux aguets* : 1 *Épier*, ἐφεδρεύ-ειν, ἐφεδρεύ-ω, fut. ἐφεδρεύσ-ω. || 2 *Être sur ses gardes*, εὐλαβ-εῖσθαι, εὐλαβ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐλαβήσ-ομαι.
Ah! interj., ἆ, ἇ, οἴ, ὀΐ, φεῦ, ἰοῦ!
Aheurtement, n. m., *obstination*, αὐθαδί-α, ας (ἡ).
s'Aheurter, v. pr., *s'opiniâtrer*, ἐμμέν-ειν, ἐμμέν-ω, fut. ἐμμεν-ῶ, dat.
Ahi! ou **aie!** interj., αἴ αἴ!
Aide, n. m. et f. 1 *Celui ou celle qui aide*, συνεργ-ός, ός, όν. || 2 *Qui vient en sous-ordre*, ὑπουργ-ός, ός, όν. Aides de camp, οἱ ἀμφὶ τὸν στρατηγόν. || 3 Nom f., *secours, assistance*, ὠφέλει-α, ας (ἡ); ἐπικουρί-α, ας (ἡ); βοήθει-α, ας (ἡ). Avec l'aide de Dieu, σὺν Θεῷ.
Aider, v. tr., ὠφελ-εῖν, ὠφελ-έω, ῶ, fut. ὠφελήσ-ω, acc.; συνεργ-εῖν, συνεργ-έω, ῶ, fut. συνεργήσ-ω, dat.; συμπράσσ-ειν, συμπράσσ-ω, fut. συμπράξ-ω, dat. Aider à, *contribuer*, συντελ-εῖν, συντελ-έω, ῶ, fut. συντελέσ-ω εἰς ou πρός, avec l'acc.
Aïeul, n. m., *grand-père*, πάππ-ος, ου (ὁ). Aïeule, n. f., μάμμ-α, ης (ἡ); aïeul paternel, προπάτωρ, προπάτορ-ος (ὁ); aïeul maternel, μητροπάτωρ, μητροπάτορ-ος (ὁ). Aïeux, *ancêtres*, πρόγον-οι, ων (οἱ).
Aigle, n. m. ou f., *oiseau, enseigne*, ἀετ-ός, οῦ (ὁ). Celui qui porte l'aigle, ἀετοφόρ-ος, ου (ὁ).
Aiglon, n. m., ἀετιδ-εύς, έως (ὁ).
Aigre, adj. 1 *Acide*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος); δριμ-ύς, εῖα, ύ (comp. δριμ-ύτερος, sup. δριμ-ύτατος). || 2 *Dur à l'oreille*, τραχ-ύς, εῖα, ύ (comp. τραχ-ύτερος, sup. τραχ-ύτατος). || 3 *Mordant, caustique*, πικρ-ός, ά, όν (comp. πικρ-ότερος, sup. πικρ-ότατος). || 4 *Cassant*, en parlant des métaux, ψαθυρ-ός, ά, όν.
Aigre-doux, douce, adj., ὀξύγλυκ-υς, εια, υ.
Aigrefin, n. m., *homme rusé*, πανοῦργ-ος, ου (ὁ).
Aigrelet, ette, adj., ὕποξ-υς, υς, υ.
Aigrement, adv., πικρῶς.
Aigrette, n. f., λόφ-ος, ου (ὁ).
Aigreur, n. f. 1 *Qualité de ce qui est aigre*, ὀξύτης, ὀξύτητ-ος (ἡ). || 2 *Rapport de l'estomac*, ὀξυρεγμί-α, ας (ἡ). || 3 *Mauvaise humeur*, πικρί-α, ας (ἡ). || 4 Terme de graveur, *tailles trop profondes*, κοίλωμα, κοιλώματ-ος (τό).
Aigrir, v. tr. 1 *Rendre aigre*, ὀξύν-ειν, ὀξύν-ω, fut. ὀξυν-ῶ, acc. || 2 *Irriter*, πικραίν-ειν, πικραίν-ω, fut. πικραν-ῶ, acc. || 3 *Rendre plus cuisant*, ἀγρι-οῦν, ἀγρι-όω, ῶ, fut. ἀγριώσ-ω, acc. — ***s'Aigrir,*** v. pr., 1 *Devenir aigre*, ὀξύν-ειν, ὀξύν-ω, fut. ὀξυν-ῶ. || 2 *S'irriter*, ἀγριαίν-ειν, ἀγριαίν-ω, fut. ἀγριαν-ῶ.
Aigu, uë, adj., ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος).
Aiguade, n. f., *provision d'eau*, ὕδρευμα, ὑδρεύματ-ος (τό).
Aiguière, n. f., *vase à eau*, ὑδρί-α, ας (ἡ).
Aiguille, n. f., à coudre, ῥαφ-ίς, ίδος (ἡ). Aiguille à broder, βελόν-η, ης (ἡ). Aiguille de cadran, γνώμ-ων, ονος (ὁ). Aiguille de clocher, ὀβελίσκ-ος, ου (ὁ). De fil en aiguille, *en passant d'une chose à une autre*, ἑξῆς. ἐφεξῆς. Disputer *sur la pointe d'une aiguille*, se traduit en grec *sur l'ombre d'un âne*, περὶ ὄνου σκιᾶς.
Aiguillée, n. f., *longueur de fil, de soie, etc.*, νῆμα, νήματ-ος (τό).
Aiguillette, n. f., *cordon ferré*, σφαιρωτήρ, σφαιρωτῆρ-ος (ὁ).
Aiguillon, n. m., κέντρ-ον, ου (τό).
Aiguillonner, v. tr. 1 *Piquer avec l'aiguillon*, κεντρίζ-ειν, κεντρίζ-ω, fut. κεντρίσ-ω, acc. || 2 *Exciter*, παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ.
Aiguiser, v. tr., ἀκον-ᾶν, ἀκον-άω, ῶ, fut. ἀκονήσ-ω, acc.
Ail, n. m., σκόροδ-ον, ου (τό).
Aile, n. f. Aile d'oiseau, πτερ-όν, οῦ (τό). A

tire d'aile, κατὰ τάχος. Aile d'armée, κέρ-ας, ως (τό). Aile de bâtiment, πτέρωμα, πτερώματ-ος (τό).
Ailé, ée, adj., πτερωτ-ός, ή, όν.
Aileron, n. m., πτερύγι-ον, ου (τό).
Ailleurs, adv. 1 *Sans mouvement,* ἄλλοθι, ἀλλαχῇ, ἀλλαχοῦ. || 2 *Avec mouvement,* ἄλλοσε, ἀλλαχόσε, ἄλλῃ. D'ailleurs, 1 *D'un autre lieu,* ἄλλοθεν. || 2 *De plus, en outre,* πρὸς τούτοις, πρὸς δέ, ἔτι δέ, τἄλλα, ἄλλως.
Aimable, adj. 1 *Digne d'être aimé,* ἀγαπητ-ός, ή, όν; ἐραστ-ός, ή, όν. || 2 *Agréable,* προςφιλ-ής, ής, ές (comp. προςφιλ-έστερος, sup. προςφιλ-έστατος). D'une manière aimable, χαριέντως, ἐρασμίως.
Aimant, n. m., μάγνης, ητος (ὁ).
Aimant, ante, adj., *disposé à aimer,* φιλικ-ός, ή, όν.
Aimanter, v. tr., μαγνητίζ-ειν, μαγνητίζ-ω, fut. μαγνητίσ-ω. Grec moderne.
Aimer, v. tr., φιλ-εῖν, φιλ-έω, ῶ, fut. φιλήσ-ω; ἀγαπ-ᾶν, ἀγαπ-άω, ῶ, fut. ἀγαπήσ-ω. Aimer à, ἥδ-εσθαι, ἥδ-ομαι, fut. ἡσ-θήσομαι; χαίρ-ειν, χαίρ-ω, fut. χαιρήσ-ω ou χαρήσ-ομαι. Aimer mieux, προτιμ-ᾶν, προτιμ-άω, ῶ, fut. προτιμήσ-ω; μᾶλλον αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι, acc. ou inf. Le *que* suivant se traduit par ἤ ou par le génitif. — ***s'Aimer***, v. p. 1 *Avoir de l'affection pour soi-même,* φιλαυτ-εῖν, φιλαυτ-έω, ῶ, fut. φιλαυτήσ-ω. || 2 *Se plaire dans un endroit,* ἥδ-εσθαι, ἥδ-ομαι, fut. ἡσθήσ-ομαι. || 3 *Se chérir les uns les autres,* ἀλλήλους, ας, α φιλ-εῖν. — ***Aimé, ée,*** part. passé, φιλητ-ός, ή, όν. Bien-aimé, ée, ἐρώμεν-ος, η, ον.
Aine, n. f., βουβών, βουβῶν-ος (ὁ).
Aîné, ée, adj., *le plus âgé de plusieurs,* πρεσβύτατ-ος, η, ον. *Aîné de deux,* πρεσβύτερ-ος, α, ον.
Aînesse, n. f., πρεσβυγένει-α, ας (ἡ); droit d'aînesse, πρεσβεί-α, ας (ἡ).
Ainsi, adv. 1 *De cette manière,* οὕτω, et devant une voyelle οὕτως. || 2 Conj., *par conséquent, donc,* ὥςτε, οὐκοῦν. || 3 Loc. conj., *de même que,* ὡς, ὥςπερ, καθάπερ. Pour ainsi dire, ὡς εἰπεῖν. Ainsi soit-il, ὡς ὄφελόν γε, οὕτω γένοιτο. Dans les prières de l'Église on traduit *Ainsi soit-il* par Ἀμήν, mot hébreu.
Air, n. m. 1 *Un des quatre éléments,* ἀήρ, ἀέρ-ος (ὁ). || 2 *Souffle, vent,* πνεῦμα, πνεύματ-ος (τό); πνο-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Le frais,* ψῦχ-ος, ους (τό). || 4 *Apparence, mine et physionomie,* ἕξ-ις, εως (ἡ); ὄψ-ις, εως (ἡ); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 5 *Manière, façon,* ἦθος, ους (τό); τρόπ-ος, ου (ὁ). || 6 *Caractère,* ἴδι-ον, ου (τό). || 7 *De musique,* μέλος, ους (τό). || 8 *Chanson,* ᾆσμα, ᾄσματ-ος (τό). || Locutions diverses : A l'air, au grand air, ἐν ὑπαίθρῳ. En l'air, ἐν τῷ μετεώρῳ. Tout en l'air, *en suspens,* μετέωρ-ος, ος, ον. En l'air, *vainement,* μάτην. Par air, *par genre, par vanité,* ὑπὸ φιλοτιμί-ας. Bel air, *belles manières,* ἀστειότης, ἀστειότητ-ος (ἡ). Se donner des airs, πομπεύ-ειν, πομπεύ-ω, fut. πομπεύσ-ω. Avoir bon air, εὐπρεπῶς ἔχειν. Avoir l'air, ressembler, ὅμοιος εἶναι; ἐοικέναι, ἔοικα, dat.; δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δόξ-ω, avec le même cas que devant.
Airain, n. m., χαλκ-ός, οῦ (ὁ); fait d'airain, χάλκ-εος, οῦς; χαλκ-έη, ῆ; χάλκ-εον, οῦν. Au moral : cœur d'airain, σκληρὰ καρδί-α, ας (ἡ). Front d'airain, ἀναίσχυντ-ον πρόςωπ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Aire, n. f. 1 *Lieu où l'on bat le blé,* ἅλ-ως, ω (ἡ); ἀλω-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Espace, surface plane,* ἅλ-ως, ω (ἡ). || 3 *Lieu découvert,* αἴθρι-ον, ου (τό). || 4 *Nid d'aigle,* καλι-ά, ᾶς (ἡ).
Airer, v. intr., *faire son aire,* se dit de l'aigle, καλιὰν ποι-εῖν, ποι-έω, fut. ποιήσ-ω.
Ais, n. m., *planche,* σαν-ίς, ίδος (ἡ).
Aisance, n. f. 1 *Facilité,* ῥαστών-η, ης (ἡ); εὐμάρει-α, ας (ἡ); εὐχέρει-α, ας (ἡ). Avec aisance, ῥᾳδίως, εὐμαρῶς. || 2 *Grâce,* χάρ-ις, ιτος (ἡ). || 3 *Facilité, souplesse* dans les mouvements, εὐστροφί-α, ας (ἡ). || 4 *Fortune aisée,* εὐπορί-α, ας (ἡ).
Aise, n. f. 1 *Contentement,* ἡδον-ή, ῆς (ἡ); χαρ-ά, ᾶς (ἡ); εὐθυμί-α, ας (ἡ). || 2 *Bien-être,* ῥαστών-η, ης (ἡ). Les aises de la vie, ἐπιτήδει-α, ων (τά). || 3 *Fortune aisée,* εὐπορί-α, ας (ἡ); ὄλβ-ος, ου (ὁ). || 4 *Absence de crainte,* ἄδει-α, ας (ἡ).
Aise, adj., *content,* περιχαρ-ής, ής, ές.
Aisé, ée, adj. 1 *Facile,* ῥᾴδι-ος, α, ον (comp. ῥᾴ-ων, sup. ῥ-ᾷστος); εὐχερ-ής, ής, ές (comp. εὐχερ-έστερος, sup. εὐχερ-έστατος); εὐμαρ-ής, ής, ές (comp. εὐμαρ-έστερος, sup. εὐμαρ-έστατος). || 2 *Souple,* εὔστροφ-ος, ος, ον (comp. εὐστροφ-ώτερος, sup. εὐστροφ-ώτατος). || 3 *Dégagé, élancé,* ἐλαφρ-ός, ά, όν (comp. ἐλαφρ-ότερος, sup. ἐλαφρ-ότατος). || 4 *Qui a du laisser aller, de l'abandon,* ἀνειμέν-ος, η, ον. || 5 *Qui a de la grâce,* εὐτράπελ-ος, ος, ον. || 6 *Qui est dans le bien-être,* εὔπορ-ος, ος, ον (comp. εὐπορ-ώτερος, sup. εὐπορ-ώτατος).
Aisément, adv., ῥᾳδίως, εὐμαρῶς.
Aisselle, n. f., μασχάλ-η, ης (ἡ).
Ajonc, n. m., *jonc marin,* θαλάσσι-ος σχοῖν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Ajournement, n. m. 1 *Assignation,* κλῆσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Jour fixé pour comparaître,* προθεσμί-α ou κυρί-α, ας (ἡ) (sous-ent. ἡμέρα). || 3 *Délai,* ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ).
Ajourner, v. tr. 1 *Assigner,* κλητεύ-ειν, κλητεύ-ω, fut. κλητεύσ-ω. || 2 *Différer,* ἀναβάλλ-εσθαι, ἀναβάλλ-ομαι, fut. ἀναβαλ-οῦμαι, acc.
Ajouter, v. tr., προςτιθ-έναι, προςτίθημι, fut. προςθήσ-ω, acc. Ajouter foi, πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω.
Ajustement, n. m. 1 *Action de rendre juste un poids, une balance,* δοκιμασί-α, ας (ἡ); ἰσοσταθμί-α, ας (ἡ). || 2 *Disposition, arrangement,* ἐφαρμογ-ή, ῆς (ἡ); εὐρυθμί-α, ας (ἡ). ||

3 *Parure, habillement*, σχηματισμ-ός, οῦ (ὁ); στολισμ-ός, οῦ (ὁ); κόσμ-ος, ου (ὁ). || 4 *Moyen terme, conciliation*, συναλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Ajuster, v. tr. 1 *Rendre juste*, ἰσόσταθμον ou ἰσοτάλαντον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν; δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω. || 2 *Adapter, accommoder*, ἁρμόζ-ειν, ἁρμόζ-ω, fut. ἁρμόσ-ω, acc. || 3 *Arranger un différend*, διαλλάσσ-ειν, διαλλάσσ-ω, fut. διαλλάξ-ω, acc. || 4 *Orner, parer*, κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. || 5 *Viser*, στοχάζ-εσθαι, στοχάζ-ομαι, fut. στοχάσ-ομαι. — ***s'Ajuster***, v. pr., *se parer*, κοσμ-εῖσθαι, κοσμ-έομαι, οῦμαι, fut. κοσμηθήσ-ομαι. — ***Ajusté, ée***, part. passé adj. 1 *Bien paré*, εὔστολ-ος, ος, ον. || 2 *Affecté*, περίεργ-ος, ος, ον.

Ajustoir, n. m., *balance à peser les monnaies*, ζυγί-ον, ου (τό); σταθμί-ον, ου (τό).

Ajutage ou **Ajutoir**, n. m., *petit tuyau à l'ouverture d'un jet d'eau*, σωληνίσκ-ος, ου (ὁ).

Alambic, n. m., ἄμβιξ, ἄμβικ-ος (ὁ).

Alambiqué, ée, adj., *recherché*, περίεργ-ος, ος, ον.

Alambiquer, v. tr., *chercher de vaines subtilités*, μικρολογ-εῖσθαι, μικρολογ-έομαι, οῦμαι, fut. μικρολογήσ-ομαι.

Alarmant, ante, adj., ταρακτικ-ός, ή, όν.

Alarme, n. f. 1 *Cri aux armes*, βο-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Frayeur soudaine*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ); θόρυβ-ος, ου (ὁ); φόβ-ος, ου (ὁ). || 3 *Crainte, inquiétude*, φόβ-ος, ου (ὁ).

Alarmer, v. tr., *effrayer*, ἐκφοβ-εῖν, ἐκφοβ-έω, ῶ, fut. ἐκφοβήσ-ω, acc.; ἐκταράσσ-ειν, ἐκταράσσ-ω, fut. ἐκταράξ-ω, acc. — ***s'Alarmer***, v. pr., *s'inquiéter*, φοβ-εῖσθαι, φοβ-έομαι, οῦμαι, fut. φοβηθήσ-ομαι, δέδοικα ou δέδια, fut. δείσω, de l'irrég. δείδω. — ***Alarmé, ée***, part. passé et adj., *craintif*, δειλός, ή, όν (comp. δειλ-ότερος, sup. δειλ-ότατος).

Albâtre, n. m., ἀλάβαστρ-ον, ου (τό). D'albâtre, dans le sens de blanc, λευκ-ός, ή, όν.

Alchimie, n. f., ἀλχυμί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Alchimiste, n. m., ἀλχυμιστ-ής, οῦ (ὁ) Grec moderne.

Alcôve, n. f., ζωθήκ-η, ης (ἡ).

Alcyon, n. m., *oiseau*, ἀλκυ-ών, όνος (ἡ).

Alène, n. f., *instrument de cordonnier*, ῥαφί-ον, ου (τό); ὀπήτ-ιον, ου (τό).

Alénois, adj., cresson alénois, *plante*, κάρδαμον, ου (τό).

Alentour, adv., κύκλῳ, πέριξ. Les alentours, τὰ κύκλῳ, gén. En parlant des personnes, οἱ ἀμφί, avec l'acc.

Alerte, n. f. 1 *Alarme*, φόβ-ος, ου (ὁ). || 2 Interject., εἶα, ἄγε, au sing.; ἄγετε, au plur. Alerte, soldats, ὄρθιοι, ἄνδρες (sous-ent. ἔστε, litt. *soyez debout*).

Alerte, adj. 1 *Leste, dispos*, ἐλαφρ-ός, ά, όν (comp. ἐλαφρ-ότερος, sup. ἐλαφρ-ότατος); γοργ-ός, ή, όν; ἱλαρ-ός, ά, όν. || 2 *Qui est sur ses gardes*, ἕτοιμ-ος, ος, ον (comp. ἑτοιμ-ότερος, sup. ἑτοιμ-ότατος); φυλακτικ-ός, ή, όν

Alezan, ane, adj., *de couleur fauve*, ξανθ-ός, ή, όν.

Algarade, n. f., *vive sortie contre quelqu'un, insulte brusque*, ἐπίπληξ-ις, εως (ἡ).

Algèbre, n. f., ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ); ἀλγέβρ-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Algébrique, adj., ἀλγεβρικ-ός, ή, όν. Grec moderne.

Algue, n. f., *herbe marine*, φῦκ-ος, ου (ὁ); φυκί-ον, ου (τό).

Alibi, n. m., *absence*, ἀπουσί-α, ας (ἡ).

Aliboron, n. m. 1 *Ane*, ὄν-ος, ου (ὁ). || 2 *Homme ignorant*, κανθήλι-ος, ου (ὁ).

Alidade, n. f., *instrument de mathématiques*, διόπτρ-α, ας (ἡ).

Aliénable, adj., *vendable*, ὠνητ-ός, ή, όν; πράσιμ-ος, ος, ον.

Aliénation, n. f. 1 *Transport, vente de propriété*, ἀλλοτρίωσ-ις, εως (ἡ); ἀπόδοσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Aversion, haine*, ἀπέχθει-α, ας (ἡ). || 3 *Aliénation d'esprit, égarement de la raison*, παρακοπ-ή, ῆς (ἡ); παράνοια, ας (ἡ).

Aliéner, v. tr. 1 *Transporter, vendre une propriété*, ἀλλοτρι-οῦν, ἀλλοτρι-όω, ῶ, fut. ἀλλοτριώσ-ω, acc. || 2 *Éloigner, repousser*, même verbe. || 3 *Aliéner l'esprit, rendre fou*, ἐκμαίν-ειν, ἐκμαίν-ω, fut. ἐκμαν-ῶ, acc. — ***Aliéné, ée***, part. passé adj., παρακοπτικ-ός, ή, όν.

Alignement, n. m. 1 *Action d'aligner*, στάθμησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ligne tirée pour aligner*, στάθμη, ης (ἡ).

Aligner, v. tr. 1 *Dresser au cordeau*, σταθμ-ᾶσθαι, σταθμ-άομαι, ῶμαι, fut. σταθμήσ-ομαι. || 2 *Ranger sur une ligne droite*, εὐθύν-ειν, εὐθύν-ω, fut. εὐθυν-ῶ, acc. — ***Aligné, ée***, part. passé et adj., ἰσόσταθμ-ος, ος, ον.

Aliment, n. m., τροφ-ή, ῆς (ἡ), au propre et au figuré.

Alimentation, n. f., τροφ-ή, ῆς (ἡ).

Alimentaire, adj., τρόφιμ-ος, ος ou η, ον.

Alimenter, v. tr., τρέφ-ειν, τρέφ-ω, fut. θρέψ-ω, acc.

Aliter, v. tr., κατακλίν-ειν, κατακλίν-ω, fut. κατακλιν-ῶ, acc. — ***s'Aliter***, v. pr., κατακλίν-εσθαι, κατακλίν-ομαι, fut. κατακλιν-οῦμαι. — ***Alité, ée***, part. passé adj., κλινήρ-ης, ης, ες.

Alizés, adj., *les vents alizés, qui soufflent régulièrement entre les tropiques de l'E. à l'O.*, ἐτησί-αι, ων (οἱ).

Alizier, n. m., *arbre*, κράταιγ-ος, ου (ὁ).

Allaitement, n. m., τιθήνησ-ις, εως (ἡ).

Allaiter, v. tr., τιθην-εῖν, τιθην-έω, ῶ, fut. τιθηνήσ-ω, acc.

Allant, n. m., usité dans cette expression: 1 Les allants et venants, παροδῖτ-αι, ῶν (οἱ); φοιτῶντ-ες, ων (οἱ). || 2 Adj., *allant*,

allante, qui aime à aller, à courir, φιλό-δρομ-ος, ος, ον.
Allèchement, n. m., δέλεαρ, δελέατ-ος (τό); δελέασμα, δελεάσματ-ος (τό).
Allécher, v. tr., δελεάζ-ειν, δελεάζ-ω, fut. δελεάσ-ω, acc.
Allée, n. f. 1 *Action d'aller*, φοίτησ-ις, εως (ἡ). Allées et venues, διαδρομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Passage dans une maison*, δίοδ-ος, ου (ἡ). || 3 *Route dans un jardin*, ὄρχ-ος, ου (ὁ). || 4 *Promenade dans un jardin*, ξυστ-ός, οῦ (ὁ); περίπατ-ος, ου (ὁ).
Allégation, n. f. 1 *Action d'alléguer*, προ-φορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Prétexte*, πρόφασ-ις, εως (ἡ); σκῆψ-ις, εως (ἡ).
Allége, n. f., *petit navire*, ἀκάτι-ον, ου (τό).
Allégement, n. m. 1 *Action d'alléger*, κούφισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Soulagement*, κού-φισμα, κουφίσματ-ος (τό).
Alléger, v. tr., κουφίζ-ειν, κουφίζ-ω, fut. κουφίσ-ω, acc.
Allégir, v. tr., *diminuer*, λεπτύν-ειν, λεπτύν-ω, fut. λεπτυν-ῶ, acc.
Allégorie, n. f., ἀλληγορί-α, ας (ἡ).
Allégorique, adj., ἀλληγορικ-ός, ή, όν.
Allégoriquement, adv., ἀλληγορικ-ῶς.
Allégoriser, v. tr., ἀλληγορ-εῖν, ἀλληγορ-έω, ῶ, fut., ἀλληγορήσ-ω.
Allégoriste, n. m., ἀλληγοριστ-ής, οῦ (ὁ).
Allègre, adj., *vif, dispos*, πρόθυμ-ος, ος, ον (comp. προθυμ-ότερος, sup. προθυμ-ότατος).
Allégrement, adv., προθύμως.
Allégresse, n. f., χαρ-ά, ᾶς (ἡ); εὐφροσύν-η, ης (ἡ); ἡδον-ή, ῆς (ἡ); εὐθυμί-α, ας (ἡ).
Alléguer, v. tr., προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω (irrég.); προτείν-ειν, προτείν-ω, fut. προτεν-ῶ, acc.
Aller, v. intr. 1 *Se diriger vers*, ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι (irrég.); ἰέναι, εἶμι, fut. semblable au présent (irrég.), suivi de εἰς ou πρός avec l'acc. Aller et venir, φοιτ-ᾶν, φοιτ-άω, ῶ, fut. φοιτήσ-ω. || 2 *Marcher*, βαδίζ-ειν, βαδίζ-ω, fut. βαδι-οῦμαι; βαίν-ειν, βαίν-ω, fut. βήσ-ομαι (irrég.). Aller à cheval, ἱππεύειν, ἱππεύ-ω, fut. ἱππεύσ-ω. Aller à pied, πεζεύ-ειν, πεζεύ-ω, fut. πεζεύσ-ω. Aller au-devant, ἀπαντ-ᾶν, ἀπαντ-άω, ῶ, fut. ἀπαντήσ-ω, dat. || 3 *Se mouvoir*, φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι (irrég.). Aller de soi-même, αὐτομάτως φέρεσθαι. || 4 *Tendre à*, τείν-ειν, τείν-ω, fut. τεν-ῶ εἰς ou πρός avec l'acc. || 5 *S'avancer*, προβαίν-ειν, προ-βαίν-ω, fut. προβήσ-ομαι (irrég.). || 6 *S'étendre*, διήκ-ειν, διήκ-ω, fut. διήξ-ω. || 7 *Monter à, s'élever à*, ἐφικν-εῖσθαι, ἐφικν-έομαι, οῦμαι, fut. ἐφίξ-ομαι, gén. || 8 *S'agir*. Il y va de, ὁ ἀγών ἐστι περί, gén. || 9 *Se porter*, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. || 10 *Prendre une tournure quelconque*, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω avec un adverbe. || 11 *Convenir, s'adapter à*, πρέπ-ειν, πρέπ-ω, sans fut., dat. || 12 *Être sur le point de*, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω. Allons, interj., εἶα, ἄγε, φέρε, ἄγε δή, φέρε δή. Locutions diverses: Se laisser aller, 1 *Céder*, εἴκ-ειν, εἴκ-ω, fut. εἴξ-ω. || 2 *S'abandonner à*, ἑαυτὸν ἐπι-διδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω, dat. N'allez pas croire, c'est-à-dire *ne croyez pas*, μὴ νομίσῃς. On emploie également le participe φέρων, φέρουσα, φέρον, pour traduire le verbe *aller* dans les phrases analogues aux suivantes: Le navire est allé se heurter contre un écueil, φέρουσα ἡ ναῦς ἐνέβαλε σκοπέλῳ. Voilà où il est allé conduire les affaires, εἰς ταῦτα φέρων περιέ-στησε τὰ πράγματα. — ***S'en aller***, v. pr. 1 *Partir*, ἀπιέναι, ἄπειμι, fut. ἄπειμι. || 2 *Passer, s'écouler*, παρέρχ-εσθαι, παρέρχ-ομαι, fut. παρελεύσ-ομαι. || 3 *Se dissiper*, διαλύ-εσθαι, διαλύ-ομαι, fut. διαλυθήσ-ομαι. || 4 *Dépérir*, οἴχ-εσθαι, οἴχ-ομαι, fut. οἰχήσ-ομαι; ἔῤῥ-ειν, ἔῤῥ-ω, sans futur.
Alliage, n. m., κρᾶσ-ις, εως (ἡ); κρᾶμα, κράματ-ος (τό); pur de tout alliage, ἀκέραι-ος, ος, ον.
Alliance, n. f. 1 *Union des familles par mariage*, κηδεί-α, ας (ἡ); ἐπιγαμί-α, ας (ἡ). || 2 *Confédération*, συμμαχί-α, ας (ἡ); *union*, κοινωνί-α, ας (ἡ). || 3 *Bague de mariage*, γαμήλι-ος δακτύλι-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Allié, ée, adj. 1 *Parent*, κηδεστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Confédéré, auxiliaire*, σύμμαχ-ος, ος, ον. || 3 *Uni, mêlé*, en parlant des métaux, σύγκρατ-ος, ος, ον.
Allier, v. tr. 1 *Unir, joindre par un mariage*, γαμ-εῖσθαι, γαμ-έομαι, οῦμαι, fut. γαμήσ-ομαι, acc. || 2 *Joindre* d'une manière absolue, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. άψ-ω, acc. || 3 *Mêler*, συγκεράννυσθαι, συγ-κεράννυμι, fut. συγκεράσ-ω, acc. — ***s'Allier***, v. pr. 1 *S'unir par un mariage*, γαμ-εῖν, γαμ-έω, ῶ, fut. γαμήσ-ω, acc. || 2 *S'unir par un traité*, συμμαχίαν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι πρός, avec l'acc.
Allitération, n. f., *répétition de syllabes consonnantes*, συνήχησ-ις, εως (ἡ); ὁμοιο-τέλευτ-ον, ου (τό).
Allocation, n. f., *somme imputée à une dépense déterminée*, ἐπινεμηθέντ-α χρήματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Allocution, n. f. 1 *Action d'adresser la parole*, προσφώνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Les paroles qu'on adresse*, προσφώνημα, προσφω-νήματ-ος (τό).
Allonge, n. f., *ce qui sert à allonger*, ἐπίβλημα, ἐπιβλήματ-ος (τό).
Allongement, n. m. 1 *Augmentation de longueur*, ἔκτασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Délai, retardement*, μέλλησ-ις, εως (ἡ); ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ).
Allonger, v. tr. 1 *Rendre long*, μηκύν-ειν, μηκύν-ω, fut. μηκυν-ῶ, acc. || 2 *Rendre plus long*, ἐκτείν-ειν, ἐκτείν-ω, fut. ἐκτεν-ῶ, acc. || 3 *Faire traîner en longueur*, παρατείν-ειν, παρατείν-ω, fut. παρατεν-ῶ, acc. || 4 *Presser*, comme dans cette locution: *allonger le pas*, ἐπισπεύδ-ειν, ἐπισπεύδ-ω, fut.

ἐπισπεύσ-ω, acc.; ἐπείγ-ειν, ἐπείγ-ω, fut. ἐπείξ-ω, acc. || 5 *Donner, administrer*, dans un sens familier, καταφέρ-ειν, καταφέρ-ω, fut. κατοίσ-ω (irrég.), acc. et le nom de la pers. au gén.; ἐλαύν-ειν, ἐλαύν-ω, fut. ἐλάσ-ω, acc. et le nom de la pers. à l'acc. avec ἐπί. — ***s'Allonger***, v. pr. 1 *S'étendre, se développer*, ἐπὶ πλέον ἐκτείν-εσθαι, ἐκτείν-ομαι, fut. ἐκταθήσ-ομαι. || 2 *Étendre les bras, en bâillant*, σκορδιν-ᾶσθαι, σκορδιν-άομαι, ῶμαι, fut. σκορδινήσ-ομαι. — ***Allongé, ée***, part. passé et adj., *qui exprime le déplaisir, maussade*, σκυθρωπ-ός, ή, όν.

Allouer, v. tr., ἐπινέμ-ειν, ἐπινέμ-ω, fut. ἐπινεμ-ῶ, acc.

Allumer, v. tr. 1 ἀνάπτ-ειν, ἀνάπτ-ω, fut. ἀνάψ-ω, acc. || 2 *Exciter*, ἀναφλέγ-ειν, ἀναφλέγ-ω, fut. ἀναφλέξ-ω; παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ. — ***Allumé, ée***, part. passé et adj., *rouge, enflammé*, φλογερ-ός, ά, όν.

Allumette, n. f., ἔναυσμα, ἐναύσματ-ος (τό).

Allure, n. f. 1 *Démarche*, βάδισμα, βαδίσματ-ος (τό). || 2 *Extérieur*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 3 *Manière d'agir*, τρόπ-ος, ου (ὁ). || 4 Au pluriel, *intrigues*, μηχαν-αί, ῶν (αἱ); μηχανήματ-α, ων (τά); στροφ-αί, ῶν (αἱ).

Allusion, n. f., συνέμφασ-ις, εως (ἡ); αἰνιγμ-ός, οῦ (ὁ); παρονομασί-α, ας (ἡ).

Alluvion, n. f., *accroissement de terrain*, πρόσχωσ-ις, εως (ἡ).

Almanach, n. m., ἡμερολόγι-ον, ου (τό).

Aloès, n. m., *plante*, ἀλό-η, ης (ἡ).

Aloi, n. m. 1 *Titre légal de l'or et de l'argent*, ἀξί-α, ας (ἡ); τίμημα, τιμήματ-ος (τό). De bon aloi, δόκιμ-ος, ος, ον; ἀκίβδηλ-ος, ος, ον. De mauvais aloi, ἀδόκιμ-ος, ος, ον; κίβδηλ-ος, ος, ον. || 2 *Qualité, valeur morale*. Bon aloi, δοκιμότης δοκιμότητ-ος (ἡ). Mauvais aloi, φαυλότης, φαυλότητ-ος (ἡ).

Alopécie, n. f., *chute des cheveux*, ἀλωπεκί-α, ας (ἡ).

Alors, adv. 1 τότε, τηνικαῦτα. Ceux d'alors, οἱ τότε. Jusqu'alors, εἰς τότε. Alors que, ὅτε indic. || 2 *En conséquence*, οὐκοῦν.

Alose, n. f., *poisson*, θρίσσ-α, ης (ἡ).

Alouette, n. f., κορυδαλλ-ίς, ίδος (ἡ).

Alourdir, v. tr., βαρύν-ειν, βαρύν-ω, fut. βαρυν-ῶ, acc.

Alphabet, n. m., στοιχεῖ-α, ων (τά).

Alphabétique, adj., κατὰ στοιχεῖον.

Altérable, adj., φθαρτ-ός, ή, όν.

Altérant, ante, adj., *qui excite la soif*, διψοποι-ός, ός, όν.

Altération, n. f. 1 *Changement*, ἀλλοίωσ-ις, εως (ἡ); μεταβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Falsification*, παραποίησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Dépérissement*, φθορ-ά, ᾶς (ἡ); ἀσθένει-α, ας (ἡ). || 4 *Grande soif*, δίψ-α, ης (ἡ); δίψ-ος, ους (τό).

Altercation, n. f., ἀμφισβήτησ-ις, εως (ἡ); φιλονεικί-α, ας (ἡ).

Altérer, v. tr. 1 *Changer, dénaturer*, ἀλλοι-οῦν, ἀλλοι-όω, ῶ, fut. ἀλλοιώσ-ω, acc.; διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.; en parlant de la monnaie, κιβδηλεύ-ειν, κιβδηλεύ-ω, fut. κιβδηλεύσ-ω. || 2 *Inquiéter, troubler*, διαταράσσ-ειν, διαταράσσ-ω, fut. διαταράξ-ω, acc. || 3 *Causer la soif*, δίψαν κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, et le nom de la personne au dat. — ***s'Altérer***, v. pr. 1 *Se gâter, se détériorer*, διαφθείρ-εσθαι, διαφθείρ-ομαι, fut. διαφθαρήσ-ομαι. || 2 *Se flétrir*, μαραίν-εσθαι, μαραίν-ομαι, fut. μαρανθήσ-ομαι. — ***Altéré, ée***, part. passé et adj., *qui a soif*, διψαλέ-ος, α, ον; διψηρ-ός, ά, όν. Altéré de gloire, φιλόδοξ-ος, ος, ον; δοξομαν-ής, ής, ές. Altéré de sang, αἱματόδιψ-ος, ος, ον.

Alternatif, ive, adj., ἀμοιβαῖ-ος, α, ον.

Alternative, n. f. 1 *Choix*, αἵρεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Situation embarrassante*, ἀπορί-α, ας (ἡ). || 3 *Vicissitudes de la fortune*, ἀμοιβ-αί, ῶν (αἱ).

Alternativement, adv., ἀμοιβαδ-όν, ἀμοιβαδίς, ἐναλλάξ.

Alterner, v. intr., ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι; ἐναλλάσσ-ειν, ἐναλλάσσ-ω, fut. ἐναλλάξ-ω.

Altier, ère, adj., ὑπερήφαν-ος, ος, ον (comp. ὑπερηφαν-έστερος, sup. ὑπερηφαν-έστατος).

Alumineux, euse, adj., *de la nature de l'alun*, στυπτηριώδ-ης, ης, ες.

Alun, n. f., *espèce de sel*, στυπτηρί-α, ας (ἡ).

Alvéole, n. m. 1 *Cellule des abeilles*, κύτταρ-ος, ου (ὁ); μελίττι-ον, ου (τό). || 2 *Cavité où la dent est enchâssée*, φάτνωμα, φατνώματ-ος (τό); ὅλμ-ος, ου (ὁ).

Amabilité, n. f., χάρ-ις, ιτος (ἡ); ἐράσμι-ον, ου (τό).

Amadou, n. m. 1 *Champignon*, ἀγαρικ-όν, οῦ (τό). || 2 *Matière combustible*, ἔναυσμα, ἐναύσματ-ος (τό).

Amadouer, v. tr. 1 *Flatter avec la main*, καταψ-ᾶν, καταψ-άω, ῶ, fut. καταψήσ-ω, acc. || 2 *Flatter, séduire*, θωπεύ-ειν, θωπεύ-ω, fut. θωπεύσ-ω, acc.

Amaigrir, v. tr., ἀπισχναίν-ειν, ἀπισχναίν-ω, fut. ἀπισχναν-ῶ, acc.—***s'Amaigrir***, v. pr., ἰσχναίν-εσθαι, ἰσχναίν-ομαι, fut. ἰσχνανθήσ-ομαι.

Amaigrissement, n. m., ἴσχνανσ-ις, εως (ἡ).

Amalgame, n. m., μίγμα, μίγματ-ος (τό).

Amalgamer, v. tr., συγκεραννύναι, συγκεράννυμι, fut. συγκεράσ-ω, acc. — ***s'Amalgamer***, v. pr., συμμίγνυσθαι συμμίγνυμαι, fut. συμμιγήσ-ομαι.

Amande, n. f., ἀμύγδαλ-ον, ου (τό).

Amandier, n. m., ἀμυγδαλ-ή, ῆς (ἡ).

Amant, n. m., ἐραστ-ής, οῦ (ὁ). Amante, ἐράστρι-α, ας (ἡ). Les amants, ἐρῶντ-ες, ων (οἱ).

Amarante, n. f., ἀμάραντ-ος, ου (ὁ). D'amarante, ἀμαράντιν-ος, η, ον.

Amarre, n. f., *câble qui attache les vaisseaux*, ἀπόγει-ον, ου (τό); πρυμνήσι-ον, ου (τό).

Amarrer, v. tr., ἀναδ-εῖσθαι, ἀναδ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀναδήσ-ομαι.
Amas, n. m. 1 *Tas*, σωρ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Foule*, ὄχλ-ος, ου (ὁ).
Amasser, v. tr. 1 *Mettre en tas*, σωρεύ-ειν, σωρεύ-ω, fut. σωρεύσ-ω, acc. || 2 *Recueillir*, συναγείρ-ειν, συναγείρ-ω, fut. συναγερ-ῶ, acc.; ἀθροίζ-ειν, ἀθροίζ-ω, fut. ἀθροίσ-ω, acc. || 3 *Réunir*, συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω, acc. — ***s'Amasser***, v. pr., *se réunir*, συναθροίζ-εσθαι, συναθροίζ-ομαι, fut. συναθροισθήσ-ομαι.
Amateur, n. m., ἐραστ-ής, οῦ (ὁ); ἐπιθυμητ-ής, οῦ (ὁ). On le traduit aussi par des mots composés de φίλο, pour φίλος, *ami*: Amateur de chasse, φιλόθηρ-ος, ου (ὁ). Amateur de livres, φιλόβιβλ-ος, ου (ὁ), etc.
Amazone, n. f. 1 *Femme guerrière*, ἀμαζών, ἀμαζόν-ος (ἡ). || 2 *Femme d'un courage mâle*, μεγαλόψυχ-ος γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Costume pour monter à cheval*, ἱππικ-ὴ στολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Ambassade, n. f., πρεσβεί-α, ας (ἡ).
Ambassadeur, n. m., πρεσβευτ-ής, οῦ (ὁ); au pluriel, πρέσβ-εις, εων (οἱ).
Ambassadrice, n. f. 1 *Femme d'ambassadeur*, πρεσβευτοῦ γυνή, γυναικ-ός (ἡ). || 2 *Messagère*, ἄγγελ-ος, οῦ (ἡ).
Ambiant, ante, adj., *répandu autour*, περιέχ-ων, ουσα, ον.
Ambidextre, adj., *qui se sert adroitement des deux mains*, ἀμφιδέξι-ος, ος, ον.
Ambigu, uë, adj., ἀμφίβολ-ος, ος, ον.
Ambigu, n. m. 1 *Sorte de collation*, ἀμφίβολ-ον δεῖπν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Composé bizarre*, συγκέρασμα, συγκεράσματ-ος (τό).
Ambiguïté, n. f., ἀμφιβολί-α, ας (ἡ); ἀμφιβολογί-α, ας (ἡ).
Ambigument, adv., ἀμφιβόλως, ἀμφιλόγως.
Ambitieusement, adv. 1 φιλοτίμως. || 2 *Avec ostentation*, πομπικῶς.
Ambitieux, euse, adj. 1 φιλότιμ-ος, ος, ον (comp. φιλοτιμ-ότερος, sup. φιλοτιμ-ότατος). || 2 *Recherché, affecté*, πομπικ-ός, ή, όν.
Ambition, n. f., φιλοτιμί-α, ας (ἡ); φιλοδοξί-α, ας (ἡ).
Ambitionner, v. tr. 1 *Rechercher avec ambition*, φιλοδοξ-εῖν, φιλοδοξ-έω, ῶ, fut. φιλοδοξήσ-ω πρός, acc. || 2 *Désirer vivement*, ὀρέγ-εσθαι, ὀρέγ-ομαι, fut. ὀρέξ-ομαι, gén.
Amble, n. f., *allure du cheval*, κατὰ σκέλος βάδισμα, βαδίσματ-ος (τό).
Ambre, n. m., ἤλεκτρ-ον, ου (τό).
Ambrer, v. tr., *parfumer d'ambre*, ἠλέκτρῳ θύ-ειν, θύ-ω, fut. θύσ-ω, acc.
Ambroisie, n. f., ἀμβροσί-α, ας (ἡ).
Ambulance, n. f., νοσοκομεῖ-ον, ου (τό).
Ambulant, ante, adj., περιοδεύ-ων, ουσα, ον; κυκλικ-ός, ή, όν.
Ambulatoire, adj., *qui n'est pas fixe*, περιφόρητ-ος, ος, ον; ἀσταθ-ής, ής, ές.
Ame, n. f. 1 *Principe de la vie*, ψύχ-η, ης (ἡ). || 2 *Cœur, volonté*, θυμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Pensée intime*, διάνοι-α, ας (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ). || 4 *Individu*, ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ); κεφαλ-ή, ῆς (ἡ); σῶμα, σώματ-ος (τό). || 5 *Le principal moteur d'une chose*, ἀρχηγ-ός, οῦ (ὁ). || 6 *Ame d'un instrument de musique*, ὑπομαγάδι-ον, ου (τό). *Ame d'un soufflet*, δερματίν-η γλωττ-ίς, γλωττίδ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent. *Ame d'une fusée, d'un canon*, κέν-ον, ου (τό), avec le gén. du nom de l'instrument. Locutions diverses : Ma chère âme, φίλη ψύχη. Grandeur d'âme, μεγαλοψυχί-α, ας (ἡ). Avec âme, δεινῶς, ἐμφατικῶς. Ame damnée, *dévoué aveuglément*, πάνυ σπουδάζ-ων, ουσα, ον πρός avec l'acc. De toute mon âme, de toute son âme, etc., παντὶ σθένει. Rendre l'âme, λειποψυχ-εῖν, λειποψυχ-έω, ῶ, fut. λειποψυχήσ-ω; ἐκπν-εῖν, ἐκπν-έω, fut. ἐκπνεύσ-ω. Donner de l'âme à un tableau, à une statue, ἐμψυχ-οῦν, ἐμψυχ-όω, ῶ, fut. ἐμψυχώσ-ω, acc. C'est une bonne âme, *un excellent homme*, εὐήθης τίς ἐστι.
Amélioration, n. f., βελτίωσ-ις, εως (ἡ).
Améliorer, v. tr., βελτι-οῦν, βελτι-όω, ῶ, fut. βελτιώσ-ω, acc.
Amendable, adj., *qui peut se corriger*, εὐεπανόρθωτ-ος, ος, ον.
Amende, n. f., ζημί-α, ας (ἡ); τίμημα, τιμήματ-ος (τό). Être condamné à une amende, ζημίαν ὀφλισκάν-ειν, ὀφλισκάν-ω, fut. ὀφλήσ-ω. Amende honorable, *expiation*, ἱκεσί-α, ας (ἡ).
Amendement, n. m. 1 *Correction*, διόρθωσ-ις, εως (ἡ); ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Repentir*, μετάνοι-α, ας (ἡ). || 3 *Soulagement dans une maladie*, ἄνεσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Action de fumer les terres*, κόπρισ-ις, εως (ἡ). || 5 *Le fumier même*, κόπρ-ος, ου (ὁ).
Amender, v. tr. 1 διορθ-οῦν, διορθ-όω, ῶ, fut. διορθώσ-ω, acc. || 2 *Fumer une terre*, κοπρίζ-ειν, κοπρίζ-ω, fut. κοπρίσ-ω, acc.— ***s'Amender***, v. pr., *se corriger*, μετανο-εῖν, μετανο-έω, ῶ, fut. μετανοήσ-ω.
Amener, v. tr. 1 *Conduire vers*, προςάγ-ειν, προςάγω, fut. προςάξ-ω, acc. || 2 *Transporter par charrois*, εἰςκομίζ-ειν, εἰςκομίζ-ω, fut. εἰςκομίσ-ω, acc. || 3 *Faire consentir à*, ἐπάγ-ειν, ἐπάγ-ω, fut. ἐπάξ-ω εἰς, avec l'acc. || 4 *Introduire*, εἰςάγ-ειν, εἰςάγ-ω, fut. εἰςάξ-ω, acc. || 5 Terme de marine, *abaisser, faire descendre*, στέλλ-ειν, στέλλ-ω, fut. στελ-ῶ; χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω, acc.
Aménité, n. f. 1 *D'un lieu*, τερπν-όν, οῦ (τό). || 2 *De l'esprit*, χάρ-ις, ιτος (ἡ). || 3 *Du caractère*, φιλοφροσύν-η, ης (ἡ).
Amer, ère, adj. 1 πικρ-ός, ά, όν (comp. πικρ-ότερος, sup. πικρ-ότατος). || 2 *Acerbe dans l'expression*, πικρόγλωσσ-ος, ος, ον. || 3 *Douloureux*, λυπηρ-ός, ά, όν. Raillerie amère, σαρκασμ-ός, οῦ (ὁ).
Amer, n. m., *fiel*, χολ-ή, ῆς (ἡ).
Amèrement, adv., πικρῶς.

Amertume, n. f. 1 πικρί-α, ας (ἡ). || 2 *Peine d'esprit*, δυσχέρει-α, ας (ἡ).
Améthyste, n. f., *pierre d'un rouge tirant sur le violet*, ἀμέθυστ-ος, ου (ἡ).
Ameublement, n. m., κατασκευ-ή, ῆς (ἡ); σκεύ-η, ῶν (τά), nom. plur. de σκεῦ-ος, ους (τό).
Ameublir, v. tr., *rendre une terre meuble, friable*, βουλοστροφ-εῖν, βουλοστροφ-έω, ῶ, fut. βουλοστροφήσ-ω, acc.
Ameuter, v. tr. 1 *Former des chiens en meute*, ζευγνύναι, ζεύγνυμι, fut. ζεύξ-ω, acc. || 2 *Attrouper pour un mauvais dessein*, συγκροτ-εῖν, συγκροτ-έω, ῶ, fut. συγκροτήσ-ω, acc. — ***s'Ameuter***, v. pr., θορυβ-εῖν, θορυβ-έω, ῶ, fut. θορυβήσ-ω; θορυβοποι-εῖν, θορυβοποι-έω, ῶ, fut. θορυβοποιήσ-ω. — ***Ameuté, ée***, part. passé et adj., θορυβώδ-ης, ης, ες; θορυβητικ-ός, ή, όν.
Ami, n. m., φίλ-ος, ου (ὁ). Amie, φίλ-η, ης (ἡ). Ami intime, οἰκεῖ-ος, ου (ὁ). Se faire des amis, φιλοποι-εῖν, φιλοποι-έω, ῶ, fut. φιλοποιήσ-ω. Mon ami, ὦ τάν, ὦ 'γαθέ, ὦ βέλτιστε, ὦ φίλτατε. Ami du plaisir, φιλήδον-ος, ος, ον. Ami des beaux-arts, φιλότεχν-ος, ος, ον. Ami du repos, φιλήσυχ-ος, ος, ον, et ainsi de beaucoup d'autres composés.
Ami, ie, adj., φίλ-ος, η, ον (comp. φιλ-αίτερος, sup. φιλ-αίτατος).
Amiable, adj., φιλικ-ός, ή, όν. A l'amiable, φιλικῶς.
Amiablement, adv., φιλικῶς.
Amiante, n. m., *minéral incombustible*, ἀμίαντ-ος, ου (ἡ).
Amical, ale, adj., φιλικ-ός, ή, όν (comp. φιλικ-ώτερος, sup. φιλικ-ώτατος); φιλόφρ-ων, ων, ον (comp. φιλοφρον-έστερος, sup. φιλοφρον-έστατος).
Amicalement, adv., φιλικῶς, φιλοφρόνως, προσφιλῶς.
Amidon, n. m., ἄμυλ-ον, ου (τό).
Amincir, v. tr., λεπτύν-ειν, λεπτύν-ω, fut. λεπτυν-ῶ, acc. — ***s'Amincir***, v. pr. 1 *Devenir mince*, λεπτ-ός, ή, όν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 2 *Finir en s'amincissant*, εἰς ὀξὺ καταλήγ-ειν, καταλήγ-ω, fut. καταλήξ-ω. — ***Aminci, ie***, part. passé et adj., λεπτ-ός, ή, όν.
Amiral, n. m., ναύαρχ-ος, ου (ὁ).
Amirauté, n. f., ναυαρχί-α, ας (ἡ).
Amitié, n. f., φιλί-α, ας (ἡ); amitiés, n. f. pl., φιλοφροσύν-αι, ῶν (αἱ).
Ammoniac, aque, adj., ἀμμωνιακ-ός, ή, όν.
Ammoniaque, n. f., *sel, ammoniac, alcali*, ἀμμωνιακ-ὸς ἅλς, ἁλ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Amnistie, n. f., ἀμνηστεί-α, ας (ἡ); ἀμνηστί-α, ας (ἡ).
Amnistier, v. tr., ἀμνηστίαν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, et le nom de la personne au dat.
Amoindrir, v. tr., ἐλασσ-οῦν, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω, acc. — ***s'Amoindrir***, v. pr., ἐλάσσων ou μείων γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.
Amoindrissement, n. m., ἐλάσσωσ-ις, εως (ἡ).
Amollir, v. tr. 1 *Rendre mou*, au propre, μαλάσσ-ειν, μαλάσσ-ω, fut. μαλάξ-ω, acc. || 2 *Énerver*, μαλακίζ-ειν, μαλακίζ-ω, fut. μαλακίσ-ω, acc. — ***s'Amollir***, v. pr., au figuré, θρύπτ-εσθαι, θρύπτ-ομαι, fut. τρυφθήσ-ομαι.
Amollissement, n. m., μάλαξ-ις, εως (ἡ); || au figuré, ἄνεσ-ις, εως (ἡ).
Amonceler, v. tr., σωρεύ-ειν, σωρεύ-ω, fut. σωρεύσ-ω, acc. — ***Amoncelé, ée***, part. passé adj., σωρευτ-ός, ή, όν.
Amoncellement, n. m. 1 *Action d'amonceler*, σώρευσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qui est amoncelé*, σωρ-ός, οῦ (ὁ); σώρευμα, σωρεύματ-ος (τό).
Amont, *en remontant*, ἄνω, εἰς τὸ ἄνω. Vent d'amont, *vent d'est*, ἀπηλιώτ-ης, ου (ὁ) (sous-ent. ἄνεμος).
Amorce, n. f., δέλεαρ, δελέατ-ος (τό), au propre et au figuré.
Amorcer, v. tr. 1 *Garnir d'une amorce*, ψωμίζ-ειν, ψωμίζ-ω, fut. ψωμίσ-ω, acc. || 2 *Attirer en flattant*, δελεάζ-ειν, δελεάζ-ω, fut. δελεάσ-ω, acc.
Amortir, v. tr. 1 *Amollir*, μαλάσσ-ειν, μαλάσσ-ω, fut. μαλάξ-ω, acc. || 2 *Affaiblir, atténuer*, ἀπαμβλύν-ειν, ἀπαμβλύν-ω, fut. ἀπαμβλυν-ῶ, acc.; καταλύ-ειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω, acc.
Amortissement, n. m. Amortissement d'une rente, d'un héritage, διάλυσ-ις, εως (ἡ).
Amour, n. m., ἔρως, ἔρωτ-ος (ὁ). Amour de Dieu, τοῦ Θεοῦ ἀγάπ-η, ης (ἡ); εὐσέβει-α, ας (ἡ). Amour paternel, maternel, filial, φιλοστοργί-α, ας (ἡ). Amour fraternel, φιλαδελφί-α, ας (ἡ). Amour-propre. 1 *Amour de soi-même*, φιλαυτί-α, ας (ἡ). || 2 *Présomption, orgueil*, αὐθαδί-α, ας (ἡ); φρόνημα, φρονήματ-ος (τό). Amour de la gloire, φιλοτιμί-α, ας (ἡ); φιλοδοξ-ία, ας (ἡ). Pour l'amour de Dieu. 1 *Pour plaire à Dieu*, Θεοῦ ἕνεκα. || 2 *Pour l'acquit de sa conscience*, πρὸς ἀφοσίωσιν. || 3 *Au nom de Dieu*, πρὸς τοῦ Θεοῦ. Pour l'amour de moi, ἐμὴν χάριν. Mon amour, ὦ φιλότης, φίλον ἦτορ.
s'Amouracher, v. pr., ἐρ-ᾷν, ἐρ-άω, ῶ, fut. ἐράσ-ω, acc.
Amourette, n. f., ἔρως, ἔρωτ-ος (ὁ).
Amoureusement, adv., ἐρωτικῶς.
Amoureux, euse, adj. 1 *Qui concerne l'amour*, ἐρωτικ-ός, ή, όν (comp. ἐρωτικ-ώτερος, sup. ἐρωτικ-ώτατος). || 2 *Enclin à l'amour*, ἐρωτικ-ός, ή, όν. || 3 *Épris d'amour*, ἐραστ-ής, οῦ (ὁ). || 4 *Qui a le goût de, qui désire vivement*, ἐραστικ-ός, ή, όν; ἐπιθυμητικ-ός, ή, όν. On se sert aussi des composés de φίλος, *ami* : Amoureux de la gloire, φιλό-δοξ-ος, ος, ον, etc.
Amovibilité, n. f., *qualité de ce qui peut être changé*, εὐμετάθετ-ον, ου (τό).

Amovible, adj. 1 εὐμετάθετ-ος, ος, ον. || 2 *Qui peut être destitué*, εὐαίρετ-ος, ος, ον.
Amphibie, adj., ἀμφίβι-ος, ος, ον.
Amphibologie, n. f., ἀμφιλογί-α, ας (ἡ).
Amphibologique, adj., ἀμφίλογ-ος, ος, ον.
Amphibologiquement, adv., ἀμφιλόγως.
Amphictyon, n. m., *représentant des villes grecques*, ἀμφικτύ-ων, ονος (ὁ).
Amphictyonie, n. f., *réunion des amphictyons*, ἀμφικτυονί-α, ας (ἡ).
Amphictyonique, adj., ἀμφικτυονικ-ός, ή, όν.
Amphigouri, n. m., κενολογί-α, ας (ἡ).
Amphithéâtre, n. m., ἀμφιθέατρ-ον, ου (τό).
Amphore, n. f., ἀμφορ-εύς, έως (ὁ).
Ample, adj. 1 *Large*, εὐρ-ύς, εῖα, ύ (comp. εὐρ-ύτερος, sup. εὐρ-ύτατος). || 2 *Grand, vaste*, μέγας, μεγάλη, μέγα (comp. μείζ-ων, sup. μέγ-ιστος). || 3 *Abondant*, ἄφθον-ος, ος, ον (comp. ἀφθον-ώτερος, sup. ἀφθον-ώτατος).
Amplement, adv. 1 *Largement*, πλατέως. || 2 *Grandement*, μεγάλως. || 3 *Abondamment*, ἀφθόνως.
Ampleur, n. f., πλάτ-ος, ους (τό); μέγεθ-ος, ους (τό).
Ampliation, n. f., *double d'un acte*, δίπλωμα, διπλώματ-ος (τό).
Amplification, n. f. 1 *Développement oratoire*, παράφρασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Exagération*, δείνωσ-ις, εως (ἡ); ὑπερβολ-ή, ῆς (ἡ).
Amplifier, v. tr. 1 *Développer*, παραφράζ-ειν, παραφράζ-ω, fut. παραφράσ-ω, acc. || 2 *Exagérer*, δειν-οῦν, δειν-όω, ῶ, fut. δεινώσ-ω, acc.; ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc.
Ampoule, n. f. 1 *Cloche sur la peau*, φλύκταιν-α, ης (ἡ). || 2 *Fiole*, ληκύθι-ον, ου (τό).
Ampoulé, ée, adj., ὀγκώδ-ης, ης, ες. Style ampoulé, κόμπ-ος, ου (ὁ).
Amputation, n. f., ἀποτομ-ή, ῆς (ἡ).
Amputer, v. tr., ἀποτέμν-ειν, ἀποτέμν-ω, fut. ἀποτεμ-ῶ, acc.
Amulette, n. m., *prétendu préservatif*, βασκάνι-ον, ου (τό); περίαμμα, περιάμματ-ος (τό).
Amusant, ante, adj. 1 *Qui amuse*, τερπν-ός, ή, όν (comp. τερπν-ότερος, sup. τερπν-ότατος). || 2 *Plaisant, risible*, γελοῖ-ος, α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος).
Amusement, n. m., τέρψ-ις, εως (ἡ); παιδι-ά, ᾶς (ἡ); διατριβ-ή, ῆς (ἡ).
Amuser, v. tr. 1 *Occuper agréablement*, τέρπ-ειν, τέρπ-ω, fut. τέρψ-ω, acc.; εὐφραίν-ειν, εὐφραίν-ω, fut. εὐφραν-ῶ, acc. || 2 *Distraire*, εὐθυμίαν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. ἕξ-ω, et le nom de la pers. au dat. || 3 *Traîner en longueur*, παρατείν-ειν, παρατείν-ω, fut. παρατεν-ῶ. Amuser par des paroles, des espérances, λόγοις, ἐλπίσι βουκολεῖν, βουκολ-έω, ῶ, fut. βουκολήσ-ω, acc. — **s'Amuser à**, v. pr. 1 τέρπ-εσθαι, τέρπ-ομαι, fut. τέρψ-ομαι, dat. Avec un verbe, on met élégamment le participe; Ex.: Il s'amuse à jouer, παίζων τέρπεται. Avec un nom, on le tourne de cette manière: Il s'amuse à l'agriculture, περὶ τὴν γεωργίαν ἐστίν. || 2 *Perdre son temps*, διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω περί, avec l'acc.
Amusette, n. f., παίγνι-ον, ου (τό).
Amuseur, n. m., *trompeur*, φέναξ, φένακ-ος (ὁ).
Amygdales, n. f. pl., *glandes de la gorge*, παρίσθμι-α, ων (τά).
An, n. m., **Année**, n. f., ἐνιαυτ-ός, οῦ (ὁ); ἔτ-ος, ους (τό). Le nouvel an, εἰσιτήρι-α, ων (τά). Tous les ans, καθ' ἕκαστον ἔτος. L'année prochaine, εἰς νέωτα. Qui dure un an, ἐνιαυσιαῖ-ος, α, ον. Bonne année, *bonne récolte*, εὐετηρί-α, ας (ἡ).
Anachorète, n. m., ἀναχωρητ-ής, οῦ (ὁ).
Anachronisme, n. m., παραχρονισμ-ός, οῦ (ὁ).
Anacoluthe, n. f., *sorte d'ellipse*, ἀνακόλουθ-ον, ου (τό).
Anacréontique, adj., *dans le goût d'Anacréon*, ἀνακρεοντικ-ός, ή, όν.
Anagramme, n. f., *transposition de lettres*, ἀνάγραμμα, ἀναγράμματ-ος (τό).
Analogie, n. f., ἀναλογί-α, ας (ἡ).
Analogique, adj., ἀναλογικ-ός, ή, όν.
Analogiquement, adv., ἀναλογικῶς.
Analogue, adj., ἀνάλογ-ος, ος, ον; σύμμετρ-ος, ος, ον.
Analyse, n. f., ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ), *dans tous les sens*.
Analyser, v. tr. 1 ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, acc. || 2 *Expliquer*, ἐξηγ-εῖσθαι, ἐξηγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξηγήσ-ομαι, acc.
Anapeste, n. m., *pied de vers, deux brèves et une longue*, ἀνάπαιστ-ος, ου (ὁ).
Anapestique, adj., ἀναπαιστικ-ός, ή, όν.
Anarchie, n. f., ἀναρχί-α, ας (ἡ).
Anarchique, adj., ἄναρχ-ος, ος, ον.
Anarchiste, n. m., στασιώτ-ης, ου (ὁ).
Anathématiser, v. tr., ἀναθεματίζ-ειν, ἀναθεματίζ-ω, fut. ἀναθεματίσ-ω, acc.
Anathème, n. m. 1 *Excommunication*, ἀναθεματισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Celui qui est excommunié*, ἀνάθεμα, ἀναθέματ-ος (τό).
Anatomie, n. f. 1 ἀνατομικ-ή, ῆς (ἡ) (sous-ent. τέχνη). || 2 *Dissection*, ἀνατομ-ή, ῆς (ἡ).
Anatomique, adj., ἀνατομικ-ός, ή, όν.
Anatomiser, v. tr., ἀνατέμν-ειν, ἀνατέμν-ω, fut. ἀνατεμ-ῶ, acc.
Anatomiste, n. m., ἀνατομικ-ός, οῦ (ὁ).
Ancêtres, n. m. pl., πρόγον-οι, ων (οἱ).
Anchois, n. m., *poisson*, ἀφύ-η, ης (ἡ).
Ancien, enne, adj. 1 *Qui a duré longtemps ou existé jadis*, παλαι-ός, ά, όν (comp. παλαί-τερος, sup. παλαί-τατος); ἀρχαῖ-ος, α, ον (comp. ἀρχαι-ότερος, sup. ἀρχαι-ότατος). Les anciens, οἱ πάλαι (indécl.). || 2 *Agé*, γεραι-ός, οῦ (ὁ); πρεσβύτ-ης, ου (ὁ).
Anciennement, adv., πάλαι, τὸ πάλαι, τὸ παλαιόν.
Ancienneté, n. f., παλαιότης, παλαιότητ-ος (ἡ).

Anciles, n. m. pl., *boucliers sacrés*, ἀγκύλι-α, ων (τά).
Ancrage, n. m., *lieu où l'on peut jeter l'ancre*, ὅρμ-ος, ου (ὁ).
Ancre, n. f., ἄγκυρ-α, ας (ἡ). Jeter l'ancre, τὴν ἄγκυραν βάλλ-εσθαι, βάλλ-ομαι, fut. βαλ-οῦμαι. Être à l'ancre, ὁρμ-εῖν, ὁρμ-έω, ῶ, fut. ὁρμήσ-ω.
Ancrer, v. tr. et intr., *jeter l'ancre* et *être à l'ancre*. Voy. Ancre.— ***s'Ancrer***, v. pr., *s'affermir*, ἀγκυρ-οῦσθαι, ἀγκυρ-όομαι, οῦμαι, fut. ἀγκυρωθήσ-ομαι — ***Ancré, ée***, part. passé et adj., ἀγκυρωτ-ός, ή, όν.
Andouille, n. f., ἀλλᾶς, ἀλλᾶντ-ος (ὁ); χόρδευμα, χορδεύματ-ος (τό).
Androgyne, adj., ἀνδρόγυν-ος, ος, ον.
Âne, n. m. 1 ὄν-ος, ου (ὁ). || 2 *Homme stupide, ignorant*, κανθήλι-ος, ου (ὁ).
Anéantir, v. tr., ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω, acc.; καταλύ-ειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω, acc. — ***s'Anéantir***, v. pr. 1 *Disparaître*, ἀφανίζ-εσθαι, ἀφανίζ-ομαι, fut. ἀφανισθήσ-ομαι; φροῦδος, η, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 2 *S'humilier*, ἑαυτὸν ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω. — ***Anéanti, ie***, part. passé et adj., φροῦδ-ος, ος ou η, ον.
Anéantissement, n. m. 1 *Destruction*, ἀφανισμ-ός, οῦ (ὁ); κατάλυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Humiliation volontaire*, ταπείνωσ-ις, εως (ἡ).
Anecdote, n. f. 1 *Historiette*, ἱστόρημα, ἱστορήματ-ος (τό). || 2 *Récit fabuleux*, μῦθ-ος, ου (ὁ). Anecdotes, n. f. pl., *particularités inédites*, ἀνέκδοτ-α, ων (τά).
Anecdotier, n. m., μυθοποι-ός, οῦ (ὁ).
Anémone, n. f., *plante*, ἀνεμών-η, ης (ἡ).
Ânerie, n. f. 1 *Stupidité*, ἀναισθησί-α, ας (ἡ). || 2 *Ignorance*, ἀμαθί-α, ας (ἡ). || 3 *Trait d'ignorance*, ἀγνόημα, ἀγνοήματ-ος (τό).
Ânesse, n. f., ὄν-ος, ου (ἡ). Lait d'ânesse, ὄνει-ον γάλα, γάλακτ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Anévrisme, n. m., *tumeur sanguine*, ἀνευρυσμ-ός, οῦ (ὁ).
Anfractueux, euse, adj., πολυκαμπ-ής, ής, ές.
Anfractuosité, n. f., *détour, inégalité, enfoncement*, καμπ-ή, ῆς (ἡ).
Ange, n. m., ἄγγελ-ος, ου (ὁ). Être aux anges, ἐνθουσιάζ-ειν, ἐνθουσιάζ-ω, fut. ἐνθουσιάσ-ω. Comme un ange, κάλλιστα. Beau comme un ange, πάγκαλ-ος, ος, ον.
Angélique, adj. 1 *Qui concerne les anges*, ἀγγελικ-ός, ή, όν. || 2 *Surnaturel, divin*, θεῖ-ος, α, ον; θεσπέσι-ος, ος ou α, ον.
Angle, n. m., γωνί-α, ας (ἡ).
Angoisse, n. f., θλίψ-ις, εως (ἡ); ἀδημονί-α, ας (ἡ).
Anguille, n. f., ἔγχελ-υς, ἐγχέλυ-ος (ἡ).
Anguillière, n. f., *lieu rempli d'anguilles*, ἐγχελεών, ἐγχελεῶν-ος (ὁ).
Angulaire, et **Anguleux, euse**, adj., γωνιώδ-ης, ης, ες.
Anicroche, n. f., *empêchement*, ἐμπόδισμα, ἐμποδίσματ-ος (τό).
Ânier, n. m., ὀνηλάτ-ης, ου (ὁ).
Animadversion, n. f., ψόγ-ος, ου (ὁ); ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ).
Animal, n. m. 1 ζῶ-ον, ου (τό); animal féroce, θήρ, θηρ-ός (ὁ); animal sauvage, θηρί-ον, ου (τό). || 2 *Homme stupide*, ἀναίσθητ-ος, ου (ὁ).
Animalcule, n. m., ζώδι-ον, ου (τό).
Animation, n. f., ἐμψύχωσ-ις, εως (ἡ).
Animer, v. tr. 1 *Donner la vie*, ἐμψυχ-οῦν, ἐμψυχ-όω, ῶ, fut. ἐμψυχώσ-ω. || 2 *Exciter, encourager*, παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ, acc.; ἐπείγ-ειν, ἐπείγ-ω, fut. ἐπείξ-ω, acc.; παρορμ-ᾶν, παρορμ-άω, ῶ, fut. παρορμήσ-ω, acc.— ***s'Animer***, v. pr. 1 *S'échauffer*, θερμαίν-εσθαι, θερμαίν-ομαι, fut. θερμανθήσ-ομαι. || 2 *S'exciter les uns les autres*, ἀλλήλους θαρσύν-ειν, θαρσύν-ω, fut. θαρσυν-ῶ. — ***Animé, ée***, part. passé et adj. 1 ζω-ός, ή, όν; ἔμψυχ-ος, ος, ον; en parlant d'une peinture, ζωτικ-ός, ή, όν; du style, ἐμπαθ-ής, ής, ές. || 2 *Vif*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ. || 3 *Véhément*, σφοδρ-ός, ά, όν; ἔντον-ος, ος, ον.
Animosité, n. f., ἀπέχθει-α, ας (ἡ).
Anis, n. m., ἄνισ-ον, ου (τό).
Annales, n. f. pl., χρονικ-ά, ῶν (τά).
Annaliste, n. m., χρονογράφ-ος, ου (ὁ).
Anneau, n. m. 1 *Bague*, δακτύλι-ος, ου (ὁ). || 2 *Cercle de fer*, κύκλ-ος, ου (ὁ); κίρκ-ος, ου (ὁ). || 3 *Boucle de cheveux*, βόστρυχ-ος, ου (ὁ).
Année. Voy. An.
Anneler, v. tr., *arranger en anneaux*, βοστρυχίζ-ειν, βοστρυχίζ-ω, fut. βοστρυχίσ-ω, acc.— ***Annelé, ée***, part. passé et adj., βοστρυχώδ-ης, ης, ες.
Annexe, n. f., προςάρτημα, προςαρτήματ-ος (τό); προςθήκ-η, ης (ἡ).
Annexer, v. tr., προςαρτ-ᾶν, προςαρτ-άω, ῶ, fut. προςαρτήσ-ω, acc. — ***Annexé, ée***, part. passé et adj., προςηρτημέν-ος, η, ον; πρόςθετ-ος, ος, ον.
Annihilation, n. f., ἀθέτησ-ις, εως (ἡ).
Annihiler, v. tr., ἀθετ-εῖν, ἀθετ-έω, ῶ, fut. ἀθετήσ-ω, acc. — ***Annihilé, ée***, part. passé et adj., φροῦδ-ος, ος, ον.
Anniversaire, n. m. 1 ἀμφιετηρ-ίς, ίδος, (ἡ); ἐνιαύσι-α, ων (τά). || 2 Adj., ἐνιαύσι-ος, ος, ον.
Annonce, n. f. 1 *Nouvelle*, ἀγγελί-α, ας (ἡ). || 2 *Publication*, κήρυξ-ις, εως (ἡ).
Annoncer, v. tr. 1 *Donner la nouvelle*, προαγγέλλ-ειν, προαγγέλλ-ω, fut. προαγγελ-ῶ, acc. || 2 *Publier*, κηρύσσ-ειν, κηρύσσ-ω, fut. κηρύξ-ω, acc. || 3 *Prédire*, προαγγέλλ-ειν, προαγγέλλ-ω, fut. προαγγελ-ῶ, acc. || 4 *Donner à entendre*, μηνύ-ειν, μηνύ-ω, fut. μηνύσ-ω, acc.; σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc. || 5 *Annoncer une personne en l'introduisant*, εἰςαγγέλλ-ειν, εἰςαγγέλλ-ω, fut. εἰςαγγελ-ῶ, acc.

Annonciation, n. f., *fête*, εὐαγγελισμ-ός, οῦ (ὁ).
Annotateur, n. m., σχολιαστ-ής, οῦ (ὁ).
Annotation, n. f., ἐπισημείωσ-ις, εως (ἡ); σχόλι-ον, ου (τό).
Annoter, v. tr., ἐπισημει-οῦν, ἐπισημει-όω, ῶ, fut. ἐπισημειώσ-ω, acc.
Annuel, elle, adj., ἐνιαύσι-ος, ος, ον.
Annuellement, adv., κατ' ἔτος, καθ' ἕκαστον ἔτος.
Annulaire, adj., κυκλικ-ός, ή, όν. Le doigt annulaire, δακτυλιώτ-ης, ου (ὁ).
Annulation, n. f. Voy. Annihilation.
Annuler, v. tr. Voy. Annihiler.
Anoblir, v. tr., εἰς τοὺς εὐπατρίδας ἀνάγ-ειν, ἀνάγ-ω, fut. ἀνάξ-ω, acc.
Anoblissement, n. m., se tourne par le verbe.
Anodin, ine, adj., *qui calme la douleur*, ἀνώδυν-ος, ος, ον; ἀκεσίπον-ος, ος, ον.
Anomal, ale, adj., *irrégulier*, ἀνώμαλ-ος, ος, ον.
Anomalie, n. f., *irrégularité*, ἀνωμαλί-α, ας (ἡ).
Ânon, n. m., ὀνάρι-ον, ου (τό); ὀνίσκ-ος, ου (ὁ).
Ânonnement, n. m., *bégayement*, βαττολογ-ία, ας (ἡ); βατταρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Ânonner, v. intr., βαττολογ-εῖν, βαττολογέω, ῶ, fut. βαττολογήσ-ω.
Anonyme, adj. 1 ἀνώνυμ-ος, ος, ον. ‖ 2 Nom m., ἀνωνυμί-α, ας (ἡ).
Anse, n. f. 1 *Manche* ou *poignée*, λαβ-ή, ῆς (ἡ); οὖς, ὠτ-ός (ὁ). ‖ 2 *Petit golfe*, κόλπ-ος, ου (ὁ).
Antagoniste, n. m., ἀνταγωνιστ-ής, οῦ (ὁ).
Antarctique, adj., ἀνταρκτικ-ός, ή, όν; le pôle antarctique, ἀντιάξ-ων, ονος (ὁ).
Antécédemment, adv., τὸ πρίν, τὸ πρότερον.
Antécédent, ente, adj., προηγούμεν-ος, η, ον.
Antechrist, n. m., Ἀντίχριστ-ος, ου (ὁ)
Antenne, n. f., κεραί-α, ας (ἡ).
Antépénultième, adj., προπαραλήγ-ων, ουσα, ον.
Antérieur, eure, adj., πρότερ-ος, α, ον.
Antérieurement, adv., πρότερον, πρίν. Le complément précédé de *à* se met au génitif.
Antériorité, n. f., προτέρημα, προτερήματ-ος (τό).
Anthologie, n. f., *recueil poétique*, ἀνθολογί-α, ας (ἡ).
Anthropophage, adj. et subst., ἀνθρωποφάγ-ος, ος, ον.
Anthropophagie, n. f., ἀνθρωποφαγί-α, ας (ἡ).
Antichambre, n. f., προκοιτ-ών, ῶνος (ὁ).
Anticipation, n. f., πρόληψ-ις, εως (ἡ). Par anticipation, προληπτικῶς.
Anticiper, v. tr. 1 *Prévenir*, προλαμβάνειν, προλαμβάν-ω, fut. προλήψ-ομαι, acc. ‖ 2 *Empiéter*, προκαταλαμβάν-ειν, προκαταλαμβάν-ω, fut. προκαταλήψ-ομαι, acc. — ***Anticipé, ée,*** part. passé et adj., *prématuré*, πρόωρ-ος, ος, ον.
Antidote, n. m., ἀντίδοτ-ος, ου (ἡ).
Antienne, n. f., προοίμι-ον, ου (τό); ἀντίφων-ον, ου (τό). Chanter toujours la même antienne, *répéter sans cesse la même chose*, ταυτολογ-εῖν, ταυτολογ-έω, ῶ, fut. ταυτολογήσ-ω.
Antimoine, n. m., *métal*, στίμμι, στίμμι-ος, (τό).
Antinomie, n. f., *contradiction entre deux lois*, ἀντινομί-α, ας (ἡ).
Antipathie, n. f., ἀντιπάθει-α, ας (ἡ).
Antipathique, adj., ἀντιπαθ-ής, ής, ές.
Antiphrase, n. f., ἀντίφρασ-ις, εως (ἡ).
Antipodes, n. m. pl., ἀντίποδ-ες, ων (οἱ). ‖ Au figuré et pris adject., *à l'opposé de*, ἐναντί-ος, α, ον; ἀντικείμεν-ος, η, ον, dat.
Antiquailles, n. f. pl., ἀρχαϊκ-ά, ῶν (τά).
Antiquaire, n. m., φιλάρχαι-ος, ου (ὁ); ἀρχαιολόγ-ος, ου (ὁ).
Antique, adj., ἀρχαῖ-ος, α, ον (comp. ἀρχαι-ότερος, sup. ἀρχαι-ότατος).
Antiquité, n. f., ἀρχαιότης, ἀρχαιότητ-ος (ἡ). L'antiquité. 1 *Les anciens*, οἱ πάλαι. ‖ 2 *Les écrits anciens*, παλαι-ὰ γράμματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Antithèse, n. f., ἀντίθετ-ον, ου (τό).
Antithétique, adj., ἀντιθετικ-ός, ή, όν.
Antonomase, n. f., *figure de rhétorique qui consiste à prendre un nom commun pour un nom propre et réciproquement*, ἀντονομασί-α, ας (ἡ).
Antre, n. m., ἄντρ-ον, ου (τό).
s'Anuiter, v. pr., *se laisser surprendre par la nuit*, ἀπονυκτερεύ-ειν, ἀπονυκτερεύω, fut. ἀπονυκτερεύσ-ω.
Anus, n. m., πρωκτ-ός, οῦ (ὁ).
Anxiété, n. f., ἀπορί-α, ας (ἡ).
Aoriste, n. m., ἀόριστ-ος, ου (ὁ).
Aorte, n. f., *grosse artère*, ἀορτ-ή, ῆς (ἡ).
Août, n. m. 1 *Mois de l'année*, Αὔγουστ-ος, ου (ὁ). Grec moderne. ‖ 2 *Le temps de la moisson*, θέρ-ος, ους (τό).
Aoûteron, n. m., *ouvrier loué pour la moisson*, θεριστ-ής, οῦ (ὁ).
Apaiser, v. tr. 1 *Calmer, réprimer*, παύειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc.; κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω. ‖ 2 *Rendre propice*, ἱλάσκ-εσθαι, ἱλάσκ-ομαι, fut. ἱλάσ-ομαι, acc. ‖ 3 *Étancher*, σβεννύναι, σβέννυμι, fut. σβέσω (irrég.), acc. — ***s'Apaiser,*** v. pr. 1 *Se calmer*, πραΰν-εσθαι, πραΰν-ομαι, fut. πραϋνθήσ-ομαι. ‖ 2 *Diminuer*, χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω. — ***Apaisé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Calmé, adouci*, παυσάμεν-ος, η, ον; μειλικτ-ός, ή, όν. ‖ 2 *Rendu propice* ἵλ-εως, εως, εων γενόμεν-ος, η, ον.
Apanage, n. m. 1 *Part d'héritage*, κλῆρ-ος, ου (ὁ). ‖ 2 *Partage, le propre de*, οἰκεῖ-ον, ου (τό); ἴδι-ον, ου (τό).
Apanager, v. tr., *donner en apanage*, κληροδοτ-εῖν, κληροδοτ-έω, ῶ, fut. κληροδοτήσ-ω, acc. et le nom de la chose au dat.
Aparté, 1 n. m. *Monologue*, μονολογί-α,

ας (ἡ). || 2 Adv., *à part, en soi-même,* καθ' ἑαυτόν.
Apathie, n. f., ἀπάθει-α, ας (ἡ).
Apathique, adj., ἀπαθ-ής, ής, ές (comp. ἀπαθ-έστερος, sup. ἀπαθ-έστατος).
Apercevable, adj., ὁρατ-ός, ή, όν.
Apercevoir, v. tr., ὁρ-ᾶν, ὁρ-άω, ῶ, fut. ὄψ-ομαι (irrég.), acc. — ***s'Apercevoir***, v. pr., αἰσθάν-εσθαι, αἰσθάν-ομαι, fut. αἰσθήσ-ομαι, gén.
Aperçu, n. m. 1 *Vue d'ensemble,* σύνοψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Exposé sommaire,* κεφάλαι-ον, ου (τό).
Apéritif, ive, adj., *qui ouvre l'appétit,* ἀναστομωτικ-ός, ή, όν.
Aphélie, n. f., *la plus grande distance d'une planète au soleil,* ἀφήλι-ον, ου (τό).
Aphonie, n. f., *extinction de voix,* ἀφωνί-α, ας (ἡ).
Aphorisme, n. m., *sentence, maxime,* ἀφορισμ-ός, οῦ (ὁ).
Aphthes, n. m. pl., *inflammation de la bouche,* ἄφθ-αι, ῶν (αἱ).
Apitoyer, v. tr., *causer de la pitié,* οἶκτον παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, et le nom de la pers. au dat. — ***s'Apitoyer***, v. pr., ἐλε-εῖν, ἐλε-έω, ῶ, fut. ἐλεήσ-ω, acc.
Aplanir, v. tr. 1 *Rendre plane,* ὁμαλίζ-ειν, ὁμαλίζ-ω, fut. ὁμαλίσ-ω. || 2 *Rendre facile, lever les obstacles,* λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω. — ***s'Aplanir***, v. pr., *s'abaisser,* καθίζ-ειν, καθίζ-ω, fut. καθίσ-ω. — ***Aplani, ie***, part. passé et adj., ὁμαλ-ός, ή, όν; εὔκολ-ος, ος, ον; ῥᾴδι-ος, α, ον.
Aplanissement, n. m., ὁμαλότης, ὁμαλότητ-ος (ἡ); ὁμαλισμ-ός, οῦ, (ὁ); λύσ-ις, εως (ἡ).
Aplatir, v. tr., καταπιέζ-ειν, καταπιέζ-ω, fut. καταπιέσ-ω, acc.
Aplatissement, n. m., καταπίεσ-ις, εως (ἡ).
Aplomb, n. m. 1 *Ligne perpendiculaire,* κάθετ-ος, ου (ἡ). || 2 *Ferme assiette,* στάσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Fermeté d'esprit, assurance,* εὐστάθει-α, ας (ἡ); θάρσ-ος, ους (τό).
Apocalypse, n. f., Ἀποκάλυψ-ις, εως (ἡ).
Apocryphe, adj. 1 *Qui n'est pas canonique,* ἀπόκρυφ-ος, ος, ον. || 2 *Qui n'a point d'autorité,* ἀνέγγυ-ος, ος, ον. || 3 *Qui a un faux nom d'auteur,* νόθ-ος, η, ον.
Apogée, n. m. 1 *La plus grande distance de la terre,* ἀπόγει-ον, ου (τό). || 2 *Le plus haut degré,* ἀκμ-ή, ῆς (ἡ). On traduit aussi par le superlatif μέγιστ-ος, η, ον avec le nom de la chose.
Apologétique, adj., *qui contient une apologie,* ἀπολογητικ-ός, ή, όν.
Apologie, n. f., ἀπολογί-α, ας (ἡ).
Apologiste, n. m., ἀπολογούμεν-ος, ου (ὁ).
Apologue, n. m., ἀπόλογ-ος, ου (ὁ).
Apophthegme, n. m., *sentence, maxime,* ἀπόφθεγμα, ἀποφθέγματ-ος (τό).
Apoplectique, adj., ἀποπληκτικ-ός, ή, όν.
Apoplexie, n. f., ἀποπληξί-α, ας (ἡ).
Apostasie, n. f., ἀπόστασ-ις, εως (ἡ); ἀποστασί-α, ας (ἡ).
Apostasier, v. intr., ἀποστατ-εῖν, ἀποστατ-έω, ῶ, fut. ἀποστατήσ-ω.
Apostat, n. m., ἀποστάτ-ης, ου (ὁ).
Aposter, v. tr., καθιέναι, καθίημι, fut. καθήσ-ω; ὑποπέμπ-ειν, ὑποπέμπ-ω, fut ὑποπέμψ-ω; κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. — ***Aposté, ée***, part. passé et adj., κατασκευαστ-ός, ή, όν.
Apostille, n. f., παραγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Apostiller, v. tr., παραγράφ-ειν, παραγράφ-ω, fut. παραγράψ-ω, acc.
Apostolat, n. m., *mission d'un apôtre,* ἀποστολ-ή, ῆς (ἡ).
Apostolique, adj., ἀποστολικ-ός, ή, όν.
Apostoliquement, adv., ἀποστολικῶς.
Apostrophe, n. f. 1 *Terme de grammaire,* ἀπόστροφ-ος, ου (ἡ). || 2 *Figure de rhétorique,* ἀποστροφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Réprimande,* ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ).
Apostropher, v. tr. 1 *Adresser la parole,* προσφων-εῖν, προσφων-έω, ῶ, fut. προσφωνήσ-ω, acc. || 2 *Réprimander,* ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat.
Apostume, n. m., *tumeur,* ἀπόστημα, ἀποστήματ-ος (τό).
Apothéose, n. f., ἀποθέωσ-ις, εως (ἡ).
Apothicaire, n. m., φαρμακοπώλ-ης, ου (ὁ).
Apothicairerie, n. f., φαρμακεῖ-ον, ου (τό).
Apôtre, n. m. 1 ἀπόστολ-ος, ου (ὁ). || 2 *Sectateur,* ζηλωτ-ής, οῦ (ὁ).
Apparaître, v. intr., φαίν-εσθαι, φαίν-ομαι, fut. φανήσ-ομαι.
Apparat, n. m., παρασκευ-ή, ῆς (ἡ); ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). Discours d'apparat, ἐπιδεικτικ-ὸς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Apparaux, n. m. pl., *les agrès d'un navire, les voiles, etc.,* τῆς νεὼς ἄρμεν-α, ων (τά).
Appareil, n. m. 1 *Apprêt,* παρασκευ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Remède,* ἔναιμα, ἐναίματ-ος (τό).
Appareiller, v. tr. 1 *Joindre deux choses pareilles,* συντιθέναι, συντίθημι, fut. συνθήσ-ω, acc. || 2 *Assembler par paires,* συνδυάζ-ειν, συνδυάζ-ω, fut. συνδυάσ-ω, acc. || 3 *Se préparer à mettre à la voile,* παρασκευάζ-εσθαι, παρασκευάζ-ομαι, fut. παρασκευάσ-ομαι.
Apparemment, adv., εἰκότως, ἀμέλει, δηλονότι, δηλαδή, δήπου.
Apparence, n. f. 1 *Extérieur,* σχῆμα, σχήματ-ος (τό); εἶδ-ος, ους (τό); ὄψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Faux semblant,* πλάσμα, πλάσματ-ος (τό). || 3 *Vraisemblance,* εἰκός, εἰκότ-ος (τό). Apparences, n. f. pl., *circonstances extérieures,* φαινόμεν-α, ων (τά).
Apparent, ente, adj. 1 *Visible,* φανερ-ός, ά, όν (comp. φανερ-ώτερος, sup. φανερ-ώτατος); δῆλ-ος, η, ον (comp. δηλ-ότερος, sup. δηλ-ότατος). || 2 *Spécieux,* εὔλογ-ος, ος, ον. || 3 *Faux, simulé,* προσποίητ-ος, η, ον. || 4 *Qui n'a que l'extérieur de la réalité,* δοκ-ῶν, οῦσα, οῦν.
s'Apparenter, v. pr., *s'allier à une fa-*

mille, κηδεύ-ειν, κηδεύ-ω, fut. κηδεύσ-ω, dat.

Appariement, n. m., *union par couple*, συνδυασμ-ός, οῦ (ὁ).

Apparier, v. tr., *unir par couple*, συνδυάζ-ειν, συνδυάζ-ω, fut. συνδυάσ-ω, acc.— ***Apparié, ée***, part. passé et adj., σύζυγ-ος, ος, ον; συζυγ-ής, ής, ές.

Appariteur, n. m., ῥαβδοῦχ-ος, ου (ὁ).

Apparition, n. f. 1 *Action de se montrer*, ἐπίφασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Vision surnaturelle*, φάσμα, φάσματ-ος (τό).

Appartement, n. m., οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό); οἶκ-ος, ου (ὁ).

Appartenance, n. f., *dépendance d'un domaine*, ἀπάρτησ-ις, εως (ἡ).

Appartenir, v. intr. 1 *Convenir à, être le propre de*, προςήκ-ειν, προςήκ-ω, fut. προςήξ-ω, dat. || 2 *Être la propriété de*, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι avec le gén. Il appartient, c'est le propre de, ἔστιν avec le gén. Comme il appartient, comme il convient, ὡς προςήκει, κατὰ τὸ προςῆκον. Cela m'appartient, τοῦτο ἐμόν ἐστι.

Appas, n. m. pl. 1 *Moyens de séduction*, θέλγητρ-α, ων (τά); φίλτρ-α, ων (τά). || 2 *Beauté, charme*, κάλλ-ος, ους (τό); ὥρ-α, ας (ἡ).

Appât, n. m. 1 *Amorce*, δέλεαρ, δελέατ-ος (τό). || 2 *Attrait, séduction*, δελέασμα, δελεάσματ-ος (τό).

Appauvrir, v. tr. 1 *Réduire à la pauvreté*, εἰς πενίαν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 2 *Affaiblir, amaigrir*, ἀπισχν-οῦν, ἀπισχν-όω, ῶ, fut. ἀπισχνώσ-ω, acc. — ***s'Appauvrir***, v. pr. 1 *Devenir pauvre*, πτωχεύ-ειν, πτωχεύ-ω, fut. πτωχεύσ-ω. || 2 En parlant d'une terre, ἰσχν-ός, ή, όν, ou ἄκαρπ-ος, ος, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 3 En parlant du sang, σπανίζ-ειν, σπανίζ-ω, fut. σπανίσ-ω. — ***Appauvri, ie***, part. passé et adj. 1 *Réduit à la pauvreté*, πτωχ-ός, ή, όν. || 2 *Amaigri, stérile*, ἰσχν-ός, ή, όν; ἄκαρπ-ος, ος, ον. || 3 *Rare, chétif*, σπαν-ός, ή, όν.

Appauvrissement, n. m. 1 *Pauvreté*, πενί-α, ας (ἡ). || 2 *Amaigrissement du sol*, ἰσχνότης, ἰσχνότητ-ος (ἡ). Appauvrissement du sang, σπάν-ις, εως (ἡ).

Appeau, n. m. 1 *Sifflet pour appeler les oiseaux*, πάλευμα, παλεύματ-ος (τό). || 2 *L'oiseau qui appelle*, voy. Appelant.

Appel, n. m. 1 *Action d'appeler*, κλῆσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Recensement*, κατάλογ-ος, ου (ὁ). || 3 *Défi, provocation*, πρόκλησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Recours à un juge*, ἔφεσ-ις, εως (ἡ); ἐπίκλησ-ις, εως (ἡ); παλινδικί-α, ας (ἡ).

Appelant, n. m. 1 *Qui appelle en justice*, παλίνδικ-ος, ου (ὁ). || 2 *Oiseau qui sert à attirer les autres*, παλεύτρι-α, ας (ἡ) (sous-ent. ὄρνις), voy. APPEAU.

Appeler, v. tr. 1 *Nommer*, καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc. || 2 *Inviter à venir*, παρακαλ-εῖν, παρακαλ-έω, ῶ, fut. παρακαλέσ-ω, acc. || 3 *Interjeter appel*, ἐφιέναι, ἐφίημι, fut. ἐφήσ-ω εἰς, acc.

Appellatif, ive, adj., προςηγορικ-ός, ή, όν.

Appendice, n. m., προςάρτημα, προςαρτήματ-ος (τό); πρόςθεσ-ις, εως (ἡ).

Appendre, v. tr., ἀνατιθέναι, ἀνατίθημι, fut. ἀναθήσ-ω, acc.

Appentis, n. m., *petit édifice adossé à un mur*, προστέγασμα, προστεγάσματ-ος (τό).

Appesantir, v. tr., βαρύν-ειν, βαρύν-ω, fut. βαρυν-ῶ, acc.— ***s'Appesantir***, v. pr., βρίθ-ειν, βρίθ-ω, fut. βρίσ-ω. — ***Appesanti, ie***, part. passé et adj., βαρ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαρ-ύτερος, sup. βαρ-ύτατος).

Appesantissement, n. m., κάρ-ος, ου (ὁ); βραδύτης, βραδύτητ-ος (ἡ).

Appétence, n. f., *désir*, ὄρεξ-ις, εως (ἡ).

Appéter, v. tr., *désirer par instinct*, ὀρέγ-εσθαι, ὀρέγ-ομαι, fut. ὀρέξ-ομαι, gén.

Appétit, n. m., *désir*, ὄρεξ-ις, εως (ἡ); ἐπιθυμί-α, ας (ἡ); ὁρμ-ή, ῆς (ἡ).

Applaudir, v. tr. et intr. 1 *Battre des mains*, κροτ-εῖν, κροτ-έω, ῶ, fut. κροτήσ-ω, acc. || 2 *Approuver*, ἐπαιν-εῖν, ἐπαιν-έω, ῶ, fut. ἐπαινέσ-ω, acc. — ***s'Applaudir***, v. pr., *se réjouir*, χαίρ-ειν, χαίρ-ω, fut. χαρήσ-ομαι (irrég.).

Applaudissement, n. m. 1 *Battement de mains*, κρότησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Louange*, ἔπαιν-ος, ου (ὁ).

Applaudisseur, n. m., κροτ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Applicable, adj., προςήκ-ων, ουσα, ον, dat.

Application, n. f. 1 *Action d'appliquer*, προςβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Rapport, analogie*, ἀναλογί-α, ας (ἡ). || 3 *Attention*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ).

Appliquer, v. tr. 1 *Mettre contre, adapter à*, προςβάλλ-ειν, προςβάλλ-ω, fut. προςβαλ-ῶ, acc.; προςάπτ-ειν, προςάπτ-ω, fut. προςάψ-ω, acc. || 2 *Donner, asséner*, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. || 3 *Appliquer, affecter à*, ἐπινέμ-ειν, ἐπινέμ-ω, fut. ἐπινεμ-ῶ, acc., et le complém. indir. à l'acc. avec εἰς. || 4 *Saisir l'analogie d'une chose avec une autre*, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω (irrég.), acc., et le complém. indir. à l'acc. avec πρός. — ***s'Appliquer***, v. pr. 1 *Travailler à*, τὸν νοῦν προςέχ-ειν, προςέχ-ω, fut. προςέξ-ω, dat.; σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc. || 2 *Avoir rapport à*, προςήκ-ειν, προςήκ-ω, fut. προςήξ-ω, dat. || 3 *S'attribuer*, ἰδιοποι-εῖσθαι, ἰδιοποι-έομαι, οῦμαι, fut. ἰδιοποιήσ-ομαι, acc. — ***Appliqué, ée***, part. passé et adj., *studieux*, σπουδαῖ-ος, α, ον.

Appoint, n. m., *ce qui complète une somme*, ἀναπλήρωμα, ἀναπληρώματ-ος (τό).

Appointements, n. m. pl., *honoraires pour une fonction*, μισθ-ός, οῦ (ὁ).

Appointer, v. tr. 1 *Donner des appointements*, μισθὸν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, dat. || 2 *Ajourner*, ἀναβάλλ-εσθαι, ἀναβάλλ-ομαι, fut. ἀναβαλ-οῦμαι.

Apport, n. m. 1 *Marché*, ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ).

|| 2 *Dot,* προίξ, προικ-ός (ἡ). || 3 *Part mise dans une affaire,* εἰςφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Apporter, v. tr. 1 *Porter,* εἰςφέρ-ειν, εἰςφέρ-ω, fut. εἰςοίσ-ω (irrég.), acc.; κομίζ-ειν, κομίζ-ω, fut. κομίσ-ω, acc. || 2 *Causer, procurer,* παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc. || 3 *Alléguer,* παρίστασθαι, παρίσταμαι, fut. παραστήσ-ομαι, acc.
pposer, v. tr., προςτιθέναι, προςτίθημι, fut. προςθήσ-ω, acc.
Apposition, n. f., πρόςθεσ-ις, εως (ἡ).
Appréciable, adj., τιμητέ-ος, α, ον.
Appréciateur, n. m., τιμητ-ής, οῦ (ὁ); λογιστ-ής, οῦ (ὁ).
Appréciation, n. f., τιμή, ῆς (ἡ); τίμησ-ις, εως (ἡ).
Apprécier, v. tr. 1 *Mettre le prix à,* τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc. || 2 *Estimer beaucoup,* περὶ πολλοῦ ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, acc.
Appréhender, v. tr. 1 *Saisir,* καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, acc. || 2 *Craindre,* δέδοικα ou δέδια, fut. δείσ-ω (irrég.). Appréhender que, μή avec le subj.
Appréhensif, ive, adj., *craintif,* δειλ-ός, ή, όν.
Appréhension, n. f. 1 *Action de saisir,* κατάληψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Crainte,* φόβ-ος, ου (ὁ).
Apprendre, v. tr. 1 *S'instruire,* μανθάνειν, μανθάν-ω, fut. μαθήσ-ομαι, acc. || 2 *Entendre dire,* πυνθάν-εσθαι, πυνθάνομαι, fut. πεύσ-ομαι, acc.; ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι, acc. || 3 *Sentir, comprendre,* γινώσκ-ειν, γινώσκ-ω, fut. γνώσ-ομαι, acc. || 4 *Enseigner,* διδάσκ-ειν, διδάσκ-ω, fut. διδάξ-ω, acc. || 5 *Annoncer,* ἀγγέλλ-ειν, ἀγγέλλ-ω, fut. ἀγγελ-ῶ, acc.
Apprenti, ie, n. m. et f., πρωτόπειρ-ος, ος, ον.
Apprentissage, n. m., πρωτοπειρί-α, ας (ἡ).
Apprêt, n. m. 1 *Préparation,* παρασκευ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Affectation, recherche,* περιεργί-α, ας (ἡ). Avec apprêt, περιέργως.
Apprêter, v. tr., παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω fut. παρασκευάσ-ω, acc.; en parlant des mets, ἀρτύ-ειν, ἀρτύ-ω, fut. ἀρτύσ-ω. Apprêter à rire, γέλωτα παρέχειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. — ***s'Apprêter,*** v. pr., παρασκευάζ-εσθαι, παρασκευάζ-ομαι, fut. παρασκευάσ-ομαι εἰς ou πρός avec l'acc. — ***Apprêté, ée,*** part. passé et adj., *affecté,* περίεργ-ος, ος, ον.
Apprivoiser, v. tr., τιθασσεύ-ειν, τιθασσεύ-ω, fut. τιθασσεύσ-ω, acc. Au figuré, ἐθίζειν, ἐθίζ-ω, fut. ἐθίσ-ω. — ***s'Apprivoiser,*** v. pr., συνεθίζ-εσθαι, συνεθίζ-ομαι, fut. συνεθισθήσ-ομαι. — ***Apprivoisé, ée,*** part. passé et adj., τιθασσ-ός, ός, όν.
Approbateur, n. m., ἐπαινέτ-ης, ου (ὁ).
Approbatif, ive, adj., ἐπαινετικ-ός, ή, όν.
Approbation, n. f. 1 *Estime, éloge,* ἔπαιν-ος, ου (ὁ). || 2 *Consentement,* συναίνεσ-ις, εως (ἡ).
Approchant, ante, adj., *qui a rapport à,* παραπλήσι-ος, ος ou α, ον.
Approchant, adv., *environ,* ἐγγύς, gén.; ὡς, avec le nom.; περί avec l'acc.
Approche, n. f., πρόςοδ-ος, ου (ἡ).
Approcher, v. tr. 1 *Mettre auprès,* παρατιθέναι, παρατίθημι, fut. παραθήσ-ω, acc. et le complém. indir. au dat. || 2 *Aborder,* προςιέναι, πρόςειμι, fut. πρόςειμι, dat. || 3 *Avoir rapport à,* παρεγγίζ-ειν, παρεγγίζ-ω, fut. παρεγγίσ-ω, dat.; ἐγγὺς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι, gén. — ***s'Approcher,*** v. pr., πελάζειν, πελάζ-ω, fut. πελάσ-ω, dat.; πλησιάζ-ειν, πλησιάζ-ω, fut. πλησιάσ-ω, dat.
Approfondir, v. tr. 1 *Rendre plus profond,* βαθύν-ειν, βαθύν-ω, fut. βαθυν-ῶ, acc. || 2 *Pénétrer plus avant,* ἀκριβ-οῦν, ἀκριβόω, ῶ, fut. ἀκριβώσ-ω, acc.
Appropriation, n. f. 1 *Action de s'approprier,* σφετερισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Action de mettre en rapport avec,* συνοικείωσ-ις, εως (ἡ).
Approprier, v. tr. 1 *Nettoyer,* καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc. || 2 *Adapter,* προςαρμόζ-ειν, προςαρμόζ-ω, fut. προςαρμόσω, acc. || 3 *Mettre en rapport d'affinité,* συνοικει-οῦν, συνοικει-όω, ῶ, fut. συνοικειώσω, acc. — ***s'Approprier,*** v. pr., 1 *prendre pour soi,* ἰδιοποι-εῖσθαι, ἰδιοποιέομαι, οῦμαι, fut. ἰδιοποιήσ-ομαι, acc. — ***Approprié, ée,*** part. passé et adj., *affecté à, propre à,* εὔρυθμ-ος, ος, ον; ἴδι-ος, α, ον.
Approuver, v. tr. 1 *Trouver bon,* δοκιμάζειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc. || 2 *Juger digne d'éloge,* ἐπαιν-εῖν, ἐπαιν-έω, ῶ, fut. ἐπαινέσ-ω, acc. || 3 *Consentir à,* συναιν-εῖν, συναιν-έω, ῶ, fut. συναινέσ-ω, dat.
Approvisionnement, n. m., ἐπισιτισμ-ός, οῦ (ὁ).
Approvisionner, v. tr., ἐπισιτίζ-ειν, ἐπισιτίζ-ω, fut. ἐπισιτίσ-ω, acc.
Approximatif, ive, adj., παραπλήσι-ος, ος ou α, ον.
Approximation, n. f., πλησιασμ-ός, οῦ (ὁ).
Approximativement, adv., παραπλησίως.
Appui, n. m. 1 *Ce qui sert à appuyer,* ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό). A hauteur d'appui, c.-à-d. jusqu'à la poitrine, μέχρι τοῦ στήθους. || 2 *Soutien, support,* au figuré, ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό). || 3 *Aide, secours,* βοήθει-α, ας (ἡ); ἐπικουρί-α, ας (ἡ). A l'appui de, εἰς ἔλεγχον, gén.
Appuyer, v. tr. 1 *Soutenir,* ἐρείδ-ειν, ἐρείδ-ω, fut. ἐρείσ-ω, acc. || 2 *Protéger,* προΐστασθαι, προΐσταμαι, fut. προστήσ-ομαι, gén. || 3 *Poser sur,* ἐπερείδ-ειν, ἐπερείδ-ω, fut. ἐπερείσ-ω, acc. || 4 *Faire sentir son poids,* βρίθ-ειν, βρίθ-ω, fut. βρίσ-ω ἐπί, acc. || 5 *Insister,* ἐγκεῖσθαι, ἔγκειμαι, fut. ἐγκείσομαι, dat.; διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω ἐπί, dat., ou περί, acc. — ***s'Appuyer,*** v. pr. 1 *Prendre pour son point d'appui,* ἐρείδ-εσθαι, ἐρείδ-ομαι, fut. ἐρείσ-ομαι ou ἐρεισθήσ-ομαι, dat. || 2 *Mettre sa confiance,* ἰσχυρίζ-εσθαι, ἰσχυρίζ-ομαι, fut.

ἰσχυρισθῆσ-ομαι, dat.; πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, dat.

Âpre, adj. 1 *Âpre au goût*, δριμ-ύς, εῖα, ύ (comp. δριμ-ύτερος, sup. δριμ-ύτατος); *âpre au toucher*, τραχ-ύς, εῖα, ύ (comp. τραχ-ύτερος, sup. τραχ-ύτατος). || 2 *Dur, acerbe*, πικρ-ός, ά, όν (comp. πικρ-ότερος, sup. πικρ-ότατος). || 3 *Ardent, avide*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος). Âpre au gain, φιλοκερδ-ής, ής, ές.

Âprement, adv., πικρῶς.

Après, prép., indique plusieurs rapports qui en modifient la traduction. 1 *Succession*, μετά, acc. Après la fête, μετὰ τὴν ἑορτήν. Après Philippe, μετὰ τὸν Φίλιππον. || 2 *But*, μετά, πρός, εἰς, ἐπί, acc.; ἐπί, dat. Va vers les Troyens, ἐλθὲ μετὰ Τρῶας, ou ἐπὶ Τρωσίν. || 3 *Application*, ἀμφί, περί, acc. Après son ouvrage, ἀμφὶ τὸ ἔργον. — ***d'Après***, loc. prép. 1 *Conformément à, sur le modèle de*, κατά, acc.; ἐκ ou ἐξ, gén. || 2 *Qui vient ensuite*, ὑστεραῖ-ος, α, ον. — ***Après***, adv. 1 *Plus tard*, ὕστερον. Quelque temps après, χρόνῳ ὕστερον. Longtemps après, πολλῷ ὕστερον. Peu après, μετ' ὀλίγον (sous-ent. χρόνον). || 2 *Ensuite*, εἶτα, ἔπειτα, μετέπειτα. Eh bien, après? τί οὖν ἔπειτα; Après coup, μεθ' ὕστερον. Ci-après, ἑξῆς. — ***Après tout***, loc. prép., πλὴν ou πλὴν ἀλλά. — ***Après que***, loc. conj., ἐπεί, indic.; ἐπειδή, indic.; suivi d'un futur, ἐπειδάν, avec le subjonctif.

Après-dînée, n. f., δειλιν-όν, οῦ (τό).

Après-midi, n. m., δειλ-ή, ῆς (ἡ).

Âpreté, n. f., πικρί-α, ας (ἡ).

Apte, adj., ἱκαν-ός, ή, όν (comp. ἱκαν-ώτερος, sup. ἱκαν-ώτατος) πρός, avec l'acc.

Aptitude, n. f., ἐπιτηδειότης, ἐπιτηδειότητ-ος (ἡ); εὐφυΐ-α, ας (ἡ).

Apurement, n. m., *vérification d'un compte*, ἀπολογισμ-ός, οῦ (ὁ); εὔθυν-αι, ων (αἱ).

Apurer, v. tr., εὐθύν-ειν, εὐθύν-ω, fut. εὐθυν-ῶ, acc. — ***Apuré, ée***, part. passé et adj., καθαρ-ός, ά, όν.

Aquatique, adj. 1 *Qui vit dans l'eau*, ἔνυδρ-ος, ος, ον. || 2 *Rempli d'eau*, ὑδαρ-ής, ής, ές. || 3 *Marécageux*, ἑλώδ-ης, ης, ες.

Aqueduc, n. m., ὑδραγωγεῖ-ον, ου (τό).

Aqueux, euse, adj., ὑδατώδ-ης, ης, ες.

Aquilin, ine, adj., γρυπ-ός, ή, όν.

Aquilon, n. m., βορέ-ας, ου (ὁ), sans pluriel.

Arabe, n. m. 1 Ἄραψ, Ἄραβ-ος. || 2 *Farouche*, ἄγρι-ος, ος ou α, ον. || 3 *Avare*, φιλοκερδ-ής, ής, ές.

Arabesque, adj., ἀραβικ-ός, ή, όν. Arabesques, n. f. pl., *peintures*, ποικίλματ-α, ων (τά).

Arabique, adj., ἀραβικ-ός, ή, όν.

Arable, adj., *labourable*, ἀροτ-ός, ή, όν.

Araignée, n. f., ἀράχν-η, ης (ἡ); ἀράχν-ης, ου (ὁ). Toile d'araignée, ἀράχνι-ον, ου (τό).

Aratoire, adj., γεωργικ-ός, ή, όν.

Arbalète, n. f., τόξ-ον, ου (τό).

Arbalétrier, n. m., τοξότ-ης, ου (ὁ).

Arbitrage, n. m., δίαιτ-α, ης (ἡ).

Arbitraire, adj. 1 *Laissé à la volonté*, αὐτεξούσι-ος, ος, ον; ἐλεύθερ-ος, ος ou α, ον. || 2 *Absolu, despotique*, αὐτοκρατικ-ός, ή, όν; δεσποτικ-ός, ή, όν. Pouvoir arbitraire, αὐτοκρατορί-α, ας (ἡ); δεσποτεί-α, ας (ἡ).

Arbitrairement, adv. 1 *Librement*, κατὰ τὸ δοκοῦν. || 2 *Despotiquement*, δεσποτικῶς.

Arbitral, ale, adj., *émanant d'arbitres*, διαιτήσιμ-ος, ος, ον.

Arbitre, n. m. 1 *Juge d'un différend*, διαιτητ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Maître absolu*, κύρι-ος, ου (ὁ). || 3 *Action de la volonté*, θέλησ-ις, εως (ἡ). Le libre arbitre, αὐτεξούσι-ον, ου (τό).

Arbitrer, v. tr. 1 *Juger comme arbitre*, διαιτ-ᾶν, διαιτ-άω, ῶ, fut. διαιτήσ-ω, acc. || 2 *Estimer en gros*, εἰκάζ-ειν, εἰκάζ-ω, fut. εἰκάσ-ω, acc.

Arborer, v. tr. 1 *Planter, dresser*, ἀναίρ-ειν, ἀναίρ-ω, fut. ἀναρ-ῶ, acc. || 2 *Faire parade, afficher*, ἐπαγγέλλ-ειν, ἐπαγγέλλ-ω, fut. ἐπαγγελῶ, acc.

Arbouse, n. f., *fruit*, κόμαρ-ον, ου (τό).

Arbousier, n. m., *arbre*, κόμαρ-ος, ου (ὁ et ἡ).

Arbre, n. m., δένδρ-ον, ου (τό). Arbre fruitier, ἀκρόδρυ-ον, ου (τό).

Arbrisseau, n. m., θάμν-ος, ου (ὁ).

Arc, n. m. 1 τόξ-ον, ου (τό). Tirer de l'arc, τοξεύ-ειν, τοξεύ-ω, fut. τοξεύσ-ω. Avoir deux cordes à son arc, ἐπὶ δυοῖν ὁρμ-εῖν, ὁρμ-έω, ῶ, fut. ὁρμήσ-ω. || 2 *Segment de circonférence*, ἀψ-ίς, ῖδος (ἡ). Arc de triomphe, θριαμβικ-ὴ πύλ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Arc-en-ciel, n. m., ἶρ-ις, ιδος (ἡ).

Arcade, n. f., ἀψ-ίς, ῖδος (ἡ).

Arc-boutant, n. m. 1 *Soutien*, ἀντηρ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Support*, au figuré, ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό).

Arc-bouter, v. tr., ἐρείδ-ειν, ἐρείδ-ω, fut. ἐρείσ-ω.

Arceau, n. m., ἀψ-ίς, ῖδος (ἡ).

Archaïsme, n. m., ἀρχαϊσμ-ός, οῦ (ὁ).

Archaïque, adj., ἀρχαϊκ-ός, ή, όν.

Archal, n. m., *laiton*, ἐλατ-ὸς χαλκ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Archange, n. m., ἀρχάγγελ-ος, ου (ὁ).

Arche, n. f., arche de pont, ἀψ-ίς, ῖδος (ἡ). Arche de Noé, κιβωτ-ός, οῦ (ἡ).

Archéologie, n. f., ἀρχαιολογί-α, ας (ἡ).

Archéologique, adj., ἀρχαιολογικ-ός, ή, όν.

Archéologue, n. m., ἀρχαιολόγ-ος, ου (ὁ)

Archer, n. m., τοξευτ-ής, οῦ (ὁ).

Archet, n. m., πλῆκτρ-ον, ου (τό).

Archétype, n. m., *modèle primitif*, ἀρχέτυπ-ον, ου (τό).

Archevêché, n. m., ἀρχιεπισκοπ-ή, ῆς (ἡ).

Archevêque, n. m., ἀρχιεπίσκοπ-ος, ου (ὁ).

Archidiaconat, n. m., ἀρχιδιακονί-α, ας (ἡ)

Archidiacre, n. m., ἀρχιδιάκον-ος, ου (ὁ).
Archiépiscopal, ale, adj., ἀρχιεπισκοπικ-ός, ή, όν.
Archipel, n. m., *mer semée d'îles*, πολύνησος θάλασσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. L'Archipel, la mer Égée, Αἰγαῖ-ον, ου (τό).
Archiprêtre, n. m., ἀρχιπρεσβύτερ-ος, ου (ὁ).
Architecte, n. m., ἀρχιτέκτ-ων, ονος (ὁ).
Architecture, n. f. 1 *Art*, ἀρχιτεκτονικ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Mode de construction*, οἰκοδόμησ-ις, εως (ἡ).
Architrave, n. f., *partie supérieure d'une colonne*, ἐπιστύλι-ον, ου (τό).
Archives, n. f. pl., ἀρχεῖ-α, ων (τά). Les archives nationales, δημόσι-α γράμματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. Dépôt des archives, ἀρχεῖ-ον, ου (τό).
Archiviste, n. m., γραμματοφύλαξ, γραμματοφύλακ-ος (ὁ).
Archontat, n. m., ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).
Archonte, n. m., ἄρχ-ων, οντος (ὁ).
Arçon, n. m., *partie de la selle*, ἐφίππι-ον, ου (τό).
Arctique, adj., ἀρκτικ-ός, ή, όν.
Ardélion, n. m., *brouillon*, πολυπράγμ-ων, ονος (ὁ).
Ardemment, adv., περιφλεγῶς.
Ardent, ente, adj. 1 *Enflammé*, διάπυρ-ος, ος, ον. || 2 *Passionné*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος) ἐπί avec l'acc. Ardent pour la gloire, φιλόδοξ-ος, ος, ον; et de même pour les autres sentiments dont le nom en grec se combine avec φίλο pour φίλος, *ami*.
Ardeur, n. f. 1 *Chaleur*, καῦμα, καύματ-ος (τό). || 2 *Impétuosité*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Disposition*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ); προθυμί-α, ας (ἡ). Avec ardeur, προθύμως, μετὰ σπουδῆς. Avoir de l'ardeur, προθύμως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, avec πρός et l'acc.
Ardoise, n. f., σχιστ-ὸς λίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Ardu, ue, adj. 1 *Escarpé*, ὑψηλ-ός, ή, όν. || 2 *Pénible*, *difficile*, χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος).
Arène, n. f. 1 *Sable*, ἄμμ-ος, ου (ἡ). || 2 *Lice*, *champ de bataille*, ἀγωνιστήρι-ον, ου (τό); παλαίστρ-α, ας (ἡ).
Aréopage, n. m., Ἄρει-ος πάγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Aréopagite, n. m., ἀρειοπαγίτ-ης, ου (ὁ).
Arête, n. f. 1 *Arête de poisson*, ἄκανθ-α, ης (ἡ). || 2 *Barbe d'épi*, ἀθήρ, ἀθέρ-ος (ὁ). || 3 *Angle saillant*, γωνί-α, ας (ἡ).
Argent, n. m. 1 *Métal*, ἄργυρ-ος, ου (ὁ) || 2 *Monnaie*, ἀργύρι-ον, ου (τό). || 3 *Richesses*, χρήματ-α, ων (τά).
Argenter, v. tr., ἀργυρ-οῦν, ἀργυρ-όω, ῶ, fut. ἀργυρώσ-ω, acc. — ***Argenté***, ***ée***, part. passé et adj., περιάργυρ-ος, ος, ον.
Argenterie, n. f., ἀργυρ-ᾶ σκεύ-η, ῶν (τά), de σκεῦος, σκεύους. Les deux mots se déclinent.
Argentier, n. m., ταμί-ας, ου (ὁ).
Argentin, ine, adj., ἀργυρώδ-ης, ης, ες.
Argile, n. f., κεραμ-ίς, ίδος (ἡ); πηλ-ός, οῦ (ὁ); ἄργιλ-ος, ου (ὁ). D'argile, κεραμικ-ός, ή, όν.
Argileux, euse, adj., κεραμωτ-ός, ή, όν.
Argonaute, n. m., ἀργοναύτ-ης, ου (ὁ).
Arguer, v. tr., *tirer une conséquence*, συμπεραίν-ειν, συμπεραίν-ω, fut. συμπερανῶ, acc.
Argument, n. m. 1 *Raisonnement*, συλλογισμ-ός, οῦ (ὁ); ἐπιχείρημα, ἐπιχειρήματ-ος (τό). || 2 *Motif*, *preuve*, τεκμήρι-ον, ου (τό). || 3 *Sujet qu'on traite*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ).
Argumentateur, n. m., *qui aime à discuter*, ἐριστ-ής, οῦ (ὁ); διαλεκτικ-ός, οῦ (ὁ).
Argumentation, n. f., ἐπιχείρησ-ις, εως (ἡ); διαλεκτικ-ή, ῆς (ἡ).
Argumenter, v. tr., ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω.
Argus, n. m. 1 *Nom d'homme*, Ἄργ-ος, ου (ὁ). || 2 *Gardien vigilant*, πρόσκοπ-ος, ου (ὁ).
Argutie, n. f., σόφισμα, σοφίσματ-ος (τό).
Aride, adj., ξηρ-ός, ά, όν (comp. ξηρ-ότερος, sup. ξηρ-ότατος). Quand il s'agit du style, ἰσχν-ός, ή, όν.
Aridité, n. f., ξηρότης, ξηρότητ-ος (ἡ); ἰσχνότης, ἰσχνότητ-ος (ἡ).
Ariette, n. f., *petit air*, ᾀσμάτι-ον, ου (τό).
Aristarque, n. m. 1 *Nom d'homme*, Ἀρίσταρχ-ος, ου (ὁ). || 2 *Critique habile*, κριτικώτατ-ος, ου (ὁ).
Aristocrate, n. m., ἀριστοκρατικ-ός, οῦ (ὁ).
Aristocratie, n. f., ἀριστοκρατί-α, ας (ἡ).
Arithméticien, n. m., ἀριθμητικ-ός, οῦ (ὁ).
Arithmétique, adj., ἀριθμητικ-ός, ή, όν. L'arithmétique, *science*, ἀριθμητικ-ή, ῆς (ἡ) (sous-ent. τέχνη).
Armateur, n. m., ναύκληρ-ος, ου (ὁ). Le métier d'armateur, ναυκληρί-α, ας (ἡ).
Arme, n. f., ὅπλ-ον, ου (τό). || Armes. 1 *Escrime*, παλαιστρικ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Armoiries*, παράσημ-α, ων (τά).
Armée, n. f., στρατι-ά, ᾶς (ἡ). Corps d'armée, στράτευμα, στρατεύματ-ος (τό). Général d'armée, στρατηγ-ός, οῦ (ὁ).
Armement, n. m., παρασκευ-ή, ῆς (ἡ). Armement maritime, στόλ-ος, ου (ὁ).
Armer, v. tr. 1 *Revêtir d'armes*, ὁπλίζ-ειν, ὁπλίζ-ω, fut. ὁπλίσ-ω, acc. || 2 *Faire prendre les armes*, ἐξοπλίζ-ειν, ἐξοπλίζ-ω, fut. ἐξοπλίσ-ω, acc. || 3 *Mettre en état de défense*, φράσσ-ειν, φράσσ-ω, fut. φράξ-ω, acc. || 4 *Équiper*, en parlant d'un vaisseau, παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc. — ***s'Armer***, v. pr. 1 *Prendre les armes*, ὁπλίζ-εσθαι, ὁπλίζ-ομαι, fut. ὁπλισθήσ-ομαι. || 2 *Se garantir*, ἑαυτὸν σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω. S'armer de courage, de constance, θαῤῥ-εῖν, θαῤῥ-έω, ῶ, fut. θαῤῥήσ-ω; εὐθυμ-εῖν, εὐθυμ-έω, ῶ, fut. εὐθυμήσ-ω. — ***Armé***, ***ée***, part. passé et adj., ἔνοπλ-ος, ος, ον. Soldat pesamment armé, ὁπλίτ-ης, ου (ὁ). A main armée, μεθ' ὅπλων.

Armet, n. m., *casque*, κράν-ος, ους (τό).
Armillaire, adj., *se dit d'une sphère évidée et composée de cercles.* Sphère armillaire, σφαῖρ-α κρικωτ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Armistice, n. m., *suspension d'armes*, ἐκεχειρί-α, ας (ἡ); σπονδαί, ῶν (αἱ).
Armoire, n. f., σκευοθήκ-η, ης (ἡ).
Armoiries, n. f. pl., παράσημ-α, ων (τά)
Armorier, v. tr., *appliquer des armoiries*, παράσημα ἐπιγράφ-ειν, ἐπιγράφ-ω, fut. ἐπιγράψ-ω, dat.
Armure, n. f., ὅπλισ-ις, εως (ἡ); ὅπλ-α, ων (τά).
Armurier, n. m., ὁπλοποι-ός, οῦ (ὁ).
Aromate, n. m., ἄρωμα, ἀρώματ-ος (τό).
Aromatique, adj., ἀρωματικ-ός, ή, όν.
Aromatiser, v. tr., ἀρώμασιν ἀρτύ-ειν, ἀρτύ-ω, fut. ἀρτύσ-ω, acc.
Arome, n. m., *parfum, odeur agréable*, ἄρωμα, ἀρώματ-ος (τό); εὐοσμί-α, ας (ἡ).
Arpent, n. m., πλέθρ-ον, ου (τό).
Arpentage, n. m., γεωμετρί-α, ας (ἡ).
Arpenter, v. tr. 1 *Mesurer la terre*, γεωμετρ-εῖν, γεωμετρ-έω, ῶ, fut. γεωμετρήσ-ω, acc. || 2 *Parcourir à grands pas*, διοδεύ-ειν, διοδεύ-ω, fut. διοδεύσ-ω, acc.
Arpenteur, n. m., γεωμέτρ-ης, ου (ὁ).
Arquer, v. tr., *courber en arc*, κάμπτ-ειν, κάμπτ-ω, fut. κάμψ-ω, acc. — ***Arqué, ée***, part. passé pris adj., καμπύλ-ος, η, ον; κυρτ-ός, ή, όν.
d'Arrache-pied, loc. adv., *sans relâche*, συνεχῶς, ἀδιαπαύστως.
Arracher, v. tr. 1 *Séparer avec violence*, ἀποσπ-ᾶν, ἀποσπ-άω, ῶ, fut. ἀποσπάσ-ω, acc.; ἀφαρπάζ-ειν, ἀφαρπάζ-ω, fut. ἀφαρπάσ-ω, acc. || 2 *Ravir, enlever*, ἀφαιρ-εῖσθαι, ἀφαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀφαιρήσ-ομαι, acc. et le nom de la personne au gén. ou à l'acc. || 3 *Tirer, faire jaillir*, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω.
Arrangement, n. m., 1 *Ordre*, διακόσμησ-ις, εως (ἡ); σύνταξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Esprit d'ordre*, οἰκονομί-α, ας (ἡ). || 3 *Conciliation, accommodement*, συναλλαγ-ή, ῆς (ἡ); ὁμολογί-α, ας (ἡ).
Arranger, v. tr. 1 *Mettre en ordre*, διακοσμ-εῖν, διακοσμ-έω, ῶ, fut. διακοσμήσ-ω, acc.; συντάσσ-ειν, συντάσσ-ω, fut. συντάξ-ω, acc. || 2 *Préparer, disposer*, εὐτρεπίζ-ειν, εὐτρεπίζ-ω, fut. εὐτρεπίσ-ω, acc. || 3 *Parer, orner*, κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω, acc. || 4 *Concilier, accommoder*, καταρτίζ-ειν, καταρτίζ-ω, fut. καταρτίσ-ω; διαλλάσσ-ειν, διαλλάσσ-ω, fut. διαλλάξ-ω, acc. || 5 *Inventer, faire à plaisir*, πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω. — ***s'Arranger***, v. pr. 1 *Mettre ses affaires en ordre*, τὰ σκεύη διατίθεσθαι, διατίθεμαι, fut. διαθήσ-ομαι. || 2 *Prendre ses mesures pour*, βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι. || 3 *S'accorder*, διαλλάσσ-εσθαι, διαλλάσσ-ομαι, fut. διαλλάξ-ομαι. — ***Arrangé, ée***, part. passé pris adj. 1 *Mis en ordre*, εὔτακτ-ος, ος, ον. || 2 *Concilié, mis d'accord*, συμβιβασθ-είς, εῖσα, έν. || 3 *Inventé, fait à plaisir*, προσποιητ-ός, ή, όν.
Arrérages, n. m. pl., *dette arriérée*, ἔλλειμμα, ἐλλείμματ-ος (τό).
Arrestation, n. f., σύλληψ-ις, εως (ἡ).
Arrêt, n. m. 1 *Jugement, décision*, κρίσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Décret, dessein*, βουλ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Position fixe*, στάσ-ις, εως (ἡ). Arrêts, *prison*, φυλακή, ῆς (ἡ).
Arrêté, n. m., *décision*, βούλευμα, βουλεύματ-ος (τό).
Arrêter, v. tr. 1 *Empêcher d'avancer*, ἐπέχ-ειν, ἐπέχ-ω, fut. ἐφέξ-ω, acc. || 2 *Faire cesser*, παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc. || 3 *Assujettir, attacher fortement*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. || 4 *S'assurer d'avance*, προλαμβάν-ειν, προλαμβάν-ω, fut. προλήψ-ομαι. || 5 *Décider en soi-même*, διαγινώσκ-ειν, διαγινώσκ-ω, fut. διαγνώσ-ομαι. || 6 *Saisir*, συλλαμβάν-ειν, συλλαμβάν-ω, fut. συλλήψ-ομαι, acc. || 7 *Accuser, accentuer*, en parlant des lignes, des contours, τον-οῦν, τον-όω, ῶ, fut. τονώσ-ω, acc. — ***s'Arrêter***, v. pr. 1 *Ne pas aller plus loin*, ἐφίστασθαι, ἐφίσταμαι, fut. ἐπιστήσ-ομαι. || 2 *Demeurer court en parlant*, ἀποσιωπ-ᾶν, ἀποσιωπ-άω, ῶ, fut. ἀποσιωπήσ-ομαι. || 3 *Séjourner quelque temps*, διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω. || 4 *S'en tenir à*, ἐπιμέν-ειν, ἐπιμέν-ω, fut. ἐπιμεν-ῶ, dat. — ***Arrêté, ée***, part. passé et adj. 1 *Retenu, possédé, etc.*, κάτοχ-ος, ος, ον. || 2 *Accentué, accusé*, terme de dessin, διάτον-ος, ος, ον.
Arrhes, n. f. pl., *argent donné d'avance*, ἀῤῥαβών, ἀῤῥαβῶν-ος (ὁ).
Arrière, n. m. *L'arrière d'un vaisseau, la poupe*, πρύμν-α, ης (ἡ). Vent arrière, vent favorable, οὖρ-ος, ου (ὁ).
Arrière (En), loc. adv., ὄπισθεν, ὀπίσω, κατόπιν. Arrière! interject., ἄπαγε, au sing.; ἀπάγετε, au plur.
Arrière-corps, n. m., *partie d'un bâtiment*, ὀπισθόδομ-ος, ου (ὁ).
Arrière-garde, n. f., οὐραγί-α, ας (ἡ).
Arrière-main, n. m., *train de derrière du cheval*, ὀπίσθι-α, ων (τά).
Arrière-neveux, n. m. pl., ἀπόγον-οι, ων (οἱ).
Arrière-pensée, n. f., κρυπτ-ὴ διάνοι-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Arrière-petit-fils, n. m., **Arrière-petite-fille**, n. f., ἀπέκγον-ος, ου (ὁ, ἡ).
Arriérer, v. tr., *retarder, différer*, ἀναβάλλ-εσθαι, ἀναβάλλ-ομαι, fut. βαλ-οῦμαι, acc. — ***s'Arriérer***, v. pr. *demeurer en arrière*, ὑστερ-εῖν, ὑστερ-έω, ῶ, fut. ὑστερήσ-ω. — ***Arriéré***, part. passé pris subst., ἔλλειμμα, ἐλλείμματ-ος (τό).
Arrière-saison, n. f., φθινόπωρ-ον, ου (τό).
Arrivage, n. m., προσόρμισ-ις, εως (ἡ); προσκομιδ-ή, ῆς (ἡ).
Arrivée, n. f., ἄφιξ-ις, εως (ἡ).

Arriver, v. intr. 1 *Venir*, ἀφικν-εῖσθαι, ἀφικν-έομαι, οῦμαι, fut. ἀφίξ-ομαι παρά avec les personnes, εἰς avec les choses, suivis de l'accusatif. || 2 En parlant d'une époque, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 3 En parlant des événements, συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω, fut. συμβήσ-ομαι.
Arrogamment, adv., ὑπερηφάνως.
Arrogance, n. f., ὑπερηφανί-α, ας (ἡ).
Arrogant, ante, adj., ὑπερήφαν-ος, ος, ον (comp. ὑπερηφαν-έστερος, sup. ὑπερηφαν-έστατος).
s'Arroger, v. pr., σφετερίζ-εσθαι, σφετερίζ-ομαι, fut. σφετερίσ-ομαι, acc.
Arrondir, v. tr., στρογγυλίζ-ειν, στρογγυλίζ-ω, fut. στρογγυλίσ-ω, acc. En parlant du style, συστρέφ-ειν, συστρέφ-ω, fut. συστρέψ-ω, acc. — ***s'Arrondir***, v. pr. 1 *Devenir rond*, στρογγυλίζ-εσθαι, στρογγυλίζ-ομαι, fut. στρογγυλισθήσ-ομαι. || 2 *Augmenter ses propriétés*, τὰ κτήματα αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω. — ***Arrondi, ie***, part. passé et adj., στρογγύλ-ος, η, ον.
Arrondissement, n. m. 1 *Rondeur*, στρογγυλότης, στρογγυλότητ-ος (ἡ). || 2 *Division de territoire*, νομ-ός, οῦ (ὁ).
Arrosement, n. m., ἄρδευσ-ις, εως (ἡ); ἀρδεί-α, ας (ἡ).
Arroser, v. tr., ἀρδεύ-ειν, ἀρδεύ-ω, fut. ἀρδεύσ-ω, acc.; βρέχ-ειν, βρέχ-ω, fut. βρέξ-ω, acc.
Arrosoir, n. m., ὑδρεῖ-ον, ου (τό); ἀρδάλι-ον, ου (τό).
Arsenal, n. m., ὁπλοφυλάκι-ον, ου (τό). Arsenal maritime, νεώρι-ον, ου (τό).
Arsenic, n. m., ἀρσενικ-όν, οῦ (τό).
Art, n. m., τέχν-η, ης (ἡ). Les beaux-arts, ἐλευθέρι-αι τέχν-αι, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent. Les arts manuels ou mécaniques, βάναυσ-οι τέχν-αι, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent. Traité sur un art, τεχνολογί-α, ας (ἡ). Les maîtres de l'art, τεχνικ-οί, ῶν (οἱ). Avec art, *avec adresse*, δεξιῶς.
Artère, n. f., ἀρτηρί-α, ας (ἡ).
Artériel, elle, adj., ἀρτηριακ-ός, ή, όν.
Artichaut, n. m., κινάρ-α, ας (ἡ).
Article, n. m. 1 *Terme de grammaire*, ἄρθρ-ον, ου (τό). || 2 *Instant, moment*, ὥρ-α, ας (ἡ). A l'article de la mort, ἐγγὺς θανάτου. || 3 *Section, division*, κεφάλαι-ον, ου (τό). || 4 *Clause, partie d'un traité*, ὁμολογί-α, ας (ἡ). Article par article, καθ' ἓν ἕκαστον. || 5 *Objet de vente*, πώλημα, πωλήματ-ος (τό).
Articulaire, adj., ἀρθρικ-ός, ή, όν.
Articulation, n. f. 1 *Articulation d'un membre*, ἄρθρ-ον, ου (τό). || 2 *Son articulé*, ἄρθρ-ον, ου (τό). || 3 *Énonciation par articles*, ἀπόφασ-ις, εως (ἡ).
Articuler, v. tr. 1 *Distinguer par articles*, διαρθρ-οῦν, διαρθρ-όω, ῶ, fut. διαρθρώσ-ω, acc. || 2 *Préciser, définir*, διορίζ-ειν, διορίζ-ω, fut. διορίσ-ω, acc. — ***Articulé, ée***, part. passé et adj., ἔναρθρ-ος, ος, ον.
Artifice, n. m. 1 *Art, industrie*, τέχν-η, ης (ἡ). || 5 *Ruse, supercherie*, δόλ-ος, ου (ὁ); μηχαν-ή, ῆς (ἡ); πανουργί-α, ας (ἡ). Feu d'artifice, πυροτέχνημα, πυροτεχνήματ-ος (τό).
Artificiel, elle, adj., ποιητ-ός, ή, όν.
Artificiellement, adv., διὰ τέχνης.
Artificier, n. m., πυρότεχν-ος, ου (ὁ).
Artificieusement, adv., πανούργως.
Artificieux, euse, adj. 1 En parlant des personnes, πανοῦργ-ος, ος, ον (comp. πανουργ-ότερος, sup. πανουργ-ότατος). || 2 En parlant des choses, δόλι-ος, α, ον (comp. δολι-ώτερος, sup. δολι-ώτατος).
Artillerie, n. f., *canons*, πυρόβολ-α, ων (τά).
Artimon, n. m. Mât d'artimon, ἀρτέμων, ον-ος (ὁ).
Artisan, n. m. 1 *Ouvrier dans un art mécanique*, ἐργάτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Auteur, créateur*, δημιουργ-ός, οῦ (ὁ); ποιητ-ής, οῦ (ὁ).
Artiste, n. m., τεχνίτ-ης, ου (ὁ)
Artistement, adv., τεχνικῶς.
Aruspice, n. m., ἱεροσκόπ-ος, ου (ὁ). Fonctions d'aruspice, ἱεροσκοπί-α, ας (ἡ).
As, n. m. 1 *Monnaie*, ἀσσάρι-ον, ου (τό). || 2 *Unité au jeu de cartes ou de dés*, ἕν, ἑν-ός (τό); μονάς, μονάδ-ος (ἡ).
Ascendant, ante, adj. Les ascendants, *les parents en ligne ascendante*, πρόγον-οι, ων (οἱ).
Ascendant, n. m. 1 *Astre qui préside à la naissance*, ὡροσκόπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Supériorité*, δύναμ-ις, εως (ἡ). || 3 *Crédit, autorité*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό).
Ascension, n. f., ἀνάβασ-ις, εως (ἡ). L'Ascension de Notre-Seigneur, τοῦ Κυρίου ἀνάληψ-ις, εως (ἡ). Ascension d'un astre, ἄστρου ἐπιτολ-ή, ῆς (ἡ).
Ascète, n. m., *voué à la vie religieuse*, ἀσκητ-ής, οῦ (ὁ).
Ascétique, adj., ἀσκητικ-ός, ή, όν.
Asile, n. m., ἄσυλ-ον, ου (τό).
Aspect, n. m., ὄψ-ις, εως (ἡ). A l'aspect de, πρός avec l'acc.
Asperge, n. f., ἀσπάραγ-ος, ου (ὁ).
Asperger, v. tr., περιῤῥαίν-ειν, περιῤῥαίν-ω, fut. περιῤῥαν-ῶ, acc.
Aspérité, n. f., τραχύτης, τραχύτητ-ος (ἡ).
Aspersion, n. f., ῥαντισμ-ός, οῦ (ὁ).
Aspersoir, n. m., περιῤῥαντήρι-ον, ου (τό).
Asphalte, n. m., ἄσφαλτ-ος, ου (ἡ).
Asphodèle, n. f., *plante*, ἀσφόδελ-ος, ου (ὁ).
Asphyxie, n. f., ἀσφυξί-α, ας (ἡ).
Asphyxier, v. tr., πνί-γειν, πνίγ-ω, fut. πνίξ-ω. — ***s'Asphyxier***, v. pr., ἑαυτὸν πνίγ-ειν, πνίγ-ω, fut. πνίξ-ω. Être asphyxié, ἀσφυκτ-εῖν, ἀσφυκτ-έω, ῶ, fut. ἀσφυκτήσ-ω. — ***Asphyxié, ée***, part. passé, ἄσφυκτ-ος, ος, ον.
Aspic, n. m. 1 *Serpent*, ἀσπίς, ἀσπίδ-ος (ἡ). || 2 *Plante*, ναρδόσταχυς, υ-ος (ὁ).
Aspirant, ante, adj. verbal et subst. 1 *Qui aspire à un emploi*, παραγγέλλ-ων, ουσα, ον (part. présent du verbe παραγγέλλειν), acc. || 2 *Qui attire*, εἰσπνέ-ων, ουσα, ον (part.

présent du verbe εἰςπνεῖν). Pompe aspirante, ἀντλί-ον, ου (τό).

Aspiration, n. f. 1 *Action d'aspirer*, εἴςπνο-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Action d'une pompe*, ἄντλησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Mouvement de l'âme*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Terme de grammaire*, δασύτης, δασύτητ-ος (ἡ).

Aspirer, v. tr. 1 *Attirer l'air, l'eau, etc.*, εἰςπν-εῖν, εἰςπν-έω, ῶ, fut. εἰςπνεύσ-ω, acc. || 2 *Terme de grammaire*, δασύν-ειν, δασύν-ω, fut. δασυν-ῶ, acc. || 3 *Ambitionner, désirer*, ἐφίεσθαι, ἐφίεμαι, fut. ἐφήσ-ομαι, gén.; σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc. — ***Aspiré, ée***, part. passé et adj., *terme de grammaire*, δασ-ύς, εῖα, ύ.

Assaillant, n. m., ἐπιβάλλ-ων, οντος (ὁ).

Assaillir, v. tr., *attaquer*, ἐφορμ-ᾶν, ἐφορμάω, ῶ, fut. ἐφορμήσ-ω, dat.; ἐπιβάλλ-ειν, ἐπιβάλλ-ω, fut. ἐπιβαλ-ῶ, dat.

Assainir, v. tr., ὑγιεινὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif placé devant le verbe s'accorde en genre et en nombre avec le mot qui suit *assainir*.

Assainissement, n. m., κάθαρσ-ις, εως (ἡ).

Assaisonnement, n. m. 1 *Action d'assaisonner*, ἄρτυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qui sert à assaisonner*, ἄρτυμα, ἀρτύματ-ος (τό); ἥδυσμα, ἡδύσματ-ος (τό).

Assaisonner, v. tr., ἡδύν-ειν, ἡδύν-ω, fut. ἡδυν-ῶ, acc.

Assassin, n. m., φον-εύς, έως (ὁ); ἀνδροφόν-ος, ου (ὁ). Assassin, ine, adj., φόνι-ος, ος ou α, ον.

Assassinat, n. m., φόν-ος, ου (ὁ); σφαγ-ή, ῆς (ἡ).

Assassiner, v. tr. 1 *Tuer*, φονεύ-ειν, φονεύ-ω, fut. φονεύσ-ω, acc. || 2 *Importuner, excéder*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc.

Assaut, n. m. 1 *Attaque*, προςβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Alarme*, φροντίς, φροντίδ-ος (ἡ). || 3 *Sollicitation, instances*, προςδέησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Terme d'escrime*, ἅμιλλ-α, ης (ἡ).

Assemblage, n. m., σύστημα, συστήματ-ος (τό).

Assemblée, n. f., σύνοδ-ος, ου (ἡ). Assemblée du peuple, ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ). Assemblée générale, solennelle, ἐκκλησί-α, ας (ἡ); πανήγυρ-ις, εως (ἡ).

Assembler, v. tr. 1 *Réunir en ajustant*, συμπηγνύναι, συμπήγνυμι, fut. συμπήξ-ω, acc. || 2 *Réunir des personnes*, συναθροίζ-ειν, συναθροίζ-ω, fut. συναθροίσ-ω, acc.; συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω, acc. — ***s'Assembler***, v. pr. 1 *Se former en assemblée*, σύνοδον ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. En parlant du peuple, ἐκκλησιάζ-ειν, ἐκκλησιάζ-ω, fut. ἐκκλησιάσ-ω. || 2 *Se réunir en un même lieu*, συνιέναι, σύνειμι, fut. σύνειμι (irrég.) εἰς avec l'acc.

Asséner, v. tr., *porter un coup*, ἐντρίβ-ειν, ἐντρίβ-ω, fut. ἐντρίψ-ω, acc. et le complém. indir. au dat.

Assentiment, n. m., κατaίνεσ-ις, εως (ἡ).

Asseoir, v. tr., *arrêter, fixer*, ἱδρύ-ειν, ἱδρύ-ω, fut. ἱδρύσ-ω, acc. Asseoir un camp, στρατοπεδεύειν, στρατοπεδεύ-ω, fut. στρατοπεδεύσ-ω. — ***s'Asseoir***, v. pr., καθίζ-ειν, καθίζ-ω, fut. καθίσ-ω; καθέζ-εσθαι, καθέζομαι, fut. καθεδ-οῦμαι. Faire asseoir, καθίζ-ειν, καθίζ-ω, fut. καθίσ-ω, acc. — ***Assis, ise***, part. passé et adj. 1 *Ferme, solide*, βεβηκ-ώς, υῖα, ός (part. parf. de βαίνειν); βέβαι-ος, ος, ον. || 2 *Situé*, κείμεν-ος, η, ον.

Assermenter, v. tr., *faire prêter serment*, ὁρκίζ-ειν, ὁρκίζ-ω, fut. ὁρκίσ-ω, acc. — ***Assermenté, ée***, part. passé pris adj., ἔνορκ-ος, ος, ον.

Assertion, n. f., ἀπόφασ-ις, εως (ἡ).

Asservir, v. tr., δουλ-οῦν, δουλ-όω, ῶ, fut δουλώσ-ω, acc. — ***Asservi, ie***, part. passé pris adj., ἔνοχ-ος, ος, ον, dat.

Asservissement, n. m. 1 *Action de rendre esclave*, δούλωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Esclavage*, δουλεί-α, ας (ἡ).

Assesseur, n. m, *juge adjoint*, πάρεδρ-ος, ου (ὁ).

Assez, adv. 1 *Suffisamment*, ἅλις, gén.; ἱκανῶς, gén. || 2 *Passablement*, ἱκανῶς, μετρίως. Assez.... pour, suivi d'un inf., se traduit par ἱκανῶς.... avec l'inf. Assez.... pour, suivi d'un nom, se traduit par ὡς. En voilà assez sur ce sujet, περὶ τοιούτων ἅλις. Ce n'est pas encore assez, ταῦτα δ' οὐχ ἱκανά.

Assidu, ue, adj. 1 *Continu, continuel*, συνεχ-ής, ής, ές (comp. συνεχ-έστερος, sup. συνεχ-έστατος). || 2 *Persévérant*, ἐπίμον-ος, ος, ον (comp. ἐπιμον-ώτερος, sup. ἐπιμον-ώτατος).

Assiduité, n. f. 1 *Continuité*, συνέχει-α, ας (ἡ). || 2 *Persévérance*, ἐπιμον-ή, ῆς (ἡ).

Assidument, adv., συνεχῶς.

Assiégeant, n. m., πολιορκ-ῶν, πολιορκ-οῦντος (ὁ).

Assiéger, v. tr. 1 *Faire le siége*, πολιορκ-εῖν, πολιορκ-έω, ῶ, fut. πολιορκήσ-ω, acc. || 2 *Assaillir*, περιελαύν-ειν, περιελαύν-ω, fut. περιελάσ-ω, acc. || 3 *Importuner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat.

Assiette, n. f. 1 *Manière d'être assis*, ἕδρ-α, ας (ἡ). || 2 *Emplacement, site*, τόπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Situation, position*, στάσ-ις, εως (ἡ). S'il s'agit d'un cavalier, ἕξ-ις, εως (ἡ). || 4 *Situation d'esprit*, κατάστασ-ις, εως (ἡ). 5 *Pièce de vaisselle*, δίσκ-ος, ου (ὁ). || 6 *Répartition des impôts*, ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Assignation, n. f. 1 *Destination*, ἀπονομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Fixation*, ὁρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Ajournement en justice*, κλῆσ-ις, εως (ἡ).

Assigner, v. tr. 1 *Donner en partage*, προςνέμ-ειν, προςνέμ-ω, fut. προςνεμ-ῶ, acc. || 2 *Fixer, déterminer*, ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc. || 3 *Appeler en justice*, καλ-εῖσθαι, καλ-έομαι, οῦμαι, fut. καλέσομαι, acc.

Assimilation, n. f., παρομοίωσ-ις, εως (ἡ).

Assimiler, v. tr., παρομοι-οῦν, παρομοι-όω,

ῶ, fut. παρομοιώσ-ω, acc. et le complément indir. au dat.: εἰκάζ-ειν, εἰκάζ-ω, fut. εἰκάσ-ω, acc. et le complément indir. au dat. — ***s'Assimiler,*** v. pr., ὁμοι-οῦσθαι, ὁμοιόομαι, οῦμαι, fut. ὁμοιωθήσ-ομαι, dat. — ***Assimilé, ée,*** part. passé et adj., ὅμοι-ος, α, ον, gén. ou dat.

Assise, n. f., *rang de pierres,* λίθων τάξ-ις, εως (ἡ).

Assises, n. f. pl., *assemblée de juges,* συνέδρι-ον, ου (τό).

Assistance, n. f. 1 *Présence,* παρουσί-α, ας (ἡ). || 2 *Assemblée de spectateurs,* θέατρ-ον, ου (τό). Assistance d'auditeurs, ἀκροατήρι-ον, ου (τό). || 3 *Secours,* βοήθει-α, ας (ἡ); ἐπικουρί-α, ας (ἡ); ὠφέλει-α, ας (ἡ).

Assistant, n. m. 1 *Celui qui est présent,* παρ-ών, όντος (ὁ). || 2 *Assesseur, adjoint,* πάρεδρ-ος, ου (ὁ); ἐπίκουρ-ος, ου (ὁ).

Assister, v. tr. et intr. 1 *Être présent,* παρεῖναι, πάρειμι, fut. παρέσ-ομαι, dat. || 2 *Aider de sa collaboration,* συμπράσσ-ειν, συμπράσσ-ω, fut. συμπράξ-ω, dat. || 3 *Secourir,* ἐπικουρ-εῖν, ἐπικουρ-έω, ῶ, fut. ἐπικουρήσ-ω, dat.; βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, dat.

Association, n. f., κοινωνί-α, ας (ἡ).

Associer, v. tr., κοινωνὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. — ***s'Associer,*** v. pr. 1 *Faire société avec quelqu'un,* κοινωνίαν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. || 2 *Prendre pour associé,* κοινωνὸν προςλαμβάν-ειν, προςλαμβάν-ω, fut. προςλήψ-ομαι, acc. — ***Associé, ée,*** part. passé et subst., κοινων-ός, οῦ (ὁ); συνεργ-ός, ός, όν.

Assombrir, v. tr., ἀμαυρ-οῦν, ἀμαυρ-όω, ῶ, fut. ἀμαυρώσ-ω, acc. — ***s'Assombrir,*** v. pr., ἀμαυρ-ὸς, ὰ, ὸν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Assombri, ie,*** part. passé et adj., ἀμαυρ-ός, ά, όν.

Assommer, v. tr. 1 *Tuer,* κατακτείν-ειν, κατακτείν-ω, fut. κατακτεν-ῶ, acc. || 2 *Battre avec excès,* ἀποτυμπανίζ-ειν, ἀποτυμπανίζ-ω, fut. ἀποτυμπανίσ-ω, acc. || 3 *Importuner,* ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat.

Assomption, n. f. L'Assomption de la Vierge, τῆς Θεοτόκου μετάστασ-ις, εως (ἡ).

Assonance, n. f., *ressemblance dans le son,* παρομοίωσ-ις, εως (ἡ); ὁμοφωνί-α, ας (ἡ).

Assonant, ante, adj., ὁμοιοτέλευτ-ος, ος, ον; παράφων-ος, ος, ον.

Assortiment, n. m. 1 *Assemblage,* σύναψ-ις, εως (ἡ); σύστημα, συστήματ-ος (τό). || 2 *Assortiment de marchandises,* παρασκευ-ή, ῆς (ἡ).

Assortir, v. tr. 1 *Joindre ensemble,* συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 2 *Fournir, approvisionner,* κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. — ***Assorti, ie,*** part. passé et adj., ἁρμοστ-ός, ή, όν. Mariage mal assorti, γάμ-ος ἄγαμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Assortissant, ante, adj., ἁρμόζ-ων, ουσα, ον.

Assoupir, v. tr., κοιμίζ-ειν, κοιμίζ-ω, fut. κοιμίσ-ω, acc. — ***s'Assoupir,*** v. pr., νυστάζ-ειν, νυστάζ-ω, fut. νυστάξ-ω. Il se prend aussi au figuré. — ***Assoupi, ie,*** part. passé et adj., νυσταλέ-ος, α, ον.

Assoupissant, ante, adj., νυστακτικ-ός, ή, όν; καρωτικ-ός, ή, όν.

Assoupissement, n. m., νυσταγμ-ός, οῦ (ὁ); νύσταγμα, νυστάγματ-ος (τό).

Assouplir, v. tr., μαλάσσ-ειν, μαλάσσ-ω, fut. μαλάξ-ω, acc.

Assourdir, v. tr., ἀποκωφ-οῦν, ἀποκωφ-όω, ῶ, fut. ἀποκωφώσ-ω, acc.

Assouvir, v. tr., ἐκπλήθ-ειν, ἐκπλήθ-ω, fut. ἐκπλήσ-ω, acc. — ***s'Assouvir,*** v. pr., *se remplir de mets,* γαστρίζ-εσθαι, γαστρίζομαι, fut. γαστρίσ-ομαι. — ***Assouvi, ie,*** part. passé et adj., μεστ-ός, ή, όν.

Assouvissement, n. m., κόρ-ος, ου (ὁ).

Assujettir, v. tr. 1 *Soumettre,* ὑποτάσσ-ειν, ὑποτάσσ-ω, fut. ὑποτάξ-ω, acc. || 2 *Fixer, attacher solidement,* πηγνύναι, πήγνυμι, fut. πήξ-ω (irrég.), acc. || 3 *Obliger à une vie sédentaire,* κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. — ***s'Assujettir,*** v. pr., δουλεύ-ειν, δουλεύ-ω, fut. δουλεύσ-ω. — ***Assujetti, ie,*** part. passé et adj., ἔνοχ-ος, ος, ον, dat.

Assujettissant, ante, adj., ἄσχολ-ος, ος, ον; ἐπαχθ-ής, ής, ές.

Assujettissement, n. m. 1 *Action de soumettre,* χείρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Sujétion, servitude,* δουλεί-α, ας (ἡ). || 3 *Occupation constante,* ἀσχολί-α, ας (ἡ).

Assurance, n. f. 1 *Certitude,* πίστ-ις, εως (ἡ). || 2 *Hardiesse, confiance,* θάρσ-ος, ους (τό). || 3 *Sûreté,* ἀσφάλει-α, ας (ἡ). || 4 *Promesse,* πίστ-ις, εως (ἡ). || 5 *Cautionnement, garantie,* ἐγγύ-η, ης (ἡ).

Assurer, v. tr. 1 *Rendre solide,* βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω. || 2 *Mettre en sûreté,* ἐν ἀσφαλεῖ καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 3 *Affirmer, dire,* φάναι, φημί, fut. φήσ-ω. || 4 *Rendre certain,* πιστὸν ou δῆλον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 5 *Garantir,* ἐγγυᾶσθαι, ἐγγυ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐγγυήσ-ομαι, acc. — ***s'Assurer,*** v. pr. 1 *Se rendre sûr de,* διαβεβαι-οῦσθαι, διαβεβαι-όομαι, οῦμαι, fut. διαβεβαιώσ-ομαι περί, gén. || 2 *Se rendre maître,* κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén. || 3 *Vérifier,* ἀκριβ-οῦν, ἀκριβόω, ῶ, fut. ἀκριβώσ-ω, acc. || 4 *Mettre sa confiance,* πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, dat. — ***Assuré, ée,*** part. passé et adj. 1 *Ferme, stable,* βέβαι-ος, ος ou α, ον (comp. βεβαι-ότερος, sup. βεβαι-ότατος). || 2 *Hardi,* θαῤῥαλέ-ος, α, ον (comp. θαῤῥαλε-ώτερος, sup. θαῤῥαλε-ώτατος). || 3 *Certain, hors de doute,* ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος); πιστ-ός, ή, όν (comp. πιστ-ότερος, sup. πιστ-ότατος). || 4 *Qui est en sûreté,* ἀσφαλ-ής, ής, ές.

Assurément, adv. 1 *Sans aucun doute*, δηλονότι, ἀμέλει. || 2 *Avec assurance*, θαρραλέως, ἀδεῶς.
Assureur, n. m., ἐγγυητ-ής, οῦ (ὁ).
Astérisque, n. m., ἀστερίσκ-ος, ου (ὁ).
Asthmatique, adj., ἀσθματικ-ός, ή, όν.
Asthme, n. m., ἆσθμα, ἄσθματ-ος (τό).
Astragale, n. m., *moulure de colonne*, ἀστράγαλ-ος, ου (ὁ).
Astral, ale, adj., *qui tient aux astres*, ἀστρικ-ός, ή, όν.
Astre, n. m., ἄστρ-ον, ου (τό).
Astreindre, v. tr., ἀναγκάζ-ειν, ἀναγκάζ-ω, fut. ἀναγκάσ-ω, acc. de la personne et celui de la chose. — ***s'Astreindre***, v. pr., ὑποδέχ-εσθαι, ὑποδέχ-ομαι, fut. ὑποδέξ-ομαι, acc.
Astriction, n. f., στύψ-ις, εως (ἡ).
Astringent, ente, adj., στυπτικ-ός, ή, όν; στυφν-ός, ή, όν.
Astrolabe, n. m., *instrument d'astronomie*, ἀστρολάβι-ον, ου (τό).
Astrologie, n. f., ἀστρολογί-α, ας (ἡ).
Astrologique, adj., ἀστρολογικ-ός, ή, όν.
Astrologue, n. m., ἀστρολόγ-ος, ου (ὁ).
Astronome, n. m., ἀστρονόμ-ος, ου (ὁ).
Astronomie, n. f., ἀστρονομί-α, ας (ἡ).
Astronomique, adj., ἀστρονομικ-ός, ή, όν.
Astronomiquement, adv., ἀστρονομικῶς.
Astuce, n. f., πανουργί-α, ας (ἡ); δόλ-ος, ου (ὁ); τέχν-η, ης (ἡ).
Astucieusement, adv., δόλῳ, πανούργως.
Astucieux, euse, adj., πανοῦργ-ος, ος, ον (comp. πανουργ-ότερος, sup. πανουργ-ότατος).
Atelier, n. m., ἐργαστήρι-ον, ου (τό).
Atermoiement, n. m., *délai*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ); προαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Atermoyer, v. tr., προάγ-ειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω, acc.
Athée, n. m., ἄθε-ος, ου (ὁ). || Adj., ἄθε-ος, ος, ον.
Athéisme, n. m., ἀθεΐ-α, ας (ἡ).
Athlète, n. m., ἀθλητ-ής, οῦ (ὁ).
Athlétique, adj., ἀθλητικ-ός, ή, όν.
Atlantique, adj., Ἀτλαντικ-ός, ή, όν.
Atlas, n. m., *recueil de cartes géographiques*, γεωγραφικῶν πινάκων συλλογ-ή, ῆς (ἡ).
Atmosphère, n. f., ἀήρ, ἀέρ-ος (ὁ).
Atmosphérique, adj. L'air atmosphérique, ἀὴρ περιέχ-ων, οντος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Atome, n. m., ἄτομ-ος, ου (ἡ)
Atonie, n. f., ἀτονί-α, ας (ἡ).
Atours, n. m. pl., στολισμ-ός, οῦ (ὁ).
Atrabilaire, adj., μελαγχολικ-ός, ή, όν.
Âtre, n. m., *foyer*, ἑστί-α, ας (ἡ).
Atroce, adj. 1 *Cruel*, ἀπην-ής, ής, ές (comp. ἀπηνέστερος, sup. ἀπηνέ-στατος). || 2 *Affreux, indigne*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).
Atrocement, adv., ἀπηνῶς, δεινῶς.
Atrocité, n. f. 1 *Caractère atroce*, ἀπήνει-α, ας (ἡ). || 2 *Action atroce*, δειν-ὸν πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Atrophie, n. f., *consomption*, ἀτροφί-α, ας (ἡ).
s'Attabler, v. pr., ἀνακλίν-εσθαι, ἀνακλίν-ομαι, fut. ἀνακλινθήσ-ομαι.
Attachant, ante, adj., ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδί-ων, sup. ἥδ-ιστος); ψυχαγωγ-ός, ός, όν.
Attache, n. f. 1 *Lien*, δεσμ-ός, οῦ (ὁ); au plur., δεσμ-ά, ῶν (τά). || 2 *Affection*, ἔρως, ἔρωτ-ος (ὁ); ἐπιθυμί-α, ας (ἡ).
Attachement, n. m., ἔρως, ἔρωτ-ος (ὁ); φιλί-α, ας (ἡ); εὔνοι-α, ας (ἡ); σπουδ-ή, ῆς (ἡ).
Attacher, v. tr. 1 *Joindre fortement*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 2 *Unir l'un à l'autre*, προσαρτ-ᾶν, προσαρτ-άω, ῶ, fut. προσαρτήσ-ω, acc. et le complém. indir. au dat. || 3 *Lier d'amitié*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 4 *Intéresser*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. || 5 *Appliquer, tourner vers*, προσέχ-ειν, προσέχ-ω, fut. προσέξ-ω, acc. et le complém. indir. au dat. || 6 *Rendre affectionné*, φιλικὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***s'Attacher***, v. pr. 1 *Se joindre à*, προσάπτ-εσθαι, προσάπτ-ομαι, fut. προσαφθήσ-ομαι, dat. || 2 *Prendre de l'affection pour*, στέργ-ειν, στέργ-ω, fut. στέρξ-ω, acc. || 3 *S'appliquer à*, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, avec l'acc. || 4 *Suivre partout*, ἐπακολουθ-εῖν, ἐπακολουθ-έω, ῶ, fut. ἐπακολουθήσ-ω, dat. || 5 *Rechercher avec empressement*, φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω, gén. — ***Attaché, ée***, part. passé et adj. 1 *Dépendant de*, ἀκόλουθ-ος, ος, ον, gén. ou dat. || 2 *Affectionné*, εὐμεν-ής, ής, ές; φιλικ-ός, ή, όν.
Attaquable, adj., ἁλωτ-ός, ός, όν.
Attaque, n. f. 1 *Assaut, atteinte*, προσβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Entreprise*, ἐπιχείρησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Reproche, critique*, ψόγ-ος, ου (ὁ); διασυρμ-ός, οῦ (ὁ).
Attaquer, v. tr. 1 *Assaillir*, ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, dat. || 2 *Chercher à nuire*, ἐπιβουλεύ-ειν, ἐπιβουλεύ-ω, fut. ἐπιβουλεύσ-ω, dat. || 3 *Entamer*, ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut. ἅψ-ομαι, gén. || 4 En musique, *commencer un air, un chant*, ἄρχ-ειν, ἄρχ-ω, fut. ἄρξ-ω, gén. ou dat. — ***s'Attaquer***, v. pr. 1 *En venir aux mains*, συμβάλλ-ειν, συμβάλλ-ω, fut. συμβαλ-ῶ. || 2 *Se déclarer contre quelqu'un*, ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut. ἅψ-ομαι, gén.
Atteindre, v. tr. 1 *Frapper de loin*, βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ, acc. || 2 *Rejoindre*, καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, acc. || 3 *Toucher à*, ἐφάπτ-εσθαι, ἐφάπτ-ομαι, fut. ἐφάψ-ομαι, gén. || 4 *Obtenir, parvenir à*, ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι, gén.; en parlant des années, ἐπιβαίν-ειν, ἐπιβαίν-ω, fut. ἐπιβήσ-ομαι, gén. Être atteint d'une maladie, νόσῳ ἁλίσκ-εσθαι, ἁλίσκ-ομαι, fut. ἁλώσ-ομαι Être atteint de

démence, παράνοιαν ὀφλισκάν-ειν, ὀφλισκάν-ω ou ὄφλ-ω, fut. ὀφλήσ-ω. Être atteint et convaincu, *terme de justice*, ἁλίσκ-εσθαι, ἁλίσκ-ομαι, fut. ἁλώσ-ομαι, gén.

Atteinte, n. f. 1 *Action d'atteindre*, προσβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Dommage*, βλάβ-η, ης (ἡ).

Attelage, n. m., ζεῦγ-ος, ους (τό).

Atteler, v. tr., ζευγνύναι, ζεύγνυμι, fut. ζεύξ-ω, acc.

Attenant, ante, adj., προσκείμεν-ος, η, ον.

Attenant, adv. et prép., ἐγγύς, gén.; πλησίον, gén.

Attendant (En), locut. adv., ἐν τῷ μεταξύ. Suivi d'un régime, μεταξύ, gén.; μέχρι ou μέχρις, gén.; πρό, gén. En attendant que, ἕως avec le fut.; ἕως, ἕως ἄν, μέχρις οὗ ἄν, avec le subj.

Attendre, v. tr. 1 *Être dans l'attente*, περιμέν-ειν, περιμέν-ω, fut. περιμεν-ῶ, acc. || 2 *Différer*, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω. Le temps d'attendre, σχολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Espérer* ou *craindre*, προσδοκ-ᾶν, προσδοκ-άω, ῶ, fut. προσδοκήσ-ω, acc.; ἐλπίζ-ειν, ἐλπίζ-ω, fut. ἐλπίσ-ω, acc. || 4 *Être réservé*, μέν-ειν, μέν-ω, fut. μεν-ῶ, acc. || 5 *Attendre après*, c'est-à-dire *avoir besoin de*, δ-εῖσθαι, δ-έομαι, fut. δεήσ-ομαι, gén. — ***s'Attendre à***, v. pr., προσδοκ-ᾶν, προσδοκ-άω, ῶ, fut. προσδοκήσ-ω, acc.; ἐλπίζ-ειν, ἐλπίζ-ω, fut. ἐλπίσ-ω, acc. — ***Attendu, ue***, part. passé et adj., προσδόκιμ-ος, ος, ον. Inattendu, ue, ἀπροσδόκητ-ος, ος, ον.

Attendrir, v. tr. 1 *Amollir*, μαλάσσ-ειν, μαλάσσ-ω, fut. μαλάξ-ω, acc. || 2 *Toucher de pitié*, εἰς ἔλεον ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξω, acc. — ***s'Attendrir***, v. pr., ἐλε-εῖν, ἐλε-έω, ῶ, fut. ἐλεήσ-ω, acc.; οἰκτείρ-ειν, οἰκτείρ-ω, fut. οἰκτερ-ῶ, acc.; συμπάσχ-ειν, συμπάσχ-ω, fut. συμπείσ-ομαι, dat.

Attendrissant, ante, adj., ἐλεειν-ός, ή, όν (comp. ἐλεειν-ότερος, sup. ἐλεειν-ότατος).

Attendrissement, n. m., ἔλε-ος, ου (ὁ); οἶκτ-ος, ου (ὁ).

Attendu, prép. 1 *A cause de*, διά, acc. || 2 *Eu égard à*, κατά, acc. Attendu que, conj., ἐπειδή; avec l'ind. ou l'opt.; διὰ τό, avec l'infin.

Attentat, n. m., τόλμημα, τολμήματ-ος (τό).

Attentatoire, adj., ἐναντί-ος, α, ον, dat. Attentatoire aux lois, παράνομ-ος, ος, ον.

Attente, n. f., προσδοκί-α, ας (ἡ); ἐλπίς, ίδ-ος (ἡ). Contre toute attente, παρὰ δόξαν.

Attenter, v. intr., ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, acc.

Attentif, ive, adj. 1 προσεχ-ής, ής, ές; ἀτεν-ής, ής, ές (comp. ἀτεν-έστερος, sup. ἀτεν-έστατος). || 2 *Empressé*, σπουδαῖ-ος, α, ον (comp. σπουδαι-ότερος, sup. σπουδαι-ότατος).

Attention, n. f. 1 *Application d'esprit*, προσοχ-ή, ῆς (ἡ); σπουδ-ή, ῆς (ἡ); ἐπιμέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Complaisance, égards*, φιλοφροσύν-η, ης (ἡ); θεραπεί-α, ας (ἡ).

Attentivement, adv., προσεχῶς, ἀτενῶς, ἀκριβῶς.

Atténuant, ante, adj. 1 *Qui peut servir d'excuse*, παραιτητικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui adoucit l'idée par le mot*, ὑποκοριστικ-ός, ή, όν.

Atténuation, n. f. 1 *Dépérissement*, φθό-η, ης (ἡ). || 2 *Excuse*, παραίτησ-ις, εως (ἡ).

Atténuer, v tr. 1 *Amincir*, λεπτύν-ειν, λεπτύν-ω, fut. λεπτυν-ῶ, acc. || 2 *Affaiblir, diminuer*, παραλύ-ειν, παραλύ-ω, fut. λύσ-ω, acc. — ***s'Atténuer***, v. p., ἐξασθεν-εῖν, ἐξασθεν-έω, ῶ, fut. ἐξασθενήσ-ω. — ***Atténué, ée***, part. passé et adj., ἐλάσσων, ων, ον. Atténué par la maladie, le jeûne, etc., ἐκτετηκ-ώς, υῖα, ός.

Atterrage, n. m., *lieu où l'on prend terre*, ὅρμ-ος, ου (ὁ).

Atterrer, v. tr. 1 *Renverser*, καταβάλλ-ειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ, acc. || 2 *Étonner*, καταπλήσσ-ειν, καταπλήσσ-ω, fut. καταπλήξ-ω, acc. — ***Atterré, ée***, part. passé et adj., ἔκπληκτ-ος, ος, ον.

Atterrir, v. intr., *prendre terre*, ὁρμίζ-εσθαι, ὁρμίζ-ομαι, fut. ὁρμίσ-ομαι.

Atterrissement, n. m., *terre d'alluvion*, πρόσχωμα, προσχώματ-ος (τό).

Attestation, n. f., ἐπιμαρτυρί-α, ας (ἡ).

Attester, v. tr. 1 *Certifier*, ἐπιμαρτυρ-εῖν, ἐπιμαρτυρ-έω, ῶ, fut. ἐπιμαρτυρήσ-ω, acc. || 2 *Prendre à témoin*, μαρτύρ-εσθαι, μαρτύρ-ομαι, fut. μαρτυρ-οῦμαι, acc.

Atticisme, n. m., *délicatesse de langage*, ἀττικισμ-ός, οῦ (ὁ). Affecter l'atticisme, ἀττικίζ-ειν, ἀττικίζ-ω, fut. ἀττικίσ-ω.

Atticiste, n. m., *qui imite les auteurs attiques*, ἀττικιστ-ής, οῦ (ὁ).

Attiédir, v. tr., ἀποψύχ-ειν, ἀποψύχ-ω, fut. ἀποψύξ-ω, acc. — ***s'Attiédir***, v. pr., *se relâcher*, μαλακίζ-εσθαι, μαλακίζ-ομαι, fut μαλακισθήσ-ομαι; ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω. — ***Attiédi, ie***, part. passé et adj., χλιαρ-ός, ά, όν; ψυχρ-ός, ά, όν.

Attiédissement, n. m. 1 *Refroidissement*, ἀπόψυξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Relâchement*, ἔνδοσ-ις, εως (ἡ); ἄνεσ-ις, εως (ἡ); ψυχρότης, ψυχρότητ-ος (ἡ).

Attifer, v. tr., *parer avec recherche*, κομμοῦν, κομμ-όω, ῶ, fut. κομμώσ-ω, acc. — ***s'Attifer***, v. pr., καλλωπίζ-εσθαι, καλλωπίζ-ομαι, fut. καλλωπίσ-ομαι. — ***Attifé, ée***, part. passé et adj., κομμωτικ-ός, ή, όν.

Attique, adj., ἀττικ-ός, ή, όν.

Attirail, n. m., παρασκευ-ή, ῆς (ἡ).

Attirant, ante, adj., ἐπαγωγ-ός, ός, όν.

Attirer, v. tr., ἐφέλκ-ειν, ἐφέλκ-ω, fut. ἐφέλξ-ω, acc.; ἐπάγ-ειν, ἐπάγ-ω, fut. ἐπάξ-ω, acc., et le complém. indir. à l'acc. avec πρός. — ***s'Attirer***, v. pr., *gagner, obtenir*, κτ-ᾶσθαι, κτ-άομαι, ῶμαι, fut. κτήσ-ομαι, acc.

Attiser, v. tr. Attiser le feu, ὑποσκαλεύ-ειν, ὑποσκαλεύ-ω, fut. ὑποσκαλεύσ-ω, acc. Atti-

ser la colère, παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ, acc.
Attitrer, v. tr., *accréditer*, συνιστάναι, συνίστημι, fut. συστήσ-ω, acc. — ***Attitré, ée,*** part. passé et adj. 1 *Qui est en titre*, καθεστηκ-ώς, υῖα, ός. || 2 *Aposté, suborné*, ὑποπεμπτ-ός, ός, όν. || 3 *Habituel*, συνήθ-ης, ης, ες.
Attitude, n. f., σχῆμα, σχήματ-ος (τό).
Attouchement, n. m., ψαῦσ-ις, εως (ἡ); ἁφ-ή, ῆς (ἡ).
Attractif, **ive**, adj., ἑλκτικ-ός, ή, όν.
Attraction, n. f., ἕλξ-ις, εως (ἡ).
Attraire, v. tr., ἕλκ-εσθαι, ἕλκ-ομαι, fut. ἕλξ-ομαι, acc.
Attrait, n. m., δελέασμα, δελεάσματ-ος (τό); θέλγητρ-ον, ου (τό).
Attrape, n. f., ἀπάτ-η, ης (ἡ).
Attraper, v. tr. 1 *Atteindre en courant, prendre sur le fait*, καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, acc. || 2 *Atteindre, obtenir*, ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι, gén. || 3 *Tromper*, ἀπατᾷν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω. || 4 *Dérober par surprise*, ὑφαιρ-εῖσθαι, ὑφαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. ὑφαιρήσ-ομαι, acc.
Attrayant, **ante**, adj., ἐπαγωγ-ός, ός, όν (comp. ἐπαγωγ-ότερος, sup. ἐπαγωγ-ότατος).
Attribuer, v. tr. 1 *Assigner, donner en partage*, προςνέμ-ειν, προςνέμ-ω, fut. προςνεμ-ῶ, acc. et le complém. indir. au dat. || 2 *Imputer*, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω (irrég.), acc. — ***s'Attribuer,*** v. pr., ἑαυτῷ περιποι-εῖν, περιποι-έω, ῶ, fut. περιποιήσ-ω, acc.
Attribut, n. m. 1 *Signe distinctif*, ἐπίσημον, ου (τό); ἰδίωμα, ἰδιώματ-ος (τό). || 2 *Terme de grammaire*, κατηγόρημα, κατηγορήματ-ος (τό).
Attribution, n. f. 1 *Action d'attribuer*, ἀπονομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Portion assignée*, μοῖρ-α, ας (ἡ).
Attristant, **ante**, adj., ἀνιαρ-ός, ά, όν; λυπηρ-ός, ά, όν.
Attrister, v. tr., λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc. — ***s'Attrister,*** v. pr., ἀθυμ-εῖν, ἀθυμ-έω, ῶ, fut. ἀθυμήσ-ω.
Attrition, n. f., μετάνοι-α, ας (ἡ).
Attroupement, n. m., συνάθροισμα, συναθροίσματ-ος (τό); συναγυρμ-ός, οῦ (ὁ).
Attrouper, v. tr., συναθροίζ-ειν, συναθροίζ-ω, fut. συναθροίσ-ω, acc. — ***s'Attrouper,*** v. pr., συνίστασθαι, συνίσταμαι, fut. συστήσ-ομαι. — ***Attroupé, ée,*** part. passé et adj., ἀθρό-ος, ος, ον.
Aubade, n. f., *concert donné le matin*, ὄρθρι-ος συμφωνί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Aubaine, n. f., *gain inespéré*, ἕρμαι-ον, ου (τό).
Aube, n. f. 1 *Point du jour*, ὄρθρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Vêtement ecclésiastique*, χιτών, ῶν-ος (ὁ).
Aubépine, n. f., λευκάκανθ-α, ης (ἡ).
Auberge, n. f., πανδοχεῖ-ον, ου (τό); κατάλυσ-ις, εως (ἡ).
Aubergiste, n. m., πανδοχ-εύς, έως (ὁ). Nom f., πανδοκεύτρι-α, ας (ἡ).
Aubier, n. m., *couche tendre entre l'écorce et le bois*, στέαρ, στέατ-ος (τό).
Aubifoin, n. m., *plante*, κύαν-ος, ου (ὁ).
Aubin, n. m., *le blanc de l'œuf*, λεύκωμα, λευκώματ-ος (τό).
Aucun, **une**, adj. 1 *Sans négation*, τὶς, τὶς, τὶ, gén. τινός. S'écrit presque toujours sans accent vu qu'il est enclitique. || 2 *Avec négation*, οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν. Quand il y a défense, et dans les phrases subordonnées, on traduit par μηδείς, μηδεμία, μηδέν. Aucun des deux, οὐδέτερ-ος, α, ον, ou μηδέτερ-ος, α, ον.
Aucunement, adv., οὐδαμῶς, et dans les phrases subordonnées μηδαμῶς.
Audace, n. f., τόλμ-α, ης (ἡ); θάρσ-ος, ους (τό).
Audacieusement, adv., τολμηρῶς, θρασέως.
Audacieux, **euse**, adj., τολμηρ-ός, ά, όν (comp. τολμηρ-ότερος, sup. τολμηρ-ότατος)
Audience, n. f. 1 *Accès près d'un supérieur*, πρόσοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Assemblée judiciaire*, συνέδρι-ον, ου (τό); δικαστήρι-ον, ου (τό). Tenir audience, συνεδρεύ-ειν, συνεδρεύ-ω, fut. συνεδρεύσ-ω.
Audiencier, n. m., *huissier*, κήρυξ, κήρυκ-ος (ὁ); δήμι-ος, ου (ὁ).
Auditeur, n. m., ἀκροατ-ής, οῦ (ὁ).
Auditif, **ive**, adj., ἀκουστικ-ός, ή, όν.
Audition, n. f. 1 *Action d'entendre*, ἀκο-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Action d'écouter*, ἀκρόασ-ις, εως (ἡ).
Auditoire, n. m., ἀκροατήρι-ον, ου (τό).
Auge, n. f., σκάφ-η, ης (ἡ).
Augment, n. m., *terme de grammaire*, αὔξησ-ις, εως (ἡ).
Augmentatif, **ive**, adj., αὐξητικ-ός, ή, όν.
Augmentation, n. f., αὔξησ-ις, εως (ἡ).
Augmenter, v. tr., αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc. — ***s'Augmenter,*** v. pr., ou ***Augmenter,*** v. intr., ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω.
Augural, **ale**, adj., οἰωνοσκοπικ-ός, ή, όν.
Augure, n. m. 1 *Devin*, οἰωνοσκόπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Présage tiré des oiseaux*, οἰων-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Conjecture*, τεκμήρι-ον, ου (τό)
Augurer, v. tr., τεκμαίρ-εσθαι, τεκμαίρ-ομαι, fut. τεκμαρ-οῦμαι, acc.
Auguste, adj., σεβαστ-ός, ή, όν; σεμν-ός, ή, όν (comp. σεμν-ότερος, sup. σεμν-ότατος)
Aujourd'hui, adv. 1 *Ce jour-ci*, σήμερον, τήμερον. || 2 *A présent*, νῦν, τὰ νῦν. Hommes d'aujourd'hui, οἱ νῦν ὄντες, οἱ ἐφ' ἡμῶν
Aulique, ad., αὐλικ-ός, ή, όν.
Aumône, n. f., ἐλεημοσύν-η, ης (ἡ).
Aumônier, n. m., ἱερ-εύς, έως (ὁ).
Aunage, n. m., μέτρησ-ις, εως (ἡ).
Aune, n. m., *arbre*, κλήθρα, ας (ἡ). || Nom f., *ancienne mesure*, ὀργυι-ά, ᾶς (ἡ).

Auner, v. tr., *mesurer à l'aune*, μετρ-εῖν, μετρ-έω, ῶ, fut. μετρήσ-ω, acc.

Auparavant, adv., πρότερον, πρίν.

Auprès, adv., ἐγγύς, πλησίον. Auprès de, prép., *sans mouvement*, παρά, dat.; ἐγγύς, gén.; *avec mouvement*, πρός, παρά, acc. Auprès de, *en comparaison de*, παρά, πρός, acc. D'auprès de, ἐγγύθεν, ἀπό, gén.

Auréole, n. f., ἀκτινοβολί-α, ας (ἡ).

Auriculaire, adj., ὠτικ-ός, ή, όν. Témoin auriculaire, αὐτήκο-ος μάρτυρ, μάρτυρ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Aurore, n. f. 1 *Soleil levant*, ἕ-ως, gén. ἕ-ω, dat. ἕ-ῳ, acc. ἕ-ω. Dès l'aurore, ἅμα ἕῳ. || 2 *Commencement, début*, ὑπαρχ-ή, ῆς (ἡ); προοίμι-ον, ου (τό).

Aurore, adj., κρόκιν-ος, η, ον.

Auspice, n. m., οἰων-ός, οῦ (ὁ). Sous d'heureux auspices, αἰσίως. Sous de mauvais auspices, ἀπαισίως

Aussi, adv. 1 *Autant*, οὕτω et οὕτως devant une voyelle. Le *que* suivant se rend par ὡς. On traduit aussi par οὐδὲν ἧττον, *pas moins*, et le *que* se rend par ἤ avec le même cas que devant. Aussi grand, τοσοῦτ-ος, τοσαύτ-η, τοσοῦτ-ο. Aussi grand que, ὅσ-ος, η, ον; ἡλίκ-ος, η, ον. || 2 *Pareillement, de plus, encore*, καί. Moi aussi, καὶ ἐγώ, κἀγώ. || 3 *Voilà pourquoi*, διὸ καί, τούτου ἕνεκα, οὐκοῦν.

Aussitôt, adv., εὐθύς, αὐτίκα, παραχρῆμα. Aussitôt que, *dès que*, ἐπειδὴ τάχιστα avec l'indic.; devant un futur, ἐπειδὰν τάχιστα avec le subj. Aussitôt que, *aussi promptement*, ἅμα, dat.; ὁμοῦ, dat.

Austère, adj., αὐστηρ-ός, ά, όν (comp. αὐστηρ-ότερος, sup. αὐστηρ-ότατος).

Austèrement, adv., αὐστηρῶς, σκληρῶς.

Austérité, n. f., αὐστηρότης, αὐστηρότητ-ος (ἡ).

Austral, ale, adj., μεσεμβριν-ός, ή, όν.

Autan, n. m., *vent du midi*, νότ-ος, ου (ὁ).

Autant, adv., *également*, τοσοῦτον. Autant que, ὅσον, ὅσονπερ. Autant qu'il est en moi, ὅσον ἐπ' ἐμοί ἐστι, τὸ κατ' ἐμέ. Autant que jamais, ὡς ὅτε μάλιστα. Autant de, τοσοῦτον, gén., ou τοσοῦτ-ος, τοσαύτ-η, τοσοῦτ-ο qui s'accordent avec le nom. Autant de fois, τοσαυτάκις. Autant de fois que, ὁσάκις. D'autant plus, ὅσῳ μᾶλλον. D'autant que, *attendu que*, ἐπεὶ καί.

Autel, n. m., βωμ-ός, οῦ (ὁ).

Auteur, n. m. et f. 1 *Première cause*, αἴτι-ος, α, ον. || 2 *Écrivain*, συγγραφ-εύς, έως (ὁ). Auteur de tragédie, τραγῳδοδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ). Auteur de comédie, κωμῳδοδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ). Sans nom d'auteur, ἀδέσποτ-ος, ος, ον. || 3 *Chef d'une race, d'une famille*, ἀρχηγέτ-ης, ου (ὁ).

Authenticité, n. f., αὐθεντί-α, ας (ἡ).

Authentique, adj., αὐθεντικ-ός, ή, όν.

Authentiquement, adv., αὐθεντικῶς.

Autographe, adj., αὐτόγραφ-ος, ος, ον. Pris substantivement, αὐτόγραφ-ον γράμμα, γράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Automate, n. m., αὐτόματ-ον, ου (τό).

Automnal, ale, adj., ὀπωριν-ός, ή, όν; φθινοπωριν-ός, ή, όν.

Automne, n. m., μετόπωρ-ον, ου (τό).

Autorisation, n. f., ἐξουσί-α, ας (ἡ).

Autoriser, v. tr. 1 *Accorder la permission*, ἐξουσίαν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω et le nom de la personne au dat. || 2 *Donner de l'autorité*, κυρ-οῦν, κυρ-όω, ῶ, fut. κυρώσ-ω, acc. || 3 *Conseiller à*, συγχωρ-εῖν, συγχωρ-έω, ῶ, fut. συγχωρήσ-ω, acc. — ***s'Autoriser***, v. pr. 1 *Se faire fort d'un exemple*, παράδειγμα προβάλλ-εσθαι, προβάλλ-ομαι, fut. προβαλ-οῦμαι. || 2 *Prendre de la force, de la consistance*, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω. — ***Autorisé, ée***, part. passé et adj., *qui a pris force de loi*, κύρι-ος, α, ον.

Autorité, n. f. 1 *Pouvoir d'agir sans contrôle*, αὐθεντί-α, ας (ἡ). || 2 *Droit de commander*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 3 *Commandement*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); δύναμ-ις, εως (ἡ); κράτ-ος, ους (τό). || 4 *Crédit*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). || 5 *Garantie*, ἐγγύ-η, ης (ἡ). || 6 *Citation*, μαρτυρί-α, ας (ἡ).

Autour, n. m., *oiseau*, ἱέραξ, ἱέρακ-ος (ὁ).

Autour, adv., *alentour*, πέριξ, κύκλῳ. Autour de, loc. prép., περί, acc.

Autre, adj. 1 *Entre plusieurs*, ἄλλ-ος, η, ο. Le *que* se traduit par ἤ avec le même cas que devant. || 2 *En parlant de deux*, ἕτερος, α, ον. L'un l'autre, les uns les autres, avec l'idée de réciprocité, ἀλλήλ-οι, αι, α (inusité au nominatif; mais les autres cas sont d'un emploi fréquent). De part et d'autre, ἑκατέρωθι. || 3 *Différent*, ἕτερ-ος, α, ον; ἑτεροῖ-ος, α, ον; ἀλλοῖ-ος, α, ον. Le *que* se traduit par ἤ avec le même cas que devant ou par le gén. comme avec les comparatifs. Autre part, *sans mouvement*, ἄλλοθι; *avec mouvement*, ἄλλοσε.

Autrefois, adv., πάλαι, ποτέ. Ce dernier se place toujours après un mot.

Autrement, adv., ἄλλως et ἑτέρως, s'il s'agit d'une alternative. Autrement, dans le sens de *sinon, sans cela*, εἰ δὲ μή.

Autruche, n. f., στρουθ-ός, οῦ (ἡ).

Autrui, n. m., ἄλλ-ος τις, τιν-ός. Les deux mots se déclinent. D'autrui, ἀλλότρι-ος, α, ον.

Auvent, n. m., στέγασμα, στεγάσματ-ος (τό).

Auxiliaire, adj., ἐπικουρικ-ός, ή, όν.

Aval (En), adv., *en descendant*, κάτω.

Avalanche, n. f., χιόνος καταφορ-ά, ᾶς (ἡ).

Avaler, v. tr. 1 *Ingérer dans l'estomac*, βροχθίζ-ειν, βροχθίζ-ω, fut. βροχθίσ-ω, acc.; καταπίν-ειν, καταπίν-ω, fut. καταπί-ομαι (irrég.), acc. || 2 Au fig., *dévorer*, comme dans cette locution *avaler un affront*, καταπέπτ-ειν, καταπέπτ-ω, fut. καταπέψ-ω, acc.

Avance, n. f. 1 *Ce qui déborde, ce qui fait saillie*, ἐξοχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Temps que l'on*

gagne sur un autre, προτέρημα, προτερήματ-ος (τό). || Au pluriel, 1 *Argent donné d'avance*, προκαταβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Les premiers pas dans une réconciliation*, συνάλλαξ-ις, εως (ἡ). D'avance ou par avance, πρότερον.

Avancement, n. m. 1 *Progrès*, προκοπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Action de monter en dignité*, προαγωγ-ή, ῆς (ἡ).

Avancer, v. tr. 1 *Pousser en avant*, προάγειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω, acc. || 2 *Étendre en avant*, προτείν-ειν, προτείν-ω, fut. προτεν-ῶ, acc. || 3 *Élever en dignité*, προάγειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω, acc. || 4 *Dire, mettre en avant*, λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. λέξ-ω, acc. || 5 *Payer d'avance*, προκαταβάλλ-ειν, προκαταβάλλ-ω, fut. προκαταβαλ-ῶ, acc. || 6 *Accélérer*, ἐπιταχύν-ειν, ἐπιταχύν-ω, fut. ἐπιταχυν-ῶ, acc. — ***Avancer***, v. intr. 1 *Aller en avant*, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω; προβαίν-ειν, προβαίν-ω, fut. προβήσ-ομαι. || 2 *Faire des progrès*, προκόπτ-ειν, προκόπτ-ω, fut. προκόψ-ω. || 3 *Déborder, être en saillie*, προέχ-ειν, προέχ-ω, fut. προέξ-ω. || 4 *Tirer à sa fin*, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω. — ***s'Avancer***, v. pr. 1 *Aller en avant, se pousser en avant*, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω. || 2 *Aller jusqu'à*, προσέρχ-εσθαι, προσέρχ-ομαι, fut. προσελεύσ-ομαι. || 3 *S'engager*, προκινδυνεύ-ειν, προκινδυνεύ-ω, fut. προκινδυνεύσ-ω. — ***Avancé, ée***, part. passé et adj. 1 *Qui s'avance*, προβεβηκ-ώς, υῖα, ός. Garde avancée, προφυλακ-ή, ῆς (ἡ). Sentinelle avancée, προφύλαξ, προφύλακ-ος (ὁ). || 2 *En parlant de la nuit, de la vieillesse*, βαθ-ύς, εῖα, ύ. || 3 *Précoce*, πρόωρ-ος, ος, ον; προώρι-ος, ος, ον. || 4 *Trop mûr, qui commence à se gâter*, φθίν-ων, ουσα, ον.

Avanie, n. f., ὕβρ-ις, εως (ἡ); ὕβρισμα, ὑβρίσματ-ος (τό).

Avant, prép., πρό, gén. — ***Avant***, adv., πρότερον, πρόσθεν. *Profondément*, βαθέως. *Loin*, πόῤῥω. Avant de ou avant que, πρότερον ou πρὶν ἤ suivi de l'indic. On emploie le subj. quand le premier verbe est à un temps secondaire. Plus souvent on tourne par l'infinitif.

Avantage, n. m. 1 *Utilité*, συμφέρ-ον, οντος (τό); ὠφέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Supériorité*, πλεονέκτημα, πλεονεκτήματ-ος (τό).

Avantager, v. tr. 1 *Traiter plus favorablement*, πλέον διδ-όναι, δίδ-ωμι, fut. δώσ-ω, dat. || 2 *Donner une partie de ses biens*, ἀπουσιάζ-ειν, ἀπουσιάζ-ω, fut. ἀπουσιάσ-ω εἰς, acc.

Avantageusement, adv. 1 *Utilement*, συμφερόντως, ὠφελίμως, χρησίμως. || 2 *Favorablement*, εὖ, καλῶς, εὐκαίρως, ἐπιτηδείως. || 3 *Heureusement*, εὐτυχῶς, καλῶς.

Avantageux, euse, adj. 1 *Utile*, χρήσιμ-ος, ος ou η, ον (comp. χρησιμ-ώτερος, sup. χρησιμ-ώτατος); λυσιτελ-ής, ής, ές (comp. λυσιτελ-έστερος, sup. λυσιτελ-έστατος). || 2 *Favorable*, en parlant du terrain, des circonstances, εὔκαιρ-ος, ος, ον; ἐπιτήδει-ος, ος, ον (comp. ἐπιτηδει-ότερος, sup. ἐπιτηδει-ότατος). || 3 *Favorable, flatteur*, καλ-ός, ή, όν (comp. καλλ-ίων, sup. κάλλ-ιστος). || 4 *Distingué, remarquable*, ἐξαίρετ-ος, ος, ον. || 5 *Heureux*, χρηστ-ός, ή, όν. || 6 *Présomptueux*, μεγάλαυχ-ος, ος, ον.

Avant-bras, n. m., καρπ-ός, οῦ (ὁ).

Avant-corps, n. m., *partie saillante d'un édifice*, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ οἰκήματος.

Avant-cour, n. f., προαύλι-ον, ου (τό).

Avant-coureur, n. m., πρόδρομ-ος, ου (ὁ); προάγγελ-ος, ου (ὁ).

Avant-courrière, n. f., πρόδρομ-ος, ου (ἡ); προκέλευθ-ος, ου (ἡ).

Avant-dernier, ère, adj., προτελευταῖ-ος, α, ον.

Avant-garde, n. f., πρόταξ-ις, εως (ἡ).

Avant-goût, n. m., πρόγευμα, προγεύματ-ος (τό); προαίσθησ-ις, εως (ἡ).

Avant-hier, adv., πρώην, πρόχθες.

Avant-poste, n. m., προφυλακ-ή, ῆς (ἡ).

Avant-propos, n. m., προοίμι-ον, ου (τό); πρόλογ-ος, ου (ὁ).

Avant-scène, n. f., προσκήν-ιον, ου (τό); λογεῖ-ον, ου (τό).

Avant-toit, n. m., προστέγι-ον, ου (τό).

Avant-veille, n. f., δευτέρ-α, ας (ἡ) (sous-ent. ἡμέρα).

Avare, adj. 1 *Qui aime l'argent*, φιλάργυρ-ος, ος, ον (comp. φιλαργυρ-ώτερος, sup. φιλαργυρ-ώτατος). || 2 *Chiche, qui épargne*, φειδωλ-ός, ός ou ή, όν (comp. φειδωλ-ότερος, sup. φειδωλ-ότατος).

Avarement, adv., φειδωλ-ῶς.

Avarice, n. f., φιλαργυρί-α, ας (ἡ). Avarice sordide, ῥυπαρί-α, ας (ἡ).

Avaricieux, euse, adj., μικρολόγ-ος, ος, ον (comp. μικρολογ-ώτερος, sup. μικρολογ-ώτατος).

Avarie, n. f., βλάβ-η, ης (ἡ); φθορ-ά, ᾶς (ἡ).

Avarié, ée, part. passé et adj., διεφθορ-ώς, υῖα, ός.

A-vau-l'eau, loc. adv., *en suivant le fil de l'eau*, κατὰ ῥοῦν. Tout est à-vau-l'eau, πάντα ἔῤῥει (du verbe ἔῤῥω).

Avec, prép., σύν, dat.; μετά, gén. Avec, désignant l'instrument, se rend par le dat. seul ou précédé de la prép. ἐν. Tuer avec une épée, τῷ ξίφει ou ἐν τῷ ξίφει ἀποκτείνειν. D'avec, ἀπό, gén. Avec, employé pour *malgré*, se tourne par *cependant* : Avec cela, c'est-à-dire *malgré cela*, ὅμως γε; ὅμως γε μήν. On le tourne aussi par *quoique* : Avec toute sa sagesse, c'est-à-dire *quoiqu'il soit sage*, εἰ καὶ σωφρονεῖ.

Aveindre, v. tr., λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, acc.

Aveline, n. f., λεπτοκάρυ-ον, ου (τό).

Avenant, ante, adj., *gracieux*, χαρί-εις, εσσα, εν (comp. χαρι-έστερος, sup. χαρι

ἔστατος). A l'avenant, *semblablement*, κατὰ λόγον.

Avénement, n. m. 1 *Arrivée*, ἄφιξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Élévation au trône, au pouvoir*, κατάστασ-ις, εως (ἡ).

Avenir ou **Advenir**, v. intr., *arriver*, συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω, fut. συμβήσ-ομαι. L'avenir, n. m., μέλλ-ον, οντος (τό).

Aventure, n. f., συμφορ-ά, ᾶς (ἡ). La bonne aventure, χρησμολογί-α, ας (ἡ). A l'aventure, loc. adv., ἀπὸ τύχης, τύχῃ, τυχόν.

Aventurer, v. tr., ὑποβάλλ-ειν, ὑποβάλλ-ω, fut. ὑποβαλ-ῶ, acc. — ***s'Aventurer***, v. pr., κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω.

Aventureux, euse, adj. 1 *Hasardeux*, ἐπικίνδυν-ος, ος, ον (comp. ἐπικινδυν-ότερος, sup. ἐπικινδυν-ότατος). || 2 *Qui aime à s'exposer*, φιλοκίνδυν-ος, ος, ον.

Aventurier, ière, n. m. et f., ῥᾳδιουργ-ός, οῦ (ὁ, ἡ).

Avenue, n. f. 1 *Chemin pour arriver*, ἔφοδ-ος, ου (ἡ); εἴσοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Allée d'arbres*, ὄρχ-ος, ου (ὁ).

Avérer, v. tr., *vérifier*, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc. — ***Avéré, ée***, part. passé et adj., κατάδηλ-ος, ος, ον; πρόδηλ-ος, ος, ον.

Averse, n. f., ὄμβρ-ος, ου (ὁ).

Aversion, n. f., ἀπέχθει-α, ας (ἡ).

Avertir, v. tr. 1 *Faire penser à*, παραιν-εῖν, παραιν-έω, ῶ, fut. παραινέσ-ω, le nom de la chose à l'acc. et celui de la personne au dat.; ὑπομιμνήσκ-ειν, ὑπομιμνήσκ-ω, fut. ὑπομνήσ-ω, avec deux accusatifs. || 2 *Éclairer de ses avis*, νουθετ-εῖν, νουθετ-έω, ῶ, fut. νουθετήσ-ω, acc. || 3 *Informer*, ἀπαγγέλλ-ειν, ἀπαγγέλλ-ω, fut. ἀπαγγελ-ῶ, acc.

Avertissement, n. m., ὑπόμνημα, ὑπομνήματ-ος (τό); νουθεσί-α, ας (ἡ). Avertissement d'un livre, πρόλογ-ος, ου (ὁ).

Aveu, n. m. 1 *Action d'avouer*, ὁμολογί-α, ας (ἡ). || 2 *Approbation*, γνώμ-η, ης (ἡ).

Aveugle, adj., au propre et au figuré, τυφλ-ός, ή, όν (comp. τυφλ-ότερος, sup. τυφλ-ότατος).

Aveuglement, n. m., τυφλότης, τυφλότητ-ος (ἡ).

Aveuglément, adv., ἀλόγως, ἀλογίστως.

Aveugler, v. tr., τυφλ-οῦν, τυφλ-όω, ῶ, fut. τυφλώσ-ω, acc. — ***s'Aveugler***, v. pr., παρορ-ᾶν, παρορ-άω, ῶ, fut. παρόψ-ομαι, acc.; ἀμβλυώττ-ειν, ἀμβλυώττ-ω, fut. ἀμβλυώξ-ω πρός, acc.

Avide, adj. 1 *Désireux*, ἐπιθυμητικ-ός, ή, όν, gén. || 2 *Plein d'un désir ardent*, ἄπληστ-ος, ος, ον, gén.

Avidement, adv., ἀπλήστως.

Avidité, n. f., ἀπληστί-α, ας (ἡ).

Avilir, v. tr., ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω, acc.

Avilissement, n. m., ταπείνωσ-ις, εως (ἡ)

Aviné, ée, part. passé et adj., οἰνοβρεχ-ής, ής, ές.

Aviron, n. m., πλάτ-η, ης (ἡ).

Avis, n. m. 1 *Opinion*, γνώμ-η, ης (ἡ). A mon avis, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. De l'avis de tout le monde, ὁμολογουμένως. || 2 *Conseil*, συμβουλ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Précepte*, παράγγελμα, παραγγέλματ-ος (τό). || 4 *Nouvelle*, ἀγγελί-α, ας (ἡ).

Aviser, v. tr. 1 *Avertir*, νουθετ-εῖν, νουθετ-έω, ῶ, fut. νουθετήσ-ω, acc. || 2 *Apercevoir*, καθορ-ᾶν, καθορ-άω, ῶ, fut. κατόψ-ομαι, acc. || 3 *Réfléchir*, βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι. — ***s'Aviser*** de, v. pr., ἐπινο-εῖν, ἐπινο-έω, ῶ, fut. ἐπινοήσ-ω, acc. — ***Avisé, ée***, part. passé et adj., φρόνιμ-ος, ος, ον (comp. φρονιμ-ώτερος, sup. φρονιμ-ώτατος).

Avitaillement, n. m., *approvisionnement*, ἐπισιτισμ-ός, οῦ (ὁ).

Avitailler, v. tr., ἐπισιτίζ-ειν, ἐπισιτίζ-ω, fut. ἐπισιτίσ-ω, acc.

Aviver, v. tr., *rendre plus vif, plus brillant*, λαμπρύν-ειν, λαμπρύν-ω, fut. λαμπρυν-ῶ, acc.

Avocasser, v. intr., δικολογ-εῖν, δικολογ-έω, ῶ, fut. δικολογήσ-ω.

Avocat, n. m. 1 *Orateur judiciaire*, δικολόγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Défenseur*, συνήγορ-ος, ου (ὁ).

Avoine, n. f., βρόμ-ος ou βρῶμ-ος, ου (ὁ).

Avoir, v. tr. 1 *Posséder*, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. On tourne aussi par le verbe *être* : J'ai un champ, ἔστι μοι ἀγρός. || 2 *Avoir en partage*, μετέχ-ειν, μετέχ-ω, fut. μεθέξ-ω, gén. Avoir à, *suivi d'un inf.*, ἔχειν avec l'inf. N'avoir que faire de, c'est-à-dire *n'avoir pas besoin de*, οὐδὲν δ-εῖσθαι, δ-έομαι, fut. δεήσ-ομαι, gén. N'avoir qu'à, se tourne par *il est permis* : Il n'a qu'à dire, ἔξεστιν αὐτῷ λέγειν. En avoir à quelqu'un, *lui en vouloir*, δυσχεραίν-ειν, δυσχεραίν-ω, fut. δυσχερααν-ῶ, dat. Y avoir, se tourne par le verbe *être* : Il y a des hommes, εἰσὶν ἄνθρωποι. Il y eut un temps où, ἦν χρόνος ὅτε. Il n'y a pas moyen que, οὐκ ἔστιν ὅπως.

Avoisiner, v. tr., γειτνι-ᾶν, γειτνι-άω, ῶ, fut. γειτνιάσ-ω, dat.

Avortement, n. m., ἔκτρωσ-ις, εως (ἡ); ἄμβλωσ-ις, εως (ἡ).

Avorter, v. intr., 1 ἐκτιτρώσκ-ειν, ἐκτιτρώσκ-ω, fut. ἐκτιτρώσ-ω. || 2 *Échouer*, σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι.

Avorton, n. m., ἔκτρωμα, ἐκτρώματ-ος (τό).

Avouer, v. tr. 1 *Convenir*, ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω. || 2 *Reconnaître*, ἀναδέχ-εσθαι, ἀναδέχ-ομαι, fut. ἀναδέξ-ομαι. || 3 *Ratifier, approuver*, κυρ-οῦν, κυρ-όω, ῶ, fut. κυρώσ-ω, acc.

Avril, n. m., ἀπρίλι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Axe, n. m., ἄξ-ων, ονος (τό).

Axiome, n. m., ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό).

Azur, n. m., *couleur bleue*, κύαν-ος, ου (ὁ).

Azuré, ée, adj., κυάνε-ος, α, ον.

Azyme, adj., *sans levain*, ἄζυμ-ος, ος, ον.

B

B, seconde lettre de l'alphabet, n. m., βῆτα, indécl. (τό).
Babil, n. m., λαλι-ά, ᾶς (ἡ).
Babillard, arde, adj., λάλ-ος, η, ον (comp. λαλ-ίστερος, sup. λαλ-ίστατος). Pris substant., ἀδόλεσχ-ος, ου (ὁ et ἡ).
Babiller, v. intr., λαλ-εῖν, λαλ-έω, ῶ, fut. λαλήσ-ω. En parlant des petits oiseaux, μινυρίζ-ειν, μινυρίζ-ω, fut. μινυρίσ-ω.
Babine, n. f., *grosse lèvre*, χεῖλ-ος, εος, ους (τό).
Babiole, n. f., παιγνίδι-ον, ου (τό).
Bâbord, n. m., *la gauche d'un vaisseau*, τῆς νεὼς ἀριστερ-ά, ῶν (τά).
Babouche, n. f., *pantoufle*, εὐμαρ-ίς, ίδος (ἡ).
Babouin, n. m. 1 *Singe*, πίθηκ-ος, ου (ὁ); κυνοκέφαλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Marmouset*, μορμ-ώ, όος, οῦς (ἡ).
Bac, n. m., *bateau*, πορθμεῖ-ον, ου (τό).
Baccalauréat, n. m., δοκιμασί-α, ας (ἡ); δοκιμαστήρι-ον, ου (τό).
Bacchanal, n. m., θόρυβ-ος, ου (ὁ).
Bacchanales, n. f. pl. 1 *Fêtes de Bacchus*, Διονύσι-α, ων (τά). || 2 Au sing., *fête tumultueuse*, ὄργι-α, ων (τά). || 3 *Partie de débauche*, κῶμ-ος, ου (ὁ).
Bacchante, n. f., βάκχ-η, ης (ἡ).
Bâche, n. f., *pièce de cuir qui recouvre les voitures*, σκέπασμα, σκεπάσματ-ος (τό).
Bachelier, n. m., δοκιμασθ-είς, έντος (ὁ).
Bachique, adj., βακχικ-ός, ή, όν.
Bachot, n. m., *petit bateau*, πορθμίδι-ον, ου (τό).
Bâcler, v. tr., *faire à la hâte*, αὐτοσχεδιάζ-ειν, αὐτοσχεδιάζ-ω, fut. αὐτοσχεδιάσ-ω, acc.
Badaud, aude, adj., ἀδόλεσχ-ος, ου (ὁ et ἡ).
Badauder, v. intr., ἀδολεσχ-εῖν, ἀδολεσχ-έω, ῶ, fut. ἀδολεσχήσ-ω.
Badauderie, n. f., ἀδολεσχί-α, ας (ἡ).
Badigeonner, v. tr., ἐπιχρωννύναι, ἐπιχρώννυμι, fut. ἐπιχρώσ-ω, acc.
Badin, ine, adj., γέλοι-ος, ος ou α, ον; on accentue aussi γελοῖ-ος, ος ou α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος). Un badin, un bouffon, γελωτοποι-ός, οῦ (ὁ).
Badinage, n. m., *jeu*, παιδι-ά, ᾶς (ἡ).
Badine, n. f., *petite canne*, σκίμπι-ον, ου (τό).
Badiner, v. intr. 1 *S'amuser*, παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίξ-ω ou παιξ-οῦμαι. || 2 *Railler légèrement*, σκώπτ-ειν, σκώπτ-ω, fut. σκώψ-ω, acc.
Badinerie, n. f., παιδι-ά, ᾶς (ἡ).
Bafouer, v. tr., ἀποσυρίζ-ειν, ἀποσυρίζ-ω, fut. ἀποσυρίξ-ω, acc.
Bagage, n. m., σκεύ-η, ῶν (τά), plur. de σκεῦ-ος, εος, ους (τό).
Bagarre, n. f., θόρυβ-ος, ου (ὁ).
Bagatelle, n. f., φλυαρί-α, ας (ἡ); λῆρ-ος, ου (ὁ).
Bagne, n. m., δεσμωτήρι-ον, ου (τό); εἱρκτ-ή, ῆς (ἡ).
Bague, n. f., δακτύλι-ος, ου (ὁ).
Baguenauder, v. intr., *s'amuser à des riens*, φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω.
Baguenaudier, n. m., *arbrisseau*, κολουτέ-α, ας (ἡ).
Baguette, n. f., ῥάβδ-ος, ου (ἡ).
Baguier, n. m., *écrin à mettre les bagues*, δακτυλιοθήκ-η, ης (ἡ).
Bah! interj., βαβαί, παπαί.
Bahut, n. m., *coffre*, κιβωτ-ός, οῦ (ἡ)
Bai, aie, adj., *rouge-brun*, βάδι-ος, ος ou α, ον.
Baie, n. f. 1 *Ouverture en général*, χάσμα, χάσματ-ος (τό). || 2 *Jour percé dans un mur*, θυρ-ίς, ίδος (ἡ); ὀπ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Petit golfe*, κόλπ-ος, ου (ὁ). || 4 *Petit fruit*, κόκκ-ος, ου (ὁ).
Baigner, v. tr. 1 *Laver le corps*, λού-ειν, λού-ω, fut. λούσ-ω, acc. || 2 *Arroser*, en parlant d'une rivière, κλύζ-ειν, κλύζ-ω, fut. κλύσ-ω, acc. || 3 *Humecter, mouiller*, δεύ-ειν, δεύ-ω, fut. δεύσ-ω, acc. — ***se Baigner***, v. pr., λού-εσθαι, λού-ομαι, fut. λούσ-ομαι.
Baigneur, n. m., **euse**, n. f. 1 *Qui se baigne*, λουόμεν-ος, η, ον. || 2 *Qui baigne les autres*, βαλαν-εύς, έως (ὁ), βαλαν-ίς, ίδος (ἡ).
Baignoire, n. f., λουτήρ, λουτῆρ-ος (ὁ).
Bail, n. m., *contrat de louage*, μίσθωσ-ις, εως (ἡ).
Bâillement, n. m., χάσμ-η, ης (ἡ); χάσμημα, χασμήματ-ος (τό).
Bailler, v. tr. 1 *Mettre en main*, ἐγχειρίζ-ειν, ἐγχειρίζ-ω, fut. ἐγχειρίσ-ω, acc. || 2 *Donner à bail*, μισθ-οῦν, μισθ-όω, ῶ, fut. μισθώσ-ω, acc.
Bâiller, v. intr., *ouvrir la bouche*, ou, au figuré, *s'entr'ouvrir*, χασμ-ᾶσθαι, χασμ-άομαι, ῶμαι, fut. χασμήσ-ομαι.
Bailleur, n. m., *qui donne à bail*, μισθωτ-ής, οῦ (ὁ).
Bâilleur, n. m., **euse**, n. f., *qui a des bâillements*, χασμώμεν-ος, η, ον; χασμώδ-ης, ης, ες.
Bailli, n. m., *magistrat*, νομάρχ-ης, ου (ὁ).
Bailliage, n. m. 1 *Charge de bailli*, νομαρχί-α, ας (ἡ). || 2 *Canton*, νομ-ός, οῦ (ὁ).
Bâillon, n. m., ἐπιστόμι-ον, ου (τό); ἐπιστόμισμα, ἐπιστομίσματ-ος (τό).
Bâillonner, v. tr., ἐπιστομίζ-ειν, ἐπιστομίζ-ω, fut. ἐπιστομίσ-ω, acc.
Bain, n. m. 1 *Action de se baigner*, λουτρ-όν, οῦ (τό). || 2 *Endroit où l'on se baigne*,

λουτρ-ά, ῶν (τά). Bain public, βαλανεῖ-ον, ου (τό).
Baïonnette, n. f., κοπ-ίς, ίδος (ἡ).
Baisemain, n. m., *compliment, civilité*, ἀσπασμ-ός, οῦ (ὁ).
Baiser, v. tr., καταφιλ-εῖν, καταφιλ-έω, ῶ, fut. καταφιλήσ-ω, acc.
Baiser, n. m., φίλημα, φιλήματ-ος (τό).
Baisse, n. f., ἔνδοσ-ις, εως (ἡ); ἐλάττωσ-ις, εως (ἡ).
Baisser, v. tr., *incliner, pencher*, καθιέναι, καθίημι, fut. καθήσ-ω, acc. — ***Baisser***, v. intr., *diminuer, s'affaiblir*, ἐνδιδόναι, ἐνδίδωμι, fut. ἐνδώσ-ω; χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω; ὑποβαίν-ειν, ὑποβαίν-ω, fut. ὑποβήσ-ομαι. — ***se Baisser***, v. pr., κύπτ-ειν, κύπτ-ω, fut. κύψ-ω. — ***Baissé, ée***, part. passé et adj., κυπτ-ός, ή, όν. Tête baissée, κύβδα, προπετῶς.
Bal, n. m., χορεί-α, ας (ἡ).
Baladin, n. m., **ine**, n. f., βωμολόχ-ος, ου (ὁ et ἡ).
Balafre, n. f. 1 *Blessure*, τραῦμα, τραύματ-ος (τό). || 2 *Cicatrice*, οὐλ-ή, ῆς (ἡ).
Balafrer, v. tr., τραυματίζ-ειν, τραυματίζ-ω, fut. τραυματίσ-ω, acc. — ***Balafré***, part. passé et adj. en grec, τραυματί-ας, ου (ὁ).
Balai, n. m., σάρωθρ-ον, ου (τό).
Balance, n. f., τρυτάν-η, ης (ἡ); σταθμ-ός, οῦ (ὁ). La Balance, *signe du zodiaque*, ζυγ-ός, οῦ (ὁ).
Balancement, n. m., *mouvement oscillatoire*, ταλάντωσ-ις, εως (ἡ); σεισμ-ός, οῦ (ὁ).
Balancer, v. tr. 1 *Tenir en équilibre, mettre en balance*, ταλαντεύ-ειν, ταλαντεύ-ω, fut. ταλαντεύσ-ω, acc. || 2 *Examiner, peser*, σκέπτ-εσθαι, σκέπτ-ομαι, fut. σκέψ-ομαι, acc. Tout balancé, πάντων ἐσκεμμένων. — ***Balancer***, v. intr., *être en balance, hésiter*, ταλαντεύ-εσθαι, ταλαντεύ-ομαι, fut. ταλαντευθήσ-ομαι; ἰσόῤῥοπος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.
Balancier, n. m., κρεμαστ-ήρ, ῆρος (ὁ).
Balançoire, n. f., αἰώρ-α, ας (ἡ).
Balayer, v. tr., σαρ-οῦν, σαρ-όω, ῶ, fut. σαρώσ-ω, acc.
Balayeur, n. m., σαρωτ-ής, οῦ (ὁ).
Balayure, n. f., σάρωμα, σαρώματ-ος (τό).
Balbutiement, n. m., βατταρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Balbutier, v. tr. et intr., βατταρίζ-ειν, βατταρίζ-ω, fut. βατταρίσ-ω.
Balcon, n. m., πόδι-ον, ου (τό).
Baldaquin, n. m., σκι-άς, άδος (ἡ).
Baleine, n. f., φάλαιν-α, ης (ἡ); κῆτ-ος, εος, ους (τό).
Baliste, n. f., βαλλίστρ-α, ας (ἡ).
Baliverne, n. f., λῆρ-ος, ου (ὁ).
Baliverner, v. tr., ληρ-εῖν, ληρ-έω, ῶ, fut. ληρήσ-ω.
Balle, n. f. 1 *Balle à jouer*, σφαῖρ-α, ας (ἡ). Joueur de balle, σφαιριστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Projectile*, βάλαν-ος, ου (ἡ). || 3 *Sac à marchandises*, δέσμ-η, ης (ἡ); φορτί-ον, ου (τό). || 4 *Enveloppe du grain*, ἔλυτρ-ον, ου (τό); ἄχυρ-ον, ου (τό).
Baller, v. intr., *danser*, χορεύ-ειν, χορεύ-ω, fut. χορεύσ-ω.
Ballet, n. m., χορ-ός, οῦ (ὁ).
Ballon, n. m. 1 *Jouet*, κώρυκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Aérostat*, ἀερόστατ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Ballot, n. m., δέσμ-η, ης (ἡ).
Ballottage, n. m., *balancement entre deux candidats*, ψηφοφορί-α, ας (ἡ); διαψήφισ-ις, εως (ἡ).
Ballottement, n. m., σεισμ-ός, οῦ (ὁ).
Ballotter, v. tr., σεί-ειν, σεί-ω, fut. σείσ-ω. Ballotter au scrutin, ψηφοφορ-εῖν, ψηφοφορέω, ῶ, fut. ψηφοφορήσ-ω, acc. Être ballotté, principalement sur mer, σαλεύ-ειν, σαλεύ-ω, fut. σαλεύσ-ω.
Balourd, ourde, adj., ἄγροικ-ος, η, ον; φορτικ-ός, η, όν.
Balourdise, n. f., ἀναισθησί-α, ας (ἡ).
Balsamine, n. f., βαλσαμίν-η, ης (ἡ).
Balsamique, adj., βαλσαμώδ-ης, ης, ες.
Balustrade, n. f., **Balustre**, n. m., περίφραγμα, περιφράγματ-ος (τό); δρύφακτ-ος, ου (ὁ).
Bambin, n. m., νήπι-ον, ου (τό).
Ban, n. m. 1 *Publication*, κήρυξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Bannissement*, ἀποκήρυξ-ις, εως (ἡ).
Banal, ale, adj. 1 *Public*, δημόσι-ος, ος ou α, ον. || 2 *Trivial*, ἀγοραῖ-ος, α, ον.
Banc, n. m., βάθρ-ον, ου (τό). Banc de sable, σύρτ-ις, εως (ἡ).
Bancal, n. m., *qui a les jambes tortues*, ῥαιβοσκελ-ής, έος, οῦς (ὁ).
Bandage, n. m., ἐπιδεσμ-ός, οῦ (ὁ).
Bande, n. f. 1 *Morceau d'étoffe, lien*, ταινί-α, ας (ἡ). || 2 *Troupe*, ἀγέλ-η, ης (ἡ). || 3 *Compagnie de soldats*, ἴλ-η, ης (ἡ).
Bandeau, n. m., ταινί-α, ας (ἡ). Au figuré, κάλυμμα, καλύμματ-ος (τό).
Bandelette, n. f., ταινίδι-ον, ου (τό).
Bander, v. tr. 1 *Lier*, ἐπιδ-εῖν, ἐπιδ-έω, ῶ, fut. ἐπιδήσ-ω, acc. || 2 *Tendre fortement*, διατείν-ειν, διατείν-ω, fut. διατεν-ῶ, acc.
Banderole, n. f., ταινί-α, ας (ἡ).
Bandière, n. f., *front de bataille*, πρώ-τη τάξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Bandit, n. m., ληστ-ής, οῦ (ὁ).
Bandoulière, n. f., ζωστήρ, ῆρος (ὁ).
Banlieue, n. f., περιοικί-α, ας (ἡ).
Bannière, n. f., σημαί-α, ας (ἡ).
Bannir, v. tr. 1 *Exiler*, ἐκκηρύσσ-ειν, ἐκκηρύσσ-ω, fut. ἐκκηρύξ-ω, acc. || 2 *Éloigner*, ἐξελαύν-ειν, ἐξελαύν-ω, fut. ἐξελάσ-ω, acc.; ἐκβάλλ-ειν, ἐκβάλλ-ω, fut. ἐκβαλ-ῶ. — ***se Bannir***, v. pr., φεύγ-ειν, φεύγ-ω, fut. φεύξ-ομαι. — ***Banni, ie***, part. passé et adj., φυγ-άς, άδος (ὁ et ἡ).
Bannissable, adj., φυγῆς ἄξι-ος, α, ον; ἐξοριστέ-ος, α, ον.
Bannissement, n. m., ἐξορισμ-ός, οῦ (ὁ).
Banque, n. f. 1 *Comptoir de banquier*, τράπεζ-α, ης (ἡ). || 2 *Métier de banquier*, τραπεζιτικ-ή, ῆς (ἡ). Faire la banque, τραπεζιτεύ-ειν, τραπεζιτεύ-ω, fut. τραπεζιτεύσ-ω.
Banqueroute, n. f., χρεωκοπί-α, ας (ἡ).

Banqueroutier, n. m., χρεωκόπ-ος, ου (ὁ).
Banquet, n. m., συμπόσι-ον, ου (τό).
Banqueter, v. intr., συμποσιάζ-ειν, συμποσιάζ-ω, fut. συμποσιάσ-ω; εὐωχ-εῖσθαι, εὐωχ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐωχήσ-ομαι; κωμάζ-ειν, κωμάζ-ω, fut. κωμάσ-ω.
Banquette, n. f., βάθρ-ον, ου (τό); θρανί-ον, ου (τό).
Banquier, n. m., τραπεζίτ-ης, ου (ὁ).
Baptême, n. m., βάπτισμα, βαπτίσματ-ος (τό).
Baptiser, v. tr., βαπτίζ-ειν, βαπτίζ-ω, fut. βαπτίσ-ω, acc.
Baptismal, ale, adj. βαπτιστικ-ός, ή, όν.
Baptistère, n. m., βαπτιστήρι-ον, ου (τό).
Baquet, n. m., ἀγγεῖ-ον, ου (τό); πλυν-ός, οῦ (ὁ).
Baragouin, n. m., βαρβαροστομί-α, ας (ἡ).
Baragouiner, v. intr., βαρβαροστομ-εῖν, βαρβαροστομ-έω, ῶ, fut. βαρβαροστομήσ-ω.
Baraque, n. f., καλύβ-η, ης (ἡ).
Baraterie, n. f., *fraude de patron de navire*, παραποίησ-ις, εως (ἡ).
Barbare, adj. 1 *Étranger*, βάρβαρ-ος, ος, ον (comp. βαρβαρ-ώτερος, sup. βαρβαρ-ώτατος). || 2 *Cruel*, ἀπην-ής, ής, ές (comp. ἀπην-έστερος, sup. ἀπην-έστατος); ὠμ-ός, ή, όν (comp. ὠμ-ότερος, sup. ὠμ-ότατος); ἄγρι-ος, η, ον (comp. ἀγρι-ώτερος, sup. ἀγρι-ώτατος).
Barbarement, adv. 1 *En barbare*, βαρβαρικῶς. || 2 *Cruellement*, ἀπανθρώπως.
Barbarie, n. f. 1 *État barbare*, βαρβαρότης, βαρβαρότητ-ος (ἡ). || 2 *Cruauté*, ὠμότης, ὠμότητ-ος (ἡ).
Barbarisme, n. m., βαρβαρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Barbe, n. f., πώγ-ων, ωνος (ὁ); γένει-ον, ου (τό). On emploie de préférence le pluriel. A la barbe de, *en présence de*, ἐνώπιον, gén.
Barbeau, n. m., *fleur*, κύαν-ος, ου (ὁ).
Barbelé, ée, adj., *garni de pointes*, se dit surtout des flèches, πτερυγωτ-ός, ή, όν.
Barbet, n. m., *espèce de chien*, λαχναῖ-ος κύων, κυν-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Barbier, n. m., κουρ-εύς, έως (ὁ).
Barbon, n. m., γενειάτ-ης, ου (ὁ).
Barbotter, v. intr., βόρβορον ταράττ-ειν, ταράττ-ω, fut. ταράξ-ω.
Barbouillage, n. m. 1 *Enduit de couleur*, φύρμα, φύρματ-ος (τό). || 2 *Mauvaise peinture*, κακ-ὴ ζωγραφί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Barbouiller, v. tr. 1 *Couvrir d'un enduit*, φύρ-ειν, φύρ-ω, fut. φυρ-ῶ. || 2 *Mêler*, *brouiller*, συγχ-εῖν, συγχ-έω, ῶ, fut. συγχεύσ-ω, acc. — ***se Barbouiller***, v. pr., en parlant du ciel, συννεφ-οῦσθαι, συννεφόομαι, οῦμαι, fut. συννεφωθήσ-ομαι.
Barbouilleur, n. m., *mauvais peintre*, ἄπειρ-ος γραφ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Barbu, ue, adj., γενειάτ-ης, ου (ὁ); γενειάτ-ις, ιδος (ἡ).
Barbue, n. f., *poisson*, ῥόμβ-ος, ου (ὁ).
Barcarolle, n. f., *chanson de batelier*, κελευσμ-ός, οῦ (ὁ).
Barde, n. m., *poëte gaulois*, βάρδ-ος, ου (ὁ).
Barde, n. f. 1 *Bande de fer*, ἐλασμ-ός, οῦ (ἡ). || 2 *Tranche de lard*, ταρίχι-ον, ου (τό).
Barder, v. tr., *couvrir de bardes*, καταφράσσ-ειν, καταφράσσ-ω, fut. καταφράξ-ω, acc. — ***Bardé, ée***, part. passé et adj., κατάφρακτ-ος, ος, ον.
Barguigner, v. intr., *hésiter*, ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω.
Baril, n. m., πίθ-ος, ου (ὁ).
Barillet, n. m., πιθάρι-ον, ου (τό).
Bariolage, n. m., ποίκιλμα, ποικίλματ-ος (τό)
Barioler, v. tr., ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc. — ***Bariolé, ée***, part. passé et adj., ποικίλ-ος, η, ον.
Baromètre, n. m., βαρόμετρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Barométrique, adj., βαρομετρικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Baroque, adj. 1 *Bizarre*, παράδοξ-ος, ος, ον (comp. παραδοξ-ότερος, sup. παραδοξ-ότατος). || 2 *Contrefait*, διάστροφ-ος, ος, ον. || 3 *Ridicule*, γελοῖ-ος, α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος).
Barque, n. f., πλοῖ-ον, ου (τό); πλοιάρι-ον, ου (τό.)
Barre, n. f. 1 *Pièce de bois ou de fer*, μοχλ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Barre d'une assemblée*, δρύφακτ-ος, ου (ὁ). || 3 *Trait de plume ou de crayon*, γραμμ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Mâchoire du cheval*, γνάθ-ος, ου (ἡ). || 5 *Flux de la mer à l'embouchure des fleuves*, παλίρροι-α, ας (ἡ). || 6 *Banc de sable*, σύρτ-ις, ιδος (ἡ). Barres, *sorte de jeu*, δρόμ-ος, ου (ὁ).
Barreau, n. m. 1 *Petite barre*, κιγκλ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Lieu où l'on plaide*, δικαστήριον, ου (τό). || 3 *Profession d'avocat*, προδικί-α, ας (ἡ). || 4 *Le corps des avocats*, δικανικ-οί, ῶν (οἱ).
Barrer, v. tr. 1 *Fermer avec une barre*, μοχλ-οῦν, μοχλ-όω, ῶ, fut. μοχλώσ-ω, acc. || 2 *Intercepter, fermer*, διαφράσσ-ειν, διαφράσσ-ω, fut. διαφράξ-ω, acc. || 3 *Gêner, contrecarrer*, ἐμποδίζ-ειν, ἐμποδίζ-ω, fut. ἐμποδίσ-ω, acc. || 4 *Rayer, biffer*, περιγράφ-ειν, περιγράφ-ω, fut. περιγράψ-ω, acc.
Barricade, n. f., ἔμφραγμα, ἐμφράγματ-ος (τό).
Barricader, v. tr., ἐμφράσσ-ειν, ἐμφράσσ-ω, fut. ἐμφράξ-ω, acc.
Barrière, n. f. 1 *Clôture*, φραγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Obstacle*, ἐμπόδισμα, ἐμποδίσματ-ος (τό). || 3 *Entrée d'une ville*, πύλ-η, ης (ἡ). || 4 *Le point d'où partent les combattants*, βαλβ-ίς, βαλβ-ῖδος (ἡ).
Barrique, n. f., πίθ-ος, ου (ὁ).
Baryton, n. m., *terme de musique*, βαρύτον-ος, ου (ἡ) (sous-ent. φωνή); *terme de grammaire*, βαρύτον-ον, ου (τό) (sous-ent. ῥῆμα). Il peut également être employé en grec comme adjectif, βαρύτον-ος, ος, ον.
Bas, n. m., *vêtement du bas de la jambe*, περικνημ-ίς, ῖδος (ἡ).

Bas, **asse**, adj. 1 *Peu élevé,* ταπειν-ός, ή, όν (comp. ταπειν-ότερος, sup. ταπειν-ότατος). || 2 *Vil, abject,* φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος). — ***Bas,*** adv. En bas, κάτω. Ici-bas, ἐνθάδε ou ἐνταῦθα; *avec mouvement,* δεῦρο. Là-bas, ἐκεῖ; *avec mouvement,* ἐκεῖσε. — ***Bas,*** n. m., *la partie inférieure,* κάτω, indéclin. (τό). Être à bas, χαμαὶ κεῖσθαι. A bas! A bas! Ἄπαγε. A bas de, loc. prép., ἀπό, gén.

Basane, n. f., *peau de mouton préparée pour la reliure,* δέρμα, δέρματ-ος (τό).

Basané, **ée**, adj., *qui a le teint brun,* μελάγχρ-οος, ους, μελάγχρ-οος, ους, μελάγχρ-οον, ουν.

Bascule, n. f. 1 *Mouvement qu'on fait pour tomber,* καταφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Machine à élever les fardeaux,* κηλώνι-ον, ου (τό). || 3 *Balançoire,* αἰώρ-α, ας (ἡ).

Base, n. f. 1 *Surface d'appui,* βάσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Fondement,* θεμέλι-ον, ου (τό); κρηπ-ίς, ῖδος (ἡ).

Baser, v. tr., au propre et au figuré, ἐνιδρύ-ειν, ἐνιδρύ-ω, fut. ἐνιδρύσ-ω, acc. — ***se Baser*** sur, v. pr., ἐνιδρύ-εσθαι, ἐνιδρύ-ομαι, fut. ἐνιδρύσ-ομαι, dat.

Bas-fonds, n. m. pl., βραχέ-α, ων (τά).

Basilic, n. m. 1 *Plante,* βασιλικ-όν, οῦ (τό) || 2 *Reptile,* βασιλίσκ-ος, ου (ὁ).

Basilique, n. f., *édifice,* βασιλικ-ή, ῆς (ἡ).

Basin, n. m., *étoffe de coton,* ξυλίν-η ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Basque, n. f., *pan d'habit,* πτέρυξ, πτέρυγ-ος (ἡ).

Bas-relief, n. m., ἀνάγλυφ-ον, ου (τό)

Basse, n. f., *partie la plus grave en musique,* βαρ-ὺς τόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Basse-cour, n. f., ὀρνιθ-ών, ῶνος (ὁ).

Basse-fosse, n. f., βάραθρ-ον, ου (τό)

Bassement, adv., ταπεινῶς, φαύλως, ἀνελευθέρως.

Basses, n. f. pl., voy. BAS-FONDS.

Bassesse, f. n. 1 *Abjection,* ταπεινότης, ταπεινότητ-ος (ἡ). || 2 *Action basse,* αἰσχρ-ὸν πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Basset, n. m., *chien à jambes courtes,* βραχύκωλ-ος κύων, κυν-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Basse-taille, n. f., βαρύτον-ος φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Bassin, n. m. 1 *Plat creux,* λεκάν-η, ης (ἡ); λέβης, λέβητ-ος (ὁ). || 2 *Vase à laver les pieds ou les mains,* νιπτήρ, νιπτῆρ-ος (ὁ). || 3 *Vase de nuit,* ἀμ-ίς, ίδος (ἡ). || 4 *Réservoir pour les eaux,* ὑδροδοχεῖ-ον, ου (τό). || 5 *Coupe pour recevoir les eaux d'une fontaine,* κρατήρ, κρατῆρ-ος (ὁ). || 6 *Partie du port où se tiennent les vaisseaux,* ναύσταθμ-ον, ου (τό). || 7 *Vallée où coule une rivière,* συνάγκει-α, ας (ἡ); κοιλάς, κοιλάδ-ος (ἡ). || 8 *Os qui forme les hanches,* ἰσχί-ον, ου (τό). || 9 *Plateau de balance,* πλάστιγξ, πλάστιγγ-ος (ἡ).

Bassiner, v. tr. 1 *Chauffer avec une bassinoire,* πυρι-ᾶν, πυρι-άω, ῶ, fut. πυριάσ-ω, acc. || 2 *Fomenter en mouillant,* καταντλ-εῖν, καταντλ-έω, ῶ, fut. καταντλήσ-ω, acc.

Bassinet, n. m. 1 *Petit vase creux,* λεκάνι-ον, ου (τό). || 2 *Petite cavité,* κοτύλ-η, ης (ἡ). || 3 *Espèce de fleur,* βατράχι-ον, ου (τό).

Bassinoire, n. f., πυρί-α, ας (ἡ).

Bastille, n. f., πύργ-ος, ου (ὁ).

Bastion, n. m., προπύργι-ον, ου (τό).

Bastonnade, n. f., ξυλοκοπί-α, ας (ἡ).

Bas-ventre, n. m., ὑπογάστρι-ον, ου (τό).

Bât, n. m., κανθήλι-α, ων (τά).

Bataille, n. f. 1 *Grand combat,* μάχ-η, ης (ἡ). || 2 *Ordre de bataille,* παράταξ-ις, εως (ἡ).

Batailler, v. intr., διαγωνίζ-εσθαι, διαγωνίζ-ομαι, fut. διαγωνίσ-ομαι.

Batailleur, n. m., **euse**, n. f., φιλόνεικ-ος, ου (ὁ et ἡ).

Bataillon, n. m., τάξ-ις, εως (ἡ).

Bâtard, **arde**, adj., νόθ-ος, ος ou η, ον.

Bâtardeau, n. m., *petite digue,* χῶμα, χώματ-ος (τό).

Bâtardise, n. f., νοθεί-α, ας (ἡ).

Bateau, n. m., πλοῖ-ον, ου (τό).

Batelage, n. m., *tour de bateleur,* θαυματοποιΐα, ας (ἡ); ἀγυρτεί-α, ας (ἡ).

Batelée, n. f., *charge d'un bateau,* φορτί-ον, ου (τό).

Batelet, n. m., *petit bateau,* σκάφ-η, ης (ἡ); σκαφίδι-ον, ου (τό).

Bateleur, n. m., *charlatan,* θαυματοποι-ός, οῦ (ὁ); ἀγύρτ-ης, ου (ὁ).

Batelier, n. m., πορθμ-εύς, έως (ὁ).

Bâter, v. tr., ἐπισάττ-ειν, ἐπισάττ-ω, fut. ἐπισάξ-ω, acc.

Bâtiment, n. m. 1 *Édifice,* οἰκοδόμημα, οἰκοδομήματ-ος (τό). || 2 *Navire,* πλοῖ-ον, ου (τό).

Bâtir, v. tr., οἰκοδομ-εῖν, οἰκοδομ-έω, ῶ, fut. οἰκοδομήσ-ω, acc.; κτίζ-ειν, κτίζ-ω, fut. κτίσ-ω, acc. Ce dernier se dit surtout d'une ville que l'on fonde. — ***Bâti, ie,*** part. passé et adj., *fait, configuré,* πεπλασμέν-ος, η, ον. Bien bâti, εὐειδ-ής, οῦς (ὁ). Mal bâti, διεστραμμέν-ος, ου (ὁ). L'homme est ainsi bâti, οὕτως ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Je suis ainsi bâti, οὕτω πέφυκα (parfait de φύομαι).

Bâtisse, n. f., οἰκοδομί-α, ας (ἡ).

Bâton, n. m. 1 *Bâton pour s'appuyer,* βακτηρί-α, ας (ἡ); σκήπ-ων, ωνος (ὁ). || 2 *Bâton pour battre,* ξύλ-ον, ου (τό). || 3 *Indice d'autorité, de commandement,* ῥάβδ-ος, ου (ἡ).

Bâtonner, v. tr., ξυλοκοπ-εῖν, ξυλοκοπ-ῶ, fut. ξυλοκοπήσ-ω, acc.; τυμπανίζ-ειν, τυμπανίζ-ω, fut. τυμπανίσ-ω, acc.

Bâtonnet, n. m., ῥαβδί-ον, ου (τό).

Bâtonnier, n. m., ῥαβδονόμ-ος, ου (ὁ).

Battage, n. m., se dit du blé, ἀλοητ-ός, οῦ (ὁ).

Battant, n. m. 1 *Battant d'une porte,* πτυχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Battant d'une cloche,* ῥόπτρ-ον, ου (τό)

Battement, n. m. 1 *Choc de deux corps*, κροῦσ-ις, εως (ἡ). Battement de mains, κρότ-ος, ου (ὁ). || 2 *Mouvement des artères*, σφύξ-ις, εως (ἡ). Battement de cœur, παλμ-ός, οῦ (ὁ).
Batterie, n. f. 1 *Querelle qui va jusqu'aux coups*, διαπληκτισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Machination*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ); μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό). || 3 *Batterie de canon*, πυρόβολ-α, ων (τά). || 4 *Batterie de cuisine*, μαγειρικ-ά σκεύ-η, ῶν (τά). Les deux mots se déclinent.
Batteur, n. m. *Batteur en grange*, ἀλωεύς, έως (ὁ). Batteur de pavé, *vagabond*, πλάν-ος, ου (ὁ); πλαν-ής, πλανῆτ-ος (ὁ).
Battoir, n. m., πλάτ-η, ης (ἡ).
Battologie, n. f., *répétition inutile d'un même mot*, βαττολογί-α, ας (ἡ).
Battre, v. tr. 1 *Frapper*, τύπτ-ειν, τύπτ-ω, fut. τύψ-ω, acc.; πατάσσ-ειν, πατάσσ-ω, fut. πατάξ-ω, acc.; παί-ειν, παί-ω, fut. παίσ-ω ou παιήσ-ω, acc. || 2 *Frapper sur quelque chose*, τύπτ-ειν, τύπτ-ω, fut. τύψ-ω, acc. || 3 *Passer auprès, baigner*, κλύζ-ειν, κλύζ-ω, fut. κλύσ-ω, acc. || 4 *Tourmenter, agiter*, ῥιπτάζ-ειν, ῥιπτάζ-ω, fut. ῥιπτάσ-ω, acc. || 5 *Fatiguer, importuner*, κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω, acc. || 6 *Parcourir*, διελαύν-ειν, διελαύν-ω, fut. διελάσ-ω, acc. || 7 *Vaincre*, νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc.; κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén. ou acc. — ***Battre***, v. intr. 1 *Faire du bruit en frappant*, κτυπ-εῖν, κτυπ-έω, ῶ, fut. κτυπήσ-ω. || 2 *Palpiter*, σφύζ-ειν, σφύζ-ω, fut. σφύξ-ω; σπαίρ-ειν, σπαίρ-ω, fut. σπαρ-ῶ; πηδ-ᾶν, πηδ-άω, ῶ, fut. πηδήσ-ω. Locutions diverses : Battre de verges, ῥαβδίζ-ειν, ῥαβδίζ-ω, fut. ῥαβδίσ-ω, acc. Battre monnaie, ἀργύριον κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω. Battre la campagne, *ne savoir ce qu'on dit*, παραφρον-εῖν, παραφρον-έω, ῶ, fut. παραφρονήσ-ω. Battre l'eau, *perdre sa peine*, ματαιοπον-εῖν, ματαιοπον-έω, ῶ, fut. ματαιοπονήσ-ω. Battre froid, *recevoir mal quelqu'un*, ψυχρῶς ἐντυγχάν-ειν, ἐντυγχάν-ω, fut. ἐντεύξ-ομαι, dat. — ***se Battre***, v. pr., *en venir aux mains*, διαμάχ-εσθαι, διαμάχ-ομαι, fut. διαμαχέσ-ομαι. Se battre en duel, μονομαχ-εῖν, μονομαχ-έω, ῶ, fut. μονομαχήσ-ω, dat. Se battre les flancs, *faire de grands efforts*, διατείν-εσθαι, διατείν-ομαι, fut. διατεν-οῦμαι. — ***Battu, ue***, part. passé pris adj. Battu par les flots, ἁλίκλυστ-ος, ος, ον. Battu par la tempête, χειμασθ-είς, εῖσα, έν. Battu, *foulé aux pieds*, πεπατημέν-ος, η, ον; τετριμμέν-ος, η, ον.
Battue, n. f., διελασί-α, ας (ἡ).
Baudet, n. m., ὄν-ος, ου (ὁ); ὀνάρι-ον, ου (τό).
Baudrier, n. m., ζωστήρ, ῆρος (ὁ).
Bauge, n. f., κυλίστρ-α, ας (ἡ).
Baume, n. m., βάλσαμ-ον, ου (τό).
Baumier, n. m., βάλσαμ-ος, ου (ἡ).
Bavard, arde, adj., λάλ-ος, η, ον (comp. λαλ-ίστερος, sup. λαλ-ίστατος). Un bavard, φλύαρ-ος, ου (ὁ).
Bavardage, n. m., φλυαρί-α, ας (ἡ).
Bavarder, v. intr., φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω.
Bavarderie, n. f., φλυαρί-α, ας (ἡ).
Bave, n. f., σίαλ-ον, ου (τό).
Baver, v. intr., σιαλίζ-ειν, σιαλίζ-ω, fut. σιαλίσ-ω.
Baveux, euse, adj., σιαλώδ-ης, ης, ες.
Bayer, v. intr., *avoir la bouche béante*, χαίν-ειν, χαίν-ω, fut. χαν-οῦμαι.
Béant, ante, adj., κεχην-ώς, υῖα, ός.
Béat, ate, adj., μακάρι-ος, α, ον.
Béatification, n. f., εἰς τοὺς μακαρίους ἀναγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Béatifier, v. tr., εἰς τοὺς μακαρίους ἀναγράφ-ειν, ἀναγράφ-ω, fut. ἀναγράψ-ω, acc.
Béatitude, n. f., μακαριότης, μακαριότητ-ος (ἡ).
Beau ou **bel** (devant une voyelle), **belle**, adj., καλ-ός, ή, όν (comp. καλλί-ων, sup. κάλλ-ιστος), se dit des personnes et des choses. Le beau, pris substantivement pour *la beauté*, καλ-όν, οῦ (τό). Locutions diverses : Avoir beau, se tourne par *en vain*, μάτην. Il a beau parler, c'est-à-dire *il parle en vain*, μάτην λέγει. La donner ou la bailler belle, c'est-à-dire *fournir une belle occasion*, εὐκαιρίαν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. Il l'a échappé belle, c'est-à-dire *il a échappé à un grand danger*, μέγαν κίνδυνον ἔφυγεν. De plus belle, c'est-à-dire *de nouveau*, πάλιν; *encore plus*, ἔτι μᾶλλον. Il fait beau, c'est-à-dire *le temps est beau*, εὐδία ἐστίν. Un beau jour, loc. adv., ποτέ, enclitique qui se place toujours après un mot. Un beau matin, πρωΐ ποτε. Il y a beau jour, c'est-à-dire, *il y a longtemps*, ἐκ πολλοῦ. Tout beau, c'est-à-dire *ne vous fâchez pas*, μὴ δυσχέραινε; *n'allez pas si vite*, ἐπίσχου; *soyez tranquille*, ἔχε ἠρέμα. A beaux deniers comptants, ἀργυρίου. Le beau monde, ἀστεῖ-οι, ων (οἱ). A la belle étoile, ἐν ὑπαιθρίῳ. Au beau milieu, κατὰ τὸ μέσον. Il mourut de sa belle mort, φυσικὸν θάνατον ἀπέθανε. Bel et bien, ἐντελῶς. Un beau, *un élégant*, καλλωπιστ-ής, οῦ (ὁ); κομαστ-ής, οῦ (ὁ).
Beaucoup, adv., πολύ. Devant un comparatif, πολύ ou πολλῷ. Devant un verbe de prix ou d'estime, πολλοῦ. Beaucoup de, devant les noms singuliers ou pluriels, πολ-ύς, πολλ-ή, πολ-ύ. Il se décline et s'accorde.
Beau-fils, n. m. 1 *Fils d'un autre lit*, πρόγον-ος, ου (ὁ). || 2 *Gendre*, γαμβρ-ός, οῦ (ὁ).
Beau-frère, n. m., δα-ήρ, έρος (ὁ).
Beau-père, n. m. 1 *Pour les enfants d'un autre lit*, ἐπιπάτ-ωρ, ορος (ὁ). || 2 *Père du mari*, ἑκυρ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Père de la femme*, πενθερ-ός, οῦ (ὁ).
Beauté, n. f., *Caractère de ce qui est beau*, κάλλ-ος, ους (τό). || 2 *Belle personne*, καλ-ὴ γυν-ή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Bec, n. m. 1 *Bec d'oiseau*, ῥύγχ-ος, ους (τό). Bec d'oiseau de proie, δέρθρ-ον, ου (τό). || 2 Au figuré, *méchanceté*, κερτομί-α, ας (ἡ). Qui a bec et ongles, ἀμυντικ-ός, ή, όν. Qui a bon bec, στωμύλ-ος, η, ον. Blanc-bec, *adolescent*, ἀρτιγένει-ος, ου (ὁ). || 3 *Pointe en général*, ἄκρ-α, ας (ἡ).
Bécasse, n. f., σκολόπαξ, σκολόπακ-ος (ὁ).
Bécassine, n. f., ἔνυδρ-ος σκολόπαξ, σκολόπακ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Becfigue, n. m., συκαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Bêche, n. f., σκαπάν-η, ης (ἡ).
Bêcher, v. tr., σκάπτ-ειν, σκάπτ-ω, fut. σκάψ-ω, acc.
Béchique, adj., *qui adoucit la toux*, βηχικ-ός, ή, όν.
Becquée, n. f., ψῶμ-ος, ου (ὁ).
Becqueter, v. tr., τίλλ-ειν, τίλλ-ω, fut. τιλ-ῶ, acc.
Bedaine, n. f., *gros ventre*, γαστ-ήρ, γαστρ-ός (ἡ). Qui a une bedaine, γαστρώδ-ης, ης, ες.
Bedeau, n. m., ῥαβδοῦχ-ος, ου (ὁ).
Beffroi, n. m. 1 *Tour*, πύργ-ος, ου (ὁ); σκοπι-ά, ᾶς (ἡ); φρυκτώρι-ον, ου (τό). || 2 *Cloche d'alarme*, κώδ-ων, ωνος (ὁ).
Bégayement, n. m., ψελλισμ-ός, οῦ (ὁ); βατταρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Bégayer, v. tr. et intr., ψελλίζ-ειν, ψελλίζ-ω, fut. ψελλίσ-ω, acc.; βαμβαίν-ειν, βαμβαίν-ω, fut. βαμβαν-ῶ; βατταρίζ-ειν, βατταρίζ-ω, fut. βατταρίσ-ω.
Bègue, adj., ψελλ-ός, ή, όν.
Bégueule, n. f., ἀκτιζομέν-η, ης (ἡ); σεμνότυφ-ος, ου (ἡ).
Bégueulerie, n. f., ἀκτισμ-ός, οῦ (ὁ); σεμνοτυφί-α, ας (ἡ).
Béguin, n. m., καλύπτρ-α, ας (ἡ).
Beignet, n. m., ἀρτολάγαν-ον, ου (τό).
Béjaune, n. m. 1 *Jeune oiseau*, ἱερακίσκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Niais*, ἠλίθι-ος, ου (ὁ). || 2 *Ignorance, bévue*, ἀμάθει-α, ας (ἡ); ἠλιθιότης, ἠλιθιότητ-ος (ἡ).
Bêlement, n. m., βλήχημα, βληχήματ-ος (τό); βλήχ-η, ης (ἡ).
Bêler, v. intr., βληχ-ᾶσθαι, βληχ-άομαι, ῶμαι, fut. βληχήσ-ομαι.
Belette, n. f., γαλ-ῆ, ῆς (ἡ).
Bélier, n. m. 1 *Animal*, κρι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Machine de guerre*, κρι-ός, οῦ (ὁ).
Belître, n. m., οὐτιδαν-ός, οῦ (ὁ).
Belle-fille, n. f. 1 *Femme du fils*, νυ-ός, οῦ (ἡ). || 2 *Fille d'un autre lit*, προγον-ή, ῆς (ἡ).
Belle-mère, n. f. 1 *Mère de la femme*, πενθερ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Mère du mari*, ἑκυρ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Seconde femme du père*, μητρυι-ά, ᾶς (ἡ).
Belle-sœur, n. f., γάλ-ως, ω (ἡ).
Belligérant, ante, adj., πολεμ-ῶν, οῦσα, οῦν (part. prés. du verbe πολεμεῖν). Les parties belligérantes, ἀντιπολέμι-οι, ων (οἱ).
Belliqueux, euse, adj., πολεμικ-ός, ή, όν (comp. πολεμικ-ώτερος, sup. πολεμικ-ώτατος).
Belvédère, n. m., σκοπι-ά, ᾶς (ἡ).
Bémol, n. m., ὕφεσ-ις, εως (ἡ).
Bénédicité, n. m., πρὸ τοῦ σίτου εὐλογί-α, ας (ἡ).
Bénédiction, n. f., 1 Dans le langage de l'Église, εὐλογί-α, ας (ἡ). || 2 Dans le langage profane, θεόθεν (adv.) ἀγαθ-όν, οῦ (τό). Avec la bénédiction du ciel, σὺν Θεῷ. || 3 *Souhait bienveillant*, εὐχ-ή, ῆς (ἡ).
Bénéfice, n. m. 1 *Gain*, κέρδ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Revenu*, πρόσοδ-ος, ου (ἡ).
Bénéficier, v. intr., κερδαίν-ειν, κερδαίν-ω, fut. κερδαν-ῶ.
Bénévole, adj. 1 *Bienveillant*, εὐμεν-ής, ής, ές (comp. εὐμεν-έστερος, sup. εὐμεν-έστατος); φιλόφρ-ων, ων, ον (comp. φιλοφρον-έστερος, sup. φιλοφρον-έστατος). || 2 *Volontaire*, ἑκούσι-ος, ος ou α, ον.
Bénignement, adv., πράως, ἠπίως.
Bénignité, n. f., πραότης, πραότητ-ος (ἡ).
Bénin, igne, adj. 1 *D'humeur bénigne*, πρᾶος, εῖα, ον (comp. πρα-ότερος, sup. πρα-ότατος). || 2 *Bon jusqu'à la faiblesse*, εὐήθης, ης, ες. || 3 *Favorable*, εὐμεν-ής, ής, ές (comp. εὐμεν-έστερος, sup. εὐμεν-έστατος). || 4 *Salubre*, ὑγι-ής, ής, ές (comp. ὑγι-έστερος, sup. ὑγι-έστατος). || 5 *Qui agit doucement, en parlant des choses*, ἤπι-ος, ος, ον (comp. ἠπι-ώτερος, sup. ἠπι-ώτατος).
Bénir, v. tr. 1 *Louer dans la langue de l'Église*, εὐλογ-εῖν, εὐλογ-έω, ῶ, fut. εὐλογήσ-ω, acc. || 2 *Consacrer*, καθιερ-οῦν, καθιερ-όω, ῶ, fut. καθιερώσ-ω, acc. || 2 *Remercier*, εὐχαριστ-εῖν, εὐχαριστ-έω, ῶ, fut. εὐχαριστήσ-ω, dat. || 4 *Souhaiter du bien*, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εὔχ-εσθαι, εὔχ-ομαι, fut. εὔξ-ομαι, dat. || 5 *Être propice*, ἵλεως εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι, dat. — ***Béni, ie, bénit, ite***, part. passé et adj., εὐλογητ-ός, ή, όν; ἱερ-ός, ά, όν. Pain bénit, εὐλογημέν-ος ἄρτ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Eau bénite, καθάρσι-ον ὕδωρ, ὕδατ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Donner de l'eau bénite de cour, *flatter de vaines espérances*, πεπλασμένοις λόγοις βουκολ-εῖν, βουκολ-έω, ῶ, fut. βουκολήσ-ω, acc.
Bénitier, n. m., κόγχ-η, ης (ἡ).
Benjoin, n. m., στύραξ, στύρακ-ος (ὁ).
Béquillard, n. m., *qui porte des béquilles*, βακτρεύ-ων, οντος (ὁ).
Béquille, n. f., βάκτρ-ον, ου (τό).
Bercail, n. m., ποίμν-η, ης (ἡ).
Berceau, n. m. 1 *Lit d'enfant*, κοιτ-ίς, ίδος (ἡ). On tourne de préférence par le mot *langes*, σπάργαν-α, ων (τά). || 2 *Voûte*, ἁψ-ίς, ῖδος (ἡ). Berceau d'arbres ou de feuillages, σκι-άς, άδος (ἡ).
Bercer, v. tr., *agiter un berceau*, δον-εῖν, δον-έω, ῶ, fut. δονήσ-ω, acc. Au figuré, *bercer d'espérances*, ἐλπίσιν αἰωρ-εῖν, αἰωρ-έω, ῶ, fut. αἰωρήσ-ω, acc., ou βουκολ-εῖν, βουκολ-έω, ῶ, fut. βουκολήσ-ω, acc.
Berge, n. f., *bord d'une rivière*, χῶμα, χώματ-ος (τό).
Berger, n. m. 1 *Gardien de moutons*, ποιμ-ήν, ένος (ὁ). || 2 *Gardien de chèvres*, αἰπόλ-ος, ου (ὁ). || 3 *Gardien de bœufs*,

βουκόλ-ος, ου (ὁ). Étoile du berger, ἕσπερ-ος, ου (ὁ).
Bergère, n. f. 1 *Gardienne de troupeaux*, ποιμαίνουσ-α, ης (ἡ). || 2 *Espèce de fauteuil*, κλιντ-ήρ, ῆρος (ὁ).
Bergerie, n. f., 1 ποίμν-η, ης (ἡ). || 2 *Poëme pastoral*, εἰδύλλι-ον, ου (τό).
Bergeronnette, n. f., *oiseau*, ἴυγξ, ἴυγγ-ος (ἡ); σείσουρ-α, ας (ἡ).
Berle, n. f., *plante*, σί-ον, ου (τό).
Berline, n. f., *voiture*, ἁρμάμαξ-α, ης (ἡ).
Berlue, n. f., *sorte d'éblouissement*, ἴλιγγ-ος, ου (ὁ). Avoir la berlue, ἰλιγγι-ᾶν, ἰλιγγι-άω, ῶ, fut. ἰλιγγιάσ-ω.
Berner, v. tr. 1 *Faire sauter en l'air*, μετεωρίζ-ειν, μετεωρίζ-ω, fut. μετεωρίσ-ω, acc. || 2 *Se moquer*, καταγελ-ᾶν, καταγελ-άω, ῶ, fut. καταγελάσ-ω, gén.
Béryl, n. m., *pierre précieuse*, βήρυλλ-ος, ου (ὁ).
Besace, n. f., πήρ-α, ας (ἡ).
Besacier, n. m., πηροφόρ-ος, ου (ὁ).
Besaiguë ou Bisaiguë, n. f., *espèce de hache*, δίστομ-ος ἀξίν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Besogne, n. f., ἔργ-ον, ου (τό); πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό).
Besicles, n. f. pl., *lunettes*, διοπτῆρ-ες, ων (οἱ). Grec moderne.
Besoin, n. m. 1 *Manque, défaut*, χρεί-α, ας (ἡ). Avoir besoin, δ-εῖσθαι, δέ-ομαι, fut. δεήσ-ομαι, gén. || 2 *Indigence*, ἀπορί-α, ας (ἡ).
Besson, onne, adj., *jumeau, jumelle*, δίδυμ-ος, η, ον.
Bestiaire, n. m., *gladiateur qui combattait contre les bêtes*, θηριομάχ-ος, ου (ὁ).
Bestial, ale, adj., κτηνώδ-ης, ης, ες.
Bestialement, adv., κτηνηδόν.
Bestiaux, n. m. pl., θρέμματ-α, ων (τά); βοσκήματ-α, ων (τά).
Bestiole, n. f., ζωύφι-ον, ου (τό).
Bétail, n. m., θρέμματ-α, ων (τά); βοσκήματ-α, ων (τά).
Bête, n. f. 1 *Animal*, θήρι-ον, ου (τό). || 2 Adj., μωρ-ός, ά, όν (comp. μωρ-ότερος, sup. μωρ-ότατος). || 3 *Ignorant*, ἀμαθ-ής, ής, ές (comp. ἀμαθ-έστερος, sup. ἀμαθ-έστατος).
Bêtement, adv., μωρῶς.
Bêtise, n. f., ἠλιθιότης, ἠλιθιότητ-ος (ἡ); ἄνοι-α, ας (ἡ). Une bêtise *en action*, ἠλίθι-ον πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Une bêtise *en paroles*, ἠλίθι-ον ῥῆμα, ῥήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Bette et Betterave, n. f., τεῦτλ-ον, ου (τό).
Beuglement, n. m., μύκημα, μυκήματ-ος (τό).
Beugler, v. intr., μυκ-ᾶσθαι, μυκ-άομαι, ῶμαι, fut. μυκήσ-ομαι. Dans le sens de crier, βο-ᾶν, βο-άω, ῶ, fut. βοήσ-ομαι.
Beurre, n. m., βούτυρ-ον, ου (τό).
Beurrer, v. tr., βουτύρῳ ἀλείφ-ειν, ἀλείφ-ω, fut. ἀλείψ-ω, acc.
Bévue, n. f., ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό); πλημμέλημα, πλημμελήματ-ος (τό).
Biais, n. m. 1 *Obliquité*, πλάγι-ον, ου (τό). || 2 *Moyen détourné*, στροφ-ή, ῆς (ἡ); τέχν-η, ης (ἡ).
Biaiser, v. intr. 1 *Obliquer*, παρεκτρέπεσθαι, παρεκτρέπ-ομαι, fut. παρεκτραπήσ-ομαι. || 2 *User de détours*, σκολιάζ-ειν, σκολιάζ-ω, fut. σκολιάσ-ω.
Biberon, n. m. 1 *Ivrogne*, φιλοπότ-ης, ου (ὁ). || 2 *Vase à boire*, ποτηρίδι-ον, ου (τό)
Bible, n. f., βιβλί-α, ων (τά).
Bibliographe, n. m., βιβλιογράφ-ος, ου (ὁ).
Bibliographie, n. f., βιβλιογραφί-α, ας (ἡ).
Bibliothécaire, n. m., βιβλιοφύλαξ, βιβλιοφύλακ-ος (ὁ).
Bibliothèque, n. f., βιβλιοθήκ-η, ης (ἡ). Les livres eux-mêmes, βιβλί-α, ων (τά).
Biblique, adj., βιβλικ-ός, ή, όν.
Biche, n. f., ἔλαφ-ος, ου (ἡ).
Bichon, n. m., *petit chien*, κυνίδι-ον, ου (τό).
Bicoque, n. f. 1 *Petite ville*, πολίχνι-ον, ου (τό). || 2 *Petite maison*, οἰκίδι-ον, ου (τό).
Bidet, n. m., *petit cheval*, ἴνν-ος, ου (ὁ); ἱππάρι-ον, ου (τό).
Bidon, n. m., *espèce de vase à boire*, βῖκ-ος, ου (ὁ).
Bien, n. m. 1 *Ce qui est bon*, ἀγαθ-όν, οῦ (τό). || 2 *Vertu, honneur*, ἀρετ-ή, ῆς (ἡ). Les gens de bien, ἀγαθ-οί, ῶν (οἱ); χρηστ-οί, ῶν (οἱ). || 3 *Possession*, κτῆμα, κτήματ-ος (τό). || 4 *Fortune, richesses*, ἀγαθ-ά, ῶν (τά). || 5 *Profit, utilité*, συμφέρ-ον, οντος (τό). || 6 *Bienfait, service*, εὐεργέτημα, εὐεργετήματ-ος (τό). || 7 *Opinion, langage favorable*, εὐδοκί-α, ας (ἡ); ἔπαιν-ος, ου (ὁ). — **Bien**, adv. 1 *Comme il faut*, εὖ, καλῶς, ὀρθῶς. || 2 *Beaucoup, très-fort*, μάλα, σφόδρα, ἄγαν, πάνυ. Bien plus, καί γε, ἀλλὰ δὴ καί. || 3 *Beaucoup de*, πολ-ύς, πολλ-ή, πολ-ύ, gén. πολλ-οῦ, πολλ-ῆς, πολλ-οῦ. || 4 *A la vérité*, μέν après un mot. || 5 *Pour le moins*, γέ, γοῦν après un mot. || 6 *Environ*, ὡς. — **Bien que**, conj., εἰ καί, avec l'ind. Locutions diverses : Eh bien! εἶεν, τί δέ; Bien! courage! εὖγε.
Bien-être, n. m., ῥᾳστών-η, ης (ἡ); εὐπορί-α, ας (ἡ).
Bienfaisance, n. f., εὐεργεσί-α, ας (ἡ).
Bienfaisant, ante, adj. 1 *Qui aime à faire du bien*, εὐεργετικ-ός, ή, όν (comp. εὐεργετικ-ώτερος, sup. εὐεργετικ-ώτατος). || 2 *Utile*, χρήσιμ-ος, η, ον (comp. χρησιμ-ώτερος, sup. χρησιμ-ώτατος); ὠφέλιμ-ος, ος, ον (comp. ὠφελιμ-ώτερος, sup. ὠφελιμ-ώτατος).
Bienfait, n. m., εὐεργέτημα, εὐεργετήματ-ος (τό).
Bienfaiteur, n. m., εὐεργέτ-ης, ου (ὁ).
Bienfaitrice, n. f., εὐεργέτ-ις, ιδος (ἡ).
Bienheureux, euse, adj., μακάρι-ος, α, ον.
Biennal, ale, adj., διετ-ής, ής, ές.
Bienséance, n. f., εὐπρέπει-α, ας (ἡ).
Bienséant, ante, adj., εὐπρεπ-ής, ής, ές.

Bientôt, adv., ταχύ, ταχέως, αὐτίκα, εὐθύς, μετ' ὀλίγον.
Bienveillance, n. f., εὔνοι-α, ας (ἡ). Par bienveillance, δι' εὐνοίας. Par bienveillance pour vous, εὐνοίᾳ τῇ σῇ.
Bienveillant, ante, adj., εὔν-οος, ους, εὔν-οος, ους, εὔν-οον, ουν.
Bienvenu, ue, adj., ἀσπαστ-ός, ή, όν.
Bienvenue, n. f., εἴσοδ-ος, ου (ἡ).
Bière, n. f. 1 *Boisson*, ζῦθ-ος, ου (ὁ). ‖ 2 *Cercueil*, φέρετρ-ον, ου (τό); σορ-ός, οῦ (ὁ).
Biffer, v. tr., *effacer*, περιγράφ-ειν, περιγράφ-ω, fut. περιγράψ-ω, acc.
Bifurcation, n. f., δίστομ-ος ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Les deux mots se déclinent.
se Bifurquer, v. pr., δισχιδὴς γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.
Bigame, n. m. ou f., δίγαμ-ος, ου (ὁ et ἡ).
Bigamie, n. f., διγαμί-α, ας (ἡ).
Bigarrer, v. tr., ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ. — ***Bigarré, ée,*** part. passé et adj., ποικίλ-ος, η, ον.
Bigarrure, n. f., ποικιλί-α, ας (ἡ).
Bigle, adj., *louche*, στραβ-ός, ή, όν.
Bigler, v. intr., *loucher*, στραβίζ-ειν, στραβίζ-ω, fut. στραβίσ-ω.
Bigot, ote, adj., δεισιδαίμ-ων, ων, ον.
Bigoterie, n. f., δεισιδαιμονί-α, ας (ἡ).
Bijou, n. m. 1 *Joyau*, λιθοκόλλητ-ος κόσμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. ‖ 2 *Objet précieux*, τίμι-ον κτῆμα, κτήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Bijouterie, n. f., *art du bijoutier*, χρυσοχοϊκ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Bijoutier, n. m., χρυσοχό-ος, ου (ὁ).
Bilan, n. m., *balance de compte d'un négociant en faillite*, ἀπόφασ-ις, εως (ἡ).
Bile, n. f., χολ-ή, ῆς (ἡ).
Biliaire, adj., χολαγωγ-ός, ός, όν.
Bilieux, euse, adj., χολώδ-ης, ης, ες.
Bill, n. m., *projet de loi*, προβούλευμα, προβουλεύματ-ος (τό).
Billard, n. m., σφαιριστήρι-ον, ου (τό).
Bille, n. f., σφαιρί-ον, ου (τό).
Billet, n. m. 1 *Mot d'écrit*, σχεδάρι-ον, ου (τό). ‖ 2 *Obligation commerciale*, χειρόγραφ-ον, ου (τό). ‖ 3 *Bulletin*, ψῆφ-ος, ου (ἡ).
Billevesée, n. f., λῆρ-ος, ου (ὁ).
Billon, n. m., *monnaie de cuivre*, χαλκ-οῦν νόμισμα, νομίσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Billot, n. m., *tronçon de bois*, κορμ-ός, οῦ (ὁ).
Bimbelot, n. m., *jouet d'enfant*, παίγνι-ον, ου (τό).
Bimbelotier, n. m., *marchand de bimbelots*, παιγνίων προπώλ-ης, ου (ὁ).
Binage, n. m., *façon donnée à la terre*, βωλοστροφί-α, ας (ἡ).
Binaire, adj., *composé de deux*, δυαδικ-ός, ή, όν.
Biner, v. tr., *façonner la terre*, βωλοστροφεῖν, βωλοστροφ-έω, ῶ, fut. βωλοστροφήσ-ω, acc.

Biographe, n. m., βίον συγγράψ-ας, αντος (ὁ).
Biographie, n. f., βί-ος, ου (ὁ).
Bipédal, ale, adj., *long de deux pieds*, διποδιαῖ-ος, α, ον.
Bipède, n. et adj., δίπ-ους, ους, ουν, gén. δίποδ-ος.
Bique, n. f., *chèvre*, αἴξ, αἰγ-ός (ἡ).
Biquet, n. m., *chevreau*, ἔριφ-ος, ου (ὁ).
Biquette, n. f., *petite chèvre*, χίμαιρ-α, ας (ἡ).
Birème, n. m., *vaisseau à deux rangs de rames*, διήρ-ης, εος, ους (ἡ).
Bis, adv., πάλιν.
Bis, bise, adj., φαι-ός, ά, όν.
Bisaïeul, n. m., πρόπαππ-ος, ου (ὁ). Bisaïeule, n. f., πρόμαμμ-α, ης (ἡ).
Bisaiguë, voy. Besaiguë.
Bisbille, n. f., ἔρ-ις, ιδος (ἡ).
Biscornu, ue, adj. 1 *Mal fait*, διάστροφ-ος, ος, ον. ‖ 2 *Étrange*, ἄτοπ-ος, ος, ον.
Biscuit, n. m. 1 *Gâteau*, μελίτωμα, μελιτώματος (τό); πεμμάτι-ον, ου (τό). ‖ 2 *Pain de marine*, διπυρίτ-ης, ου (ὁ).
Bise, n. f., 1 βορέ-ας, ου (ὁ). ‖ 2 *L'hiver*, χειμ-ών, ῶνος (ὁ).
Biset, n. m., φάσσ-α, ης (ἡ).
Bison, n. m., οὖρ-ος, ου (ὁ).
Bissac, n. m., πήρ-α, ας (ἡ).
Bissexte, n. m., *jour intercalaire*, ἐμβόλιμ-ος ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Bissextil, ile, adj., ἐμβολιμαῖ-ος, α, ον.
Bistouri, n. m., σμιλί-ον, ου (τό).
Bitume, n. m., ἄσφαλτ-ος, ου (ἡ).
Bitumineux, euse, adj., ἀσφαλτώδ-ης, ης, ες.
Bivac ou **Bivouac**, n. m., ἐπαυλισμ-ός, οῦ (ὁ).
Bivaquer ou **Bivouaquer**, v. intr., διαιθρίζ-ειν, διαιθρίζ-ω, fut. διαιθρίσ-ω.
Bivoie, n. f., *rencontre de deux chemins*, ἄμφοδ-ος, ου (ἡ).
Bizarre, adj. 1 *Singulier, étrange*, παράδοξ-ος, ος, ον (comp. παραδοξ-ότερος, sup. παραδοξ-ότατος); ἄτοπ-ος, ος, ον (comp. ἀτοπ-ώτερος, sup. ἀτοπ-ώτατος). ‖ 2 *De forme diverse et extraordinaire*, ποικίλ-ος, η, ον. ‖ 3 *Fantasque, capricieux*, δύσκολ-ος, ος, ον (comp. δυσκολ-ώτερος, sup. δυσκολ-ώτατος).
Bizarrement, adv., παραδόξως.
Bizarrerie, n. f. 1 *Étrangeté*, παράδοξ-ον, ου (τό). ‖ 2 *Bigarrure*, ποικιλί-α, ας (ἡ). ‖ 3 *Caractère fantasque*, δυσκολί-α, ας (ἡ). ‖ 4 *Fantaisie bizarre*, φαντασί-α, ας (ἡ).
Blafard, arde, adj., ὠχρ-ός, ά, όν (comp. ὠχρ-ότερος, sup. ὠχρ-ότατος).
Blaireau, n. m., τρόχ-ος, ου (ὁ).
Blâmable, adj., ἐπίψογ-ος, ος, ον (comp. ἐπιψογ-ώτερος, sup. ἐπιψογ-ώτατος); μεμπτ-ός, ή, όν (comp. μεμπτ-ότερος, sup. μεμπτ-ότατος).
Blâme, n. m., ψόγ-ος, ου (ὁ).
Blâmer, v. tr., ψέγ-ειν, ψέγ-ω, fut. ψέξ-ω, acc.; μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι,

le nom de la chose à l'acc. et celui de la personne au dat.

Blanc, blanche, adj. 1 *De couleur blanche,* λευκ-ός, ή, όν (comp. λευκ-ότερος, sup. λευκ-ότατος. || 2 *Pâle,* ὠχρ-ός, ά, όν. En parlant des cheveux, πολι-ός, ά, όν. || 3 *Pur, propre,* καθαρ-ός, ά, όν (comp. καθαρ-ώτερος, sup. καθαρ-ώτατος).

Blanc, n. m. 1 *Couleur blanche,* λευκ-όν, οῦ (τό). || 2 *Partie blanche de l'œuf, de l'œil, etc.,* λευκ-όν, οῦ (τό); λεύκωμα, λευκώματος (τό). || 3 *Fard,* ψίμμυθ-ος, ου (ὁ). || 4 *But où l'on vise,* σκοπ-ός, οῦ (ὁ).

Blanc-bec, n. m., voy. Bec.

Blanchâtre, adj., ὑπόλευκ-ος, ος, ον.

Blanchement, adv., καθαρῶς.

Blancheur, n. f. 1 *Couleur blanche,* λευκότης, λευκότητ-ος (ἡ). || 2 *Pureté, propreté,* καθαρότης, καθαρότητ-ος (ἡ).

Blanchiment, n. m., λευκασμ-ός, οῦ (ὁ).

Blanchir, v. tr. 1 *Donner la couleur blanche,* λευκ-οῦν, λευκ-όω, ῶ, fut. λευκώσ-ω, acc. || 2 *Polir, rendre luisant,* λαμπρύν-ειν, λαμπρύν-ω, fut. λαμπρυν-ῶ, acc. || 3 *Laver,* πλύν-ειν, πλύν-ω, fut. πλυν-ῶ. — ***Blanchir,*** v. intr. 1 *Devenir blanc,* λευκὸς γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. En parlant des cheveux, πολι-οῦσθαι, πολι-όομαι, οῦμαι, fut. πολιωθήσ-ομαι. || 2 *Être inférieur,* ἔλασσον ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Locution : Ne faire que blanchir, c.-à-d. *ne pas réussir,* οὐδὲν προκόπτ-ειν, προκόπτ-ω, fut. προκόψ-ω.

Blanchissage, n. m., πλύσ-ις, εως (ἡ).

Blanchisseur, n. m., πλυντ-ήρ, πλυντῆρ-ος (ὁ). Blanchisseuse, n. f., πλύντρι-α, ας (ἡ).

Blanc-seing, n. m., *plein pouvoir,* χείρ, χειρ-ός (ἡ).

Blaser, v. tr., *user par la satiété,* κόρον ἐπάγ-ειν, ἐπάγ-ω, fut. ἐπάξ-ω, dat. — ***se Blaser,*** v. pr. 1 En parlant d'une personne, τὰς αἰσθήσεις ἀμβλύν-εσθαι, ἀμβλύν-ομαι, fut. ἀμβλυνθήσ-ομαι. || 2 En parlant des sens, ἀμβλύν-εσθαι, ἀμβλύν-ομαι, fut. ἀμβλυνθήσ-ομαι. — ***Blasé, ée,*** part. passé et adj., διάκορ-ος, ος, ον; ἀσώδ-ης, ης, ες.

Blason, n. m. 1 *Science des armoiries,* γενεαλογικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Les armoiries elles-mêmes,* ἐπίσημ-α, ων (τά).

Blasphémateur, n. m., βλάσφημ-ος, ου (ὁ).

Blasphématoire, adj., βλάσφημ-ος, ος, ον.

Blasphème, n. m., βλασφημί-α, ας (ἡ).

Blasphémer, v. tr. et intr., βλασφημ-εῖν, βλασφημ-έω, ῶ, fut. βλασφημήσ-ω, acc.

Blatier, n. m., *marchand de blé,* πυροπώλ-ης, ου (ὁ); σιτοπώλ-ης, ου (ὁ).

Blé, n. m., σῖτ-ος, ου (ὁ).

Blême, adj., ὠχρ-ός, ά, όν (comp. ὠχρ-ότερος, sup. ὠχρ-ότατος).

Blémir, v. intr., ὠχρι-ᾶν, ὠχρι-άω, ῶ, fut. ὠχριάσ-ω.

Blesser, v. tr. 1 *Faire une blessure,* τιτρώσκ-ειν, τιτρώσκ-ω, fut. τιτρώσ-ω, acc. || 2 *Faire mal* dans le sens physique, ἀλγεῖν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. || 3 *Endommager,* βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω, acc. || 4 *Offenser,* προσκρού-ειν, προσκρού-ω, fut. προσκρούσ-ω, dat. — ***se Blesser,*** v. pr., *s'offenser,* ἄχθ-εσθαι, ἄχθ-ομαι, fut. ἀχθήσ-ομαι. — ***Blessé, ée,*** part. passé et n., πληγ-είς, εῖσα, έν, et l'endroit de la blessure à l'acc. Un blessé, τραυματί-ας, ου (ὁ). Qui n'est pas blessé, ἄτρωτ-ος, ος, ον.

Blessure, n. f., 1 τραῦμα, τραύματ-ος (τό); πληγ-ή, ῆς (ἡ). 2 *Tort ou dommage,* βλάβ-η, ης (ἡ).

Blette, n. f., *plante,* βλίτ-ον, ου (τό).

Blette, adj. fém., en parlant des poires, πεπαίτερ-ος, α, ον (comp. de πέπων); σαπρ-ός, ά, όν.

Bleu, eue, adj., κυάνε-ος, α, ον. Le bleu, *la couleur bleue,* κυάνε-ον, ου (τό).

Bleuâtre, adj., κυανοειδ-ής, ής, ές.

Bleuir, v. tr., *rendre bleu,* γλαυκ-οῦν, γλαυκ-όω, ῶ, fut. γλαυκώσ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir bleu,* κυανίζ-ειν, κυανίζ-ω, fut. κυανίσ-ω.

Bloc, n. m. 1 *Morceau de pierre ou de marbre,* σκῖρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Amas, tas,* σωρ-ός, οῦ (ὁ). En bloc, συλλήβδην.

Blocus, n. m., πολιορκί-α, ας (ἡ). Faire le blocus, πολιορκ-εῖν, πολιορκ-έω, ῶ, fut. πολιορκήσ-ω, acc.

Blond, onde, adj., ξανθ-ός, ή, όν (comp. ξανθ-ότερος, sup. ξανθ-ότατος).

Blondin, n. m., ξανθοκόμ-ης, ου (ὁ).

Blondir, v. intr., ξανθίζ-εσθαι, ξανθίζ-ομαι, fut. ξανθισθήσ-ομαι.

Bloquer, v. tr., πολιορκ-εῖν, πολιορκ-έω, ῶ, fut. πολιορκήσ-ω, acc.

se Blottir, v. pr., ὑποπτήσσ-ειν, ὑποπτήσσ-ω, fut. ὑποπτήξ-ω.

Blouse, n. f. 1 *Trou dans le billard,* θυλάκι-ον, ου (τό). || 2 *Vêtement,* χιτώνι-ον, ου (τό).

Blouser, v. tr., *pousser dans la blouse,* εἰς τὸ θυλάκιον ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ. — ***se Blouser,*** v. pr., *se tromper,* σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι.

Bluet, n. m., κύαν-ος, ου (ὁ).

Bluette, n. f. 1 *Étincelle,* σπινθ-ήρ, ῆρ-ος (ὁ). || 2 *Ouvrage frivole,* παίγνι-ον, ου (τό).

Bluteau, n. m., *tamis à passer la farine,* ἀλευρότησ-ις, εως (ἡ).

Bluter, v. tr., *passer au bluteau,* διασήθ-ειν, διασήθ-ω, fut. διασήσ-ω.

Blutoir, n. m., voy. Bluteau.

Bobine, n. f., ἄτρακτ-ος, ου (ὁ).

Bocage, n. m., νέμ-ος, ους (τό); ὕλ-η, ης (ἡ).

Bocager, ère, adj., ὑλόδι-ος, ος, ον; ὑλονόμ-ος, ος, ον.

Bocal, n. m., ποτήρι-ον, ου (τό).

Bœuf, n. m., βοῦς, βο-ός (ὁ).

Boire, v. tr., πίν-ειν, πίν-ω, fut. πίομαι, acc. Boire un affront, ὕβριν καταπέπτ-ειν, καταπέπτ-ω, fut. καταπέψ-ω.

Boire, n. m., *la boisson,* πότ-ος, ου (ὁ).

Bois, n. m. 1 *Partie dure des arbres,* ξύλ-ον, ου (τό). || 2 *Réunion d'arbres,* νέμ-ος,

ους (τό); ὕλ-η, ης (ἡ). Bois sacré, ἄλσ-ος, ους (τό). || 3 *La partie faite de bois d'un javelot, d'une flèche*, δόρ-υ, δόρατ-ος (τό). || 4 *Cornes du cerf*, κέρατ-α, ων (τά).

Boiser, v. tr., *revêtir de planches*, σανιδοῦν, σανιδ-όω, ῶ, fut. σανιδώσ-ω, acc. — ***Boisé, ée***, part. passé et adj. 1 *Revêtu de planches*, σεσανιδωμέν-ος, η, ον. || 2 *Couvert de forêts*, ὑλώδ-ης, ης, ες.

Boiserie, n. f., σανίδωμα, σανιδώματ-ος (τό).

Boisseau, n. m., μέδιμν-ος, ου (ὁ).

Boisson, n. f., πότ-ος, ου (ὁ).

Boîte, n. f., κιβωτ-ός, οῦ (ἡ); πυξ-ίς, ίδος (ἡ).

Boitement, n. m., *marche boiteuse*, χωλεί-α, ας (ἡ).

Boiter, v. intr., χωλεύ-ειν, χωλεύ-ω, fut. χωλεύσ-ω.

Boiteux, euse, adj., χωλ-ός, ή, όν (comp. χωλ-ότερος, sup. χωλ-ότατος).

Bol, n. m. 1 *Pilule, masse ronde*, βῶλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Coupe, vase*, κρατήρι-ον, ου (τό).

Bolide, n. f., *aérolithe*, ἀερόλιθ-ος, ου (ὁ) Grec moderne.

Bombance, n. f., τρύφ-η, ης (ἡ).

Bombardement, n. m., διὰ τῶν πυροβόλων ἔμπρησ-ις, εως (ἡ).

Bombarder, v. tr., πυροβόλοις ἐμπρήθ-ειν, ἐμπρήθ-ω, fut. ἐμπρήσ-ω, acc.

Bombe, n. f., πυρφόρ-ος σφαῖρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Bomber, v. tr., *rendre convexe*, κυρτ-οῦν, κυρτ-όω, ῶ, fut. κυρτώσ-ω, acc.

Bon, bonne, adj. 1 *Qui a une bonne qualité*, ἀγαθ-ός, ή, όν (comp. βελτί-ων, sup. βέλτ-ιστος ou ἄρ-ιστος); χρηστ-ός, ή, όν (comp. χρηστ-ότερος, sup. χρηστ-ότατος). || 2 En parlant de ce qui flatte le goût, καλ-ός, ή, όν. || 3 *Avantageux, favorable*, καλ-ός, ή, όν (comp. καλλί-ων, sup. κάλλ-ιστος). Bonne occasion, καιρ-ός, οῦ (ὁ). Bon vent, οὖρ-ος, ου (ὁ). || 4 *Suffisant*, ἱκαν-ός, ή, όν. || 5 *Utile*, χρήσιμ-ος, ος ou η, ον (comp. χρησιμ-ώτερος, sup. χρησιμ-ώτατος).

Bon, n. m. 1 *Ce qui est bon*, ἀγαθ-όν, οῦ (τό). || 2 *Obligation écrite*, χειρόγραφ-ον, ου (τό). Bon, adv., καλῶς. A quoi bon? τίνος χάριν; Tout de bon, ἐτεόν. Bon! interj., εὖγε.

Bonace, n. f., *calme de la mer*, μαλακί-α, ας (ἡ).

Bonasse, adj., *bon jusqu'à la sottise*, εὐήθ-ης, ης, ες (comp. εὐηθ-έστερος, sup. εὐηθ-έστατος).

Bonbon, n. m., τράγημα, τραγήματ-ος (τό).

Bonbonnière, n. f., πυξίδι-ον, ου (τό).

Bond, n. m., πήδημα, πηδήματ-ος (τό).

Bonde, n. f. 1 *Bouchon*, ἐπιστόμι-ον, ου (τό). || 2 *Ouverture pour les eaux*, στόμα, στόματ-ος (τό).

Bondir, v. tr., πηδ-ᾶν, πηδ-άω, ῶ, fut. πηδήσ-ω.

Bondissement, n. m., πήδησ-ις, εως (ἡ).

Bondon, n. m., ἐπιστόμι-ον, ου (τό).

Bondonner, v. tr., βύ-ειν, βύ-ω, fut. βύσ-ω, acc.

Bonheur, n. m. 1 *État heureux*, εὐδαιμονί-α, ας (ἡ). || 2 *Événement heureux*, εὐτυχί-α, ας (ἡ). Avoir du bonheur, εὐτυχ-εῖν, εὐτυχ-έω, ῶ, fut. εὐτυχήσ-ω. Par bonheur, εὐτυχῶς. Quel bonheur! ὢ τῆς εὐτυχίας!

Bonhomme, n. m. 1 *D'un bon caractère*, εὐήθ-ης, ους (ὁ). || 2 *Petit homme*, ἀνθρωπάρι-ον, ου (τό). || 3 *Petit garçon*, παιδάρι-ον, ου (τό). || 4 *Petite figure*, εἰκόνι-ον, ου (τό).

Bonification, n. f., βελτίωσ-ις, εως (ἡ).

Bonifier, v. tr., βελτι-οῦν, βελτι-όω, ῶ, fut. βελτιώσ-ω, acc.

Bonjour, interj., χαῖρε; en parlan‘ a plusieurs, χαίρετε.

Bonne, n. f., *servante*, οἰκέτ-ις, ιδος (ἡ).

Bonnement, adv., εὐήθως.

Bonnet, n. m., πῖλ-ος, ου (ὁ).

Bonsoir, interj., χαῖρε; en parlant à plusieurs, χαίρετε.

Bonté, n. f. 1 En parlant des personnes, χρηστότης, χρηστότητ-ος (ἡ). || 2 En parlant des choses, ἀρετ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Bienveillance*, φιλανθρωπί-α, ας (ἡ); εὔνοι-α, ας (ἡ). || 4 Bontés, *égards, bons traitements*, φιλοφροσύν-αι, ῶν (αἱ); *bienfaits*, εὐεργετήματ-α, ων (τά).

Bord, n. m. 1 *Ce qui borde une cavité*, χεῖλ-ος, ους (τό). || 2 *Limite d'une surface*. ὅρ-ος, ου (ὁ). || 3 *Rivage, rive*, ἀκτ-ή, ῆς (ἡ); ὄχθ-η, ης (ἡ). || 4 *Vaisseau*, ναῦς, νε-ώς (ἡ).

Bordée, n. f. 1 *Décharge*, βολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Manœuvre de vaisseau qui louvoie*, βόλτ-α, ης (ἡ). Grec moderne.

Border, v. tr. 1 *Borner*, ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc. || 2 *Garnir d'un rebord, d'une bordure*, περιχειλ-οῦν, περιχειλ-όω, ῶ, fut. περιχειλώσ-ω, acc. || 3 *Entourer d'une plantation*, περιφυτεύ-ειν, περιφυτεύ-ω, fut. περιφυτεύσ-ω, acc.

Bordereau, n. m., σχέδι-ον, ου (τό).

Bordure, n. f., κράσπεδ-ον, ου (τό).

Boréal, ale, adj., βορεῖ-ος, ος ou α, ον.

Borgne, adj., ἑτερόφθαλμ-ος, ος, ον.

Bornage, n. m., *limite*, ὁροθεσί-α, ας (ἡ); ὁρισμ-ός, οῦ (ὁ).

Borne, n. f., ὅρ-ος, ου (ὁ).

Borner, v. tr., ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc. — ***se Borner*** à, v. pr. 1 *Se contenter de*, ἀγαπ-ᾶν, ἀγαπ-άω, ῶ, fut. ἀγαπήσ-ω, acc. ou dat. || 2 *Se modérer*, ἑαυτοῦ κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. — ***Borné, ée***, part. passé et adj. 1 *Circonscrit*, περίγραπτ-ος, ος, ον. || 2 *Faible d'esprit*, ὀλιγόφρ-ων, ων, ον.

Bosquet, n. m., νέμ-ος, ους (τό).

Bosse, n. f. 1 *Difformité de l'échine*, κῦφ-ος, ους (τό). || 2 *Tumeur accidentelle*, οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό). || 3 *Relief*, ἀνάγλυφ-ον, ου (τό).

Bosseler, v. tr., *relever en bosse*, ἀναγλύφ-ειν, ἀναγλύφ-ω, fut. ἀναγλύψ-ω, acc.

Bossu, ue, adj., κυφ-ός, ή, όν (comp. κυφ-ότερος, sup. κυφ-ότατος); κυρτ-ός, ή, όν.
Bossuer, v. tr., διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω, acc.
Bot, adj. m. Pied bot, *un homme qui a un pied contrefait*, ἀγκυλόπ-ους, οδος (ὁ).
Botanique, n. f., βοτανικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Botaniste, n. m., βοτανικ-ός, οῦ (ὁ).
Botte, n. f. 1 *Faisceau*, δέσμ-η, ης (ἡ). || 2 *Chaussure*, κνημ-ίς, ῖδος (ἡ). || 3 *Coup d'épée*, βολ-ή, ῆς (ἡ).
Bottelage, n. m., *action de mettre en botte le foin, la paille*, δέσ-ις, εως (ἡ).
Botteler, v. tr., δ-εῖν, δ-έω, ῶ, fut. δήσ-ω, acc.
Botteleur, n. m., ἀμαλλοδέτ-ης, ου (ὁ).
Botter, v. tr., *mettre des bottes à quelqu'un*, κνημῖδας ἐνδύ-ειν, ἐνδύ-ω, fut. ἐνδύσ-ω, le nom de la personne à l'acc. — ***se Botter***, v. pr., κνημῖδας ἐνδύ-εσθαι, ἐνδύ-ομαι, fut. ἐνδύσ-ομαι. — ***Botté, ée***, part. passé et adj., κνημιδοφόρ-ος, ος, ον.
Bottier, n. m., σκυτ-εύς, έως (ὁ).
Bottine, n. f., βαυκ-ίς, ίδος (ἡ). Plus usité au pluriel, βαυκίδ-ες, ων (αἱ).
Bouc, n. m., τράγ-ος, ου (ὁ).
Bouche, n. f., dans toutes les acceptions, στόμα, στόματ-ος (τό).
Bouchée, n. f., βλωμ-ός, οῦ (ὁ).
Boucher, v. tr. 1 *Tamponner*, βύ-ειν, βύ-ω, fut. βύσ-ω, acc. || 2 *Fermer avec un couvercle*, πωμάζ-ειν, πωμάζ-ω, fut. πωμάσ-ω. || 3 *Obstruer, barrer*, ἐμφράσσ-ειν, ἐμφράσσ-ω, fut. ἐμφράξ-ω.
Boucher, n. m., κρεουργ-ός, οῦ (ὁ); κρεωπώλ-ης, ου (ὁ).
Boucherie, n. f. 1 *Métier de boucher*, κρεουργί-α, ας (ἡ). || 2 *Massacre*, σφαγ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Boutique de boucher*, κρεωπωλεῖον ou κρεωπώλι-ον, ου (τό).
Bouchon, n. m. 1 *Ce qui sert à boucher*, ἐπιστόμι-ον, ου (τό). || 2 *Enseigne de cabaret*, προθήκ-η, ης (ἡ). || 3 *Le cabaret lui-même*, καπηλεῖ-ον, ου (τό). || 4 *Ce qui sert à bouchonner*, ψήκτρ-α, ας (ἡ).
Bouchonner, v. tr. 1 *Frotter, essuyer*, ψήχ-ειν, ψήχ-ω, fut. ψήξ-ω. || 2 *Chiffonner*, συντρίβ-ειν, συντρίβ-ω, fut. συντρίψ-ω, acc.
Boucle, n. f. 1 *Attache, agrafe*, περόν-η, ης (ἡ). || 2 *Anneau*, κίρκ-ος, ου (ὁ). || 3 *Rouleau de cheveux*, κίκινν-ος, ου (ὁ); βόστρυχ-ος, ου (ὁ). Boucle d'oreille, ἐνώτι-ον, ου (τό).
Boucler, v. tr. 1 *Agrafer*, περον-ᾶν, περονάω, ῶ, fut. περονήσ-ω, acc. || 2 *Rouler en boucles*, βοστρυχ-οῦν, βοστρυχ-όω, ῶ, fut. βοστρυχώσ-ω, acc. — ***Bouclé, ée***, part. passé et adj., se dit particulièrement des cheveux, βοστρυχώδ-ης, ης, ες.
Bouclier, n. m., ἀσπ-ίς, ίδος (ἡ).
Bouder, v. intr., σκυθρωπάζ-ειν, σκυθρωπάζ-ω, fut. σκυθρωπάσ-ω. Bouder quelqu'un, χαλεπαίν-ειν, χαλεπαίν-ω, fut. χαλεπαν-ῶ, avec le dat.
Bouderie, n. f., σκυθρωπασμ-ός, οῦ (ὁ).
Boudeur, euse, adj., σκυθρωπ-ός, ή, όν (comp. σκυθρωπ-ότερος, sup. σκυθρωπ-ότατος).
Boudin, n. m., ἀλλ-ᾶς, ᾶντος (ὁ).
Boudoir, n. m., μυχ-ός, οῦ (ὁ).
Boue, n. f., πηλ-ός, οῦ (ὁ); βόρβορ-ος, ου (ὁ).
Boueux, euse, adj., πηλώδ-ης, ης, ες; βορβορώδ-ης, ης, ες.
Bouffant, ante, adj., ἐμπεφυσημέν-ος, η, ον.
Bouffée, n. f., ἀτμ-ός, οῦ (ὁ).
Bouffer, v. intr., ἐμφυσ-ᾶσθαι, ἐμφυσ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐμφυσηθήσ-ομαι.
Bouffette, n. f., *nœud de ruban*, κροκ-ίς, ίδος (ἡ).
Bouffir, v. tr., *gonfler*, ὀγκ-οῦν, ὀγκ-όω, ῶ, fut. ὀγκώσ-ω, acc.; φυσ-ᾶν, φυσ-άω, ῶ, fut. φυσήσ-ω, acc., au propre et au figuré. ***Bouffi, ie***, part. passé et adj., ὀγκώδ-ης, ης, ες, au propre et au figuré.
Bouffissure, n. f., ὄγκ-ος, ου (ὁ).
Bouffon, n. m., γελωτοποι-ός, οῦ (ὁ). Vil bouffon, βωμολόχ-ος, ου (ὁ).
Bouffon, onne, adj., γελοῖ-ος, α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος).
Bouffonner, v. intr., γελοιάζ-ειν, γελοιάζ-ω, fut. γελοιάσ-ω.
Bouffonnerie, n. f., γελοιασμ-ός, οῦ (ὁ); χλευασμ-ός, οῦ (ὁ).
Bouge, n. m., *mauvais réduit*, οἰκηματι-ον, ου (τό).
Bougeoir, n. m., λυχνίδι-ον, ου (τό).
Bouger, v. intr., κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι.
Bougie, n. f., κηρ-ός, οῦ (ὁ).
Bouillant, ante, adj., θερμ-ός, ή, όν (comp. θερμ-ότερος, sup. θερμ-ότατος).
Bouilli, n. m., *viande bouillie*, ὄψ-ον, ου (τό).
Bouillie, n. f., πόλτ-ος, ου (ὁ).
Bouillir, v. intr., ζ-εῖν, ζ-έω, ῶ, fut. ζέσ-ω. — ***Bouilli, ie***, part. passé, ζεστ-ός, ή, όν.
Bouilloire, n. f., ἑψάν-η, ης (ἡ).
Bouillon, n. m., au propre et au figuré, βράσμα, βράσματ-ος (τό). Dans le sens de potage, ζωμ-ός, οῦ (ὁ).
Bouillonnement, n. m., βρασμ-ός, οῦ (ὁ).
Bouillonner, v. intr., βράσσ-εσθαι, βράσσ-ομαι, fut. βρασθήσ-ομαι; παφλάζ-ειν, παφλάζ-ω, fut. παφλάσ-ω.
Boulanger, n. m., ἀρτοποι-ός, οῦ (ὁ). Qui vend du pain, ἀρτοπώλ-ης, ου (ὁ).
Boulangère, n. f., ἀρτοπῶλ-ις, ιδος (ἡ).
Boulangerie, n. f. 1 *Où l'on fait le pain*, ἀρτοκοπεῖον, ου (τό). || 2 *Où l'on vend le pain*, ἀρτοπωλεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Fabrication du pain*, ἀτροποιί-α, ας (ἡ).
Boule, n. f., σφαῖρ-α, ας (ἡ).
Bouleau, n. m., *arbre*, σημύδ-α, ης (ἡ).
Boulet, n. m. 1 *Boule de fer ou de métal*, σφαίρωμα, σφαιρώματ-ος (τό). || 2 *Os de la jambe du cheval*, σφυρ-ά, ᾶς (ἡ).

Boulette, n. f. 1 *Petite boule*, σφαιρίδι-ον, ου (τό). ‖ 2 *Pâtisserie*, μάζ-α, ης (ἡ).
Boulevard, n. m. 1 *Rempart*, τεῖχ-ος, εος, ους (τό). ‖ 2 *Abri, défense*, πρόβλημα, προβλήματ-ος (τό).
Bouleversement, n. m., ἀνατροπ-ή, ῆς (ἡ).
Bouleverser, v. tr., ἀνατρέπ-ειν, ἀνατρέπ-ω, fut. ἀνατρέψ-ω, acc. Au figuré on se sert plus spécialement de διαταράσσ-ειν, διαταράσσ-ω, fut. διαταράξ-ω, acc.
Boulimie, n. f., *faim excessive*, βουλιμί-α, ας (ἡ).
Boulingrin, n. m., *pièce de gazon*, λειμ-ών, ῶνος (ὁ).
Boulon, n. m., *grosse cheville*, πάσσαλ-ος, ου (ὁ).
Boulonner, v. tr., πασσαλεύ-ειν, πασσαλεύ-ω, fut. πασσαλεύσ-ω, acc.
Bouquet, n. m. 1 *Assemblage de fleurs*, δεσμ-ίς, ίδος (ἡ); στέφαν-ος, ου (ὁ). ‖ 2 *Groupe d'arbres*, δένδρ-α, ων (τά). ‖ 3 *Odeur*, ὀσμ-ή, ῆς (ἡ).
Bouquetière, n. f., στεφανόπωλ-ις, ιδος (ἡ).
Bouquetin, n. m., *bouc sauvage*, ἄγρι-ος τράγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Bouquin, n. m. 1 *Bouc*, τράγ-ος, ου (ὁ). ‖ 2 *Vieux livre*, παλαι-όν βιβλάρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Bouquiner, v. intr., *rechercher les vieux livres*, παλαιὰ βιβλία ἐκζητ-εῖν, ἐκζητ-έω, ῶ, fut. ἐκζητήσ-ω.
Bouquiniste, n. m., βιβλιοκάπηλ-ος, ου (ὁ).
Bourbe, n. f., βόρβορ-ος, ου (ὁ).
Bourbeux, euse, adj., βορβορώδ-ης, ης, ες.
Bourbier, n. m., βόρβορ-ος, ου (ὁ).
Bourde, n. f. 1 *Mensonge*, πλάσμα, πλάσματ-ος (τό). ‖ 2 *Bévue*, πλημμέλημα, πλημμελήματ-ος (τό).
Bourder, v. intr., *mentir*, ψεύδ-ειν, ψεύδ-ω, fut. ψεύσ-ω.
Bourdon, n. m. 1 *Bâton de pèlerin*, βακτηρί-α, ας (ἡ). ‖ 2 *Grosse mouche*, κηφ-ήν, ῆνος (ὁ).
Bourdonnement, n. m., βόμβ-ος, ου (ὁ).
Bourdonner, v. intr., βομβ-εῖν, βομβ-έω, ῶ, fut. βομβήσ-ω.
Bourg, n. m., κώμ-η, ης (ἡ).
Bourgade, n. f., κώμ-η, ης (ἡ).
Bourgeois, n. m., ἀστ-ός, οῦ (ὁ); πολίτ-ης, ου (ὁ).
Bourgeois, oise, adj., δημοτικ-ός, ή, όν.
Bourgeoisement, adv., δημοτικῶς.
Bourgeoisie, n. f. 1 *Droit de cité*, πολιτεί-α, ας (ἡ). ‖ 2 *Ensemble des bourgeois*, πολῖτ-αι, ων (οἱ).
Bourgeon, n. m., ὀφθαλμ-ός, οῦ (ὁ).
Bourgeonner, v. intr., βλαστάν-ειν, βλαστάν-ω, fut. βλαστήσ-ω. — ***Bourgeonné, ée***, part. passé et adj., φλυκταινώδ-ης, ης, ες.
Bourrache, n. f., βούγλωσσ-ον, ου (τό).
Bourrade, n. f. 1 *Coup*, πληγ-ή, ῆς (ἡ). ‖ 2 *Attaque*, εἰσβολ-ή, ῆς (ἡ). ‖ 3 *Invective*, ἐπίπληξ-ις, εως (ἡ).
Bourrasque, n. f. 1 *Ouragan*, ἄελλ-α, ης (ἡ). ‖ 2 *Emportement*, ὀργ-ή, ῆς (ἡ).
Bourre, n. f., *amas de poils, de soie, etc.*, γνάφαλ-ον, ου (τό). Bourre d'arme à feu, ἐπίφραγμα, ἐπιφράγματ-ος (τό).
Bourreau, n. m. 1 *Exécuteur public*, δήμι-ος, ου (ὁ). ‖ 2 *Meurtrier*, φον-εύς, έως (ὁ). ‖ 3 *Homme cruel*, ἀπάνθρωπ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Bourrée, n. f. 1 *Fagot*, φάκελλ-ος, ου (ὁ). ‖ 2 *Espèce de danse*, χόρευμα, χορεύματ-ο (τό).
Bourreler, v. tr., n'est guère usité que dans la locution *être bourrelé de remords*, τὸν θυμὸν δάκν-εσθαι, δάκν-ομαι, fut. δηχθήσομαι.
Bourrelet ou **Bourlet**, n. m. 1 *Coussinet bourré*, πίλημα, πιλήματ-ος (τό). ‖ 2 *Coiffure des petits enfants*, περικεφάλαι-ον, ου (τό).
Bourrer, v. tr. 1 *Remplir de bourre*, πιλ-εῖν, πιλ-έω, ῶ, fut. πιλήσ-ω, acc. ‖ 2 *Remplir* en général, βύ-ειν, βύ-ω, fut. βύσ-ω, acc. ‖ 3 *Rassasier*, ἐμπιπλ-άναι, ἐμπίπλημι, fut. ἐμπλήσ-ω, acc.; le complément indirect se met au gén. ‖ 4 *Frapper, rudoyer*, ὠθίζ-ειν, ὠθίζ-ω, fut. ὠθίσ-ω. ‖ 5 *Maltraiter de paroles*, ἐπιπλήσσ-ειν, ἐπιπλήσσ-ω, fut. ἐπιπλήξ-ω. — ***se Bourrer*** de, v. pr., ἐμφορ-εῖσθαι, ἐμφορ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐμφορηθήσ-ομαι, gén. — ***Bourré, ée***, part. passé et adj., γέμ-ων, ουσα, ον.
Bourriche, n. f., κύρτ-η, ης (ἡ).
Bourrique, n. f., ὄν-ος, ου (ὁ).
Bourriquet, n. m., ὀνάρι-ον, ου (τό).
Bourru, ue, adj., χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος); δύσκολ-ος, ος, ον (comp. δυσκολ-ώτερος, sup. δυσκολ-ώτατος).
Bourse, n. f. 1 *Poche* ou *sac*, βαλάντι-ον, ου (τό). ‖ 2 *Argent*, χρήματ-α, ων (τά). ‖ 3 *Pension alimentaire*, σίτησ-ις, εως (ἡ). ‖ 4 *Lieu où s'assemblent les négociants*, τῶν ἐμπόρων σύνοδ-ος, ου (ἡ).
Boursicaut, n. m., βαλάντι-ον, ου (τό).
Boursier, n. m., πρυτανευόμεν-ος, ου (ὁ).
Boursiller, v. intr., *mettre de l'argent en commun*, συνερανίζ-ειν, συνερανίζ-ω, fut. συνερανίσ-ω.
Boursouflage, n. m., ὄγκ-ος, ου (ὁ); οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό).
Boursoufler, v. tr., διογκ-οῦν, διογκ-όω, ῶ, fut. διογκώσ-ω, acc. — ***se Boursoufler***, v. pr., διοιδαίν-ειν, διοιδαίν-ω, fut. διοιδαν-ῶ. — ***Boursouflé, ée***, part. passé et adj., διοιδ-ής, ής, ές; ὀγκώδ-ης, ης, ες; ὀγκηρ-ός, ά, όν.
Boursouflure, n. f., ὄγκ-ος, ου (ὁ); κόμπ-ος, ου (ὁ).
Bousculer, v. tr., διαρρίπτ-ειν, διαρρίπτ-ω, fut. διαρρίψ-ω, acc.
Bouse ou **Bouze**, n. f., κόπρ-ος, ου (ἡ).
Bousillage, n. m. 1 *Maçonnerie en boue*, πηλουργί-α, ας (ἡ). ‖ 2 *Ouvrage fait à la hâte*, αὐτοσχεδίασμα, αὐτοσχεδιάσματ-ος (τό).
Bousiller, v. tr. 1 *Bâtir en boue*, πηλο-

δομ-εῖν, πηλοδομ-έω, ῶ, fut. πηλοδομήσ-ω, acc. || 2 *Faire à la hâte*, αὐτοσχεδιάζ-ειν, αὐτοσχεδιάζ-ω, fut. αὐτοσχεδιάσ-ω, acc.
Boussole, n. f., ναυτικ-ὴ πυξ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Bout, n. m. 1 *Extrémité*, ἐσχατι-ά, ᾶς (ἡ); τέρμα, τέρματ-ος (τό). D'un bout à l'autre, διὰ τέλους; καθ' ἕκαστα. Jusqu'au bout, μέχρι τοῦ τέλους. || 2 *Pointe*, ἀκμ-ή, ῆς (ἡ). Le bout des doigts, ἄκροι δάκτυλ-οι, ων (οἱ). Le bout du nez, ἄκ-ρος μυκτ-ήρ, ῆρος (ὁ). Les deux mots se déclinent. Le haut bout, *le premier rang*, πρωτεῖ-α, ων (τά). A bout portant, ἐν χρῷ. || 3 *Fin*, τέλ-ος, ους (τό). Au bout de, μετά, avec l'acc. Venir à bout, *terminer*, διαπράσσ-εσθαι, διαπράσσ-ομαι, fut. διαπράξ-ομαι, acc.; *dominer*, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut ἐπικρατήσ-ω, gén. Poussé à bout, ἀκρατ-ής, ής, ές.
Boutade, n. f. 1 *Caprice*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Mauvais traitement*, ὕβρ-ις, εως (ἡ).
Boute-en-train, n. m., γελωτοποι-ός, οῦ (ὁ).
Boute-feu, n. m., *qui excite les discordes*, θορυβοποι-ός, οῦ (ὁ).
Bouteille, n. f., λάγην-ος, ου (ὁ).
Boutique, n. f., οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό); ἐργαστήρι-ον, ου (τό).
Boutiquier, n. m., προπώλ-ης, ου (ὁ).
Boutoir, n. m., *grouin*, ῥύγχ-ος, ους (τό). Coup de boutoir, *invective*, δηκτικ-ὴ λέξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Bouton, n. m. 1 *Bouton d'arbre*, ὀφθαλμ-ός, οῦ (ὁ); βλάστημα, βλαστήματ-ος (τό). || 2 *Bouton d'habit*, κόμβ-ος, ου (ὁ). || 3 *Pustule*, φλύκταιν-α, ης (ἡ).
Boutonner, v. tr. 1 *Mettre les boutons d'un vêtement*, πορπ-ᾶν, πορπ-άω, ῶ, fut. πορπήσ-ω, acc. || 2 Verbe intr., *Pousser des boutons*, βλαστάν-ειν, βλαστάν-ω, fut. βλαστ αν-ῶ. — ***se Boutonner***, v. pr., *être impénétrable*, στεγανὸς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι. — ***Boutonné, ée***, part. passé et adj., *impénétrable*, στεγαν-ός, ή, όν (comp. στεγαν-ώτερος, sup. στεγαν-ώτατος).
Boutonnière, n. f., ὀπ-ή, ῆς (ἡ).
Bouture, n. f., μόσχ-ος, ου (ὁ).
Bouverie, n. f., *étable*, βούσταθμ-ον, ου (τό).
Bouvier, n. m., βουκόλ-ος, ου (ὁ). Le Bouvier, *signe du zodiaque*, Βοώτ-ης, ου (ὁ).
Bouvreuil, n. m., πυῤῥούλ-ας, ου (ὁ).
Boyau, n. m. 1 *Intestin*, ἔντερ-ον, ου (τό). || 2 *Tranchée, mine souterraine*, ὑπόνομ-ος, ου (ὁ). || 3 *Passage étroit*, στενωπ-ός, οῦ (ὁ).
Bracelet, n. m., ψέλλι-ον, ου (τό).
Braconner, v. intr., λάθρα θηρεύ-ειν, θηρεύ-ω, fut. θηρεύσ-ω.
Braconnier, n. m., λάθρα θηρευτ-ής, οῦ (ὁ).
Bractée, n. f., *feuille des fleurs*, πέταλ-ον, ου (τό).
Brai, n. m., *espèce de goudron*, πίσσ-α, ης (ἡ).
Braies, n. f. pl., *haut-de-chausse*, βράκ-αι, ῶν (αἱ).
Braillard, arde, ou **Brailleur**, euse, adj., κρακτικ-ός, ή, όν.
Brailler, v. intr., κραυγάζ-ειν, κραυγάζ-ω, fut. κραυγάσ-ω.
Braire, v. intr., ὀγκ-ᾶσθαι, ὀγκ-άομαι, ῶμαι, fut. ὀγκήσ-ομαι. Le braire ou braiment, *cri de l'âne*, ὀγκηθμ-ός, οῦ (ὁ).
Braise, n. f., μαρίλ-η, ης (ἡ).
Bramer, v. intr., *crier comme le cerf*, ὀγκ-ᾶσθαι, ὀγκ-άομαι, ῶμαι, fut. ὀγκήσ-ομαι.
Brame, **Bramin**, **Bramine**, n. m., *prêtre indien*, βραχμάν-ης, ου (ὁ).
Brancard, n. m., φέρετρ-ον, ου (τό).
Branchage, n. m., κλάδ-οι, ων (οἱ).
Branche, n. f. 1 *Rameau*, κλάδ-ος, ου (ὁ). || 2 *Espèce qui se sépare d'un genre*, εἶδ-ος, ους τό). || 3 *Partie d'un tout*, μέρ-ος, ους (τό). || 4 *Section d'une famille*, γενε-ά, ᾶς (ἡ); γέν-ος, ους (τό). || 5 *Bras de rivière*, ῥεῖθρ-ον, ου (τό). || 6 *Ramification d'une montagne*, σειρ-ά, ᾶς (ἡ). || 7 *Bras de balance*, ζυγ-ός, οῦ (ὁ).
Brancher, v. intr., *se percher sur une branche*, ἐπὶ δένδρου καθίζ-ειν, καθίζ-ω, fut. καθίσ-ω.
Branchies, n. f. pl., *organes respiratoires des poissons*, βράγχι-α, ων (τά).
Branchu, ue, adj., κλαδώδ-ης, ης, ες.
Brandir, v. tr., τινάσσ-ειν, τινάσσ-ω, fut. τινάξ-ω, acc.
Brandon, n. m., πυρσ-ός, οῦ (ὁ). Au figuré, ἔναυσμα, ἐναύσματ-ος (τό).
Branle, n. m. 1 *Mouvement*, σάλευμα, σαλεύματ-ος (τό). || 2 *Danse*, ὅρμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Première impulsion*, κίνησ-ις, εως (ἡ).
Branlement, n. m. Branlement de tête, τῆς κεφαλῆς τρόμ-ος, ου (ὁ).
Branler, v. tr., κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. || Verbe intr., *bouger de place*, κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι.
Braque, n. m., *chien de chasse*, θηρευτικ-ὸς κύων, κυν-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Braquer, v. tr., *diriger, pointer*, διευθύν-ειν, διευθύν-ω, fut. διευθυν-ῶ.
Bras, n. m., *partie du corps*, βραχί-ων, ον-ος ὁ). Les bras, *considérés comme servant à embrasser*, ἀγκάλ-αι, ῶν (αἱ). Le bras de Dieu, τοῦ Θεοῦ χείρ, χειρ-ός (ἡ). Bras de rivière, ῥεῖθρ-ον, ου (τό). Bras de mer, πορθμ-ός, οῦ (ὁ). Locutions diverses: A bras, ἐν χερσίν. A force de bras, μόγις. A tour de bras, πάσῃ δυνάμει. Bras dessus bras dessous, περιπλέγδην. Avoir sur les bras, ὑπομέν-ειν, ὑπομέν-ω, fut. ὑπομεν-ῶ, acc.
Brasier, n. m., ἀνθρακι-ά, ᾶς (ἡ).
Brassard, n. m., περιβραχιόνι-ον, ου (τό).
Brasse, n. f., ὀργυι-ά, ᾶς (ἡ).
Brassée, n. f., ἀγκάλισμα, ἀγκαλίσματ-ος (τό).
Brasser, v. tr. 1 *Remuer*, φυρ-ᾶν, φυρ-άω, ῶ, fut. φυράσ-ω, acc. || 2 *Tramer, ourdir*, μηχαν-ᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι. || 3 *Faire de la bière*, ζῦθον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω.

Brasserie, n. f., ζυθοποιϊκ-ὸν ἐργαστήρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Brasseur, n. m., ζυθοποι-ός, οῦ (ὁ).
Brassière, n. f., *petite camisole d'enfant*, χιτωνίσκ-ος, ου (ὁ).
Bravache, n. m., ἀλαζών, ἀλαζόν-ος (ὁ).
Bravade, n. f., ἀλαζόνευμα, ἀλαζονεύματ-ος (τό).
Brave, adj. 1 *Courageux*, ἀνδρεῖ-ος, α, ον (comp. ἀνδρει-ότερος, sup. ἀνδρει-ότατος); ἀγαθ-ός, ή, όν (comp. βελτί-ων, sup. βέλτιστος). || 2 *Honnête, vertueux*, χρηστ-ός, ή, όν; γενναῖ-ος, α, ον. || 3 *Richement paré*, εὔστολ-ος, ος, ον.
Bravement, adv., ἀνδρείως, ἐπιτηδείως.
Braver, v. tr. 1 *Défier*, προκαλ-εῖσθαι, προκαλ-έομαι, οῦμαι, fut. προκαλέσ-ομαι, acc. || 2 *Mépriser*, καταφρον-εῖν. καταφρον-έω, ῶ, fut. καταφρονήσ-ω, gén. || 3 *Résister à*, ἀπαντ-ᾶν, ἀπαντ-άω, ῶ, fut. ἀπαντήσ-ω, dat.
Braverie, n. f., *parure*, στολισμ-ός, οῦ (ὁ).
Bravo, n. m., κρότ-ος, ου (ὁ). || Bravo! interj., εὖγε.
Bravoure, n. f., ἀνδρεί-α, ας (ἡ).
Brebis, n. f., οἶς, gén. οἰ-ός, dat. οἰ-ΐ, acc. οἶν. Plur. nom. οἶ-ες, gén. οἰ-ῶν, dat. οἰ-σί; πρόβατ-ον, ου (τό).
Brèche, n. f. 1 *Fente* ou *cassure quelconque*, ῥῆγμα, ῥήγματ-ος (τό). || 2 *Tort, dommage*, βλάβ-η, ης (ἡ).
Brèche-dent, n. m. ou f., νωδ-ός, οῦ (ὁ et ἡ).
Bréchet, n. m., *partie antérieure de la poitrine*, θώραξ, θώρακ-ος (ὁ).
Bredouillement, n. m., βατταρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Bredouiller, v. intr., βατταρίζ-ειν, βατταρίζ-ω, fut. βατταρίσ-ω.
Bredouilleur, n. m., βατταριστ-ής, οῦ (ὁ).
Bref, brève, adj., βραχ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραχ-ύτερος, sup. βραχ-ύτατος).
Bref, adv., 1 *Brièvement*, συντόμως. || 2 *En un mot*, ὡς συντέμνοντι εἰπεῖν.
Bref, n. m., *lettre d'un pape*, παππικ-ὴ ἐπιστολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Brelan, n. m. 1 *Jeu de hasard*, κυβεί-α, ας (ἡ). || 2 *Lieu où l'on joue*, κυβευτήρι-ον, ου (τό).
Brelander, v. intr., κυβεύ-ειν, κυβεύ-ω, fut. κυβεύσ-ω.
Brelandier, n. m., κυβευτ-ής, οῦ (ὁ).
Breloques, n. f. pl., κρέμβαλ-α, ων (τά).
Brème, n. f., *poisson*, κυπρῖν-ος, ου (ὁ).
Brésiller, v. tr., *briser, mettre en morceaux*, συντρίβ-ειν, συντρίβ-ω, fut. συντρίψ-ω, acc.
Bretelle, n. f., ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ).
Brette, n. f., *épée*, ξιφίδι-ον, ου (τό).
Bretteur, n. m., φιλόμαχ-ος, ου (ὁ).
Breuil, n. m., *taillis*, δρυμ-ός, οῦ (ὁ).
Breuvage, n. m., πότ-ος, ου (ὁ); πόμα, πόματ-ος (τό).
Brevet, n. m., δίπλωμα, διπλώματ-ος (τό).
Breveter, v. tr., διπλώματος ἀξι-οῦν, ἀξι-όω, ῶ, fut. ἀξιώσ-ω, acc. — ***Breveté, ée***, part. passé et adj., δίπλωμα ἔχ-ων, ουσα, ον.

Bribe, n. f. 1 *Morceau de pain*, πύρν-ος, ου (ὁ). || 2 *Restes*, λείψαν-α, ων (τά).
Bricole, n. f. 1 *Courroie*, ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ). || 2 *Bond d'une balle*, ἀνάκρουσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Tromperie*, ἀπάτ-η, ης (ἡ). De bricole, *indirectement*, σκολιῶς.
Bride, n. f., ἡνί-α, ας (ἡ); χαλιν-ός, οῦ (ὁ).
Brider, v. tr., χαλιν-οῦν, χαλιν-όω, ῶ, fut. χαλινώσ-ω, acc.
Bridon, n. m., χαλιν-ός, οῦ (ὁ).
Brièvement, adv., βραχέως, συντόμως, διὰ βραχέων.
Brièveté, n. f., βραχύτης, βραχύτητος (ἡ).
Brigade, n. f., λόχ-ος, ου (ὁ).
Brigadier, n. m., λοχαγ-ός, οῦ (ὁ).
Brigand, n. m., ληστ-ής, οῦ (ὁ).
Brigandage, n. m., ληστεί-α, ας (ἡ).
Brigander, v. intr., ληστεύ-ειν, ληστεύ-ω, fut. ληστεύσ-ω.
Brigue, n. f. 1 *Intrigue*, παραγγελί-α, ας (ἡ). || 2 *Parti, faction*, στάσ-ις, εως (ἡ).
Briguer, v. tr. 1 *Solliciter*, παραγγέλλ-ειν, παραγγέλλ-ω, fut. παραγγελ-ῶ, acc. || 2 *Chercher, capter*, θηρεύ-ειν, θηρεύ-ω, fut. θηρεύσ-ω, acc.
Brillamment, adv., λαμπρῶς.
Brillant, ante, adj., λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος).
Brillant, n. m. 1 *Éclat*, λαμπρότης, λαμπρότητ-ος (ἡ); αὐγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Pierre précieuse*, λίθ-ος, ου (ἡ). Les faux brillants du style, τῆς λέξεως χρώματ-α, ων (τά).
Brillanté, ée, part. passé et adj., κεχρωσμέν-ος, η, ον.
Briller, v. intr., λάμπ-ειν, λάμπ-ω, fut. λάμψ-ω.
Brimborion, n. m., παιγνίδι-α, ων (τά).
Brin, n. m., κάρφ-ος, εος, ους (τό).
Brioche, n. f., πέμμα, πέμματ-ος (τό).
Brique, n. f., πλίνθ-ος, ου (ἡ).
Briquet, n. m. 1 *Instrument pour produire du feu*, πυρίτ-ης, ου (ὁ); πυρεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Petit sabre*, κοπ-ίς, ίδος (ἡ).
Briquetage, n. m., *ouvrage de brique*, πλινθεί-α, ας (ἡ).
Briqueterie, n. f., *lieu où se fait la brique*, πλινθεῖ-ον, ου (τό).
Bris, n. m., *fracture*, διάῤῥηξ-ις, εως (ἡ).
Brisants, n. m. pl., *écueils*, σκόπελ-οι, ων (οἱ).
Brise, n. f., αὔρ-α ou αὖρ-α, ας (ἡ).
Brisées, n. f. pl., *traces*, ἴχν-η, ῶν (τά).
Brisement, n. m. 1 *Choc des flots*, ῥαχί-α, ας (ἡ); ῥῆξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Contrition*, σύντριψ-ις, εως (ἡ).
Briser, v. tr., κατακλ-ᾶν, κατακλ-άω, ῶ, fut. κατακλάσ-ω, acc.; συντρίβ-ειν, συντρίβ-ω, fut. συντρίψ-ω, acc. Briser un discours, l'*interrompre*, λόγον διακόπτ-ειν, διακόπτ-ω, fut. διακόψ-ω. Brisons là, ἅλις. — ***se Briser***, v. pr., ou ***Briser***, v. intr., se dit de la mer qui bat le rivage, ῥήγν-υσθαι, ῥήγν-υμαι, fut. ῥήξ-ομαι. — ***Brisé, ée***, part. passé et adj., ῥηκτ-ός, ή, όν.
Briseur, n. m., κατάκτ-ης, ου (ὁ).

Brisure, n. f., κάταγμα, κατάγματ-ος (τό).
Broc, n. m., οἰνοφόρ-ον, ου (τό).
Brocanter, v. intr., παντοπωλ-εῖν, παντοπωλ-έω, ῶ, fut. παντοπωλήσ-ω.
Brocanteur, n. m., παντοπώλ-ης, ου (ὁ).
Brocard, n. m., *plaisanterie*, σκῶμμα, σκώμματ-ος (τό); χλευασμ-ός, οῦ (ὁ).
Brocarder, v. tr. 1 *Broder une étoffe en or, en argent*, χρυσὸν, ἄργυρον ἐσθῆτι ἐνυφαίν-ειν, ἐνυφαίν-ω, fut. ἐνυφαν-ῶ. || 2 *Plaisanter*, σκώπτ-ειν, σκώπτ-ω, fut. σκώψ-ω, acc.; χλευάζ-ειν, χλευάζ-ω, fut. χλευάσ-ω, acc.
Brocart, n. m., *étoffe brochée*, διηθισμέν-ον, διάργυρ-ον ou διάχρυσ-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Broche, n. f., ὀβελ-ός, οῦ (ὁ). *Espèce d'agrafe*, περόν-η, ης (ἡ).
Brocher, v. tr. 1 *Passer des fils dans une étoffe*, ἐνυφαίν-ειν, ἐνυφαίν-ω, fut. ἐνυφαν-ῶ, acc. || 2 *Assembler, plier les feuilles d'un livre*, συῤῥάπτ-ειν, συῤῥάπτ-ω, fut. συῤῥάψ-ω, acc. || 3 *Négliger*, αὐτοσχεδιάζ-ειν, αὐτοσχεδιάζ-ω, fut. αὐτοσχεδιάσ-ω, acc. Locution : Brochant sur le tout, c.-à-d. *de plus*, καὶ προσέτι, ἔτι δὲ μᾶλλον.
Brochet, n. m., ἴσοξ, ἴσοκ-ος (ὁ); λύκ-ος, ου (ὁ).
Brochette, n. f., ὀβελίσκ-ος, ου (ὁ).
Brocheur, euse, n. m. et f., τὰ βιβλία ῥάπτ-ων, ουσα. On dit au masculin συῤῥαφεύς, έως (ὁ).
Brochure, n. f. 1 *Action de brocher*, συῤῥαφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Livre broché*, βιβλιάρι-ον, ου (τό).
Brocoli, n. m., *espèce de chou*, κυμάτι-ον, ου (τό).
Brodequin, n. m., κόθορν-ος, ου (ὁ).
Broder, v. tr. 1 *Travailler à l'aiguille*, ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc. || 2 *Ajouter, amplifier*, ἐπικοσμ-εῖν, ἐπικοσμ-έω, ῶ, fut. ἐπικοσμήσ-ω, acc.
Broderie, n. f. 1 *Ouvrage fait en brodant*, ποίκιλμα, ποικίλματ-ος (τό). || 2 *Amplification*, ἐπικόσμημα, ἐπικοσμήματ-ος (τό).
Brodeur, euse, n. m. et f., ποικιλτ-ής, οῦ (ὁ); ποικίλτρι-α, ας (ἡ).
Broiement, n. m., σύντριψ-ις, εως (ἡ).
Broncher, v. intr. 1 *Faire un faux pas*, πταί-ειν, πταί-ω, fut. πταίσ-ω. || 2 *Hésiter*, ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω.
Bronches, n. f. pl., *vaisseaux du poumon*, βρόγχι-α, ων (τά).
Bronze, n. m., χαλκ-ός, οῦ (ὁ).
Bronzer, v. tr., χαλκ-οῦν, χαλκ-όω, ῶ, fut. χαλκώσ-ω, acc. — ***Bronzé, ée***, part. passé et adj., χαλκοειδ-ής, ής, ές.
Broquette, n. f., *petit clou*, ἡλίσκ-ος, ου (ὁ).
Brosse, n. f., ψήκτρ-α, ας (ἡ).
Brosser, v. tr., ψήχ-ειν, ψήχ-ω, fut. ψήξ-ω, acc.
Brou, n. m., *enveloppe de la noix*, τοῦ καρύου κελύφ-η, ης (ἡ); κέλυφ-ος, εος, ους (τό).
Brouet, n. m., ζωμ-ός, οῦ (ὁ).
Brouette, n. f., μονόκυκλ-ον ἁμάξι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Brouetter, v. tr., μονοκύκλῳ ἁμαξίῳ διακομίζ-ειν, διακομίζ-ω, fut. διακομίσ-ω, acc.
Brouhaha, n. m., θόρυβ-ος, ου (ὁ).
Brouillard, n. m., ὁμίχλ-η, ης (ἡ). On le prend aussi dans le sens de manuscrit. Voy. Brouillon.
Brouille, n. f. Voy. Brouillerie.
Brouiller, v. tr. 1 *Mêler*, φύρ-ειν, φύρ-ω, fut. φυρ-ῶ, acc.; συγχ-εῖν, συγχ-έω, ῶ, fut. συγχεύσ-ω, acc. || 2 *Diviser*, διϊστάναι, διΐστημι, fut. διαστήσ-ω, acc. — ***se Brouiller***, v. pr. 1 *Être en dissension*, στασιάζ-ειν, στασιάζ-ω, fut. στασιάσ-ω. || 2 *S'obscurcir*, σκοτίζ-εσθαι, σκοτίζ-ομαι, fut. σκοτίσ-ομαι. Le temps se brouille, συννέφει, impersonnel. — ***Brouillé, ée***, part. passé et adj., μεμιγμέν-ος, η, ον.
Brouillerie, n. f., ἔρ-ις, ιδος (ἡ).
Brouillon, n. m., *manuscrit*, γραμμάτι-ον, ου (τό); αὐτοσχέδι-ον, ου (τό).
Brouillon, onne, n. et adj. 1 *Qui sème le trouble*, θορυβοποι-ός, ός, όν. || 2 *Qui n'a pas d'ordre*, ἄτακτ-ος, ος, ον. || 3 *Indiscipliné*, ἀκόλαστ-ος, ος, ον.
Broussailles, n. f. pl., θάμν-οι, ων (οἱ); φρύγαν-α, ων (τά).
Brouter, v. tr., *ronger*, τρώγ-ειν, τρώγ-ω, fut. τρώξ-ω, acc. || Verbe intr., βόσκ-εσθαι, βόσκ-ομαι, fut. βοσκήσ-ομαι.
Broutilles, n. f. pl. 1 *Menues branches*, φρύγαν-α, ων (τά). || 2 *Bagatelles*, ῥῶπι-α, ων (τά).
Broyer, v. tr., τρίβ-ειν, τρίβ-ω, fut. τρίψ-ω, acc.
Broyeur, n. m., τρίπτ-ης, ου (ὁ).
Bru, n. f., νύμφ-η, ης (ἡ); νυ-ός, οῦ (ἡ).
Bruine, n. f., *gelée blanche*, πάχν-η, ης (ἡ).
Bruiner, v. impers. Il bruine, παχνίζ-ει.
Bruire, v. intr., βομβ-εῖν, βομβ-έω, ῶ, fut. βομβήσ-ω.
Bruissement, n. m., βόμβ-ος, ου (ὁ).
Bruit, n. m. 1 *Son*, ψόφ-ος, ου (ὁ). Faire du bruit, ψοφ-εῖν, ψοφ-έω, ῶ, fut. ψοφήσ-ω. Grand bruit, *fracas*, πάταγος, ου (ὁ). Bruit clair et sonore, comme celui des trompettes, κλαγγ-ή, ῆς (ἡ). Doux bruit, ψιθύρισμα, ψιθυρίσματ-ος (τό). || 2 *Tumulte, confusion*, θόρυβ-ος, ου (ὁ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Criaillerie*, κραυγ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Nouvelle qui circule*, φήμ-η, ης (ἡ). || 5 *Renom, réputation*, δόξ-α, ης (ἡ). Avoir bon bruit, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω. Avoir mauvais bruit, κακῶς ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ω.
Brûlant, ante, adj., διάπυρ-ος, ος, ον; περιφλεγ-ής, ής, ές. Chaleur brûlante, καῦμα, καύματ-ος (τό).
Brûlement, n. m., ἔμπρησ-ις, εως (ἡ).
Brûler, v. tr., καί-ειν, καί-ω, fut. καύσ-ω acc.; ἐμπίπραμαι, ἐμπίπρημι ou ἐμπρήθ-ω fut. ἐμπρήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Être brûlant*, φλέγ-ειν, φλέγ-ω, fut. φλέξ-ω. || 2 *Être en feu, être consumé*, au propre et au figuré, φλέγ-εσθαι, φλέγ-ομαι, fut. φλεχθήσ-ομαι.

Brûleur, n. m., *incendiaire*, ἐμπρηστ-ής, οῦ (ὁ).
Brûlot, n. m., πυρφόρ-ον, ου (τό).
Brûlure, n. f., ἐπίκαυσ-ις, εως (ἡ); ἔγκαυμα, ἐγκαύματ-ος (τό).
Brumal, ale, adj., χειμεριν-ός, ή, όν.
Brume, n. m., ὀμίχλ-η, ης (ἡ).
Brumeux, euse, adj., ὀμιχλώδ-ης, ης, ες.
Brun, une, adj., φαι-ός, ά, όν. En parlant du temps, σκοτειν-ός, ή, όν.
Brune, n. f., *approche de la nuit*, δείλ-η, ης (ἡ).
Brunet, ette, adj., *un peu brun*, ὑπόμελ-ας, αινα, αν.
Brunir, v. tr., *polir*, λαμπρύν-ειν, λαμπρύν-ω, fut. λαμπρυν-ῶ, acc.; στιλβ-οῦν, στιλβ-όω, ῶ, fut. στιλβώσ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir brun*, μελαίν-εσθαι, μελαίν-ομαι, fut. μελανθήσ-ομαι.
Brunissage, n. m., στίλβωσ-ις, εως (ἡ).
Brunisseur, n. m., στιλβωτ-ής, οῦ (ὁ).
Brunissoir, n. m. *instrument pour brunir*, στίλβωτρ-ον, ου (τό).
Brunissure, n. f., *poli*, στίλβ-η, ης (ἡ).
Brusque, adj. 1 *Prompt et rude*, ἀπότομ-ος, ος, ον; τραχ-ύς, εῖα, ύ. || 2 *Subit*, ἀπροσδόκητ-ος, ος, ον.
Brusquement, adv. 1 *Rudement*, ἀποτόμως, τραχέως. || 2 *Subitement*, ἐξαίφνης. || 3 *Sans préambule*, ἀποτόμως.
Brusquer, v. tr. 1 *Entreprendre brusquement*, ἐξ ἐπιδρομῆς πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω, acc. || 2 *Traiter durement*, χαλεπῶς ἐπιπλήσσ-ειν, ἐπιπλήσσ-ω, fut. ἐπιπλήξ-ω, acc.
Brusquerie, n. f., ἀπότομ-ον, ου (τό).
Brut, ute, adj. 1 *Informe*, ἀκατέργαστ-ος, ος, ον. || 2 *Non policé*, ἀπαίδευτ-ος, ος, ον. || 3 *Brutal*, ἄγρι-ος, ος ou α, ον. || 4 *Dénué de raison*, ἄλογ-ος, ος, ον.
Brutal, ale, adj. 1 *Qui tient de la brute*, θηριώδ-ης, ης, ες; κτηνώδ-ης, ης, ες. || 2 *Stupide, insensible*, ἀναίσθητ-ος, ος, ον. || 3 *Dur, inhumain*, ἀπην-ής, ής, ές. Un brutal, θηρί-ον, ου (τό).
Brutalement, adv., ἀγρίως, ἀπηνῶς.
Brutaliser, v. tr., ὑβρίζ-ειν, ὑβρίζ-ω, fut. ὑβρίσ-ω, acc.
Brutalité, n. f., ἀπήνει-α, ας (ἡ).
Brute, n. f., θηρί-ον, ου (τό).
Bruyamment, adv., μετὰ ψόγου.
Bruyant, ante, adj., ψοφώδ-ης, ης, ες; θορυβώδ-ης, ης, ες.
Bruyère, n. f., μυρίκ-η, ης (ἡ).
Buanderie, n. f., πλυν-ός, οῦ (ὁ).
Buandière, n. f., πλύντρι-α, ας (ἡ).
Bubon, n. m., *tumeur*, βουβ-ών, ῶνος (ὁ).
Bûche, n. f. 1 *Morceau de bois*, κορμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Imbécile*, βλάξ, βλακ-ός (ὁ).
Bûcher, n. m. 1 *Lieu où l'on serre le bois*, ξυλοθήκ-η, ης (ἡ). || 2 *Pile de bois pour brûler les corps*, πυρ-ά, ᾶς (ἡ).
Bûcheron, n. m., ὑλοτόμ-ος, ου (ὁ).
Bûchette, n. f., σχίζ-α, ης (ἡ).
Bucolique, adj., βουκολικ-ός, ή, όν.
Buée, n. f., *vapeur humide*, ἀτμ-ός, οῦ (ὁ).
Buffet, n. m., ἄβαξ, ἄβακ-ος (ὁ).
Buffle, n. m., βούβαλ-ος, ου (ὁ).
Buis, n. m., πύξ-ος, ου (ἡ).
Buisson, n. m., βάτ-ος, ου (ὁ).
Buissonneux, euse, adj., δασ-ύς, εῖα, ύ.
Bulbe, n. f., *oignon de plante*, βολβ-ός, οῦ (ὁ).
Bulbeux, euse, adj., βολβοειδ-ής, ής, ές.
Bulle, n. f. 1 *Globule d'air ou d'eau*, πομφόλυξ, πομφόλυγ-ος (ἡ). || 2 *Ornement des enfants romains*, στηθοδέσμι-ον, ου (τό). || 3 *Lettre papale*, ἱεραρχικ-ὸν δίπλωμα, διπλώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Bulletin, n. m. 1 *Billet*, σχεδάρι-ον, ου (τό). || 2 *Vote, suffrage*, ψῆφ-ος, ου (ὁ). || 3 *Note rédigée chaque jour*, ἐφημερ-ίς, ίδος (ἡ). Bulletin des lois, τῶν νόμων σύνταγμα, συντάγματ-ος (τό).
Buraliste, n. m., γραμματ-εύς, έως (ὁ).
Bure, n. f., *grosse étoffe*, ἔρι-ον, ου (τό).
Bureau, n. m. 1 *Grosse étoffe*, ἔρι-ον, ου (τό). || 2 *Table pour écrire*, τράπεζ-α, ης (ἡ). || 3 *Lieu où l'on écrit*, γραμματεῖ-ον, ου (τό). || 4 *Comité, assemblée*, συνέδρι-ον, ου (τό).
Burette, n. f., ληκύθι-ον, ου (τό).
Burin, n. m., γλυφεῖ-ον, ου (τό).
Buriner, v. tr., γλύφ-ειν, γλύφ-ω, fut. γλύψ-ω, acc.
Burlesque, adj., γελοῖ-ος, α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος).
Burlesquement, adv., γελοί-ως.
Busc, n. m., *partie du corset*, ἐπιστήθι-ον, ου (τό).
Buse, n. f. 1 *Oiseau*, τριόρχ-ης, ου (ὁ). || 2 *Sot*, ἀνόητος, ου (ὁ, ἡ).
Buste, n. m., προτομ-ή, ῆς (ἡ).
But, n. m., *point où l'on vise, fin qu'on se propose*, σκοπ-ός, οῦ (ὁ). But à but, ἐξ ἴσου. De but en blanc, ἀπὸ σκοποῦ, εἰκῆ, ἁπλῶς.
Buter, v. intr. 1 *Atteindre le but*, τοῦ σκοποῦ τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι. || 2 *Tendre à un but*, στοχάζ-εσθαι, στοχάζ-ομαι, fut. στοχάσ-ομαι, gén. — **se Buter**, v. pr., *s'opiniâtrer*, αὐθαδιάζ-εσθαι, αὐθαδιάζ-ομαι, fut. αὐθαδιάσ-ομαι.
Butin, n. m., λεί-α, ας (ἡ).
Butiner, v. intr., λεηλατ-εῖν, λεηλατ-έω, ῶ, fut. λεηλατήσ-ω.
Butor, n. m. 1 *Oiseau*, ὄκν-ος, ου (ὁ). || 2 *Imbécile*, ἀνόητ-ος, ου (ὁ).
Butte, n. f., λόφ-ος, ου (ὁ). Être en butte à la haine, etc., tournez *être haï, etc.*
Butter, v. tr., *entourer de terre*, περιχωννύναι, περιχώννυμι, fut. περιχώσ-ω, acc. || Verbe intr., *se heurter, broncher*, πταί-ειν, πταί-ω, fut. πταίσ-ω.
Buvable, adj., πότιμ-ος, ος ou η, ον.
Buvette, n. f., *cabaret*, καπηλεῖ-ον, ου (τό).
Buveur, n. m., πότ-ης, ου (ὁ). Qui aime à boire, φιλοπότ-ης, ου (ὁ). Buveuse, πότ-ις, ιδος (ἡ).
Buvotter, v. intr., χειλοποτ-εῖν, χειλοποτ-έω, ῶ, fut. χειλοποτήσ-ω.

C

C, n. m., troisième lettre de l'alphabet, κάππα, indécl. (τό).
Çà, adv., δεῦρο. Çà et là, ἔνθα καὶ ἔνθα. Depuis trois ans en çà, τὸ τρίτον ἤδη ἔτος. || Interj., ἄγε ou φέρε; au plur., ἄγετε ou φέρετε.
Cabale, n. f. 1 *Interprétation allégorique de la Bible*, κάββαλ-α, ης (ἡ). Grec moderne. || 2 *Intrigue*, τέχν-η, ης (ἡ); μηχαν-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Faction*, στάσ-ις, εως (ἡ).
Cabaler, v. intr., συστασιάζ-ειν, συστασιάζ-ω, fut. συστασιάσ-ω ἐπί avec l'acc.
Cabaleur, n. m., συστασιαστ-ής, οῦ (ὁ).
Cabane, n. f., καλύβ-η, ης (ἡ).
Cabaret, n. m., καπηλεῖ-ον, ου (τό).
Cabaretier, n. m., κάπηλ-ος, ου (ὁ). Cabaretière, καπηλ-ίς, ίδος (ἡ). Le métier de cabaretier, καπηλεί-α, ας (ἡ).
Cabas, n. m., *panier*, κάλαθ-ος, ου (ὁ).
Cabestan, n. m., *cylindre pour enrouler un câble*, ἐργατοκύλινδρος, ου (ὁ).
Cabillaud, n. m., *poisson*, γάθ-ος, ου (ὁ).
Cabinet, n. m., οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό); μυχ-ός, οῦ (ὁ). Cabinet d'étude, μουσεῖ-ον, ου (τό). Homme de cabinet, φιλόμουσ-ος, ου (ὁ). Cabinet, *conseil du souverain*, βουλ-ή, ῆς (ἡ).
Câble, n. m., κάλ-ως, ω (ὁ).
se Cabrer, v. pr. 1 En parlant d'un cheval, ἀναχαιτίζ-ειν, ἀναχαιτίζ-ω, fut. ἀναχαιτίσ-ω. || Au figuré, ὀξυθυμ-εῖν, ὀξυθυμ-έω, ῶ, fut. ὀξυθυμήσ-ω.
Cabri, n. m., *petit chevreau*, ἔριφ-ος, ου (ὁ).
Cabriole, n. f., σκίρτημα, σκιρτήματ-ος (τό).
Cabrioler, v. intr., σκιρτ-ᾶν, σκιρτ-άω, ῶ, fut. σκιρτήσ-ω.
Cabriolet, n. m., μόνιππ-ον ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Cabrioleur, n. m., σκιρτητ-ής, οῦ (ὁ).
Cachalot, n. m., *sorte de baleine*, φυσητ-ήρ, φυσητ-ῆρος (ὁ).
Cache, n. f., κρυπτήρι-ον, ου (τό).
Cacher, v. tr., κρύπτ-ειν, κρύπτ-ω, fut. κρύψ-ω. Le complément direct et le complément indirect se mettent tous deux à l'accusatif. — ***se Cacher***, v. pr., κρύπτ-εσθαι, κρύπτ-ομαι, fut. κρυφθήσ-ομαι. — ***Caché, ée***, part. passé pris adject., κεκρυμμέν-ος, η, ον; κρυπτ-ός, ή, όν. Être ou rester caché, λανθάν-ειν, λανθάν-ω, fut. λήσ-ομαι avec l'acc.
Cachet, n. m. 1 *Sceau appliqué sur une lettre, etc.*, σφραγ-ίς, ῖδος (ἡ). || 2 *Caractère particulier d'un homme, d'une chose*, ἴδι-ον, ου (τό).
Cacheter, v. tr., σφραγίζ-ειν, σφραγίζ-ω, fut. σφραγίσ-ω, acc. Qui sert à cacheter, σφραγιστικ-ός, ή, όν
Cachette, n. f., κατάδυσ-ις, εως (ἡ); κρυπτήρι-ον, ου (τό). En cachette, κρύβδην.
Cachot, n. m., κρύπτ-η, ης (ἡ); εἱρκτ-ή, ῆς (ἡ).
Cachotterie, n. f., κρύψ-ις, εως (ἡ).
Cachottier, ière, adj., κρυψίν-οος, ους, κρυψίν-οος, ους, κρυψίν-οον, ουν.
Cacochyme, adj., κακόχυμ-ος, ος, ον.
Cacochymie, n. f., κακοχυμί-α, ας (ἡ).
Cacophonie, n. f., κακοφωνί-α, ας (ἡ).
Cadastre, n. m., τῆς γῆς καταμέτρησ-ις, εως (ἡ).
Cadastrer, v. tr., τὴν γῆν καταμετρ-εῖν, καταμετρ-έω, ῶ, fut. καταμετρήσ-ω.
Cadavéreux, euse, adj., νεκρώδ-ης, ης, ες.
Cadavre, n. m., πτῶμα, πτώματ-ος (τό); νεκρ-όν, οῦ (τό).
Cadeau, n. m. δωρε-ά, ᾶς (ἡ).
Cadenas, n. m., κλεῖθρ-ον, ου (τό).
Cadenasser, v. tr., κλειδ-οῦν, κλειδ-όω, ῶ, fut. κλειδώσ-ω, acc.
Cadence, n. f., ῥυθμ-ός, οῦ (ὁ). En cadence, εὐρύθμως.
Cadencer, v. tr., ῥυθμίζ-ειν, ῥυθμίζ-ω, fut. ῥυθμίσ-ω, acc. — ***Cadencé, ée***, part. passé et adj., εὔρυθμ-ος, ος, ον.
Cadet, n. m. et adj. 1 En parlant de deux, νεώτερ-ος, α, ον. || 2 En parlant de plusieurs, νεώτατ-ος, η, ον.
Cadran, n. m., ὡρολόγ-ιον, ου (τό). Cadran solaire, ἡλιακ-όν, οῦ (τό).
Cadre, n. m. 1 *Châssis*, περιβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Idée principale d'un récit, d'une œuvre*, σχέδιον, ου (τό); περιγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Catalogue, rôle*, κατάλογ-ος, ου (ὁ); περιοχ-ή, ῆς (ἡ).
Cadrer, v. intr., *convenir à*, ἁρμόζ-ειν ἁρμόζ-ω, fut. ἁρμόσ-ω, ou attiq. ἁρμόττ-ειν, ἁρμόττ-ω, fut. ἁρμόσ-ω, dat. ou acc. avec πρός.
Caduc, uque, adj. 1 *Qui est près de tomber*, πτωσιμ-ος, η, ον. || 2 *Vieux, cassé*, γηραι-ός, ά, όν. Mal caduc, *épilepsie*, ἐπιληψί-α, ας (ἡ).
Caducée, n. m., ῥάβδ-ος, ου (ἡ).
Caducité, n. f. 1 *État de ruine*, φθίσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Grand âge*, γῆρας, ως (τό).
Cafard, n. m., ὑποκριτ-ής, οῦ (ὁ). Pris adjectivement et faisant au féminin *cafarde*, εὐσέβειαν προσποιούμεν-ος, η, ον.
Cafarderie, n. f., ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ).
Café, n. m. 1 *Graine*, ἀραβικ-ὸς κύαμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Liqueur qu'on tire du café*, ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ κυάμου θερμ-ὸς πότ-ος, ου (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent. || 3 *Lieu où l'on vend du café*, θερμοπώλι-ον, ου (το).
Cafetier, n. m., θερμοπώλ-ης, ου (ὁ)

Cafetière, n. f., *vase à faire le café*, χυτρίδι-ον, ου (τό).
Cage, n. f. 1 *Petite loge pour les oiseaux*, οἰκίσκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Loge pour les animaux*, ζωγρεῖ-ον, ου (τό) || 3 *Prison*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Les quatre gros murs d'un bâtiment*, τείχ-η, ῶν (τά).
Cagnard, arde, adj. 1 *Paresseux*, νωθρ-ός, ά, όν (comp. νωθ-έστερος, sup. νωθ-έστατος). || 2 *Sédentaire*, στεγίτ-ης, ου (ὁ).
Cagnarder, v. intr., νωθρεύ-ειν, νωθρεύ-ω, fut. νωθρεύσ-ω.
Cagnarderie, n. f., νωθρεί-α, ας (ἡ).
Cagneux, euse, adj., ῥαιβ-ός, ή, όν.
Cagot, ote, adj., θρῆσκ-ος, ος, ον.
Cagoterie, n. f., ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ).
Cahier, n. m., βίβλ-ος, ου (ἡ); γραμματεῖ-ον, ου (τό).
Cahin-caha, adv. famil., *tant bien que mal*, μετρίως, οὔτε καλῶς οὔτε κακῶς.
Cahot, n. m., σεῖσμα, σείσματ-ος (τό).
Cahotage, n. m., τιναγμ-ός, οῦ (ὁ); σεῖσ-ις, εως (ἡ).
Cahoter, v. tr., τινάσσ-ειν, τινάσσ-ω, fut. τινάξ-ω, acc.
Cahute, n. f., καλύβι-ον, ου (τό).
Caille, n. f., *oiseau*, ὄρτυξ, ὄρτυγ-ος (ὁ).
Caille-lait, n. f., *plante*, γαλάτι-ον, ου (τό).
Caillement, n. m., *action de cailler*, πῆξ--ις, εως (ἡ).
Cailler, v. tr., *coaguler*, *épaissir*, πηγνύναι, πήγνυμι, fut. πήξ-ω, acc. — ***se Cailler***, v. pr., πήγνυσθαι, πήγνυμαι, fut. παγήσομαι. — ***Caillé, ée***, part. pass. et adj., πεπηγ-ώς, υῖα, ός; πηκτ-ός, ή, όν. Caillé, pris substantivement dans le sens de *lait caillé*, πηκτ-όν, οῦ (τό).
Cailleteau, n. m., *petite caille*, ὀρτύγι-ον, ου (τό).
Caillette, n. f. 1 *Présure*, πυτί-α, ας (ἡ). || 2 *Femme bavarde*, γυνάρι-ον, ου (τό).
Caillot, n. m., caillot de sang, θρόμβ-ος, ου (ὁ).
Caillou, n. m., χάλιξ, χάλικ-ος (ὁ ou ἡ).
Cailloutage, n. m., χαλίκωμα, χαλικώματ-ος (τό).
Caisse, n. f. 1 *Boîte*, κιβωτ-ός, οῦ (ἡ). || 2 *Coffre à argent*, ἀργυριοθήκ-η, ης (ἡ). || 3 *Argent qui est dans la caisse*, ἀργύρι-ον, ου (τό). || 4 *Tambour*, τύμπαν-ον, ου (τό).
Caissier, n. m., ταμί-ας, ου (ὁ).
Caisson, n. m., ἅμαξ-α, ης (ἡ); σκευοφόρ-α, ων (τά).
Cajoler, v. tr., θωπεύ-ειν, θωπεύ-ω, fut. θωπεύσ-ω, acc.; κολακεύ-ειν, κολακεύ-ω, fut. κολακεύσ-ω, acc.
Cajolerie, n. f., θωπεί-α, ας (ἡ); φιλοφροσύν-η, ης (ἡ); κολακεί-α, ας (ἡ).
Cajoleur, n. m., θώψ, θωπ-ός (ὁ); κόλαξ, κόλακ-ος (ὁ).
Cal, n. m., *durillon*, τύλ-ος, ου (ὁ).
Calamité, n. f., δυστυχί-α, ας (ἡ); συμφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Calamiteux, euse, adj., δυστυχ-ής, ής, ές; ἄθλι-ος, α, ον.
Calandre, n. f. 1 *Espèce d'alouette*, κάλανδρ-α, ας (ἡ). || 2 *Ver qui ronge le grain*, κίς, κι-ός (ὁ). || 3 *Machine à lustrer les étoffes*, κύλινδρ-ος, ου (ὁ).
Calandrer, v. tr., κυλινδρ-οῦν, κυλινδρ-όω, ῶ, fut. κυλινδρώσ-ω, acc.
Calcaire, adj., τιτανώδ-ης, ης, ες.
Calcédoine, n. f., *pierre précieuse*, χαλκηδ-ών, όνος (ὁ).
Calcination, n. f., διάκαυσ-ις, εως (ἡ).
Calciner, v. tr., διακαί-ειν, διακαί-ω, fut. διακαύσ-ω, acc.
Calcul, n. m. 1 *Petite pierre*, ψῆφ-ος, ου (ἡ); λίθ-ος, ου (ὁ). || 2 *Opérations sur les nombres*, ἀριθμητικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 3 *Compte*, λογισμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Plan, combinaison*, βούλευμα, βουλεύματ-ος (τό). || 5 *Vue d'intérêt*, λογισμ-ός, οῦ (ὁ).
Calculable, adj., ἀριθμητ-ός, ή, όν.
Calculateur, n. m., ἀριθμητ-ής, οῦ (ὁ).
Calculer, v. tr. 1 *Compter*, ἀριθμ-εῖν, ἀριθμ-έω, ῶ, fut. ἀριθμήσ-ω, acc. || 2 *Combiner, peser dans son esprit*, λογίζ-εσθαι, λογίζ-ομαι, fut. λογίσ-ομαι, acc.
Cale, n. f. 1 *Le fond d'un navire*, ἄντλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Petit morceau de bois pour mettre d'aplomb*, σφηνίσκ-ος, ου (ὁ). || 3 *Abri entre deux pointes de terre*, μικρ-ὸς κόλπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Partie en pente d'un quai*, κατάβασ-ις, εως (ἡ). || 5 *Châtiment par immersion infligé aux matelots*, βαπτισμ-ός, οῦ (ὁ). || 6 *Plomb qui fait enfoncer l'hameçon*, βολ-ίς, ίδος (ἡ).
Calebasse, n. f., σικύ-α, ας (ἡ); κολοκύνθ-η, ης (ἡ).
Calèche, n. f., ἅρμα, ἅρματ-ος (τό).
Caleçon, n. m., περίζωμα, περιζώματ-ος (τό).
Caléfaction, n. f., θέρμανσ-ις, εως (ἡ).
Calembour, n. m., παρονομασί-α, ας (ἡ).
Calendes, n. f. pl., *le premier jour du mois chez les Romains*, καλάνδ-αι, ῶν (αἱ).
Calendrier, n. m., ἡμερολόγι-ον, ου (τό); ἐφημερ-ίς, ίδος (ἡ).
Calepin, n. m., δέλτ-ος, ου (ἡ).
Caler, v. tr. 1 *Mettre d'aplomb à l'aide d'une cale*, βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω, acc. || 2 *Baisser les voiles d'un navires*, χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω, acc.
Calfat, n. m., *ouvrier qui calfate les bâtiments*, ἐπισκευαστ-ής, οῦ (ὁ).
Calfatage, n. m. 1 *Radoubement d'un vaisseau*, πάκτωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Étoupe pour calfater*, στυππεῖ-ον, ου (τό).
Calfater, v. tr., *boucher avec de l'étoupe les trous d'un navire*, πακτ-οῦν, πακτ-όω, ῶ, fut. πακτώσ-ω, acc.
Calfeutrage, n. m., *action de calfeutrer*, ἔμφραγμα, ἐμφράγματ-ος (τό).
Calfeutrer, v. tr., *boucher les fentes d'une fenêtre, d'une porte, etc.*, ἐμφράσσ-ειν, ἐμφράσσ-ω, fut. ἐμφράξ-ω, acc. — ***se Calfeutrer***, v. pr., *vivre enfermé*, στέγ-εσθαι, στέγ-ομαι, fut. στέξ-ομαι.
Calibre, n. m., *dimension*, *grosseur*, μέ-

γεθ-ος, ους (τό). Au figuré : du même calibre, *de la même espèce*, ὅμοι-ος, α, ον.
Calice, n. m., κύλιξ, κύλικ-ος (ἡ). Calice des fleurs, κάλυξ, κάλυκ-ος (ἡ).
Calicot, n. m., *étoffe de coton*, ξύλιν-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Califourchon (à), adv., περιβάδην. Aller à califourchon, ἱππεύ-ειν, ἱππεύ-ω, fut. ἱππεύσ-ω.
Câlin, ine, adj. 1 *Paresseux*, ὀκνηρ-ός, ά, όν (comp. ὀκνηρ-ότερος, sup. ὀκνηρ-ότατος). || 2 *Délicat*, τρυφερ-ός, ά, όν (comp. τρυφερ-ώτερος, sup. τρυφερ-ώτατος). || 3 *Flatteur*, αἱμύλ-ος, η, ον (comp. αἱμυλ-ώτερος, sup. αἱμυλ-ώτατος).
Câliner, v. intr., *faire le paresseux*, ὀκνεῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω. || Verbe tr., *choyer*, θωπεύ-ειν, θωπεύ-ω, fut. θωπεύσ-ω, acc. — ***se Câliner***, v. pr., *prendre ses aises*, τρυφ-ᾶν, τρυφ-άω, ῶ, fut. τρυφήσ-ω.
Calleux, euse, adj., τυλώδ-ης, ης, ες.
Calligraphe, n. m., καλλιγράφ-ος, ου (ὁ).
Calligraphie, n. f., καλλιγραφί-α, ας (ἡ).
Callosité, n. f., τύλωμα, τυλώματ-ος (τό); τύλ-ος, ου (ὁ).
Calmant, ante, adj., σχετικ-ός, ή, όν; σχετήρι-ος, α, ον. Un calmant, σχετήρι-ον, ου (τό); ἀνώδυν-ον, ου (τό).
Calme, n. m. 1 *Absence de vent*, ἀνηνεμί-α, ας (ἡ); μαλακί-α, ας (ἡ). || 2 *Beau temps*, εὐδί-α, ας (ἡ). || 3 *Tranquillité*, ἠρεμί-α, ας (ἡ). || 4 *Tranquillité d'esprit*, ἡσυχί-α, ας (ἡ); εὐθυμί-α, ας (ἡ).
Calme, adj. 1 *Serein*, γαλην-ής, ής, ές (comp. γαλην-έστερος, sup. γαλην-έστατος). || 2 *Tranquille*, ἥσυχ-ος, ος ou η, ον (comp. ἡσυχ-αίτερος, sup. ἡσυχ-αίτατος). Avec calme, ἠρέμα, εὐθύμως.
Calmer, v. tr., καταπαύ-ειν, καταπαύ-ω, fut. καταπαύσ-ω, acc.; πραΰν-ειν, πραΰν-ω, fut. πραϋν-ῶ, acc. — ***se Calmer***, v. pr., ἡσυχίαν ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω.
Calomniateur, n. m., **atrice**, n. f., συκοφάντ-ης, ου (ὁ); συκοφάντρι-α, ας (ἡ); διάβολ-ος, ου (ὁ et ἡ).
Calomnie, n. f., συκοφαντί-α, ας (ἡ); διαβολ-ή, ῆς (ἡ).
Calomnier, v. tr., συκοφαντ-εῖν, συκοφαντ-έω, ῶ, fut. συκοφαντήσ-ω, acc.; διαβάλλ-ειν, διαβάλλ-ω, fut. διαβαλ-ῶ, acc.
Calomnieusement, adv., συκοφαντικῶς, διαβόλως.
Calomnieux, euse, adj., συκοφαντικ-ός, ή, όν; διαβολικ-ός, ή, όν.
Calorique, n. m., θερμαντικ-όν, οῦ (τό).
Calotte, n. f., πιλίδι-ον, ου (τό).
Calque, n. m., ἐκτύπωμα, ἐκτυπώματ-ος (τό).
Calquer, v. tr., ἐκτυπ-οῦν, ἐκτυπ-όω, ῶ, fut. ἐκτυπώσ-ω, acc.
Calvitie, n. f., φαλάκρ-α, ας (ἡ).
Camaïeu, n. m., μονοχρώματ-ον, ου (τό).
Camail, n. m., ἐπωμ-ίς, ίδος (ἡ).
Camarade, n. m., ἑταῖρ-ος, ου (ὁ).
Camard, arde, adj., σιμ-ός, ή, όν (comp. σιμ-ότερος, sup. σιμ-ότατος).
Cambrer, v. tr., κάμπτ-ειν, κάμπτ-ω, fut. κάμψ-ω, acc.
Cambrure, n. f., κάμψ-ις, εως (ἡ).
Camée, n. m., ἀνάγλυφ-ον, ου (τό).
Caméléon, n. m., χαμαιλέων, χαμαιλέοντ-ος (ὁ). Au figuré, ἀλλοπρόσαλλ-ος, ου (ὁ).
Camériste, n. f., θεράπαιν-α, ης (ἡ).
Camion, n. m. 1 *Petite épingle*, βελον-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Charrette*, ἁμάξ-ιον, ου (τό).
Camisole, n. f., χιτώνι-ον, ου (τό).
Camomille, n. f., χαμαίμηλ-ον, ου (τό).
Camp, n. m., στρατόπεδ-ον, ου (τό). Des camps, *qui concerne les camps*, στρατιωτικ-ός, ή, όν. Dans les camps, *à l'armée*, ἐν ταῖς στρατείαις. Aide-de-camp, ὑποστράτηγ-ος, ου (ὁ).
Campagnard, arde, adj., ἀγροῖκ-ος, ος, ον. Les campagnards, οἱ ἐν ἀγροῖς. L'article pluriel se décline.
Campagne, n. f. 1 *Champ, possession rurale*, χώρ-α, ας (ἡ); ἀγρ-ός, οῦ (ὁ), s'emploie de préférence au pluriel. Rase campagne, πεδί-ον, ου (τό). Battre la campagne, *au propre*, περιτρέχ-ειν, περιτρέχ-ω, fut. περιδραμ-οῦμαι (irrég.). *Au figuré*, παραπαί-ειν, παραπαί-ω, fut. παραπαίσ-ω. A la campagne, κατ' ἀγρόν, ἐν ἀγροῖς. || 2 *Expédition militaire*, στρατεί-α, ας (ἡ).
Campement, n. m., στρατοπεδεί-α, ας (ἡ).
Camper, v. intr., στρατοπεδεύ-ειν, στρατοπεδεύ-ω, fut. στρατοπεδεύσ-ω; αὐλίζ-εσθαι, αὐλίζ-ομαι, fut. αὐλίσ-ομαι. || Verbe tr. *Établir une armée dans un camp*, καταστρατοπεδεύ-ειν avec l'acc. || 2 *Abandonner*, ἀπολείπ-ειν, ἀπολείπ-ω, fut. ἀπολείψ-ω, acc. || 3 Terme de dessin, *donner une attitude*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. — ***se Camper***, v. pr., *s'établir sans façon*, ἀνακ-εῖσθαι, ἀνάκ-ειμαι, fut. ἀνακείσ-ομαι.
Camus, use, adj., σιμ-ός, ή, όν.
Canaille, n. f., σύρφ-ος, εος-ους (τό). En parlant d'un homme, συρφετ-ός, οῦ (ὁ).
Canal, n. m., *conduit, lit d'une rivière*, ὀχετ-ός, οῦ (ὁ); ῥεῖθρ-ον, ου (τό). Par le canal, *par l'entremise* de, διά, gén.
Canapé, n. m., κλίν-η, ης (ἡ).
Canard, n. m., νῆσσ-α, ης (ἡ).
Cancer, n. m., *signe du zodiaque, ulcère*, καρκίν-ος, ου (ὁ).
Cancéreux, euse, adj., καρκινώδ-ης, ης, ες.
Cancre, n. m., *écrevisse de mer*, ἀστακ-ός, οῦ (ὁ). Au fig. 1 *Ladre, avare*, κνιπ-ός, ή, όν. || 2 *Paresseux*, ῥάθυμ-ος, ος, ον. || 3 *Pauvre, misérable*, ἄθλι-ος, α, ον.
Candélabre, n. m., λυχνοῦχ-ος, ου (ὁ).
Candeur, n. f., ἀφέλει-α, ας (ἡ).
Candidat, n. m., παραγγέλλ-ων, οντος (ὁ), avec l'acc.
Candide, adj., ἀφελ-ής, ής, ές (comp. ἀφελ-έστερος, sup. ἀφελ-έστατος).
Candidement, adv., ἀφελῶς.

Candir, v. tr., κρυσταλλ-οῦν, κρυσταλλ-όω, ῶ, fut. κρυσταλλώσ-ω, acc.
Cane, n. f., θηλεῖ-α νῆσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Canéphore, n. f., *jeune fille portant une corbeille dans les fêtes de Cérès*, κανηφόρ-ος, ου (ἡ).
Caneton, n. m., νησσάρι-ον, ου (τό).
Canevas, n. m. 1 *Étoffe*, κάναβ-ος, ου (ὁ). || 2 *Esquisse, plan*, διαγραφ-ή, ῆς (ἡ); σχέδι-ον, ου (τό).
Caniche, n. m., κύων, κυν-ός (ὁ).
Caniculaire, adj. Les jours caniculaires, ἀμφὶ τὸν κύνα ἡμέρ-αι, ῶν (αἱ).
Canicule, n. f., κύ-ων, κυν-ός (ὁ).
Canif, n. m., σμίλ-η, ης (ἡ).
Canin, ine, adj., κυνικ-ός, ή, όν.
Canne, n. f. *Roseau*, κάνν-α, ης (ἡ); κάλαμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Bâton d'appui*, ῥάβδ-ος, ου (ἡ).
Canneler, v. tr., ῥαβδ-οῦν, ῥαβδ-όω, ῶ, fut. ῥαβδώσ-ω, acc. — ***Cannelé, ée***, part. passé et adj., ῥαβδωτ-ός, ή, όν.
Cannelle, n. f. 1 *Robinet*, ἐπιστόμι-ον, ου (τό). || 2 *Plante*, κιννάμωμ-ον, ου (τό).
Cannellier, n. m., *arbre*, κίνναμ-ον, ου (τό); κασί-α, ας (ἡ).
Cannelure, n. f., ῥάβδ-ος, ου (ἡ).
Cannette, n. f. 1 *Petite canne*, καλάμιν-ον, ου (τό). || 2 *Petit vase*, κανθάρι-ον, ου (τό).
Cannibale, n. m., ἀνθρωποφάγ-ος, ου (ὁ).
Canon, n. m. 1 *Pièce d'artillerie*, πυροβόλ-ον μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Décret d'un concile, règle, modèle, mesure*, κανών, κανόν-ος (ὁ). || 3 *Tuyau de certains vases*, σίφων, σίφων-ος (ὁ); σωλ-ήν, σωλῆν-ος (ὁ).
Canonicat, n. m., κανονικοῦ ἐπάγγελμα, ἐπαγγέλματ-ος (τό).
Canonique, adj., κανονικ-ός, ή, όν.
Canoniquement, adv., κανονικῶς.
Canonisation, n. f., εἰς τοὺς ἁγίους ἀναγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Canoniser, v. tr., εἰς τοὺς ἁγίους ἀναγράφ-ειν, ἀναγράφ-ω, fut. ἀναγράψ-ω, acc.
Canonnade, n. f., πυροβόλων ῥίψ-ις, εως (ἡ).
Canonner, v. tr., πυροβόλοις βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ, acc.
Canonnier, n. m., ὁ ἐπὶ τῶν πυροβόλων. L'article seul se décline.
Canot, n. m., σκάφ-η, ης (ἡ); μονόξυλ-ον, ου (τό).
Canotier, n. m., ὁ ἐπὶ τῆς σκάφης. L'article seul se décline.
Cantate, n. f., ᾠδ-ή, ῆς (ἡ).
Cantatrice, n. f., ψάλτρι-α, ας (ἡ).
Cantharide, n. f., κανθαρ-ίς, ίδος (ἡ).
Cantine, n. f., καπηλεῖ-ον, ου (τό).
Cantinier, n. m., κάπηλ-ος, ου (ὁ). Cantinière, n. f., καπηλ-ίς, ίδος (ἡ).
Cantique, n. m., ὕμν-ος, ου (ὁ).
Canton, n. m., νομ-ός, οῦ (ὁ); δῆμ-ος, ου (ὁ).
Cantonnement, n. m., καταστρατοπεδεί-α, ας (ἡ).
Cantonner, v. tr. et intr., καταστρατοπεδεύ-ειν, καταστρατοπεδεύ-ω, fut. καταστρατοπεδεύσ-ω. Quand il y a un complément direct, il se met à l'accusatif.
Canule, n. f., σωληνίσκ-ος, ου (ὁ).
Cap, n. m. 1 *Promontoire*, ἀκρωτήρι-ον, ου (τό). || 2 *Tête*, dans la vieille langue, κεφαλ-ή, ῆς (ἡ). De pied en cap, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς τοὺς πόδας. Armé de pied en cap, πάνοπλ-ος, ος, ον.
Capable, adj., ἱκαν-ός, ή, όν (comp. ἱκαν-ώτερος, sup. ἱκαν-ώτατος). Suivi d'un nom, il veut l'accusatif avec πρός ou ἐπί. Suivi d'un infinitif, il régit l'infinitif sans préposition. Mais alors on l'exprime plus élégamment par οἷ-ος, α, ον, suivi de τε, de cette manière : Il était capable d'apprendre, οἷός τε ἦν μανθάνειν.
Capacité, n. f. 1 *Grandeur*, χώρησ-ις, εως (ἡ); εὐρύτης, εὐρύτητ-ος (ἡ). || 2 *Aptitude, moyens*, δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ). || 3 *Pouvoir*, δύναμ-ις, εως (ἡ).
Caparaçon, n. m., ἐφίππι-ον, ου (τό).
Caparaçonner, v. tr., ἐφίππιον ἵππῳ ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω.
Cape, n. f., χλαμύς, χλαμύδ-ος (ἡ). Rire sous cape, ὑπογελ-ᾶν, ὑπογελ-άω, ῶ, fut. ὑπογελάσ-ω.
Capillaire, adj., τριχώδ-ης, ης, ες. || Nom. m., *plante*, καλλίτριχ-ον, ου (τό).
Capilotade, n. f., μυττωτ-όν, οῦ (τό). Au figuré, mettre en capilotade, διακερτομ-εῖν, διακερτομ-έω, ῶ, fut. διακερτομήσ-ω, acc.
Capitaine, n. m., ἑκατόνταρχ-ος, ου (ὁ); λοχαγ-ός, οῦ (ὁ). Capitaine de cavalerie, φύλαρχ-ος, ου (ὁ). Capitaine de vaisseau, ναύαρχ-ος, ου (ὁ). Dans un sens absolu, commandant d'armée, στρατηγ-ός, οῦ (ὁ); ἡγεμών, ἡγεμόν-ος (ὁ).
Capital, n. m. 1 *Argent*, ἀρχαῖ-ον, ου (τό). Des capitaux, χρήματα, ων (τά). || 2 *Point essentiel*, κεφάλαι-ον, ου (τό).
Capital, ale, adj. 1 *Essentiel*, κύρι-ος, α, ον (comp. κυρι-ώτερος, sup. κυρι-ώτατος); κεφαλαῖ-ος, α, ον (comp. κεφαλαι-ότερος, sup. κεφαλαι-ότατος). || 2 *Digne de mort*, θανατικ-ός, ή, όν. La peine capitale, θάνατ-ος, ου (ὁ).
Capitale, n. f., *chef-lieu*, μητρόπολ-ις, εως (ἡ).
Capitaliser, v. tr., τοκίζ-ειν, τοκίζ-ω, fut. τοκίσ-ω, acc.
Capitaliste, n. m. τοκιστ-ής, οῦ (ὁ).
Capitan, n. m., *fanfaron*, ἀλαζών, ἀλαζόν-ος (ὁ).
Capitation, n. f., *taxe, impôt par tête*, ἐπικεφάλαι-ον, ου (τό).
Capiteux, euse, adj., κραιπαλώδ-ης, ης, ες.
Capitulaire, adj., κανονικ-ός, ή, όν. || Nom. m., κανών, κανόν-ος (ὁ).
Capitulation, n. f., ὁμολογ-ία, ας (ἡ); σπονδ-αί, ῶν (αἱ).
Capituler, v. intr., εἰς ὁμολογίαν ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι (irrég.).
Caporal, n. m., δεκάδαρχ-ος, ου (ὁ).

Capote, n. f., ἐφεστρ-ίς, ίδος (ἡ).
Câpre, n. f., καππάρι-ον, ου (τό).
Caprice, n. m., ὁρμ-ή, ῆς (ἡ); φαντασί-α, ας (ἡ).
Capricieusement, adv., ὁρμητικῶς, φανταστικῶς.
Capricieux, euse, adj., ὁρμητικ-ός, ή, όν; φανταστικ-ός, ή, όν.
Capricorne, n. m., αἰγόκερως, αἰγοκέρωτ-ος (ὁ).
Câprier, n. m., καππάρι-ον, ου (τό).
Capsule, n. f., θήκ-η, ης (ἡ); κιβώτι-ον, ου (τό).
Captateur, n. m., θηρευτ-ής, οῦ (ὁ).
Captation, n. f., θήρ-α, ας (ἡ).
Capter, v. tr., θηρεύ-ειν, θηρεύ-ω, fut. θηρεύσ-ω, acc.
Captieusement, adv., σοφιστικῶς.
Captieux, euse, adj., σοφιστικ-ός, ή, όν.
Captif, ive, adj., αἰχμάλωτ-ος, ος, ον. Au figuré, δεδουλωμέν-ος, η, ον.
Captiver, v. tr. 1 *Assujettir*, χειρ-οῦσθαι, χειρ-όομαι, οῦμαι, fut. χειρώσ-ομαι, acc. || 2 *Attirer à soi*, προσάγ-εσθαι, προσάγ-ομαι, fut. προσάξ-ομαι, acc.
Captivité, n. f. 1 *État d'un prisonnier de guerre*, αἰχμαλωσί-α, ας (ἡ). || 2 *Esclavage*, δουλεί-α, ας (ἡ). || 3 *Emprisonnement*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ).
Capture, n f. 1 *Action de prendre*, σύλληψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Butin*, λεί-α, ας (ἡ); ἄγρ-α, ας (ἡ).
Capturer, v. tr., συλλαμβάν-ειν, συλλαμβάν-ω, fut. συλλήψ-ομαι (irrég.).
Capuchon, n. m., κάλυμμα, καλύμματ-ος (τό).
Caque, n. f., *baril*, κάδ-ος, ου (ὁ).
Caquet, n. m., στωμυλί-α, ας (ἡ); φλυαρί-α, ας (ἡ). Caquets, *rapports indiscrets, médisants*, θρύλλοι, ων (οἱ); διαβολ-αί, ῶν (αἱ).
Caqueter, v. intr., φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω.
Caqueteur, euse, adj., φλυαρολόγ-ος, ος, ον.
Car, conj., γάρ. Il ne se met qu'après un mot.
Caracole, n. f., περιστροφ-ή, ῆς (ἡ); γῦρ-ος, ου (ὁ).
Caracoler, v. intr., γυρεύ-ειν, γυρεύ-ω, fut. γυρεύσ-ω.
Caractère, n. m. 1 *Marque*, χαρακτήρ, χαρακτῆρ-ος (ὁ); τύπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Signe distinctif*, ἰδίωμα, ἰδιώματ-ος (τό). || 3 *Lettre d'imprimerie*, γράμμα, γράμματ-ος (τό). || 4 *Naturel*, φύσ-ις, εως (ἡ); τρόπ-ος, ου (ὁ) || 5 *Fermeté*, ἀνδρεία, ας (ἡ); εὐστάθει-α, ας (ἡ). || 6 *Dignité*, τιμ-ή, ῆς (ἡ). || 7 *Apparence*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό).
Caractériser, v. tr., χαρακτηρίζ-ειν, χαρακτηρίζ-ω, fut. χαρακτηρίσ-ω, acc.
Caractéristique, adj., ἴδι-ος, α, ον; χαρακτηριστικ-ός, ή, όν.
Carafe, n. f., φιάλ-η, ης (ἡ).
Carafon, n. m., φιάλι-ον, ου (τό).
Caravane, n. f., ἐμπορικ-ὸς στόλ-ος, ου (ὁ) Les deux mots se déclinent.
Caravansérail, n. m., πανδοχεῖ-ον, ου (τό)
Carbonisation, n. f., ἀνθράκωσ-ις, εως (ἡ)
Carboniser, v. tr., ἀνθρακίζ-ειν, ἀνθρακίζ-ω fut. ἀνθρακίσ-ω, acc.
Carcan, n. m., κύφων, κύφων-ος (ὁ).
Carcasse, n. f., σκελετ-όν, οῦ (τό); ὀστ-ᾶ, ῶν (τά). La carcasse d'un vaisseau, νεὼς ἐγκοίλι-α, ων (τά).
Cardage, n. m., *action de carder*, ξάνσ-ις, εως (ἡ).
Carde, n. f. 1 *Peigne à carder*, ξάνι-ον, ου (τό). || 2 *Feuille d'artichaut*, σκόλυμ-ος, ου (ὁ).
Carder, v. tr, ξαίν-ειν, ξαίν-ω, fut. ξαν-ῶ, acc.
Cardeur, n. m., ξάντ-ης, ου (ὁ). Cardeuse, n. f., ξάντρι-α, ας (ἡ).
Cardinal, ale, adj., κύρι-ος, α, ον. Les points cardinaux, κέντρ-α, ων (τά).
Cardon, n. m., σκόλυμ-ος, ου (ὁ).
Carême, n. m., τεσσαρακοστ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. νηστεί-α, *jeûne*.
Carénage, n. m., νεὼς πάκτωσ-ις, εως (ἡ). L'endroit où se fait le carénage, ναυπήγι-ον, ου (τό).
Carène, n. f., τρόπ-ις, ιδος (ἡ).
Caréner, v. tr., πακτ-οῦν, πακτ-όω, ῶ, fut. πακτώσ-ω, acc.
Caressant, ante, adj., ἄρεσκ-ος, η, ον; φιλοφρονητικ-ός, ή, όν.
Caresse, n. f., φιλοφροσύν-η, ης (ἡ).
Caresser, v. tr., φιλοφρον-εῖσθαι, φιλοφρον-έομαι, οῦμαι, fut. φιλοφρονήσ-ομαι, acc.
Cargaison, n. f., φόρτ-ος, ου (ὁ).
Carguer, v. tr., ὑποστέλλ-ειν, ὑποστέλλ-ω, fut. ὑποστελ-ῶ, acc.
Cariatide, n. f., *statue qui soutient une corniche*, καρυᾶτ-ις, ιδος (ἡ).
Caricature, n. f. 1 *Dessin burlesque*, σκωπτικ-ὸν γράμμα, γράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Personne ridicule*, γελοῖ-ος ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Carie, n. f. 1 *Ulcération des os*, σηπεδ-ών, όνος (ὁ). || 2 *Maladie du blé*, μίλτ-ος, ου (ὁ).
Carier, v. tr., σήπ-ειν, σήπ-ω, fut. σήψ-ω, acc. —***se Carier***, v. pr., σήπ-εσθαι, σήπ-ομαι, fut. σηπήσ-ομαι.— ***Carié, ée***, part. passé, σεσηπ-ώς, υῖα, ός.
Carillon, n. m. 1 *Bruit de cloches*, κωδώνων συμφωνί-α, ας (ἡ). || 2 *Grand bruit*, θόρυβ-ος, ου (ὁ).
Carillonner, v. intr., κωδωνίζ-ειν, κωδωνίζ-ω, fut. κωδωνίσ-ω.
Carillonneur, n. m., κωδωνίζ-ων, οντος, (ὁ).
Caristade, n. f., *aumône*, ἐλεημοσύν-η, ης (ἡ).
Carmin, n. m., κιννάβαρι, κινναβάρ-εως, (τό).
Carnage, n. m., φόν-ος, ου (ὁ); σφαγ-ή, ῆς (ἡ).

Carnassier, ère, adj., ὠμοφάγ-ος, ος, ον. Les carnassiers, ζῶ-α σαρκοφάγ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Carnassière, n. f., *sac de chasseur*, θύλακ-ος, ου (ὁ).
Carnation, n. f., χρό-α, ας (ἡ).
Carnaval, n. m., διονύσι-α, ων (τά).
Carne, n. f., *angle saillant d'une pierre*, γωνί-α, ας (ἡ).
Carnet, n. m., *livret*, πινακ-ίς, ίδος (ἡ).
Carnivore, adj., σαρκοβόρ-ος, ος, ον.
Carnosité, n. f., σάρκωμα, σαρκώματ-ος (τό).
Carotides, n. f. plur., *grandes artères qui conduisent le sang au cerveau*, καρωτίδ-ες, ων (αἱ).
Carotte, n. f., δαῦκ-ος, ου (ὁ).
Caroube ou **Carouge**, n. m., *fruit*, κεράτι-ον, ου (τό).
Caroubier, n. m., *arbre*, κερατέ-α, ας (ἡ).
Carpe, n. f., κυπρῖν-ος, ου (ὁ).
Carpillon, n. m., μικρ-ὸς κυπρῖν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Carquois, n. m., φαρέτρ-α, ας (ἡ).
Carré, ée, adj., τετράγων-ος, ος, ον. Tête carrée, *homme d'un jugement solide*, συνετ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Carré, n. m., τετράγων-ον, ου (τό).
Carreau, n. m. 1 *Pavé plat en terre cuite*, πλινθί-ον, ου (τό). || 2 *Sol* ou *plancher*, ἔδαφ-ος, ους (τό); δάπεδ-ον, ου (τό). || 3 *De vitre*, ὕαλ-ος, ου (ὁ). || 4 *De foudre*, βέλ-ος, εος, ους (τό). || 5 *De tailleur*, ὁμαλίστρ-α, ας (ἡ). || 6 *Sorte de coussin*, τύλ-η, ης (ἡ). || 7 *Une des couleurs du jeu de cartes*, τετράγων-ον, ου (τό).
Carrefour, n. m., σύνδρομ-ος, ου (ἡ).
Carrelage, n. m., τὸ πλινθοῦν, infin. présent du verbe πλινθ-όω, ῶ. L'article se décline.
Carreler, v. tr., 1 *Paver avec des carreaux*, πλινθ-οῦν, πλινθ-όω, ῶ, fut. πλινθώσ-ω, acc. || 2 *Raccommoder*, en parlant de vieux souliers, νευρορράφ-εῖν, νευρορράφ-έω, ῶ, fut. νευρορραφήσ-ω, acc.
Carrelet, n. m. 1 *Poisson*, πλάταξ, πλάτακ-ος (ὁ). || 2 *Filet de pêcheur*, δίκτυ-ον, ου (τό). || 3 *Grosse aiguille*, ἀκέστρ-α, ας (ἡ); ῥάφι-ον, ου (τό).
Carreleur, n. m. 1 *Qui pose le carreau*, πλινθίων στρωτήρ, στρωτῆρ-ος (ὁ). || 2 *Qui raccommode les souliers*, νευρορράφ-ος, ου (ὁ).
Carrément, adv., τετραγωνικῶς.
Carrer, v. tr. τετραγωνίζ-ειν, τετραγωνίζ-ω, fut. τετραγωνίσ-ω, acc. — ***se Carrer***, v. pr., *affecter des airs prétentieux*, ἐκπομπεύ-ειν, ἐκπομπεύ-ω, fut. ἐκπομπεύσ-ω.
Carrier, n. m., λιθοτόμ-ος, ου (ὁ); λατόμ-ος, ου (ὁ).
Carrière, n. f. 1 *Lieu d'où l'on extrait la pierre*, λιθοτομί-α, ας (ἡ); λατομί-α, ας (ἡ). || 2 *Lice*, στάδι-ον, ου (τό); pour les chevaux, ἱππόδρομ-ος, ου (ὁ). || 3 *Cours de la vie*, βί-ος, ου (ὁ). || 4 *Profession*, βί-ος, ου (ὁ); ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδεύματ-ος (τό). || 5 *Course, révolution des astres*, περιφορ-ά, ᾶς (ἡ). Se donner carrière, τῷ θυμῷ χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι.
Carriole, n. f., ἁμάξι-ον, ου (τό).
Carrosse, n. m., ἅμαξ-α, ης, (ἡ); ἁρμάμαξ-α, ης (ἡ).
Carrossier, n. m., ἁρματοποι-ός, οῦ (ὁ).
Carrousel, n. m., ἱπποδρόμι-α, ων (τά). Lieu des courses, ἱππόδρομ-ος, ου (ὁ).
Carrure, n. f., πλάτ-ος, εος, ους (τό).
Carte, n. f. 1 *Petit carré de carton, carte à jouer*, χαρτί-ον, ου (τό). || 2 *De géographie*, πίναξ, πίνακ-ος (ὁ). La carte d'un pays, τοπογραφί-α, ας (ἡ). Locutions: Carte blanche, *pleins pouvoirs*, πᾶσ-α ἐξουσί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. Qui a carte blanche, αὐτοκράτωρ, αὐτοκράτορ-ος (ὁ). Brouiller les cartes, ταραχὰς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. Perdre la carte, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω.
Cartel, n. m. 1 *Défi*, πρόκλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Pendule*, ὡρολόγι-ον, ου (τό).
Cartier, n. m., *fabricant de cartes*, χαρτοπώλ-ης, ου (ὁ).
Cartilage, n. m., χόνδρ-ος, ου (ὁ).
Cartilagineux, euse, adj., χονδρώδ-ης, ης, ες.
Carton, n. m. 1 *Carte épaisse*, παχ-ὺς χάρτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Boîte*, κιβωτ-ός, οῦ (ἡ). || 3 *Portefeuille*, χαρτοφυλάκι-ον, ου (τό). || 4 *Dessin, esquisse*, ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Feuillet d'imprimerie*, φύλλ-ον, ου (τό).
Cartonner, v. tr., χάρταις περικαλύπτ-ειν, περικαλύπτ-ω, fut. περικαλύψ-ω, acc.
Cartonnier, n. m., χαρτοπώλ-ης, ου (ὁ).
Cartouche, n. m., *ornement d'architecture*, περικόσμημα, περικοσμήματ-ος (τό). Grec moderne.
Cas, n. m. 1 *Désinence*, πτῶσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Accident*, συμβεβηκ-ός, ότος (τό). || 3 *Circonstance*, περίστασ-ις, εως (ἡ). || 4 *Estime*, τιμ-ή, ῆς (ἡ); λόγ-ος, ου (ὁ). || 5 *Crime dont quelqu'un est prévenu*, αἰτί-α, ας (ἡ). En ce cas, 1 *Alors*, τότε δή. 2 *En conséquence*, οὐκοῦν. En tout cas, πάντως.
Casanier, ère, adj., οἰκουρ-ός, ός, όν; στεγίτ-ης, ου (ὁ). Au masculin seulement. Vie casanière, οἰκουρί-α, ας (ἡ).
Casaque, n. f., χλαμύς, χλαμύδ-ος (ἡ). Tourner casaque, ἀφίστασθαι, ἀφίστ-αμαι, ἀποστήσ-ομαι.
Casaquin, n. m., χιτώνι-ον, ου (τό).
Cascade, n. f., καταρράκτ-ης, ου (ὁ).
Cascatelle, n. f., μικρ-ὸς καταρράκτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Case, n. f. 1 *Petite maison*, καλύβ-η, ης (ἡ); οἰκίδι-ον, ου (τό). || 2 *Compartiment*, θήκ-η, ης (ἡ).
Casemate, n. f., ὑπόγει-ον, ου (τό).
Caser, v. tr. διατάσσ-ειν, διατάσσ-ω, fut.

διατάξ-ω, acc. — *se Caser*, v. pr., κατοικ-εῖν, κατοικ-έω, ῶ, fut. κατοικήσ-ω.
Caserne, n. f., στρατιωτικ-ὸν καταγώγι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Casernement, n. m., ἐναύλισμα, ἐναυλίσματ-ος (τό).
Caserner, v. tr., συνοικίζ-ειν, συνοικίζ-ω, fut. συνοικίσ-ω, acc. || Verbe intr., ἐναυλίζ-εσθαι, ἐναυλίζ-ομαι, fut. ἐναυλίσ-ομαι.
Casque, n. m., κράν-ος, εος, ους (τό); κόρυς, κόρυθ-ος (ἡ).
Casquette, n. f., μικρ-ὰ περικεφαλαί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Cassade, n. f., *mensonge*, ψεῦδ-ος, εος, ους (τό).
Cassant, ante, adj., *fragile*, εὔκλαστ-ος, ος, ον.
Cassation, n. f., *annulation d'un arrêt*, ἀκύρωσ-ις, εως (ἡ).
Casse, n. f., 1 *Plante*, κασσί-α, ας (ἡ). || 2 *Action de briser*, κλάσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Caisse à compartiments pour l'imprimerie*, θήκ-η, ης (ἡ).
Casse-cou, n. m. 1 *Passage dangereux*, σφαλερ-ὸς τόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Écuyer plus hardi qu'habile*, ῥιψοκίνδυν-ος ἐπιβάτ-ης, ου (ὁ).
Casse-noisette, Casse-noix, n. m., καρυοκατάκτ-ης, ου (ὁ).
Casser, v. tr. 1 *Briser*, καταγνύναι, κατάγνυμι, fut. κατάξ-ω, acc. || 2 *Annuler*, ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc. || 3 *Destituer*, ἐκβάλλ-ειν, ἐκβάλλ-ω, fut. ἐκβαλ-ῶ, acc. — *se Casser*, v. pr., *vieillir*, καταγηράσκ-ειν, καταγηράσκ-ω, fut. καταγηράσ-ω. — *Cassé, ée*, en parlant de la voix, βραγχαλέ-ος, α, ον.
Casserole, n. f., τήγαν-ον, ου (τό).
Casse-tête, n. m. 1 *Massue*, ῥόπαλ-ον, ου (τό). || 2 *Ouvrage difficile*, σπουδαῖον ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Cassette, n. f., νάρθηξ, νάρθηκ-ος (ἡ); κιβώτι-ον, ου (τό).
Casseur, n. m., κατάκτ-ης, ου (ὁ). Casseur d'assiettes, *tapageur*, θορυβοποι-ός, οῦ (ὁ).
Cassine, n. f., καλύβι-ον, ου (τό).
Cassolette, n. f., θυμιατήρι-ον, ου (τό).
Cassonade, n. f., ἀκάθαρτ-ον σακχάρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Cassure, n. f., κλάσ-ις, εως (ἡ).
Castagnettes, n. f. plur., κρέμβαλ-α, ων (τά).
Caste, n. f., φυλ-ή, ῆς (ἡ).
Castille, n. f., *querelle*, διαφορ-ά, ᾶς (ἡ); διάστασ-ις, εως (ἡ).
Castor, n. m. 1 *Animal*, κάστωρ, κάστορ-ος (ὁ). || 2 *Chapeau*, πῖλ-ος, ου (ὁ).
Castramétation, n. f., στρατοπέδευσ-ις, εως (ἡ).
Casuel, elle, adj., *éventuel*, τυχηρ-ός, ά, όν. Pris subst. *gain éventuel*, ἕρμαι-ον, ου (τό).
Casuellement, adv., τυχηρῶς.
Casuiste, n. m., ἠθικ-ὸς θεολόγ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Catachrèse, n. f., κατάχρησ-ις, εως (ἡ).
Cataclysme, n. m., κατακλυσμ-ός, οῦ (ὁ).
Catacombes, n. f. plur., νεκροθῆκ-αι, ῶν (αἱ).
Catafalque, n. m., τάφ-ος, ου (ὁ); ἐπιτάφι-ον, ου (τό).
Catalepsie, n. f., κατάληψ-ις, εως (ἡ).
Cataleptique, adj., καταληπτικ-ός, ή, όν.
Catalogue, n. m., κατάλογ-ος, ου (ὁ).
Cataplasme, n. m., κατάπλασμα, καταπλάσματ-ος (τό).
Catapulte, n. f., καταπέλτ-ης, ου (ὁ).
Cataracte, n. f. 1 *Maladie des yeux*, γλαύκωμα, γλαυκώματ-ος (τό). || 2 *Chute d'eau*, καταῤῥάκτ-ης, ου (ὁ).
Catarrhal, ale, adj., καταῤῥοϊκ-ός, ή, όν.
Catarrhe, n. m., κατάῤῥ-ους, ου (ὁ).
Catarrheux, euse, adj., καταῤῥώδ-ης, ης, ες.
Catastrophe, n. f., καταστροφ-ή, ῆς (ἡ).
Catéchiser, v. tr., κατηχ-εῖν, κατηχ-έω, ῶ, fut. κατηχήσ-ω, acc.
Catéchisme, n. m., κατηχισμ-ός, οῦ (ὁ).
Catéchiste, n. m., κατηχιστ-ής, οῦ (ὁ).
Catéchumène, n. m. et fém., κατηχούμεν-ος, ου (ὁ); κατηχουμέν-η, ης (ἡ).
Catégorie, n. f., *classification*, κατηγορί-α, ας (ἡ). Au figuré: *ordre*, *rang*, τάξ-ις, εως (ἡ).
Catégorique, adj. 1 *Exact*, *précis*, ἀκριβ-ής, ής, ές. || 2 *Conforme à la raison*, εὔλογ-ος, ος, ον.
Catégoriquement, adv., ἀκριβῶς, εὐλόγως, κατὰ λόγον.
Cathédrale, n. f., ἀρχιερατικ-ὴ ἐκκλησί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Catholicisme, n. m., καθολικ-ὴ πίστ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Catholicité, n. f., καθολικ-ὴ ὀρθοδοξί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Catholique, adj., καθολικ-ός, ή, όν.
Catholiquement, adv., καθολικῶς.
Catir, v. tr., *donner du lustre à une étoffe*, γναφεύ-ειν, γναφεύ-ω, fut. γναφεύσ-ω, acc.
Catisseur, n. m., γναφ-εύς, έως (ὁ).
Caton, n. m., *homme rigide*, στωϊκ-ός, οῦ (ὁ).
Cauchemar, n. m., ἐφιάλτ-ης, ου (ὁ).
Causal, ale, adj., *qui opère comme cause*, αἰτιώδ-ης, ης, ες.
Causalité, n. f., ἐνέργει-α, ας (ἡ).
Causatif, ive, adj., αἰτιολογικ-ός, ή, όν.
Cause, n. f. 1 *Principe, raison d'une chose*, αἰτί-α, ας (ἡ). || 2 *Auteur*, αἴτι-ος, α, ον. || 3 *Procès*, δίκ-η, ης (ἡ). || 4 *Intérêt, parti*, αἵρεσ-ις, εως (ἡ). A cause de, διά, acc.; ἕνεκα, χάριν, gén. Ces deux mots se mettent après leur complément. Sans cause, μάτην. Avec connaissance de cause, ἀκριβῶς.
Causer, v. tr. 1 *Être cause de*, αἴτι-ος, α, ον γίν-εσθαι, γίν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι, gén. || 2 *Apporter, procurer*, παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc.; παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc. || Verbe

intr., *Converser avec quelqu'un*, διαλέγ-εσθαι, διαλέγ-ομαι, fut. διαλέξ-ομαι, dat.
Causerie, n. f. 1 *Entretien familier*, διά-λογ-ος, ου (ὁ). || 2 *Bavardage*, λαλι-ά, ᾶς, (ἡ).
Causeur, n. m. et quelquefois adj., λάλ-ος, η, ον (comp. λαλ-ίστερος, sup. λαλ-ίστατος.
Causticité, n. f. 1 *Force corrosive*, καυστικ-όν, οῦ (τό). || 2 *Malignité*, δηκτικ-όν, οῦ (τό); σκωπτικ-όν, οῦ (τό).
Caustique, adj. 1 *Corrosif*, καυστικ-ός, ή, όν. || 2 *Malicieux, mordant*, δηκτικ-ός, ή, όν; σκωπτικ-ός, ή, όν.
Cautèle, n. f., *fourberie*, πανουργί-α, ας (ἡ).
Cauteleusement, adv., πανούργως.
Cauteleux, euse, adj., πάνουργ-ος, ος, ον (comp. πανουργ-ότερος, sup. πανουργ-ότατος).
Cautère, n. m., καυτήρι-ον, ου (τό).
Cautérisation, n. f., καῦσ-ις, εως (ἡ).
Cautériser, v. tr., καί-ειν, καί-ω, fut. καύσ-ω, acc.
Caution, n. f. 1 *Assurance, garantie*, ἐγγύ-η, ης (ἡ). Sujet à caution, *suspect*, ὕποπτ-ος, ος, ον. || 2 *Celui qui répond*, ἐγγυητ-ής, οῦ (ὁ).
Cautionnement, n. m., ἐγγύησ-ις, εως (ἡ).
Cautionner, v. tr., ἐγγυ-ᾶσθαι, ἐγγυ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐγγυήσ-ομαι, acc.
Cavalcade, n. f., ἱππασί-α, ας (ἡ).
Cavalcadour, n. m., ἱπποκόμ-ος, ου (ὁ).
Cavale, n. f., ἵππ-ος, ου (ἡ).
Cavalerie, n. f., ἱππικ-όν, οῦ (τό). De cavalerie, ἱππικ-ός, ή, όν. Commandant de cavalerie, ἵππαρχ-ος, ου (ὁ).
Cavalier, n. m., ἱππ-εύς, έως (ὁ). Un beau cavalier, *un homme bien fait*, εὐτράπελ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Cavalier, ère, adj. 1 *Libre, dégagé*, ἐλευθέρι-ος, α, ον. || 2 *Arrogant, impertinent*, ὑπερήφαν-ος, ος, ον. Air cavalier, ὑπερηφανί-α, ας (ἡ).
Cavalièrement, adv., ὑπερηφάνως.
Cave, n. f., κρύπτ-η, ης (ἡ).
Cave, adj., *creux*, κοῖλ-ος, η, ον. Veine cave, κοίλ-η φλέψ, φλεβ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Caveau, n. m., κρυπτήρι-ον, ου (τό); θηκί-ον, ου (τό). Caveau pour les morts, ταφ-ή, ῆς (ἡ).
Caveçon, n. m., *appareil pour dompter les chevaux*, φιμ-ός, οῦ (ὁ).
Cavée, n. f., *chemin creux*, κοίλασμα, κοιλάσματ-ος (τό).
Caver, v. tr., *creuser*, κοιλ-οῦν, κοιλ-όω, ῶ, fut. κοιλώσ-ω, acc.
Caverne, n. f., σπήλαι-ον, ου (τό); ἄντρ-ον, ου (τό).
Caverneux, euse, adj., σπηλαιώδ-ης, ης, ες.
Cavité, n. f., κοίλωμα, κοιλώματ-ος (τό).
Ce, cet, cette, adj. démonstr., οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ou ὅδε, ἥδε, τόδε.
Ce, pron. démonst. invariable, entre dans les locutions suivantes : Ce me semble, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Ce qui, ce que, ὅ, neutre du pron. conjonctif ὅς, ou bien ὅ τι, et non ὅ,τι, avec virgule, neutre du pron. ὅστις. Tout ce qui, tout ce que, πᾶν ὅ τι. A ce qu'on dit, ὥς φασι. A ce que je vois, ἐξ ὧν νῦν ὁρῶ. A ce qu'il semble, ὡς ἔοικε. Qu'est-ce, qu'est-ce que cela? τί τοῦτο; Qu'est-ce à dire, τί τοῦτο θέλει; C'est-à-dire, τοῦτ' ἔστι. Qui que ce soit, ὅστις ποτ' εἴη. Qui est-ce? τίς ἐστι; C'est moi-même, ἐγὼ αὐτός. N'est-ce pas? ἦ γάρ; C'est beau, *tournez*, il est beau, καλόν ἐστι. Est-ce que, ἆρα; ἆρά γε; ἆρ' οὖν; Est-ce que cela n'est pas juste? πῶς οὐχὶ δίκαιον; C'est que, γάρ, ὡς, ὅτι. Ce n'est pas que..., οὐχ ὅτι. Mais c'est que..., ἀλλά. C'est pourquoi, διὰ τοῦτο, οὖν. Pour ce qui est de moi, τὸ κατ' ἐμέ.
Céans, adv. 1 *Ici*, sans mouvement, ἐνταῦθα. Avec mouvement, δεῦρο. || 2 *A la maison*, οἴκοι, ἔνδον.
Ceci, pr., τοῦτο, τουτί. Qu'est ceci? τί τοῦτο;
Cécité, n. f., τυφλότης, τυφλότητ-ος (ἡ).
Céder, v. tr., εἴκ-ειν, εἴκ-ω, fut. εἴξ-ω, gén.; παραχωρ-εῖν, παραχωρ-έω, ῶ, fut. παραχωρήσ-ω, gén. Le céder, *être inférieur*, ὑστερ-εῖν, ὑστερ-έω, ῶ, fut. ὑστερήσ-ω. || Verbe intr. 1 *Se soumettre*, εἴκ-ειν, εἴκ-ω, fut. εἴξ-ω, dat. || 2 *Fléchir sous*, ὑπέχ-ειν, ὑπέχ-ω, fut. ὑφέξ-ω.
Cédille, n. f., ὑπόστιξ-ις, εως (ἡ). Grec moderne.
Cédrat, n. m., κιτρόμηλ-ον, ου (τό).
Cèdre, n. m., κέδρ-ος, ου (ἡ).
Cédule, n. f., χειρόγραφ-ον, ου (τό).
Ceindre, v. tr., ζωννύναι, ζώννυμι, fut. ζώσ-ω, acc.
Ceinture, n. f., ζών-η, ης (ἡ).
Ceinturier, n. m., ζωνοπλόκ-ος, ου (ὁ).
Ceinturon, n. m., ζωστήρ, ζωστῆρ-ος (ὁ).
Cela, pr. dém., τοῦτο, ἐκεῖνο. C'est cela même, ταὐτὸ τοῦτο. Quant à cela, ὃ δέ. Et cela, καὶ ταῦτα, de la manière suivante: Jupiter porta Minerve dans son cerveau, *et cela*, tout armée, τὴν Ἀθηνᾶν ἐν κεφαλῇ ἔθρεψεν ὁ Ζεὺς, καὶ ταῦτα, ἔνοπλον. Cela est, ταῦτά γε ἀληθές. Cela n'est pas, τοῦτό γε ψευδές ἐστιν. Cela ne fait rien, οὐδὲν πρᾶγμα. Qu'est-ce que cela fait? τί τοῦτ' ἔστιν. Cela s'entend, φαίνεταί γε τοῦτο. Comme cela, *ni bien, ni mal*, μετρίως. Il est comme cela, *c'est son humeur*, τοιοῦτος πέφυκε. C'est comme cela, οὕτως ἔχει. Comme cela se trouve, *au hasard*, ὡς ἔτυχε.
Céladon, adj., *vert pâle*, θαλάσσιν-ος, η, ον.
Célébration, n. f., λειτουργί-α, ας (ἡ).
Célèbre, adj., ἔνδοξ-ος, ος, ον (comp. ἐνδοξ-ότερος, sup. ἐνδοξ-ότατος); εὐδόκιμ-ος, ος, ον (comp. εὐδοκιμ-ώτερος, sup. εὐδοκιμ-ώτατος). Devenir célèbre, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω. Célèbre, *en mauvaise part*, διαβόητ-ος, ος, ον.

Célébrer, v. tr. 1 *Exalter, louer*, ἐπαιν-εῖν, ἐπαιν-έω, ῶ, fut. ἐπαινέσ-ω, acc.; ἐγκωμιάζ-ειν, ἐγκωμιάζ-ω, fut. ἐγκωμιάσ-ω, acc. ‖ 2 *Solenniser, célébrer avec pompe*, τελ-εῖν, τελ-έω, ῶ, fut. τελέσ-ω, acc.
Célébrité, n. f., δόξ-α, ης (ἡ); εὔκλει-α, ας (ἡ).
Celer, v. tr., κρύπτ-ειν, κρύπτ-ω, fut. κρύψ-ω, acc.
Céleri, n. m., σέλιν-ον, ου (τό).
Célérité, n. f., τάχ-ος, εος, ους (τό). Avec célérité, ταχέως.
Céleste, adj. 1 *Qui appartient aux cieux*, οὐράνι-ος, α, ον. ‖ 2 *Divin, adorable*, θεσπέσι-ος, α, ον.
Célibat, n. m., ἀγαμί-α, ας (ἡ).
Célibataire, adj., ἄγαμ-ος, ος, ον.
Celle, pron. fém. Voyez Celui.
Cellier, n. m., ἀποθήκ-η, ης (ἡ).
Cellule, n. f., οἰκημάτι-ον, ου (τό).
Celui, celle, ceux, celles, ὁ, ἡ, τό. Celui-ci, οὗτος, αὕτη, τοῦτο. Celui-là, ἐκεῖν-ος, η, ον. En opposition, celui-ci... celui-là..., ὁ μέν... ὁ δέ... Celui qui, celui que, ὅς, ἥ, ὅ, ou ὅστις, ἥτις, ὅ τι.
Cénacle, n. m., ἀνώγε-ων, ω (τό).
Cendre, n. f., σποδ-ός, οῦ (ἡ); τέφρ-α, ας (ἡ). La cendre des morts, *leurs restes*, κόν-ις, εως (ἡ). Le mercredi des Cendres, καθαρ-ὰ τετράς, τετράδ-ος (ἡ). Grec moderne. Les deux mots se déclinent.
Cendré, ée, adj., τεφρ-ός, ά, όν.
Cendreux, euse, adj., τεφρώδ-ης, ης, ες.
Cène, n. f., μυστικ-ὸν δεῖπν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Cénobite, n. m., κοινόβι-ος, ου (ὁ).
Cénotaphe, n. m., κοινοτάφι-ον, ου (τό).
Cens, n. m. 1 *Estimation du revenu*, τίμησ-ις, εως (ἡ); ἀπογραφ-ή, ῆς (ἡ). ‖ 2 *Revenu*, πρόσοδος, ου (ἡ).
Censé, ée, adj., νομιζόμεν-ος, η, ον.
Censeur, n. m. 1 *Magistrat*, τιμητ-ής, οῦ (ὁ). ‖ 2 *Critique*, ἐπιτιμητ-ής, οῦ (ὁ). ‖ 3 *Fonctionnaire des lycées*, ἔφορ-ος, ου (ὁ).
Censurable, adj., ἐπίψογ-ος, ος, ον.
Censure, n. f. 1 *Dignité de censeur*, τιμητεί-α, ας (ἡ). ‖ 2 *Blâme*, ψόγ-ος, ου (ὁ).
Censurer, v. tr., ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat.
Cent, adj. numéral, ἑκατόν, indécl. Un cent, n. m., ἑκατοντάς, ἑκατοντάδ-ος (ἡ). Cent, dans le sens de *beaucoup*, μυρί-οι, αι, α.
Centaine, n. f., ἑκατοντάς, ἑκατοντάδ-ος (ἡ).
Centaure, n. m., κένταυρ-ος, ου (ὁ). De centaure, κενταυρικ-ός, ή, όν.
Centaurée, n. f., *plante*, κενταύρι-ον, ου (τό).
Centenaire, adj., ἑκατονταετ-ής, ής, ές.
Centenier, n. m., ἑκατοντάρχ-ης, ου (ὁ).
Centième, adj., ἑκατοστ-ός, ή, όν.
Centon, n. m., *poëme composé de vers pris de côté et d'autre*, κέντρων, κέντρον-ος (ὁ).
Central, ale, adj., μέσ-ος, η, ον.
Centralisation, n. f., ἕνωσ-ις, εως (ἡ).
Centraliser, v. tr., ἑν-οῦν, ἑν-όω, ῶ, fut. ἑνώσ-ω, acc.
Centre, n. m., κέντρ-ον, ου (τό); μέσ-ον, ου (τό). Le centre de la terre, τῆς γῆς ὀμφαλ-ός, οῦ (ὁ).
Centumvirs, n. m. plur., ἑκατόν (οἱ). L'article seul se décline. Un centumvir, εἷς τῶν ἑκατόν, gén. ἑνός.
Centuple, adj., ἑκατονταπλάσι-ος, α, ον.
Centupler, v. tr., ἑκατονταπλάσιον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. Ἑκατονταπλάσιον prend le genre de la chose centuplée.
Centurie, n. f., ἑκατοστύς, ἑκατοστύ-ος (ἡ).
Centurion, n. m., ἑκατοντάρχ-ης, ου (ὁ).
Cep, n. m., *pied de vigne*, ἄμπελ-ος, ου (ἡ). Au pluriel: Ceps, *liens, entraves*, πέδ-αι, ῶν (αἱ).
Cépée, n. f., *branches d'arbres*, φυλλάς, φυλλάδ-ος (ἡ).
Cependant, adv. 1 *Toutefois, pourtant*, καίτοι, μέντοι. Ce dernier ne se met qu'après un mot. ‖ 2 *Pendant ce temps-là*, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ.
Céramique, adj., *qui tient à l'art du potier*, κεραμικ-ός, ή, όν. Le Céramique, *place publique à Athènes*, Κεραμεικ-ός, οῦ (ὁ).
Céraste, n. m., *espèce de serpent*, κεράστ-ης, ου (ὁ).
Cérat, n. m., κηρωτ-όν, οῦ (τό).
Cerbère, n. m., dans le sens spécial de *gardien sévère*, τραχ-ὺς φύλαξ, φύλακ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Cerceau, n. m. 1 *Jouet d'enfant*, τρόχ-ος, ου (ὁ). ‖ 2 Pour les tonneaux, περίδρομ-ος, ου (ὁ).
Cercle, n. m. 1 *Rond, circonférence*, κύκλ-ος, ου (ὁ). En forme de cercle, κυκλικ-ός, ή, όν. En cercle, κυκληδόν, κύκλῳ. Demi-cercle, ἡμικύκλι-ον, ου (τό). ‖ 2 *Assemblée*, κύκλ-ος, ου (ὁ); ὅμιλ-ος, ου (ὁ). ‖ 3 *Cerceau*, περίδεσμ-ος, ου (ὁ).
Cercler, v. tr., περιδ-εῖν, περιδ-έω, ῶ, fut. περιδήσ-ω, acc.
Cercueil, n. m., σορ-ός, οῦ (ἡ).
Céréal, ale, adj., σιτώδ-ης, ης, ες. Les céréales, σιτώδ-η, ων (τά).
Cérémonial, n. m., νόμιμ-α, ων (τά).
Cérémonie, n. f. 1 *Solennité du culte*, λειτουργί-α, ας (ἡ). ‖ 2 *Politesse outrée*, περιεργί-α, ας (ἡ).
Cérémonieux, euse, adj., περίεργ-ος, ος, ον (comp. περιεργ-ότερος, sup. περιεργ-ότατος).
Cerf, n. m., ἔλαφ-ος, ου (ὁ).
Cerfeuil, n. m., χαιρέφυλλ-ον, ου (τό).
Cerf-volant, n. m. 1 *Insecte*, κάνθαρ-ος, ου (ὁ). ‖ 2 *Jouet d'enfant*, ἀετ-ός, οῦ (ὁ).
Cerise, n. f., κεράσι-ον, ου (τό).
Cerisier, n. m., κέρασ-ος, ου (ὁ).
Cerne, n. m., *cercle*, κύκλ-ος, ου (ὁ).
Cerneau, n. m., νεαρ-ὸν κάρυ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Cerner, v. tr. 1 *Couper en rond*, περιτέμν-ειν, περιτέμν-ω, fut. περιτεμ-ῶ, acc. ‖

2 *Entourer*, κυκλ-οῦν, κυκλ-όω, ῶ, fut. κυκλώσ-ω, acc. — **Cerné, ée,** part. passé, en parlant des yeux, πελιδν-ός, ή, όν.
Certain, aine, adj. 1 *Positif, hors de doute*, ἀναμφίβολ-ος, ος, ον; ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος). || 2 *Qui sait d'une manière positive*, εὖ εἰδ-ώς, υῖα, ός. || 3 *Fixe, déterminé*, τεταγμέν-ος, η, ον. || 4 *Quelque, un*, τὶς, τὶς, τὶ. Il est enclitique et se place après un autre mot.
Certainement, adv., ἀκριβῶς, σαφῶς. Dans le sens de *certes, sans doute*, ἀμέλει, δηλονότι.
Certes, adv., ἀμέλει, δηλονότι, δή. Ce dernier ne se place qu'après un mot. νὴ Δία, πάνυ γε.
Certificat, n. m., ἔγγραφ-ον μαρτύρημα, μαρτυρήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Certifier, v. tr., μαρτυρ-εῖν, μαρτυρ-έω, ῶ, fut. μαρτυρήσ-ω, acc.
Certitude, n. f. 1 *Qualité de ce qui est certain*, ἀκρίβει-α, ας (ἡ). || 2 *Connaissance certaine*, πληροφορί-α, ας (ἡ).
Céruse, n. f., ψιμμύθι-ον, ου (τό).
Cerveau, n. m., ἐγκέφαλ-ος, ου (ὁ). Au figuré, *raison, intelligence*, φρήν, φρεν-ός (ἡ).
Cervelas, n. m., ἀλλᾶς, ἀλλᾶντ-ος (ὁ).
Cervelet, n. m., παρεγκεφαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Cervelle, n. f., ἐγκέφαλ-ος, ου (τό). Au figuré, λόγ-ος, ου (ὁ); φρήν, φρεν-ός (ἡ). Tête sans cervelle, ἄφρ-ων, ων, ον.
Cervoise, n. f., ζύθ-ος, ου (ὁ).
Cessation, n. f., κατάπαυσ-ις, εως (ἡ).
Cesse, n. f., διάλειψ-ις, εως (ἡ). Sans cesse, συνεχῶς.
Cesser, v. tr. et intr. παύεσθαι, παύομαι, fut. παύσ-ομαι, gén.; λήγ-ειν, λήγ-ω, fut. λήξ-ω, gén. Le verbe qui suit se met au participe présent : Il cessa de parler, ἐπαύσατο λέγων. Je ne cesserai point de philosopher, οὐ μὴ παύσομαι φιλοσοφῶν. Faire cesser, παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc.
Cession, n. f., παραχώρησ-ις, εως (ἡ).
Ceste, n. m., *gantelet*, κεστ-ός, οῦ (ὁ).
Césure, n. f., τομ-ή, ῆς (ἡ).
Cet, cette, Voy. Ce, cet.
Cétacé, ée, adj., κητώδ-ης, ης, ες. Un cétacé, κῆτ-ος, εος, ους (τό).
Chacal, n. m., θώς, θω-ός (ὁ et ἡ).
Chacun, une, pron., ἕκαστ-ος, η, ον. En parlant de deux, ἑκάτερ-ος, α, ον.
Chagrin, n. m., λύπ-η, ης (ἡ); ἀνί-α, ας (ἡ).
Chagrin, ine, adj. 1 *Triste*, περίλυπ-ος, ος, ον. || 2 *Morose*, σκυθρ-ός, ά, όν.
Chagrinant, ante, adj., λυπηρ-ός, ά, όν.
Chagriner, v. tr., λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc.
Chaîne, n. f. 1 *Ce qui attache*, ἅλυσ-ις, εως (ἡ); δεσμ-ός, οῦ (ὁ). Chaîne, *lien d'amitié*, φιλί-α, ας (ἡ). Chaînes, au pluriel, δεσμ-ά, ῶν (τά). || 2 *Ornement*, ἁλύσι-ον, ου (τό). || 3 *Enchaînement, suite*, εἱρμ-ός, οῦ (ὁ). Chaîne de montagnes, ὄρ-ος, εος, ους (τό). Chaîne d'une étoffe, *fils où passe la trame*, στήμων, στήμον-ος (ὁ).
Chaînette, n. f., ἁλύσι-ον, ου (τό).
Chaînon, n. m., κρίκ-ος, ου (ὁ).
Chair, n. f., au propre et au figuré, σάρξ, σαρκ-ός (ἡ). Dans le sens spécial de *viande*, κρέας, gén. κρ-έως (τό).
Chaire, n. f., καθέδρ-α, ας (ἡ).
Chaise, n. f., δίφρ-ος, ου (ὁ).
Chaland, n. m. 1 *Acheteur*, ὠνητ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Bateau plat*, ποταμηγ-ὸς λέμβ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Châle, n. m., πέπλ-ος, ου (ὁ).
Chalet, n. m., οἰκίδι-ον, ου (τό).
Chaleur, n. f. 1 *Qualité de ce qui est chaud*, θερμότης, θερμότητ-ος (ἡ); θερμ-όν, οῦ (τό). Chaleur de la fièvre, καῦ-μα, καύματ-ος (τό). || 2 *Température de l'atmosphère*, θάλπ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Ardeur, emportement*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ); σπουδ-ή, ῆς (ἡ). Avec chaleur, ὁρμῇ, σπουδῇ.
Chaleureusement, adv., θερμῶς.
Chaleureux, euse, adj., θερμ-ός, ή, όν (comp. θερμ-ότερος, sup. θερμ-ότατος).
Chaloupe, n. f., σκάφ-η, ης (ἡ); λέμβ-ος, ου (ὁ).
Chalumeau, n. m., κάλαμ-ος, ου (ὁ).
Chamailler, v. intr., φιλονεικ-εῖν, φιλονεικ-έω, ῶ, fut. φιλονεικήσ-ω. — **se Chamailler,** v. pr., διερίζ-ειν, διερίζ-ω, fut. διερίσ-ω.
Chamarrer, v. tr., διαποικίλλ-ειν, διαποικίλλ-ω, fut. διαποικιλ-ῶ, acc. — **Chamarré, ée,** part. passé et adj., ποικίλ-ος, η, ον.
Chamarrure, n. f., ποίκιλμα, ποικίλματ-ος (τό).
Chambellan, n. m., κληδοῦχ-ος, ου (ὁ)
Chambranle, n. m., περιβολ-ή, ῆς (ἡ).
Chambre, n. f., οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό) Assemblée, συνέδρι-ον, ου (τό).
Chambrée, n. f., συσκήνι-ον, ου (τό). Camarade de chambrée, σύσκην-ος, ου (ὁ).
Chambrer, v. intr., *être de la même chambrée*, συσκην-εῖν, συσκην-έω, ῶ, fut. συσκηνήσ-ω.
Chambrette, n. f., οἰκημάτι-ον, ου (τό).
Chambrière, n. f. 1 *Servante*, ἅβρ-α, ας (ἡ). || 2 *Espèce de fouet*, ὕσπληγξ, ὕσπληγγ-ος (ἡ).
Chameau, n. m., κάμηλ-ος, ου (ὁ).
Chamelier, n. m., καμηληλάτ-ης, ου (ὁ).
Chamois, n. m., αἴγαγρ-ος, ου (ὁ et ἡ) Couleur chamois, ὑπόξανθ-ος, ος, ον.
Champ, n. m. 1 *Terre, campagne*, ἀγρ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Plaine*, πεδί-ον, ου (τό). || 3 *Matière, sujet*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). Sur-le-champ, παραχρῆμα, εὐθύς, αὐτίκα. A tout bout de champ, ἑκάστοτε, πάντοτε.
Champêtre, adj., ἄγροικ-ος, ος, ον (comp. ἀγροικ-ότερος, sup. ἀγροικ-ότατος).
Champignon, n. m., μύκης, μύκητ-ος (ὁ).
Champion, n. m. 1 *Guerrier*, ἀγωνιστ-ής,

οῦ (ὁ). || 2 *Défenseur*, προαγωνιστ-ής, οῦ (ὁ).
Chance, n. f. 1 *Coup de dé*, κύβ-ος, ου (ὁ); βόλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Fortune*, τύχ-η, ης (ἡ).
Chancelant, ante, adj., σφαλερ-ός, ά, όν (comp. σφαλερ-ώτερος, sup. σφαλερ-ώτατος).
Chanceler, v. intr., σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι.
Chancelier, n. m., σφραγιδοφύλαξ, σφραγιδοφύλακ-ος (ὁ).
Chancelière, n. f., *fourrure pour les pieds*, θαλπωρ-ά, ᾶς (ἡ).
Chancellerie, n. f., γραμματοφυλάκι-ον, ου (τό).
Chanceux, euse, adj. 1 *Heureux*, εὐτυχ-ής, ής, ές (comp. εὐτυχ-έστερος, sup. εὐτυχ-έστατος). || 2 *Malheureux*, κακοδαίμ-ων, ων, ον (comp. κακοδαιμον-έστερος, sup. κακοδαιμον-έστατος).
Chancir, v. intr. et **se Chancir**, v. pr., *moisir*, εὐρωτι-ᾶν, εὐρωτι-άω, ῶ, fut. εὐρωτιάσ-ω. — ***Chanci, ie***, part. passé et adj., εὐρώδ-ης, ης, ες.
Chancissure, n. f., εὐρ-ώς, ῶτος (ὁ).
Chancre, n. m., καρκίν-ος, ου (ὁ).
Chancreux, euse, adj., καρκινώδ-ης, ης, ες.
Chandeleur, n. f., *fête de la Présentation*, Ὑπαπαντ-ή, ῆς (ἡ). Grec moderne.
Chandelier, n. m., κηροπήγι-ον, ου (τό).
Change, n. m. 1 *Troc*, ἀλλαγ-ή, ῆς (ἡ); ἀμοιβ-ή, ῆς (ἡ). Agent de change, τραπεζίτ-ης, ου (ὁ). Lettre de change, συμβολικὸν γραμμάτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. Bureau de change, τράπεζ-α, ης (ἡ). || 2 *Erreur*, ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό). Prendre le change, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι. Donner le change, φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc.
Changeant, ante, adj., εὐμετάβολ-ος, ος, ον.
Changement, n. m., μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).
Changer, v. tr. 1 *Troquer, échanger*, μεταλλάσσ-ειν, μεταλλάσσ-ω, fut. μεταλλάξ-ω, acc.; ἀμείβ-ειν, ἀμείβ-ω, fut. ἀμείψ-ω, acc. || 2 *Modifier*, μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ, acc. || 3 *Métamorphoser*, μεταμορφ-οῦν, μεταμορφ-όω, ῶ, fut. μεταμορφώσ-ω, acc. Verbe intr. 1 *Devenir autre*, ἀλλοι-οῦσθαι, ἀλλοι-όομαι, οῦμαι, fut. ἀλλοιωθήσ-ομαι. || 2 Avec la préposition *de*, *quitter une chose pour une autre*, μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ, acc.
Changeur, n. m., τραπεζίτ-ης, ου (ὁ).
Chanoine, n. m., κανονικ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Chanson, n. f., ᾆσμα, ᾄσματ-ος (τό); ᾠδ-ή, ῆς (ἡ). Voilà bien une autre chanson, νέον πρᾶγμα! Chansons que tout cela! λῆροι!
Chansonner, v. tr., ᾄδ-ειν, ᾄδ-ω, fut. ᾄσ-ομαι, acc.
Chansonnette, n. f., ᾀσμάτι-ον, ου (τό).
Chansonnier, n. m. 1 *Faiseur de chansons*, ᾀσματοποι-ός, οῦ (ὁ); μελοποι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Recueil de chansons*, ᾀσμάτων συλλογ-ή, ῆς (ἡ). Le dernier mot seul se décline.
Chant, n. m., 1 ᾠδ-ή, ῆς (ἡ); ᾆσμα, ᾄσματ-ος (τό). || 2 *Air de musique*, μέλος, μέλεος, ους (τό). || 3 *Partie d'un poëme*, ἔπος, ἔπ-εος, ους (τό).
Chantant, ante, adj., μουσικ-ός, ή, όν.
Chanteau, n. m., *gros morceau de pain*, πύρν-ος, ου (ὁ).
Chanter, v. tr., 1 ᾄδ-ειν, ᾄδ-ω, fut. ᾄσ-ομαι, acc. || 2 *Célébrer*, ὑμν-εῖν, ὑμν-έω, ῶ, fut. ὑμνήσ-ω, acc.
Chanterelle, n. f. 1 *La plus aiguë des cordes d'un instrument*, λεπτοτέρ-α χορδ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Oiseau qui sert d'appeau*, ἐπαγωγ-εύς έως (ὁ).
Chanteur, n. m., ἀοιδ-ός, οῦ (ὁ); ᾠδ-ός, οῦ (ὁ). Chanteuse, n. f., ψάλτρι-α, ας (ἡ).
Chantier, n. m. 1 *Lieu où l'on serre le bois*, ξυλοθήκ-η, ης (ἡ). || 2 *Morceau de bois qui sert d'appui*, ξύλιν-ον ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Atelier pour la construction des vaisseaux*, νεώρι-ον, ου (τό).
Chantre, n. m., ψάλτ-ης, ου (ὁ). Dans le sens spécial de *poëte*, ἀοιδ-ός, οῦ (ὁ).
Chanvre, n. m., κάνναβ-ις, εως (ἡ).
Chaos, n. m. 1 χά-ος, εος, ους (τό). || 2 *Désordre*, ἀταξί-α, ας (ἡ).
Chape, n. f., στιχάρι-ον, ου (τό).
Chapeau, n. m., πέτασ-ος, ου (ὁ); πῖλ-ος, ου (ὁ).
Chapelain, n. m., ἱερ-εύς, έως (ὁ).
Chapeler, v. tr., *enlever la croûte du pain*, περιλέπ-ειν, περιλέπ-ω, fut. περιλέψ-ω, acc.
Chapelet, n. m., κομβολόγι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Chapelier, n. m., πιλοποι-ός, οῦ (ὁ).
Chapelle, n. f., ναΐδι-ον, ου (τό).
Chapelure, n. f., λέπυρ-ον, ου (τό).
Chaperon, n. m. 1 *Petit chapeau*, πιλί-ον, ου (τό). || 2 *D'un oiseau de proie*, περικάλυμμα, περικαλύμματ-ος (τό). || 3 *D'une muraille*, στεφάν-η, ης (ἡ).
Chapiteau, n. m., ἐπιστύλι-ον, ου (τό).
Chapitre, n. m. 1 *Division d'un livre*, κεφάλαι-ον, ου (τό). || 2 *Sujet dont on parle*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Assemblée*, συνέδρι-ον, ου (τό); βουλ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Réprimande*, ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ).
Chapitrer, v. tr., ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, acc.
Chapon, n. m., κάπων, κάπων-ος (ὁ).
Chaponner, v. tr., ἐκτέμν-ειν, ἐκτέμν-ω fut. ἐκτεμ-ῶ, acc.
Chaque, adj., ἕκαστ-ος, η, ον.
Char, n. m., ἅρμα, ἅρματ-ος (τό).
Charançon, n. m., κίς, κι-ός (ὁ).
Charbon, n. m., ἄνθραξ, ἄνθρακ-ος (ὁ).
Charbonner, v. tr. 1 *Réduire en charbon*, ἀνθρακίζ-ειν, ἀνθρακίζ-ω, fut. ἀνθρακίσ-ω,

acc. || 2 *Noircir avec du charbon*, ἄνθρακι γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω. || 3 *Esquisser*, σκιαγραφ-εῖν, σκιαγραφ-έω, ῶ, fut. σκιαγραφήσ-ω.
Charbonnier, n. m., ἀνθρακ-εύς, έως (ὁ). Charbonnière, n. f., ἀνθρακέως γυνή, γυναικ-ός (ἡ).
Charbonnière, n. f., *lieu où l'on fait le charbon*, ἀνθρακι-ά, ᾶς (ἡ).
Charcuter, v. tr., κρεουργ-εῖν, κρεουργ-έω, ῶ, fut. κρεουργήσ-ω.
Charcuterie, n. f. 1 *Viande préparée par les charcutiers*, ἀλλ-ᾶς, ᾶντος (ὁ). || 2 *Lieu où on la prépare, état de charcutier*, ἀλλαντοπωλί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Charcutier, n. m., ἀλλαντοποι-ός, οῦ (ὁ); ἀλλαντοπώλ-ης, ου (ὁ).
Chardon, n. m., σκόλυμ-ος, ου (ὁ).
Chardonneret, n. m., ἀκανθ-ίς, ίδος (ἡ).
Charge, n. f. 1 *Fardeau*, φορτί-ον, ου (ὁ). Navire de charge, φορτηγ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Impôt*, φόρ-ος, ου (ὁ). || 3 *Devoir imposé*, πρόσταγμα, προστάγματ-ος (τό). || 4 *Dignité*, τέλ-ος, εος, ους (τό); ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Condition*, ὁμολογί-α, ας (ἡ). A la charge de, ἐφ' ᾧ, avec l'inf. ou le fut. de l'ind. || 6 *Attaque*, ἐφορμ-ή, ῆς (ἡ); προσβολ-ή, ῆς (ἡ). || 7 *Caricature*, γελοί-α γραφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 8 *Parodie*, παρῳδί-α, ας (ἡ). || 9 Charges, *chefs d'accusation*, ἐγκλήματ-α, ων (τά).
Chargement, n. m., φόρτ-ος, ου (ὁ).
Charger, v. tr. 1 *Mettre une charge sur*, φορτίζ-ειν, φορτίζ-ω, fut. φορτίσ-ω, acc. Charger avec excès, βαρύν-ειν, βαρύν-ω, fut. βαρυν-ῶ, acc. Être chargé de, γέμ-ειν, γέμ-ω, fut. γεμ-ῶ, gén. || 2 *Attaquer*, ἐφορμ-ᾶν, ἐφορμ-άω, ῶ, fut. ἐφορμήσ-ω, dat. || 3 *Confier*, ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω, acc. et le nom de la personne au datif. || 4 *Accuser*, καταμαρτυρ-εῖν, καταμαρτυρ-έω, ῶ, fut. καταμαρτυρήσ-ω, gén. || 5 *Exagérer*, δειν-οῦν, δειν-όω, ῶ, fut. δεινώσ-ω, acc. || 6 *Parodier*, παρῳδ-εῖν, παρῳδ-έω, ῶ, fut. παρῳδήσ-ω, acc. — ***se Charger***, v. pr., 1 *Prendre une charge*, αἴρ-εσθαι, αἴρ-ομαι, fut. ἀρ-οῦμαι, acc.; ἀναιρ-εῖσθαι, ἀναιρ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀναιρήσ-ομαι, acc. || 2 *Prendre sur soi*, ὑφίστασθαι, ὑφίσταμαι, fut. ὑποστήσ-ομαι, acc.; ἐνδέχ-εσθαι, ἐνδέχ-ομαι, fut. ἐνδέξ-ομαι, acc. Se charger de quelqu'un, τινὸς ἐπιμέλειαν αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι. Je m'en charge, τούτου μέλει μοι. || 3 *Se couvrir*, en parlant du temps, συννέφ-ειν, συννέφ-ω, sans futur. — ***Chargé, ée***, part. passé et adj. 1 *Qui regorge*, γέμ-ων, ουσα, ον, gén.; πλήθ-ων, ουσα, ον, gén. || 2 *Qui a commission*, προστεταγμέν-ος, η, ον.
Chargeur, n. m., φορτηγ-ός, οῦ (ὁ).
Chariot, n. m., ἄμαξ-α, ης (ἡ).
Charitable, adj., φιλάνθρωπ-ος, ος, ον (comp. φιλανθρωπ-ότερος, sup. φιλανθρωπ-ότατος). En parlant des choses, φιλανθρωπικ-ός, ή, όν.
Charitablement, adv., φιλανθρώπ-ως.
Charité, n. f., φιλανθρωπί-α, ας (ἡ).
Charivari, n. m., πάταγ-ος, ου (ὁ).
Charlatan, n. m., ἀγύρτ-ης, ου (ὁ).
Charlatanerie, n. f., et **Charlatanisme**, n. m., ἀγυρτεί-α, ας (ἡ).
Charmant, ante, adj., χαρί-εις, εσσα, εν (comp. χαρι-έστερος, sup. χαρι-έστατος); τερπν-ός, ή, όν (comp. τερπν-ότερος, sup. τερπν-ότατος).
Charme, n. m. 1 *Enchantement*, ἐπῳδ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Attrait*, θέλγητρ-ον, ου (τό). φίλτρ-ον, ου (τό). || 3 *Agrément*, χάρ-ις, ιτος (ἡ). || 4 *Arbre*, ζυγί-α, ας (ἡ).
Charmer, v. tr., *Enchanter par un charme*, ἐπᾴδ-ειν, ἐπᾴδ-ω, fut. ἐπᾴσ-ομαι. || 2 *Adoucir, alléger*, κηλ-εῖν, κηλ-έω, ῶ, fut. κηλήσ-ω. || 3 *Séduire*, θέλγ-ειν, θέλγ-ω, fut. θέλξ-ω, acc. || 4 *Réjouir*, τέρπ-ειν, τέρπ-ω, fut. τέρψ-ω, acc.
Charmille, n. f., φραγμ-ός, οῦ (ὁ).
Charnel, elle, adj., σαρκικ-ός, ή, όν.
Charnellement, adv., σαρκικῶς.
Charneux, euse, adj., σαρκώδ-ης, ης, ες.
Charnier, n. m., ὀστοδοχεῖ-ον, ου (τό).
Charnière, n. f., γίγγλυμ-ος, ου (ὁ).
Charnu, ue, adj., εὔσαρκ-ος, ος, ον.
Charnure, n. f., σάρξ, σαρκ-ός (ἡ).
Charogne, n. f. 1 *Cadavre*, πτῶμα, πτώματ-ος (τό). || 2 *Chair gâtée*, σηπεδών, σηπεδόν-ος (ὁ).
Charpente, n. f. 1 *Assemblage de bois*, ξύλωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Disposition du corps humain*, συνάρθρωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Ensemble d'un ouvrage*, σύστασ-ις, εως (ἡ).
Charpenterie, n. f., τεκτονικ-ή, ῆς (ἡ).
Charpentier, n. m., τέκτων, τέκτον-ος (ὁ).
Charpie, n. f., τιλτ-όν, οῦ (τό).
Charrée, n. f., *cendre de lessive*, κονί-α, ας (ἡ).
Charretée, n. f., ἁμαξεί-α, ας (ἡ).
Charretier, n. m., ἁμαξ-εύς, έως (ὁ). Voie charretière, ἁμαξιτ-ός, οῦ (ἡ).
Charrette, n. f., ἁμαξάρι-ον, ου (τό).
Charriage, n. m., κομιδ-ή, ῆς (ἡ).
Charrier, v. tr. 1 *Voiturer*, ἁμαξεύ-ειν, ἁμαξ-εύω, fut. ἁμαξεύσ-ω, acc. || 2 *Entraîner*, ἕλκ-ειν, ἕλκ-ω, fut. ἕλξ-ω. La rivière charrie (sous-ent. *des glaçons*), ὁ ποταμὸς φέρει πάγους.
Charroi, n. m., σκευαγωγί-α, ας (ἡ).
Charron, n. m., ἁρματοποι-ός, οῦ (ὁ); ἁμαξοπηγ-ός, οῦ (ὁ).
Charronnage, n. m., ἁμαξοπηγί-α, ας (ἡ).
Charroyer, v. tr., κομίζ-ειν, κομίζ-ω, fut. κομίσ-ω, acc.
Charrue, n. f., ἄροτρ-ον, ου (τό).
Charte, n. f., δίπλωμα, διπλώματ-ος (τό).
Chartre, n. f., εἱρκτ-ή, ῆς (ἡ).
Châsse, n. f., ἅγι-ον κιβώτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Chasse, n. f. 1 *Poursuite du gibier*, θήρ-α, ας (ἡ). Qui concerne la chasse, θηρευτικ-ός, ή, όν. || 2 *Le gibier même*, ἄγρ-α, ας (ἡ).
Chasselas, n. m., λευκ-ὴ σταφυλ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Chasse-marée, n. m. 1 *Voiture qui transporte le poisson*, ἰχθυϊκ-ὸν ἁμαξάρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Marchand de poisson*, ἰχθυοπώλ-ης, ου (ὁ). || 3 *Petit bâtiment côtier*, κέλ-ης, κέλητ-ος (ὁ).
Chasse-mouche, n. m., μυιοσόβ-η, ης (ἡ).
Chasser, v. tr. 1 *Aller à la chasse*, θηρ-ᾶν, θηρ-άω, ῶ, fut. θηράσ-ω, acc., et plus souvent θηρεύ-ειν, θηρεύ-ω, fut. θηρεύσ-ω, quand le complément est exprimé. || 2 *Mettre dehors avec violence, pousser devant soi*, ἐκβάλλ-ειν, ἐκβάλλ-ω, fut. ἐκβαλ-ῶ, acc.; ἀπελαύν-ειν, ἀπελαύν-ω, fut. ἀπελάσ-ω, acc.
Chasseur, n. m., θηρευτ-ής, οῦ (ὁ). Chasseresse, n. f., κυνηγέτ-ις, ιδος (ἡ).
Chassie, n. f., λήμ-η, ης (ἡ).
Chassieux, euse, adj., λημαλέ-ος, α, ον; γλαμυρ-ός, ά, όν.
Châssis, n. m., κράσπεδ-ον, ου (τό).
Chaste, adj., ἁγν-ός, ή, όν (comp. ἁγν-ότερος, sup. ἁγν-ότατος).
Chastement, adv., ἁγνῶς.
Chasteté, n. f., ἁγνεί-α, ας (ἡ).
Chasuble, n. f., ἀλουργ-ίς, ίδος (ἡ).
Chat, n. m., **Chatte**, n. f., αἴλουρ-ος, ου (ὁ et ἡ); γαλ-ῆ, ῆς (ἡ).
Châtaigne, n. f., κάσταν-ον, ου (τό).
Châtaigneraie, n. f., καστανεών, καστανεῶν-ος (ὁ).
Châtaignier, n. m., καστανα̈ϊκ-ὴ καρύ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Châtain, adj., ὑπόμελ-ας, αινα, αν.
Château, n. m. 1 *Forteresse*, φρούρι-ον, ου (τό). || 2 *Maison de campagne*, ἔπαυλ-ις, εως (ἡ). || 3 *Palais*, βασιλεῖ-ον, ου (τό).
Chat-huant, n. m., νυκτικόραξ, νυκτικόρακ-ος (ὁ).
Châtier, v. tr. 1 *Punir*, κολάζ-ειν, κολάζ-ω, fut. κολάσ-ω, acc. || 2 *Polir un ouvrage*, διαπον-εῖν, διαπον-έω, ῶ, fut. διαπονήσ-ω, acc.
Châtiment, n. m., κόλασ-ις, εως (ἡ); τιμωρί-α, ας (ἡ); ποιν-ή, ῆς (ἡ).
Chaton, n. m. 1 *Petit chat*, γαλιδ-εύς, έως, (ὁ). || 2 *Bouton d'où part la branche*, ἀνθήλι-ον, ου (τό). || 3 *Partie saillante d'une bague*, σφενδόν-η, ης (ἡ).
Chatouillement, n. m., γαργαλισμ-ός, οῦ (ὁ).
Chatouiller, v. tr., γαργαλίζ-ειν, γαργαλίζ-ω, fut. γαργαλίσ-ω, acc.
Chatouilleux, euse, adj., εὐερέθιστ-ος, ος, ον. Au figuré, 1 *Susceptible*, ὀξύθυμ-ος, ος, ον (comp. ὀξυθυμ-ότερος, sup. ὀξυθυμ-ότατος). || 2 *Délicat, épineux*, σφαλερ-ός, ά, όν (comp. σφαλερ-ώτερος, sup. σφαλερ-ώτατος).
Chatoyant, ante, adj., στιλπν-ός, ή, όν.
Chatoyer, v. intr., στίλβ-ειν, στίλβ-ω, fut. στίλψ-ω.
Châtrer, v. tr., ἐκτέμν-ειν, ἐκτέμν-ω, fut. ἐκτεμ-ῶ, acc.
Chaud, aude, adj., au propre et au figuré, θερμ-ός, ή, όν (comp. θερμ-ότερος, sup. θερμ-ότατος). Fièvre chaude, καῦμα, καύματ-ος (τό). Jeu de la main chaude, κολλαβισμ-ός, οῦ (ὁ). Chaude alarme, δειν-ὴ προσβολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Chaudement, adv. 1 *Avec chaleur*, θερμῶς. || 2 *Avec ardeur*, σπουδῇ.
Chaudière, n. f., λέβης, λέβ-ητος (ὁ).
Chaudron, n. m., λεβήτι-ον, ου (τό).
Chaudronnée, n. f., ὅλ-ος λέβης, λέβητ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Chaudronnerie, n. f. 1 *Art du chaudronnier*, χαλκοτυπικ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Vases de cuivre*, χαλκεύματ-α, ων (τά).
Chaudronnier, n. m., χαλκ-εύς, έως (ὁ); χαλκοτύπ-ος, ου (ὁ).
Chauffage, n. m., καῦσ-ις, εως (ἡ). Bois de chauffage, καύσιμ-α ξύλ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Chauffe, n. f., *partie de la fournaise*, πυραίθουσα, ης (ἡ).
Chauffer, v. tr., θερμαίν-ειν, θερμαίν-ω, fut. θερμαν-ῶ, acc.
Chaufferette, n. f., αἴθραν-ος, ου (ὁ).
Chauffoir, n. m. 1 *Lieu où l'on se chauffe*, πυριατήρι-ον, ου (τό). || 2 *Linge chaud*, πυρίαμα, πυριάματ-ος (τό).
Chaumage, n. m., καλαμητομί-α, ας (ἡ).
Chaume, n. m., καλάμ-η, ης (ἡ).
Chaumer, v. tr., καλαμ-ᾶσθαι, καλαμ-άομαι, ῶμαι, fut. καλαμήσ-ομαι.
Chaumière, n. f., καλύβ-η, ης (ἡ).
Chaumine, n. f., καλύβ-ιον, ου (τό).
Chausse, n. f. 1 *Vêtement pour les jambes*, περισκέλι-ον, ου (τό). || 2 *Ornement de la robe des docteurs*, ἐπωμ-ίς, ίδος (ἡ). || 3 *Filtre pour les liqueurs*, ἡθμ-ός, οῦ (ὁ).
Chaussée, n. f., χῶμα, χώματ-ος (τό). Rez-de-chaussée, ἔδαφ-ος, ου (ὁ). Appartement du rez-de-chaussée, περίγει-ον οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Chausser, v. tr., ὑποδ-εῖν, ὑποδ-έω, ῶ, fut. ὑποδήσ-ω, acc.
Chausse-pied, n. m., ὑποδετήρι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Chausse-trape, n. f., *piége*, ποδίστρ-α, ας (ἡ).
Chausson, n. m. 1 *Sorte de chaussure*, ἀσκέρ-α, ας (ἡ). || 2 *Pâtisserie*, πλακ-οῦς, οῦντος (ὁ) (sous-ent. ἄρτος).
Chaussure, n. f., ὑπόδημα, ὑποδήματ-ος (τό).
Chauve, adj., φαλακρ-ός, ά, όν (comp. φαλακρ-ότερος, sup. φαλακρ-ότατος).
Chauve-souris, n. f., νυκτερ-ίς, ίδος (ἡ).
Chaux, n. f., τίταν-ος, ου (ὁ).
Chavirer, v. intr., περιτρέπ-εσθαι, περιτρέπ-ομαι, fut. περιτραπήσ-ομαι. Faire chavirer, περιτρέπ-ειν, περιτρέπ-ω, fut. περιτρέψ-ω, acc.
Chef, n. m. 1 *Tête*, κεφαλ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Volonté*, βουλ-ή, ῆς (ἡ). De son chef, ἀφ' ἑαυτοῦ. || 3 *Celui qui conduit*, ἀρχ-ός, οῦ (ὁ); ἡγεμ-ών, όνος (ὁ). Chef d'armée, στρατηγ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Chapitre*, κεφάλαι-ον, ου (τό), Chef d'accusation, ἔγκλημα, ἐγκλήματ-ος (τό).

Chef-d'œuvre, n. m., ἐπίδειγμα, ἐπιδείγματ-ος (τό).
Chef-lieu, n. m., μητρόπολ-ις, εως (ἡ).
Chemin, n m, au propre et au figuré, ὁδ-ός, οῦ (ἡ). En chemin, ἐν ὁδῷ. Chemin faisant, μεταξὺ τῆς ὁδοῦ. Faire son chemin, προκόπτ-ειν, προκόπτ-ω, fut. προκόψ-ω.
Cheminée, n. f. 1 *Foyer*, ἑστί-α, ας (ἡ). || 2 *Tuyau*, καπνοδόχ-η, ης (ἡ).
Cheminer, v. intr., au propre, ὁδεύ-ειν, ὁδεύ-ω, fut. ὁδεύσ-ω; au figuré, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω.
Chemise, n. f., χιτ-ών, ῶνος (ὁ).
Chemisette, n. f., χιτωνίσκ-ος, ου (ὁ).
Chênaie, n. f., δρυμ-ός, οῦ (ὁ).
Chenal, n. m., *canal*, τάφρ-ος, ου (ἡ); ὀχετ-ός, οῦ (ὁ).
Chenapan, n. m., κακοῦργ-ος, ου (ὁ).
Chêne, n. m., δρῦς, δρυ-ός (ἡ).
Chenet, n. m., πυροφόρ-ον στήριγμα στηρίγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Chenevis, n. m., κάνναβ-ις, εως (ἡ).
Chenil, n. m., σκυλακοτροφεῖ-ον, ου (τό).
Chenille, n. f., κάμπη, ης (ἡ).
Chenu, ue, adj., *blanchi par l'âge*, πολι-ός, ά, όν (comp. πολι-ώτερος, sup. πολι-ώτατος).
Cher, ère, adj. 1 *Bien aimé*, φίλ-ος, η, ον (comp. φίλτ-ερος, sup. φίλτ-ατος). || 2 *Précieux, qui coûte cher*, τίμι-ος, ος ou α, ον (comp. τιμι-ώτερος, sup. τιμι-ώτατος).
Cher, adv., *à haut prix*, πολλοῦ. Plus cher, πλέονος.
Chercher, v. tr. et intr., ζητ-εῖν, ζητ-έω, ῶ, fut. ζητήσ-ω, acc. Chercher à, πειρᾶσθαι, πειρ-άομαι, ῶμαι, fut. πειράσ-ομαι.
Chercheur, n. m., ζητητ-ής, οῦ (ὁ). Chercheuse, n. f., ζητοῦσ-α, ης (ἡ).
Chère, n. f., ἔδεσμα, ἐδέσματ-ος (τό). Bonne chère, τρυφ-ή, ῆς (ἡ).
Chèrement, adv. 1 *Avec tendresse*, φιλοστόργως, προσφίλως. || 2 *A un prix élevé*, πολλοῦ.
Chérir, v. tr., στέργ-ειν, στέργ-ω, fut. στέρξ-ω, acc.
Chérissable, adj., ἀγαπητ-ός, ή, όν.
Cherté, n. f., τίμι-ον, ου (τό).
Chervis, n. m., *plante*, σίσαρ-ον, ου (τό).
Chétif, ive, adj. 1 *Exigu*, λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος). || 2 *Vil, de nul prix*, φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος).
Chétivement, adv., εὐτελῶς, φαυλῶς.
Cheval, n. m., ἵππ-ος, ου (ὁ).
Chevaleresque, adj., ἱππικ-ός, ή, όν.
Chevalerie, n. f., ἱππ-άς, άδος (ἡ).
Chevalet, n. m., *instrument de torture*, κλίμαξ, κλίμακ-ος (ἡ). Chevalet de peintre, πόδι-ον, ου (τό). Chevalet d'un instrument à corde, μαγ-άς, άδος (ἡ).
Chevalier, n. m., ἱππ-εύς, έως (ὁ).
Chevauchée, n. f., ἱππασί-α, ας (ἡ).
Chevaucher, v. intr., ἱππεύ-ειν, ἱππεύ-ω, fut. ἱππεύσ-ω.
Chevelu, ue, adj. 1 *Qui a de longs cheveux*, κομ-ῶν, ῶσα, ῶν. || 2 *Qui a rapport aux cheveux*, τριχώδ-ης, ης, ες.
Chevelure, n. f., κόμ-η, ης (ἡ).
Chevet, n. m., ὑπαυχένι-ον, ου (τό); ὑποκεφάλαιον, ου (τό).
Cheveu, n. m., θρίξ, τριχ-ός (ἡ).
Cheville, n. f., πάσσαλ-ος, ου (ὁ). Cheville de violon, κόλλαβ-ος, ου (ὁ). Cheville du pied, σφῦρ-ον, ου (τό). Cheville, *mot superflu*, πάρεργ-ον, ου (τό).
Cheviller, v. tr., πασσαλεύ-ειν, πασσαλεύ-ω, fut. πασσαλεύσ-ω, acc.
Chèvre, n. f. 1 αἴξ, αἰγ-ός (ἡ); χίμαιρ-α, ας (ἡ). || 2 *Machine à lever les fardeaux*, γεράνι-ον, ου (τό). Prendre la chèvre, *se fâcher*, δυσχεραίν-ειν, δυσχεραίν-ω, fut. δυσχεραν-ῶ.
Chevreau, n. m., ἔριφ-ος, ου (ὁ).
Chèvrefeuille, n. m., περικλύμεν-ον, ου (τό).
Chevrette, n. f., χίμαρ-ος, ου (ὁ).
Chevreuil, n. m., δόρξ, δορκ-ός (ἡ). La femelle, qui se nomme *chevrette*, δορκ-άς, άδος (ἡ).
Chevrier, n. m., αἰπόλ-ος, ου (ὁ).
Chevron, n. m., δοκ-ίς, ίδος (ἡ).
Chevrotant, ante, adj., τρομερ-ός, ά, όν.
Chevroter, v. intr. 1 *Mettre bas*, en parlant de la chèvre, τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξομαι. || 2 *Chanter d'une voix cassée*, γραϊκὸν ᾄδ-ειν, ᾄδ-ω, fut. ᾄσ-ομαι.
Chevrotin, n. m., *peau de chevreau*, ἐρίφει-ον δέρμα, δέρματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Chez, prép., sans mouvement, παρά, dat.; avec mouvement, παρά, acc.; πρός, acc.; εἰς, acc. Chez soi, *à la maison*, sans mouvement, οἴκοι; avec mouvement, οἴκαδε. De chez, ἀπό, παρά, gén. De chez soi, οἴκοθεν.
Chicane, n. f. 1 *Procédure subtile*, στροφ-ή, ῆς (ἡ); σόφισμα, σοφίσματ-ος (τό). || 2 *Ruse*, τέχν-η, ης (ἡ). || 3 *Querelle*, φιλονεικί-α, ας (ἡ).
Chicaner, v. intr. 1 *En matière de procès*, συκοφαντ-εῖν, συκοφαντ-έω, ῶ, fut. συκοφαντήσ-ω. || 2 *Disputer*, φιλονεικ-εῖν, φιλονεικ-έω, ῶ, fut. φιλονεικήσ-ω.
Chicanerie, n. f., στροφ-ή, ῆς (ἡ).
Chicaneur, euse, adj., φιλόδικ-ος, ου (ὁ et ἡ).
Chicanier, ère, adj., μικρολόγ-ος, ου (ὁ et ἡ).
Chiche, adj., φειδωλ-ός, ή, όν (comp. φειδωλ-ότερος, sup. φειδωλ-ότατος).
Chichement, adv., φειδωλῶς.
Chicorée, n. f., κιχώρι-ον, ου (τό).
Chicot, n. m. 1 *Tige de chou*, καυλ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Morceau de dent*, κλάσμα, κλάσματ-ος (τό).
Chien, n. m., **Chienne**, n. f., κύων, κυν-ός (ὁ et ἡ). De chien, κυνικ-ός, ή, όν.
Chiendent, n. m., ἄγρωστ-ις, εως (ἡ).
Chiffon, n. m., γρύτ-η, ης (ἡ); ῥάκ-ος, εος, ους (τό).

Chiffonner, v. tr., τρίβ-ειν, τρίβ-ω, fut. τρίψ-ω, acc.
Chiffonnier, n. m., τὰ ῥάκη συλλέγ-ων, οντος (ὁ). Chiffonnière, n. f., τὰ ῥάκη συλλέγουσ-α, ης (ἡ).
Chiffre, n. m. 1 *Caractère qui représente les nombres*, ἀριθμητικ-ὸν γράμμα, γράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Caractère conventionnel*, σημεῖ-ον, ου (τό).
Chiffrer, v. tr. 1 *Écrire des nombres*, ἀριθμὸν γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω. || 2 *Écrire en chiffres*, σημειογραφ-εῖν, σημειογραφ-έω, ῶ, fut. σημειογραφήσ-ω.
Chignon, n. m. 1 *Le derrière du cou*, μεταυχένι-ον, ου (τό). || 2 *Cheveux noués par derrière*, σφενδόν-η, ης (ἡ).
Chimère, n. f. 1 *Monstre fabuleux*, χίμαιρ-α, ας (ἡ). || 2 *Illusion*, φαντασί-α, ας (ἡ).
Chimérique, adj., κεν-ός, ή, όν (comp. κενότερος, sup. κεν-ότατος); μάται-ος, α, ον (comp. μαται-ότερος, sup. μαται-ότατος).
Chimie, n. f., χυμικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. Grec moderne.
Chimique, adj., χυμικ-ός, ή, όν.
Chimiste, n. m., χυμικ-ός, οῦ (ὁ).
Chiourme, n. f., *troupe de rameurs*, ἐρέται, ῶν (οἱ).
Chiquenaude, n. f., κόνδυλ-ος, ου (ὁ).
Chiragre, n. f., *goutte aux mains*, χειράγρ-α, ας (ἡ).
Chiromancie, n. f., *divination par l'inspection de la main*, χειρομαντεί-α, ας (ἡ).
Chiromancien, n. m., χειρόμαντ-ις, ιος (ὁ).
Chirurgical, ale, adj., χειρουργικ-ός, ή, όν.
Chirurgie, n. f., χειρουργικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. Opération de chirurgie, χειρουργί-α, ας (ἡ).
Chirurgien, n. m., χειρουργ-ός, οῦ (ὁ).
Chlamyde, n. f., χλαμ-ύς, ύδος (ἡ).
Choc, n. m. 1 *Heurt*, κροῦσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Attaque*, προςβολ-ή, ῆς (ἡ).
Chœur, n. m., χορ-ός, οῦ (ὁ). Le chœur d'une église, ὀπισθόδομ-ος, ου (ὁ).
Choir, v. intr., πίπτ-ειν, πίπτ-ω, fut. πεσοῦμαι.
Choisir, v. tr., ἐκλέγ-ειν, ἐκλέγ-ω, fut. ἐκλέξ-ω, acc.; προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι, acc.
Choix, n. m. 1 *Triage*, ἐκλογ-ή, ῆς (ἡ). Le choix des mots, τῶν ῥημάτων κρίσ-ις, εως (ἡ). Sans choix, ἀδιακρίτως. || 2 *Option*, αἵρεσ-ις, εως (ἡ).
Choléra-morbus, n. m., χολέρ-α, ας (ἡ).
Chômage, n. m., ἀπραξί-α, ας (ἡ).
Chômer, v. tr. 1 *Célébrer une fête*, ἑορτάζ-ειν, ἑορτάζ-ω, fut. ἑορτάσ-ω, acc. || 2 *Ne rien faire*, ἀπρακτ-εῖν, ἀπρακτ-έω, ῶ, fut. ἀπρακτήσ-ω.
Chopine, n. f., κοτύλ-η, ης (ἡ).
Chopper, v. intr., προςπταί-ειν, προςπταί-ω, fut. προςπταίσ-ω.
Choquant, ante, adj., δυςχερ-ής, ής, ές; ὑβριστικ-ός, ή, όν. D'une manière choquante, ὑβριστικῶς.
Choquer, v. tr. 1 *Heurter*, προςκόπτ-ειν, προςκόπτ-ω, fut. προςκόψ-ω, acc. || 2 *Offenser*, προςκρού-ειν, προςκρού-ω, fut. προςκρούσ-ω, dat. || 3 *Déplaire*, ἀπαρέσκ-ειν, ἀπαρέσκ-ω, fut. ἀπαρέσ-ω, dat. — **se Choquer**, v. pr., *s'offenser*, ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω.
Chorége, n. m., *Celui qui faisait la dépense d'un chœur*, χορηγ-ός, οῦ (ὁ).
Chorégraphe, n. m., *maître de ballets*, χοροδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ).
Chorégraphie, n. f., *art de composer les ballets*, χοροδιδασκαλικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Chorégraphique, adj., χοροδιδασκαλικ-ός, ή, όν.
Choriste, n. m. et f., χορῳδ-ός, οῦ (ὁ et ἡ).
Chorographie, n. f., *description d'un pays*, χωρογραφί-α, ας (ἡ).
Chorographique, adj., χωρογραφικ-ός, ή, όν.
Chose, n. f., χρῆμα, χρήματ-ος (τό); πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό).
Chou, n. m., κράμβ-η, ης (ἡ).
Choucas, n. m., *oiseau*, κολοι-ός, οῦ (ὁ).
Chouette, n. f., γλαύξ, γλαυκ-ός (ἡ).
Choyer, v. tr., θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc.
Chrême, n. m., *onction*, χρίσμα, χρίσματ-ος (τό).
Chrestomathie, n. f., *recueil de morceaux choisis*, χρηστομάθει-α, ας (ἡ).
Chrétien, enne, adj., χριστιαν-ός, ή, όν.
Chrétiennement, adv., χριστιανικῶς.
Chrétienté, n. f., χριστιανικ-όν, οῦ (τό).
Christ, n. m., *oint*, χριστ-ός, οῦ (ὁ). Jésus-Christ, Ἰησοῦς Χριστ-ός, οῦ (ὁ).
Christianisme, n. m., χριστιανισμ-ός, οῦ (ὁ).
Chromatique, adj., *qui procède par demi-tons*, χρωματικ-ός, ή, όν.
Chronique, n. f., *annales selon l'ordre du temps*, χρονικ-ά, ῶν (τά).
Chronique, adj., *qui dure longtemps*, χρονικ-ός, ή, όν.
Chroniqueur, n. m., χρονικῶν συγγραφεύς, έως (ὁ); χρονογράφ-ος, ου (ὁ).
Chronologie, n. f., χρονολογί-α, ας (ἡ).
Chronologiste, n. m., χρονογράφ-ος, ου (ὁ).
Chronologique, adj., χρονολογικ-ός, ή, όν.
Chrysalide, n. f., χρυσαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Chuchotement, n. m., **Chuchoterie**, n. f., ψιθυρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Chuchoter, v. intr., ψιθυρίζ-ειν, ψιθυρίζ-ω, fut. ψιθυρίσ-ω.
Chuchoteur, n. m., ψιθυριστ-ής, οῦ (ὁ).
Chut! interj., σίγα.
Chute, n. f., 1 *Action de tomber*, πτῶσ-ις, εως (ἡ); καταστροφ-ή, ῆς (ἡ). Chute d'eau, καταῤῥάκτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Mauvais succès*, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό); πταῖσμα, πταίσματ-ος (τό).
Chyle, n. m., χυλ-ός, οῦ (ὁ).
Ci, adv. de lieu, ἔνθα, ἐνθάδε, ἐνταῦθα Ci-

après, ὄπισθεν, ὀπίσω, ἐν τοῖς ἑξῆς. Ci-contre, παρὰ τούτῳ, πλησίον. Ci-dessous, κάτω. Ci-dessus, ἐπάνω. Ci-devant, προτοῦ, πρότερον, τὸ πρίν. Ci-joint, ci-jointe, προς-ηρτημέν-ος, η, ον. Ci gît, ὧδε κεῖται.
Cible, n. f., σκοπ-ός, οῦ (ὁ).
Ciboire, n. m., κιβώρι-ον, ου (τό).
Ciboule, n. f., γῆθυ-ον, ου (τό).
Cicatrice, n. f., οὐλ-ή, ῆς (ἡ).
Cicatrisation, n. f., ἀπούλωσ-ις, εως (ἡ).
Cicatriser, n. f., ἐπουλ-οῦν, ἐπουλ-όω, ῶ, fut. ἐπουλώσ-ω, acc.
Cicerone, n. m., ξεναγωγ-ός, οῦ (ὁ).
Cidre, n. m., σίκερα, σίκερ-ος (τό).
Ciel, n. m. 1 *Espace céleste, voûte azurée*, οὐραν-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Air, atmosphère*, ἀήρ, ἀέρ-ος (ὁ). || 3 *Dieu, la Providence*, Θε-ός, οῦ (ὁ).
Cierge, n. m., κηρ-ός, οῦ (ὁ).
Cigale, n. f., τέττιξ, τέττιγ-ος (ὁ).
Cigogne, n. f., πελαργ-ός, οῦ (ὁ).
Ciguë, n. f., κώνει-ον, ου (τό).
Cil, n. m., βλεφαρ-ίς, ίδος (ἡ).
Cilice, n. m., κιλίκι-ον, ου (τό).
Cillement, n. m., *mouvement des cils*, σκαρδαμυγμ-ός, οῦ (ὁ).
Ciller, v. tr., σκαρδαμύσσ-ειν, σκαρδαμύσσ-ω, fut. σκαρδαμύξ-ω. Sans ciller les yeux, ἀσκαρδαμυκτί.
Cime, n. f., κορυφ-ή, ῆς (ἡ).
Ciment, n. m., ψαμμωτ-όν, οῦ (τό). Au figuré, δεσμ-ός, οῦ (ὁ).
Cimenter, v. tr., συνδ-εῖν, συνδ-έω, ῶ, fut. συνδήσ-ω, acc.
Cimeterre, n. m., ἀκινάκ-ης, ου (ὁ).
Cimetière, n. m., κοιμητήρι-ον, ου (τό)
Cimier, n. m., κῶν-ος, ου (ὁ).
Cinabre, n. m., *couleur rouge*, κιννάβαρ-ι, εως (τό).
Cinéraire, adj., ἔντεφρ-ος, ος, ον.
Cingler, v. tr., *frapper*, παί-ειν, παί-ω, fut. παίσ-ω, acc. || Verbe intr., *naviguer*, πλ-εῖν, πλέ-ω, fut. πλεύσ-ομαι et πλευσ-οῦμαι.
Cinq, adj. num., πέντε.
Cinquantaine, n. f., πεντηκοντ-άς, άδος (ἡ)
Cinquante, adj. num., πεντήκοντα.
Cinquantième, adj., πεντηκοστ-ός, ή, όν
Cinquième, adj., πέμπτ-ος, η, ον.
Cinquièmement, adv., πέμπτ-ον.
Cintre, n. m., ἀψ-ίς, ῖδος (ἡ).
Cintrer, v. tr., ἀψιδ-οῦν, ἀψιδ-όω, ῶ, fut. ἀψιδώσ-ω, acc.
Cippe, n. m., *colonne*, στήλ-η, ης (ἡ).
Cirage, n. m. 1 *Action de cirer*, ἄλειψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Cire*, ἄλειμμα, ἀλείμματ-ος (τό).
Circoncire, v. tr., περιτέμν-ειν, περιτέμν-ω, fut. περιτεμ-ῶ, acc.
Circoncision, n. f., περιτομ-ή, ῆς (ἡ).
Circonférence, n. f., περίβολ-ος, ου (ὁ); περιφέρει-α, ας (ἡ).
Circonflexe, adj., περισπωμέν-ος, η, ον.
Circonlocution, n. f., περίφρασ-ις, εως (ἡ).
Circonscription, n. f., περιγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Circonscrire, v. tr., περιγράφ-ειν, περιγράφ-ω, fut. περιγράψ-ω. — ***Circonscrit, ite,*** part. passé et adj., περίγραπτ-ος, ος, ον.
Circonspect, ecte, adj., περισκεπτ-ός, ή, όν.
Circonspection, n. f., περίσκεψ-ις, εως (ἡ).
Circonstance, n. f., περίστασ-ις, εως (ἡ); συμβεβηκ-ός, ότος (τό). Les circonstances, καιρ-οί, ῶν (οἱ).
Circonstancier, v. tr., ἐκδιηγ-εῖσθαι, ἐκδιηγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐκδιηγήσ-ομαι.
Circonvallation, n. f., περιτειχισμ-ός, οῦ (ὁ).
Circonvenir, v. tr., περικαταλαμβάν-ειν, περικαταλαμβάν-ω, fut. περικαταλήψ-ομαι, acc.
Circonvention, n. f., περικατάληψ-ις, εως (ἡ).
Circonvoisin, ine, adj., περίοικ-ος, ος, ον.
Circonvolution, n. f., περιέλιξ-ις, εως (ἡ).
Circuit, n. m., περίβολ-ος, ου (ὁ).
Circulaire, adj., κυκλικ-ός, ή, όν.
Circulairement, adv., κυκληδόν, κύκλῳ.
Circulation, n. f., περίοδ-ος, ου (ἡ). La circulation du sang, τοῦ αἵματος κυκλοφορί-α, ας (ἡ). La circulation de l'argent, τῶν χρημάτων διάδοσ-ις, εως (ἡ).
Circuler, v. intr. 1 *Se mouvoir circulairement*, περιχωρ-εῖν, περιχωρ-έω, ῶ, fut. περιχωρήσ-ω. || 2 *Aller et venir*, περιπατ-εῖν, περιπατ-έω, ῶ, fut. περιπατήσ-ω. || 3 *Se propager, se répandre*, διασπείρ-εσθαι, διασπείρ-ομαι, fut. διασπαρήσ-ομαι.
Cire, n. f., κηρ-ός, οῦ (ὁ).
Cirer, v. tr., κηρ-οῦν, κηρ-όω, ῶ, fut. κηρώσ-ω. — ***Ciré, ée,*** part. passé et adj., κηρωτ-ός, ή, όν.
Cirier, n. m. 1 *Qui travaille la cire*, κηροπλάστ-ης, ου (ὁ). || 2 *Qui la vend*, κηροπώλ-ης, ου (ὁ).
Ciron, n. m., ἄκαρ-ος, ου (ὁ).
Cirque, n. m., ἱππόδρομ-ος, ου (ὁ); στάδι-ον, ου (τό).
Cisailles, n. f. plur., *gros ciseaux*, μεγάλ-η ψαλ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Ciseau, n. m. 1 *Outil pour travailler le bois*, κοπ-εύς, έως (ὁ). || 2 *Instrument de sculpteur*, γλυφεῖ-ον, ου (τό). Ciseaux, n. m. pl., *instrument tranchant à double lame*, ψαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Ciseler, v. tr., γλύφ-ειν, γλύφ-ω, fut. γλύψ-ω. — ***Ciselé, ée,*** part. passé et adj., γλυπτ-ός, ή, όν.
Ciseleur, n. m., γλυπτήρ, γλυπτῆρ-ος, (ὁ); γλυφ-εύς, έως (ὁ).
Ciselure, n. f., γλυφ-ή, ῆς (ἡ); γλύμμα, γλύμματ-ος (τό).
Citadelle, n. f., ἀκρόπολ-ις, εως (ἡ).
Citadin, n. m., ἀστ-ός, οῦ (ὁ). Citadine, n. f., ἀστ-ή, ῆς (ἡ).
Citation, n. f. 1 *Assignation judiciaire*, κλῆσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Passage allégué d'un auteur*, μαρτυρί-α, ας (ἡ).
Cité, n. f. 1 *Ville*, πόλ-ις, εως, (ἡ); ἄστ-υ

ιος ou εως (τό). || 2 *L'ensemble des habitants*, πολῖτ-αι, ῶν (οἱ). || 3 *Le droit de cité*, πολιτεί-α, ας (ἡ).
Citer, v. tr. 1 *Assigner en justice*, καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc. || 2 *Alléguer un auteur*, προφέρ-εσθαι, προφέρ-ομαι, fut. προοίσ-ομαι.
Citérieur, eure, adj., ἐνδότερ-ος, α, ον.
Citerne, n. f., λάκκ-ος, ου (ὁ).
Citoyen, n. m., πολίτ-ης, ου (ὁ).
Citre, n. m., *arbre*, θυί-α, ας (ἡ).
Citron, n. m., κίτρι-ον, ου (τό).
Citronnelle, n. m., μελισσοβόταν-ον, ου (τό).
Citronnier, n. m., κιτρέ-α, ας (ἡ).
Citrouille, n. f., κολοκύνθ-η, ης (ἡ).
Civet, n. m., μίμαρκις, εως (ὁ).
Civette, n. f., ἰκτ-ίς, ίδος (ἡ).
Civière, n. f., φορεῖ-ον, ου (τό).
Civil, ile, adj. 1 *De la cité*, πολιτικ-ός, ή, όν. || 2 *Poli*, ἀστεῖ-ος, α, ον (comp. ἀστει-ότερος, sup. ἀστει-ότατος).
Civilement, adv. 1 πολιτικῶς. || 2 *Poliment*, ἀστείως.
Civilisation, n. f., πολιτισμ-ός, οῦ (ὁ); τρόπων παίδευσ-ις, εως (ἡ).
Civiliser, v. tr., παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc.
Civilité, n. f. 1 *Manières polies*, κομψεί-α, ας (ἡ). || 2 *Compliments*, θεραπεί-α, ας (ἡ).
Civique, adj., πολιτικ-ός, ή, όν.
Civisme, n. m., φιλοπατρί-α, ας (ἡ).
Clabaudage, n. m. 1 *Aboi de chiens*, κλαγγ-ή, ῆς (ἡ); ὕλαγμα, ὑλάγματ-ος (τό). || 2 *Criaillerie*, θόρυβ-ος, ου (ὁ).
Clabauder, v. intr. 1 *Aboyer*, κλάζ-ειν, κλάζ-ω, fut. κλάγξ-ω. || 2 *Criailler*, κράζ-ειν, κράζ-ω, fut. κράξ-ω.
Clabauderie, n. f., κραυγ-ή, ῆς (ἡ).
Clabaudeur, n. m., κράκτ-ης, ου (ὁ)
Claie, n. f., ταρσ-ός, οῦ (ὁ).
Clair, aire, adj. 1 *Qui jette de la clarté*, φαιδρ-ός, ά, όν (comp. φαιδρ-ότερος, sup. φαιδρ-ότατος). || 2 *Serein*, αἴθρι-ος, ος, ον. || 3 *Transparent*, διαφαν-ής, ής, ές. || 4 *Luisant*, λαμπρ-ός, ά, όν. || 5 *Net*, en parlant du son, λιγυρ-ός, ά, όν. || 6 *Qui n'est pas trouble*, καθαρ-ός, ά, όν. || 7 *Intelligible*, φανερ-ός, ά, όν. || 8 *Rare*, clair-semé, ἀραι-ός, ά, όν; σπάνι-ος, α, ον.
Clair, n. m. Le clair de lune, σελήνι-ον, ου (τό). Clair, adv., ὀξύ, σαφῶς, ἀκριβῶς.
Clairement, adv., σαφῶς, φανερῶς, ἐναργῶς.
Clairet, adj., vin clairet, κιῤῥ-ὸς οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Claire-voie, n. f., χάσμα, χάσματ-ος (ὁ). A claire-voie, ἀραιῶς.
Clairière, n. f., ἄδενδρ-ος τόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Clair-obscur, n. m., σκιόφως, σκιόφωτ-ος (τό).
Clairon, n. m., βυκάν-η, ης (ἡ).
Clairvoyance, n. f., ὀξυδερκί-α, ας (ἡ).
Clairvoyant, ante, adj., ὀξυδερκ-ής, ής, ές (comp. ὀξυδερκ-έστερος, sup. ὀξυδερκ-έστατος).
Clameur, n. f., κραυγ-ή, ῆς (ἡ).
Clandestin, ine, adj., λαθραῖ-ος, α, ον.
Clandestinement, adv., λάθρα, κρύβδην.
Clandestinité, n. f., κρυπτ-όν, οῦ (τό).
Clapier, n. m., φωλε-ός, οῦ (ὁ).
se Clapir, v. pr., φωλεύ-ειν, φωλεύ-ω, fut. φωλεύσ-ω.
Claque, n. f., *soufflet*, κόλαφ-ος, ου (ὁ).
Claquement, n. m. 1 *Des mains*, κρότ-ος, ου (ὁ). || 2 *Des dents*, γομφιασμ-ός, οῦ (ὁ).
Claquemurer, v. tr., καθείργ-ειν, καθείργ-ω, fut. καθείρξ-ω, acc. — ***se Claquemurer***, v. pr., οἰκουρ-εῖν, οἰκουρ-έω, ῶ, fut. οἰκουρήσ-ω.
Claquer, v. intr., κροτ-εῖν, κροτ-έω, ῶ, fut. κροτήσ-ω. || Verbe tr., dans un sens familier, *donner un soufflet*, κολαφίζ-ειν, κολαφίζ-ω, fut. κολαφίσ-ω, acc.
Claqueur, n. m., κροτ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Clarification, n. f., διύλισις, εως (ἡ).
Clarifier, v. tr., διυλίζ-ειν, διυλίζ-ω, fut διυλίσ-ω, acc.
Clarinette, n. f., αὐλ-ός, οῦ (ὁ).
Clarté, n. f. 1 *Lumière*, φέγγ-ος, εος, ους (τό); αὐγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Éclat d'une chose polie*, στίλβ-η, ης (ἡ). || 3 *Transparence*, διαυγει-α, ας (ἡ). || 4 *Netteté du son*, ὀξύτης, ὀξύτητ-ος (ἡ). || 5 *Netteté de l'esprit*, ξύνεσ-ις, εως (ἡ). || 6 *Du style*, σαφήνει-α, ας (ἡ).
Classe, n. f., dans tous les sens, τάξ-ις, εως (ἡ); φυλ-ή, ῆς (ἡ).
Classement, n. m., διάταξ-ις, εως (ἡ).
Classer, v. tr., διατάσσ-ειν, διατάσσ-ω, fut. διατάξ-ω, acc.
Classification, n. f., διάταξ-ις, εως (ἡ).
Classique, adj., ἔγκριτ-ος, ος, ον; σχολαστικ-ός, ή, όν.
Claudication, n. f., *action de boiter*, χωλεί-α, ας (ἡ).
Clause, n. f., παρενθήκ-η, ης (ἡ).
Claustral, ale, adj., μοναστικ-ός, ή, όν.
Clavelée, n. f., *maladie des moutons*, φλυκτ-ίς, ίδος (ἡ).
Clavette, n. f., *tenon*, *cheville*, ἧλ-ος, ου (ὁ).
Clavicule, n. f., κλειδί-ον, ου (τό).
Clef, n. f. 1 *Instrument pour ouvrir et fermer*, κλείς, κλειδ-ός (ἡ). || 2 *Place qui donne entrée dans un pays*, εἴσοδος, ου (ἡ); πύλ-αι, ῶν (αἱ). || 3 *Science qui prépare à une autre*, προοδοποιητικ-ὴ ἐπιστήμ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Explication*, λύσ-ις, εως (ἡ). Clef de voûte, ψαλ-ίς, ίδος (ἡ). Clef d'un robinet, d'un instrument à vent, etc., ἐπιστόμι-ον, ου (τό). Clef, terme de musique, τεκμήρι-ον, ου (τό).
Clématite, n. f., κληματ-ίς, ίδος (ἡ).
Clémence, n. f., χάρ-ις, ιτος (ἡ); ἐπιείκει-α, ας (ἡ); εὐμένει-α, ας (ἡ).
Clément, ente, adj., ἐπιεικ-ής, ής, ές;

εὐμεν-ής, ής, ές (comp. εὐμεν-έστερος, sup. εὐμεν-έστατος).
Clepsydre, n. f., *horloge d'eau*, κλεψύδρ-α, ας (ἡ).
Clerc, n. m. 1 *Ecclésiastique*, κληρικ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Scribe*, γραμματ-εύς, έως (ὁ). Pas de clerc, *faute*, *erreur*, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό).
Clergé, n. m., κλῆρ-ος, ου (ὁ).
Clérical, ale, adj., κληρικ-ός, ή, όν.
Cléricalement, adv., κληρικῶς.
Cléricature, n. f., ἱερατεί-α, ας (ἡ).
Clichage, n. m., προστύπωσ-ις, εως (ἡ).
Clicher, v. tr., *reproduire en bloc une page imprimée*, προστυπ-οῦν, προστυπ-όω, ῶ, fut. προστυπώσ-ω, acc.
Client, n. m., πελάτ-ης, ου (ὁ). Cliente, n. f., πελάτ-ις, ιδος (ἡ).
Clientèle, n. f., 1 *État de client*, πελατεί-α, ας (ἡ). || 2 *Tous les clients*, πελατικ-όν, οῦ (τό).
Clignement, n. m., σκαρδαμυγμ-ός, οῦ, (ὁ).
Cligner, v. tr., σκαρδαμύττ-ειν, σκαρδαμύττ-ω, fut. σκαρδαμύξ-ω. En clignant l'œil; σκαρδαμυκτί. Sans cligner l'œil, ἀσκαρδαμυκτί.
Clignotant, ante, adj., σκαρδαμυκτικ-ός, ή, όν.
Clignotement, n. m., σκαρδαμυγμ-ός, οῦ (ὁ).
Clignoter, v. intr., συχνὸν σκαρδαμύττ-ειν, σκαρδαμύττ-ω, fut. σκαρδαμύξ-ω.
Climat, n. m. 1 *Degré de latitude*, κλίμα, κλίματ-ος (ὁ). || 2 *Région*, γῆ, γῆς (ἡ). || 3 *Température*, ἀήρ, ἀέρ-ος (ὁ).
Climatérique, adj., κλιμακτηρικ-ός, ή, όν.
Clin d'œil, n. m., σκαρδαμυγμ-ός, οῦ (ὁ). En un clin d'œil, ἐν ἀκαρεῖ.
Clinique, adj., κλινικ-ός, ή, όν.
Clinquant, n. m. 1 *Métal faux et brillant*, ὀρείχαλκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Faux brillant de style*, χρῶμα, χρώματ-ος (τό).
Clique, n. f., σύστασ-ις, εως (ἡ).
Cliquetis, n. f., ψόφ-ος, ου (ὁ); κρότ-ος, ου (ὁ).
Cliquette, n. f., κρέμβαλ-ον, ου (τό)
Cloaque, n. m., ἀμάρ-α, ας (ἡ); ὀζοθήκ-η, ης (ἡ).
Cloche, n. f. 1 κώδων, κώδων-ος (ὁ). Le battant d'une cloche, ῥόπτρ-ον, ου (τό). || 2 *A couvrir les mets, les plats*, ἐπίθεμα, ἐπιθέματ-ος (τό). || 3 *Ampoule de la peau*, φλύκταιν-α, ης (ἡ).
Cloche-pied (à), adv., τῷ ἑτέρῳ ποδί. Sauter à cloche-pied, ἀσκωλιάζ-ειν, ἀσκωλιάζ-ω, fut. ἀσκωλιάσ-ω.
Clocher, n. m., κωδωνοφόρ-ος πύργ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Clocher, v. intr., *boiter*, χωλεύ-ειν, χωλεύ-ω, fut. χωλεύσ-ω; σκάζ-ειν, σκάζ-ω, fut. σκάσ-ω.
Clochette, n. f., μικρ-ὸς κώδων, κώδων-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Cloison, n. f., φράγμα, φράγματ-ος (τό).
Cloître, n. m. 1 *Portique*, περιστύλι-ον, ου (ὁ). || 2 *Monastère*, κοινόβι-ον, ου (τό).
Cloîtrer, v. tr., κατακλεί-ειν, κατακλεί-ω, fut. κατακλείσ-ω, acc.
Clopiner, v. intr., σκάζ-ειν, σκάζ-ω, fut. σκάσ-ω. Clopin-clopant, σκάζ-ων, ουσα, ον, que l'on fait accorder avec le sujet du verbe.
Cloporte, n. m., ὀνίσκ-ος, ου (ὁ).
Clore, v. tr., κλεί-ειν, κλεί-ω, fut. κλείσ-ω. Clore l'œil, les yeux, συμμύ-ειν, συμμύ-ω, fut. συμμύσ-ω. — ***Clos, close***, part. passé et adj., usité dans les locutions suivantes: Bouche close, *silence!* σίγα. Nuit close, βαθεῖ-α νύξ, νυκτ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. Champ-clos, παλαίστρ-α, ας (ἡ). A huis clos, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Se tenir clos et coi, ἐν κρυπτῷ διάγ-ειν, διάγ-ω, fut. διάξ-ω.
Clos, n. m. περίφραγμα, περιφράγματ-ος (τό).
Clôture, n. f. 1 *Haie, enceinte qui clôt*, περίφραγμα, περιφράγματ-ος (τό); εἱρκτ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Fin, dissolution*, τελείωσ-ις, εως (ἡ); διάλυσ-ις, εως (ἡ).
Clou, n. m., ἧλ-ος, ου (ὁ); πάσσαλ-ος, ου (ὁ). || 1 *Furoncle, bouton enflammé*, φλύκταιν-α, ης (ἡ); δοθιήν, δοθιῆν-ος (ὁ). Clou de girofle, καρυόφυλλ-ον, ου (τό).
Clouer, v. tr., προσηλ-οῦν, προσηλ-όω, ῶ, fut. προσηλώσ-ω, acc. — ***Cloué, ée***, part. passé, au propre: πασσαλευτ-ός, ή, όν. Au figuré, ἐχόμεν-ος, η, ον, avec le gén.
Clouter, v. tr., *garnir de clous*, ἥλοις πείρ-ειν, πείρ-ω, fut. περ-ῶ, acc.
Cloutier, n. m., ἡλοκόπ-ος, ου (ὁ); ἥλων ἐργάτ-ης, ου (ὁ).
Club, n. m., ὁμήγυρ-ις, εως (ἡ); ἑταιρεί-α, ας (ἡ).
Clubiste, n. m. ἑταῖρ-ος, ου (ὁ).
Clystère, n. m., κλυστήρι-ον, ου (τό). Donner un clystère, κλύζ-ειν, κλύζ-ω, fut. κλύσ-ω, acc.
Coaccusé, ée, n. m. et f., συνδιωκόμεν-ος, η, ον.
Coactif, ive, adj., *qui a le droit de contraindre*, ἀναγκαστικ-ός, ή, όν.
Coaction, n. f., ἀνάγκ-η, ης (ἡ).
Coadjuteur, n. m., συμβοηθ-ός, οῦ (ὁ); συμπράκτωρ, συμπράκτορ-ος (ὁ).
Coagulation, n. f., πῆξ-ις, εως (ἡ).
Coaguler, v. tr., πηγνύναι, πήγνυμι, fut. πήξ-ω, acc. — ***Coagulé, ée***, part. passé et adj., πηκτ-ός, ή, όν.
se **Coaliser**, v. pr., συνίστ-ασθαι, συνίστ-αμαι, fut. συστήσ-ομαι. — ***Coalisé, ée***, part. passé et adj., σύμμαχ-ος, ος, ον; συνεστ-ώς, ῶσα, ός.
Coalition, n. f., σύστασ-ις, εως (ἡ). Coalition pour la guerre, συμμαχί-α, ας (ἡ).
Coassement, n. m., κραυγ-ή, ῆς (ἡ).
Coasser, v. intr., κράζ-ειν, κράζ-ω, fut. κράξ-ω.
Coassocié, n. m., συνεργ-ός, οῦ (ὁ).

Cocarde, n. f., ταινί-α, ας (ἡ); σημεῖ-ον, ου (τό).
Cocasse, adj., γελοῖ-ος, α, ον.
Coccyx, n. m., κόκκυξ, κόκκυγ-ος (ὁ).
Coche, n. m., *grande voiture*, ἁρμάμαξ-α, ης (ἡ). Coche, n. f. 1 *Femelle du cochon*, ὗς, ὑ-ός (ἡ). || 2 *Entaille*, ἐντομ-ή, ῆς (ἡ).
Cochenille, n. f., κόκκ-ος, ου (ὁ).
Cocher, n. m., ἡνίοχ-ος, ου (ὁ). Porte cochère, πύλαι, ῶν (αἱ).
Cochet, n. m., *jeune coq*, ἀλεκτρυόνι-ον, ου (τό).
Cochon, n. m., ὗς, ὑ-ός (ὁ); χοῖρ-ος, ου (ὁ).
Cochonnerie, n. f., *malpropreté*, ῥυπαρί-α, ας (ἡ).
Cocon, n. m., βομβύκι-ον, ου (τό).
Coction, n. f., πέψ-ις, εως (ἡ).
Code, n. m., πανδέκτ-αι, ῶν (οἱ); νόμ-οι, ων (οἱ).
Codicille, n. m., ἐπιδιαθήκ-η, ης (ἡ).
Coërcitif, ive, adj., *qui a la vertu de contraindre*, ἐπισχετικ-ός, ή, όν.
Cœur, n. m. 1 *Viscère des animaux*, καρδί-α, ας (ἡ). Mal de cœur, ναυσί-α, ας (ἡ). || 2 *Centre, milieu*, μέσ-ον, ου (τό). || 3 *Ame, siége des passions*, ψυχ-ή, ῆς (ἡ); θυμ-ός, οῦ (ὁ). Bonté de cœur, φιλοφροσύν-η, ης (ἡ). A cœur ouvert, φιλοφρόνως. || 4 *Courage*, ἀνδρεί-α, ας (ἡ); θάρσ-ος, εος, ους (τό). || 5 *Disposition d'esprit, volonté*, γνώμ-η, ης (ἡ). Si le cœur vous en dit, εἰ βούλει. A contre-cœur, ἀκουσίως. Avoir à cœur, ἐπιθυμ-εῖν, ἐπιθυμ-έω, ῶ, fut. ἐπιθυμήσ-ω. || 6 *Mémoire*, μνήμ-η, ης (ἡ). Par cœur, ἀπὸ μνήμης.
Coffre, n. m., κιβωτ-ός, οῦ (ἡ). Coffre à argent, ἀργυριοθήκ-η, ης (ἡ).
Coffrer, v. tr., *enfermer*, καθείργ-ειν, καθείργ-ω, fut. καθείρξ-ω, acc.
Coffret, n. m., κιβώτι-ον, ου (τό).
Coffretier, n. m., κιβωτοποι-ός, οῦ (ὁ).
Cognassier, n. m., *arbre*, κυδωνέ-α, ας (ἡ).
Cognée, n. f., ἀξίν-η, ης (ἡ).
Cogner, v. tr., κρού-ειν, κρού-ω, fut. κρούσ-ω, acc.
Cohabitation, n. f., συνουσί-α, ας (ἡ).
Cohabiter, v. intr., συνοικ-εῖν, συνοικ-έω, ῶ, fut. συνοικήσ-ω.
Cohérence, n. f., συνάφει-α, ας (ἡ); συνέχει-α, ας (ἡ).
Cohérent, ente, adj., συνεχ-ής, ής, ές.
Cohéritier, ère, n. m. et f., κληρονομίας μετέχ-ων, ουσα, ον.
Cohésion, n. f., συναφ-ή, ῆς (ἡ).
Cohorte, n. f., τάγμα, τάγματ-ος (τό).
Cohue, n. f., ὄχλ-ος, ου (ὁ).
Coi, coite, adj., ἥσυχ-ος, ος, ον. Demeurer, se tenir coi, ἀτρεμ-εῖν, ἀτρεμ-έω, ῶ, fut. ἀτρεμήσ-ω.
Coiffe, n. f., καλύπτρ-α, ας (ἡ).
Coiffer, v. tr. 1 *Couvrir la tête*, τὴν κεφαλὴν καλύπτ-ειν, καλύπτ-ω, fut. καλύψ-ω, acc. || 2 *Orner la chevelure*, τὴν κόμην κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω, acc. — ***se Coiffer***, v. pr., au figuré, *s'infatuer*, ἔχ-εσθαι, ἔχ-ομαι, fut. ἕξ-ομαι, gén.; μαίνεσθαι, μαίν-ομαι, fut. μανήσ-ομαι ἐπί, dat. — ***Coiffé, ée***, part. passé, spécialement dans cette locution : Il est né coiffé, *il a du bonheur*, ἀγαθῇ μοίρᾳ πράττει.
Coiffeur, n. m., κομμωτ-ής, οῦ (ὁ). Coiffeuse, n. f., κομμώτρι-α, ας (ἡ).
Coiffure, n. f. 1 *Couverture de tête*, κάλυμμα, καλύμματ-ος (τό). || 2 *Manière de se coiffer*, περὶ τὴν κεφαλὴν κόσμ-ος, ου (ὁ).
Coin, n. m. 1 *Angle*, γωνί-α, ας (ἡ). || 2 *Lieu retiré*, μυχ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Instrument à fendre le bois*, σφήν, σφην-ός (ὁ). || 4 *Marque de la monnaie*, τύπ-ος, ου (ὁ) Au figuré, σημεῖ-ον, ου (τό).
Coïncidence, n. f., σύμπτωσ-ις, εως (ἡ).
Coïncident, ente, adj., συμπίπτ-ων, ουσα, ον.
Coïncider, v. intr., συμπίπτ-ειν, συμπίπτ-ω, fut. συμπεσ-οῦμαι, dat.
Coing, n. m., *fruit du cognassier*, κυδώνι-ον, ου (τό).
Col, n. m. 1 *Partie du corps*. Voy. Cou. || 2 *Partie de l'habillement qui couvre le cou*, περιτραχήλι-ον, ου (τό). || 3 *Passage de montagne*, στενοπορί-α, ας (ἡ).
Colère, n. f., ὀργ-ή, ῆς (ἡ).
Colère et Colérique, adj., *enclin à la colère*, ὀργίλ-ος, η, ον.
Colifichet, n. m., *bagatelle*, παίγνι-ον, ου (τό).
Colimaçon, n. m. Voy. Limaçon.
Colin-maillard, n. m., ψηλάφινδ-α, ης (ἡ).
Colique, n. f., στρόφ-ος, ου (ὁ).
Colis, n. m., *ballot, bagage*, σκεῦ-ος, εος, ους (τό).
Collaborateur, n. m., συνεργ-ός, οῦ (ὁ). Collaboratrice, n. f., συνεργάτ-ις, ιδος (ἡ).
Collage, n. m., κόλλησ-ις, εως (ἡ).
Collant, ante, adj. 1 *Qui adhère*, κολλώδ-ης, ης, ες. || 2 *Qui s'adapte bien*, εὐάρμοστ-ος, ος, ον.
Collatéral, ale, adj., συγγενικ-ός, ή, όν.
Collation, n. f. 1 *Droit de conférer*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 2 *Comparaison*, ἀντεξέτασ-ις, εως (ἡ); σύγκρισ-ις, εως (ἡ). || 3 *Léger repas*, δειλιν-όν, οῦ (τό).
Collationner, v. tr. 1 *Comparer*, ἀνταναγινώσκ-ειν, ἀνταναγινώσκ-ω, fut. ἀνταναγνώσ-ομαι, acc. || 2 *Faire un léger repas*, δειλινὸν ἐσθί-ειν, ἐσθί-ω, fut. ἔδ-ομαι.
Colle, n. f., κόλλ-α, ης (ἡ).
Collecte, n. f., ἔραν-ος, ου (ὁ).
Collectif, ive, adj., περιληπτικ-ός, ή, όν.
Collection, n. f., συλλογ-ή, ῆς (ἡ).
Collectivement, adv., περιληπτικῶς.
Collége, n. m. 1 *Réunion de dignitaires*, συνέδρι-ον, ου (τό). || 2 *Établissement d'instruction publique*, διδασκαλεῖ-ον, ου (τό); γυμνάσι-ον, ου (τό).
Collégien, n. m., μαθητ-ής, οῦ (ὁ).
Collègue, n. m., συνεργ-ός, οῦ (ὁ).
Coller, v. tr., κολλ-ᾶν, κολλ-άω, ῶ, fut. κολλήσ-ω, acc. Coller le vin, καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ. — ***se Coller***, v. pr. 1 *S'attacher à*, προσφύ-εσθαι, προς-

φύ-ομαι, fut. προσφύσ-ομαι, dat. || 2 *S'appliquer à un objet*, dans un sens figuré, ἀντέχ-εσθαι, ἀντέχ-ομαι, fut. ἀνθέξ-ομαι, gén. — ***Collé, ée,*** part. passé et adj., κολλητ-ός, ή, όν.
Collerette, n. f., περιώμι-ον, ου (τό).
Collet, n. m. 1 *Partie de l'habillement*, περιτραχήλι-ον, ου (τό). || 2 *Piége*, παγ-ίς, ίδος (ἡ).
se **Colleter**, v. pr., συμπαλαί-ειν, συμπαλαί-ω, fut. συμπαλαίσ-ω, dat.
Colleur, n. m., κολλητ-ής, οῦ (ὁ).
Collier, n. m. 1 δέραι-ον, ου (τό). || 2 *Marque naturelle autour du cou*, κύκλ-ος, ου (ὁ).
Colline, n. f., λόφ-ος, ου (ὁ).
Collision, n. f., σύγκρουσ-ις, εως (ἡ).
Colloque, n. m., ἔντευξ-ις, εως (ἡ); διάλογ-ος, ου (ὁ).
Colloquer, v. tr., καθιστάναι, καθίστημι, καταστήσ-ω, acc.
Collyre, n. m., κολλύρι-ον, ου (τό).
Colombe, n. f., περιστερ-ά, ᾶς (ἡ).
Colombier, n. m., περιστεροτροφεῖ-ον, ου (τό).
Colon, n. m., ἔποικ-ος, ου (ὁ).
Colonel, n. m., χιλίαρχ-ος, ου (ὁ).
Colonial, ale, adj., ἀποίκι-ος, ος, ον.
Colonie, n. f., ἀποικί-α, ας (ἡ).
Colonisation, n. f., ἐποίκισ-ις, εως (ἡ).
Coloniser, v. tr., ἐποικίζ-ειν, ἐποικίζ-ω, fut. ἐποικίσ-ω, acc.
Colonnade, n. f., περιστύλι-ον, ου (τό).
Colonne, n. f. 1 κίων, κίον-ος (ἡ); στῦλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Soutien*, ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό). || 3 *Corps de troupes*, τάξ-ις, εως (ἡ). || 4 *Partie d'une page d'impression, d'un livre, etc.*, ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ). Colonne vertébrale, ῥάχ-ις, ιδος (ἡ). Les colonnes d'Hercule, Ἡράκλει-οι στῆλ-αι, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.
Colophane, n. f., κολοφανί-α, ας (ἡ).
Coloquinte, n. f., κολοκυνθ-ίς, ίδος (ἡ).
Colorer, v. tr., χρώζ-ειν, χρώζ-ω, fut. χρώσ-ω, acc. Au figuré, *présenter sous un jour favorable*, παρακαλύπτ-ειν, παρακαλύπτ-ω, fut. παρακαλύψ-ω, acc. — ***Coloré, ée,*** part. passé et adj., *rouge, vermeil*, ἐρυθρ-ός, ά, όν.
Colorier, v. tr., χρωματίζ-ειν, χρωματίζ-ω, fut. χρωματίσ-ω, acc.
Coloris, n. m., χρῶμα, χρώματ-ος (τό). En parlant du style, ἐνάργει-α, ας (ἡ).
Coloriste, n. m., χρωματογράφ-ος, ου (ὁ).
Colossal, ale, adj., κολοσσικ-ός, ή, όν.
Colosse, n. m., κολοσσ-ός, οῦ (ὁ).
Colportage, n. m., μετάπρασ-ις, εως (ἡ). Colportage de nouvelles, σπερμολογί-α, ας (ἡ).
Colporter, v. tr., μεταπιπράσκ-ειν, μεταπιπράσκ-ω, fut. μεταπεράσ-ω, acc.
Colporteur, n. m., μεταπράτ-ης, ου (ὁ). Colporteur de nouvelles, σπερμολόγ-ος, ου (ὁ).
Colure, n. m., *cercle de la sphère*, κόλουρ-ος, ου (ὁ).
Colza, n. m., ῥάφαν-ος, ου (ὁ).

Combat, n. m., μάχ-η, ης (ἡ). Combat sur terre, πεζομαχί-α, ας (ἡ). Combat sur mer, ναυμαχί-α, ας (ἡ). Combat à cheval, ἱππομαχί-α, ας (ἡ). Combat singulier, μονομαχί-α, ας (ἡ). Dans le sens de *lutte, effort*, ἀγών, ἀγῶν-ος (ὁ).
Combattant, n. m., μαχητ-ής, οῦ (ὁ); ἀγωνιστ-ής, οῦ (ὁ).
Combattre, v. intr., μάχ-εσθαι, μάχ-ομαι, fut. μαχήσ-ομαι, μαχέσ-ομαι ou μαχ-οῦμαι. Combattre dans les jeux, ἀγωνίζ-εσθαι, ἀγωνίζ-ομαι, fut. ἀγωνίσ-ομαι. || Verbe tr., προσμάχ-εσθαι, προσμάχ-ομαι, fut. προσμαχ-οῦμαι, dat. Combattre la volonté des dieux, θεομαχ-εῖν, θεομαχ-έω, ῶ, fut. θεομαχήσ-ω.
Combien, adv. 1 Quand il signifie *à quel point*, avec un sens dubitatif ou interrogatif, πόσον. Devant un verbe de prix, πόσου. Devant un comparatif, πόσῳ. || 2 Quand il exprime la quantité, le nombre, πόσ-ος, η, ον; au plur., πόσ-οι, αι, α, s'accordant avec le nom. || 3 Dans un sens exclamatif, ὡς, ὅσον; ὅσ-ος, η, ον; ὅσ-οι, αι, α, en accord avec le nom.
Combinaison, n. f., συναρμογ-ή, ῆς (ἡ); σύνταγμα, συντάγματ-ος (τό).
Combiner, v. tr., συναρμόζ-ειν, συναρμόζ-ω, fut. συναρμόσ-ω, acc.; συντάσσ-ειν, συντάσσ-ω, fut. συντάξ-ω, acc.
Comble, n. m. 1 *Excédant d'une mesure*, ἐπίμετρ-ον, ου (τό). || 2 *Faîte d'un édifice*, ὄροφ-ος, ου (ὁ). De fond en comble, ἄρδην. || 3 *Le plus haut degré*, ἄκρ-ον, ου (τό); ἔσχατ-ον, ου (τό). On tourne mieux par les adj. ἄκρ-ος, α, ον; ἔσχατ-ος, η, ον, en accord avec le nom. Au comble du bonheur, πανόλβι-ος, ος, ον. Au comble du malheur, πανάθλι-ος, α, ον. Pour comble de malheur, πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς.
Comble, adj., ἀνάπλε-ως, ως, ων.
Combler, v. tr., au propre, ἀναπληρ-οῦν, ἀναπληρ-όω, ῶ, fut. ἀναπληρώσ-ω, acc.; au figuré, ἐκτελ-εῖν, ἐκτελ-έω, ῶ, fut. ἐκτελέσ-ω, acc.
Combustible, adj., καύσιμ-ος, ος, ον.
Combustion, n. f., σύγκαυσ-ις, εως (ἡ). Dans le sens spécial de *désordre, confusion*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ); θόρυβ-ος, ου (ὁ).
Comédie, n. f., κωμῳδί-α, ας (ἡ).
Comédien, n. m. 1 *Acteur qui joue la comédie*, κωμῳδ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Acteur en général*, ὑποκριτ-ής, οῦ (ὁ). Comédienne, ὑποκρινομέν-η, ης (ἡ).
Comestible, adj., ἐδώδιμ-ος, ος, ον. Comestibles, n. m. pl., ἐδώδιμα, ων (τά); σιτί-α, ων (τά).
Comète, n. f., κομήτ-ης, ου (ὁ).
Comices, n. m. pl., ἀρχαιρέσι-α, ων (τά).
Comique, adj. 1 *Qui appartient à la comédie*, κωμικ-ός, ή, όν. || 2 *Risible*, γελοῖ-ος, α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος).
Comiquement, adv., κωμικῶς, γελοίως
Comité, n. m., συμβούλι-ον, ου (τό). En petit comité, σὺν ὀλίγοις.

Commandant, n. m., ἄρχ-ων, οντος (ὁ). Commandant d'armée, στρατηγ-ός, οῦ (ὁ); ἡγεμών, όνος (ὁ). Commandant de cavalerie, ἵππαρχ-ος, ου (ὁ). Commandant de flotte, ναύαρχ-ος, ου (ὁ).

Commande, n. f., πρόσταγμα, προστάγματ-ος (τό). Au figuré : de commande, *feint, simulé*, προσποίητ-ος, ος, ον.

Commandement, n. m. 1 *Ordre*, ἐντολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Pouvoir*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).

Commander, v. intr., ἄρχ-ειν, ἄρχ-ω, fut. ἄρξ-ω, sans complément. || Verbe tr. 1 ἄρχ-ειν, ἄρχ-ω, fut. ἄρξ-ω, gén. ou dat. || 2 *Ordonner*, κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω, acc. || 3 *Dominer sur*, ἐπικεῖσθαι, ἐπίκ-ειμαι, fut. ἐπικείσ-ομαι, dat.

Comme, adv. 1 *Ainsi que*, ὡς, ὥσπερ, καθάπερ. Comme l'on dit, ὥς φασι. Comme on l'espère, κατὰ τὴν ἐλπίδα. Comme on peut, κατὰ τὴν δύναμιν. || 2 *De la même manière que*, οἷον; ἴσον avec le dat.; ἐν μέρει avec le gén. || 3 *En qualité de*, ἅτε avec le même cas que devant. || 4 *Lorsque*, ὅτε, ὡς, ἐπεί, ἐπειδή avec l'ind. || 5 Conjonction, *vu que*, ἐπειδή avec l'ind. Comme si, ὡσεί, οἱονεί, ὥσπερ ἂν εἰ avec l'ind. ou l'opt.

Commémoratif, ive, adj., ἀναμνηστικ-ός, ή, όν.

Commémoration, n. f., ἀνάμνησ-ις, εως (ἡ).

Commençant, ante, adj., πρωτόπειρ-ος, ου (ὁ et ἡ).

Commencement, n. m., ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).

Commencer, v. tr. et intr., ἄρχ-ειν, ἄρχ-ω, fut. ἄρξ-ω, gén. Commencer par, ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι.

Commensal, ale, n. m. et f., σύνδειπν-ος, ου (ὁ et ἡ).

Comment, adv. 1 Interrogatif et dubitatif, πῶς. || 2 Sans interrogation ni doute, ὅπως.

Commentaire, n. m. 1 *Explication*, ἐξήγησ-ις, εως (ἡ); ὑπόμνημα, ὑπομνήματ-ος (τό). || 2 *Interprétation maligne*, κακολογί-α, ας (ἡ). || 3 Au plur., *mémoires, documents historiques*, ἀπομνημονεύματ-α, ων (τά).

Commentateur, n. m., ἐξηγητ-ής, οῦ (ὁ).

Commenter, v. tr. 1 *Expliquer*, ἐξηγεῖσθαι, ἐξηγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξηγήσ-ομαι. || 2 *Interpréter malignement*, παρεξηγεῖσθαι, παρεξηγ-έομαι, οῦμαι, fut. παρεξηγήσ-ομαι.

Commérage, n. m., γυναικεῖ-ος θρύλλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Commerçant, ante, adj., ἐμπορικ-ός, ή, όν. Un commerçant, ἔμπορ-ος, ου (ὁ).

Commerce, n. m. 1 *Négoce*, ἐμπορί-α, ας (ἡ). || 2 *Société*, κοινωνί-α, ας (ἡ); ὁμιλί-α, ας (ἡ).

Commercer, v. intr., ἐμπορεύ-εσθαι, ἐμπορεύ-ομαι, fut. ἐμπορεύσ-ομαι.

Commercial, ale, adj., ἐμπορικ-ός, ή, όν.

Commère, n. f. 1 *Marraine*, ἀνάδοχ-ος, ου (ἡ). || 2 *Femme bavarde*, γύναι-ον, ου (τό). || 3 *Femme rusée*, πανοῦργ-ος, ου (ἡ).

Commettre, v. tr. 1 *Faire*, δρ-ᾶν, δρ-άω, ῶ, fut. δράσ-ω, acc.; πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω, acc. Commettre une faute, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι; πλημμελ-εῖν, πλημμελ-έω, ῶ, fut. πλημμελήσ-ω. || 2 *Confier*, πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, acc. || 3 *Préposer à*, ἐπιτάσσ-ειν, ἐπιτάσσ-ω, fut. ἐπιτάξ-ω, acc. de la personne et le nom de la chose à l'acc. avec πρός. || 4 *Compromettre, mettre en péril*, εἰς κίνδυνον ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω, acc. || 5 *Brouiller*, εἰς ἔριδα συμβάλλ-ειν, συμβάλλ-ω, fut. συμβαλ-ῶ, acc. — ***se Commettre***, v. pr., *se compromettre*, περὶ τιμῆς κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω.

Comminatoire, adj., *menaçant*, ἀπειλητικ-ός, ή, όν.

Commis, n. m., 1 *Préposé*, ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Qui travaille en sous-ordre*, ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ); ὑπουργ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Scribe*, γραμματ-εύς, έως (ὁ).

Commisération, n. f., ἔλε-ος, ου (ὁ); συμπάθει-α, ας (ἡ).

Commissaire, n. m. 1 *Chargé d'une commission, d'une fonction publique*, ἐπιμελητ-ής, οῦ (ὁ); ἐπίτροπ-ος, ου (ἡ). Commissaire de police, ἀστυνόμ-ος, ου (ὁ); ἀγορανόμ-ος, ου (ὁ). Commissaire de vivres, σιτάρχ-ης, ου (ὁ). Commissaire-priseur, ἐπιτιμητ-ής, οῦ (ὁ); λαφυροπώλ-ης, ου (ὁ). Commissaire de marine, νεωρ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Juge extraordinaire*, ἐξαίσι-ος δικαστ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Membre d'un comité*, σύμβουλ-ος, ου (ὁ).

Commissariat, n. m., ἐπιστατεί-α, ας (ἡ); ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ).

Commission, n. f. 1 *Charge*, ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Message*, ἐντολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Courtage de marchandises*, πραγματεί-α, ας (ἡ). || 4 *Diplôme*, δίπλωμα, διπλώματ-ος (τό). || 5 *Réunion de commissaires*, συμβούλι-ον, ου (τό).

Commissionnaire, n. m. 1 *Messager*, ἄγγελ-ος, ου (ὁ). || 2 *Qui porte des fardeaux*, φορτηγ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Courtier*, ἀγοραστ-ής, οῦ (ὁ); πραγματευτ-ής, οῦ (ὁ).

Commissionner, v. tr. τάσσ-ειν, τάσσ-ω, fut. τάξ-ω, acc. et le nom de la chose au dat. avec ἐπί. — ***Commissionné, ée***, part. passé et adj., προστεταγμέν-ος, η, ον, ἐπί dat.

Commode, adj. 1 *Propre à*, ἐπιτήδει-ος, ος et α, ον (comp. ἐπιτηδει-ότερος, sup. ἐπιτηδει-ότατος). || 2 *Opportun*, καίρι-ος, α, ον. || 3 *Facile, indulgent*, εὔκολ-ος, ος, ον (comp. εὐκολ-ώτερος, sup. εὐκολ-ώτατος). || 4 *Relâché*, ἀνειμέν-ος, η, ον; μαλακ-ός, ή, όν.

Commode, n. f., *meuble*, σκευοθήκ-η, ης (ἡ).

Commodément, adv., εὐμαρῶς.

Commodité, n. f. 1 *Situation commode*, εὐμάρει-α, ας (ἡ). || 2 *Opportunité*, καιρ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Aises de la vie*, εὐπορί-

α, ας (ἡ). Au pluriel, *les privés d'une maison*, ἄφοδ-ος, ου (ἡ).

Commotion, n. f., au propre, κίνησ-ις, εως (ἡ). Au figuré, ταραχ-ή, ῆς (ἡ).

Commuer, v. tr., μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ, acc.

Commun, une, adj. 1 *Général, qui est du droit de chacun*, κοιν-ός, ή, όν (comp. κοιν-ότερος, sup. κοιν-ότατος). || 2 *Public*, δημόσι-ος, α, ον. Le commun des hommes, πολλ-οί, ῶν (οἱ). Sens commun, νοῦς, gén. νοῦ (ὁ). Lieu commun, κοιν-ὸς τόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. En commun, κοινῇ, κοινῶς. Homme du commun, τυχ-ών, όντος (ὁ). || 3 *Abondant*, ἄφθον-ος, ος, ον (comp. ἀφθον-ώτερος, sup. ἀφθον-ώτατος). || 4 *Facile à trouver*, εὐπόριστ-ος, ος, ον. || 5 *Répandu parmi le peuple*, περιφόρητ-ος, ος, ον. || 6 *Trivial, sans noblesse*, ἀγοραῖ-ος, ος, ον; εὐτελ-ής, ής, ές. || 7 *Qui est des deux genres*, terme de grammaire, ἐπίκοιν-ος, ος, ον.

Communal, ale, adj., δημόσι-ος, ος ou α, ον.

Communauté, n. f., κοινωνί-α, ας (ἡ); κοιν-όν, οῦ (τό). || 2 *Couvent*, κοινόβι-ον, ου (τό). Grec moderne.

Commune, n. f., δῆμ-ος, ου (ὁ).

Communément, adv., τὰ πολλά.

Communicable, adj. διαδόσιμ-ος, ος, ον.

Communicatif, ive, adj., κοινωνητικ-ός, ή, όν.

Communication, n. f. 1 *Action de communiquer*, κοινωνί-α, ας (ἡ). || 2 *Conférence, pourparler*, ἔντευξ-ις, εως (ἡ); ὁμιλί-α, ας (ἡ). || 3 *Contagion*, διάδοσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Passage*, δίοδ-ος, ου (ἡ).

Communier, v. tr., *donner la communion*, τῶν ἁγίων δώρων μεταδιδόναι, μεταδίδωμι, fut. μεταδώσ-ω, dat. || Verbe intr., *la recevoir*, τῶν ἁγίων δώρων μεταλαμβάνειν, μεταλαμβάν-ω, fut. μεταλήψ-ομαι.

Communion, n. f. 1 *Réception du corps de Jésus-Christ*, τῶν ἁγίων δώρων μετάληψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Communauté de culte*, τῶν ἱερῶν κοινωνί-α, ας (ἡ).

Communiquer, v. tr. 1 *Faire part de*, κοιν-οῦν, κοιν-όω, ῶ, fut. κοινώσ-ω, acc. ἀναδιδόναι, ἀναδίδωμι, fut. ἀναδώσ-ω, acc. || 2 *Faire naître*, ἐμποι-εῖν, ἐμποιέω, ῶ, fut. ἐμποιήσ-ω. || Verbe intr. 1 *Avoir des rapports avec*, κοινων-εῖν, κοινων-έω, ῶ, fut. κοινωνήσ-ω, dat. || 2 *Avoir un passage commun*, δίοδον ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. — ***se Communiquer***, v. pr. 1 En parlant de la chaleur, du froid, de l'odeur, de la maladie, etc., διαδίδ-οσθαι, διαδίδ-ομαι, fut. διαδοθήσ-ομαι. || 2 *Découvrir ses pensées*, τὰς διανοίας φανερὰς ποι-εῖν, ποιέω, ῶ, fut. ποιήσ-ω.

Commutation, n. f., μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).

Compacité, n. f., πυκνότης, πυκνότητ-ος (ἡ).

Compacte, adj., πυκν-ός, ή, όν (comp. πυκν-ότερος, sup. πυκν-ότατος).

Compagne, n. f. 1 *Amie*, φίλ-η, ης (ἡ); ὁμῆλιξ, ὁμήλικ-ος (ἡ). || 2 *Épouse*, σύζυγ-ος, ου (ἡ). || 3 *Qui fait ou partage une chose avec un autre*, κοινων-ός, οῦ (ἡ). || 4 *Suivante*, ἀκόλουθ-ος, ου (ἡ).

Compagnie, n. f. 1 *Société*, ὁμιλί-α, ας (ἡ); συνουσί-α, ας (ἡ). La bonne compagnie, καλοκἀγαθοί, ῶν (οἱ). Homme de bonne compagnie, εὐτράπελ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. De compagnie, *ensemble*, ἅμα, ὁμοῦ, κοινῇ. || 2 *Réunion, assemblée*, σύνοδ-ος, ου (ἡ). || 3 *Société de marchands*, συμβολαῖ-ον, ου (τό). || 4 *Groupe de soldats*, λόχ-ος, ου (ὁ). Compagnie de perdrix, περδίκων ἀγέλ-η, ης (ἡ).

Compagnon, n. m. 1 *Ami*, φίλ-ος, ου (ὁ); ἑταῖρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Qui fait ou qui partage une chose avec un autre*, κοινων-ός, οῦ (ὁ). Compagnon d'études, συμμαθητ-ής, οῦ (ὁ). Compagnon de table, συντράπεζ-ος, οῦ (ὁ). Compagnon d'armes, συστρατιώτ-ης, ου (ὁ). Compagnon d'esclavage, σύνδουλ-ος, ου (ὁ). Compagnon de travail, συνεργ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Suivant*, ἀκόλουθ-ος, ου (ὁ). || 4 *Ouvrier*, χειρῶναξ, χειρώνακτ-ος (ὁ).

Compagnonnage, n. m., χειρωναξί-α, ας (ἡ).

Comparable, adj. 1 *Qu'on peut comparer*, ἐοικ-ώς, υῖα, ός, dat.; παραβλητ-ός, ή, όν, dat. || 2 *égal, équivalent*, ἀντάξι-ος, ος, ον; ὅμοι-ος, α, ον.

Comparaison, n. f., σύγκρισ-ις, εως (ἡ); παραβολ-ή, ῆς (ἡ). En comparaison de, πρός, παρά, acc.

Comparaître, v. intr., ὑπακού-ειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι.

Comparatif, ive, adj., συγκριτικ-ός, ή, όν. Le comparatif, *terme de grammaire*, συγκριτικ-ός, οῦ (ὁ).

Comparativement, adv., παραβλήδην, συγκριτικῶς.

Comparer, v. tr., συγκρίν-ειν, συγκρίν-ω, fut. συγκριν-ῶ, acc.; παραβάλλ-ειν, παραβάλλ-ω, fut. παραβαλ-ῶ, acc.

Comparse, n. m., *figurant, personnage muet*, ἄφων-ον πρόσωπ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Compartiment, n. m., μερ-ίς, ίδος (ἡ).

Comparution, n. f., ἀπάντησ-ις, εως (ἡ).

Compas, n. m., διαβήτ-ης, ου (ὁ).

Compasser, v. tr. 1 *Mesurer au compas*, διαμετρ-εῖν, διαμετρέω, ῶ, fut. διαμετρήσ-ω, acc.; περιγράφ-ειν, περιγράφ-ω, fut. περιγράψ-ω, acc. || 2 *Exécuter avec poids et mesure*, ἐξακριβ-οῦν, ἐξακριβ-όω, ῶ, fut. ἐξακριβώσ-ω, acc. — ***Compassé, ée***, part. passé et adj., ἀπηκριβωμέν-ος, η, ον; ἀκριβ-ής, ής, ές; περίεργ-ος, ος, ον.

Compassion, n. f., ἔλε-ος, ου (ὁ); οἶκτ-ος, ου (ὁ). Digne de compassion, οἰκτρ-ός, ά, όν (comp. οἰκτρ-ότερος, sup. οἰκτρ-ότατος ou οἴκτ-ιστος)

Compatibilité, n. f., εὐάρμοστ-ον, ου (τό)

Compatible, adj., εὐάρμοστ-ος, ος, ον.

Compatir, v. intr. 1 *Etre sensible à*, συμπάσχ-ειν, συμπάσχ-ω, fut. συμπείσ-ομαι, dat.; συμπαθ-εῖν, συμπαθ-έω, ῶ, fut. συμπαθήσ-ω, dat. || 2 *Pardonner*, συγγινώσκ-ειν, συγγινώσκ-ω, fut. συγγνώσ-ομαι, dat.
Compatissant, ante, adj., ἐλεήμ-ων, ων, ον.
Compatriote, n. m., δημότ-ης, ου (ὁ); πολίτ-ης, ου (ὁ).
Compensation, n. f. 1 *Balance*, ἀμοιβ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Dédommagement*, ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ).
Compenser, v. tr. 1 *Balancer*, ἀνταμείβ-ειν, ἀνταμείβ-ω, fut. ἀνταμείψ-ω, acc. || 2 *Dédommager*, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc.
Compère, n. m. 1 *Parrain*, συνανάδοχ-ος, ου (ὁ). || 2 *Qui est d'intelligence*, συμπράκτωρ, συμπράκτορ-ος (ὁ).
Compétence, n. f., καθῆκ-ον, οντος (τό); ἐξουσί-α, ας (ἡ).
Compétent, ente, adj., καθήκ-ων, ουσα, ον. Être compétent, ἐξουσίαν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξω avec περί suivi du gén.
Compétiteur, n. m., ἀντίπαλ-ος, ου (ὁ).
Compilateur, n. m., ἀναλεγόμεν-ος, ου (ὁ); συλλογ-εύς, έως (ὁ).
Compilation, n. f., ἀνάλεκτα, ων (τά); σύλλογ-ος, ου (ὁ).
Compiler, v. tr., ἀναλέγ-εσθαι, ἀναλέγ-ομαι, fut. ἀναλέξ-ομαι, acc.; συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω, acc.
Complainte, n. f. 1 *Plainte en justice*, δίκ-η, ης (ἡ); γραφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Chant plaintif*, μονῳδί-α, ας (ἡ).
Complaire, v. intr., ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω, acc. ou dat. — ***se Complaire***, v. pr., ἥδε-σθαι, ἥδ-ομαι, fut. ἡσθήσ-ομαι. Le verbe qui suit se met au participe.
Complaisamment, adv., φιλοφρόνως.
Complaisance, n. f., φιλοφροσύν-η, ης (ἡ); εὔνοι-α, ας (ἡ).
Complaisant, ante, adj., φιλόφρ-ων, ων, ον (comp. φιλοφρον-έστερος, sup. φιλοφρον-έστατος). Un complaisant, c'est-à-dire *un flatteur*, κόλαξ, κόλακ-ος (ὁ).
Complément, n. m., πλήρωμα, πληρώματ-ος (τό).
Complémentaire, adj., συμπληρωτικ-ός, ή, όν.
Complet, ète, adj., πλήρ-ης, ης, ες (comp. πληρ-έστερος, sup. πληρ-έστατος); ἐντελ-ής, ής, ές (comp. ἐντελ-έστερος, sup. ἐντελ-έστατος); ὅλ-ος, η, ον.
Complétement, adv., τελείως, ὅλως.
Compléter, v. tr., συμπληρ-οῦν, συμπληρ-όω, ῶ, fut. συμπληρώσ-ω, acc.
Complétif, ive, adj., συμπληρωτικ-ός, ή, όν.
Complexe, adj., σύνθετ-ος, ος, ον.
Complexion, n. f., ἕξ-ις, εως (ἡ).
Complication, n. f., συμπλοκ-ή, ῆς (ἡ).
Complice, adj. et n. m. et f., συναίτι-ος, α, ον; κοινων-ός, ός, όν.
Complicité, n. f., κοινωνί-α, ας (ἡ).
Compliment, n. m. 1 *Paroles civiles et obligeantes*, ἀσπασμ-ός, οῦ (ὁ); χαιρετισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Éloge*, ἔπαιν-ος, ου (ὁ). || 3 *Flatterie*, θεράπευμα, θεραπεύματ-ος (τό).
Complimenter, v. tr. 1 *Haranguer*, προσαγορεύ-ειν, προσαγορεύ-ω, fut. προσαγορεύσ-ω, acc. || 2 *Féliciter*, συγχαίρ-ειν, συγχαίρ-ω, fut. συγχαρήσ-ομαι, dat.
Complimenteur, n. m., κόλαξ, κόλακ-ος (ὁ).
Compliquer, v tr., συμπλέκ-ειν, συμπλέκ-ω, fut. συμπλέξ-ω, acc. — ***Compliqué, ée***, part. passé et adj., περίπλοκ-ος, ος, ον.
Complot, n. m., σύστασ-ις, εως (ἡ); συνωμοσί-α, ας (ἡ).
Comploter, v. tr., συνίστασθαι, συνίσταμαι, fut. συστήσομαι.
Componction, n. f., κατάνυξ-ις, εως (ἡ).
Comporter, v. tr., *permettre, souffrir*, en parlant des choses, ἐνδέχ-εσθαι, ἐνδέχ-ομαι, fut. ἐνδέξ-ομαι, acc. — ***se Comporter***, v. pr., *se conduire*, προσφέρ-εσθαι, προσφέρ-ομαι, fut. προσενεχθήσ-ομαι.
Composé, n. m., *assemblage*, σύνθετ-ον, ου (τό); μίγμα, μίγματ-ος (τό).
Composer, v. tr. 1 *Former un tout de diverses parties*, συντιθέναι, συντίθημι, fut. συνθήσ-ω, acc. || 2 *Déguiser*, πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω fut. πλάσ-ω, acc. || 3 *Créer, inventer*, συγγράφ-ειν, συγγράφ-ω, fut. συγγράψ-ω; ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. || 4 *Assembler des caractères d'imprimerie*, γράμματα συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω. || 5 *Capituler*, ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω. — ***se Composer***, v. pr., *prendre un faux air*, σχηματοποι-εῖσθαι, σχηματοποι-έομαι, οῦμαι, fut. σχηματοποιήσ-ομαι. — ***Composé, ée***, part. passé et adj., 1 *Formé de diverses parties*, σύνθετ-ος, η, ον. || 2 *Feint, déguisé*, προσποιητ-ός, ή, όν
Compositeur, n. m. 1 *Musicien*, μελοποι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Compositeur d'imprimerie*, τὰ γράμματα συνάπτ-ων, οντος (ὁ).
Composition, n. f. 1 *Assemblage*, σύνθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Mélange de diverses substances*, σύγκραμα, συγκράματ-ος (τό). || 3 *Travail littéraire*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Production de l'esprit*, σύγγραμμα, συγγράμματ-ος (τό). || 5 *Plan d'un ouvrage*, οἰκονομί-α, ας (ἡ). || 6 *Travail d'un musicien*, μελοποιΐ-α, ας (ἡ). || 7 *Travail du compositeur d'imprimerie*, τῶν γραμμάτων συνάφει-α, ας (ἡ). || 8 *Devoir d'un écolier*, ἄσκησ-ις, εως (ἡ); θέμα, θέματ-ος (τό). || 9 *Traité, capitulation*, ὁμολογί-α, ας (ἡ). Être de bonne composition, εὐκόλως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.
Compote, n. f., γλυκ-ὺ ἔδεσμα, ἐδέσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Compréhensible, adj., νοητ-ός, ή, όν; καταληπτ-ός, ή, όν.
Compréhension, n. f. κατάληψ-ις, εως (ἡ).
Comprendre, v. tr., 1 *Concevoir*, καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, acc. || 2 *Contenir, embrasser*,

περιλαμβάν-ειν, περιλαμβάν-ω, fut. περιλήψ-ομαι, acc.
Compresse, n. f., περίπλασμα, περιπλάσματ-ος (τό).
Compressible, adj., πιεστ-ός, ή, όν.
Compression, n. f., πίεσ-ις, εως (ἡ).
Comprimer, v. tr., καταπιέζ-ειν, καταπιέζ-ω, fut. καταπιέσ-ω, acc.
Compromettre, v. tr., *mettre en danger*, εἰς κίνδυνον ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω, acc. — ***se Compromettre***, διακινδυνεύ-ειν, διακινδυνεύ-ω, fut. διακινδυνεύσ-ω, acc.
Compromis, n. m., *convention de recourir à des arbitres*, ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Comptabilité, n. f. 1 *Obligation de rendre compte*, ὑπεύθυν-ον, ου (τό). || 2 *Les comptes eux-mêmes*, εὔθυν-αι, ῶν (αἱ); λογιστικ-όν, οῦ (τό). || *État de comptable*, λογιστικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Comptable, adj., ὑπεύθυν-ος, ος, ον. Pris substantivement, un comptable, λογιστ-ής, οῦ (ὁ).
Comptant, adj. m., παρ-όν, όντος. Se construit d'ordinaire avec le mot *argent*, ἀργύρι-ον, ου (τό).
Compte, n. m. 1 *Calcul, supputation*, λογισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Estime, considération*, λόγ-ος, ου (ὁ). Tenir compte, ἐν λόγῳ τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. Ne pas tenir compte, οὐδένα λόγον ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, gén. || 3 *État d'une gestion*, ἀπολογισμ-ός, οῦ (ὁ). Rendre compte, λόγον διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, gén. || 4 *Profit*, κέρδ-ος, κέρδ-εος, ους (τό). Trouver son compte, κερδαίν-ειν, κερδαίν-ω, fut. κερδαν-ῶ ἐκ ou ἐξ avec le gén. Compte-rendu, n. m., *explication, analyse*, ἐξήγησ-ις, εως (ἡ); ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ). A-compte, n. m., χρέους μέρ-ος, εος, ους (τό). A compte, loc. adv., εἰς λογαριασμόν. A mon compte, ὡς ἐμοί (avec ou sans δοκεῖ). A bon compte, *à bon marché*, εὐώνως. Au bout du compte, τέλος, τελευταῖον. A ce compte, *ainsi*, οὕτω γε, εἰ οὕτως ἔχει.
Compter, v. tr. 1 *Nombrer*, ἀριθμ-εῖν, ἀριθμ-έω, ῶ, fut. ἀριθμήσ-ω, acc. || 2 *Faire un compte*, λογίζ-εσθαι, λογίζ-ομαι, fut. λογίσ-ομαι, acc. Ne compter pour rien, suivi d'un complément, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, gén. A compter de, ἀπό, gén. || 3 *Faire nombre*, ἐν λόγῳ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι. || 4 *Avoir confiance*, πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω. A pas comptés, μεγαλοπρεπῶς, σοβαρῶς. Tout compté, πάντων θεωρουμένων.
Comptoir, n. m. 1 *Table d'un marchand*, τράπεζ-α, ης (ἡ). || 2 *Entrepôt*, ἐμπόρι-ον, ου (τό).
Compulser, v. tr., ἀνελίσσ-ειν, ἀνελίσσ-ω, fut. ἀνελίξ-ω, acc.
Concasser, v. tr., συγκόπτ-ειν, συγκόπτ-ω, fut. συγκόψ-ω, acc.; συντρίβ-ειν, συντρίβ-ω, fut. συντρίψ-ω, acc.
Concave, adj., κοῖλ-ος, η, ον.
Concavité, n. f. 1 *État de ce qui est concave*, κοιλότης, κοιλότητ-ος (ἡ). || 2 *Enfoncement, cavité*, κοιλ-άς, άδος (ἡ); κοῖλ-ον, ου (τό).
Concéder, v. tr., συγχωρ-εῖν, συγχωρ-έω, ῶ, fut. συγχωρήσ-ω, acc.
Concentration, n. f., συστολ-ή, ῆς (ἡ).
Concentrer, v. tr. 1 *Réunir au centre*, συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc. || 2 *Rassembler*, εἰς ταὐτὸ συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω, acc.; πυκν-οῦν, πυκν-όω, ῶ, fut. πυκνώσ-ω, acc. || 3 *Renfermer dans son cœur*, καταπέπτ-ειν, καταπέπτ-ω, fut. καταπέψ-ω, acc. — ***Concentrée, ée***, part. passé et adj., *dissimulé, impénétrable*, στεγαν-ός, ή, όν.
Concentrique, adj., ὁμόκεντρ-ος, ος, ον.
Conception, n. f. 1 *Fécondation*, σύλληψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Intelligence*, σύνεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Produit de l'esprit*, ἔννοι-α, ας (ἡ); διάνοι-α, ας (ἡ).
Concernant, prép., περί, gén.; κατά, acc.
Concerner, v. tr., καθήκ-ειν, καθήκ-ω, fut. καθήξ-ω εἰς, acc. Ce verbe s'exprime souvent par une préposition, de la manière suivante: Ce qui concerne la philosophie, τὸ ou τὰ περὶ τὴν φιλοσοφίαν. Pour ce qui me concerne, τὸ κατ' ἐμέ.
Concert, n. m. 1 *Réunion musicale*, μουσικ-ὸν ἀκρόαμα, ἀκροάματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Concert de voix, συμφωνί-α, ας (ἡ). Concert d'instruments, συναυλί-α, ας (ἡ). || 2 *Accord, harmonie*, συμφωνί-α, ας (ἡ). De concert, loc. adv., ἐκ συμφώνου.
Concertant, ante, adj., σύμφων-ος, ος, ον.
Concerter, v. tr. 1 *Répéter un air de musique*, προμελετ-ᾶν, προμελετ-άω, ῶ, fut. προμελετήσ-ω, acc. || 2 *Faire un concert*, συμφων-εῖν, συμφων-έω, ῶ, fut. συμφωνήσ-ω. || 3 *Méditer*, βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι, acc. — ***se Concerter***, v. pr., συμβουλεύ-εσθαι, συμβουλεύ-ομαι, fut. συμβουλεύσ-ομαι περί, gén. — ***Concerté, ée***, part. passé et adj. 1 *Affecté, étudié*, περίεργ-ος, ος, ον. || 2 *Fixé*, ῥητ-ός, ή, όν.
Concerto, n. m., συμφωνί-α, ας (ἡ).
Concession, n. f. 1 *Action de concéder*, συγχώρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chose concédée*, συγχώρημα, συγχωρήματ-ος (τό).
Concessionnaire, n. m., λαβ-ών, όντος (ὁ).
Concetti, n. m. plur., *ornements de mauvais goût dans le style*, κομψεύματ-α, ων (τά).
Concevable, adj., καταληπτ-ός, ή, όν.
Concevoir, v. tr. 1 Dans le sens physique, συλλαμβάν-ειν, συλλαμβάν-ω, fut. συλλήψ-ομαι, acc. || 2 Dans le sens moral, *créer, imaginer*, ἐννο-εῖν, ἐννο-έω, ῶ, fut. ἐννοήσ-ω, acc. || 3 *Comprendre*, καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, acc. — ***Conçu, ue***, part. passé pris dans le sens de *exprimé d'une certaine manière*, ἔχ-ειν, ἔχω, fut. ἕξ-ω avec un adverbe, ou γράφ-εσθαι, γράφ-ομαι, fut. γραφήσ-ομαι, em-

ployés comme il suit : La loi est ainsi conçue, οὕτως ἔχει ὁ νόμος. La formule du serment est conçue en ces termes : οὕτως ἐν τῷ ὅρκῳ γέγραπται.

Concierge, n. m., οἰκοφύλαξ, οἰκοφύλακ-ος (ὁ); πυλωρ-ός, οῦ (ὁ).

Conciergerie, n. f., φυλακ-ή, ῆς (ἡ).

Concile, n. m., σύνοδ-ος, ου (ἡ).

Conciliable, adj., εὐσυνάλλακτ-ος, ος, ον; εὐάρμοστ-ος, ος, ον.

Conciliabule, n. m., συμβούλι-ον, ου (τό).

Conciliation, n. f., συναλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Concilier, v. tr., συναλλάσσ-ειν, συναλλάσσ-ω, fut. συναλλάξ-ω, acc.

Concis, ise, adj., σύντομ-ος, ος, ον (comp. συντομ-ώτερος, sup. συντομ-ώτατος).

Concision, n. f., συντομί-α, ας (ἡ). Avec concision, συντόμως.

Concitoyen, n. m., δημότ-ης, ου (ὁ).

Conclave, n. m., σύνοδ-ος, ου (ἡ).

Concluant, ante, adj., ἐλεγκτικ-ός, ή, όν.

Conclure, v. tr. 1 *Tirer des conclusions*, περαίν-ειν, περαίν-ω, fut. περαν-ῶ, acc. || 2 *Terminer*, συμπεραίν-ειν, συμπεραίν-ω, fut. συμπεραν-ῶ, acc.; ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω, acc. || 3 *Arrêter, décider une transaction quelconque, un traité, un mariage, etc.*, ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc.

Conclusion, n. f. 1 *Déduction d'un raisonnement*, συμπέρασμα, συμπεράσματ-ος (τό). || 2 *Fin du discours*, ἐπίλογ-ος, ου (ὁ). 3 *Décision d'une affaire*, διάπραξ-ις, εως (ἡ). || 4 *Résultat final, dénoûment*, τέλ-ος, τέλ-εος, ους (τό).

Concombre, n. m., σικύ-α, ας (ἡ).

Concomitance, n. f., ἀκολουθί-α, ας (ἡ).

Concomitant, ante, adj., συνακόλουθ-ος, ος, ον.

Concordance, n. f., συμφωνί-α, ας (ἡ).

Concordat, n. m., συνθήκ-η, ης (ἡ).

Concorde, n. f., ὁμόνοι-α, ας (ἡ).

Concorder, v. intr., συμφων-εῖν, συμφων-έω, ῶ, fut. συμφωνήσ-ω, dat.

Concourir, v. intr. 1 *Contribuer à*, συνεργ-εῖν, συνεργέω, ῶ, fut. συνεργήσ-ω πρός, εἰς, ἐπί, acc. || 2 *Être en concurrence*, ἀγωνίζ-εσθαι, ἀγωνίζ-ομαι, fut. ἀγωνίσ-ομαι, dat. || *Se rencontrer au même point*, συντρέχ-ειν, συντρέχ-ω, fut. συνθρέξ-ομαι ou συνδραμ-οῦμαι, dat.

Concours, n. m. 1 *Coopération*, συνεργί-α, ας (ἡ). || 2 *Affluence*, συνδρομ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Lutte, rivalité*, ἀγών, ἀγῶν-ος (ὁ). || 4 *Rencontre*, σύγκρουσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Réunion, rapprochement*, σύστασ-ις, εως (ἡ).

Concret, ète, adj., σύμπηκτ-ος, ος, ον.

Concrétion, n. f. 1 *Action de s'épaissir*, σύμπηξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chose concrète*, πῆγμα, πήγματ-ος (τό).

Concubinage, n. f., παλλακεί-α, ας (ἡ).

Concubine, n. f., παλλακ-ή, ῆς (ἡ).

Concupiscence, n. f., ὄρεξ-ις, εως (ἡ).

Concupiscible, adj., ὀρεκτικ-ός, ή, όν.

Concurremment, adv., ὁμοῦ. Concurremment avec, loc. prép., σύν, dat. En concurrence, ἀντιπάλως.

Concurrence, n. f., ζήλωσ-ις, εως (ἡ); ἀντίπαλ-ον, ου (τό). Jusqu'à concurrence de, loc. prép., μέχρι, gén.

Concurrent, ente, n. m. et f., ἀντίπαλ-ος, ος, ον.

Concussion, n. f., αἰσχροκέρδει-α, ας (ἡ).

Concussionnaire, n. m., αἰσχροκερδ-ής, έος, οῦς (ὁ).

Condamnable, adj. 1 *Digne de condamnation*, καταγνωστέ-ος, α, ον. || 2 *Blâmable*, ἐπίψογ-ος, ος, ον (comp. ἐπιψογ-ώτερος, sup. ἐπιψογ-ώτατος); μεμπτ-ός, ή, όν.

Condamnation, n. f., κατάγνωσ-ις, εως (ἡ).

Condamner, v. tr. 1 *Prononcer un jugement contre*, καταγινώσκ-ειν, καταγινώσκ-ω, fut. καταγνώσ-ομαι, gén. || 2 *Réduire, astreindre*, ἀναγκάζ-ειν, ἀναγκάζ-ω, fut. ἀναγκάσ-ω, acc. || 3 *Vouer*, προσνέμ-ειν, προσνέμ-ω, fut. προσνεμ-ῶ, acc. || 4 *Blâmer*, μέμφε-σθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, dat. 5 *Interdire*, ἀπαγορεύ-ειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπερ-ῶ (irrég.), acc. || 6 *Fermer, murer*, ἐπιφράσσ-ειν, ἐπιφράσσ-ω, fut. ἐπιφράξ-ω, acc. — ***se Condamner***, v. pr., *s'avouer coupable*, τὸ ἔγκλημα ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω. — ***Condamné, ée*** à, part. passé et adj., κατάδικ-ος, ος, ον, gén. Le condamné, ἁλούς, ἁλόντος (ὁ).

Condensation, n. f., πύκνωσ-ις, εως (ἡ).

Condenser, v. tr., πυκν-οῦν, πυκνό-ω, ῶ, fut. πυκνώσ-ω, acc.

Condescendance, n. f., ὕπειξ-ις, εως (ἡ).

Condescendant, ante, adj., ὑπεικτικ-ός, ή, όν.

Condescendre, v. intr., ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω, dat.

Condiment, n. m., *assaisonnement*, ἄρτυμα, ἀρτύματ-ος (τό).

Condisciple, n. m., συμμαθητ-ής, οῦ (ὁ).

Condition, n. f. 1 *État d'une personne ou d'une chose*, τάξ-ις, εως (ἡ); μέρ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Profession*, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδεύματ-ος (τό); βί-ος, ου (ὁ). || 3 *Domesticité*, ὑπηρεσί-α, ας (ἡ). || 4 *Noblesse*, εὐγένει-α, ας (ἡ). || 5 *Clause d'un traité*, ὁμολογί-α, ας (ἡ). A condition que, ἐφ' ᾧ τε, indic. ou inf. A ces conditions, ἐπὶ τούτοις. A cette condition, ἐπὶ λόγῳ τοιούτῳ.

Conditionner, v. tr., εὐτρεπίζ-ειν, εὐτρεπίζ-ω, fut. εὐτρεπίσ-ω, acc. — ***Conditionné, ée***, part. passé et adj., *qui a les qualités requises*, ἐπιτήδει-ος, ος et α, ον. Ironiquement, *très-grand, excessif*, μέγιστ-ος, η, ον; ἄμετρ-ος, ος, ον; περισσ-ός, ή, όν.

Conditionnel, elle, adj., ὑποθετικ-ός, ή, όν. Le conditionnel, *mode verbal*, ὑποθετικὴ ἔγκλισ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Conditionnellement, adv., ὑποθετικῶς.

Conditionner, v. tr., κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω

Condoléance, n. f., παραμυθί-α, ας (ἡ).

Condottieri, n. m. pl., *soldats mercenaires*, μισθοφόρ-οι, ων (οἱ).
Conducteur, n. m., ἡγεμών, ἡγεμόν-ος (ὁ); ὁδηγ-ός, οῦ (ὁ). Conductrice, ὁδηγ-ός, οῦ (ἡ).
Conduire, v. tr. 1 *Guider, mener*, ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω, acc. || 2 *Faire aller devant soi*, προάγ-ειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω, acc. || 3 *Être en tête, diriger*, ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, gén. Conduire de l'eau, ὕδωρ ὀχετεύ-ειν, ὀχετεύ-ω, fut. ὀχετεύσ-ω. Conduire des affaires, une maison, un poëme, πράγματα, οἶκον, δρᾶμα καλῶς οἰκονομ-εῖν, οἰκονομ-έω, ῶ, fut. οἰκονομήσ-ω. Le chemin conduit à la ville, ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν πόλιν φέρει. || 4 *Faire escorte*, παραπέμπ-ειν, παραπέμπ-ω, fut. παραπέμψ-ω, acc. — ***se Conduire***, v. pr., *se comporter*, προσφέρ-εσθαι, προσφέρ-ομαι, fut. προσενεχθήσ-ομαι; ἑαυτὸν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω.
Conduit, n. m. 1 *Canal*, αὐλών, αὐλῶν-ος (ὁ) || 2 *Passage souterrain*, ὑπονομ-ή, ῆς (ἡ).
Conduite, n. f. 1 *Action de conduire*, ἀγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Direction*, ἐπιστασί-α, ας (ἡ). || 3 *Surveillance*, ἐπιμέλει-α, ας (ἡ). || 4 *Façon d'agir*, ἀγωγ-ή, ῆς (ἡ); βί-ος, ου (ὁ). || 5 *Prudence*, εὐβουλί-α, ας (ἡ). || 6 *Plan d'un poëme, etc.*, οἰκονομί-α, ας (ἡ). Conduite d'eau, ὑδραγωγί-α, ας (ἡ).
Cône, n. m., κῶν-ος, ου (ὁ).
Confection, n. f., κατασκευ-ή, ῆς (ἡ).
Confectionner, v. tr., κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.
Confédération, n. f., σύστασ-ις, εως (ἡ).
se Confédérer, v. pr., συνίστ-ασθαι, συνίστ-αμαι, fut. συστήσ-ομαι. — ***Confédéré, ée***, part. passé et adj., σύμμαχ-ος, ος, ον.
Conférence, n. f. 1 *Rencontre, colloque*, ἔντευξ-ις, εως (ἡ); συνουσί-α, ας (ἡ). || 2 *Conversation familière*, ὁμιλί-α, ας (ἡ).
Conférer, v. tr. 1 *Donner, accorder*, ἀπονέμ-ειν, ἀπονέμ-ω, fut. ἀπονεμ-ῶ, acc. || 2 *Comparer*, συμβάλλ-ειν, συμβάλλ-ω, fut. συμβαλ-ῶ, acc. || Verbe intr., *délibérer*, διαλέγ-εσθαι, διαλέγ-ομαι, fut. διαλέξ-ομαι.
Confesse, n. f., usité seulement dans la locution : Aller à confesse, ἐξομολογ-εῖσθαι, ἐξομολογ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξομολογήσ-ομαι.
Confesser, v. tr. 1 *Avouer*, ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω, acc. || 2 *Déclarer hautement*, διαμαρτυρ-εῖν, διαμαρτυρ-έω, ῶ, fut. διαμαρτυρήσ-ω, acc. || 3 *Entendre en confession*, ἐξομολογουμένου ἀκροᾶσθαι, ἀκρο-άομαι, ῶμαι, fut. ἀκροάσ-ομαι. — ***se Confesser***, v. pr., ἐξομολογ-εῖσθαι, ἐξομολογ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξομολογήσ-ομαι.
Confesseur, n. m. 1 *Qui entend en confession*, τῶν ἐξομολογουμένων ἀκροατ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Qui proclame la foi chrétienne, martyr*, μάρτυρ, μάρτυρ-ος (ὁ).
Confession, n. f., ἐξομολόγησ-ις, εως (ἡ).
Confessionnal, n. m., ἱερ-ὸν δικαστήρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Confiance, n. f. 1 *Ferme espoir*, πίστ-ις, εως (ἡ). Digne de confiance, ἀξιόπιστ-ος, ος, ον. Homme de confiance, ἀνὴρ πιστ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Sécurité, assurance*, θάρσος, θάρσ-εος, ους (τό).
Confiant, ante, adj. 1 *Qui s'abandonne avec confiance*, πιστευτικ-ός, ή, όν. || 2 *Hardi, assuré*, θαῤῥαλέ-ος, α, ον (comp. θαῤῥαλε-ώτερος, sup. θαῤῥαλε-ώτατος).
Confidemment, adv., *en confidence*, ἐν ἀποῤῥήτῳ.
Confidence, n. f. 1 *Part d'un secret*, ἀπόῤῥητ-ον, ου (τό). || 2 *Confiance*, πίστ-ις, εως (ἡ).
Confident, n. m., συνειδ-ώς, ότος (ὁ). Confidente, n. f., συνειδ-υῖα, ας (ἡ).
Confidentiel, elle, adj., ἀπόῤῥητ-ος, ος, ον.
Confidentiellement, adv., ἐν ἀποῤῥήτῳ.
Confier, v. tr., πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, acc. — ***se Confier***, v. pr., *avoir confiance*, πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, dat.
Configuration, n. f., μορφ-ή, ῆς (ἡ).
Confiner, v. tr., *reléguer*, ἀποπέμπ-ειν, ἀποπέμπ-ω, fut. ἀποπέμψ-ω, acc. || Verbe intr., *toucher aux frontières, être limitrophe*, μεθορίζ-ειν, μεθορίζ-ω, fut. μεθορίσ-ω, dat. — ***se Confiner***, v. pr., ἀποχωρ-εῖν, ἀποχωρ-έω, ῶ, fut. ἀποχωρήσ-ω εἰς, acc.
Confins, n. m. pl., *limites*, μεθόρι-α, ων (τά).
Confire, v. tr., ἡδύν-ειν, ἡδύν-ω, fut. ἡδυν-ῶ. — ***Confit, ite***, part. passé et adj., ἡδυντ-ός, ή, όν.
Confirmatif, ive, adj., βεβαιωτικ-ός, ή, όν.
Confirmation, n. f. 1 *Affermissement*, βεβαίωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Assurance*, πίστωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Sacrement de l'Église*, ἁγί-α μύρωσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Confirmer, v. tr. 1 *Affermir, rendre plus durable*, βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω, acc. || 2 *Rendre plus certain*, πιστ-οῦν, πιστ-όω, ῶ, fut. πιστώσ-ω, acc. || 3 *Donner le sacrement de confirmation*, μυρ-οῦν, μυρ-όω, ῶ, fut. μυρώσ-ω.
Confiscable, adj., δημεύσει ἔνοχ-ος, ος, ον.
Confiscation, n. f., δήμευσ-ις, εως (ἡ).
Confiseur, n. m., ἡδυντήρ, ἡδυντῆρ-ος (ὁ). Confiseuse, n. f., ἡδύντειρ-α, ας (ἡ).
Confisquer, v. tr., δημεύ-ειν, δημεύ-ω, fut. δημεύσ-ω, acc.
Conflagration, n. f., κατάφλεξ-ις, εως (ἡ).
Conflit, n. m., σύγκρουσ-ις, εως (ἡ).
Confluent, n. m., συῤῥο-ή, ῆς (ἡ).
Confondre, v. tr. 1 *Mêler, brouiller*, συγχ-εῖν, συγχ-έω, ῶ, fut. συγχεύσ-ω, acc. || 2 *Troubler, déconcerter*, ταράσσ-ειν, ταράσσ-ω, fut. ταράξ-ω, acc. || 3 *Se méprendre sur*, οὐκ ὀρθῶς διακρίν-ειν, διακρίν-ω, fut. διακριν-ῶ, acc. || 4 *Étonner, stupéfier*, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc. || 5 *Couvrir de honte*, καταισχύν-ειν, καταισχύν-ω, fut. καταισχυν-ῶ, acc.
Conformation, n. f., μορφ-ή, ῆς (ἡ).
Conforme, adj., σύμφων-ος, ος, ον; ὅμοι-ος, α, ον.

Conformément, adv., συμφώνως. Conformément à, κατά, acc.; ὁμολογουμένως, dat.
Conformer, v. tr., προςαρμόζ-ειν, προςαρμόζ-ω, fut. προςαρμόσ-ω.—***se Conformer***, v. pr., *obéir*, ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω, dat. — ***Conformé, ée***, part. passé et adj., ἐσχηματισμέν-ος, η, ον. Bien conformé, εὔμορφ-ος, ος, ον. Mal conformé, διάστροφ-ος, ος, ον.
Conformité, n. f., ὁμοιότης, ὁμοιότητ-ος (ἡ).
Confortatif, ive, adj., ῥωτικ-ός, ή, όν.
Confortation, n. f., ῥῶσ-ις, εως (ἡ).
Conforter, v. tr., ῥωννύναι, ῥώννυμι, fut. ῥώσ-ω, acc.
Confraternité, n. f., ἑταιρί-α, ας (ἡ).
Confrère, n. m., ἑταῖρ-ος, ου (ὁ).
Confrérie, n. f., φρατρί-α, ας (ἡ).
Confrontation, n. f., σύγκρισ-ις, εως (ἡ).
Confronter, v. tr., συγκρίν-ειν, συγκρίν-ω, fut. συγκριν-ῶ, acc.
Confus, use, adj. 1 *Mêlé*, συγκεχυμέν-ος, η, ον. || 2 *Honteux*, αἰσχυνόμεν-ος, η, ον.
Confusément, adv. 1 *Pêle-mêle*, συγκεχυμένως. || 2 *Obscurément*, ἀδήλως.
Confusion, n. f. 1 *Mélange confus*, σύγχυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Honte*, αἰσχύν-η, ης (ἡ).
Congé, n. m. 1 *Permission, acte de partir*, ἄφεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Vacance*, σχολ-ή, ῆς (ἡ).
Congédier, v. tr., ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.
Congélation, n. f., κρυστάλλωσ-ις, εως (ἡ).
Congeler, v. tr., κρυσταλλ-οῦν, κρυσταλλόω, ῶ, fut. κρυσταλλώσ-ω, acc.
Congénère, adj., *qui appartient à un même genre*, συγγεν-ής, ής, ές.
Congestion, n. f., συνάθροισ-ις, εως (ἡ).
Conglobation, n. f., *accumulation de preuves*, terme de rhétorique, συνείλησ-ις, εως (ἡ).
Conglomérer, v. tr., συνειλ-εῖν, συνειλ-έω, ῶ, fut. συνειλήσ-ω, acc.
Conglutination, n. f., συγκόλλησ-ις, εως (ἡ).
Conglutiner, v. tr., συγκολλ-ᾶν, συγκολλάω, ῶ, fut. συγκολλήσ-ω, acc.
Congratulation, n. f., δεξίωσ-ις, εως (ἡ).
Congratuler, v. tr., συγχαίρ-ειν, συγχαίρ-ω, fut. συγχαιρήσ-ω, dat.
Congrégation, n. f., φρατρί-α, ας (ἡ).
Congrès, n. m., σύνοδ-ος, ου (ἡ).
Congru, ue, adj., ἱκαν-ός, ή, όν.
Congrument, adv., ἱκανῶς, ἀκριβῶς.
Conique, adj., κωνικ-ός, ή, όν.
Conjectural, ale, adj., στοχαστικ-ός, ή, όν.
Conjecture, n. f., στοχασμ-ός, οῦ (ὁ); ὑπόληψ-ις, εως (ἡ); τεκμήρι-ον, ου (τό).
Conjecturer, v. tr., ὑπολαμβάν-ειν, ὑπολαμβάν-ω, fut. ὑπολήψ-ομαι, acc.; τεκμαίρ-εσθαι, τεκμαίρ-ομαι, fut. τεκμαρ-οῦμαι, acc.
Conjoindre, v. tr., συζευγνύναι, συζεύγνυμι, fut. συζεύξ-ω, acc. Les conjoints, *les deux époux*, σύζυγ-ες ou σύζυγ-οι, ων (οἱ).
Conjointement, adv., ἅμα. Il est ordinairement suivi du datif.
Conjonctif, ive, adj., συνδετικ-ός, ή, όν.
Conjonction, n. f. 1 *Union*, σύζευξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Partie du discours*, συνδεσμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Rencontre de deux astres*, σύνοδ-ος, ου (ἡ).
Conjoncture, n. f., περίστασ-ις, εως (ἡ); συμφορ-ά, ᾶς (ἡ); καιρ-ός, οῦ (ὁ).
Conjugaison, n. f. 1 *Action de conjuguer*, κλίσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Forme de la conjugaison*, συζυγί-α, ας (ἡ).
Conjugal, ale, adj., γαμικ-ός, ή, όν.
Conjugalement, adv., γαμικῶς.
Conjuguer, v. tr., κλίν-ειν, κλίν-ω, fut. κλιν-ῶ.
Conjurateur, n. m. 1 *Conspirateur*, στασιαστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Qui prétend chasser les démons*, ἐξορκιστ-ής, οῦ (ὁ).
Conjuration, n. f. 1 *Complot*, συνωμοσί-α, ας (ἡ); σύστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Exorcisme*, ἐξορκισμ-ός, οῦ (ὁ).
Conjurer, v. tr. 1 *Comploter*, συνομνύναι, συνόμνυμι, fut. συνομ-οῦμαι. || 2 *Supplier*, ἱκετεύ-ειν, ἱκετεύ-ω, fut. ἱκετεύσ-ω, acc.; δ-εῖσθαι, δ-έομαι, fut. δεήσ-ομαι, gén. || 3 *Exorciser*, ἐπορκίζ-ειν, ἐπορκίζ-ω, fut. ἐπορκίσ-ω, acc. || 4 *Détourner*, ἀποτρέπ-ειν, ἀποτρέπ-ω, fut. ἀποτρέψ-ω, acc.
Connaissable, adj., γνωστ-ός, ός et ή, όν.
Connaissance, n. f. 1 *Notion*, γνῶσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Usage des sens*, αἴσθησ-ις, εως (ἡ). Perdre connaissance, λειποψυχ-εῖν, λειποψυχ-έω, ῶ, fut. λειποψυχήσ-ω, acc. Reprendre connaissance, ἑαυτὸν ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι. || 3 *Familiarité, intimité*, συνήθει-α, ας (ἡ). || 4 *Droit de connaître et de juger*, κρίσ-ις, εως (ἡ). Connaissances, n. f. pl. 1 *Instruction*, μαθήματ-α, ων (τά); παιδεί-α, ας (ἡ). 3 *Les personnes avec qui l'on est en rapport*, γνώριμ-οι, ων (οἱ); συνήθ-εις, ων (οἱ).
Connaisseur, euse, n. m. et f., ἐπιστήμ-ων, ονος (ὁ et ἡ), gén. ou acc. avec περί.
Connaître, v. tr. 1 *Avoir l'idée, la notion*, γινώσκ-ειν, γινώσκ-ω, fut. γνώσ-ομαι, acc.; εἰδέναι, οἶδα, fut. εἴσ-ομαι, gén. (irrég.). || 2 *Savoir à fond*, ἐπίστ-ασθαι, ἐπίστ-αμαι, fut. ἐπιστήσ-ομαι, acc.; ἀκριβ-οῦν, ἀκριβ-όω, ῶ, fut. ἀκριβώσ-ω, acc. || 3 *Discerner*, διακρίν-ειν, διακρίν-ω, fut. διακριν-ῶ, acc. || Verbe intr., dans le sens judiciaire : Connaître d'un crime, d'une affaire, αἰτίαν, πρᾶγμα ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω. ***se Connaître***, v. pr. 1 *Avoir la connaissance de soi-même*, ἑαυτὸν γινώσκ-ειν, γινώσκ-ω, fut. γνώσ-ομαι. Connais-toi toi-même, γνῶθι σεαυτόν. || 2 *Être habile*, ἔμπειρ-ος, ος, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. — ***Connu, ue***, part. passé et adj., γνωστ-ός, ή, όν; γνώριμ-ος, ος ou η, ον. Être avantageusement connu, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω. Avantageusement connu, εὐδόκιμ-ος, ος, ον. Faire connaître, γνωρίζ-ειν, γνωρίζ-ω, fut. γνωρίσ-ω, acc.; ἐπιδείκνυσθαι, ἐπιδείκν-υμαι, fut. ἐπιδείξ-ομαι, acc. Se faire connaître, ἐπιφαίν-εσθαι, ἐπιφαίν-ομαι, fut. ἐπιφανήσ-ομαι.

Connétable, n. m., χιλίαρχ-ος, ου (ὁ).
Connexe, adj., συναφ-ής, ής, ές.
Connexion, n. f., συνάφει-α, ας (ἡ).
Connexité, n. f., συνάφει-α, ας (ἡ).
Connivence, n. f. 1 *Complicité*, συγκακουργί-α, ας (ἡ). || 2 *Faiblesse coupable*, ἄνεσ-ις, εως (ἡ).
Conniver, v. intr. 1 *Être de connivence*, συγκακουργ-εῖν, συγκακουργ-έω, ῶ, fut. συγκακουργήσ-ω. || 2 *Fermer les yeux par faiblesse*, παρορ-ᾶν, παρορ-άω, ῶ, fut. παρόψ-ομαι, acc.
Conque, n. f., κόγχ-η, ης (ἡ).
Conquérant, n. m., νικητ-ής, οῦ (ὁ).
Conquérir, v. tr., χειρ-οῦν, χειρ-όω, ῶ, fut. χειρώσ-ω, acc.; καταστρέφ-εσθαι, καταστρέφ-ομαι, fut. καταστρέψ-ομαι.
Conquête, n. f. 1 *Action de conquérir*, χείρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chose conquise*, κατεστραμμέν-ον, ου (τό).
Consacrer, v. tr. 1 *Dédier à une divinité*, καθιερ-οῦν, καθιερ-όω, ῶ, fut. καθιερώσ-ω, acc. S'il s'agit d'offrandes, ἀνατιθ-έναι, ἀνατίθημι, fut. ἀναθήσ-ω, acc. || 2 *Employer à*, προςνέμ-ειν, προςνέμ-ω, fut. προςνεμ-ῶ. || 3 *Sanctionner*, κυρ-οῦν, κυρ-όω, ῶ, fut. κυρώσ-ω, acc. — ***se Consacrer***, v. pr., *se livrer à*, ἑαυτὸν ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω, dat. — ***Consacré, ée***, part. passé et adj., ἱερ-ός, ά, όν. Consacré par l'usage, εἰωθ-ώς, υῖα, ός.
Consanguin, ine, adj., ὅμαιμ-ος, ος, ον.
Consanguinité, n. f., ὁμαιμοσύν-η, ης (ἡ).
Conscience, n. f. 1 *Sentiment du bien et du mal*, συνείδησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Connaissance intérieure d'une chose*, σύνεσ-ις, εως (ἡ). Avoir la conscience de, ἑαυτῷ συνειδέναι, σύνοιδα, fut. συνείσ-ομαι, acc. Pour l'acquit de sa conscience, ἀφοσιώσεως χάριν. Sans conscience, *effrontément*, ἀναιδῶς. Qui est sans conscience, ἀναιδ-ής, ής, ές. En conscience, *loyalement*, ὁσίως, δικαίως; *en vérité*, ἀληθῶς.
Consciencieusement, adv., ὁσίως, δικαίως.
Consciencieux, euse, adj. 1 *Qui a de la conscience*, ὅσι-ος, ος ou α, ον (comp. ὁσιώτερος, sup. ὁσι-ώτατος); δίκαι-ος, α, ον (comp. δικαι-ότερος, sup. δικαι-ότατος). || 2 *Fait en conscience*, ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος).
Conscription, n. f., καταγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Conscrit, ite, adj., καταγεγραμμέν-ος, η, ον, s'emploie ordinairement au pluriel avec le mot πατέρ-ες, ων, *pères*, dans le sens de *sénateurs*. Un conscrit, *un soldat enrôlé*, καταγεγραμμέν-ος στρατιώτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Consécration, n. f., καθιέρωσ-ις, εως (ἡ).
Consécutif, ive, adj., συνεχ-ής, ής, ές.
Consécutivement, adv., συνεχῶς, ἑξῆς.
Conseil, n. m. 1 *Avis*, συμβούλευμα, συμβουλεύματ-ος (τό). || 2 *Assemblée*, βουλ-ή, ῆς (ἡ).
Conseiller, v. tr., συμβουλεύ-ειν, συμβουλεύ-ω, fut. συμβουλεύσ-ω, acc. et le nom de la personne au datif.
Conseiller, n. m. 1 *Qui donne un conseil*, σύμβουλ-ος, ου (ὁ). Conseillère, n. f., σύμβουλ-ος, ου (ἡ). || 2 *Membre d'un conseil*, βουλευτ-ής, οῦ (ὁ).
Consentement, n. m. 1 *Acquiescement*, συναίνεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Commun accord*, ὁμόνοι-α, ας (ἡ). D'un consentement unanime, ἐκ μιᾶς γνώμης, ὁμολογουμένως.
Consentir, v. intr., συναιν-εῖν, συναιν-έω, ῶ, fut. συναινέσ-ω. — ***Consenti, ie***, part. passé et adj., ὁμολογούμεν-ος, η, ον.
Conséquemment, adv. 1 *D'une manière conséquente, logique*, ἑπομένως, ἀκολούθως. || 2 *Donc, en conséquence*, οὖν, après un mot, οὐκοῦν, au commencement de la phrase.
Conséquence, n. f. 1 *Conclusion*, συμπέρασμα, συμπεράσματ-ος (τό). || 2 *Suite, résultat*, ἑπόμεν-ον, ου (τό). En conséquence de, διά, acc.; ἐκ, gén. En conséquence, *par conséquent*, οὐκοῦν. || 3 *Importance*, ῥοπ-ή, ῆς (ἡ). Qui est d'une grande conséquence, πολλοῦ λόγου ἄξι-ος, α, ον. Chose, personne sans conséquence, οὐδενὸς ἄξι-ος, α, ον.
Conséquent, ente, adj. 1 *Logique, d'accord avec soi-même*, ἑαυτῷ ὁμολογούμεν-ος, η, ον. || 2 *Qui dérive de*, ἀκόλουθ-ος, ος, ον.
Conservateur, n. m., σωτήρ, σωτῆρ-ος (ὁ). Conservatrice, n. f., σώτειρ-α, ας (ἡ).
Conservation, n. f. 1 *Action de conserver*, διατήρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Salut*, σωτηρί-α, ας (ἡ).
Conservatoire, adj., σωτηρικ-ός, ή, όν; διαφυλακτικ-ός, ή, όν.
Conservatoire, n. m. 1 *École de musique*, τῆς μουσικῆς γυμνάσι-ον, ου (τό). || 2 *Établissement où l'on garde des objets d'art, d'industrie, etc.*, μουσεῖ-ον, ου (τό).
Conserve, n. f. 1 *Confiture*, ἥδυσμα, ἡδύσματ-ος (τό). || 2 *Vaisseau d'escorte*, συμπλέουσα ναῦς, νεώς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Naviguer de conserve, συμπλ-εῖν, συμπλ-έω, ῶ, fut. συμπλεύσ-ομαι. Conserves, n. f. pl., *lunettes*, δίοπτρ-α, ας (ἡ).
Conserver, v. tr., διατηρ-εῖν, διατηρ-έω, ῶ, fut. διατηρήσ-ω, acc.; διαφυλάσσ-ειν, διαφυλάσσ-ω, fut. διαφυλάξ-ω, acc. — ***Conservé, ée***, part. passé et adj. 1 *Sain et sauf*, σωστ-ός, ή, όν. || 2 *Qui a encore de la vigueur*, εὐέκτ-ης, ης, ες.
Considérable, adj. 1 *Puissant, illustre*, ἐπιφαν-ής, ής, ές (comp. ἐπιφαν-έστερος, sup. ἐπιφαν-έστατος); περίβλεπτ-ος, ος, ον; ἔντιμ-ος, ος, ον. || 2 *Important*, ἀξιόλογ-ος, ος, ον. || 3 *Nombreux*, πολ-ύς, ή, ύ (comp. πλεί-ων, sup. πλεῖστος).
Considérablement, adv., πολύ, σφόδρα, δεινῶς.
Considérant, n. m., *motif d'un jugement*, αἴτι-ον, ου (τό). Considérant que, ἐπεί, avec l'indicatif.
Considération, n. f. 1 *Examen*, σκέψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Motif déterminant*, αἰτί-α, ας (ἡ). || 3 *Estime*, ἀξίωσ-ις, εως (ἡ); ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). En considération de, ἕνεκα,

χάριν avec le gén. Ces deux mots se placent après leur complément.

Considérer, v. tr. 1 *Examiner*, θεωρ-εῖν, θεωρ-έω, ῶ, fut. θεωρήσ-ω, acc.; σκέπτ-εσθαι, σκέπτ-ομαι, fut. σκέψ-ομαι, acc. || 2 *Estimer*, τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc. Considérer comme, ἐν τάξει ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, ou ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, gén. On tourne aussi de cette manière : Je le considère comme un frère, ἔστι μοι ἐν ἀδελφοῦ τάξει ou μέρει.— ***Considéré, ée***, part. passé et adj., *qui jouit de l'estime publique*, ἔντιμ-ος, ος, ον.

Consignataire, n. m., *dépositaire d'une somme consignée*, μεσέγγυ-ος, ου (ὁ); μεσεγγυητ-ής, οῦ (ὁ).

Consignation, n. f., μεσεγγύημα, μεσεγγυήματ-ος (τό).

Consigne, n. f., πρόσταγμα, προστάγματ-ος (τό).

Consigner, v. tr. 1 *Mettre en dépôt*, ὑποτιθ-έναι, ὑποτίθημι, fut. ὑποθήσ-ω, acc. Consigner par écrit, τῇ γραφῇ ou τοῖς γράμμασι παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, acc. || 2 *Interdire l'entrée ou la sortie*, ἀπείργ-ειν, ἀπείργ-ω, fut ἀπείρξ-ω, acc. et le complém. indir. au gén. avec ἀπό.

Consistance, n. f. 1 *État d'un fluide qui s'épaissit*, πῆξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Stabilité*, βεβαιότης, βεβαιότητ-ος (ἡ). Sans consistance, ἀβέβαι-ος, ος, ον; en parlant des personnes, χαῦν-ος, η, ον.

Consister, v. intr. 1 *Être composé de*, συνίστ-ασθαι, συνίστ-αμαι, fut. συστήσ-ομαι, gén., avec ἐκ ou ἐξ. || 2 *Dépendre*, κ-εῖσθαι, κ-εῖμαι, fut. κείσ-ομαι.

Consistoire, n. m., συνέδρι-ον, ου (τό).

Consolable, adj., παρηγορητ-ός, ή, όν.

Consolant, ante, adj., παρηγορικ-ός, ή, όν; παραμυθητικ-ός, ή, όν.

Consolateur, n. m., παρήγορ-ος, ου (ὁ). Consolatrice, n. f., παρήγορ-ος, ου (ἡ).

Consolation, n. f., παραμυθί-α, ας (ἡ); παρηγορί-α, ας (ἡ).

Console, n. f. 1 *Pièce d'architecture*, προθυρ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Espèce de buffet*, ἀβακίσκ-ος, ου (ὁ).

Consoler, v. tr., παραμυθ-εῖσθαι, παραμυθ-έομαι, οῦμαι, fut. παραμυθήσ-ομαι, acc.

Consolidant, ante, adj., κολλητικ-ός, ή, όν.

Consolidation, n. f., *affermissement*, βεβαίωσ-ις, εως (ἡ). En chirurgie, συγκόλλησ-ις, εως (ἡ).

Consolider, v. tr., *affermir*, βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω, acc. En chirurgie, συγκολλ-ᾶν, συγκολλ-άω, ῶ, fut. συγκολλήσ-ω, acc.

Consommation, n. f. 1 *Destruction par l'emploi*, ἀνάλωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Accomplissement, achèvement*, συντέλει-α, ας (ἡ).

Consommé, n. m., *bouillon*, ἕψημα, ἑψήματ-ος (τό).

Consommer, v. tr. 1 *Détruire par l'usage*, ἀναλίσκ-ειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ω, acc. || 2 *Achever*, συντελ-εῖν, συντελ-έω, ῶ, fut. συντελέσ-ω, acc. — ***Consommé, ée***, part. passé et adj., *parfait*, τέλει-ος, α, ον (comp. τελει-ότερος, sup. τελει-ότατος). Consommé dans un art, τέχνης μάλα ἔμπειρ-ος, ος, ον.

Consomption, n. f., φθίσ-ις, εως (ἡ).

Consonnance, n. f., ὁμοφωνί-α, ας (ἡ).

Consonnant, ante, adj., ὁμόφων-ος, ος, ον.

Consonne, n. f., σύμφων-ον, ου (τό).

Consorts, n. m. pl., σύγκληρ-οι, ων (οἱ).

Consoude, n. f., *plante*, σύμφυτ-ον, ου (τό).

Conspirateur, n. m., συνωμότ-ης, ου (ὁ).

Conspiration, n. f., συνωμοσί-α, ας (ἡ).

Conspirer, v. intr. 1 *Faire un complot*, συνωμοσίαν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. || 2 *Être d'accord*, συμπν-εῖν, συμπν-έω, ῶ, fut. συμπνεύσ-ω, dat.

Conspuer, v. tr., καταπτύ-ειν, καταπτύ-ω, fut. καταπτύσ-ω. — ***Conspué, ée***, part. passé et adj., κατάπτυστ-ος, ος, ον.

Constamment, adv. 1 *Avec persévérance*, ἐπιμόνως. || 2 *Assidument*, συνεχῶς.

Constance, n. f. 1 *Persévérance*, ἐπιμον-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Patience*, καρτερί-α, ας (ἡ).

Constant, ante, adj. 1 *Ferme, invariable*, ἐπίμον-ος, ος, ον (comp. ἐπιμόν-ώτερος, sup. ἐπιμον-ώτατος). || 2 *Persévérant*, ἐμμεν-ής, ής, ές (comp. ἐμμεν-έστερος, sup. ἐμμεν-έστατος). || 3 *Certain, indubitable*, σαφ-ής, ής, ές (comp. σαφ-έστερος, sup. σαφ-έστατος). C'est un fait constant que, ὁμολογεῖται ὅτι.

Constater, v. tr., ἐξελέγχ-ειν, ἐξελέγχ-ω, fut. ἐξελέγξ-ω, acc.

Constellation, n. f., ἄστρ-ον, ου (τό).

Consternation, n. f., κατάπληξ-ις, εως (ἡ)

Consterner, v. tr., καταπλήσσ-ειν, καταπλήσσ-ω, fut. καταπλήξ-ω, acc.

Constipation, n. f., στύψ-ις, εως (ἡ).

Constiper, v. tr., στύφ-ειν, στύφ-ω, fut. στύψ-ω, acc.

Constituer, v. tr., *établir*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. — ***Constitué, ée***, part. passé et adj., διακείμεν-ος, η, ον. Les autorités constituées, ἄρχοντ-ες, ων (οἱ). Bien constitué, en parlant du corps, ἰσχυρ-ός, ά, όν. Mal constitué, καχεκτικ-ός, ή, όν.

Constitutif, ive, adj., συστατικ-ός, ή, όν.

Constitution, n. f. 1 *Arrangement, forme*, κατάστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Composition*, σύστασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Complexion, tempérament*, φύσ-ις, εως (ἡ); ἕξ-ις, εως (ἡ). Bonne constitution, εὐεξί-α, ας (ἡ). Mauvaise constitution, καχεξί-α, ας (ἡ). || 4 *Loi fondamentale d'un État*, πολιτικ-ὸς νόμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Constitutionnel, elle, adj., πολιτικ-ός, ή, όν.

Constitutionnellement, adv., πολιτικῶς.

Constricteur, n. m., *muscle qui resserre*, σφιγκτήρ, σφιγκτῆρ-ος (ὁ).

Constriction, n. f., *resserrement*, συστολ-ή, ῆς (ἡ).

Constructeur, n. m., κατασκευαστ-ής, οῦ (ὁ); τέκτων, τέκτον-ος (ὁ). Constructeur de

maisons, οἰκοδόμ-ος, ου (ὁ). Constructeur de navires, ναυπηγ-ός, οῦ (ὁ).

Construction, n. f. 1 *Action de construire, fabrication,* κατασκευ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Fondation,* ἵδρυσ-ις, εως (ἡ). Construction d'édifice, οἰκοδομί-α, ας (ἡ). Construction d'un mur, τειχισμ-ός, οῦ (ὁ). Construction d'un vaisseau, ναυπηγί-α, ας (ἡ). Construction d'un pont, γεφύρωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Ce qui est construit,* οἰκοδόμημα, οἰκοδομήματ-ος (τό). || 4 *Arrangement des mots d'une phrase,* σύνταξ-ις, εως (ἡ).

Construire, v. tr. 1 *Fabriquer,* κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. || 2 *Bâtir un édifice,* οἰκοδομ-εῖν, οἰκοδομ-έω, ῶ, fut. οἰκοδομήσ-ω, acc. || 3 *Arranger,* συντάσσ-ειν, συντάσσ-ω, fut. συντάξ-ω, acc. || 4 *Faire le plan d'un ouvrage, d'une pièce, etc.,* οἰκονομ-εῖν, οἰκονομ-έω, ῶ, fut. οἰκονομήσ-ω, acc.

Consubstantialité, n. f., ὁμοουσί-α, ας (ἡ).

Consubstantiel, elle, adj., ὁμοούσι-ος, ος, ον.

Consul, n. m., ὕπατ-ος, ου (ὁ).

Consulaire, adj., ὑπατικ-ός, ή, όν.

Consulat, n. m., ὑπατεί-α, ας (ἡ).

Consultant, ante, adj., σύμβουλ-ος, ος, ον. Avocat consultant, δικογράφ-ος, ου (ὁ).

Consultation, n. f., συμβουλ-ή, ῆς (ἡ).

Consulter, v. tr. 1 *Prendre conseil,* συμβουλεύ-εσθαι, συμβουλεύ-ομαι, fut. συμβουλεύσ-ομαι, dat. || 2 *Examiner, rechercher,* ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc.

Consumer, v. tr., ἀναλίσκ-ειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ω, acc. — ***se Consumer***, v. pr., *dépérir,* φθίν-ειν, φθίν-ω, fut. φθίσ-ω.

Contact, n. m., ἐπαφ-ή, ῆς (ἡ).

Contagieux, euse, adj., διαδόσιμ-ος, ος ou η, ον; λοιμώδ-ης, ης, ες. Ce dernier mot a plus spécialement le sens de *pestilentiel*.

Contagion, n. f. 1 *Communication par contact,* συνάφει-α, ας (ἡ). || 2 *Maladie contagieuse,* λοιμ-ός, οῦ (ὁ). Dans le sens figuré, ἀνάχρωσ-ις, εως (ἡ).

Contamination, n. f., *souillure,* μολυσμ-ός, οῦ (ὁ).

Contaminer, v. tr., μολύν-ειν, μολύν-ω, fut. μολυν-ῶ, acc.

Conte, n. m. 1 *Récit fabuleux,* μῦθ-ος, ου (ὁ). Conte d'enfant, μυθίδι-ον, ου (τό). || 2 *Imposture, mensonge,* πλάσμα, πλάσματ-ος (τό). Contes que tout cela! λῆροι ταῦτα!

Contemplateur, n. m., θεωρ-ός, οῦ (ὁ).

Contemplatif, ive, adj., θεωρητικ-ός, ή, όν.

Contemplation, n. f., θεώρησ-ις, εως (ἡ); θεωρί-α, ας (ἡ).

Contempler, v. tr., θεωρ-εῖν, θεωρ-έω, ῶ, fut. θεωρήσ-ω, acc.

Contemporain, aine, adj., σύγχρον-ος, ος, ον, dat. Nos contemporains, οἱ καθ' ἡμᾶς. L'article pluriel se décline.

Contemporanéité, n. f., συγχρονισμ-ός, οῦ (ὁ).

Contempteur, n. m., καταφρονητ-ής, οῦ (ὁ).

Contenance, n. f. 1 *Capacité,* dans le sens physique, χώρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Maintien,* σχῆμα, σχήματ-ος (τό). Faire bonne contenance, εὐσταθ-εῖν, εὐσταθ-έω, ῶ, fut. εὐσταθήσ-ω. Perdre contenance, ταράττ-εσθαι, ταράττ-ομαι, fut. ταραχθήσ-ομαι.

Contenant, ante, adj., particulièrement usité dans la locution : Le contenant, χωρ-οῦν, οῦντος (τό).

Contendant, ante, adj., *qui débat une affaire,* ἀντίδικ-ος, ος, ον. Les contendants, *les parties adverses,* ἀντίδικ-οι, ων (οἱ).

Contenir, v. tr. 1 *Renfermer,* χωρ-εῖν, χωρ-έω, ῶ, fut. χωρήσ-ω, acc. || 2 *Retenir,* κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. — ***se Contenir***, v. pr., *se modérer,* ἑαυτοῦ κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. — ***Contenu, ue***, part. passé et adj., particulièrement usité dans la locution : Le contenu, χωρούμεν-ον, ου (τό). Le contenu d'une lettre, τὸ ἐπιστολῇ περιεχόμεν-ον, ου. L'article et le participe se déclinent.

Content, ente, adj. 1 *Qui se contente,* ἀρκούμεν-ος, η, ον, dat. || 2 *Satisfait, qui se loue de,* ἀρεσκόμεν-ος, η, ον. || 3 *Joyeux,* χαίρ-ων, ουσα, ον.

Contentement, n. m., χαρ-ά, ᾶς (ἡ); ἡδον-ή, ῆς (ἡ).

Contenter, v. tr., *satisfaire,* ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω, dat. ou acc. Contenter ses passions, τὰς ἐπιθυμίας ἀναπιμπλάναι, ἀναπίμπλημι, fut. ἀναπλήσ-ω. Contenter quelqu'un, *lui être agréable,* χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, dat. — ***se Contenter***, v. pr., ἀρκ-εῖσθαι, ἀρκ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀρκεσθήσ-ομαι, dat. ἀγαπ-ᾶν, ἀγαπ-άω, ῶ, fut. ἀγαπήσ-ω, dat. ou acc.

Contentieusement, adv., φιλονείκως, ἐριστικῶς.

Contentieux, euse, adj. 1 *Qui aime les disputes,* φιλόνεικ-ος, ος, ον; ἐριστικ-ός, ή, όν. | 2 *Qui aime les procès,* φιλόδικ-ος, ος, ον. || 3 *Qui concerne les procès,* δικαστικ-ός, ή, όν. || 4 *Sujet à contestation,* ἀμφισβητήσιμ-ος, ος, ον.

Contention, n. f. 1 *Débat,* ἔρ-ις, ιδος (ἡ). || 2 *Tension de la voix, de l'esprit,* ἔντον-ον, ου (τό); διάτον-ον, ου (τό).

Conter, v. tr., διηγ-εῖσθαι, διηγ-έομαι, οῦμαι, fut. διηγήσ-ομαι, acc. En conter, *en imposer,* μύθους πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω.

Contestable, adj., ἀμφισβητήσιμ-ος, ος, ον.

Contestation, n. f., ἀμφισβήτησ-ις, εως (ἡ); ἀγών, ἀγῶν-ος (ὁ).

Contester, v. tr. et intr., ἀμφισβητ-εῖν, ἀμφισβητ-έω, ῶ, fut. ἀμφισβητήσ-ω.

Conteur, n. m. 1 *Qui conte,* διηγητ-ής, οῦ (ὁ); μυθολόγ-ος, ου (ὁ). Conteuse, n. f., μυθολόγ-ος, ου (ἡ). || 2 *Menteur,* ψευδολόγ-ος, ου (ὁ).

Contexte, n. m., *ensemble d'idées d'un texte,* γραφ-ῆς κείμεν-ον, ου (τό).

Contexture, n. f., *disposition régulière*

d'un tout, συμπλοκ-ή, ῆς (ἡ); οἰκονομί-α, ας (ἡ); ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό).
Contigu, ue, adj., προσεχ-ής, ής, ές, dat.
Contiguïté, n. f., προσέχει-α, ας (ἡ).
Continence, n. f., ἐγκράτει-α, ας (ἡ).
Continent, ente, adj., ἐγκρατ-ής, ής, ές.
Continent, n. m., ἤπειρ-ος, ου (ἡ).
Continental, ale, adj., ἠπειρωτικ-ός, ή, όν.
Contingence, n. f., *cas fortuit*, συντυχί-α, ας (ἡ).
Contingent, ente, adj., συντυχ-ών, οῦσα, όν; τυχηρ-ός, ά, όν.
Contingent, n. m. 1 *Apport à la masse*, συμβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Part qui revient à chacun*, κλῆρ-ος, ου (ὁ).
Continu, ue, adj., συνεχ-ής, ής, ές.
Continuateur, n. m., διατελ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Continuation, n. f., ἐκπλήρωσ-ις, εως (ἡ); ἄνυσ-ις, εως (ἡ).
Continuel, elle, adj., συνεχ-ής, ής, ές.
Continuellement, adv., συνεχῶς.
Continuer, v. tr. 1 *Poursuivre*, διατελ-εῖν, διατελ-έω, ῶ, fut. διατελέσ-ω, acc. L'infinitif français qui suit se traduit par le participe: Il continue de parler, διατελεῖ λέγων. || 2 *Prolonger*, παρατείν-ειν, παρατείν-ω, fut. παρατεν-ῶ. || Verbe intr., *durer*, διαμέν-ειν, διαμέν-ω, fut. διαμεν-ῶ; διαρκ-εῖν, διαρκ-έω, ῶ, fut. διαρκέσ-ω.
Continuité, n. f., συνέχει-α, ας (ἡ).
Continûment, adv., συνεχῶς.
Contondant, ante, adj., *qui blesse par contusion*, θλίβ-ων, ουσα, ον.
Contorsion, n. f., διατροφ-ή, ῆς (ἡ).
Contour, n. m. 1 *Circuit*, περίβολ-ος, ου (ὁ). || 2 *Forme arrondie*, περιγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Contourner, v. tr. 1 *Tourner en rond*, περιστρέφ-ειν, περιστρέφ-ω, fut. περιστρέψ-ω, acc. || 2 *Tracer les contours*, περιγράφ-ειν, περιγράφ-ω, fut. περιγράψ-ω, acc. — ***Contourné, ée***, part. passé et adj., *affecté*, ἐστραμμέν-ος, η, ον.
Contracter, v. tr. 1 *Faire un contrat*, συναλλάσσ-ειν, συναλλάσσ-ω, fut. συναλλάξ-ω, acc. Les parties contractantes, συναλλάσσοντ-ες, ων (οἱ). Contracter un mariage, γάμον γαμ-εῖν, γαμ-έω, ῶ, fut. γαμήσ-ω. || 2 *Acquérir avec le temps*, ἐπικτ-ᾶσθαι, ἐπικτ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐπικτήσ-ομαι, acc. Contracter une habitude, ἐθίζ-εσθαι, ἐθίζ-ομαι, fut. ἐθίσ-ομαι. || 3 *Resserrer*, συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc.
Contraction, n. f., συστολ-ή, ῆς (ἡ); συναίρεσ-ις, εως (ἡ).
Contractuel, elle, adj., *stipulé par contrat*, συναλλακτικ-ός, ή, όν.
Contradicteur, n. m., ἀντίλογ-ος, ου (ὁ).
Contradiction, n. f., ἀντιλογί-α, ας (ἡ).
Contradictoire, adj., ἀντίλογ-ος, ος, ον; ἐναντί-ος, α, ον.
Contradictoirement, adv., ἀντιλογικῶς, ἐναντίως.
Contraindre, v. tr. 1 *Forcer*, ἀναγκάζ-ειν, ἀναγκάζ-ω, fut. ἀναγκάσ-ω, acc. || 2 *Gêner, embarrasser*, ἄγχ-ειν, ἄγχ-ω, fut. ἄγξ-ω, acc. — ***Contraint, ainte***, part. passé et adj., en parlant de la physionomie, du style, etc., ἐστενωμέν-ος, η, ον.
Contrainte, n. f., ἀνάγκ-η, ης (ἡ); βί-α, ας (ἡ). Par contrainte, βίᾳ. Sans contrainte, ἀσμένως.
Contraire, adj. 1 *Opposé*, ἐναντί-ος, α, ον (comp. ἐναντι-ώτερος, sup. ἐναντι-ώτατος), dat. Le contraire, ἐναντί-ον, ου (τό) En sens contraire, εἰς τοὐναντίον. Au contraire, τοὐναντίον. || 2 *Nuisible, défavorable*, ἀσύμφορ-ος, ος, ον. Vent contraire, σκαι-ὸς ἄνεμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Contrairement, adv., ἐναντίως. Contrairement à, παρά, acc.
Contrariant, ante, adj. 1 *Qui aime à contrarier*, δύσκολ-ος, ος, ον (comp. δυσκολ-ώτερος, sup. δυσκολ-ώτατος). || 2 *Fâcheux, désavantageux*, χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος); ἄκαιρ-ος, ος, ον (comp. ἀκαιρ-ότερος, sup. ἀκαιρ-ότατος).
Contrarier, v. tr. 1 *S'opposer à*, ἐναντι-οῦσθαι, ἐναντι-όομαι, οῦμαι, fut. ἐναντιώσ-ομαι, dat. || 2 *Faire obstacle*, ἐμποδὼν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 3 *Arriver à contretemps*, ἀντιπίπτ-ειν, ἀντιπίπτ-ω, fut. ἀντιπεσ-οῦμαι. || 4 *Affliger, importuner*, λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc. || 5 *Contredire*, ἀντιλέγ-ειν, ἀντιλέγ-ω, fut. ἀντιλέξ-ω ou ἀντερ-ῶ, dat.
Contrariété, n. f. 1 *Opposition*, ἐναντιότης, ἐναντιότητ-ος (ἡ). Contrariété d'humeur, ἀντιπάθει-α, ας (ἡ). || 2 *Conduite hostile*, ἀντίπραξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Obstacle*, ἐναντίωμα, ἐναντιώματ-ος (τό).
Contraste, n. m., διαφορ-ά, ᾶς (ἡ); ἀντίθεσ-ις, εως (ἡ).
Contraster, v. intr., διαφέρ-ειν, διαφέρ-ω, fut. διοίσ-ω; ἐναντίως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξω.
Contrat, n. m., συνάλλαγμα, συναλλάγματ-ος (τό).
Contravention, n. f., παράβασ-ις, εως (ἡ).
Contre, prép. 1 *En opposition à, malgré*, ἐπί, acc.; κατά, gén. παρά et quelquefois πρός, acc. Contre la loi, παρὰ τὸν νόμον. Contre la nature, παρὰ τὴν φύσιν. || 2 *Auprès, proche de*, avec mouvement vers, παρά, acc. Sans mouvement vers, παρά, dat. Contre, pris substantivement, ἀντί-ον, ου (τό). Le pour et le contre, ἀμφότερ-α, ων (τά). Par contre, *par compensation*, ἀμοιβαδίς.
Contre-allée, n. f., παρακείμεν-ος ξύστ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Contre-amiral, n. m., ἀντιναύαρχ-ος, ου (ὁ).
Contre-balancer, v. tr., ἀντισηκ-οῦν, ἀντισηκ-όω, ῶ, fut. ἀντισηκώσ-ω, acc.
Contrebande, n. f. 1 *Fraude de marchandises*, κλοπαί-α ἐμπορί-α, ας (ἡ). Les deux

mots se déclinent. || 2 *Marchandises introduites en fraude*, παράνομ-ον ἐμπόρευμα, ἐμπορεύματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Au figuré, de contrebande, νόθ-ος, ος ou η, ον. En contrebande, loc. adv., λάθρα.

Contrebandier, n. m., λαθραῖ-ος ἔμπορ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent..

Contre-bas (en), loc. adv., εἰς τὰ ἄνω.

Contre-basse, n. f., *la plus basse des voix humaines*, βαρυτάτ-η φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Contre-batterie, n f., ἀντιπαράταξ-ις, εως (ἡ).

Contre-bouter, v. tr., ἀντερείδ-ειν, ἀντερείδ-ω, fut. ἀντερείσ-ω, acc.

Contrecarrer, v. tr., ἐμποδίζ-ειν, ἐμποδίζ-ω, fut. ἐμποδίσ-ω, acc.

Contre-cœur (à), loc. adv., ἀκουσίως. On peut aussi se servir de ἄκ-ων, ουσα, ον, que l'on fait accorder avec le sujet du verbe.

Contre-coup, n. m., ἀντιτυπί-α, ας (ἡ).

Contredanse, n. f., ἀμοιβαῖ-ος ὀρχησμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Contredire, v. tr., ἀντιλέγ-ειν, ἀντιλέγ-ω, fut. ἀντιλέξ-ω ou ἀντερ-ῶ, dat.

Contredit, n. m., ἀντιλογί-α, ας (ἡ). Sans contredit, loc. adv., ἀναμφιλόγως.

Contrée, n. f., χώρ-α, ας (ἡ).

Contre-échange, n. m., ἀνταλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Contre-enquête, n. f., ἀντεξέτασ-ις, εως (ἡ).

Contre-épreuve, n. f. 1 *Épreuve d'une estampe en sens contraire*, ἀντίτυπ-ον, ου (τό). || 2 *Épreuve vérificative*, ἀντεξέτασ-ις, εως (ἡ).

Contrefaçon, n. f. 1 *Action de contrefaire*, παραποίησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ouvrage contrefait*, παραποίημα, παραποιήματ-ος (τό).

Contrefacteur, n. m., παραποιησάμεν-ος, ου (ὁ).

Contrefaire, v. tr. 1 *Falsifier*, παραποι-εῖν, παραποι-έω, ῶ, fut. παραποιήσ-ω, acc. || 2 *Imiter, singer*, παραμιμ-εῖσθαι, παραμιμ-έομαι, οῦμαι, fut. παραμιμήσ-ομαι, acc. 3 *Déguiser*, ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι, acc. || 4 *Défigurer*, παρασχηματίζ-ειν, παρασχηματίζ-ω, fut. παρασχηματίσ-ω, acc. — ***Contrefait, aite***, part. passé et adj., *mal tourné, difforme*, στρεβλ-ός, ή, όν; διάστροφ-ος, ος, ον.

Contrefaiseur, n. m., μιμητ-ής, οῦ (ὁ).

Contre-finesse, n. f., ἀντιτέχνησ-ις, εως (ἡ).

Contre-fort, n. m., *mur d'appui*, ἀντέρεισμα, ἀντερείσματ-ος (τό).

Contre-jour. n. m., ἄκαιρ-ον φῶς, φωτ-ός (τό). Les deux mots se déclinent. A contre-jour, ἐν ἀκαίρῳ φωτί.

Contre-lettre, n. f., ἀντιγραφ-έν, έντος (τό).

Contre-maître, n. m., ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ). Dans un vaisseau, πρωρ-εύς, έως (ὁ).

Contremander, v. tr., ἀντεπιτάσσ-ειν, ἀντεπιτάσσ-ω, fut. ἀντεπιτάξ-ω, acc.

Contre-marche, n. f., ἀναστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Contre-marque, n. f., δεύτερ-ον ἐπίσημα. ἐπισήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Contre-mine, n. f., ἀντόρυξ-ις, εως (ἡ).

Contre-miner, v. tr., ἀντορύσσ-ειν, ἀντορύσσ-ω, fut. ἀντορύξ-ω, acc.

Contre-mont (à), loc. adv., εἰς τὰ κάτω, ἀνάπαλιν.

Contre-mur, n. m., παρατείχισμα, παρατειχίσματ-ος (τό).

Contre-murer, v. tr., παρατειχίζ-ειν, παρατειχίζ-ω, fut. παρατειχίσ-ω, acc.

Contre-ordre, n. m., ἀντεπιταχθ-έν, έντος (τό).

Contre-partie, n. f. 1 *Opinion contraire*, ἀντίστροφ-ον, ου (τό). || 2 *Partie de musique opposée à une autre*, ἀντῳδ-ή, ῆς (ἡ).

Contre-peser, v. tr., ἀντισηκ-οῦν, ἀντισηκ-όω, ῶ, fut. ἀντισηκώσ-ω, acc.

Contre-pied, n. m., ἐναντί-ον, ου (τό). A contre-pied, ἀντιστρόφως.

Contre-poids, n. m., ἀντισήκωμα, ἀντισηκώματ-ος (τό).

Contre-poil (à), loc. adv., ἀντιστρόφως.

Contre-point, n. m., *art de composer la musique*, μουσικ-ὴ σύνθεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Contre-pointer, v. tr. 1 *Piquer une étoffe des deux côtés*, διαῤῥάπτ-ειν, διαῤῥάπτ-ω, fut. διαῤῥάψ-ω, acc. || 2 *Contrecarrer, contredire*, ἀνθέλκ-ειν, ἀνθέλκ-ω, fut. ἀνθέλξ-ω, dat.

Contre-poison, n. m., ἀντίδοτ-ον, ου (τό).

Contre-porte, n. f., ἀντίθυρ-ον, ου (τό).

Contre-révolution, n. f., ἀντίστασ-ις, εως (ἡ).

Contre-révolutionnaire, adj., ἀντιστατικ-ός, ή, όν.

Contre-ruse, n. f., ἀντιτέχνησ-ις, εως (ἡ).

Contrescarpe, n. f., *chemin couvert d'une fortification*, τάφρ-ος κατάντ-ης, εος, ους (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Contre-scel, n. m., δεύτερ-ον σφραγίδι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Contre-sceller, v. tr., ἐκ δευτέρου σφραγίζ-ειν, σφραγίζ-ω, fut. σφραγίσ-ω, acc.

Contre-sens, n. m. 1 *Méprise*, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό). || 2 *Sens inverse*, ἀντίστροφ-ον, ου (τό). A contre-sens, ἀντιστρόφως.

Contre-signer, v. tr., προσγράφ-ειν, προσγράφ-ω, fut. προσγράψ-ω, acc.

Contre-temps, n. m., ἀκαιρί-α, ας (ἡ). A contre-temps, ἀκαίρως.

Contrevallation, n. f., ἀντιτείχισμα, ἀντιτειχίσματ-ος (τό).

Contrevenant, ante, adj., παράνομ-ος, ος, ον.

Contrevenir, v. intr., παραβαίν-ειν, παραβαίν-ω, fut. παραβήσ-ομαι, acc.

Contrevent, n. m., ἀντιπαράθυρ-ον, ου (τό).

Contre-vérité, n. f., ἀντίφρασ-ις, εως (ἡ).

Contribuable, n. m., δασμοφόρ-ος, ου (ὁ et ἡ). Les contribuables, συντηλικ-όν, οῦ (τό).

Contribuer, v. intr. 1 *Fournir sa part*, συμβάλλ-ειν, συμβάλλ-ω, fut. συμβαλ-ῶ. || 2 *Aider*, συμπράσσ-ειν, συμπράσσ-ω, fut. συμπράξ-ω.

Contribution, n. f. 1 *Fourniture en commun*, συνεισφορ-ά, ᾶς (ἡ); ἔραν-ος, ου (ὁ). || 2 *Part de chacun*, μοῖρ-α, ας (ἡ). Au plur. Contributions, *impôts*, φόρ-οι, ων (οἱ).

Contrister, v. tr., λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc.

Contrit, ite, adj., συντετριμμέν-ος, η, ον.

Contrition, n. f., συντριβ-ή, ῆς (ἡ).

Contrôle, n. m. 1 *Registre*, ἀντίγραφ-ον, ου (τό). || 2 *Vérification*, ἐξέτασ-ις, εως (ἡ).

Contrôler, v. tr. 1 *Enregistrer*, ἀντιγράφ-ειν, ἀντιγράφ-ω, fut. ἀντιγράψ-ω, acc. || 2 *Critiquer*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc.

Contrôleur, n. m. 1 *Officier public*, ἀντιγραφ-εύς, έως (ὁ); εὔθυν-ος, ου (ὁ). || 2 *Qui critique*, ἐπιτιμητ-ής, οῦ (ὁ).

Controuver, v. tr., πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω. Fait controuvé, πλάσμα, πλάσματ-ος (τό).

Controverse, n. f. 1 *Discussion*, ἀμφισβήτησ-ις, εως (ἡ) || 2 *Art de soutenir les discussions*, διαλεκτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Controverser, v. tr., ἀμφισβητ-εῖν, ἀμφισβητ-έω, ῶ, fut. ἀμφισβητήσ-ω πρός, acc.

Controversiste, n. m., διαλεκτικ-ός, οῦ (ὁ).

Contumace, n. f., *absence de l'accusé*, φυγοδικί-α, ας (ἡ). Adjectif. *Qui manque à l'accusation*, φυγόδικ-ος, ος, ον.

Contus, use, adj., τεθλασμέν-ος, η, ον.

Contusion, n. f., θλάσ-ις, εως (ἡ).

Convaincant, ante, adj., ἐλεγκτικ-ός, ή, όν.

Convaincre, v. tr. 1 *Prouver la culpabilité*, ἐλέγχ-ειν, ἐλέγχ-ω, fut. ἐλέγξ-ω, acc. et le nom de la chose au gén. || 2 *Persuader*, πείθ-ειν, πείθ-ω, fut. πείσ-ω, avec l'acc. de la personne et celui de la chose.

Convalescence, n. f., ἀνάῤῥωσ-ις, εως (ἡ).

Convalescent, ente, adj., ἀναῤῥαίζ-ων, ουσα, ον.

Convenable, adj. 1 *Sortable*, πρέπ-ων, ουσα, ον, dat.; εὐπρεπ-ής, ής, ές (comp. εὐπρεπ-έστερος, sup. εὐπρεπ-έστατος) dat. || 2 *Opportun*, ἐπίκαιρ-ος, ος, ον. || 3 *Assorti à*, *conforme*, ἀνάλογ-ος, ος, ον. || 4 *Digne*, *juste*, δίκαι-ος, α, ον.

Convenance, n. f., πρέπ-ον, οντος (τό).

Convenir, v. intr. 1 *Être convenable*, πρέπ-ειν, πρέπ-ω, sans fut. || 2 *S'accorder avec*, ἁρμόττ-ειν, ἁρμόττ-ω, fut. ἁρμόσ-ω, dat. ou πρός avec l'acc. || 3 *Tomber d'accord*, *avouer*, ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω, acc. de la chose.

Convention, n. f. 1 *Clause*, *base d'un traité*, ὁμολογί-α, ας (ἡ); συνθήκ-η, ης (ἡ). De convention, loc. adv., *admis*, *convenu*, ὡμολογημέν-ος, η, ον. || 2 *Assemblée*, συμβούλι-ον, ου (τό).

Conventionnel, elle, adj., σύνθετ-ος, ος, ον.

Conventionnellement, adv., συνθέτως.

Convergence, n. f., σύμπτωσ-ις, εως (ἡ).

Convergent, ente, adj., συμπίπτ-ων, ουσα, ον εἰς, acc.

Converger, v. intr., συμπίπτ-ειν, συμπίπτ-ω, fut. συμπεσ-οῦμαι εἰς, acc.

Conversation, n. f., ὁμιλί-α, ας (ἡ); διάλογ-ος, ου (ὁ).

Converser, v. intr., ὁμιλ-εῖν, ὁμιλ-έω, ῶ, fut. ὁμιλήσ-ω; διαλέγ-εσθαι, διαλέγ-ομαι, fut. διαλέξ-ομαι, dat. ou acc. avec πρός.

Conversion, n. f. 1 *Changement*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Mouvement de troupes*, στροφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Changement de croyance religieuse*, ἐπιστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Convertir, v. tr., *faire changer*, dans tous les sens, ἐπιστρέφ-ειν, ἐπιστρέφ-ω, fut. ἐπιστρέψ-ω, acc. — ***Converti, ie***, part. passé et adj., dans le sens religieux, νεοπειθ-ής, ής, ές.

Convexe, adj., κυρτ-ός, ή, όν.

Convexité, n. f., κυρτότης, κυρτότητ-ος (ἡ).

Conviction, n. f., πίστ-ις, εως (ἡ).

Convier, v. tr., καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc.

Convive, n. m., σύνδειπν-ος, ου (ὁ).

Convocation, n. f., κατάκλησ-ις, εως (ἡ)

Convoi, n. m. 1 *Pompe funèbre*, κῆδ-ος, κήδ-εος, ους (τό). || 2 *Chariots qui portent des vivres*, σιταγωγί-α, ας (ἡ). || 3 *Vaisseaux qui naviguent de conserve*, στόλ-ος, ου (ὁ).

Convoiter, v. tr., ἐπιθυμ-εῖν, ἐπιθυμ-έω, ῶ, fut. ἐπιθυμήσ-ω, gén.; ὀρέγ-εσθαι, ὀρέγ-ομαι, fut. ὀρέξ-ομαι, gén.

Convoiteux, euse, adj., ἐπιθυμητικ-ός, ή, όν; ὀρεκτικ-ός, ή, όν.

Convoitise, n. f., ἐπιθυμί-α, ας (ἡ); ὄρεξ-ις, εως (ἡ).

Convoler, v. tr., *se remarier*, est usité particulièrement dans la locution suivante: Convoler en secondes noces, δευτερογαμ-εῖν, δευτερογαμ-έω, ῶ, fut. δευτερογαμήσ-ω.

Convoquer, v. tr., συγκαλ-εῖν, συγκαλ-έω, ῶ, fut. συγκαλέσ-ω, acc. — ***Convoqué, ée***, part. passé et adj., σύγκλητ-ος, ος, ον.

Convoyer, v. tr., *escorter un convoi de vivres*, σιταγωγ-εῖν, σιταγωγ-έω, ῶ, fut. σιταγωγήσ-ω, acc.

Convulsif, ive, adj., σπασμώδ-ης, ης, ες.

Convulsion, n. f., σπάσμα, σπάσματ-ος (τό).

Convulsionnaire, adj., *fanatique religieux*, ἐνεργούμεν-ος, η, ον.

Coopérateur, n. m., συνεργ-ός, οῦ (ὁ).

Coopération, n. f., συνεργί-α, ας (ἡ).

Coopérer, v. intr., συνεργ-εῖν, συνεργ-έω, ῶ, fut. συνεργήσ-ω, dat.

Coordonner, v. tr., συναρμόζ-ειν, συναρμόζ-ω, fut. συναρμόσ-ω, acc.

Copeau, n. m., σχιδί-ον, ου (τό).

Copie, n. f. 1 *Action de copier*, μεταγραφ-ή,

ης (ἡ). || 2 *OEuvre du copiste,* ἀντίγραφ-ον, ου (τό).
Copier, v. tr. 1 *Transcrire,* μεταγράφ-ειν, μεταγράφ-ω, fut. μεταγράψ-ω, acc. || 2 *Imiter,* μιμ-εῖσθαι, μιμ-έομαι, οῦμαι, fut. μιμήσ-ομαι, acc.
Copieusement, adv., ἀφθόνως.
Copieux, euse, adj., ἄφθον-ος, ος, ον (comp. ἀφθον-ώτερος, sup. ἀφθον-ώτατος).
Copiste, n. m., μεταγραφ-εύς, έως (ὁ).
Copulatif, ive, adj., συμπλεκτικ-ός, ή, όν.
Coq, n. m., ἀλεκτρυ-ών, όνος (ὁ).
Coq-à-l'âne, n. m., *discours extravagant,* μωρολογί-α, ας (ἡ).
Coque, n. f., κέλυφ-ος, εος, ους (τό). Coque de navire, σῶμα, σώματ-ος (τό).
Coqueluche, n. f., πυκνοτέρ-α βήξ, βηχ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Coquemar, n. m., *vase à faire bouillir de l'eau,* ἑψητήρι-ον, ου (τό).
Coquet, ette, adj., ἀρεσκευτικ-ός, ή, όν. Une coquette, ἑταιρ-ίς, ίδος (ἡ).
Coqueter, v. intr., *user de coquetterie,* ἀρεσκεύ-εσθαι, ἀρεσκεύ-ομαι, fut. ἀρεσκεύσ-ομαι; καλλωπίζ-εσθαι, καλλωπίζ-ομαι, fut. καλλωπίσ-ομαι.
Coquetier, n. m. 1 *Marchand d'œufs et de volailles,* ἀλεκτρυονοπώλ-ης, ου (ὁ). || 2 *Petit vase pour recevoir les œufs cuits,* ᾠοδόχ-η, ης (ἡ). Grec moderne.
Coquetterie, n. f., ἀρέσκει-α, ας (ἡ); καλλωπισμ-ός, οῦ (ὁ).
Coquillage, n. m., κόγχ-η, ης (ἡ); κογχύλι-ον, ου (τό).
Coquille, n. f., ὄστρακ-ον, ου (τό); κόγχ-η, ης (ἡ).
Coquin, ine, adj., φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος); πονηρ-ός, ά, όν (comp. πονηρ-ότερος, sup. πονηρ-ότατος).
Coquinerie, n. f., φαυλότης, φαυλότητ-ος (ἡ); πονηρί-α, ας (ἡ).
Cor, n. m. 1 *Instrument,* κέρας, κέρατ-ος ou κέρα-ος, ως (τό); σάλπιγξ, σάλπιγγ-ος (ἡ). || 2 *Durillon aux pieds,* ἧλ-ος, ου (ὁ); τύλ-ος, ου (ὁ).
Corail, n. m., κοράλλι-ον, ου (τό).
Coralline, n. f., *sorte d'algue pierreuse,* φῦκ-ος, εος, ους (τό).
Corbeau, n. m. 1 *Oiseau,* κόραξ, κόρακ-ος (ὁ). || 2 *Grappin d'abordage,* ἔμβολ-ον, ου (τό).
Corbeille, n. f., κάλαθ-ος, ου (ὁ).
Corbillard, n. m., νεκροφόρ-ον ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Corbillon, n. m., καλάθι-ον, ου (τό).
Corbin, n. m., *corbeau,* dans la vieille langue, κόραξ, κόρακ-ος (ὁ). Bec-de-corbin, *poignée d'une canne recourbée,* ἀγκύλ-η λαβ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Cordage, n. m., κάλ-ως, ω (ὁ).
Corde, n. f. 1 *Lien, cordage,* σχοῖν-ος, ου (ὁ). || 2 *Instrument de supplice,* βρόχ-ος, ου (ὁ). || 3 *Corde d'un arc,* νεῦρ-ον, ου (τό); νευρ-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Corde d'instrument,* χορδ-ή, ῆς (ἡ); νεῦρ-ον, ου (τό). || 5 *Fil d'un tissu,* στήμ-ων, ονος (ὁ). Qui montre la corde, au propre et au figuré, τετριμμέν-ος, η, ον. || 6 *Ancienne mesure de bois,* ὀργυι-ά, ᾶς (ἡ).
Cordeau, n. m. 1 *Petite corde,* σχοινί-ον, ου (τό). || 2 *Corde pour l'alignement,* στάθμ-η, ης (ἡ). Tiré au cordeau, σταθμητ-ός, ή, όν.
Cordeler, v. tr., *tordre en corde,* πλέκ-ειν, πλέκ-ω, fut. πλέξ-ω, acc.
Cordelette, n. f., σχοινί-ον, ου (τό).
Corder, v. tr. 1 *Mettre en cordes,* συμπλέκ-ειν, συμπλέκ-ω, fut. συμπλέξ-ω. || 2 *Serrer avec une corde,* δεσμεύ-ειν, δεσμεύ-ω, fut. δεσμεύσ-ω, acc. || 3 *Mesurer du bois,* ξύλα σχοινίζ-ειν, σχοινίζ-ω, fut. σχοινίσ-ω, ou μετρ-εῖν, μετρ-έω, ῶ, fut μετρήσ-ω.
Corderie, n. f., σχοινοπλοκικ-ὸν ἐργαστήρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Cordial, ale, adj. 1 *Qui reconforte,* ἀναληπτικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui vient du cœur,* φιλόφρων, ων, ον; ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν; ὁλόψυχ-ος, ος, ον. Un cordial, *potion reconfortante,* ἀναληπτικ-όν, οῦ (τό); ζωπύρημα, ζωπυρήματ-ος (τό).
Cordialement, adv., φιλοφρόνως, ὁλοψύχως.
Cordialité, n. f., φιλοφροσύν-η, ης (ἡ).
Cordier, n. m., σχοινοπλόκ-ος, ου (ὁ).
Cordon, n. m. 1 *Brin de la corde,* θῶμιγξ, θώμιγγ-ος (ὁ). || 2 *Petite corde,* σχοινί-ον, ου (τό). Cordon de soulier, ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ). || 3 *Ruban,* ταινί-α, ας (ἡ). || 4 *Insigne,* σημεῖ-ον, ου (τό). || 5 *Rangée, file,* ὅρμ-ος, ου (ὁ).
Cordonnerie, n. f. 1 *Boutique de cordonnier,* σκυτεῖ-ον, ου (τό). || 2 *État de cordonnier,* σκυτοτομικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Cordonnet, n. m., ταινίδι-ον, ου (τό).
Cordonnier, n. m., σκυτ-εύς, έως (ὁ); σκυτοτόμ-ος, ου (ὁ).
Coreligionnaire, adj., ὁμόπιστ-ος, ος, ον.
Coriace, adj., *dur comme du cuir,* σκυτώδ-ης, ης, ες; σκληρ-ός, ά, όν (comp. σκληρ-ότερος, sup. σκληρ-ότατος). Au figuré, *avare, dur,* μικρολόγ-ος, ος ον; τραχ-ύς, εῖα, ύ.
Coriandre, n. f., *plante,* κορίανν-ον, ου (τό).
Corme, n. f., *fruit du cormier,* ὄ-ον, ου (τό).
Cormier, n. m., *arbre,* ὄ-η, ης (ἡ).
Cormoran, n. m., φαλακροκόραξ, φαλακροκόρακ-ος (ὁ).
Cornac, n. m., ἐλεφαντιστ-ής, οῦ (ὁ).
Cornaline, n. f., σάρδι-ος, ου (ὁ).
Corne, n. f., κέρας, κέρατ-ος ou κέρα-ος, ως (τό). Corne du pied d'un cheval, d'un mulet, d'un âne, χηλ-ή, ῆς (ἡ); ὁπλ-ή, ῆς (ἡ).
Corné, ée, adj., κερατώδ-ης, ης, ες. La cornée, *le blanc de l'œil,* κερατοειδ-ὴς χιτών, χιτῶν-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Corneille, n. f., κορών-η, ης (ἡ).
Cornemuse, n. f., αὐλ-ός, οῦ (ὁ); ἀσκ-ός, οῦ (ὁ).
Corner, v. intr., βυκαν-ᾶν, βυκαν-άω, ῶ.

fut. βυκανήσ-ω. Dans le sens de *tinter*, comme quand on dit *les oreilles lui cornent*, βομβ-εῖν, βομβ-έω, ῶ, fut. βομβήσ-ω. || Verbe tr., *publier à son de trompe*, ἐκκωδωνίζ-ειν, ἐκκωδωνίζ-ω, fut. ἐκκωδωνίσ-ω, acc.; διαθρυλλ-εῖν, διαθρυλλ-έω, ῶ, fut. διαθρυλλήσ-ω, acc.

Cornet, n. m. 1 *Petit cor*, μικρ-ὸν κέρας, κέρατ-ος ou κέρα-ος, ως (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Papier roulé en forme de cône*, ἑλικτ-ὸς χάρτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Petit godet pour les dés*, πύργ-ος, ου (ὁ); κήθι-ον, ου (τό). || 4 *Encrier*, μελανοδοχεῖ-ον, ου (τό). || 5 *Espèce d'oublie*, λάγαν-ον, ου (τό).

Cornette, n. f. 1 *Coiffe*, καλύπτρ-α, ας (ἡ). || 2 *Étendard*, σημεί-α, ας (ἡ). || Nom m., *porte-étendard*, σημαιοφόρ-ος, ου (ὁ).

Corneur, n. m., *qui donne du cor*, κεραταύλ-ης, ου (ὁ).

Corniche, n. f., κορων-ίς, ίδος (ἡ).

Cornichon, n. m., σικύδι-ον, ου (τό).

Cornouille, n. f., κράν-ον, ου (τό).

Cornouiller, n. m., κρανέ-α, ας (ἡ).

Cornu, ue, adj., κερασφόρ-ος, ος, ον.

Cornue, n. f., ἄμβιξ, ἄμβικ-ος (ὁ).

Corollaire, n. m., *conséquence*, πόρισμα, πορίσματ-ος (τό).

Corolle, n. f., κάλυξ, κάλυκ-ος (ὁ et ἡ).

Corporation, n. f., φρατρί-α, ας (ἡ).

Corporel, elle, adj., σωματικ-ός, ή, όν.

Corporellement, adv., σωματικῶς.

Corps, n. m. 1 σῶμα, σώματ-ος (τό). || 2 *Cadavre*, νεκρ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Partie d'habillement couvrant la poitrine*, θώραξ, θώρακος (ὁ). || 4 *Corpulence*, σωμάτωσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Solidité, consistance*, πυκνότης, πυκνότητ-ος (ἡ). || 6 *Partie principale d'une chose*, κεφάλαι-ον, ου (τό). || 7 *Force*, en parlant des liquides, δύναμ-ις, εως (ἡ). || 8 *Collection*, σύστημα, συστήματ-ος (τό). || 9 *Réunion d'individus, assemblée*, ἑταιρί-α, ας (ἡ); τάξ-ις, εως (ἡ). || 10 *Compagnie, groupe de soldats*, φυλ-ή, ῆς (ἡ); τάγμα, τάγματ-ος (τό). Locutions diverses : Un drôle de corps, *homme original, plaisant*, γελοῖ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Corps sans âme, *homme qui ne sait que faire*, βλάξ, βλακ-ός (ὁ). Corps à corps, συσταδόν. A corps perdu, προπετῶς, ῥιψοκινδύνως. A son corps défendant, ἀκουσίως; βίᾳ avec le gén. de la personne, ou ἄκ-ων, ουσα, ον, qui s'accorde avec le nom. A bras le corps, ἀγκάς, ἄγκαθεν. Corps et âme, ἀφειδῶς. Corps et biens, αὐτανδρί. Corps de garde, φυλακ-ή, ῆς (ἡ); φυλακεῖ-ον, ου (τό). Gardes du corps, σωματοφύλακ-ες, ων (οἱ); δορυφορικ-όν, οῦ (τό).

Corpulence, n. f., σωμάτωσ-ις, εως (ἡ).

Corpuscule, n. m., σωμάτι-ον, ου (τό).

Correct, ecte, adj., ἀκριβ-ής, ής, ές.

Correctement, adv., ἀκριβῶς.

Correcteur, n. m., διορθωτ-ής, οῦ (ὁ).

Correctif, n. m., *qui corrige, qui adoucit*, διορθωτικ-όν, οῦ (τό). Quand il s'agit du style, ἐπανορθωτικ-όν, οῦ (τό).

Correction, n. f. 1 *Action de corriger, d'adoucir*, διόρθωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Qualité de ce qui est correct*, ἀκρίβει-α, ας (ἡ). || 3 *Réprimande*, ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Châtiment*, κόλασ-ις, εως (ἡ). || 5 *Figure de rhétorique par laquelle l'orateur semble se reprendre*, ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ).

Correctionnel, elle, adj., κολαστικ-ός, ή, όν.

Corrélatif, ive, adj., κατάλληλ-ος, ος, ον.

Corrélation, n. f., καταλληλότης, καταλληλότητ-ος (ἡ).

Correspondance, n. f. 1 *Conformité*, ἀναλογί-α, ας (ἡ). || 2 *Communication*, κοινωνί-α, ας (ἡ). || 3 *Réciprocité de sentiments*, ὁμόνοι-α, ας (ἡ). || 4 *Relation commerciale*, ἐπιμιξί-α, ας (ἡ). || 5 *Commerce de lettres*, δι' ἐπιστολῶν ὁμιλί-α, ας (ἡ). || 6 *Les lettres elles-mêmes*, ἐπιστολ-αί, ῶν (αἱ).

Correspondant, ante, adj., κατάλληλ-ος, ος, ον; σύμφων-ος, ος, ον. Correspondant, ante, n. m. et f. 1 *Qui correspond par lettres*, δι' ἐπιστολῶν ὁμιλ-ῶν, οῦσα (ὁ, ἡ). || 2 *En relation d'affaires*, συμπραγματευόμεν-ος (ὁ, ἡ). Correspondant, n. m., *représentant de la famille*, ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ); πρόξεν-ος, ου (ὁ).

Correspondre, v. intr. 1 *Être en symétrie*, ἀκολουθ-εῖν, ἀκολουθ-έω, ῶ, fut. ἀκολουθήσ-ω, dat. || 2 *Se rapporter à, être en conformité avec*, συμφων-εῖν, συμφων-έω, ῶ, fut. συμφωνήσ-ω, dat. || 3 *Être en regard*, ἀντικ-εῖσθαι, ἀντίκ-ειμαι, fut. ἀντικείσ-ομαι, dat. || 4 *Entretenir un commerce de lettres*, ἐπιστέλλ-ειν, ἐπιστέλλ-ω, fut. ἐπιστελ-ῶ. — ***se Correspondre***, v. pr. 1 *Avoir de la symétrie l'un avec l'autre*, ἀλλήλ-οις, αις, οις συναρμόττ-ειν, συναρμόττ-ω, fut. συναρμόσ-ω. || 2 *Communiquer*, en parlant des choses, ἀλλήλ-ων ἔχ-εσθαι, ἔχ-ομαι, fut. ἕξ-ομαι.

Corridor, n. m., μεσαύλι-ον, ου (τό); παστάς, παστάδ-ος (ἡ).

Corriger, v. tr. 1 *Redresser les défauts*, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc. || 2 *Tempérer, adoucir*, ἀκ-εῖσθαι, ἀκ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀκ-έσομαι, acc.; πραΰν-ειν, πραΰν-ω, fut. πραϋν-ῶ, acc. || 3 *Punir, châtier*, κολάζ-ειν, κολάζ-ω, fut. κολάσ-ω, acc. — ***se Corriger***, v. pr., *devenir sage*, σωφρον-εῖν, σωφρον-έω, ῶ, fut. σωφρονήσ-ω. — ***Corrigé, ée***, part. passé et adj., διόρθωτ-ος, ος, ον. Le corrigé, en parlant d'un devoir, διόρθωμα, διορθώματ-ος (τό).

Corrigible, adj., εὐδιόρθωτ-ος, ος, ον.

Corroborant, ante, ou **Corroboratif, ive**, adj., ῥωστικ-ός, ή, όν. Corroboratif, n. m., ἀναληπτικ-όν, οῦ (τό).

Corroboration, n. f., ἐπίρρωσ-ις, εως (ἡ).

Corroborer, v. tr., ἐπιρρωννύναι, ἐπιρρώννυμι, fut. ἐπιρρώσ-ω, acc.

Corrodant, ante, adj., ἀναβρωτικ-ός, ή, όν.

Corroder, v. tr., ἀναϐιϐρώσκ-ειν, ἀναϐιϐρώσκ-ω, fut. ἀναϐρώσ-ομαι, acc.
Corrompre, v. tr. 1 Au propre et au figuré, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ. || 2 *Séduire par des présents*, δωροδοκ-εῖν, δωροδοκ-έω, ῶ, fut. δωροδοκήσ-ω, acc. — ***se Corrompre,*** v. pr. 1 En parlant des personnes, διαφθείρ-εσθαι, διαφθείρ-ομαι, fut. διαφθαρήσ-ομαι. || 2 En parlant des choses, φθίν-ειν, φθίν-ω, fut. inusité. — ***Corrompu, ue,*** part. passé et adj. 1 *Vicié, altéré,* φθαρτ-ός, ή, όν. || 2 *Dépravé,* πονηρ-ός, ά, όν. || 3 En parlant d'un juge qui a reçu de l'argent, δωροδόκ-ος, ος, ον. || 4 En parlant d'un texte, νόθ-ος, η ou ος, ον.
Corrosif, ive, adj., ἀναϐρωτικ-ός, ή, όν; καυστικ-ός, ή, όν.
Corrosion, n. f., ἀνάϐρωσ-ις, εως (ἡ).
Corroyer, v. tr., δεψ-εῖν, δεψ-έω, ῶ, fut. δεψήσ-ω, acc.
Corroyeur, n. m., σκυτοδεψ-ός, οῦ (ὁ).
Corrupteur, n. m., διαφθορ-εύς, έως (ὁ). Corruptrice, n. f., διαφθείρ-ουσα, ης (ἡ). Pris adjectivement, φθαρτικ-ός, ή, όν.
Corruptibilité, n. f., φθαρτ-όν, οῦ (τό).
Corruptible, adj. 1 *Sujet à la corruption,* εὔφθαρτ-ος, η, ον. || 2 *Facile à séduire,* δωροδόκ-ος, ος, ον.
Corruption, n. f. 1 *Décomposition,* φθορ-ά, ᾶς (ἡ); σηπεδ-ών, όνος (ἡ). || 2 *Dépravation, altération,* au propre et au figuré, διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Séduction à l'aide de présents,* δωροδοκί-α, ας (ἡ).
Corsage, n. m., θώραξ, θώρακ-ος (ὁ).
Corsaire, n. m. 1 *Navire qui fait la course,* ληστικ-ὴ ναῦς, ν-εώς (ἡ). || 2 *Commandant d'un navire armé en course,* λῃστ-ής, οῦ (ὁ). || 3 *Homme dur, impitoyable,* σκληρ-ὸς ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Corset, n. m., θωράκι-ον, ου (τό).
Cortége, n. m., πομπ-ή, ῆς (ἡ).
Cortical, ale, adj., *qui appartient à l'écorce,* φλοιώδ-ης, ης, ες.
Corvéable, adj., *sujet à la corvée,* ἀγγαρείᾳ ὑποκείμεν-ος, η, ον.
Corvée, n. f., *tâche imposée,* ἀγγαρεί-α, ας (ἡ).
Corvette, n. f., ταχύπλ-ους ναῦς, ν-εώς (ἡ); les deux mots se déclinent; πολεμικ-ὸν πλοῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Corybante, n. m., κορύϐας, κορύϐαντ-ος (ὁ). Au fém., κορυϐαντ-ίς, ίδος (ἡ).
Coryphée, n. m., κορυφαῖ-ος, ου (ὁ).
Cosmétique, adj., κοσμητικ-ός, ή, όν.
Cosmogonie, n. f., κοσμογονί-α, ας (ἡ).
Cosmographe, n. m., κοσμογράφ-ος, ου (ὁ).
Cosmographie, n. f., κοσμογραφί-α, ας (ἡ).
Cosmographique, adj., ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὴν κοσμογραφίαν. L'article se décline.
Cosmologie, n. f., κοσμολογί-α, ας (ἡ).
Cosmologique, ad., κοσμολογικ-ός, ή, όν.
Cosmopolite, n. m., κοσμοπολίτ-ης, ου (ὁ).
Cosse, n. f., λοϐ-ός, οῦ (ὁ).
Cossu, ue, adj. 1 *Qui a beaucoup de cosses,* πολύλοϐ-ος, ος, ον. || 2 Au figuré et populaire, *riche, opulent,* εὔπορ-ος, ος, ον; πλούσι-ος, α, ον.
Costal, ale, adj., ἐπίπλευρ-ος, ος, ον.
Costume, n m. 1 *Habillement,* στολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Coutumes, mœurs,* τρόπ-οι, ων (οἱ).
Costumer, v. tr., στολίζ-ειν, στολίζ-ω, fut. στολίσ-ω, acc. — ***se Costumer,*** v. pr., σχηματίζ-ειν, σχηματίζ-ω, fut. σχηματίσ-ω, acc.
Costumier, n. m., στολιστ-ής, οῦ (ὁ).
Cote, n, f. 1 *Indication, marque des objets,* σῆμα, σήματ-ος (τό); ἀριθμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Taux des valeurs publiques,* σημείωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Part que chacun doit payer,* συμϐολ-ή, ῆς (ἡ). Cote des impositions, σύνταγμα, συντάγματ-ος (τό). Cote mal taillée, *compte approximatif,* ὁλοσχέρει-α, ας (ἡ).
Côte, n. f. 1 *Os du corps,* πλευρ-ά, ᾶς (ἡ). Côte à côte, παρ' ἀλλήλοις. || 2 Au pluriel, *flancs d'un vaisseau, etc.,* ἐγκοίλι-α, ων (τά). || 3 *Penchant d'une montagne,* κρημν-ός, οῦ (ὁ). A mi-côte, ἐν μέσῳ τῆς ὀφρύος || 4 *Colline,* λόφ-ος, ου (ὁ). || 5 *Rivage,* αἰγιαλ-ός, οῦ (ὁ). Gardes-côtes, ἀκταίωρ-οι, ων (οἱ).
Côté, n. m. 1 *Flanc des animaux,* πλευρ-όν, ου (τό). Point de côté, πλευρᾶς πόν-ος, ου (ὁ). A côté de, παρά, dat. || 2 *Endroit, partie,* μέρ-ος, ους (τό). Du côté droit, ἀπὸ τῆς δεξιᾶς, ἐπὶ δεξιά; on dit aussi ἐπὶ δόρυ, littéralement, du côté de la lance. Du côté gauche, ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς, ἐπ' ἀριστερά; on dit aussi, ἐπ' ἀσπίδα, littéralement, du côté du bouclier. Du côté opposé, ἐκ τοῦ ἐναντίου. D'un côté... de l'autre, μέν... δέ.... après un mot. De quel côté? ποῦ; ποῖ; πόθεν; πῇ; suivant qu'on veut exprimer les rapports correspondant en latin, dans l'ordre du grec, aux questions *ubi, quo, unde, qua.* De tous côtés, δεῦρο κἀκεῖσε, πάντοσε. D'un autre côté, ἄλλοθι (*ubi*), ἄλλοσε (*quo*), ἄλλοθεν (*unde*), ἄλλῃ (*qua*). D'aucun côté, οὐδαμόθεν. De côté et d'autre, ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ. Les uns d'un côté, les autres de l'autre, ἄλλοι ἄλλῃ. De mon côté, τὸ πρὸς ἐμέ. De votre côté, τὸ καθ' ὑμᾶς. Avoir son bon et son mauvais côté, τὰ μὲν καλῶς, τὰ δὲ κακῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. De côté, *obliquement,* πλαγίως. Qui est de côté, *oblique,* πλάγι-ος, ος ou α, ον. De côté, *à part,* χωρίς. Mettre de côté, χωρίζ-ειν, χωρίζ-ω, fut. χωρίσ-ω, acc. Laisser de côté, *négliger,* ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, acc.
Coteau, n. m., βουν-ός, οῦ (ὁ).
Côtelette, n. f., πλευρί-ον, ου (τό).
Coter, v. tr., σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc.
Coterie, n. f., ἑταιρεί-α, ας (ἡ).
Cothurne, n. m., κόθορν-ος, ου (ὁ).
Côtier, ière, adj. 1 *Qui connaît les côtes,* τῆς ἀκτῆς ou τῆς παραλίας ἔμπειρ-ος, ος, ον

|| 2 *Qui longe les côtes*, παράπλ-οος, ους, οος, ους, οον, ουν.

Cotillon, n. m., χιτώνι-ον, ου (τό).

Cotisation, n. f., ἔραν-ος, ου (ὁ).

se Cotiser, v. pr., ἐρανίζ-ειν, ἐρανίζ-ω, fut. ἐρανίσ-ω, acc.

Coton, n. m., γναφάλι-ον, ου (τό).

Cotonneux, euse, adj., γναφαλώδ-ης, ης, ες.

Cotonnier, n. m., ἐριόξυλ-ον, ου (τό).

Côtoyer, v. tr. 1 *Marcher à côté*, ἀνακολουθ-εῖν, ἀνακολουθ-έω, ῶ, fut. ἀνακολουθήσ-ω, dat. || 2 *Longer la côte*, παραπλ-εῖν, παραπλέ-ω, fut. παραπλεύσ-ομαι, acc. || 3 *Aller le long de*, παραλέγ-εσθαι, παραλέγ-ομαι, fut. παραλέξ-ομαι, acc.

Cotret, n. m., φρύγαν-ον, ου (τό).

Cotte, n. f., *jupon*, χιτώνι-ον, ου (τό). Cotte de mailles, χαλκ-οῦς χιτ-ών, ῶνος (ὁ). Les deux mots se déclinent. Cotte d'armes, χλαμ-ύς, ύδος (ἡ).

Cotyle, n. f., *mesure grecque de la valeur de vingt-sept centilitres*, κοτύλ-η, ης (ἡ).

Cou ou **Col**, par euphonie, n. m., τράχηλ-ος, ου (ὁ).

Couard, arde, adj., *lâche*, δειλ-ός, ή, όν.

Couardise, n. f., δειλί-α, ας (ἡ).

Couchant, adj. m., *qui se couche*. 1 En parlant d'un chien, πλάγι-ος, ος ou α, ον. Faire le chien couchant, *l'obséquieux*, σκυλακώδης εἶναι, εἰμί, ἔσ-ομαι. || En parlant du soleil, d'un astre, δυόμεν-ος, η, ον.

Couchant, n. m., *l'occident*, δύσ-ις, εως (ἡ).

Couche, n. f. 1 *Lit*, κοίτ-η, ης (ἡ); κλίν-η, ης (ἡ). || 2 *Accouchement*, λοχεί-α, ας (ἡ); τόκ-ος, ου (ὁ). || 3 *Lange*, σπάργαν-ον, ου (τό). || 4 *Planche de terreau*, κεκοπρισμέν-ον ὄρυγμα, ὀρύγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 5 *État des choses disposées par lit*, στρῶσ-ις, εως (ἡ). || 6 *Enduit*, χρίσμα, χρίσματ-ος (τό).

Couchée, n. f. 1 *Halte pour coucher*, καταγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Lieu où l'on couche*, καταγώγι-ον, ου (τό).

Coucher, v. tr., *étendre dans un lit ou par terre*, κατακλίν-ειν, κατακλίν-ω, fut. κατακλιν-ῶ, acc. Coucher par écrit, ἀναγράφ-ειν, ἀναγράφ-ω, fut. ἀναγράψ-ω, acc. Coucher en joue, στοχάζ-εσθαι, στοχάζ-ομαι, fut. στοχάσ-ομαι, acc. || Verbe intr., *passer la nuit quelque part*, νυκτερεύ-ειν, νυκτερεύ-ω, fut. νυκτερεύσ-ω. Être couché, κατακεῖσθαι, κατάκ-ειμαι, fut. κατακείσ-ομαι. — ***se Coucher.*** 1 En parlant des personnes, κατακλίν-εσθαι, κατακλίν-ομαι, fut. κατακλιν-οῦμαι ou κατακλιθήσ-ομαι. || 2 En parlant des astres, δύν-ειν, δύν-ω, fut. δύσ-ομαι.

Coucher, n. m. 1 En parlant de l'homme et des animaux, κατάκλισ-ις, εως (ἡ). || En parlant des astres, δύσ-ις, εως (ἡ).

Couchette, n. f., κοιτίδι-ον, ου (τό).

Coucheur, euse, adj., σύνευν-ος, ος, ον. Mauvais coucheur, mauvaise coucheuse, δύσκολ-ος, ος, ον.

Coucou, n. m., κόκκυξ, κόκκυγ-ος (ὁ).

Coude, n. m., dans toutes les acceptions, ἀγκ-ών, ῶνος (ὁ).

Coudée, n. f., πῆχ-υς, εως (ὁ).

Cou-de-pied, n. m., τὸ ἄνω τοῦ ποδός Le premier article se décline.

Couder, v. tr., *plier en forme de coude*, κάμπτ-ειν, κάμπτ-ω, fut. κάμψ-ω, acc.

Coudoyer, v. tr., κυβιτίζ-ειν, κυβιτίζ-ω, fut. κυβιτίσ-ω, acc.

Coudraie ou **Coudrette**, n. f., *lieu planté de coudriers*, λεπτοκάρυ-ον, ου (τό).

Coudre, v. tr., ῥάπτ-ειν, ῥάπτ-ω, fut. ῥάψ-ω, acc. — ***Cousu, ue***, part. passé et adj., ῥαπτ-ός, ή, όν. Cousu d'or, ὁλόχρυσ-ος, ος, ον.

Coudrier, n. m., λεπτοκάρυ-ον, ου (τό).

Couenne, n. f., φορίν-η, ης (ἡ).

Couenneux, euse, adj., φορινώδ-ης, ης, ες.

Coulage, n. m., διαῤῥο-ή, ῆς (ἡ).

Coulamment, adv., ὑγρῶς, εὐτρόχως.

Coulant, ante, adj. 1 *Fluide qui glisse*, εὔρ-οος, ους, οος, ους, οον, ουν; ὑγρ-ός, ά, όν. Nœud coulant, βρόχ-ος, ου (ὁ). || 2 *Aisé, naturel*, en parlant du style, ὑγρ-ός, ά, όν; μαλακ-ός, ή, όν; εὔρυθμ-ος, ος, ον. || 3 *Facile, accommodant*, εὔκολ-ος, ος, ον.

Couler, v. intr., 1 *Suivre la pente*, en parlant d'un fleuve, ῥ-εῖν, ῥέ-ω, fut. ῥεύσ-ω ou ῥεύσ-ομαι. || 2 *Passer rapidement*, φεύγ-ειν, φεύγ-ω, fut. φεύξ-ομαι; οἴχ-εσθαι, οἴχ-ομαι, fut. οἰχήσ-ομαι. || 3 *Laisser échapper*, en parlant d'un vase, στάζ-ειν, στάζ-ω, fut. στάξ-ω. || 4 *Se dessécher*, en parlant de la vigne, ἀποῤῥ-εῖν, ἀποῤῥ-έω, fut. ἀποῤῥεύσ-ω. Couler bas, *s'enfoncer*, καταδύ-εσθαι, καταδύ-ομαι, fut. καταδύσ-ομαι. Couler à fond, ἔῤῥ-ειν, ἔῤῥ-ω, fut. ἐῤῥήσ-ω. || Verbe tr. 1 *Faire passer par une couloire*, διυλίζ-ειν, διυλίζ-ω, fut. διυλίσ-ω, acc. || 2 *Jeter dans un moule*, χωνεύ-ειν, χωνεύ-ω, fut. χωνεύσ-ω. || 3 *Glisser furtivement*, παρεμβάλλ-ειν, παρεμβάλλ-ω, fut. παρεμβαλ-ῶ, acc. || 4 *Passer*, διάγ-ειν, διάγ-ω, fut. διάξ-ω. Couler bas, couler à fond, *submerger*, καταβυθίζ-ειν, καταβυθίζ-ω, fut. καταβυθίσ-ω, acc. Couler à fond un sujet, *l'approfondir*, διακριβ-οῦν, διακριβ-όω, ῶ, fut. διακριβώσ-ω, acc. — ***se Couler.*** 1 *Se glisser*, εἰσδύ-εσθαι, εἰσδύ-ομαι, fut. εἰσδύσ-ομαι. || 2 *Se perdre*, ὄλλ-υσθαι, ὄλλ-υμαι, fut. ὀλέσ-ομαι et ὀλ-οῦμαι. Il s'est coulé, ἀπόλωλε. — ***Coulé, ée***, part. passé et adj. 1 *Jeté en moule*, χυτ-ός, ή, όν. || 2 *Perdu*, φροῦδ-ος, ος, ον.

Couleur, n. f. 1 *Impression variée de la lumière*, χρό-α, ας (ἡ). || 2 *Coloris*, χρῶμ-α, χρώματ-ος (τό). || 3 *Teint du visage*, χροι-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Préparation pour la peinture*, φάρμακ-ον, ου (τό). || 5 *Éclat du style*, εἶδ-ος, εος, ους (τό); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 6 *Caractère particulier de*

certaines choses, ἴδι-ον, ου (τό). || 7 *Caractère propre à telle ou telle opinion*, φύσ-ις, εως (ἡ). || 8 *Prétexte, apparence*, πρόφασ-ις, εως (ἡ). || 9 *Drapeau*, σημεῖ-ον, ου (τό).

Couleuvre, n. f., ὄφ-ις, εως (ὁ).

Couleuvrée, n. f., *plante*, βρυωνί-α, ας (ἡ).

Coulis, n. m., *potage*, ζωμ-ός, οῦ (ἡ).

Coulis, adj., usité dans cette locution : Vent coulis, παρεισδυόμεν-ος ἄνεμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. πνευμάτι-ον, ου (τό).

Coulisse, n. f. 1 *Rainure*, γίγγλυμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Entrée de la scène*, παρασκήνι-ον, ου (τό). || 3 *Corde, ruban, pour fermer et pour ouvrir un filet, une bourse, etc.*, περίδρομ-ος, ου (ὁ).

Couloir, n. m. 1 *Passage*, δίοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Vase pour couler la liqueur*, ἠθμ-ός, οῦ (ὁ).

Couloire, n. f., *vase pour couler*, ἠθμ-ός, οῦ (ὁ).

Coulure, n. f., *sécheresse de la vigne*, ῥοάς, άδος (ἡ).

Coup, n. m. 1 *Choc, heurt*, πληγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Blessure*, τραῦμα, τραύματ-ος (τό). Coup mortel, καιρί-α πληγ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Coup de grâce, τελευταί-α πληγ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Coup de fouet, μάστιξ, μάστιγ-ος (ἡ). Coup de poing, κόνδυλ-ος, ου (ὁ). Coup de pied, λακτισμ-ός, οῦ (ὁ). Coup de dent, δῆγμα, δήγματ-ος (τό). Au figuré, δῆξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Atteinte, attaque imprévue*, βολ-ή, ῆς (ἡ) Coup de vent, ἄελλ-α, ης (ἡ). Coup de mer, κλύδ-ων, ωνος (ὁ). Coup de soleil, ἀκτινοβολί-α, ας (ἡ). Coup de foudre, κεραυνοβολί-α, ας (ἡ). Coup de sang, ἀποπληξί-α, ας (ἡ). || 4 *Événement, chance*, τύχ-η, ης (ἡ). Coup de filet, βόλ-ος, ου (ὁ). Coup de dés, κύβ-ος, ου (ὁ). || 5 *Action rapide d'un organe, d'un instrument, etc.*, ῥιπ-ή, ῆς (ἡ). Coup d'œil, βλέμμα, βλέμματος (τό). Coup de pinceau, de plume, γραμμή, ῆς (ἡ). Coup de chapeau, προςαγόρευσ-ις, εως (ἡ). || 6 *But*, σκοπ-ός, οῦ (ὁ); στόχασμα, στοχάσματ-ος (τό). | 7 *Bruit, éclat*, κτύπος, ου (ὁ). || 8 *Action*, ἔργ-ον, ου (τό); πρᾶξις, εως (ἡ). Coup de maître, τέχνημα, τεχνήματ-ος (τό). Coup d'essai, πεῖρ-α, ας (ἡ). Coup de main, τόλμημα, τολμήματ-ος (τό). || 9 *Changement soudain*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ). Coup d'État, κύρι-ον ψήφισμα, ψηφίσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Coup de théâtre, περιπέτει-α, ας (ἡ); καταστροφ-ή, ῆς (ἡ). || 10 *Quantité, mesure*, μέτρ-ον, ου (τό). N'est guère usité en français que dans ces locutions : Coup de vin, οἴνου κύαθ-ος, ου (ὁ). A petits coups, ὀλίγον. A grands coups, d'un seul coup, ἀμυστί. || 11 *Fois*, φορ-ά, ᾶς (ἡ). Un, deux, trois coups, ἅπαξ, δίς, τρίς. A tous coups, ἑκάστοτε. A ce coup, νῦν δή. Pour le coup, νῦν μέν Encore un coup, αὖθις, πάλιν. Tout d'un coup, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ. Locutions diverses: Tout à coup, ἐξαίφνης, ἄφνω. Qui arrive tout à coup, αἰφνίδι-ος, ος, ον. A coup sûr. 1 *Assurément*, ἀμέλει. || 2 *Sans risque*, ἀκινδύνως. Coup sur coup, συχνῶς, πυκνῶς ou συχν-ός, ή, όν, que l'on fait accorder avec le nom. Après coup, ὕστερον ou ὕστερ-ος, α, ον, que l'on fait accorder avec le nom.

Coupable, adj., αἴτι-ος, α, ον. Se rendre coupable, ἀδικ-εῖν, ἀδικ-έω, ῶ, fut. ἀδικήσ-ω. Coupable, n. m., αἴτι-ος, ου (ὁ). Coupable, n. f., αἰτί-α, ας (ἡ).

Coupant, ante, adj., τομ-ός, ή, όν.

Coupe, n. f. 1 *Action de couper*, τομ-ή, ῆς (ἡ); τμῆσ-ις, εως (ἡ). En parlant des bois, des forêts, ὑλοτομί-α, ας (ἡ). || 2 *Vase*, φιάλη, ης (ἡ); κύπελλ-ον, ου (τό).

Coupe-gorge, n. m., ἀνδροκτονεῖ-ον, ου (τό).

Coupe-jarret, n. m., φον-εύς, έως (ὁ).

Couper, v. tr. 1 *Trancher*, τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ; κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω, acc. || 2 *Séparer, diviser*, σχίζ-ειν, σχίζ-ω, fut. σχίσ-ω, acc. || 3 *Mélanger*, en parlant des liquides, κεραννύναι, κεράννυμι, fut. κεράσ-ω, acc. || Verbe intr., *être tranchant*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. — ***se Couper***, v. pr., *se contredire*, ἑαυτῷ περιπίπτ-ειν, περιπίπτ-ω, fut. περιπεσ-οῦμαι. — ***Coupé, ée***, part. passé et adj., en parlant des liquides, μικτ-ός, ή, όν.

Couperet, n. m., κοπ-ίς, ίδος (ἡ).

Couperose, n. f. 1 *Sulfate*, χάλκανθ-ον, ου (τό). || 2 *Rougeur au visage*, φλόγωσ-ις, εως (ἡ); φλύκταιν-α, ης (ἡ).

Couperosé, ée, adj., φλυκταινώδ-ης, ης, ες.

Coupeur, n. m., τομ-εύς, έως (ὁ). Coupeuse, n. f., τέμνουσ-α, ης (ἡ). Coupeur de bourses, *voleur*, βαλαντιοτόμ-ος, ου (ὁ).

Couple, n. m. et f., ζεῦγ-ος, ους (τό).

Coupler, v. tr., *attacher par deux*, ζευγνύναι, ζεύγνυμι, fut. ζεύξ-ω, acc.

Couplet, n. m. 1 *Stance*, στροφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Chanson*, ᾀσμάτι-ον, ου (τό).

Coupole, n. f., θόλ-ος, ου (ὁ).

Coupon, n. m., ἀπόκομμα, ἀποκόμματ-ος (τό).

Coupure, n. f., τομ-ή, ῆς (ἡ); ἀποτομ-ή, ῆς (ἡ).

Cour, n. f. 1 *Espace découvert entre des bâtiments*, αὐλ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Résidence d'un souverain*, βασιλεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Entourage des grands*, αὐλικ-οί, ῶν (οἱ). || 4 *Respect, assiduités*, θεραπεί-α, ας (ἡ). || 5 *Tribunal*, δικαστήρι-ον, ου (τό).

Courage, n. m. 1 *Valeur*, ἀνδρεί-α, ας (ἡ); ἀρετ-ή, ῆς (ἡ); θυμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Force d'âme*, φρόνημα, φρονήματ-ος (τό). || 3 *Confiance*, θάρσ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Constance*, καρτερί-α, ας (ἡ). Allons, courage! ἄγε δή! Au pluriel, ἄγετε δή.

Courageusement, adv., ἀνδρείως, καρτερικῶς.

Courageux, euse, adj., ἀνδρεῖ-ος, α, ον (comp. ἀνδρει-ότερος, sup. ἀνδρει-ότατος).

Couramment, adv., εὐπετῶς, τροχαλῶς.

Courant, ante, adj. 1 *Qui court,* δρομαῖ-ος, α, ον. || 2 *Qui coule,* ῥέ-ων, ουσα, ον. || 3 *Actuel,* παρ-ών, οῦσα, όν. || 4 *Qui a cours,* νενομισμέν-ος, η, ον.

Courant, n. m. 1 *Fil de l'eau,* ῥ-οῦς, οῦ (ὁ); ῥεῖθρ-ον, ου (τό). || 2 *Coutume,* συνήθ-ες, εος, ους (τό). Le courant des affaires, πρόχειρ-α, ων (τά). Être au courant, *connaître,* ἔμπειρ-ος, ος, ον εἶναι, εἰμί, ἔσ-ομαι, gén. Mettre au courant, ἔμπειρον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc.

Courbatu, ue, adj., κατάπον-ος, ος, ον; καμ-ών, οῦσα, όν.

Courbature, n. f., κόπ-ος, ου (ὁ).

Courbe, adj., καμπύλ-ος, η, ον; ἀγκύλ-ος, η, ον.

Courbe, n. f. 1 *Ligne courbe,* καμπύλ-η γραμμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Pièce de charpente,* καμπύλ-ον ξύλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Courber, v. tr., κάμπτ-ειν, κάμπτ-ω, fut. κάμψ-ω, acc. — ***se Courber.*** v. pr., κύπτ-ειν, κύπτ-ω, fut. κύψ-ω; βρίθ-ειν, βρίθ-ω, fut. βρίσ-ω. — ***Courbé, ée,*** part. passé et adj., καμπτ-ός, ή, όν.

Courbette, n. f. 1 *Mouvement incliné du cheval,* σκίρτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Politesses obséquieuses,* ὑπόπτωσ-ις, εως (ἡ).

Courbure, n. f., καμπ-ή, ῆς (ἡ).

Coureur, n. m. 1 *Léger à la course,* δρομεύς, έως (ὁ). || 2 *Vagabond,* πλάνης, πλάνητ-ος (ὁ). || 3 *Éclaireur d'armée,* κατάσκοπ-ος, ου (ὁ). || 4 *Valet de pied,* ἡμεροδρόμ-ος, ου (ὁ). || 5 *Cheval de selle vite à la course,* κέλης, κέλητ-ος (ὁ).

Courge, n. f., κολοκύνθ-η, ης (ἡ).

Courir, v. intr. 1 *Aller vite,* τρέχ-ειν, τρέχ-ω, fut. θρέξ-ομαι ou δραμ-οῦμαι; θ-εῖν, θέ-ω, fut. θεύσ-ομαι. || 2 *S'écouler,* ἀποῤῥεῖν, ἀποῤῥ-έω, fut. ἀποῤῥεύσ-ω. || 3 *Se répandre,* en parlant d'un bruit, d'une nouvelle, διαθρυλλ-εῖσθαι, διαθρυλλ-έομαι, οῦμαι, fut. διαθρυλληθήσ-ομαι. || Verbe tr. 1 *Poursuivre,* διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ομαι, acc. || 2 *Parcourir,* περιτρέχ-ειν, περιτρέχ-ω, fut. περιδραμ-οῦμαι, acc. Courir un danger, κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. — ***Couru, ue,*** part. passé et adj., *qui est en vogue,* εὐδόκιμ-ος, ος, ον.

Couronne, n. f., στέφαν-ος, ου (ὁ). Couronne de roi, *diadème,* διάδημα, διαδήματ-ος (τό).

Couronnement, n. m. 1 *Action de couronner,* στεφάνωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Faîte d'un édifice,* κορών-η, ης (ἡ). || 3 *Accomplissement,* τελείωσ-ις, εως (ἡ).

Couronner, v. tr. 1 *Orner d'une couronne,* στεφαν-οῦν, στεφαν-όω, ῶ, fut. στεφανώσ-ω, acc. || 2 *Achever,* τελει-οῦν, τελει-όω, ῶ, fut. τελειώσ-ω, acc. || 3 *Environner,* περιστέφ-ειν, περιστέφ-ω, fut. περιστέψ-ω, acc. — ***se Couronner,*** v. pr. 1 *Se dégarnir,* en parlant des arbres, γηράσκ-ειν, γηράσκ-ω, fut. γηράσ-ομαι. || 2 *Tomber sur les genoux,* en parlant des chevaux, γονυπετ-εῖν, γονυπετ-έω, ῶ, fut. γονυπετήσ-ω. — ***Couronné, ée,*** part. passé et adj., στεπτ-ός, ή, όν. Tête couronnée, τύραννος, ου (ὁ). En parlant d'un cheval, γονυαλγ-ής, ής, ές.

Courrier, n. m., ἄγγελ-ος, ου (ὁ). Courrière, n. f., ἄγγελ-ος, ου (ἡ) Courrier, dans le sens particulier de *dépêches,* ἐπιστολ-αί, ῶν (αἱ).

Courroie, n. f., ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ).

Courroucer, v. tr., παροργίζ-ειν, παροργίζ-ω, fut. παροργίσ-ω, acc.

Courroux, n. m., ὀργ-ή, ῆς (ἡ).

Cours, n. m. 1 *Mouvement continu des eaux,* ῥ-οῦς, οῦ (ὁ). Cours d'eau, ῥεῖθρ-ον, ου (τό). || 2 *Révolution des astres,* περιστροφ-ή, ῆς (ἡ); περιφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Étendue en longueur,* μῆκ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Étendue en durée,* χρόν-ος, ου (ὁ). || 5 *Suite des faits, des affaires,* φορ-ά, ᾶς (ἡ); διεξαγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Valeur consentie de la monnaie, d'une expression,* τιμ-ή, ῆς (ἡ); νόμισμα, νομίσματ-ος (τό); δύναμ-ις, εως (ἡ). || 7 *Instruction régulière,* παιδεί-α, ας (ἡ). || 8 *Promenade,* δρόμ-ος, ου (ὁ).

Course, n. f. 1 *Action de courir,* δρόμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Voyage,* ὁδοιπορί-α, ας (ἡ). || *Incursion,* εἰσβολ-ή, ῆς (ἡ).

Coursier, n. m., ἵππ-ος, ου (ὁ).

Court, courte, adj., βραχ-ύς, εῖα, ύ (comp βραχ-ύτερος et βραχ-ίων, sup. βραχ-ύτατος et βράχ-ιστος). || Court, adv., βραχέως. Couper court, ἀποκόπτ-ειν, ἀποκόπτ-ω, fut. ἀποκόψ-ω, acc. Demeurer court, ἀποσιωπ-ᾶν, ἀποσιωπ-άω, ῶ, fut. ἀποσιωπήσ-ω Tenir quelqu'un de court, *lui serrer la bride* τὴν ἡνίαν ἐπέχ-ειν, ἐπέχ-ω, fut. ἐφέξ-ω, dat

Courtage, n. m., *entremise du courtier,* πραγματεί-α, ας (ἡ); προξενί-α, ας (ἡ).

Courtaud, aude, adj. 1 *De taille ramassée,* ἀνάκωλ-ος, ος, ον. || 2 *Qui a les oreilles et la queue coupées,* en parlant d'un chien, d'un cheval, κόλουρ-ος, ος, ον. Courtaud, n. m., *garçon de boutique,* καπήλῳ ὑπουργ-ός, οῦ (ὁ).

Court-bouillon, n. m., ἡδυσμάτι-ον, ου (τό).

Courte-haleine, n. f., *asthme,* ἆσθμα, ἄσθματ-ος (τό).

Courte-pointe, n. f., στρωμν-ή, ῆς (ἡ).

Courtier, n. m., ἀγοραστ-ής, οῦ (ὁ). En mauvaise part, προξενητ-ής, οῦ (ὁ).

Courtilière, n. f., *insecte,* βούπρηστ-ις, εως (ἡ).

Courtine, n. f. 1 *Rideau,* κωνωπεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Mur entre deux bastions,* τεῖχ-ος, εος, ους (τό).

Courtisan, n. m., αὐλικ-ός, οῦ (ὁ). Dans le sens de *flatteur,* κόλαξ, κόλακ-ος (ὁ).

Courtisane, n. f., ἑταίρ-α, ας (ἡ).

Courtiser, v. tr., θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc.

Courtois, oise, adj., φιλόφρ-ων, ων, ον.

Courtoisement, adv., φιλοφρόνως.

Courtoisie, n. f., φιλοφροσύν-η, ης (ἡ).

Court-vêtu, ue, adj., ἀνεσταλμέν-ος, η, ον.

Cousin, n. m. 1 *Parent,* συγγεν-ής, οῦς (ὁ).

Cousin germain, ἀνεψι-ός, οῦ (ὁ). Cousine germaine, ἀνεψι-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Mouche,* κώνωψ, κώνωπ-ος (ὁ et ἡ).
Cousinage, n. m., ἀνεψιότης, ἀνεψιότητ-ος (ἡ).
Coussin, n. m., στρῶμα, στρώματ-ος (τό).
Coussinet, n. m., στρωμάτι-ον, ου (τό).
Coût, n. m., *ce que coûte une chose,* τιμ-ή, ῆς (ἡ).
Coûtant, adj., usité dans la locution *prix coûtant,* τιμ-ή, ῆς (ἡ).
Couteau, n. m., κοπ-ίς, ίδος (ἡ). Couteau pour égorger les victimes, σφαγ-ίς, ίδος (ἡ). Couteau-poignard, ξιφίδι-ον, ου (τό). Coup de couteau, πληγ-ή, ῆς (ἡ).
Coutelas, n. m., μάχαιρ-α, ας (ἡ).
Coutelier, n. m., μαχαιροποι-ός, οῦ (ὁ). Coutelière, n. f., μαχαίρας πωλοῦσ-α, ης (ἡ).
Coutellerie, n. f. 1 *Fabrique et magasin de couteaux,* μαχαιροπώλι-ον, ου (τό). || 2 *Métier de coutelier,* μαχαιροποιοῦ τέχν-η, ης (ἡ). || 3 *Ouvrages des couteliers,* μαχαιροποιῶν ἔργ-α, ων (τά).
Coûter, v. intr. 1 *Se vendre ou être acheté à un certain prix,* ὤνι-ος, α, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, avec le gén. Qui coûte cher, τίμι-ος, α, ον. Qui coûte peu, εὔων-ος, ος, ον. Qui ne coûte rien, προίκι-ος, ος ou α, ον. || 2 *Être cause,* αἴτι-ος, α, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, avec le gén.
Coûteux, euse, adj., δαπανηρ-ός, ά, όν.
Coutil, n. m., *étoffe,* τρίμιτ-ος, ου (ὁ).
Coutre, n. m., *soc de la charrue,* ὕνν-ις, εως (ἡ).
Coutume, n. f., ἔθ-ος, ους (τό); τρόπ-ος, ου (ὁ). Avoir coutume, εἰωθέναι, εἴωθ-α, parfait d'ἔθω inusité. Passé en coutume, ἔθιμ-ος, ος, ον. Consacré par la coutume, νόμιμ-ος, ος ou η, ον. Suivant la coutume, κατὰ τὸ ἔθος.
Coutumier, ère, adj., συνήθ-ης, ης, ες.
Couture, n. f. 1 *Action de coudre ou endroit cousu,* ῥαφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Cicatrice,* οὐλ-ή, ῆς (ἡ). A plate couture, κατὰ κράτος.
Couturé, ée, adj., οὐλώδ-ης, ης, ες.
Couturière, n. f., ῥάπτρι-α, ας (ἡ).
Couvée, n. f. 1 *Ponte,* ᾠ-ά, ῶν (τά). || 2 *Nid et petits,* νεοσσι-ά, ᾶς (ἡ).
Couvent, n. m., κοινόβι-ον, ου (τό).
Couver, v. tr., ἐπωάζ-ειν, ἐπωάζ-ω, fut. ἐπωάσ-ω, acc. Couver des yeux, *regarder avec convoitise,* ἐποφθαλμ-εῖν, ἐποφθαλμ-έω, ῶ, fut. ἐποφθαλμήσ-ω, dat. || 2 *Cacher, méditer sourdement,* ἐπικρύπτ-ειν, ἐπικρύπτ-ω, fut. ἐπικρύψ-ω, acc. Couver de mauvais desseins, κακῶς μηχαν-ᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι. || Verbe intr. 1 *Se préparer sourdement,* οἰδαίν-ειν, οἰδαίν-ω, fut. οἰδαν-ῶ. || 2 *Être caché sous,* ὑπολανθάν-ειν, ὑπολανθάν-ω, fut. ὑπολήσ-ομαι, dat.
Couvercle, n. m., πῶμα, πώματ-ος (τό).
Couvert, n. m. 1 *Ce dont on couvre une table à manger,* τραπεζώματ-α, ων (τά). || 2 *La cuiller et la fourchette,* κοχλιάρι-ον, ου (τό) καὶ κρεάγρ-α, ας (ἡ). || 3 *Lieu ombragé,* περισκιασμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Asile, logement,* στέγ-η, ης (ἡ). A couvert. 1 *Sous un toit,* ὑπὸ στέγης. Qui est à couvert, ὑπόστεγ-ος, ος, ον. || 2 *En sûreté,* ἐν ἀσφαλεῖ.
Couverture, n. f. 1 *Ce qui sert à couvrir,* κάλυμμα, καλύμματ-ος (τό). Couverture de lit, στρῶμν-η, ης (ἡ); σισύρ-α, ας (ἡ). || 2 *Prétexte,* σχῆμα, σχήματ-ος (τό).
Couveuse, n. f., *poule qui couve,* ἐπωαστικ-ὴ ὄρν-ις, ιθος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Couvre-chef, n. m., κεφαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Couvre-feu, n. m., *ustensile qui couvre le feu,* πνιγ-εύς, έως (ὁ).
Couvre-pied, n. m., στρωμάτι-ον, ου (τό).
Couvreur, n. m., στεγαστ-ής, οῦ (ὁ).
Couvrir, v. tr. 1 *Placer un voile, un vêtement sur un objet,* καλύπτ-ειν, καλύπτ-ω, fut. καλύψ-ω, acc.; σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω, acc. || 2 *Mettre un couvercle,* πωμάζ-ειν, πωμάζ-ω, fut. πωμάσ-ω, acc. || 3 *Enduire d'une couche,* περιχρί-ειν, περιχρί-ω, fut. περιχρίσ-ω, acc. || 4 *Ombrager,* ἐπισκιάζ-ειν, ἐπισκιάζ-ω, fut. ἐπισκιάσ-ω, acc. || 5 *Parsemer, joncher, remplir,* στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω, acc 6 *Cacher, dissimuler,* κλέπτ-ειν, κλέπτ-ω, fut. κλέψ-ω, acc. || 7 *Compléter,* par exemple dans la locution : Couvrir les frais, πληροῦν, πληρ-όω, ῶ, fut. πληρώσ-ω, acc. — ***se Couvrir***, v. pr., en parlant du ciel, συννεφ-εῖν, συννεφ-έω, ῶ, fut. συννεφήσ-ω. — ***Couvert, erte***, part. passé et adj. 1 *Caché,* καλυπτ-ός, ή, όν. || 2 *Ombragé,* λάσι-ος, α, ον. || 3 *Obscur, ambigu,* αἰνικτ-ός, ή, όν. || 4 *Nuageux,* νεφώδ-ης, ης, ες. || 5 *Dissimulé,* ὑποκριτικ-ός, ή, όν.
Crabe, n. m., κάραβ-ος, ου (ὁ).
Crachat, n. m. 1 *Salive,* πτύσμα, πτύσματ-ος (τό). || 2 *Insigne d'un grade,* παράσημ-ον, ου (τό).
Crachement, n. m., πτύσ-ις, εως (ἡ).
Cracher, v. tr. et intr., πτύ-ειν, πτύ-ω, fut. πτύσ-ω, acc.; χρέμπτ-εσθαι, χρέμπτ-ομαι, fut. χρέμψ-ομαι.
Cracheur, euse, n. m. et f., πυτίζ-ων, ουσα.
Crachoir, n. m., ψύτταρ-ον, ου (τό).
Crachotement, n. m., πτυαλισμ-ός, οῦ (ὁ).
Crachoter, v. intr., πτυαλίζ-ειν, πτυαλίζ-ω, fut. πτυαλίσ-ω.
Craie, n. f., λευκ-ὴ ou κιμωλί-α γ-ῆ, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Craindre, v. tr., φοβ-εῖσθαι, φοβ-έομαι, οῦμαι, fut. φοβήσ-ομαι, acc.; δεδι-έναι, δέδοικα, fut. δείσ-ομαι. Ce dernier temps est poétique. Se faire craindre, φοβ-εῖν, φοβ-έω, ῶ, fut. φοβήσ-ω, acc. Qui se fait craindre, φοβερ-ός, ά, όν. || Verbe intr., *avoir peur de,* avec l'inf., ou *que ... ne,* avec le subj., φοβ-εῖσθαι, φοβ-έομαι, οῦμαι, fut. φοβήσ-ομαι, inf. ou μή avec le subj. Le verbe se met à l'optatif quand le verbe qui

précède est à un temps passé. Il est à craindre que, φόϐος ou δεός ou κίνδυνός ἐστι μή. Craindre, dans le sens d'*hésiter à*, ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω.

Crainte, n. f., δέ-ος, ους (τό); φόϐ-ος, ου (ὁ). Qui est sans crainte, ἄφοϐ-ος, ος, ον. Sans crainte, ἀφόϐως. Qui inspire la crainte, φοϐερ-ός, ά, όν. Par crainte, φόϐῳ, gén. De crainte que, μή, ἵνα μή.

Craintif, ive, adj., δειλ-ός, ή, όν (comp δειλ-ότερος, sup. δειλ-ότατος).

Craintivement, adv., δειλῶς.

Cramoisi, ie, adj., φοινικ-οῦς, ῆ, οῦν.

Crampe, n. f., σπάσμα, σπάσματ-ος (τό).

Crampon, n. m., πόρπ-η, ης (ἡ); ἄγκιστρ-ον, ου τό).

Cramponner, v. tr., ἀγκιστρ-οῦν, ἀγκιστρ-όω, ῶ, fut. ἀγκιστρώσ-ω, acc. — ***se Cramponner***, v. pr., περιπλέκ-εσθαι, περιπλέκ-ομαι, fut. περιπλέξ-ομαι, dat. — ***Cramponné, ée***, part. passé et adj., ἀγκιστρωτ-ός, ή, όν.

Cran, n. m., ἐγκοπ-ή, ῆς (ἡ); γλυφ-ίς, ίδος (ἡ). Au figuré, τάξ-ις, εως (ἡ).

Crâne, n. m. 1 *Boîte osseuse du cerveau*, κρανί-ον, ου (τό). || 2 *Fanfaron, bravache*, ἀλαζ-ών, όνος (ὁ); θορυϐοποι-ός, οῦ (ὁ).

Crânerie, n. f., ἀλαζονεί-α, ας (ἡ).

Cranologie, n f., *connaissance des protubérances du crâne*, τοῦ κρανίου φυσιολογί-α, ας (ἡ).

Crapaud, n. m., φρῦν-ος, ου (ὁ). Femelle du crapaud, φρύν-η, ης (ἡ).

Crapule, n. f., κραιπάλ-η, ης (ἡ); ἀσωτί-α, ας (ἡ).

Crapuler, v. intr., κραιπαλ-ᾷν, κραιπαλ-άω, ῶ, fut. κραιπαλήσ-ω.

Crapuleux, euse, adj., κραιπαλώδ-ης, ης, ες; ἄσωτ-ος, ος, ον.

Craquement, n. m., δοῦπ-ος, ου ὁ).

Craquer, v. intr. 1 *Faire un bruit sec*, δουπ-εῖν, δουπ-έω, ῶ, fut. δουπήσ-ω. || 2 *Hâbler*, ἀλαζονεύ-εσθαι, ἀλαζονεύ-ομαι, fut. ἀλαζονεύσ-ομαι.

Craqueur, euse, adj., ἀλαζ-ών, όνος (ὁ et ἡ).

Crase, n. f., *contraction de deux ou plusieurs voyelles*, κρᾶσ-ις, εως (ἡ).

Crasse, n. f. 1 *Saleté*, ῥύπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Avarice sordide*, ῥυπαρί-α, ας (ἡ).

Crasse, adj., *épais*, παχ-ύς, εῖα, ύ.

Crasseux, euse, adj., ῥυπαρ-ός, ά, όν.

Cratère, n. m., dans tous les sens, κρατ-ήρ, ῆρος (ὁ).

Cravache, n. f., ἱππικ-ὴ μάστιξ, μάστιγ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Cravate, n. f., περιδέραι-ον, ου (τό).

Crayon, n. m. 1 *Petit morceau de craie ou de métal servant à écrire*, λευκ-ὴ γῆ, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent; μόλυϐδ-ος, ου (ὁ). Crayon à dessiner, γραφεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Ébauche, esquisse*, αὐτοσχεδίασμα, αὐτοσχεδιάσματ-ος (τό).

Crayonner, v. tr. 1 *Écrire au crayon*, μολύϐδ-ῳ γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω, acc. || 2 *Esquisser*, σκιαγραφ-εῖν, σκιαγραφ-έω, ῶ, fut. σκιαγραφήσ-ω, acc.

Créance, n. f. 1 *Croyance*, πίστ-ις, εως (ἡ). 2 *Dette active*, δανεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Titre qui fait foi de la créance*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Créancier, n. m., δανειστ-ής, οῦ (ὁ). Créancière, n. f., δανείσασ-α, ης (ἡ).

Créateur, n. m., κτίστ-ης, ου (ὁ); δημιουργ-ός, οῦ (ὁ); ποιητ-ής, οῦ (ὁ).

Créateur, trice, adj., ποιητικ-ός, ή, όν.

Création, n. f. 1 *Action de créer*, κτίσ-ις, εως (ἡ); γένεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *L'univers*, κόσμ-ος, ου (ὁ), || 3 *Invention*, εὕρημα, εὑρήματ-ος (τό). || 4 *Action de fonder, d'établir*, κατασκευ-ή, ῆς (ἡ); κατάστασ-ις, εως (ἡ).

Créature, n. f. 1 *Ouvrage de Dieu*, κτίσμα, κτίσματ-ος (τό). || 2 *Être*, en général, ὄν, ὄντ-ος (τό). Les créatures, les êtres, ὄντ-α, ων (τά). || 3 *Protégé, client*, πελάτ-ης, ου (ὁ); φίλ-ος, ου (ὁ). || 4 *Celui qui doit sa position à un autre*, ὑπό τινος προηγμέν-ος, ου (ὁ). || 5 *Individu de l'espèce humaine*, ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ); χρῆμα, χρήματ-ος (τό). C'est une bonne créature, ἀγαθόν τι χρῆμα ἀνθρώπου ἐστί. En mauvaise part, en parlant d'une femme, γύναι-ον, ου (τό).

Crécelle, n. f., κρόταλ-ον, ου (τό).

Crécerelle, n. f., *oiseau*, κεγχρ-ίς, ίδος (ἡ).

Crèche, n. f., φάτν-η, ης (ἡ).

Crédence, n. f. 1 *Petite table*, ἄϐαξ, ἄϐακ-ος (ὁ). || 2 *Lieu où l'on serre les provisions*, ταμεῖ-ον, ου (τό).

Crédencier, n. m., *préposé à la garde des provisions*, ταμί-ας, ου (ὁ).

Crédit, n. m. 1 *Confiance qu'on inspire*, πίστ-ις, εως (ἡ). || 2 *Terme accordé pour le payement*, ἀναϐολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Croyance*, πίστ-ις, εως (ἡ). || 4 *Autorité, considération*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό); τιμ-ή, ῆς (ἡ). Avoir du crédit, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω.

Créditer, v. tr., πιστ-οῦν, πιστ-όω, ῶ, fut. πιστώσ-ω, acc.

Crédule, adj., εὐπειθ-ής, ής, ές.

Crédulité, n. f., εὐπείθει-α, ας (ἡ).

Créer, v. tr., ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc.; πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc. Dans le sens spécial d'*établir*, d'*élire*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.

Crémaillère, n. f., κρεμάθρ-α, ας (ἡ). Pendre la crémaillère, *donner un festin de réjouissance*, ἑστι-ᾶν, ἑστι-άω, ῶ, fut. ἑστιάσ-ω.

Crème, n. f. Au propre et au figuré, ἄνθ-ος, εος, ους (τό). Crème fouettée, *discours brillant et sans fond*, κενολογί-α, ας (ἡ).

Crémier, n. m., γαλακτοπώλ-ης, ου (ὁ).

Crément, n. m., αὔξημα, αὐξήματ-ος (τό).

Créneau, n. m., ἔπαλξ-ις, εως (ἡ).

Créneler, v. tr., ἐπάλξεσιν ἐχυρ-οῦν, ἐχυρ-όω, ῶ, fut. ἐχυρώσ-ω, acc. — ***Crénelé, ée***, part. passé et adj., πυργοειδ-ής, ής, ές.

Crénelure, n. f., πύργωμα, πυργώματ-ος (τό).

Créole, n. m. et f., ἀποίκου πατρὸς ὤν, οὖσα, ὄν.

Crêpe, n. m. 1 *Étoffe claire et grippée*, λεπτ-ὸν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Signe de deuil*, πένθιμ-ον κάλυμμα, καλύμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Crêpe, n. f., *pâte cuite à la poêle*, ἀρτολάγαν-ον, ου (τό).

Crêper, v. tr., *rendre crépu*, βοστρυχίζ-ειν, βοστρυχίζ-ω, fut. βοστρυχίσ-ω, acc.

Crépi, n. m., κονίαμα, κονιάματ-ος (τό).

Crépir, v. tr., κονι-ᾶν, κονι-άω, ῶ, fut. κονιάσ-ω, acc. — ***Crépi, ie***, part. passé et adj., κονιατ-ός, ή, όν.

Crépissure, n. f., κονίασ-ις, εως (ἡ).

Crépitation, n. f., *bruit d'un corps qui pétille ou qui se brise*, ψόφ-ος, ου (ὁ).

Crépu, ue, adj., οὖλ-ος, η, ον. Qui a les cheveux crépus, οὐλότριχ-ος, ος, ον.

Crépusculaire, adj., κνεφαῖ-ος, α, ον

Crépuscule, n. m., κνέφας, κνέφα-ος (τό). Crépuscule du matin, ἀμφιλύκ-η, ης (ἡ). Crépuscule du soir, δείλ-η, ης (ἡ).

Cresson, n. m., κάρδαμ-ον, ου (τό).

Crête, n. f., λόφ-ος, ου (ὁ).

Creuser, v. tr. 1 *Rendre creux*, κοιλαίν-ειν, κοιλαίν-ω, fut. κοιλαν-ῶ, acc. || 2 *Rendre profond*, βαθύν-ειν, βαθύν-ω, fut. βαθυν-ῶ, acc. || 3 *Rendre vide*, κεν-οῦν, κεν-όω, ῶ, fut. κενώσ-ω, acc. || 4 *Fouir*, σκάπτ-ειν, σκάπτ-ω, fut. σκάψ-ω; ὀρύσσ-ειν, ὀρύσσ-ω, fut. ὀρύξ-ω, acc. || 5 *Se faire un lit*, en parlant de l'eau, χαράσσ-ειν, χαράσσ-ω, fut. χαράξ-ω. || 6 *Examiner à fond*, ἀκριβ-οῦν, ἀκριβ-όω, ῶ, fut. ἀκριβώσ-ω, acc.

Creuset, n. m., χωνεῖ-ον, ου (τό). Passer au creuset, χωνεύ-ειν, χωνεύ-ω, fut. χωνεύσ-ω. Au figuré, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc.

Creux, euse, adj. 1 *Qui forme cavité*, κοῖλ-ος, η, ον. || 2 *Vide*, au propre et au figuré, κεν-ός, ή, όν.

Creux, n. m., *cavité*, κοιλ-άς, άδος (ἡ).

Crevasse, n. f., ῥωγ-άς, άδος (ἡ).

Crevasser, v. tr., διαῤῥηγνύναι, διαῤῥήγνυμι, fut. διαῤῥήξ-ω, acc. — ***Crevassé, ée***, part. passé et adj., διεῤῥωγ-ώς, υῖα, ός.

Crève-cœur, n. m., ἄχθ-ος, εος, ους (τό); ἀνί-α, ας (ἡ).

Crever, v. tr., *rompre avec effort*, καταῤῥηγνύναι, καταῤῥήγνυμι, fut. καταῤῥήξ-ω, acc. Crever les yeux, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττ-ειν, ἐξορύττ-ω, fut. ἐξορύξ-ω, ou d'un seul mot, ἐκτυφλ-οῦν, ἐκτυφλ-όω, ῶ, fut. ἐκτυφλώσ-ω, acc. Crever les yeux, dans le sens familier d'*être sous les yeux*, ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι. Qui crève les yeux, προφαν-ής, ής, ές. || Verbe intr. 1 *Se rompre*, διαῤῥήγν-υσθαι, διαῤῥήγν-υμαι, fut. διαῤῥαγήσ-ομαι. || 2 Familièrement, *mourir*, ἀποθνήσκ-ειν, ἀποθνήσκ-ω, fut. ἀποθαν-οῦμαι.

— ***Crevé, ée***, part. passé et adj., νεκρ-ός, ά, όν.

Crevette, n. f., καρίδι-ον, ου (τό).

Cri, n. m. 1 *Clameur*, κραυγ-ή, ῆς (ἡ). Cri de joie ou de guerre, ἀλαλ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Proclamation*, ἀνακήρυξ-ις, εως (ἡ).

Criailler, v. intr., κραυγάζ-ειν, κραυγάζ-ω, fut. κραυγάσ-ω.

Criaillerie, n. f., κραυγασμ-ός, οῦ (ὁ); θόρυβ-ος, ου (ὁ).

Criailleur, n. m., κράκτ-ης, ου (ὁ). Criailleuse, n. f., κράζουσ-α, ης (ἡ).

Criant, ante, adj., *qui demande vengeance*, δειν-ός, ή, όν.

Criard, arde, adj., κρακτικ-ός, ή, όν.

Crible, n. m., κόσκιν-ον, ου (τό).

Cribler, v. tr., *Passer au crible*, κοσκινίζ-ειν, κοσκινίζ-ω, fut. κοσκινίσ-ω, acc. || 2 *Perforer*, διατρυπ-ᾶν, διατρυπ-άω, ῶ, fut. διατρυπήσ-ω, acc.; διατετραίν-ειν, διατετραίν-ω, fut. διατετραν-ῶ, acc.

Cribleur, euse, n. m. et f., κοσκινεύ-ων, ουσα (ὁ et ἡ).

Criblure, n. f., περίσσευμα, περισσεύματ-ος (τό).

Cric, n. m., *machine à soulever les fardeaux*, βαροῦλκ-ον, ου (τό).

Criée, n. f., *vente publique*, πρᾶσ-ις, εως (ἡ).

Crier, v. intr. 1 *Jeter un cri*, βο-ᾶν, βο-άω, ῶ, fut. βοήσ-ομαι. || 2 *Parler très-haut*, μέγα φθέγγ-εσθαι, φθέγγ-ομαι, fut. φθέγξ-ομαι. || 3 *Blâmer*, θορυβ-εῖν, θορυβ-έω, ῶ, fut. θορυβήσ-ω. || 4 *Se plaindre*, ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω, dat. 5 *Publier*, ἀνακηρύσσ-ειν, ἀνακηρύσσ-ω, fut. ἀνακηρύξ-ω, acc. || 6 *Rendre un bruit aigu*, τρίζ-ειν, τρίζ-ω, fut. τρίσ-ω. Crier vengeance, τιμωρίαν ἐξαιτ-εῖν, ἐξαιτ-έω, ῶ, fut. ἐξαιτήσ-ω. Crier aux armes, ἐπὶ τὰ ὅπλα καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc.

Crierie, n. f., κεκραγμ-ός, οῦ (ὁ).

Crieur, n. m. 1 *Héraut*, κήρυξ, κήρυκ-ος (ὁ). || 2 *Qui aime à crier*, κράκτ-ης, ου (ὁ). Crieuse, n. f., κράκτρι-α, ας (ἡ).

Crime, n. m., ἀδίκημα, ἀδικήματ-ος (τό) Commettre un crime, ἀδικ-εῖν, ἀδικ-έω, ῶ, fut. ἀδικήσ-ω. Faire un crime, dans le sens de *reprocher*, ἐγκαλ-εῖν, ἐγκαλ-έω, ῶ, fut. ἐγκαλέσ-ω, avec le dat. de la personne et l'acc. de la chose. Crime, dans le sens judiciaire, ἔγκλημα, ἐγκλήματ-ος (τό).

Criminel, elle, adj., en parlant des personnes, ἄδικ-ος, ος, ον; en parlant des choses, κακ-ός, ή, όν; dans le sens judiciaire, ἐγκληματικ-ός, ή, όν.

Criminellement, adv., ἀδίκως; dans le sens judiciaire, δημοσίως.

Crin, n. m., θρίξ, τριχ-ός (ἡ).

Crinière, n. f., χαίτ-α, ης (ἡ); φόβ-η, ης (ἡ).

Crique, n. f., *petite baie*, ὅρμ-ος, ου (ὁ).

Criquet, n. m. 1 *Sauterelle*, ἀκρίδι-ον, ου (τό). || 2 *Petit cheval*, ἱππάρι-ον, ου (τό).

Crise, n. f. 1 *Moment décisif*, κρίσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Circonstance difficile*, δειν-ὸς καιρ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Crispation, n. f., σπάσμα, σπάσματ-ος (τό).
Crisper, v. tr. 1 *Resserrer*, σπ-ᾶν, σπ-άω, ῶ, fut. σπάσ-ω, acc. || 2 *Donner de l'impatience*, ἐρεθίζ-ειν, ἐρεθίζ-ω, fut. ἐρεθίσ-ω, acc.
Cristal, n. m., κρύσταλλ-ος, ου (ἡ).
Cristallin, ine, adj., κρυσταλλώδ-ης, ης, ες.
Cristalliser, v. tr., κρυσταλλ-οῦν, κρυσταλλ-όω, ῶ, fut. κρυσταλλώσ-ω, acc.
Critérium, n. m., *marque à laquelle on reconnaît l'essence des choses*, κριτήρι-ον, ου (τό).
Critiquable, adj., ἐπίψογ-ος, ος, ον.
Critique, adj. 1 *Décisif*, κρίσιμ-ος, ος, ον; κριτικ-ός, ή, όν. || 2 *Dangereux*, δειν-ός, ή, όν. || 3 *Relatif à la critique littéraire*, κριτικ-ός, ή, όν. || 4 *Qui aime à critiquer*, φιλόψογ-ος, ος, ον.
Critique, n. m., *qui juge les ouvrages d'art*, κριτικ-ός, οῦ (ὁ).
Critique, n. f. 1 *Art de juger les ouvrages*, κριτικ-ή τέχν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Jugement porté sur une œuvre d'art*, κρίσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Censure maligne*, ψόγ-ος, ου (ὁ).
Critiquer, v. tr. 1 *Juger un ouvrage*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc. || 2 *Blâmer*, ψέγ-ειν, ψέγ-ω, fut. ψέξ-ω, acc.
Croassement, n. m., κρωγμ-ός, οῦ (ὁ).
Croasser, v. intr., κρώζ-ειν, κρώζ-ω, fut. κρώξ-ω.
Croc, n. m., ἄγκιστρ-ον, ου (τό)
Croc-en-jambe, n. m., ὑποσκελισμ-ός, οῦ (ὁ).
Croche, adj., voy. Crochu.
Croche, n. f., note de musique, ἀγκύλ-ον διάγραμμα, διαγράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Crochet, n. m. 1 *Petit croc*, ἀγκίστρι-ον, ου (τό). || 2 *Brusque changement de direction*, παρατροπ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Dent aiguë de quelques animaux*, ὀξ-ὺς ὀδ-ούς, οντος (ὁ). Les deux mots se déclinent. Au plur. Crochets de portefaix, ἀνάφορ-ον, ου (τό). Être aux crochets de quelqu'un, *vivre à ses dépens*, παρασιτ-εῖν, παρασιτ-έω, ῶ, fut. παρασιτήσ-ω.
Crocheteur, n. m., φορτηγ-ός, ου (ὁ).
Crochu, ue, adj., ἀγκύλ-ος, η, ον.
Crocodile, n. m., κροκόδειλ-ος, ου (ὁ).
Croire, v. tr. 1 *Avoir confiance*, πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, avec le nom de la personne à l'acc. et celui de la chose au dat. || 2 *Penser*, οἴ-εσθαι, οἴ-ομαι, fut. οἰήσ-ομαι; νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω. Ce verbe se tourne élégamment par les mots δόξα, ἐλπίς, *opinion*, *espérance*, dans les locutions suivantes : Plus grand qu'on ne croit, μείζων τῆς δόξης. Plus tôt qu'on ne croyait, θᾶσσον ἐλπίδος.
Croisade, n. f., ἱερὰ στρατεί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Croisée, n. f., θυρ-ίς, ίδος (ἡ).
Croisement, n. m. 1 *Disposition en croix*, χιασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Mélange de races*, μίξ-ις, εως (ἡ).
Croiser, v. tr. 1 *Disposer en croix*, χιάζ-ειν, χιάζ-ω, fut. χιάσ-ω, acc. Demeurer les bras croisés, *rester inactif*, ἀργ-εῖν, ἀργ-έω, ῶ, fut. ἀργήσ-ω. || 2 *Mêler les races*, μιγνύναι, μίγνυμι, fut. μίξ-ω, acc. || 3 *Contrarier*, *traverser*, ἐμποδὼν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. Croiser les desseins, τὰ βουλεύματα διαχ-εῖν, διαχ-έω, ῶ, fut. διαχεύσ-ω. || Verbe intr. 1 *Naviguer dans un même parage*, περιπλ-εῖν, περιπλ-έω, ῶ, fut. περιπλεύσ-ομαι et περιπλευσ-οῦμαι. || 2 *Se porter d'un côté sur l'autre*, ἐπαλλάττ-ειν, ἐπαλλάττ-ω, fut. ἐπαλλάξ-ω. — ***se Croiser***, v. pr., *prendre la croix*, ἱερὰν στρατείαν στρατεύ-εσθαι, στρατεύ-ομαι, fut. στρατεύσ-ομαι. — ***Croisé***, part. passé et n. m., *qui prend part à une croisade*, ἱεροῦ στόλου μετέχ-ων, οντος (ὁ).
Croiseur, n. m., περιπλέ-ων, οντος (ὁ).
Croisière, n. f., περίπλ-ους, ου (ὁ).
Croissance, n. f., αὔξησ-ις, εως (ἡ).
Croissant, n. m. Croissant de la lune, μήν-η, ης (ἡ). Qui a la forme du croissant, μηνοειδ-ής, ής, ές.
Croisure, n. f., *tissu d'une étoffe croisée*, πλοκ-ή, ῆς (ἡ).
Croît, n. m., *augmentation d'un troupeau*, ἐπίδοσ-ις, εως (ἡ).
Croître, v. intr., αὐξάν-εσθαι, αὐξάν-ομαι, fut. αὐξηθήσ-ομαι; ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω. Dans quelques anciens écrivains, *croître* a le sens transitif, on le traduit alors par αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc.
Croix, n. f. 1 *Gibet*, σταυρ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Affliction*, συμφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Traits disposés en forme de croix*, χίασμα, χιάσματ-ος (τό). || 4 *Insigne d'un ordre de chevalerie*, παράσημ-ον, ου (τό). La croix d'honneur, τιμητικ-ὸν παράσημ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Croquant, ante, adj., *qui croque sous la dent*, κρίζ-ων, ουσα, ον; κροτητ-ός, ή, όν.
Croquant, n. m., *homme sans consistance, sans probité*, μηδαμιν-ός, οῦ (ὁ).
Croque-mort, n. m., νεκροφόρ-ος, ου (ὁ).
Croque-note, n. m., *mauvais musicien*, φαῦλ-ος μουσικ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Croquer, v. tr. 1 *Manger*, τρώγ-ειν, τρώγ-ω, fut. τρώξ-ομαι, acc. || 2 *Esquisser*, *ébaucher*, σχεδιάζ-ειν, σχεδιάζ-ω, fut. σχεδιάσ-ω, acc. || Verbe intr., *faire du bruit en mangeant*, κροτ-εῖν, κροτ-έω, ῶ, fut. κροτήσ-ω.
Croquet, n. m., ψαιστ-ός, οῦ (ὁ); πόπαν-ον, ου (τό).
Croquette, n. f., κοπτάρι-ον, ου (τό)
Croquignole, n. f. 1 *Chiquenaude*, σκανθαρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Pâtisserie*, ψεμμάτι-ον, ου (τό).
Croquis, n. m., σχεδίασμα, σχεδιάσματ-ος (τό).
Crosse, n. f., καμπύλ-η, ης (ἡ). Crosse de fusil, κύνδαλ-ος, ου (ὁ).

Crosser, v. tr., πατάσσ-ειν, πατάσσ-ω, fut. πατάξ-ω, acc.
Crotte, n. f. 1 *Fange*, πηλ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Fiente*, κόπρ-ος, ου (ἡ).
Crotter, v. tr., πηλῷ καταμολύν-ειν, καταμολύν-ω, fut. καταμολυν-ῶ, acc.
Crottin, n. m., κόπρ-ος, ου (ἡ).
Croulant, ante, adj., κατάπτωτ-ος, ος, ον.
Croulement, n. m., καταφορ-ά, ᾶς (ἡ); κατάπτωσ-ις, εως (ἡ).
Crouler, v. intr., καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω, fut. καταπεσ-οῦμαι.
Croup, n. m., συνάγχ-η, ης (ἡ).
Croupe, n. f. 1 *Arrière-main du cheval*, νῶτ-ον, ου (τό). En croupe, ὀπισθίως. || 2 *Revers d'une montagne*, ῥάχ-ις, ιδος (ἡ); λόφ-ος, ου (ὁ).
Croupé, ée, adj., *qui a une large croupe*, εὐρύνωτ-ος, ος, ον.
Croupier, n. m., *associé d'un joueur*, συγκυβευτ-ής, οῦ (ὁ).
Croupière, n. f., ὑπουρ-ίς, ίδος (ἡ). Tailler des croupières, *mettre dans l'embarras*, πράγματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.
Croupion, n. m., οὐροπύγι-ον, ου (τό); ὀῤῥοπύγι-ον, ου (τό).
Croupir, v. intr., en parlant de l'eau, λιμνάζ-ειν, λιμνάζ-ω, fut. λιμνάσ-ω. Au figuré, αὐχμ-ᾶν, αὐχμά-ω, ῶ, fut. αὐχμήσ-ω.
Croupissant, ante, adj., λιμνάζ-ων, ουσα, ον.
Croustille, n. f., *petite croûte*, ψιχί-ον, ου (τό).
Croustiller, v. intr., *manger de petites croûtes*, ψιχία τρώγ-ειν, τρώγ-ω, fut. τρώξ-ομαι.
Croustilleux, euse, adj., *graveleux*, ἀσελγ-ής, ής, ές.
Croûte, n. f. 1 *Partie extérieure du pain, surface dure des objets*, πλάξ, πλακ-ός (ἡ). Croûte d'une plaie, ἐσχάρ-α, ας (ἡ). || 2 *Mauvais tableau*, κακ-ὸν ζωγράφημα, ζωγραφήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Croûton, n. m., ψωμί-ον, ου (τό).
Croyable, adj., πιθαν-ός, ή, όν (comp. πιθαν-ώτερος, sup. πιθαν-ώτατος).
Croyance, n. f., πίστ-ις, εως (ἡ).
Croyant, ante, adj., πιστ-ός, ή, όν.
Crû, n. m., *terroir*, γήπεδ-ον, ου (τό).
Cru, ue, adj. 1 *Non cuit*, ὠμ-ός, ή, όν. || 2 *D'une digestion difficile*, δύσπεπτ-ος, ος, ον. || 3 *Qui n'a pas encore subi de préparation*, ἀκατέργαστ-ος, ος, ον. || 4 *Libre, peu décent*, ἀπρεπ-ής, ής, ές. || 5 *Rude*, ἄγρι-ος, α, ον; σκληρ-ός, ά, όν. || 6 *Tranchant*, en parlant des couleurs, πικρ-ός, ά, όν. A cru, *sur le nu*, ἐν χρῷ.
Cruauté, n. f. 1 *Férocité*, ὠμότης, ὠμότητ-ος (ἡ). || 2 *Action cruelle*, δειν-ὸν ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Cruche, n. f. 1 *Vase*, κάλπ-η, ης (ἡ). || 2 *Personne stupide*, βλάξ, βλακ-ός (ὁ).
Cruchon, n. m., καλπί-ον, ου (τό).
Crucial, ale, adj., *en forme de croix*, χιαστ-ός, ή, όν.
Crucifiement, n. m., ἀποσταύρωσ-ις, εως (ἡ).
Crucifier, v. tr., ἀποσταυρ-οῦν, ἀποσταυρόω, ῶ, fut. ἀποσταυρώσ-ω, acc.
Crucifix, n. m., σταυρ-ός, οῦ (ὁ).
Crudité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est cru*, ὠμότης, ὠμότητ-ος (ἡ). Crudité de l'eau, ἀτεραμνότης, ἀτεραμνότητ-ος (ἡ). || 2 *Effet des couleurs crues*, πικρότης, πικρότητ-ος (ἡ). || Au pluriel, 1 *Aliments crus*, ὠμ-ά, ῶν (τά). || 2 *Aigreurs d'estomac*, ὠμότητ-ες, ων (αἱ). || 3 *Expressions libres*, αἰσχρ-οὶ λόγ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.
Crue, n. f., αὔξησ-ις, εως (ἡ).
Cruel, elle, adj. 1 *Barbare*, ὠμ-ός, ή, όν (comp. ὠμ-ότερος, sup. ὠμ-ότατος); ἄγρι-ος, ος ou α, ον (comp. ἀγρι-ώτερος, sup. ἀγρι-ώτατος). || 2 *Dur, fâcheux*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).
Cruellement, adv., ὠμῶς.
Crûment, adv. 1 *Durement*, σκληρῶς. || 2 *Franchement*, ἀφειδῶς. || 3 *D'une manière peu civile*, ἀγροίκως.
Crural, ale, adj., κατὰ τὸ σκέλος ὁ, ἡ, τό. L'article seul se décline.
Crustacé, ée, adj., ὀστρακόδερμ-ος, ος, ον.
Crypte, n. f., κρύπτ-η, ης (ἡ).
Cube, n. m., κύβ-ος, ου (ὁ).
Cuber, v. tr., στερεομετρ-εῖν, στερεομετρ-έω, ῶ, fut. στερεομετρήσ-ω, acc.
Cubique, adj., κυβικ-ός, ή, όν.
Cubital, ale, adj., *qui tient au coude*, πηχυαῖ-ος, α, ον.
Cueillette, n. f., συλλογ-ή, ῆς (ἡ).
Cueillir, v. tr., δρέπ-ειν, δρέπ-ω, fut. δρέψ-ομαι, acc. — ***Cueilli, ie***, part. passé et adj., δρεπτ-ός, ή, όν.
Cueilloir, n. m., κάλαθ-ος, ου (ὁ).
Cuiller, n. f., **Cuillerée**, n. f., κοχλιάρι-ον, ου (τό).
Cuir, n. m., σκύτ-ος, εος, ους (τό). Entre cuir et chair, μεταξὺ τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ δέρματ-ος.
Cuirasse, n. f., θώραξ, θώρακ-ος (ὁ).
Cuirasser, v. tr., θωρακίζ-ειν, θωρακίζ-ω, fut. θωρακίσ-ω, acc.
Cuirassier, n. m., θωρακοφόρ-ος, ου (ὁ).
Cuire, v. tr., πέπτ-ειν, πέπτ-ω, fut. πέψ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Causer une douleur brûlante*, δάκν-ειν, δάκν-ω, fut. δήξ-ομαι, acc. || 2 *Se cuire*, πέπτ-εσθαι, πέπτ-ομαι, fut. πεφθήσ-ομαι.
Cuisant, ante, adj., δηκτικ-ός, ή, όν.
Cuisine, n. f., μαγειρεῖ-ον, ου (τό).
Cuisiner, v. intr., μαγειρεύ-ειν, μαγειρεύ-ω, fut. μαγειρεύσ-ω.
Cuisinier, n. m., μάγειρ-ος, ου (ὁ). Cuisinière, n. f., μαγείρισσ-α, ης (ἡ).
Cuissard, n. m., παραμηρίδι-ον, ου (τό); κνημ-ίς, ῖδος (ἡ).
Cuisse, n. f., μηρ-ός, οῦ (ὁ).
Cuisson, n. f. 1 *Action de cuire*, πέψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Douleur vive*, δῆξ-ις, εως (ἡ).
Cuistre, n. m., σχολαστικ-ός, οῦ (ὁ).
Cuivre, n. m., χαλκ-ός, οῦ (ὁ). De cuivre, χαλκ-οῦς, ῆ, οῦν.
Cuivré, ée, adj., χαλκοειδ-ής, ής, ές.

Cul, n. m. 1 *Fesses*, πυγ-αί, ῶν (αἱ). || 2 *Fond d'une chose*, πυθμήν, πυθμέν-ος (ὁ).
Culbute, n. f. 1 *Cabriole*, κυβίστημα, κυβιστήματ-ος (τό). || 2 *Chute*, πτῶσ-ις, εως (ἡ)
Culbuter, v. tr. 1 *Renverser*, καταβάλλ-ειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ, acc. || 2 *Mettre en fuite*, εἰς φυγὴν τρέπ-ειν, τρέπ-ω, fut. τρέψ-ω, acc. || Verbe intr., *tomber*, καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω, fut. καταπεσ-οῦμαι.
Culée, n. f., *Masse de pierre qui soutient la dernière arche d'un pont*, χῶμα, χώματ-ος (τό).
Culinaire, adj., μαγειρικ-ός, ή, όν.
Culminant, ante, adj., ἀκρότατ-ος, η, ον.
Culot, n. m. 1 *Le dernier éclos*, ὕστατ-ος, ου (ὁ). || 2 *Résidu métallique*, ὑπόστημα, ὑποστήματ-ος (τό).
Culotte, n. f., βράκ-αι, ῶν (αἱ).
Culotter, v. tr., βράκας ἐνδύ-ειν, ἐνδύ-ω, fut. ἐνδύσ-ω, acc.
Culottier, n. m., βράκας κατασκευάζ-ων, οντος (ὁ).
Culte, n. m., σεβασμ-ός, οῦ (ὁ); θεραπεί-α, ας (ἡ).
Cultivable, adj., γεωργήσιμ-ος, ος ou η, ον.
Cultivateur, n m., γεωργ-ός, οῦ (ὁ).
Cultiver, v. tr. Cultiver la terre, un champ, γεωργ-εῖν, γεωργ-έω, ῶ, fut. γεωργήσ-ω, acc. Au figuré. Cultiver les arts, τέχνας ἐργάζεσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι. Cultiver la vertu, la sagesse, la mémoire, τὴν ἀρετὴν, τὴν σοφίαν, τὴν μνήμην ἀσκ-εῖν, ἀσκ-έω, ῶ, fut. ἀσκήσ-ω. Cultiver ses amis, τοὺς φίλους θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω.
Culture, n. f. Au propre, γεωργί-α, ας (ἡ). Au figuré, ἄσκησ-ις, εως (ἡ).
Cumin, n. m., *plante*, κύμιν-ον, ου (τό).
Cumul, n. m., ἀθροισμ-ός, οῦ (ὁ).
Cumuler, v. tr., συναγείρ-ειν, συναγείρ-ω, fut. συναγερ-ῶ, acc.
Cunéiforme, adj., *qui a la forme d'un coin*, σφηνοειδ-ής, ής, ές.
Cupide, adj., πλεονεκτικ-ός, ή, όν.
Cupidement, adv., πλεονεκτικῶς.
Cupidité, n. f., πλεονεξί-α, ας (ἡ).
Curable, adj., θεραπεύσιμ-ος, ος ou η, ον; ἴασιμ-ος, ος ou α, ον.
Curage, n. m., κάθαρσ-ις, εως (ἡ).
Curatelle, n. f., *charge de curateur*, ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Curateur, n. m., *chargé de veiller aux intérêts d'un mineur*, ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ). Curatrice, n. f., ἐπίτροπ-ος, ου (ἡ).
Cure, n. f. 1 *Traitement d'une maladie*, θεραπεί-α, ας (ἡ). || 2 *Bénéfice d'un curé*, ἱερατεί-α, ας (ἡ). || 3 *Demeure du curé*, ἱερατεῖ-ον, ου (τό).
Curé, n. m., ἱερ-εύς, έως (ὁ).
Cure-dent, n. m., ὀδοντογλυφ-ίς, ίδος (ἡ).
Curée, n. f., ἑλώρι-ον, ου (τό).
Cure-oreille, n. m., ὠτογλυφ-ίς, ίδος (ἡ).
Curer, v. tr., καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc.
Cureur, n. m., καθαίρ-ων, οντος (ὁ).
Curial, ale, adj., *relatif à la cure*, ἱερατικ-ός, ή, όν.
Curie, n. f., φρατρί-α, ας (ἡ).
Curieusement, adv., περιέργως, ἀκριβῶς.
Curieux, euse, adj. 1 *Qui recherche ou observe avec soin*, περίεργ-ος, ος, ον comp. περιεργ-ότερος, sup. περιεργ-ότατος. || 2 *Aimant à s'instruire*, φιλομαθ-ής, ής, ές. || 3 *Recherchant les nouvelles*, φιλοπευθ-ής, ής, ές. || 4 *Courant après les nouveautés*, φιλόκαιν-ος, ος, ον. || 5 *Digne d'être connu*, ἀξιόλογ-ος, ος, ον (comp. ἀξιολογώτερος, sup. ἀξιολογ-ώτατος). || 6 *Singulier, étrange*, παράδοξ-ος, ος, ον (comp. παραδοξ-ότερος, sup. παραδοξ-ότατος.
Curiosité, n. f. 1 *Empressement*, περιεργί-α, ας (ἡ). || 2 *Désir de s'instruire*, φιλομάθει-α, ας (ἡ). || 3 *Désir d'apprendre des nouvelles*, φιλοπευστί-α, ας (ἡ). || 4 *Chose rare, singulière*, θαῦμα, θαύματ-ος (τό).
Cursif, ive, adj., usité dans la locution : écriture cursive, ὀξυγραφί-α, ας (ἡ).
Curule, adj., ἡγεμονικ-ός, ή, όν.
Curviligne, adj., καμπυλόγραμμ-ος, ος, ον
Cutané, ée, adj., *qui concerne la peau*, δερματικ-ός, ή, όν.
Cuve, n. f., λην-ός, οῦ (ὁ).
Cuver, v. tr., usité dans l'expression familière, *cuver son vin*, ἀποκραιπαλ-ᾷν, ἀποκραιπαλ-άω, ῶ, fut. ἀποκραιπαλήσ-ω. || Verbe intr., *fermenter dans la cuve*, ζ-εῖν, ζέ-ω, fut. ζέσ-ω.
Cuvette, n. f., νιπτήρ, νιπτῆρ-ος (ὁ).
Cuvier, n. m., πλυντήρι-ον, ου (τό).
Cyathe, n. m., *petit vase à verser le vin*, κύαθ-ος, ου (ὁ).
Cycle, n. m., *cercle, période*, κύκλ-ος, ου (ὁ).
Cyclique, adj., κυκλικ-ός, ή, όν.
Cyclope, n. m., κύκλωψ, κύκλωπ-ος (ὁ).
Cygne, n. m., κύκν-ος, ου (ὁ).
Cylindre, n. m., κύλινδρ-ος, ου (ὁ).
Cylindrique, adj., κυλινδρικ-ός, ή, όν.
Cymaise, n. f., *extrémité de la corniche*, κυμάτι-ον, ου (τό).
Cymbale, n. f., κύμβαλ-ον, ου (τό).
Cynique, adj., κυνικ-ός, ή, όν. Au figuré, *obscène*, ἀναιδ-ής, ής, ές.
Cynisme, n. m., κυνισμ-ός, οῦ (ὁ). Au figuré, *obscénité*, ἀναίδει-α, ας (ἡ).
Cynocéphale, n. m., *singe*, κυνοκέφαλ-ος, ου (ὁ).
Cyprès, n. m., κυπάρισσ-ος, ου (ὁ.
Cytise, n. m., κύτισ-ος, ου (ὁ).
Czar, n. m., αὐτοκράτωρ, αὐτοκράτορ-ος (ὁ).
Czarine, n. f., αὐτοκρατορ-ίς, ίδος (ἡ).

D

D, n. m., quatrième lettre de l'alphabet, δέλτα, indécl. (τό).
Da, particule, δή, δῆτα. Oui-da, ναὶ δή. Nenni-da, οὐ δῆτα.
D'abord, adv., *en premier lieu*, πρῶτον. Tout d'abord, *sur-le-champ*, αὐτίκα, παραχρῆμα.
Dactyle, n. m., *réunion d'une longue et de deux brèves*, δάκτυλ-ος, ου (ὁ).
Dactylique, adj., δακτυλικ-ός, ή, όν.
Dadais, n. m., familier, *niais*, *nigaud*, ἠλίθιος, ου (ὁ).
Dague, n. f., ἐγχειρίδι-ον, ου (τό)
Daigner, v. intr., ἀξι-οῦν, ἀξι-όω, ῶ, fut. ἀξιώσ-ω.
D'ailleurs, loc. adv. 1 *D'un autre lieu*, ἄλλοθεν. || 2 *Du reste*, ἄλλως.
Daim, n. m., δόρκ-ος, ου (ὁ).
Daine, n. f., *femelle du daim*, δορκ-άς, άδος (ἡ).
Dais, n. m., οὐραν-ός, οῦ (ὁ) ; σκι-άς, άδος (ἡ).
Dalle, n. f., λιθίν-η πλάξ, πλακ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Daller, v. tr., πλαξὶ λιθίναις στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω, acc.
Dalmatique, n. f., *vêtement ecclésiastique*, δαλματικ-ή, ῆς (ἡ).
Dam, n. m., dans la vieille langue, *dommage*, βλάβ-η, ης (ἡ); κακ-όν, οῦ (τό). A mon dam, τῷ ἐμῷ κακῷ. La peine du dam, l'*enfer*, γέενν-α, ης (ἡ).
Damas, n. m. 1 *Étoffe*, Δαμασκην-ὸν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Coutelas*, μάχαιρ-α, ας (ἡ). || 3 *Prune*, Δαμασκην-ὸν ἀκρόδρυ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Damasquiner, v. tr., τορεύ-ειν, τορεύ-ω, fut. τορεύσ-ω, acc. — ***Damasquiné, ée***, part. passé et adj., τορευτ-ός, ή, όν.
Damasquinerie, n. f., τορευτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Damasquineur, n. m., τορευτ-ής, οῦ (ὁ).
Damasquinure, n. f., τόρευμα, τορεύματ-ος (τό).
Damasser, v. tr., ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc. — ***Damassé, ée***, part. passé et adj., ποικιλτ-ός, ή, όν.
Dame, n. f. 1 *Femme*, γυνή, γυναικ-ός (ἡ). || 2 *Maîtresse de maison*, δέσποιν-α, ης (ἡ). || 3 *Titre d'honneur*, κυρί-α, ας (ἡ). || 4 *Pièce du jeu de dames*, πεσσ-ός, οῦ (ὁ). Jeu de dames, πεσσεί-α, ας (ἡ). Jouer aux dames, πεσσεύ-ειν, πεσσεύ-ω, fut. πεσσεύσ-ω. Joueur de dames, πεσσευτ-ής, οῦ (ὁ). || 5 *Reine du jeu de cartes*, βασίλισσ-α, ης (ἡ).
Dame! interj., ναὶ μά! παπαί!
Dame-jeanne, n. f., *grosse bouteille*, μεγάλ-η λάγην-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Damer, v. intr., *aller à dame*, terme du jeu de dames, πεσσὸν πεσσῷ ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω. Damer le pion, *supplanter*, ὑποσκελίζ-ειν, ὑποσκελίζ-ω, fut. ὑποσκελίσ-ω, acc.
Dameret, n. m., καλλωπιστ-ής, οῦ (ὁ).
Damier, n. m., ἀβάκι-ον, ου (τό).
Damnable, adj. 1 *Digne de la damnation*, κατακρίσιμ-ος, ος, ον. || 2 *Détestable*, βδελυρ-ός, ά, όν.
Damnablement, adv., βδελυρῶς.
Damnation, n. f., κατάκρισ-ις, εως (ἡ).
Damner, v. tr., κατακρίν-ειν, κατακρίν-ω, fut. κατακριν-ῶ. — ***Damné, ée***, part. passé et adj., κεκολασμέν-ος, η, ον.
Damoiseau, n. m., νεανίσκ-ος, ου (ὁ).
Damoiselle, n. f., νεᾶν-ις, ιδος (ἡ).
Dandin, n. m., *imbécile*, ἠλίθι-ος, ου (ὁ).
Dandiner ou se **Dandiner**, v. intr. et pr., σαλεύ-ειν, σαλεύ-ω, fut. σαλεύσ-ω, acc.; ἁβρὰ βαίν-ειν, βαίν-ω, fut. βήσ-ομαι.
Danger, n. m. 1 *Péril*, κίνδυν-ος, ου (ὁ). Courir un danger, κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. || 2 *Inconvénient*, βλάβ-η, ης (ἡ).
Dangereusement, adv., ἐπικινδύνως, δεινῶς.
Dangereux, euse, adj. 1 *Périlleux*, ἐπικίνδυν-ος, ος, ον (comp. ἐπικινδυν-ότερος, sup. ἐπικινδυν-ότατος). || 2 *Nuisible*, βλαβερ-ός, ά, όν.
Dans, prép., se rend de différentes manières, suivant les rapports qu'elle exprime :

1 *Lieu*, avec l'idée de station, ἐν dat. κατά, acc. Dans la ville, ἐν τῇ πόλει ou κατὰ τὴν πόλιν. On emploie aussi πρός avec le dat. : Porter dans les bras, κομίζειν πρὸς ταῖς ἀγκάλαις, et παρά avec le dat. quand il s'agit d'un écrivain : Il est écrit dans Homère, παρ' Ὁμήρῳ γέγραπται.

2 *Lieu*, avec l'idée de mouvement vers, εἰς, acc. Entrer dans la maison, εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν οἰκίαν.

3 *Temps*, ἐν, dat., διά, ἐντός, gén. Dans la vie, ἐν τῷ βίῳ ou διὰ τοῦ βίου. Dans l'année, ἐντὸς τοῦ ἔτους. On se sert aussi de κατά, πρός, ὑπό avec l'acc.: Dans l'été, κατὰ τὸ θέρος. Dans ce temps-là, πρὸς τοσοῦτον. Dans la guerre du Péloponnèse, ὑπὸ τὸν Πελοποννήσιον πόλεμον.

4 *État, disposition physique ou morale*, ἐν, dat., διά, ἐπί, gén. Dans la crainte, ἐν φόβῳ. Dans l'embarras, ἐν ἀπορίᾳ. Dans la mémoire, διὰ τῆς μνήμης. Dans l'abandon, ἐπὶ τῆς ἐρημίας.

5 *Conformité*, κατά, acc. Dans le sens de votre lettre, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιστολῆς σου.

Dansant, ante, adj., ὀρχηστικ-ός, ή, όν.

Danse, n. f., ὄρχησ-ις, εως (ἡ).

Danser, v. tr. et intr., ὀρχ-εῖσθαι, ὀρχ-έομαι, οῦμαι, fut. ὀρχήσ-ομαι.

Danseur, n. m., ὀρχηστ-ής, οῦ (ὁ). Danseuse, n. f., ὀρχηστρ-ίς, ίδος (ἡ).

Dard, n. m., βέλ-ος, εος, ους (τό); ἀκόντι-ον, ου (τό).

Darder, v. tr., ἀκοντίζ-ειν, ἀκοντίζ-ω, fut. ἀκοντίσ-ω, acc.

Darique, n. f., *monnaie d'or à l'effigie de Darius*, δαρεικ-ός, οῦ (ὁ).

Dartre, n. f., λειχήν, λειχῆν-ος (ὁ).

Dartreux, euse, adj. 1 *De la nature des dartres*, λειχηνιώδ-ης, ης, ες. || 2 *Qui a des dartres*, λειχηνι-ῶν, ῶσα, ῶν.

Date, n. f. 1 *Époque*, χρόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Quantième*, ἡμέρ-α, ας (ἡ).

Dater, v. tr., τὴν ἡμέραν ἐπιγράφ-ειν, ἐπιγράφ-ω, fut. ἐπιγράψ-ω, dat. || Verbe intr., *commencer à tel moment*, ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι ἐκ, ἀπό, gén. A dater d'aujourd'hui, ἀπὸ τοῦδε.

Datif, n. m., *troisième cas de la déclinaison grecque et latine*, δοτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. πτῶσις.

Datte, n. f., δάκτυλ-ος, ου (ὁ).

Dattier, n. m., φοῖνιξ, φοίνικ-ος (ὁ).

Dauber, v. tr. 1 *Battre*, κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω, acc. || 2 *Critiquer*, ἐπισκώπτ-ειν, ἐπισκώπτ-ω, fut. ἐπισκώψ-ω, acc.

Dauphin, n. m., *poisson*, δελφίς, δελφῖν-ος (ὁ).

D'autant, loc. adv., voy. Autant.

Davantage, adv., πλέον, μᾶλλον. Avec les verbes qui expriment l'idée d'estime, περὶ πλείονος.

Davier, n. m., ὀδοντάγρ-α, ας (ἡ).

De, prép., se traduit en grec, suivant les différents rapports qu'elle exprime :

1 Combinée avec l'article français, la préposition *de* se transforme : elle devient *du* pour *de le* et *des* pour *de les*, et se traduit par le génitif de l'article. L'amour du bien, ὁ τοῦ ἀγαθοῦ ἔρως. Digne des louanges, ἄξιος τῶν ἐπαίνων. Le nom reste au nominatif, quand il désigne une ville, un fleuve, etc. : Le fleuve de l'Euphrate, ὁ Εὐφράτης ποταμός. La ville de Rome, ἡ πόλις Ῥώμη.

2 *Origine, cause, parti, secte, matière*, ἐκ devant une consonne, ἐξ devant une voyelle, ἀπό, παρά, ὑπό, gén. Sortir de la mer, ἀναδῦναι ἐκ ou ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ce qui vient du roi, τὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. Mourir d'une blessure, ἀποθανεῖν ἐκ τραύματος; de la fièvre, ὑπὸ πυρετοῦ. Ceux de notre parti, οἱ ἐξ ἡμῶν. Les philosophes du Portique, les *stoïciens*, οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς. De bois de cèdre, ἀπὸ κέδρου. Notez qu'avec le nom qui exprime l'idée de matière on supprime souvent la préposition, ou qu'on tourne par un adjectif: Un vase d'argent, ἀγγεῖον ἀργύρου ou ἀργυροῦν.

3 *Transition, passage d'un état à un autre*, ἐκ ou ἀντί, gén. D'obscur il est devenu fameux, ἐξ ἀδόξου ἔνδοξος γέγονε. D'esclaves nous serons libres, ἀντὶ δούλων ἐλεύθεροι ἐσόμεθα.

4 *Instrument*, dat. simple et quelquefois avec ἐν. Frapper d'un bâton, ξύλῳ πατάξαι. Tuer d'un coup de javelot, ἐν ἀκοντίῳ κτανεῖν.

5 *Spontanéité*, avec les pronoms réfléchis, ἀπό, ἐκ ou ἐξ, suivis du gén. Il le fera de lui-même, τοῦτο μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ πράξει. On dit aussi: Qui s'offre de soi-même, αὐτόματ-ος, ος et η, ον. Qui naît, qui éclôt de soi-même, αὐτοφυ-ής, ής, ές.

6 *Prix, estime, mesure*, gén. avec ou sans περί. Cheval de mille drachmes, ἵππος χιλίων δραχμῶν. Terre de cinq arpents, ἀγρὸς περὶ πέντε πλέθρων.

7 *Départ, éloignement*, gén. avec ellipse d'ἀπό ou ἐκ : Écarter quelqu'un de la mer, εἴργειν τινὰ τῆς θαλάσσης. Différer des autres, διαφέρειν τῶν ἄλλων. On emploie aussi la terminaison θεν, surtout avec les noms de ville. Du ciel, οὐρανόθεν. De la maison, οἴκοθεν. De Corinthe, Κορίνθοθεν. D'Athènes, Ἀθήνηθεν.

8 Quand *de* exprime la *possession*, la *qualité*, il s'exprime par le génitif ou par des adjectifs de la même nature que le nom Homme d'une grande autorité, ἀνὴρ πολλοῦ ἀξιώματος. Philosophe d'une grande expérience, φιλόσοφος ἐμπειρότατος.

9 *De* partitif s'exprime par le génitif, devant lequel on sous-entend μέρος, *partie :* Donner de son bien, διδόναι τῶν χρημάτων. Boire du vin, πίνειν οἴνου. Manger de la viande, ἐσθίειν κρεῶν.

10 Entre deux noms il se traduit par le génitif du second nom. La tête du cheval, ἡ τοῦ ἵππου κεφαλή.

11 Placé devant un verbe, il régit ce verbe à l'infinitif précédé de l'article neutre génitif τοῦ. Le temps d'être sage, ὁ τοῦ σωφρονεῖν καιρός.

12 Employé après un verbe passif avec le sens de *par*, *de* se traduit par ὑπό, πρὸς ou παρά suivis du génitif. Il est aimé de tout le monde, ὑπὸ πάντων φιλεῖται. Il est honoré des personnes les plus estimables, πρὸς εὐδοκιμωτάτων θεραπεύεται. On trouve cependant quelquefois le datif correspondant à l'ablatif latin, notamment avec les participes passés passifs : Enflé de ses richesses, χρήμασιν ἐπαιρόμενος.

13 Après un verbe, *de*, signifiant *touchant*, se traduit par περί suivi du génitif: Parler de la guerre, περὶ τοῦ πολέμου λέγειν.

14 *De* entre un nom et un adjectif se rend par le génitif du nom. Ville pleine de tumulte, πόλις μέστη θορύβου. Homme altéré de sang, ἀνὴρ διψαλέος αἵματος.

15 Remplaçant les conjonctions *si*, *de ce*

que, il se rend par εἰ, ὅτι. Je vous félicite d'avoir réussi. μακαρίζω σε ὅτι εὖ ἔπραξας.

Enfin *de* entre dans un grand nombre de locutions où domine le génitif, avec ou sans préposition : De tout temps, ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου. De nuit et de jour, τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας. Il ne combattra pas de dix jours, οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν. On se sert aussi d'adverbes et de locutions adverbiales : De nuit, νύκτωρ. De degré en degré, κλιμακηδόν. De village en village, κωμηδόν. Et de fait, τῷ γὰρ ὄντι.

Dé, n. m. 1 Dé à coudre, δακτυλήθρ-α, ας (ἡ). || 2 Dé à jouer, κύβ-ος, ου (ὁ). Jeu de dés, κυβεί-α, ας (ἡ). Jouer aux dés, κυβεύ-ειν, κυβεύ-ω, fut. κυβεύσ-ω. Coup de dé, βόλ-ος, ου (ὁ).

Débâcle, n. f., 1 τοῦ πάγου διάλυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Catastrophe*, καταστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Débâcler, v. tr., διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω. — ***se Débâcler***, v. pr., διαλύ-εσθαι, διαλύ-ομαι, fut. διαλυθήσ-ομαι.

Déballage, n. m., φορτίων λύσ-ις, εως (ἡ).

Déballer, v. tr., φορτία λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω.

Débandade, n. f., *désordre*, *confusion*, ἀταξί-α, ας (ἡ); διασπορ-ά, ᾶς (ἡ). A la débandade, ἀτάκτως, διασποράδην.

Débandement, n. m., *dispersion*, διασπορ-ά, ᾶς (ἡ).

Débander, v. tr. 1 *Oter une bande*, *un bandeau*, δεσμὸν περιαιρ-εῖν, περιαιρ-έω, ῶ, fut. περιαιρήσ-ω ἀπό, gén. Débander les yeux, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκαλύπτ-ειν, ἐκκαλύπτ-ω, fut. ἐκκαλύψ-ω. || 2 *Détendre*, χαλ-ᾷν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω, acc. — ***se Débander***, v. pr., *se disperser*, διασπείρ-εσθαι, διασπείρ-ομαι, fut. διασπαρήσ-ομαι.

Débarbouiller, v. tr., ἀπολού-ειν, ἀπολού-ω, fut. ἀπολούσ-ω, acc.

Débarcadère, n. m., ἀποβάθρ-α, ας (ἡ).

Débardage, n. m., ἐξαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Débarder, v. tr., ἐξαιρ-εῖν, ἐξαιρ-έω, ῶ, fut. ἐξαιρήσ-ω.

Débardeur, n. m., ἐκβιβαστ-ής, οῦ (ὁ).

Débarquement, n. m. 1 *Action de débarquer des objets*, ἀποβιβασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Action d'une personne qui débarque*, ἀπόβασ-ις, εως (ἡ).

Débarquer, v. tr., ἀποβιβάζ-ειν, ἀποβιβάζ-ω, fut. ἀποβιβάσ-ω. || Verbe intr., *descendre à terre*, ἐκβαίν-ειν, ἐκβαίν-ω, fut. ἐκβήσ-ομαι. Nouveau débarqué, νέηλ-υς, υδος (ὁ et ἡ).

Débarras, n. m., ἀπαλλαγ-ή, ῆς (ἡ); ἀποσκευ-ή, ῆς (ἡ).

Débarrasser, v. tr., ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω; ἀποσκευάζ-ειν, ἀποσκευάζ-ω, fut. ἀποσκευάσ-ω, acc. — ***se Débarrasser***, v. pr., dans le sens spécial de *se dépouiller*, ἀποδύ-εσθαι, ἀποδύ-ομαι, fut. ἀποδύσ-ομαι, avec l'acc. de la chose. — ***Débarrassé, ée***, part. passé et adj., *libre*, *de loisir*, ἐλεύθερ-ος, α, ον; σχολαῖ-ος, α, ον.

Débarrer, v. tr., *ôter la barre d'une porte*, τὸν μοχλὸν ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, acc.

Débat, n. m., ἔρις, ιδος (ἡ); ἀγών, ἀγῶν-ος (ὁ). Sujet de débat, ἀγώνισμα, ἀγωνίσματ-ος (τό).

Débâter, v. tr., ἀποσκευάζ-ειν, ἀποσκευάζ-ω, fut. ἀποσκευάσ-ω, acc.

Débattre, v. tr., ἀμφισβητ-εῖν, ἀμφισβητ-έω, ῶ, fut. ἀμφισβητήσ-ω, acc. En parlant d'un compte, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω. — ***se Débattre***, v. pr., ἀνταγωνίζ-εσθαι, ἀνταγωνίζ-ομαι, fut. ἀνταγωνίσ-ομαι. Se débattre contre la mort, ἀγωνι-ᾷν, ἀγωνι-άω, ῶ, fut. ἀγωνιάσ-ω. — ***Débattu, ue***, part. passé et adj., ἀμφισβήτητ-ος, ος, ον. En parlant d'un compte, ἐξητασμέν-ος, η, ον.

Débauche, n. f. 1 *Excès dans le boire et le manger*, ἀσωτί-α, ας (ἡ). || 2 *Déréglement de mœurs*, ἀκολασί-α, ας (ἡ).

Débaucher, v. tr., διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. — ***Débauché, ée***, part. passé et adj., ἀσελγ-ής, ής, ές.

Débaucheur, n. m., διαφθορ-εύς, έως (ὁ). Débaucheuse, n. f., διαφθείρουσα, ης (ἡ).

Débet, n. m., *ce qui est dû*, ὀφειλόμεν-ον, ου (τό).

Débile, adj., ἀσθεν-ής, ής, ές (comp. ἀσθενέστερος, sup. ἀσθεν-έστατος). Être débile, ἀσθεν-εῖν, ἀσθεν-έω, ῶ, fut. ἀσθενήσ-ω, acc.

Débilement, adv., ἀσθενῶς.

Débilitation, n. f., ἔκλυσ-ις, εως (ἡ).

Débilité, n. f., ἀσθένει-α, ας (ἡ); ἀτονί-α, ας (ἡ).

Débiliter, v. tr., ἐκλύ-ειν, ἐκλύ-ω, fut. ἐκλύσ-ω, acc.

Débit, n. m. 1 *Vente*, προφορ-ά, ᾶς (ἡ); πρᾶσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Manière de réciter*, λέξ-ις, εως (ἡ).

Débitant, n. m., κάπηλ-ος, ου (ὁ). Débitante, n. f., καπηλ-ίς, ίδος (ἡ).

Débiter, v. tr. 1 *Vendre*, πιπράσκ-ειν, πιπράσκ-ω, fut. πιπράσ-ω, acc. || 2 *Réciter*, ἀποστοματίζ-ειν, ἀποστοματίζ-ω, fut. ἀποστοματίσ-ω, acc. Débiter un rôle, πρόσωπον ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι. || 3 *Raconter*, *disséminer*, διασπείρ-ειν, διασπείρ-ω, fut. διασπερ-ῶ, acc. Débiter des nouvelles, λογοποι-εῖν, λογοποι-έω, ῶ, fut. λογοποιήσ-ω. Débiter des mensonges, ψευδοποι-εῖν, ψευδοποι-έω, ῶ, fut. ψευδοποιήσ-ω.

Débiteur, n. m., ὀφειλέτ-ης, ου (ὁ). Débitrice, n. f., ὀφειλέτ-ις, ιδος (ἡ).

Déblai, n. m. 1 *Action de déblayer*, ἀποκίνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Terre qu'on déblaye*, ἀπεσκευασμέν-ον, ου (τό).

Déblatérer, v. intr., ἀποτείν-εσθαι, ἀποτείν-ομαι, fut. ἀποτεν-οῦμαι εἰς, acc.

Déblayer, v. tr., ἀποκιν-εῖν, ἀποκιν-έω, ῶ, fut. ἀποκινήσ-ω, acc.

Débloquer, v. tr., *faire lever le blocus*, τῆς πολιορκίας ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, acc.

Déboire, n. m. 1 *Goût désagréable*, ἄσ-η,

ης (ἡ). || 2 *Mortification, dégoût,* ἀηδί-α, ας (ἡ); λύπ-η, ης (ἡ).
Déboîtement, n. m. 1 *Déplacement d'un os,* ἐξάρθρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Mal qui en résulte,* ἐξάρθρωμα, ἐξαρθρώματ-ος (τό).
Déboîter, v. tr., ἐξαρθρ-οῦν, ἐξαρθρ-όω, ῶ, fut. ἐξαρθρώσ-ω, acc. — ***Déboîté, ée,*** part. passé et adj., ἔξαρθρ-ος, ος, ον.
Débonder, v. tr., *déboucher,* ἀναστομ-οῦν, ἀναστομ-όω, ῶ, fut. ἀναστομώσ-ω, acc. — ***se Débonder,*** v. pr., *sortir avec impétuosité,* ἐκρ-εῖν, ἐκρ-έω, ῶ, fut. ἐκρεύ-σω.
Débonnaire, adj., εὐήθ-ης, ης, ες.
Débonnairement, adv., εὐήθως.
Débonnaireté, n. f., εὐήθει-α, ας (ἡ).
Débord, n. m., *débordement,* ne se dit que des humeurs, de la bile, περίῤῥοι-α, ας (ἡ).
Débordement, n. m. 1 *Action de franchir les bords,* ἔκβασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Écoulement d'humeurs,* περίῤῥοι-α, ας (ἡ). || 3 *Irruption,* εἰςβολ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Profusion,* πλῆθ-ος, εος, ους (τό). || 5 *Dissolution, débauche,* ἀσωτί-α, ας (ἡ).
Déborder, v. tr. 1 *Dépasser une ligne,* ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc. || 2 *Oter la bordure,* τὸ κράσπεδον ἀποτέμν-ειν, ἀποτέμν-ω, fut. ἀποτεμ-ῶ, gén. || Verbe intr. 1 *Sortir des bords,* ἐκβαίν-ειν, ἐκβαίν-ω, fut. ἐκβήσ-ομαι. En parlant des flots, ἐκκυμαίν-ειν, ἐκκυμαίν-ω, fut. ἐκκυμαν-ῶ. || 2 *Saillir en dehors,* προέχ-ειν, προέχ-ω, fut. προέξ-ω. — ***se Déborder,*** v. pr. 1 *Sortir des limites,* ἐκβαίν-ειν, ἐκβαίν-ω, fut. ἐκβήσ-ομαι ἐκ, gén. || 2 *Faire irruption,* εἰςβάλλ-ειν, εἰςβάλλ-ω, fut. εἰςβαλ-ῶ εἰς, acc. Se déborder (dans les mœurs), ἀκολαστ-εῖν, ἀκολαστ-έω, ῶ, fut. ἀκολαστήσ-ω.
Débotter, v. tr., τὰς κνημῖδας ἐκδύ-ειν, ἐκδύ-ω, fut. ἐκδύσ-ω, acc. de la personne. Débotter ou débotté, pris substantivement, *le moment de l'arrivée,* τῆς ἀφίξεως ὥρ-α, ας (ἡ).
Débouché, n. m. 1 *Issue,* ἔξοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Moyen, expédient,* πόρ-ος, ου (ὁ).
Débouchement, n. m., ἀναστόμωσ-ις, εως (ἡ).
Déboucher, v. tr., ἀναστομ-οῦν, ἀναστομ-όω, ῶ, fut. ἀναστομώσ-ω, acc. || Verbe intr., ἐξορμ-ᾶσθαι, ἐξορμ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐξορμήσ-ομαι.
Déboucler, v. tr., ἐκλύ-ειν, ἐκλύ-ω, fut. ἐκλύσ-ω.
Débourber, v. tr. 1 *Oter la bourbe,* καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc. || 2 *Oter de la bourbe,* ἐκ τῆς ἰλύος ἐξαιρ-εῖν, ἐξαιρ-έω, ῶ, fut. ἐξαιρήσ-ω, acc.
Débourrer, v. tr. 1 *Oter la bourre, vider,* κεν-οῦν, κεν-όω, ῶ, fut. κενώσ-ω, acc. || 2 Au figuré, *polir, façonner,* ἡμερ-οῦν, ἡμερ-όω, ῶ, fut. ἡμερώσ-ω; παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc.
Débours ou **Déboursés**, n. m. pl., *dépense faite,* καταβολ-ή, ῆς (ἡ); δαπάν-η, ης (ἡ).
Déboursement, n. m., ἀπότισ-ις, εως (ἡ).
Débourser, v. tr., δαπαν-ᾶν, δαπαν-άω, ῶ, fut. δαπανήσ-ω.
Debout, adv., ὀρθοσταδόν. On tourne aussi par l'adj. ὀρθ-ός, ή, όν; ὄρθι-ος, ος et α, ον. Mettre debout, ὀρθ-οῦν, ὀρθ-όω, ῶ, fut. ὀρθώσ-ω, acc. Se tenir debout, ὀρθοστατ-εῖν, ὀρθοστατ-έω, ῶ, fut. ὀρθοστατήσ-ω. Debout! interj., ἄγε! στῆθι! En parlant à plusieurs, ἄγετε! στῆτε!
Débouter, v. tr., terme de palais, *déclarer déchu de sa demande,* ἀποκρού-ειν, ἀποκρού-ω, fut. ἀποκρούσ-ω, acc.; ἐξιστάναι, ἐξίστημι, fut. ἐκστήσ-ω, acc.
Déboutonner, v. tr., διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc.; χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω, acc. — ***se Déboutonner,*** v. pr., au figuré, *parler à cœur ouvert,* παῤῥησιάζεσθαι, παῤῥησιάζ-ομαι, fut. παῤῥησιάσ-ομαι.
se Débrailler, v. pr., ἀπογυμν-οῦσθαι, ἀπογυμν-όομαι, οῦμαι, fut. ἀπογυμνώσ-ομαι. — ***Débraillé, ée,*** part. passé et adj., γυμν-ός, ή, όν.
Débrider, v. tr., ἀποχαλιν-οῦν, ἀποχαλιν-όω, ῶ, fut. ἀποχαλινώσ-ω. Sans débrider, *tout d'une traite,* μιᾷ δρόμῳ. Au figuré, *continument,* συνεχῶς.
Débris, n m, λείψαν-α, ων (τά).
Débrouillement, n. m., διάπτυξ-ις, εως (ἡ).
Débrouiller, v. tr., ἀναπτύσσ-ειν, ἀναπτύσσ-ω, fut. ἀναπτύξ-ω, acc.
Débucher, v. tr., *faire sortir du bois,* ἀπελαύν-ειν, ἀπελαύν-ω, fut. ἀπελάσ-ω, acc. || Verbe intr., *sortir du bois,* ἐξορμ-ᾶσθαι, ἐξορμ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐξορμήσ-ομαι.
Débucher ou **Débuché**, n. m., ἐξόρμησ-ις, εως (ἡ).
Débusquement, n. m., ἐκβολ-ή, ῆς (ἡ).
Débusquer, v. tr., ἐξανιστάναι, ἐξανίστημι, fut. ἐξαναστήσ-ω, acc.
Début, n. m. 1 *Premier coup à certains jeux,* πρώτ-η βολ-ή, ῆς (ἡ) Les deux mots se déclinent. || 2 *Commencement,* ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). Début d'un discours, προοίμι-ον, ου (τό).
Débutant, ante, adj., πρωτόπειρ-ος, ος, ον.
Débuter, v. intr. 1 *Faire le premier coup,* πρωτοβολ-εῖν, πρωτοβολ-έω, ῶ, fut. πρωτοβολήσ-ω. || 2 *Commencer,* ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι.
Deçà, adv. En deçà, *du côté où nous sommes,* ἐπὶ τάδε, ἐντός, gén. De çà et de là, δεῦρο κἀκεῖσε.
Décacheter, v. tr., ἀνασφραγίζ-ειν, ἀνασφραγίζ-ω, fut. ἀνασφραγίσ-ω, acc.
Décade, n. f., δεκ-άς, άδος (ἡ).
Décadence, n. f., κατάπτωμα, καταπτώματ-ος (τό).
Décagone, adj., δεκάγων-ος, ος, ον.
Décagramme, n. m., δεκάγραμμ-ον, ου (τό) Grec moderne.
Décalitre, n. m., δεκάλιτρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Décalogue, n. m., δεκάλογ-ος, ου (ὁ).

Décamètre, n. m., δεκάμετρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Décampement, n. m., ἀναστρατοπεδεί-α, ας (ἡ).
Décamper, v. intr. 1 *Lever le camp*, ἀναστρατοπεδεύ-ειν, ἀναστρατοπεδεύ-ω, fut. ἀναστρατοπεδεύσ-ω. || 2 *Fuir précipitamment*, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι.
Décaper, v. tr., *rendre le brillant à un métal*, λαμπρύν-ειν, λαμπρύν-ω, fut. λαμπρυν-ῶ, acc.
Décapitation, n. f., ἀποκεφαλισμ-ός, οῦ (ὁ).
Décapiter, v. tr., ἀποκεφαλίζ-ειν, ἀποκεφαλίζ-ω, fut. ἀποκεφαλίσ-ω, acc.
Décarreler, v. tr., *ôter les carreaux*, τὸ ἔδαφος ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω.
Décastère, n. m., δεκάστεῤῥ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Décatir, v. tr., *ôter l'apprêt d'une étoffe*, ἐφυγραίν-ειν, ἐφυγραίν-ω, fut. ἐφυγραν-ῶ.
Décéder, v. intr., τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω. — ***Décédé, ée***, part. passé et adj., τεθνηκ-ώς, υῖα, ός.
Déceler, v. tr., ἀνακαλύπτ-ειν, ἀνακαλύπτ-ω, fut. ἀνακαλύψ-ω, acc.
Décembre, n. m., δεκέμβρι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Décemment, adv., εὐκόσμως.
Décemvir, n. m., δεκάρχ-ης, ου (ὁ). Les décemvirs, οἱ δέκα. L'article seul se décline.
Décemvirat, n. m., δεκαρχί-α, ας (ἡ).
Décence, n. f., κοσμιότης, κοσμιότητ-ος (ἡ); εὐκοσμί-α, ας (ἡ).
Décennal, ale, adj., δεκαέτηρ-ος, ος, ον.
Décent, ente, adj., εὔκοσμ-ος, ος, ον; εὐπρεπ-ής, ής, ές (comp. εὐπρεπ-έστερος, sup. εὐπρεπ-έστατος).
Déception, n. f. 1 *Tromperie*, ἀπάτ-η, ης (ἡ). || 2 *Désappointement*, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό).
Décerner, v. tr. 1 *Accorder*, ἀπονέμ-ειν, ἀπονέμ-ω, fut. ἀπονεμ-ῶ, acc. || 2 *Prononcer une peine*, καταψηφίζ-εσθαι, καταψηφίζ-ομαι, fut. καταψηφίσ-ομαι, acc. || 3 *Ordonner, enjoindre*, ἐπιτάσσ-ειν, ἐπιτάσσ-ω, fut. ἐπιτάξ-ω, acc.
Décès, n. m., τελευτ-ή, ῆς (ἡ); θάνατ-ος, ου (ὁ).
Décevant, ante, adj., ἀπατηλ-ός, ή, όν.
Décevoir, v. tr., ἀπατ-ᾶν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω, acc.
Déchaînement, n. m., εἰσβολ-ή, ῆς (ἡ).
Déchaîner, v. tr. 1 *Délivrer des chaînes*, λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, acc. || 2 *Lâcher contre*, ἐξορμ-ᾶν, ἐξορμ-άω, ῶ, fut. ἐξορμήσ-ω, acc. — ***se Déchaîner***, v. pr., *s'emporter*, ἀποτείν-εσθαι, ἀποτείν-ομαι, fut. ἀποτεν-οῦμαι εἰς, acc.
Déchanter, v. intr., *rabattre de ses prétentions*, μετριώτερον φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω.
Décharge, n. f. 1 *Soulagement*, ἀπόλυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Quittance*, ἀποχ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Témoignage favorable*, ἐπιμαρτυρί-α, ας (ἡ). || 4 *Déversement des eaux*, ἀποφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 5 *Ouverture par où s'opère ce déversement*, στόμα, στοματ-ος (τό). || 6 *Réservoir*, ὑδροθήκ-η, ης (ἡ). || 7 *Lieu de débarras*, γρυτοδόκ-η, ης (ἡ). || 8 *Explosion*, βολ-ή, ῆς (ἡ).
Déchargement, n. m., ἔκθεσ-ις, εως (ἡ); ἐξαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Décharger, v. tr. 1 *Enlever la charge*, ἀποφορτίζ-εσθαι, ἀποφορτίζ-ομαι, fut. ἀποφορτίσ-ομαι. || 2 *Délivrer d'un fardeau*, ἀποκουφίζ-ειν, ἀποκουφίζ-ω, fut. ἀποκουφίσ-ω, acc. || 3 *Asséner*, ἐντείν-ειν, ἐντείν-ω, fut. ἐντεν-ῶ, acc. || 4 *Verser, déverser*, ἐκχ-εῖν, ἐκχ-έω, fut. ἐκχεύσ-ω, acc.
Déchargeur, n. m., φορτηγ-ός, οῦ (ὁ).
Décharner, v. tr. 1 *Dépouiller de la chair*, ἐκσαρκίζ-ειν, ἐκσαρκίζ-ω, fut. ἐκσαρκίσ-ω, acc. || 2 *Rendre maigre*, κατασκελετεύ-ειν, κατασκελετεύ-ω, fut. κατασκελετεύσ-ω, acc. — ***Décharné, ée***, part. passé et adj., σκελετ-ός, ή, όν.
Déchausser, v. tr., τὰ ὑποδήματα ὑπολύ-ειν, ὑπολύ-ω, fut. ὑπολύσ-ω. Déchausser un arbre, un mur, *ôter la terre qui est au pied*, περὶ δένδρον, περὶ τεῖχος τὴν γῆν ἀνασκάπτ-ειν, ἀνασκάπτ-ω, fut. ἀνασκάψ-ω. Déchausser les dents, *en écarter les gencives*, τοὺς ὀδόντας ἀναγλύφ-ειν, ἀναγλύφ-ω, fut. ἀναγλύψ-ω.
Déchéance, n. f., ἔκπτωσις, εως (ἡ).
Déchet, n. m., ἀπότριμμα, ἀποτρίμματ-ος (τό); βλάβ-η, ης (ἡ).
Déchiffrable, adj., ἐπίσημ-ος, ος, ον; σαφ-ής, ής, ές.
Déchiffrement, n. m., ἀνάγνωσ-ις, εως (ἡ).
Déchiffrer, v. tr., ἀναγιγνώσκ-ειν, ἀναγιγνώσκ-ω, fut. ἀναγνώσ-ομαι, acc.; διακρίν-ειν, διακρίν-ω, fut. διακριν-ῶ.
Déchiffreur, n. m., ἀναγνώστ-ης, ου (ὁ).
Déchiqueter, v. tr., ἐπιτέμν-ειν, ἐπιτέμν-ω, fut. ἐπιτεμ-ῶ, acc.
Déchiqueture, n. f., ἐντομ-ή, ῆς (ἡ).
Déchirage, n. m., κατακοπ-ή, ῆς (ἡ).
Déchirant, ante, adj., θυμοβόρ-ος, ος, ον; περιπαθ-ής, ής, ές.
Déchirement, n. m., σπαραγμ-ός, οῦ (ὁ). Déchirements politiques, στάσ-εις, εων (αἱ).
Déchirer, v. tr. 1 *Mettre en pièces*, διασπαράσσ-ειν, διασπαράσσ-ω, fut. διασπαράξ-ω, acc. || 2 *Agiter douloureusement*, δάκν-ειν, δάκν-ω, fut. δήξ-ομαι, acc. || 3 *Outrager*, διασύρ-ειν, διασύρ-ω, fut. διασυρ-ῶ, acc. — ***Déchiré, ée***, part. passé et adj., *mis en lambeaux*, λακιστ-ός, ή, όν.
Déchireur, n. m., σπαράκτ-ης, ου (ὁ).
Déchirure, n. f., σπάραγμα, σπαράγματ-ος (τό).
Déchoir, v. intr., ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι.
Décidément, adv. 1 *Indubitablement*, ἀναμφιβόλως. || 2 *En définitive*, τὸ τελευταῖον.
Décider, v. tr. 1 *Conclure, résoudre*, διαγινώσκ-ειν, διαγινώσκ-ω, fut. διαγνώσ-ομαι,

acc. || 2 *Déterminer par un jugement,* διακρίν-ειν, διακρίν-ω, fut. διακριν-ῶ, acc. || 3 *Pousser à une résolution,* προάγ-ειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω, acc. et le nom de la chose à l'acc. avec εἰς. || Décider de, v. intr., κρίν-ειν, κρίν-ω, fut, κριν-ῶ περί, gén. — **se Décider,** v. pr., *se déterminer,* διαγινώσκ-ειν, διαγινώσκω, fut. διαγνώσ-ομαι. Ne pouvoir pas se décider, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω.— **Décidé, ée,** part. passé et adj. 1 *Conclu,* κεκριμέν-ος, η, ον. || 2 *Prêt à,* ἕτοιμ-ος, ος, ον. || 3 *Ferme, déterminé,* τολμηρ-ός, ά, όν.

Décigramme, n. m., ὑποδεκάγραμμ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Décilitre, n. m., ὑποδεκάλιτρ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Décimal, ale, adj., δεκαδικ-ός, ή, όν.

Décimateur, n. m., δεκατηλόγ-ος, ου (ὁ).

Décimation, n. f., ἀποδεκάτευσ-ις, εως (ἡ).

Décime, n. m., δεκάτ-η, ης (ἡ).

Décimer, v. tr., ἀποδεκατεύ-ειν, ἀποδεκατεύ-ω, fut. ἀποδεκατεύσ-ω, acc.

Décimètre, n. m., ὑποδεκάμετρ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Décintrement, n. m., τοῦ καμαρώματος ἀφαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Décintrer, v. tr., *ôter le support d'une voûte,* τὰ καμάρας ὕστατα ὑφαιρ-εῖσθαι, ὑφαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. ὑφαιρήσ-ομαι.

Décisif, ive, adj., κρίσιμ-ος, ος, ον. Le point décisif, κεφαλαῖ-ον, ου (τό).

Décision, n. f. 1 *Action de décider,* διάκρισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chose décidée,* βούλευμα, βουλεύματ-ος (τό).

Déclamateur, n. m. 1 *Rhéteur,* ῥητορεύ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Orateur emphatique,* ὑψηλολόγ-ος, ου (ὁ).

Déclamation, n. f. 1 *Lecture publique,* ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Travail de rhéteur,* μελέτ-η, ης (ἡ). || 3 *Emphase,* ὑψηλολογί-α, ας (ἡ). || 4 *Langage injurieux,* κακηγορί-α, ας (ἡ).

Déclamatoire, adj. 1 *Qui tient aux travaux des rhéteurs,* ἐπιδεικτικ-ός, ή, όν; ῥητορικ-ός, ή, όν. || 2 *Boursouflé,* ὀγκώδ-ης, ης, ες.

Déclamer, v. tr. 1 *S'exercer à la déclamation,* μελετ-ᾶν, μελετ-άω, ῶ, fut. μελετήσ-ω. || 2 *Invectiver contre,* ἀποτείν-εσθαι, ἀποτείν-ομαι, fut. ἀποτεν-οῦμαι εἰς, acc.

Déclaratif, ive, adj., ἀποφαντικ-ός, ή, όν.

Déclaration, n. f. 1 *Action de déclarer,* δήλωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Témoignage,* μαρτύρι-ον, ου (τό). || 3 *Ordonnance,* παράγγελμα, παραγγέλματ-ος (τό).

Déclarer, v. tr. 1 *Manifester,* δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc.; φανερὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif φανερόν s'accorde avec le complément du verbe ποιεῖν. || 2 *Proclamer,* ἀναγορεύ-ειν, ἀναγορεύ-ω, fut. ἀναγορεύσ-ω, acc. || 3 *Publier, signifier,* παραγγέλλ-ειν, παραγγέλλ-ω, fut. παραγγελ-ῶ. — **se Déclarer,** v. pr. 1 *Se manifester,* φαίν-εσθαι, φαιν-ομαι, fut. φανήσ-ομαι. || 2 *Se prononcer pour ou contre,* προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι. — **Déclaré, ée,** part. passé et adj., φανερ-ός, ά, όν.

Déclin, n. m., παρακμ-ή, ῆς (ἡ). Déclin du jour, τοῦ ἡλίου καταφορ-ά, ᾶς (ἡ).

Déclinable, adj., κλιτ-ός, ή, όν.

Déclinaison, n. f., en grammaire, κλίσ-ις, εως (ἡ); en astronomie, ἀπόκλισ-ις, εως (ἡ).

Déclinatoire, adj., en terme de droit, παραγραφικ-ός, ή, όν. Pris substantivement, *faux-fuyant,* διάδυσ-ις, εως (ἡ).

Décliner, v. tr. 1 *Faire passer un nom par ses divers cas,* κλίν-ειν, κλίν-ω, fut. κλιν-ῶ, acc. || 2 *Déclarer,* φανερὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif φανερόν s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 3 *Refuser,* παραιτ-εῖσθαι, παραιτ-έομαι, οῦμαι, fut. παραιτήσ-ομαι, acc. || Verbe intr., *déchoir,* παρακμάζ-ειν, παρακμάζ-ω, fut. παρακμάσ-ω.

Déclive, adj., *qui est en pente,* πρην-ής, ής, ές.

Déclivité, n. f., ἀπόκλισ-ις, εως (ἡ).

Déclouer, v. tr., ἀποκαθηλ-οῦν, ἀποκαθηλ-όω, ῶ, fut. ἀποκαθηλώσ-ω, acc.

Décocher, v. tr., βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ, acc.

Décoction, n. f., ἀπόζεμα, ἀποζέματ-ος (τό).

Décoiffer, v. tr. 1 *Découvrir la tête,* τὴν κεφαλὴν ἀποκαλύπτ-ειν, ἀποκαλύπτ-ω, fut. ἀποκαλύψ-ω. || 2 *Déranger les cheveux,* τὰς τρίχας φύρ-ειν, φύρ-ω, fut. φυρ-ῶ.

Décollation, n. f., ἀποκεφάλισμα, ἀποκεφαλίσματ-ος (τό).

Décoller, v. tr. 1 *Couper la tête,* ἀποκεφαλίζ-ειν, ἀποκεφαλίζ-ω, fut. ἀποκεφαλίσ-ω, acc. || 2 *Détacher ce qui est collé,* ἀποκολλ-ᾶν, ἀποκολλ-άω, ῶ, fut. ἀποκολλήσ-ω, acc.

Décolleter, v. tr., ἀπογυμν-οῦν, ἀπογυμν-όω, ῶ, fut. ἀπογυμνώσ-ω, acc.

Décoloration, n. f., ἀπόχρωσ-ις, εως (ἡ).

Décolorer, v. tr., τὴν βαφὴν ἀμυδρ-οῦν, ἀμυδρ-όω, ῶ, fut. ἀμυδρώσ-ω. — **Décoloré, ée,** part. passé et adj., ἀμυδρ-ός, ά, όν.

Décombres, n. m. pl., ἐρείπι-α, ων (τά).

Décomposer, v. tr., ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, acc.

Décomposition, n. f., ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ).

Décompte, n. m., ὑφαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Décompter, v. tr. 1 *Rabattre d'un compte,* λογισμοῦ ὑφαιρ-εῖν, ὑφαιρ-έω, ῶ, fut. ὑφαιρήσ-ω. Avoir à décompter, *être trompé dans son attente,* τῶν ἐλπίδων ψεύδ-εσθαι, ψεύδ-ομαι, fut. ψευσθήσ-ομαι.

Déconcerter, v. tr. 1 *Rompre les mesures,* ταράσσ-ειν, ταράσσ-ω, fut. ταράξ-ω, acc. || 2 *Troubler,* ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. — **se Déconcerter,** v. pr., *perdre la tête,* ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. — **Déconcerté, ée,** part. passé et adj., ταρακτ-ός, ή, όν.

Déconfire, v. tr., *défaire entièrement,* φροῦδον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω,

acc. L'adjectif φροῦδον s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***Déconfit, ite,*** part. passé et adj. 1 *Perdu,* φροῦδ-ος, ος, ον. || 2 *Confus,* συγχυθ-είς, εῖσα, έν.

Déconfiture, n. f., *défaite, ruine,* πανωλεθρί-α, ας (ἡ).

Déconfort, n. m., ἀθυμί-α, ας (ἡ).

Déconforter, v. tr., *décourager,* ἀθυμίαν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.

Déconseiller, v. tr., παραπείθ-ειν, παραπείθ-ω, fut. παραπείσ-ω, acc.

Déconsidération, n. f., ἀτιμί-α, ας (ἡ).

Déconsidérer, v. tr., ἀτιμάζ-ειν, ἀτιμάζ-ω, fut. ἀτιμάσ-ω. — ***Déconsidéré, ée,*** part. passé et adj., ἀτίμαστ-ος, ος, ον.

Décontenancer, v. tr., ταράσσ-ειν, ταράσσ-ω, fut. ταράξ-ω, acc.

Déconvenue, n. f., ἀποτυχί-α, ας (ἡ).

Décor, n. m. 1 *Ornement,* κόσμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Décoration d'une pièce de théâtre,* σκηνογραφί-α, ας (ἡ).

Décorateur, n. m. 1 *Qui orne,* κοσμητ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Qui peint pour le théâtre,* σκηνογράφ-ος, ου (ὁ).

Décoration, n. f. 1 *Embellissement,* κόσμημα, κοσμήματ-ος (τό). || 2 *Peinture de théâtre,* σκηνογραφί-α, ας (ἡ). Peindre des décorations, σκηνογραφ-εῖν, σκηνογραφ-έω, ῶ, fut. σκηνογραφήσ-ω. || 3 *Insigne de grade,* παράσημ-ον, ου (τό).

Décorer, v. tr. 1 *Orner,* ἐπικοσμ-εῖν, ἐπικοσμ-έω, ῶ, fut. ἐπικοσμήσ-ω, acc. || 2 *Donner un insigne de grade,* παράσημον διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, dat.

Décortication, n. f., *action d'ôter l'écorce,* περιφλοισμ-ός, οῦ (ὁ).

Décorum, n. m., πρέπ-ον, οντος (τό).

Découcher, v. intr., ἀπονυκτερεύ-ειν, ἀπονυκτερεύ-ω, fut. ἀπονυκτερεύσ-ω.

Découdre, v. tr., διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω. En découdre, *en venir aux mains,* χειρῶν πειρ-ᾶσθαι, πειρ-άομαι, ῶμαι, fut. πειράσ-ομαι — ***Décousu, ue,*** part. passé et adj., *qui ne se suit pas,* διάσπαστ-ος, ος, ον.

Découlement, n. m., ἀποῤῥο-ή, ῆς (ἡ).

Découler, v. intr., ἀποῤῥ-εῖν, ἀποῤῥ-έω, ῶ, fut. ἀποῤῥεύσ-ομαι.

Découper, v. tr., διατέμν-ειν, διατέμν-ω, fut. διατεμ-ῶ, acc. — ***Découpé, ée,*** part. passé et adj., διάτομ-ος, ος, ον; σχιστ-ός, ή, όν.

Découpeur, n. m., ἐκτομ-εύς, έως (ὁ). Découpeuse, n. f., ἐκτέμνουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Découpler, v. tr., *séparer un couple,* ἀποζευγνύναι, ἀποζεύγνυμι, fut. ἀποζεύξ-ω, acc.

Découpure, n. f., διατομ-ή, ῆς (ἡ).

Décourageant, ante, adj., ταπεινωτικ-ός, ή, όν.

Découragement, n. m., ἀθυμί-α, ας (ἡ).

Décourager, v. tr., τὸν θυμὸν ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, avec le gén. de la personne. — ***se Décourager,*** v. pr., ἀθυμ-εῖν, ἀθυμ-έω, fut. ἀθυμήσ-ω. — ***Découragé, ée,*** part. passé et adj., ἄθυμ-ος, ος, ον.

Décousure, n. f., διάλυσ-ις, εως (ἡ).

Décours, n. m., *décroissement de la lune,* ἀπόλειψ-ις, εως (ἡ).

Découverte, n. f. 1 *Action de découvrir,* ἀνεύρεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Invention,* εὕρημα, εὑρήματ-ος (τό).

Découvrir, v. tr. 1 *Oter ce qui couvre,* ἀποκαλύπτ-ειν, ἀποκαλύπτ-ω, fut. ἀποκαλύψ-ω, acc. En parlant d'un lit, ἀποστρωννύναι, ἀποστρώννυμι, fut. ἀποστρώσ-ω, acc. En parlant d'un toit, ἀποστεγάζ-ειν, ἀποστεγάζ-ω, fut. ἀποστεγάσ-ω. || 2 *Laisser voir,* δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc. || 3 *Révéler,* ἀποφαίν-ειν, ἀποφαίν-ω, fut. ἀποφαν-ῶ, acc. || 4 *Inventer, trouver,* εὑρίσκ-ειν, εὑρίσκ-ω, fut. εὑρήσ-ω. || 5 *Apercevoir de loin,* καθορ-ᾶν, καθορ-άω, ῶ, fut. κατόψ-ομαι, acc. || 6 *Dégarnir,* ἀπογυμν-οῦν, ἀπογυμν-όω, ῶ, fut. ἀπογυμνώσ-ω, acc. — ***se Découvrir,*** v. pr., ἐν φανερῷ γίγνεσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Découvert, erte,*** part. passé et adj. 1 *Dont on a ôté la couverture,* γυμν-ός, ή, όν. || 2 *Exposé à l'air,* ὑπαίθρι-ος, ος, ον. || 3 *Nu, dégarni,* ψιλ-ός, ή, όν. || 4 *Qui n'est pas fortifié,* ἀτείχιστ-ος, ος, ον. A découvert, loc. adv., ἐν φανερῷ.

Décrasser, v. tr., 1 *Oter la crasse,* ἐκκαθαίρ-ειν, ἐκκαθαίρ-ω, fut. ἐκκαθαρ-ῶ, acc. || 2 *Former aux manières polies,* ἡμερ-οῦν, ἡμερ-όω, ῶ, fut. ἡμερώσ-ω, acc. — ***Décrassé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Dont on a enlevé la crasse,* καθαρ-ός, ά, όν. || 2 *Policé,* ἥμερ-ος, ος, ον.

Décréditer, v. tr., *ôter le crédit, la considération,* πίστιν, ἀξίωμα ἐλασσ-οῦν, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω, avec le gén. de la personne. — ***se Décréditer,*** v. pr., ἐκ τῆς δόξης ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι. — ***Décrédité, ée,*** part. passé et adj., ἄτιμ-ος, ος, ον.

Décrépit, ite, adj., ὑπέργηρ-ως, ως, ων.

Décrépitude, n. f., βαθὺ γῆρ-ας, ως (τό). Les deux mots se déclinent.

Décret, n. m., ψήφισμα, ψηφίσματ-ος (τό).

Décréter, v. tr., ψηφίζ-εσθαι, ψηφίζ-ομαι, fut. ψηφίσ-ομαι, acc. Décréter de prise de corps, τὴν σύλληψιν παραγγέλλ-ειν, παραγγέλλ-ω, fut. παραγγελ-ῶ, avec le génitif de la personne.

Dácri, n. m. 1 *Prohibition légale,* ἀπαγόρευμα, ἀπαγορεύματ-ος (τό). || 2 *Perte de réputation,* ἀδοξί-α, ας (ἡ).

Décrier, v. tr. 1 *Prohiber,* ἀπαγορεύ-ειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπαγορεύσ-ω, acc. || 2 *Attaquer le crédit,* διαβάλλ-ειν, διαβάλλ-ω, fut. διαβαλ-ῶ, acc. — ***Décrié, ée,*** part. passé et adj. 1 *Prohibé,* ἀπόῤῥητ-ος, ος, ον. || 2 *Tombé dans le discrédit,* ἀποδόκιμ-ος, ος, ον. || 3 *Mal famé,* ἄδοξ-ος, ος, ον.

Décrire, v. tr. 1 *Représenter,* συγγράφ-ειν, συγγράφ-ω, fut. συγγράψ-ω, acc. || 2 *Tra-*

cer, διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω, acc.
Décrocher, v. tr., ἀπολαμβάν-ειν, ἀπολαμβάν-ω, fut. ἀπολήψ-ομαι.
Décroissement, n. m., ἐλάττωσ-ις, εως (ἡ).
Décroître, v. intr., ἐλασσ-οῦσθαι, ἐλασσόομαι, οῦμαι, fut. ἐλασσωθήσ-ομαι. Quand il s'agit particulièrement de la lune, ἀπολείπειν, ἀπολείπ-ω, fut. ἀπολείψ-ω.
Décrotter, v. tr., ἀποκαθαίρ-ειν, ἀποκαθαίρω, fut. ἀποκαθαρ-ῶ.
Décrotteur, n. m., τὰς κρηπῖδας καθαίρ-ων, οντος (ὁ).
Décrottoire, n. f., στλεγγ-ίς, ίδος (ἡ).
Décrue, n. f., *baisse des eaux,* ἀπαύξησ-ις, εως (ἡ).
Décuple, adj., δεκαπλάσι-ος, α, ον.
Décupler, v. tr., δεκαπλασιάζ-ειν, δεκαπλασιάζ-ω, fut. δεκαπλασιάσ-ω, acc.
Décurie, n. f., δεκ-άς, άδος (ἡ).
Décurion, n. m., δεκάδαρχ-ος, ου (ὁ).
Dédaigner, v. tr., ὑπερορ-ᾶν, ὑπερορ-άω, ῶ, fut. ὑπερόψ-ομαι, acc.; καταφρον-εῖν, καταφρον-έω, ῶ, fut. καταφρονήσ-ω, gén.
Dédaigneusement, adv., καταφρονητικῶς.
Dédaigneux, euse, adj., καταφρονητικ-ός, ή, όν.
Dédain, n. m., καταφρόνησ-ις, εως (ἡ); ὑπεροψί-α, ας (ἡ).
Dédale, n. m. 1 *Labyrinthe,* λαβύρινθ-ος, ου (ὁ). || 2 *Chose compliquée,* πολύπλοκ-ον πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Dedans, adv. 1 Exprimant l'idée de station, ἔνδον, gén. || 2 Exprimant l'idée de passage, d'entrée, ἔσω, gén. Du dedans, ἔνδοθεν, gén.
Dedans, n. m., τὸ ou τὰ ἔνδοθεν. L'article se décline.
Dédicace, n. f., καθιέρωσ-ις, εως (ἡ). Dédicace d'un livre, ἀνάδειξ-ις, εως (ἡ).
Dédicatoire, adj., ἀναθηματικ-ός, ή, όν.
Dédier, v. tr., dans tous les sens, ἀνατιθέναι, ἀνατίθημι, fut. ἀναθήσ-ω, acc.
Dédire, v. tr., *démentir,* ἀντιλέγ-ειν, ἀντιλέγ-ω, fut. ἀντερ-ῶ, dat. — ***se Dédire,*** v. pr., παλινῳδ-εῖν, παλινῳδ-έω, ῶ, fut. παλινῳδήσ-ω, acc.
Dédit, n. m. 1 *Rétractation,* παλινῳδί-α, ας (ἡ). || 2 *Indemnité pour un marché rompu,* ὡμολογημέν-η ζημί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Dédommagement, n. m. 1 *Indemnité,* ἀμοιβ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Consolation,* παραμυθί-α, ας (ἡ); παραμύθι-ον, ου (τό).
Dédommager, v. tr., *rendre l'équivalent,* ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι, acc.
Dédorer, v. tr., τὸν χρυσὸν ἀποξύ-ειν, ἀποξύ-ω, fut. ἀποξύσ-ω, gén.
Dédoubler, v. tr., δίχα διαιρ-εῖν, διαιρ-έω, ῶ, fut. διαιρήσ-ω, acc.
Déduction, n. f. 1 *Soustraction,* ἀφαίρεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Récit minutieux,* διήγησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Conséquence,* ἐπιχείρησ-ις, εως (ἡ).
Déduire, v. tr. 1 *Soustraire,* ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, acc. || 2 *Exposer en détail,* διεξέρχ-εσθαι, διεξέρχ-ομαι, fut. διεξελεύσ-ομαι, acc. || 3 *Tirer une conséquence,* ἀποτεκμαίρ-εσθαι, ἀποτεκμαίρ-ομαι, fut. ἀποτεκμαρ-οῦμαι, acc.
Déesse, n. f., θε-ά, ᾶς (ἡ); θε-ός, οῦ (ἡ).
se Défâcher, v. pr., τῆς ὀργῆς παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι.
Défaillance, n. f., ἀποψυχί-α, ας (ἡ).
Défaillant, ante, adj., λειπόψυχ-ος, ος, ον.
Défaillir, v. tr. 1 *Faire défaut,* ἀπολείπειν, ἀπολείπ-ω, fut. ἀπολείψ-ω. || 2 *Dépérir,* μαραίν-εσθαι, μαραίν-ομαι, fut. μαρανθήσ-ομαι. || 3 *Tomber en défaillance,* ἀποψυχ-εῖν, ἀποψυχ-έω, ῶ, fut. ἀποψυχήσ-ω.
Défaire, v. tr. 1 *Détruire, rompre,* διαλύειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω. || 2 *Vaincre, tailler en pièces,* νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc.; εἰς φυγὴν τρέπ-ειν, τρέπ-ω, fut. τρέψ-ω, acc. || 3 *Délivrer, débarrasser,* ἐλευθερ-οῦν, ἐλευθερ-όω, ῶ, fut. ἐλευθερώσ-ω, acc. — ***se Défaire,*** v. pr. 1 *Se rompre,* διαλύ-εσθαι, διαλύ-ομαι, fut. διαλυθήσ-ομαι. || 2 *Se débarrasser, congédier,* ἀποπέμπειν, ἀποπέμπ-ω, fut. ἀποπέμψ-ω, acc. Spécialement, en parlant d'une marchandise, διαπωλ-εῖν, διαπωλ-έω, ῶ, fut. διαπωλήσ-ω, acc. || 3 *Quitter, se démettre,* ἀποκηρύσσειν, ἀποκηρύσσ-ω, fut. ἀποκηρύξ-ω, acc. — ***Défait, aite,*** part. passé et adj., *exténué,* τετηκ-ώς, υῖα, ός; λεπτ-ός, ή, όν.
Défaite, n. f. 1 *Bataille perdue,* ἧσσ-α, ης (ἡ). || 2 *Excuse, prétexte,* πρόφασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Débit d'une marchandise,* πρᾶσ-ις, εως (ἡ).
Défalcation, n. f., ὑφαίρεσ-ις, εως (ἡ).
Défalquer, v. tr., ὑφαιρ-εῖσθαι, ὑφαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. ὑφαιρήσ-ομαι, acc.
Défaut, n. m. 1 *Imperfection,* ἔλλειμμα, ἐλλείμματ-ος (τό). || 2 *Manque,* ἔνδει-α, ας (ἡ). || 3 *Vice,* κακί-α, ας (ἡ). || 4 *Faible, endroit vulnérable,* γύμνωσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Refus de comparaître en justice,* φυγοδικί-α, ας (ἡ). Condamnation par défaut, ἐρήμ-η, ης (ἡ). A défaut de, ἀντί, gén.
Défaveur, n. f. 1 *Perte de la faveur,* τοῦ ἀξιώματ-ος ἐλάσσωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Malveillance,* ἀπέχθει-α, ας (ἡ).
Défavorable, adj. 1 *Désavantageux,* ἀνωφελ-ής, ής, ές (comp. ἀνωφελ-έστερος, sup. ἀνωφελ-έστατος). || 2 *Contraire, mal disposé pour,* ἐναντί-ος, α, ον; δυσμεν-ής, ής, ές (comp. δυσμεν-έστερος, sup. δυσμεν-έστατος).
Défavorablement, adv. 1 *Désavantageusement,* κακῶς. || 2 *Contrairement,* δυσμενῶς.
Défectif, ive, adj., ἐλλιπ-ής, ής, ές.
Défécation, n. f., κάθαρσ-ις, εως (ἡ).
Défection, n. f., ἀπόστασ-ις, εως (ἡ).
Défectueusement, adv., ἐνδεῶς, οὐκ ὀρθῶς.
Défectueux, euse, adj. 1 *Qui manque*

d'ensemble, ἐλλιπ-ής, ής, ές. || 2 *Fautif*, πλημμελ-ής, ής, ές. || 3 *Mauvais*, κακ-ός, ή, όν.

Défectuosité, n. f., ἀτέλει-α, ας (ἡ); κακί-α, ας (ἡ).

Défendable, adj., ἐχυρ-ός, ά, όν.

Défendant, part. usité dans cette locution: A son corps défendant, *contre son gré*, ἀκούσι-ος, α, ον.

Défendeur, n. m., φεύγ-ων, οντος (ὁ). Défenderesse, n. f., φεύγουσ-α, ης (ἡ).

Défendre, v. tr. 1 *Protéger*, ἐπαμύν-ειν, ἐπαμύν-ω, fut. ἐπαμυν-ῶ, dat.; βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, dat. || 2 *Garantir*, σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω, acc. || 3 *Prohiber*, κωλύ-ειν, κωλύ-ω, fut. κωλύσ-ω, acc.; οὐκ ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc. — ***se Défendre***, v. pr. 1 *Repousser une attaque*, ἀπομάχ-εσθαι, ἀπομάχ-ομαι, fut. ἀπομαχέσ-ομαι et ἀπομαχ-οῦμαι, acc. || 2 *Se disculper*, ἀπολογ-εῖσθαι, ἀπολογ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀπολογήσ-ομαι. || 3 *Refuser*, ἀρν-εῖσθαι, ἀρν-έομαι, οῦμαι, fut. ἀρνήσ-ομαι. || 4 *S'empêcher*, οὐ δύν-ασθαι, δύν-αμαι, fut. δυνήσ-ομαι, μή avec l'inf. On tourne aussi par οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ, *il ne se peut faire que*, avec le verbe mis au temps correspondant au français; ou bien par οὐχ οἷός τε, οἷά τε, οἷόν τε εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, avec l'infinitif du verbe qui suit *se défendre*; ou enfin par δεῖ, *il faut*, en supprimant les négations et en employant l'infinitif du verbe qui suit *se défendre*. — ***Défendu, ue***, part. passé et adj., *interdit*, ἀπόῤῥητ-ος, ος, ον.

Défense, n. f. 1 *Action de se défendre*, ἄμυν-α, ης (ἡ). || 2 *Apologie*, ἀπολογί-α, ας (ἡ). || 3 *Lutte judiciaire*, δικαιολογί-α, ας (ἡ). || 4 *Garantie contre une attaque*, παρασκευ-ή, ῆς (ἡ). Défenses, n. f. pl. 1 *Fortifications*, ἐχυρ-ά, ῶν (τά); προβολ-αί, ῶν (αἱ). || *Dents de sanglier*, χαυλιόδ-ους, οντος (τό). || 2 *Prohibition*, ἀπόῤῥησ-ις, εως (ἡ).

Défenseur, n. m. 1 *Celui qui combat pour*, πρόμαχ-ος, ου (ὁ). || 2 *Avocat*, συνήγορ-ος, ου (ὁ).

Défensif, ive, adj., ἀμυντήρι-ος, α, ον. Ligue défensive, ἐπιμαχί-α, ας (ἡ).

Défensive, n. f., ἄμυν-α, ης (ἡ).

Déférence, n. f., θεραπεί-α, ας (ἡ).

Déférer, v. tr., *attribuer*, ἀπονέμ-ειν, ἀπονέμ-ω, fut. ἀπονεμ-ῶ, acc.; ἐπικρίν-ειν, ἐπικρίν-ω, fut. ἐπικριν-ῶ, acc. || Verbe intr. 1 *Avoir de la déférence*, θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc. || 2 *Céder à*, ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω, dat.

Déferler, v. tr., *ouvrir les voiles*, ἀναπεταννύναι, ἀναπετάννυμι, fut. ἀναπετάσ-ω, acc. || Verbe intr., *se résoudre en écume*, en parlant de la mer, ἐκκυμαίν-ειν, ἐκκυμαίν-ω, fut. ἐκκυμαν-ῶ.

Déferrer, v. tr. 1 *Oter une ferrure*, τὸν σίδηρον ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, gén. || 2 *Déconcerter*, διαταράσσειν, διαταράσσ-ω, fut. διαταράξ-ω, acc. — ***se Déferrer***, v. pr., *perdre contenance*, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω.

Défi, n. m., πρόκλησ-ις, εως (ἡ).

Défiance, n. f., ἀπιστί-α, ας (ἡ); ὑποψί-α, ας (ἡ).

Défiant, ante, adj., ἄπιστ-ος, ος, ον; ὕποπτ-ος, ος, ον.

Déficit, n. m., ἔλλειμμα, ἐλλείμματ-ος (τό).

Défier, v. tr., προκαλ-εῖσθαι, προκαλ-έομαι, οῦμαι, fut. προκαλέσ-ομαι, acc.—***se Défier***, v. pr., *n'avoir pas confiance*, ἀπιστ-εῖν, ἀπιστ-έω, ῶ, fut. ἀπιστήσ-ω, dat.

Défigurer, v. tr., διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.; ἄμορφον ποι-εῖν, ποιέω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif ἄμορφον s'accorde avec le complément de ποι-εῖν. — ***Défiguré, ée***, part. passé et adj., ἄμορφ-ος, ος, ον.

Défilé, n. m., στεν-όν, οῦ (τό); αὐχήν, αὐχέν-ος (ὁ).

Défiler, v. tr., *ôter le fil* ou *tirer hors du fil*, ἐκλύ-ειν, ἐκλύ-ω, fut. ἐκλύσ-ω, acc. || Verbe intr., *passer à la file*, παρέρχ-εσθαι, παρέρχ-ομαι, fut. παρελεύσ-ομαι.

Définir, v. tr., ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc. Facile à définir, εὐόριστ-ος, ος, ον. Difficile à définir, δυσόριστ-ος, ος, ον.

Définitif, ive, adj., τελευταῖ-ος, α, ον.

Définition, n. f., ὁρισμ-ός, οῦ (ὁ).

Définitivement, adv., τελευταῖ-ον.

Déflagration, n. f., διάκαυσ-ις, εως (ἡ).

Défleurir, v. tr., ἀπανθίζ-ειν, ἀπανθίζ-ω, fut. ἀπανθίσ-ω, acc. || Verbe intr., ἀπανθ-εῖν, ἀπανθ-έω, ῶ, fut. ἀπανθήσ-ω.

Défloraison, n. f., ἀπάνθησ-ις, εως (ἡ).

Défoncement, n. m., τοῦ πυθμένος ἀφαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Défoncer, v. tr. 1 *Enlever le fond*, πυθμένα ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, dat. || 2 *Creuser profondément*, ὀρύσσ-ειν, ὀρύσσ-ω, fut. ὀρύξ-ω, acc. — ***Défoncé, ée***, part. passé et adj., en parlant d'un terrain, διεφθαρμέν-ος, η, ον.

Déformation, n. f., διαστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Déformer, v. tr., ἀμορφ-οῦν, ἀμορφ-όω, ῶ, fut. ἀμορφώσ-ω, acc. — ***Déformé, ée***, part. passé et adj., ἄμορφ-ος, ος, ον.

Défourner, v. tr., ἰπνοῦ ἐξαιρ-εῖν, ἐξαιρ-έω, ῶ, fut. ἐξαιρήσ-ω, acc.

Défrayer, v. tr., τὴν δαπάνην ὑπουργ-εῖν, ὑπουργ-έω, ῶ, fut. ὑπουργήσ-ω, dat. — ***Défrayé, ée***, part. passé et adj., ἀδάπαν-ος, ος, ον.

Défrichement, n. m., ἐργασί-α, ας (ἡ); νέασ-ις, εως (ἡ).

Défricher, v. tr., ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc. — ***Défriché, ée***, part. passé et adj., νεατ-ός, ή, όν.

Défricheur, n. m., ἐργάτ-ης, ου (ὁ).

Défriser, v. tr., τοὺς βοστρύχους λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω.

Défroncer, v. tr., ἀναπτύσσ-ειν, ἀναπτύσσ-ω, fut. ἀναπτύξ-ω, acc. Défroncer les sourcils, τῶν ὀφρύων ἐπανιέναι, ἐπάνειμι, fut. ἐπανήσ-ω.

Défunt, unte, adj., τεθνηκ-ώς, υῖα, ός.
Dégagement, n. m. 1 *Reprise d'une parole donnée,* πίστεως ἀνάληψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Délivrance,* ἀπαλλαγ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Sortie secrète,* διέξοδ-ος, ου (ἡ). || 4 *Action de dégager le fer,* terme d'escrime, τοῦ ξίφους μεταφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Dégager, v. tr. 1 *Reprendre ce qui était engagé,* ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc. || 2 *Délivrer,* ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, acc. — ***Dégagé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Dispos,* εὔζων-ος, ος, ον. || 2 *Qui a des manières libres,* ἀνειμέν-ος, η, ον. || 3 *Libre, aisé,* ἐλευθέρι-ος, ος, ον.
Dégaîner, v. tr., γυμν-οῦν, γυμν-όω, ῶ, fut. γυμνώσ-ω, acc.
Dégaîneur, n. m., πλήκτ-ης, ου (ὁ).
Déganter, v. tr., τὰς δακτυλήθρας περιαιρ-εῖν, περιαιρ-έω, ῶ, fut. περιαιρήσ-ω, dat.
Dégarnir, v. tr. 1 *Démeubler,* ἀποσκευάζ-ειν, ἀποσκευάζ-ω, fut. ἀποσκευάσ-ω, acc. || 2 *Dépouiller,* γυμν-οῦν, γυμν-όω, ῶ, fut. γυμνώσ-ω, acc. — ***Dégarni, ie,*** part. passé et adj., γυμν-ός, ή, όν.
Dégât, n. m., κάκωσ-ις, εως (ἡ); βλάβ-η, ης (ἡ).
Dégauchir, v. tr., ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc.
Dégauchissement, n. m., ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ).
Dégel, n. m., τοῦ πάγου λύσ-ις, εως (ἡ).
Dégeler, v. tr., τήκ-ειν, τήκ-ω, fut. τήξ-ω. || Verbe intr., τήκ-εσθαι, τήκ-ομαι, fut. τακήσ-ομαι.
Dégénération, n. f., ὑποφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Dégénérer, v. intr. 1 *S'abâtardir,* ἐξίστασθαι, ἐξίσταμαι, fut. ἐκστήσ-ομαι. || 2 *Se détériorer,* διαφθείρ-εσθαι, διαφθείρ-ομαι, fut. διαφθαρήσ-ομαι.
Dégénérescence, n. f., νοθεί-α, ας (ἡ).
Dégingandé, ée, adj., ἔκλυτ-ος, ος, ον.
Dégluer, v. tr., ἀποκολλ-ᾶν, ἀποκολλ-άω, ῶ, fut. ἀποκολλήσ-ω, acc.
Déglutition, n. f., κατάποσ-ις, εως (ἡ).
Dégoiser, v. tr., λαλ-εῖν, λαλ-έω, ῶ, fut. λαλήσ-ω.
Dégonfler, v. tr., τοῦ οἰδήματος παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc.
Dégorgement, n. m., ἔκρυσ-ις, εως (ἡ).
Dégorger, v. tr. 1 *Déboucher un canal, un tuyau,* ἀναστομ-οῦν, ἀναστομ-όω, ῶ, fut. ἀναστομώσ-ω, acc. || 2 *Laver, nettoyer,* ἀποπλύν-ειν, ἀποπλύν-ω, fut. ἀποπλυν-ῶ.
Dégourdir, v. tr. 1 *Redonner de la chaleur,* ἀναθερμαίν-ειν, ἀναθερμαίν-ω, fut. ἀναθερμαν-ῶ, acc. || 2 *Faire perdre la timidité, la gaucherie,* ἠθοποι-εῖν, ἠθοποι-έω, ῶ, fut. ἠθοποιήσ-ω, acc. — ***se Dégourdir,*** v. pr., *perdre sa timidité,* θαρρ-εῖν, θαρρ-έω, ῶ, fut. θαρρήσ-ω. — ***Dégourdi, ie,*** part. passé et adj., θαρραλεώτερ-ος, α, ον.
Dégourdissement, n. m., ἔγερσ-ις, εως (ἡ).
Dégoût, n. m., κόρ-ος, ου (ὁ), dans le sens physique et moral.
Dégoûtant, ante, adj., ναυτιώδ-ης, ης, ες. Au figuré, αἰσχρ-ός, ά, όν.
Dégoûter, v. tr., κόρον ἐμποι-εῖν, ἐμποι-έω, ῶ, fut. ἐμποιήσ-ω, dat. — ***Dégoûté, ée,*** part. passé et adj. 1 *Qui a perdu l'appétit,* ἀνόρεκτ-ος, ος, ον. || 2 *Dédaigneux,* ἀψίκορ-ος, ος, ον.
Dégouttant, ante, adj., σταλακτ-ός, ή, όν.
Dégoutter, v. intr., ἀποστάζ-ειν, ἀποστάζ-ω, fut. ἀποστάξ-ω.
Dégradation, n. f. 1 *Peine infamante,* ἀτίμωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Avilissement,* ἀτιμί-α, ας (ἡ). || 3 *Dégât,* βλάβ-η, ης (ἡ); φορ-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Dépérissement,* ὑπόπτωσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Affaiblissement graduel et calculé,* terme de peinture, παράλλαξ-ις, εως (ἡ).
Dégrader, v. tr. 1 *Faire subir une peine infamante,* ἀτιμάζ-ειν, ἀτιμάζ-ω, fut. ἀτιμάσ-ω, acc. || 2 *Avilir,* ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω, acc. || 3 *Détériorer,* κακοποι-εῖν, κακοποι-έω, ῶ, fut. κακοποιήσ-ω, acc. || 4 *Affaiblir graduellement,* terme de peinture, συμφθείρ-ειν, συμφθείρ-ω, fut. συμφθερ-ῶ.
Dégrafer, v. tr., ἐκλύ-ειν, ἐκλύ-ω, fut. ἐκλύσ-ω, acc.
Dégraissage, n. m., σμῆξ-ις, εως (ἡ).
Dégraisser, v. tr. 1 *Oter la graisse,* τὸ λίπος ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, gén. || 2 *Enlever les taches,* σμήχ-ειν, σμήχ-ω, fut. σμήξ-ω, acc.
Dégraisseur, n. m., σμήκτ-ης, ου (ὁ).
Degré, n. m. 1 *Marche d'escalier,* κλίμαξ, κλίμακ-ος (ἡ). || 2 *Escalier d'un bâtiment,* βάθρ-ον, ου (τό). || 3 *Tout ce qui marque augmentation ou diminution,* βαθμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Grade,* τιμ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Ordre de parenté,* ὅρ-ος, ου (ὁ). || 6 *Mesure de latitude, de cercle, etc.,* μοῖρ-α, ας (ἡ). Le plus haut degré, κορυφ-ή, ῆς (ἡ); ἄκρ-ον, ου (τό). Le dernier degré, ἔσχατ-ον, ου (τό). Au suprême degré, εἰς τὸ ἔσχατον. A un tel degré que..., εἰς τοσοῦτον ὥστε, infinitif.
Dégréer, v. tr., *ôter les agrès,* ἐξοπλίζ-ειν, ἐξοπλίζ-ω, fut. ἐξοπλίσ-ω, acc.
Dégrèvement, n. m., μείωσ-ις, εως (ἡ); ἐλάττωσ-ις, εως (ἡ).
Dégrever, v. tr., ἐλασσ-οῦν, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω, acc.
Dégringoler, v. intr., κατακυλί-ειν, κατακυλί-ω, fut. κατακυλίσ-ω.
Dégringolade, n. f., κύλισ-ις, εως (ἡ).
Dégriser, v. tr. 1 *Dissiper les fumées du vin,* τῆς κραιπάλης παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc. || 2 *Détruire l'illusion,* σωφρονίζ-ειν, σωφρονίζ-ω, fut. σωφρονίσ-ω, acc. — ***se Dégriser,*** v. pr., ἀνανήφ-ειν, ἀνανήφ-ω, fut. ἀνανήψ-ω.
Dégrossir, v. tr. 1 *Oter le plus gros d'une matière,* ἐπικόπτ-ειν, ἐπικόπτ-ω, fut. ἐπικόψ-ω, acc. || 2 *Ébaucher,* παρατυπ-οῦν, παρατυπ-όω, ῶ, fut. παρατυπώσ-ω, acc. || 3 *Débrouiller,* διασαφ-εῖν, διασαφ-έω, ῶ, fut. διασαφήσ-ω, acc. — ***Dégrossi, ie,*** part. passé et adj., σχέδι-ος, α, ον.

Déguenillé, ée, adj., ῥακώδ-ης, ης, ες.

Déguerpir, v. intr. 1 *Faire abandon d'un bien*, παραχωρ-εῖν, παραχωρ-έω, ῶ, fut. παραχωρήσ-ω, gén. || 2 *Prendre la fuite*, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι, gén.

Déguerpissement, n. m., παραχώρησ-ις, εως (ἡ).

Déguisement, n. m. 1 *Travestissement*, σχηματισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Feinte*, πλάσμα, πλάσματ-ος (τό).

Déguiser, v. tr. 1 *Travestir*, σχηματίζ-ειν, σχηματίζ-ω, fut. σχηματίσ-ω, acc. || 2 *Cacher par feinte*, κλέπτ-ειν, κλέπτ-ω, fut. κλέψ-ω, acc. || 3 *Tenir caché*, ἀποκρύπτ-εσθαι, ἀποκρύπτ-ομαι, fut. ἀποκρύψ-ομαι, acc.

Dégustateur, n. m., προγεύστ-ης, ου (ὁ).

Dégustation, n. f., γεῦσ-ις, εως (ἡ).

Déguster, v. tr., προγεύ-εσθαι, προγεύ-ομαι, fut. προγεύσ-ομαι, acc. ou gén. — ***Dégusté, ée***, part. passé et adj., γευστ-ός, ή, όν.

Déhâler, v. tr., *ôter le hâle*, ἀπολευκαίν-ειν, ἀπολευκαίν-ω, fut. ἀπολευκαν-ῶ, acc.

Déhancher, v. tr., ἀπόγλουτον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***Déhanché, ée***, part. passé et adj., ἀπόγλουτ-ος, ος, ον.

Déharnachement, n. m., τῆς σκευῆς ἀφαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Déharnacher, v. tr., τὴν σκευὴν ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω.

Déhonté, ée, adj., ἀναιδ-ής, ής, ές.

Dehors, adv., sans mouvement de sortie, ἐκτός, ἔξω. Avec mouvement de sortie, ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω. En dehors de, locution prépositive, ἐκτός, ἔξω, gén.

Dehors, n. m. 1 *Partie extérieure des objets*, τὸ, τὰ ἔξω. L'article se décline. || 2 *Apparence*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό) || 3 *Bienséance*, πρέπον, οντος (τό).

Déicide, n. m., θεοκτόν-ος, ου (ὁ).

Déification, n. f., ἀποθέωσ-ις, εως (ἡ).

Déifier, v. tr., ἀποθε-οῦν, ἀποθε-όω, ῶ, fut. ἀποθεώσ-ω.

Déité, n. f., θε-ός, οῦ (ὁ et ἡ).

Déjà, adv. 1 *Dès ce moment*, ἤδη. || 2 *Auparavant*, τὸ πρίν.

Déjection, n. f., ὑποχώρημα, ὑποχωρήματ-ος (τό).

se **Déjeter**, v. pr., διαστρέφ-εσθαι, διαστρέφ-ομαι, fut. διαστραφήσ-ομαι. — ***Déjeté, ée***, part. passé et adj., στραβ-ός, ή, όν.

Déjeuner, v. intr., ἀριστ-ᾶν, ἀριστ-άω, ῶ, fut. ἀριστήσ-ω.

Déjeuner, n. m., ἄριστ-ον, ου (τό).

Déjoindre, v. tr., διαζευγνύναι, διαζεύγνυμι, fut. διαζεύξ-ω, acc.

Déjouer, v. tr., σφάλλ-ειν, σφάλλ-ω, fut. σφαλ-ῶ, acc.

Déjucher, v. tr., ἐξανιστάναι, ἐξανίστημι, fut. ἐξαναστήσ-ω, acc.

De là, adv., *de cet endroit*, ἔνθεν. De çà et de là, τὸ ἐπὶ τάδε καὶ τὸ ἐπ' ἐκεῖνα. De là où je suis, ἐντεῦθεν. Delà, dans le sens de par delà, au delà, πέραν, gén.; ὑπέρ, acc. Delà les Indes, ou au delà des Indes, πέραν Ἰνδῶν. En parlant du temps, μετά, acc. A quelque temps de là, μετ' ὀλίγον. De là, *par suite de cela*, ἔνθεν.

Délabrement, n. m., φθορά, ᾶς (ἡ).

Délabrer, v. tr. 1 *Mettre en lambeaux*, σπαράσσ-ειν, σπαράσσ-ω, fut. σπαράξ-ω, acc. 2 *Détériorer*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ. — ***Délabré, ée***, part. passé et adj. En parlant d'un vêtement, ῥακώδ-ης, ης, ες. Santé délabrée, ἀῤῥωστί-α, ας (ἡ). Affaires délabrées, διαῤῥέοντ-α πράγματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Délacer, v. tr. 1 *Oter le lacet*, ἐκλύ-ειν, ἐκλύ-ω, fut. ἐκλύσ-ω, acc. || 2 *Oter la ceinture, le corset*, ἀποζωννύναι, ἀποζώννυμι, fut. ἀποζώσ-ω, acc.

Délai, n. m. 1 *Retard*, διατριβ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Sursis*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ). Sans délai, εὐθύς, αὐτίκα.

Délaissement, n. m., ἐρημί-α, ας (ἡ).

Délaisser, v. tr., ἐρημ-οῦν, ἐρημ-όω, ῶ, fut. ἐρημώσ-ω, acc. — ***Délaissé, ée***, part. passé et adj., ἔρημ-ος, ος ou η, ον.

Délassement, n. m., ἀναψυχ-ή, ῆς (ἡ); ἀνάπαυσ-ις, εως (ἡ).

Délasser, v. tr., ἀναψύχ-ειν, ἀναψύχ-ω, fut. ἀναψύξ-ω, acc.

Délateur, n. m., συκοφάντ-ης, ου (ὁ). Délatrice, n. f., συκοφάντρι-α, ας (ἡ).

Délation, n. f., συκοφαντί-α, ας (ἡ).

Délayement, n. m., διαβροχ-ή, ῆς (ἡ).

Délayer, v. tr. 1 *Détremper*, διαβρέχ-ειν, διαβρέχ-ω, fut. διαβρέξ-ω, acc. || 2 *Imbiber*, διυγραίν-ειν, διυγραίν-ω, fut. διυγραν-ῶ, acc. || 3 *Mélanger*, συγκεραννύναι, συγκεράννυμι, fut. συγκεράσ-ω, acc. || 4 *Étendre outre mesure*, en parlant des idées, du style, ἐκτείν-ειν, ἐκτείν-ω, fut. ἐκτεν-ῶ, acc.

Délectable, adj., τερπν-ός, ός et ή, όν (comp. τερπν-ότερος, sup. τερπν-ότατος).

Délectation, n. f., τέρψ-ις, εως (ἡ).

Délecter, v. tr., τέρπ-ειν, τέρπ-ω, fut. τέρψ-ω, acc.

Délégation, n. f., πρόσταγμα, προστάγματ-ος (τό).

Délégué, n. m., ἀπόστολ-ος, ου (ὁ).

Déléguer, v. tr., ἀποστέλλ-ειν, ἀποστέλλ-ω, fut. ἀποστελ-ῶ, acc.

Délester, v. tr., κουφίζ-ειν, κουφίζ-ω, fut. κουφίσ-ω, acc.

Délétère, adj., δηλητήρι-ος, ος, ον.

Délibérant, ante, adj., βουλευόμεν-ος, η, ον. Assemblée délibérante, βουλ-ή, ῆς (ἡ).

Délibératif, ive, adj., βουλευτικ-ός, ή, όν.

Délibération, n. f. 1 *Action de délibérer*, βούλευσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Résolution, décision*, γνώμ-η, ης (ἡ).

Délibérément, adv., εὐτόλμως.

Délibérer, v. intr., βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι.— ***Délibéré, ée***,

part.passé et adj. 1 *Résolu après délibération*, βουλητ-ός, ή, όν. || 2 *Examiné, réfléchi*, προνενοημέν-ος, η, ον. || 3 *Résolu dans les desseins*, εὔτολμ-ος, ος, ον. De propos délibéré, προβεβουλευμένως, ἐκ προβουλῆς.

Délicat, ate, adj. 1 *Sensuel*, ἀβρ-ός, ά, όν (comp. ἀβρ-ότερος, sup. ἀβρ-ότατος). || 2 *Recherché, exquis*, γλυκ-ύς, εῖα, ύ. || 3 *Tendre, frêle*, ἁπαλ-ός, ή, όν (comp. ἁπαλ-ώτερος, sup. ἁπαλ-ώτατος). || 4 *Délié*, λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος). || 5 *Faible*, ἀσθεν-ής, ής, ές. || 6 *Subtil*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ. || 7 *Scrupuleux*, εὐλαβ-ής, ής, ές (comp. εὐλαβ-έστερος, sup. εὐλαβ-έστατος). || 8 *Difficile, qui demande de la finesse*, δυσχερ-ής, ής, ές. || 9 *Conforme à la morale*, καλ-ός, ή, όν.

Délicatement, adv. 1 *Mollement*, ἀβρῶς. || 2 *Finement*, λεπτῶς. || 3 *Avec grâce*, χαριέντως. || 4 *Avec soin*, εὐλαβῶς. || 5 *Artistement*, τεχνικῶς.

Délicater, v. tr., ἀβρῶς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc.

Délicatesse, n. f. 1 *Qualité d'une personne délicate*, ἀβρότης, ἀβρότητ-ος (ἡ). || 2 *Faiblesse*, ἀσθένει-α, ας (ἡ). || 3 *Mollesse*, μαλακί-α, ας (ἡ). || 4 *Adresse*, δεξιότης, δεξιότητ-ος (ἡ). || 5 *Observation rigoureuse des lois morales*, εὐσέβει-α, ας (ἡ); καλοκἀγαθί-α, ας (ἡ). || 6 *Finesse, légèreté*, ἐπιμέλει-α, ας (ἡ). || 7 *Subtilité*, en parlant des sens, ὀξύτης, ὀξύτητ-ος (ἡ). || 8 *Ménagement*, εὐλάβει-α, ας (ἡ). || 9 *Difficulté*, δυσχέρει-α, ας (ἡ).

Délice, n. m., ἡδον-ή, ῆς (ἡ); τέρψ-ις, εως (ἡ). Délices, n. f. pl., τρυφ-ή, ῆς (ἡ).

Délicieusement, adv., ἥδιστα.

Délicieux, euse, adj., ἥδιστ-ος, η, ον.

Délié, ée, adj., λεπτ-ός, ή, όν; ἰσχν-ός, ή, όν.

Délier, v. tr., λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, acc.

Délimitation, n. f., ὁρισμ-ός, οῦ (ὁ).

Délimiter, v. tr., ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc.

Délinéation, n. f., *esquisse*, διαγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Délinquant, ante, n. m. et f., παράνομ-ος, ου (ὁ et ἡ).

Délinquer, v. intr., παρανομ-εῖν, παρανομ-έω, ῶ, fut. παρανομήσ-ω.

Déliquescence, n. f., τῆξ-ις, εως (ἡ).

Déliquescent, ente, adj., τηκτικ-ός, ή, όν.

Délirant, ante, adj., μανικ-ός, ή, όν.

Délire, n. m., μανί-α, ας (ἡ); λῆρ-ος, ου (ὁ).

Délirer, v. intr., παραφρον-εῖν, παραφρον-έω, ῶ, fut. παραφρονήσ-ω.

Délit, n. m., παρανομί-α, ας (ἡ); ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό).

Délivrance, n. f. 1 *Libération*, λύσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Accouchement*, τόκ-ος, ου (ὁ).

Délivrer, v. tr. 1 *Libérer*, λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω. || 2 *Remettre aux mains*, ἐγχειρίζ-ειν, ἐγχειρίζ-ω, fut. ἐγχειρίσ-ω, acc.

Délogement, n. m., ἀποίκησ-ις, εως (ἡ).

Déloger, v. tr., ἀποικίζ-ειν, ἀποικίζ-ω, fut. ἀποικίσ-ω, acc. || Verbe intr., ἀποικ-εῖν, ἀποικ-έω, ῶ, fut. ἀποικήσ-ω.

Déloyal, ale, adj., ἄπιστ-ος, ος, ον.

Déloyalement, adv., ἀπίστως.

Déloyauté, n. f., ἀπιστί-α, ας (ἡ).

Déluge, n. m. 1 *Cataclysme*, κατακλυσμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Grande quantité*, ῥεῦμα, ῥεύματ-ος (τό).

Démagogie, n. f., δημαγωγί-α, ας (ἡ).

Démagogique, adj., δημαγωγικ-ός, ή, όν.

Démagogue, n. m., δημαγωγ-ός, οῦ (ὁ).

Démailloter, v. tr., ἀποσπαργαν-οῦν, ἀποσπαργαν-όω, ῶ, fut. ἀποσπαργανώσ-ω, acc.

Demain, adv., αὔριον. A demain, εἰς αὔριον.

Démanchement, n. m. 1 *Action d'ôter le manche*, τῆς λαβῆς ἀφαίρεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Mouvement de la main gauche sur les instruments à cordes*, τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ὕψωσ-ις, εως (ἡ).

Démancher, v. tr. 1 *Enlever le manche*, τὴν λαβὴν ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω. || 2 *Mouvoir la main gauche sur un instrument à cordes*, τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὑψ-οῦν, ὑψ-όω, ῶ, fut. ὑψώσ-ω. — **se Démancher**, v. pr., *aller de travers*, ὑποφέρ-εσθαι, ὑποφέρ-ομαι, fut. ὑπενεχθήσ-ομαι.

Demande, n. f. 1 *Action de demander*, αἴτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Requête écrite*, ἐπιστολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Action judiciaire*, γραφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Recherche en mariage*, μνηστεί-α, ας (ἡ). || 5 *Question*, ἐρώτησ-ις, εως (ἡ). Belle demande! γελοῖον.

Demander, v. tr. 1 *Exprimer un souhait*, αἰτ-εῖν, αἰτ-έω, ῶ, fut. αἰτήσ-ω, acc. || 2 *Exiger, prier*, δ-εῖσθαι, δ-έομαι, fut. δεήσ-ομαι; χρῄζ-ειν, χρῄζ-ω, sans futur. || 3 *S'enquérir de*, πυνθάν-εσθαι, πυνθάν-ομαι, fut. πεύσ-ομαι. || 4 *Interroger*, ἐρωτ-ᾶν, ἐρωτ-άω, ῶ, fut. ἐρωτήσ-ω, acc. || 5 *Prescrire*, κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω. || 6 *Chercher*, ζητ-εῖν, ζητ-έω, ῶ, fut. ζητήσ-ω, acc. || 7 *Rechercher en mariage*, μνηστεύ-ειν, μνηστεύ-ω, fut. μνηστεύσ-ω, acc. — **se Demander**, v. pr., *être incertain*, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω.

Demandeur, n. m., *qui demande*, αἰτητικ-ός, οῦ (ὁ). Demandeuse, n. f., αἰτητικ-ή, ῆς (ἡ). Demandeur en justice, διώκ-ων, οντος (ὁ). Demanderesse, διώκουσ-α, ης (ἡ).

Démangeaison, n. f., κνισμ-ός, οῦ (ὁ).

Démanger, v. intr., κνίζ-ειν, κνίζ-ω, fut. κνίσ-ω.

Démantèlement, n. m., ἀποτείχισ-ις, εως (ἡ).

Démanteler, v. tr., ἀποτειχίζ-ειν, ἀποτειχίζ-ω, fut. ἀποτειχίσ-ω.

Démantibuler, v. tr. 1 *Rompre la mâchoire*, τοὺς ὀδόντας ἐκθλίβ-ειν, ἐκθλίβ-ω, fut. ἐκθλίψ-ω, dat. || 2 *Briser*, συντρίβ-ειν συντρίβ-ω, fut. συντρίψ-ω, acc.

Démarcation, n. f., μεθόρι-ον, ου (τό).

Démarche, n. f. 1 *Manière de marcher*,

βάδισμα, βαδίσματ-ος (τό). || 2 *Action*, πρᾶξ-ις, εως (ἡ); ἔργ-ον, ου (τό).

Démarier, v. tr., ἀποζευγνύναι, ἀποζεύγνυμι, fut. ἀποζεύξ-ω, acc.

Démarque, n. m., *chef d'un dème attique*, δήμαρχ-ος, ου (ὁ).

Démarquer, v. tr., *ôter la marque*, σημεῖον ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, gén. ou dat.

Démarrer, v. tr. 1 *Détacher un navire*, λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, acc.; αἴρ-ειν, αἴρ-ω, fut. ἀρ-ῶ, avec ou sans complément. || 2 *Bouger*, πόδα κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω.

Démasquer, v. tr., ἐκκαλύπτ-ειν, ἐκκαλύπτ-ω, fut. ἐκκαλύψ-ω.

Démâter, v. tr., ἱστὸν καταβάλλ-ειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ.

Dème, n. m., *bourg, canton de l'Attique*, δῆμ-ος, ου (ὁ).

Démêlé, n. m., νεῖκ-ος, εος, ους (τό); ἔρ-ις, ιδος (ἡ).

Démêler, v. tr. 1 *Séparer ce qui est mêlé*, διακρίν-ειν, διακρίν-ω, fut. διακριν-ῶ, acc. || 2 *Distinguer ce qui est confus*, διορ-ᾶν, διορ-άω, ῶ, fut. διόψ-ομαι, acc. || 3 *Éclaircir*, διασαφ-εῖν, διασαφ-έω, ῶ, fut. διασαφήσ-ω, acc. || 4 *Reconnaître*, διαγινώσκ-ειν, διαγινώσκ-ω, fut. διαγνώσ-ομαι. || 5 *Séparer les cheveux*, κτενίζ-ειν, κτενίζ-ω, fut. κτενίσ-ω, acc. — ***se Démêler***, v. pr., *se tirer d'embarras*, ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω.

Démêloir, n. m., κτείς, κτεν-ός (ὁ).

Démembrement, n. m., διασπαραγμ-ός, οῦ (ὁ).

Démembrer, v. tr., διασπαράσσ-ειν, διασπαράσσ-ω, fut. διασπαράξ-ω, acc.

Déménagement, n. m., ἀποσκευ-ή, ῆς (ἡ).

Déménager, v. tr. et intr., ἀποσκευάζ-ειν, ἀποσκευάζ-ω, fut. ἀποσκευάσ-ω, acc.

Démence, n. f., παράνοι-α, ας (ἡ). Être en démence, ἀφρον-εῖν, ἀφρον-έω, ῶ, fut. ἀφρονήσ-ω.

se Démener, v. pr. 1 *S'agiter*, κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι. || 2 *S'occuper beaucoup*, πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω.

Démenti, n. m., ἀπόφασ-ις, εως (ἡ). Donner un démenti, *accuser de mensonge*, ψεῦδος ὀνειδίζ-ειν, ὀνειδίζ-ω, fut. ὀνειδίσ-ω, dat. Je n'en aurai pas le démenti, *je le ferai malgré tout*, ὅμως τοῦτο ποιήσω.

Démentir, v. tr. 1 *Affirmer le contraire*, ἀντιλέγ-ειν, ἀντιλέγ-ω, fut. ἀντιλέξ-ω, dat. ou πρός acc. || 2 *Aller contre*, κατελέγχ-ειν, κατελέγχ-ω, fut. κατελέγξ-ω, acc. — ***se Démentir***, v. pr., *se contredire*, οὐχ ἑαυτῷ συμφων-εῖν, συμφων-έω, ῶ, fut. συμφωνήσ-ω.

Démérite, n. m., ἀπάξι-ον, ου (τό).

Démériter, v. intr., χάριτος ἀποτυγχάν-ειν, ἀποτυγχάν-ω, fut. ἀποτεύξ-ομαι; μέμψεως ἄξιον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.

Démesuré, ée, adj., ἄμετρ-ος, ος, ον.

Démesurément, adv., ἀμέτρως, καθ' ὑπερβολήν.

Démettre, v. tr. 1 *Disloquer*, διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω, acc. — ***se Démettre***, v. pr., *abdiquer*, ἀρχῆς ἀφίστασθαι, ἀφίσταμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι. — ***Démis, ise***, part. passé et adj., *luxé, fracturé*, ἔξαρθρ-ος, ος, ον.

Démeublement, n. m., ἀποσκευή, ῆς (ἡ).

Démeubler, v. tr., ἀποσκευάζ-ειν, ἀποσκευάζ-ω, fut. ἀποσκευάσ-ω, acc.

Demeurant, n. m., *ce qui reste*, λοιπ-όν, οῦ (τό). Au demeurant, τἄλλα.

Demeure, n. f., οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό); διατριβ-ή, ῆς (ἡ). A demeure, *à poste fixe*, βεβαίως. Mettre en demeure, *sommer d'agir*, παραγγέλλ-ειν, παραγγέλλ-ω, fut. παραγγελ-ῶ.

Demeurer, v. intr. 1 *Habiter*, οἰκ-εῖν, οἰκ-έω, ῶ, fut. οἰκήσ-ω. || 2 *Séjourner*, διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω. || 3 *Rester*, μέν-ειν, μέν-ω, fut. μεν-ῶ. || 4 *Être de reste*, λείπ-εσθαι, λείπ-ομαι, fut. λειφθήσ-ομαι. Demeurer court, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. Demeurer d'accord, ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω.

Demi, ie, adj. sing., ἥμισ-υς, εια, υ. Précédé de la conjonction *et*, un, une et demi, ie, ἡμιόλι-ος, ος ou α, ον. A demi, loc. adv., *à moitié*, ἐξ ἡμισείας. Cependant on tourne de préférence par des mots composés avec ἡμι.... A demi barbare, ἡμιβάρβαρ-ος, ος, ον. A demi nu, ἡμίγυμν-ος, ος, ον. A demi mort, ἡμιθαν-ής, ής, ές. Voici les mots principaux, dans la composition desquels entre l'adjectif *demi* :

Demi-arpent, n. m., ἡμίπλεθρ-ον, ου (τό).

Demi-bain, n. m., ἡμιλουτρ-όν, οῦ (τό).

Demi-cercle, n. m., ἡμικύκλι-ον, ου (τό).

Demi-déesse, n. f., ἡμίθε-ος, ου (ἡ).

Demi-degré, n. m., ἡμιμοίρι-ον, ου (τό).

Demi-dieu, n. m., ἡμίθε-ος, ου (ὁ).

Demi-doigt, n. m., ἡμιδακτύλι-ον, ου (τό).

Demi-douzaine, n. f., ἑξ-άς, άδος (ἡ).

Demi-heure, n. f., ἡμιώρι-ον, ου (τό).

Demi-jour, n. m., λυκόφως, λυκόφωτ-ος (ὁ).

Demi-livre, n. f., ἡμίλιτρ-ον, ου (τό).

Demi-lune, n. f., terme de fortification, ἡμιπύργι-ον, ου (τό).

Demi-mesure, n. f., ἡμίμετρ-ον, ου (τό).

Demi-mine, n. f., *monnaie grecque*, ἡμιμναῖ-ον, ου (τό).

Demi-obole, n. f., ἡμιωβόλι-ον, ου (τό).

Demi-once, n. f., ἡμιούγκι-ον, ου (τό).

Demi-pied, n. m., ἡμιπόδι-ον, ου (τό).

Demi-savant, ante, adj., ἡμιπαίδευτ-ος, ος, ον.

Demi-setier, n. m., ἡμίν-α, ης (ἡ).

Demi-solde, n. f., ἡμιμίσθι-ον, ου (τό).

Demi-stade, n. m., ἡμιστάδι-ον, ου (τό).

Demi-talent, n. m., *monnaie*, ἡμιτάλαντ-ον, ου (τό).

Demi-tête, n. f., ἡμικεφάλι-ον, ου (τό).

Demi-ton, n. m., ἡμιτόνι-ον, ου (τό).

Demi-tour, n. m., κλίσ-ις, εως (ἡ).

Démission, n. f., τῆς ἀρχῆς ἀπόλυσ-ις, εως (ἡ).
Démissionnaire, n. m., τὴν ἀρχὴν ἀποθέμεν-ος, ου (ὁ).
Démocrate, n. m., δημοκρατικ-ός, οῦ (ὁ).
Démocratie, n. f., δημοκρατί-α, ας (ἡ).
Démocratique, adj., δημοκρατικ-ός, ή, όν.
Démocratiquement, adv., δημοκρατικῶς.
Demoiselle, n. f. 1 *Fille non mariée*, παρθέν-ος, ου (ἡ); νύμφ-η, ης (ἡ). || 2 *Insecte*, μάσταξ, μάστακ-ος (ἡ). || 3 *Outil de paveur*, λίστρ-ον, ου (τό).
Démolir, v. tr., κατασκάπτ-ειν, κατασκάπτ-ω, fut. κατασκάψ-ω.
Démolisseur, n. m., σκαφ-εύς, έως (ὁ).
Démolition, n. f., κατασκαφ-ή, ῆς (ἡ). Au plur., *matériaux provenant d'une démolition*, ἐρείπι-α, ων (τά).
Démon, n. m., δαίμων, δαίμον-ος (ὁ); δαιμόνι-ον, ου (τό).
Démonétisation, n. f., νομίσματος ἀκύρωσ-ις, εως (ἡ).
Démonétiser, v. tr., ἄκυρον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.
Démoniaque, adj., δαιμονιακ-ός, ή, όν.
Démonstrateur, n. m., ἐξηγητ-ής, οῦ (ὁ); ὑποδείκτ-ης, ου (ὁ).
Démonstratif, ive, adj. 1 *Qui sert à démontrer*, δεικτικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui a pour objet la louange ou le blâme*, ἐπιδεικτικ-ός, ή, όν. || 3 *Qui exprime une idée d'indication*, δεικτικ-ός, ή, όν. || 4 *Expansif*, κοινωνικ-ός, ή, όν.
Démonstration, n. f. 1 *Raisonnement qui mène à l'évidence*, ἔλεγχ-ος, ου (ὁ); ἀνάγκ-η, ης (ἡ). || 2 *Marque, témoignage*, τεκμήρι-ον, ου (τό). || 3 *Leçon, exposition*, ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ).
Démonstrativement, adv., ἐπιδεικτικῶς, σαφῶς.
Démonter, v. tr. 1 *Renverser de la monture*, ἄνιππον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 2 *Troubler, déconcerter*, διαταράσσ-ειν, διαταράσσ-ω, fut. διαταράξ-ω, acc. || 3 *Désassembler*, ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, acc.
Démontrable, adj., ἀπόδεικτ-ος, ος, ον.
Démontrer, v. tr., ἀποδεικνύναι, ἀποδείκνυμι, fut. ἀποδείξ-ω, acc.; φανερὸν ποιεῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.
Démoralisation, n. f. 1 *Action de démoraliser*, διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *État produit par la démoralisation*, κακοήθει-α, ας (ἡ).
Démoraliser, v. tr., διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.
Démordre, v. intr., *lâcher prise*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc. En démordre, *changer d'avis*, μεταγινώσκ-ειν, μεταγινώσκ-ω, fut. μεταγνώσ-ομαι. Sans en démordre, ἀμεταπείστως.
Démunir, v. tr., ψιλ-οῦν, ψιλ-όω, ῶ, fut. ψιλώσ-ω, acc.
Démurer, v. tr., διορύσσ-ειν, διορύσσ-ω, fut. διορύξ-ω, acc.
se Dénantir, v. pr., *se dépouiller*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.
Dénatter, v. tr., ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, acc.
Dénaturer, v. tr. 1 *Changer la nature*, μετασχηματίζ-ειν, μετασχηματίζ-ω, fut. μετασχηματίσ-ω, acc. || 2 *Détruire*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ. || 3 *Aliéner*, μεταλλάσσ-ειν, μεταλλάσσ-ω, fut. μεταλλάξ-ω, acc. — ***Dénaturé, ée***, part. passé et adj., *inhumain*, ἀπάνθρωπ-ος, ος, ον.
Dénégation, n. f., ἀπάρνησ-ις, εως (ἡ).
Déni, n. m., *refus d'une chose due*, ἐξάρνησ-ις, εως (ἡ).
Déniaiser, v. tr., σωφρονίζ-ειν, σωφρονίζ-ω, fut. σωφρονίσ-ω.
Dénicher, v. tr. 1 *Oter du nid*, τῆς νεοσσιᾶς ἐξαιρ-εῖν, ἐξαιρ-έω, ῶ, fut. ἐξαιρήσ-ω, acc. || 2 *Découvrir*, ἐξιχνεύ-ειν, ἐξιχνεύ-ω, fut. ἐξιχνεύσ-ω, acc. || 3 *Chasser d'une retraite*, ἐξανιστάναι, ἐξανίστημι, fut. ἐξαναστήσ-ω, acc. || Verbe intr., ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι.
Dénicheur, n. m., ὀρνιθαγρευτ-ής, οῦ (ὁ).
Dénier, v. tr., *refuser*, ἀπαρν-εῖσθαι, ἀπαρνέομαι, οῦμαι, fut. ἀπαρνήσ-ομαι, acc.
Denier, n. m., δηνάρι-ον, ου (τό). Denier à Dieu, *arrhes*, ἀῤῥαβών, ἀῤῥαβῶν-ος (ὁ); προτίμι-ον, ου (τό). Au plur., *toute espèce de numéraire*, χρήματ-α, ων (τά). Les deniers publics, δημόσι-α, ων (τά). A beaux deniers comptants, παρόντος ἀργυρίου.
Dénigrement, n. m., διαβολ-ή, ῆς (ἡ).
Dénigrer, v. tr., διαβάλλ-ειν, διαβάλλ-ω, fut. διαβαλ-ῶ, acc.
Dénombrement, n. m., ἀπαρίθμησ-ις, εως (ἡ).
Dénombrer, v. tr., ἀπαριθμ-εῖν, ἀπαριθμ-έω, ῶ, fut. ἀπαριθμήσ-ω, acc.
Dénominateur, n. m., παρωνομαστ-ής, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Dénomination, n. f. 1 *Action de nommer*, κατονομασί-α, ας (ἡ). || 2 *Nom*, ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό).
Dénommer, v. tr., ὀνομάζ-ειν, ὀνομάζ-ω, fut. ὀνομάσ-ω, acc.
Dénoncer, v. tr. 1 *Publier*, ἀπαγγέλλ-ειν, ἀπαγγέλλ-ω, fut. ἀπαγγελ-ῶ, acc. || 2 *Déférer à la justice*, εἰσαγγέλλ-ειν, εἰσαγγέλλ-ω, fut. εἰσαγγελ-ῶ, acc. Si l'imputation est calomnieuse, συκοφαντ-εῖν, συκοφαντ-έω, ῶ, fut. συκοφαντήσ-ω, acc.
Dénonciateur, n. m., εἰσαγγελ-εύς, έως (ὁ). Dénonciatrice, n. f., κατηγοροῦσ-α, ης (ἡ). Si l'intention est calomnieuse, συκοφάντ-ης, ου (ὁ); συκοφάντρι-α, ας (ἡ).
Dénonciation, n. f. 1 *Déclaration*, εἰσαγγελί-α, ας (ἡ). || 2 *Délation, accusation*, καταγγελί-α, ας (ἡ); κατηγορί-α, ας (ἡ). Si elle est calomnieuse, συκοφαντί-α, ας (ἡ).
Dénoter, v. tr., σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc.
Dénouer, v. tr. 1 *Défaire un nœud*, ἐπιχαλ-ᾶν, ἐπιχαλ-άω, ῶ, fut. ἐπιχαλάσ-ω, acc.;

λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, acc. || 2 *Démêler*, ἀναφαίν-ειν, ἀναφαίν-ω, fut. ἀναφαν-ῶ, acc.

Dénoûment, n. m. 1 *Action de dénouer*, λύσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Fin d'une pièce de théâtre*, περιπέτει-α, ας (ἡ); καταστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Denrée, n. f. 1 *Production de la terre*, σιτί-ον, ου (τό). || 2 *Marchandise*, ὤνι-ον, ου (τό).

Dense, adj., πυκν-ός, ή, όν.

Densité, n. f., πυκνότης, πυκνότητ-ος (ἡ).

Dent, n. f., ὀδούς, ὀδόντος (ὁ). Mal de dents, ὀδονταλγί-α, ας (ἡ). Être sur les dents, *être accablé*, κάμν-ειν, κάμν-ω, fut. καμ-οῦμαι. Mettre sur les dents, *accabler*, κατατρίβ-ειν, κατατρίβ-ω, fut. κατατρίψ-ω, acc. Ne pas desserrer les dents, *ne rien dire*, οὐδὲ γρῦ λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. λέξ-ω. Montrer les dents, *résister*, ἀντέχ-ειν, ἀντέχ-ω, fut. ἀνθέξ-ω, dat. Avoir les dents longues, *être affamé*, λιμώσσ-ειν, λιμώσσ-ω, fut. λιμώξ-ω. Rire du bout des dents, χείλεσιν ἄκροις γελ-ᾶν, γελάω, ῶ, fut. γελάσ-ω. Déchirer à belles dents, *médire*, δεινῶς βλασφημ-εῖν, βλασφημ-έω, ῶ, fut. βλασφημήσ-ω περί, gén. Avoir une dent contre quelqu'un, *lui en vouloir*, δυσμένως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc.

Dentaire, adj., ὀδοντικ-ός, ή, όν.

Dental, ale, adj., terme de grammaire, ὀδοντάφων-ος, ος, ον.

Denté, ée, adj., ὀδοντωτ-ός, ή, όν.

Dentée, n. f., *coup de dent*, δηγμ-ός, οῦ (ὁ).

Denteler, v. tr., ὀδοντ-οῦν, ὀδοντ-όω, ῶ, fut. ὀδοντώσ-ω. — ***Dentelé, ée***, part. passé et adj., ὀδοντωτ-ός, ή, όν.

Dentelle, n. f., δεντέλ-α, ης (ἡ). Grec moderne.

Dentelure, n. f., ὀδοντωτ-ὸν ξόαν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Dentiste, n. m., τῶν ὀδόντων ἰατρ-ός, οῦ (ὁ).

Dentition, n. f., ὀδοντίασ-ις, εως (ἡ).

Denture, n. f., ὀδόντ-ες, ων (οἱ).

Dénudation, n. f., ἀπογύμνωσ-ις, εως (ἡ).

Dénuder, v. tr., ἀπογυμν-οῦν, ἀπογυμν-όω, ῶ, fut. ἀπογυμνώσ-ω, acc. — ***Dénudé, ée***, part. passé et adj., γυμν-ός, ή, όν.

Dénuer, v. pr., ἀπογυμν-οῦν, ἀπογυμν-όω, ῶ, fut. ἀπογυμνώσ-ω, acc.

Dénûment, n. m., ἀπορί-α, ας (ἡ).

Dépaqueter, v. tr., ἐκλαμβάν-ειν, ἐκλαμβάν-ω, fut. ἐκλήψ-ομαι, acc.

Dépareiller, v. tr., ἀνομοι-οῦν, ἀνομοι-όω, ῶ, fut. ἀνομοιώσ-ω, acc. — ***Dépareillé, ée***, part. passé et adj., ἀνόμοι-ος, ος, ον.

Déparer, v. tr., ἄκοσμον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Déparier, v. tr., διαζευγνύναι, διαζεύγνυμι, fut. διαζεύξ-ω, acc.

Déparler, v. intr., s'emploie d'ordinaire avec la négation. Ne pas déparler, ἀειλογ-εῖν, ἀειλογ-έω, ῶ, fut. ἀειλογήσ-ω.

Départ, n. m. 1 *Action de partir*, ἄφιξ-ις, εως (ἡ); ἔξοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Séparation*, διαχώρισ-ις, εως (ἡ).

Département, n. m. 1 *Répartition*, διανομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Administration*, διοίκησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Circonscription territoriale*, διοίκησ-ις, εως (ἡ); ἐπαρχί-α, ας (ἡ).

Départir, v. tr., *distribuer*, διανέμ-ειν, διανέμ-ω, fut. διανεμ-ῶ. — ***se Départir***, v. pr., *renoncer*, ἀφίστασθαι, ἀφίσταμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι, gén.; ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.

Dépasser, v. tr., ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc.

Dépaver, v. tr., τὸ ἔδαφος ἐξορύσσ-ειν, ἐξορύσσ-ω, fut. ἐξορύξ-ω, acc.

Dépayser, v. tr. 1 *Faire changer de pays*, μετοικίζ-ειν, μετοικίζ-ω, fut. μετοικίσ-ω, acc. || 2 *Déconcerter*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc.

Dépècement, n. m., σπαραγμ-ός, οῦ (ὁ).

Dépecer, v. tr., διασπαράσσ-ειν, διασπαράσσ-ω, fut. διασπαράξ-ω, acc.

Dépêche, n. f., ἐπιστολ-ή, ῆς (ἡ).

Dépêcher, v. tr. 1 *Hâter*, ταχύν-ειν, ταχύν-ω, fut. ταχυν-ῶ, acc. || 2 *Expédier*, ἐπιστέλλ-ειν, ἐπιστέλλ-ω, fut. ἐπιστελ-ῶ. || 3 *Faire mourir*, κατεργάζ-εσθαι, κατεργάζ-ομαι, fut. κατεργάσ-ομαι. — ***se Dépêcher***, v. pr., *se hâter*, σπεύδ-ειν, σπεύδ-ω, fut σπεύσ-ομαι.

Dépeindre, v. tr. 1 *Décrire*, ἀπεικάζ-ειν, ἀπεικάζ-ω, fut. ἀπεικάσ-ω, acc.; ὑποτυπ-οῦν, ὑποτυπ-όω, ῶ, fut. ὑποτυπώσ-ω, acc. || 2 *Montrer, faire connaître*, ἀποδεικνύναι, ἀποδείκνυμι, fut. ἀποδείξ-ω, acc.

Dépendance, n. f. 1 *Sujétion*, ὑποταγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Connexion*, συναφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Accessoire, partie annexée*, προσθήκ-η, ης (ἡ). || 4 *Compétence, pouvoir*, ἐξουσί-α, ας (ἡ).

Dépendant, ante, adj. 1 *Soumis à*, ὑπήκο-ος, ος, ον. || 2 *Annexé à*, ἠρτημέν-ος, η, ον ἐξ, gén.

Dépendre, v. tr., *détacher ce qui est pendu*, καθαιρ-εῖν, καθαιρ-έω, ῶ, fut. καθαιρήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Être sous l'autorité*, ὑποχείριος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι; ὑπακούειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι, gén. ou dat. || 2 *Se rattacher à*, ἐξαρτ-ᾶσθαι, ἐξαρτάομαι, ῶμαι, fut. ἐξαρτήσ-ομαι. || 3 *Reposer sur*, συγκ-εῖσθαι, σύγκ-ειμαι, fut. συγκείσ-ομαι.

Dépens, n. m. pl. 1 *Frais*, δαπάν-αι, ῶν (αἱ). || 2 *Détriment, perte*, κακ-όν, οῦ (τό)

Dépense, n. f. 1 *Argent déboursé*, δαπάν-η, ης (ἡ); ἀνάλωμα, ἀναλώματ-ος (τό). || 2 *Lieu où l'on serre les provisions*, ταμεῖ-ον, ου (τό).

Dépenser, v. tr., δαπαν-ᾶν, δαπαν-άω, ῶ, fut. δαπανήσ-ω, acc.; ἀναλίσκ-ειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ω, acc.

Dépensier, ière, adj., *qui aime la dépense*, δαπανηρ-ός, ά, όν. || Nom m., *chargé de la dépense*, ταμί-ας, ου (ὁ) Au fém., ταμί-α, ας (ἡ).

Déperdition, n. f., φθορ-ά, ᾶς (ἡ).

Dépérir, v. intr., φθίν-ειν, φθίν-ω, sans fut.; ὄλλυσθαι, ὄλλυμαι, fut. ὀλ-οῦμαι.
Dépérissement, n. m., φθίσ-ις, εως (ἡ).
Dépêtrer, v. tr., ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω, acc.
Dépeuplement, n. m. 1 *Action de dépeupler*, ἐρήμωσ-ις, εως (ἡ). ‖ 2 *État d'un pays dépeuplé*, ὀλιγανδρί-α, ας (ἡ).
Dépeupler, v. tr., ἐρημ-οῦν, ἐρημ-όω, ῶ, fut. ἐρημώσ-ω, acc. — ***Dépeuplé, ée***, part. passé et adj., ἔρημ-ος, ος et η, ον; ὀλίγανδρ-ος, ος, ον.
Dépiécer, v. tr., διατέμν-ειν, διατέμν-ω, fut. διατεμ-ῶ.
Dépilatif, ive, adj., ψιλωτικ-ός, ή, όν.
Dépilation, n. f. 1 *Action d'arracher les poils*, ψίλωσ-ις, εως (ἡ). ‖ 2 *Résultat de cette action*, ψίλωμα, ψιλώματ-ος (τό).
Dépilatoire, n. m., ψίλωθρ-ον, ου (τό).
Dépiler, v. tr., ψιλ-οῦν, ψιλ-όω, ῶ, fut. ψιλώσ-ω, acc.
Dépister, v. tr., ἰχνεύ-ειν, ἰχνεύ-ω, fut. ἰχνεύσ-ω, acc.
Dépit, n. m., ἀγανάκτησ-ις, εως (ἡ); λύπ-η, ης (ἡ).
Dépiter, v. tr., λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω. — ***se Dépiter***, v. pr., ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω διά, acc. — ***Dépité, ée***, part. passé et adj., δύσθυμ-ος, ος, ον.
Déplacement, n. m., μετάθεσ-ις, εως (ἡ).
Déplacer, v. tr., μετατιθέναι, μετατίθημι, fut. μεταθήσ-ω, acc. — ***Déplacé, ée***, part. passé et adj. 1 *Changé de place*, μετάθετ-ος, ος, ον. ‖ 2 *Qui n'est pas à sa place*, ἄτοπ-ος, ος, ον; ἄκαιρ-ος, ος, ον. ‖ 3 *Inconvenant*, ἀπρεπ-ής, ής, ές.
Déplaire, v. intr., ἀπαρέσκ-ειν, ἀπαρέσκ-ω, fut. ἀπαρέσ-ω, acc. ou dat.
Déplaisance, n. f., ἀηδί-α, ας (ἡ).
Déplaisant, ante, adj., ἀηδ-ής, ής, ές (comp. ἀηδ-έστερος, sup. ἀηδ-έστατος).
Déplaisir, n. m., ἀηδί-α, ας (ἡ); ἀνί-α, ας (ἡ); λύπ-η, ης (ἡ).
Déplanter, v. tr., ἀνορύσσ-ειν, ἀνορύσσ-ω, fut. ἀνορύξ-ω, acc.; μεταφυτεύ-ειν, μεταφυτεύ-ω, fut. μεταφυτεύσ-ω, acc.
Déplier, v. tr., διαπτύσσ-ειν, διαπτύσσ-ω, fut. διαπτύξ-ω, acc.
Déplisser, v. tr., ἀναπτύσσ-ειν, ἀναπτύσσ-ω, fut. ἀναπτύξ-ω, acc.
Déploiement, n. m., διάπτυξ-ις, εως (ἡ); ἀνάπλωσ-ις, εως (ἡ).
Déplorable, adj., οἰκτρ-ός, ά, όν.
Déplorablement, adv., οἰκτρῶς.
Déplorer, v. tr., καταδακρύ-ειν, καταδακρύ-ω, fut. καταδακρύσ-ω, acc.
Déployer, v. tr. 1 *Etendre*, διαπτύσσ-ειν, διαπτύσσ-ω, fut. διαπτύξ-ω, acc. ‖ 2 *Montrer*, ἐπιδεικνύναι, ἐπιδείκνυμι, fut. ἐπιδείξ-ω, acc. — ***Déployé, ée***, part. passé et adj., ἀναπετ-ής, ής, ές. Rire à gorge déployée, διακεχυμένως γελ-ᾶν, γελ-άω, ῶ, fut. γελάσ-ω.
Déplumer, v. tr., ψιλ-οῦν, ψιλ-όω, ῶ, fut. ψιλώσ-ω. — ***Déplumé, ée***, part. passé et adj., ψιλ-ός, ή, όν.
Dépolir, v. tr., ἀμαυρ-οῦν, ἀμαυρ-όω, ῶ, fut. ἀμαυρώσ-ω. — ***Dépoli, ie***, part. passé et adj., ἀμαυρ-ός, ά, όν.
Déponent, n. m., ἐπίμεσ-ος, η, ον. Verbe déponent, ἐπίμεσον ῥῆμα, ῥήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Dépopulariser, v. tr., τῆς εὐνοίας δημοτικῆς στερ-εῖν, στερέ-ω, ῶ, fut. στερήσ-ω, acc.
Dépopulation, n. f. 1 *Action de dépeupler*, ἐρήμωσ-ις, εως (ἡ). ‖ 2 *État d'un pays dépeuplé*, κενανδρί-α, ας (ἡ).
Déportation, n. f., φυγ-ή, ῆς (ἡ).
Déportement, n. m., ἀκολασί-α, ας (ἡ).
Déporter, v. tr., φυγαδεύ-ειν, φυγαδεύ-ω, fut. φυγαδεύσ-ω, acc. — ***Déporté, ée***, part. passé et adj., ἐξοριστ-ός, ός, όν; φεύγων, ουσα, ον.
Déposant, ante, n. m. et f., *qui dépose en justice*, μάρτυρ, μάρτυρ-ος (ὁ et ἡ).
Déposer, v. tr. 1 *Mettre bas*, κατατιθέναι, κατατίθημι, fut. καταθήσ-ω, acc. ‖ 2 *Mettre en dépôt*, κατατίθ-εσθαι, κατατίθ-εμαι, fut. καταθήσ-ομαι, acc. ‖ Verbe intr. 1 *Former un dépôt*, ὑφίστασθαι, ὑφίσταμαι, fut. ὑποστήσ-ομαι. ‖ 2 *Témoigner*, μαρτυρ-εῖν, μαρτυρ-έω, ῶ, fut. μαρτυρήσ-ω.
Dépositaire, n. m., φυλάττ-ων, οντος (ὁ). Au fém., φυλάττουσ-α, ης (ἡ).
Déposition, n. f. 1 *Privation d'emploi*, κατάπαυσ-ις, εως (ἡ). ‖ 2 *Témoignage*, μαρτύρι-ον, ου (τό).
Déposséder, v. tr., τῆς κτήσεως ἐκβάλλ-ειν, ἐκβάλλ-ω, fut. ἐκβαλ-ῶ.
Dépossession, n. f., τῆς κτήσεως στέρησ-ις, εως (ἡ).
Déposter, v. tr., ἐξελαύν-ειν, ἐξελαύν-ω, fut. ἐξελάσ-ω, acc.
Dépôt, n. m. 1 *Action de déposer*, κατάθεσ-ις, εως (ἡ). ‖ 2 *Action de confier*, παρακατάθεσ-ις, εως (ἡ). ‖ 3 *Entrepôt*, ἀποθήκ-η, ης (ἡ). ‖ 4 *Lieu de conservation*, θησαυρ-ός, οῦ (ὁ). ‖ 5 *Rassemblement*, συναγωγ-ή, ῆς (ἡ). ‖ 6 *Abcès*, ἀπόστημα, ἀποστήματ-ος (τό). ‖ 7 *Sédiment de liquides*, ὑπόστημα, ὑποστήματ-ος (τό).
Dépoter, v. tr., en parlant du vin, μεταχ-εῖν, μεταχ-έω, ῶ, fut. μεταχεύσ-ω, acc. En parlant d'une fleur, μεταφυτεύ-ειν, μεταφυτεύ-ω, fut. μεταφυτεύσ-ω.
Dépoudrer, v. tr., ἐκκονίζ-ειν, ἐκκονίζ-ω, fut. ἐκκονίσ-ω, acc.
Dépouille, n. f. 1 *Peau séparée du corps*, ἀπόδερμα, ἀποδέρματ-ος (τό). ‖ 2 *Objets enlevés*, σκῦλ-α, ων (τά); λάφυρ-α, ων (τά). ‖ 3 *Corps d'un mort*, λείψαν-α, ων (τά).
Dépouillement, n. m., *action de dépouiller*, ἀπόδυσ-ις, εως (ἡ).
Dépouiller, v. tr. 1 *Oter ce qui couvre*, ἀποδύ-ειν, ἀποδύ-ω, fut. ἀποδύσ-ω, acc. ‖ 2 *Piller*, συλ-ᾶν, συλ-άω, ῶ, fut. συλήσ-ω, acc. ‖ 3 *Enlever la peau*, ἀποδέρ-ειν, ἀποδέρ-ω, fut. ἀποδερ-ῶ. ‖ 4 *Priver*, ἀποστερ-εῖν, ἀποστερ-έω, ῶ, fut. ἀποστερήσ-ω, acc.

|| 5 *Inventorier*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc. || 6 *Quitter, abandonner*, ἀποδύ-εσθαι, ἀποδύ-ομαι, fut. ἀποδύσ-ομαι, acc.

Dépourvoir, v. tr., ψιλ-οῦν, ψιλ-όω, ῶ, fut. ψιλώσ-ω, acc. — ***Dépourvu, ue***, part. passé et adj., ψιλ-ός, ή, όν (comp. ψιλ-ότερος, sup. ψιλ-ότατος). Au dépourvu, *à l'improviste*, ἐξ ἀπροσδοκήτου, ἀπρονοήτως, ἐξαίφνης.

Dépravation, n. f., διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ); διαστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Dépraver, v. tr., διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. — ***Dépravé, ée***, part. passé et adj., φθαρτ-ός, ή, όν; πονηρ-ός, ά, όν.

Déprécation, n. f., *prière*, figure oratoire, εὐχ-ή, ῆς (ἡ).

Dépréciation, n. f., ἐλάσσωμα, ἐλασσώματ-ος (τό).

Déprécier, v. tr., ἐλασσ-οῦν, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω, acc. — ***Déprécié, ée***, part. passé et adj., ἐλασσούμεν-ος, η, ον.

Déprédateur, n. m., συλήτ-ης, ου (ὁ). Déprédatrice, n. f., συλήτρι-α, ας (ἡ).

Déprédation, n. f., σύλ-η, ης (ἡ).

Déprendre, v. tr., *séparer*, ἐξαιρ-εῖν, ἐξαιρ-έω, ῶ, fut. ἐξαιρήσ-ω, acc. — ***se Déprendre***, v. pr., ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω ἀπό, gén.; ἀπαλλάσσ-εσθαι, ἀπαλλάσσ-ομαι, fut. ἀπαλλαγήσ-ομαι, gén.

Dépression, n. f. 1 *Enfoncement*, καταπίεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Humiliation*, ταπείνωσ-ις, εως (ἡ).

Déprimer, v. tr., καταπιέζ-ειν, καταπιέζ-ω, fut. καταπιέσ-ω, acc.

Dépriser, v. tr., εὐτελίζ-ειν, εὐτελίζ-ω, fut. εὐτελίσ-ω, acc.

Depuis, prép., ἀπό, ἐκ devant une consonne, ἐξ devant une voyelle, gén. Depuis longtemps, ἐκ πολλοῦ. Depuis peu, ἄρτι, πρώην. Depuis quand? ἐκ πόσου χρόνου; Depuis que, ἐξ οὗ, indic. || Depuis, adv. 1 *Ensuite*, ἔπειτα. || 2 *Depuis ce temps*, ἐκ τούτου.

Dépuratif, ive, adj., καθαρτικ-ός, ή, όν.

Dépuration, n. f., κάθαρσ-ις, εως (ἡ).

Dépurer, v. tr., καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ.

Députation, n. f. 1 *Mission de député*, πρεσβεί-α, ας (ἡ). || 2 *Les députés eux-mêmes*, πρέσβ-εις, εων (οἱ).

Député, n. m., πρεσβευτ-ής, οῦ (ὁ).

Députer, v. tr., πρεσβεύ-εσθαι, πρεσβεύ-ομαι, fut. πρεσβεύσ-ομαι, acc. Être député, πρεσβεύ-ειν, πρεσβεύ-ω, fut. πρεσβεύσ-ω.

Déracinement, n. m., ἐκρίζωσ-ις, εως (ἡ).

Déraciner, v. tr., ἐκριζ-οῦν, ἐκριζ-όω, ῶ, fut. ἐκριζώσ-ω, acc.

Dérader, v. intr., *être poussé hors de la rade*, ἐξορμ-εῖν, ἐξορμ-έω, ῶ, fut. ἐξορμήσ-ω.

Déraison, n. f., ἀλογί-α, ας (ἡ); ἄνοι-α, ας (ἡ); παράνοι-α, ας (ἡ).

Déraisonnable, adj., ἄλογ-ος, ος, ον (comp. ἀλογ-ώτερος, sup. ἀλογ-ώτατος).

Déraisonnablement, adv., ἀλόγως.

Déraisonner, v. intr., παραφρον-εῖν, παραφρον-έω, ῶ, fut. παραφρονήσ-ω.

Dérangement, n. m. 1 *Désordre*, ἀταξί-α, ας (ἡ). || 2 *Embarras*, ὄχλ-ος, ου (ὁ).

Déranger, v. tr. 1 *Oter de sa place*, μετακιν-εῖν, μετακιν-έω, ῶ, fut. μετακινήσ-ω, acc. || 2 *Bouleverser*, συγχ-εῖν, συγχ-έω, ῶ, fut. συγχεύσ-ω, acc. || 3 *Incommoder, gêner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. || 4 *Troubler, distraire*, περισπ-ᾶν, περισπ-άω, ῶ, fut. περισπάσ-ω, acc. — ***se Déranger***, v. pr. 1 *Être en désordre*, ἀτακτ-εῖν, ἀτακτ-έω, ῶ, fut. ἀτακτήσ-ω. || 2 *Faire des démarches*, πραγματεύ-εσθαι, πραγματεύ-ομαι, fut. πραγματεύσ-ομαι. — ***Dérangé, ée***, part. passé et adj., ἄτακτ-ος, ος, ον; κακῶς διακείμεν-ος, η, ον.

Dérater, v. tr., *ôter la rate*, τὴν σπλῆνα ἐξαιρ-εῖν, ἐξαιρ-έω, ῶ, fut. ἐξαιρήσ-ω, dat. — ***Dératé, ée***, part. passé et adj., ἄσπληνος, ος, ον.

Derechef, adj., αὖθις.

Déréglement, n. m., ἀταξί-α, ας (ἡ); ἀσωτί-α, ας (ἡ).

Déréglément, adv. 1 *Sans ordre*, ἀτάκτως. || 2 *Sans retenue*, ἀκρατῶς.

Dérégler, v. tr., ἄτακτον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***Déréglé, ée***, part. passé et adj., ἄτακτ-ος, ος, ον; ἄσωτ-ος, ος, ον.

Dérider, v. tr. 1 *Oter les rides*, διαπτύσσειν, διαπτύσσ-ω, fut. διαπτύξ-ω, acc. || 2 *Égayer*, εὐφραίν-ειν, εὐφραίν-ω, fut. εὐφραν-ῶ. — ***se Dérider***, v. pr., τὸ μέτωπον χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω.

Dérision, n. f., κατάγελ-ως, ωτος (ὁ); σκῶψ-ις, εως (ἡ); ὕβρ-ις, εως (ἡ).

Dérisoire, adj., καταγελαστικ-ός, ή, όν; σκωπτικ-ός, ή, όν.

Dérivatif, ive, adj., παραγωγ-ός, ός, όν.

Dérivation, n. f. Dérivation de l'eau, ὀχετεί-α, ας (ἡ). Dérivation d'un mot, παραγωγ-ή, ῆς (ἡ).

Dérive, n. f., ἔκκλ-ισις, εως (ἡ).

Dériver, v. tr. 1 *Faire couler*, παροχετεύειν, παροχετεύ-ω, fut. παροχετεύσ-ω, acc. || 2 *Extraire*, en parlant des mots, παράγειν, παράγ-ω, fut. παράξ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *S'écarter de la route*, παρατρέπεσθαι, παρατρέπ-ομαι, fut. παρατραπήσομαι. || 2 *Naître, provenir*, γίν-εσθαι, γίν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Dérivé, ée***, part. passé et adj., terme de grammaire, παραγόμεν-ος, η, ον. Les dérivés, σύζυγ-α, ων (τά).

Derme, n. m., δέρμα, δέρματ-ος (τό).

Dernier, ère, adj. Dernier en nombre, ὕστατ-ος, η, ον. Dernier en rang, ἔσχατος, η, ον. Jusqu'au dernier, μέχρι τοῦ ἐσχάτου. En dernier lieu, τέλος. Au dernier degré, εἰς τὸ ἔσχατον. Avoir le dernier,

l'emporter dans une dispute, περιγίνεσθαι, περιγίν-ομαι, fut. περιγενήσ-ομαι.
Dernièrement, adv., ἄρτι, πρὸ ὀλίγου.
Dérober, v. tr. 1 *Prendre en cachette*, κλέπτ-ειν, κλέπτ-ω, fut. κλέψ-ω, acc. || 2 *Ravir, usurper*, ἀφαιρ-εῖσθαι, ἀφαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀφαιρήσ-ομαι, acc. || 3 *Soustraire à quelque mal*, ἐκκομίζ-ειν, ἐκκομίζ-ω, fut. ἐκκομίσ-ω, acc. || 4 *Soustraire à la vue*, κλέπτ-ειν, κλέπτ-ω, fut. κλέψ-ω, acc. — ***se Dérober***, v. pr. 1 *Se cacher*, λανθάν-ειν, λανθάν-ω, fut. λήσ-ω. || 2 *S'enfuir*, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι. — ***Dérobé, ée***, part. passé et adj., κρυπτ-ός, ή, όν; λαθραῖ-ος, α, ον. A la dérobée, κρύφα, λάθρα.
Dérogation, n. f., παράβασ-ις, εως (ἡ); παρανομί-α, ας (ἡ).
Dérogatoire, adj., παραβατικ-ός, ή, όν.
Déroger, v. tr. 1 *Modifier une loi*, μεταποι-εῖν, μεταποι-έω, ῶ, fut. μεταποιήσ-ω, acc. || 2 *S'écarter*, ἐξίστ-ασθαι, ἐξίστ-αμαι, fut. ἐκστήσ-ομαι. || 3 *Contrevenir*, παραβαίν-ειν, παραβαίν-ω, fut. παραβήσ-ομαι, acc. || 4 *Déchoir*, ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι.
Dérouiller, v. tr., *ôter la rouille*, τὸν ἰὸν ἀποξύ-ειν, ἀποξύ-ω, fut. ἀποξύσ-ω, dat. — ***se Dérouiller***, v. pr., *prendre des façons polies*, ἠθοποι-εῖσθαι, ἠθοποι-έομαι, οῦμαι, ἠθοποιηθήσ-ομαι.
Dérouler, v. tr., ἐξελίσσ-ειν, ἐξελίσσ-ω, fut. ἐξελίξ-ω, acc.
Déroute, n. f., τροπ-ή, ῆς (ἡ); φυγ-ή, ῆς (ἡ).
Dérouter, v. tr., ἀποπλαν-ᾶν, ἀποπλαν-άω, ῶ, fut. ἀποπλανήσ-ω. — ***Dérouté, ée***, part. passé et adj., *déconcerté*, ἄπορ-ος, ος, ον.
Derrière, prép., ὄπισθεν, gén. || Adverbe, ὄπισθεν, sans complément.
Derrière, n. m. 1 *Partie postérieure*, τὰ ὄπισθεν. L'article se décline. || 2 *Dos*, νῶτ-ος, ου (ὁ). || 3 *Fesses*, πυγ-αί, ῶν (αἱ). Porte de derrière, παραθύρι-ον, ου (τό). Les derrières d'une armée, *les derniers rangs*, ἐσχάτη τάξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Dès, prép., ἐκ, ἀπό, gén. Dès à présent, ἀπὸ τοῦ νῦν. Dès lors, 1 *Dès ce temps-là*, ἐκ τούτου. || 2 *En conséquence*, οὐκοῦν. Dès que, ἐπειδὴ τάχιστα, avec indic. quand *dès que* est suivi d'un futur en français ; ἐπειδάν, subjonctif.
Désabuser, v. tr., μεταδιδάσκ-ειν, μεταδιδάσκ-ω, fut. μεταδιδάξ-ω, acc. — ***se Désabuser***, v. pr., μεταγινώσκ-ειν, μεταγινώσκ-ω, fut. μεταγνώσ-ομαι, acc.
Désaccord, n. m., διαφωνί-α, ας (ἡ).
Désaccorder, v. tr., ἐξαρμόζ-ειν, ἐξαρμόζ-ω, fut. ἐξαρμόσ-ω, acc.
Désaccoupler, v. tr., ἀποζευγνύναι, ἀποζεύγνυμι, fut. ἀποζεύξ-ω, acc.
Désaccoutumance, n. f., ἀήθει-α, ας (ἡ).
Désaccoutumer, v. tr., ἀπεθίζ-ειν, ἀπεθίζ-ω, fut. ἀπεθίσ-ω.— ***se Désaccoutumer***, v. pr., ἀπομανθάν-ειν, ἀπομανθάν-ω, fut. ἀπομαθήσ-ομαι, acc.
Désachalander, v. tr., τῶν ὠνητῶν ἀποστερ-εῖν, ἀποστερ-έω, ῶ, fut. ἀποστερήσ-ω, acc.
Désaffourcher, v. tr., *ôter les ancres*, τὰς ἀγκύρας αἴρ-ειν, αἴρ-ω, fut. ἀρ-ῶ, acc.
Désagréable, adj., χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος); βαρ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαρ-ύτερος, sup. βαρ-ύτατος); ἀηδ-ής, ής, ές (comp. ἀηδ-έστερος, sup. ἀηδ-έστατος).
Désagréablement, adv., χαλεπῶς, ἀηδῶς.
Désagréer, v. intr. 1 *Déplaire*, ἀπαρέσκ-ειν, ἀπαρέσκ-ω, fut. ἀπαρέσ-ω, dat. || 2 *Ôter les agrès*, voy. Dégréer.
Désagrément, n. m., ἀηδί-α, ας (ἡ).
Désajuster, v. tr., ἐξαρμόζ-ειν, ἐξαρμόζ-ω, fut. ἐξαρμόσ-ω, acc.
Désaltérant, ante, adj., ἄδιψ-ος, ος, ον.
Désaltérer, v. tr. 1 *Ôter la soif*, τὴν δίψαν σβεννύναι, σβέννυμι, fut. σβέσ-ω. || 2 *Arroser*, ποτίζ-ειν, ποτίζ-ω, fut. ποτίσ-ω, acc.
Désappareiller, v. tr., ἐξαρμόζ-ειν, ἐξαρμόζ-ω, fut. ἐξαρμόσ-ω, acc.
Désapparier, v. tr., μον-οῦν, μον-όω, ῶ, fut. μονώσ-ω, acc.
Désappointer, v. tr. 1 *Priver des appointements*, ἔκμισθον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 2 *Frustrer de ses espérances*, τῆς ἐλπίδος ἐκκρού-ειν, ἐκκρού-ω, fut. ἐκκρούσ-ω, acc. Être désappointé, τῶν ἐλπίδων ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι.
Désapprendre, v. tr., ἀπομανθάν-ειν, ἀπομανθάν-ω, fut. ἀπομαθήσ-ομαι, acc.
Désapprobateur, n. m., ἐπιτιμητ-ής, οῦ (ὁ). || Adjectif, ἐπιτιμητικ-ός, ή, όν.
Désapprobation, n. f., ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ).
Désappropriation, n. f., ἀπόκτησ-ις, εως (ἡ).
se Désapproprier, v. pr., ἀποκτ-ᾶσθαι, ἀποκτ-άομαι, ῶμαι, fut. ἀποκτήσ-ομαι.
Désapprouver, v. tr., ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat.
Désarçonner, v. tr., ἀποκρού-ειν, ἀποκρού-ω, fut. ἀποκρούσ-ω, acc.
Désargenter, v. tr., ἄργυρον ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, gén.
Désarmement, n. m. 1 *Action d'enlever les armes*, τῶν ὅπλων ἀφαίρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Licenciement de troupes*, ἀποπομπ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Action d'ôter les apparaux d'un navire*, νεὼς ἀποσκευ-ή, ῆς (ἡ).
Désarmer, v. tr. 1 *Enlever les armes, les agrès*, ἀφοπλίζ-ειν, ἀφοπλίζ-ω, fut. ἀφοπλίσ-ω, acc. || 2 *Licencier*, ἀποζωννύναι, ἀποζώννυμι, fut. ἀποζώσ-ω, acc. || 3 *Calmer*, πραΰν-ειν, πραΰν-ω, fut. πραϋν-ῶ. || Verbe intr., *poser les armes*, τὰ ὅπλα ἀποδύεσθαι, ἀποδύ-ομαι, fut. ἀποδύσ-ομαι. —

Désarmé, ée, part. passé et adj ἔξοπλ-ος, ος, ον.
Désarroi, n. m., σύγχυσ-ις, εως (ἡ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ).
Désarticulation, n. f., ἐξάρθρωσ-ις, εως (ἡ).
Désarticuler, v. tr., ἐξαρθρ-οῦν, ἐξαρθρ-όω, ῶ, fut. ἐξαρθρώσ-ω, acc.
Désassembler, v. tr., διασπ-ᾶν, διασπ-άω, ῶ, fut. διασπάσ-ω, acc.; διαζευγνύναι, διαζεύγνυμι, fut. διαζεύξ-ω, acc.
Désassortir, v. tr., διαρμόζ-ειν, διαρμόζ-ω, fut. διαρμόσ-ω, acc.
Désastre, n. m., δυστύχημα, δυστυχήματ-ος (τό).
Désastreusement, adv., δυστυχῶς, δεινῶς.
Désastreux, euse, adj., δυστυχ-ής, ής, ές (comp. δυστυχ-έστερος, sup. δυστυχ-έστατος); δειν-ός, ή, όν.
Désavantage, n. m. 1 *Infériorité*, ἐλάσσωμα, ἐλασσώματ-ος (τό). || 2 *Préjudice*, βλάβ-η, ης (ἡ).
Désavantageusement, adv., ἀσυμφόρως, κακῶς.
Désavantageux, euse, adj., ἀσύμφορ-ος, ος, ον; κακ-ός, ή, όν; βλαβερ-ός, ά, όν.
Désaveu, n. m., ἔξαρνησ-ις, εως (ἡ).
Désaveugler, v. tr., σωφρονίζ-ειν, σωφρονίζ-ω, fut. σωφρονίσ-ω, acc.
Désavouer, v. tr. 1 *Renier*, ἀπαρν-εῖσθαι, ἀπαρν-έομαι, οῦμαι, fut. ἀπαρνήσ-ομαι, acc. || 2 *Ne pas reconnaître*, οὐ δέχ-εσθαι, δέχ-ομαι, fut. δέξ-ομαι, acc.
Desceller, v. tr. 1 *Enlever le sceau*, ἀνασφραγίζ-ειν, ἀνασφραγίζ-ω, fut. ἀνασφραγίσ-ω, acc. || 2 *Détacher ce qui est scellé dans un mur, etc.*, ἐξαράσσ-ειν, ἀξαράσσ-ω, fut. ἐξαράξ-ω, acc.
Descendance, n. f., γέν-ος, εος, ους (τό).
Descendant, ante, adj., ἀπόγον-ος, ος, ον. Les descendants, ἔκγον-οι, ων (οἱ). Nos descendants, οἱ ἐξ ἡμῶν. L'article se décline.
Descendre, v. intr. 1 *Mettre pied à terre, opérer une descente*, ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. || 2 *S'abaisser*, καταβαίν-ειν, καταβαίν-ω, fut. καταβήσ-ομαι. || 3 *S'humilier*, ἑαυτὸν ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω. || 4 ἐπιπηδ-ᾶν, ἐπιπηδ-άω, ῶ, fut. ἐπιπηδήσ-ω, dat. || 5 *Déchoir*, ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι. || 6 *Séjourner*, καταλύ-ειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω. || 7 *Provenir, être issu de*, ἐκγίγν-εσθαι, ἐκγίγν-ομαι, fut. ἐκγενήσ-ομαι. Descendre en soi-même, συννο-εῖν, συννο-έω, ῶ, fut. συννοήσ-ω. || Verbe tr., *porter de haut en bas*, κατακομίζ-ειν, κατακομίζ-ω, fut. κατακομίσ-ω, acc. Descendre un fleuve, κατὰ ποταμὸν πλ-εῖν, πλέ-ω, fut. πλεύσ-ω, πλεύσ-ομαι et πλευσ-οῦμαι.
Descente, n. f. 1 *Action de descendre*, κατάβασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Irruption*, εἰσβολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Pente*, καταβαθμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Action de transporter de haut en bas*, κάθεσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Hernie*, κήλ-η, ης (ἡ).
Descriptif, ive, adj., γραφικ-ός, ή, όν.
Description, n. f., συγγραφ-ή, ῆς (ἡ); περιήγησ-ις, εως (ἡ).
Désembarquement, n. m., ἀποβιβασμ-ός, οῦ (ὁ).
Désembarquer, v. tr., ἀποβιβάζ-ειν, ἀποβιβάζ-ω, fut. ἀποβιβάσ-ω, acc.
Désembourber, v. tr., πηλοῦ ἐξαιρ-εῖν, ἐξαιρ-έω, ῶ, fut. ἐξαιρήσ-ω, acc.
Désemparer, v, tr., *dégréer un navire*, ἀφοπλίζ-ειν, ἀφοπλίζ-ω, fut. ἀφοπλίσ-ω, acc. || Verbe intr., *quitter la place*, ἀποχωρ-εῖν, ἀποχωρ-έω, ῶ, fut. ἀποχωρήσ-ω. Sans désemparer, αὐτίκα, συνεχῶς.
Désemplir, v. tr., *vider*, ἐκκεν-οῦν, ἐκκεν-όω, ῶ, fut. ἐκκενώσ-ω, acc.; ἐξαντλ-εῖν, ἐξαντλ-έω, ῶ, fut. ἐξαντλήσ-ω, acc. || Verbe intr. Ne pas désemplir, γέμ-ειν, γέμ-ω, fut. γεμ-ῶ, gén.
Désenchantement, n. m. 1 *Action de rompre les enchantements*, τῶν ἐπῳδῶν ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Désillusion*, τῶν φαντασιῶν διάλυσ-ις, εως (ἡ).
Désenchanter, v. tr. 1 *Rompre les enchantements*, τὰς ἐπῳδὰς ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, gén. || 2 *Désillusionner*, τὰς φαντασίας διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, gén.
Désenfler, v. tr., τὸ οἴδημα διαφέρ-ειν, διαφέρ-ω, fut. διοίσ-ω, gén. — **se Désenfler,** v. pr., ἀποιδ-εῖν, ἀποιδ-έω, ῶ, fut. ἀποιδήσ-ω.
Désenflure, n. f., τῆς οἰδήσεως παῦσ-ις, εως (ἡ).
Désenivrer, v. tr., τῆς κραιπάλης παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc. — **se Désenivrer,** v. pr., ἀπομεθύσκ-εσθαι, ἀπομεθύσκ-ομαι, fut. ἀπομεθυσθήσ-ομαι.
Désennuyer, v. tr., τέρπ-ειν, τέρπ-ω, fut. τέρψ-ω.
Désenrhumer, v. tr., τῆς κορύζης παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc.
Désenrouer, v. tr., τοῦ βράγχους παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc.
Désensevelir, v. tr., τῶν ἐνταφίων κόσμων γυμν-οῦν, γυμν-όω, ῶ, fut. γυμνώσ-ω, acc.
Désensorceler, v. tr., τὴν βασκανίαν ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, gén.
Désensorcellement, n. m. τῆς βασκανίας ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ).
Désert, erte, adj., ἔρημ-ος, ος et η, ον. Le désert, ἐρημί-α, ας (ἡ).
Déserter, v. tr., *abandonner*, προλείπ-ειν, προλείπ-ω, fut. προλείψ-ω, acc. || Verbe intr., *abandonner son drapeau* ou *passer à l'ennemi*, αὐτομολ-εῖν, αὐτομολ-έω, ῶ, fut. αὐτομολήσ-ω.
Déserteur, n. m., αὐτόμολ-ος, ου (ὁ); λιποστράτι-ος, ου (ὁ).
Désertion, n. f., αὐτομόλησ-ις, εως (ἡ); λιποστρατί-α, ας (ἡ).
Désespérant, ante, adj., ἀνιαρ-ός, ά, όν (comp. ἀνιαρ-ότερος, sup. ἀνιαρ-ότατος).

Désespérément, adv., ἐσχάτως, μανικῶς.
Désespérer, v. intr., ἀπελπίζ-ειν, ἀπελπίζ-ω, fut. ἀπελπίσ-ω, gén. ou acc. Suivi d'un infinitif avec *de*, ἀπογινώσκ-ειν, ἀπογινώσκ-ω, fut. ἀπογνώσ-ομαι, avec l'infin. || Verbe tr., ἀπελπίζ-ειν, ἀπελπίζ-ω, fut. ἀπελπίσ-ω, acc. — ***se Désespérer***, v. pr. 1 *Se désoler*, ὑπεραλγ-εῖν, ὑπεραλγ-έω, ῶ, fut. ὑπεραλγήσ-ω, acc. || 2 *Perdre courage*, ἀθυμ-εῖν, ἀθυμ-έω, ῶ, fut. ἀθυμήσ-ω. — ***Désespéré, ée***, part. passé et adj. 1 *Qui est dans le désespoir*, ἀνέλπιστ-ος, ος, ον. || 2 *Qui ne donne plus d'espoir*, ἀπεγνωσμέν-ος, η, ον. || 3 *Incorrigible*, ἀνήκεστ-ος, η, ον. || 4 *Inspiré par le désespoir*, ἄπορ-ος, ος, ον.
Désespoir, n. m., ἀπελπισμ-ός, οῦ (ὁ).
Déshabillé, n. m., *habillement négligé*, κατ' οἶκον ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ).
Déshabiller, v. tr., τὰ ἱμάτια ἐκδύ-ειν, ἐκδύ-ω, fut. ἐκδύσ-ω, acc.
Déshabité, ée, adj., ἔρημ-ος, ος et η, ον.
Déshabituer, v. tr., ἀπεθίζ-ειν, ἀπεθίζ-ω, fut. ἀπεθίσ-ω, acc. — ***se Déshabituer***, v. pr., ἀπομανθάν-ειν, ἀπομανθάν-ω, fut. ἀπομαθήσ-ομαι, acc.
Déshérence, n. f., *dépossession d'un héritage*, ἀποκλήρωσ-ις, εως (ἡ).
Déshériter, v. tr., ἀποκληρ-οῦν, ἀποκληρ-όω, ῶ, fut. ἀποκληρώσ-ω, acc.
Déshonnête, adj., αἰσχρ-ός, ά, όν; ἄκοσμ-ος, ος, ον.
Déshonnêtement, adv., αἰσχρῶς, ἀκόσμως.
Déshonnêteté, n. f., αἰσχρότης, αἰσχρότητ-ος (ἡ); ἀκοσμί-α, ας (ἡ).
Déshonneur, n. m., ἀτιμί-α, ας (ἡ).
Déshonorant, ante, adj., αἰσχρ-ός, ά, όν.
Déshonorer, v. tr., καταισχύν-ειν, καταισχύν-ω, fut. καταισχυν-ῶ, acc.
Désignatif, ive, adj., σημαντικ-ός, ή, όν.
Désignation, n. f. 1 *Indication*, σημείωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Élection*, ἀπόδειξ-ις, εως (ἡ).
Désigner, v. tr. 1 *Indiquer*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc. || 2 *Élire*, ἀναδεικνύναι, ἀναδείκνυμι, fut. ἀναδείξ-ω, acc.
Désillusion, n. f., τῆς φαντασίας λύσ-ις, εως (ἡ).
Désillusionner, v. tr., τὴν φαντασί-αν λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, gén.
Désinence, n. f., κατάληξ-ις, εως (ἡ).
Désinfatuer, v. tr., τὴν φίλην δόξαν λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, gén.
Désinfecter, v. tr., δυςωδίαν ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, gén.
Désinfection, n. f., κάθαρσ-ις, εως (ἡ).
Désintéressement, n. m. 1 *Détachement de son propre intérêt*, τοῦ συμφέροντος ἀμέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Mépris de l'argent*, ἀφιλαργυρί-α, ας (ἡ).
Désintéresser, v. tr., ἀδιάφορον καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de καθιστάναι. — ***Désintéressé, ée***, part. passé et adj., 1 *Indifférent*, ἀδιάφορ-ος, α, ον. || 2 *Insensible à l'argent*, ἀφιλάργυρ-ος, ος, ον.
Désinvolture, n. f., εὐστροφί-α, ας (ἡ).
Désir, n. m., ἐπιθυμί-α, ας (ἡ).
Désirable, adj., ἐπιθυμητ-ός, ός, όν.
Désirer, v. tr., ἐπιθυμ-εῖν, ἐπιθυμ-έω, ῶ, fut. ἐπιθυμήσ-ω, acc.
Désireux, euse, adj., ἐπιθυμητικ-ός, ή, όν.
Désistement, n. m., παραχώρησ-ις, εως (ἡ); ἀπόστασ-ις, εως (ἡ).
se Désister, v. pr., παραχωρ-εῖν, παραχωρ-έω, ῶ, fut. παραχωρήσ-ω; ἀφίστασθαι, ἀφίσταμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι, gén.
Désobéir, v. intr., ἀπειθ-εῖν, ἀπειθ-έω, ῶ, fut. ἀπειθήσ-ω, dat.
Désobéissance, n. f., ἀπείθει-α, ας (ἡ).
Désobéissant, ante, adj., ἀπειθ-ής, ής, ές (comp. ἀπειθ-έστερος, sup. ἀπειθ-έστατος).
Désobligeamment, adv., ἐπαχθῶς, χαλεπῶς.
Désobligeant, ante, adj., ἐπαχθ-ής, ής, ές (comp. ἐπαχθ-έστερος, sup. ἐπαχθ-έστατος); χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος).
Désobliger, v. tr., προςκρού-ειν, προςκρού-ω, fut. προςκρούσ-ω, dat.; λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc.
Désobstruer, v. tr., ἀναστομ-οῦν, ἀναστομ-όω, ῶ, fut. ἀναστομώσ-ω, acc.
Désoccupation, n. f., ἀπραγμοσύν-η, ης (ἡ).
Désoccupé, ée, adj., ἀπράγμ-ων, ων, ον.
Désœuvré, ée, adj., ἀργ-ός, ός, όν (comp. ἀργ-ότερος, sup. ἀργ-ότατος). Être désœuvré, ἀργ-εῖν, ἀργ-έω, ῶ, fut. ἀργήσ-ω.
Désœuvrement, n. m., ἀργί-α, ας (ἡ).
Désolant, ante, adj., ἀνιαρ-ός, ά, όν (comp. ἀνιαρ-ώτερος, sup. ἀνιαρ-ώτατος).
Désolateur, n. m., πορθητ-ής, οῦ (ὁ).
Désolation, n. f. 1 *Dévastation*, πόρθησ-ις, εως (ἡ); ἐρήμωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Grande affliction*, ἀνί-α, ας (ἡ); λύπ-η, ης (ἡ).
Désoler, v. tr. 1 *Ravager*, ἐκπορθ-εῖν, ἐκπορθ-έω, ῶ, fut. ἐκπορθήσ-ω, acc. || 2 *Causer de la douleur*, ἀνι-ᾶν, ἀνι-άω, ῶ, fut. ἀνιάσ-ω, acc. — ***se Désoler***, v. pr., ὑπεραλγ-εῖν, ὑπεραλγ-έω, ῶ, fut. ὑπεραλγήσ-ω.
Désopilatif, ive, adj., ἀναστομωτικ-ός, ή, όν.
Désopilation, n. f., ἀναστόμωσ-ις, εως (ἡ).
Désopiler, v. tr., ἀναστομ-οῦν, ἀναστομ-όω, ῶ, fut. ἀναστομώσ-ω, acc. Désopiler la rate, *faire rire*, γέλωτα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.
Désordonné, ée, adj. 1 *Qui est en désordre*, ἄτακτ-ος, ος, ον. || 2 *Déréglé*, ἄσωτ-ος, ος, ον; ἀκόλαστ-ος, ος, ον. || 3 *Excessif*, ἄμετρ-ος, ος, ον.
Désordonnément, adv. 1 *Sans ordre*, ἀτάκτως. || 2 *Avec dérèglement*, ἀσώτως. || 3 *Excessivement*, ἀμέτρως.
Désordre, n. m. 1 *Défaut d'ordre*, ἀταξί-α, ας (ἡ). || 2 *Trouble*, θόρυβ-ος, ου (ὁ). ||

3 *Égarement d'esprit*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Déréglement des mœurs*, ἀσωτί-α, ας (ἡ).

Désorganisation, n. f., κατάλυσ-ις, εως (ἡ).

Désorganiser, v. tr., καταλύ-ειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω, acc.

Désorienter, v. tr. 1 *Faire perdre la route*, ἀποπλαν-ᾶν, ἀποπλαν-άω, ῶ, fut. ἀποπλανήσ-ω, acc. || 2 *Déconcerter*, παράγ-ειν, παράγ-ω, fut. παράξ-ω; διαταράσσ-ειν, διαταράσσ-ω, fut. διαταράξ-ω, acc.

Désormais, adv., ἀπὸ τοῦδε, ὕστερον, εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον.

Désossement, n. m., τὸ ἐξοστεΐζειν. L'article se décline.

Désosser, v. tr., ἐξοστεΐζ-ειν, ἐξοστεΐζ-ω, fut. ἐξοστεΐσ-ω.

Despote, n. m., δεσπότ-ης, ου (ὁ); τύραννος, ου (ὁ).

Despotique, adj., δεσποτικ-ός, ή, όν; τυραννικ-ός, ή, όν.

Despotiquement, adv., δεσποτικῶς, τυραννικῶς.

Despotisme, n. m., δεσποτεί-α, ας (ἡ); τυρανν-ίς, ίδος (ἡ).

se **Dessaisir**, v. pr., ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω.

Dessaisissement, n. m., παραχώρησ-ις, εως (ἡ).

Dessaler, v. tr., ἄναλμον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***Dessalé, ée***, part. passé et adj., ἄναλμ-ος, ος, ον.

Dessangler, v. tr., ἀποζωννύναι, ἀποζώννυμι, fut. ἀποζώσ-ω, acc.

Dessèchement, n. m. 1 *Action de dessécher*, ξήρανσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Amaigrissement*, μάρανσ-ις, εως (ἡ).

Dessécher, v. tr. 1 *Rendre sec*, ξηραίν-ειν, ξηραίν-ω, fut. ξηραν-ῶ, acc. || 2 *Amaigrir*, σκέλλ-ειν, σκέλλ-ω, fut. σκελ-ῶ, acc.; μαραίν-ειν, μαραίν-ω, fut. μαραν-ῶ, acc.

Dessein, n. m., βουλ-ή, ῆς (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ); σκοπ-ός, οῦ (ὁ). A dessein, ὑπὸ γνώμης, ἐπίτηδες. Dans le dessein de, ἵνα. Sans dessein, εἰκῆ, ἀβουλήτως.

Desseller, v. tr., ἀποσάττ-ειν, ἀποσάττ-ω, fut. ἀποσάξ-ω, acc.

Desserrer, v. tr., χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω, acc. Ne pas desserrer les dents, οὐδὲ γρῦ λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. λέξ-ω, acc.

Dessert, n. m., ἐπίδειπν-α, ων (τά); τραγήματ-α, ων (τά).

Desserte, n. f., περίσσευμα, περισσεύματ-ος (τό).

Desservant, n. m., ἱερ-εύς, έως (ὁ).

Desservir, v. tr. 1 *Nuire*, βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω, acc. || 2 *Ôter de dessus la table*, ἀποσκευάζ-ειν, ἀποσκευάζ-ω, fut. ἀποσκευάσ-ω, acc. || 3 *Faire le service d'une cure*, ἱερατείαν λειτουργ-εῖν, λειτουργ-έω, ῶ, fut. λειτουργήσ-ω.

Dessiccatif, ive, adj., ξηραντικ-ός, ή, όν.

Dessiccation, n. f., ξήρανσ-ις, εως (ἡ).

Dessiller, v. tr., s'emploie dans la locution, dessiller les yeux, *détromper*, σωφρονίζ-ειν, σωφρονίζ-ω, fut. σωφρονίσ-ω, acc.

Dessin, n. m. 1 *Art de dessiner*, γραφική, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Esquisse*, γραφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Plan*, ἰχνογραφί-α, ας (ἡ); σκιογραφί-α, ας (ἡ).

Dessinateur, n. m., γραφ-εύς, έως (ἡ).

Dessiner, v. tr., γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω. — ***Dessiné, ée***, part. passé et adj., γραπτ-ός, ή, όν.

Dessouder, v. tr., ἀποκολλ-ᾶν, ἀποκολλάω, ῶ, fut. ἀποκολλήσ-ω, acc.

Dessous, adv. de lieu, κάτω. Par dessous, ὑποκάτω. De dessous, κάτωθεν. Là-dessous, avec idée de mouvement, ὑπὸ τοῦτο; sans idée de mouvement, ὑπὸ τούτου. En dessous, ὑπένερθε. Qui est en dessous, *dissimulé*, ὕπουλ-ος, ος, ον. Au-dessous, κάτω. Au-dessous de, loc. prép., ὑπό, gén. On le tourne aussi par *inférieur à*, ἐλάσσων, que l'on fait accorder avec le nom. Il est au-dessous de toi, ἐλάσσων σού ἐστι.

Dessous, n. m. 1 *Partie inférieure*, τὸ κάτω. L'article se décline. || 2 *Infériorité*, ἧττ-ον, ονος (τό).

Dessus, adv., ἐπάνω. Au-dessus, en-dessus, ὕπερθεν. Au-dessus de, loc. prép., ὑπέρ, acc. De dessus, ἀπό, gén. Là-dessus, 1 *Sur ce sujet*, περὶ τούτου. || 2 *En ce moment*, τότε. Par-dessus, ὑπέρ, acc.

Dessus, n. m. 1 *Partie supérieure*, τὸ ὕπερθεν. L'article se décline. || 2 *Surface*, τὸ ἐπιπολῆς. L'article se décline. || 3 *Supériorité*, πλέ-ον, ονος (τό).

Destin, n. m., μοῖρ-α, ας (ἡ); εἱμαρμέν-η, ης (ἡ).

Destination, n. f. 1 *Emploi déterminé*, τάξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Lieu où l'on doit se rendre*, διωρισμέν-ος τόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Destinée, n. f. 1 *Destin*, μοῖρ-α, ας (ἡ); εἱμαρμέν-η, ης (ἡ). || 2 *Vie*, βί-ος, ου (ὁ).

Destiner, v. tr. 1 *Fixer, déterminer*, ἀποτάσσ-ειν, ἀποτάσσ-ω, fut. ἀποτάξ-ω, acc. || 2 *Réserver*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, ἐπί, acc. — ***se Destiner***, v. pr., αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι, acc. — ***Destiné, ée***, part. passé et adj. 1 *Dévolu par le destin*, πεπρωμέν-ος, η, ον. || 2 *Réservé pour*, τεταγμέν-ος, η, ον. Être destiné à, 1 *Réservé pour*, ἀποκεῖσθαι, ἀπόκειμαι, fut. ἀποκείσ-ομαι εἰς, acc. || 2 *Avoir des dispositions naturelles pour*, πεφυκ-έναι, πέφυκ-α, parf. de φύειν. || 3 *Devoir faire*, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω.

Destituer, v. tr., *priver d'une fonction*, τῆς ἀρχῆς καταλύ-ειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω, acc.

Destitution, n. f., κατάπαυσ-ις, εως (ἡ).

Destructeur, n. m., ἀνατροπ-εύς, έως (ὁ). Adj., ἀνατρεπτικ-ός, ή, όν.

Destructible, adj., φθαρτ-ός, ή, όν.

Destructif, ive, adj., ἀνατρεπτικ-ός, ή, όν.

Destruction, n. f. 1 *Action de détruire*, ἀνατροπ-ή, ῆς (ἡ); καταστροφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ruine*, ὄλεθρ-ος, ου (ὁ).

Désuétude, n. f., ἀήθει-α, ας (ἡ). Tomber en désuétude, ἀπαρχαι-οῦσθαι, ἀπαρχαι-όομαι, οῦμαι, fut. ἀπαρχαιωθήσ-ομαι.

Désunion, n. f. 1 *Démembrement*, διαμερισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Disjonction*, διάζευξ-ις, εως (ἡ); διαίρεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Mésintelligence*, διαφορ-ά, ᾶς (ἡ). Être en désunion, διαστασιάζ-ειν, διαστασιάζ-ω, fut. διαστασιάσ-ω.

Désunir, v. tr. 1 *Disjoindre*, διατέμν-ειν, διατέμν-ω, fut. διατεμ-ῶ. || 2 *Mettre la désunion*, διαστασιάζ-ειν, διαστασιάζ-ω, fut. διαστασιάσ-ω, acc. — ***Désuni, ie,*** part. passé et adj. 1 *Incohérent*, ἀσύναπτ-ος, ος, ον. || 2 *En dissentiment*, διεστηκ-ώς, υῖα, ός.

Détachement, n. m. 1 *Renonciation*, ἀπόδυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Corps de troupes*, ἀποδασμ-ός, οῦ (ὁ); χείρ, χειρ-ός (ἡ). Détachement de cavalerie, ἴλ-η, ης (ἡ).

Détacher, v. tr. 1 *Dégager*, λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, acc. || 2 *Arracher*, ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, acc. || 3 *Distraire*, διασπ-ᾶν, διασπ-άω, ῶ, fut. διασπάσ-ω, acc. || 4 *Séparer*, ἀφιστάναι, ἀφίστημι, fut. ἀποστήσ-ω, acc. || 5 *Laisser aller*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc. || 6 *Envoyer en expédition*, ἐκπέμπ-ειν, ἐκπέμπ-ω, fut. ἐκπέμψ-ω, acc. || 7 *Faire ressortir sur un fond*, ἀπεικάζ-ειν, ἀπεικάζ-ω, fut. ἀπεικάσ-ω. || 8 *Ôter les taches*, ἀποσμήχ-ειν, ἀποσμήχ-ω, fut. ἀποσμήξ-ω. — ***se Détacher***, v. pr. 1 *Abandonner*, ἀφίστασθαι, ἀφίσταμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι ἀπό, gén. || 2 *S'éloigner*, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω ἀπό, gén. || 3 *Renoncer à*, χαίρειν κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω, acc. || 4 *Aller en détachement*, προπέμπ-εσθαι, προπέμπ-ομαι, fut. προπεμφθήσ-ομαι. || 5 *Être en saillie, en relief*, προέχ-ειν, προέχ-ω, fut. προέξ-ω.

Détail, n. m. 1 *Partie*, μέρ-ος, εος, ους (τό). En détail, κατὰ μέρος. || 2 *Récit circonstancié*, περιήγησ-ις, εως (ἡ). En détail, καθ' ἕκαστα. || 3 *Vente partielle*, ἀπεμπόλησ-ις, εως (ἡ).

Détailler, v. tr. 1 *Entrer dans les circonstances*, καθ' ἕκαστον διέρχ-εσθαι, διέρχ-ομαι, fut. διελεύσ-ομαι. || 2 *Vendre en détail*, κατὰ μέρη πωλ-εῖν, πωλ-έω, ῶ, fut. πωλήσ-ω, acc.

Détailleur ou **Détaillant**, n. m., *qui vend en détail*, κάπηλ-ος, ου (ὁ).

Détalage, n. m., σκευαγωγί-α, ας (ἡ).

Détaler, v. tr. et intr. 1 *Décamper, plier bagage*, σκευαγωγ-εῖν, σκευαγωγ-έω, ῶ, fut. σκευαγωγήσ-ω. || 2 *Déguerpir*, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι.

Déteindre, v. tr., τὸ χρῶμα ἐκπλύν-ειν, ἐκπλύν-ω, fut. ἐκπλυν-ῶ. — ***Déteint, e,*** part. passé et adj. ἔκπλυτ-ος, ος, ον.

Dételer, v. tr., λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, acc.

Détendre, v. tr. 1 *Décrocher une tenture*, ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, acc. || 2 *Relâcher*, ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω.

Détenir, v. tr. 1 *Garder comme sien* κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. || 2 *Garder en prison*, καθείργ-ειν, καθείργ-ω, fut. καθείρξ-ω, acc.

Détente, n. f., *pièce d'une arme à feu*, γλωσσ-ίς, ίδος (ἡ). Dur à la détente, *avare*, φειδωλ-ός, ός, όν.

Détenteur, n. m., κατέχ-ων, οντος (ὁ). Le complément se met à l'accusatif.

Détention, n. f. 1 *Action de retenir*, κατοχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Emprisonnement*, κάθειρξ-ις, εως (ἡ). Maison de détention, φυλακ-ή, ῆς (ἡ); δεσμωτήρι-ον, ου (τό).

Déterger, v. tr., ῥύπτ-ειν, ῥύπτ-ω, fut. ῥύψ-ω, acc.

Détérioration, n. f., διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ).

Détériorer, v. tr., διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.

Déterminant, ante, adj., πιθαν-ός, ή, όν; ἀναγκαῖ-ος, α, ον.

Déterminatif, ive, adj., ὁριστικ-ός, ή, όν.

Détermination, n. f. 1 *Action de déterminer*, ὁρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Résolution*, δόγμα, δόγματ-ος (τό).

Déterminément, adv. 1 *Expressément*, ἀκριβῶς, διαῤῥήδην. || 2 *Résolument*, αὐθαδῶς. || 3 *Hardiment*, θρασέως.

Déterminer, v. tr. 1 *Fixer, définir*, ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc. || 2 *Engager à, persuader*, πείθ-ειν, πείθ-ω, fut. πείσ-ω, acc. — ***se Déterminer***, v. pr., *prendre une résolution*, διαγινώσκ-ειν, διαγινώσκ-ω, fut. διαγνώσ-ομαι; προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι. On tourne aussi par le verbe δοκεῖν employé à la troisième personne de la manière suivante : Je me suis déterminé à écrire, ἔδοξέ μοι γράφειν. — ***Déterminé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Défini*, ὡρισμέν-ος, η, ον. || 2 *Décidé à*, διεγνωκ-ώς, υῖα, ός; ἕτοιμ-ος, ος, ον. || 3 *Résolu, hardi*, τολμηρ-ός, ά, όν; πρόθυμ-ος, ος, ον.

Déterrer, v. tr. 1 *Tirer de terre*, ἐξορύσσ-ειν, ἐξορύσσ-ω, fut. ἐξορύξ-ω, acc. || 2 *Découvrir*, ἀνευρίσκ-ειν, ἀνευρίσκ-ω, fut. ἀνευρήσ-ω, acc.; ἐξιχνεύ-ειν, ἐξιχνεύ-ω, fut. ἐξιχνεύσ-ω. — ***Déterré, ée,*** part. passé et adj., *qui a l'aspect d'un mort*, νεκρώδ-ης, ης, ες.

Détersif, ive, adj., ῥυπτικ-ός, ή, όν.

Détestable, adj. 1 *Abominable*, μιαρ-ός, ά, όν (comp. μιαρ-ώτερος, sup. μιαρ-ώτατος); στυγερ-ός, ά, όν (comp. στυγερ-ώτερος, sup. στυγερ-ώτατος). || 2 *Mauvais*, κάκιστ-ος, η, ον.

Détestablement, adv., κάκιστα.

Détestation, n. f., ἀποτροπιασμ-ός, οῦ (ὁ).

Détester, v. tr., βδελύσσ-εσθαι, βδελύσσ-ομαι, fut. βδελύξ-ομαι, acc.; στυγ-εῖν, στυγ-έω, ῶ, fut. στυγήσ-ω, acc.
Détirer, v. tr., διατείν-ειν, διατείν-ω, fut. διατεν-ῶ, acc.
Détisser, v. tr., ὕφασμα διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω.
Détonation, n. f., κτύπ-ος, ου (ὁ).
Détoner, v. intr., *faire explosion*, κτυπ-εῖν, κτυπ-έω, ῶ, fut. κτυπήσ-ω.
Détonner, v. intr., *sortir du ton*, διαφων-εῖν, διαφων-έω, ῶ, fut. διαφωνήσ-ω.
Détordre, v. tr., ἀνελίσσ-ειν, ἀνελίσσ-ω, fut. ἀνελίξ-ω, acc.
Détorquer, v. tr., παρεκκλίν-ειν, παρεκκλίν-ω, fut. παρεκκλιν-ῶ, acc.
Détortiller, v. tr., ἀνελίσσ-ειν, ἀνελίσσ-ω, fut. ἀνελίξ-ω, acc.
Détour, n. m. 1 *Sinuosité*, ἑλιγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Ruse, prétexte*, στροφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Circonlocution*, περίφρασ-ις, εως (ἡ). || 4 *Ménagement, précaution*, εὐλάβει-α, ας (ἡ). || 5 *Coude, déviation*, ἀγκ-ών, ῶνος (ὁ). Sans détour, 1 *Droit au but*, εὐθύς. || 2 *Franchement*, μετὰ παῤῥησίας.
Détournement, n. m., ὑπεξαίρεσ-ις, εως (ἡ).
Détourner, v. tr. 1 *Faire changer de direction*, ἀποτρέπ-ειν, ἀποτρέπ-ω, fut. ἀποτρέψ-ω, acc. || 2 *Dissuader*, παρατρέπ-ειν, παρατρέπ-ω, fut. παρατρέψ-ω, acc. || 3 *Distraire pour un usage illicite*, ἐκκλέπτ-ειν, ἐκκλέπτ-ω, fut. ἐκκλέψ-ω, acc. — ***se Détourner***, v. pr. 1 *Changer de chemin*, παρατρέπ-εσθαι, παρατρέπ-ομαι, fut. παρατραπήσ-ομαι. || 2 *Se tourner d'un autre côté*, διαστρέφ-εσθαι, διαστρέφ-ομαι, fut. διαστραφήσ-ομαι.
Détracter, v. tr., καταφαυλίζ-ειν, καταφαυλίζ-ω, fut. καταφαυλίσ-ω, gén.; διαβάλλ-ειν, διαβάλλ-ω, fut. διαβαλ-ῶ, acc.
Détracteur, n. m., κακολόγ-ος, ου (ὁ).
Détraction, n. f., διαβολ-ή, ῆς (ἡ).
Détraquer, v. tr., διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω; διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc. — ***Détraqué, ée***, part. passé et adj., διάστροφ-ος, ος, ον; κακῶς διακεί-μεν-ος, η, ον.
Détrempe, n. f., ἀπόβρεγμα, ἀποβρέγματ-ος (τό).
Détremper, v. tr., διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω.
Détresse, n. f., ἀπορί-α, ας (ἡ).
Détriment, n. m., ζημί-α, ας (ἡ); βλάβ-η, ης (ἡ); κακ-όν, οῦ (τό). A mon détriment, ἐμῷ κακῷ.
Détritus, n. m., σύντριμμα, συντρίμματ-ος (τό).
Détroit, n. m., πορθμ-ός, οῦ (ὁ).
Détromper, v. tr., μεταδιδάσκ-ειν, μεταδιδάσκ-ω, fut. μεταδιδάξ-ω, acc. — ***se Détromper***, v. pr., μεταγινώσκ-ειν, μεταγινώσκ-ω, fut. μεταγνώσ-ομαι.
Détrôner, v. tr., τῆς βασιλείας ἐκβάλλ-ειν, ἐκβάλλ-ω, fut. ἐκβαλ-ῶ, acc.
Détrousser, v. tr. 1 *Laisser retomber*, καθιέναι, καθίημι, fut. καθήσ-ω, acc. || 2 *Voler, dépouiller*, συλ-ᾶν, συλ-άω, ῶ, fut. συλήσ-ω, acc.
Détrousseur, n. m., συλήτ-ης, ου (ὁ); λῃστ-ής, οῦ (ὁ).
Détruire, v. tr. 1 *Altérer, corrompre*, φθείρ-ειν, φθείρ-ω, fut. φθερ-ῶ. || 2 *Anéantir*, ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω. || 3 *Saccager*, πέρθ-ειν, πέρθ-ω, fut. πέρσ-ω, acc. || 4 *Démolir*, καθαιρ-εῖν, καθαιρ-έω, ῶ, fut. καθαιρήσ-ω, acc. || 5 *Rompre, dissoudre*, καταλύ-ειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω, acc. — ***se Détruire***, v. pr. 1 *Se corrompre*, φθίν-ειν, φθίν-ω, sans fut. || 2 *Se donner la mort*, ἑαυτὸν διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ. — ***Détruit, ite***, part. passé et adj., φθαρτ-ός, ή, όν. Entièrement détruit, πανόλεθρ-ος, ος, ον; φροῦδος, ος, ον.
Dette, n. f., χρέ-ος, ους (τό); plur., χρέ-α, ῶν, sans dat. sing. ni plur. Avoir des dettes, χρέ-ος ὀφείλ-ειν, ὀφείλ-ω, fut. ὀφειλήσ-ω. Qui a des dettes, ὑπόχρε-ως, ως, ων. Criblé de dettes, ὑπέρχρε-ως, ως, ων.
Deuil, n. m. 1 *Chagrin, regret*, πένθ-ος, εος, ους (τό). Qui est dans le deuil, πενθήρ-ης, ης, ες. De deuil, πενθικ-ός, ή, όν. || 2 *Vêtement de deuil*, πενθικ-ὴ ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Temps pendant lequel on le porte*, τοῦ πένθους χρόν-ος, ου (ὁ). || 4 *Cortége funèbre*, πρὸς τὸν τάφον ἑπόμεν-οι, ων (οἱ). Faire son deuil d'une chose, *ne pas s'en préoccuper*, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, acc.
Deutéronome, n. m., *cinquième livre du Pentateuque*, δευτερονόμι-ον, ου (τό).
Deux, adj. numér., δύο, δύω, δυοῖν. Deux à deux, σύνδυο, indécl. Les deux, tous les deux, ἄμφω; ἀμφότερ-οι, αι, α. L'un des deux, ἕτερ-ος, α, ον. Chacun des deux, ἑκάτερ-ος, α, ον. Lequel des deux, πότερ-ος, α, ον. Celui des deux qui, ὁπότερ-ος, α, ον. Aucun des deux, οὐδέτερ-ος, α, ον. Deux fois, δίς. De deux côtés, διχόθεν. N'en faire ni une ni deux, n'en pas faire à deux fois, ἅπαξ τι πράσσειν. Deux, pris dans le sens de *deuxième*, δεύτερ-ος, α, ον. || Deux, n. m., *le nombre deux*, δυ-άς, άδος (ἡ).
Deuxième, adj., δεύτερ-ος, α, ον.
Deuxièmement, adv., δευτέρως.
Dévaliser, v. tr., λωποδυτ-εῖν, λωποδυτ-έω, ῶ, fut. λωποδυτήσ-ω, acc.
Devancer, v. tr. 1 *Aller au-devant*, προέρχ-εσθαι, προέρχ-ομαι, fut. προελεύσ-ομαι, gén. || 2 *Gagner de vitesse*, φθάν-ειν, φθάν-ω, fut. φθαν-ῶ, acc.; προτρέχ-ειν, προτρέχ-ω, fut. προδραμ-οῦμαι, gén. || 3 *Surpasser*, προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω, gén.
Devancier, n. m., προγεγενημέν-ος, η, ον. Nos devanciers, οἱ πρὸ ἡμῶν.
Devant, prép. de lieu. 1 *A l'opposite*, ἐναντίον, ἀντικρύ, gén. || 2 *Du côté qui fait face*, πρό, πρόσθεν, gén. || 3 *En présence de*, ἐναντίον, ἐνώπιον, gén.; ἐν, dat. Au-devant, adv., ἐναντίος ou ἀντί-ος, α, ον qui s'accorde avec le nom. Au-devant de, prép.,

ἀντίον, ἐναντίον, gén. Devant, adv., *à l'opposite*, ἐναντίον. Ci-devant, προτοῦ. Par-devant, πρόσθεν, ἔμπροσθεν. Devant, n. m., *la partie antérieure*, τὰ ἔμπροσθεν. L'article se décline. On tourne aussi par les adjectifs ἐμπρόσθι-ος, ος, ον; πρόσθι-ος, ος, ον, que l'on fait accorder avec le nom.

Devanture, n. f., τὰ ἔμπροσθεν. L'article se décline.

Dévastateur, n. m., πορθητ-ής, οῦ (ὁ).

Dévastation, n. f., πόρθησ-ις, εως (ἡ); κάκωσ-ις, εως (ἡ).

Dévaster, v. tr., ἐκπορθ-εῖν, ἐκπορθ-έω, ῶ, fut. ἐκπορθήσ-ω, acc.

Développement, n. m. 1 *Action de développer*, ἀνάπτυξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Croissance*, αὔξησ-ις, εως (ἡ); ἐπίδοσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Explication*, ἐξήγησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Amplification*, παράφρασ-ις, εως (ἡ).

Développer, v. tr. 1 *Oter de l'enveloppe*, ἐξελίσσ-ειν, ἐξελίσσ-ω, fut. ἐξελίξ-ω, acc. || 2 *Déployer, étendre*, ἀναπτύσσ-ειν, ἀναπτύσσ-ω, fut. ἀναπτύξ-ω, acc. || 3 *Augmenter, accroître*, ἐπαυξάν-ειν, ἐπαυξάν-ω, fut. ἐπαυξήσ-ω, acc. || 4 *Mettre au grand jour*, ἐπιδεικνύναι, ἐπιδείκνυμι, fut. ἐπιδείξ-ω, acc. || 5 *Expliquer*, ἐξηγ-εῖσθαι, ἐξηγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξηγήσ-ομαι, acc. || 6 *Amplifier, paraphraser*, παραφράζ-ειν, παραφράζ-ω, fut. παραφράσ-ω, acc.

Devenir, v. intr., γίν-εσθαι, γίν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.

Dévergondage, n. m., ἀναισχυντί-α, ας (ἡ); ἀσέλγει-α, ας (ἡ).

Dévergondé, ée, adj., ἀναίσχυντ-ος, ος, ον; ἀσελγ-ής, ής, ές.

Devers, prép. de lieu, *vers* ou *près de*, πρός, ἐπί, εἰς, acc.; ἐγγύς, gén. Par devers, ὑπό, gén.; παρά, dat.

Dévers, erse, adj., *oblique*, λυξ-ός, ή, όν.

Déverser, v. intr., *pencher*, ἀποκλίν-ειν, ἀποκλίν-ω, fut. ἀποκλιν-ῶ. || Verbe tr., *répandre*, καταχ-εῖν, καταχ-έω, fut. καταχεύσ-ω, acc. Déverser le blâme, l'opprobre, l'outrage, καταλοιδορ-εῖν, καταλοιδορ-έω, ῶ, fut. καταλοιδορήσ-ω, acc.

Déversoir, n. m., ἀποῤῥο-ή, ῆς (ἡ).

se Dévêtir, v. pr., ἀποδύ-εσθαι, ἀποδύ-ομαι, fut. ἀποδύσ-ομαι.

Déviation, n. f., παρατροπ-ή, ῆς (ἡ). Au figuré, *erreur*, πλάν-η, ης (ἡ).

Dévider, v. tr., τολυπεύ-ειν, τολυπεύ-ω, fut. τολυπεύσ-ω, acc.

Dévideur, n. m., τολυπεύ-ων, οντος (ὁ). Dévideuse, n. f., τολυπεύουσ-α, ης (ἡ). Le complément de ces deux mots se met à l'acc.

Dévidoir, n. m., τροχαλί-α, ας (ἡ); ῥόμβ-ος, ου (ὁ).

Dévier, v. intr., ἀποκάμπτ-ειν, ἀποκάμπτ-ω, fut. ἀποκάμψ-ω; ἐκβαίν-ειν, ἐκβαίν-ω, fut. ἐκβήσ-ομαι, gén. Faire dévier, παρεκτρέπ-ειν, παρεκτρέπ-ω, fut. παρεκτρέψ-ω, acc.; ἀπό, gén.

Devin, n. m., μάντ-ις, εως (ὁ); χρησμῳδ-ός, οῦ (ὁ). Devineresse, n. f., μάντ-ις, εως (ἡ).

Deviner, v. tr. *Prédire*, μαντεύ-εσθαι, μαντεύ-ομαι, fut. μαντεύσ-ομαι, acc. || 2 *Conjecturer*, τεκμαίρ-εσθαι, τεκμαίρ-ομαι, fut. τεκμαρ-οῦμαι, acc.; εἰκάζ-ειν, εἰκάζ-ω, fut. εἰκάσ-ω, acc. || 3 *Pénétrer*, διακρίν-ειν, διακρίν-ω, fut. διακριν-ῶ, acc.

Devis, n. m. 1 *Propos, entretien*, ὁμιλί-α, ας (ἡ). || 2 *Exposé détaillé*, ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ); κατάλογ-ος, ου (ὁ).

Dévisager, v. tr., *déchirer le visage*, πρόςωπον σπαράσσ-ειν, σπαράσσ-ω, fut. σπαράξ-ω, dat.

Devise, n. f. 1 *Emblème*, σύμβολ-ον, ου (τό). || 2 *Épigraphe*, ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματ-ος (τό). || 3 *Maxime*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). || 4 *Règle de conduite*, νόμ-ος, ου (ὁ).

Deviser, v. intr., συνομιλ-εῖν, συνομιλ-έω, ῶ, fut. συνομιλήσ-ω.

Dévisser, v. tr., τὸ κοχλίον ἀποκιν-εῖν, ἀποκιν-έω, ῶ, fut. ἀποκινήσ-ω, gén.

Dévoiement, n. m., διάῤῥοι-α, ας (ἡ).

Dévoilement, n. m., ἀνακάλυψ-ις, εως (ἡ)

Dévoiler, v. tr., ἀνακαλύπτ-ειν, ἀνακαλύπτ-ω, fut. ἀνακαλύψ-ω, acc.; ἀποφαίν-ειν, ἀποφαίν-ω, fut. ἀποφαν-ῶ, acc.

Devoir, v. tr. et intr. 1 *Être débiteur de*, ὀφείλ-ειν, ὀφείλ-ω, fut. ὀφειλήσ-ω. || 2 *Être astreint à*, même verbe. || 3 *Être sur le point de*, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω 4 *Être obligé de*, se tourne par *il faut*, δ-εῖν, δ-εῖ, fut. δε-ήσει. Ex. : Tu dois parler, δεῖ σε λέγειν. || 5 *Appartenir à*, προςήκ-ειν, προςήκ-ω, fut. προςήξ-ω, dat. Devoir, suivi d'un infinitif, marquant un souhait, un vœu, εἴθε! ὡς ὤφελον! On le tourne aussi par *quand même*, κἄν, dans la locution suivante: Dussé-je mourir, quand même je devrais mourir, κἂν ἀποθάνοιμι. — ***Dû, ue***, part passé et adj., ὀφειλόμεν-ος, η, ον. || Dû, n. m., *ce qu'on doit*, ὀφειλ-ή, ῆς, (ἡ).

Devoir, n. m. 1 *Ce qui est obligatoire*, προςῆκ-ον, οντος (τό); ἔργ-ον, ου (τό). On le sous-entend dans les locutions suivantes: C'est mon devoir d'agir ainsi, ἐμόν ἐστι τοῦτο πράσσειν. On tourne également par l'impers. προςήκει ou πάρεστι avec le dat. Au plur., *civilités*, θεραπεύματ-α, ων (τά). Derniers devoirs, *hommages funèbres*, νόμιμ-α, ων (τά). || 2 *Tâche d'écolier*, ἔργ-ον, ου (τό); θέμα, θέματ-ος (τό).

Dévolu, ue, adj., λαχ-ών, οῦσα, όν, dat. || Dévolu, n. m., *la part qui revient*, λαχ-όν, όντος (τό). Jeter son dévolu sur, *prétendre à*, ἀντιποι-εῖσθαι, ἀντιποι-έομαι, οῦμαι, fut. ἀντιποιήσ-ομαι, gén.

Dévolution, n. f., παραχώρησ-ις, εως (ἡ).

Dévorant, ante, adj. 1 *Qui dévore*, πολυφάγ-ος, ος, ον. Au figuré, θυμοβόρ-ος, ος, ον. || 2 *Qui consume*, καυστικ-ός, ή, όν; λυμαντικ-ός, ή, όν.

Dévorer, v. tr. 1 *Manger avidement*, κατεσθί-ειν, κατεσθί-ω, fut. κατέδ-ομαι, acc.; βιβρώσκ-ειν, βιβρώσκ-ω, fut. βρώσ-ομαι. || 2 *Avaler, absorber*, καταπίν-ειν, καταπίν-ω, fut. καταπί-ομαι, acc. || 3 *Consumer*, κατα-

φθείρ-ειν, καταφθείρ-ω, fut. καταφθερ-ῶ, acc. || 4 *Dilapider,* καταδάπτ-ειν, καταδάπτ-ω, fut. καταδάψ-ω, acc || 5 *Lire avec avidité,* ἐπιθυμητικῶς ἀναγινώσκ-ειν, ἀναγινώσκ-ω, fut. ἀναγνώσ-ομαι. || 6 *Concentrer en soi-même,* καταπέπτ-ειν, καταπέπτ-ω, fut. καταπέψ-ω.

Dévot, ote, adj. 1 *Pieux,* εὐσεβ-ής, ής, ές (comp. εὐσεβ-έστερος, sup. εὐσεβ-έστατος). || 2 *Fait avec dévotion,* ἅγι-ος, α, ον.

Dévotement, adv., εὐσεβῶς. ἁγίως.

Dévotieux, euse, adj., εὐλαβ-ής, ής, ές.

Dévotion, n. f. 1 *Piété,* εὐσέβει-α, ας (ἡ). || 2 Au plur., *pratiques religieuses,* λάτρευμα, λατρεύματ-ος (τό). || 3 *Dévouement,* θεραπεί-α, ας (ἡ).

Dévouement, n. m. 1 *Consécration,* ἀνάθεσ-ις, εως (ἡ); καθιέρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Sacrifice,* σπουδ-ή, ῆς (ἡ).

Dévouer, v. tr., *consacrer,* καθιερ-οῦν, καθιερ-όω, ῶ, fut. καθιερώσ-ω, acc. — ***se Dévouer,*** v. pr. 1 *Se consacrer, se sacrifier,* τῷ δαίμονι ἑαυτὸν καθιερ-οῦν; καθιερ-όω, ῶ, fut. καθιερώσ-ω. || 2 *Se donner sans réserve,* ἑαυτὸν ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω. — ***Dévoué, ée,*** part. passé et adj., πιστ-ός, ή, όν.

Dévoyer, v. tr. 1 ὁδοῦ παρατρέπ-ειν., παρατρέπ-ω, fut. παρατρέψ-ω, acc. || 2 *Causer un flux de ventre,* τὴν κοιλίαν λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω. — ***se Dévoyer,*** v. pr., *s'égarer,* ἀποκάμπτ-ειν, ἀποκάμπτ-ω, fut. ἀποκάμψ-ω.

Dextérité, n. f. 1 *Adresse des mains,* δεξιότης, δεξιότητ-ος (ἡ); εὐχέρει-α, ας (ἡ). || 2 *Souplesse d'esprit,* ἀγχίνοι-α, ας (ἡ).

Dextre, n. f., *main droite,* δεξι-ά, ᾶς (ἡ).

Dextrement, adv. 1 *Avec adresse,* δεξιῶς. || 2 *Subtilement,* ἀγχινόως.

Dey, n. m., ταγ-ός, οῦ (ὁ).

Diabète, n. m., *maladie,* διαβήτ-ης, ου (ὁ).

Diabétique, adj., διαβητικ-ός, ή, όν.

Diable, n. m., κακοδαίμ-ων, ονος (ὁ). Un pauvre diable, ταλαίπωρ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Un bon diable, χρηστοήθ-ης ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Donner au diable, en grec *envoyer aux corbeaux,* ἀποσκορακίζ-ειν, ἀποσκορακίζ-ω, fut. ἀποσκορακίσ-ω, acc. Va-t'en au diable! ἄπερρε! εἰς κόρακας! βάλλ' ἐς ὀλβίαν! Faire le diable à quatre, μανίαν μαίν-εσθαι, μαίν-ομαι, fut. μαν-οῦμαι. Avoir le diable au corps, οἰστρ-ᾶν, οἰστρ-άω, ῶ, fut. οἰστρήσ-ω. Tirer le diable par la queue, ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. En diable, *outre mesure,* εἰς ὑπερβολήν. Ce serait bien le diable, si..., δεινὸν γὰρ ἂν εἴη, εἰ... Diable! μὰ Δία! μορμώ! A la diable, εἰκῇ.

Diablement, adv., δαιμονίως, εἰς ὑπερβολήν.

Diablerie, n. f. 1 *Malice de diable,* γοητεία, ας (ἡ). || 2 *Machination,* μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό).

Diablesse, n. f. 1 *Furie,* ἐριννύς, ύος (ἡ). || 2 *Femme acariâtre,* κακοήθ-ης γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. Bonne diablesse, εὔτροπ-ος γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Diablotin, n. m. 1 *Petit diable,* μικρ-ὸς διάβολ-ος, ου (ὁ). || 2 *Enfant turbulent,* πονηρότατ-ον παιδί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Sorte de dragée,* γλύκυσμα, γλυκύσματ-ος (τό).

Diabolique, adj. 1 *Relatif au diable,* διαβολικ-ός, ή, όν. || 2 *Méchant,* παμπόνηρ-ος, ος, ον. || 3 *Très-mauvais,* φαυλότατ-ος, η, ον. || 4 *Très-difficile,* χαλεπώτατ-ος, η, ον.

Diaboliquement, adv., διαβολικῶς.

Diaconal, ale, adj., *relatif au diaconat,* διακονικ-ός, ή, όν.

Diaconat, n. m., *office de diacre,* διακονί-α, ας (ἡ).

Diaconesse, n. f., διακόνισσ-α, ης (ἡ).

Diacre, n. m., διάκον-ος, ου (ὁ). Être diacre, διακον-εῖν, διακον-έω, ῶ, fut. διακονήσ-ω.

Diadème, n. m., διάδημα, διαδήματ-ος (τό).

Diagnostic, n. m., διαγνωστικ-ὸν σημεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Diagnostique, adj., διαγνωστικ-ός, ή, όν. La diagnostique, *art de reconnaître les maladies d'après leurs symptômes,* σημειωτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Diagonal, ale, adj., διαγώνι-ος, ος, ον. La diagonale, διαγώνι-ος γραμμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Diagonalement, adv., διαγωνίως.

Dialecte, n. m., διάλεκτ-ος, ου (ἡ).

Dialecticien, n. m. 1 *Qui sait la dialectique,* διαλεκτικ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Habile à conclure,* περαντικ-ός, οῦ (ὁ).

Dialectique, adj., διαλεκτικ-ός, ή, όν. La dialectique, *l'art de la controverse,* διαλεκτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Dialectiquement, adv., διαλεκτικῶς.

Dialogique, adj., διαλογικ-ός, ή, όν.

Dialogisme, n. m., διαλογισμ-ός, οῦ (ὁ).

Dialogiste, n. m., διαλογιστ-ής, οῦ (ὁ).

Dialogue, n. m., διάλογ-ος, ου (ὁ).

Dialoguer, v. intr., διαλέγ-εσθαι, διαλέγ-ομαι, fut. διαλέξ-ομαι.

Diamant, n. m., ἀδάμας, ἀδάμαντ-ος (ὁ).

Diamantaire, n. m., λιθογλύφ-ος, ου (ὁ).

Diamétral, ale, adj., διάμετρ-ος, ος, ον.

Diamétralement, adv., ἐκ διαμέτρου.

Diamètre, n. m., διάμετρ-ος, ου (ἡ), sous-ent. γραμμή.

Diapason, n. m., διαπασῶν (ἡ), indéclin.

Diaphane, adj., διαφαν-ής, ής, ές; διαυγ-ής, ής, ές.

Diaphanéité, n. f., διαφάνει-α, ας (ἡ); διαύγει-α, ας (ἡ).

Diaphragme, n. m., διάφραγμα, διαφράγματ-ος (τό).

Diaprer, v. tr., ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc. — ***Diapré, ée,*** part. passé et adj., ποικίλ-ος, η, ον.

Diaprure, n. f., ποικιλί-α, ας (ἡ).

Diarrhée, n. f., διάῤῥοι-α, ας (ἡ).

Diastase, n. f., διάστασ-ις, εως (ἡ).

Diastole, n. f., *dilatation du cœur*, διαστολ-ή, ῆς (ἡ).
Diathèse, n. f., διάθεσ-ις, εως (ἡ).
Diatonique, adj., διάτον-ος, ος, ον.
Diatoniquement, adv., διατονικῶς.
Diatribe, n. f., διασυρμ-ός, οῦ (ὁ).
Dictame, n. m., δίκταμ-ον, ου (τό).
Dictateur, n. m. 1 *Magistrat romain*, δικτάτωρ, δικτάτορ-ος (ὁ). || 2 *Chef absolu*, αὐτοκράτωρ, αὐτοκράτορ-ος (ὁ); μόναρχ-ος, ου (ὁ).
Dictatorial, ale, adj., αὐτοκρατορικ-ός, ή, όν; μοναρχικ-ός, ή, όν.
Dictature, n. f. 1 *Magistrature romaine*, δικτατωρεί-α, ας (ἡ) || 2 *Souveraineté absolue*, αὐτοκρατορί-α, ας (ἡ); μοναρχί-α, ας (ἡ).
Dictée, n. f., ὑπαγόρευσ-ις, εως (ἡ).
Dicter, v. tr., ὑπαγορεύ-ειν, ὑπαγορεύ-ω, fut. ὑπαγορεύσ-ω, acc. Dicter des lois, νόμους ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω.
Diction, n. f., λέξ-ις, εως (ἡ).
Dictionnaire, n. m., λεξικ-όν, οῦ (τό).
Dicton, n. m. 1 *Proverbe*, παροιμί-α, ας (ἡ). || 2 *Raillerie*, σκῶμμα, σκώμματ-ος (τό).
Didactique, adj., διδακτικ-ός, ή, όν.
Diérèse, n. f., *division*, διαίρεσ-ις, εως (ἡ).
Dièse, n. m., δίεσ-ις, εως (ἡ).
Diéser, v. tr., τὸ τῆς διέσεως σημεῖον σημαίνειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ.
Diète, n. f. 1 *Régime de vie sévère*, δίαιτ-α, ης (ἡ). || 2 *Jeûne*, ἀποσιτί-α, ας (ἡ). || 3 *Assemblée*, σύνοδ-ος, ου (ἡ); βουλ-ή, ῆς (ἡ).
Diététique, adj., *relatif à la diète*, διαιτητικ-ός, ή, όν. La diététique, *l'art de conserver la santé par le régime*, διαιτητικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Dieu, n. m., Θε-ός, οῦ (ὁ). Avec l'aide de Dieu, σὺν Θεῷ. Plaise à Dieu, εἴθε, εἰ γάρ, avec l'opt. ou bien avec l'imp. ou l'aor. de l'indic. On tourne aussi par ὤφελον avec l'inf. A Dieu ne plaise! εἴθε μή! μὴ γένοιτο! Grands dieux! ὦ πόποι! Au nom des dieux, πρὸς θεῶν.
Diffamant, ante, adj., βλάσφημ-ος, ος, ον.
Diffamateur, n. m., βλάσφημ-ος, ου (ὁ).
Diffamation, n. f., βλασφημί-α, ας (ἡ).
Diffamatoire, adj., βλάσφημ-ος, ος, ον.
Diffamer, v. tr., βλασφημ-εῖν, βλασφημ-έω, ῶ, fut. βλασφημήσ-ω, acc.; διαβάλλ-ειν, διαβάλλ-ω, fut. διαβαλ-ῶ.
Différemment, adv., διαφόρως.
Différence, n. f., διαφορ-ά, ᾶς (ἡ). On tourne souvent par le verbe διαφέρ-ειν, διαφέρω, fut. διοίσ-ω, de cette manière: Il y a une grande différence entre eux, πλεῖστον διαφέρουσιν ἀλλήλων.
Différencier, v. tr., διορίζ-ειν, διορίζ-ω, fut. διορίσ-ω, acc.
Différend, n. m., ἔρ-ις, ιδος (ἡ); νεῖκ-ος, εος, ους (τό).
Différent, ente, adj., διάφορ-ος, ος, ον.
Différer, v. tr., *remettre à un autre temps*, ἀναβάλλ-εσθαι, ἀναβάλλ-ομαι, fut. ἀναβαλοῦμαι, acc. || Verbe intr., *être différent*, διαφέρ-ειν, διαφέρ-ω, fut. διοίσ-ω.

Difficile, adj. 1 *Malaisé*, χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος); δυσχερ-ής, ής, ές (comp. δυσχερ-έστερος, sup. δυσχερ-έστατος). || 2 *D'un caractère peu accommodant*, δύσκολ-ος, ος, ον. || 3 *Dégoûté*, δυσάρεστ-ος, ος, ον.
Difficilement, adv., χαλεπῶς, δυσχερῶς.
Difficulté, n. f. 1 *Qualité de ce qui est difficile*, χαλεπότης, χαλεπότητ-ος (ἡ); δυσχέρει-α, ας (ἡ). || 2 *Obstacle, empêchement*, ἐμπόδισμα, ἐμποδίσματ-ος (τό). || 3 *Question embarrassante*, πρόβλημα, προβλήματ-ος (τό). || 4 *Contestation*, ἀμφισβήτησ-ις, εως (ἡ); ἔρ-ις, ιδος (ἡ). Faire difficulté de ou des difficultés pour, ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω. Susciter des difficultés, πράγματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. Cela n'offre pas de difficultés, τοῦτο ῥᾴδιον ou πρόχειρόν ἐστι. Avec beaucoup de difficultés, μόλις.
Difficultueux, euse, adj., δύσκολ-ος, ος, ον.
Difforme, adj., δύσμορφ-ος, ος, ον; διάστροφ-ος, ος, ον.
Difformité, n. f., δυσμορφί-α, ας (ἡ).
Diffraction, n. f., διάθλασ-ις, εως (ἡ).
Diffus, use, adj., μακρ-ός, ά, όν (comp. μακρ-ότερος, sup. μακρ-ότατος). En parlant des personnes, μακρολόγ-ος, ος, ον.
Diffusément, adv., μακρῶς.
Diffusion, n. f. 1 *Action de se répandre*, διάχυσ-ις, εως (ἡ); διάδοσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Prolixité*, μακρολογί-α, ας (ἡ).
Digérer, v. tr. 1 *Faire la digestion*, καταπέπτ-ειν, καταπέπτ-ω, fut. καταπέψ-ω, acc. S'emploie également au figuré. || 2 *Combiner, distribuer*, συντιθέναι, συντίθημι, fut. συνθήσ-ω, acc.
Digeste, n. m., πανδέκτ-αι, ῶν (αἱ).
Digestible, adj., πεπτ-ός, ή, όν.
Digestif, ive, adj., πεπτικ-ός, ή, όν.
Digestion, n. f., πέψ-ις, εως (ἡ).
Digital, ale, adj., δακτύλι-ος, ος, ον.
Digne, adj. 1 *Qui mérite*, ἄξι-ος, α, ον (comp. ἀξι-ώτερος, sup. ἀξι-ώτατος), gouverne le génitif.
Dignement, adv., 1 ἀξίως. || 2 *Grave, réservé*, σεμν-ός, ή, όν.
Dignitaire, n. m., ὁ ἐν τέλει. L'article se décline.
Dignité, n. f. 1 *Grandeur, majesté*, σεμνότης, σεμνότητ-ος (ἡ). || 2 *Place, honneur*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό).
Digression, n. f., παρέκβασ-ις, εως (ἡ), διέξοδ-ος, ου (ἡ).
Digue, n. f., χῶμα, χώματ-ος (τό).
Dilacération, n. f., σπαραγμ-ός, οῦ (ὁ).
Dilacérer, v. tr., σπαράσσ-ειν, σπαράσσ-ω, fut. σπαράξ-ω, acc.
Dilapidateur, n. m., δαπανηρ-ός, οῦ (ὁ). Dilapidatrice, n. f., δαπανηρ-ά, ᾶς (ἡ).
Dilapidation, n. f., κατανάλωσ-ις, εως (ἡ).
Dilapider, v. tr., καταναλίσκ-ειν, καταναλίσκ-ω, fut. καταναλώσ-ω, acc.
Dilatable, adj., διαστολὴν ἐνδεχόμεν-ος, η, ον.
Dilatation, n. f., διαστολ-ή, ῆς (ἡ).

Dilater, v. tr., διαστέλλ-ειν, διαστέλλ-ω, fut. διαστελ-ῶ.
Dilatoire, adj., ἀναβόλιμ-ος, ος, ον.
Dilection, n. f., ἀγάπ-η, ης (ἡ).
Dilemme, n. m., δίλημμα, διλήμματ-ος (τό).
Diligemment, adv. 1 *Avec soin*, σπουδαίως. || 2 *Avec zèle*, σπουδῇ.
Diligence, n. f. 1 *Soin, zèle*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Voiture*, ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό).
Diligent, **ente**, adj., σπουδαῖ-ος, α, ον (comp. σπουδαι-ότερος ou έστερος, sup. σπουδαι-ότατος ou έστατος).
Diligenter, v. tr., ἐπείγ-ειν, ἐπείγ-ω, fut. ἐπείξ-ω, acc.
Diluvien, **enne**, adj., *relatif au déluge*, ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὸν κατακλυσμόν. L'article se décline. Pluie diluvienne, κατακλυσμ-ός, οῦ (ὁ).
Dimanche, n. m., κυριακ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. ἡμέρα.
Dîme, n. f., δεκάτ-η, ης (ἡ).
Dimension, n. f., διάστασ-ις, εως (ἡ); μέτρ-ον, ου (τό).
Dîmer, v. tr., δεκατ-οῦν, δεκατ-όω, ῶ, fut. δεκατώσ-ω, acc.
Diminuer, v. tr., ἐλασσ-οῦν, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω, acc. || Verbe intr., ἐλασσ-οῦσθαι, ἐλασσ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐλασσωθήσ-ομαι.
Diminutif, **ive**, adj., μειωτικ-ός, ή, όν.
Diminution, n. f., μείωσ-ις, εως (ἡ).
Dinde, n. f., Ἰνδικ-ὴ ὄρν-ις, ιθος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Dindon, n. m., Ἰνδικ-ὸς ἀλεκτρυών, ἀλεκτρυόν-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent. Au figuré, un homme stupide, ἀσύνετ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Dindonneau, n. m., Ἰνδικ-ὸς ἀλεκτυριδ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Dînée, n. f. 1 *Dépense du dîner en voyage*, εἰς τὸ δεῖπνον δαπάν-η, ης (ἡ). || 2 *Lieu où l'on s'arrête pour dîner*, εἰς τὸ δεῖπνον καταγώγι-ον, ου (τό).
Dîner, n. m., δεῖπν-ον, ου (τό).
Dîner, v. intr., δειπν-εῖν, δειπν-έω, ῶ, fut. δειπνήσ-ω.
Dînette, n. f., δειπνάρι-ον, ου (τό).
Dîneur, n. m., σύνδειπν-ος, ου (ὁ).
Diocésain, **aine**, adj., ὁ, ἡ, τὸ τῆς διοικήσεως. L'article se décline
Diocèse, n. m., διοίκησ-ις, εως (ἡ).
Dionysiaques, n. f., *fêtes de Bacchus*, Διονύσι-α, ων (τά).
Dioptrique, adj., διοπτρικός, ή, όν. La dioptrique, *la seconde partie de l'optique*, διοπτρικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Diphthongue, n. f., δίφθογγ-ος, ου (ἡ).
Diplomate, n. m. 1 *Ambassadeur, ministre*, πρεσβ-εύς, έως (ὁ). || 2 *Versé dans la diplomatie*, τῶν πρεσβειῶν πολιτικῶν ἔμπειρ-ος, ου (ὁ).
Diplomatie, n. f., περὶ τὰς πρεσβείας πολιτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Diplomatique, adj., *relatif aux chartes*, ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὰ διπλώματα. L'article se décline. La diplomatique, *la connaissance des chartes*, τῶν διπλωμάτων γνῶσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Relatif aux ambassades*. ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὰς πρεσβείας.
Diplôme, n. m., δίπλωμα, διπλώματ-ος (τό).
Dipsade, n. m., *serpent*, διψ-άς, άδος (ἡ).
Diptère, adj., δίπτερ-ος, ος, ον.
Dire, v. tr. 1 *Énoncer par la parole*, λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. λέξ-ω ou ἐρ-ῶ, acc.; φάναι, φημί, fut. φήσ-ω. || 2 *Annoncer*, ἀπαγγέλλ-ειν, ἀπαγγέλλ-ω, fut. ἀπαγγελ-ῶ. || 3 *Faire connaître*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut σημαν-ῶ, acc. || 4 *Prédire*, προλέγ-ειν, προλέγ-ω, fut. προλέξ-ω ou προερ-ῶ. || 5 *Prier*, κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω. || 6 *Critiquer, blâmer*, μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι. Locutions diverses : Dire oui, φάναι, φημί, fut. φήσ-ω. Dire non, οὐ φάναι, φημί, fut. φήσ-ω. Entendre dire, ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ω. Le dire, n. m., λεγόμεν-ον, ου (τό). Comme on dit, dit-on, ὥς φασιν. A ce qu'on dit, ὡς λέγουσιν. Le qu'en dira-t-on, φήμ-η, ης (ἡ); λεγόμεν-α, ων (τά). Si le cœur vous en dit, εἰ βουλομένῳ σοί ἐστι. Sera-t-il dit que..., εἶτα... Cela va sans dire, τοῦτο ῥᾴδιόν ἐστι. Vouloir dire, *signifier*, νο-εῖν, νο-έω, ῶ, fut. νοήσ-ω, acc. C'est-à-dire, τοῦτ' ἔστι. Que veut dire ceci? ποῖον ἔχει τοῦτο σκόπον; Pour ainsi dire, ὡς ἔπος εἰπεῖν. En dire à quelqu'un, *l'injurier*, λοιδορ-εῖν, λοιδορ-έω, ῶ, fut. λοιδορήσ-ω, acc. Qu'est-ce à dire? τί δὲ ταῦτα; — ***se Dire***, v. pr. 1 *Prétendre que l'on est*, εἶναι φάναι, φημί, fut. φήσ-ω. || 2 *Avoir la conscience*, ἑαυτῷ συνειδέναι, σύνοιδα, fut. συνείσ-ομαι. Soi-disant, λεγόμεν-ος, η, ον.
Direct, **ecte**, adj., εὐθ-ύς, εῖα, ύ (comp. εὐθ-ύτερος, sup. εὐθ-ύτατος).
Directement, adv., εὐθύ.
Directeur, n. m., ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).
Direction, n. f. 1 *Tendance*, ἀπότασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Soin, surveillance, administration*, ἐπιστασί-α, ας (ἡ) : ἐπιμέλει-α, ας (ἡ); ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Directoire, n. m., ἄρχοντ-ες, ων (οἱ).
Dirigeant, **ante**, adj., ἄγ-ων, ουσα, ον.
Diriger, v. tr. 1 *Faire tendre vers un point*, ἐπευθύν-ειν, ἐπευθύν-ω, fut. ἐπευθυν-ῶ, acc.; ἀποτείν-ειν, ἀποτείν-ω, fut. ἀποτεν-ῶ, acc. || 2 *Guider*, ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω, acc.; ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, gén. || 3 *Gouverner, administrer*, ἐφίστασθαι, ἐφίσταμαι, fut. ἐπιστήσ-ομαι, gén.; ἐπιστατ-εῖν, ἐπιστατ-έω, ῶ, fut. ἐπιστατήσ-ω, gén. || 4 *Organiser*, διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut., διοικήσ-ω, acc ; παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc.
Dirimant, **ante**, adj., *qui entraîne la nullité*, διαλυτικ-ός, ή, όν.
Discernement, n. m. 1 *Action de discerner*, διάκρισ-ις, εως (ἡ); διάγνωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Pénétration*, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ).
Discerner, v. tr. διακρίν-ειν, διακρίν-ω, fut.

διακριν-ῶ, acc.; διαγινώσκ-ειν, διαγινώσκ-ω, fut. διαγνώσ-ομαι.
Disciple, n. m., μαθητ-ής, οῦ (ὁ).
Disciplinable, adj., εὐκάθεκτ-ος, ος, ον; εὐπειθ-ής, ής, ές.
Disciplinaire, adj., πειθαρχικ-ός, ή, όν.
Discipline, n. f. 1 *Instruction*, παίδευσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Maintien de l'ordre*, εὐταξί-α, ας (ἡ); νόμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Fouet*, μάστιξ, μάστιγ-ος (ἡ).
Discipliner, v. tr., εὔτακτον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.
Discontinuation, n. f., διάλειψ-ις, εως (ἡ).
Discontinuer, v. tr., διαλείπ-ειν, διαλείπ-ω, fut. διαλείψ-ω, acc.
Disconvenance, n. f., ἀναρμοστί-α, ας (ἡ); διαφωνί-α, ας (ἡ).
Disconvenir, v. intr., οὐ φάναι, φημί, fut. φήσ-ω.
Discord, n. m., *désaccord*, ἔρ-ις, ιδος (ἡ).
Discord, adj. m., *qui n'est pas d'accord*, διάφων-ος, ος, ον.
Discordance, n. f., διαφωνί-α, ας (ἡ).
Discordant, ante, adj., διάφων-ος, ος, ον.
Discorde, n. f., ἔρ-ις, ιδος (ἡ). Être en discorde, στασιάζ-ειν, στασιάζ-ω, fut. στασιάσ-ω.
Discorder, v. intr., διαφων-εῖν, διαφων-έω, ῶ, fut. διαφωνήσ-ω.
Discoureur, n. m., πολυλόγ-ος, ου (ὁ). Discoureuse, n. f., πολυλόγ-ος, ου (ἡ).
Discourir, v. intr., διεξέρχ-εσθαι, διεξέρχ-ομαι, fut. διεξελεύσ-ομαι. Discourir à tort et à travers, ληρ-εῖν, ληρ-έω, ῶ, fut. ληρήσ-ω.
Discours, n. m., λόγ-ος, ου (ὁ).
Discourtois, oise, adj., ἀπειρόκαλ-ος, ος, ον.
Discrédit, n. m., ἀτιμί-α, ας (ἡ).
Discréditer, v. tr., ἀτιμ-οῦν, ἀτιμ-όω, ῶ, fut. ἀτιμώσ-ω, acc. — ***Discrédité, ée,*** part. passé et adj., ἄτιμ-ος, ος, ον.
Discret, ète, adj. 1 *Sage, prudent*, σώφρ-ων, ων, ον (comp. σωφρον-έστερος, sup. σωφρον-έστατος). || 2 *Qui garde un secret*, στεγαν-ός, ή, όν (comp. στεγαν-ώτερος, sup. στεγαν-ώτατος); σιωπηλ-ός, ή, όν.
Discrètement, adv., σωφρόνως.
Discrétion, n. f. 1 *Prudence, réserve*, σωφροσύν-η, ης (ἡ); εὐλάβει-α, ας (ἡ). || 2 *Attention à garder un secret*, σιώπησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Décision*, διάκρισ-ις, εως (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ). || 4 *Volonté*, βουλ-ή, ῆς (ἡ); ἑκούσι-ον, ου (τό).
Discrétionnaire, adj., ἑκούσι-ος, ος et α, ον.
Disculpation, n. f., ἀπολογί-α, ας (ἡ); ἀπόλυσ-ις, εως (ἡ).
Disculper, v. tr., ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω, acc. — ***se Disculper,*** v. pr., ἀπολογ-εῖσθαι, ἀπολογ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀπολογήσ-ομαι. — ***Disculpé, ée,*** part. passé et adj., δίκαι-ος, α, ον.
Discussion, n. f. 1 *Examen, débat*, ἀμφισβήτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Dispute*, ἔρ-ις, ιδος (ἡ).
Discuter, v. tr. 1 *Examiner*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc. || 2 *Contester*, ἀμφισβητ-εῖν, ἀμφισβητ-έω, ῶ, fut. ἀμφισβητήσ-ω.
Disert, erte, adj., εὐεπ-ής, ής, ές.
Disertement, adv., ῥητορικῶς.
Disette, n. f., ἀπορί-α, ας (ἡ); ἔνδει-α, ας (ἡ).
Diseur, n. m., λέγ-ων, οντος (ὁ). Diseuse, n. f., λέγουσ-α, ης (ἡ). Le complément se met à l'acc. Diseur de bons mots, γελωτοποι-ός, οῦ (ὁ). Diseur de riens, φλυαρολόγ-ος, ου (ὁ). Beau diseur, καλλιεπ-ής, οῦς (ὁ).
Disgrâce, n. f., 1 *Mauvaise grâce*, ἀπειροκαλί-α, ας (ἡ). || 2 *Perte de la faveur*, ἀπέχθει-α, ας (ἡ). || 3 *Malheur*, δυστυχί-α, ας (ἡ); συμφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Disgracier, v. tr., δι' ὀργῆς ou δι' ἀπεχθείας ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. — ***Disgracié, ée,*** part. passé et adj., 1 *Qui est en disgrâce*, κακῶς πράσσ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Laid*, αἰσχρ-ός, ά, όν (comp. αἰσχ-ίων, sup. αἴσχ-ιστος).
Disgracieusement, adv., χαλεπῶς, ἀχαρίτως.
Disgracieux, euse, adj., χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος); ἄχαρ-ις, ις, ι.
Disjoindre, v. tr., διαζευγνύναι, διαζεύγνυμι, fut. διαζεύξ-ω, acc.
Disjonctif, ive, adj., διαζευκτικ-ός, ή, όν.
Disjonction, n. f., διάζευξ-ις, εως (ἡ).
Dislocation, n. f. 1 *Déboîtement*, ἐξάρθρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Désorganisation*, διάλυσ-ις, εως (ἡ); διοικισμ-ός, οῦ (ὁ).
Disloquer, v. tr. 1 *Déboîter*, ἐξαρθρ-οῦν, ἐξαρθρ-όω, ῶ, fut. ἐξαρθρώσ-ω, acc. || 2 *Désorganiser*, διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc.
Disparaître, v. intr., ἀφανίζ-εσθαι, ἀφανίζ-ομαι, fut. ἀφανίσ-ομαι. Faire disparaître, ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω, acc.
Disparate, n. f., διαφωνί-α, ας (ἡ). || Adj., διάφων-ος, ος, ον; ἑτερογεν-ής, ής, ές.
Disparité, n. f., ἀνομοιότης, ἀνομοιότητ-ος (ἡ).
Disparition, n. f., ἀφάνισ-ις, εως (ἡ); ἀφανισμ-ός, οῦ (ὁ).
Dispendieux, euse, adj., δαπανηρ-ός, ά, όν.
Dispensaire, n. m., φαρμακοποιΐ-α, ας (ἡ).
Dispensateur, n. m., ταμί-ας, ου (ὁ). Dispensatrice, n. f., ταμί-α, ας (ἡ).
Dispensation, n. f., διανομ-ή, ῆς (ἡ); ταμιεί-α, ας (ἡ).
Dispense, n. f., ἄφεσ-ις, εως (ἡ); ἀτέλει-α, ας (ἡ)
Dispenser, v. tr. 1 *Distribuer*, διανέμ-ειν, διανέμ-ω, fut. διανεμ-ῶ, acc. || 2 *Exempter*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc. — ***se Dispenser,*** v. pr., ἀπέχ-εσθαι, ἀπέχ-ομαι, fut. ἀφέξ-ομαι, gén.

Disperser, v. tr., διασπείρ-ειν, διασπείρ-ω, fut. διασπερ-ῶ, acc.
Dispersion, n. f., διασπορ-ά, ᾶς (ἡ).
Disponible, adj., πρόχειρ-ος, ος, ον; ἕτοιμ-ος, ος, ον.
Disponibilité, n. f., ἑτοιμασί-α, ας (ἡ).
Dispos, adj. m., ἐλαφρ-ός, ά, όν (comp. ἐλαφρ-ότερος, sup. ἐλαφρ-ότατος).
Disposer, v. tr. 1 *Mettre en ordre*, διατάσσ-ειν, διατάσσ-ω, fut. διατάξ-ω, acc.; διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω, acc. || 2 *Régler par convention*, συντίθεσθαι, συντίθεμαι, fut. συνθήσ-ομαι, acc. || 3 *Mettre dans un état, une disposition quelconque*, διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω, acc. Être disposé, διακ-εῖσθαι, διάκ-ειμαι, fut. διακείσ-ομαι. || 4 *Préparer*, παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Aliéner, se défaire*, ἀλλοτρι-οῦν, ἀλλοτρι-όω, ῶ, fut. ἀλλοτριώσ-ω. || 2 *Régler le sort ou l'emploi*, διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc.; κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén.—**se Disposer**, v. pr., *se mettre en devoir de*, παρασκευάζ-εσθαι, παρασκευάζ-ομαι, fut. παρασκευάσ-ομαι εἰς, acc. — ***Disposé, ée***, part. passé et adj., ἕτοιμ-ος, ος, ον.
Dispositif, ive, adj., διαθετικ-ός, ή, όν. Le dispositif d'une loi, τεταγμέν-ον, ου (τό).
Disposition, n. f. 1 *Arrangement*, διάταξ-ις, εως (ἡ). || 2 *État du corps ou de l'âme*, διάθεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Dessein*, βουλ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Aptitude naturelle*, εὐφυΐ-α, ας (ἡ). || 5 *Pouvoir de disposer*, ἐξουσί-α, ας, (ἡ). Avoir en sa disposition, ἐξουσίαν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, gén. Être à la disposition, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι ὑπό, dat.
Disproportion, n. f., ἀσυμμετρί-α, ας (ἡ).
Disproportionné, ée, adj., ἀσύμμετρ-ος, ος, ον.
Disputable, adj., ἀμφισβητήσιμ-ος, ος, ον.
Dispute, n. f. 1 *Querelle*, ἔρ-ις, ιδος (ἡ). || 2 *Discussion*, ἀμφισβήτησ-ις, εως (ἡ).
Disputer, v. tr., ἀμφισβητ-εῖν, ἀμφισβητ-έω, ῶ, fut. ἀμφισβητήσ-ω, gén. || Verbe intr., ἐρίζ-ειν, ἐρίζ-ω, fut. ἐρίσ-ω.
Disputeur, n. m., φιλόνεικ-ος, ου (ὁ). Disputeuse, n. f., φιλόνεικ-ος, ου (ἡ).
Disque, n. m., δίσκ-ος, ου (ὁ).
Disquisition, n. f. ἐξέτασ-ις, εως (ἡ).
Dissection, n. f., ἀνατομ-ή, ῆς (ἡ).
Dissemblable, adj., ἀνόμοι-ος, ος, ον.
Dissemblablement, adv., ἀνομοίως.
Dissemblance, n. f., ἀνομοιότης, ἀνομοιότητ-ος (ἡ).
Dissémination, n. f., διασπορ-ά, ᾶς (ἡ).
Disséminer, v. tr., διασπείρ-ειν, διασπείρ-ω, fut. διασπερ-ῶ, acc.
Dissension, n. f., στάσ-ις, εως (ἡ).
Disséquer, v. tr., ἀνατέμν-ειν, ἀνατέμν-ω, fut. ἀνατεμ-ῶ, acc.
Disséqueur, n. m., ἀνατέμν-ων, οντος (ὁ).
Dissertateur, n. m., διαλεκτικ-ός, οῦ (ὁ).
Dissertation, n. f, διαλογισμ-ός, οῦ (ὁ).
Disserter, v. intr., διαλογίζ-εσθαι, διαλογίζ-ομαι, fut. διαλογίσ-ομαι.
Dissidence, n. f., διάστασ-ις, εως (ἡ).
Dissident, ente, adj., στασιάζ-ων, ουσα, ον.
Dissimilaire, adj., ἑτεροῖ-ος, α, ον; ἑτερογεν-ής, ής, ές.
Dissimulateur, n. m., κρυψίν-ους, ου (ὁ).
Dissimulation, n. f., ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ).
Dissimuler, v. tr. 1 *Déguiser*, ἀποκρύπτ-ειν, ἀποκρύπτ-ω, fut. ἀποκρύψ-ω, acc. || 2 *Faire semblant de ne pas voir*, παρορ-ᾶν, παρορ-άω, ῶ, fut. παρόψ-ομαι, acc. Dissimuler un affront, ὕβριν καταπέπτ-ειν, καταπέπτ-ω, fut. καταπέψ-ω.—***Dissimulé, ée***, part. passé et adj., en parlant des choses, κρυπτ-ός, ή, όν; προσποίητ-ος, ος, ον; en parlant des personnes, κρυψίν-ους, ους, ουν; ὑποκριτικ-ός, ή, όν.
Dissipateur, n. m., ἄσωτ-ος, ου (ὁ). Dissipatrice, n. f., ἄσωτ-ος, ου (ἡ).
Dissipation, n. f. 1 *Action de dissiper*, κατανάλωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Vie dissolue*, ἀσωτί-α, ας (ἡ). || 3 *Défaut d'attention*, ἀπροσεξί-α, ας (ἡ). || 4 *Distraction*, τέρψ-ις, εως (ἡ).
Dissiper, v. tr. 1 *Disperser*, διασκεδαννύναι, διασκεδάννυμι, fut. διασκεδάσ-ω, acc. || 2 *Consumer, perdre*, καταναλίσκ-ειν, καταναλίσκ-ω, fut. καταναλώσ-ω, acc. || 3 *Distraire*, περισπ-ᾶν, περισπ-άω, ῶ, fut. περισπάσ-ω, acc. — ***Dissipé, ée***, part. passé et adj. 1 *Dispersé*, σκεδαστ-ός, ή, όν. || 2 *Follement dépensé*, εἰς ἀκολασίας δεδαπανημέν-ος, η, ον. || 3 *Indiscipliné*, ἄτακτ-ος, ος, ον. || 4 *Sans attention*, διατεταραγμέν-ος, η, ον. || 5 *Désordonné*, ἀκόλαστ-ος, ος, ον.
Dissolu, ue, adj., ἀνειμέν-ος, η, ον; ἄσωτ-ος, ος, ον.
Dissoluble, adj., διαλυτ-ός, ή, όν.
Dissolument, adv., ἀκολάστως.
Dissolutif, ive, adj., διαλυτικ-ός, ή, όν.
Dissolution, n. f. 1 *Action de dissoudre*, διάλυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Débauche*, ἀκολασί-α, ας (ἡ).
Dissolvant, ante, adj., διαλυτικ-ός, ή, όν.
Dissonance, n. f., διαφωνί-α, ας (ἡ).
Dissonant, ante, adj., διάφων-ος, ος, ον.
Dissoner, v. intr., διαφων-εῖν, διαφων-έω, ῶ, fut. διαφωνήσ-ω.
Dissoudre, v. tr., διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc.
Dissuader, v. tr., μεταπείθ-ειν, μεταπείθ-ω, fut. μεταπείσ-ω, acc.; ἀποτρέπ-ειν, ἀποτρέπ-ω, fut. ἀποτρέψ-ω, acc.
Dissuasion, n. f., ἀποτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Dissyllabe, adj., δισύλλαβ-ος, ος, ον. Un dissyllabe, δισύλλαβ-ον, ου (τό).
Dissyllabique, adj., δισυλλαβικ-ός, ή, όν.
Distance, n. f., διάστασ-ις, εως (ἡ); διάστημα, διαστήματ-ος (τό). A distance, διασταδόν. De distance en distance, ἐκ διαστημάτων. A une grande distance, πόρρω, gén.
Distant, ante, adj., διεστηκ-ώς, υῖα, ός;

διεστ-ώς, ῶσα, ώς. Être distant, διΐστασθαι, διΐσταμαι et mieux le parfait, διέστηκα, fut. διαστήσ-ομαι.
Distendre, v. tr., διατείν-ειν, διατείν-ω, fut. διατεν-ῶ, acc.
Distension, n. f., διάτασ-ις, εως (ἡ).
Distillateur, n. m., χυλίζ-ων, οντος (ὁ).
Distillation, n. f. 1 *Action de distiller*, χυλισμ-ός, οῦ (ὁ); διύλισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Produit de la distillation*, χύλισμα, χυλίσματ-ος (τό).
Distillatoire, adj., χυμικ-ός, ή, όν.
Distiller, v. tr. 1 *Opérer une distillation*, χυλίζ-ειν, χυλίζ-ω, fut. χυλίσ-ω, acc.; διυλίζ-ειν, διυλίζ-ω, fut. διυλίσ-ω, acc. || 2 *Faire tomber goutte à goutte*, στάζ-ειν, στάζ-ω, fut. στάσ-ω, acc. || Verbe intr., *tomber goutte à goutte*, σταλάζ-ειν, σταλάζ-ω, fut. σταλάξ-ω.
Distillerie n. f., διυλιστήρι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Distinct, te, adj. 1 *Séparé*, διακεκριμέν-ος, η, ον; διωρισμέν-ος, η, ον. || 2 *Différent*, διάφορ-ος, ος, ον. || 3 *Facile à distinguer*, σαφ-ής, ής, ές (comp. σαφ-έστερος, sup. σαφ-έστατος). || 4 *Clair et net*, ἐναργ-ής, ής, ές.
Distinctement, adv., σαφῶς, ἐναργῶς.
Distinctif, ive, adj., κρίσιμ-ος, ος ou η, ον.
Distinction, n. f. 1 *Séparation*, διάκρισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Égards, marques d'honneur*, τιμ-ή, ῆς (ἡ): s'emploie de préférence au pluriel, τιμ-αί, ῶν (αἱ). || 3 *Noblesse, considération*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). || 4 *Mérite supérieur*, ἀρετ-ή, ῆς (ἡ).
Distinguer, v. tr. 1 *Discerner*, διακρίν-ειν, διακρίν-ω, fut. διακριν-ῶ, acc. || 2 *Démêler avec la vue*, διορ-ᾶν, διορ-άω, ῶ, fut. διόψ-ομαι, acc. || 3 *Spécifier*, χαρακτηρίζ-ειν, χαρακτηρίζ-ω, fut. χαρακτηρίσ-ω, acc. || 4 *Traiter avec distinction*, τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc. — ***se Distinguer***, v. pr., διαφέρ-ειν, διαφέρ-ω, fut. διοίσ-ω; ἀριστεύ-ειν, ἀριστεύ-ω, fut. ἀριστεύσ-ω. — ***Distingué, ée***, part. passé et adj. 1 *Peu commun*, ἐξαίρετ-ος, ος, ον. || 2 *De bon ton*, εὐπρεπ-ής, ής, ές. || 3 *Renommé*, εὐδόκιμ-ος, ος, ον.
Distique, n. m., δίστιχ-ον, ου (τό).
Distraction, n. f. 1 *Séparation violente*, διάσπασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Défaut d'application*, ἀπροσεξί-α, ας (ἡ). || 3 *Amusement, repos d'esprit*, τέρψ-ις, εως (ἡ); ἄνεσ-ις, εως (ἡ).
Distraire, v. tr. 1 *Dérober*, παρακλέπτ-ειν, παρακλέπτ-ω, fut. παρακλέψ-ω, acc. || 2 *Détourner*, παρατρέπ-ειν, παρατρέπ-ω, fut. παρατρέψ-ω, acc. || 3 *Amuser*, τέρπ-ειν, τέρπ-ω, fut. τέρψ-ω, acc. — ***Distrait, aite***, part. passé et adj. 1 *Détaché*, ἀφαίρετ-ος, ος, ον. || 2 *Inattentif*, ἀλλόφρ-ων, ων, ον.
Distribuer, v. tr. 1 *Partager*, διανέμ-ειν, διανέμ-ω, fut. διανεμ-ῶ, acc. || 2 *Donner par portions*, ἀναδιδόναι, ἀναδίδωμι, fut. ἀναδώσ-ω, acc. || 3 *Mettre en ordre*, διατάσσ-ειν, διατάσσ-ω, fut. διατάξ-ω.
Distributeur, n. m., διανομ-εύς, έως (ὁ). Distributrice, n. f., ταμί-α, ας (ἡ).
Distributif, ive, adj., διανεμητικ-ός, ή, όν.
Distribution, n. f. 1 *Division*, διανομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Action de donner*, ἀνάδοσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Ordre, arrangement*, διάταξ-ις, εως (ἡ); οἰκονομί-α, ας (ἡ).
District, n. m., δῆμ-ος, ου (ὁ); νομ-ός, οῦ (ὁ).
Dit, n. m., *parole*, λόγ-ος, ου (ὁ).
Dithyrambe, n. m., διθύραμβ-ος, ου (ὁ).
Dithyrambique, adj., διθυραμβικ-ός, ή, όν.
Diurétique, adj., διουρητικ-ός, ή, όν.
Diurne, adj., ἡμέρι-ος, α, ον.
Divagation, n. f., διέξοδ-ος, ου (ἡ).
Divaguer, v. intr., ληρ-εῖν, ληρ-έω, ῶ, fut. ληρήσ-ω.
Divan, n. m. 1 *Sofa*, κλίν-η, ης (ἡ). || 2 *Assemblée de notables en Turquie*, βουλ-ή, ῆς (ἡ).
Divergence, n. f., διάστασ-ις, εως (ἡ).
Divergent, ente, adj., διάφορ-ος, ος, ον; διεστηκ-ώς, υῖα, ός.
Divers, erse, adj. 1 *Différent*, διάφορ-ος, ος, ον. || 2 *Varié*, ποικίλ-ος, η, ον.
Diversement, adv., διαφόρως.
Diversifier, v. tr., ἀλλοι-οῦν, ἀλλοι-όω, ῶ, fut. ἀλλοιώσ-ω, acc. — ***Diversifié, ée***, part. passé et adj., ποικίλ-ος, η, ον; ποικιλτ-ός, ή, όν.
Diversion, n. f., ἀνατροπ-ή, ῆς (ἡ).
Diversité, n. f., διαφορ-ά, ᾶς (ἡ); ποικιλί-α, ας (ἡ).
Divertir, v. tr. 1 *Détourner, distraire*, παρατρέπ-ειν, παρατρέπ-ω, fut. παρατρέψ-ω, acc. || 2 *Réjouir*, τέρπ-ειν, τέρπ-ω, fut. τέρψ-ω, acc. — ***se Divertir***, v. pr., παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παιξ-οῦμαι.
Divertissant, ante, adj., τερπν-ός, ή, όν.
Divertissement, n. m., τέρψ-ις, εως (ἡ); διαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Dividende, n. m., μεριζόμεν-ον, ου (τό).
Divin, ine, adj. 1 *D'une nature divine*, θεῖ-ος, α, ον (comp. θει-ότερος, sup. θει-ότατος). || 2 *Merveilleux, admirable*, δαιμόνι-ος, ος ou α, ον; θεσπέσι-ος, ος ou α, ον.
Divination, n. f., μαντεί-α, ας (ἡ).
Divinatoire, adj., μαντικ-ός, ή, όν.
Divinement, adv. 1 *D'une manière divine*, θείως. || 2 *Par la puissance divine*, θεόθεν. || 3 *D'une manière admirable*, δαιμονίως, θεσπεσίως.
Diviniser, v. tr., ἀποθει-οῦν, ἀποθει-όω, ῶ, fut. ἀποθειώσ-ω, acc.
Divinité, n. f. 1 *Nature de Dieu*, θεότης, θεότητ-ος (ἡ). || 2 *Nature d'une chose divine*, θειότης, θειότητ-ος (ἡ). || 3 *Providence divine*, Θε-ός, οῦ (ὁ); δαίμ-ων, ονος (ὁ). || 4 *Dieu ou déesse*, θε-ός, οῦ (ὁ et ἡ).
Diviser, v. tr. 1 *Partager*, διαιρ-εῖν, διαιρ-έω, ῶ, fut. διαιρήσ-ω, acc. || 2 *Brouiller*,

désunir, διϊστάναι, διΐστημι, fut. διαστήσ-ω, acc.
Diviseur, n. m., μερίζ-ων, οντος (ὁ), sous-ent. ἀριθμός.
Divisibilité, n. f., μεριστ-όν, οῦ (τό).
Divisible, adj., μεριστ-ός, ή, όν.
Division, n. f. 1 *Action de partager*, διαίρεσ-ις, εως (ἡ), μερισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Désunion*, διάστασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Partie, fraction*, μέρ-ος, εος, ους (τό); μοῖρ-α, ας (ἡ). || 4 *Corps d'armée*, τάγμα, τάγματ-ος (τό). || 5 *Classe*, τάξ-ις, εως (ἡ).
Divorce, n. m., διαζύγι-ον, ου (τό).
Divorcer, v. intr., διαζεύγνυσθαι, διαζεύγνυμαι, fut. διαζυγήσ-ομαι.
Divulgation, n. f., ἐκφορ-ά, ᾶς (ἡ); περιβόησ-ις, εως (ἡ).
Divulguer, v. tr., διασπείρ-ειν, διασπείρ-ω, fut. διασπερ-ῶ, acc.; διαθρυλλ-εῖν, διαθρυλλ-έω, ῶ, fut. διαθρυλλήσ-ω, acc. — ***Divulgué, ée***, part. passé et adj., πολυθρύλλητ-ος, ος, ον.
Dix, adj. numér., δέκα. Dix fois, δεκάκις. Dix mille, μύρι-οι, αι, α.
Dixième, adj. numér., δέκατ-ος, η, ον. Le dixième d'une chose, δεκάτ-η, ης (ἡ).
Dixièmement, adv., τὸ δέκατον.
Dizain, n. m., *strophe de dix vers*, δέκα στίχ-οι, ων (οἱ); δεκάστιχ-ον, ου (τό), sous-ent. ποίημα.
Dizaine, n. f., δεκ-άς, άδος (ἡ).
Dizenier, n. m., δεκάδαρχ-ος, ου (ὁ).
Docile, adj. 1 *Propre à recevoir l'instruction*, εὐμαθ-ής, ής, ές (comp. εὐμαθ-έστερος, sup. εὐμαθ-έστατος). || 2 *Qui obéit aisément*, εὐπειθ-ής, ής, ές (comp. εὐπειθ-έστερος, sup. εὐπειθ-έστατος).
Docilement, adv., εὐπειθῶς.
Docilité, n. f., εὐπείθει-α, ας (ἡ).
Docimasie, n. f., *art d'éprouver les métaux*, δοκιμασί-α, ας (ἡ).
Dock, n. m., δεῖγμα, δείγματ-ος (τό).
Docte, adj., πολυμαθ-ής, ής, ές (comp. πολυμαθ-έστερος, sup. πολυμαθ-έστατος); σοφ-ός, ή, όν (comp. σοφ-ώτερος, sup. σοφ-ώτατος).
Doctement, adv., σοφῶς.
Docteur, n. m. 1 *Qui a reçu tous les grades*, διδάσκαλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Médecin*, ἰατρ-ός, οῦ (ὁ).
Doctoral, ale, adj. 1 *De docteur*, διδασκαλικ-ός, ή, όν. || 2 *Tranchant*, αὐθάδ-ης, ης, ες.
Doctorat, n. m., σοφοδιδασκαλί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Doctrinal, ale, adj., δογματικ-ός, ή, όν.
Doctrine, n. f. 1 *Science, érudition*, παιδεί-α, ας (ἡ). || 2 *Enseignement*, δόγμα, δόγματ-ος (τό). || 3 *Opinion*, δόξ-α, ης (ἡ).
Document, n. m., τεκμήρι-ον, ου (τό).
Dodu, ue, adj., πολύσαρκ-ος, ος, ον.
Doge, n. m., ἡγεμ-ών, όνος (ὁ).
Dogmatique, adj. 1 *Qui concerne le dogme*, δογματικ-ός, ή, όν. || 2 *Doctoral*, διδασκαλικ-ός, ή, όν.
Dogmatiquement, adv. 1 *Relativement au dogme*, δογματικῶς. || 2 *D'un ton tranchant*, διδασκαλικῶς.
Dogmatiser, v. intr. 1 *Professer une fausse doctrine*, δογματίζ-ειν, δογματίζ-ω, fut. δογματίσ-ω. || 2 *Parler sententieusement*, γνωμολογ-εῖν, γνωμολογ-έω, ῶ, fut. γνωμολογήσ-ω.
Dogmatiseur, n. m., γνωμολόγ-ος, ου (ὁ).
Dogmatiste, n. m., δογματιστ-ής, οῦ (ὁ).
Dogme, n. m., δόγμα, δόγματ-ος (τό).
Dogue, n. m., μολοσσ-ός, οῦ (ὁ).
Doguin, n. m., σκύλαξ, σκύλακ-ος (ὁ).
Doigt, n. m., δάκτυλ-ος, ου (ὁ). Montrer au doigt, δακτυλοδεικτ-εῖν, δακτυλοδεικτ-έω, ῶ, fut. δακτυλοδεικτήσ-ω. Faire toucher du doigt, σαφῶς ἀποδεικνύναι, ἀποδείκνυμι, fut. ἀποδείξ-ω, acc. Savoir sur le bout du doigt, ἀκριβῶς ἐξεπίστασθαι, ἐξεπίσταμαι, fut. ἐξεπιστήσ-ομαι, acc. A deux doigts de..., παρ' ὀλίγον. S'en mordre les doigts, *se repentir*, μετανο-εῖν, μετανο-έω, ῶ, fut. μετανοήσ-ω. Un doigt de vin, *un peu de vin*, οἴνου σταγ-ών, όνος (ἡ).
Doigter, v. intr., *remuer les doigts sur un instrument*, χειροθετ-εῖν, χειροθετ-έω, ῶ, fut. χειροθετήσ-ω. Le doigter, n. m., χειροθεσί-α, ας (ἡ).
Doigtier, n. m., δακτυλήθρ-α, ας (ἡ).
Dol, n. m., δόλ-ος, ου (ὁ).
Dolman, n. m., σισύρ-α, ας (ἡ).
Doléance, n. f., θρῆν-ος, ου (ὁ).
Dolemment, adv., θρηνητικῶς.
Dolent, ente, adj., θρηνώδ-ης, ης, ες; θρηνητικ-ός, ή, όν.
Doloire, n. f., σκέπαρν-ον, ου (τό).
Dom, n. m., *seigneur*, κύρι-ος, ου (ὁ).
Domaine, n. m. 1 *Propriété*, δεσποτεί-α, ας (ἡ). || 2 *Bienfonds*, κτῆμα, κτήματ-ος (τό); ἀγρ-ός, οῦ (ὁ).
Domanial, ale, adj., δεσπόσυν-ος, η, ον.
Dôme, n. m., θόλ-ος, ου (ὁ).
Domesticité, n. f. 1 *État de domestique*, οἰκετεί-α, ας (ἡ). || 2 *Domestiques d'une maison*, οἰκετικ-όν, οῦ (τό).
Domestique, n. m. 1 *Serviteur*, οἰκέτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Service d'une maison*, οἰκονομικ-ά, ῶν (τά). || 3 *Ensemble des domestiques*, οἰκετικ-όν, οῦ (τό). Une domestique, οἰκέτ-ις, ιδος (ἡ). || Adj., οἰκεῖ-ος, α, ον.
Domestiquement, adv., δουλικῶς.
Domicile, n. m., οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό); οἶκ-ος, ου (ὁ); οἰκί-α, ας (ἡ). A domicile, κατ' οἶκον.
Domiciliaire, adj., οἰκιακ-ός, ή, όν.
se Domicilier, v. pr., κατοικ-εῖν, κατοικ-έω, ῶ, fut. κατοικήσ-ω. — ***Domicilié, ée***, part. passé et adj., οἰκίαν ἔχων, ουσα, ον; κάτοικ-ος, ος, ον. Les domiciliés, particulièrement à Athènes, μέτοικ-οι, ων (οἱ).
Dominant, ante, adj. 1 *Qui domine*, κύρι-ος, α, ον. || 2 *Impérieux*, δεσποτικ-ός, ή, όν.
Dominante, n. f., *note qui fait la quinte au-dessus de la tonique*, μεγάλ-η διαπέντε (ἡ). Le premier mot se décline.

Dominateur, n. m., δυνάστ-ης, ου (ὁ). Dominatrice, n. f., δυνάστ-ις, ιδος (ἡ).
Domination, n. f., ἐπικράτει-α, ας (ἡ); ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).
Dominer, v. tr. 1 *Maîtriser, gouverner*, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén. || 2 *Être plus élevé*, ὑπερέχ-ειν, ὑπερέχ-ω, fut. ὑπερέξ-ω, gén. || Verbe intr. 1 *Avoir autorité*, ἄρχ-ειν, ἄρχ-ω, fut. ἄρξ-ω. || 2 *Prévaloir*, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω.
Dominical, ale, adj., κυριακ-ός, ή, όν.
Domino, n. m. 1 *Costume de bal*, ἐπωμ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Jeu*, σκίραφ-ος, ου (ὁ).
Dommage, n. m., *détriment, perte*, βλάβ-η, ης (ἡ); ζημί-α, ας (ἡ); κακ-όν, οῦ (τό). C'est dommage, οὐκ εἰς δέον. Ce serait grand dommage si..., δεινὸν γὰρ ἂν εἴη, εἰ.
Dommageable, adj., βλαβερ-ός, ά, όν; κακ-ός, ή, όν.
Domptable, adj., δαμαστέ-ος, α, ον.
Dompter, v. tr. 1 *Subjuguer*, δαμ-ᾶν, δαμ-άω, ῶ, fut. δαμάσ-ω, acc. || 2 *Apprivoiser*, τιθασσεύ-ειν, τιθασσεύ-ω, fut. τιθασσεύσ-ω, acc. || 3 *Réduire en esclavage*, δουλ-οῦν, δουλ-όω, ῶ, fut. δουλώσ-ω, acc.
Dompteur, n. m., δαμαστ-ής, οῦ (ὁ).
Don, n. m. 1 *Présent*, δῶρ-ον, ου (τό). || 2 *Seigneur*, κύρι-ος, ου (ὁ).
Donataire, n. m. et f., δεδωρημέν-ος, η (ὁ et ἡ).
Donateur, n. m., δωρητ-ής, οῦ (ὁ). Donatrice, n. f., δότειρ-α, ας (ἡ).
Donation, n. f., δόσ-ις, εως (ἡ).
Donc, conj., οὖν après un mot; οὐκοῦν au commencement d'une phrase.
Dondon, n. f., εὔσαρκ-ος γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Donjon, n. m., πύργ-ος, ου (ὁ).
Donna, n. f., κυρί-α, ας (ἡ).
Donnant, ante, adj., *qui aime à donner*, δοτικ-ός, ή, όν; φιλόδωρ-ος, ος, ον. Donnant donnant, χάριν ἀντὶ χάριτος.
Donne, n. f., *distribution des cartes au jeu*, πρωτεί-α, ας (ἡ).
Donnée, n. f., *hypothèse, conjecture*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ); τεκμήρι-ον, ου (τό).
Donner, v. tr. 1 *Faire un don*, διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, acc. || 2 *Vendre*, πωλ-εῖν, πωλ-έω, ῶ, fut. πωλήσ-ω. || 3 *Dire, communiquer*, παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, acc. || 4 *Faire passer pour*, ἐγγυ-ᾶσθαι, ἐγγυ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐγγυήσ-ομαι, acc. || 5 *Attribuer*, προσνέμ-ειν, προσνέμ-ω, fut. προσνεμ-ῶ. || 6 *Accorder*, συγχωρ-εῖν, συγχωρ-έω, ῶ, fut. συγχωρήσ-ω. || 7 *Fournir*, παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc. || Verbe intr. *Tomber, se jeter*, πίπτ-ειν, πίπτ-ω, fut. πεσ-οῦμαι εἰς, acc. || 2 *Charger*, terme de stratégie, ἐμπίπτ-ειν, ἐμπίπτ-ω, fut. ἐμπεσ-οῦμαι, dat. | 3 *Avoir vue*, βλέπ-ειν, βλέπ-ω, fut. βλέψ-ω. Locutions diverses : Donner dans le faux, *se tromper*, σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι. Donner dans les plaisirs, εἰς τὰς ἡδονὰς ὑποφέρ-εσθαι, ὑποφέρ-ομαι, fut. ὑπενεχθήσ-ομαι. Donner dans l'œil, *éblouir*, τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαστράπτ-ειν, περιαστράπτ-ω, fut. περιαστράψ-ω. Donner sa main, *épouser*, γαμ-εῖσθαι, γαμ-έομαι, οῦμαι, fut. γαμήσ-ομαι, dat. Donner des lois, νομοθετ-εῖν, νομοθετ-έω, ῶ, fut. νομοθετήσ-ω. Donner, *éclairer*, en parlant du soleil, περιαυγάζ-ειν, περιαυγάζ-ω, fut. περιαυγάσ-ω. Ne savoir où donner de la tête, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. — ***se Donner***, v. pr. 1 *Se vouer*, ἑαυτὸν ἐκδιδόναι, ἐκδίδωμι, fut. ἐκδώσ-ω, dat. || 2 *S'abandonner*, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc. || 3 *Être vendu*, ὤνιος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. S'en donner, *faire bombance*, κωμάζ-ειν, κωμάζ-ω, fut. κωμάσ-ω.
Donneur, n. m., δότ-ης, ου (ὁ). Donneuse, n. f., δότειρ-α, ας (ἡ).
Dont, pron., pour *de qui, duquel, de laquelle*, οὗ, ἧς, οὗ; *desquels, desquelles*, ὧν.
Donzelle, n. f., γύναι-ον, ου (τό).
Dorade, n. f., *poisson*, χρύσοφρ-υς, υος (ὁ).
Dorénavant, adv., ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετέπειτα.
Dorer, v. tr. 1 *Revêtir d'une couche d'or*, χρυσ-οῦν, χρυσ-όω, ῶ, fut. χρυσώσ-ω, acc. || 2 *Jaunir*, ξανθίζ-ειν, ξανθίζ-ω, fut. ξανθίσ-ω, acc. — ***se Dorer***, v. pr., ξανθίζ-εσθαι, ξανθίζ-ομαι, fut. ξανθισθήσ-ομαι. — ***Doré, ée***, part. passé et adj. 1 *Revêtu d'une couche d'or*, ἐπίχρυσ-ος, ος, ον. || 2 *De couleur jaune*, ξανθ-ός, ή, όν. Langue dorée, μειλιχί-α γλῶσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Doreur, n. m., χρυσωτ-ής, οῦ (ὁ).
Dorloter, v. tr., θρύπτ-ειν, θρύπτ-ω, fut. θρύψ-ω, acc.
Dormant, ante, adj., *immobile*, στάσιμ-ος, ος ου η, ον.
Dormeur, n. m., φίλυπν-ος, ου (ὁ). Dormeuse, n. f. 1 *Qui aime à dormir*, φίλυπν-ος, ου (ἡ). || 2 *Meuble où l'on peut s'étendre pour dormir*, ἀνακλιντήρι-ον, ου (τό).
Dormir, v. intr., εὕδ-ειν, εὕδ-ω, fut. εὑδήσ-ω. Faire dormir, κοιμ-ᾶν, κοιμ-άω, ῶ, fut. κοιμήσ-ω, acc. Le dormir, n. m., ὕπν-ος, ου (ὁ).
Dormitif, ive, adj., ὑπνωτικ-ός, ή, όν. Un dormitif, ὑπνωτικὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Dorsal, ale, adj., νωτιαῖ-ος, α, ον. Épine dorsale, ῥάχ-ις, εως (ἡ).
Dortoir, n. m., κοιμητήρι-ον, ου (τό).
Dorure, n. f., χρύσωμα, χρυσώματ-ος (τό).
Dos, n. m., νῶτ-ος, ου (ὁ). Au plur., νῶτ-α, ων (τά). Couché sur le dos, ὕπτι-ος, α, ον. Derrière le dos, ὄπισθεν. Qui porte à dos, νωτοφόρ-ος, ος, ον. Être sur le dos, *harceler*, ἐγκ-εῖσθαι, ἔγκ-ειμαι, fut. ἐγκείσ-ομαι, dat. Tourner le dos, *dédaigner*, ἀποστρέφ-εσθαι, ἀποστρέφ-ομαι, fut. ἀποστραφήσ-ομαι. Se mettre à dos, *s'aliéner*, ἐξοργίζ-ειν, ἐξοργίζ-ω, fut. ἐξοργίσ-ω, acc. Mettre sur le

dos, *imputer les torts*, πᾶσαν αἰτίαν ἀνατιθέναι, ἀνατίθημι, fut. ἀναθήσ-ω, dat. Avoir bon dos, *supporter tout*, πάντα ὑποφέρ-ειν, ὑποφέρ-ω, fut. ὑποίσ-ω. Faire le gros dos, *s'enorgueillir*, ἐξογκ-οῦσθαι, ἐξογκ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐξογκώσ-ομαι. En dos d'âne, ἀμφικλιν-ής, ής, ές. Grec moderne. Dos à dos, ἀντίνωτ-ος, ος, ον.

Dose, n. f., δόσ-ις, εως (ἡ).

Doser, v. tr., μερίζ-ειν, μερίζ-ω, fut. μερίσ-ω, acc.

Dossier, n. m. 1 *Dos d'un siége*, νῶτ-α, ων (τά). || 2 *Liasse de papiers*, σύνδετα γράμματ-α, ων (τά).

Dot, n. f., προίξ, προικ-ός (ἡ).

Dotal, ale, adj., προίκει-ος, ος, ον.

Dotation, n. f. 1 *Action de doter*, προίξ, προικ-ός (ἡ); φερν-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Legs*, κλῆρ-ος, ου (ὁ).

Doter, v. tr. 1 *Donner une dot*, ἐκπροικίζ-ειν, ἐκπροικίζ-ω, fut. ἐκπροικίσ-ω, acc. || 2 *Accorder un revenu*, δωρ-εῖσθαι, δωρ-έομαι, οῦμαι, fut. δωρήσ-ομαι, acc. || 3 *Douer*, χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, acc.

Douaire, n. m., ἀντίφερν-α, ων (τά); γαμήλιον δῶρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Douairière, n. f. 1 *Veuve qui a un douaire princier*, χήρ-α, ας (ἡ). || 2 *Femme âgée*, γραῦς, γρα-ός (ἡ).

Douane, n. f. 1 *Perception d'impôt*, τελωνί-α, ας (ἡ). || 2 *Lieu de la perception*, τελώνι-ον, ου (τό).

Douanier, n. m., τελών-ης, ου (ὁ).

Doublage, n. m., ἔρεψ-ις, εως (ἡ).

Double, adj., διπλ-οῦς, ῆ, οῦν. Double, n. m. 1 *Deux fois autant*, διπλάσι-ον, ου (τό). || 2 *Duplicata*, δίπλωμα, διπλώματ-ος (τό) || 3 *Pièce de monnaie*, διώβολ-ον, ου (τό) En double, δίχα.

Doublement, n. m., *action de doubler*, διπλασίασ-ις, εως (ἡ).

Doublement, adv., διπλασίως, δίς.

Doubler, v. tr. 1 *Augmenter du double*, διπλασιάζ-ειν, διπλασιάζ-ω, fut. διπλασιάσ-ω, acc. || 2 *Garnir d'une doublure*, διπλ-οῦν, διπλ-όω, ῶ, fut. διπλώσ-ω, acc. || 3 *Franchir*, dans cette locution : doubler un cap, περιπλ-εῖν, περιπλέ-ω, fut. περιπλεύσ-ομαι ou περιπλευσ-οῦμαι. || 4 *Suppléer*, terme de théâtre, doubler un acteur, δευτεραγωνιστ-εῖν, δευτεραγωνιστ-έω, ῶ, fut. δευτεραγωνιστήσ-ω. || 5 *Hâter*, doubler le pas, σπεύδ-ειν, σπεύδ-ω, fut. σπεύσ-ω. — ***Doublé, ée***, part. passé et adj. 1 *Porté en double*, διπλασιούμεν-ος, η, ον. || 2 *Plié en double*, πτυκτ-ός, ή, όν.

Doublon, n. m., διώβολ-ον, ου (τό).

Doublure, n. f. 1 *Étoffe qui sert à doubler*, ὑπόβλητ-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Acteur qui en double un autre*, δευτεραγωνιστ-ής, οῦ (ὁ).

Douceâtre, adj., ὑπόγλυκ-υς, εια, υ.

Doucement, adv. 1 *Avec douceur*, πράως. || 2 *Agréablement*, ἡδέως. || 3 *Sans peine*, ῥᾳδίως. || 4 *Insensiblement*, ἡσυχῆ. || 5 *Humainement*, πράως. || 6 *Lentement*, βραδέως. || 7 *Sourdement*, λάθρα. Doucement, *n'allons pas si vite*, μὴ σπεῦδε au sing., μὴ σπεύδετε au plur.

Doucereux, euse, adj. 1 *Douceâtre*, ὑπόγλυκ-υς, εια, υ. || 2 *Affectant la douceur*, μειλίχι-ος, α, ον.

Doucet, ette, adj., ὑπόγλυκ-υς, εια, υ.

Doucettement, adv., ἠρέμα.

Douceur, n. f. 1 *Saveur douce*, γλυκύτης, γλυκύτητ-ος (ἡ). || 2 *Modération*, πραότης, πραότητ-ος (ἡ); ἐπιείκει-α, ας (ἡ). || 3 *Bienveillance*, φιλανθρωπί-α, ας (ἡ). || 4 *Charme, agrément*, ἡδον-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Attrait, séduction*, δελέασμα, δελεάσματ-ος (τό). || 6 *Petit profit*, μισθάρι-ον, ου (τό). Douceur de température, εὐκρασί-α, ας (ἡ). Douceur au toucher, λειότης, λειότητ-ος (ἡ). Douceurs, au plur. 1 *Cajoleries*, θωπεύματ-α, ων (τά). || 2 *Plaisirs*, ἡδον-αί, ῶν (αἱ). || 3 *Friandises*, τραγήματ-α, ων (τά).

Douche, n. f., κατάκλυσμα, κατακλύσματ-ος (τό).

Doucher, v. tr., ὕδωρ ἐπαντλ-εῖν, ἐπαντλ-έω, ῶ, fut. ἐπαντλήσ-ω, dat.

Doucine, n. f., *moulure*, κυμάτι-ον, ου (τό).

Douer, v. tr. 1 *Assigner un douaire*, γαμήλιον δῶρον παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. || 2 *Accorder par faveur*, δωρ-εῖσθαι, δωρ-έομαι, οῦμαι, fut. δωρήσ-ομαι, acc. — ***Doué, ée***, part. passé et adj., *pourvu de*, μετέχ-ων, ουσα, ον, gén. Heureusement doué, εὖ πεφυ-ώς, υῖα, ός.

Douille, n. f., *partie creuse et cylindrique qui sert à adapter un instrument, une arme à un autre corps*, κοίλ-η κώπ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Douillet, ette, adj. 1 *Mollet*, μαλακ-ός, ή, όν. || 2 *Délicat*, ἁβρ-ός, ά, όν.

Douillette, n. f., μαλακ-ὸς χιτ-ών, ῶνος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Douillettement, adv., μαλακῶς, ἁβρῶς.

Douleur, n. f. 1 *Souffrance physique ou morale*, ὀδύν-η, ης (ἡ); ἄλγ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Peine d'esprit ou de cœur*, λύπ-η, ης, (ἡ); ἀνί-α, ας (ἡ).

Douloureusement, adv. Au physique, ὀδυνηρῶς. Au moral, λυπηρῶς.

Douloureux, euse, adj. Au physique, ὀδυνηρ-ός, ά, όν (comp. ὀδυνηρ-ότερος, sup. ὀδυνηρ-ότατος). Au moral, λυπηρ-ός, ά, όν (comp. λυπηρ-ότερος, sup. λυπηρ-ότατος).

Doute, n. m., ἐνδοιασμ-ός, οῦ (ὁ); ἀπορί-α, ας (ἡ). Sans doute, δηλονότι, ὡς ἔοικε.

Douter, v. intr., ἐνδοιάζ-ειν, ἐνδοιάζ-ω, fut. ἐνδοιάσ-ω; ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. A n'en pas douter, σαφῶς, ἀκριβῶς. — ***se Douter***, v. pr., αἰσθάν-εσθαι, αἰσθάν-ομαι, fut. αἰσθήσ-ομαι, gén.; τεκμαίρ-εσθαι, τεκμαίρ-ομαι, fut. τεκμαρ-οῦμαι; ὑπονο-εῖν, ὑπονο-έω, ῶ, fut. ὑπονοήσ-ω.

Douteusement, adv., ἐνδοιαστῶς, ἀμφιλόγως.

Douteux, euse, adj., ἐνδοιαστ-ός, ή, όν; ἀμφίλογ-ος, ος, ον.
Douve, n. f., *petite planche*, σανίδι-ον, ου (τό).
Doux, douce, adj. 1 *Qui plaît au goût*, γλυκ-ύς, εῖα, ύ (comp. γλυκί-ων ou γλυκ-ύτερος, sup. γλυκ-ύτατος). || 2 *Agréable aux sens*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδί-ων, sup. ἥδιστ-ος). || 3 *Bienveillant*, πρᾶ-ος, εῖα, ον (comp. πρᾳ-ότερος, sup. πρᾳ-ότατος). Doux au toucher, λεῖ-ος, α, ον. Doux à monter, εὔϐατ-ος, ος, ον. Doux, en parlant de la température, μαλακ-ός, ή, όν. Yeux doux, ἀγωγὸς ὄψ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Billet doux, ἐρωτικ-ὸν δελτάρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Douzaine, n. f., δυωδεκ-άς, άδος (ἡ).
Douze, adj. num., δώδεκα. Douze fois, δωδεκάκις.
Douzième, adj. numér., δωδέκατ-ος, η, ον. Le douzième, δωδεκατημόρι-ον, ου (τό).
Douzièmement, adv., δωδέκατον.
Doyen, n. m., πρεσϐύτατ-ος, ου (ὁ).
Drachme, n. f., δραχμ-ή, ῆς (ἡ).
Dragée, n. f., τράγημα, τραγήματ-ος (τό).
Drageoir, n. m., τραγημάτων θηκί-ον, ου (τό).
Drageon, n. m., *rejeton de plante*, παραφυάς, άδος (ἡ).
Drageonner, v. tr., παραφυάδας ἐκϐάλλ-ειν, ἐκϐάλλ-ω, fut ἐκϐαλ-ῶ.
Dragon, n. m. 1 *Serpent*, δράκ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Soldat*, διμάχ-ης, ου (ὁ). Dragon, en parlant d'une femme vive, acariâtre, γοργ-ὴ γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Dragonne, n. f., *ornement d'épée*, λαϐίδος κόσμημα, κοσμήματ-ος (τό).
Drague, n. f., μάκελλ-α, ης (ἡ).
Draguer, v. tr., καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc.
Drainage, n. m., ξήρανσ-ις, εως (ἡ).
Drainer, v. tr., ξηραίν-ειν, ξηραίν-ω, fut. ξηραν-ῶ, acc.
Dramatique, adj., δραματικ-ός, ή, όν.
Dramatiste, n. m., δραματουργ-ός, οῦ (ὁ).
Dramaturge, n. m., δραματουργ-ός, οῦ (ὁ).
Drame, n. m., δρᾶμα, δράματ-ος (τό).
Drap, n. m., ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Draps de lit, στρώματ-α, ων (τά).
Drapeau, n. m., *étendard*, σημεῖ-ον, ου (τό).
Draper, v. tr. 1 *Couvrir d'un drap*, περιστρωννύναι, περιστρώννυμι, fut. περιστρώσ-ω. || 2 *Disposer des draperies*, σχηματίζ-ειν, σχηματίζ-ω, fut. σχηματίσ-ω, acc. || 3 *Critiquer*, σκώπτ-ειν, σκώπτ-ω, fut. σκώψ-ω, acc.
Draperie, n. f. 1 *Manufacture de drap*, ἐριουργεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Tapisserie*, παραπέτασμα, παραπετάσματ-ος (τό). || 3 *Vêtement des statues*, στολισμ-ός, οῦ (ὁ).
Dresser, v. tr. 1 *Rendre droit*, εὐθύν-ειν, εὐθύν-ω, fut. εὐθυν-ῶ. || 2 *Tenir debout*, ὀρθ-οῦν, ὀρθ-όω, ῶ, fut. ὀρθώσ-ω, acc. || 3 *Bâtir, élever*, ἱδρύ-ειν, ἱδρύ-ω, fut. ἱδρύσ-ω, acc. || 4 *Préparer*, παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc. || 5 *Instruire*, ἀσκ-εῖν, ἀσκ-έω, ῶ, fut. ἀσκήσ-ω, acc. En parlant d'un cheval, δαμάζ-ειν, δαμάζ-ω, fut. δαμάσ-ω. — ***se Dresser***, v. pr., *se tenir debout*, ἀνίστ-ασθαι, ἀνίστ-αμαι, fut. ἀναστήσ-ομαι.
Dressoir, n. m., ἀϐάκι-ον, ου (τό).
Drille, n. m. Ce mot, qui signifiait jadis *soldat*, ne s'emploie guère que dans cette locution : Bon drille, καλ-ὸς ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Drogman, n. m., *interprète*, ἑρμην-εύς, έως (ὁ).
Drogue, n. f. 1 *Ingrédient de pharmacie*, φάρμακ-ον, ου (τό). || 2 *Objet de peu de valeur*, οὐτιδαν-ὸν πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). || 3 *Bois fourchu*, σχιστ-ὸν ξύλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Droguer, v. tr., φαρμακεύ-ειν, φαρμακεύ-ω, fut. φαρμακεύσ-ω, acc.
Droguerie, n. f., φαρμακοπωλί-α, ας (ἡ).
Droguier, n. m., φαρμακεῖ-ον, ου (τό).
Droguiste, n. m., φαρμακοπώλ-ης, ου (ὁ).
Droit, oite, adj. 1 *Direct*, εὐθ-ύς, εῖα, ύ. || 2 *Qui est debout*, ὀρθ-ός, ή, όν. || 3 *Opposé à gauche*, δεξι-ός, ά, όν.
Droit, adv., *en ligne droite*, εὐθύ.
Droit, n. m. 1 *Justice*, δίκαι-ον, ου (τό); δίκ-η, ης (ἡ). || 2 *Pouvoir*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 3 *Législation*, νόμ-οι, ων (οἱ). || 4 *Imposition*, τέλ-ος, εος, ους (τό); φόρ-ος, ου (ὁ). A bon droit, δίκῃ. Droit de cité, πολιτεί-α, ας (ἡ). Faire son droit, περὶ τοὺς νόμους διατρίϐ-ειν, διατρίϐ-ω, fut. διατρίψ-ω. Professeur de droit, νομοδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ).
Droitement, adv., ὀρθῶς.
Droitier, ère, adj., *qui se sert de la main droite*, δεξιόχειρ-ος, ος, ον.
Droiture, n. f., *équité, justice*, δικαιοσύν-η, ης (ἡ). En droiture, εὐθύ.
Drôle, adj., *plaisant*, γελοῖ-ος, α, ον; ἀστεῖ-ος, α, ον. Un drôle de corps, γελοῖ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Un mauvais drôle, οὐτιδαν-ός, οῦ (ὁ).
Drôlement, adv., γελοίως, ἀστείως.
Drôlerie, n. f., γελοῖ-ον, ου (τό).
Drôlesse, n. f., οὐτιδαν-ὸς γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Dromadaire, n. m., δρομ-άς, άδος (ἡ).
Dru, ue, adj., πυκν-ός, ή, όν. Dru, adv., πυκνῶς.
Druide, n. m., δρυΐδ-ης, οῦ (ὁ).
Druidique, adj., ὁ, ἡ, τὸ τῶν δρυΐδων. L'article se décline.
Druidisme, n. m., δρυϊδισμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Dryade, n. f., δρυάς, άδος (ἡ).
Du, pour *de le*, voy. De.
Dû, part. du verbe *devoir*, voy. Devoir.
Dualité, n. f., δυασμ-ός, οῦ (ὁ).
Dubitatif, ive, adj., διακτακτικ-ός, ή, όν.
Dubitation, n. f., διαπόρησ-ις, εως (ἡ).
Duc, n. m. 1 *Titre de noblesse*, ἡγεμ-ών, όνος (ὁ). || 2 *Oiseau de nuit*, ὦτ-ος, ου (ὁ).

Ducal, ale, adj., ἡγεμονικ-ός, ή, όν.
Duché, n. m., ἡγεμονί-α, ας (ἡ).
Duchesse, n. f., ἡγεμον-ίς, ίδος (ἡ).
Ductile, adj., ἐλατ-ός, ή, όν.
Ductilité, n. f., ἐλατ-όν, οῦ (τό).
Duègne, n. f., κόρης ἡγεμον-ίς, ίδος (ἡ).
Duel, n. f. 1 *Combat singulier*, μονομαχί-α, ας (ἡ). || 2 *Nombre*, terme de grammaire, δυϊκ-ός, οῦ (ὁ).
Duelliste, n. m., μονομάχ-ος, ου (ὁ).
Dulcification, n. f., γλύκανσ-ις, εως (ἡ).
Dulcifier, v. tr., γλυκαίν-ειν, γλυκαίν-ω, fut. γλυκαν-ῶ, acc.
Dûment, adv., προσηκόντως.
Dune, n. f., θίς, θιν-ός (ἡ).
Duo, n. m., δίφων-ος συμφωνί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Dupe, n. f. qui se prend adjectivement, εὐήθ-ης, ης, ες.
Duper, v. tr., φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω.
Duperie, n. f., φενακισμ-ός, οῦ (ὁ).
Dupeur, n. m., φέναξ, φένακ-ος (ὁ).
Duplicata, n. m., δίπλωμα, διπλώματ-ος (τό).
Duplication, n. f., διπλασιασμ-ός, οῦ (ὁ).
Duplicature, n. f., δίπλωσ-ις, εως (ἡ).
Duplicité, n. f. 1 *Ce qui est double*, διπλό-η, ης (ἡ). || 2 *Mauvaise foi*, πανουργί-α, ας (ἡ).
Dur, ure, adj. 1 *Qui résiste au toucher*, σκληρ-ός, ά, όν (comp. σκληρ-ότερος, sup. σκληρ-ότατος). || 2 *Rigide*, αὐστηρ-ός, ά, όν (comp. αὐστηρ-ότερος, sup. αὐστηρ-ότατος). || 3 *Insensible*, ὠμ-ός, ή, όν. || 4 *Difficile à supporter*, χαλεπ-ός, ή, όν. || 5 *Rude*, τραχ-ύς, εῖα, ύ.
Durable, adj., χρόνι-ος, ος et α, ον (comp. χρονι-ώτερος, sup. χρονι-ώτατος); μόνιμ-ος, ος, ον (comp. μονιμ-ώτερος, sup. μονιμ-ώτατος).
Durant, prép., διά, gén.; ἀνά, acc.
Durcir, v. tr., σκληρ-οῦν, σκληρ-όω, ῶ, fut. σκληρώσ-ω, acc. || Verbe intr., ἀποσκληρύν-εσθαι, ἀποσκληρύν-ομαι, fut. ἀποσκληρυνθήσ-ομαι.
Dure, n. f., *terre nue*, γυμν-ὴ γ-ῆ, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Coucher sur la dure, χαμαικοιτ-εῖν, χαμαικοιτ-έω, ῶ, fut. χαμαικοιτήσ-ω.
Durée, n. f., διαμον-ή, ῆς (ἡ).
Durement, adv., σκληρῶς.
Dure-mère, n. f., *membrane du cerveau*, παχεῖ-α μήνιγξ, μήνιγγ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Durer, v. intr., διαμέν-ειν, διαμέν-ω, fut. διαμεν-ῶ.
Dureté, n. f. 1 *Qualité de ce qui est dur*, σκληρότης, σκληρότητ-ος (ἡ). || 2 *Rudesse*, τραχύτης, τραχύτητ-ος (ἡ). || 3 *Austérité*, αὐστηρότης, αὐστηρότητ-ος (ἡ).
Durillon, n. m., τύλ-ος, ου (ὁ).
Duriuscule, adj., ὑπόσκληρ-ος, ος, ον.
Duvet, n. m., λάχν-η, ης (ἡ).
Duveteux, euse, adj., λαχναῖ-ος, α, ον.
Dynamique, n. f., *science des forces qui meuvent les corps*, δυναμικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || Adjectif, δυναμικ-ός, ή, όν.
Dynamomètre, n. m., δυναμόμετρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Dynastie, n. f. 1 *Souveraineté*, δυναστεί-α, ας (ἡ). || 2 *Suite de princes de la même race*, βασιλικ-ὸν γέν-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Dynastique, adj., δυναστικ-ός, ή, όν.
Dyspepsie, n. f., δύσπεψ-ις, εως (ἡ).
Dyssenterie et mieux **Dysenterie**, n. f., δυσεντερί-α, ας (ἡ).
Dyssentérique, adj., δυσεντερικ-ός, ή, όν.

E

E, cinquième lettre de l'alphabet, n. m. Elle est représentée en grec tantôt par ε (*e* bref) et tantôt par η (*e* long).
Eau, n. f. 1 *Un des quatre éléments*, ὕδωρ, ὕδατ-ος (τό). || 2 *Pluie*, τὸ ἐξ οὐρανοῦ ὕδωρ; ὑετ-ός, οῦ (ὁ). Nous aurons de l'eau aujourd'hui, ὕσει (ὕει, impers.) σήμερον. || 3 *Sueur*, ἱδρ-ώς, ῶτος (ὁ). Être tout en eau, ἱδρῶτι ῥ-εῖσθαι, ῥ-έω, fut. ῥεύσ-ω. || 4 *Urine*, οὖρ-ον, ου (τό). Lâcher de l'eau, οὐρ-εῖν, οὐρ-έω, ῶ, fut. οὐρήσ-ω. || 5 *Lustre, brillant des perles*, λαμπρότης, λαμπρότητ-ος (ἡ). Diamant de la plus belle eau, ἀδάμας περίλαμπρος. Locutions diverses : A fleur d'eau, ἐπ' ἄκρου τοῦ ὕδατος. Faire eau, en parlant d'un navire, ὑπεραντλεῖσθαι, ὑπεραντλ-έομαι, οῦμαι, fut. ὑπεραντληθήσ-ομαι. Nager entre deux eaux : au propre, κολυμβ-ᾶν, κολυμβάω, ῶ, fut. κολυμβήσ-ω. Au figuré, μέσος καθῆσθαι. C'est le feu et l'eau, en parlant des personnes, τὰ ἐναντία φρονοῦσι; en parlant des choses, ταῦτά ἐστιν ἐναντία. Se ressembler comme deux gouttes d'eau, ἑτέρῳ κατὰ πᾶν ἐοικέναι. Être dans les eaux d'un navire, *gouverner dans le même sillage*, νεὼς ὁλκὸν διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ω. Suer sang et eau, πολλὰ διαπον-εῖν, διαπον-έω, ῶ, fut. διαπονήσ-ω.
s'Ébahir, v. pr., *s'étonner, être surpris*, χαίν-ειν, χαίν-ω, fut. χαν-οῦμαι. S'ébahir de, ἐπιθαμβ-εῖν, ἐπιθαμβ-έω, ῶ, fut. ἐπιθαμβήσ-ω, dat.
Ébahissement, n. m., *étonnement extrême*, θάμβ-ος, εος, ους (τό).
Ébarber, v. tr., *retrancher l'excédant du papier*, περιτέμν-ειν, περιτέμν-ω, fut. περιτεμ-ῶ, acc.
Ébat, n. m., *divertissement*, τέρψ-ις, εως (ἡ) Prendre ses ébats, voy. s'Ébattre.

s'Ébattre, v. pr., *se divertir*, τέρπ-εσθαι, τέρπ-ομαι, fut. τερφθήσ-ομαι; εὐφραίν-εσθαι, εὐφραίν-ομαι, fut. εὐφρανθήσ-ομαι.
Ébaubi, ie, adj., *étonné*, ἐκπληκτ-ος, ος, ον; ἐκπεπληγμέν-ος, η, ον.
Ébauche, n. f. 1 *Préparation d'une statue, d'un tableau*, ὑποτύπωσ-ις, εως (ἡ); ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Premiers essais, éléments*, στοιχεῖ-α, ων (τά); ἀρχ-αί, ῶν (αἱ). || 3 *Indices*, σημεῖ-α, ων (τά).
Ébaucher, v. tr. 1 *Préparer une statue, un tableau*, ὑποτυπ-οῦν, ὑποτυπ-όω, ῶ, fut. ὑποτυπώσ-ω, acc.; ὑπογράφ-ειν, ὑπογράφ-ω, fut. ὑπογράψ-ω, acc. || 2 *Préparer*, παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc.
s'Ébaudir, v. pr., *se réjouir avec excès*, ἀκολασταίν-ειν, ἀκολασταίν-ω ou ἀκολαστ-έω, ῶ, fut. ἀκολαστήσ-ω.
Ébène, n. f., *bois de l'ébénier*, ἔβεν-ος, ου (ἡ). D'ébène, ἐβένιν-ος, η, ον. Au figuré : Des cheveux d'ébène, μελάντατ-αι τρίχ-ες, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.
Ébénier, n. m., *arbre des Indes*, ἔβεν-ος, ου (ἡ).
Ébéniste, n. m., *ouvrier qui travaille l'ébène et les autres bois*, ξυλουργ-ός, οῦ (ὁ).
Ébénisterie, n. f., *l'art de l'ébéniste*, ξυλουργί-α, ας (ἡ).
Éblouir, v. tr. 1 *Frapper les yeux par un éclat très-vif*, ὀφθαλμοὺς περιαστράπτ-ειν, περιαστράπτ-ω, fut. περιαστράψ-ω, acc. || 2 *Frapper d'admiration*, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc. || 3 *Séduire, captiver, tromper*, γοητεύ-ειν, γοητεύ-ω, fut. γοητεύσ-ω, acc.; δελεάζ-ειν, δελεάζ-ω, fut. δελεάσ-ω, acc.; ἀπατ-ᾶν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω, acc
Éblouissant, ante, adj., *dont l'éclat éblouit*, περιλαμπ-ής, ής, ές; ἐκπληκτικ-ός, ή, όν.
Éblouissement, n. m., *état de la vue troublée par une trop vive lumière*, ἴλιγγ-ος, ου (ὁ); σκοτισμ-ός, οῦ (ὁ).
Éborgner, v. tr., *priver d'un œil*, μονόφθαλμον ou ἑτερόφθαλμον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. ἐξορύττ-ειν, ἐξορύττ-ω, fut. ἐξορύξ-ω τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν.
Éboulement, n. m. 1 *Chute de ce qui éboule*, πτῶσ-ις, εως (ἡ); κατάπτωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *État d'une chose éboulée*, πτῶμα, πτώματ-ος (τό); ἐρείπι-ον, ου (τό).
Ébouler, v. intr., *tomber en ruines, s'affaisser*, καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω, fut. καταπεσ-οῦμαι; καταῤῥ-εῖν, καταῤῥ-έω, fut. καταῤῥυήσ-ομαι. — ***s'Ébouler***, v. pr., voy. le précédent.
Ébourgeonnement, n. m., *retranchement des bourgeons superflus*, βλαστολογί-α, ας (ἡ).
Ébourgeonner, v. tr., βλαστολογ-εῖν, βλαστολογ-έω, ῶ, fut. βλαστολογήσ-ω, acc. En parlant de la vigne, οἰναρίζ-ειν, οἰναρίζ-ω, fut. οἰναρίσ-ω, acc.
Ébouriffé, ée, adj. 1 *Dont les cheveux sont en désordre*, φριξόθριξ, φριξότριχ-ος (ὁ et ἡ). || 2 *Agité, troublé*, διατεταραγμέν-ος, η, ον
Ébranchement, n. m., *action d'ébrancher un arbre*, κλάδευσ-ις, εως (ἡ).
Ébrancher, v. tr., κλαδεύ-ειν, κλαδεύ-ω, fut. κλαδεύσ-ω, acc.
Ébranlement, n. m. 1 *Secousse*, σεισμ-ός, οῦ (ὁ); τιναγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Forte émotion*, κίνησ-ις, εως (ἡ); ἔκπληξ-ις, εως (ἡ).
Ébranler, v. tr. 1 *Secouer*, σεί-ειν, σεί-ω, fut. σείσ-ω, acc.; τινάσσ-ειν, τινάσσ-ω, fut. τινάξ-ω. || 2 *Émouvoir fortement*, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc.; παρακιν-εῖν, παρακιν-έω, ῶ, fut. παρακινήσ-ω, acc. || 3 *Faire changer d'avis*, παρατρέπ-ειν, παρατρέπ-ω, fut. παρατρέψ-ω, acc. — ***s'Ébranler***, v. pr., *se mettre en mouvement*, προκιν-εῖσθαι, προκιν-έομαι, οῦμαι, fut. προκινηθήσ-ομαι.
Ébrécher, v. tr. 1 *Faire une brèche à un instrument tranchant*, ἀκμὴν θλ-ᾶν, θλ-άω, ῶ, fut. θλάσ-ω; ἀμβλύν-ειν, ἀμβλύν-ω, fut. ἀμβλυν-ῶ, acc. || 2 *Entamer, diminuer*, μει-οῦν, μει-όω, ῶ, fut. μειώσ-ω, acc; ἐλασσ-οῦν, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω, acc.
Ébruiter, v. tr., *rendre public*, δημοσι-οῦν, δημοσι-όω, ῶ, fut. δημοσιώσ-ω; ἐκθρυλλ-εῖν, ἐκθρυλλ-έω, ῶ, fut. ἐκθρυλλήσ-ω; ἐκφέρ-ειν, ἐκφέρ-ω, fut. ἐξοίσ-ω τι εἰς τὸν ὄχλον. — ***Ébruité, ée***, part. passé et adj., *divulgué, rendu public*, τεθρυλλημέν-ος, η, ον; κοιν-ός, ή, όν.
Ébuard, n. m., *coin pour fendre le bois*, σφήν, σφην-ός (ὁ).
Ébullition, n. f. 1 *Bouillonnement d'un liquide sur le feu*, ἀνάζεσ-ις, εως (ἡ); ἀναβρασμ-ός, οῦ (ὁ). Être ou entrer en ébullition, ἀναζ-εῖν, ἀναζ-έω, ῶ, fut. ἀναζέσ-ω; ἀναβράσσ-εσθαι, ἀναβράσσ-ομαι, fut. ἀναβρασθήσ-ομαι. || 2 *Dégagement de bulles d'air*, πάφλασμα, παφλάσματ-ος (τό). || 3 *Éruption cutanée*, φλυκταίνωσ-ις, εως (ἡ).
Écacher, v. tr., *broyer en brisant*, θλίβ-ειν, θλίβ-ω, fut. θλίψ-ω, acc. Écacher de l'or, χρυσὸν πλατύν-ειν, πλατύν-ω, fut. πλατυν-ῶ. Nez écaché, *camus*, σιμ-ὴ ῥίς, ῥιν-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Écaille, n. f., *lames qui couvrent la peau des poissons*, λεπίς, ίδος (ἡ). Écaille des reptiles, φολ-ίς, ίδος (ἡ). Écaille de tortue, χελώνει-ον, ου (τό). Écaille d'huître, ὄστρακ-ον, ου (τό). Écaille d'œuf, κέλυφ-ος, εος, ους (τό). Couvert d'écailles, λεπιδωτ-ός, ή, όν; φολιδωτ-ός, ή, όν.
Écailler, v. tr., *enlever les écailles d'un poisson*, ἐκλεπίζ-ειν, ἐκλεπίζ-ω, fut. ἐκλεπίσ-ω, acc. — ***s'Écailler***, v. pr., λεπιδοῦσθαι, λεπιδ-όομαι, οῦμαι, fut. λεπιδωθήσ-ομαι.
Écailleux, euse, adj., *qui se lève par écailles*, λεπρ-ός, ά, όν; φολιδώδ-ης, ης, ες.
Écale, n. f., *enveloppe qui recouvre la coque des noix*, λεπίς, ίδος (ἡ). Écale des

œufs, ὄστρακ-ον, ου (τό); κέλυφ-ος, εος, ους (τό).
Écaler, v. tr., *ôter l'écale*, ἐκλεπίζ-ειν, ἐκλεπίζ-ω, fut. ἐκλεπίσ-ω, acc.
Écarbouiller, v. tr., voy. Écraser.
Écarlate, n. f., *couleur d'un rouge très-vif*, κόκκ-ος, ου (ὁ). Qui est d'écarlate, κόκκιν-ος, η, ον. Teint en écarlate, κοκκοβαφ-ής, ής, ές.
Écart, n. m. 1 *Action de s'écarter de sa route*, ἔκκλισ-ις, εως (ἡ); ἐκτροπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Digression*, παρέκβασ-ις, εως (ἡ). Faire un écart dans un discours, παρεκβαίν-ειν, παρεκβαίν-ω, fut. παρεκβήσ-ομαι τοῦ προκειμένου. || 3 *Erreur, faute*, ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό); πλημμέλημα, πλημμελήματ-ος (τό). Faire des écarts dans sa conduite, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ω et mieux ἁμαρτήσ-ομαι; πλημμελ-εῖν, πλημμελ-έω, ῶ, fut. πλημμελήσ-ω. || 4 Terme de jeu, ἀποτομ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Blessure d'un cheval*, κηλ-ίς, ῖδος (ἡ). A l'écart, loc. adv., *en un lieu détourné*, χωρίς, gén. Mettre à l'écart, ἀποτιθέναι, ἀποτίθημι, fut. ἀποθήσ-ω, acc. Tirer à l'écart, ἐκποδὼν ἀπάγ-ειν, ἀπάγ-ω, fut. ἀπάξ-ω, acc. Se retirer à l'écart, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω.
Écartèlement, n. m., *action d'écarteler*, διασπασμ-ός, οῦ (ὁ).
Écarteler, v. tr., *mettre en quatre quartiers*, διασπ-ᾷν, διασπ-άω, ῶ, fut. διασπάσ-ω, acc.; διασπαράσσ-ειν, διασπαράσσ-ω, fut. διασπαράξ-ω; διασφενδονίζ-ειν, διασφενδονίζ-ω, fut. διασφενδονίσ-ω, acc. — ***Écartelé, ée***, part. passé et adj., διεσπασμέν-ος, η, ον; διεσπαραγμέν-ος, η, ον.
Écartement, n. m. 1 *Action d'écarter, de séparer*, διαχώρισ-ις, εως (ἡ); διάστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Séparation de choses qui doivent être jointes*, διαχώρισμα, διαχωρίσματ-ος (τό); διάστημα, διαστήματ-ος (τό).
Écarter, v. tr. 1 *Séparer*, διϊστάναι, διΐστημι, fut. διαστήσ-ω, acc.; ἀφιστάναι, ἀφίστημι, fut. ἀποστήσ-ω, acc. || 2 *Disperser*, διασκεδάζ-ειν, διασκεδάζ-ω, fut. διασκεδάσ-ω, acc. || 3 *Rejeter ce qui embarrasse*, ἀποτρέπ-ειν, ἀποτρέπ-ω, fut. ἀποτρέψ-ω, acc.; ἐκτρέπ-ειν, ἐκτρέπ-ω, fut. ἐκτρέψ-ω, acc. || 4 *Détourner*, ἀπείργ-ειν, ἀπείργ-ω, fut. ἀπείρξ-ω, acc. Écarter quelqu'un du bon chemin, ἀποπλαν-ᾷν, ἀποπλαν-άω, ῶ, fut. ἀποπλανήσ-ω, acc. — ***s'Écarter***, v. pr., *s'éloigner*, ἐξίστασθαι, ἐξίσταμαι, fut. ἐκστήσ-ομαι. S'écarter de son chemin, τῆς ὁδοῦ ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι. S'écarter de son sujet, τῆς ὑποθέσεως ἀποπλαν-ᾶσθαι, ἀποπλαν-άομαι, ῶμαι, fut. ἀποπλανήσ-ομαι. — ***Écarté, ée***, part. passé et adj., κεχωρισμένος ou ἀποκεχωρισμέν-ος, η, ον. Lieu écarté, ἐρημί-α, ας (ἡ); μυχ-ός, οῦ (ὁ); ἀναχώρημα, ἀναχωρήματ-ος (τό). Chemin écarté, παρεκτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Ecclésiaste, n. m., *un des livres de l'Ancien Testament*, Ἐκκλησιαστ-ής, οῦ (ὁ).
Ecclésiastique, adj. 1 *Qui appartient à l'église*, ἐκκλησιαστικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui appartient au clergé*, κληρικ-ός, ή, όν.
Ecclésiastique, n. m., *homme d'église*, κληρικ-ός, οῦ (ὁ).
Écervelé, ée, adj., *privé de jugement*, ἄφρ-ων, ων, ον (comp. ἀφρον-έστερος, sup. ἀφρον-έστατος); ἀγνώμ-ων, ων, ον (comp. ἀγνωμον-έστερος, sup. ἀγνωμον-έστατος).
Échafaud, n. m. 1 *Assemblage de pièces de bois pour la construction d'un bâtiment*, πῆγμα, πήγματ-ος (τό); ἴκρι-α, ων (τά). || 2 *Amphithéâtre*, θυμέλ-η, ης (ἡ). || 3 *Plancher pour l'exécution des criminels*, φόνιον πῆγμα, πήγματ-ος (τό). Mourir sur l'échafaud, τὴν ἐσχάτην τιμωρίαν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω.
Échafaudage, n. m. 1 *Action d'assembler des pièces de bois pour la construction d'un bâtiment*, πινάκωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Assemblage d'échafauds*, σανίδωμα, σανιδώματ-ος (τό); ἴκρι-α, ων (τά). || 3 *Raisonnements prétentieux*, ματαίων λόγων περιβολ-ή, ῆς (ἡ).
Échafauder, v. tr., *dresser un échafaud*, ἰκρι-οῦν, ἰκρι-όω, ῶ, fut. ἰκριώσ-ω, acc. Au figuré, οἰκοδομ-εῖν, οἰκοδομ-έω, ῶ, fut. οἰκοδομήσ-ω, acc.
Échalas, n. m., *bâton pour soutenir la vigne*, χάραξ, χάρακ-ος (ἡ); χαράκι-ον, ου (τό). Garnir d'échalas, χαρακίζ-ειν, χαρακίζ-ω, fut. χαρακίσ-ω, acc.
Échalassement, n. m., *action d'échalasser*, χαράκωσ-ις, εως (ἡ).
Échalasser, v. tr., *garnir la vigne d'échalas*, χαρακίζ-ειν, χαρακίζ-ω, fut. χαρακίσ-ω, acc.
Échalier, n. m., *clôture faite de branches d'arbres*, θριγκ-ός, οῦ (ὁ).
Échalote, n. f., *espèce d'oignon*, ἀσκαλώνι-ον κρόμμυ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Échancrer, v. tr., *tailler en forme de croissant*, ἐντέμν-ειν, ἐντέμν-ω, fut. ἐντεμῶ, acc. — ***Échancré, ée***, part. passé et adj., περίτομ-ος, ος, ον; ἀπότρωκτ-ος, ος, ον.
Échancrure, n. f., *coupure en forme de croissant*, τοξοειδ-ὴς ἐντομ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent
Échange, n. m., *troc d'une chose contre une autre*, ἀλλαγ-ή, ῆς (ἡ); ἄλλαξ-ις, εως (ἡ); μεταλλαγ-ή, ῆς (ἡ); μετάλλαξ-ις, εως (ἡ). Donner en échange, ἀντιδιδόναι, ἀντιδίδωμι, fut. ἀντιδώσ-ω, acc. Recevoir en échange, ἀντιλαμβάν-ειν, ἀντιλαμβάν-ω, fut. ἀντιλήψ-ομαι, acc. En échange de, loc. prép., ἀντί, gén.
Échangeable, adj., *qui peut être échangé*, μετάλλακτ-ος, ος, ον.
Échanger, v. tr., *faire un échange*, ἀνταλλάσσ-ειν, ἀνταλλάσσ-ω, fut. ἀνταλλάξ-ω τί τινος ou ἀντί τινος. — ***Échangé, ée***, part. passé et adj., μετάλλακτ-ος, ος, ον.
Échanson, n. m., *officier qui sert à boire*,

οἰνοχό-ος, ου (ὁ). Être échanson, οἰνοχο-εῖν, οἰνοχο-έω, ῶ, fut. οἰνοχοήσ-ω.

Échantillon, n. m., *petite quantité d'un produit servant de montre*, δεῖγμα, δείγματ-ος (τό). Donner un échantillon, δεῖγμα ἐκφέρ-ειν, ἐκφέρ-ω, fut. ἐξοίσ-ω; ἐπίδειγμα ἐπιδεικνύναι, ἐπιδείκνυμι, fut. ἐπιδείξ-ω. Donner un échantillon de son mérite, πεῖραν ἑαυτοῦ διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω.

Échappatoire, n. m., *défaite, excuse frivole*, ἀπόφευξ-ις, εως (ἡ); ἐκφυγ-ή, ῆς (ἡ).

Échappée, n. f. 1 *Action inconsidérée*, πλημμέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Vue resserrée*, δίοψ-ις, εως (ἡ). || 3 Terme de peinture, διάφασ-ις, εως (ἡ). Par échappée, loc. adv., *par intervalles*, διασταδόν, ἐνίοτε. A la dérobée, κρύβδην, λάθρα.

Échapper, v. intr. 1 *Se tirer, se sauver, être délivré de*, ἐκφεύγ-ειν, ἐκφεύγ-ω, fut. ἐκφεύξ-ομαι; ἀποφεύγ-ειν, ἀποφεύγ-ω, fut. ἀποφεύξ-ομαι. || 2 *Lâcher, laisser perdre*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω τινά ou τι. Laisser échapper une occasion, τοῦ καιροῦ ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω. || 3 Échapper à, διαδύ-εσθαι, διαδύ-ομαι, fut. διαδύσ-ομαι, acc. || 4 Échapper se dit d'une parole qu'on prononce sans le vouloir, ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι. Cela m'a échappé, τοῦτό μοι ἐξέπεσε.—***s'Échapper***, v. pr. 1 *Se sauver*, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι. || 2 *S'oublier, s'emporter*, παρελαύν-ειν, παρελαύν-ω, fut. παρελάσ-ω εἰς ou ἐπί avec l'acc. — ***Échappé, ée***, part. passé et adj., ἀποδράς, ᾶσα, άν. Cheval échappé, ἀφηνιάσ-ας ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Esclave fugitif, δραπέτ-ης, ου (ὁ).

Écharde, n. f., ἄκανθ-α, ης (ἡ); σχίδι-ον, ου (τό).

Écharpe, n. f. 1 *Baudrier ou ceinture*, ζωστήρ, ζωστῆρ-ος (ὁ). || 2 *Ornement de femme*, μίτρ-α, ας (ἡ).

Écharper, v. tr. 1 *Blesser avec un instrument tranchant*, διακόπτ-ειν, διακόπτ-ω, fut. διακόψ-ω, acc. || 2 *Tailler en pièces*, κατακόπτ-ειν, κατακόπτ-ω, fut. κατακόψ-ω, acc.

Échasse, n. f., καλόβαθρ-ον, ου (τό). Marcher avec des échasses, καλοβατ-εῖν, καλοβατ-έω, ῶ, fut. καλοβατήσ-ω.

Échauboulé, ée, adj., *qui a des échauboulures*, φλυκταινώδ-ης, ης, ες.

Échauboulure, n. f., *élevures rouges sur la peau*, φλύκταιν-α, ης (ἡ).

Échaudé, n. m., *pâtisserie*, ποπάς, ποπάδ-ος (ἡ).

Échauder, v. tr. 1 *Laver avec de l'eau bouillante*, θερμῷ πλύνειν, πλύν-ω, fut. πλυν-ῶ, acc. || 2 *Brûler quelqu'un avec de l'eau chaude*, ζεστῷ βρέχ-ειν, βρέχ-ω, fut. βρέξ-ω, acc. — ***Échaudé, ée***, part. passé et adj., θερμοβαφ-ής, ής, ές.

Échauffaison, n. f., *éruption cutanée*, φλυκταίνωσ-ις, εως (ἡ).

Échauffant, ante, adj., θερμαντικ-ός, ή, όν.

Échauffement, n. m. 1 *Action d'échauffer*, θέρμανσ-ις, εως (ἡ). || 2 *État d'un corps échauffé*, θέρμ-η, ης (ἡ); θερμασί-α, ας (ἡ).

Échauffer, v. tr. 1 *Rendre chaud*, θερμαίν-ειν, θερμαίν-ω, fut. θερμαν-ῶ, acc. || 2 *Animer, enflammer*, ἐκκαί-ειν, ἐκκαί-ω, fut. ἐκκαύσ-ω, acc.; παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ, acc. — ***s'Échauffer***, v. pr. 1 *Devenir chaud*, θερμαίν-εσθαι, θερμαίν-ομαι, fut. θερμανθήσ-ομαι. || 2 *S'emporter, s'irriter*, παροργίζ-εσθαι, παροργίζ-ομαι, fut. παροργισθήσ-ομαι; ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω. — ***Échauffé, ée***, part. passé et adj., θερμαντ-ός, ή, όν.

Échauffure, n. f., voyez Échauboulure.

Échéance, n. f., *jour de payement*, προθεσμί-α, ας (ἡ), ou κυρί-α, ας (ἡ). Sous-ent. ἡμέρα.

Échec, n. m., *manque de réussite*, πταῖσμα, πταίσματ-ος (τό); ἧττ-α, ης (ἡ). Éprouver, subir un échec, πταί-ειν, πταί-ω, fut. πταίσ-ω.

Échecs, n. m. pl., *jeu*, πεσσεί-α, ας (ἡ).

Échelle, n. f., κλίμαξ, κλίμακ-ος (ὁ).

Échelon, n. m., βαθμ-ός, οῦ (ὁ); κλιμακτήρ, κλιμακτῆρ-ος (ὁ). Par échelons, κλιμακηδόν.

Échelonner, v. tr., *disposer par échelons*, κλιμακηδὸν διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω, acc.

Écheniller, v. tr., *ôter les chenilles*, καμπῶν καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc.

Écheveau, n. m., *peloton de fil*, τολύπ-η, ης (ἡ); ἀγαθ-ίς, ἀγαθίδος (ἡ).

Échevelé, ée, adj., τὴν κόμην ἄτακτ-ος, ος, ον.

Échine, n. f., *épine du dos*, ῥάχ-ις, εως (ἡ).

Échiner, v. tr. 1 *Rompre l'échine*, ῥαχίζ-ειν, ῥαχίζ-ω, fut. ῥαχίσ-ω, acc. || 2 *Assommer*, ἀλο-ᾶν, ἀλο-άω, ῶ, fut. ἀλοήσ-ω, acc.

Échiquier, n. m., 1 *Damier*, ἄβαξ, ἄβακ-ος (ὁ). || 2 *Filet*, δικτύδι-ον, ου (τό).

Écho, n. m., ἠχώ, ἠχ-όος, οῦς (ἡ). Faire écho à, ἀντηχ-εῖν, ἀντηχ-έω, ῶ, fut. ἀντηχήσ-ω, dat.

Échoir, v. intr. 1 *Être dévolu par le sort*, κληρ-οῦσθαι, κληρ-όομαι, οῦμαι, fut. κληρωθήσ-ομαι. || 2 Si le cas échoit, le cas échéant, ἐὰν τύχῃ (τυγχάνω).

Échoppe, n. f., *petite boutique en planches*, γέρρ-ον, ου (τό).

Échouer, v. intr. 1 *Être poussé sur un bas-fond*, τοῖς σκοπέλοις περιπίπτ-ειν, περιπίπτ-ω, fut. περιπεσ-οῦμαι, dat.; προσκρού-ειν, προσκρού-ω, fut. προσκρούσ-ω; προσπταί-ειν, προσπταί-ω, fut. προσπταίσ-ω, προσοκέλλ-ειν, προσοκέλλ-ω, fut. προσοκελ-ῶ, dat. || 2 *Ne pas réussir*, ἀποτυγχάν-ειν ἀποτυγχάν-ω, fut. ἀποτεύξ-ομαι; ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι; ἁμαρτάν-ειν,

ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι, avec le gén. — ***Échoué, ée,*** part. passé et adj., ναυαγ-ός, ός, όν. Entreprise échouée, κακοπραγί-α, ας (ἡ).

Échu, ue, adj. 1 *Dévolu ou désigné par le sort,* λαχ-ών, οῦσα, όν. || 2 *Écoulé,* παρῳχημέν-ος, η, ον.

Éclabousser, v. tr., σπιλ-οῦν, σπιλ-όω, ῶ, fut. σπιλώσ-ω, acc.; πηλ-οῦν, πηλ-όω, ῶ, fut. πηλώσ-ω, acc.

Éclaboussure, n. f., σπῖλ-ος, ου (ὁ); πήλωσ-ις, εως (ἡ).

Éclair, n. m., ἀστραπ-ή, ῆς (ἡ). Il fait des éclairs, ἀστράπτει. On dit au figuré : Dont les yeux lancent l'éclair, τοῖς ὄμμασιν ἀστράπτων. Passer comme un éclair, *rapidement,* φροῦδ-ος, η, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.

Éclairage, n. m., φωτισμ-ός, οῦ (ὁ).

Éclaircir, v. tr. 1 *Rendre brillant,* λαμπρύν-ειν, λαμπρύν-ω, fut. λαμπρυν-ῶ, acc. || 2 *Purifier,* διυλίζ-ειν, διυλίζ-ω, fut. διυλίσ-ω, acc. || 3 *Rendre moins épais,* ἀραιοῦν, ἀραι-όω, ῶ, fut. ἀραιώσ-ω, acc. || 4 *Débrouiller,* σαφηνίζ-ειν, σαφηνίζ-ω. fut. σαφηνίσ-ω, acc. || 5 *Instruire,* διδάσκ-ειν, διδάσκ-ω, fut. διδάξ-ω, acc.—***s'Éclaircir,*** v. pr. 1 *Devenir clair,* le temps s'éclaircit, αἰθριᾷ. || 2 *S'informer de quelque chose,* διεξετάζ-ειν, διεξετάζ-ω, fut. διεξετάσ-ω, acc. — ***Éclairci, ie,*** part. passé et adj. 1 *Devenu clair,* φαιδρ-ός, ά, όν. En parlant du ciel, αἴθρι-ος, α, ον. || 2 *Rendu moins épais,* ἀραι-ός, ά, όν; λεπτ-ός, ή, όν. || 3 *Expliqué,* σαφ-ής, ής, ές. || 4 *Informé d'un fait,* τὶ ἐκμαθ-ών, οῦσα, όν.

Éclaircissement, n. m., *explication d'une chose obscure,* σαφηνισμ-ός, οῦ (ὁ); ἑρμηνεί-α, ας (ἡ).

Éclairer, v. tr. 1 *Répandre de la clarté,* φωτίζ-ειν, φωτίζ-ω, fut. φωτίσ-ω, acc.; καταλάμπ-ειν, καταλάμπ-ω, fut. καταλάμψ-ω, acc. Éclairer quelqu'un avec un flambeau, τινὶ δᾳδουχ-εῖν, δᾳδουχ-έω, ῶ, fut. δᾳδουχήσ-ω. || 2 *Instruire,* παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc. || Verbe intr., *faire des éclairs,* ἀστράπτ-ειν, ἀστράπτ-ω, fut. ἀστράψ-ω. — ***Éclairé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Lumineux,* εὐφεγγ-ής, ής, ές; φωτειν-ός, ή, όν (comp. φωτειν-ότερος, sup. φωτειν-ότατος). || 2 *Instruit,* πεπαιδευμέν-ος, η, ον.

Éclaireur, n. m., *soldat qui va à la découverte,* κατάσκοπ-ος, ου (ὁ).

Éclanche, n. f., *épaule de mouton,* ὄϊον ἰσχί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Éclat, n. m. 1 *Fragment de pierre, de bois,* σχίζ-α, ης (ἡ). || 2 *Bruit ou fracas,* κτύπ-ος, ου (ὁ); ψόφ-ος, ου (ὁ). Éclat de rire, καγχασμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Vive lumière,* αὐγ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Splendeur du nom, des titres, etc.,* λαμπρότ-ης, ητος (ἡ); λαμπρ-όν, οῦ (τό). Éclat du style, καλλιέπει-α, ας (ἡ). || 5 *Pompe, grandeur,* λαμπρότ-ης, ητος (ἡ); μεγαλοπρέπει-α, ας (ἡ). || 5 *Rumeur, scandale,* θρύλλ-ος, ου (ὁ).

Éclatant, ante, adj. 1 *Qui brille,* au propre et au figuré, λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος); περιφεγγ-ής, ής, ές. || 2 En parlant du son, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος); λαμπρ-ός, ά, όν. || 3 *Remarquable, fameux,* λαμπρ-ός, ά, όν; περιφαν-ής, ής, ές (comp. περιφαν-έστερος, sup. περιφαν-έστατος).

Éclater, v. intr. 1 *Briller,* ἐλλαμπρύν-ειν, ἐλλαμπρύν-ω, fut. ἐλλαμπρυν-ῶ. || 2 *Se briser par éclats,* διαῤῥήγνυσθαι, διαῤῥήγνυμαι, fut. διαῤῥήξ-ομαι. || 3 *Faire entendre un bruit soudain et violent,* ἐκκτυπ-εῖν, ἐκκτυπ-έω, ῶ, fut. ἐκκτυπήσ-ω. Éclater de rire, καγχάζ-ειν, καγχάζ-ω, fut. καγχάσ-ω || 4 *Se produire au dehors,* ἐκφέρ-εσθαι, ἐκφέρ-ομαι, fut. ἐξενεχθήσ-ομαι; διαθρυλλεῖσθαι, διαθρυλλ-έομαι, οῦμαι, fut. διαθρυλληθήσ-ομαι. Faire éclater sa haine, sa joie, μῖσος, χαρὰν ἐκφέρ-ειν, ἐκφέρ-ω, fut. ἐξοίσ-ω. — ***s'Éclater,*** v. pr., voyez Éclater 2°.

Éclectiques, n. m. pl., *secte philosophique,* ἐκλεκτικ-οί, ῶν (οἱ).

Éclectisme, n. m., *philosophie éclectique,* ἐκλεκτισμ-ός, οῦ (ὁ).

Éclipse, n. f. Éclipse de soleil, éclipse de lune, ἡλίου, σελήνης ἔκλειψ-ις, εως (ἡ).

Éclipser, v. tr. 1 *Obscurcir,* ἐπισκοτ-εῖν, ἐπισκοτ-έω, ῶ, fut. ἐπισκοτήσ-ω, acc.; ἐπισκιάζ-ειν, ἐπισκιάζ-ω, fut. ἐπισκιάσ-ω, acc. || 2 *Surpasser, effacer,* νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc.; ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc.; προέχ-ειν, προέχ-ω, fut. προέξ-ω, gén. — ***s'Éclipser,*** v. pr., 1 *s'obscurcir,* ἐκλείπ-ειν, ἐκλείπ-ω, fut. ἐκλείψ-ω. || 2 *Disparaître,* ἀφανίζ-εσθαι, ἀφανίζ-ομαι, fut. ἀφανισθήσ-ομαι. — ***Éclipsé, ée,*** part. passé et adj., 1 *Obscurci,* ἐπίσκοτ-ος, ος, ον. || 2 *Surpassé par quelqu'un,* τινὸς ἥττ-ων, ων, ον.

Écliptique, n. m., ἐκλειπτικ-ὸς κύκλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Éclisse, n. f., *support d'un membre fracturé,* νάρθηξ, νάρθ-ηκος (ὁ).

Éclisser, v. tr., *garnir d'éclisses,* ναρθηκίζ-ειν, ναρθηκίζ-ω, fut. ναρθηκίσ-ω, acc.

Écloppé, ée, adj., *boiteux, estropié,* χωλ-ός, ή, όν (comp. χωλ-ότερος, sup. χωλ-ότατος); πηρ-ός, ά, όν (comp. πηρ-ότερος, sup. πηρ-ότατος).

Éclore, v. intr. 1 En parlant des œufs, ἐκκολάπτ-εσθαι, ἐκκολάπτ-ομαι, fut. ἐκκολαφθήσ-ομαι. Faire éclore, ἐκκολάπτ-ειν, ἐκκολάπτ-ω, fut. ἐκκολάψ-ω, acc. || 2 En parlant des fleurs, ἀνοίγ-εσθαι, ἀνοίγ-ομαι, fut. ἀνοιχθήσ-ομαι. Faire éclore, ἀνοίγ-ειν, ἀνοίγ-ω fut. ἀνοίξ-ω, acc. || 3 En parlant du jour, ἀνατέλλ-ειν, ἀνατέλλ-ω, fut. ἀνατελ-ῶ. || 4 Au figuré, *se produire, commencer,* ἀναφαίν-εσθαι, ἀναφαίν-ομαι, fut. ἀναφανήσ-ομαι. — ***Éclos, ose,*** part. passé et adj., OEufs éclos, ἐκκολαφθέντ-α ᾠ-ά, ῶν (τά). Les deux mots se déclinent. Fleurs écloses,

ἀναπεπταμέν-α ἄνθ-η, έων (τά). Les deux mots se déclinent.

Éclosion, n. f., ἐκκόλαψ-ις, εως (ἡ).

Écluse, n. f., καταράκτ-ης ou καταῤῥάκτ-ης, ου (ὁ).

Éclusier, n. m., *celui qui gouverne une écluse*, καταράκτου ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).

École, n. f. 1 *Lieu où l'on enseigne*, σχολ-ή, ῆς (ἡ); διδασκαλεῖ-ον, ου (τό). Maître d'école, διδάσκαλ-ος, ου (ὁ); γραμματοδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ). Tenir une école, γραμματεύ-ειν, γραμματεύ-ω, fut. γραμματεύσ-ω; γράμματα διδάσκ-ειν, διδάσκ-ω, fut. διδάξ-ω. Suivre ou fréquenter une école, εἰς τὸ διδασκαλεῖον φοιτ-ᾶν, φοιτ-άω, ῶ, fut. φοιτήσ-ω. || 2 *Ce qui forme ou éclaire par l'expérience*, διδάσκαλ-ος, ου (ὁ et ἡ). On tourne aussi par le verbe παιδεύ-ειν. Le besoin est l'école de l'homme, τὸν ἄνθρωπον ἡ πενία παιδεύει. || 3 *Disciples d'un philosophe, d'un peintre.* L'école de Platon, οἱ ἀπὸ Πλάτωνος. L'école de Phidias, οἱ ἀπὸ Φειδίου.

Écolier, n. m. 1 *Qui va à l'école*, μαθητ-ής, οῦ (ὁ). Écolière, n. f., μαθήτρι-α, ας (ἡ). || 2 *Apprenti ou novice dans un art quelconque*, ἀπαίδευτ-ος, ος, ον.

Éconduire, v. tr., *congédier*, ἀποπέμπ-ειν, ἀποπέμπ-ω, fut. ἀποπέμψ-ω, acc.; ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.

Économat, n. m., *fonction d'économe*, οἰκονομί-α, ας (ἡ).

Économe, n. m., *celui qui est chargé des dépenses d'une maison*, οἰκονόμ-ος, ου (ὁ). || Adj., *qui a de l'économie*, φειδωλός, ός ou ή, όν (comp. φειδωλ-ότερος, sup. φειδωλ-ότατος).

Économie, n. f. 1 *Régie d'une maison, d'un État*, οἰκονομί-α, ας (ἡ). || 2 *Épargne*, φειδωλί-α, ας (ἡ). Avec économie, φειδωλῶς. || 3 *Argent mis en réserve*, ἀποτεθειμέν-α, ων (τά).

Économique, adj. 1 *Qui concerne l'économie d'une maison, d'un État*, οἰκονομικ-ός, ή, όν. || 2 *Peu dispendieux*, εὐτελ-ής, ής, ές (comp. εὐτελ-έστερος, sup. εὐτελ-έστατος).

Économiquement, adv., εὐτελῶς.

Économiser, v. tr. 1 *Administrer avec économie*, καλῶς οἰκονομ-εῖν, οἰκονομ-έω, ῶ, fut. οἰκονομήσ-ω, acc.; διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc. || 2 *Épargner*, φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén.

Écorce, n. f. 1 *Enveloppe des arbres ou des fruits*, φλοι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Superficie des choses, apparence*, ὄψ-ις, εως (ἡ); τὰ ἔξω.

Écorcer, v. tr., φλοίζ-ειν, φλοίζ-ω, fut. φλοί-σω, acc.; λεπίζ-ειν, λεπίζ-ω, fut. λεπίσ-ω, acc. — ***s'Écorcer***, v. pr., φλοίζ-εσθαι, φλοίζ-ομαι, fut. φλοισθήσ-ομαι. Qui s'écorce facilement, εὐλέπιστ-ος, ος, ον. Qui s'écorce difficilement, δυςλεπ-ής, ής, ές. — ***Écorcé, ée***, part. passé et adj., πεφλοισμέν-ος, η, ον; τὸν φλοιὸν ἀφῃρημέν-ος, η, ον.

Écorcher, v. tr. 1 *Dépouiller un animal de sa peau*, ἐκδέρ-ειν, ἐκδέρ-ω, fut. ἐκδερ-ῶ, acc. || 2 *Enlever une partie de la peau*, δρύπτ-ειν, δρύπτ-ω, fut. δρύψ-ω, acc. || 3 *Ulcérer, blesser la gorge, le palais*, ἀμύσσ-ειν, ἀμύσσ-ω, fut. ἀμύξ-ω, acc. Écorcher les oreilles de quelqu'un, τὰ ὦτα κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω. Écorcher un mot, une langue, ῥῆμα, γλῶσσαν διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ. || 4 *Faire payer trop cher*, πλέον τοῦ μετρίου πωλ-εῖν, πωλ-έω, ῶ, fut. πωλήσ-ω. — ***s'Écorcher***, v. pr., δρύπτ-εσθαι, δρύπτ-ομαι, fut. δρύψ-ομαι. — ***Écorché, ée***, part. passé et adj., τὴν δορὰν ἀφῃρημέν-ος, η, ον; δαρτ-ός, ή, όν.

Écorcheur, n. m., ἐκδέρ-ων, οντος (ὁ).

Écorchure, n. f., ἀμυχ-ή, ῆς (ἡ).

Écorner, v. tr. 1 *Rompre les cornes*, τὰ κέρατα συντρίβ-ειν, συντρίβ-ω, fut. συντρίψ-ω. || 2 *Casser les angles à un objet*, ἀκροτομ-εῖν, ἀκροτομ-έω, ῶ, fut. ἀκροτομήσ-ω, acc.; περικόπτ-ειν, περικόπτ-ω, fut. περικόψ-ω, acc. || 3 *Entamer son bien, son revenu*, ἐλασσ-οῦν, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω, acc. — ***Écorné, ée***, part. passé et adj. 1 *Qui a les cornes rompues*, κολοβοκέρατ-ος, ος, ον. || 2 *Coupé par le bout*, ἀκρότομ-ος, ος, ον. || 3 *Amoindri*, ἐλάσσ-ων, ων, ον.

Écornifler, v. tr., *faire le parasite*, παρασιτ-εῖν, παρασιτ-έω, ῶ, fut. παρασιτήσ-ω.

Écorniflerie, n. f., παρασιτί-α, ας (ἡ).

Écornifleur, euse, adj., παράσιτ-ος, ος, ον.

Écosser, v. tr., *ôter la cosse*, λέπ-ειν, λέπ-ω, fut. λέψ-ω, acc.; λεπίζ-ειν, λεπίζ-ω, fut. λεπίσ-ω, acc. — ***Écossé, ée***, part. passé et adj., τὸν λοβὸν ἀφῃρημέν-ος, η, ον.

Écosseur, euse, n. m. et f., λεπίζ-ων, οντος (ὁ); λεπίζουσ-α, ης (ἡ).

Écot, n. m., *quote-part payée pour un repas*, συμβολ-ή, ῆς (ἡ); ἔραν-ος, ου (ὁ). Payer son écot, συνερανίζ-ειν, συνερανίζ-ω, fut. συνερανίσ-ω. Qui ne paye point son écot, ἀσύμβολ-ος, ος, ον.

Écoulement, n. m. 1 *Mouvement des liquides*, ἀποῤῥο-ή, ῆς (ἡ); ἐκρο-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Placement des denrées*, διάπρασ-ις, εως (ἡ).

s'Écouler, v. pr. 1 En parlant des liquides, ἀποῤῥ-εῖν, ἀποῤῥ-έω, fut. ἀποῤῥεύσ-ομαι. || 2 En parlant de la foule, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. || 3 En parlant du temps, παρέρχ-εσθαι, παρέρχ-ομαι, fut. παρελεύσ-ομαι. — ***Écoulé, ée***, part. passé et adj. 1 En parlant des liquides, ἀπεῤῥυηκ-ώς, υῖα, ός. || 2 En parlant du temps, παρεληλυθ-ώς, υῖα, ός; διαγεγον-ώς, υῖα, ός; διαλιπ-ών, οῦσα, όν.

Écourter, v. tr. 1 *Couper court*, βραχυτομ-εῖν, βραχυτομ-έω, ῶ, fut. βραχυτομήσ-ω, acc. || 2 *Abréger trop*, συντέμν-ειν, συντέμν-ω, fut. συντεμ-ῶ, acc. — ***Écourté, ée***, part. passé et adj. 1 *Coupé court*, βραχύτομ-ος, ος, ον; κολοβ-ός, ός, όν (comp. κολοβ-ώτερος, fut. κολοβ-ώτατος). || 2 *Abrégé*, σύντομ-ος, ος, ον (comp. συντομ-ώτερος, sup. συντομ-ώτατος).

Écoute, n. f. 1 *Endroit où l'on écoute sans être vu*. Être aux écoutes, ὠτακουστ-εῖν, ὠτακουστ-έω, ῶ, fut. ὠτακουστήσ-ω. Celui qui est aux écoutes, ὠτακουστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Cordage pour manœuvrer les voiles*, πούς, ποδ-ός (ὁ). Larguer les écoutes, τὰ ἱστία χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω.

Écouter, v. tr. 1 *Prêter l'oreille*, ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι, acc.; ἀκρο-ᾶσθαι, ἀκρο-άομαι, ῶμαι, fut. ἀκροάσ-ομαι, gén. || 2 *Obéir à*, πείθεσθαι, πείθ-ομαι, fut. πείσ-ομαι, dat.; ὑπακού-ειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι, dat. — ***s'Écouter***, v. pr. 1 *Être trop attentif à sa santé*, τὴν ὑγίειαν θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω. || 2 *S'écouter parler*, βραδυστομ-εῖν, βραδυστομ-έω, ῶ, fut. βραδυστομήσ-ω.

Écoutille, n. f., ὀπαῖ-ον, ου (τό).

Écraser, v. tr. 1 *Aplatir*, ἐπιτρίβ-ειν, ἐπιτρίβ-ω, fut. ἐπιτρίψ-ω, acc. || 2 *Accabler, opprimer*, πιέζ-ειν, πιέζ-ω, fut. πιέσ-ω. Écraser l'ennemi, τοὺς πολεμίους ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω. || 3 *Surpasser de beaucoup*, τῶν ἄλλων πολὺ διαφέρ-ειν, διαφέρ-ω, fut. διοίσ-ω. — ***Écrasé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Brisé*, ἐπιτετριμμέν-ος, η, ον. Nez écrasé, πλατεῖ-α ῥίς, ῥιν-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. Qui a le nez écrasé, σιμ-ός, ή, όν. || 2 *Accablé, vaincu*, πεπιεσμέν-ος, η, ον; νενικημέν-ος, η, ον. || 3 *Inférieur à*, ἡττ-ων, ων, ον, gén.

Écrémer, v. tr., τὸ πῖαρ ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω. Au figuré, ἀνθολογ-εῖν, ἀνθολογ-έω, ῶ, fut. ἀνθολογήσ-ω, acc.

Écrevisse, n. f., καρκίν-ος, ου (ὁ). Écrevisse de mer, ἀστακ-ός, οῦ (ὁ). Les pinces de l'écrevisse, χηλ-αί, ῶν (αἱ).

s'Écrier, v. pr., ἐκφων-εῖν, ἐκφων-έω, ῶ, fut. ἐκφωνήσ-ω; ἀναβο-ᾶν, ἀναβο-άω, ῶ, fut. ἀναβοήσ-ομαι.

Écrin, n. m., κιβώτι-ον, ου (τό).

Écrire, v. tr. 1 *Tracer des lettres*, γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω, acc. || 2 *Composer un ouvrage*, συγγράφ-ειν, συγγράφ-ω, fut. συγγράψ-ω, acc. || 2 *Écrire une lettre*, ἐπιστολὴν πέμπ-ειν, πέμπ-ω, fut. πέμψ-ω, ou simplement γράφ-ειν. Écrire en réponse, ἀντιγράφ-ειν. — ***Écrit, ite,*** part. passé et adj., γραπτός, ή, όν, ou ἔγγραφος, ος, ον. Non écrit, ἄγραφ-ος, ος, ον. Il est écrit, il était écrit que, *il doit, il devait arriver que*, εἵμαρται, εἵμαρτο, avec l'infinitif.

Écrit, n. m. 1 *Papier sur lequel une chose est consignée par écrit*, γράμμα, γράμματ-ος (τό). || 2 *Acte, convention écrite*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ); συνθήκ-η, ης, (ἡ). || 3 *Ouvrage littéraire*, σύγγραμμα, συγγράμματ-ος (τό).

Écriteau, n. m., ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Écritoire, n. f., μελανοδοχεῖ-ον, ου (τό).

Écriture, n. f. 1 *Action ou manière d'écrire*, γραφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Art d'écrire*, γραφικ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Les saintes Écritures*, Γραφ-αί, ῶν (αἱ).

Écrivain, n. m. 1 *Scribe*, γραμματ-εύς, έως (ὁ). || 2 *Auteur*, συγγραφ-εύς, έως (ὁ).

Écrou, n. m. 1 *Trou par lequel passe une vis*, περικόχλι-ον, ου (τό). || 2 *Acte d'emprisonnement*, εἰς τοὺς εἰρχθέντας ἀναγραφ-ή, ῆς (ἡ). Registre d'écrou, τῶν δεσμωτῶν κατάλογ-ος, ου (ὁ).

Écrouelles, n. f. pl., *glandes au cou*, χοιράδ-ες, ων (αἱ). Qui a les écrouelles, χοιραδώδ-ης, ης, ες.

Écrouer, v. tr., *emprisonner*, εἰς τοὺς δεσμωθέντας ἀναγράφ-ειν, ἀναγράφ-ω, fut. ἀναγράψ-ω, acc.

Écroulement, n. m., πτῶσ-ις, εως (ἡ); ὑπόπτωσ-ις, εως (ἡ); σύμπτωσ-ις, εως (ἡ).

s'Écrouler, v pr., συμπίπτ-ειν, συμπίπτ-ω, fut. συμπεσ-οῦμαι.

Écrouter, v. tr., ἐκλεπίζ-ειν, ἐκλεπίζ-ω, fut. ἐκλεπίσ-ω, acc.

Écru, ue, adj., *qui n'a point été soumis à l'eau*, ὠμ-ός, ή, όν. Lin écru, toile écrue, ὠμόλιν-ον, ου (τό).

Écu, n. m. 1 *Bouclier*, σκῦτ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Monnaie*, νόμισμα, νομίσματ-ος (τό). Qui a beaucoup d'écus, πολύχρυσ-ος, ος, ον.

Écueil, n. m. 1 *Rocher*, σκόπελ-ος, ου (ὁ). Donner, se briser contre un écueil, σκοπέλῳ προσκρού-ειν, προσκρού-ω, fut. προσκρούσ-ω; εἰς σκόπελον ἐμπίπτ-ειν, ἐμπίπτ-ω, fut. ἐμπεσ-οῦμαι. || 2 *Chose dangereuse*, πρόσκομμα, προσκόμματ-ος (τό).

Écuelle, n. f., *vase creux*, λοπάς, άδος (ἡ). Petite écuelle, λοπάδι-ον, ου (τό).

Éculer, v. tr., *écraser le derrière d'une chaussure*, τὰ ὑποδήματα ὄπισθεν καταπατ-εῖν, καταπατ-έω, ῶ, fut. καταπατήσ-ω. — ***Éculé, ée,*** part. passé et adj., στρεβλ-ός, ή, όν (comp. στρεβλ-ότερος, sup. στρεβλ-ότατος).

Écumant, ante, adj., ἀφρώδ-ης, ης, ες (comp. ἀφρωδ-έστερος, sup. ἀφρωδ-έστατος).

Écume, n. m. 1 *Mousse blanche*, ἀφρ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Bave ou sueur de certains animaux*, ἀφρ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Partie la plus vile d'une foule*, συρφετ-ός, οῦ (ὁ).

Écumer, v. tr., *ôter l'écume*, ἐξαφρίζ-ειν, ἐξαφρίζ-ω, fut. ἐξαφρίσ-ω, acc. Au figuré, écumer les mers, πειρατεύ-ειν, πειρατεύ-ω, fut. πειρατεύσ-ω. || Verbe intr., *jeter de l'écume*, ἀφρίζ-ειν, ἀφρίζ-ω, fut. ἀφρίσ-ω. Écumer de colère, ὑπεροργίζ-εσθαι, ὑπεροργίζ-ομαι. fut. ὑπεροργισθήσ-ομαι.

Écumeur, n. m. Écumeur de mer, πειρατ-ής, οῦ (ὁ). Écumeur de marmite, παράσιτ-ος, ου (ὁ).

Écumeux, euse, adj., voy. Écumant.

Écumoire, n. f., ζωμήρυσ-ις, εως (ἡ).

Écurer, v. tr., *nettoyer*, καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc.

Écureuil, n. m., σκίουρ-ος, ου (ὁ).

Écurie, n. f., ἱππ-ών, ῶνος (ὁ); ἱπποστασί-α, ας (ἡ).

Écusson, n. m. 1 *Écu d'armoiries*, ἀσπ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Espèce de greffe*, ὀφθαλμ-ός, οῦ (ὁ).

Écussonner, v. tr., *greffer en écusson*, ἐν-

οφθαλμίζ-ειν, ἐνοφθαλμίζ-ω, fut. ἐνοφθαλμίσ-ω, acc.

Écuyer, n. m. 1 *Celui qui dompte les chevaux*, ἱπποκόμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Celui qui porte les armes d'un guerrier*, ὁπλοφόρ-ος, ου (ὁ); ὑπασπιστ-ής, οῦ (ὁ). Écuyer tranchant, κρεωδαίτ-ης, ου (ὁ).

Édenter, v. tr., *casser les dents*, τοὺς ὀδόντας ἐκκρού-ειν, ἐκκρού-ω, fut. ἐκκρούσ-ω.— ***Édenté, ée***, part. passé et adj., ἀνόδ-ους, οντος (ὁ et ἡ); νωδ-ός, ή, όν. Un vieillard édenté, νωδογέρ-ων, οντος (ὁ).

Édifiant, ante, adj., *qui est d'un bon exemple*, παραδειγματικ-ός, ή, όν.

Édificateur, n. m., *qui bâtit*, οἰκοδόμ-ος, ου (ὁ).

Édification, n. f. 1 *Action de bâtir*, οἰκοδόμησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Bon exemple*, καλ-ὸν παράδειγμα, παραδείγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Édifice, n. m. 1 *Bâtiment*, οἰκοδόμημα, οἰκοδομήματ-ος (τό). || 2 *Assemblage de plusieurs choses*, κατασκεύασμα, κατασκευάσματ-ος (τό).

Édifier, v. tr. 1 *Bâtir*, οἰκοδομ-εῖν, οἰκοδομ-έω, ῶ, fut. οἰκοδομήσ-ω, acc. || 2 *Porter à la vertu, à la piété*, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς εὐσέβειαν προτρέπ-ειν, προτρέπ-ω, fut. προτρέψ-ω, acc. — ***Édifié, ée***, part. passé et adj. 1 *Bâti*, ᾠκοδομημέν-ος, η, ον. || 2 *Touché*, διακεκινημέν-ος, η, ον.

Édile, n. m., ἀγορανόμ-ος, ου (ὁ). Être édile, ἀγορανομ-εῖν, ἀγορανομ-έω, ῶ, fut. ἀγορανομήσ-ω. Ce qui concerne l'édile, ἀγορανομικ-ός, ή, όν.

Édilité, n. f., ἀγορανομί-α, ας (ἡ).

Édit, n. m., *ordonnance*, ἐπίταγμα, ἐπιτάγματ-ος (τό); διάταγμα, διατάγματ-ος (τό).

Éditer, v. tr., voy. Publier.

Éditeur, n. m., *celui qui publie un livre*, βιβλίον τι ἐκδ-ούς, όντος (ὁ).

Édition, n. f., βιβλίου ἔκδοσ-ις, εως (ἡ).

Éducation, n. f. 1 *Action d'élever, de former un enfant*, ἀνατροφ-ή, ῆς (ἡ); παιδεί-α, ας (ἡ). Qui a reçu une bonne, une mauvaise éducation, καλῶς, κακῶς τεθραμμέν-ος, η, ον. Donner de l'éducation, παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc.; παιδαγωγ-εῖν, παιδαγωγ-έω, ῶ, fut. παιδαγωγήσ-ω, acc. || 2 *Soin qu'on donne aux animaux*, τροφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Soin qu'on donne aux végétaux*, ἀγωγ-ή, ῆς (ἡ).

Édulcoration, n. f., *Action de tremper d'eau et d'adoucir*, γλύκανσ-ις, εως (ἡ).

Édulcorer, v. tr., γλυκαίν-ειν, γλυκαίν-ω, fut. γλυκαν-ῶ, acc.

Effaçable, adj., ἐξαλειπτ-ός, ός, όν.

Effacer, v. tr. 1 *Oter l'empreinte*, ἐξαλείφ-ειν, ἐξαλείφ-ω, fut. ἐξαλείψ-ω, acc. || 2 *Rayer ce qui est écrit*, διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω, acc. || 3 *Détruire*, ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc. || 4 *Surpasser*, προέχ-ειν, προέχ-ω, fut. προέξ-ω, gén. — ***s'Effacer***, v. pr. 1 *Disparaître*, ἀφανίζ-εσθαι, ἀφανίζ-ομαι, fut. ἀφανισθήσ-ομαι. || 2 *Se montrer humble*, ταπεινοφρονεῖν, ταπεινοφρον-έω, ῶ. fut. ταπεινοφρονήσ-ω. || 3 *Se présenter de côté*, ἐκ πλαγίου καθίστασθαι, καθίσταμαι, fut. καταστήσ-ομαι. — ***Effacé, ée***, part. passé et adj. 1 *Biffé*, διαγεγραμμέν-ος, η, ον. || 2 *Oublié*, ἀμνηστ-ος, ος, ον; ἐξίτηλ-ος, ος, ον. || 3 *Surpassé*, νενικημέν-ος, η, ον.

Effaçure, n. f., ἐξάλειψ-ις, εως (ἡ).

Effaré, ée, adj., *hagard, qui a l'air effaré*, τὴν ὄψιν ἄγρι-ος, α, ον (comp. ἀγρι-ώτερος, sup. ἀγρι-ώτατος); ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὤν, οὖσα, ὄν.

Effaroucher, v. tr. 1 *Faire fuir*, πτο-εῖν, πτο-έω, ῶ, fut. πτοήσ-ω, acc. || 2 *Rendre moins traitable*, ἀγρι-οῦν, ἀγρι-όω, ῶ, fut. ἀγριώσ-ω, acc. — ***s'Effaroucher***, v. pr. 1 En parlant des personnes, ἀγρι-οῦσθαι, ἀγρι-όομαι, οῦμαι, fut. ἀγριώσ-ομαι. || 2 En parlant d'un cheval, πτύρ-εσθαι, πτύρ-ομαι, fut. πτυρθήσ-ομαι. — ***Effarouché, ée***, part. passé et adj. 1 *Rendu moins traitable*, ἀγριωθ-είς, εῖσα, έν. || 2 *Effrayé*, περίφοβ-ος, ος, ον; ἐπτυρμέν-ος, η, ον.

Effectif, ive, adj., *réel*, ἀληθιν-ός, ή, όν; ἀληθ-ής, ής, ές.

Effectivement, adv., ἀληθῶς, ὄντως, τῷ ὄντι.

Effectuer, v. tr., *mettre à exécution*, ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω, acc.; διαπράσσ-εσθαι, διαπράσσ-ομαι, fut. διαπράξ-ομαι, acc.

Efféminer, v. tr., ἐκθηλύν-ειν, ἐκθηλύν-ω, fut. ἐκθηλυν-ῶ, acc. — ***s'Efféminer***, v. pr., χλιδαίν-εσθαι, χλιδαίν-ομαι, fut. χλιδαν-οῦμαι. — ***Efféminé, ée***, part. passé et adj., ἐκτεθηλυμέν-ος, η, ον; ἁβρ-ός, ά, όν (comp ἁβρ-ότερος, sup. ἁβρ-ότατος).

Effervescence, n. f. 1 *Ébullition*, ἀνάζεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Émotion vive*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ).

Effervescent, ente, adj., ἀναζέ-ων, ουσα, ον; ἐκβράζ-ων, ουσα, ον.

Effet, n. m. 1 *Résultat d'une cause*, ἀποβαῖν-ον, οντος (τό). || 2 *Effet d'une machine, d'un remède*, ἐνέργει-α, ας (ἡ). || 3 *Acte*, ἔργ-ον, ου (τό). || 4 *Force, puissance*, δύναμ-ις, εως (ἡ); ἰσχ-ύς, ύος (ἡ). || 5 *Obligation écrite*, χειρόγραφ-ον, ου (τό). A quel effet, *dans quel but?* διὰ τί; διατί; En effet, *réellement*, ὄντως, τῷ ὄντι. A l'effet de, *pour*, ὥστε avec l'inf. A cet effet, pour cet effet, ἐπὶ τούτῳ. || Effets, n. m. pl., *objets, vêtements*, σκεύ-η, ῶν (τά); κτήματ-α, ων (τά).

Effeuillaison, n. f., *action d'effeuiller*, ἀποφύλλισ-ις, εως (ἡ).

Effeuiller, v. tr., ἀποφυλλίζ-ειν, ἀποφυλλίζ-ω, fut. ἀποφυλλίσ-ω, acc. — ***s'Effeuiller***, v. pr., φυλλοβολ-εῖν, φυλλοβολ-έω, ῶ, fut. φυλλοβολήσ-ω. — ***Effeuillé, ée***, part. passé et adj., ἄφυλλ-ος, ος, ον; φυλλοβόλ-ος, ος, ον.

Efficace, adj., ἐνεργητικ-ός, ή, όν; ἐνεργ-ός, ός, όν (comp. ἐνεργ-έστερος, sup. ἐνεργ-έστατος).

Efficacement, adv., ἐνεργῶς.
Efficacité, n. f., ἐνέργει-α, ας (ἡ); δύναμ-ις, εως (ἡ).
Efficient, ente, adj. Cause efficiente, ποιητικ-ὸν αἴτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Effigie, n. f., *image*, εἰκ-ών, όνος (ἡ); ἐκτύπωμα, ἐκτυπώματ-ος (τό). Exécuter en effigie, τὴν καταδίκου εἰκόνα τιμωρ-εῖν, τιμωρ-έω, ῶ, fut. τιμωρήσ-ω.
Effilé, ée, adj., *mince et allongé*, λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος).
Effiler, v. tr., *défaire un tissu fil à fil*, ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, acc. — ***s'Effiler***, v. pr., ἀναλύ-εσθαι, ἀναλύ-ομαι, fut. ἀναλύσ-ομαι.
Efflanquer, v. tr., *amaigrir, affaiblir un cheval*, ἰσχναίν-ειν, ἰσχναίν-ω, fut. ἰσχνανῶ, acc. — ***Efflanqué, ée***, part. passé et adj., ἰσχν-ός, ή, όν (comp. ἰσχν-ότερος, sup. ἰσχν-ότατος); λιπόσαρκ-ος, ος, ον.
Effleurer, v. tr. 1 *Atteindre légèrement*, ἐπιψαύ-ειν, ἐπιψαύ-ω, fut. ἐπιψαύσ-ω, gén. || 2 *Ne faire que toucher une question*, καθάπτ-εσθαι, καθάπτ-ομαι, fut. καθάψ-ομαι, gén. — ***Effleuré, ée***, part. passé et adj., ψαυστ-ός, ή, όν; ἐπιπολῆς ou ἐν χρῷ ἐψαυσμέν-ος, η, ον.
s'Effleurir, v. pr., *tomber en efflorescence*, ἐπανθ-εῖν, ἐπανθ-έω, ῶ, fut. ἐπανθήσ-ω; ἐξανθ-εῖν, ἐξανθ-έω, ῶ, fut. ἐξανθήσ-ω.
Efflorescence, n. f., *cristallisation des métaux*, ἐξάνθημα, ἐξανθήματ-ος (τό).
Efflorescent, ente, adj., ἐπανθ-ῶν, οῦσα, οῦν.
Effluence, n. f., *émanation d'un fluide*, ἐκρο-ή, ῆς (ἡ).
Effluent, ente, adj., ἐκρέ-ων, ουσα, ον.
Effondrer, v. tr. 1 *Fouiller la terre*, σκάπτ-ειν, σκάπτ-ω, fut. σκάψ-ω, acc. || 2 *Briser*, διαῤῥηγνύναι, διαῤῥήγνυμι, fut. διαῤῥήξ-ω, acc. || 3 *Vider une volaille ou du poisson*, ἐξεντερίζ-ειν, ἐξεντερίζ-ω, fut. ἐξεντερίσ-ω, acc.
Effondrilles, n. f. pl., *dépôt*, λείψαν-α, ων (τά).
s'Efforcer, v. pr., πειρ-ᾶσθαι, πειρ-άομαι, ῶμαι, fut. πειράσ-ομαι. S'efforcer de..., ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, avec l'inf.
Effort, n. m., πεῖρ-α, ας (ἡ); ἐπιχείρημα, ἐπιχειρήματ-ος (τό). Faire de grands efforts pour..., πολλὴν σπουδὴν ποι-εῖσθαι, ποιέομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι περί τι. Faire de vains efforts, ματαιοπον-εῖν, ματαιοπονέω, ῶ, fut. ματαιοπονήσ-ω. Voir ses efforts trompés, τῆς πείρας ἀποτυχ-εῖν, ἀποτυχ-έω, ῶ, fut. ἀποτυχήσ-ω.
Effraction, n. f., *bris en vue de vol*, διάῤῥηξ-ις, εως (ἡ); τοιχωρυχί-α, ας (ἡ).
Effrayant, ante, adj., δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος); φοβερ-ός, ά, όν (comp. φοβερ-ώτερος, sup. φοβερ-ώτατος). D'une manière effrayante, φοβερῶς.
Effrayer, v. tr., ἐκφοβ-εῖν, ἐκφοβ-έω, ῶ, fut. ἐκφοβήσ-ω, acc. — ***s'Effrayer***, v. pr., περιφοβ-εῖσθαι, περιφοβ-έομαι, οῦμαι, fut. περιφοβήσ-ομαι. S'effrayer de quelque chose, περιδεῶς ἔχειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω πρός τι. — ***Effrayé, ée***, part. passé et adj., φοβηθ-είς, εῖσα, έν; ἐπίφοβ-ος, ος, ον; περίφοβ-ος, ος, ον.
Effréné, ée, adj., ἀχάλιν-ος, ος, ον. Désir effréné, ἀκρατ-ὴς ἐπιθυμί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. Plaisirs effrénés, ἀκόλαστ-οι ἡδον-αί, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.
Effroi, n. m., φόβ-ος, ου (ὁ). Qui est sans effroi, ἄφοβ-ος, ος, ον. Qui est plein d'effroi, περίφοβ-ος, ος, ον. Causer de l'effroi, φόβον ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ.
Effronté, ée, adj., ἀναίσχυντ-ος, ος, ον; ἀσελγ-ής, ής, ές (comp. ἀσελγ-έστερος, sup. ἀσελγ-έστατος).
Effrontément, adv., ἀναισχύντως, ἀσελγῶς.
Effronterie, n. f., ἀναισχυντί-α, ας (ἡ); ἀσέλγει-α, ας (ἡ).
Effroyable, adj., φοβερ-ός, ά, όν (comp. φοβερ-ώτερος, sup. φοβερ-ώτατος); δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).
Effroyablement, adv., δεινῶς, τερατικῶς.
Effusion, n. f., *épanchement*, ἔκχυσ-ις, εως (ἡ). Effusion du cœur dans la joie, τῆς ψυχῆς διάχυσ-ις, εως (ἡ). Sans effusion de sang, ἀναιμωτί ou ἀναιμακτί.
Égal, ale, adj. 1 *Pareil*, ὅμοι-ος, α, ον; ἴσ-ος, η, ον. || 2 *Uniforme*, ὁμαλ-ός, ή, όν (comp. ὁμαλ-ώτερος, sup. ὁμαλ-ώτατος, ou ὁμαλ-έστερος, ὁμαλ-έστατος). || 3 *Indifférent*, ἀδιάφορ-ος, ος, ον. Cela m'est égal, οὐδὲν τοῦτό μοι μέλει. || 4 *Plane*, ἰσόπεδ-ος, ος, ον.
Également, adv., ὁμοίως, ἴσως, ὁμαλῶς, ἐξ ἴσου, ἐπίσης, ἀδιαφόρως.
Égaler, v. tr. 1 *Rendre égal*, ἐξισ-οῦν ἐξισ-όω, ῶ, fut. ἐξισώσ-ω, acc. || 2 *Être égal*, ἐξισ-οῦσθαι, ἐξισ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐξισωθήσ-ομαι, avec le dat. de la personne et l'acc. de la chose.
Égalisation, n. f., ἐξίσωσ-ις, εως (ἡ).
Égaliser, v. tr. 1 *Rendre égal*, ἐξισ-οῦν, ἐξισ-όω, ῶ, fut. ἐξισώσ-ω, acc. || 2 *Rendre uni*, ὁμαλίζ-ειν, ὁμαλίζ-ω, fut. ὁμαλίσ-ω, acc.
Égalité, n. f., ἰσότης, ἰσότητ-ος (ἡ); ὁμαλότης, ὁμαλότητ-ος (ἡ). Égalité en droits, ἰσονομί-α, ας (ἡ). Égalité d'âme, ἐπιείκει-α, ας (ἡ); εὐγνωμοσύν-η, ης (ἡ).
Égard, n. m. 1 *Prise en considération*, λόγ-ος, ου (ὁ). Avoir égard à, λόγον ποιεῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι; λόγον ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, gén. de la chose. || 2 *Déférence*, θεραπεί-α, ας (ἡ). A l'égard de, κατά, πρός, περί, acc. Eu égard à, κατά, acc.; ἐκ, ἐξ, gén.
Égarement, n. m. 1 *Action de perdre son chemin*, πλάν-η, ης (ἡ); ἀποπλάνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Déréglement de mœurs*, ἀκολασί-α, ας (ἡ); ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό).

Égarer, v. tr. 1 *Détourner du droit chemin,* ἀποπλαν-ᾶν, ἀποπλαν-άω, ῶ, fut. ἀποπλανήσ-ω, acc. || 2 *Jeter dans l'erreur,* παρατρέπ-ειν, παρατρέπ-ω, fut. παρατρέψ-ω, acc. || 3 *Perdre,* ἀποβάλλ-ειν, ἀποβάλλ-ω, fut. ἀποβαλ-ῶ, acc. — ***s'Égarer***, v. pr. 1 *S'écarter du droit chemin,* πλαν-ᾶσθαι, πλαν-άομαι, ῶμαι, fut. πλανήσ-ομαι. || 2 *Tomber dans l'erreur,* ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ω; παραλογίζ-εσθαι, παραλογίζ-ομαι, fut. παραλογίσ-ομαι. — ***Égaré, ée***, part. passé et adj. 1 *Qui a perdu le droit chemin,* πλανηθ-είς, εῖσα, έν. || 2 *Tombé dans l'erreur,* σφαλ-είς, εῖσα, έν. || 3 *Perdu,* ἀποβεβλημέν-ος, η, ον.

Égayer, v. tr., εὐφραίν-ειν, εὐφραίν-ω, fut. εὐφραν-ῶ, acc. — ***s'Égayer***, v. pr., εὐφραίν-εσθαι, εὐφραίν-ομαι, fut. εὐφραν-οῦμαι.

Égide, n. f., αἰγίς, αἰγίδ-ος (ἡ).

Églantier, n. m., κυνάς, κυνάδ-ος (ἡ); κυνόςβατ-ος, ου (ἡ).

Églantine, n. f., κυνόῤῥοδ-ον, ου (τό).

Église, n. f. 1 *Assemblée des chrétiens,* ἐκκλησί-α, ας (ἡ). || 2 *Temple chrétien,* ἱερ-όν, οῦ (τό).

Églogue, n. f., εἰδύλλι-ον, ου (τό).

Égoïsme, n. m., φιλαυτί-α, ας (ἡ).

Égoïste, adj., φίλαυτ-ος, ος, ον.

Égorger, v. tr. 1 *Couper la gorge,* αὐχενίζ-ειν, αὐχενίζ-ω, fut. αὐχενίσ-ω, acc.; σφάττ-ειν, σφάττ-ω, fut. σφάξ-ω, acc. || 2 *Immoler,* καταθύ-ειν, καταθύ-ω, fut. καταθύσ-ω, acc. || 3 *Ruiner,* ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc. — ***Égorgé, ée***, part. passé et adj., σφαγ-είς, εῖσα, έν; πεφονευμέν-ος, η, ον.

s'Égosiller, v. pr., ἀνακράζ-ειν, ἀνακράζ-ω, fut. ἀνακράξ-ω.

Égout, n. m. 1 *Suintement,* σταλαγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Cloaque,* ὀχετ-ός, οῦ (ὁ).

Égoutter, v. tr., στάζ-ειν, στάζ-ω, fut. στάξ-ω, acc.

Égrapper, v. tr., ῥαγολογ-εῖν, ῥαγολογ-έω, ῶ, fut. ῥαγολογήσ-ω, acc.; ῥαγίζ-ειν, ῥαγίζ-ω, fut. ῥαγίσ-ω, acc.

Égratigner, v. tr., ἀμύσσ-ειν, ἀμύσσ-ω, fut. ἀμύξ-ω, acc.; δρύπτ-ειν, δρύπτ-ω, fut. δρύψ-ω, acc. — ***Égratigné, ée***, part. passé et adj. δρυφθ-είς, εῖσα, έν; ἀμυχθ-είς, εῖσα, έν.

Égratignure, n. f., ἀμυχ-ή, ῆς (ἡ); ἄμυγμα, ἀμύγματ-ος (τό).

Égrener, v. tr., κοκκίζ-ειν, κοκκίζ-ω, fut. κοκκίσ-ω, acc.

Égrillard, arde, adj., ἱλαρ-ός, ά, όν (comp. ἱλαρ-ώτερος, sup. ἱλαρ-ώτατος); παιγνιώδ-ης, ης, ες.

Égrugeoir, n. m., *vase pour égruger le sel,* ἀλετρίβαν-ος, ου (ὁ).

Égruger, v. tr., *mettre du sel en poudre,* ἅλα τρίβ-ειν, τρίβ-ω, fut. τρίψ-ω.

Égueuler, v. tr., *casser l'ouverture d'un vase,* ἀγγείου στόμα ἀποκλ-ᾶν, ἀποκλ-άω, ῶ, fut. ἀποκλάσ-ω.

Eh! interj. 1 *Douleur,* ἒ! φεῦ! || 2 *Surprise,* ἔα! || 3 *Joie,* ἰαῦ! Eh bien, ἄγε δή, φέρε δή.

Éhonté, ée, adj., ἀναίσχυντ-ος, ος, ον; ἀναιδ-ής, ής, ές (comp. ἀναιδ-έστερος, sup. ἀναιδ-έστατος).

Élaboration, n. f., ἐξεργασί-α, ας (ἡ).

Élaborer, v. tr., ἐξεργάζ-εσθαι, ἐξεργάζ-ομαι, fut. ἐξεργάσ-ομαι, acc.

Élagage, n. m., κλάσ-ις, εως (ἡ); κλάδευσ-ις, εως ἡ).

Élaguer, v. tr., κλαδεύ-ειν, κλαδεύ-ω, fut. κλαδεύσ-ω, acc.

Élagueur, n. m., κλαδευτ-ής, οῦ (ὁ).

Élan, n. m., *espèce de cerf,* ἀλκ-ή, ῆς (ἡ).

Élan, n. m. 1 *Mouvement subit,* ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Saut ou bond,* ἐκπήδησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Aspiration ou désir,* ὁρμ-ή, ῆς (ἡ); φορ-ά, ᾶς (ἡ).

Élancé, ée, adj., ἐπιμήκ-ης, ης, ες; λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος ou λεπτ-ίστερος, sup. λεπτ-ότατος).

Élancement, n. m., *douleur subite et passagère,* δῆξ-ις, εως (ἡ); νυγμ-ή, ῆς (ἡ).

Élancer, v. intr., *causer des élancements,* νύσσ-ειν, νύσσ-ω, fut. νύξ-ω. — ***s'Élancer***, v. pr., ἐφορμ-ᾶν, ἐφορμ-άω, ῶ, fut. ἐφορμήσ-ω, le complément à l'acc. avec πρός.

Élargir, v. tr. 1 *Rendre plus large,* πλατύν-ειν, πλατύν-ω, fut. πλατυν-ῶ, acc. || 2 *Mettre hors de prison,* ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc. — ***s'Élargir***, v. pr., *devenir plus large,* πλατύν-εσθαι, πλατύν-ομαι, fut. πλατυνθήσ-ομαι; εὐρύτερ-ος, ος, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Élargi, ie***, part. passé et adj., πλατ-ύς ou εὐρύτερ-ος γενόμεν-ος, η, ον. Les deux mots se déclinent.

Élargissement, n. m. 1 *Action d'élargir,* πλατυσμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Mise en liberté,* ἄφεσ-ις, εως (ἡ); ἐλευθέρωσ-ις, εως (ἡ).

Élasticité, n. f., *ressort,* ἀντιτυπί-α, ας (ἡ).

Élastique, adj., ἀντίτυπ-ος, ος, ον.

Électeur, n. m., αἱρέτ-ης, ου (ὁ); ψηφοφόρ-ος, ου (ὁ); χειροτονητ-ής, οῦ (ὁ).

Électif, ive, adj., αἱρετ-ός, ή, όν; χειροτονητ-ός, ή, όν.

Élection, n. f., αἵρεσ-ις, εως (ἡ); χειροτονί-α, ας (ἡ).

Électoral, ale, adj., *relatif aux élections,* ἀρχαιρεσιακ-ός, ή, όν.

Électriser, v. tr., voy. Enflammer.

Électuaire, n. m., *médicament,* ἔκλειγμα, ἐκλείγματ-ος (τό).

Élégamment, adv., κοσμίως, κομψῶς, χαριέντως.

Élégance, n. f., *grâce, distinction.* Élégance dans la parure, καλλωπισμ-ός, οῦ (ὁ). Élégance dans les manières, εὐπρέπει-α, ας (ἡ); εὐτραπελί-α, ας (ἡ). Élégance dans le langage, καλλιέπει-α, ας (ἡ).

Élégant, ante, adj. 1 *Gracieux, distingué,* κομψ-ός, ή, όν (comp. κομψ-ότερος, sup. κομψ-ότατος); εὔχαρ-ις, ις, ι (comp. εὐχαρίστερος, sup. εὐχαρ-ίστατος). || 2 *Poli, soigné,* en parlant du style et d'un écrivain,

κομψ-ός, ή, όν; ἀστεῖ-ος, α, ον (comp. ἀστει-ότερος, sup. ἀστει-ότατος).
Élégiaque, adj., *qui concerne l'élégie*, ἐλεγεῖ-ος, α, ον. Vers élégiaque, ἐλεγεῖ-ον, ου (τό). Poëte élégiaque, ἐλεγειοποι-ός, οῦ (ὁ).
Élégie, n. f., ἔλεγ-ος, ου (ὁ).
Élément, n. m. 1 *Corps simple*, στοιχεῖ-ον, ου (τό); ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Chose qui nous plaît le mieux*, κεχαρισμέν-ον πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Notions premières*, στοιχεῖ-α, ων (τά).
Élémentaire, adj., στοιχειακ-ός, ή, όν; στοιχειώδ-ης, ης, ες.
Éléphant, n. m., ἐλέφας, ἐλέφαντ-ος (ὁ).
Éléphantiasis, n. f., *sorte de lèpre*, ἐλεφαντίασ-ις, εως (ἡ). Être atteint d'éléphantiasis, ἐλεφαντι-ᾶν, ἐλεφαντι-άω, ῶ, fut. ἐλεφαντιάσ-ω.
Élévation, n. f. 1 *Exhaussement*, ὕψωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Hauteur*, ὕψ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Terrain élevé*, λόφ-ος, ου (ὁ). || 4 *Augmentation*, αὔξησ-ις, εως (ἡ). || 5 *Constitution en dignité*, προαγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Grandeur d'âme*, μεγαλοψυχί-α, ας (ἡ). || 7 *Pompe du style*, ὕψ-ος, εος, ους (τό).
Élève, n. m. et f. 1 *Nourrisson*, τρόφ-ος, ου (ὁ et ἡ); θρέμμα, θρέμματ-ος (τό). || 2 *Disciple*, μαθητ-ής, οῦ (ὁ); μαθήτρι-α, ας (ἡ).
Élever, v. tr. 1 *Exhausser*, ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc. || 2 *Faire monter plus haut*, ὑψ-οῦν, ὑψ-όω, ῶ, fut. ὑψώσ-ω, acc. || 3 *Porter à un haut rang*, προάγ-ειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω, acc.; προβιβάζ-ειν, προβιβάζ-ω, fut. προβιβάσ-ω, acc. || 4 *Ériger, établir*, ἱδρύ-ειν, ἱδρύ-ω, fut. ἱδρύσ-ω, acc.; καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 5 *Nourrir*, ἐκτρέφ-ειν, ἐκτρέφ-ω, fut. ἐκθρέψ-ω, acc. || 6 *Donner de l'éducation*, παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc. — ***s'Élever***, v. pr. 1 *Monter*, αἴρ-εσθαι, αἴρ-ομαι, fut. ἀρθήσ-ομαι; ἀναφέρ-εσθαι, ἀναφέρ-ομαι, fut. ἀνενεχθήσ-ομαι. || 2 *Naître*, ἀνίστ-ασθαι, ἀνίστ-αμαι, fut. ἀναστήσ-ομαι; ἀναφαίν-εσθαι, ἀναφαίν-ομαι, fut. ἀναφανήσ-ομαι; γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || *Croître en dignité*, ἀνάγ-εσθαι, ἀνάγ-ομαι, fut. ἀναχθήσ-ομαι. || 4 *S'enorgueillir*, ἀναφυσ-ᾶσθαι, ἀναφυσ-άομαι, ῶμαι, fut. ἀναφυσηθήσ-ομαι. || 5 *S'élever contre*, ἀνίστ-ασθαι, ἀνίστ-αμαι, fut. ἀναστήσ-ομαι πρός, acc.— ***Élevé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Porté en haut*, ἐπαρθείς, εῖσα, έν; ἐπηρμέν-ος, η, ον. || 2 *Accru en dignité*, ἐπὶ πλέον ηὐξημέν-ος, η, ον. || 3 *Construit*, ᾠκοδομημέν-ος, η, ον. || 4 *Nourri*, τεθραμμέν-ος, η, ον. || 5 *Instruit*, πεπαιδευμέν-ος, η, ον. || 6 *Haut*, ὑψηλ-ός, ή, όν (comp. ὑψηλ-ότερος, sup. ὑψηλ-ότατος). Voix élevée, μεγάλ-η φων-ή, ῆς (ἡ). Prix élevé, μεγάλ-η τιμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. A un prix élevé, πολλοῦ. || 7 *Éminent*, λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος); ἐπίσημ-ος, ος, ον (comp. ἐπισημ-ότερος, sup. ἐπισημ-ότατος). || 8 *Noble, généreux*, ὑψηλ-ός, ή, όν; μέγας, μεγάλη, μέγα (comp. μείζων, sup. μέγιστος).
Élevure, n. f., *petite bube sur la peau*, φλύκταιν-α, ης (ἡ).
Élider, v. tr., ἐκθλίβ-ειν, ἐκθλίβ-ω, fut. ἐκθλίψ-ω, acc.
Éligibilité, n. f., *conditions nécessaires pour être élu*, πρὸς τὸ αἱρεθῆναι ἐπιτηδειότης, ἐπιτηδειότητ-ος (ἡ).
Éligible, adj., *qui peut être élu*, πρὸς τὸ αἱρεθῆναι ἐπιτήδει-ος, ος, ον.
s'Elimer, v. pr., *s'user à force d'être porté*, κατατρίβ-εσθαι, κατατρίβ-ομαι, fut. κατατριφθήσ-ομαι.
Élimination, n. f., *expulsion*, ἐξορισμ-ός, οῦ (ὁ).
Éliminer, v. tr., *expulser*, ἐξορίζ-ειν, ἐξορίζ-ω, fut. ἐξορίσ-ω, acc.
Élire, v. tr. 1 *Nommer par voie de suffrages*, αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι, acc.; χειροτον-εῖν, χειροτον-έω, ῶ, fut. χειροτονήσ-ω, acc. || 2 *Choisir*, ἐκλέγ-ειν, ἐκλέγ-ω, fut. ἐκλέξ-ω, acc.
Élision, n. f., ἔκθλιψ-ις, εως (ἡ).
Élite, n. f., *ce qu'il y a de meilleur*, ἄνθ-ος, εος, ους (τό). Gens d'élite, ἐξαίρετοι ἄνδρ-ες, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. Soldats d'élite, λογάδ-ες, ων (οἱ).
Élixir, n. m., *liqueur spiritueuse*, χύλισμα, χυλίσματ-ος (τό).
Elle, elles, pr., αὕτη, αὗται; ἐκείνη, ἐκεῖναι. Ce pronom, sujet, se traduit par ἡ δέ, αἱ δέ.
Ellébore, n. m., *plante médicinale*, ἐλλέβορ-ος, ου (ὁ).
Ellipse, n. f., terme de grammaire, ἔλλειψ-ις, εως (ἡ).
Elliptique, adj., *de la nature de l'ellipse*, ἐλλειπτικ-ός, ή, όν.
Elliptiquement, adv., ἐλλειπτικῶς.
Élocution, n. f. 1 *Choix et arrangement des mots*, τῶν ῥημάτων σύνθεσ-ις, εως (ἡ); ἑρμηνεί-α, ας (ἡ). || 2 *Manière de s'exprimer*, λέξ-ις, εως (ἡ); φράσ-ις, εως (ἡ).
Éloge, n. m. 1 *Louange*, ἔπαιν-ος, ου (ὁ). Digne d'éloges, ἀξιέπαιν-ος, ου (ὁ). Donner des éloges, ἐπαιν-εῖν, ἐπαιν-έω, ῶ, fut. ἐπαινέσ-ω, acc. || 2 *Discours académique*, ἐγκώμι-ον, ου (τό). Prononcer l'éloge de, ἐγκωμιάζ-ειν, ἐγκωμιάζ-ω, fut. ἐγκωμιάσ-ω, acc.
Éloignement, n. m. 1 *Distance*, ἀπόστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Absence*, ἀπουσί-α, ας (ἡ). || 3 *Antipathie*, ἀλλοτριότης, ἀλλοτριότητ-ος (ἡ).
Éloigner, v. tr. 1 *Envoyer au loin*, ἀποκιν-εῖν, ἀποκιν-έω, ῶ, fut. ἀποκινήσ-ω, acc.; ἐκποδὼν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. || 2 *Écarter, détourner*, ἀπελαύν-ειν, ἀπελαύν-ω, fut. ἀπελάσ-ω, acc.; ἀποτρέπ-ειν, ἀποτρέπ-ω, fut. ἀποτρέψ-ω, acc. || 3 *Aliéner*, ἀλλοτρι-οῦν, ἀλλοτριόω, ῶ, fut. ἀλλοτριώσ-ω, acc.; διϊστάναι,

διίστημι, fut. διαστήσ-ω, acc. || 4 *Ajourner,* ἀναβάλλ-εσθαι, ἀναβάλλ-ομαι, fut. ἀναβαλ-οῦμαι, acc. — ***s'Éloigner,*** v. pr. 1 *S'en aller,* ἀποχωρ-εῖν, ἀποχωρ-έω, ῶ, fut ἀποχωρήσ-ω; ἀπαλλάττ-εσθαι, ἀπαλλάττ-ομαι, fut. ἀπαλλαγήσ-ομαι. || 2 *S'écarter de son chemin, de son sujet,* voy. s'Écarter. || 3 *Différer,* διαφέρ-ειν, διαφέρ-ω, fut. διοίσ-ω; le nom de la pers. au gén., celui de la chose au dat. — ***Éloigné, ée,*** part. passé et adj., πόῤῥω ὤν, οὖσα, ὄν; ἀπέχ-ων, ουσα, ον; κεχωρισμέν-ος, η, ον. Être éloigné, ἀπέχ-ειν, ἀπέχ-ω, fut. ἀφέξ-ω. Au figuré: Je suis bien éloigné de, πόῤῥω εἰμὶ τοῦ, avec l'inf.; πολλοῦ δέω τοῦ, avec l'inf.

Éloquemment, adv., ῥητορικῶς, ἐλλογί-μως.

Éloquence, n. f., δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ); τοῦ λέγειν ἐμπειρί-α, ας (ἡ); τὸ εὖ λέγειν. L'article se décline.

Éloquent, ente, adj. 1 *Qui a de l'éloquence,* δειν-ός, ή, όν; λέγειν ou εἰπεῖν δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος). || 2 *Persuasif,* en parlant des choses, πειστικ-ός, ή, όν.

Élu, ue, part. passé, αἱρετ-ός, ή, όν; ἐκλε-λεγμέν-ος, η, ον. Les élus, ἐκλεκτ-οί, ῶν (οἱ).

Élucidation, n. f., voy. Éclaircissement.

Élucider, v. tr., voy. Éclaircir.

Élucubration, n. f., *ouvrage fait à force de veilles,* νυκτογραφί-α, ας (ἡ).

Éluder, v. tr., *éviter adroitement,* ὑπεκ-φεύγ-ειν, ὑπεκφεύγ-ω, fut. ὑπεκφεύξ-ομαι, acc.

Élytre, n. m., *aile extérieure,* ἔλυτρ-ον, ου (τό).

Émail, n. m., ἔγκαυστ-ον, ου (τό). L'émail des dents, τῶν ὀδόντων στιλπνότης, στιλ-πνότητ-ος (ἡ). L'émail des fleurs, τῶν ἀνθέων πολύχροι-α, ας (ἡ).

Émailler, v. tr., 1 *Orner avec de l'émail,* ἐγκαί-ειν, ἐγκαί-ω, fut. ἐγκαύσ-ω, acc. || 2 *Orner,* en parlant des fleurs, ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc.; ἐπανθίζ-ειν, ἐπανθίζ-ω, fut. ἐπανθίσ-ω, acc. — ***Émaillé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Orné en émail,* ἔγκαυστ-ος, ος, ον. || 2 *Diversifié,* ποικίλ-ος, η, ον; διηνθισμέν-ος, η, ον; ἀν-θηρ-ός, ά, όν.

Émailleur, n. m., ἐγκαυστ-ής, οῦ (ὁ).

Émaillure, n. f., ἐγκαυστικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Émanation, n. f., ἀποῤῥο-ή, ῆς (ἡ); ἀπόῤ-ῥοι-α, ας (ἡ).

Émancipation, n. f. 1 *Mise hors de tutelle,* ἐκποίησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Affranchissement,* χειραφεσί-α, ας (ἡ).

Émanciper, v. tr. 1 *Mettre hors de tutelle,* ἐκποι-εῖσθαι, ἐκποι-έομαι, οῦμαι, fut. ἐκ-ποιήσ-ομαι, acc. || 2 *Affranchir,* ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.; ἐλευθερ-οῦν, ἐλευθερ-όω, ῶ, fut. ἐλευθερώσ-ω, acc. — ***s'Émanciper,*** v. pr., *sortir des convenances,* θρασύν-εσθαι, θρασύν-ομαι, fut. θρασυν-οῦμαι. — ***Émancipé, ée,*** part. passé et adj., 1 *Mis hors de tutelle,* ἐκ-ποίητ-ος, ος, ον. || 2 *Affranchi,* ἄφετ-ος, ος, ον.

Émaner, v. intr. 1 *Découler,* ἐκβρύ-ειν, ἐκβρύ-ω, fut. ἐκβρύσ-ω; ἀποῤῥ-εῖν, ἀποῤῥ-έω, ῶ, fut. ἀποῤῥεύσ-ομαι. || 2 *Provenir de,* γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι ἀπό, gén. — ***Émané, ée,*** part. passé et adj. 1 *Découlé,* ἀποῤῥυ-είς, εῖσα, έν. || 2 *Provenu de,* γεγενημέν-ος, η, ον ἀπό, gén.

Émargement, n. m., παραγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Émarger, v. tr., *signer un reçu en marge,* παραγράφ-ειν, παραγράφ-ω, fut. παραγράψ-ω, acc.

Emballage, n. m., συσκευασί-α, ας (ἡ).

Emballer, v. tr., συσκευάζ-ειν, συσκευάζ-ω, fut. συσκευάσ-ω, acc.

Emballeur, n. m., *ouvrier qui emballe,* συσκευαστ-ής, οῦ (ὁ).

Embarcadère, n. m., ἐπιβάθρ-α, ας (ἡ).

Embarcation, n. f., πλοῖ-ον, ου (τό). Petite embarcation, σκαφίδι-ον, ου (τό).

Embarquement, n. m., ἐπίβασ-ις, εως (ἡ); ἀνάβασ-ις, εως (ἡ).

Embarquer, v. tr. 1 *Mettre des objets dans un navire,* εἰς ναῦν ἐντίθ-εσθαι, ἐντίθ-εμαι, fut. ἐνθήσ-ομαι, acc. || 2 *Faire monter quelqu'un dans un navire,* εἰς ναῦν ἐπι-βιβάζ-ειν, ἐπιβιβάζ-ω, fut. ἐπιβιβάσ-ω, acc. || 3 *Engager dans une affaire,* ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, le nom de la pers. à l'acc., le nom de la chose au dat. — ***s'Embarquer,*** v. pr. 1 *Monter dans un navire,* εἰς ναῦν ἐμβαίν-ειν, ἐμβαίν-ω, fut. ἐμβήσ-ομαι. || 2 *S'engager dans une affaire,* ἐμπλέκ-εσθαι, ἐμπλέκ-ομαι, fut. ἐμπλεχθήσ-ομαι, avec le dat. de la chose.

Embarras, n. m. 1 *Obstacle,* ἐμπόδισμα, ἐμποδίσματ-ος (τό); τὸ ἐμποδών. L'article se décline. || 2 *Affaires,* ἀσχολί-α, ας (ἡ); πράγματ-α, ων (τά). Causer ou susciter des embarras à quelqu'un, πράγματά τινι παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. || 3 *Gêne, pénurie d'argent,* ἀπορί-α, ας (ἡ). || 4 *Irrésolution,* ἀβουλί-α, ας (ἡ); ἀμηχανί-α, ας (ἡ). Être dans l'embarras, ἀμηχάνως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. || 5 *Honte,* αἰδ-ώς, οῦς (ἡ). Mauvaise honte, δυσωπί-α, ας (ἡ). || 6 *Grands airs,* πολυπραγμοσύν-η, ης (ἡ).

Embarrassant, ante, adj., *qui cause ou donne de l'embarras,* ὀχληρ-ός, ά, όν (comp. ὀχληρ-ότερος, sup. ὀχληρ-ότατος); δυσχερ-ής, ής, ές; χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος).

Embarrasser, v. tr. 1 *Faire obstacle,* ἐμποδίζ-ειν, ἐμποδίζ-ω, fut. ἐμποδίσ-ω, acc. || 2 *Causer de l'embarras,* ἀσχολίαν ou πράγματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. || 3 *Enlacer,* ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc. || 4 *Rendre indécis,* ἐν ἀπόρῳ καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. — ***s'Embarrasser,*** v. pr. 1 *S'engager dans,* ἐμπλέκ-εσθαι, ἐμπλέκ-ομαι,

fut. ἐμπλεχθήσ-ομαι, dat. || 2 *Se troubler*, ταράττ-εσθαι, ταράττ-ομαι, fut. ταραχθήσ-ομαι. || 3 *S'inquiéter de*, φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω, gén. Ne pas s'embarrasser de, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, gén. — ***Embarrassé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Arrêté par un obstacle*, ἐμποδισθ-είς, εῖσα, έν. || 2 *Empêtré*, ἐμπλεχθ-είς, εῖσα, έν. || 3 *Accablé d'affaires*, ἄσχολ-ος, ος, ον. || 4 *Troublé*, δυςωπούμεν-ος, η, ον. || 5 *Indécis*, ἀμήχαν-ος, ος, ον; ἄπορ-ος, ος, ον.

Embauchage, n. m., *action d'engager des ouvriers*, μίσθωσ-ις, εως (ἡ).

Embaucher, v. tr., *louer des ouvriers*, μισθ-οῦσθαι, μισθ-όομαι, οῦμαι, fut. μισθώσ-ομαι, acc.

Embaumement, n. m., ταρίχευσ-ις, εως (ἡ); ταριχεί-α, ας (ἡ).

Embaumer, v. tr. 1 *Embaumer un cadavre*, ταριχεύ-ειν, ταριχεύ-ω, fut. ταριχεύσ-ω, acc. || 2 *Parfumer*, εὐωδιάζ-ειν, εὐωδιάζ-ω, fut. εὐωδιάσ-ω, acc.

Embéguiner, v. tr., *couvrir d'un béguin*, κεφαλὴν τινος ou τινι ὀθονίῳ περικαλύπτ-ειν, περικαλύπτ-ω, fut. περικαλύψ-ω. — ***s'Embéguiner***, v. pr., κεφαλὴν ὀθονίῳ περικαλύπτ-εσθαι, περικαλύπτ-ομαι, fut. περικαλύψ-ομαι.

Embellir, v. tr., καλλύν-ειν, καλλύν-ω, fut. καλλυν-ῶ, acc.; κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω, acc.

Embellissement, n. m. 1 *Action d'embellir*, ὡραϊσμ-ός, οῦ (ὁ); κόσμησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ornement*, καλλώπισμα, καλλωπίσματ-ος (τό); κόσμ-ος, ου (ὁ).

Embesogné, ée, adj., *accablé de besogne*, ἄσχολ-ος, ος, ον; ἀσχοληθ-είς, εῖσα, έν.

Emblaver, v. tr., *ensemencer en blé*, σῖτον ἐν ἀγρῷ σπείρ-ειν, σπείρ-ω, fut. σπερ-ῶ.

Emblavure, n. f., *champ ensemencé de blé*, σιτόσπορος ἀγρ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Emblée (d'), adv., *du premier coup*, εὐθύς, παραυτίκα, παραχρῆμα.

Emblématique, adj., *qui sert d'emblème*, συμβολικ-ός, ή, όν.

Emblème, n. m., *figure symbolique*, σύμβολ-ον, ου (τό); σημεῖ-ον, ου (τό).

Emboîtement, n. m., *union de deux pièces*, συνάρθρωσ-ις, εως (ἡ).

Emboîter, v. tr., *enchâsser une chose dans une autre*, συναρθρ-οῦν, συναρθρ-όω, ῶ, fut. συναρθρώσ-ω, acc.; συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc.

Emboîture, n. f., *endroit où les os s'emboîtent*, κοτυληδ-ών, όνος (ἡ).

Embonpoint, n. m., εὐσαρκί-α, ας (ἡ). Avoir de l'embonpoint, εὐσαρκ-εῖν, εὐσαρκ-έω, ῶ, fut. εὐσαρκήσ-ω. Excès d'embonpoint, πολυσαρκί-α, ας (ἡ).

Embossage, n. m., τῆς νεὼς ἀγκυρουχί-α, ας (ἡ).

Embosser, v. tr., τὴν ναῦν ἀγκυρ-οῦν, ἀγκυρ-όω, ῶ, fut. ἀγκυρώσ-ω.

Emboucher, v. tr., *souffler dans un instrument à vent*, ἐμφυσ-ᾶν, ἐμφυσ-άω, ῶ, fut. ἐμφυσήσ-ω, dat. — ***s'Emboucher***, v. pr., en parlant d'un cours d'eau, εἰςρέ-ειν, εἰςρέ-ω, fut. εἰςρεύσ-ομαι.

Embouchure, n. f. 1 *Débouché d'un fleuve*, στόμα, στόματ-ος (τό); εἰςβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ouverture d'un vase*, στόμα, στόματ-ος (τό). || 3 *Manière de souffler dans un instrument*, ἀναφύσησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Partie du mors*, στόμι-ον, ου (τό).

Embouer, v. tr., *salir de boue*, πηλ-οῦν, πηλ-όω, ῶ, fut. πηλώσ-ω, acc. — ***Emboué, ée,*** part. passé et adj., πηλώδ-ης, ης, ες.

Embourber, v. tr. 1 *Engager dans un bourbier*, εἰς βόρβορον εἰςβάλλ-ειν, εἰςβάλλ-ω, fut. εἰςβαλ-ῶ, acc. || 2 *Engager dans une mauvaise affaire*, εἰς κακὴν πρᾶξιν εἰςπλέκ-ειν, εἰςπλέκ-ω, fut. εἰςπλέξ-ω, acc.

Embourser, v. tr., εἰς βαλάντιον ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc.

Embranchement, n. m., σύναψ-ις, εως (ἡ).

Embrasement, n. m. 1 *Incendie*, ἐκπύρωσ-ις, εως (ἡ); ἐμπρησμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Désordre, trouble*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ); θόρυβ-ος, ου (ὁ).

Embraser, v. tr., *mettre en feu*, au propre et au figuré, ἐκκαί-ειν, ἐκκαί-ω, fut. ἐκκαύσ-ω, acc.; ἐμπιπράναι, ἐμπίπρημι, fut. ἐμπρήσ-ω, acc. — ***Embrasé, ée,*** part. passé et adj., ἔμπυρ-ος, ος, ον; πεπυρωμέν-ος, η, ον; ἐμπεπρησμέν-ος, η, ον.

Embrassade, n. f., ou **Embrassement**, n. m., περιβολ-ή, ῆς (ἡ); ἀσπασμ-ός, οῦ (ὁ).

Embrasser, v. tr. 1 *Serrer dans ses bras*, περιλαμβάν-ειν, περιλαμβάν-ω, fut. περιλήψ-ομαι, acc.; περιπλέκ-εσθαι, περιπλέκ-ομαι, fut. περιπλεχθήσ-ομαι, dat. || 2 *Donner un baiser*, καταφιλ-εῖν, καταφιλ-έω, ῶ, fut. καταφιλήσ-ω, acc. || 3 *Entourer*, περιέχ-ειν, περιέχ-ω, fut. περιέξ-ω, acc. || 4 *Adopter*, αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι, acc.

Embrasure, n. f., *ouverture*, ἄνοιγμα, ἀνοίγματ-ος (τό).

Embrocher, v. tr., ὀβελῷ διαπείρ-ειν, διαπείρ-ω, fut. διαπερ-ῶ, acc.

Embrouillement, n. m., *confusion*, σύγχυσ-ις, εως (ἡ).

Embrouiller, v. tr., συγχ-εῖν, συγχ-έω, ῶ, fut. συγχεύσ-ω, acc.; συμφύρ-ειν, συμφύρ-ω, fut. συμφυρ-ῶ, acc. — ***s'Embrouiller***, v. pr., *perdre le fil de ses idées*, εἰς τοὺς λόγους ἐμπλέκ-εσθαι, ἐμπλέκ-ομαι, fut. ἐμπλεχθήσ-ομαι. — ***Embrouillé, ée,*** part. passé et adj., συμπεφυρμέν-ος, η, ον; σύμφυρτ-ος, ος, ον.

Embrumé, ée, adj., *chargé de brume*, ὁμιχλώδ-ης, ης, ες.

Embryon, n. m., *germe*, ἔμβρυ-ον, ου (τό).

Embûche, n. f., ἐνέδρ-α, ας (ἡ); ἐπιβουλ-ή, ῆς (ἡ). Tendre ou dresser des embûches à

quelqu'un, ἐπιβουλεύ-ειν, ἐπιβουλεύ-ω, fut. ἐπιβουλεύσ-ω, dat.; ἐνεδρεύ-ειν, ἐνεδρεύ-ω, fut. ἐνεδρεύσ-ω, dat.
Embuscade, n. f., ἐνέδρ-α, ας (ἡ).
Embusquer, v. tr., *mettre en embuscade*, λοχίζ-ειν, λοχίζ-ω, fut. λοχίσ-ω, acc. — ***s'Embusquer***, v. pr., ἐνεδρεύ-ειν, ἐνεδρεύ-ω, fut. ἐνεδρεύσ-ω.
Émender, v. tr., *corriger*, διορθ-οῦν, διορθ-όω, ῶ, fut. διορθώσ-ω, acc.
Émeraude, n. f., σμάραγδ-ος, ου (ἡ).
Émeri, n. m., *pierre pour polir les métaux*, σμύρ-ις, ιδος (ἡ).
Émerillon, n. m., *petit oiseau de proie*, αἰσάλ-ων, ωνος (ὁ).
Émérite, adj., *fonctionnaire retraité*, ὑπὲρ τὸν κατάλογον ὤν, οὖσα, ὄν.
Émerveiller, v. tr., θαῦμα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω.— ***s'Émerveiller***, v. pr., θαυμάζ-ειν, θαυμάζ-ω, fut. θαυμάσ-ω; θαμβ-εῖν, θαμβ-έω, ῶ, fut. θαμβήσ-ω; — ***Émerveillé, ée***, part. passé et adj., ἀγασθ-είς, εῖσα, έν.
Émétique, n. m., *vomitif*, ἐμετικ-όν, οῦ (τό).
Émettre, v. tr. 1 *Mettre en circulation*, ἀναδιδόναι, ἀναδίδωμι, fut. ἀναδώσ-ω, acc. || 2 *Exprimer*, προφέρ-ειν, προφέρ-ω, προοίσ-ω, acc.; ἀποφαίν-εσθαι, ἀποφαίν-ομαι, fut. ἀποφαν-οῦμαι, acc.
Émeute, n. f., θόρυβ-ος, ου (ὁ); στάσ-ις, εως (ἡ).
Émeutier, n. m., στασιώτ-ης, ου (ὁ).
Émier ou **Émietter**, v. tr., *réduire en miettes*, ψώχ-ειν, ψώχ-ω, fut. ψώξ-ω ou ψώσ-ω, acc.
Émigrant, n. m., ἄποικ-ος, ου (ὁ); μέτοικ-ος, ου (ὁ).
Émigration, n. f., μετοίκησ-ις, εως (ἡ).
Émigrer, v. intr. μετοικ-εῖν, μετοικ-έω, ῶ, fut. μετοικήσ-ω. — ***Émigré, ée***, part. passé et adj., ἄποικ-ος, ος, ον.
Émincer, v. tr., *couper en tranches minces*, μιστύλλ-ειν, μιστύλλ-ω, fut. μιστυλ-ῶ, acc.
Éminemment, adv., ἐξόχως, διαφερόντως.
Éminence, n. f., γήλοφ-ος, ου (ὁ).
Éminent, ente, adj. 1 *Haut*, ὑψηλ-ός, ή, όν. || 2 *Excellent*, ἔξοχ-ος, ος, ον; ὑπέροχ-ος, ος, ον.
Émissaire, n. m., *agent secret*, κατάσκοπ-ος, ου (ὁ).
Émission, n. f., ἐκβολ-ή, ῆς (ἡ); ἔκδοσ-ις, εως (ἡ). Émission de sang, αἱμορραγί-α, ας (ἡ).
Emmagasinage, n. m., ἀπόθεσ-ις, εως (ἡ).
Emmagasiner, v. tr., ἀποταμιεύ-εσθαι, ἀποταμιεύ-ομαι, fut. ἀποταμιεύσ-ομαι, acc.
Emmaillotter, v. tr., σπαργαν-οῦν, σπαργαν-όω, ῶ, fut. σπαργανώσ-ω, acc. — ***Emmaillotté, ée***, part. passé et adj, σπαργάνοις κατειλημμέν-ος, η, ον.
Emmanchement, n. m., *manière dont les membres tiennent au tronc*, διάρθρωσ-ις, εως (ἡ).
Emmancher, v. tr., *mettre un manche*, λαβὴν προσαρμόζ-ειν, προσαρμόζ-ω, fut. προσαρμόσ-ω, avec le dat. de la chose emmanchée. — ***Emmanché, ée***, part. passé et adj., λαβὴν ἔχ-ων, ουσα, ον. Bien emmanché, εὐάρμοστ-ος, ος, ον. Mal emmanché, δυσάρμοστ-ος, ος, ον.
Emménagement, n. m., τῶν σκευῶν διάταξ-ις, εως (ἡ).
Emménager, v. intr., τὰ σκεύη διατάττ-ειν, διατάττ-ω, fut. διατάξ-ω.
Emmener, v. tr., ἀπάγ-ειν, ἀπάγ-ω, fut. ἀπάξ-ω, acc.; ἀπελαύν-ειν, ἀπελαύν-ω, fut ἀπελάσ-ω, acc.
Emmenotter, v. tr., *mettre des menottes*, χειροπέδαις δεῖν, δέω (sans futur), acc.
Emmieller, v. tr., *enduire de miel*, μελιτ-οῦν, μελιτ-όω, ῶ, fut. μελιτώσ-ω, acc. — — ***Emmiellé, ée***, part. passé et adj., μελιτώδ-ης, ης, ες. Paroles emmiellées, μελιχρὰ ῥήματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Emmuseler, v. tr., *mettre une muselière*, φιμ-οῦν, φιμ-όω, ῶ, fut. φιμώσ-ω, acc.
Émoi, n. m. 1 *Émotion*, ψυχῆς κίνησ-ις, εως (ἡ); πάθ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Inquiétude*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ); φροντ-ίς, ίδος (ἡ).
Émollient, ente, adj., μαλακτικ-ός, ή, όν.
Émolument, n. m. 1 *Profit*, ὠφέλει-α, ας (ἡ); κέρδ-ος, εος, ους (τό). || 2 Au plur. *Appointements*, μισθ-ός, οῦ (ὁ).
Émonder, v. tr., *couper les branches*, κλαδεύ-ειν, κλαδεύ-ω, fut. κλαδεύσ-ω, acc.
Émondes, n. f. pl., *branches retranchées des arbres*, κεκομμένοι κλάδ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.
Émondeur, n. m., κλαδευτ-ής, οῦ (ὁ).
Émotion, n. f. 1 *Attendrissement*, πάθ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Agitation populaire*, θόρυβ-ος, ου (ὁ).
Émotter, v. tr., *briser les mottes*, βωλοκοπ-εῖν, βωλοκοπ-έω, ῶ, fut. βωλοκοπήσ-ω, acc.
Émoucher, v. tr., *chasser les mouches*, μυιοσοβ-εῖν, μυιοσοβ-έω, ῶ, fut. μυιοσοβήσ-ω, acc.
Émouchet, n. m., *oiseau de proie*, ἱερακίσκ-ος, ου (ὁ).
Émouchoir, n. m., *chasse-mouche*, μυιοσόβ-η, ης (ἡ).
Émoudre, v. tr., *aiguiser sur la meule*, ἀκον-ᾶν, ἀκον-άω, ῶ, fut. ἀκονήσ-ω, acc.
Émouleur, n. m., ἀκονητ-ής, οῦ (ὁ).
Émoulu, ue, adj., θηκτ-ός, ή, όν. Frais émoulu, νεακόνητ-ος, ος, ον; νεόθηκτ-ος, ος, ον.
Émousser, v. tr. 1 *Rendre moins tranchant*, ἀμβλύν-ειν, ἀμβλύν-ω, fut. ἀμβλυν-ῶ, acc. || 2 *Affaiblir*, ἀμβλύνειν. || 3 *Oter la mousse*, τὸ βρύον ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω.
Émoustiller, v. tr., voy. Stimuler.
Émouvant, ante, adj., *qui émeut*, παθητικ-ός, ή, όν; ἐλεειν-ός, ή, όν.
Émouvoir, v. tr. 1 *Mouvoir ou agiter*,

κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. || 2 *Attendrir*, κατακλ-ᾶν, κατακλ-άω, ῶ, fut. κατακλάσ-ω, acc. — ***s'Émouvoir***, v. pr., *s'attendrir*, κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι; οἰκτείρ-ειν, οἰκτείρ-ω, fut. οἰκτερ-ῶ, acc.

Empaillage, n. m., *action de garnir de paille*, ἀχύρωσ-ις, εως (ἡ).

Empailler, v. tr., *garnir de paille*, ἀχυρ-οῦν, ἀχυρ-όω, ῶ, fut. ἀχυρώσ-ω, acc.

Empaler, v. tr., *enfoncer un pieu dans le fondement*, ῥαφανιδ-οῦν, ῥαφανιδ-όω, ῶ, fut. ῥαφανιδώσ-ω, acc.; σκολοπίζ-ειν, σκολοπίζ-ω, fut. σκολοπίσ-ω, acc.

Empan, n. m., *mesure du pouce au petit doigt*, σπιθαμ-ή, ῆς (ἡ).

Empanacher, v. tr., *orner d'un panache*, λόφον ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω, dat. — ***Empanaché, ée***, part. passé et adj., λοφωτ-ός, ή, όν.

Empaqueter, v. tr., *mettre en paquet*, συσκευάζ-ειν, συσκευάζ-ω, fut. συσκευάσ-ω, acc.

s'Emparer, v. pr. 1 *Se saisir de quelque chose*, χειρ-οῦσθαι, χειρ-όομαι, οῦμαι, fut. χειρώσ-ομαι, acc.; ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén. || 2 *Maîtriser*, en parlant de la crainte, de l'admiration, de l'envie, etc., ἐπέρχ-εσθαι, ἐπέρχ-ομαι, ἐπελεύσ-ομαι, avec le nom de la personne au dat.

Empâtement, n. m. 1 *État de ce qui est empâté*, γλισχρότης, γλισχρότητ-ος (ἡ). || 2 *Engraissement des volailles*, σίτισ-ις, εως (ἡ).

Empâter, v. tr. 1 *Rendre pâteux*, πιαίν-ειν, πιαίν-ω, fut. πιαν-ῶ, acc. || 2 *Engraisser*, σιτίζ-ειν, σιτίζ-ω, fut. σιτίσ-ω, acc. — ***Empâté, ée***, part. passé et adj. 1 *Pâteux*, παχ-ύς, εῖα, ύ; γλίσχρ-ος, α, ον. || 2 *Engraissé*, σιτευτ-ός, ή, όν.

Empaumer, v. tr. 1 *Recevoir une balle dans la main*, παλάμῃ δέχ-εσθαι, δέχ-ομαι, fut. δέξ-ομαι, acc. || 2 *Bien saisir*, χειρ-οῦσθαι, χειρ-όομαι, οῦμαι, fut. χειρώσ-ομαι, acc.; κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén.

Empêchement, n. m. 1 *Action d'empêcher*, κώλυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Obstacle*, τὸ ἐμποδών. L'article se décline. ἐμπόδι-ον, ου (τό).

Empêcher, v. tr., *s'opposer à*, ἐμποδίζ-ειν, ἐμποδίζ-ω, fut. ἐμποδίσ-ω, acc.; κωλύ-ειν, κωλύ-ω, fut. κωλύσ-ω, acc. Empêcher de ou que, κωλύειν avec l'infinitif précédé de μή ou seul. — ***s'Empêcher***, v. pr., *s'abstenir*, ἀπέχ-εσθαι, ἀπέχ-ομαι, fut. ἀφέξ-ομαι, gén. L'infinitif qui suit se traduit par un nom : S'empêcher de rire, συνέχειν γέλωτα. S'empêcher de pleurer, συνέχειν δάκρυα. Ne pouvoir s'empêcher de, οὐκ ἀπέχεσθαι τὸ μὴ οὐκ et l'infinitif. — ***Empêché, ée***, part. passé et adj. 1 *Embarrassé*, κεκωλυμέν-ος, η, ον. || 2 *Occupé*, ἄσχολ-ος, ος, ον. || 3 *Gêné*, ἄπορ-ος, ος, ον; ἐν ἀπόρῳ, ἐν ἀπόροις ὤν, οὖσα, ὄν.

Empenner, v. tr., *garnir de plumes*, πτερ-οῦν, πτερ-όω, ῶ, fut. πτερώσ-ω, acc. — ***Empenné, ée***, part. passé et adj., πτερωτ-ός, ή, όν.

Empereur, n. m., αὐτοκράτ-ωρ, ορος (ὁ). Dignité d'empereur, αὐτοκρατορί-α, ας (ἡ). Qui appartient à l'empereur, αὐτοκρατορικ-ός, ή, όν.

Empeser, v. tr., *mettre de l'empois*, δι' ἀμύλου κολλ-ᾶν, κολλ-άω, ῶ, fut. κολλήσ-ω, acc. — ***Empesé, ée***, part. passé et adj., *affecté*, θρυπτικ-ός, ή, όν. Style empesé, κομπώδης λέξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Empester, v. tr. 1 *Infecter de la peste*, λοιμῷ μιαίν-ειν, μιαίν-ω, fut. μιαν-ῶ, acc. || 2 *Empuantir*, δυςωδίας ἐμπιπλάναι, ἐμπίπλημι, fut. ἐμπλήσ-ω, acc.—***Empesté, ée***, part. passé et adj., *infect*, δυςώδ-ης, ης, ες; δύςοσμ-ος, ος, ον.

Empêtrer, v. tr. 1 *Embarrasser les pieds*, ἐμποδίζ-ειν, ἐμποδίζ-ω, fut. ἐμποδίσ-ω, acc. || 2 *Enlacer*, au propre et au figuré, ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc. — ***s'Empêtrer***, v. pr., ἐμπλέκ-εσθαι, ἐμπλέκ-ομαι, fut. ἐμπλεχθήσ-ομαι.

Emphase, n. f., *affectation dans l'expression*, ἔμφασ-ις, εως (ἡ); κόμπ-ος, ου (ὁ). Qui parle avec emphase, μεγαλοῤῥήμ-ων, ων, ον.

Emphatique, adj., ἐμφατικ-ός, ή, όν; κομπαστικ-ός, ή, όν.

Emphatiquement, adv., ἐμφατικῶς, κομπαστικῶς.

Emphysème, n. f., *tumeur*, ἐμφύσημα, ἐμφυσήματ-ος (τό).

Emphytéose, n. f., *bail à long terme*, πολυχρόνιος μίσθωσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Empiètement, n. m. 1 Au propre, παρορισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 Au figuré, πλεονεξί-α, ας (ἡ).

Empiéter, v. tr. 1 *Usurper sur le terrain d'autrui*, παρορίζ-ειν, παρορίζ-ω, fut. παρορίσ-ω. || 2 *S'arroger des droits qu'on n'a pas*, πλεονεκτ-εῖν, πλεονεκτ-έω, ῶ, fut. πλεονεκτήσ-ω, avec le gén. de la personne et l'acc. ou le dat. de la chose.

Empilement, n. m., ἐπισώρευσ-ις, εως (ἡ).

Empiler, v. tr., ἐπισωρεύ-ειν, ἐπισωρεύ-ω, fut. ἐπισωρεύσ-ω, acc.

Empire, n. m. 1 *Autorité*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); κράτ-ος, εος, ους (τό). || 2 *État*, βασιλεί-α, ας (ἡ). || 3 *Règne*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Les peuples d'un empire*, βασιλευόμεν-οι, ων (οἱ); ἀρχόμεν-οι, ων (οἱ).

Empirer, v. tr., *aggraver*, χεῖρον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir plus grave*, ἐπὶ τὸ χεῖρον φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι.

Empirique, adj. et n. 1 *Qui se guide par l'expérience*, ἐμπειρικ-ός, ή, όν. || 2 *Charlatan*, ἀγύρτ-ης, ου (ὁ).

Empirisme, n. m. 1 ἐμπειρικ-ή τέχν-η,

ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Charlatanisme*, ἀγυρτεί-α, ας (ἡ).

Emplacement, n. m., χῶρ-ος, ου (ὁ); χωρί-ον, ου (τό); τόπ-ος, ου (ὁ).

Emplâtre, n. m., ἔμπλαστρ-ος, ου (ἡ); ἔμπλαστρ-ον, ου (τό).

Emplette, n. f. 1 *Achat*, ὤνησ-ις, εως (ἡ). Faire des emplettes, ἀγοράζ-ειν, ἀγοράζ-ω, fut. ἀγοράσ-ω, acc.; ὠν-εῖσθαι, ὠν-έομαι, οῦμαι, fut. ὠνήσ-ομαι, acc. || 2 *Objet acheté*, ὤνημα, ὠνήματ-ος (τό).

Emplir, v. tr., πληρ-οῦν, πληρ-όω, ῶ, fut. πληρώσ-ω; γεμίζ-ειν, γεμίζ-ω, fut. γεμίσ-ω, avec le gén. de la chose qui sert à emplir.

Emploi, n. m. 1 *Usage*, χρεί-α, ας (ἡ); χρῆσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Fonction, charge*, ἔργ-ον, ου (τό); τέλ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Rôle*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό); πρόσωπ-ον, ου (τό).

Employé, n. m., ὑπουργ-ός, οῦ (ὁ). Employé de l'État, λειτουργ-ός, οῦ (ὁ).

Employer, v. tr. 1 *Faire usage*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || 2 *Donner de l'emploi à quelqu'un*, ἀσχολ-εῖν, ἀσχολ-έω, ῶ, fut. ἀσχολήσ-ω, acc. — ***s'Employer***, v. pr. 1 *S'occuper de quelque chose*, περί τι διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω; σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω. || 2 *Agir pour quelqu'un*, ὑπέρ τινος πράττ-ειν, πράττ-ω, fut. πράξ-ω.

Emplumer, v. tr., *garnir de plumes*, πτερ-οῦν, πτερ-όω, ῶ, fut. πτερώσ-ω, acc. — ***Emplumé, ée***, part. passé et adj., πτερωτ-ός, ή, όν.

Empocher, v. tr., *mettre vivement dans sa poche*, εἰς θυλάκιον ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc.

Empoigner, v. tr. 1 *Prendre avec le poing*, δράττ-εσθαι, δράττ-ομαι, fut. δράξ-ομαι, gén. || 2 *Arrêter*, συλλαμβάν-ειν, συλλαμβάν-ω, fut. συλλήψ-ομαι, acc.

Empois, n. m., *colle d'amidon*, ἄμυλ-ον, ου (τό).

Empoisonnement, n. m., φαρμακεί-α, ας (ἡ); φαρμάκευσ-ις, εως (ἡ).

Empoisonner, v. tr. 1 *Donner du poison*, φαρμάκῳ ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc. || 2 *Exhaler une odeur infecte*, ὀσμὴν δεινὴν ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω. || 3 *Corrompre*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. — ***Empoisonné, ée***, part. passé et adj. 1 *Imprégné de poison*, φαρμακώδ-ης, ης, ες. || 2 *Infect*, δυςώδ-ης, ης, ες. || 3 *Corrompu*, διεφθαρμέν-ος, η, ον.

Empoisonneur, n. m., φαρμακευτ-ής, οῦ (ὁ). Empoisonneuse, n. f., φαρμακεύτρι-α, ας (ἡ).

Empoissonner, v. tr., *remplir de poissons*, ἰχθύων ἐμπληρ-οῦν, ἐμπληρ-όω, ῶ, fut. ἐμπληρώσ-ω, acc.

Emportement, n. m. 1 *Excès de la passion*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Fureur*, ὀργ-ή, ῆς (ἡ).

Emporter, v. tr. 1 *Enlever d'un lieu*, ἀποφέρ-ειν, ἀποφέρ-ω, fut. ἀποίσ-ω, acc. || 2 *Porter avec soi*, ἀποκομίζ-ειν, ἀποκομίζ-ω, fut. ἀποκομίσ-ω, acc. || 3 *Ravir*, ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω, acc. || 4 *Détruire*, ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc. || 5 *Faire disparaître*, ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω, acc. || 6 *Conquérir*, κατὰ κράτος αἱρ-εῖν, αἱρ-έω, ῶ, fut. αἱρήσ-ω, acc. || 7 *Entraîner par son poids*, ἕλκ-ειν, ἕλκ-ω, fut. ἕλξ-ω, acc. || 8 *Impliquer*, περιλαμβάν-ειν, περιλαμβάν-ω, fut. περιλήψ-ομαι, acc. — ***l'Emporter***, v. intr. 1 *Avoir la supériorité*, ἀριστεύ-ειν, ἀριστεύ-ω, fut. ἀριστεύσ-ω. || 2 *Valoir mieux qu'un autre*, προέχ-ειν, προέχ-ω, fut. προέξ-ω, avec le gén. de la personne et le dat. de la chose; ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, avec l'acc. de la personne et le dat. de la chose. || 3 *Avoir le dessus*, en parlant d'un avis, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén. — ***s'Emporter***, v. pr. 1 *S'abandonner à*, ἐκφέρ-εσθαι, ἐκφέρ-ομαι, fut. ἐξενεχθήσ-ομαι, avec εἰς et l'acc. || 2 *Se mettre en colère*, ἐξοργίζ-εσθαι, ἐξοργίζ-ομαι, fut. ἐξοργισθήσ-ομαι. || 3 *Prendre le mors aux dents*, ἐκφέρ-εσθαι, ἐκφέρ-ομαι, fut. ἐξενεχθήσ-ομαι. — ***Emporté, ée***, part. passé et adj. 1 *Irascible*, ὀργίλ-ος, η, ον. || 2 *Fougueux*, προπετ-ής, ής, ές.

Empourprer, v. tr., *colorer de pourpre*, πορφυρ-οῦν, πορφυρ-όω, ῶ, fut. πορφυρώσ-ω, acc. — ***Empourpré, ée***, part. passé et adj., πορφύρ-εος, οῦς, έα, ᾶ, εον, οῦν.

Empreindre, v. tr., *marquer*, ἐντυπ-οῦν, ἐντυπ-όω, ῶ, fut. ἐντυπώσ-ω, acc. Empreindre un sceau, ἐπισφραγίζ-ειν, ἐπισφραγίζ-ω, fut. ἐπισφραγίσ-ω, acc. — ***Empreint, einte***, part. passé et adj. 1 *Marqué*, ἔντυπ-ος, ος, ον. || 2 *Inné*, ἔμφυτ-ος, ος, ον; πεφυκ-ώς, υῖα, ός.

Empreinte, n. f., *figure imprimée*, τύπ-ος, ου (ὁ); χαρακτ-ήρ, ῆρος (ὁ). Empreinte d'un cachet, σφραγ-ίς, ῖδος (ἡ). Empreinte de la monnaie, σῆμα, σήματ-ος (τό). Empreinte du pied, ἴχν-ος, εος, ους (τό).

Empressement, n. m. 1 *Promptitude*, ἑτοιμότ-ης, ητος (ἡ). || 2 *Ardeur, zèle*, προθυμί-α, ας (ἡ); σπουδ-ή, ῆς (ἡ). Avec empressement, ἑτοίμως, προθύμως, σπουδαίως, μετὰ σπουδῆς.

s'Empresser, v. pr. 1 *Se hâter*, ἐπείγ-εσθαι, ἐπείγ-ομαι, fut. ἐπείξ-ομαι; σπεύδ-ειν, σπεύδ-ω, fut. σπεύσ-ω. || 2 *Montrer de l'ardeur*, προθυμ-εῖσθαι, προθυμ-έομαι, οῦμαι, fut. προθυμήσ-ομαι; σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω. — ***Empressé, ée***, part. passé et adj. 1 *Diligent*, σπεύδ-ων, ουσα, ον. || 2 *Ardent, zélé*, πρόθυμ-ος, ος, ον (comp. προθυμ-ότερος, sup. προθυμ-ότατος). || 3 *Affairé*, πολυπράγμ-ων, ων, ον. Faire l'empressé, πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω.

Emprisonnement, n. m., εἰργμ-ός, οῦ (ὁ).

Emprisonner, v. tr., ἐς φυλακὴν ou εἰς δεσμωτήριον ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc.; δεσμ-οῦν, δεσμ-όω, ῶ, fut.

δεσμώσ-ω, acc. — ***Emprisonné, ée,*** part. passé et adj., εἱρχθ-είς, εῖσα, έν; δέσμι-ος, ος, ον.

Emprunt, n. m. 1 *Action d'emprunter*, δανεισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Ce qu'on a emprunté*, δάνεισμα, δανείσματ-ος (τό); δάνει-ον, ου (τό). || 3 *Plagiat*, λογοκλοπεί-α, ας (ἡ). D'emprunt, voy. Emprunté.

Emprunter, v. tr. 1 *Recevoir à titre de prêt*, δανείζ-εσθαι, δανείζ-ομαι, fut. δανείσ-ομαι, acc. || 2 *Tirer, recevoir de*, παρα-λαμβάν-ειν, παραλαμβάν-ω, fut. παραλήψ-ομαι ἐκ ou παρά, gén. — ***Emprunté, ée,*** part. passé et adj. 1 *Qu'on a pris d'un autre*, ἀλλότρι-ος, α, ον. || 2 *Faux*, ψευδ-ής, ής, ές; προςποίητ-ος, ος, ον.

Emprunteur, n. m., δανειζόμεν-ος, ου (ὁ). Emprunteuse, n. f., δανειζομέν-η, ης (ἡ).

Empuantir, v. tr., *infecter de mauvaise odeur*, δυςωδίας ἐμπιπλάναι, ἐμπίπλημι, fut. ἐμπλήσ-ω, acc.

Empyrée, n. m., *la partie la plus élevée du ciel*, οὐραν-ός, οῦ (ὁ).

Émulateur, n. m., voy. Émule.

Émulation, n. f., ζῆλ-ος, ου (ὁ); ζηλοτυπί-α, ας (ἡ).

Émule, n. m., ζηλωτ-ής, οῦ (ὁ). Être émule de quelqu'un, ζηλ-οῦν, ζηλ-όω, ῶ, fut. ζη-λώσ-ω; ζηλοτυπ-εῖν, ζηλοτυπ-έω, ῶ, fut. ζηλοτυπήσ-ω, acc.

Émulsion, n. f., *préparation laiteuse*, γα-λακτοειδ-ὲς φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

En, prép., marque 1 *le lieu où l'on est*, ἐν, avec le dat. Il est en Grèce, ἐν Ἑλλάδι ἐστί. || 2 *Le lieu où l'on va*, εἰς, avec l'acc. Arriver en Phrygie, ἀφικέσθαι εἰς Φρυγίαν. || 3 *Le lieu d'où l'on vient*, ἔνθεν, ἐκεῖθεν. J'en arrive, ἐκεῖθεν ἥκω. || 4 *Le temps*, ἐν, avec le dat. En soixante jours, ἐν ἡμέραις ἑξήκοντα. || 5 *La matière*, ἐκ, ἐξ, avec le gén. Statue en or, ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ, ou χρυσοῦ sans prépos.; ou, en tournant par l'adjectif, ἄγαλμα χρυσοῦν. || 6 *Le motif*, εἰς ou διά, avec l'acc., ou ἕνεκα, avec le gén. En punition de son crime, εἰς κόλασιν τῆς κακίας. En considération de cela, διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα. || 7 *Joint à un participe*, ἐν τῷ ou ἅμα τῷ et l'infin., ou ἅμα et le participe. En parlant, ἐν τῷ λέγειν, ἅμα τῷ λέγειν, ἅμα λέγων. Locutions diverses : En homme, ἀνδρείως. En ami, φίλως. En grec, ἑλληνιστί. En songe, κατ' ὄναρ. En public, φανερῶς. En secret, λάθρα, etc.

En, pron. de la troisième personne, *de lui, d'elle, d'eux, d'elles, de cela*, αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ, αὐτῶν. Il se met au cas du nom, de l'adjectif ou du verbe dont il est le complément.

Énallage, n. f., *figure de grammaire*, ἐν-αλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Encadrement, n. m., περιβολ-ή, ῆς (ἡ).

Encadrer, v. tr., περιβάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, acc.

Encager, v. tr., *mettre en cage*, καθεῖργ-ειν, καθείργ-ω, fut. καθείρξ-ω, acc.

Encaissement, n. m., *action d'encaisser*, τὸ εἰς κιβωτὸν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμ-βαλ-ῶ, acc.

Encaisser, v. tr. 1 *Mettre dans une caisse*, εἰς κιβωτὸν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμ-βαλ-ῶ, acc. || 2 *Recevoir des fonds*, ἀργύ-ριον εἰςπράττ-ειν, εἰςπράττ-ω, fut. εἰςπράξ-ω. — ***Encaissé, ée,*** part. passé et adj., *dont les bords sont escarpés*, τὰς ὄχθας ἀποτό-μους ἔχ-ων, ουσα, ον.

Encan, n. m., *vente publique à l'enchère*, ἀποκήρυξ-ις, εως (ἡ). Vendre à l'encan, ἀπο-κηρύττ-ειν, ἀποκηρύττ-ω, fut. ἀποκηρύξ-ω, acc.

s'Encapuchonner, v. pr., *se couvrir la tête d'un capuchon*, κεφαλὴν καλύμματι κρύπτ-εσθαι, κρύπτ-ομαι, fut. κρύψ-ομαι.

Encaustique, n. f., *peinture à la cire*, ἐγ-καυστικ-ή, ῆς (ἡ); ἔγκαυστ-ον, ου (τό).

Encaver, v. tr., *mettre en cave*, εἰς τὴν ἀποθήκην ἀποτιθέναι, ἀποτίθημι, fut. ἀπο-θήσ-ω, acc.

Enceindre, v. tr. 1 *Entourer*, περιβάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, acc. || 2 *Fortifier*, περιτειχίζ-ειν, περιτειχίζ-ω, fut. περι-τειχίσ-ω, acc. — ***Enceint, cinte,*** part. passé et adj. 1 *Entouré*, περιβεβλημέν-ος, η, ον. || 2 *Fortifié*, περίφρακτ-ος, ος, ον. || 3 *Femme grosse*, ἔγκυος, ου (ἡ); κύουσ-α, ης (ἡ). Être enceinte, κύ-ειν, κύ-ω, fut. κύσ-ω.

Enceinte, n. f. 1 *Circuit*, κύκλ-ος, ου (ὁ); περίοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Espace clos*, ἕρκ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Fortifications*, περιτεί-χισμα, περιτειχίσματ-ος (τό).

Encens, n. m. 1 *Résine aromatique*, λίβαν-ος, ου (ὁ). || 2 *Flatterie*, θωπεί-α, ας (ἡ); κολακεί-α, ας (ἡ).

Encensement, n. m., ὑποθυμίασ-ις, εως (ἡ).

Encenser, v. tr. 1 *Parfumer d'encens*, λι-βαν-οῦν, λιβαν-όω, ῶ, fut. λιβανώσ-ω, acc.; ὑποθυμι-ᾶν, ὑποθυμι-άω, ῶ, fut. ὑποθυμιάσ-ω, acc. || 2 *Flatter*, θωπεύ-ειν, θωπεύ-ω, fut. θωπεύσ-ω, acc.

Encenseur, n. m., *flatteur*, θωπευτ-ής, οῦ (ὁ).

Encensoir, n. m., *cassolette pleine d'encens*, λιβανωτρ-ίς, ίδος (ἡ).

Encéphale, adj., *du cerveau*, ἐγκέφαλ-ος ος, ον.

Enchaînement, n. m., *série de choses de même nature*, συνάφει-α, ας (ἡ); συνέχει-α, ας (ἡ).

Enchaîner, v. tr. 1 *Attacher à une chaîne*, δεσμ-οῦν, δεσμ-όω, ῶ, fut. δεσμώσ-ω, acc. || 2 *Coordonner*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 3 *Subjuguer*, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén. — ***Enchaîné, ée,*** part. passé et adj. 1 *Attaché*, δεδεμέν-ος, η, ον; δέσμι-ος, ος, ον. || 2 *Coordonné, connexe*, συναφ-ής, ής, ές; συνεχ-ής, ής, ές. || 3 *Successif*, ἐπάλληλ-ος, ος, ον.

Enchantement, n. m. 1 *Action magique*,

ἐπῳδ-ή, ῆς (ἡ); γοητεί-α, ας (ἡ). || 2 *Vive joie*, τέρψ-ις, εως (ἡ); περιχάρει-α, ας (ἡ).

Enchanter, v. tr. 1 *Charmer par des pratiques magiques*, ἐπᾴδ-ειν, ἐπᾴδ-ω, fut. ἐπᾴσ-ομαι, acc.; γοητεύ-ειν, γοητεύ-ω, fut. γοητεύσ-ω, acc. || 2 *Captiver, ravir*, τέρπ-ειν, τέρπ-ω, fut. τέρψ-ω, acc.; ψυχαγωγ-εῖν, ψυχαγωγ-έω, ῶ, fut. ψυχαγωγήσ-ω, acc. — **Enchanté, ée**, part. passé et adj. 1 *Ensorcelé*, ἐπασθ-είς, εῖσα, έν. Breuvage enchanté, φάρμακ-ον, ου (τό). || 2 *Charmé*, τερπόμεν-ος, η, ον; ὑπερηδόμεν-ος, η, ον. || 3 *Délicieux*, ἥδιστ-ος, η, ον.

Enchanteur, eresse, n. m. et f. 1 *Qui fait des enchantements*, ἐπῳδ-ός, οῦ (ὁ et ἡ). || 2 *Qui séduit les cœurs*, κηλητήρ, κηλητῆρ-ος (ὁ); κηλήτειρ-α, ας (ἡ). || 3 *Doux, agréable*, χαρί-εις, εσσα, εν; ἥδιστ-ος, η, ον.

Enchâsser, v. tr. 1 *Encadrer*, περιβάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, acc. Enchâsser dans de l'or, περιχρυσ-οῦν, περιχρυσ-όω, ῶ, fut. περιχρυσώσ-ω, acc. Enchâsser dans de l'argent, περιαργυρ-οῦν, περιαργυρ-όω, ῶ, fut. περιαργυρώσ-ω, acc. || 2 Au figuré, *Faire entrer, intercaler*, παρεμβάλλ-ειν, παρεμβάλλ-ω, fut. παρεμβαλ-ῶ, acc. — **Enchâssé, ée**, part. passé et adj. 1 *Encadré*, περιβεβλημέν-ος, η, ον. Enchâssé dans de l'or, περίχρυσ-ος, ος, ον. || 2 *Intercalé*, παρεμβόλιμ-ος, ος, ον.

Enchâssure, n. f. 1 *Encadrement*, περιβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Intercalation*, παρεμβολ-ή, ῆς (ἡ).

Enchère, n. f., *prix supérieur offert dans une vente*, πλειστηριασμ-ός, οῦ (ὁ). Mettre l'enchère sur quelque chose, ἀντων-εῖσθαι, ἀντων-έομαι, οῦμαι, fut. ἀντωνήσ-ομαι. Mettre la dernière enchère, πλειστηριάζ-εσθαι, πλειστηριάζ-ομαι, fut. πλειστηριάσ-ομαι.

Enchérir, v. tr. 1 *Mettre une enchère*, ὑπερθεματίζ-ειν, ὑπερθεματίζ-ω, fut. ὑπερθεματίσ-ω. || 2 *Augmenter le prix*, ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir plus cher*, ἐπιτιμ-ᾶσθαι, ἐπιτιμ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐπιτιμηθήσ-ομαι.

Enchérissement, n. m., *augmentation de prix*, ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ); τιμῆς αὔξησ-ις, εως (ἡ).

Enchérisseur, n. m., *qui met une enchère*, ὑπερθεματιστ-ής, οῦ (ὁ).

Enchevêtrer, v. tr., *mettre un licou*, φιμ-οῦν, φιμ-όω, ῶ, fut. φιμώσ-ω, acc. — **s'Enchevêtrer**, v. pr., *s'engager dans une affaire difficile*, ἐμπλέκ-εσθαι, ἐμπλέκ-ομαι, fut. ἐμπλεχθήσ-ομαι, avec le dat., ou εἰς et l'acc.

Enchifrènement, n. m., *embarras dans le nez*, κόρυζ-α, ης (ἡ).

Enchifrené, ée, adj. Être enchifrené, *avoir le nez embarrassé*, κορυζ-ᾶν, κορυζ-άω, ῶ, fut. κορυζήσ-ω.

Enchymose, n. f., *effusion de sang*, ἐγχύμωσ-ις, εως (ἡ).

Enclave, n. f., *limite*, ὅρι-ον, ου (τό).

Enclavement, n. m., *action d'enclaver*, ἔγκλεισμ-ός, οῦ (ὁ).

Enclaver, v. tr., *enclore une chose dans une autre*, ἐγκλεί-ειν, ἐγκλεί-ω, fut. ἐγκλείσ-ω, acc.

Enclin, ine, adj., *qui a un penchant pour*, ἐπιῤῥεπ-ής, ής, ές; εὐεπίφορ-ος, ος, ον, avec πρός ou εἰς ou ἐπί et l'acc.

Enclitique, n. f., *mot qui se lie au mot précédent*, ἐγκλιτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. λέξις.

Enclore, v. tr., *clore de murs*, περιφράττ-ειν, περιφράττ-ω, fut. περιφράξ-ω, acc. — **Enclos, ose**, part. passé et adj., περίφρακτ-ος, ος, ον.

Enclos, n. m., *espace enfermé*, σηκ-ός, οῦ (ὁ); ἕρκ-ος, εος, ους (τό).

Enclouer, v. tr., *fixer avec un clou*, καθηλ-οῦν, καθηλ-όω, ῶ, fut. καθηλώσ-ω, acc.

Enclume, n. f., ἄκμ-ων, ονος (ὁ). Petite enclume, ἀκμόνι-ον, ου (τό).

Encoffrer, v. tr., *enfermer dans un coffre*, εἰς κιβωτὸν κατακρύπτ-ειν, κατακρύπτ-ω, fut. κατακρύψ-ω, acc.

Encoignure, n. f., *angle formé par deux murailles*, ἀγκ-ών, ῶνος (ὁ); γωνί-α, ας (ἡ).

Encolure, n. f., *partie antérieure du corps du cheval*, αὐχ-ήν, ένος (ὁ); τράχηλ-ος, ου (ὁ).

Encombre, n. m., *accident fâcheux*, δυσχέρει-α, ας (ἡ); ἐμπόδι-ον, ου (τό).

Encombrement, n. m. 1 *Action d'encombrer*, ἔμφραξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Grande foule*, ὄχλ-ος, ου (ὁ).

Encombrer, v. tr., *obstruer le passage*, ἐμφράττ-ειν, ἐμφράττ-ω, fut. ἐμφράξ-ω, acc. — **Encombré, ée**, part. passé et adj., *chemin obstrué par la foule, par les voitures*, ὀχλουμέν-η ὁδ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Encontre (à l'), adv., *à l'opposé*, ἐναντίον, gén.

Encore, adv. 1 *Jusqu'à présent*, μέχρι τούτου, μέχρι τοῦδε, μέχρι τοῦ νῦν. || 2 *Outre cela*, ἔτι, προσέτι, πρὸς τούτοις. || 3 *De nouveau*, αὖθις, πάλιν. Pas encore, οὔπω, μήπω. Non-seulement..., mais encore, οὐ μόνον..., ἀλλὰ καί.

Encorné, ée, adj., *qui a des cornes*, κεροῦχ-ος, ος, ον. Haut encorné, ὑψίκερ-ως, ως, ων.

Encourageant, ante, adj., *propre à encourager*, παρορμητικ-ός, ή, όν.

Encouragement, n. m., *parole qui encourage*, παρακέλευσ-ις, εως (ἡ); παρακέλευσμα, παρακελεύσματ-ος (τό).

Encourager, v. tr., *exciter, stimuler*, παρορμ-ᾶν, παρορμ-άω, ῶ, fut. παρορμήσ-ω, acc.; παρακελεύ-εσθαι, παρακελεύ-ομαι, fut. παρακελεύσ-ομαι, acc.

Encourir, v. tr., *s'exposer à, mériter*, περιπίπτ-ειν, περιπίπτ-ω, fut. περιπεσ-οῦμαι, dat., *ou* εἰς, acc.

Encrasser, v. tr., πιν-οῦν, πιν-όω, ῶ, fut. πινώσ-ω, acc. — **Encrassé, ée**, part. passé

et adj., πεπινωμέν-ος, η, ον; ῥυπαρ-ός, ά, όν; αὐχμηρ-ός, ά, όν.
Encre, n. f., μέλ-αν, ανος (τό).
Encrier, n. m., μελανοδοχεῖ-ον, ου (τό).
Encroûter, v. tr., *enduire de mortier*, πλακ-οῦν, πλακ-όω, ῶ, fut. πλακώσ-ω, acc. — ***Encroûté, ée***, part. passé et adj. 1 *Couvert d'une croûte*, πλακώδ-ης, ης, ες. || 2 *Rempli de préjugés*, κενόδοξ-ος, ος, ον.
s'Encuirasser, v. pr., *se couvrir d'une couche de crasse*, αὐχμ-οῦσθαι, αὐχμ-όομαι, οῦμαι, fut. αὐχμωθήσ-ομαι.
Encuver, v. tr., *mettre en cuve*, πίθῳ ἐντιθέναι, ἐντίθημι, ἐνθήσ-ω, acc.
Encyclique, adj., *circulaire*, ἐγκύκλι-ος, ος, ον.
Encyclopédie, n. f., *ensemble des connaissances*, ἐγκυκλοπαιδεί-α, ας (ἡ).
Encyclopédique, adj., *universel*, ἐγκύκλι-ος, ος, ον.
Endémique, adj., *particulier à certains peuples*, ἔνδημ-ος, ος, ον.
Endetter, v. tr., *charger de dettes*, ὑπέρχρεων ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***s'Endetter***, v. pr., δανείζ-εσθαι, δανείζ-ομαι, fut. δανείσ-ομαι; κατάχρεως γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Endetté, ée***, part. passé et adj., κατάχρεως, ως, ων.
Endêver, v. intr., *avoir grand dépit*, δυσαρεστ-εῖσθαι, δυσαρεστ-έομαι, οῦμαι, fut. δυσαρεστήσ-ομαι, dat.
Endiabler, v. intr., *être furieux*, ὑπεραγανακτ-εῖν, ὑπεραγανακτ-έω, ῶ, fut. ὑπεραγανακτήσ-ω. Faire endiabler, ἐκμαίν-ειν, ἐκμαίν-ω, fut. ἐκμαν-ῶ, acc.; βασανίζειν, βασανίζ-ω, fut. βασανίσ-ω, acc. — ***Endiablé, ée***, part. passé et adj., *méchant, furieux*, ἐκμαν-ής, ής, ές.
s'Endimancher, v. pr., καλλωπίζ-εσθαι, καλλωπίζ-ομαι, fut. καλλωπίσ-ομαι.
Endive, n. f., *chicorée*, κιχώρ-η, ης (ἡ); κιχώρι-ον, ου (τό).
Endoctriner, v. tr. 1 *Donner de l'instruction*, παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc. || 2 *Faire la leçon*, παιδαγωγ-εῖν, παιδαγωγ-έω, ῶ, fut. παιδαγωγήσ-ω, acc.
Endolori, ie, adj., *douloureux*, ἀλγειν-ός, ή, όν (comp. ἀλγειν-ότερος, sup. ἀλγειν-ότατος).
Endommager, v. tr., βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω, acc.
Endormeur, n. m., *enjôleur*, θωπευτ-ής, οῦ (ὁ).
Endormir, v. tr. 1 *Faire dormir*, κατακοιμ-ᾶν, κατακοιμ-άω, ῶ, fut. κατακοιμήσ-ω, acc. || 2 *Calmer*, κατακοιμ-ᾶν, κατακοιμ-άω, fut. κατακοιμήσ-ω, acc. || 3 *Amuser de vaines espérances*, θέλγ-ειν, θέλγ-ω, fut. θέλξ-ω, acc. — ***s'Endormir***, v. pr. 1 *Commencer à dormir*, κατακοιμ-ᾶσθαι, κατακοιμ-άομαι, ῶμαι, fut. κατακοιμηθήσ-ομαι. || 2 *S'apaiser*, καταπαύεσθαι, καταπαύ-ομαι, fut. καταπαύσ-ομαι. || 3 *Négliger une affaire*, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, gén.; ῥᾳθυμ-εῖν, ῥᾳθυμ-έω, ῶ, fut. ῥᾳθυμήσ-ω. — ***Endormi, ie***, part. passé pris adj., *somnolent, paresseux*, ὑπνώδ-ης, ης, ες; ῥᾴθυμ-ος, ος, ον.
Endos ou **Endossement**, n. m., *signature au dos d'un billet*, ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ).
Endosser, v. tr. 1 *Mettre sur son dos*, περιβάλλ-εσθαι, περιβάλλ-ομαι, fut. περιβαλοῦμαι, acc. || 2 *Signer un billet*, ὑπογράφειν, ὑπογράφ-ω, fut. ὑπογράψ-ω, acc.
Endosseur, n. m., ὑπογραφ-εύς, έως (ὁ).
Endroit, n. m. 1 *Lieu, place*, τόπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Passage d'un auteur*, χωρί-ον, ου (τό). || 3 *Le beau côté d'une étoffe*, ἔξωθεν μέρ-ος, εος, ους (τό).
Enduire, v. tr., *couvrir d'un enduit*, ἀλείφ-ειν, ἀλείφ-ω, fut. ἀλείψ-ω, acc.
Enduit, n. m., *couche de chaux, de plâtre, etc.*, ἄλειμμα, ἀλείμματ-ος (τό).
Endurant, ante, adj., *patient*, καρτερικ-ός, ή, όν.
Endurcir, v. tr. 1 *Rendre dur, robuste*, σκληρύν-ειν, σκληρύν-ω, fut. σκληρυν-ῶ, acc. || 2 *Rendre insensible*, στερε-οῦν, στερε-όω, ῶ, fut. στερεώσ-ω, acc. — ***Endurci, ie***, part. passé et adj., *insensible*, ἀναίσθητ-ος, ος, ον.
Endurcissement, n. m., *insensibilité*, σκληροκαρδί-α, ας (ἡ).
Endurer, v. tr., *supporter patiemment*, ὑπομέν-ειν, ὑπομέν-ω, fut. ὑπομεν-ῶ, acc.; καρτερ-εῖν, καρτερ-έω, ῶ, fut. καρτερήσ-ω πρός, acc.
Énergie, n. m. 1 *Vertu naturelle*, ἐνέργει-α, ας (ἡ); δύναμ-ις, εως (ἡ). || 2 *Force de l'âme*, ἀνδρεί-α, ας (ἡ).
Énergique, adj. 1 *Efficace*, ἐνεργ-ός, ός, όν (comp. ἐνεργ-έστερος, sup. ἐνεργ-έστατος). || 2 *Viril*, ἀνδρεῖ-ος, α, ον (comp. ἀνδρει-ότερος, sup. ἀνδρει-ότατος).
Énergiquement, adv., ἐνεργῶς, ἀνδρείως.
Énergumène, n. m. 1 *Possédé*, ἐνεργούμεν-ος, ου (ὁ). || 2 *Enthousiaste*, ἐνθουσιαστ-ής, οῦ (ὁ).
Énerver, v. tr., *affaiblir*, ἐκθηλύν-ειν, ἐκθηλύν-ω, fut. ἐκθηλυν-ῶ, acc. — ***Énervé, ée***, part. passé et adj., ἀνειμέν-ος, η, ον; μαλακ-ός, ή, όν.
Enfaîter, v. tr., *couvrir le faîte d'un toit*, στεγάζ-ειν, στεγάζ-ω, fut. στεγάσ-ω, acc.
Enfance, n. f. 1 *Période de la vie, depuis la naissance jusqu'à l'âge de puberté*. Première enfance, νηπιότης, νηπιότητ-ος (ἡ). Postérieurement à la première enfance, παιδί-α, ας (ἡ); παιδικὴ ἡλικί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. Dès l'enfance, ἀπὸ παιδός ou παίδων; ἐκ παιδός ou παίδων. || 2 *Les enfants*, παῖδ-ες, ων (οἱ). || 3 *Puérilité*, παιδικ-όν, οῦ (τό). || 4 *Commencement*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).
Enfant, n. m. 1 *L'enfant qui vient de naître*, νήπι-ος, ου (ὁ); βρέφ-ος, εος, ους (τό). Jusqu'à douze ans, παῖς, παιδ-ός (ὁ, ἡ).

|| 2 Au plur. : *Descendants*, ἀπόγον-οι, ων (οἱ).

Enfantement, n. m., *action d'enfanter*, τόκ-ος, ου (ὁ); λοχεί-α, ας (ἡ). Les douleurs de l'enfantement, ὠδῖν-ες, ων (αἱ).

Enfanter, v. tr. 1 *Donner le jour à un enfant*, τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι, acc. || 2 *Produire*, γενν-ᾶν, γενν-άω, ῶ, fut. γεννήσ-ω, acc.

Enfantillage, n. m., *trait d'enfant*, παιδικόν ou παιδιῶδες ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Enfantin, ine, adj., παιδικ-ός, ή, όν.

Enfariner, v. tr., *poudrer de farine*, ἐπαλφιτ-οῦν, ἐπαλφιτ-όω, ῶ, fut. ἐπαλφιτώσ-ω, acc.

Enfer, n. m., Ἅδ-ης, ου (ὁ); ἔρεβ-ος, εος, ους (τό); τάρταρ-α, ων (τά). L'enfer des chrétiens, γέενν-α, ης (ἡ).

Enfermer, v. tr. 1 *Mettre sous clef*, κατακλεί-ειν, κατακλεί-ω, fut. κατακλείσ-ω, acc. || 2 *Serrer*, περιείργ-ειν, περιείργ-ω, fut. περιείρξ-ω, acc. || 3 *Contenir*, περιέχ-ειν, περιέχ-ω, fut. περιέξ-ω, acc.

Enferrer, v. tr., διαπείρ-ειν, διαπείρ-ω, fut. διαπερ-ῶ, acc.

Enfilade, n. f., *longue rangée*, ὁρμαθ-ός, οῦ (ὁ).

Enfiler, v. tr. 1 *Enchaîner à la file*, ὁρμαθίζ-ειν, ὁρμαθίζ-ω, fut. ὁρμαθίσ-ω, acc. || 2 *Passer un fil dans le trou d'une aiguille*, διείρ-ειν, διείρ-ω, fut. διερ-ῶ, acc.

Enfin, adv., τέλος, τὸ τελευταῖον.

Enflammer, v. tr. 1 *Mettre en feu*, ἐκκαί-ειν, ἐκκαί-ω, fut. ἐκκαύσ-ω, acc.; φλέγ-ειν, φλέγ-ω, fut. φλέξ-ω, acc. || 2 *Exciter*, παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ, acc.

Enfler, v. tr. 1 *Gonfler d'air*, φυσ-ᾶν, φυσ-άω, ῶ, fut. φυσήσ-ω, acc. || 2 *Grossir, augmenter*, ὀγκ-οῦν, ὀγκ-όω, ῶ, fut. ὀγκώσ-ω, acc.; αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc. || 3 *Tuméfier*, οἰδαίν-ειν, οἰδαίν-ω, fut. οἰδαν-ῶ, acc. || 4 *Exalter*, ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc. — ***s'Enfler***, v. pr. 1 En parlant de la mer, οἰδαίν-ειν, οἰδαίν-ω, fut. οἰδαν-ῶ; κυμαίν-ειν, κυμαίν-ω, fut. κυμαν-ῶ. || 2 S'enfler d'orgueil, ὀγκ-οῦσθαι, ὀγκ-όομαι, οῦμαι, fut ὀγκώσ-ομαι. — ***Enflé, ée***, part. passé et adj. 1 *Gonflé d'air*, πεφυσημέν-ος, η, ον; φυσητ-ός, ή, όν. || 2 *Boursouflé*, ὀγκώμεν-ος, η, ον; ὀγκώδ-ης, ης, ες. || 3 *Tuméfié*, ᾠδηκ-ώς, υῖα, ός. || 4 *Orgueilleux*, ἐπαιρόμεν-ος, η, ον. || 5 *Emphatique*, ὀγκώδ-ης, ης, ες.

Enflure, n. f. 1 *Gonflement*, φύσημα, φυσήματ-ος (τό). || 2 *Tuméfaction*, οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό). || 3 *Orgueil*, ὑπερηφανί-α, ας (ἡ); κενοδοξί-α, ας (ἡ). || 4 *Emphase*, ὄγκ-ος, ου (ὁ).

Enfoncement, n. m. 1 *Action d'enfoncer*, ἔμπηξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Fond*, μυχ-ός, οῦ (ὁ).

Enfoncer, v. tr. 1 *Pousser vers le fond*, καταδύ-ειν, καταδύ-ω, fut. καταδύσ-ω, acc. || 2 *Ficher*, ἐμπηγνύναι, ἐμπήγνυμι, fut. ἐμπήξ-ω, acc. || 3 *Forcer, briser*, διαρρηγνύναι, διαρρήγνυμι, fut. διαρρήξ-ω, acc; θραύ-ειν, θραύ-ω, fut. θραύσ-ω, acc. — ***s'Enfoncer*** ou ***Enfoncer***, v. intr., *aller au fond*, καταδύ-εσθαι, καταδύ-ομαι, fut. καταδύσ-ομαι. — ***Enfoncé, ée***, part. passé et adj. 1 *Profond*, βαθ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαθ-ύτερος, sup. βαθ-ύτατος). || 2 *Creux*, κοῖλ-ος, η, ον (comp. κοιλ-ότερος, sup. κοιλ-ότατος).

Enforcir, v. tr., *rendre plus fort*, ἀναρρωννύναι, ἀναρρώννυμι, fut. ἀναρρώσ-ω, acc. — ***s'Enforcir*** ou ***Enforcir***, v. intr., ἐνισχύ-ειν, ἐνισχύ-ω, fut. ἐνισχύσ-ω.

Enfouir, v. tr., *cacher en terre*, κατορύττ-ειν, κατορύττ-ω, fut. κατορύξ-ω, acc.

Enfouissement, n. m., κατόρυξ-ις, εως (ἡ).

Enfourcher, v. tr., *monter un cheval*, ἵππον περιβαίν-ειν, περιβαίν-ω, fut. περιβήσ-ομαι.

Enfourner, v. tr., ἰπνεύ-ειν, ἰπνεύ-ω, fut. ἰπνεύσ-ω, acc.

Enfreindre, v. tr., *transgresser*, παραβαίν-ειν, παραβαίν-ω, fut. παραβήσ-ομαι, acc.; παραλύ-ειν, παραλύ-ω, fut. παραλύσ-ω, acc.

s'Enfuir, v. pr., ἀποφεύγ-ειν, ἀποφεύγ-ω, fut. ἀποφεύξ-ομαι.

Enfumer, v. tr. 1 *Noircir par la fumée*, καπνίζ-ειν, καπνίζ-ω, fut. καπνίσ-ω. || 2 *Incommoder par la fumée*, διὰ τοῦ καπνοῦ ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, dat. — ***Enfumé, ée***, part. passé et adj., καπνιστ-ός, ή, όν; καπνώδ-ης, ης, ες.

Engageant, ante, adj., *qui attire*, ἐπαγωγ-ός, ός, όν.

Engagement, n. m. 1 *Mise en gage*, ἐνεχυρασί-α, ας (ἡ); ὑποθήκ-η, ης (ἡ). || 2 *Contrat qui engage*, συνάλλαγμα, συναλλάγματ-ος (τό); συνθήκ-η, ης (ἡ). || 3 *Promesse*, ὑπόσχεσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Enrôlement*, καταγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Escarmouche*, ἀψιμαχί-α, ας (ἡ).

Engager, v. tr. 1 *Mettre en gage*, ἐνέχυρον τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de τιθέναι. || 2 *Consigner*, ἐγγυ-ᾶν, ἐγγυ-άω, ῶ, fut. ἐγγυήσ-ω, acc. || 3 *Exhorter*, προτρέπ-ειν, προτρέπ-ω, fut. προτρέψ-ω, acc.; παρακαλ-εῖν, παρακαλ-έω, ῶ, fut. παρακαλέσ-ω, acc. || 4 *Enrôler*, καταγράφ-ειν, καταγράφ-ω, fut. καταγράψ-ω, acc. || 5 *Entraîner dans*, ὑπάγ-ειν, ὑπάγ-ω, fut. ὑπάξ-ω, avec εἰς ou ἐπί et l'acc. — ***s'Engager***, v. pr. 1 *S'obliger*, ὑπισχν-εῖσθαι, ὑπισχν-έομαι, οῦμαι, fut. ὑποσχήσ-ομαι. || 2 *Donner caution pour quelqu'un*, διεγγυ-ᾶσθαι, διεγγυ-άομαι, ῶμαι, fut. διεγγυήσ-ομαι, acc. || 3 *Pénétrer*, ἑαυτὸν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ εἰς, acc. || 4 *S'enrôler*, ἀπογράφ-εσθαι, ἀπογράφ-ομαι, fut. ἀπογράψ-ομαι. || 5 *Commencer*, ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι. — ***Engagé***, n. m., *soldat qui s'est engagé*, καταγραφ-είς, έντος (ὁ).

Engaîner, v. tr., *mettre en gaîne*, τὸ ξίφος εἰς τὸν κολεὸν κατατιθέναι, κατατίθημι, fut. καταθήσ-ω.
Engeance, n. f., *race*, γέννημα, γεννήματ-ος (τό).
Engelure, n. f., χείμετλ-ον, ου (τό). Avoir des engelures, χειμετλι-ᾶν, χειμετλι-άω, ῶ, fut. χειμετλιάσ-ω.
Engendrer, v. tr., voy. Enfanter.
Engerber, v. tr., *mettre en gerbe*, ἀμαλλεύ-ειν, ἀμαλλεύ-ω, fut. ἀμαλλεύσ-ω, acc.
Engin, n. m. 1 *Adresse*, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ); δεξιότης, δεξιότητ-ος (ἡ). || 2 *Instrument*, μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό). || 3 *Piége*, δίκτυ-α, ων (τά).
Englober, v. tr., *réunir dans un seul tout*, περιλαμβάν-ειν, περιλαμβάν-ω, fut. περιλήψ-ομαι, acc.
Engloutir, v. tr. 1 *Avaler gloutonnement*, καταπίν-ειν, καταπίν-ω, fut. καταπί-ομαι. || 2 *Submerger*, καταδύ-ειν, καταδύ-ω, fut. καταδύσ-ω, acc. || 3 *Anéantir*, ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω, acc. || 4 *Dissiper*, λαφύσσ-ειν, λαφύσσ-ω, fut. λαφύξ-ω, acc.; κατεσθί-ειν, κατεσθί-ω, fut. κατέδ-ομαι, acc.
Engluer, v. tr., *enduire de glu*, ἰξῷ περιχρί-ειν, περιχρί-ω, fut. περιχρίσ-ω, acc.
Engorgement, n. m., *obstruction*, ἔμφραξις, εως (ἡ).
Engorger, v. tr., *obstruer*, ἐμφράττ-ειν, ἐμφράττ-ω, fut. ἐμφράξ-ω, acc.
Engouement, n. m., *admiration exagérée*, θάμβ-ος, εος, ους (τό).
s'Engouer, v. pr., *se passionner*, ὑπερθαυμάζ-ειν, ὑπερθαυμάζ-ω, fut. ὑπερθαυμάσ-ω, acc.
s'Engouffrer, v. pr., καταδύ-εσθαι, καταδύ-ομαι, fut. καταδύσ-ομαι.
Engourdir, v. tr., ναρκ-οῦν, ναρκ-όω, ῶ, fut. ναρκώσ-ω, acc. — ***s'Engourdir***, v. pr., ναρκ-ᾶν, ναρκ-άω, ῶ, fut. ναρκήσ-ω. — ***Engourdi, ie***, part. passé et adj., *lourd, pesant*, ἀμβλ-ύς, εῖα, ύ; νωθρ-ός, ά, όν.
Engourdissement, n. m., νάρκωσ-ις, εως (ἡ); νάρκ-η, ης (ἡ).
Engrais, n. m. 1 *Herbage*, νομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Pâture*, σιτισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Fumier*, κόπρ-ος, ου (ὁ).
Engraissement, n. m., σίτευσ-ις, εως (ἡ).
Engraisser, v. tr. 1 En parlant d'un champ, κοπρίζ-ειν, κοπρίζ-ω, fut. κοπρίσ-ω, acc. || 2 En parlant d'un animal, πιαίν-ειν, πιαίν-ω, fut. πιαν-ῶ, acc.; σιτίζ-ειν, σιτίζ-ω, fut. σιτίσ-ω, acc. — ***s'Engraisser*** ou ***Engraisser***, v. intr., πιαίν-εσθαι, πιαίν-ομαι, fut. πιανθήσ-ομαι.
Engravement, n. m., *état d'un vaisseau engagé dans le sable*, ἀμμοχωσί-α, ας (ἡ).
Engraver, v. tr., ψάμμῳ προσκρού-ειν, προσκρού-ω, fut. προσκρούσ-ω, acc. — ***s'Engraver***, v. pr., ψάμμῳ προσοκέλλ-ειν, προσοκέλλ-ω, fut. προσοκελ-ῶ.
Engrenage, n. m., *disposition de roues qui s'engrènent*, τρόχων συνάρθρωσ-ις, εως (ἡ).
Engrener, v. tr. 1 *Mettre du grain dans la trémie*, σῖτον τῇ μύλῃ ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ. || 2 *Nourrir de grains*, σιτίζ-ειν, σιτίζ-ω, fut. σιτίσ-ω, acc. — ***s'Engrener***, v. pr., *se dit d'une roue qui s'emboîte dans une autre*, συμπεριστρέφ-εσθαι, συμπεριστρέφ-ομαι, fut. συμπεριστραφήσ-ομαι.
s'Engrumeler, v. pr., *se mettre en grumeaux*, θρομβοῦσθαι, θρομβ-όομαι, οῦμαι, fut. θρομβωθήσ-ομαι.
Enhardir, v. tr., θαρσύν-ειν, θαρσύν-ω, fut. θαρσυν-ῶ, acc. — ***s'Enhardir***, v. pr., θαῤῥ-εῖν, θαῤῥ-έω, ῶ, fut. θαῤῥήσ-ω.
Enharnacher, v. tr., ἐπισάττ-ειν, ἐπισάττ-ω, fut. ἐπισάξ-ω, acc.
Énigmatique, adj., αἰνιγματώδ-ης, ης, ες.
Énigmatiquement, adv., αἰνιγματωδῶς.
Énigme, n. f., αἴνιγμα, αἰνίγματ-ος (τό).
Enivrant, ante, adj., μεθυστικ-ός, ή, όν. Boisson enivrante, μέθυσμα, μεθύσματ-ος (τό).
Enivrement, n. m., μέθ-η, ης (ἡ).
Enivrer, v. tr. 1 *Causer l'ivresse*, μεθύσκ-ειν, μεθύσκ-ω, fut. μεθύσ-ω, acc. || 2 *Transporter de joie*, ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc. — ***s'Enivrer***, v. pr. 1 *Être ivre*, μεθύσκ-εσθαι, μεθύσκ-ομαι, fut. μεθύσ-ομαι. || 2 *Être transporté de joie*, ἐπαίρ-εσθαι, ἐπαίρ-ομαι, fut. ἐπαρθήσ-ομαι. — ***Enivré, ée***, part. passé et adj. 1 *Ivre*, μέθυσ-ος, ος, ον; μεθύ-ων, ουσα, ον. || 2 *Fier*, ἐπηρμέν-ος, η, ον.
Enjambée, n. f., βῆμα, βήματ-ος (τό).
Enjambement, n. m., ὑπέρβασ-ις, εως (ἡ).
Enjamber, v. tr., ὑπερβαίν-ειν, ὑπερβαίν-ω, fut. ὑπερβήσ-ομαι, acc.
Enjaveler, v. tr., *mettre en javelle*, δραγματεύ-ειν, δραγματεύ-ω, fut. δραγματεύσ-ω, acc.
Enjeu, n. m., ἐνέχυρ-ον, ου (τό).
Enjoindre, v. tr., *prescrire*, προστάττ-ειν, προστάττ-ω, fut. προστάξ-ω, acc.
Enjôler, v. tr., *abuser par des paroles flatteuses*, θωπεύ-ειν, θωπεύ-ω, fut. θωπεύσ-ω, acc.
Enjolivement, n. m., *ce qui rend joli*, καλλώπισμα, καλλωπίσματ-ος (τό).
Enjoliver, v. tr., καλλωπίζ-ειν, καλλωπίζ-ω, fut. καλλωπίσ-ω, acc.
Enjolivure, n. f., ποίκιλμα, ποικίλματ-ος (τό).
Enjoué, ée, adj. 1 *D'humeur gaie*, ἱλαρ-ός, ά, όν (comp. ἱλαρ-ώτερος, sup. ἱλαρ-ώτατος); φαιδρ-ός, ά, όν (comp. φαιδρ-ότερος, sup. φαιδρ-ότατος). || 2 *Facétieux*, ἀστεῖ-ος, α, ον (comp. ἀστει-ότερος, sup. ἀστει-ότατος); εὐτράπελ-ος, ος, ον.
Enjouement, n. m., *gaieté douce*, εὐτραπελί-α, ας (ἡ); ἀστειότ-ης, ἀστειότ-ητος (ἡ).
Enlacement, n. m., περιπλοκ-ή, ῆς (ἡ).
Enlacer, v. tr., περιπλέκ-ειν, περιπλέκ-ω, fut. περιπλέξ-ω, acc.
Enlaidir, v. tr., αἰσχύν-ειν, αἰσχύν-ω, fut. αἰσχυν-ῶ, acc. || Verbe intr., αἰσχίων γίγνεσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.

Enlèvement, n. m. 1 *Action d'emporter*, ἀφαίρεσ-ις, εως (ἡ); ἀποκομιδ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Rapt*, ἁρπαγ-ή, ῆς (ἡ).

Enlever, v. tr. 1 *Lever en haut*, ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc. || 2 *Emporter*, ἀποφέρ-ειν, ἀποφέρ-ω, fut. ἀποίσ-ω, acc. || 3 *Ravir*, ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω ou ἁρπάξ-ω, acc. || 4 *Faire disparaître*, ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc. || 5 *Conquérir*, κατὰ κράτος αἱρ-εῖν, αἱρ-έω, ῶ, fut. αἱρήσ-ω, acc. || 6 *Transporter d'admiration*, ἐξιστάναι, ἐξίστημι, fut. ἐκστήσ-ω, acc.

Enluminer, v. tr. 1 *Colorier*, χρωματίζ-ειν, χρωματίζ-ω, fut. χρωματίσ-ω, acc. || 2 *Rendre rouge*, ἐρυθραίν-ειν, ἐρυθραίν-ω, fut. ἐρυθραν-ῶ, acc. — ***Enluminé, ée***, part. passé et adj., *rubicond*, ἐρυθροειδ-ής, ής, ές.

Enluminure, n. f., χρωματισμ-ός, οῦ (ὁ).

Ennemi, ie, adj. 1 *Qui hait*, ἐχθρ-ός, ά, όν (comp. ἐχθίων, sup. ἔχθιστος). Être ennemi de, ἐχθραίν-ειν, ἐχθραίν-ω, fut. ἐχθραν-ῶ, acc. || 2 *En état de guerre*, πολέμι-ος, ος, ον.

Ennoblir, v. tr., ἐξευγενίζ-ειν, ἐξευγενίζ-ω, fut. ἐξευγενίσ-ω, acc.; εὐγενῆ ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Ennui, n. m. 1 *Dégoût, tristesse*, ἀνί-α, ας (ἡ). || 2 *Souci*, μέριμν-α, ης (ἡ); φροντ-ίς, ίδος (ἡ).

Ennuyant, ante, adj., ἀηδ-ής, ής, ές; ἐπαχθ-ής, ής, ές.

Ennuyer, v. tr., ἀνι-ᾶν, ἀνι-άω, ῶ, fut. ἀνιάσ-ω, acc.; βαρύν-ειν, βαρύν-ω, fut. βαρυν-ῶ, acc. — ***s'Ennuyer***, v. pr., ἀνι-ᾶσθαι, ἀνιάομαι, ῶμαι, fut. ἀνιαθήσ-ομαι, avec ἐπί et le dat.; βαρύν-εσθαι, βαρύν-ομαι, fut. βαρυνθήσ-ομαι, acc.; ἄχθ-εσθαι, ἄχθ-ομαι, fut. ἀχθέσ-ομαι, acc. ou dat.

Ennuyeusement, adv., ἀνιαρῶς, λυπηρῶς.

Ennuyeux, euse, adj., ἐπαχθ-ής, ής, ές; βαρ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαρ-ύτερος, sup. βαρύτατος).

Énoncé, n. m., *ce qu'on avance*, ἀπόφασ-ις, εως (ἡ).

Énoncer, v. tr., ἐκφράζ-ειν, ἐκφράζ-ω, fut. ἐκφράσ-ω, acc.; ἀποφαίν-εσθαι, ἀποφαίν-ομαι, fut. ἀποφαν-οῦμαι, acc.

Énonciatif, ive, adj., ἀποφαντικ-ός, ή, όν.

Énonciation, n. f., voy. Énoncé.

Enorgueillir, v. tr., ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc. — ***s'Enorgueillir***, v. pr., σεμνύν-εσθαι, σεμνύν-ομαι, fut. σεμνυν-οῦμαι; μεγαλοφρον-εῖν, μεγαλοφρον-έω, ῶ, fut. μεγαλοφρονήσ-ω; ou μέγα (indécl.) φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω, avec ἐπί et le dat., ou le dat. seul.

Énorme, adj., ὑπερμεγέθ-ης, ης, ες.

Énormément, adv., ἀμέτρως, δεινῶς.

Énormité, n. f. 1 *Excès de grandeur*, ὑπερβολ-ή, ῆς (ἡ); ἀμετρί-α, ας (ἡ). || 2 *Gravité*, δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ).

s'Enquérir, v. pr., *s'informer*, πυνθάν-εσθαι, πυνθάν-ομαι, fut. πεύσ-ομαι, acc.

Enquête, n. f., *recherche*, ἐξέτασ-ις, εως (ἡ).

s'Enraciner, v. pr. 1 *Prendre racine*, ῥιζ-οῦσθαι, ῥιζ-όομαι, οῦμαι, fut. ῥιζωθήσ-ομαι. || 2 *S'invétérer*, ἐπιχρονίζ-ειν, ἐπιχρονίζ-ω, fut. ἐπιχρονίσ-ω.

Enrager, v. intr. 1 *Être pris de la rage*, λυσσ-ᾶν, λυσσ-άω, ῶ, fut. λυσσήσ-ω. || 2 *Être furieux*, μαίν-εσθαι, μαίν-ομαι, fut. μανήσ-ομαι. — ***Enragé, ée***, part. passé et adj. 1 Au propre, λυσσώδ-ης, ης, ες. || 2 Au figuré, ἐμμαν-ής, ής, ές.

Enrayer, v. tr., *arrêter les roues*, τοὺς τροχοὺς ἐπέχ-ειν, ἐπέχ-ω, fut. ἐφέξ-ω.

Enrayure, n. f., *ce qui sert à enrayer*, τροχοπέδ-η, ης (ἡ).

Enrégimenter, v. tr., *former en régiment*, τάγματι ἐγκρίν-ειν, ἐγκρίν-ω, fut. ἐγκριν-ῶ, acc.

Enregistrement, n. m., ἀναγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Enregistrer, v. tr., *mentionner sur un registre*, ἀναγράφ-ειν, ἀναγράφ-ω, fut. ἀναγράψ-ω, acc.

Enrhumer, v. tr., κόρυζαν (rhume de cerveau) παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.; ou καταῤῥοίζ-εσθαι (catarrhe) ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. — ***s'Enrhumer***, v. pr., κορυζ-ᾶν, κορυζ-άω, ῶ, fut. κορυζήσ-ω; καταῤῥοίζ-εσθαι, καταῤῥοίζ-ομαι, fut. καταῤῥοισθήσ-ομαι.

Enrichir, v. tr. 1 *Rendre riche*, πλουτίζ-ειν, πλουτίζ-ω, fut. πλουτίσ-ω, acc. || 2 *Embellir, orner*, κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω, acc.; καλλωπίζ-ειν, καλλωπίζ-ω, fut. καλλωπίσ-ω, acc. — ***s'Enrichir***, v. pr., πλουτίζ-εσθαι, πλουτίζ-ομαι, fut. πλουτισθήσ-ομαι; χρηματίζ-εσθαι, χρηματίζ-ομαι, fut. χρηματίσ-ομαι. — ***Enrichi, ie***, part. passé et adj., *orné*, κεκοσμημέν-ος, η, ον. Enrichi de pierreries, λιθοκόλλητ-ος, ος, ον.

Enrichissement, n. m. 1 *Action de devenir riche*, πλουτισμ-ός, οῦ (ὁ); χρηματισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Ornement*, κόσμ-ος, ου (ὁ); καλλώπισμα, καλλωπίσματ-ος (τό).

Enrôlement, n. m., καταγραφ-ή, ῆς (ἡ); καταλογ-ή, ῆς (ἡ).

Enrôler, v. tr., καταγράφ-ειν, καταγράφ-ω, fut. καταγράψ-ω, acc.; καταλέγ-ειν, καταλέγ-ω, καταλέξ-ω, acc.

Enrôleur, n. m., στρατολόγ-ος, ου (ὁ).

Enrouement, n. m., βράγχ-ος, ου (ὁ); βραγχίασ-ις, εως (ἡ).

Enrouer, v. tr., βραγχὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***s'Enrouer***, v. pr., βραγχι-ᾶν, βραγχι-άω, ῶ, fut. βραγχιάσ-ω. — ***Enroué, ée***, part. passé et adj., βραγχ-ός, ή, όν; βραγχώδ-ης, ης, ες.

Enrouiller, v. tr., *rendre rouillé*, κατι-οῦν, κατι-όω, ῶ, fut. κατιώσ-ω, acc. — ***s'Enrouiller***, v. pr., κατι-οῦσθαι, κατιόομαι, οῦμαι, fut. κατιωθήσ-ομαι.

Enroulement, n. m. 1 *Action d'enrouler*, ἕλιξ-ις, εως (ἡ). || 2 *État de ce qui est enroulé*, ἕλιγμα, ἑλίγματ-ος (τό).

Enrouler, v. tr., *rouler autour*, περιελίσσ-ειν, περιελίσσ-ω, fut. περιελίξ-ω, acc.
Ensablement, n. m., voy. Engravement.
Ensabler, v. tr., voy. Engraver.
Ensanglanter, v. tr., αἱματ-οῦν, αἱματ-όω, ῶ, fut. αἱματώσ-ω, acc.; αἱμάσσ-ειν, αἱμάσσ-ω, fut. αἱμάξ-ω, acc. — ***Ensanglanté, ée***, part. passé et adj., αἱμακτ-ός, ή, όν; ᾑμαγμέν-ος, η, ον.
Enseigne, n. f. 1 *Marque*, σῆμα, σήματ-ος (τό); σημεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Écriteau*, παράσημ-ον, ου (τό). || 3 *Drapeau*, σημαί-α, ας (ἡ). || Nom m., *porte-drapeau*, σημαιοφόρ-ος, ου (ὁ).
Enseignement, n. m. 1 *Action*, *art d'enseigner*, διδασκαλί-α, ας (ἡ); διδαχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Précepte*, δίδαγμα, διδάγματ-ος (τό); παράγγελμα, παραγγέλματ-ος (τό).
Enseigner, v. tr. 1 *Instruire*, παιδαγωγ-εῖν, παιδαγωγ-έω, ῶ, fut. παιδαγωγήσ-ω, acc. || 2 *Donner des leçons*, διδάσκ-ειν, διδάσκ-ω, fut. διδάξ-ω, deux acc. || 3 *Indiquer*, δεικνύναι, δείκνυμι ou δεικνύ-ω, fut. δείξ-ω, acc.
Ensemble, adv., ἅμα, ὁμοῦ.
Ensemble, n. m., *tout*, ὅλ-ον, ου (τό); σύνολ-ον, ου (τό).
Ensemencement, n. m., σπορ-ά, ᾶς (ἡ).
Ensemencer, v. tr., σπείρ-ειν, σπείρ-ω, fut. σπερ-ῶ, acc.
Enserrer, v. tr., *contenir*, περιέχ-ειν, περιέχ-ω, fut. περιέξ-ω, acc.
Ensevelir, v. tr., θάπτ-ειν, θάπτ-ω, fut. θάψ-ω, acc.; κηδεύ-ειν, κηδεύ-ω, fut. κηδεύσ-ω, acc.
Ensevelissement, n. m., ταφ-ή, ῆς (ἡ).
Ensorceler, v. tr., *troubler par des sortilèges*, βασκαίν-ειν, βασκαίν-ω, fut. βασκαν-ῶ, acc.
Ensorcellement, n. m., βασκανί-α, ας (ἡ).
Ensoufrer, v. tr., *enduire de soufre*, θειοῦν, θει-όω, ῶ, fut. θειώσ-ω, acc.
Ensuite, adv., εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα.
s'Ensuivre, v. pr., *résulter de*, usité seulement à la troisième personne du sing. et du plur., ἕπ-εσθαι, ἕπ-εται, fut. ἕψ-εται.
Entablement, n. m., *couronnement de colonne*, θριγκ-ός, οῦ (ὁ).
Entacher, v. tr., *salir*, *souiller*, μιαίν-ειν, μιαίν-ω, fut. μιαν-ῶ, acc.; μολύν-ειν, μολύν-ω, fut. μολυν-ῶ, acc.
Entaille, n. f., *incision*, ἐγκοπ-ή, ῆς (ἡ); ἐντομ-ή, ῆς (ἡ).
Entailler, v. tr., ἐγκόπτ-ειν, ἐγκόπτ-ω, fut. ἐγκόψ-ω, acc.; ἐντέμν-ειν, ἐντέμν-ω, fut. ἐντεμ-ῶ, acc.
Entame, n. f., *premier morceau coupé*, πρῶτ-ον κόμμα, κόμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Entamer, v. tr. 1 *Couper le premier morceau*, πρωτοτομ-εῖν, πρωτοτομ-έω, ῶ, fut. πρωτοτομήσ-ω, acc. || 2 *Commencer*, ἄρχεσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι, gén.; ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, dat. || 3 *Porter atteinte*, λυμαίν-εσθαι, λυμαίν-ομαι, fut. λυμαν-οῦμαι, acc. ou dat.
Entassement, n. m., σώρευμα, σωρεύματ-ος (τό).
Entasser, v. tr., σωρεύ-ειν, σωρεύ-ω, fut. σωρεύσ-ω, acc.
Ente, n. f., *greffe*, ἔμβλημα, ἐμβλήματ-ος (τό).
Entendement, n. m., *intelligence*, νοῦς, νοῦ (ὁ); διάνοι-α, ας (ἡ).
Entendeur, n. m., *qui entend et comprend*, συλλαμβάν-ων, οντος (ὁ).
Entendre, v. *tr.* 1 *Percevoir les sons*, ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι, gén. || 2 *Écouter*, ἀκρο-ᾶσθαι, ἀκρο-άομαι, ῶμαι, fut. ἀκροάσ-ομαι, gén. || 3 *Comprendre*, συνιέναι, συνίημι, fut. συνήσ-ω, acc. || 4 *Vouloir*, κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω, acc. || Verbe intr., *consentir*, ὑπακού-ειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι πρός, acc. — ***s'Entendre***, v. pr. 1 *S'accorder*, συμφρον-εῖν, συμφρον-έω, ῶ, fut. συμφρονήσ-ω, dat. || 2 *Se concerter*, συντίθ-εσθαι, συντίθ-εμαι, fut. συνθήσ-ομαι, dat. ou πρός et l'acc. || 3 *Se connaître à*, ἔμπειρ-ος, ος, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. — ***Entendu, ue***, part. passé et adj. 1 *Arrêté*, τεταγμέν-ος, η, ον; δεδογμέν-ος, η, ον. || 2 *Intelligent*, συνετ-ός, ή, όν; ἐπιστήμ-ων, ων, ον, gén.; ἔμπειρ-ος, ος, ον, gén. Bien entendu, loc. adv., ἀμέλει, δῆτα.
Entente, n. f. 1 *Signification*, διάνοι-α, ας (ἡ). || 2 *Intelligence*, ἐπιστήμ-η, ης (ἡ); ἐμπειρί-α, ας (ἡ). || 3 *Disposition*, διάθεσ-ις, εως (ἡ).
Enter, v. tr., *greffer*, ἐγκεντρίζ-ειν, ἐγκεντρίζ-ω, fut. ἐγκεντρίσ-ω, acc.
Entérinement, n. m., *ratification*, κύρωσ-ις, εως (ἡ).
Entériner, v. tr., *ratifier*, κυρ-οῦν, κυρ-όω, ῶ, fut. κυρώσ-ω, acc.
Enterrement, n. m., ταφ-ή, ῆς (ἡ).
Enterrer, v. tr. 1 *Inhumer*, θάπτ-ειν, θάπτ-ω, fut. θάψ-ω, acc. || 2 *Cacher*, κατακρύπτ-ειν, κατακρύπτ-ω, fut. κατακρύψ-ω, acc.
Entêtement, n. m., αὐθάδει-α, ας (ἡ).
Entêter, v. tr. 1 *Alourdir la tête*, τὴν κεφαλὴν βαρύν-ειν, βαρύν-ω, fut. βαρυν-ῶ. || 2 *Enorgueillir*, ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc. — ***s'Entêter***, v. pr., *s'opiniâtrer*, αὐθαδίζ-εσθαι, αὐθαδίζ-ομαι, fut. αὐθαδίσ-ομαι. — ***Entêté, ée***, part. passé et adj., *opiniâtre*, αὐθάδ-ης, ης, ες (comp. αὐθαδ-έστερος, sup. αὐθαδ-έστατος).
Enthousiasme, n. m. 1 *Inspiration divine*, ἐνθουσιασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Joie excessive*, χαρ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Admiration*, θάμβος, εος, ους (τό).
Enthousiasmer, v. tr., *ravir d'admiration*, ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc.
Enthousiaste, n. m., *homme inspiré*, ἐνθουσιαστ-ής, οῦ (ὁ).
Enthymème, n. m., *forme de raisonnement*, ἐνθύμημα, ἐνθυμήματ-ος (τό).

Enticher, v. tr., *faire adopter une opinion*, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. — **s'Enticher**, v. pr., προλαμβάν-εσθαι, προλαμβάν-ομαι, fut. προληφθήσ-ομαι. — **Entiché, ée**, part. passé et adj. 1 *Gâté*, ὑπόσαπρ-ος, ος, ον. || 2 *Engoué*, προειλημμέν-ος, η, ον.

Entier, ière, adj. 1 *Intégral*, ὅλ-ος, η, ον. || 2 *Opiniâtre*, αὐθάδ-ης, ης, ες.

Entièrement, adv., ὅλως, πάντως, παντάπασι.

Entonner, v. tr. 1 *Mettre dans un tonneau*, πίθῳ ἐγχ-εῖν, ἐγχ-έω, fut. ἐγχεύσ-ω, acc. || 2 *Commencer un air*, ἐξάρχ-ειν, ἐξάρχ-ω, fut. ἐξάρξ-ω, gén.

Entonnoir, n. m., χών-η, ης (ἡ).

Entorse, n. f., παράστρεμμα, παραστρέμματ-ος (τό). Se donner une entorse, παραστρέφ-εσθαι, παραστρέφ-ομαι, fut. παραστραφήσ-ομαι.

Entortillement, n. m., περιπλοκ-ή, ῆς (ἡ).

Entortiller, v. tr., περιπλέκ-ειν, περιπλέκ-ω, fut. περιπλέξ-ω, acc.

Entour (à l'), adv., πέριξ.

Entourage, n. m. 1 *Ornements qui entourent*, περιβολ-η, ῆς (ἡ). || 2 *Société*, οἱ περί, acc. de la personne. L'article se décline.

Entourer, v. tr. 1 *Environner*, περιβάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, acc. Entourer de murs, περιτειχίζ-ειν, περιτειχίζ-ω, fut. περιτειχίσ-ω, acc. || 2 *Former la société de quelqu'un*, συνεῖναι, σύνειμι, fut. συνέσομαι, dat.; ὁμιλ-εῖν, ὁμιλ-έω, ῶ, fut. ὁμιλήσ-ω, dat.

s'Entr'accorder, v. pr., ἀλλήλοις συμφρον-εῖν, συμφρον-έω, ῶ, fut. συμφρονήσ-ω.

s'Entr'accuser, v. pr., ἀλλήλων κατηγορ-εῖν, κατηγορ-έω, ῶ, fut. κατηγορήσ-ω.

Entr'acte, n. m., τὸ μεταξὺ τῶν σκηνῶν. Le premier article se décline.

s'Entr'aider, v. pr., ἀλλήλοις βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω.

Entrailles, n. f. pl., ἔντερ-α, ων (τά); σπλάγχν-α, ων (τά).

s'Entr'aimer, v. pr., ἀλλήλους φιλ-εῖν, φιλ-έω, ῶ, fut. φιλήσ-ω.

Entraînant, ante, adj., *persuasif*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος); ἐκπληκτικ-ός, ή, όν.

Entraînement, n. m., *action d'entraîner*. Au figuré: L'entraînement de l'exemple, τοῦ παραδείγματος δύναμ-ις, εως (ἡ). L'entraînement des passions, τῶν ἐπιθυμιῶν ὁρμ-ή, ῆς (ἡ).

Entraîner, v. tr. 1 *Traîner de force avec soi ou après soi*, παρασύρ-ειν, παρασύρ-ω, fut. παρασυρ-ῶ, acc. || 2 *Persuader, convaincre*, καταπείθ-ειν, καταπείθ-ω, fut. καταπείσ-ω, acc. || 3 *Avoir pour conséquence*, φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω ἐπί, acc.

s'Entr'appeler, v. pr., ἀλλήλους καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω.

Entraver, v. tr. 1 *Mettre des entraves*, πεδ-ᾶν, πεδ-άω, ῶ, fut. πεδήσ-ω, acc. || 2 *Embarrasser*, ἐμποδίζ-ειν, ἐμποδίζ-ω, fut. ἐμποδίσ-ω, acc.

s'Entr'avertir, v. pr., ἀλλήλους ἀπαγγέλλ-ειν, ἀπαγγέλλ-ω, fut. ἀπαγγελ-ῶ.

Entraves, n. f. pl. 1 *Liens aux jambes des chevaux*, πέδ-η, ης (ἡ). || 2 *Obstacles*, ἐμποδίσματ-α, ων (τά); τὰ ἐμποδών. L'article se décline.

Entre, prép. 1 *Au milieu de*, μεταξύ; ἐν μέσῳ, gén. || 2 *Parmi*, μεταξύ, gén.; ἐν, dat. || 3 *Dans*, ἐν, dat.

Entre-bâiller, v. tr., *entr'ouvrir*, ὑπανοίγ-ειν, ὑπανοίγ-ω, fut. ὑπανοίξ-ω, acc.

s'Entre-choquer, v. pr., ἀλλήλους συγκρού-ειν, συγκρού-ω, fut. συγκρούσ-ω.

Entre-colonne ou **Entre-colonnement**, n. m., μεσοστύλι-ον, ου (τό).

Entre-côte, n. m., μεσοπλεύρι-ον, ου (τό).

Entrecouper, v. tr. 1 *Couper en plusieurs morceaux*, διατέμν-ειν, διατέμν-ω, fut. διατεμ-ῶ, acc. || 2 *Interrompre*, διακόπτ-ειν, διακόπτ-ω, fut. διακόψ-ω, acc.

s'Entre-déchirer, v. pr., ἀλλήλους σπαράττ-ειν, σπαράττ-ω, fut. σπαράξ-ω.

s'Entre-détruire, v. pr., ἀλλήλους ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω.

Entre-deux, n. m., διάμεσ-ον, ου (τό).

s'Entre-dévorer, v. pr., ἀλλήλους κατεσθί-ειν, κατεσθί-ω, fut. κατέδ-ομαι.

s'Entre-donner, v. pr., ἀλλήλοις ἀντιδιδόναι, ἀντιδίδωμι, fut. ἀντιδώσ-ω, acc.

Entrée, n. f. 1 *Action d'entrer*, εἴσοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Accès*, πρόσοδ-ος, ου (ἡ). || 3 *Ouverture*, στόμι-ον, ου (τό). || 4 *Commencement*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).

Entrefaites, n. f. pl. Sur ces entrefaites, μεταξὺ τούτων, ἐπὶ τούτοις.

s'Entre-frapper, v. pr., ἀλλήλους πλήττ-ειν, πλήττ-ω, fut. πλήξ-ω.

s'Entr'égorger, v. pr., ἀλλήλους σφάττ-ειν, σφάττ-ω, fut. σφάξ-ω.

Entrelacement, n. m., ἐμπλοκ-ή, ῆς (ἡ).

Entrelacer, v. tr., ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc.

Entre-ligne, n. m., τὸ μεταξὺ τῶν στίχων. Le premier article se décline.

s'Entre-louer, v. pr., ἀλλήλους ἐπαιν-εῖν, ἐπαιν-έω, ῶ, fut. ἐπαινέσ-ω.

Entre-luire, v. intr., *luire à demi*, ὑποφαύσκ-ειν, ὑποφαύσκ-ω, fut. ὑποφαύσ-ω.

Entremêler, v. tr., *mêler des choses parmi d'autres*, ἀναμιγνύναι, ἀναμίγνυμι, fut. ἀναμίξ-ω, acc. — **s'Entremêler**, v. pr., *se mêler d'une affaire*, ἀντιλαμβάν-εσθαι, ἀντιλαμβάν-ομαι, fut. ἀντιλήψ-ομαι, gén.

Entremets, n. m., παραδείπνι-α, ων (τά).

Entremetteur, n. m., μεσίτ-ης, ου (ὁ). Entremetteuse, n. f., μεσῖτ-ις, ιδος (ἡ).

s'Entremettre, v. pr., *intervenir*, μεσιτεύ-ειν, μεσιτεύ-ω, fut. μεσιτεύσ-ω.

Entremise, n. f., *intervention*, μεσιτεί-α, ας (ἡ). Par l'entremise de, διά, gén.

s'Entre-nuire, v. pr., ἀλλήλους βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω.

s'Entre-percer, v. pr., ἀλλήλους διαπείρ-ειν, διαπείρ-ω, fut. διαπερ-ῶ.
Entreposer, v. tr., *mettre des marchandises en dépôt*, ἀποτίθεσθαι, ἀποτίθεμαι, fut. ἀποθήσ-ομαι, acc.
Entrepôt, n. m., *lieu de dépôt pour les marchandises*, ἀποθήκ-η, ης (ἡ).
s'Entre-pousser, v. pr., ἀλλήλους ὠθ-εῖν, ὠθ-έω, ῶ, fut. ὠθήσ-ω ou ὤσ-ω.
Entreprenant, ante, adj. 1 *Prompt à entreprendre*, δραστήρι-ος, α, ον. || 2 *Téméraire*, τολμηρ-ός, ά, όν (comp. τολμηρ-ότερος, sup. τολμηρ-ότατος).
Entreprendre, v. tr. 1 *Prendre la résolution de faire*, ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, dat.; ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut. ἅψ-ομαι, gén. || 2 *S'engager à*, ὑποδέχ-εσθαι, ὑποδέχ-ομαι, fut. ὑποδέξ-ομαι, acc. || 3 *Empiéter sur*, ἐπεμβαίν-ειν, ἐπεμβαίν-ω, fut. ἐπεμβήσ-ομαι, gén. ou dat. || 4 *Attenter à*, ἐπιβουλεύ-εσθαι, ἐπιβουλεύ-ομαι, fut. ἐπιβουλεύσ-ομαι, dat.
Entrepreneur, n. m., ἐπιχειρητ-ής, οῦ (ὁ). Entrepreneur d'un ouvrage à forfait, ἐργολάβ-ος, ου (ὁ).
Entreprise, n. f. 1 *Dessein formé et mis à exécution*, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρήματ-ος (τό); ἔργ-ον, ου (τό). Entreprise d'un ouvrage à forfait, ἐργολάβει-α, ας (ἡ). || 2 *Injustice*, ἀδικί-α, ας (ἡ); ἀδίκημα, ἀδικήματ-ος (τό).
s'Entre-quereller, v. pr., ἀλλήλους ἐρίζ-ειν, ἐρίζ-ω, fut. ἐρίσ-ω.
Entrer, v. intr. 1 *Passer du dehors au dedans*, εἰςέρχ-εσθαι, εἰςέρχ-ομαι, fut. εἰς-ελεύσ-ομαι. || 2 *Embrasser une carrière*, καθίστ-ασθαι, καθίστ-αμαι, fut. καταστήσ-ομαι εἰς, acc. || 3 *S'engager dans, pénétrer*, ἐμβαίν-ειν, ἐμβαίν-ω, fut. ἐμβήσ-ομαι; εἰς-δύ-εσθαι, εἰςδύ-ομαι, fut. εἰςδύσ-ομαι εἰς, acc. || 4 *Concevoir*, συνιέναι, συνίημι, fut. συνήσ-ω, acc. || 5 *Avoir part*, μετέχ-ειν, μετέχ-ω, fut. μεθέξ-ω, gén.
s'Entre-répondre, v. pr., ἀλλήλοις ἀνταποκρίν-εσθαι, ἀνταποκρίν-ομαι, fut. ἀνταποκριν-οῦμαι.
s'Entre-secourir, v. pr., ἀλλήλοις ἐπιβοηθ-εῖν, ἐπιβοηθ-έω, ῶ, fut. ἐπιβοηθήσ-ω.
s'Entre-suivre, v. pr., ἀλλήλοις ἀντακολουθ-εῖν, ἀντακολουθ-έω, ῶ, fut. ἀντακολουθήσ-ω.
s'Entre-tailler, v. pr., ἀλλήλους διατέμν-ειν, διατέμν-ω, fut. διατεμ-ῶ.
Entre-temps, n. m., *intervalle de temps*, μεταξὺ χρόν-ος, ου (ὁ).
Entretenir, v. tr. 1 *Nourrir*, διατρέφ-ειν, διατρέφ-ω, fut. διαθρέψ-ω, acc. || 2 *Tenir en bon état*, διασώζ-ειν, διασώζ-ω, fut. διασώσ-ω, acc.; ἐπιμελ-εῖσθαι, ἐπιμελ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐπιμελήσ-ομαι, gén. || 3 *Converser avec*, voy. s'Entretenir. — ***s'Entretenir***, v. pr., *converser avec*, διαλέγ-εσθαι, διαλέγ-ομαι, fut. διαλέξ-ομαι, le nom de la pers. au dat., ou à l'acc. avec πρός; le nom de la chose au gén. avec περί.
Entretien, n. m. 1 *Nourriture*, τροφ-ή, ῆς (ἡ); πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδει-α, ων (τά). || 2 *Action de tenir en bon état*, ἐπιμέλει-α, ας (ἡ). || 3 *Conversation*, ὁμιλί-α, ας (ἡ); ἔντευξ-ις, εως (ἡ).
s'Entre-tuer, v. pr., voy. s'Entr'égorger.
Entrevoir, v. tr., διορ-ᾶν, διορ-άω, ῶ, fut. διόψ-ομαι, acc.
Entrevue, n. f., *rencontre convenue*, ἔντευξ-ις, εως (ἡ).
Entr'ouvrir, v. tr., ὑπανοίγ-ειν, ὑπανοίγ-ω, fut. ὑπανοίξ-ω, acc. — ***s'Entr'ouvrir***, v. pr., χαίν-ειν, χαίν-ω, fut. χαν-οῦμαι.
Enture, n. f., *fente où l'on met la greffe*, ἔνθεμα, ἐνθέματ-ος (τό).
Énumérateur, n. m., *qui fait une énumération*, ἀριθμητ-ής, οῦ (ὁ).
Énumératif, ive, adj., *qui énumère*, ἀριθμητικ-ός, ή, όν.
Énumération, n. f., ἀπαρίθμησ-ις, εως (ἡ). Figure de rhétorique, διήγησ-ις, εως (ἡ).
Énumérer, v. tr., ἀπαριθμ-εῖν, ἀπαριθμ-έω, ῶ, fut. ἀπαριθμήσ-ω, acc.
Envahir, v. tr. 1 *Fondre sur*, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ εἰς, acc. || 2 *Usurper*, ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάξ-ω ou ἁρπάσ-ω, acc.
Envahissement, n. m. 1 *Action de fondre sur*, εἰςβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Usurpation*, ἁρπαγ-ή, ῆς (ἡ).
Envahisseur, n. m., ἐμβάλλ-ων, οντος (ὁ).
Enveloppe, n. f. 1 *Ce qui sert à envelopper*, σκέπασμα, σκεπάσματ-ος (τό); εἴλημα, εἰλήματ-ος (τό). || 2 *Apparence*, εἶδ-ος, εος, ους (τό); ὄψ-ις, εως (ἡ).
Envelopper, v. tr. 1 *Rouler autour*, περιειλ-εῖν, περιειλ-έω, ῶ, fut. περιειλήσ-ω, acc. || 2 *Entourer*, περικυκλ-οῦν, περικυκλ-όω, ῶ, fut. περικυκλώσ-ω, acc. || 3 *Comprendre dans*, περιλαμβάν-ειν, περιλαμβάν-ω, fut. περιλήψ-ομαι, acc. || 4 *Obscurcir*, περικαλύπτ-ειν, περικαλύπτ-ω, fut. περικαλύψ-ω, acc.
Envenimer, v. tr. 1 *Infecter de venin*, φαρμάττ-ειν, φαρμάττ-ω, fut. φαρμάξ-ω, acc. || 2 *Aigrir*, ἐρεθίζ-ειν, ἐρεθίζ-ω, fut. ἐρεθίσ-ω, acc.
Envergure, n. f. 1 *Longueur de la vergue*, τοῦ ἐπικρίου μῆκ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Étendue des ailes*, τῶν πτερῶν ἔκτασ-ις, εως (ἡ).
Envers, prép., πρός, περί, acc.
Envers, n. m. 1 *Côté opposé à l'endroit*, τὸ ἔμπαλιν. L'article se décline. || 2 A l'envers, au propre et au figuré, εἰς τοὔμπαλιν.
Envi (à l'), adv., ἐφαμίλλως, ἀγωνιστικῶς.
Envie, n. f. 1 *Jalousie*, φθόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Désir*, ἐπιθυμί-α, ας (ἡ).
Envieillir, v. tr., *faire paraître vieux*, γεραίτερον ἀποφαίν-ειν, ἀποφαίν-ω, fut. ἀποφαν-ῶ, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ἀποφαίνειν.
Envier, v. tr. 1 *Être jaloux*, φθον-εῖν, φθον-έω, ῶ, fut. φθονήσ-ω, dat. || 2 *Dé-*

sirer, ἐπιθυμ-εῖν, ἐπιθυμ-έω, ῶ, fut. ἐπιθυμήσ-ω, gén.

Envieux, euse, adj., φθονερ-ός, ά, όν (comp. φθονερ-ώτερος, sup. φθονερ-ώτατος).

Environ, adv., σχεδόν, σχεδόν τι; περί et l'acc.

Environner, v. tr., voy. Entourer.

Environs, n. m. pl., *alentours*, περίχωρος, ου (ἡ); τὰ πέριξ. L'article se décline.

Envisager, v. tr. 1 *Regarder en face*, ἀντιβλέπ-ειν, ἀντιβλέπ-ω, fut. ἀντιβλέψ-ομαι, dat. ‖ 2 *Considérer*, θεωρ-εῖν, θεωρ-έω, ῶ, fut. θεωρήσ-ω, acc.

Envoi, n. m. 1 *Action d'envoyer*, πέμψ-ις, εως (ἡ); ἀποστολ-ή, ῆς (ἡ). ‖ 2 *Chose envoyée*, πεμφθ-έν, έντος (τό); ἀπεσταλμέν-ον, ου (τό).

Envoisiné, ée, adj., *qui a des voisins*, γείτονας ἔχ-ων, ουσα, ον.

s'Envoler, v. pr., ἀφίπτ-ασθαι, ἀφίπτ-αμαι, fut. ἀποπτήσ-ομαι. Au figuré: οἴχ-εσθαι, οἴχ-ομαι, fut. οἰχήσ-ομαι.

Envoyer, v. tr., πέμπ-ειν, πέμπ-ω, fut. πέμψ-ω, acc.; ἀποστέλλ-ειν, ἀποστέλλ-ω, fut. ἀποστελ-ῶ, acc.

Envoyé, n. m., *messager*, ἄγγελ-ος, ου (ὁ).

Épacte, n. f., *jour intercalaire*, ἔπακτος ou ἐπάκτη ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Épais, aisse, adj. 1 *Qui a une certaine épaisseur*, παχ-ύς, εῖα, ύ (comp. παχύτερος, sup. παχ-ύτατος). ‖ 2 *Peu fluide*, πυκν-ός, ή, όν (comp. πυκν-ότερος, sup. πυκν-ότατος). ‖ 3 *Dru, serré*, ἁδρ-ός, ά, όν (comp. ἁδρ-ότερος, sup. ἁδρ-ότατος). ‖ 4 *Sombre*, δασ-ύς, εῖα, ύ (comp. δασ-ύτερος, sup. δασ-ύτατος). ‖ 5 *Lourd, grossier*, νωθρ-ός, ά, όν; παχύν-ους, ους, ουν.

Épaisseur, n. f. 1 *Profondeur d'un corps solide*, παχύτης, παχύτητ-ος (ἡ). ‖ 2 *Densité*, πυκνότης, πυκνότητ-ος (ἡ). ‖ 3 *État sombre et obscur*, δασύτης, δασύτητ-ος (ἡ).

Épaissir, v. tr., παχύν-ειν, παχύν-ω, fut. παχυν-ῶ, acc.; πυκν-οῦν, πυκν-όω, ῶ, fut. πυκνώσ-ω, acc. — ***s'Épaissir***, v. pr., παχύν-εσθαι, παχύν-ομαι, fut. παχυνθήσ-ομαι, ou, en divisant, παχύτερ-ος, α, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.

Épaississement, n. m., πύκνωσ-ις, εως (ἡ). Épaississement de la langue, τραυλότης, τραυλότητ-ος (ἡ).

Épamprement, n. m., *action d'élaguer la vigne*, βλαστολογί-α, ας (ἡ).

Épamprer, v. tr., *élaguer la vigne*, οἰναρίζ-ειν, οἰναρίζ-ω, fut. οἰναρίσ-ω, acc.

Épanchement, n. m. 1 *Écoulement*, ἔκχυσ-ις, εως (ἡ). ‖ 2 *Expansion*, διάχυσ-ις, εως (ἡ).

Épancher, v. tr. 1 *Verser doucement*, ἐκχ-εῖν, ἐκχ-έω, fut. ἐκχεύσ-ω, acc. ‖ 2 *Ouvrir son cœur*, διαχ-εῖν, διαχ-έω, fut. διαχεύσ-ω, acc. — ***s'Épancher***, v. pr., διαχ-εῖσθαι, διαχ-έομαι, fut. διαχυθήσ-ομαι.

Épandre, v. tr., διαχ-εῖν, διαχ-έω, fut. διαχεύσ-ω, acc.; διασκεδάζ-ειν, διασκεδάζ-ω, fut. διασκεδάσ-ω, acc.

Épanouir, v. pr. 1 *Faire ouvrir*, ἀνοίγ-ειν, ἀνοίγ-ω, fut. ἀνοίξ-ω, acc. ‖ 2 *Réjouir*, φαιδρύν-ειν, φαιδρύν-ω, fut. φαιδρυν-ῶ, acc.; τέρπ-ειν, τέρπ-ω, fut. τέρψ-ω, acc. — ***s'Épanouir***, v. pr. 1 *Déployer ses feuilles*, ἀνοίγ-εσθαι, ἀνοίγ-ομαι, fut. ἀνοιχθήσ-ομαι. ‖ 2 *Prendre de la sérénité*, φαιδρύν-εσθαι, φαιδρύν-ομαι, fut. φαιδρυν-οῦμαι.

Épanouissement, n. m. 1 *Action de s'épanouir*, ἐξάνθησ-ις, εως (ἡ). ‖ 2 *Air riant*, εὐθυμί-α, ας (ἡ).

Épargnant, ante, adj., *économe*, φειδωλ-ός, ός, όν (comp. φειδωλ-ότερος, sup. φειδωλ-ότατος).

Épargne, n. f. 1 *Économie dans la dépense*, φειδ-ώ, όος, οῦς (ἡ). ‖ 2 *Somme économisée*, περιουσί-α, ας (ἡ). ‖ 3 *Trésor public*, ταμιεῖ-ον, ου (τό).

Épargner, v. tr. 1 *User avec économie*, φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén. ‖ 2 *Préserver de*, ἀπαλλάττ-ειν, ἀπαλλάττ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, le compl. de la pers. à l'acc., celui de la chose au gén. ‖ 3 *Ménager*, φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén.

Éparpillement, n. m., διασκορπισμ-ός, οῦ (ὁ).

Éparpiller, v. tr., διασκορπίζ-ειν, διασκορπίζ-ω, fut. διασκορπίσ-ω, acc.

Épars, arse, adj., διεσπαρμέν-ος, η, ον. Cheveux épars, πεφυρμένη κόμ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Épaté, ée, adj., *écrasé*, πλατ-ύς, εῖα, ύ. Qui a le nez épaté, σιμ-ός, ή, όν.

Épaule, n. f., ὦμ-ος, ου (ὁ).

Épaulement, n. m., *rempart*, πρόχωμα, προχώματ-ος (τό).

Épauler, v. tr. 1 *Démettre l'épaule*, τὸν ὦμον διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω. ‖ 2 *Aider*, βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, acc.; συναγωνίζ-εσθαι, συναγωνίζ-ομαι, fut. συναγωνίσ-ομαι, dat.

Épaulette, n. f., ἐπωμίδι-ον, ου (τό).

Épave, adj., *égaré*, πλανώμεν-ος, η, ον; πλανητ-ός, ή, όν.

Épaves, n. f. pl., *objets rejetés par la mer*, ναυάγι-α, ων (τά).

Épeautre, n. m., *blé d'un grain petit*, ζέ-α, ας ou ζει-ά, ᾶς (ἡ).

Épée, n. f., ξίφ-ος, εος, ους (τό).

Épeler, v. tr., συλλαβίζ-ειν, συλλαβίζ-ω, fut. συλλαβίσ-ω, acc.

Épellation, n. f., τὸ συλλαβίζειν.

Éperdu, ue, adj., *agité*, *troublé*, ἐκπεπληγμέν-ος, η, ον.

Éperdument, adv., δεινῶς, περιπαθῶς.

Éperlan, n. m., θαλάσσι-ος ψάρ, ψαρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Éperon, n. m. 1 *Aiguillon*, κέντρ-ον, ου (τό). ‖ 2 *Ergot*, πλῆκτρ-ον, ου (τό). ‖ 3 *Pointe de la proue*, ἔμβολ-ον, ου (τό). ‖

4 *Fortification,* ὀχύρωμα, ὀχυρώματ-ος (τό); προτείχισμα, προτειχίσματ-ος (τό).
Éperonné, ée, adj., *qui a des éperons,* κέντρα ἔχ-ων, ουσα, ον.
Éperonner, v. tr., *donner de l'éperon,* κεντρίζ-ειν, κεντρίζ-ω, fut. κεντρίσ-ω, acc.
Épervier, n. m. 1 *Oiseau de proie,* ἱέρ-αξ, ακος (ὁ). ‖ 2 *Filet,* ὑποχ-ή, ῆς (ἡ).
Éphémère, adj. 1 *Qui ne vit qu'un jour,* ἐφήμερ-ος, ος, ον. ‖ 2 *Passager,* ὀλιγοχρόνι-ος, ος, ον; φροῦδ-ος, ος, ον.
Éphémérides, n. f. pl., *tablettes,* ἐφημερ-ίς, ίδος (ἡ).
Éphore, n. m., *magistrat lacédémonien,* ἔφορ-ος, ου (ὁ).
Épi, n. m., στάχ-υς, υος (ὁ).
Épice, n. f., *drogue aromatique,* ἄρωμα, ἀρώματ-ος (τό). Pain d'épices, ἀμόρ-α, ας (ἡ).
Épicène, adj., *qui désigne l'un et l'autre sexe,* ἐπίκοιν-ος, ος, ον.
Épicer, v. tr., *assaisonner avec des épices,* ἀρωματίζ-ειν, ἀρωματίζ-ω, fut. ἀρωματίσ-ω, acc.
Épicerie, n. f., *toutes sortes d'épices,* ἀρωματικ-ά, ῶν (τά).
Épichérème, n. m., *espèce de syllogisme,* ἐπιχείρημα, ἐπιχειρήματ-ος (τό).
Épicier, n. m., ἀρωματοπώλ-ης, ου (ὁ)
Épicrâne, n. m., *ce qui environne le crâne,* ἐπίκραν-ον, ου (τό).
Épicurien, enne, adj., *voluptueux,* φιλήδον-ος, ος, ον.
Épicurisme, n. m. 1 *Doctrine d'Épicure,* Ἐπικούρου δόγματ-α, ων (τά). ‖ 2 *Vie voluptueuse,* φιλήδον-ος βί-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Épidémie, n. f., *maladie contagieuse,* ἐπιδήμι-ος νόσ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Épidémique, adj., ἐπιδήμι-ος, ος, ον.
Épiderme, n. m., ἐπιδερμ-ίς, ίδος (ἡ).
Épier, v. intr., *monter en épi,* σταχυ-οῦσθαι, σταχυ-όομαι, οῦμαι, fut. σταχυώσ-ομαι. ‖ Verbe tr., *observer secrètement,* κατασκοπεῖν, κατασκοπ-έω, ῶ, fut. κατασκοπήσ-ω, acc.
Épierrer, v. tr., *ôter les pierres,* ἐκλιθολογ-εῖν, ἐκλιθολογ-έω, ῶ, fut. ἐκλιθολογήσ-ω, acc.
Épieu, n. m., *pique à fer plat,* σκόλ-οψ, οπος (ὁ).
Épigastre, n. m., *partie de l'abdomen,* ἐπιγάστρι-ον, ου (τό).
Épigastrique, adj., ἐπιγάστρι-ος, ος, ον.
Épiglotte, n. f., *luette,* ἐπιγλωττ-ίς, ίδος (ἡ).
Épigrammatique, adj., *qui appartient à l'épigramme,* ἐπιγραμματικ-ός, ή, όν.
Épigrammatiste, n. m., *qui fait des épigrammes,* ἐπιγραμματοποι-ός, οῦ (ὁ).
Épigramme, n. f., *pièce de vers ou parole piquante,* ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματ-ος (τό).
Épigraphe, n. f., *inscription,* ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Épilepsie, n. f., *mal caduc,* ἐπιληψί-α, ας (ἡ).
Épileptique, adj., ἐπιληπτικ-ός, ή, όν.
Épiler, v. tr., *arracher les poils,* ψιλ-οῦν, ψιλ-όω, ῶ, fut. ψιλώσ-ω, acc.
Épilogue, n. m., *conclusion d'un ouvrage,* ἐπίλογ-ος, ου (ὁ).
Épiloguer, v. intr., *trouver à redire,* ψέγειν, ψέγ-ω, fut. ψέξ-ω, acc.; ἐπιμέμφ-εσθαι, ἐπιμέμφ-ομαι, fut. ἐπιμέμψ-ομαι, acc.
Épilogueur, n. m., ἐπιτιμητ-ής, οῦ (ὁ).
Épinards, n. m. pl., ὀνόβλιτ-ον, ου (τό).
Épine, n. f. 1 *Arbrisseau,* ἄκανθ-α, ης (ἡ); βάτ-ος, ου (ἡ). ‖ 2 *Piquant,* ἄκανθ-α, ης (ἡ). ‖ 3 *Difficulté,* δυσκολί-α, ας (ἡ). ‖ 4 *Colonne vertébrale,* ῥάχ-ις, ιδος (ἡ).
Épineux, euse, adj. 1 *Couvert d'épines,* ἀκανθώδ-ης, ης, ες. ‖ 2 *Difficultueux,* δυσχερ-ής, ής, ές.
Épine-vinette, n. f., *arbuste,* ὀξυάκανθ-α, ης (ἡ).
Épingle, n. f., περόν-η, ης (ἡ).
Épinglette, n. f., περον-ίς, ίδος (ἡ).
Épinière, adj. f. La moelle épinière, ῥαχίτης μυελ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Épiphanie, n. f., ἐπιφάνει-α, ας (ἡ).
Épiphonème, n. m., *exclamation,* ἐφιφώνημα, ἐπιφωνήματ-ος (τό).
Épique, adj., *qui appartient à l'épopée,* ἐπικ-ός, ή, όν. Poëte épique, ἐποποι-ός, οῦ (ὁ).
Épiscopal, ale, adj., ἐπισκοπικ-ός, ή, όν.
Épiscopat, n. m., ἐπισκοπ-ή, ῆς (ἡ).
Épisode, n. m., *action incidente,* ἐπεισόδιον, ου (τό).
Épisodique, adj., *qui appartient à l'épisode,* ἐπεισόδι-ος, ος, ον.
Épistolaire, adj., ἐπιστολικ-ός, ή, όν.
Épistyle, n. f., *pierre posée sur le chapiteau d'une colonne,* ἐπιστύλι-ον, ου (τό).
Épitaphe, n. f., ἐπιτάφι-ον, ου (τό).
Épitase, n. f., *nœud de l'intrigue dans un drame,* ἐπίτασ-ις, εως (ἡ).
Épithalame, n. m., *chant de noces,* ἐπιθαλάμι-ον, ου (τό).
Épithète, n. f., *mot qualificatif,* ἐπίθετ-ον, ου (τό).
Épitome, n. m., *abrégé,* ἐπιτομ-ή, ῆς (ἡ).
Épître, n. f., *missive,* ἐπιστολ-ή, ῆς (ἡ).
Épizootie, n. f., *maladie qui règne sur les animaux,* ζωοφθορί-α, ας (ἡ), ou, en divisant, τῶν ζώων φθορ-ά, ᾶς (ἡ).
Épizootique, adj., λοιμώδ-ης, ης, ες.
Éploré, ée, adj., *tout en pleurs,* δακρυόεις, εσσα, εν.
Épluchage, n. m., *action d'éplucher,* τὸ καθαίρειν.
Éplucher, v. tr. 1 *Nettoyer,* καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc. ‖ 2 *Examiner avec soin,* διεξερευν-ᾶν, διεξερευν-άω, ῶ, fut. διεξερευνήσ-ω, acc.
Éplucheur, n. m., καθαίρ-ων, οντος (ὁ).
Éplucheuse, n. f., καθαίρ-ουσα, ούσης (ἡ)

Épluchure, n. f., κάθαρμα, καθάρματ-ος (τό).
Épode, n. f., *troisième partie d'un chant*, ἐπῳδ-ός, οῦ (ἡ).
Épointer, v. tr., *casser la pointe*, ἀμβλύν-ειν, ἀμβλύν-ω, fut. ἀμβλυν-ῶ, acc.
Éponge, n. f., σπόγγ-ος, ου (ὁ).
Éponger, v. tr., σπογγίζ-ειν, σπογγίζ-ω, fut. σπογγίσ-ω, acc.
Éponyme, n. m., *archonte*, ἐπώνυμ-ος ἄρχ-ων, οντος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Épopée, n. f., *poésie épique*, ἐποποιΐ-α, ας (ἡ); ἔπ-ος, εος, ους (τό).
Époque, n. f. 1 *Point déterminé dans l'histoire*, ἐποχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Date d'un fait*, χρόν-ος, ου (ὁ).
Époudrer, v. tr., *ôter la poudre*, ἐκκονι-οῦν, ἐκκονι-όω, ῶ, fut. ἐκκονιώσ-ω, acc.
Époumoner, v. tr., *fatiguer les poumons*, πλεύμονας τρύχ-ειν, τρύχ-ω, fut. τρύσ-ω. — ***s'Époumoner***, v. pr., *crier fort*, κραυγάζ-ειν, κραυγάζ-ω, fut. κραυγάσ-ω.
Épousailles, n. f. pl., γαμικ-ά, ῶν (τά).
Épouse, n. f., voy. Époux.
Épousée, n. f., νεόνυμφ-ος, ου (ἡ); νύμφ-η, ης (ἡ).
Épouser, v. tr. 1 *Prendre pour femme*, γαμ-εῖν, γαμ-έω, ῶ, fut. γαμήσ-ω, acc. || 2 *Prendre pour mari*, γαμ-εῖσθαι, γαμ-έομαι, οῦμαι, fut. γαμήσ-ομαι ou γαμ-οῦμαι, dat. || 3 *Prendre parti pour*, αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι, acc.
Épouseur, n. m., *qui recherche une fille en mariage*, μνηστ-ήρ, ῆρος (ὁ).
Épousseter, v. tr., *ôter la poussière*, καθ-αίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc.
Épouvantable, adj. 1 *Capable d'épouvanter*, φοβερ-ός, ά, όν (comp. φοβερ-ώτερος, sup. φοβερ-ώτατος). || 2 *Monstrueux*, τερατώδ-ης, ης, ες; δειν-ός, ή, όν.
Épouvantablement, adv., φοβερῶς, δεινῶς.
Épouvantail, n. m. 1 *Mannequin*, μορμολυκεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Ce qui cause l'épouvante*, φοβερ-όν, οῦ (τό).
Épouvante, n. f., φόβ-ος, ου (ὁ); τρόμ-ος, ου (ὁ).
Épouvanter, v. tr., ἐκφοβ-εῖν, ἐκφοβ-έω, ῶ, fut. ἐκφοβήσ-ω, acc.; ἐκταράττ-ειν, ἐκταράττ-ω, fut. ἐκταράξ-ω, acc.
Époux, n. m., ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Épouse, n. f., γυνή, γυναικ-ός (ἡ).
s'Éprendre, v. pr., *se laisser captiver*, ἁλίσκ-εσθαι, ἁλίσκ-ομαι, fut. ἁλώσ-ομαι. — ***Épris, ise***, part. passé et adj., ἁλ-ούς, οῦσα, όν; ἑαλωκ-ώς, υῖα, ός, dat.
Épreuve, n. f. 1 *Essai*, πεῖρ-α, ας (ἡ); δοκιμασί-α, ας (ἡ). || 2 *Revers*, ἀτύχημα, ἀτυχήματ-ος (τό).
Éprouver, v. tr. 1 *Mettre à l'épreuve*, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc.; πεῖραν λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, gén. || 2 *Ressentir*, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω ou σχήσ-ω, acc. Le plus souvent on traduit par un seul mot ce verbe et son complément: Éprouver de l'admiration, θαυμάζ-ειν, θαυμάζ-ω, fut. θαυμάσ-ω. Éprouver de la haine, μισ-εῖν, μισ-έω, ῶ, fut. μισήσ-ω. Éprouver de l'indignation, ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω.
Épuisable, adj., *qui peut être épuisé*, ἐξ-αντλεῖσθαι δυνάμεν-ος, η, ον.
Épuisement, n. m. 1 *Action d'épuiser*, ἐξάντλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Absence de forces*, ἀδυναμί-α, ας (ἡ).
Épuiser, v. tr. 1 *Tarir*, ἐξαντλ-εῖν, ἐξαντλ-έω, ῶ, fut. ἐξαντλήσ-ω, acc. || 2 *Absorber*, ἀναλίσκ-ειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ω, acc. — ***s'Épuiser***, v. pr., *se fatiguer*, ἀποκάμν-ειν, ἀποκάμν-ω, fut. ἀποκαμ-οῦμαι.
Épuration, n. f., *action d'épurer*, ἐκκάθαρσ-ις, εως (ἡ).
Épurer, v. tr. 1 *Rendre pur*, καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc. || 2 *Perfectionner, polir*, ῥυθμίζ-ειν, ῥυθμίζ-ω, fut. ῥυθμίσ-ω, acc. — ***Épuré, ée***, part. passé et adj., καθαρ-ός, ά, όν; ἄκρατ-ος, ος, ον.
Équarrir, v. tr., *tailler à angles droits*, τετραγωνίζ-ειν, τετραγωνίζ-ω, fut. τετραγωνίσ-ω, acc.
Équarrissage, n. m., *état de ce qui est équarri*, τετραγωνισμ-ός, οῦ (ὁ).
Équarrisseur, n. m., *celui qui abat et écorche les animaux*, τὰ ζῶα ἀποδέρ-ων, οντος (ὁ).
Équateur, n. m., ἰσημεριν-ὸς κύκλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Équation, n. f., ἐξίσωσ-ις, εως (ἡ).
Équerre, n. f., *instrument pour tracer des angles droits*, καν-ών, όνος (ὁ); γνώμ-ων, ονος (ὁ).
Équestre, adj., ἱππικ-ός, ή, όν. L'ordre équestre, ἱππ-εῖς, έων (οἱ).
Équiangle, adj., *à angles égaux*, ἰσογώνι-ος, ος, ον.
Équilatéral, ale, adj., *qui a ses côtés égaux*, ἰσόπλευρ-ος, ος, ον.
Équilatère, adj., voy. Équilatéral.
Équilibre, n. m., *égalité de forces*, ἰσορροπί-α, ας (ἡ). Qui est en équilibre, ἰσόρροπ-ος, ος, ον.
Équilibrer, v. tr., *mettre en équilibre*, ἀντισηκ-οῦν, ἀντισηκ-όω, ῶ, fut. ἀντισηκώσ-ω, acc.
Équinoxe, n. m., ἰσημερί-α, ας (ἡ).
Équinoxial, ale, adj., ἰσημεριν-ός, ή, όν.
Équipage, n. m. 1 *Train de chevaux, de chiens*, σκευ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Voiture de maître*, ἅμαξ-α, ης (ἡ). || 3 *Costume*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 4 *Personnel d'un navire*, ναῦτ-αι, ῶν (οἱ).
Équipée, n. f., *action irréfléchie*, ἀλογισμ-ός, οῦ (ὁ).
Équipement, n. m., *Action d'équiper*, ὅπλισ-ις, εως (ἡ); ὁπλισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Ce qui sert à équiper*, ὅπλισμα, ὁπλίσματ-ος (τό); ὅπλ-α, ων (τά).
Équiper, v. tr., *pourvoir des choses nécessaires*, ὁπλίζ-ειν, ὁπλίζ-ω, fut. ὁπλίσ-ω, acc.; ἐξαρτύ-ειν, ἐξαρτύ-ω, fut. ἐξαρτύσ-ω, acc.

Équipollence, n. f., *valeur égale*, ἰσοδυναμί-α, ας (ἡ).
Équipollent, ente, adj., ἰσοδύναμ-ος, ος, ον.
Équipoller, v. intr., *valoir autant*, ἰσοδυναμ-εῖν, ἰσοδυναμ-έω, ῶ, fut. ἰσοδυναμήσ-ω.
Équitable, adj. 1 *Qui a de l'équité*, δίκαι-ος, α, ον (comp. δικαι-ότερος, sup. δικαι-ότατος). || 2 *Conforme à l'équité*, ἐπιεικ-ής, ής, ές (comp. ἐπιεικ-έστερος, sup. ἐπιεικ-έστατος); ἄξι-ος, α, ον (comp. ἀξι-ώτερος, sup. ἀξι-ώτατος).
Équitablement, adv., δικαίως, ἐπιεικῶς.
Équitation, n. f., ἱππικ-ή, ῆς (ἡ).
Équité, n. f., δικαιοσύνη, ης (ἡ); ἐπιείκει-α, ας (ἡ).
Équivalent, ente, adj., ἰσοδύναμ-ος, ος, ον; ἰσόῤῥοπ-ος, ος, ον.
Équivaloir, v. intr., ἰσοδυναμ-εῖν, ἰσοδυναμ-έω, ῶ, fut. ἰσοδυναμήσ-ω; ἰσοῤῥοπ-εῖν, ἰσοῤῥοπ-έω, ῶ, fut. ἰσοῤῥοπήσ-ω.
Équivoque, adj. 1 *A double entente*, ἀμφίβολ-ος, ος, ον. || 2 *Suspect*, ὕποπτ-ος, ος, ον. || Nom f., *expression équivoque*, ἀμφιλογί-α, ας (ἡ).
Équivoquer, v. intr., *user d'équivoque*, ἀμφιβόλως λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. λέξ-ω.
Érable, n. m., *arbre*, σφένδαμν-ος, ου (ἡ).
Éradication, n. f., *action de déraciner*, ἐκρίζωσ-ις, εως (ἡ).
Érafler, v. tr., *écorcher légèrement*, ἀμύττ-ειν, ἀμύττ-ω, fut. ἀμύξ-ω, acc.
Éraflure, n. f., *écorchure*, ἄμυγμα, ἀμύγματ-ος (τό); ἀμυχ-ή, ῆς (ἡ).
Érailler, v. tr., *relâcher le tissu d'une étoffe*, παραλύ-ειν, παραλύ-ω, fut. παραλύσ-ω, acc. — ***Éraillé, ée***, part. passé et adj., παραλελυμέν-ος, η, ον.
Ère, n. f., *époque*, ἐποχ-ή, ῆς (ἡ).
Érèbe, n. m., *partie de l'enfer*, ἔρεβ-ος, εος, ους (τό).
Érecteur, adj., se dit de certains muscles, ἀναγωγ-ός, ός, όν.
Érection, n. f., *action d'élever une statue*, ἵδρυσ-ις, εως (ἡ).
Éreinter, v. tr. 1 *Rompre les reins*, ἀπογυι-οῦν, ἀπογυι-όω, ῶ, fut. ἀπογυιώσ-ω, acc. || 2 *Fatiguer*, ἐκκόπτ-ειν, ἐκκόπτ-ω, fut. ἐκκόψ-ω, acc. — ***s'Éreinter***, v. pr., *se fatiguer*, ἀποκάμν-ειν, ἀποκάμν-ω, fut. ἀποκαμ-οῦμαι.
Érésipèle, n. m., *inflammation de la peau*, ἐρυσίπελ-ας, ατος (τό).
Éréthisme, n. m., *tension des muscles*, ἐρεθισμ-ός, οῦ (ὁ).
Ergot, n. m. 1 *Ongle*, πλῆκτρ-ον, ου (τό). || 2 *Maladie du seigle*, ἐρυσίβ-η, ης (ἡ).
Ergoté, ée, adj., *qui a des ergots*, πληκτροφόρ-ος, ος, ον.
Ergoter, v. intr., *chicaner*, λεπτολογ-εῖν, λεπτολογ-έω, ῶ, fut. λεπτολογήσ-ω.
Ergoteur, euse, adj., λεπτολόγ-ος, ος, ον.
Ériger, v. tr. 1 *Dresser*, ἱστάναι, ἵστημι, fut. στήσ-ω, acc.; ἱδρύ-ειν, ἱδρύ-ω, fut. ἱδρύσ-ω, acc. || 2 *Constituer*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. — ***s'Ériger***, v. pr., *se poser en*, καθίστασθαι, καθίσταμαι, fut. καταστήσ-ομαι.
Ermitage ou Hermitage, n. m., ἐρημί-α, ας (ἡ).
Ermite ou Hermite, n. m., ἐρημίτ-ης, ου (ὁ); ἀναχωρητ-ής, οῦ (ὁ).
Érosion, n. f, *action de ronger*, διάβρωσ-ις, εως (ἡ).
Érotique, adj., *qui se rapporte à l'amour*, ἐρωτικ-ός, ή, όν.
Errant, ante, adj., πλανήτ-ης, ου (ὁ); πλανῆτ-ις, ιδος (ἡ); πλανώμεν-ος, η, ον. Astres errants, πλανῆτ-αι, ῶν (οἱ).
Errata, n. m., *liste de fautes d'impression*, σφάλματ-α, ων (τά).
Erre, n. f. 1 *Train, allure*, βάδισ-ις, εως (ἡ); βάδισμα, βαδίσματ-ος (τό). || 2 *Marche d'un navire*, πλοίου δρόμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Traces du cerf*, ἴχν-εα, η, έων, ῶν (τά).
Errements, n. m. pl., *procédés habituels*, συνήθ-εις τρόπ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.
Errer, v. intr. 1 *Vaguer*, πλαν-ᾶσθαι, πλανάομαι, ῶμαι, fut. πλανήσ-ομαι. || 2 *Se tromper*, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι.
Erreur, n. f. 1 *Action d'errer*, πλάν-η, ης (ἡ). || 2 *Opinion erronée*, πλάν-η, ης (ἡ); παραλογισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Faute*, ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό); σφάλμα, σφάλματ-ος (τό).
Erroné, ée, adj., ψευδ-ής, ής, ές; σφαλερ-ός, ά, όν.
Éructation, n. f., *émission de gaz par la bouche*, ἐρυγ-ή, ῆς (ἡ); ἔρυγμα, ἐρύγματ-ος (τό).
Érudit, ite, adj., πεπαιδευμέν-ος, η, ον; πολυμαθ-ής, ής, ές (comp. πολυμαθ-έστερος, sup. πολυμαθ-έστατος).
Érudition, n. f., παιδεί-α, ας (ἡ); πολυμάθει-α, ας (ἡ).
Éruption, n. f. 1 *Sortie violente*, ἐκβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Sortie de pustules*, ἐξάνθησ-ις, εως (ἡ).
Érysipèle, n. m., voy. Érésipèle.
Escabeau, n. m., ou **Escabelle**, n. f., *siége de bois*, βάθρ-ον, ου (τό); ὑποπόδι-ον, ου (τό).
Escadre, n. f., στόλ-ος, ου (ὁ).
Escadron, n. m., ἴλ-η, ης (ἡ).
Escadronner, v. tr., *faire des évolutions de cavalerie*, κατ' ἴλας ἐξελίττ-ειν, ἐξελίττ-ω, fut. ἐξελίξ-ω, acc.
Escalade, n. f., *assaut*, διὰ κλιμάκων ἀνάβασ-ις, εως (ἡ).
Escalader, v. tr., ὑπερβαίν-ειν, ὑπερβαίν-ω, fut. ὑπερβήσ-ομαι, acc.
Escale, n. f. Faire escale, *mouiller*, ὁρμίζ-εσθαι, ὁρμίζ-ομαι, fut. ὁρμισθήσ-ομαι ou ὁρμίσ-ομαι.
Escalier, n. m., κλίμ-αξ, ακος (ἡ).
Escamotage, n. m., *action d'escamoter*, ὑφαίρεσ-ις, εως (ἡ); κλοπ-ή, ῆς (ἡ).
Escamoter, v. tr. 1 *Faire disparaître*,

ὑφαιρ-εῖν, ὑφαιρ-έω, ῶ, fut. ὑφαιρήσ-ω, acc. || 2 *Dérober*, ὑποκλέπτ-ειν, ὑποκλέπτ-ω, fut. ὑποκλέψ-ω, acc.

Escamoteur, n. m., γόης, γόητ-ος (ὁ); ἀγύρτης, ἀγύρτ-ου (ὁ).

Escampette, n. f. Prendre la poudre d'escampette, *s'enfuir*, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι.

Escapade, n. f., *manquement à un devoir*, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό); πταῖσμα, πταίσματ-ος (τό).

Escarbot, n. m., *insecte*, κάνθαρ-ος, ου (ὁ).

Escarboucle, n. f., *pierre précieuse*, ἄνθρ-αξ, ακος (ὁ).

Escarcelle, n. f., *espèce de bourse*, βαλάντι-ον, ου (τό).

Escargot, n. m., *limaçon*, κόχλ-ος, ου (ὁ).

Escarmouche, n. f., *combat*, ἀψιμαχί-α, ας (ἡ); ἀκροβολισμ-ός, οῦ (ὁ).

Escarmoucher, v. tr., ἀψιμαχ-εῖν, ἀψιμαχ-έω, ῶ, fut. ἀψιμαχήσ-ω, dat.

Escarmoucheur, n. m., ἀψίμαχ-ος, ου (ὁ); ἀκροβολιστ-ής, οῦ (ὁ).

Escarole, n. f., *plante*, σέρ-ις, ιδος (ἡ).

Escarpe, n. f., *mur intérieur*, ἔνδον τεῖχ-ος, εος, ους (τό).

Escarpé, ée, adj., *à pente roide*, κρημνώδ-ης, ης, ες; ἀνάντ-ης, ης, ες.

Escarpement, n. m., *pente roide*, ἄναντ-ες, εος, ους (τό).

Escarpin, n m., *léger soulier*, κρηπ-ίς, ῖδος (ἡ).

Escarpolette, n f., *siége pour se balancer*, αἰώρ-α, ας (ἡ).

Escarre, n. f., *croûte noire sur la peau*, ἐσχάρ-α, ας (ἡ).

Escient, n. m., n'est usité que dans ces locutions : A mon escient, à ton escient, à son escient, à bon escient, ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες, ἐκ προαιρέσεως.

s'Esclamer, v. pr., *se récrier*, ἀναφθέγγεσθαι, ἀναφθέγγ-ομαι, fut. ἀναφθέγξ-ομαι.

Esclandre, n. m. 1 *Accident qui fait scandale*, ὄνειδ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Bruit*, θόρυβ-ος, ου (ὁ).

Esclavage, n. m., δουλεί-α, ας (ἡ); δουλοσύν-η, ης (ἡ). Réduire en esclavage, καταδουλ-οῦν, καταδουλ-όω, ῶ, fut. καταδουλώσ-ω, acc.

Esclave, n. et adj., δοῦλ-ος, ου (ὁ); δουλ-ίς, ίδος (ἡ). Petit esclave, δουλάρι-ον, ου (τό). Esclave pris à la guerre, ἀνδράποδ-ον, ου (τό). Être esclave, δουλεύ-ειν, δουλεύ-ω, fut. δουλεύσ-ω.

Escompte, n. m., ξεπεσμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.

Escompter, v. tr., ἐκ τοῦ κεφαλαίου ὑφαιρεῖν, ὑφαιρ-έω, ῶ, fut. ὑφαιρήσ-ω, acc.

Escorte, n. f. 1 *Troupe armée qui accompagne*, φρουρ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Cortége*, παραπομπ-ή, ῆς (ἡ).

Escorter, v. tr., *faire la conduite*, προπέμπ-ειν, προπέμπ-ω, fut. προπέμψ-ω, acc.

Escouade, n. f., *troupe armée*, λόχ-ος, ου (ὁ).

Escourgée, n. f., *fouet*, πολύστρεπτος μάστ-ιξ, ιγος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Escousse, n. f., *élan*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ).

Escrime, n. f., ὁπλομαχητικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη; σκιαμαχί-α, ας (ἡ).

Escrimer, v. intr., *faire des armes*, σκιαμαχ-εῖν, σκιαμαχ-έω, ῶ, fut. σκιαμαχήσ-ω. — ***s'Escrimer***, v. pr. 1 *Se disputer*, ἐρίζ-ειν, ἐρίζ-ω, fut. ἐρίσ-ω. || 2 *Faire tous ses efforts*, ἐκπον-εῖν, ἐκπον-έω, ῶ, fut. ἐκπονήσ-ω, acc.

Escrimeur, n. m., ὁπλομάχ-ος, ου (ὁ).

Escroc, n. m., *fripon*, φέν-αξ, ακος (ὁ); αἰσχροκερδ-ής, ής, ές.

Escroquer, v. tr., *tirer quelque chose par fourberie*, ἀπομύττ-ειν, ἀπομύττ-ω, fut. ἀπομύξ-ω, acc.

Escroquerie, n. f., πανουργί-α, ας (ἡ), αἰσχροκέρδει-α, ας (ἡ).

Escroqueur, euse, adj., πανοῦργ-ος, ος, ον; αἰσχροκερδ-ής, ής, ές.

Espace, n. m. 1 *Étendue indéfinie*, κεν-όν, οῦ (τό); μετέωρ-α, ων (τά). || 2 *Distance*, διάστημα, διαστήματ-ος (τό). || 3 *Intervalle de temps*, χρόν-ος, ου (ὁ).

Espacement, n. m., *distance entre deux corps*, διάστημα, διαστήματ-ος (τό).

Espacer, v. tr., *séparer*, διϊστάναι, διΐστημι, fut. διαστήσ-ω, acc.; χωρίζ-ειν, χωρίζ-ω, fut. χωρίσ-ω, acc.

Espadon, n. m. 1 *Large épée*, ῥομφαί-α, ας (ἡ). || 2 *Poisson*, θραν-ίς, ίδος (ἡ).

Espadonner, v. intr., *se servir de l'espadon*, ῥομφαίᾳ χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι.

Espagnolette, n. f., μοχλ-ός, οῦ (ὁ).

Espalier, n. m., *arbres fruitiers appliqués contre un mur*, καρποφόρων δένδρων στίχ-ος, ου (ὁ).

Espèce, n. f. 1 *Catégorie*, γέν-ος, εος, ους (τό); εἶδ-ος, εος, ους (τό). D'une même espèce, ὁμοειδ-ής, ής, ές. D'une espèce différente, ἑτεροειδ-ής, ής, ές. De plusieurs espèces, πολυειδ-ής, ής, ές. De toute espèce, παντοῖ-ος, α, ον. || 2 *Cas particulier*, προκείμεν-ον, ου (τό). || 3 *Monnaie*, νόμισμα, νομίσματ-ος (τό).

Espérance, n. f., ἐλπ-ίς, ίδος (ἡ). Être frustré de son espérance, τῆς ἐλπίδος ἀποτυγχάν-ειν, ἀποτυγχάν-ω, fut. ἀποτεύξ-ομαι.

Espérer, v. tr., ἐλπίζ-ειν, ἐλπίζ-ω, fut. ἐλπίσ-ω, acc.

Espiègle, n. m., *malicieux*, λαμυρ-ός, ά, όν (comp. λαμυρ-ώτερος, sup. λαμυρ-ώτατος).

Espièglerie, n. f., *malice*, λαμυρί-α, ας (ἡ).

Espion, n. m., κατάσκοπ-ος, ου (ὁ).

Espionnage, n. m., κατασκοπ-ή, ῆς (ἡ).

Espionner, v. tr., κατασκοπ-εῖν, κατασκοπ-έω, ῶ, fut. κατασκοπήσ-ω, acc.

Esplanade, n. f., *espace découvert*, ἐπίπεδ-ον, ου (τό).

Espoir, n. m., voy. Espérance.

Esprit, n. m. 1 *Substance incorporelle*, πνεῦμα, πνεύματ-ος (τό) Le malin esprit,

διάβολ-ος, ου (ὁ). Rendre l'esprit, τὴν ψυχὴν ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω. || 2 *Revenant*, εἴδωλ-ον, ου (τό); φάντασμα, φαντάσματ-ος (τό). || 3 *Facultés intellectuelles*, νοῦς, νοῦ (ὁ); διάνοι-α, ας (ἡ). Vivacité d'esprit, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ). Esprit naturel, εὐφυΐ-α, ας (ἡ). || 4 *Caractère, humeur*, φύσ-ις, εως (ἡ); τρόπ-οι, ων (οἱ). || 5 *Signification*, νοῦς, νοῦ (ὁ). || 6 *Signe d'aspiration*, πνεῦμα, πνεύματ-ος (τό). || Esprits, n. m. pl., *corps subtils, principes de la vie*, πνεύματ-α, ων (τά). Reprendre ses esprits, ἑαυτὸν ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι.

Esquif, n. m., *barque*, λέμβ-ος, ου (ὁ); σκαφίδι-ον, ου (τό).

Esquille, n. f., *fragment d'os*, ὀστοῦ κλάσμα, κλάσματ-ος (τό).

Esquinancie, n. f., *inflammation de la gorge*, συνάγχ-η, ης (ἡ).

Esquisse, n. f. 1 *Premiers traits d'un dessin*, σκιαγραφί-α, ας (ἡ). || 2 *Essai littéraire*, ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ).

Esquisser, v. tr. 1 *Faire une esquisse*, σκιαγραφ-εῖν, σκιαγραφ-έω, ῶ, fut. σκιαγραφήσ-ω, acc. || 2 *Décrire sommairement*, ἐν κεφαλαίῳ διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω, acc.

Esquiver, v. tr., *éviter adroitement*, ἐκκλίν-ειν, ἐκκλίν-ω, fut. ἐκκλιν-ῶ, acc.; ἐκφεύγ-ειν, ἐκφεύγ-ω, fut. ἐκφεύξ-ομαι, acc. — ***s'Esquiver***, v. pr., *se retirer*, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι.

Essai, n. m. 1 *Épreuve*, πεῖρ-α, ας (ἡ); δοκιμασί-α, ας (ἡ). Faire l'essai de, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc.; πεῖραν λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, le nom de la chose au gén. || 2 *Ouvrage sommaire*, ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Échantillon*, δεῖγμα, δείγματ-ος (τό).

Essaim, n. m., ἑσμ-ός, οῦ (ὁ); σμῆν-ος, εος, ους (τό).

Essaimer, v. intr., *se dit des ruches dont il sort un essaim*, σμηνουργ-εῖσθαι, σμηνουργ-έομαι, οῦμαι, fut. σμηνουργήσ-ομαι.

Essayer, v. tr. 1 *Faire essai*, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc.; πειρ-ᾶν, πειρ-άω, ῶ, fut. πειράσ-ω, acc. ou gén. || Verbe intr., *tâcher*, πειρ-ᾶσθαι, πειρ-άομαι, ῶμαι, fut. πειράσ-ομαι avec l'inf., ou ὅπως et le subj.

Essayeur, n. m., *préposé à l'essai des monnaies*, δοκιμαστ-ής, οῦ (ὁ).

Essence, n. f. *Nature d'une chose*, οὐσί-α, ας (ἡ); φύσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Huile aromatique*, ἄρωμα, ἀρώματ-ος (τό).

Essentiel, elle, adj. 1 *De l'essence d'une chose*, οὐσιώδ-ης, ης, ες. || 2 *Nécessaire*, κυριώτατ-ος, η, ον; ἀναγκαῖ-ος, α, ον.

Essentiel, n. m., *le point capital*, κεφάλαι-ον, ου (τό).

Essentiellement, adv. 1 *Par essence*, οὐσιωδῶς. || 2 *A un très-haut degré*, μάλιστα, διαφερόντως.

Essieu, n. m., ἄξ-ων, ονος (ὁ).

Essor, n. m. 1 *Vol de l'oiseau*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). Prendre l'essor, ἀνίπτασθαι, ἀνίπταμαι, fut. ἀναπτήσ-ομαι. || 2 *Début*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). Prendre l'essor, ἐπαίρ-εσθαι, ἐπαίρ-ομαι, fut. ἐπαρθήσ-ομαι.

Essorer, v. tr., *faire sécher*, αὐαίν-ειν, αὐαίν-ω, fut. αὐαν-ῶ, acc.

Essoufflé, ée, adj., *hors d'haleine*, ἀσθμαίν-ων, ουσα, ον. Être essoufflé, ἀσθμαίν-ειν, ἀσθμαίν-ω, fut. ἀσθμαν-ῶ.

Essoufflement, n. m., ἆσθμα, ἄσθματ-ος (τό).

Essuie-mains, n. m., χειρόμακτρ-ον, ου (τό).

Essuyer, v. tr. 1 *Nettoyer, sécher*, ἀπομάττ-ειν, ἀπομάττ-ω, fut. ἀπομάξ-ω, acc. || 2 *Subir*, ὑπομέν-ειν, ὑπομέν-ω, fut. ὑπομεν-ῶ, acc.; ὑποφέρ-ειν, ὑποφέρ-ω, fut. ὑποίσ-ω, acc.

Est, n. m., *l'orient*, ἀνατολ-ή, ῆς (ἡ). Les pays situés à l'est, τὰ πρὸς ἕω. L'article se décline. Vent d'est, εὖρ-ος, ου (ὁ).

Estacade, n. f., *barrage*, χαράκωμα, χαρακώματ-ος (τό).

Estafette, n. f., *courrier*, ἄγγαρ-ος, ου (ὁ).

Estafier, n. m., *valet*, θεράπ-ων, οντος (ὁ); ἀκόλουθ-ος, ου (ὁ).

Estafilade, n. f., *grande coupure*, μακρ-ὰ τομ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Estafilader, v. tr., *donner une estafilade*, μακροτομ-εῖν, μακροτομ-έω, ῶ, fut. μακροτομήσ-ω, acc.

Estampe, n. f., *image imprimée*, ἐκτετυπωμέν-η εἰκ-ών, όνος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Estamper, v. tr., *faire une empreinte*, ἐκτυπ-οῦν, ἐκτυπ-όω, ῶ, fut. ἐκτυπώσ-ω, acc.

Estampille, n. f., *empreinte*, τύπ-ος, ου (ὁ).

Estampiller, v. tr., *marquer d'une empreinte*, τυπ-οῦν, τυπ-όω, ῶ, fut. τυπώσ-ω, acc.

Esthétique, n. f., αἰσθητικ-ὴ τέχν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Estimable, adj., ἀξιότιμ-ος, ος, ον; ἀξιόλογ-ος, ος, ον (comp. ἀξιολογ-ώτερος, sup. ἀξιολογ-ώτατος); πολλοῦ ἄξι-ος, α, ον.

Estimateur, n. m. 1 *Celui qui estime, apprécie*, κρίτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Celui qui fixe la valeur des choses*, δοκιμαστ-ής, οῦ (ὁ); τιμητ-ής, οῦ (ὁ).

Estimation, n. f. 1 *Action d'estimer*, τίμησ-ις, εως (ἡ); ἐκτίμησ-ις, εως (ἡ). || 2 *La valeur estimée*, τίμημα, τιμήματ-ος (τό).

Estime, n. f. 1 *Opinion favorable*, δόξ-α, ης (ἡ); εὐδοξί-α, ας (ἡ). Jouir de l'estime générale, ὑπὸ πάντων ou παρὰ πάντων εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω; καλῶς ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι. || 2 *Appréciation*, τίμησ-ις, εως (ἡ).

Estimer, v. tr. 1 *Priser*, τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc. || 2 *Faire cas*, πολλοῦ ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. Estimer davantage, περὶ πλείονος ποιεῖσθαι. Estimer moins, περὶ ἐλάττονος

ποιεῖσθαι. Estimer le plus, περὶ πλείστου ποιεῖσθαι. || 3 *Croire, penser*, νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω. J'estime que, ἐμοὶ δοκεῖ ὅτι, indic.

Estival, ale, adj., *d'été*, θεριν-ός, ή, όν.

Estoc, n. m., *pointe d'une épée*, αἰχμ-ή, ῆς (ἡ). Frapper d'estoc et de taille, *avec la pointe et le plat*, κεντεῖν καὶ πλήττειν.

Estocade, n. f., *coup de pointe*, διάληψ-ις, εως (ἡ).

Estocader, v. tr., *frapper d'estoc*, ἐκ διαλήψεως διαξιφίζ-εσθαι, διαξιφίζ-ομαι, fut. διαξιφίσ-ομαι, dat.

Estomac, n. m., στόμαχ-ος, ου (ὁ); γαστ-ήρ, ρός (ἡ).

s'Estomaquer, v. pr., *s'offenser*, θυμ-οῦσθαι, θυμ-όομαι, οῦμαι, fut. θυμωθήσ-ομαι; ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω, dat. avec ἐπί.

Estrade, n. f. 1 *Chemin*, ὁδ-ός, οῦ (ἡ) Battre l'estrade, ἀνὰ τὰς ὁδοὺς διατρέχ-ειν, διατρέχ-ω, fut. διαδραμ-οῦμαι. Batteur d'estrade, κατάσκοπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Élévation sur le plancher*, ὀκρίβ-ας, αντος (ὁ); βῆμα, βήματ-ος (τό).

Estragon, n. m., *herbe*, δρακόντι-ον, ου (τό).

Estramaçon, n. m., *épée à deux tranchants*, ἀμφιτόμ-ον ξίφ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Estramaçonner, v. intr., *porter des coups d'estramaçon*, ἀμφιτόμῳ ξίφει μάχ-εσθαι, μάχ-ομαι, fut. μαχήσ-ομαι.

Estrapade, n. f., *supplice*, σχοινισμ-ός, οῦ (ὁ).

Estrapader, v. tr., *infliger l'estrapade*, σχοινισμῷ ζημι-οῦν, ζημι-όω, ῶ, fut. ζημιώσ-ω, acc.

Estropier, v. tr. 1 *Priver de l'usage d'un membre*, πηρ-οῦν, πηρ-όω, ῶ, fut. πηρώσ-ω, acc. || 2 *Défigurer un mot*, κολοβ-οῦν, κολοβ-όω, ῶ, fut. κολοβώσ-ω, acc.; διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || ***Estropié, ée***, part. passé et adj. 1 *Mutilé*, πηρ-ός, ά, όν; ἀνάπηρ-ος, ος, ον. || 2 *Altéré*, διεστραμμέν-ος, η, ον.

Esturgeon, n. m., *poisson*, ἔλλ-οψ, οπος (ὁ).

Et, conj., καί, τε καί.

Étable, n. f., σταθμ-ός, οῦ (ὁ); ἔπαυλ-ις, εως (ἡ). Étable à bœufs, βούσταθμ-ον, ου (τό). Étable à brebis, ποίμνι-ον, ου (τό). Étable à porcs, συφε-ών, ῶνος (ὁ).

Établi, n. m., *table*, τράπεζ-α, ης (ἡ).

Établir, v. tr. 1 *Placer*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.; ἱδρύ-ειν, ἱδρύ-ω, fut. ἱδρύσ-ω, acc. || 2 *Mettre dans un état, un emploi*, καθιστάναι. || 3 *Marier*, ἐκδίδ-οσθαι, ἐκδίδ-ομαι, fut. ἐκδώσ-ομαι, acc. || 4 *Fonder*, κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. || 5 *Démontrer*, ἀποδεικνύναι, ἀποδείκνυμι, fut. ἀποδείξ-ω, acc. — ***s'Établir***, v. pr. 1 *Prendre un état*, τάξιν αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι. || 2 *Se fixer dans un lieu*, κατοικ-εῖν, κατοικ-έω, ῶ, fut. κατοικήσ-ω. || 3 *Se marier*, en parlant du mari, γυναῖκα ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω; en parlant de la femme, γαμ-εῖσθαι, γαμ-έομαι, οῦμαι, fut. γαμήσ-ομαι ou γαμ-οῦμαι.

Établissement, n. m. 1 *Action d'établir*, κατάστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *État*, τάξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Mariage*, ἔκδοσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Siége d'une industrie*, κατάστημα, καταστήματ-ος (τό). || 5 *Colonie*, ἀποικί-α, ας (ἡ).

Étage, n. m. 1 *Espace entre deux planchers*, στέγ-η, ης (ἡ). || 2 *Condition*, τάξ-ις, εως (ἡ).

Étager, v. tr., *disposer par étages*, κλιμακηδὸν διατάττ-ειν, διατάττ-ω, fut. διατάξ-ω, acc.

Étai, n. m., *pièce de bois pour étayer*, ἐρεισμ-ός, οῦ (ὁ); ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό).

Étaim, n. m., *fine laine cardée*, τολύπ-η, ης (ἡ).

Étain, n. m., *métal*, κασσίτερ-ος, ου (ὁ). D'étain, κασσιτέριν-ος, η, ον.

Étal, n. m., *table de boucher*, κρεουργικ-ὴ τράπεζ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Étalage, n m. 1 *Exposition de marchandises*, ἔκθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ostentation*, ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). Faire étalage de, ἐπιδείκνυσθαι, ἐπιδείκνυμαι, fut. ἐπιδείξ-ομαι, acc.

Étaler, v. tr. 1 *Exposer la marchandise*, ἐκτιθέναι, ἐκτίθημι, fut. ἐκθήσ-ω, acc. || 2 *Étendre*, πεταννύναι, πετάννυμι, fut. πετάσ-ω, acc. || 3 *Faire ostentation de*, ἐπιδείκνυσθαι, ἐπιδείκνυμαι, fut. ἐπιδείξ-ομαι, acc.

Étalier, n. m., *boucher*, κρεουργ-ός, οῦ (ὁ).

Étalon, n. m. 1 *Modèle de poids*, ἀρχέτυπ-ον μέτρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Cheval*, ὀχευτ-ής, οῦ (ὁ).

Étamage, n. m., τὸ κασσιτεροῦν, acc. L'article se décline.

Étamer, v. tr., *appliquer une couche d'étain*, κασσιτερ-οῦν, κασσιτερ-όω, ῶ, fut. κασσιτερώσ-ω, acc.

Étameur, n. m., *artisan qui étame*, κασσιτερουργ-ός, οῦ (ὁ).

Étamine, n. f. 1 *Étoffe légère*, ἤτρι-ον, ου (τό). || 2 *Tamis*, ἤτρι-ον, ου(τό). || 3 *Examen sévère*, βασανισμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Organe des fleurs*, στῆμα, στήματ-ος (τό).

Étamure, n. f., *matière qui sert à étamer*, κασσίτερ-ος, ου (ὁ).

Étanchement, n. m., *action d'étancher*, ἐπίσχεσ-ις, εως (ἡ).

Étancher, v. tr. 1 *Arrêter l'écoulement*, ἐπέχ-ειν, ἐπέχ-ω, fut. ἐφέξ-ω, acc. || 2 *Apaiser la soif*, σβεννύναι, σβέννυμι, fut. σβέσ-ω, acc.

Étançon, n. m., *étai*, ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό).

Étançonner, v. tr., *étayer*, ἐρείδ-ειν, ἐρείδ-ω, fut. ἐρείσ-ω, acc.

Étang, n. m., λίμν-η, ης (ἡ).

Étape, n. f. 1 *Vivres distribués aux soldats en marche*, ἐφόδι-α, ων (τά). || 2 *Lieu où se*

fait cette distribution, ἐμπόρι-ον, ου (τό). || 3 *Halte*, σταθμ-ός, οῦ (ὁ).

Étapier, n. m., *chargé de fournir l'étape*, σιτομέτρ-ης, ου (ὁ).

État, n. m. 1 *Manière d'être*, ἕξ-ις, εως (ἡ); διάθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Position sociale*, τάξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Liste, tableau*, κατάλογ-ος, ου (ὁ). || 4 *Train de vie*, βί-ος, ου (ὁ); δίαιτ-α, ης (ἡ). || 5 *Métier, profession*, τέχν-η, ης (ἡ); ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδεύματ-ος (τό). || 6 *Gouvernement*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); πολιτεί-α, ας (ἡ). Locutions diverses : Les choses sont dans un tel état, que..., εἰς τοῦτο τὰ πράγματα καθέστηκεν (καθίστημι), ὥστε... En quel état sont nos affaires? πῶς ἡμῖν τὰ πράγματα ἔχει; Être en bon état, καλῶς ἔχειν. Être en mauvais état, κακῶς ἔχειν. Être en état, *capable*, de, ἱκανὸς εἶναι, ou οἷός τε εἶναι, avec l'inf. Mettre quelque chose en état, ἑτοιμάζειν, παρασκευάζειν, acc. Faire état de, τιμᾶν, περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, Ne pas faire état de, ὀλιγωρεῖν, καταφρονεῖν, gén.

État-major, n. m., ταξίαρχ-οι, ων (οἱ); οἱ ἀμφὶ τὸν στρατηγόν. Le premier article se décline.

Étau, n. m., ἔχμα, ἔχματ-ος (τό).

Étayement, n. m., *action d'étayer*, στηριγμ-ός, οῦ (ὁ); ἐρεισμ-ός, οῦ (ὁ).

Étayer, v. tr., *soutenir*, στηρίζ-ειν, στηρίζ-ω, στηρίξ-ω, acc.; ἐρείδ-ειν, ἐρείδ-ω, fut. ἐρείσ-ω, acc.

Été, n. m., θέρ-ος, εος, ους (τό).

Éteignoir, n. m., σβεστήρι-ον, ου (τό).

Éteindre, v. tr. 1 *Arrêter l'action du feu*, σβεννύναι, σβέννυμι, fut. σβέσ-ω, acc. || 2 *Calmer, faire cesser*, καταπαύ-ειν, καταπαύ-ω, fut. καταπαύσ-ω, acc. — ***s'Éteindre***, v. pr. 1 *Mourir doucement*, καταφθίν-ειν, καταφθίν-ω, sans futur. || 2 *Finir faute d'héritiers*, ἐξαφανίζ-εσθαι, ἐξαφανίζ-ομαι, fut. ἐξαφανίσ-ομαι. — ***Éteint, einte***, part. passé et adj. Yeux éteints, ἀμυδρ-οὶ ὀφθαλμ-οί, ων (οἱ). Voix éteinte, ἄτον-ος φων-ή, ῆς (ἡ). Famille éteinte, ἀφαν-ὲς γέν-ος, εος, ους (τό). Dans ces trois exemples les deux mots se déclinent.

Étendard, n. m., σημαί-α, ας (ἡ). Porte-étendard, σημαιοφόρ-ος, ου (ὁ). Suivre les étendards de quelqu'un, συστρατεύ-ειν, συστρατεύ-ω, fut. συστρατεύσ-ω, dat. Arborer l'étendard de la guerre, de la révolte, τὸν πόλεμον, τὴν στάσιν ἐξάπτ-ειν, ἐξάπτ-ω, fut. ἐξάψ-ω.

Étendre, v. tr. 1 *Allonger, déployer*, ἐκτείν-ειν, ἐκτείν-ω, fut. ἐκτεν-ῶ, acc.; ἐκπετανnύναι, ἐκπετάννυμι, fut. ἐκπετάσ-ω, acc. || 2 *Renverser*, καταβάλλ-ειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ, acc. || 3 *Augmenter*, αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc. — ***s'Étendre***, v. pr. 1 *Se coucher*, κατακλίν-εσθαι, κατακλίν-ομαι, fut. κατακλινθήσ-ομαι. || 2 *Traiter un sujet avec développements*, μακρολογ-εῖν, μακρολογ-έω, ῶ, fut. μακρολογήσ-ω; πολλὰ λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. λέξ-ω, le nom de la chose au gén. avec περί. || 3 *S'avancer*, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω. — ***Étendu, ue***, part. passé et adj., *vaste, grand*, εὐρύχωρ-ος, ος, ον; μακρ-ός, ά, όν (comp. μακρ-ότερος, sup. μακρ-ότατος ou μήκ-ιστος).

Étendue, n. f. 1 *En longueur*, μῆκ-ος, εος, ους (τό). || 2 *En largeur*, πλάτ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Étendue d'un discours*, μῆκ-ος, εος, ους (τό). || 4 *De l'esprit*, δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ).

Éternel, elle, adj., ἀΐδι-ος, ος, ον; αἰώνι-ος, ος, ον. L'Éternel, Θε-ός, οῦ (ὁ).

Éternellement, adv., ἀϊδίως, αἰωνίως, ἀδιαλείπτως.

Éterniser, v. tr. 1 *Rendre éternel*, ἀΐδιον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 2 *Faire durer éternellement*, ἀείμνηστον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Éternité, n. f. 1 *Durée éternelle*, αἰ-ών, ῶνος (ὁ); ἀϊδιότης, ἀϊδιότητ-ος (ἡ). De toute éternité, ἐξ αἰῶνος. || 2 *La vie éternelle*, αἰώνι-ος ζω-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Éternuer, v. intr., πταίρ-ειν, πταίρ-ω, fut. πταρ-ῶ.

Éternument, n. m., πταρμ-ός, οῦ (ὁ).

Étésiens, n. m. pl., *vents*, ἐτησί-αι, ων (οἱ).

Étêtement, n. m., *action d'étêter*, ἐπικοπ-ή, ῆς (ἡ).

Étêter, v. tr., *couper la tête d'un arbre*, ἐπικόπτ-ειν, ἐπικόπτ-ω, fut. ἐπικόψ-ω, acc.

Éteule, n. f., *chaume*, καλάμ-η, ης (ἡ).

Éther, n. m., *air subtil*, αἰθ-ήρ, έρος (ὁ).

Éthéré, ée, adj., αἰθέρι-ος, ος, ον. La voûte éthérée, οὐραν-ός, οῦ (ὁ).

Éthique, n. f., *science de la morale*, ἠθικ-ή, ῆς (ἡ).

Ethnique, adj., *idolâtre*, ἐθνικ-ός, ή, όν.

Étincelant, ante, adj. 1 *Qui étincelle*, ἀστράπτ-ων, ουσα, ον. || 2 *Brillant*, στιλπν-ός, ή, όν; λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος).

Étinceler, v. intr. 1 *Jeter une vive lumière*, ἀστράπτ-ειν, ἀστράπτ-ω, fut. ἀστράψ-ω; στίλβ-ειν, στίλβ-ω, fut. στίλψ-ω. || 2 *Abonder en traits d'esprit*, κομψεύ-εσθαι, κομψεύ-ομαι, fut. κομψεύσ-ομαι.

Étincelle, n. f. 1 σπινθ-ήρ, ῆρος (ὁ). || 2 *Trait d'esprit*, ἀστεϊσμ-ός, οῦ (ὁ).

Étincellement, n. m., ἀστραπ-ή, ῆς (ἡ).

Étiolement, n. m., *état morbide des plantes*, φθίσ-ις, εως (ἡ); μαρασμ-ός, οῦ (ὁ).

Étioler, v. tr., *causer l'étiolement*, μαραίν-ειν, μαραίν-ω, fut. μαραν-ῶ, acc. — ***s'Étioler***, v. pr., *se faner*, μαραίν-εσθαι, μαραίν-ομαι, fut. μαρανθήσ-ομαι; φθίν-ειν, φθίν-ω, fut. φθίσ-ω.

Étiologie, n. f., *traité des causes des maladies*, αἰτιολογί-α, ας (ἡ).

Étique, adj. 1 *Continu*, ἑκτικ-ός, ή, όν. || 2 *Très-maigre*, ἰσχνότατ-ος, η, ον.

Étiqueter, v. tr., *marquer d'une étiquette*,

ἐπισημαίν-ειν, ἐπισημαίν-ω, fut. ἐπισημαν-ῶ, acc.

Étiquette, n. f., *petit écriteau*, ἐπίσημα, ἐπισήματ-ος (τό); σημεῖ-ον, ου (τό).

Étisie, n. f., *maladie qui dessèche*, φθίσ-ις, εως (ἡ); ἑκτικ-ὸς πυρετ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Étoffe, n. f. 1 *Tissu*, ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). || 2 *Dispositions heureuses*, εὐφυΐ-α, ας (ἡ).

Étoffé, ée, adj. Vêtement étoffé, στολιδωτ-ὴ ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ). Homme étoffé, εὔστολ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Maison étoffée, εὔσκευ-ος ou καλῶς ἐσκευασμέν-ος οἶκ-ος, ου (ὁ). Dans ces quatre exemples les deux mots se déclinent.

Étoile, n. f. 1 *Astre*, ἀστ-ήρ, έρος (ὁ). || 2 *Destinée*, δαίμ-ων, ονος (ὁ); τύχ-η, ης (ἡ). || 3 *Fêlure*, σχίσμα, σχίσματ-ος (τό).

Étoilé, ée, adj. 1 *Semé d'étoiles*, ἀστερό-εις, εσσα, εν; διάστερ-ος, ος, ον. || 2 *Fêlé*, διασχιδ-ής, ής, ές.

s'Étoiler, v. pr., *se fendre*, διασχίζ-εσθαι, διασχίζ-ομαι, fut. διασχισθήσ-ομαι.

Étole, n. f., *ornement des prêtres*, στολ-ή, ῆς (ἡ).

Étonnamment, adv., θαυμασίως, θαυμαστῶς.

Étonnant, ante, adj., θαυμάσι-ος, ος ou α, ον (comp. θαυμασι-ώτερος, sup. θαυμασι-ώτατος); θαυμαστ-ός, ή, όν.

Étonnement, n. m., θαῦμα, θαύματ-ος (τό); θάμβ-ος, εος, ους (τό).

Étonner, v. tr., ἐκπλήττ-ειν, ἐκπλήττ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc.; εἰς θαῦμα κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. — ***s'Étonner***, v. pr., θαυμάζ-ειν, θαυμάζ-ω, fut. θαυμάσ-ομαι; ἐκπλήττ-εσθαι, ἐκπλήττ-ομαι, fut. ἐκπλαγήσ-ομαι, le nom de la chose à l'acc.

Étouffant, ante, adj., πνιγηρ-ός, ά, όν; πνιγώδ-ης, ης, ες. Temps étouffant, chaleur étouffante, πνῖγ-ος, εος, ους (τό); πνιγετ-ός, οῦ (ὁ).

Étouffement, n. m., *difficulté à respirer*, δύςπνοι-α, ας (ἡ); πνῖγμα, πνίγματ-ος (τό).

Étouffer, v. tr. 1 *Faire perdre la respiration*, πνίγ-ειν, πνίγ-ω, fut. πνίξ-ω ou πνιξ-οῦμαι, acc. || 2 *Éteindre*, κατασβεννύναι, κατασβέννυμι, fut. κατασβέσ-ω, acc. || 3 *Apaiser*, καταπαύ-ειν, καταπαύ-ω, fut. καταπαύσ-ω, acc. || Verbe intr., *avoir la respiration courte*, δυςπνο-εῖν, δυςπνο-έω, ῶ, fut. δυςπνοήσ-ω.

Étouffoir, n. m., *vase pour étouffer le charbon*, πνιγ-εύς, έως (ὁ).

Étoupe, n. f., *filasse*, στύπ-η, ης (ἡ); στυπεῖ-ον, ου (τό).

Étouper, v. tr., *boucher avec de l'étoupe*, στύπῃ βύ-ειν, βύ-ω, fut. βύσ-ω, acc.

Étourderie, n. f. 1 *Caractère de l'étourdi*, ἀβουλί-α, ας (ἡ); προπέτει-α, ας (ἡ). || 2 *Acte irréfléchi*, ἄλογ-ον ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Étourdi, ie, adj., *irréfléchi*, ἄβουλ-ος, ος, ον (comp. ἀβουλ-ότερος, sup. ἀβουλ-ότατος); ἀλόγιστ-ος, ος, ον; προπετ-ής, ής, ές (comp. προπετ-έστερος, sup. προπετ-έστατος). A l'étourdie, voy. Étourdiment.

Étourdiment, adv., ἀλογίστως, ἀπερισκέπτως.

Étourdir, v. tr. 1 *Troubler le cerveau*, ἐκπλήττ-ειν, ἐκπλήττ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc. || 2 *Assourdir*, ἐκκωφ-οῦν, ἐκκωφ-όω, ῶ, fut. ἐκκωφώσ-ω, acc. || 3 *Importuner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, dat. — ***s'Étourdir***, v. pr., *se distraire sur quelque chose*, διασκεδάζ-ειν, διασκεδάζ-ω, fut. διασκεδάσ-ω, acc.

Étourdissant, ante, adj., ἐκκωφ-ῶν, οῦσα, οῦν.

Étourdissement, n. m. 1 *Ébranlement du cerveau*, ἴλιγγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Trouble*, θόρυβ-ος, ου (ὁ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ).

Étourneau, n. m. 1 *Oiseau*, ψάρ, ψαρ-ός (ὁ). || 2 *Homme inconsidéré*, ἀλόγιστ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Étrange, adj. 1 *Contraire à l'usage*, ἀήθ-ης, ης, ες. || 2 *Extraordinaire*, ἄτοπ-ος, ος, ον (comp. ἀτοπ-ώτερος, sup. ἀτοπ-ώτατος); δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).

Étrangement, adv., ἀήθως, ἀτόπως, δεινῶς.

Étranger, ère, adj. 1 *Personne d'une autre nation*, ξέν-ος, η, ον; ἀλλοδαπ-ός, ή, όν. Les étrangers, οἱ ἔξω; βάρβαρ-οι, ων (οἱ). Qui voyage à l'étranger, ἔκδημ-ος, ος, ον; ἀπόδημ-ος, ος, ον. Voyager à l'étranger, ἀποδημ-εῖν, ἀποδημ-έω, ῶ, fut. ἀποδημήσ-ω. || 2 *Chose qui vient du dehors*, ξενικ-ός, ή, όν; ξένι-ος, α, ον. La terre étrangère, ξέν-η, ης (ἡ). Guerre étrangère, ἀλλόφυλ-ος πόλεμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Marchandises étrangères, ἐξωτικ-ὰ ἐμπορεύματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. || 3 *Qui n'a aucun rapport avec une chose*, ἀλλότρι-ος, α, ον. || 4 *Qui ne sait pas une chose*, ἄπειρ-ος, ος, ον, gén.

Étrangeté, n. f., *caractère étrange*, ἀτοπί-α, ας (ἡ); δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ).

Étranglement, n. m. 1 *Suffocation*, στραγγαλισμ-ός, οῦ (ὁ); πνιγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Resserrement*, στένωσ-ις, εως (ἡ).

Étrangler, v. tr. 1 *Tordre le cou*, στραγγαλίζ-ειν, στραγγαλίζ-ω, fut. στραγγαλίσ-ω, acc.; ἀποπνίγ-ειν, ἀποπνίγ-ω, fut. ἀποπνίξ-ω ou ἀποπνιξ-οῦμαι, acc. || 2 *Resserrer*, στεν-οῦν, στεν-όω, ῶ, fut. στενώσ-ω, acc. || Verbe intr., *perdre la respiration*, ἀποπνίγ-εσθαι, ἀποπνίγ-ομαι, fut. ἀποπνιχθήσ-ομαι.

Être, v. subst. 1 *Exister*, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, d'où les composés : παρεῖναι, être présent; ἀπεῖναι, être absent; συνεῖναι, être dans ou avec; μετεῖναι, être parmi; περιεῖναι, être de trop. Le verbe εἶναι, étant défectueux, emprunte différentes formes au verbe γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. Être avec telle ou telle qualité naturelle, πεφυκέναι, πέφυκ-α, pl.-q.-parf., ἐπεφύκ-ειν. || 2 *Appartenir*, εἶναι, avec le gén.; ὑπάρχ-ειν, ὑπάρχ-ω, fut. ὑπάρξ-ω, dat. || 3 *Être*

situé, κεῖ-σθαι, κεῖ-μαι, fut. κείσ-ομαι. Locutions diverses: Il est des gens qui..., ἔστιν οἵ. Il est des temps où..., ἔστιν ὅτε. Il est des lieux où..., ἔστιν ὅπου. Être bien avec quelqu'un, φίλῳ τινὶ χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι. Être mal avec quelqu'un, ἐχθρῷ τινὶ χρῆσθαι. Être bien dans ses affaires, εὖ ou καλῶς πράττ-ειν, πράττ-ω, fut. πράξ-ω. Être mal dans ses affaires, κακῶς πράττειν. Être à une chose, *s'en occuper*, τὸν νοῦν προσέχ-ειν, προσέχ-ω, fut. προσέξ-ω, dat. Être pour, *du parti de*, quelqu'un, εἶναι πρός τινος.

Être, n. m. 1 *Créature*, ζῶ-ον, ου (τό). Les êtres animés et inanimés, τὰ ἔμψυχα καὶ τὰ ἄψυχα. || 2 *Existence*, οὐσί-α, ας (ἡ). || 3 *Parties diverses d'une maison*, οἰκίας μέρ-η, ῶν (τά); διέξοδ-οι, ων (αἱ).

Étrécir, v. tr., *rendre plus étroit*, στεν-οῦν, στεν-όω, ῶ, fut. στενώσ-ω, acc.; στενοχωρ-εῖν, στενοχωρ-έω, ῶ, fut. στενοχωρήσ-ω, acc.

Étrécissement, n. m. 1 *Action d'étrécir*, στένωσ-ις, εως (ἡ); στενοχώρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *État de ce qui est étréci*, στένωμα, στενώματ-ος (τό).

Étreindre, v. tr. 1 *Serrer fortement*, σφίγγ-ειν, σφίγγ-ω, fut. σφίγξ-ω, acc. || 2 *Presser dans ses bras*, ἐναγκαλίζ-εσθαι, ἐναγκαλίζ-ομαι, fut. ἐναγκαλίσ-ομαι, acc.; περιπλέκ-εσθαι, περιπλέκ-ομαι, fut. περιπλεχθήσ-ομαι, acc. ou dat.

Étreinte, n. f. 1 *Action de serrer*, σφίγξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Embrassement*, ἐναγκάλισμα, ἐναγκαλίσματ-ος (τό); περιπλοκ-ή, ῆς (ἡ).

Étrenne, n. f. 1 *Présent*, ξένι-α, ων (τά); ἐπινομ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Première vente*, τῆς πράσεως ἀπαρχ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Premier usage*, πρώτ-η χρῆσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Étrenner, v. tr. 1 *Donner des étrennes*, ξένια διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω. || 2 *Acheter le premier à un marchand*, πρὸ πάντων ἀγοράζ-ειν, ἀγοράζ-ω, fut. ἀγοράσ-ω, acc. || 3 *Faire usage d'une chose pour la première fois*, πρῶτον ou πρῶτα χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || Verbe intr., *vendre pour la première fois*, τὰ πρῶτα πιπράσκ-ειν, πιπράσκ-ω, fut. πιπράσ-ω.

Étrier, n. m., ἀναβολ-εύς, έως (ὁ).

Étrille, n. f., *instrument pour étriller*, στλεγγ-ίς, ίδος (ἡ); ξυστρ-ίς, ίδος (ἡ).

Étriller, v. tr. 1 *Nettoyer un cheval*, στλεγγίζ-ειν, στλεγγίζ-ω, fut. στλεγγίσ-ω, acc. || 2 *Maltraiter*, κακοποι-εῖν, κακοποι-έω, ῶ, fut. κακοποιήσ-ω, acc.

Étriqué, ée, adj., *étroit*, στεν-ός, ή, όν; βραχ-ύς, εῖα, ύ.

Étrivière, n. f., *courroie*, ἱμ-άς, άντος (ὁ). Donner les étrivières, ἱμάσσ-ειν, ἱμάσσ-ω, fut. ἱμάσ-ω, acc.

Étroit, oite, adj. 1 *Peu large*, στεν-ός, ή, όν (comp. στεν-ώτερος, sup. στεν-ώτατος); στενόχωρ-ος, ος, ον. Lieu étroit, στενοχωρί-α, ας (ἡ). Chemin étroit, στενοπορί-α, ας (ἡ). || 2 *Borné*, βραχ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραχύτερος, sup. βραχ-ύτατος). || 3 *Intime*, οἰκεῖ-ος, ος ou α, ον (comp. οἰκει-ότερος, sup. οἰκει-ότατος). Étroite amitié, οἰκειότης, οἰκειότητ-ος (ἡ). Parenté étroite, συγγένει-α, ας (ἡ). || 4 *Rigoureux*, ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος). A l'étroit, στενῶς, ἐν στενοχωρίᾳ. Vivre à l'étroit, δυσκόλως ou ἐν ἀπορίᾳ ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. ζήσ-ω.

Étroitement, adv., στενῶς, ἐν στενοχωρίᾳ, ἀκριβῶς.

Étude, n. f. 1 *Application d'esprit*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ); μελέτ-η, ης (ἡ). || 2 *Connaissances acquises*, παιδεί-α, ας (ἡ); μάθημα, μαθήματ-ος (τό). Qui aime l'étude, φιλομαθ-ής, ής, ές. Amour de l'étude, φιλομάθει-α, ας (ἡ). || 3 *Peinture, sculpture*, δοκιμασί-α, ας (ἡ). || 4 *Cabinet d'un notaire*, γραμματεῖ-ον, ου (τό).

Étudiant, n. m., μαθητ-ής, οῦ (ὁ).

Étudier, v. tr. 1 *S'appliquer à*, μελετ-ᾶν, μελετ-άω, ῶ, fut. μελετήσ-ω, acc.; σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, avec l'acc. || 2 *Apprendre par cœur*, ἐκμανθάν-ειν, ἐκμανθάν-ω, fut. ἐκμαθήσ-ομαι, acc. || 3 *Méditer*, μελετᾶν. || 4 *Observer*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc. — ***s'Étudier***, v. pr., *s'appliquer à*, ἐπιτηδεύ-ειν, ἐπιτηδεύ-ω, fut. ἐπιτηδεύσ-ω, acc. — ***Étudié, ée***, part. passé et adj., *affecté*, περίεργ-ος, ος, ον (comp. περιεργ-έστερος, sup. περιεργ-έστατος); πεφροντισμέν-ος, η, ον.

Étui, n. m., *gaîne*, θήκ-η, ης (ἡ).

Étuve, n. f., *lieu chauffé*, ὑπόκαυστ-ον, ου (τό).

Étuvée, n. f., *cuisson des viandes*, πνίξ-ις, εως (ἡ). Cuire à l'étuvée, πνίγ-ειν, πνίγ-ω, fut. πνίξ-ω, acc.

Étuvement, n. m., *action d'étuver*, πλύσ-ις, εως (ἡ).

Étuver, v. tr., *faire des lotions*, πλύν-ειν, πλύν-ω, fut. πλυν-ῶ, acc.

Étuviste, n. m., *qui tient des étuves*, βαλαν-εύς, έως (ὁ).

Étymologie, n. f., *origine d'un mot*, ἐτυμολογί-α, ας (ἡ); ἔτυμ-ον, ου (τό).

Étymologique, adj., ἐτυμολογικ-ός, ή, όν.

Étymologiste, n. m., *qui recherche les étymologies*, ἐτυμολόγ-ος, ου (ὁ).

Eucharistie, n. f., εὐχαριστί-α, ας (ἡ).

Eucharistique, adj., εὐχαριστικ-ός, ή, όν.

Eucologe, n. m., *livre de prières*, εὐχολόγι-ον, ου (τό).

Eunuque, n. m., εὐνοῦχ-ος, ου (ὁ).

Euphémisme, n. m., *expression adoucie*, εὐφημισμ-ός, οῦ (ὁ).

Euphonie, n. f., *son agréable*, εὐφωνί-α, ας (ἡ).

Euphonique, adj., *qui produit l'euphonie*, εὔφων-ος, ος, ον.

Euphorbe, n. m., *plante*, εὐφόρβι-ον, ου (τό)

Eux, elles, pl. m. et f. de *lui*, οὗτοι, αὗται, ταῦτα; ἐκεῖνοι, ἐκεῖναι, ἐκεῖνα.
Évacuant, ante, ou **Évacuatif**, ive, adj., *qui fait évacuer*, κενωτικ-ός, ή, όν.
Évacuation, n. f. 1 *Matières évacuées*, κένωμα, κενώματ-ος (τό); διαχώρημα, διαχωρήματ-ος (τό). || 2 *Départ*, ἄφοδ-ος, ου (ἡ).
Évacuer, v. tr. 1 *Faire sortir du corps*, κεν-οῦν, κεν-όω, ῶ, fut. κενώσ-ω, acc. || 2 *Cesser d'occuper*, καταλείπ-ειν, καταλείπ-ω, fut. καταλείψ-ω, acc.
s'Évader, v. pr., ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι.
Évaluation, n. f., *estimation*, τίμησ-ις, εως (ἡ).
Évaluer, v. tr., *estimer*, τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc.
Évangélique, adj., εὐαγγελικ-ός, ή, όν.
Évangéliquement, adv., εὐαγγελικῷ τρόπῳ.
Évangéliser, v. tr., εὐαγγελίζ-εσθαι, εὐαγγελίζ-ομαι, fut. εὐαγγελίσ-ομαι.
Évangéliste, n. m., εὐαγγελιστ-ής, οῦ (ὁ).
Évangile, n. m., εὐαγγέλι-ον, ου (τό).
s'Évanouir, v. pr., *tomber en faiblesse*, λιποθυμ-εῖν, λιποθυμ-έω, ῶ, fut. λιποθυμήσ-ω.
Évanouissement, n. m., *défaillance*, λιποθυμί-α, ας (ἡ).
Évaporation, n. f. 1 *Réduction d'un liquide en vapeur*, ἀτμισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Légèreté d'esprit*, κουφότης, κουφότητ-ος (ἡ).
Évaporer, v. tr. 1 *Résoudre en vapeur*, ἐξατμίζ-ειν, ἐξατμίζ-ω, fut. ἐξατμίσ-ω, acc. || 2 *Exhaler*, ἀποπν-εῖν, ἀποπν-έω, fut. ἀποπνεύσ-ω, acc. — ***s'Évaporer***, v. pr., ἐξατμίζ-εσθαι, ἐξατμίζ-ομαι, fut. ἐξατμίσ-ομαι. — ***Évaporé, ée***, part. passé et adj. 1 *Réduit en vapeur*, ἀτμιστ-ός, ή, όν. || 2 *Étourdi*, κοῦφ-ος, η, ον.
Évasement, n. m., *large ouverture*, ἄνοιγμα, ἀνοίγματ-ος (τό).
Évaser, v. tr., *élargir un orifice*, ἀναστομ-οῦν, ἀναστομ-όω, ῶ, fut. ἀναστομώσ-ω, acc. — ***Évasé, ée***, part. passé et adj., πλατ-ύς, εῖα, ύ.
Évasif, ive, adj., *qui sert à éluder*, προφασιστικ-ός, ή, όν; διαδυτικ-ός, ή, όν.
Évasion, n. f., ἀπόδρασ-ις, εως (ἡ).
Évêché, n. m. 1 *Diocèse, dignité d'un évêque*, ἐπισκοπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Palais épiscopal*, ἐπισκοπεῖ-ον, ου (τό).
Éveil, n. m., *avis donné*, μήνυσ-ις, εως (ἡ). Donner l'éveil, μηνύ-ειν, μηνύ-ω, fut. μηνύσ-ω, acc.
Éveiller, v. tr. 1 *Tirer du sommeil*, ἐξυπνίζ-ειν, ἐξυπνίζ-ω, fut. ἐξυπνίσ-ω, acc.; ἐγείρ-ειν, ἐγείρ-ω, fut. ἐγερ-ῶ, acc. || 2 *Stimuler*, ἐγείρ-ειν. || 3 *Faire naître*, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc.; ἐμποι-εῖν, ἐμποι-έω, ῶ, fut. ἐμποιήσ-ω, acc. — ***s'Éveiller***, v. pr., ἐγείρ-εσθαι, ἐγείρ-ομαι, fut. ἐγερθήσ-ομαι. — ***Éveillé, ée***, part. passé et adj. 1 *Gai, vif*, εὔθυμ-ος, ος, ον; φαιδρ-ός, ά, όν (comp. φαιδρ-ότερος, sup. φαιδρ-ότατος). || 2 *Avisé*, ξυνετ-ός, ή, όν.
Événement, n. m. 1 *Tout ce qui arrive*, γενόμεν-ον, ου (τό); συμβ-άν, άντος (τό). Événement heureux, εὐτύχημα, εὐτυχήματ-ος (τό). Événement malheureux, συμφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Issue, résultat*, ἀπόβασ-ις, εως (ἡ); ἔκβασ-ις, εως (ἡ); τέλ-ος, εος, ους (τό).
Évent, n. m. 1 *Altération*, διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ). Sentir l'évent, εὐρωτι-ᾶν, εὐρωτι-άω, ῶ, fut. εὐρωτιάσ-ω. || 2 *Courant d'air*, ἀναπνο-ή, ῆς (ἡ).
Éventail, n. m., ῥιπ-ίς, ίδος (ἡ); ῥιπίδι-ον, ου (τό).
Éventaire, n. m., *plateau d'osier*, φορμ-ός, οῦ (ὁ).
Éventer, v. tr. 1 *Agiter l'air avec un éventail*, ῥιπίζ-ειν, ῥιπίζ-ω, fut. ῥιπίσ-ω, acc. || 2 *Mettre au vent*, ἀνεμ-οῦν, ἀνεμ-όω, ῶ, fut. ἀνεμώσ-ω, acc. || 3 *Pénétrer un dessein*, ἐξιχνεύ-ειν, ἐξιχνεύ-ω, fut. ἐξιχνεύσ-ω, acc. — ***s'Éventer***, v. pr., *se gâter à l'air*, ἐκτρέπ-εσθαι, ἐκτρέπ-ομαι, fut. ἐκτραπήσ-ομαι. — ***Éventé, ée***, part. passé et adj. 1 *Tourné*, ἐκτροπί-ας, ου (ὁ). || 2 *Étourdi*, κοῦφ-ος, η, ον; ἄβουλ-ος, ος, ον.
Éventrer, v. tr., ἐκκοιλιάζ-ειν, ἐκκοιλιάζ-ω, fut. ἐκκοιλιάσ-ω, acc.
Éventualité, n. f., *chance, accident*, τύχ-η, ης (ἡ).
Éventuel, elle, adj., *accidentel*, τυχικ-ός, ή, όν; τυχηρ-ός, ά, όν.
Éventuellement, adv., *accidentellement*, τυχικῶς, τυχηρῶς.
Évêque, n. m., ἐπίσκοπ-ος, ου (ὁ).
Éversif, ive, adj., *qui renverse*, ἀνατρεπτικ-ός, ή, όν.
Éversion, n. f., *ruine*, ἀνατροπ-ή, ῆς (ἡ).
s'Évertuer, v. pr., *faire effort*, φιλοτιμ-εῖσθαι, φιλοτιμ-έομαι, οῦμαι, fut. φιλοτιμήσ-ομαι, avec περί et l'acc., ou avec l'inf.
Évidemment, adv., σαφῶς, ἐναργῶς, φανερῶς.
Évidence, n. f., ἐνάργει-α, ας (ἡ); περιφάνει-α, ας (ἡ).
Évident, ente, adj., σαφ-ής, ής, ές (comp. σαφ-έστερος, sup. σαφ-έστατος); ἐναργ-ής, ής, ές (comp. ἐναργ-έστερος, sup. ἐναργ-έστατος); δῆλ-ος, η, ον (comp. δηλ-ότερος, sup. δηλ-ότατος).
Évider, v. tr., *creuser*, κοιλαίν-ειν, κοιλαίν-ω, fut. κοιλαν-ῶ, acc.
Évier, n. m., *conduit pour l'écoulement des eaux*, ὑδροχό-η, ης (ἡ).
Évincer, v. tr. 1 *Déposséder juridiquement*, νομίμως ἀπωθ-εῖν, ἀπωθ-έω, ῶ, fut. ἀπωθήσ-ω ou ἀπώσ-ω, acc. || 2 *Enlever par intrigue*, ὑπεκλαμβάν-ειν, ὑπεκλαμβάν-ω, fut. ὑπεκλήψ-ομαι, acc.
Évitable, adj., *qui peut être évité*, φύξιμ-ος, ος ou η, ον.
Éviter, v. tr. 1 *Fuir*, φεύγ-ειν, φεύγ-ω, fut. φεύξ-ομαι, acc. || 2 *Se détourner de*, ἐκκλίν-ειν, ἐκκλίν-ω, fut. ἐκκλιν-ῶ, acc. || 3 *Échapper à*, ἀποφεύγ-ειν, ἀποφεύγ-ω, fut. ἀποφεύξ-ομαι, acc.

Évocable, adj., *qu'on peut évoquer*, ἐφέσιμ-ος, ος, ον.
Évocation, n. f. 1 *Action de faire paraître*, ἔκκλησ-ις, εως (ἡ). Évocation des âmes, ψυχαγωγί-α, ας (ἡ). || 2 *Évocation d'une affaire*, ἔφεσ-ις, εως (ἡ).
Évolution, n. f., *mouvement de troupes*, ἐξελιγμ-ός, οῦ (ὁ).
Évoquer, v. tr. 1 *Faire apparaître*, ἐκκαλ-εῖν, ἐκκαλ-έω, ῶ, fut. ἐκκαλέσ-ω, acc. Évoquer les âmes, ψυχαγωγ-εῖν, ψυχαγωγ-έω, ῶ, fut. ψυχαγωγήσ-ω, acc. || 2 *Faire passer à un autre tribunal*, ἐφιέναι, ἐφίημι, fut. ἐφήσ-ω, acc.
Ex, *prép. latine qu'on place devant certains mots, pour indiquer ce qu'on a été*, ὁ, ἡ, τὸ προτοῦ. L'article se décline. Ex-consul, ὁ προτοῦ ὕπατος. Ex-général, ὁ προτοῦ ἡγεμών.
Exact, acte, adj. 1 *Ponctuel*, ἀκριϐ-ής, ής, ές (comp. ἀκριϐ-έστερος, sup. ἀκριϐ-έστατος); σπουδαῖ-ος, α, ον (comp. σπουδαι-ότερος, sup. σπουδαι-ότατος). || 2 *Conforme à son modèle*, ἀκριϐ-ής, ής, ές; ἐσπουδασμέν-ος, η, ον. || 3 *Vrai*, ἀληθ-ής, ής, ές (comp. ἀληθ-έστερος, sup. ἀληθ-έστατος). Les sciences exactes, μαθήματ-α, ων (τά).
Exactement, adv., ἀκριϐῶς, σπουδαίως.
Exacteur, n. m., *collecteur d'impôts*, εἰςπράκτ-ωρ, ορος (ὁ).
Exaction, n. f., *action d'exiger plus qu'il n'est dû*, εἴςπραξ-ις, εως (ἡ).
Exactitude, n. f. 1 *Ponctualité*, ἀκρίϐει-α, ας (ἡ); ἐπιμέλει-α, ας (ἡ); σπουδ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Précision*, ἀκρίϐει-α, ας (ἡ); ἀλήθει-α, ας (ἡ).
Exagérateur, trice, n., *qui exagère*, μεγαλορρήμ-ων, ων, ον.
Exagératif, ive, adj., *excessif*, ὑπερϐολικ-ός, ή, όν; δεινωτικ-ός, ή, όν.
Exagération, n. f. 1 *Action d'exagérer*, ὑπερϐολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Discours exagéré*, μεγαληγορί-α, ας (ἡ).
Exagérer, v. tr., *outrer*, μεγαλύν-ειν, μεγαλύν-ω, fut. μεγαλυν-ῶ, acc.; μεγεθοποι-εῖν, μεγεθοποι-έω, ῶ, fut. μεγεθοποιήσ-ω, acc.
Exaltation, n. f. 1 *Action d'élever*, ὕψωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Intronisation*, ἐνθρονισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Enthousiasme*, ἐνθουσιασμ-ός, οῦ (ὁ).
Exalter, v. tr. 1 *Élever très-haut*, ὑπερυψ-οῦν, ὑπερυψ-όω, ῶ, fut. ὑπερυψώσ-ω, acc. || 2 *Vanter beaucoup*, μεγαλύν-ειν, μεγαλύν-ω, fut. μεγαλυν-ῶ, acc. || 3 *Causer de l'exaltation*, ἐξάπτ-ειν, ἐξάπτ-ω, fut. ἐξάψ-ω, acc. — ***s'Exalter***, v. pr., *s'enthousiasmer*, ἐνθουσιάζ-ειν, ἐνθουσιάζ-ω, fut. ἐνθουσιάσ-ω; ἐξάπτ-εσθαι, ἐξάπτ-ομαι, fut. ἐξαφθήσ-ομαι. — ***Exalté, ée***, part. passé et adj., *ardent*, *enthousiaste*, θερμ-ός, ή, όν.
Examen, n. m. 1 *Recherche*, ἐξέτασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Interrogatoire*, ἀνάκρισ-ις, εως (ἡ); δοκιμασί-α, ας (ἡ). Subir un examen, δοκιμάζ-εσθαι, δοκιμάζ-ομαι, fut. δοκιμασθήσ-ομαι.

Examinateur, n. m., δοκιμαστ-ής, οῦ (ὁ).
Examiner, v. tr. 1 *Rechercher*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc. || 2 *Interroger*, ἀνακρίν-ειν, ἀνακρίν-ω, fut. ἀνακριν-ῶ, acc.; δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc. || 3 *Considérer*, κατασκοπ-εῖν, κατασκοπ-έω, ῶ, fut. κατασκοπήσ-ω, acc.
Exarchat, n. m., *fonctions d'exarque*, ἐξαρχί-α, ας (ἡ).
Exarque, n. m., *commandant d'une province*, ἔξαρχ-ος, ου (ὁ).
Exaspération, n. f. 1 *Action d'aigrir*, ἐξαγρίωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Violente colère*, ἐρεθισμ-ός, οῦ (ὁ); ἀγανάκτησ-ις, εως (ἡ).
Exaspérer, v. tr., *aigrir à l'excès*, ἐξοργίζ-ειν, ἐξοργίζ-ω, fut. ἐξοργίσ-ω, acc.
Exaucer, v. tr., *écouter les prières*, ἐπακού-ειν, ἐπακού-ω, fut. ἐπακούσ-ομαι, gén.
Excavation, n. f. 1 *Action de creuser*, ὄρυξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Creux*, ὄρυγμα, ὀρύγματ-ος (τό).
Excaver, v. tr., *creuser sous terre*, ὑπορύττ-ειν, ὑπορύττ-ω, fut. ὑπορύξ-ω, acc.
Excédant, ante, adj. 1 *Qui est de trop*, περιττ-ός, ή, όν. L'excédant, n. m., περιουσί-α, ας (ἡ). || 2 *Qui importune*, φορτικ-ός, ή, όν.
Excéder, v. tr. 1 *Outrepasser*, ὑπερϐαίν-ειν, ὑπερϐαίν-ω, fut. ὑπερϐήσ-ομαι, acc.; ὑπερϐάλλ-ειν, ὑπερϐάλλ-ω, fut. ὑπερϐαλ-ῶ, acc. || 2 *Importuner*, βαρύν-ειν, βαρύν-ω, fut. βαρυν-ῶ, acc.; ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, dat. || 3 *Fatiguer à l'excès*, κατακόπτ-ειν, κατακόπτ-ω, fut. κατακόψ-ω, acc.
Excellemment, adv., *supérieurement*, ἐξόχως, κατ' ἐξοχήν.
Excellence, n. f., *degré de perfection*, ἐξοχ-ή, ῆς (ἡ); ὑπεροχ-ή, ῆς (ἡ). Par excellence, loc. adv., κατ' ἐξοχήν.
Excellent, ente, adj. 1 *Qui excelle*, ἔξοχ-ος, ος, ον. || 2 *Très-bon*, ἄριστ-ος, η, ον; ἐξαίρετ-ος, ος, ον. || 3 *Habile dans*, ἄριστ-ος, η, ον; δειν-ός, ή, όν πρός, acc.
Exceller, v. intr., *l'emporter*, ὑπερέχ-ειν, ὑπερέχ-ω, fut. ὑπερέξ-ω; πρωτεύ-ειν, πρωτεύ-ω, fut. πρωτεύσ-ω.
Excentricité, n. f., ἐκκεντρότης, ἐκκεντρότητ-ος (ἡ).
Excentrique, adj. 1 Au propre, ἔκκεντρ-ος, ος, ον. || 2 Au figuré, δειν-ός, ή, όν.
Excepté, prép., *hors, à la réserve de*, πλήν, χωρίς, ἄνευ, gén.
Excepter, v. tr., *retrancher*, ἐξαιρ-εῖν, ἐξαιρ-έω, ῶ, fut. ἐξαιρήσ-ω, acc.
Exception, n. f., ἐξαίρεσ-ις, εως (ἡ). Exception judiciaire, παραγραφ-ή, ῆς (ἡ). A l'exception de, voy. Excepté.
Exceptionnel, elle, adj., *qui a rapport à une exception*, ἐξαιρετικ-ός, ή, όν.
Excès, n. m. 1 *Excédant*, περιττ-όν, οῦ (τό). || 2 *Ce qui dépasse les bornes*, ὑπερϐολ-ή, ῆς (ἡ); ἀμετρί-α, ας (ἡ). || 3 *Débauche*, ἀσωτί-α, ας (ἡ); ἀκολασί-α, ας (ἡ). || 4 *Violences*, βίαι-α, ων (τά); δειν-ά, ῶν (τά);

ὕβρ-ις, εως (ἡ). A l'excès, ἀμέτρως, κατακόρως.
Excessif, ive, adj., *qui excède les bornes*, ἄμετρ-ος, ος, ον; ὑπέρμετρ-ος, ος, ον.
Excessivement, adv., *avec excès*, ὑπερβολικῶς, ἀμέτρως.
Exciper, v. tr., *alléguer*, παραγράφ-εσθαι, παραγράφ-ομαι, fut. παραγράψ-ομαι, acc.
Excitant, ante, ou **Excitatif, ive**, adj., ἐγερτικ-ός, ή, όν.
Excitation, n. f. 1 *État des organes excités*, ἐρεθισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Animation*, παρακίνησ-ις, εως (ἡ); παρόρμησ-ις, εως (ἡ).
Exciter, v. tr., *stimuler*, ἐγείρ-ειν, ἐγείρ-ω, fut. ἐγερ-ῶ, acc.; παρακιν-εῖν, παρακιν-έω, ῶ, fut. παρακινήσ-ω, acc.; παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ, acc.
Exclamatif, ive, adj., *qui exprime l'exclamation*, ἐπιφωνητικ-ός, ή, όν.
Exclamation, n. f., *cri subit*, ἐπιφώνησ-ις, εως (ἡ); ἐπιφώνημα, ἐπιφωνήματ-ος (τό). Point d'exclamation, θαυμαστικ-ὸν σημεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Exclure, v. tr. 1 *Renvoyer*, ἀπείργ-ειν, ἀπείργ-ω, fut. ἀπείρξ-ω, acc.; ἀπελαύν-ειν, ἀπελαύν-ω, fut. ἀπελάσ-ω, acc. || 2 *N'être point compatible avec*, οὐκ ἀναδέχ-εσθαι, ἀναδέχ-ομαι, fut. ἀναδέξ-ομαι, acc.
Exclusif, ive, adj., *qui fait exclure*, ἐξαιρετικ-ός, ή, όν.
Exclusion, n. f., ἀπόκλεισ-ις, εως (ἡ). A l'exclusion de, πλήν, χωρίς, gén.
Exclusivement, adv. 1 *Seulement*, μόνον. || 2 *A l'exclusion de*, πλήν, χωρίς, gén.
Excommunication, n. f., *censure ecclésiastique*, ἀφορισμ-ός, οῦ (ὁ).
Excommunier, v. tr., *retrancher de l'Église*, ἀφορίζ-ειν, ἀφορίζ-ω, fut. ἀφορίσ-ω, acc.
Excoriation, n. f., *légère écorchure*, ἐκδορ-ά, ᾶς (ἡ).
Excorier, v. tr., *écorcher légèrement*, ἐκδέρ-ειν, ἐκδέρ-ω, fut. ἐκδερ-ῶ, acc.
Excrément, n. m., *matière fécale*, περίσσωμα, περισσώματ-ος (τό); διαχώρημα, διαχωρήματ-ος (τό). Au figuré, σκύβαλ-ον, ου (τό); κάθαρμα, καθάρματ-ος (τό).
Excrémenteux, euse ou **Excrémentiel, elle**, adj., *qui tient à l'excrément*, περισσωματικ-ός, ή, όν.
Excréteur, euse, adj., *qui sert aux excrétions*, ἐκκριτικ-ός, ή, όν.
Excrétion, n. f., *sécrétion externe des liquides*, ἔκκρισ-ις, εως (ἡ).
Excroissance, n. f., *tumeur*, ὑπερσάρκωμα, ὑπερσαρκώματ-ος (τό). Excroissance sur les végétaux, ἔκφυμα, ἐκφύματ-ος (τό).
Excursion, n. f. 1 *Irruption*, ἐκδρομ-ή, ῆς (ἡ); ἐπιδρομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Digression*, παρέκβασ-ις, εως (ἡ).
Excusable, adj., *qui peut être excusé*, συγγνωστ-ός, ή, όν. Qui n'est pas excusable, ἀσύγγνωστ-ος, ος, ον.
Excusation, n. f., *excuse pour être dispensé d'une charge*, παραίτησ-ις, εως (ἡ).
Excuse, n. f., *raison alléguée pour se disculper*, πρόφασ-ις, εως (ἡ). Qui sert d'excuse, προφασιστικ-ός, ή, όν. Alléguer une excuse, πρόφασιν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. Faire des excuses, συγγνώμην παρά τινος ζητ-εῖν, ζητ-έω, ῶ, fut. ζητήσ-ω.
Excuser, v. tr. 1 *Disculper*, ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω, acc., le nom de la chose au gén. || 2 *Pardonner*, συγγιγνώσκειν, συγγιγνώσκ-ω, fut. συγγνώσ-ομαι, le nom de la chose à l'acc. et le nom de la personne au dat. || 3 *Dispenser*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, le nom de la personne à l'acc. et celui de la chose au gén. — **s'Excuser**, v. pr. 1 *S'excuser de*, παραιτ-εῖσθαι, παραιτ-έομαι, οῦμαι, fut. παραιτήσ-ομαι, acc. || 2 *S'excuser sur*, προφασίζεσθαι, προφασίζ-ομαι, fut. προφασίσ-ομαι, acc.
Exécrable, adj. 1 *Qu'on doit exécrer*, κατάρατ-ος, ος, ον. || 2 *Très-mauvais*, στυγερ-ός, ά, όν.
Exécration, n. f. 1 *Sentiment d'horreur*, βδελυγμ-ός, οῦ (ὁ); μίσ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Imprécation*, κατάρ-α, ας (ἡ).
Exécrer, v. tr. 1 *avoir en exécration*, βδελύσσ-εσθαι, βδελύσσ-ομαι, fut. βδελύξ-ομαι, acc.; στυγ-εῖν, στυγ-έω, ῶ, fut. στυγήσ-ω, acc.
Exécutable, adj., *qu'on peut achever*, ἀνυστ-ός, ή, όν. Qui n'est pas exécutable, ἀμήχαν-ος, ος, ον.
Exécutant, n. m., *musicien*, μουσουργ-ός, οῦ (ὁ).
Exécuter, v. tr. 1 *Mettre à exécution*, ἐκτελ-εῖν, ἐκτελ-έω, ῶ, fut. ἐκτελέσ-ω, acc.; διαπράσσ-ειν, διαπράσσ-ω, fut. διαπράξ-ω, acc. || 2 *Faire un ouvrage*, ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 3 *Jouer un morceau de musique*, ἀνύ-ειν ou ἀνύτ-ειν, ἀνύ-ω ou ἀνύτ-ω, fut. ἀνύσ-ω, acc. || 4 *Saisir les meubles*, ἐνεχυράζ-ειν, ἐνεχυράζ-ω, fut. ἐνεχυράσ-ω τὰ σκεύη. || 5 *Supplicier*, θανατοῦν, θανατ-όω, ῶ, fut. θανατώσ-ω, acc.; θανάτῳ ζημι-οῦν, ζημι-όω, ῶ, fut. ζημιώσ-ω, acc.
Exécuteur, trice, adj. 1 *Qui exécute*, κατεργαζόμεν-ος, η, ον, avec l'acc. de la chose. Exécuteur testamentaire, ἐπιμελητ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Bourreau*, δήμι-ος, ου (ὁ).
Exécutif, ive, adj., *chargé de l'exécution des lois*. Pouvoir exécutif, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).
Exécution, n. f. 1 *Achèvement*, τελείωσ-ις, εως (ἡ); ἐπίθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Peine capitale*, θανάτωσ-ις, εως (ἡ).
Exégèse, n. f., *interprétation*, ἐξήγησ-ις, εως (ἡ).
Exégétique, adj., *qui sert à interpréter*, ἐξηγητικ-ός, ή, όν.
Exemplaire, adj., *qui peut servir d'exemple*, παραδειγματικ-ός, ή, όν. Mener une conduite exemplaire, ἀρετῆς παράδειγμα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. Exemplaire, n. m. 1 *Modèle primitif*, πρωτό-

τυπ-ον, ου (τό); ἀρχέτυπ-ον, ου (τό). || 2 *Copie d'un livre*, ἔκτυπ-ον, ου (τό).

Exemplairement, adv., παραδειγματικῶς.

Exemple, n. m. 1 *Ce qui sert de modèle*, παράδειγμα, παραδείγματ-ος (τό). || 2 *Modèle d'écriture*, ὑπογραμμ-ός, οῦ (ὁ). Par exemple, παραδείγματος χάριν ou ἕνεκα; οἷον.

Exempt, empte, adj. 1 *Qui n'est point assujetti à*, ἀτελ-ής, ής, ές (comp. ἀτελ-έστερος, sup. ἀτελ-έστατος), gén. || 2 *Qui n'est point exposé à*, οὐκ ἔνοχ-ος, ος, ον, dat.

Exempt, n. m., *officier de police*, ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ).

Exempter, v. tr., *dispenser de*, ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, acc., avec le gén. de la chose; ἀτέλειαν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, dat. de la personne et gén. de la chose.

Exemption, n. f. 1 *Dispense*, ἀτέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Affranchissement*, ἀπαλλαγή, ῆς (ἡ).

Exercer, v. tr. 1 *Dresser, former*, ἀσκ-εῖν, ἀσκ-έω, ῶ, fut. ἀσκήσ-ω, acc.; γυμνάζ-ειν, γυμνάζ-ω, fut. γυμνάσ-ω, acc. || 2 *Pratiquer*, ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.

Exercice, n. m. 1 *Action d'exercer, de s'exercer*, ἄσκησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Maniement des armes*, πολεμικ-ὴ ἄσκησ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Travail pour exercer le corps*, γυμνασί-α, ας (ἡ); γύμνασμα, γυμνάσματ-ος (τό). || 4 *Travail intellectuel*, μελέτ-η, ης (ἡ); διατριβ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Pratique*, ἄσκησ-ις, εως (ἡ). || 6 *Fatigue*, κόπ-ος, ου (ὁ).

Exérèse, n. f., *extraction*, ἐξαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Exergue, n. m., *espace au bas d'une médaille*, ἐπίσημ-ον, ου (τό).

Exfoliation, n. f., *séparation par feuilles*, ἐκλέπισ-ις, εως (ἡ).

s'Exfolier, v. pr., *se diviser par parties minces*, ἐκλεπίζ-εσθαι, ἐκλεπίζ-ομαι, fut. ἐκλεπισθήσ-ομαι.

Exhalaison, n. f., *vapeur qui s'exhale*, ἀτμισμ-ός, οῦ (ὁ); ἀτμ-ός, οῦ (ὁ).

Exhalation, n. f., *action d'exhaler*, ἄτμισ-ις, εως (ἡ); ἀναθυμίασ-ις, εως (ἡ).

Exhaler, v. tr. 1 *Émettre des vapeurs ou odeurs*, ἀποπν-εῖν, ἀποπν-έω, fut. ἀποπνεύσ-ω, acc.; ἀναδιδόναι, ἀναδίδωμι, fut. ἀναδώσ-ω, acc. || 2 *Exprimer vivement*, ἐκχ-εῖν, ἐκχ-έω, fut. ἐκχεύσ-ω, acc. — ***s'Exhaler***, v. pr., ἀναθυμι-ᾶσθαι, ἀναθυμι-άομαι, ῶμαι, fut. ἀναθυμιασθήσ-ομαι; ἐξατμίζ-εσθαι, ἐξατμίζ-ομαι, fut. ἐξατμίσ-ομαι.

Exhaussement, n. m. 1 *Action d'exhausser*, ὕψωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *État de ce qui est exhaussé*, ὕψωμα, ὑψώματ-ος (τό).

Exhausser, v. tr., *élever plus haut*, ἀνυψ-οῦν, ἀνυψ-όω, ῶ, fut. ἀνυψώσ-ω, acc.

Exhérédation, n. f., *action de déshériter*, ἀποκλήρωσ-ις, εως (ἡ).

Exhéréder, v. tr., *déshériter*, ἀποκληρ-οῦν, ἀποκληρ-όω, ῶ, fut. ἀποκληρώσ-ω, acc. — ***Exhérédé, ée***, part. passé et adj., ἀπόκληρ-ος, ος, ον

Exhiber, v. tr. 1 *Produire en justice*, προσάγ-ειν, προσάγ-ω, fut. προσάξ-ω, acc.; προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω, acc. || 2 *Montrer*, ἀποδεικνύναι, ἀποδείκνυμι, fut. ἀποδείξ-ω, acc.

Exhibition, n. f. 1 *Production d'une pièce*, παράστασ-ις, εως (ἡ); προσαγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Exposition publique*, ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Ce qu'on montre*, ἐκτεθειμέν-ον, ου (τό).

Exhortation, n. f., *discours en vue d'exhorter*, παραίνεσ-ις, εως (ἡ); παρακέλευσ-ις, εως (ἡ); παρόρμησ-ις, εως (ἡ); παρακελευσμ-ός, οῦ (ὁ); παρακέλευσμα, παρακελεύσματ-ος (τό).

Exhorter, v. tr., *engager, exciter*, προτρέπ-ειν, προτρέπ-ω, fut. προτρέψ-ω, acc.; παραιν-εῖν, παραιν-έω, ῶ, fut. παραινέσ-ω, acc.; παρακελεύ-ειν, παρακελεύ-ω, fut. παρακελεύσ-ω, acc. Le nom de la chose à l'acc. avec εἰς, ἐπί ou πρός.

Exhumation, n. f., *action de déterrer*, ἐξόρυξ-ις, εως (ἡ).

Exhumer, v. tr. 1 *Déterrer*, ἐξορύσσ-ειν, ἐξορύσσ-ω, fut. ἐξορύξ-ω, acc. || 2 *Tirer de l'oubli*, εἰς τὸ φῶς ἐκφέρ-ειν, ἐκφέρ-ω, fut. ἐξοίσ-ω, acc.

Exigeant, ante, adj., *qui demande des concessions*, ἀπαιτητικ-ός, ή, όν.

Exigence, n. f. 1 *Caractère de celui qui est exigeant*, αὐθάδει-α, ας (ἡ). || 2 *Besoin*, χρεί-α, ας (ἡ). Selon l'exigence, κατὰ τὸν καιρόν.

Exiger, v. tr. 1 *Réclamer*, ἀπαιτ-εῖν, ἀπαιτ-έω, ῶ, fut. ἀπαιτήσ-ω, acc. || 2 *Imposer*, ἐπιτάσσ-ειν, ἐπιτάσσ-ω, fut. ἐπιτάξ-ω, acc. || 3 *Ordonner*, κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω, acc.

Exigible, adj., *qui peut être exigé*, ἀπαιτητέ-ος, α, ον; πράξιμ-ος, η, ον.

Exigu, uë, adj. 1 *Petit*, λεπτ-ός, ή, όν; ἐλάχιστ-ος, η, ον. || 2 *Modique*, μέτρι-ος, α, ον.

Exiguïté, n. f. 1 *Modicité*, ὀλιγότης, ὀλιγότητ-ος (ἡ); μέτρι-ον, ου (τό). || 2 *Insuffisance*, ἐλλιπ-ές, έος, οῦς (τό).

Exil, n. m. 1 *Bannissement*, φυγ-ή, ῆς (ἡ); ἐξορί-α, ας (ἡ). Envoyer en exil, φυγαδεύ-ειν, φυγαδεύ-ω, fut. φυγαδεύσ-ω, acc. Aller ou être en exil, φεύγ-ειν, φεύγ-ω, fut. φεύξ-ομαι. || 2 *Lieu d'exil*, ἐξορίας τόπ-ος, ου (ὁ).

Exiler, v. tr., *bannir*, φυγαδεύ-ειν, φυγαδεύ-ω, φυγαδεύσ-ω, acc.; ἐξορίζ-ειν, ἐξορίζ-ω, fut. ἐξορίσ-ω, acc. — ***Exilé, ée***, part. passé et adj., φυγ-άς, άδος (ὁ et ἡ).

Existant, ante, adj., ὤν, οὖσα, ὄν; ὑπάρχ-ων, ουσα, ον.

Existence, n. f. 1 *L'être*, τὸ εἶναι. L'article se décline; οὐσί-α, ας (ἡ). || 2 *Vie*, ζω-ή, ῆς (ἡ); βί-ος, ου (ὁ). Moyens d'existence, βίοτ-ος, ου (ὁ); τὰ πρὸς τὸν βίον. Le premier article se décline. || 3 *Rang*, τάξ-ις, εως (ἡ); βί-ος, ου (ὁ). || 4 *Durée*, ἐμμον-ή, ῆς (ἡ); χρόν-ος, ου (ὁ).

Exister, v. intr., εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, ὑπάρχ-ειν, ὑπάρχ-ω, fut. ὑπάρξ-ω.
Exode, n. m., *second livre du Pentateuque*, ἔξοδ-ος, ου (ἡ).
Exorable, adj., *qu'on peut fléchir*, παραιτητ-ός, ή, όν.
Exorbitamment, adv., ἀμέτρως, ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς, δεινῶς.
Exorbitant, ante, adj., *excessif*, ἄμετρ-ος, ος, ον; ὑπέρμετρ-ος, ος, ον; δειν-ός, ή, όν.
Exorciser, v. tr., *conjurer les démons*, ἐξορκίζ-ειν, ἐξορκίζ-ω, fut. ἐξορκίσ-ω, acc.
Exorcisme, n. m., *cérémonies pour exorciser*, ἐξορκισμ-ός, οῦ (ὁ).
Exorciste, n. m., *qui exorcise*, ἐξορκιστ-ής, οῦ (ὁ).
Exorde, n. m. 1 *Première partie d'un discours*, προοίμι-ον, ου (τό). || 2 *Début*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).
Exostose, n. m., *tuméfaction d'un os*, ἐξόστωσ-ις, εως (ἡ).
Exotérique, adj., *public, commun*, ἐξωτερικ-ός, ή, όν.
Exotique, adj., *étranger*, ἐξωτικ-ός, ή, όν.
Expansible, adj., *capable de s'épancher*, κοινωνικ-ός, ή, όν.
Expansif, ive, adj. 1 *Qui peut se dilater*, διαστέλλεσθαι δυνάμεν-ος, η, ον. || 2 *Qui s'épanche*, κοινωνικ-ός, ή, όν.
Expansion, n. f. 1 *Dilatation*, διαστολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Épanchement*, εὐκοινωνησί-α, ας (ἡ).
Expatriation, n. f., ἀποδημί-α, ας (ἡ).
Expatrier, v. tr., *chasser de sa patrie*, φυγαδεύ-ειν, φυγαδεύ-ω, fut. φυγαδεύσ-ω, acc. — ***s'Expatrier***, v. pr., *quitter volontairement sa patrie*, ἀποδημ-εῖν, ἀποδημ-έω, ῶ, fut. ἀποδημήσ-ω. — ***Expatrié, ée***, part. passé et adj., ἐξόριστ-ος, ος, ον; φυγ-άς, άδος (ὁ et ἡ).
Expectant, ante, adj., *qui attend*, προςδοκ-ῶν, ῶσα, ῶν.
Expectatif, ive, adj., *qui donne droit d'espérer*, προςδοκήσιμ-ος, ος, ον.
Expectative, n. f., *attente*, προςδοκί-α, ας (ἡ).
Expectorant, ante, adj., *qui facilite l'expectoration*, ἀποχρεμπτικ-ός, ή, όν.
Expectoration, n. f., *action d'expectorer*, ἀπόχρεμψ-ις, εως (ἡ).
Expectorer, v. tr., *cracher*, ἀποχρέμπτ-εσθαι, ἀποχρέμπτ-ομαι, fut. ἀποχρέμψ-ομαι.
Expédient, n. m., *moyen*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ); τρόπ-ος, ου (ὁ). Expédients, n. m. pl., *moyens extrêmes*, ἔσχατ-α, ων (τά).
Expédier, v. tr. 1 *Envoyer*, ἀποστέλλ-ειν, ἀποστέλλ-ω, fut. ἀποστελ-ῶ, acc. || 2 *Hâter l'exécution de*, σπεύδ-ειν, σπεύδ-ω, fut. σπεύσ-ω, acc.; ταχέως ἐπιτελ-εῖν, ἐπιτελ-έω, ῶ, fut. ἐπιτελέσ-ω, acc. || 3 *Faire mourir*, κατεργάζ-εσθαι, κατεργάζ-ομαι, fut. κατεργάσ-ομαι, acc.
Expédiée, n. f., *écriture courante*, ὀξυγραφί-α, ας (ἡ).
Expéditeur, n. m., *qui expédie*, ἀποστέλλ-ων, οντος (ὁ).
Expéditif, ive, adj. 1 *Qui expédie promptement*, ἀνυστικ-ός, ή, όν; δραστήρι-ος, α, ον. || 2 *Prompt, rapide*, ταχ-ύς, εια, ύ; ὀξ-ύς, εια, ύ.
Expédition, n. f. 1 *Action d'expédier*, τελείωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Envoi*, ἀποστολ-ή, ῆς (ἡ); ἀπόπεμψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Course armée*, στρατεί-α, ας (ἡ). || 4 *Copie d'un acte*, ἀπόγραφ-ον, ου (τό).
Expéditionnaire, n. m., γραμματ-εύς, έως (ὁ).
Expérience, n. f. 1 *Essai, épreuve*, πεῖρ-α, ας (ἡ); δοκιμασί-α, ας (ἡ). || 2 *Connaissance acquise par l'usage*, ἐμπειρί-α, ας (ἡ). Qui est sans expérience, ἄπειρ-ος, ος, ον.
Expérimental, ale, adj., *fondé sur l'expérience*, ἐμπειρικ-ός, ή, όν.
Expérimenter, v. tr., *éprouver par l'expérience*, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc.; πειρ-ᾶσθαι, πειρ-άομαι, ῶμαι, fut. πειράσ-ομαι, gén.; πεῖραν λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, gén. — ***Expérimenté, ée***, part. passé et adj., *instruit par l'expérience*, ἔμπειρ-ος, ος, ον (comp. ἐμπειρ-ότερος, sup. ἐμπειρ-ότατος), gén.; ἐπιστήμ-ων, ων, ον; εὖ εἰδ-ώς, υῖα, ός, gén.
Expert, erte, adj., *versé dans*, voy. Expérimenté.
Expert, n. m., *commis pour vérifier*, δοκιμαστ-ής, οῦ (ὁ); διαιτητ-ής, οῦ (ὁ).
Expertise, n. f., *opération d'experts*, δοκιμασί-α, ας (ἡ); ἐξέτασ-ις, εως (ἡ).
Expiation, n. f., *action d'expier*, ἀφοσίωσ-ις, εως (ἡ); ἱλασμ-ός, οῦ (ὁ); καθαρμ-ός, οῦ (ὁ).
Expiatoire, adj., *qui sert à expier*, ἱλαστήρι-ος, ος ou α, ον; καθάρσι-ος, ος, ον.
Expier, v. tr. 1 *Se purifier de*, ἀφοσι-οῦν, ἀφοσι-όω, ῶ, fut. ἀφοσιώσ-ω, acc.; καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc. || 2 *Être puni de*, ἐκτίν-ειν, ἐκτίν-ω, fut. ἐκτίσ-ω, acc.; δίκην διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, gén.
Expiration, n. f. 1 *Action d'expulser l'air*, ἔκπνευσ-ις, εως (ἡ); ἐκπνο-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Terme*, τέλ-ος, εος, ους (τό).
Expirer, v. tr., *expulser l'air*, ἐκπν-εῖν, ἐκπν-έω, fut. ἐκπνεύσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Mourir*, ἀποθνήσκ-ειν, ἀποθνήσκ-ω, fut. ἀποθαν-οῦμαι; τὴν ψυχὴν ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω. || 2 *Cesser, arriver à son terme*, λήγ-ειν, λήγ-ω, fut. λήξ-ω; τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω. — ***Expiré, ée***, part. passé et adj., *révolu*, παρεληλυθ-ώς, υῖα, ός.
Explétif, ive, adj., *surabondant*, παραπληρωματικ-ός, ή, όν.
Explicable, adj., *qu'on peut expliquer*, εὐδιήγητ-ος, ος, ον; εὐαπόδεικτ-ος, ος, ον.
Explicateur, n. m., ἐξηγητ-ής, οῦ (ὁ).
Explicatif, ive, adj., ἐξηγητικ-ός, ή, όν.
Explication, n. f. 1 *Discours explicatif*, ἐξήγησ-ις, εως (ἡ); ἑρμηνεί-α, ας (ἡ). Explication des songes, ὀνειρολογί-α, ας (ἡ). ||

2 *Justification,* ἀπολογί-α, ας (ἡ). || 3 *Éclaircissement,* διασάφησ-ις, εως (ἡ).
Explicite, adj., *formellement expliqué,* σημαντικ-ός, ή, όν, σαφέστατ-ος, η, ον.
Explicitement, adv., *formellement,* σημαντικῶς, σαφέστατα.
Expliquer, v. tr. 1 *Interpréter,* ἑρμηνεύ-ειν, ἑρμηνεύ-ω, fut. ἑρμηνεύσ-ω, acc.; ἐξηγ-εῖσθαι, ἐξηγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξηγήσ-ομαι, acc. || 2 *Éclaircir,* διασαφηνίζ-ειν, διασαφηνίζ-ω, fut. διασαφηνίσ-ω, acc. — ***s'Expliquer,*** v. pr., *s'énoncer,* λόγοις χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι. Qui s'explique facilement, εὐεπ-ής, ής, ές; εὐφραδ-ής, ής, ές. Facilité à s'expliquer, εὐέπει-α, ας (ἡ); εὐφράδει-α, ας (ἡ).
Exploit, n. m. 1 *Action d'éclat,* ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθήματ-ος (τό). || 2 *Acte d'un huissier,* πρᾶξ-ις, εως (ἡ).
Exploitation, n. f., *action de faire valoir,* ἐργασί-α, ας (ἡ). Exploitation d'un bois, ὑλοτομί-α, ας (ἡ). Exploitation d'une mine, μεταλλεί-α, ας (ἡ).
Exploiter, v. tr. 1 *Faire valoir,* ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc. || 2 *Tirer profit de,* ἀπολαύ-ειν, ἀπολαύ-ω, fut. ἀπολαύσ-ω, gén.
Explorateur, n. m., *celui qui explore,* διερευνητ-ής, οῦ (ὁ); κατάσκοπ-ος, ου (ὁ).
Exploration, n. f., *action d'explorer,* διερεύνησ-ις, εως (ἡ); κατασκόπησ-ις, εως (ἡ).
Explorer, v. tr. 1 *Visiter,* διεξετάζ-ειν, διεξετάζ-ω, fut. διεξετάσ-ω, acc. || 2 *Aller à la découverte,* κατασκοπ-εῖν, κατασκοπ-έω, ῶ, fut. κατασκοπήσ-ω, acc.
Explosion, n. f. 1 *Détonation,* ἔκρηξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Passion qui éclate,* ὁρμ-ή, ῆς (ἡ); ἔκρηξ-ις, εως (ἡ).
Exportation, n. f., *action d'exporter,* ἐκκομιδ-ή, ῆς (ἡ).
Exporter, v. tr., *transporter à l'étranger,* ἐκκομίζ-ειν, ἐκκομίζ-ω, fut. ἐκκομίσ-ω, acc.
Exposé, n. m., *récit,* διήγησ-ις, εως (ἡ).
Exposer, v. tr. 1 *Mettre en vue,* προτιθέναι, προτίθημι, fut. προθήσ-ω, acc.; προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω, acc. || 2 *Abandonner* (un enfant), ἐκτιθέναι, ἐκτίθημι, fut. ἐκθήσ-ω, acc. || 3 *Expliquer,* ἐκφράζ-ειν, ἐκφράζ-ω, fut. ἐκφράσ-ω, acc.; ἐξηγ-εῖσθαι, ἐξηγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξηγήσ-ομαι, acc. || 4 *Mettre en butte,* ὑποβάλλ-ειν, ὑποβάλλ-ω, fut. ὑποβαλ-ῶ, acc. || 5 *Tourner vers,* τρέπ-ειν, τρέπ-ω, fut. τρέψ-ω, acc., le complém. indirect à l'acc. avec πρός. — ***s'Exposer,*** v. pr., *courir le danger de,* ἑαυτὸν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω εἰς, acc.; ἑαυτὸν ὑποβάλλ-ειν, ὑποβάλλ-ω, fut. ὑποβαλ-ῶ, dat., ou, absolument, προκινδυνεύ-ειν, προκινδυνεύ-ω, fut. προκινδυνεύσ-ω. — ***Exposé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Abandonné,* ἔκθετ-ος, ος, ον. || 2 *Mis en vente,* ὤνι-ος, α, ον. || 3 *Tourné vers,* τετραμμέν-ος, η, ον; ὁρ-ῶν, ῶσα, ῶν πρός, acc.
Exposition, n. f. 1 *Action de mettre en vue,* ἔκθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Pilori,* κυφωνισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Situation,* τοποθεσί-α, ας (ἡ). || 4 *Récit,* διήγησ-ις, εως (ἡ). || 5 *Exposé du sujet,* προοίμι-ον, ου (τό). || 6 *Abandon d'un enfant,* ἔκθεσ-ις, εως (ἡ).
Exprès, esse, adj., *formel,* ῥητ-ός, ή, όν; σαφ-ής, ής, ές.
Exprès, n. m., *messager,* ἄγγελ-ος, ου (ὁ).
Exprès, adv., ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες.
Expressément, adv., *formellement,* ῥητῶς, διαῤῥήδην
Expressif, ive, adj. 1 *Qui a de l'expression,* ἐμφατικ-ός, ή, όν; σημαντικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui produit de l'effet,* ἐνεργητικ-ός, ή, όν.
Expression, n. f. 1 *Action d'exprimer le suc,* ἐκπίεσ-ις, εως (ἡ); ἐκπιεσμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Ce qui manifeste le sentiment,* ἐκφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Mot, parole,* ῥῆμα, ῥήματ-ος (τό); λέξ-ις, εως (ἡ). || 4 *Manière de rendre sa pensée,* φράσ-ις, εως (ἡ).
Exprimable, adj., *qui peut être exprimé,* φραστέ-ος, α, ον.
Exprimer, v. tr. 1 *Extraire le suc,* ἐκπιέζ-ειν, ἐκπιέζ-ω, fut. ἐκπιέσ-ω, acc. || 2 *Manifester ses sentiments,* ἐκφέρ-ειν, ἐκφέρ-ω, fut. ἐξοίσ-ω, acc.; ἀπαγγέλλ-ειν, ἀπαγγέλλ-ω, fut. ἀπαγγελ-ῶ, acc. || 3 *Figurer,* ἀπεικάζ-ειν, ἀπεικάζ-ω, fut. ἀπεικάσ-ω, acc. || 4 *Énoncer,* ἐκφράζ-ειν, ἐκφράζ-ω, fut. ἐκφράσ-ω, acc. — ***s'Exprimer,*** v. pr., λέγ-ειν, λέγ-ω ou ἀγορεύ-ω, fut. ἐρ-ῶ; λόγοις χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι.
Expropriation, n. f., *action d'exproprier,* ἀπαλλοτρίωσ-ις, εως (ἡ).
Exproprier, v. tr., *ôter la propriété d'un immeuble,* ἀπαλλοτρι-οῦν, ἀπαλλοτρι-όω, ῶ, fut. ἀπαλλοτριώσ-ω, acc.
Expulser, v. tr., *chasser,* ἐκβάλλ-ειν, ἐκβάλλ-ω, fut. ἐκβαλ-ῶ, acc.; ἐξωθ-εῖν, ἐξωθ-έω, ῶ, fut. ἐξωθήσ-ω ou ἐξώσ-ω, acc.
Expulsion, n. f., *action de chasser,* ἔξωσ-ις, εως (ἡ).
Exquis, ise, adj., *excellent,* ἄριστ-ος, η, ον; βέλτιστ-ος, η, ον; ἐκλεκτ-ός, ή, όν.
Exsuccion, n. f., *sucement,* ἐκμύζησ-ις, εως (ἡ).
Exsudation, n. f., *action de suer,* ἀφίδρωσ-ις, εως (ἡ).
Exsuder, v. intr., *transpirer,* ἀφιδρ-οῦν, ἀφιδρ-όω, ῶ, fut. ἀφιδρώσ-ω.
Extase, n. f. 1 *Ravissement,* ἔκστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Vive admiration,* θάμβ-ος, εος, ους (τό).
s'Extasier, v. pr., *tomber en extase,* ἐκθαμβ-εῖσθαι, ἐκθαμβ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐκθαμβηθήσ-ομαι.
Extatique, adj., *qui est causé par l'extase,* ἐκστατικ-ός, ή, όν.
Extensible, adj., *qui est susceptible d'extension,* ἐκτείνεσθαι δυνάμεν-ος, η, ον.
Extensif, ive, adj., *qui produit l'extension,* ἐκτείν-ων, ουσα, ον.
Extension, n. f. 1 *Allongement,* ἔκτασ-ις, εως (ἡ); χάλασ-ις, εως (ἡ); διαστολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Accroissement,* αὔξησ-ις, εως (ἡ). ||

3 *Action d'étendre la signification d'un mot*, συνεκδοχ-ή, ῆς (ἡ).

Exténuation, n. f., *affaiblissement*, ἀτονί-α, ας (ἡ); ἀδυναμί-α, ας (ἡ); μαρασμ-ός, οῦ (ὁ).

Exténuer, v. tr. 1 *Affaiblir*, ἀσθεν-οῦν, ἀσθεν-όω, ῶ, fut. ἀσθενώσ-ω, acc.; ἐξασθενίζ-ειν, ἐξασθενίζ-ω, fut. ἐξασθενίσ-ω, acc.; ἐκτήκ-ειν, ἐκτήκ-ω, fut. ἐκτήξ-ω, acc. | 2 *Diminuer*, μει-οῦν, μει-όω, ῶ, fut. μειώσ-ω, acc.; ἐλαττ-οῦν, ἐλαττ-όω, ῶ, fut. ἐλαττώσ-ω, acc. — ***s'Exténuer***, v. pr., *se fatiguer à l'excès*, καταπον-εῖσθαι, καταπον-έομαι, οῦμαι, fut. καταπονηθήσ-ομαι. — ***Exténué, ée***, part. passé et adj., ἐκτετηκ-ώς, υῖα, ός; κατάκοπ-ος, ος, ον.

Extérieur, eure, adj. 1 *Du dehors*, ὁ, ἡ, τὸ ἔξω ou ἔκτος. L'article se décline. || 2 *Étranger*, ξενικ-ός, ή, όν.

Extérieur, n. m. 1 *Le dehors*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό); ὄψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Les pays étrangers*, ξέν-η, ης (ἡ).

Extérieurement, adv., ἔξω, ἔξωθεν, ἔκτος.

Exterminateur, n. m., *qui extermine*, ἐξολοθρευτ-ής, οῦ (ὁ).

Extermination, n. f., *destruction*, ἐξολόθρευσ-ις, εως (ἡ); ὄλεθρ-ος, ου (ὁ).

Exterminer, v. tr., *détruire*, ἐξολοθρεύ-ειν, ἐξολοθρεύ-ω, fut. ἐξολοθρεύσ-ω, acc.; διολλύναι, διόλλυμι, fut. διολέσ-ω, acc.

Externat, n. m., *école d'externes*, τῶν ἔξωθεν διδασκαλεῖ-ον, ου (τό).

Externe, adj., *du dehors*, ἐξωτερικ-ός, ή, όν. Élève externe, ἔξωθεν μαθητ-ής, οῦ (ὁ).

Extinction, n. f. 1 *Action d'éteindre*, σβέσ-ις, εως (ἡ); ἀπόσβεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Perte totale*, διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ); ἀναίρεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Prescription*, διάλυσ-ις, εως (ἡ).

Extirpateur, n. m., *celui qui déracine*, ἐκριζωτ-ής, οῦ (ὁ).

Extirpation, n. f. 1 *Action de déraciner*, ἐκρίζωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Destruction*, ἀναίρεσ-ις, εως (ἡ); διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ).

Extirper, v. tr. 1 *Déraciner*, ἐκριζ-οῦν, ἐκριζ-όω, ῶ, fut. ἐκριζώσ-ω, acc. || 2 *Détruire*, ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc.

Extorquer, v. tr., *tirer, obtenir par la force*, ἐκβιάζ-εσθαι, ἐκβιάζ-ομαι, fut. ἐκβιάσ-ομαι, acc.

Extorsion, n. f., *exaction par violence*, ἐκβιασμ-ός, οῦ (ὁ).

Extraction, n. f. 1 *Action d'extraire*, ἐξολκ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Origine, naissance*, γέν-ος, εος, ους (τό). De noble extraction, εὐγεν-ής, ής, ές. De basse extraction, δυςγεν-ής, ής, ές; ἀγεν-ής, ής, ές.

Extradition, n. f., *action de remettre un criminel aux mains d'un gouvernement étranger*, παράδοσ-ις, εως (ἡ); ἔκδοσ-ις, εως (ἡ).

Extraire, v. tr. 1 *Séparer une substance d'une autre*, ἐξέλκ-ειν, ἐξέλκ-ω, fut. ἐξέλξ-ω, acc. || 2 *Choisir un passage dans un livre*, ἐκλέγ-ειν, ἐκλέγ-ω, fut. ἐκλέξ-ω, acc.

Extrait, n. m. 1 *Suc exprimé d'une substance*, χύλισμα, χυλίσματ-ος (τό). || 2 *Passage tiré d'un livre*, ἐκλογ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Sommaire, abrégé*, ἐπιτομ-ή, ῆς (ἡ).

Extrajudiciaire, adj., *fait en dehors des formes requises*, τῆς δίκης ἀλλότρι-ος, α, ον.

Extrajudiciairement, adv., *en forme extrajudiciaire*, ἔξω τῆς δίκης.

Extraordinaire, adj. 1 *Qui n'est pas selon l'usage*, ἀήθ-ης, ης, ες; ἔκτακτ-ος, ος, ον. || 2 *Prodigieux, étrange*, ἄτοπ-ος, ος, ον (comp. ἀτοπ-ώτερος, sup. ἀτοπ-ώτατος); δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).

Extraordinairement, adv. 1 *Contrairement à l'usage*, ἀηθῶς. || 2 *Extrêmement*, ἀτόπως, δεινῶς.

Extravagamment, adv., *d'une façon extravagante*, ἀλλοκότως, ἀπειροκάλως.

Extravagance, n. f., *acte ou discours insensé, bizarre*, ἀφροσύν-η, ης (ἡ); παραφροσύν-η, ης (ἡ); ἀπειροκαλί-α, ας (ἡ).

Extravagant, ante, adj., *bizarre*, ἄφρ-ων, ων, ον (comp. ἀφρον-έστερος, sup. ἀφρον-έστατος); μωρ-ός, ά, όν (comp. μωρ-ότερος, sup. μωρ-ότατος).

Extravaguer, v. intr., *faire ou dire des folies*, παραφρον-εῖν, παραφρον-έω, ῶ, fut. παραφρονήσ-ω; παραληρ-εῖν, παραληρ-έω, ῶ, fut. παραληρήσ-ω.

Extravasation ou **Extravasion**, n. f., *épanchement du sang*, ἐκχύμωσ-ις, εως (ἡ).

s'Extravaser, v. pr., *s'épancher*, ἐκχυμ-οῦσθαι, ἐκχυμ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐκχυμωθήσ-ομαι.

Extrême, adj. 1 *Qui est au bout*, ἔσχατ-ος, η, ον; ὕστατ-ος, η, ον. || 2 *Porté au dernier point*, ἄκρ-ος, α, ον; ἔσχατ-ος, η, ον. || 3 *Excessif*, ἄμετρ-ος, ος, ον; δειν-ός, ή, όν.

Extrême, n. m., *l'opposé*, ἐναντί-ον, ου (τό).

Extrêmement, adv., *excessivement*, ἀμέτρως, ὑπερφυῶς, καθ' ὑπερβολήν.

Extrême-onction, n. f., *le dernier sacrement*, ἐσχάτ-η χρίσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Extrémité, n. f., *Bout, fin*, πέρ-ας, ατος (τό); τέλ-ος, εος, ους (τό). || 2 Au plur., *Les membres*, ἀκρωτήρι-α, ων (τά). || 3 *Le dernier instant de la vie*, τοῦ βίου τέρμα, τέρματ-ος (τό). || 4 *Épuisement des dernières ressources*, ἐσχάτ-η ἀπορί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 5 *Excès*, ἔσχατ-α, ων (τά).

Extrinsèque, adj., *qui vient du dehors*, ἐπείσακτ-ος, ος, ον; ἐξωτερικ-ός, ή, όν.

Exubérance, n. f., *surabondance*, περιουσί-α, ας (ἡ); ἀφθονί-α, ας (ἡ).

Exubérant, ante, adj., *surabondant*, περιττ-ός, ή, όν; ἄφθον-ος, ος, ον.

Exulcérer, v. tr., *causer un commencement d'ulcère*, ἀφελκ-οῦν, ἀφελκ-όω, ῶ, fut. ἀφελκώσ-ω, acc.

Ex-voto, n. m., *offrande*, ἀνάθημα, ἀναθήματ-ος (τό).

F

F, n. m. et f., la sixième lettre de l'alphabet, φῖ, indécl. (τό).

Fable, n. f. 1 *Apologue*, μῦθ-ος, ου (ὁ); ἀπόλογ-ος, ου (ὁ). || 2 *Mythologie*, μυθολογί-α, ας (ἡ). || 3 *Fausseté*, ψεῦδ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Sujet de risée*, μῦθ-ος, ου (ὁ); παιδι-ά, ᾶς (ἡ).

Fabliau, n. m., *récit en vers*, διηγηματικὸν ποιημάτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Fablier, n. m., *auteur de fables*, μυθοποιός, οῦ (ὁ); μυθολόγ-ος, ου (ὁ).

Fabricant, n. m., *celui qui fabrique*, δημιουργ-ός, οῦ (ὁ).

Fabricateur, n. m., *inventeur*, en mauvaise part, κατασκευαστ-ής, οῦ (ὁ). Fabricateur de fausse monnaie, παραχαρακτ-ής, οῦ (ὁ). Fabricateur de calomnies, συκοφάντ-ης, ου (ὁ).

Fabrication, n. f., *art ou action de fabriquer*, δημιουργί-α, ας (ἡ).

Fabrique, n. f. 1 *Fabrication*, δημιουργία, ας (ἡ). || 2 *Lieu où l'on fabrique*, ἐργαστήρι-ον, ου (τό); δημιουργεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Ce qui appartient à une église*, ἐκκλησίᾳ ὑπάρχοντ-α, ων (τά).

Fabriquer, v. tr. 1 *Faire par des procédés mécaniques*, ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, f., ἐργάσ-ομαι, acc.; δημιουργ-εῖν, δημιουργέω, ῶ, fut. δημιουργήσ-ω, acc. || 2 *Controuver*, ἐφευρίσκ-ειν, ἐφευρίσκ-ω, fut. ἐφευρήσ-ω, acc.; πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc.

Fabuleusement, adv., *d'une manière fabuleuse*, μυθικῶς, μυθωδῶς.

Fabuleux, euse, adj. 1 *Qui a rapport à la Fable*, μυθικ-ός, ή, όν; μυθώδ-ης, ης, ες. 2 *Faux, controuvé*, πλαστ-ός, ή, όν; ψευδής, ής, ές (comp. ψευδ-έστερος, sup. ψευδέστατος).

Fabuliste, n. m., μυθολόγ-ος, ου (ὁ).

Façade, n. f., *face d'un édifice*, μέτωπ-ον, ου (τό).

Face, n. f. 1 *Visage*, πρόσωπ-ον, ου (τό). || 2 *Façade*, μέτωπ-ον, ου (τό). || 3 *Aspect, état des choses*, ὄψ-ις, εως (ἡ); κατάστασ-ις, εως (ἡ). En face, *par devant*, κατὰ πρόσωπον, ἐνώπιον. En face, *fixement*, ἀντικρύ. De face, κατὰ πρόσωπον. Face à face, ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας.

Facé, ée, adj., *qui a le visage plein*, εὐπρόσωπ-ος, ος, ον.

Facétie, n. f., *plaisanterie*, ἀστεϊσμ-ός, οῦ (ὁ); χαριεντισμ-ός, οῦ (ὁ).

Facétieusement, adv., *plaisamment*, ἀστείως, χαριέντως.

Facétieux, euse, adj., *plaisant*, ἀστεῖ-ος, α, ον (comp. ἀστει-ότερος, sup. ἀστει-ότατος), χαρί-εις, εσσα, εν (comp. χαρι-έστερος, sup χαρι-έστατος).

Facette, n. f., *petite face*, πλευρί-ον, ου (τό). Qui est taillé à facettes, πολύεδρ-ος, ος, ον.

Fâcher, v. tr. 1 *Mettre en colère*, παροργίζειν, παροργίζ-ω, fut. παροργίσ-ω, acc.; εἰς ὀργὴν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσω, acc. || 2 *Affliger*, λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc. — **se Fâcher**, v. pr., *se mettre en colère*, ὀργίζ-εσθαι, ὀργίζ-ομαι, fut. ὀργισθήσ-ομαι, dat., χαλεπαίν-ειν, χαλεπαίν-ω, fut. χαλεπαν-ῶ πρός, acc.

Fâcherie, n. f., *mécontentement*, δυσκολί-α, ας (ἡ); δυσαρέστησ-ις, εως (ἡ).

Fâcheux, euse, adj. 1 *Qui fâche*, λυπηρ-ός, ά, όν (comp. λυπηρ-ότερος, sup. λυπηρ-ότατος). || 2 *Pénible, regrettable*, χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος). || 3 *Malaisé à contenter*. δύσκολ-ος, ος, ον (comp. δυσκολ-ώτερος, sup. δυσκολ-ώτατος), δυστράπελ-ος, ος, ον. || 4 *Importun*, ὀχληρός, ά, όν; φορτικ-ός, ή, όν.

Fâcheux, n. m., *homme importun*, ἄκαιρος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Facial, ale, adj., *de la face*, τῷ προσώπῳ προσήκ-ων, ουσα, ον.

Facile, adj. 1 *Aisé*, ῥᾴδι-ος, α, ον (comp. ῥᾴ-ων, sup. ῥᾷ-στος); πρόχειρ-ος, ος, ον (comp. προχειρ-ότερος, sup. προχειρ-ότατος). || 2 *Qui ne sent point la gêne*, ἄτεχν-ος, ος, ον; ἄπον-ος, ος, ον (comp. ἀπον-ώτερος ou ἀπον-έστερος, sup. ἀπον-ώτατος ou ἀπονέστατος). || 3 *D'humeur accommodante*, εὔκολ-ος, ος, ον (comp. εὐκολ-ώτερος, sup. εὐκολ-ώτατος); εὐμαρ-ής, ής, ές.

Facilement, adv., ῥᾳδίως, εὐκόλως.

Facilité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est aisé*, ῥαστών-η, ης (ἡ). || 2 *Délai accordé pour le payement*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Disposition à faire quelque chose*, εὐφυΐ-α, ας (ἡ). || 4 *Naturel*, ἀφέλει-α, ας (ἡ). || 5 *Bienveillance*, εὔνοι-α, ας (ἡ); εὐμένει-α, ας (ἡ). || 6 *Humeur facile*, εὐκολί-α, ας (ἡ); εὐμάρεια, ας (ἡ). || 7 *Relâchement*, ἄνεσ-ις, εως (ἡ); ῥαστών-η, ης (ἡ).

Faciliter, v. tr., *rendre facile*, ῥᾴδιον ou πρόχειρον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Façon, n. f. 1 *Manière dont une chose est fabriquée*, κατασκευῆς τρόπ-ος, ου (ὁ); κατασκευ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Prix du travail d'un artisan*, μισθ-ός, οῦ (ὁ); χειροδόσι-ον, ου (τό). || 3 *Labour*, ἐργασί-α, ας (ἡ). Donner une première façon à la terre, τὴν γῆν νεάζειν, νεάζ-ω, fut. νεάσ-ω. Donner une seconde

façon, τὴν γῆν δευτερ-οῦν, δευτερ-όω, ῶ, fut. δευτερώσ-ω. || 4 *Manière*, τρόπ-ος, ου (ὁ). Façon de penser, γνώμ-η, ης (ἡ). Façon de vivre, βί-ος, ου (ὁ); τρόπ-οι, ων (οἱ). || 5 *Espèce*, τρόπ-ος, ου (ὁ). D'une certaine façon, τρόπον τινά. De toute façon, παντὶ τρόπῳ. || 6 *Air, maintien*, σχῆμ-α, σχήματ-ος (τό). Qui a bonne façon, εὐσχήμ-ων, ων, ον. Qui a mauvaise façon, ἀσχήμ-ων, ων, ον. || 7 *Apparence*, εἶδ-ος, εος, ους (τό). || 8 Au plur., *procédés, politesses affectées*, ἀκκισμ-ός, οῦ (ὁ). Faire des façons, ἀκκίζεσθαι, ἀκκίζ-ομαι, fut. ἀκκίσ-ομαι.

Faconde, n. f., *facilité à parler*, εὐέπει-α, ας (ἡ); λογιότ-ης, ητος (ἡ).

Façonner, v. tr. 1 *Travailler une chose, lui donner une façon*, κατεργάζ-εσθαι, κατεργάζ-ομαι, fut. κατεργάσ-ομαι, acc.; κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. || 2 *Labourer un champ*, ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc. || 3 *Former l'esprit, les mœurs*, ἐκπαιδεύ-ειν, ἐκπαιδεύ-ω, fut. ἐκπαιδεύσ-ω, acc.; ἠθοποι-εῖν, ἠθοποι-έω, ῶ, fut. ἠθοποιήσ-ω, acc. || 4 *Habituer*, ἐθίζ-ειν, ἐθίζ-ω, fut. ἐθίσ-ω, acc. — ***se Façonner***, v. tr. 1 *S'accoutumer*, ἐθίζ-εσθαι, ἐθίζ-ομαι, fut. ἐθισθήσ-ομαι. || 2 *Se former*, παιδεύ-εσθαι, παιδεύ-ομαι, fut. παιδευθήσ-ομαι. Se façonner à, ἐκπον-εῖν, ἐκπον-έω, ῶ, fut. ἐκπονήσ-ω, acc.

Façonnier, ère, adj., *grimacier*, ἀκκιστικ-ός, ή, όν.

Fac-simile, n. m., *imitation exacte d'un modèle*, ἀντίτυπ-ον, ου (τό).

Facteur, n. m. 1 *Fabricant*, ποιητ-ής, οῦ (ὁ); δημιουργ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Celui qui fait la commission*, προξενητ-ής, οῦ (ὁ). || 3 *Celui qui distribue les lettres*, γραμματοφόρ-ος, ου (ὁ).

Factice, adj. 1 *Fait ou imité par l'art*, ποιητ-ός, ή, όν; σκευαστ-ός, ή, όν. || 2 *Qui n'est pas naturel*, πλαστ-ός, ή, όν; τεχνητ-ός, ή, όν; προσποιητ-ός, ή, όν.

Factieux, euse, adj., *qui excite du trouble*, στασιώδ-ης, ης, ες; στασιαστικ-ός, ή, όν.

Factieux, n. m., *séditieux*, στασιαστ-ής, οῦ (ὁ); στασιώτ-ης, ου (ὁ).

Faction, n. f. 1 *Guet*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ); φρουρ-ά, ᾶς (ἡ). Être en faction, φρουρ-εῖν, φρουρ-έω, ῶ, fut. φρουρήσ-ω; φυλακ-ὴν ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω. || 2 *Attente prolongée*, παραδοκί-α, ας (ἡ). || 3 *Parti dans l'État*, στάσ-ις, εως (ἡ).

Factionnaire, n. m., *soldat en faction*, φύλαξ, φύλ-ακος (ὁ); φρουρ-ός, οῦ (ὁ).

Factotum, n. m., *celui qui se mêle de tout*, παντοποι-ὸς ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Factum, n. m. 1 *Exposé des faits d'un procès*, δικογραφί-α, ας (ἡ). || 2 *Mémoire*, ὑπόμνημα, ὑπομνήμ-ατος (τό).

Facture, n. f. 1 *Manière dont une chose est faite*, κατασκευῆς τρόπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Note d'un marchand*, λογισμ-ός, οῦ (ὁ).

Facultatif, ive, adj., *qui laisse la faculté de faire ou de ne pas faire*, προαιρετ-ός, ή, όν.

Faculté, n. f. 1 *Capacité d'agir*, δύναμ-ις, εως (ἡ); ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 2 *Aptitude*, ἐπιτηδειότης, ἐπιτηδειότη-τος (ἡ); εὐφυΐ-α, ας (ἡ); ἀγαθοφυΐ-α, ας (ἡ). || 3 *Ressources*, χρήματ-α, ων (τά) || 4 *Corps savant*, σύστημα, συστήμα-τος (τό). || 5 *Les médecins*, ἰατρ-οί, ῶν (οἱ).

Fadaise, n. f., *niaiserie*, φλυαρί-α, ας (ἡ); λῆρ-ος, ου (ὁ). Dire des fadaises, φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω.

Fade, adj. 1 *Insipide*, μωρ-ός, ά, όν (comp. μωρότ-ερος, sup. μωρότ-ατος). || 2 *Qui n'a rien de vif*, ψυχρ-ός, ά, όν (comp. ψυχρότ-ερος, sup. ψυχρότ-ατος); ἄχαρ-ις, ις, ι (comp. ἀχαρίστ-ερος ou ἀχαριτώτ-ερος, sup. ἀχαριτώτ-ατος).

Fadeur, n. f. 1 *Absence de saveur*, μωρ-όν, οῦ (τό). || 2 *Dégoût*, κόρ-ος, ου (ὁ). || 3 *Manque de vivacité*, ψυχρότης, ψυχρότητ-ος (ἡ); ἄχαρ-ι, ιτος (τό). || 4 *Compliment fade*, μωρ-ὸς ἔπαιν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Fagot, n. m. 1 *Faisceau de menu bois*, φάκελλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Mensonge*, ψεῦδ-ος, εος, ους (τό). Compter des fagots, ματαιολογ-εῖν, ματαιολογ-έω, ῶ, fut. ματαιολογήσ-ω.

Fagotage, n. m. 1 *Travail du fagoteur*, φρυγανισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Menu bois*, φρύγαν-ον, ου (τό).

Fagoter, v. tr. 1 *Mettre en fagots*, φακελ-οῦν, φακελ-όω, ῶ, fut. φακελώσ-ω, acc. || 2 *Mal arranger*, κακῶς διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω, acc. — ***Fagoté, ée***, part. passé et adj., *mal habillé*, ἀσχήμ-ων, ων, ον; ἄκοσμ-ος, ος, ον.

Fagoteur, n. m., *celui qui fait des fagots*, φρυγανιστ-ήρ, ῆρος (ὁ).

Fagotin, n. m. 1 *Singe habillé*, ἠμφιεσμέν-ος πίθηκ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Bouffon*, γελοιαστ-ής, οῦ (ὁ).

Faible, adj. 1 *Débile*, ἀσθεν-ής, ής, ές (comp. ἀσθενέστ-ερος, sup. ἀσθενέστ-ατος); ἄρρωστ-ος, ος, ον. || 2 *Sans intelligence*, ἀνόητ-ος, ος, ον (comp. ἀνοητότ-ερος, sup. ἀνοητότ-ατος). || 3 *Sans courage*, δειλ-ός, ή, όν (comp. δειλότ-ερος, sup. δειλότ-ατος). || 4 *Sans caractère*, μαλακ-ός, ή, όν (comp. μαλακώτ-ερος, sup. μαλακώτ-ατος). || 5 *Peu fortifié*, ἐπισφαλ-ής, ής, ές (comp. ἐπισφαλέστ-ερος, sup. ἐπισφαλέστ-ατος). || 6 *Peu considérable*, ἐλαχ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἐλάσσων, sup. ἐλάχισ-τος).

Faible, n. m. 1 *Côté défectueux*, ἐνδ-εές, έος, οῦς (τό). Le fort et le faible, τὸ χρηστόν τε καὶ τὸ κακόν. || 2 *Passion dominante*, κυρία ἐπιθυμί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Tendresse excessive*, φιλοστοργί-α, ας (ἡ).

Faiblement, adv., ἀσθενῶς, ἀρρώστως.

Faiblesse, n. f. 1 *Débilité*, ἀσθένει-α, ας; ἀρρωστί-α, ας (ἡ). || 2 *Défaut d'intelligence*, ἀγνωμοσύν-η, ης (ἡ). || 3 *Défaut de courage*,

δειλότης, δειλότητ-ος (ἡ); μαλακί-α, ας (ἡ). || 4 *Défaillance*, λιποψυχί-α, ας (ἡ). Tomber en faiblesse, λιποψυχ-εῖν, λιποψυχ-έω, ῶ, fut. λιποψυχήσ-ω. || 5 *Indulgence excessive*, ἡ λίαν φιλοστοργί-α, ας. || 6 *Faute*, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό).

Faiblir, v. tr. 1 *Perdre de sa force*, ἐξασθεν-εῖν, ἐξασθεν-έω, ῶ, fut. ἐξασθενήσ-ω. || 2 *Agir mollement*, μαλακίζ-εσθαι, μαλακίζ-ομαι, fut. μαλακισθήσ-ομαι.

Faïence, n. f., *poterie de terre*, κέραμ-ος, ου (ὁ); κέραμ-ον, ου (τό).

Faïencerie, n. f. 1 *Fabrique de faïence*, κεραμεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Poterie*, κέραμ-ος, ου (ὁ).

Faïencier, n. m. 1 *Qui fabrique de la faïence*, κεραμ-εύς, έως (ὁ); κεραμοποι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Qui vend de la faïence*, κεραμοπώλ-ης, ου (ὁ).

Faillibilité, n. f., *possibilité de faillir*, σφαλερ-όν, οῦ (τό); ἐπισφαλ-ές, έος, οῦς (τό).

Faillible, adj., *qui peut faillir*, σφαλερ-ός, ά, όν (comp. σφαλερ-ώτερος, sup. σφαλερ-ώτατος; ἐπισφαλ-ής, ής, ές (comp. ἐπισφαλ-έστερος, sup. ἐπισφαλ-έστατος).

Faillir, v. intr. 1 *Tomber en faute*, σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι. || 2 *Se tromper*, σφάλλ-εσθαι; ἁμαρτάνειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ω ou ἁμαρτήσ-ομαι. || 3 *Céder, manquer*, ὑποπίπτ-ειν, ὑποπίπτ-ω, fut. ὑποπεσ-οῦμαι. Le cœur me faut, λιποψυχ-έω, ῶ, fut. λιποψυχήσ-ω. || 4 *Être sur le point de*, μικροῦ ou ὀλίγου δεῖν, δέω, fut. δεήσ-ω, avec τοῦ et l'infin. || 5 *Faire banqueroute*, χρεωκοπ-εῖν, χρεωκοπ-έω, ῶ, fut. χρεωκοπήσ-ω.

Failli, n. m., *commerçant qui a fait banqueroute*, χρεωκόπ-ος, ου (ὁ).

Faillite, n. f., *banqueroute*, χρεωκοπί-α, ας (ἡ).

Faim, n. f. 1 *Besoin de manger*, πεῖν-α, ης (ἡ); λιμ-ός, οῦ (ὁ). Faim canine, βουλιμί-α, ας (ἡ). Avoir faim, πεινῆν, πειν-άω, ῶ, fut. πεινήσ-ω. || 2 *Ambition, désir*, ἐπιθυμί-α, ας (ἡ).

Faim-valle, n. f., *spasme des chevaux*, βούλιμ-ος, ου (ὁ); βουλιμί-α, ας (ἡ).

Faîne, n. f. *le fruit du hêtre*, φηγ-ός, οῦ (ἡ).

Fainéant, ante, adj., *paresseux*, ἀργ-ός, ός, όν; ῥᾴθυμ-ος, ος, ον (comp. ῥᾳθυμ-ότερος, sup. ῥᾳθυμ-ότατος).

Fainéanter, v. intr., *ne rien faire*, ἀργ-εῖν, ἀργ-έω, ῶ, fut. ἀργήσ-ω; ῥᾳθυμ-εῖν, ῥᾳθυμ-έω, ῶ, fut. ῥᾳθυμήσ-ω.

Fainéantise, n. f. *paresse*, ἀργί-α, ας (ἡ); ῥᾳθυμί-α, ας (ἡ).

Faire, v. tr. 1 *Créer*, ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc.; κτίζ-ειν, κτίζ-ω, fut. κτίσ-ω, acc. || 2 *Produire, engendrer*, γενν-ᾶν, γενν-άω, ῶ, fut. γεννήσ-ω, acc.; τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι, acc. || 3 *Fabriquer, façonner*, ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.; δημιουργ-εῖν, δημιουργ-έω, ῶ, fut. δημιουργήσ-ω, acc. || 4 *Construire*, οἰκοδομ-εῖν, οἰκοδομ-έω, ῶ, fut. οἰκοδομήσ-ω, acc.; κτίζ-ειν, κτίζ-ω, fut. κτίσ-ω, acc. || 5 *Composer*, συντάττ-ειν, συντάττ-ω, fut. συντάξ-ω, acc.; συγγράφ-ειν, συγγράφ-ω, fut. συγγράψ-ω, acc. || 6 *Commettre*, ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.; δρ-ᾶν, δρ-άω, ῶ, fut. δράσ-ω, acc. Faire des fautes, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι; πλημμελ-εῖν, πλημμελ-έω, ῶ, fut. πλημμελήσ-ω. || 7 *Opérer sa révolution*, en parlant des astres, κύκλῳ φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι. || 8 *Arranger*, διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω, acc. || 9 *Amasser, assembler*, συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω, acc. || 10 *Accomplir, exécuter*, ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω, acc.; καταπράττ-ειν, καταπράττ-ω, fut. καταπράξ-ω, acc. || 11 *Pratiquer, exercer*, ἀσκ-εῖν, ἀσκ-έω, ῶ, fut. ἀσκήσ-ω, acc. || 12 *Représenter un personnage*, ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι, acc. || 13 *Contrefaire*, προσποι-εῖσθαι, προσποι-έομαι, προσποι-οῦμαι, fut. προσποιήσ-ομαι, acc. || 14 *Former, constituer*, συνιστάναι, συνίστημι, fut. συστήσ-ω, acc. || 15 *Causer, occasionner*, παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc. || 16 *Habituer à*, συνεθίζ-ειν, συνεθίζ-ω, fut. συνεθίσ-ω, acc. Le complément indirect à l'infinitif. || 17 *Faire en sorte*, διαπράττ-ειν, διαπράττ-ω, fut. διαπράξ-ω, avec ὅπως ἄν, et le subj. || 18 *Contraindre, commander*, κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω, et l'infin. || 19 *Ne faire que de*, se tourne par *tout à l'heure*, et s'exprime par ἄρτι, ἀρτίως, ἤδη. || 20 *Ne faire que*, se tourne par *ne pas cesser*, et s'exprime par οὐ διαλείπ-ειν, διαλείπ-ω, fut. διαλείψ-ω, suivi du part., ou par οὐδὲν ἄλλο ἤ. — Locutions diverses : Que ferai-je de cet homme? τί χρήσομαι τούτῳ; Je n'ai que faire de cela, οὐδέν μοι δεῖ τούτου. Se laisser faire, οὐκ ἀντέχ-ειν. Qu'est-ce que cela nous fait? τί ἡμῖν τοῦτο διαφέρει; C'est fait de moi, ὄλωλα, ἀπόλωλα. Il fait beau, εὐδία ἐστί. Il fait chaud, καῦμά ἐστι. Cela ne fait ni chaud ni froid, ἀδιάφορον τοῦτο. — **se Faire**, v. pr. 1 *Arriver*, συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω, fut. συμβήσ-ομαι. || 2 *Devenir*, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 3 *Se bonifier*, βελτίων γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. L'adjectif s'accorde avec le sujet de γίγν-εσθαι. || 4 *S'habituer*, ἐθίζ-εσθαι, ἐθίζ-ομαι, fut. ἐθισθήσ-ομαι πρός, acc. — **Fait, faite**, part. passé et adj. 1 *Fabriqué*, πεποιημέν-ος, η, ον. Bien fait, *de belle forme*, εὔμορφ-ος, ος, ον. Mal fait, στρεβλ-ός, ή, όν. || 2 *Propre à, né pour*, εὐφυ-ής, ής, ές; ἐπιτήδει-ος, ος ou α, ον πρός, acc. || 3 *Habitué à*, εἰθισμέν-ος, η, ον πρός, acc. || 4 *Formé*, τέλει-ος, α, ον.

Faisable, adj. 1 *Possible*, πρακτ-ός, ή, όν; δυνατ-ός, ή, όν || 2 *Permis*, ἐνδεχόμεν-ος, η, ον; θεμιτ-ός, ή, όν.

Faisan, n. m., *oiseau*, φασιαν-ός, οῦ (ὁ).

Faisandeau, n. m., *jeune faisan*, φασιανοῦ νεοσσ-ός, οῦ (ὁ).

se Faisander, v. pr., *prendre du fumet*, ἀπόζ-ειν, ἀπόζ-ω, fut. ἀποζήσ-ω.
Faisanderie, n. f., *lieu où l'on élève des faisans*, φασιανῶν σταθμ-ός, οῦ (ὁ).
Faisandier, n. m., *celui qui élève des faisans*, φασιανῶν τροφ-εύς, έως (ὁ).
Faisceau, n. m. 1 *Assemblage de choses liées ensemble*, δέσμ-η, ης (ἡ); σύνδεσμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Faisceaux consulaires*, ῥάβδ-οι, ων (αἱ). Celui qui porte les faisceaux, ῥαβδοῦχ-ος, ου (ὁ); ῥαβδονόμ-ος, ου (ὁ). Porter les faisceaux, ῥαβδουχ-εῖν, ῥαβδουχ-έω, ῶ, fut. ῥαβδουχήσ-ω.
Faiscelle, n. f., *panier d'osier*, τάλαρ-ος, ου (ὁ).
Faiseur, n. m., *qui fait certains objets*, τεχνίτ-ης, ου (ὁ); ἐργάτ-ης, ου (ὁ). Faiseuse, n. f., τεχνῖτ-ις, ιδος (ἡ); ἐργάτ-ις, ιδος (ἡ).
Fait, n. m. 1 *Chose faite*, πρᾶγμ-α, πράγματ-ος (τό); ἔργ-ον, ου (τό). || 2 *Acte, action*, πρᾶξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Événement*, συμβ-άν, άντος (τό). || 4 *Phénomène*, φαινόμεν-ον, ου (τό). || 5 *Ce qui est convenable à quelqu'un*, τὸ ἐπί, dat. L'article se décline. || 6 Au plur., *exploits*, πρᾶξ-ις, εως (ἡ); ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθήματ-ος (τό). || 7 *Circonstances*, τὰ περί, acc. L'article se décline; καθήκοντ-α, ων (τά), dat. || 8 *Voies de fait, violence*, βί-α, ας (ἡ). — Locutions diverses : Dans le fait, par le fait, de fait, *réellement*, ἔργῳ, ὄντως, ἀληθῶς. En fait de, *en matière de*, κατά, περί, acc. Si fait, καὶ μάλα. Tout à fait, ὅλως, παντελῶς. Au fait, *tout bien considéré*, ἂν ὀρθῶς λογιζώμεθα. Être sûr de son fait, σαφῶς εἰδέναι. Être au fait de, ἔμπειρος εἶναι, gén. Prendre sur le fait, καταφωρᾶν, acc. Prendre fait et cause pour, συμβοηθεῖν, dat. C'est le fait de, ἔστι, gén. de la personne.
Faitage, n. m., *comble*, κορυφ-ή, ῆς (ἡ).
Faitardise, n. f., *fainéantise*, ἀργί-α, ας (ἡ); ῥαθυμί-α, ας (ἡ).
Faîte, n. m. 1 *Comble*, ὀροφ-ή, ῆς (ἡ); κορυφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Sommet*, κορυφ-ή, ῆς (ἡ); ἄκρ-ον, ου (τό). || 3 *Le plus haut point*, ἀκρότατ-ον, ου (τό). Le faîte de la gloire, μεγίστη δόξ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. Le faîte des honneurs, μέγισται τιμαί, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.
Faix, n. m., *charge, fardeau*, φόρτ-ος, ου (ὁ); φορτί-ον, ου (τό); βάρ-ος, εος, ους (τό); ἄχθ-ος, εος, ους (τό).
Falaise, n. f., *rochers le long de la mer*, παραθαλασσί-α πέτρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Falaiser, v. intr., *se briser contre une falaise*, παραθαλασσίᾳ πέτρᾳ προσκρού-ειν, προσκρού-ω, fut. προσκρούσ-ω.
Falarique, n. f., *dard enflammé*, ἔμπυρον βέλ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Falbala, n. m., *bande plissée au bas des robes*, κράσπεδ-ον, ου (τό).
Fallace, n. f., *fraude*, ἀπάτ-η, ης (ἡ); δόλ-ος, ου (ὁ).
Fallacieusement, adv., δολερῶς, πανούργως.
Fallacieux, euse, adj., *trompeur*, δολερ-ός, ά, όν; δόλι-ος, α, ον (comp. δολι-ώτερος, sup. δολι-ώτατος).
Falloir, v. intr. et imp. 1 *Être de nécessité*, χρή, fut. χρήσ-ει. || 2 *Être de devoir*, προσήκει, fut. προσήξ-ει; πρέπ-ει. || 3 *Être d'obligation*, δεῖ, fut. δεήσει, et l'infin. Tant s'en faut que... que, τοσούτου δέω, δεῖς, δεῖ, et l'infin...; ὥστε, et l'infin. Peu s'en faut que, μικροῦ ou ὀλίγου δέω, δεῖς, δεῖ, et l'infin. Il s'en faut beaucoup que, πολλοῦ δέω, δεῖς, δεῖ, et l'infin. Combien s'en faut-il que, πόσου δέω, δεῖς, δεῖ, et l'infin.
Falot, n. m., *lanterne*, φαν-ός, οῦ (ὁ).
Falot, otte, adj., *plaisant, grotesque*, γελοῖ-ος, α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος).
Falotement, adj., *ridiculement*, γελοίως.
Falourde, n. f., *fagot*, ξύλων φάκελλ-ος, ου (ὁ).
Falsificateur, n. m., *celui qui falsifie*, κιβδηλεύ-ων, οντος (ὁ).
Falsification, n. f. 1 *Action de falsifier*, κιβδηλεί-α, ας (ἡ). || 2 *État de la chose falsifiée*, κιβδήλευμα, κιβδηλεύματ-ος (τό).
Falsifier, v. intr., *altérer*, κιβδηλεύ-ειν, κιβδηλεύ-ω, fut. κιβδηλεύσ-ω, acc.
Famé, ée, adj., *qui a certaine réputation*. Bien famé, εὔδοξ-ος, ος, ον; εὐδόκιμ-ος, ος, ον. Mal famé, κακόδοξ-ος, ος, ον; ἄδοξ-ος, ος, ον. Être bien famé, καλῶς ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι. Être mal famé, κακῶς ἀκού-ειν.
Famélique, adj., *affamé*, πεινητικ-ός, ή, όν.
Fameux, euse, adj. 1 *En bonne part*, ἔνδοξ-ος, ος, ον (comp. ἐνδοξ-ότερος, sup. ἐνδοξ-ότατος); εὐδόκιμ-ος, ος, ον. || 2 *En mauvaise part*, διαβόητ-ος, ος, ον.
Familiariser, v. tr. 1 *Rendre familier*, προσοικει-οῦν, προσοικει-όω, ῶ, fut. προσοικειώσ-ω, acc. || 2 *Habituer, accoutumer*, συνεθίζ-ειν, συνεθίζ-ω, fut. συνεθίσ-ω, acc. — **se Familiariser**, v. pr. 1 *En user familièrement avec quelqu'un*, οἰκείως χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || 2 *S'habituer à quelque chose*, ἐθίζ-εσθαι, ἐθίζ-ομαι, fut. ἐθισθήσ-ομαι πρός, acc.
Familiarité, n. f. 1 *Relations intimes*, οἰκειότης, οἰκειότητ-ος (ἡ); συνήθει-α, ας (ἡ) || 2 Au plur., *manières libres et inconvenantes*, ἀπειροκαλί-α, ας (ἡ).
Familier, ère, adj. 1 *Intime*, οἰκεῖ-ος, ος ou α, ον (comp. οἰκει-ότερος, sup. οἰκει-ότατος); συνήθ-ης, ης, ες (comp. συνηθ-έστερος, sup. συνηθ-έστατος). || 2 *Simple*, ἀφελ-ής, ής, ές (comp. ἀφελ-έστερος, sup. ἀφελ-έστατος). || 3 *Qui n'est pas assez respectueux*, ἀπειρόκαλ-ος, ος, ον. || 4 *Habituel*, συνήθ-ης, ης, ες. || 5 *Que l'on connaît pour l'avoir pratiqué*, οἰκεῖ-ος, ος ou α, ον.
Familier, n. m., *serviteur, complaisant*, ἑταῖρ-ος, ου (ὁ); ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ).

Familièrement, adv. 1 *D'une manière familière,* οἰκείως. || 2 *D'une façon inconvenante,* ἀπειροκάλως.

Famille, n. f. 1 *Les personnes d'un même sang,* οἶκ-ος, ου (ὁ); οἰκί-α, ας (ἡ). Père de famille, οἰκοδεσπότ-ης, ου (ὁ). Mère de famille, οἰκοδέσποιν-α, ης (ἡ). || 2 *Parents,* συγγεν-εῖς, έων (οἱ). || 3 *Les enfants, par rapport aux parents,* τέκν-α, ων (τά). || 4 *Les domestiques,* οἰκέτ-αι, ῶν (οἱ). || 5 *Race,* γέν-ος, εος, ους (τό). De bonne famille, εὐγεν-ής, ής, ές. || 6 *Groupe de plusieurs genres* (hist. nat.), γέν-ος, εος, ους (τό).

Famine, n. f. 1 *Grande disette,* λιμ-ός, οῦ (ὁ); σιτοδεί-α, ας (ἡ). || 2 *Faim,* πεῖν-α, ης (ἡ).

Fanage, n. m. 1 *Action de faner,* τοῦ χόρτου ξήρανσ-ις, εως (ἡ), ou ξηρασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Salaire du faneur,* τοῦ χορτοκόπου μισθ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Feuillage d'une plante,* φύλλωμα, φυλλώματ-ος (τό).

Fanaison, n. f., *temps où l'on fane,* τοῦ χόρτου κόπτειν καιρ-ός, οῦ (ὁ).

Fanal, n. m. 1 *Lanterne,* φαν-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Feu allumé à l'entrée des ports,* πυρσ-ός, οῦ (ὁ).

Fanatique, adj. 1 *Qui se croit inspiré,* ἔνθε-ος, ος, ον; θεόληπτ-ος, ος, ον. || 2 *Religieux à l'excès,* δεισιδαίμ-ων, ων, ον. || 3 *Passionné pour,* ζηλωτ-ής, οῦ (ὁ), gén.

Fanatiser, v. tr., *rendre fanatique,* ἔνθεον, ou δεισιδαίμονα, ou ζηλωτὴν (suivant le sens) ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Fanatisme, n. m. 1 *Zèle outré pour une religion,* δεισιδαιμονί-α, ας (ἡ). || 2 *Prétendue inspiration,* θεοληψί-α, ας (ἡ); ἐνθουσιασμ-ός, οῦ (ὁ).

Fane, n. f. 1 *Feuille sèche,* ξηρ-ὸν φύλλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Feuillage,* φύλλωμα, φυλλώματ-ος (τό).

Faner, v. tr. 1 *Retourner l'herbe,* τὸν χόρτον κοπέντα ἀνατρέπ-ειν, ἀνατρέπ-ω, fut. ἀνατρέψ-ω. || 2 *Flétrir,* μαραίν-ειν, μαραίν-ω, fut. μαραν-ῶ, acc. — ***se Faner,*** v. pr., au propre et au figuré, μαραίν-εσθαι, μαραίν-ομαι, fut. μαρανθήσ-ομαι.

Faneur, n. m., *qui fane les foins,* τὸν χόρτον κόπτ-ων, οντος (ὁ). Faneuse, n. f., τὸν χόρτον κόπτουσ-α, ης (ἡ).

Fanfan, n. m., *petit enfant,* παιδάρι-ον, ου (τό).

Fanfare, n. f., σάλπισμα, σαλπίσματ-ος (τό); σαλπισμ-ός, οῦ (ὁ).

Fanfaron, adj. et n. m., *faux brave,* ἀλαζ-ών, ών, όν (comp. ἀλαζον-έστερος, sup. ἀλαζον-έστατος). Faire le fanfaron, ἀλαζονεύ-εσθαι, ἀλαζονεύ-ομαι, fut. ἀλαζονεύσ-ομαι.

Fanfaronnade, n. f., *acte, parole de fanfaron,* ἀλαζόνευμα, ἀλαζονεύματ-ος (τό).

Fanfaronnerie, n. f., *caractère du fanfaron,* ἀλαζονεί-α, ας (ἡ).

Fanfreluche, n. f., *ornement recherché et de mauvais goût,* ἀπειρόκαλ-ον καλλώπισμα, καλλωπίσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Fange, n. f. 1 *Boue,* πηλ-ός, οῦ (ὁ); βόρβορ-ος, ου (ὁ). || 2 *Condition basse,* ἀγένει-α, ας (ἡ); δυςγένει-α, ας (ἡ). || 3 *Débauche, avilissement,* ἀσωτεί-α, ας (ἡ). Se traîner dans la fange, ἀσωτεύ-εσθαι, ἀσωτεύ-ομαι, fut. ἀσωτεύσ-ομαι.

Fangeux, euse, adj., *plein de fange,* πηλώδ-ης, ης, ες; βορβορώδ-ης, ης, ες.

Fanon, n. m., *peau pendante sous le cou des bœufs,* λωγάνι-ον, ου (τό).

Fantaisie, n. f. 1 *Faculté imaginative de l'homme,* φαντασί-α, ας (ἡ). || 2 *Envie, désir,* ἐπιθυμί-α, ας (ἡ). || 3 *Manière de voir, goût particulier,* δόξ-α, ας (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ). Vivre à sa fantaisie, αὐτονομίᾳ χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι.

Fantasque, adj., *bizarre,* δύςκολ-ος, ος, ον (comp. δυςκολ-ώτερος, sup. δυςκολ-ώτατος).

Fantasquement, adv., *d'une façon bizarre,* δυςκόλως.

Fantassin, n. m., *soldat d'infanterie,* πεζ-ός, οῦ (ὁ).

Fantastique, adj., *chimérique, imaginaire,* φαντασιώδ-ης, ης, ες; φανταστικ-ός, ή, όν.

Fantoccini, n. m. pl., *marionnettes,* νευρόσπαστ-α, ων (τά).

Fantôme, n. m. 1 *Spectre,* φάσμα, φάσματ-ος (τό); φάντασμα, φαντάσματ-ος (τό). || 2 *Personne très-maigre,* ἰσχν-ὸς ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Ombre d'une chose,* σκι-ά, ᾶς (ἡ); ὄναρ, ὀνείρατ-ος (τό). || 4 *Idées noires,* φαντασί-α, ας (ἡ).

Faon, n. m., *petit de la biche,* νεβρ-ός, οῦ (ὁ).

Faquin, n. m., *homme méprisable,* οὐτιδαν-ός, οῦ (ὁ).

Faquinerie, n. f., *action de faquin,* οὐτιδανοῦ ἀνδρὸς ἔργ-ον, ου (τό).

Farce, n. f. 1 *Viande hachée,* ἀλλ-ᾶς, ᾶντος (ὁ). || 2 *Comédie bouffonne,* μῖμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Action bouffonne,* κοβαλεί-α, ας (ἡ).

Farceur, n. m. 1 *Comédien qui joue dans les farces,* μῖμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Bouffon,* κόβαλ-ος, ου (ὁ).

Farcin, n. m., *gale des chevaux,* ψώρ-α, ας (ἡ).

Farcineux, euse, adj., *atteint du farcin,* ψωρώδ-ης, ης, ες.

Farcir, v. tr. 1 *Remplir de farce,* ὀνθυλεύ-ειν, ὀνθυλεύ-ω, fut. ὀνθυλεύσ-ω, acc. || 2 *Remplir,* ἐμπιπλάναι, ἐμπίπλημι, fut. ἐμπλήσ-ω, acc. — ***Farci, ie,*** part. passé et adj., *plein de farce,* ὀνθυλευτ-ός, ή, όν.

Fard, n. m. 1 *Composition rouge ou blanche,* φῦκ-ος, εος, ους (τό); ψιμύθι-ον, ου (τό). || 2 *Déguisement,* ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ); δόλ-ος, ου (ὁ). || 3 *Faux ornement,* φῦκ-ος, εος, ους (τό).

Fardeau, n. m., *faix,* φόρτ-ος, ου (ὁ); φορτί-ον, ου (τό); βάρ-ος, εος, ους (τό).

Farder, v. tr. 1 *Mettre du fard,* φυκ-οῦν, φυκ-όω, ῶ, fut. φυκώσ-ω, acc.; ψιμυθι-οῦν, ψιμυθι-όω, ῶ, fut. ψιμυθιώσ-ω, acc. || 2 *Dé-*

guiser, ἐπικαλύπτ-ειν, ἐπικαλύπτ-ω, fut. ἐπικαλύψ-ω, acc. || 3 *Charger de faux ornements*, καλλωπίζ-ειν, καλλωπίζ-ω, fut. καλλωπίσ-ω, acc. || Verbe intr., *s'affaisser*, ὑφιζάν-ειν, ὑφιζάν-ω, fut. ὑφιζήσ-ω.

Farfadet, n. m. 1 *Lutin*, κόβαλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Homme frivole*, μάται-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Farfouiller, v. intr., *fouiller et mettre en désordre*, συγχ-εῖν, συγχ-έω, fut. συγχεύσ-ω. || Verbe tr., *bouleverser*, διαταράττ-ειν, διαταράττ-ω, fut. διαταράξ-ω, acc.

Faribole, n. f., *chose vaine et frivole*, φλύαρ-ος, ου (ὁ). Conter des fariboles, φλυαρολογ-εῖν, φλυαρολογ-έω, ῶ, fut. φλυαρολογήσ-ω, acc.

Farinacé, ée, adj., *de la nature de la farine*, ἀλφιτοειδ-ής, ής, ές.

Farine, n. f., *grain moulu et réduit en poudre*. Farine de froment, ἄλευρ-ον, ου (τό). Farine d'orge, ἄλφιτ-ον, ου (τό).

Farineux, euse, adj., *semblable à de la farine*, ἀλφιτηρ-ός, ά, όν.

Farineux, n. m., *substance farineuse*, ἀλφιτηρ-ὸν ou ἀλφιτοειδ-ὲς χρῆμα, χρήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Farinier, n. m. 1 *Fabricant de farine*, ἀλφιτοποι-ός, οῦ (ὁ); ἀλφιτ-εύς, έως (ὁ). || 2 *Marchand de farine*, ἀλφιτοπώλ-ης, ου (ὁ).

Farouche, adj. 1 *Sauvage*, θηριώδ-ης, ης, ες (comp. θηριωδ-έστερος, sup. θηριωδ-έστατος). || 2 *Barbare, cruel*, ἄγρι-ος, ος ou α, ον (comp. ἀγρι-ώτερος, sup. ἀγρι-ώτατος); ὠμ-ός, ή, όν. || 3 *Peu sociable*, δύσκολ-ος, ος, ον (comp. δυσκολ-ώτερος, sup. δυσκολ-ώτατος).

Fascination, n. f., *action de fasciner*, βασκανί-α, ας (ἡ); γοητεί-α, ας (ἡ).

Fascine, n. f., *sorte de fagots*, ὕλης φάκελλ-ος, ου (ὁ).

Fasciner, v. tr. 1 *Ensorceler*, βασκαίν-ειν, βασκαίν-ω, fut. βασκαν-ῶ, acc. || 2 *Charmer, tromper*, γοητεύ-ειν, γοητεύ-ω, fut. γοητεύσ-ω, acc.

Faséole, n. f., *espèce de fève*, φάσηλ-ος, ου (ὁ).

Faste, n. m. 1 *Pompe, magnificence*, πομπ-ή, ῆς (ἡ); πολυτέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Ostentation*, ὄγκ-ος, ου (ὁ); ὑπεροψί-α, ας (ἡ).

Fastes, n. m. pl. 1 *Calendrier des Romains*, ἐφημερίδ-ες, ῶν (αἱ). || 2 *Registres publics*, χρονικ-ά, ῶν (τά). || 3 *Histoire*, ἱστορί-α, ας (ἡ).

Fastidieusement, adv., *d'une manière ennuyeuse*, ἀσωδῶς, δυσχερῶς.

Fastidieux, euse, adj., *qui cause du dégoût, de l'ennui*, ἀσώδ-ης, ης, ες; δυσχερ-ής, ής, ές.

Fastueusement, adv., *avec faste*, πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς.

Fastueux, euse, adj. 1 *Magnifique, coûteux*, μεγαλοπρεπ-ής, ής, ές; πολυτελ-ής, ής, ές. || 2 *Plein d'ostentation*, ἐπιδεικτικ-ός, ή, όν.

Fat, adj., *suffisant, impertinent*, ἀβέλτερ-ος, α, ον; μωρ-ός, ά, όν.

Fat, n. m., *homme content de soi*, φίλαυτ-ος ou αὐτάρεσκ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Fatal, ale, adj. 1 *Inévitable*, εἱμαρμέν-ος, η, ον. || 2 *Désastreux*, ὀλέθρι-ος, ος ou α, ον.

Fatalement, adv. 1 *Par une destinée inévitable*, κατὰ μοῖραν. || 2 *Par un malheur extraordinaire*, ὀλεθρίως.

Fatalisme, n. m., *doctrine qui attribue tout à la fatalité*, τῆς μοίρας ou εἱμαρμένης θεραπεί-α, ας (ἡ).

Fataliste, n. m., *qui attribue tout à la fatalité*, τῇ μοίρᾳ ou εἱμαρμένῃ πάντα ἀναφέρ-ων, οντος (ὁ).

Fatalité, n. f. 1 *Destinée inévitable*, μοῖρ-α, ας (ἡ); εἱμαρμέν-η, ης (ἡ). || 2 *Événement désastreux*, δειν-ὸν ἀτύχημα, ἀτυχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Fatidique, adj., *qui révèle les ordres du destin*, χρησμολόγ-ος, ος, ον; χρησμῳδικ-ός, ή, όν.

Fatigant, ante, adj. 1 *Qui fatigue*, ἐπίπον-ος, ος, ον. || 2 *Importun, ennuyeux*, ὀχληρ-ός, ά, όν (comp. ὀχληρ-ότερος, sup. ὀχληρ-ότατος); χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος).

Fatigue, n. f. 1 *Travail, exercice pénible*, κάματ-ος, ου (ὁ); πόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Lassitude*, μόχθ-ος, ου (ὁ); κόπ-ος, ου (ὁ).

Fatiguer, v. tr. 1 *Causer de la fatigue*, καταπον-εῖν, καταπον-έω, ῶ, fut. καταπονήσ-ω, acc.; κοπ-οῦν, κοπ-όω, ῶ, fut. κοπώσ-ω, acc. || 2 *Importuner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, dat.

Fatras, n. m., *amas confus*, σωρ-ός, οῦ (ὁ); σώρευμα, σωρεύματ-ος (τό).

Fatuaire, n. m., *enthousiaste*, ἐνθουσιαστ-ής, οῦ (ὁ).

Fatuité, n. f. 1 *Suffisance et sottise*, ἀβελτερί-α, ας (ἡ). || 2 *Contentement de soi-même*, φιλαυτί-α, ας (ἡ); αὐταρέσκει-α, ας (ἡ).

Faubourg, n. m., προάστει-ον, ου (τό).

Fauchage, n. m., χορτοτομί-α, ας (ἡ).

Fauchaison, n. f., *temps où l'on fauche*, τοῦ τὸν χόρτον τέμνειν καιρ-ός, οῦ (ὁ).

Faucher, v. tr., τὸν χόρτον τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ, ou κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω.

Faucheur, n. m., χορτοκόπ-ος, ου (ὁ).

Faucheux ou **Faucheur**, n. m., *insecte*, φαλάγγι-ον, ου (τό).

Faucille, n. f., *petite faux*, δρέπαν-ον, ου (τό); δρεπάνι-ον, ου (τό).

Faucillon, n. m., voy. le précédent.

Faucon, n. m., *oiseau de proie*, ἱέραξ, ἱέρακ-ος (ὁ).

Fauconneau, n. m., *jeune faucon*, ἱερακίσκ-ος, ου (ὁ).

Fauconnerie, n. f. 1 *Art de dresser les faucons*, τῶν ἱεράκων διδασκαλί-α, ας (ἡ). || 2 *Lieu où l'on dresse les faucons*, τῶν ἱεράκων διδασκαλεῖ-ον, ου (τό).

Fauconnier, n. m., *celui qui dresse les faucons*, ἱερακοβοσκ-ός, οῦ (ὁ).
Fauconnière, n. f., *gibecière*, ἱπποπήρ-α, ας (ἡ).
Faufiler, v. tr., *coudre à longs points*, διαῤῥάπτ-ειν, διαῤῥάπτ-ω, fut. διαῤῥάψ-ω, acc. — ***se Faufiler***, v. pr., *s'insinuer*, εἰςδύ-εσθαι, εἰςδύ-ομαι, fut. εἰςδύσ-ομαι.
Faussaire, n. m., *celui qui fait un faux acte*, πλαστογράφ-ος, ου (ὁ).
Faussement, adv., ψευδῶς.
Fausser, v. tr. 1 *Plier*, διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω, acc. || 2 *Rendre faux*, στρεβλ-οῦν, στρεβλ-όω, ῶ, fut. στρεβλώσ-ω, acc. || 3 *Enfreindre, violer*, παρεκβαίν-ειν, παρεκβαίν-ω, fut. παρεκβήσ-ομαι, acc.; παραλύ-ειν, παραλύ-ω, fut. παραλύσ-ω, acc.
Fausset, n. m. 1 *Voix de tête, voix aiguë*, ὀξυφωνία, ας (ἡ). || 2 *Petite broche de bois*, ὀβελίσκ-ος, ου (ὁ).
Fausseté, n. f. 1 *Chose fausse*, ψεῦδ-ος, εος, ους (τό); ἀπάτ-η, ης (ἡ). || 2 *Duplicité*, ἀπιστί-α, ας (ἡ); ψευδολογί-α, ας (ἡ).
Faute, n. f. 1 *Manquement contre le devoir, une règle, un principe*, ἁμαρτί-α, ας (ἡ); ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό). Commettre une faute, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι. Être en faute, ἐν αἰτίᾳ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Par ma faute, δι' ἐμέ. Ce n'est pas ma faute, οὐ δι' ἐμὲ γέγονεν, ἀναίτιός εἰμι. || 2 *Imperfection dans un ouvrage*, πλημμέλημα, πλημμελήματ-ος (τό); πλημμέλει-α, ας (ἡ). || 3 *Privation*, ἔνδει-α, ας (ἡ); ἀπορί-α, ας (ἡ). Faute de, ἐνδείᾳ, gén. Sans faute, ἀναμφιβόλως.
Fauteuil, n. m., καθέδρ-α, ας (ἡ).
Fauteur, trice, n. m. et f., *qui favorise*, βοηθ-ός, οῦ (ὁ et ἡ); συνεργ-ός, οῦ (ὁ et ἡ).
Fautif, ive, adj. 1 *Sujet à faillir*, ἁμαρτητικ-ός, ή, όν. || 2 *Plein de fautes*, πλημμελ-ής, ής, ές.
Fauve, adj., *qui tire sur le rouge*, ἐπίξανθ-ος, ος, ον. Les bêtes fauves, θηρί-α, ων (τά).
Fauvette, n. f., *oiseau*, ὑπολαΐς, ὑπολαΐδ-ος (ἡ).
Faux, n. f., *instrument pour couper l'herbe*, δρέπαν-ον, ου (τό).
Faux, fausse, adj. 1 *Qui n'est pas vrai*, ψευδ-ής, ής, ές (comp. ψευδ-έστερος, sup. ψευδ-έστατος). || 2 *Controuvé*, πλαστ-ός, ή, όν. || 3 *Illusoire*, κεν-ός, ή, όν (comp. κεν-ώτερος, sup. κεν-ώτατος); μάται-ος, ος ου α, ον (comp. μαται-ότερος, sup. μαται-ότατος). || 4 *Qui manque de justesse*, οὐκ ὀρθ-ός, ή, όν. || 5 *Qui affecte des sentiments qu'il n'a pas*, ἀπατηλ-ός, ή, όν; ἄπιστ-ος, ος, ον (comp. ἀπιστ-ότερος, sup. ἀπιστ-ότατος). || 6 *Discordant*, ἀσύμφων-ος, ος, ον. || 7 *Supposé*, ὑποβολιμαῖ-ος, α, ον. || 8 *Fait à l'imitation de ce qui est vrai*, μιμητ-ός, ή, όν; πλαστ-ός, ή, όν. || 9 *Simulé*, προςποίητ-ος, η, ον.
Faux, n. m. 1 *Ce qui n'est pas vrai*. ψευδ-ές, έος, οῦς (τό). || 2 *Ce qui n'est pas naturel*, προςποίητ-ον, ου (τό). || 3 *Altération*, κιβδηλεί-α, ας (ἡ); παραποίησ-ις, εως (ἡ). Faux en écriture, πλαστογραφί-α, ας (ἡ). S'inscrire en faux, ἀντιγράφ-εσθαι, ἀντιγράφ-ομαι, fut. ἀντιγράψ-ομαι.
Faux, adv., ψευδῶς. Raisonner faux, παραλογίζ-εσθαι, παραλογίζ-ομαι, fut. παραλογίσ-ομαι. Chanter faux, ἀπᾴδ-ειν, ἀπᾴδ-ω, fut. ἀπᾴσ-ομαι. A faux, οὐκ ὀρθῶς, ἀναξίως.
Faux-bond, n. m., *bond irrégulier*, ἀποπαλμ-ός, οῦ (ὁ).
Faux-frais, n. m. pl., *menus frais*, παραναλώματ-α, ων (τά).
Faux-fuyant, n. m. 1 *Chemin détourné*, παρεκτροπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Défaite, échappatoire*, διάδυσ-ις, εως (ἡ); παρεκτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Faux-jour, n. m., παραφωτισμ-ός, οῦ (ὁ).
Faux-monnayeur, n. m., παραχαράκτ-ης, ου (ὁ).
Faux-pas, n. m., σφάλμα, σφάλματ-ος (τό); πταῖσμα, πταίσματ-ος (τό). Faire un faux pas, πταί-ειν, πταί-ω, fut. πταίσ-ω.
Faux-semblant, n. m., *apparence trompeuse*, προςποίησ-ις, εως (ἡ).
Faveur, n. f. 1 *Bienveillance*, εὐμένει-α, ας (ἡ); εὔνοι-α, ας (ἡ). || 2 *Grâce, bienfait*, χάρις, χάριτ-ος (ἡ). || 3 *Pouvoir, crédit*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό); δύναμ-ις, εως (ἡ). En faveur de, ὑπέρ, gén. A la faveur de, διά, acc.
Favorable, adj. 1 *Propice*, ἵλε-ως, ως, ων. || 2 *Avantageux*, ὠφέλιμ-ος, ος ou η, ον (comp. ὠφελιμ-ώτερος, sup. ὠφελιμ-ώτατος). || 3 *Bienveillant*, εὔν-ους, ους, ουν (comp. εὐν-ούστερος, sup. εὐν-ούστατος); εὐμεν-ής, ής, ές (comp. εὐμεν-έστερος, sup. εὐμεν-έστατος).
Favorablement, adv., εὐνοϊκῶς, εὐμενῶς.
Favori, ite, adj. 1 *Qui tient le premier rang dans la faveur*, πρόκριτ-ος, ος, ον; ἀγαπητ-ός, ή, όν. || 2 *Objet de la prédilection habituelle*, προςφιλ-ής, ής, ές; κεχαρισμέν-ος, η, ον, dat.
Favoriser, v. tr. 1 *Traiter favorablement*, εὐνοϊκῶς ou εὐμενῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω πρός, acc. || 2 *Seconder*, en parlant des choses, ὠφελ-εῖν, ὠφελ-έω, ῶ, fut. ὠφελήσ-ω εἰς, acc. || 3 *Aider, contribuer à*, en parlant des personnes, συμπράττ-ειν, συμπράττ-ω, fut. συμπράξ-ω, acc.
Féal, ale, adj., *fidèle*, εὔπιστ-ος, ος, ον.
Fébricitant, ante, adj., *qui a la fièvre*, πυρέττ-ων, ουσα, ον.
Fébrifuge, adj., *qui guérit la fièvre*, τῷ πυρετῷ ἐναντί-ος, α, ον.
Fébrile, adj., *qui a rapport à la fièvre*, πυρεκτικ-ός, ή, όν.
Fécale, adj. f. Matière fécale, διαχώρημα, διαχωρήματ-ος (τό).
Fèces, n. f. pl., *sédiment*, τρύξ, τρυγ-ός (ἡ).
Fécial, n. m., σπονδοφόρ-ος, ου (ὁ).
Fécond, onde, adj. 1 *Propre à la reproduction*, γόνιμ-ος, ος ou η, ον (comp. γονιμ-ώτερος, sup. γονιμ-ώτατος); εὔτοκ-ος,

ος, ον. || 2 *Fertile*, en parlant de la terre, εὔκαρπ-ος, ος, ον; εὔφορ-ος,ος, ον. || 3 *Abondant en quelque chose*, ἄφθον-ος, ος, ον (comp. ἀφθον-ώτερος, sup. ἀφθον-ώτατος); εὔπορ-ος, ος, ον (comp. εὐπορ-ώτερος, sup. εὐπορ-ώτατος), gén. || 4 *Fertilisant*, γονοποι-ῶν, οῦσα, οῦν.

Fécondant, ante, adj., *qui féconde*, γονιμοποι-ῶν, οῦσα, οῦν.

Fécondation, n. f., *action de féconder*, γονοποιί-α, ας (ἡ).

Féconder, v. tr. 1 *Développer un germe*, γόνιμ-ον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 2 *Rendre fertile*, εὔκαρπ-ον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Fécondité, n. f. 1 *Des animaux*, εὐγονί-α, ας (ἡ). || 2 *De la terre*, καρποφορί-α, ας (ἡ). || 3 *De l'imagination*, δαψίλει-α, ας (ἡ).

Fécule, n. f., *poudre blanche, espèce de farine*, ἄλευρ-ον, ου (τό).

Fédéral, ale, adj., *qui a rapport à une confédération*, συμμαχικ-ός, ή, όν.

Fédéraliser, v. tr., *organiser en confédération*, εἰς συμμαχίαν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.

Fédéralisme, n. m., *système fédératif*, ἐξ ὁμοσπόνδων συντεθειμέν-η πολιτεί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Fédératif, ive, adj., *qui a rapport à une confédération*, συμμαχικ-ός, ή, όν.

Fédération, n. f., *alliance politique*, ἔνσπονδ-ος συμμαχί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Fédéré, ée, adj., *qui fait partie d'une fédération*, ἔνσπονδ-ος, ος, ον; ὁμόσπονδ-ος, ος, ον.

Fée, n. f., φαρμακ-ίς, ίδος (ἡ). Conte de fées, Μιλήσι-ος μῦθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Féerie, n. f. 1 μαγεί-α, ας (ἡ). || 2 *Pièce féerique*, μαγγανευτικ-ὸν δρᾶμα, δράματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Féerique, adj., μαγικ-ός, ή, όν; μαγγανευτικ-ός, ή, όν.

Feindre, v. tr. 1 *Simuler*, προςποι-εῖσθαι, προςποι-έομαι, οῦμαι, fut. προςποιήσ-ομαι, acc.; ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι, acc. || 2 *Inventer, imaginer*, ἐπινο-εῖν, ἐπινο-έω, ῶ, fut. ἐπινοήσ-ω, acc.; πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc. || 3 *Dissimuler*, ἀποκρύπτ-εσθαι, ἀποκρύπτ-ομαι, fut. ἀποκρύψ-ομαι, acc. — ***Feint, einte***, part. passé et adj., *faux et simulé*, πλαστ-ός, ή, όν; προςποίητ-ος, ος, ον.

Feinte, n. f. 1 *Action de feindre*, προςποίησ-ις, εως (ἡ); ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Art du poëte, invention*, ἐπίνοι-α, ας (ἡ).

Fêler, v. tr., *fendre les parois*, ὑποσχίζ-ειν, ὑποσχίζ-ω, fut. ὑποσχίσ-ω, acc. — ***se Fêler***, v. pr., *se fendre*, ὑποσχίζ-εσθαι, ὑποσχίζ-ομαι, fut. ὑποσχισθήσ-ομαι. — ***Fêlé, ée***, part. passé et adj., σχιστ-ός, ή, όν. Qui a le cerveau fêlé, παρακόπτ-ων, ουσα, ον. Avoir le cerveau fêlé, τῇ διανοίᾳ παρακόπτ-ειν, ou simplement παρακόπτ-ειν, παρακόπτ-ω, fut. παρακόψ-ω.

Félicitation, n. f. 1 *Action de féliciter*, τὸ συγχαίρειν, dat. L'article se décline. || 2 *Compliment*, ἔπαιν-ος, ου (ὁ).

Félicité, n. f. 1 *Béatitude*, μακαριότης, μακαριότητ-ος (ἡ). || 2 *Bonheur*, εὐδαιμονί-α, ας (ἡ).

Féliciter, v. tr., *exprimer à quelqu'un que l'on prend part à sa joie*, συγχαίρ-ειν, συγχαίρ-ω, fut., συγχαρήσ-ομαι, dat.; συνήδεσθαι, συνήδ-ομαι, fut. συνησθήσ-ομαι, le nom de la personne au dat. et celui de la chose au gén. — ***se Féliciter***, v. pr., *s'applaudir*, χαίρ-ειν, χαίρ-ω, fut. χαρήσ-ομαι, dat.

Félon, onne, adj., *traître*, προδότ-ης, ου (ὁ); προδότ-ις, ιδος (ἡ).

Félonie, n. f., *trahison*, προδοσί-α, ας (ἡ).

Felouque, n. f., *petit bâtiment*, φάσηλ-ος, ου (ὁ).

Fêlure, n. f., *fente*, ὑπόσχισμα, ὑποσχίσματ-ος (τό).

Femelle, n. f., *animal du sexe féminin*, θήλει-α, ας (ἡ).

Femelle, adj., θῆλ-υς, εια, υ.

Féminin, ine, adj. 1 *Qui appartient aux femmes*, θῆλ-υς, εια, υ. || 2 *Qui tient de la femme*, γυναικεῖ-ος, α, ον. || 3 *Terme de grammaire*, θηλυκ-ός, ή, όν. Le genre féminin, θηλυκ-όν, οῦ (τό).

Féminiser, v. tr., *donner à un mot le genre féminin*, θηλυκ-ὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Femme, n. f., γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Petite femme, γύναι-ον, ου (τό). Vieille femme, γρ-αῦς, αός (ἡ). Prendre femme, voy. se Marier.

Femmelette, n. f. 1 *Femme d'un caractère faible*, γύναι-ον, ου (τό). || 2 *Homme qui a des manières de femme*, θῆλ-υς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Fémur, n. m., *os de la cuisse*, μηρ-ός, οῦ (ὁ).

Fenaison, n. f. 1 *Action de couper les foins*, χορτοτομί-α, ας (ἡ). || 2 *Temps où l'on coupe les foins*, τῆς χορτοτομίας καιρ-ός, οῦ (ὁ).

Fendant, adj., *fanfaron*, ἀλαζ-ών, ών, όν. Faire le fendant, ἀλαζονεύ-εσθαι, ἀλαζονεύ-ομαι, fut. ἀλαζονεύσ-ομαι.

Fenderie, n. f., *art, action de fendre le fer*, τοῦ σιδήρου σχίσ-ις, εως (ἡ).

Fendeur, euse, adj., *qui fend*, σχίζ-ων, οντος (ὁ); σχίζουσ-α, ης (ἡ).

Fendoir, n. m., *instrument pour fendre*, ἐπισχ-ίς, ίδος (ἡ).

Fendre, v. tr. 1 *Diviser un corps dur dans le sens de sa longueur*, σχίζ-ειν, σχίζ-ω, fut. σχίσ-ω, acc.; διατέμν-ειν, διατέμν-ω, fut. διατεμ-ῶ, acc. Fendre la tête, *assourdir*, τὰ ὦτα κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω.

Fendre le cœur, δάκν-ειν, δάκν-ω, fut. δήξ-ομαι, acc.; λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc. || 2 *Fendre les flots,* τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ, acc. || 3 *Fendre la foule,* διωθ-εῖν, διωθ-έω, ῶ, fut. διωθήσ-ω ou διώσ-ω, acc. — **se Fendre,** v. pr., *s'entr'ouvrir,* ἀποχαίν-ειν, ἀποχαίν-ω, fut. ἀποχαν-ῶ. — **Fendu, ue,** part. passé et adj., *divisé,* σχιστ-ός, ή, όν. Yeux fendus, μεγάλα ὄμματ-α, ων (τά). Bouche fendue jusqu'aux oreilles, μακρότατ-ον στόμα, στόματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Homme bien fendu, μακροσκελ-ής ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Fenestré, ée, adj., *percé à jour,* διάτρητ-ος, ος, ον.

Fenêtrage, n. m., *ensemble et disposition des fenêtres,* τῶν θυρίδων οἰκονομί-α, ας (ἡ).

Fenêtre, n. f., θυρ-ίς, ίδος (ἡ).

Fenil, n. m., *lieu où l'on serre les foins,* χορτοβολ-ών, ῶνος (ὁ).

Fenouil, n. m., *plante aromatique,* μάραθρ-ον, ου (τό).

Fente, n. f., *petite ouverture en long,* σχίσμα, σχίσματ-ος (τό); διακοπ-ή, ῆς (ἡ); ῥωγ-άς, άδος (ἡ).

Fenugrec, n. m., *plante légumineuse,* αἰγόκερας, αἰγοκέρατ-ος (τό).

Fer, n. m. 1 *Métal,* σίδηρ-ος, ου (ὁ). Qui est de fer, σιδηρ-οῦς, ᾶ, οῦν. || 2 *Pointe d'une lance,* αἰχμ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Épée,* ξίφ-ος, εος, ους (τό). Croiser le fer, διαξιφίζ-εσθαι, διαξιφίζ-ομαι, fut. διαξιφίσ-ομαι. || 4 *Cercle dont on garnit le sabot des chevaux,* κρηπ-ίς, ῖδος (ἡ). || 5 Au plur., *chaînes,* ἁλύσ-εις, εων (αἱ); δεσμά, ῶν (τά). Fers aux pieds, πέδ-αι, ῶν (αἱ). Fers aux mains, χειροπέδ-αι, ῶν (αἱ). Jeter dans les fers, *réduire en esclavage,* καταδουλ-οῦν, καταδουλ-όω, ῶ, fut. καταδουλώσ-ω, acc. Briser les fers de quelqu'un, τῆς δουλείας ἀπαλλάττ-ειν, ἀπαλλάττ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, acc.

Fer-blanc, n. m., *fer laminé recouvert d'étain,* κεκασσιτερωμέν-ος σίδηρ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Ferblantier, n. m., *qui travaille en ferblanc,* κεκασσιτερωμένου σιδήρου ἐργάτ-ης, ου (ὁ).

Fer-chaud, n. m., *violente chaleur à l'épigastre,* τοῦ ἐπιγαστρίου ἔκκαυμα, ἐκκαύματ-ος (τό).

Férial, ale, adj., *qui concerne la férie,* ἑορτάσιμ-ος, ος, ον.

Férie, n. f., *jour de repos ou de fête,* σχολ-ή, ῆς (ἡ).

Férié, adj. m., *jour de repos,* ἄπρακτ-ος ou ἀργ-ὸς ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Férine, adj. f. Toux férine, *sèche et opiniâtre,* ξηρ-ὸς ou ξηρ-ὰ βήξ, βηχ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Férir, v. tr., *frapper,* παί-ειν, παί-ω, fut. παίσ-ω, acc. Sans coup férir, ἀμαχητί.

Ferler, v. tr., *plier une voile,* συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc.

Fermage, n. m., *loyer d'une ferme,* μίσθωμα, μισθώματ-ος (τό).

Fermant, ante, adj., *qui peut se fermer,* κλειστ-ός, ή, όν.

Ferme, adj. 1 *Stable, fixe,* βέβαι-ος, ος, ον (comp. βεβαι-ότερος, sup. βεβαι-ότατος); ἀσφαλ-ής, ής, ές (comp. ἀσφαλ-έστερος, sup. ἀσφαλ-έστατος). || 2 *Compacte, solide,* στερε-ός, ά, όν (comp. στερε-ώτερος, sup. στερε-ώτατος. || 3 *Vigoureux,* ἰσχυρ-ός, ά, όν (comp. ἰσχυρ-ότερος, sup. ἰσχυρ-ότατος). || 4 *Constant, inébranlable,* βέβαι-ος, ος, ον. La terre ferme, ἤπειρ-ος, ου (ἡ). De pied ferme, ἔμπεδον.

Ferme, adv. 1 *D'une manière ferme,* ἰσχυρῶς, καρτερῶς. Frapper ferme, βιαίως πλήττ-ειν, πλήττ-ω, fut. πλήξ-ω. Parler ferme, θαρσαλέως λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρῶ. Tenir ferme, ἀντέχ-ειν, ἀντέχ-ω, fut. ἀνθέξ-ω. || 2 *Formule d'encouragement,* ἄγε δή, pour le singulier; ἄγετε δή, pour le pluriel.

Ferme, n. f. 1 *Bail à loyer,* μίσθωσ-ις, εως (ἡ). Prendre à ferme, μισθ-οῦσθαι, μισθόομαι, οῦμαι, fut. μισθώσ-ομαι, acc. Donner à ferme, μισθ-οῦν, μισθ-όω, ῶ, fut. μισθώσ-ω, acc. || 2 *Domaine affermé,* μισθωτ-ὸν χωρί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent; ἔπαυλ-ις, εως (ἡ). || 3 *Habitation du fermier,* ἔπαυλ-ις, εως (ἡ).

Fermement, adv., *avec fermeté, assurance,* ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, θαρσαλέως.

Ferment, n. m. 1 *Levain,* ζύμ-η, ης (ἡ). || 2 *Ce qui entretient la haine, la discorde,* αἰτί-α, ας (ἡ); ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ).

Fermentable, adj., *qui peut fermenter,* ζυμωτ-ός, ή, όν.

Fermentatif, ive, adj., *qui produit la fermentation,* ζυμωτικ-ός, ή, όν.

Fermentation, n. f. 1 *Mouvement qui détermine la décomposition d'un corps,* ζύμωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Agitation des esprits,* φλεγμον-ή, ῆς (ἡ).

Fermenter, v. intr. 1 *Entrer en fermentation,* ζυμοῦσθαι, ζυμ-όομαι, οῦμαι, fut. ζυμωθήσ-ομαι. || 2 *S'agiter,* φλεγμαίν-ειν, φλεγμαίν-ω, fut. φλεγμαν-ῶ.

Fermer, v. tr. 1 *Clore,* κλεί-ειν, κλεί-ω, fut. κλείσ-ω, acc. || 2 *Boucher, obstruer,* βύ-ειν, βύ-ω, fut. βύσ-ω, acc. || 3 *Empêcher d'avancer, repousser,* ἀπωθ-εῖν, ἀπωθ-έω, ῶ, fut. ἀπωθήσ-ω ou ἀπώσ-ω, acc. || 4 *Terminer,* ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω, acc. En parlant d'une lettre, d'un envoi, σφραγίζ-ειν, σφραγίζ-ω, fut. σφραγίσ-ω, acc. || 5 *Enclore,* ἐμφράσσ-ειν, ἐμφράσσ-ω, fut. ἐμφράξ-ω, acc. — **se Fermer,** v. pr. 1 *Se clore, être clos,* ἀποκλεί-εσθαι, ἀποκλεί-ομαι, fut. ἀποκλεισθήσ-ομαι. || 2 *Se cicatriser,* ἐπουλ-οῦσθαι, ἐπουλ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐπουλωθήσ-ομαι.

Fermeté, n. f. 1 *État de ce qui est fixe, stable,* βεβαιότης, βεβαιότητ-ος (ἡ); ἀσφάλει-α, ας (ἡ). || 2 *Solidité,* στερεότης, στερεότητ-ος (ἡ). || 3 *Vigueur,* ῥώμ-η, ης (ἡ); ἀνδρεί-α, ας (ἡ). || 4 *Hardiesse d'exécution,* θάρσ-ος,

εος, ους, ou θάῤῥ-ος, εος, ους (τό). || 5 *Constance*, βεβαιότης, βεβαιότητ-ος (ἡ); καρτερί-α, ας (ἡ).

Fermeture, n. f. 1 *Ce qui sert à fermer*, κλεῖθρ-ον, ου (τό). || 2 *Action de fermer*, κλεῖσ-ις, εως (ἡ).

Fermier, ère, n., *qui prend un bien à ferme*, μισθωσάμεν-ος, ου (ὁ); μισθωσαμέν-η, ης (ἡ). Fermier des impôts, μισθωτ-ής, οῦ (ὁ); τελών-ης, ου (ὁ).

Fermoir, n. m., *attache qui sert à fermer*, πόρπ-η, ης (ἡ); περόν-η, ης (ἡ).

Féroce, adj., *cruel, farouche*, ἄγρι-ος, ος ou α, ον (comp. ἀγρι-ώτερος, sup. ἀγρι-ώτατος); θηριώδ-ης, ης, ες.

Férocité, n. f. 1 *Naturel féroce d'un animal*, ἀγριότης, ἀγριότητ-ος (ἡ); θηριῶδ-ες, εος, ους (τό). || 2 *Conduite barbare*, ὠμότης, ὠμότητ-ος (ἡ).

Ferraille, n. f., *vieux fers mis au rebut*, σιδήρι-α, ων (τά).

Ferrailler, v. intr. 1 *S'escrimer*, διαξιφίζεσθαι, διαξιφίζ-ομαι, fut. διαξιφίσ-ομαι. || 2 *Disputer vivement*, συνερίζ-ειν, συνερίζ-ω, fut. συνερίσ-ω.

Ferrailleur, n. m. 1 *Marchand de ferrailles*, σιδηροπώλ-ης, ου (ὁ). || 2 *Duelliste*, πλήκτ-ης, ου (ὁ).

Ferrant, adj., *maréchal ferrant*, τοὺς ἵππους κρηπιδῶν, οῦντος (ὁ).

Ferrement, n. m., *outil de fer*, σιδήρι-ον, ου (τό); σιδήρωμ-α, σιδηρώματ-ος (τό).

Ferrer, v. tr., *garnir de fer*, σιδηροῦν, σιδηρ-όω, ῶ, fut. σιδηρώσ-ω, acc. Ferrer un cheval, ἵππον κρηπιδοῦν, κρηπιδ-όω, ῶ, fut. κρηπιδώσ-ω. — ***Ferré, ée***, part. passé et adj. 1 *Cheval ferré*, χαλκόκροτος ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Eau ferrée, ἰῶδες ὕδωρ, ὕδατ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Route ferrée, πετρώδης ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Fort habile dans*, εὖ εἰδ-ώς, υῖα, ός, acc. ou gén.

Ferret, n. m., *petit fer d'aiguillette ou de lacet*, ὀβελίσκ-ος, ου (ὁ).

Ferreur, n. m., *fabricant de ferrets*, ὀβελίσκων ἐργάτ-ης, ου (ὁ).

Ferronnerie, n. f., *lieu où l'on fabrique le fer*, σιδηρουργεῖ-ον, ου (τό).

Ferronnier, n. m., *qui vend des ouvrages en fer*, σιδηροπώλ-ης, ου (ὁ).

Ferrugineux, euse, adj., σιδηρώδ-ης, ης, ες.

Ferrure, n. f., *garniture de fer*, σιδήρωμ-α, σιδηρώματ-ος (τό).

Fertile, adj. 1 *Fécond, qui rapporte*, εὔφορ-ος, ος, ον; πολύκαρπ-ος, ος, ον. || 2 *Fécond en ressources*, εὔπορ-ος, ος, ον (comp. εὐπορ-ώτερος, sup. εὐπορ-ώτατος); πολυμήχαν-ος, ος, ον. || 3 *D'une riche imagination*, ἐπινοητικ-ός, ή, όν.

Fertilement, adj., εὐφόρως, ἀφθόνως.

Fertiliser, v. tr., εὔφορον ou γόνιμ-ον ποιεῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Fertilité n. f. 1 *De la terre*, εὐφορί-α, ας (ἡ). || 2 *De l'année*, ἀφθονί-α, ας (ἡ). || 3 *De l'esprit*, πολυμηχανί-α, ας (ἡ).

Féru, ue, part. de Férir. 1 *Irrité contre*, δι' ὀργῆς ἔχ-ων, ουσ-α, ον, acc. || 2 *Épris de*, ἁλ-ούς, οῦσα, όν, dat.

Férule, n. f. 1 *Plante*, νάρθηξ, νάρθηκ-ος (ὁ). || 2 *Palette de bois*, νάρθηξ, νάρθηκ-ος (ὁ). Être sous la férule de quelqu'un, ὑπακού-ειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι, dat.

Fervent, ente, adj. 1 *En parlant des personnes*, θερμ-ός, ή, όν (comp. θερμ-ότερος, sup. θερμ-ότατος); θρῆσκ-ος, ος, ον. || 2 *En parlant des choses*, λιπαρ-ής, ής, ές (comp. λιπαρ-έστερος, sup. λιπαρ-έστατος).

Ferveur, n. f., *zèle religieux*, ζῆλ-ος, ου (ὁ); θρησκεί-α, ας (ἡ).

Fesse, n. f., πυγ-ή, ῆς (ἡ).

Fesse-cahier, n. m., *copiste*, μεταγραφ-εύς, έως (ὁ).

Fessée, n. f., μαστίγωσ-ις, εως (ἡ).

Fesse-mathieu, n. m., *usurier sordide*, κυμινοπρίστ-ης, ου (ὁ).

Fesser, v. tr. 1 *Donner le fouet*, μαστιγοῦν, μαστιγ-όω, ῶ, fut. μαστιγώσ-ω, acc.; μαστίζ-ειν, μαστίζ-ω, fut. μαστίσ-ω ou ξω, acc. || 2 *Fesser son vin*, boire beaucoup, ὑπερπίν-ειν, ὑπερπίν-ω, fut. ὑπερπί-ομαι. || 3 *Fesser le cahier*, copier à la hâte, αὐτοσχεδίως μεταγράφ-ειν, μεταγράφ-ω, fut. μεταγράψ-ω, acc.

Fessier, n. m., πυγ-αί, ῶν (αἱ).

Fessu, ue, adj., εὔπυγ-ος, ος, ον.

Festin, n. m., *banquet*, ἑστίασ-ις, εως (ἡ); θοίν-η, ης (ἡ); εὐωχί-α, ας (ἡ). Festin par écot, ἔραν-ος, ου (ὁ). Donner un festin, ἑστιᾶν, ἑστι-άω, ῶ, fut. ἑστιάσ-ω, acc.; εὐωχ-εῖν, εὐωχ-έω, ῶ, fut. εὐωχήσ-ω, acc.

Festiner, v. intr., *faire festin*, ἑστι-ᾶσθαι, ἑστι-άομαι, ῶμαι, fut. ἑστιάσ-ομαι; εὐωχ-εῖσθαι, εὐωχ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐωχήσ-ομαι. || Verbe tr. *Bien traiter*, εὐωχ-εῖν, εὐωχ-έω, ῶ, fut. εὐωχήσ-ω, acc.

Feston, n. m. 1 *Guirlande*, στέφαν-ος, ου (ὁ). || 2 *Ornement d'architecture*, ἔγκαρπ-α, ων (τά).

Festoyer, voy. Fétoyer.

Fête, n. f. 1 *Jour férié*, ἑορτ-ή, ῆς (ἡ). Célébration d'une fête, ἑορτασμ-ός, οῦ (ὁ). Celui qui célèbre une fête, ἑορταστ-ής, οῦ (ὁ). Célébrer une fête, ἑορτάζ-ειν, ἑορτάζ-ω, fut. ἑορτάσ-ω; ἑορτὴν ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω. || 2 *Anniversaire*, γενέθλι-α, ων (τά). || 3 *Réjouissances publiques*, πανήγυρ-ις, εως (ἡ).

Fêter, v. tr. 1 *Chômer*, ἑορτάζ-ειν, ἑορτάζ-ω, fut. ἑορτάσ-ω; ἑορτὴν ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω. || 2 *Bien traiter*, λαμπρῶς ξενίζ-ειν, ξενίζ-ω, fut. ξενίσ-ω, acc.

Fétiche, n. m., *idole*, εἴδωλ-ον, ου (τό).

Fétichisme, n. m., *culte des fétiches*, εἰδωλολατρεί-α, ας (ἡ).

Fétide, adj., *puant*, δυσώδ-ης, ης, ες.

Fétidité, n. f., *odeur fétide*, δυσωδί-α, ας (ἡ).

Fétoyer, v. tr., *faire fête à quelqu'un*,

εὐωχ-εῖν, εὐωχ-έω, ῶ, fut. εὐωχήσ-ω, acc.; λαμπρῶς ξενίζ-ειν, ξενίζ-ω, fut. ξενίσ-ω, acc.

Fétu, n. m., *brin de paille*, κάρφ-ος, εος, ους (τό).

Feu, n. m. 1 *Fluide composé de lumière et de chaleur*, πῦρ, πυρ-ός (τό). || 2 *Chaleur du soleil*, θερμότης, θερμότητ-ος (ἡ); καῦμ-α, καύματ-ος (τό). || 3 *Incendie*, ἐμπρησμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Torche*, δᾴς, δᾳδ-ός (ἡ). || 5 *Chaleur du feu*, θερμότης, θερμότητ-ος (ἡ). || 6 *Cheminée*, ἐσχάρ-α, ας (ἡ). || 7 *Un ménage, une famille*, οἶκ-ος, ου (ὁ). || 8 *Lueur des flambeaux*, φέγγ-ος, εος, ους (τό). || 9 *Météore enflammé*, μετέωρον φῶς, φωτ-ός (τό). Les deux mots se déclinent. || 10 *Fanal*, πυρσ-ός, οῦ (ὁ). || 11 *Éclat*, φέγγ-ος, εος, ους (τό); αὐγ-ή, ῆς (ἡ). || 12 *Inflammation*, πῦρ, πυρ-ός (τό); καῦμ-α, καύματ-ος (τό). || 13 *Ardeur, violence, véhémence*, θερμότης, θερμότητ-ος (ἡ); δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ). || 14 *Inspiration*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ); ἐπίπνοι-α, ας (ἡ). || 15 *Amour*, ἔρως, ἔρωτ-ος (ὁ). — Locutions diverses : Le feu lui sort par les yeux, τὰ αὐτοῦ ὄμματα πυρὶ ἔοικε. N'y voir que du feu, οὐδὲν ὁτιοῦν συνιέναι. C'est le feu et l'eau, en parlant des personnes, τὰ ἐναντία φρονοῦσιν; en parlant des choses, ταῦτ' ἐστὶν ἐναντία. Prendre feu, au figuré, θυμοῦσθαι. Jeter feu et flamme, παροργίζεσθαι. Faire feu des quatre pieds, πᾶσαν σπουδὴν ποιεῖσθαι. Mettre à feu et à sang, τέμνειν καὶ καίειν, acc. Faire feu qui dure, ἑαυτοῦ φείδεσθαι. Mourir à petit feu, πολλῇ μερίμνῃ τρύχεσθαι. Attiser le feu, au figuré, παροξύνειν, ἐρεθίζειν, acc. — ***de Feu***, expr. adj. 1 *Au propre*, πύριν-ος, η, ον; ἔμπυρ-ος, ος, ον. || 2 *Au figuré*, en parlant des personnes, θερμ-ός, ή, όν; ἔμπυρ-ος, ος, ον. En parlant des choses, διάπυρ-ος, ος, ον; δειν-ός, -ή, όν.

Feu, feue, adj., *défunt*, μακαρίτ-ης, ου (ὁ); μακαρῖτ-ις, ιδος (ἡ).

Feuillage, n. m., φύλλωμα, φυλλώματ-ος (τό); φύλλ-α, ων (τά).

Feuillaison, n. f., *renouvellement des feuilles*, τῶν φύλλων ἔκφυσ-ις, εως (ἡ).

Feuille, n. f. 1 *Feuille des arbres*, φύλλ-ον, ου (τό). Chute des feuilles, φυλλοβολί-α, ας; φυλλόρροι-α, ας (ἡ). || 2 *Pétale d'une fleur*, πέταλ-ον, ου (τό). || 3 *Ornement d'architecture*, φύλλου σχῆμ-α, σχήματ-ος (τό). || 4 *Lame de métal*, πέταλ-ον, ου (τό). || 5 *Feuille de papier*, χάρτ-ης, ου (ὁ). || 6 *Journal*, ἐφημερ-ίς, ίδος (ἡ).

Feuillé, ée, adj., *garni de feuilles*, φυλλώδ-ης, ης, ες.

Feuillée, n. f., σκην-ή, ῆς (ἡ).

Feuillet, n. m., χαρτί-ον, ου (τό); χαρτίδι-ον, ου (τό).

Feuilleter, v. tr., *tourner les feuillets d'un livre*, ἀναπτύσσ-ειν, ἀναπτύσσ-ω, fut. ἀναπτύξ-ω, acc.

Feuillette, n. f., πίθ-ος, ου (ὁ).

Feuillu, ue, adj., πολύφυλλ-ος, ος, ον.

Feurre, n. m., *paille de blé*, ἄχυρ-ον, ου (τό).

Feutrage, n. m., *action de feutrer*, πιλοποιΐ-α, ας (ἡ).

Feutre, n. m., *étoffe faite avec de la laine ou du poil foulé*, πῖλ-ος, ου (ὁ); πίλευμ-α, πιλεύματ-ος (τό).

Feutrer, v. tr., *fouler de la laine*, πιλ-εῖν, πιλ-έω, ῶ, fut. πιλήσ-ω, acc.; πιλοποι-εῖν, πιλοποι-έω, ῶ, fut. πιλοποιήσ-ω, acc.

Feutrier, n. m., *ouvrier en feutre*, πιλοποι-ός, οῦ (ὁ).

Fève, n. f., κύαμ-ος, ου (ὁ). Champ de fèves, κυαμ-ών, ῶνος (ὁ). Roi de la fève, κυαμευτὸς βασιλ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Féverole, n. f. 1 *Petite fève*, κυάμι-ον, ου (τό). || 2 *Haricot*, φάσηλ-ος, ου (ὁ).

Février, n. m., ἀνθεστηρι-ών, ῶνος (ὁ).

Fi ! interj., φεῦ! Le complément se met au génitif. Faire fi de, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, gén.

Fiacre, n. m., ὄχημ-α, ὀχήματ-ος (τό).

Fiançailles, n. f. pl., νύμφι-α, ων (τά).

Fiancé, n. m., νυμφί-ος, ου (ὁ). Fiancée, n. f., νύμφ-η, ης (ἡ).

Fiancer, v. tr., *promettre son fils ou sa fille en mariage*, ἐγγυ-ᾶν, ἐγγυ-άω, ῶ, fut. ἐγγυήσ-ω, acc.

Fibre, n. f., *filament*, ἴς, ἰν-ός (ἡ); νεῦρ-ον, ου (τό).

Fibreux, euse, adj., ἰνοειδ-ής, ής, ές.

Fibrille, n. f., *petite fibre*, νευρ-ίς, ίδος (ἡ).

Fic, n. m., *tumeur*, σῦκ-ον, ου (τό).

Ficeler, v. tr., μηρίνθῳ δεῖν, δέ-ω, sans fut. acc.; θωμίζ-ειν, θωμίζ-ω, fut. θωμίξ-ω, acc.

Ficelle, n. f., μήρινθ-ος, ου (ἡ).

Fiche, n. f. 1 *Attache*, ἧλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Marque au jeu*, σύμβολ-ον, ου (τό).

Ficher, v. tr., *enfoncer*, πηγνύναι, πήγνυμι, fut. πήξ-ω, acc.

Fichu, ue, adj. 1 *En parlant des personnes*, κακῶς περιεσταλμέν-ος, η, ον. || 2 *En parlant des choses*, ἀπειρόκαλ-ος, ος, ον; γελοῖ-ος, α, ον.

Fichu, n. m., *léger vêtement*, στηθοδέσμ-η, ης (ἡ), στηθοδέσμι-ον, ου (τό); στηθόδεσμ-ος, ου (ὁ); στηθοδεσμ-ίς, ίδος (ἡ).

Fictif, ive, adj., *feint, imaginaire*, πλαστ-ός, ή, όν; πλασματώδ-ης, ης, ες.

Fiction, n. f. 1 *Invention fabuleuse*, μῦθ-ος, ου (ὁ); μυθοποιΐ-α, ας (ἡ). || 2 *Mensonge, dissimulation*, ψεῦδ-ος, εος, ους (τό); προσποίησ-ις, εως (ἡ).

Fictivement, adv., πλαστῶς, πεπλασμένως, προσποιήτως.

Fidéicommis, n. m., *legs temporaire*, παρακαταθήκ-η, ης (ἡ).

Fidèle, adj. 1 *Qui garde la foi donnée*, πιστ-ός, ή, όν (comp. πιστ-ότερος, sup. πιστ-ότατος). || 2 *Constant*, βέβαι-ος, ος, ον (comp. βεβαι-ότερος, sup. βεβαι-ότατος). || 3 *Exact, vrai*, ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος); ἀληθ-ής, ής, ές. || 4 *Qui a la vraie foi*, ὀρθόδοξ-ος, ος, ον.

Fidèlement, adv., πιστῶς, βεβαίως, ἀκριβῶς.

Fidélité, n. f. 1 *Attachement à la foi donnée*, πίστ-ις, εως (ἡ). || 2 *Exactitude, vérité*, ἀκρίβει-α, ας (ἡ); ἀλήθει-α, ας (ἡ). || 3 *Probité*, καλοκαγαθί-α, ας (ἡ).

Fieffé, ée, adj., *consommé*, ἄκρ-ος, α, ον.

Fiel, n. m. 1 *Bile*, χολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Haine, animosité*, μῖσ-ος, εος, ους (τό); ἔχθρ-α, ας (ἡ). Être sans fiel, sans méchanceté, ἄχολ-ος, ος, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Absence de fiel, ἀχολί-α, ας (ἡ).

Fiente, n. f., *excrément*, κόπρ-ος, ου (ἡ).

Fienter, v. intr., *rendre la fiente*, ἐκκοπρ-εῖν, ἐκκοπρ-έω, ῶ, fut. ἐκκοπρήσ-ω.

Fier, v. tr., *commettre à la fidélité de quelqu'un*, πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, acc. — **se Fier**, v. pr., *mettre sa confiance en*, πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, dat. Ne pas se fier à, ἀπιστ-εῖν, ἀπιστ-έω, ῶ, fut. ἀπιστήσ-ω, dat.

Fier, ère, adj. 1 *Altier*, ὑπερήφαν-ος, ος, ον; ὑψηλόφρ-ων, ων, ον. || 2 *Glorieux*, μέγα φρον-ῶν, οῦσα, οῦν; τετυφωμέν-ος, η, ον; dat. seul ou avec ἐπί. Être fier de, μεγαλαυχ-εῖν, μεγαλαυχ-έω, ῶ, fut. μεγαλαυχήσ-ω, dat. avec ἐπί. || 3 *Audacieux, intrépide*, θρασ-ύς, εῖα, ύ (comp. θρασ-ύτερος, sup. θρασ-ύτατος); τολμηρ-ός, ά, όν (comp. τολμηρ-ότερος, sup. τολμηρ-ότατος). || 4 *Grand, remarquable*, μέγιστ-ος, η, ον; δειν-ός, ή, όν.

Fier-à-bras, n. m., *faux brave*, ἀλαζ-ών, όνος (ὁ).

Fièrement, adv. 1 *D'une manière hautaine*, ἀγερώχως, ὑπερηφάνως. || 2 *Fortement*, δεινῶς.

Fierté, n. f. 1 *En bonne part*, μεγαλοψυχί-α, ας (ἡ). || 2 *En mauvaise part*, ὑπερηφάνει-α, ας (ἡ).

Fièvre, n. f. 1 πυρετ-ός, οῦ (ὁ). Fièvre intermittente, πυρετὸς διαλείπ-ων, οντος. Fièvre tierce, quarte, πυρετὸς τριταῖος, τεταρταῖος. Les deux mots se déclinent. Avoir la fièvre, πυρέττ-ειν, πυρέττ-ω, fut. πυρέξ-ω. || 2 *Passion violente*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ).

Fiévreux, euse, adj., πυρετώδ-ης, ης, ες.

Fifre, n. m. 1 *Petite flûte*, σύριγξ, σύριγγ-ος (ἡ). || 2 *Celui qui joue du fifre*, συριστ-ής, οῦ (ὁ).

Figement, n. m. 1 *Action de figer*, πῆξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Coagulation*, πῆγμα, πήγματ-ος (τό).

Figer, v. tr., *épaissir*, πηγνύναι, πήγνυμι, fut. πήξ-ω, acc. — **se Figer**, v. pr., *se condenser*, πήγνυ-σθαι, πήγν-υμαι, fut. πηχθήσ-ομαι.

Figue, n. f., σῦκ-ον, ου (τό). Figue verte, ὄλυνθ-ος, ου (ὁ). Figue fraîche, συκ-άς, άδος (ἡ). Figue sèche, ἰσχ-άς, άδος (ἡ).

Figuerie, n. f., *lieu planté de figues*, συκ-ών, ῶνος (ὁ).

Figuier, n. m., συκ-ῆ, ῆς (ἡ). Figuier sauvage, ἐρινε-ός, οῦ (ὁ).

Figurant, n. m. 1 *Danseur*, χορευτ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Personnage muet dans une pièce*, κωφ-ὸν πρόσωπ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Figuratif, ive, adj., *qui est la figure d'une chose*, σημαντικ-ός, ή, όν; συμβολικ-ός, ή, όν. Lettre figurative, χαρακτηριστικ-ὸν στοιχεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Figuration, n. f., *constitution d'un corps*, εἶδ-ος, εος, ους (τό); σχῆμα, σχήματ-ος (τό).

Figurativement, adv., σημαντικῶς, συμβολικῶς.

Figure, n. f. 1 *Forme extérieure d'un corps*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό); εἶδ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Visage de l'homme*, πρόσωπ-ον, ου (τό); ὄψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Air, contenance*, ἕξ-ις, εως (ἡ); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 4 *État de fortune*. Faire bonne figure, ἐντίμως ζ-ῆν, ζ-άω, fut. ζήσ-ω. Faire triste figure, ζῆν εὐτελῶς. || 5 *Représentation*, εἶδ-ος, εος, ους (τό). || 6 *Forme*, μορφ-ή, ῆς (ἡ). || 7 *Figure de géométrie*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 8 *Symbole*, σύμβολ-ον, ου (τό). || 9 *Forme de langage*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό); τρόπ-ος, ου (ὁ).

Figurément, adv., τροπικῶς, μεταφορικῶς, ἐσχηματισμένως.

Figurer, v. tr. 1 *Représenter par la peinture, la sculpture*, σχηματίζ-ειν, σχηματίζ-ω, fut. σχηματίσ-ω, acc.; ἀπεικάζ-ειν, ἀπεικάζ-ω, fut. ἀπεικάσ-ω, acc. || 2 *Représenter par un symbole*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc. || 3 Verbe intr. *Symétriser*, συναρμόττ-ειν ou συναρμόζ-ειν, συναρμόττ-ω ou συναρμόζ-ω, fut. συναρμόσ-ω, dat. || 4 *Représenter un personnage muet*, κωφὸν πρόσωπον ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι. || 5 *Paraître avec distinction*, εὐδοκιμ-εῖσθαι, εὐδοκιμ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐδοκιμήσ-ομαι. || 6 *Exister*, ὑπάρχ-ειν, ὑπάρχ-ω, fut. ὑπάρξ-ω. — **se Figurer**, v. pr., *se représenter*, ἐνθυμ-εῖσθαι, ἐνθυμ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐνθυμήσ-ομαι, acc. — **Figuré, ée**, part. passé et adj. Langage figuré, ἐσχηματισμέν-ος λόγ-ος, ου (ὁ), ou σχηματισμ-ός, οῦ (ὁ). Mot figuré, τροπικ-ὴ λέξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Figuré, n. m., *langage figuré*, τροπολογί-α, ας (ἡ).

Figurine, n. f., *petite figure*, εἰκόνι-ον, ου (τό).

Fil, n. m. 1 *Fibre détachée de l'écorce des plantes*, λίν-ον, ου τό). || 2 *Substance que les chenilles, etc., tirent de leur corps*, νῆμα, νήματ-ος (τό). || 3 *Métal étiré*, νῆμα, νήματ-ος (τό). || 4 *Tranchant*, ἀκμ-ή, ῆς (ἡ). Passer au fil de l'épée, ἀποσφάττ-ειν ou ἀποσφάζ-ειν, ἀποσφάζ-ω, fut. ἀποσφάξ-ω, acc. Donner le fil, ἀκον-ᾶν, ἀκον-άω, ῶ, fut. ἀκονήσ-ω, acc. || 5 *Courant de l'eau*, ῥεῦμα, ῥεύματ-ος (τό). Suivre le fil de l'eau, κατὰ τὸν ποταμὸν πλ-εῖν, πλ-έω, fut. πλεύσ-ομαι. Aller contre le fil, ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλεῖν. || 6 *Suite, liaison d'un discours*, ἀγωγ-ή, ῆς (ἡ). Reprendre le fil de son discours, τὸν λόγον ἐπαναλαμβάν-ειν, ἐπαναλαμβάν-ω, fut. ἐπαναλήψ-ομαι.

Filage, n. m., *action de filer*, νῆσ-ις, εως (ἡ); κλῶσ-ις, εως (ἡ).
Filament, n. m. 1 *Petit brin long et délié*, νῆμα, νήματ-ος (τό). || 2 *Petite fibre*, ἴς, ἰν-ός (ἡ).
Filamenteux, euse, adj., νηματώδ-ης, ης, ες.
Filandière, n. f., *femme qui file*, κλώθουσ-α, ης (ἡ). Les Sœurs filandières, *les Parques*, Κῆρ-ες, ῶν (αἱ).
Filandres, n. f. pl., *longues fibres*, ἶν-ες, ων (αἱ).
Filandreux, euse, adj., ἰνοειδ-ής, ής, ές.
Filasse, n. f., στύπ-η ou στύππ-η, ης (ἡ); στυπεῖ-ον ou στυππεῖ-ον, ου (τό).
Filassier, ère, n., στυπειοποι-ός, ός, όν; στυπειοπώλ-ης, ου (ὁ).
Filateur, n. m., *qui dirige une filature*, ἐριουργείου ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).
Filature, n. f. 1 *Art de filer*, ἐριουργί-α, ας (ἡ). || 2 *Atelier où l'on file la laine*, ἐριουργεῖ-ον, ου (τό).
File, n. f. 1 *Suite* ou *rangée*, στίχ-ος, ου (ὁ); στοῖχ-ος, ου (ὁ). Aller, marcher en file, à la file, στοιχ-εῖν, στοιχ-έω, ῶ, fut. στοιχήσ-ω; στιχηδὸν πορεύ-εσθαι, πορεύ-ομαι, fut. πορεύσ-ομαι. || 2 *Soldats disposés de front*, στίχ-ες, ῶν (αἱ). Serrer les files, τὰς στίχας συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ. Disposer en file, στιχίζ-ειν, στιχίζ-ω, fut. στιχίσ-ω, acc. Chef de file, πρωτοστάτ-ης, ου (ὁ). Serre-file, οὐραγ-ός, οῦ (ὁ).
Filé, n. m., *or, argent tiré à la filière*, χρυσοῦ, ἀργύρου νῆμα, νήματ-ος (τό).
Filer, v. tr. 1 *Faire un fil*, κλώθ-ειν, κλώθ-ω, fut. κλώσ-ω, acc.; νεῖν ou νήθ-ειν, νέ-ω ou νήθ-ω, fut. νήσ-ω, acc. || 2 *Préparer, conduire avec art*, σοφῶς κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. || 3 *Lâcher un cordage*, ἐπιχαλ-ᾶν, ἐπιχαλάω, ῶ, fut. ἐπιχαλάσ-ω, acc. || 4 *Filer un son*, τὴν φωνὴν σύρ-ειν, σύρ-ω, fut. συρ-ῶ. || Verbe intr. 1 *Devenir visqueux*, γλίσχρος, α, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσομαι. || 2 *S'en aller*, ὑποχωρ-εῖν, ὑποχωρ-έω, ῶ, fut. ὑποχωρήσ-ω.
Filerie, n. f., *lieu où l'on file le chanvre*, λινουργεῖ-ον, ου (τό).
Filet, n. m. 1 *Petit fil*, λινίσκ-ος, ου (τό). || 2 *Fibre des plantes*, ἴς, ἰν-ός (ἡ); νευρί-ον, ου (τό). || 3 *Membrane au-dessous de la langue*, ἀγκύλ-η, ης (ἡ). || 4 *Membrane charnue qui règne le long du dos chez certains animaux*, ψό-α, ας (ἡ). || 5 *Petite quantité d'un liquide*, ὀλίγον τι, avec le gén. du liquide. Un filet de voix, ἰσχνοφωνί-α, ας (ἡ). || 6 *Rets, piége*, ἄρκ-υς, υος (ἡ); δίκτυ-ον, ου (τό). || 7 Au fig. *Séduction*, ἐνέδρ-α, ας (ἡ); δελέασμα, δελέασματ-ος (τό). || 8 *Réseau*, ἄρκ-υς, υος (ἡ); δίκτυ-ον, ου (τό).
Fileur, n. m., κλώθ-ων, οντος (ὁ). Fileuse, n. f., κλώθουσ-α, ης (ἡ).
Filial, ale, adj., *propre au fils ou à la fille*, υἱικ-ός, ή, όν. Piété filiale, πρὸς τοὺς γονεῖς εὐσέβει-α ou φιλοστοργί-α, ας (ἡ).
Filialement, adv., υἱικῶς, φιλοστόργως.
Filiation, n. f. 1 *Descendance de père en fils*, γένους διαδοχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Rapport, liaison*, συνάφει-α, ας (ἡ); σύνδεσμ-ος, ου (ὁ).
Filière, n. f., *instrument pour réduire les métaux en fil*, πολύτρητ-ον ὄργαν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Fille, n. f. 1 *Enfant du sexe féminin, par rapport à son père et à sa mère*, θυγάτ-ηρ, θυγατ-ρός (ἡ); κόρ-η, ης (ἡ). Petite-fille, υἱων-ή, ῆς (ἡ). Belle-fille, νυ-ός, οῦ (ἡ). || 2 *Vierge*, κόρ-η, ης (ἡ); παρθέν-ος, ου (ἡ). || 3 *Prostituée*, πόρν-η, ης (ἡ). || 4 *Domestique*, οἰκέτ-ις, ιδος (ἡ).
Fillette, n. f., κορίδι-ον, ου (τό).
Filleul, n. m., ἐκ βαπτισμοῦ υἱ-ός, οῦ (ὁ). Filleule, n. f., ἐκ βαπτισμοῦ θυγάτ-ηρ, θυγατ-ρός (ἡ).
Filon, n. m., *veine métallique*, μετάλλου φλέψ, φλεβ-ός (ἡ).
Filoselle, n. f., *grosse soie*, σηρικὴ στύπ-η ou στύππ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Filou, n. m., κλέπτ-ης, ου (ὁ).
Filouter, v. tr., ὑποκλέπτ-ειν, ὑποκλέπτ-ω, fut. ὑποκλέψ-ω, acc.
Filouterie, n. f., κλοπ-ή, ῆς (ἡ).
Fils, n. m. 1 *Enfant mâle, par rapport au père et à la mère*, υἱ-ός, οῦ (ὁ). Petit-fils, υἱων-ός, οῦ (ὁ). Beau-fils, γαμβρ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Descendant*, ἀπόγον-ος, ου (ὁ). || 3 Au fig. *Qui vient, qui dérive de*, ἀποβαίν-ων, ουσα, ον ἐκ, gén.
Filtration, n. f. 1 *Action de filtrer*, ἤθισ-ις, εως (ἡ). || 2 *État de ce qui est filtré*, σταλαγμ-ός, οῦ (ὁ).
Filtre, n. m., *tout ce qui sert à clarifier*, ἠθητήρι-ον, ου (τό).
Filtrer, v. tr. 1 *Passer par un filtre*, ἠθ-εῖν, ἠθ-έω, ῶ, fut. ἠθήσ-ω, acc. || 2 Verbe intr. *Transsuder*, voy. se Filtrer.—**se Filtrer**, v. pr., *passer à travers*, διαῤῥ-εῖν, διαῤῥέω, ῶ, fut. διαῤῥεύσ-ομαι.
Fin, n. f. 1 *Terme, extrémité*, τέλ-ος, εος, ους (τό); τελευτ-ή, ῆς (ἡ). Mettre fin à, τέλος ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω, dat.; ἐπιτελ-εῖν, ἐπιτελ-έω, ῶ, fut. ἐπιτελέσ-ω, acc. || 2 *But, terme d'une action*, τέλ-ος, εος, ους (τό); προκείμεν-ον, ου (τό). || 3 *Mort*, βίου ou ζωῆς τέρμα, τέρματ-ος (τό); ou πέρ-ας, ατος (τό); θάνατ-ος, ου (ὁ). Faire une triste fin, κακῶς ἀποθνήσκ-ειν, ἀποθνήσκ-ω, fut. ἀποθαν-οῦμαι. || 4 *Fin de non-recevoir*, παραγραφ-ή, ῆς (ἡ). A la fin, εἰς τελευτήν, τελευταῖον, τὸ τελευταῖον.
Fin, ine, adj. 1 *Délié, mince*, λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος); ἰσχν-ός, ή, όν (comp. ἰσχν-ότερος, sup. ἰσχν-ότατος). || 2 *Délicat, succulent*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ; εὔχυλ-ος, ος, ον. || 3 *De qualité supérieure*, ἔξοχ-ος, ος, ον. || 4 *De forme élégante*, κομψ-ός, ή, όν. Qui a la taille fine, σφηκώδ-ης, ης, ες. || 5 *Très-reculé, très-profond*, ἔσχατ-ος, η, ον. || 6 *Subtil, spi-*

rituel, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος); ἀστεῖ-ος, ος ou α, ον (comp. ἀστει-ότερος, sup. ἀστει-ότατος). || 7 *Rusé*, δόλι-ος, α, ον; δολερ-ός, ά, όν; πανοῦργ-ος, ος, ον (comp. πανουργ-ότερος, sup. πανουργ-ότατος).

Fin, n. m., *le point délicat d'une affaire, le secret d'un art*, ἄκρ-ον, ου (τό); κεφαλαῖ-ον, ου (τό).

Final, ale, adj., τελευταῖ-ος, α, ον; ὕστατ-ος, η, ον; ἔσχατ-ος, η, ον. Finale, n. f., *la syllabe qui termine un mot*, λήγουσ-α, ης (ἡ). Sous-ent. συλλαβή.

Finale, n. m., *terme de musique*, ἐπῳδι-ον, ου (τό).

Finalement, adv., τέλος, ἐς τελευτήν.

Finance, n. f. 1 *Argent comptant*, παρ-ὸν, (de πάρειμι) ἀργύρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 Au plur. *État de la fortune*, χρήματ-α, ων (τά). || 3 *Revenus de l'État*, δημόσι-α χρήματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent; τῆς πόλεως πρόσοδ-οι, ων (αἱ).

Financer, v. tr., *fournir de l'argent*, χρήματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω.

Financier, n. m. 1 *Homme de finance*, ταμί-ας, ου (ὁ). || 2 *Celui qui entend bien les affaires de finance*, τὰ περὶ τὰς προςόδους εὖ εἰδ-ώς, ότος (ὁ). || 3 *Homme opulent*, εὐχρήματ-ος, ος, ον.

Financier, ère, adj., *qui a rapport aux finances*, χρηματιστικ-ός, ή, όν.

Finasser, v. intr., *faire le finaud*, πανουργεῖν, πανουργ-έω, ῶ, fut. πανουργήσ-ω.

Finasserie, n. f., *mauvaise ruse*, πανούργημ-α, πανουργήματ-ος (τό).

Finasseur, euse, ou **Finaud, aude**, adj., *fourbe*, πανοῦργ-ος, ος, ον.

Finement, adv., λεπτῶς, ἀστείως.

Finesse, n. f. 1 *Qualité de ce qui est mince, délié*, λεπτότης, λεπτότητ-ος (ἡ); λεπτουργία, ας (ἡ). || 2 *Subtilité des sens*, ὀξύτης, ὀξύτητ-ος (ἡ). || 3 *Subtilité d'esprit*, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ). || 4 *Délicatesse dans les œuvres d'esprit*, ἀστειότης, ἀστειότητ-ος (ἡ); ἀστεϊσμ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Ruse, supercherie*, δόλ-ος, ου (ὁ); παράκρουσ-ις, εως (ἡ).

Finette, n. f., *étoffe laineuse*, μαλλωτ-ὸν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Finir, v. tr. 1 *Achever, terminer*, ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω, acc.; τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω, acc. || 2 *Mettre fin à*, καταπαύ-ειν, καταπαύ-ω, fut. καταπαύσ-ω, acc. || 3 *Être le terme d'une chose*, τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω, acc. || 4 *Exécuter avec soin*, ἀποτελει-οῦν, ἀποτελει-όω, ῶ, fut. ἀποτελειώσ-ω, acc.; ἐξεργάζ-εσθαι, ἐξεργάζ-ομαι, fut. ἐξεργάσ-ομαι, acc. || Verbe intr. 1 *Se terminer*, τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω; τέλος λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι. || 2 *Avoir une certaine issue*, ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. || 3 *Mourir*, ἀποθνήσκ-ειν, ἀποθνήσκ-ω, fut. ἀποθαν-οῦμαι. — ***Fini, ie***, part. passé et adj. 1 *Perdu, ruiné*, ἀπολωλ-ώς, υῖα, ός. || 2 *Soigneusement terminé*, ἐντελ-ής, ής, ές; τέλει-ος, ος ou α, ον. || 3 *Limité*, ὡρισμέν-ος, η, ον; περιόριστ-ος, ος, ον.

Fini, n. m. 1 *Ce qui a des bornes*, περατοειδ-ές, οῦς (τό). || 2 *Perfection*, ἐντέλει-α, ας (ἡ).

Fiole, n. f., λήκυθ-ος, ου (ἡ).

Firmament, n. m., οὐραν-ός, οῦ (ὁ).

Fisc, n. m. 1 *Trésor public*, ταμιεῖ-ον, ου (τό). || 2 *L'administration du fisc*, ταμίευσ-ις, εως (ἡ).

Fiscal, ale, adj., *qui a rapport au fisc*, ταμιευτικ-ός, ή, όν.

Fissipède, adj., *qui a les pieds divisés en forme de doigts*, σχιζόπ-ους, ους, ουν.

Fissure, n. f., *petite fente*, ῥαγάς, ῥαγάδ-ος (ἡ).

Fistule, n. f., *ulcère*, σύριγξ, σύριγγ-ος (ἡ).

Fistuleux, euse, adj., *qui est de la nature de la fistule*, συριγγί-ας, ου (ὁ); συριγγ-ίς, ίδος (ἡ).

Fixation, n. f., 1 *Détermination du prix*, τάξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Du temps*, ὁρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *D'une amende*, τίμησ-ις, εως (ἡ).

Fixe, adj. 1 *Immobile*, ἀπλαν-ής, ής, ές; ἀκίνητ-ος, ος, ον. || 2 *Qui ne change point*, ἀμετάβλητ-ος, ος, ον; σταθερ-ός, ά, όν. || 3 *Réglé, déterminé*, βέβαι-ος, ος, ον; ὡρισμέν-ος, η, ον.

Fixement, adv., ἀτενῶς, et mieux ἀτενές.

Fixer, v. tr. 1 *Clouer, attacher*, πηγνύναι, πήγνυμι, fut. πήξ-ω, acc. || 2 *Rendre fixe, affermir*, βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω, acc. Fixer ses yeux, ses regards sur, ἀτενῶς ἀναβλέπ-ειν, ἀναβλέπ-ω, fut. ἀναβλέψ-ω εἰς, acc.; ἀτενίζ-ειν, ἀτενίζ-ω, fut. ἀτενίσ-ω εἰς, acc. Fixer son esprit, son attention sur, τὸν νοῦν προσέχ-ειν, προσέχ-ω, fut. προσέξ-ω, dat. || 3 *Captiver, attirer*, εἰς ἑαυτὸν καταστρέφ-ειν, καταστρέφ-ω, fut. καταστρέψ-ω, acc. || 4 *Établir son domicile*, ἐνοικ-εῖν, ἐνοικ-έω, ῶ, fut. ἐνοικήσ-ω. || 5 *Régler, déterminer*, διορίζ-ειν, διορίζ-ω, fut. διορίσ-ω, acc. — ***se Fixer***, v. pr. 1 *S'attacher*, ἐμπήγνυσθαι, ἐμπήγνυμαι, fut. ἐμπήξ-ομαι. || 2 *Établir sa résidence*, ἐνοικ-εῖν, ἐνοικ-έω, ῶ, fut. ἐνοικήσ-ω. || 3 *Se résoudre à quelque chose*, προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι, acc. — ***Fixé, ée***, part. passé et adj. 1 *Constitué, établi*, συνεστ-ώς, ῶσα, ός. || 2 *Qui n'hésite plus*, ἐγνωκ-ώς, υῖα, ός. || 3 *Déterminé*, ὡρισμέν-ος, η, ον.

Fixité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est fixe*, στερεότης, στερεότητ-ος (ἡ). || 2 *Stabilité, constance*, βεβαιότης, βεβαιότητ-ος (ἡ).

Flacon, n. m., φιάλ-η, ης (ἡ); λήκυθ-ος, ου (ἡ).

Flagellation, n. f., μαστίγωσ-ις, εως (ἡ).

Flageller, v. tr., μαστιγ-οῦν, μαστιγ-όω, ῶ, fut. μαστιγώσ-ω, acc.

Flageoler, v. intr., *broncher, trébucher*, τὴν βάσιν ψελλίζ-ειν, ψελλίζ-ω, fut. ψελλίσ-ω.
Flageolet, n. m., πλαγίαυλ-ος, ου (ὁ).
Flagorner, v. tr., *flatter bassement*, θωπεύ-ειν, θωπεύ-ω, fut. θωπεύσ-ω, acc.
Flagornerie, n. f., θωπεί-α, ας (ἡ).
Flagorneur, euse, n., θώψ, θωπ-ός (ὁ, ἡ).
Flagrant, ante, adj., *qui a lieu au moment même*. En flagrant délit, ἐπ' αὐτοφώρῳ.
Flair, n. m., *l'odorat du chien*, ὄσφρησ-ις, εως (ἡ).
Flairer, v. tr. 1 *Sentir par l'odorat*, ὀσφραίν-εσθαι, ὀσφραίν-ομαι, fut. ὀσφρήσ-ομαι, gén. || 2 *Pressentir*, προαισθάν-εσθαι, προαισθάν-ομαι, fut. προαισθήσ-ομαι, gén.
Flaireur, n. m., ὀσφραντ-ής, οῦ (ὁ).
Flamant, n. m., *oiseau*, φοινικόπτερ-ος, ου (ὁ).
Flambe, n. f., *l'iris des marais*, ἶρ-ις, ιδος (ἡ).
Flambeau, n. m. 1 *Torche*, λαμπ-άς, άδος (ἡ); δᾴς, δᾳδ-ός (ἡ). Celui qui porte un flambeau, δᾳδοῦχ-ος, ου (ὁ). Porter un flambeau devant quelqu'un, δᾳδουχ-εῖν, δᾳδουχ-έω, ῶ, fut. δᾳδουχήσ-ω, dat. || 2 *Chandelier*, λυχνί-α, ας (ἡ); λυχνοῦχ-ος, ου (ὁ). || 3 *Les astres*, φωστῆρ-ες, ων (οἱ). || 4 *Le flambeau de la guerre, de la sédition, etc.*, ἔχθρας, ἔριδος ἔναυσμα, ἐναύσματ-ος (τό).
Flamber, v. intr., *jeter de la flamme*, φλέγ-ειν, φλέγ-ω, fut. φλέξ-ω; φλόγας ἀναδιδόναι, ἀναδίδωμι, fut. ἀναδώσ-ω. || Verbe tr., *passer par la flamme*, φλογίζ-ειν, φλογίζ-ω, fut. φλογίσ-ω, acc.
Flamberge, n. f., *épée*, ξίφ-ος, εος, ους (τό). Mettre flamberge au vent, ξίφος ἐκ κολεοῦ ἕλκ-εσθαι, ἕλκ-ομαι, fut. ἕλξ-ομαι.
Flamboyant, ante, adj., φλογερ-ός, ά, όν.
Flamboyer, v. intr., φλογίζ-εσθαι, φλογίζ-ομαι, fut. φλογισθήσ-ομαι.
Flamme, n. f. 1 *Partie lumineuse du feu*, φλόξ, φλογ-ός (ἡ). Porter le fer et la flamme en un pays, χώραν τέμνειν καὶ δαίειν. Jeter feu et flamme, παροργίζ-εσθαι, παροργίζ-ομαι, fut. παροργίσ-ομαι. || 2 *Passion de l'amour*, ἔρ-ως, ωτος (ὁ). || 3 *Banderolle*, παράσει-ον, ου (τό). || 4 *Éclat brillant*, λαμπρότης, λαμπρότητ-ος (ἡ).
Flammèche, n. f., *parcelle enflammée*, φλόγι-ον, ου (τό).
Flan, n. m., *gâteau*, στρεπτ-ός, οῦ (ὁ), sous-ent. πλακοῦς.
Flanc, n. m. 1 *Le dessous des hanches*, πλευρ-ά, ᾶς (ἡ). En flanc, par le flanc, πλευρόθεν. Se battre les flancs, ματαιοπον-εῖν, ματαιοπον-έω, ῶ, fut. ματαιοπονήσ-ω. || 2 *Le sein, les entrailles*, ἔντερ-α, ων (τά). || 3 *Côté d'une chose*, πλευρ-ά, ᾶς (ἡ).
Flandrin, n. m., *homme grand et fluet*, εὐμήκ-ης τε καὶ λεπτ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les trois mots se déclinent.
Flanelle, n. f., *tissu de laine*, ἐριῶδ-ες ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Flâner, v. intr., *se promener sans but*, ἀλύ-ειν, ἀλύ-ω, sans fut.
Flâneur, n. m., ἀλύ-ων, οντος (ὁ). Flâneuse, n. f., ἀλύ-ουσα, ης (ἡ).
Flanquer, v. tr. 1 *Fortifier*, ὀχυρ-οῦν, ὀχυρ-όω, ῶ, fut. ὀχυρώσ-ω, acc.; κρατύν-ειν, κρατύν-ω, fut. κρατυν-ῶ, acc. || 2 *Lancer brusquement*, ἐλαύν-ειν, ἐλαύν-ω, fut. ἐλάσ-ω, acc. — ***Flanqué, ée***, part. passé et adj., *garni*. Flanqué de tours, πυργωτ-ός, ή, όν.
Flaque, n. f., *petite mare d'eau*, τέλμα, τέλματ-ος (τό).
Flasque, adj., *mou, sans vigueur*, χαλαρ-ός, ά, όν (comp. χαλαρ-ώτερος, sup. χαλαρ-ώτατος); ἄτον-ος, ος, ον.
Flatter, v. tr. 1 *Caresser de la main*, καταψ-ᾶν, καταψ-άω, ῶ, fut. καταψήσ-ω, acc. ou gén. || 2 *Délecter, charmer*, κηλ-εῖν, κηλ-έω, ῶ, fut. κηλήσ-ω, acc.; θέλγ-ειν, θέλγ-ω, fut. θέλξ-ω, acc. || 3 *Louer avec excès*, κολακεύ-ειν, κολακεύ-ω, fut. κολακεύσ-ω, acc.; θωπεύ-ειν, θωπεύ-ω, fut. θωπεύσ-ω, acc. || 4 *Favoriser, excuser les passions, les défauts*, χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, dat. || 5 *Faire espérer*, ἐλπίδα ὑποτείν-ειν, ὑποτείν-ω, fut. ὑποτεν-ῶ, dat. — ***se Flatter***, v. pr. 1 *Être content de soi*, ἑαυτῷ χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι. || 2 *Tirer vanité de*, μεγαλαυχ-εῖν, μεγαλαυχ-έω, ῶ, fut. μεγαλαυχήσ-ω, dat. || 3 *Aimer à croire*, ἐλπίζ-ειν, ἐλπίζ-ω, fut. ἐλπίσ-ω, avec le futur de l'infinitif. — ***Flatté, ée***, part. passé et adj., *embelli*, κεχαρισμένως ἀπεικασμέν-ος, η, ον.
Flatterie, n. f., κολακεί-α, ας (ἡ).
Flatteur, n. m., κόλαξ, κόλακ-ος (ὁ). Flatteuse, κολακ-ίς, ίδος (ἡ). Pris adjectivement, ἡδ-ύς, εῖα, ύ.
Flatteusement, adv., κολακευτικῶς.
Flatueux, euse, adj., *venteux*, φυσώδ-ης, ης, ες.
Flatuosité, n. f., *accumulation de gaz dans les intestins*, φῦσ-α, ης (ἡ).
Fléau, n. m. 1 *Instrument pour battre le grain*, τρίβολ-α, ων (τά). || 2 *Grande calamité*, λύμ-η, ης (ἡ). || 3 *Instrument de la colère divine*, λυμε-ών, ῶνος (ὁ). || 4 *Verge de fer d'une balance*, φάλαγξ, φάλαγγ-ος (ἡ). || 5 *Barre de fer d'une porte*, μοχλ-ός, οῦ (ὁ).
Flèche, n. f. 1 *Trait*, βέλ-ος, εος, ους (τό); τόξευμα, τοξεύματ-ος (τό). Lancer des flèches, τοξεύ-ειν, τοξεύ-ω, fut. τοξεύσ-ω. Habile à lancer des flèches, τοξεύειν ἀγαθ-ός, ή, όν. Être percé de flèches, κατατοξεύ-εσθαι, κατατοξεύ-ομαι, fut. κατατοξευθήσ-ομαι. || 2 *Timon*, ῥυμ-ός, οῦ (ὁ).
Fléchir, v. tr. 1 *Ployer, courber*, ἐπικάμπτ-ειν, ἐπικάμπτ-ω, fut. ἐπικάμψ-ω, acc. || 2 *Toucher, émouvoir*, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc.; κατακλ-ᾶν, κατακλ-άω, ῶ, fut. κατακλάσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Plier sous la charge*, καταβρίθ-ειν, καταβρίθ-ω, fut. καταβρίσ-ω. || 2 *Céder*, παρείκ-ειν, παρείκ-ω, fut. παρείξ-ω. || 3 *Se*

relâcher, χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω; ὑφί-εσθαι, ὑφί-εμαι, fut. ὑφήσ-ομαι.
Fléchissement, n. m. 1 *Action de fléchir les membres*, καμπ-ή, ῆς (ἡ); κάμψ-ις, εως (ἡ). || 2 *État d'un corps qui fléchit sous la charge*, ἔνδοσ-ις, εως (ἡ).
Flegmatique, adj. 1 *Lymphatique*, φλεγματικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui est d'un caractère froid*, ψυχρ-ός, ά, όν (comp. ψυχρ-ότερος, sup. ψυχρ-ότατος).
Flegme, n. m. 1 *Sérosité*, φλέγμα, φλέγματ-ος (τό). || 2 *Pituite*, φλέγμα, φλέγματ-ος (τό). || 3 *Humeur patiente*, ἀπάθει-α, ας (ἡ).
Flegmon, n. m., *ulcère*, φλεγμον-ή, ῆς (ἡ).
Flegmoneux, euse, adj., φλεγμονώδ-ης, ης, ες.
Flétrir, v. tr. 1 *Faner*, μαραίν-ειν, μαραίν-ω, fut. μαραν-ῶ, acc. || 2 *Dessécher*, ἀποξηραίν-ειν, ἀποξηραίν-ω, fut. ἀποξηραν-ῶ, acc. || 3 *Affaiblir, énerver*, ἀμβλύν-ειν, ἀμβλύν-ω, fut. ἀμβλυν-ῶ, acc. || 4 *Diffamer, déshonorer*, ἀτιμάζ-ειν, ἀτιμάζ-ω, fut. ἀτιμάσ-ω, acc. — ***se Flétrir***, v. pr. 1 *Se faner*, μαραίν-εσθαι, μαραίν-ομαι, fut. μαρανθήσ-ομαι. || 2 *Se déshonorer*, ἑαυτὸν καταισχύν-ειν, καταισχύν-ω, fut. καταισχυν-ῶ. || 3 *S'affaiblir*, ἀσθεν-οῦσθαι, ἀσθεν-όομαι, οῦμαι, fut. ἀσθενωθήσ-ομαι.
Flétrissant, ante, adj., *qui déshonore*, ἀτιμάζ-ων, ουσα, ον.
Flétrissure, n. f. 1 *Altération de la fraîcheur*, μαρασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Atteinte à l'honneur*, ἀτιμί-α, ας (ἡ). || 3 *Stigmate*, στίγμα, στίγματ-ος (τό).
Fleur, n. f. 1 *Corolle des plantes ou les plantes mêmes*, ἄνθ-ος, εος, ους (τό). Être dans sa fleur, ἀνθ-εῖν, ἀνθ-έω, ῶ, fut. ἀνθήσ-ω. Cueillir des fleurs, ἀνθολογ-εῖν, ἀνθολογ-έω, ῶ, fut. ἀνθολογήσ-ω. || 2 *Le plus haut degré de force, de beauté*, ἀκμ-ή, ῆς (ἡ). La fleur de l'âge, ἀκμάζουσα ἡλικί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. Être à la fleur de l'âge, ἀκμάζ-ειν, ἀκμάζ-ω, fut. ἀκμάσ-ω. || 3 *Ornements littéraires*, σχήματ-α, ων (τά). || 4 *Superficie*, χρώς, χρωτ-ός (ὁ). || 5 *Ce qu'il y a de meilleur*, ἄωτ-ον, ου (τό). Fleur de farine, σεμίδαλ-ις, εως (ἡ). A fleur de, ἐν χρῷ, gén.
Fleuraison, n. f. 1 *Épanouissement de la fleur*, ἄνθησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Époque où la fleur s'épanouit*, τῆς ἀνθήσεως καιρ-ός, οῦ (ὁ).
Fleurer, v. intr., *exhaler une odeur*, ὄζ-ειν, ὄζ-ω, fut. ὀζήσ-ω.
Fleuret, n. m., *sorte d'épée*, βεβυσμένον ξίφ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Fleurette, n. f. 1 *Petite fleur*, ἀνθύλλι-ον, ου (τό). || 2 *Doux propos*, ἡδυλογί-α, ας (ἡ).
Fleurir, v. intr. 1 *Pousser des fleurs*, ἐξανθ-εῖν, ἐξανθ-έω, ῶ, fut. ἐξανθήσ-ω. || 2 *Être dans un état de prospérité*, ἀκμάζ-ειν, ἀκμάζ-ω, fut. ἀκμάσ-ω. || Verbe tr., *parer de fleurs*, ἐξανθίζ-ειν, ἐξανθίζ-ω, fut. ἐξανθίσ-ω. — ***Fleuri, ie***, part. passé et adj. 1 *Qui est en fleur*, ἀνθηρ-ός, ά, όν; ἀνθώδ-ης, ης, ες. || 2 *Orné*, en parlant du style, ἀνθηρ-ός, ά, όν; κομψ-ός, ή, όν. || 3 *Agréable*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ; χαρί-εις, εσσα, εν.
Fleurissant, ante, adj., *qui pousse des fleurs*, ἀνθεσφυ-ής, ής, ές.
Fleuriste, n. m. 1 *Amateur de fleurs*, φιλανθ-ής, ής, ές. || 2 *Qui fabrique des fleurs*, ἀνθοποι-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Marchand de fleurs*, ἀνθοπωλ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Fleuron, n. m., *ornement en forme de fleur*, ἄνθ-ος, εος, ους (τό).
Fleuve, n. m., ποταμ-ός, οῦ (ὁ).
Flexibilité, n. f., εὐκαμψί-α, ας (ἡ). Flexibilité de caractère, εὐαγωγί-α, ας (ἡ).
Flexible, adj. 1 *Qui plie aisément*, εὔκαμπτ-ος, ος, ον. || 2 *Docile, traitable*, εὐάγωγ-ος, ος, ον.
Flexion, n. f., *état de ce qui est fléchi*, καμπ-ή, ῆς (ἡ).
Flexueux, euse, adj., *courbé plusieurs fois*, ἑλικοειδ-ής, ής, ές.
Flexuosité, n. f., *état de ce qui est flexueux*, ἕλιξ, ἕλικ-ος (ἡ).
Flibustier, n. m., *pirate*, πειρατ-ής, οῦ (ὁ). Exercer le métier de flibustier, πειρατεύ-ειν, πειρατεύ-ω, fut. πειρατεύσ-ω.
Flocon, n. m. 1 *Petite touffe de soie, laine, etc.*, κροκ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Flocons de neige*, νιφάδ-ες, ων (αἱ).
Floconneux, euse, adj., *qui ressemble à des flocons*, κροκίσι ὅμοι-ος, α, ον.
Floraison, n. f., voy. Fleuraison.
Floral, ale, adj., *qui appartient à la fleur*, ἀνθικ-ός, ή, όν. Jeux floraux, ἀνθεστήρι-α, ων (τά).
Florissant, ante, adj., *prospère*, ἀκμάζ-ων ουσα, ον.
Flot, n. m. 1 *Vague*, κῦμα, κύματ-ος (τό). || 2 Au plur., *la mer*, θάλασσ-α, ης (ἡ). || 3 *Abondance, grande quantité*, ἀφθονί-α, ας (ἡ); πλῆθ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Multitude*, ὄχλος, ου (ὁ). || 5 *Le flux de la mer*, ἐπιρρο-ή, ῆς (ἡ). Mettre à flot, ἀνάγ-ειν, ἀνάγ-ω, fut. ἀνάξ-ω, acc. Être à flot, ἐπιπολάζ-ειν, ἐπιπολάζ-ω, fut. ἐπιπολάσ-ω.
Flottable, adj., *navigable*, πλωτ-ός, ή, όν.
Flottage, n. m. Bois de flottage, ἐπινηχόμεν-ον ξύλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Flottant, ante, adj. 1 *Qui flotte*, πλωτ-ός, ή, όν. || 2 *Ample*, εὐρ-ύς, εῖα, ύ; πλατ-ύς, εῖα, ύ. || 3 *Incertain, irrésolu*, ἀμφίβουλ-ος, ος, ον; ἄπορ-ος, ος, ον.
Flotte, n. f., στόλ-ος, ου (ὁ); ναυτικ-όν, οῦ (τό). Équiper une flotte, στόλον παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω. Le commandant d'une flotte, ναύαρχ-ος, ου (ὁ).
Flotter, v. intr. 1 *Être porté sur un liquide*, φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι ἐπί, dat. || 2 *Être, rester à flot*, en parlant du bois, ἐπινήχ-εσθαι, ἐπινήχ-ομαι, fut. ἐπινήξ-ομαι. || 3 *Ondoyer*, en parlant des cheveux, ἀνεμ-οῦσθαι, ἀνεμ-όομαι, οῦμαι, fut. ἀνεμωθήσ-ομαι. || 4 *Être lâche*, χαλ-ᾶν.

χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω. || 5 *Hésiter, être irrésolu*, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω; διστάζ-ειν, διστάζ-ω, fut. διστάσ-ω ou διστάξ-ω. — **Flotté, ée,** part. passé et adj. Du bois flotté, ἐπινηχόμεν-ον ξύλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Flotteur, n. m., *ouvrier qui fait les trains de bois*, σχεδιουργ-ός, οῦ (ὁ).

Flottille, n. f., *petite flotte*, ὀλίγ-ος στόλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Fluctuation, n. f. 1 *Balancement d'un fluide*, κύμανσ-ις, εως (ἡ); κυμάτωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Variation, défaut de fixité*, ἀστασί-α, ας (ἡ).

Fluer, v. intr., *couler, s'épancher*, ῥ-εῖν, ῥ-έω, fut. ῥεύσ-ομαι ou ῥυήσ-ομαι.

Fluet, ette, adj., *mince*, ἰσχν-ός, ή, όν (comp. ἰσχν-ότερος, sup. ἰσχν-ότατος).

Fluide, adj., *qui coule*, ῥυώδ-ης, ης, ες; ῥυτ-ός, ή, όν.

Fluidité, n. f., *état de ce qui est fluide*, εὔροι-α, ας (ἡ).

Flûte, n. f., αὐλ-ός, οῦ (ὁ). Joueur de flûte, αὐλητ-ής, οῦ (ὁ). Jouer de la flûte, αὐλ-εῖν, αὐλ-έω, ῶ, fut. αὐλήσ-ω. Flûte traversière, πλαγίαυλ-ος, ου (ὁ).

Flûter, v. intr., *jouer de la flûte*, αὐλ-εῖν, αὐλ-έω, ῶ, fut. αὐλήσ-ω.

Flûté, ée, adj., *doux, mélodieux*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ; λιγυρ-ός, ά, όν. Qui a la voix flûtée, ἡδύφων-ος, ος, ον.

Flûteur, n. m., αὐλητ-ής, οῦ (ὁ). Flûteuse, n. f., αὐλητρ-ίς, ίδος (ἡ).

Fluvial, ale, adj., *qui appartient aux fleuves*, ποτάμι-ος, ος ou α, ον.

Fluviatile, adj., *qui croît dans les fleuves*, ποτάμι-ος, ος ou α, ον.

Flux, n. m. 1 *Mouvement de la mer*, πλημμύρ-α, ας (ἡ). || 2 *Évacuation trop abondante*, ἐπιῤῥο-ή, ῆς (ἡ). Flux de sang, αἱμόῤῥοι-α, ας (ἡ). Flux de ventre, διάῤῥοι-α, ας (ἡ). || 3 *Grande loquacité*, πολυλογί-α, ας (ἡ); λογοδιάῤῥοι-α, ας (ἡ).

Fluxion, n. f., ἐπιφορ-ά, ᾶς (ἡ); ῥεῦμα, ῥεύματ-ος (τό).

Fluxionnaire, adj., *sujet aux fluxions*, ῥευματικ-ός, ή, όν.

Fœtus, n. m., *premier état de l'animal après la conception*, ἔμβρυ-ον, ου (τό).

Foi, n. f. 1 *Croyance aux vérités de la religion*, πίστ-ις, εως (ἡ). Article de foi, δόγμα, δόγματ-ος (τό). || 2 *Créance aux choses du monde*, πίστ-ις, εως (ἡ). Digne de foi, ἀξιόπιστ-ος, ος, ον. Ajouter foi, πιστεύειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, dat. Ne pas ajouter foi, ἀπιστ-εῖν, ἀπιστ-έω, ῶ, fut. ἀπιστήσ-ω, dat. de la personne, acc. de la chose. || 3 *Fidélité à remplir ses engagements*, πίστ-ις, εως (ἡ). Engager sa foi, πίστιν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω. Garder sa foi, πίστιν φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω. Gage de foi, πιστ-όν, οῦ (τό). || || 4 *Bonne foi, sincérité*, ἁπλότης, ἁπλότητ-ος (ἡ); εἰλικρίνει-α, ας (ἡ). Mauvaise foi, ἀπιστί-α, ας (ἡ). || 5 *Preuve*. Faire foi, δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc.; σημεῖον ου τεκμήριον εἶναι. En foi de quoi, ἀνθ' ὧν. Ma foi! Par ma foi! ναὶ μὰ τὸν Δία! νὴ τὸν Δία!

Foie, n. m., ἧπαρ, ἥπατ-ος (τό).

Foin, n. m., *herbe fauchée et séchée*, χόρτ-ος, ου (ὁ). Grenier à foin, χορτοβολ-ών, ῶνος (ὁ).

Foin, interj., φεῦ, le complément se met au gén. : Foin du loup! φεῦ τοῦ λύκου!

Foire, n. f. 1 *Marché*, ἐμπόρι-ον, ου (τό). || 2 *Flux de ventre*, διάῤῥοι-α, ας (ἡ).

Fois, n. f. Une fois, deux fois, trois fois, quatre fois, cinq fois, etc., ἅπαξ, δίς, τρίς, τετράκις, πεντάκις. Cent fois, ἑκατοντάκις. Mille fois, χιλιάκις. Dix mille fois, μυριάκις. Plusieurs fois, πολλάκις. Combien de fois? ποσάκις; Une fois que, ἐπεί, ἐπεὶ τάχιστα, avec l'indic. De fois à autre, ἐνίοτε. À la fois, tout à la fois, ἅμα, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ.

Foison, n. f., *profusion*, ἀφθονί-α, ας (ἡ); περισσεί-α, ας (ἡ). A foison, ἀφθόνως, περισσῶς.

Foisonner, v. intr. 1 *Abonder*, περισσεύ-ειν, περισσεύ-ω, fut. περισσεύσ-ω. || 2 *Multiplier*, πληθύν-ειν, πληθύν-ω, fut. πληθυν-ῶ.

Fol, voy. Fou.

Folâtre, adj., *qui aime à jouer*, φιλοπαίγμ-ων, ων, ον.

Folâtrer, v. intr., *jouer, badiner*, παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίξ-ομαι.

Folâtrerie, n. f., *acte ou parole folâtre*, παῖγμα, παίγματ-ος (τό).

Foliacé, ée, adj., *de la nature des feuilles*, φυλλώδ-ης, ης, ες.

Folie, n. f. 1 *Démence*, ἄνοι-α, ας (ἡ); παράνοι-α, ας (ἡ). || 2 *Action ou parole légère, étourdie*, ἀλογί-α, ας (ἡ); ἀβουλί-α, ας (ἡ). || 3 *Écart de conduite*, ἁμαρτί-α, ας (ἡ); πλημμέλημα, πλημμελήματ-ος (τό). || 4 *Passion*, ἐπιθυμί-α, ας (ἡ).

Folié, ée, adj., *garni de feuilles*, φυλλώδ-ης, ης, ες.

Folio, n. m. 1 *Feuillet*, χάρτ-ης, ου (ὁ). || 2 *La première page d'un feuillet ou* recto, πρώτ-η σελ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent. Le verso, δευτέρ-α σελ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent. Un in-folio, δίπτυχ-ον βιβλί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Foliole, n. f., *petite feuille*, φυλλάρι-ον, ου (τό).

Follement, adv., ἀνοήτως, ἀφρόνως, ἠλιθίως.

Follet, ette, adj. 1 *Qui fait ou dit de petites folies*, παράληρ-ος, ος, ον. || 2 *Esprit follet, lutin*, δαίμ-ων, ονος (ὁ). || 3 *Poil follet, duvet*, λάχν-η, ης (ἡ); χν-οῦς, οῦ (ὁ). || 4 *Feu follet*, φωσφόρ-ος ἀτμ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Follicule, n. m., *enveloppe des graines*, θύλακ-ος, ου (ὁ).

Fomentation, n. f., *topique chaud*, θαλπτήρι-ον, ου (τό).

Fomenter, v. tr. 1 *Appliquer des fomentations*, θάλπ-ειν, θάλπ-ω, fut. θάλψ-ω,

acc. || 2 *Entretenir*, τρέφ-ειν, τρέφ-ω, fut. θρέψ-ω, acc. || 3 *Exciter*, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc.

Foncer, v. tr. 1 *Mettre un fond à un tonneau*, πυθμένα πίθῳ ὑποτιθέναι, ὑποτίθημι, fut. ὑποθήσ-ω. || 2 *Fournir les fonds*, χρήματα χορηγ-εῖν, χορηγ-έω, ῶ, fut. χορηγήσ-ω. — ***Foncé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Qui a de l'argent*, εὐχρήματ-ος, ος, ον. || 2 *Habile en certaines choses*, ἔμπειρ-ος, ος, ον; εὖ εἰδ-ώς, υῖα, ός, gén. || 3 *D'une couleur sombre*, βαθύχρ-ους, ους, ουν.

Foncier, **ère**, adj. Propriétaire foncier, ἔγγεια κεκτημέν-ος, ου (ὁ). Propriétés foncières, ἔγγει-οι κτήσ-εις, εων (αἱ). Les deux mots se déclinent; ἔγγει-α, ων (τά). Impôt foncier, ἔγγει-α τέλ-η, ῶν (τά). Les deux mots se déclinent.

Foncièrement, adv., *à fond, au fond*, κυρίως, ἀληθῶς.

Fonction, n. f. 1 *Acte propre à chaque emploi*, ἔργ-ον, ου (τό). || 2 *Emploi, charge*, λειτουργί-α, ας (ἡ); τάξ-ις, εως (ἡ); τέλ-ος, εος, ους (τό). Remplir une fonction publique, λειτουργ-εῖν, λειτουργ-έω, ῶ, fut. λειτουργήσ-ω. Entrer en fonction, εἰς ἀρχὴν καθίστ-ασθαι, καθίστ-αμαι, fut. καταστήσ-ομαι. Se démettre de ses fonctions, τῆς ἀρχῆς ἐξίστ-ασθαι, ἐξίστ-αμαι, fut. ἐκστήσ-ομαι. || 3 *Action des organes*, ἐνέργει-α, ας (ἡ). Faire fonction de, *tenir lieu de*, εἶναι ἀντί, gén.

Fonctionnaire, n. m. et f., *celui, celle qui remplit une fonction*, ὁ, ἡ ἐν τέλει; ὁ, ἡ ἐν ἀρχῇ. Les articles se déclinent.

Fonctionner, v. intr., *faire sa fonction*, τὸ καθῆκον ἐπιτελ-εῖν, ἐπιτελ-έω, ῶ, fut. ἐπιτελέσ-ω.

Fond, n. m. 1 *Le bas d'une cavité*, πυθμ-ήν, ένος (ὁ). || 2 *La partie la plus profonde de la mer, d'un fleuve, etc.*, βυθ-ός, οῦ (ὁ). Aller au fond, καταδύ-εσθαι, καταδύ-ομαι, fut. καταδύσ-ομαι. Couler à fond, καταδύ-ειν, καταδύ-ω, fut. καταδύσ-ω, acc.; καταποντίζ-ειν, καταποντίζ-ω, fut. καταποντίσ-ω, acc. De fond en comble, ἐκ βυθοῦ. Détruire une ville à fond ou de fond en comble, πόλιν ἄρδην ἀνατρέπ-ειν, ἀνατρέπ-ω, fut. ἀνατρέψ-ω; ὅλως ou παντάπασιν ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc. || 3 *Ce qu'il y a d'essentiel dans une chose*, κεφάλαι-ον, ου (τό); κυριώτατ-ον, ου (τό). || 4 *L'endroit le plus retiré*, μυχ-ός, οῦ (ὁ); τὰ ἔνδον. L'article se décline. || 5 *Base*, βάσ-ις, εως (ἡ). Faire fond sur, πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, dat. A fond, ὅλως, παντάπασι. Au fond, dans le fond, *réellement*, ὄντως, τῷ ὄντι, ἀληθῶς.

Fondamental, **ale**, adj. 1 *Qui sert de fondement*, θεμέλι-ος, ος, ον. Pierre fondamentale, θεμέλι-ος, ου (ὁ). || 2 *Principal, essentiel*, κύρι-ος, α, ον; κεφαλαῖ-ος, α, ον.

Fondamentalement, adv., *solidement*, στερεῶς, βεβαίως.

Fondant, **ante**, adj. 1 *Qui se résout en eau*, πολύχυλ-ος, ος, ον. || 2 *Résolutif*, διαλυτικ-ός, ή, όν; τακερ-ός, ά, όν.

Fondateur, n. m., κτίστ-ης, ου (ὁ); κτίζ-ων, οντος (ὁ). Fondatrice, n. f., κτίζ-ουσα, ουσης (ἡ).

Fondation, n. f. 1 *Action de jeter les fondements d'un édifice*, θεμελίωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Les fondements eux-mêmes*, θεμέλι-ον, ου (τό). || 3 *Action d'établir*, κατάστασ-ις, εως (ἡ).

Fondement, n. m. 1 *Fondations*, θεμέλι-ον, ου (τό). || 2 *Base*, βάσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Principal appui*, θεμέλι-ον, ου (τό). || 4 *Cause, raison*, αἰτί-α, ας (ἡ); ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). Avec fondement, εὐλόγως. Sans fondement, ἀλόγως. || 5 *Anus*, πρωκτ-ός, οῦ (ὁ).

Fonder, v. tr. 1 *Établir les fondements*, θεμελι-οῦν, θεμελι-όω, ῶ, fut. θεμελιώσ-ω, acc.; κτίζ-ειν, κτίζ-ω, fut. κτίσ-ω, acc. || 2 *Instituer*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 3 *Appuyer, établir sur*, ἐπερείδ-ειν, ἐπερείδ-ω, fut. ἐπερείσ-ω, dat. — ***se Fonder***, v. pr., *s'appuyer sur*, ἰσχυρίζ-εσθαι, ἰσχυρίζ-ομαι, fut. ἰσχυρίσ-ομαι, dat. — ***Fondé, ée,*** part. passé et adj., *légitime, raisonnable*, εὔλογ-ος, ος, ον; βέβαι-ος, ος, ον. Qui n'est pas fondé, κεν-ός, ή, όν; ἄλογ-ος, ος, ον. Être fondé à croire, à dire, à faire, ἀξίως νομίζειν, λέγειν, ποιεῖν.

Fonderie, n. f. 1 *Usine où l'on fond des métaux*, χωνευτήρι-ον, ου (τό). || 2 *Art du fondeur*, χωνεί-α, ας (ἡ).

Fondeur, n. m., *celui qui fond des métaux*, χωνευτ-ής, οῦ (ὁ).

Fondre, v. tr. 1 *Opérer la fusion d'un corps solide*, χωνεύ-ειν, χωνεύ-ω, fut. χωνεύσ-ω, acc. || 2 *Jeter en moule*, χωνεύ-ειν. || 3 *Dissoudre un engorgement*, διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc. || 4 *Combiner*, συμμιγνύναι, συμμίγνυμι, fut. συμμίξ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Se dissoudre*, διαλύ-εσθαι, διαλύο-μαι, fut. διαλυθήσ-ομαι. || 2 *Diminuer, se réduire à rien*, ἐλαττ-οῦσθαι, ἐλαττ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐλαττωθήσ-ομαι; συστέλλ-εσθαι, συστέλλ-ομαι, fut. συσταλήσ-ομαι. || 3 *Perdre son embonpoint*, ἰσχναίν-εσθαι, ἰσχναίν-ομαι, fut. ἰσχνανθήσ-ομαι. || 4 *S'abîmer, s'écrouler*, συμπίπτ-ειν, συμπίπτ-ω, fut. συμπεσ-οῦμαι. || 5 *Se jeter, s'élancer sur*, ἐφορμ-ᾶν, ἐφορμ-άω, ῶ, fut. ἐφορμήσ-ω, dat. seul ou acc. avec πρός; προςφέρ-εσθαι, προςφέρ-ομαι, fut. προςενεχθήσ-ομαι, dat. — ***se Fondre***, v. pr., 1 *Se liquéfier*, διαλύ-εσθαι, διαλύ ομαι, fut. διαλυθήσ-ομαι; ἀνατήκ-εσθαι, ἀνατήκ-ομαι, fut. ἀνατακήσ-ομαι. || 2 *Se combiner*, συμμίγν-υσθαι, συμμίγν-υμαι, fut. συμμιχθήσ-ομαι.

Fondrière, n. f., *crevasse dans le sol*, χαράδρ-α, ας (ἡ).

Fonds, n. m. 1 *Le sol d'une terre*, χωρί-ον, ου (τό); γήπεδ-ον, ου (τό). || 2 *Biens immeubles*, ἔγγει-οι κτήσ-εις, εων (αἱ). Les deux mots se déclinent; ἔγγει-α, ων (τά). || 3 *Capital*, ἀρχαῖ-ον, ου (τό); κεφαλαῖ-ον, ου

(τό). || 4 *Somme d'argent*, ἀργύρι-ον, ου (τό); χρήματ-α, ων (τά). || 5 *Marchandises en magasin*, ὤνι-α, ων (τά). || 6 *Ressource d'esprit*, δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ); ῥώμ-η, ης (ἡ). || 7 *Matière à traiter*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ).

Fongosité, n. f., voy. Fongus.

Fongueux, euse, adj., *qui est de la nature du fongus*, μυκήτιν-ος, η, ον.

Fongus, n. m., *excroissance charnue*, μύκης, μύκητ-ος (ὁ).

Fontaine, n. f. 1 *Source d'eau vive*, πηγ-ή, ῆς (ἡ); κρήν-η, ης (ἡ). || 2 *Réservoir domestique*, ὑδροδοχεῖ-ον, ου (τό); ὑδρεῖ-ον, ου (τό).

Fontainier, n. m., voy. Fontenier.

Fontange, n. f., *nœud de rubans*, ἄμπυξ, ἄμπυκ-ος (ὁ et ἡ).

Fonte, n. f. 1 *Action de fondre*, χώνευσ-ις, εως (ἡ); χωνεί-α, ας (ἡ). || 2 *État de ce qui se liquéfie*, ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Alliage de métaux*, σιδηρόχαλκ-ον, ου (τό).

Fontenier, n. m. 1 *Surveillant des fontaines publiques*, ὑδροφύλαξ, ὑδροφύλακ-ος (ὁ). || 2 *Fabricant de fontaines*, ὑδρείων ποιητ-ής, οῦ (ὁ).

Fonts, n. m. pl., *vaisseau où l'on conserve l'eau baptismale*, βαπτιστήρι-ον, ου (τό). Tenir sur les fonts, ἀναδέχ-εσθαι, ἀναδέχ-ομαι, fut. ἀναδέξ-ομαι, acc.

For, n. m., *tribunal, juridiction*, δικαστήρι-ον, ου (τό). Le for extérieur, δίκ-η, ης (ἡ). Le for intérieur, συνείδησ-ις, εως (ἡ); συνειδ-ός, ότος (τό).

Forage, n. m. 1 *Action de forer*, τρύπησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Résultat de cette action*, τρύπημα, τρυπήματ-ος (τό).

Forain, aine, adj., *qui n'est pas du lieu*, ξέν-ος, η, ον; ἀλλοδαπ-ός, ός, όν. Marchand forain, ἀγοραῖ-ος ἔμπορ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Forban, n. m., *corsaire, pirate*, πειρατ-ής, οῦ (ὁ); καταποντιστ-ής, οῦ (ὁ).

Forçat, n. m., ἐρέτ-ης, ου (ὁ); κωπηλάτ-ης, ου (ὁ).

Force, n. f. 1 *Puissance d'action*, δύναμ-ις, εως (ἡ); ἐνέργει-α, ας (ἡ). || 2 *Vigueur, santé*, ῥώμ-η, ης (ἡ); ἰσχ-ύς, ύος (ἡ); εὐρωστί-α, ας (ἡ). La force de l'âge, τῆς ἡλικίας ἀκμ-ή, ῆς (ἡ). Être dans la force de l'âge, ἀκμάζ-ειν, ἀκμάζ-ω, fut. ἀκμάσ-ω. || 3 *Énergie morale*, ῥώμ-η, ης (ἡ); καρτερί-α, ας (ἡ). || 4 *Habileté, talent*, ἐμπειρί-α, ας (ἡ); δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ). || 5 Au plur., *troupes*, δύναμ-ις, εως (ἡ); στρατι-ά, ᾶς (ἡ). || 6 *Violence, contrainte*, βί-α, ας (ἡ). Repousser la force par la force, ἀντιβιάζ-εσθαι, ἀντιβιάζ-ομαι, fut. ἀντιβιάσ-ομαι. Emporter une ville de force, par la force, πόλιν κατὰ κράτος αἱρ-εῖν, αἱρ-έω, ῶ, fut. αἱρήσ-ω. || 7 *Puissance, autorité*, κράτ-ος, εος, ους (τό); κῦρ-ος, εος, ους (τό). Avoir force de loi, νόμου τάξ-ιν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. || 8 *Intensité, énergie*, ἰσχ-ύς, ύος (ἡ); ἐνέργει-α, ας (ἡ). || 9 *Évidence*, ἐνάργει-α, ας (ἡ). || 10 *Quantité*, πολ-ύς, πολλ-ή, πολ-ύ, que l'on fait accorder avec le nom suivant: Il a force amis, πολλοὺς φίλους ἔχει. A force, ἐπιπολύ, εἰς τὰ μάλιστα. A force de, πολ-ύς, πολλ-ή, πολ-ύ, que l'on fait accorder avec le nom suivant. A toute force, ἐκ παντὸς τρόπου. De force, par force, βίᾳ, βιαίως. De vive force, κατὰ κράτος.

Forcément, adv. 1 *Par force*, βίᾳ, βιαίως. || 2 *Conséquemment*, ἀκολούθως.

Forcené, ée, adj., *furieux*, ἐμμαν-ής, ής, ές; οἰστρώδ-ης, ης, ες.

Forcener, v. tr., *rendre furieux*, ἐκμαίν-ειν, ἐκμαίν-ω, fut. ἐκμαν-ῶ, acc. — ***se Forcener***, v. pr., *exercer sa fureur*, λυσσ-ᾶν, λυσσ-άω, ῶ, fut. λυσσήσ-ω.

Forceps, n. m., *instrument de chirurgie*, λαβ-ίς, ίδος (ἡ).

Forcer, v. tr. 1 *Rompre, ouvrir de force*, διορύττ-ειν, διορύττ-ω, fut. διορύξ-ω, acc. || 2 *Prendre, pénétrer de force*, παραβιάζ-εσθαι, παραβιάζ-ομαι, fut. παραβιάσ-ομαι; s'il s'agit d'une ville: ἐκπολιορκ-εῖν, ἐκπολιορκ-έω, ῶ, fut. ἐκπολιορκήσ-ω, acc. || 3 *Contraindre, obliger*, ἀναγκάζ-ειν, ἀναγκάζ-ω, fut. ἀναγκάσ-ω, acc. || 4 *Obtenir par force*, ἐξαναγκάζ-ειν, ἐξαναγκάζ-ω, fut. ἐξαναγκάσ-ω, acc. || 5 *Enfreindre*, παραβαίν-ειν, παραβαίν-ω, fut. παραβήσ-ομαι, acc. || 6 *Excéder de fatigue*, καταπον-εῖν, καταπον-έω, ῶ, fut. καταπονήσ-ω, acc. || 7 *Exagérer*, ἐκδειν-οῦν, ἐκδειν-όω, ῶ, fut. ἐκδεινώσ-ω, acc. || 8 *Hâter, précipiter*, ἐπείγ-ειν, ἐπείγ-ω, fut. ἐπείξ-ω, acc. — ***se Forcer***, v. pr. 1 *Faire trop d'efforts*, διατείν-εσθαι, διατείν-ομαι, fut. διατενοῦμαι. || 2 *Se contraindre à*, ἑαυτὸν βιάζ-εσθαι, βιάζ-ομαι, fut. βιάσ-ομαι. — ***Forcé, ée***, part. passé et adj. 1 *Contraint par la force*, βεβιασμέν-ος, η, ον. || 2 *Affecté*, περίεργ-ος, ος, ον (comp. περιεργ-ότερος ou περιεργ-έστερος, sup. περιεργ-ότατος ou περιεργ-έστατος).

Forer, v. tr., *percer*, τιτραίν-ειν, τιτραίν-ω, fut. τιτραν-ῶ, acc.

Forestier, ère, adj., ὑλαῖ-ος, α, ον. Garde forestier, ὑλωρ-ός, οῦ (ὁ).

Forêt, n. f., ὕλ-η, ης (ἡ). Au figuré, *grande quantité de*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό).

Foret, n. m., *instrument pour percer*, τρύπαν-ον, ου (τό).

Forfaire, v. intr., *faire quelque chose contre le devoir*, παραβαίν-ειν, παραβαίν-ω, fut. παραβήσ-ομαι, acc.

Forfait, n. m., 1 *Crime énorme*, ἀδίκημα, ἀδικήματ-ος (τό); ἀλίτημα, ἀλιτήματ-ος (τό). || 2 *Marché*, ἐργολάβει-α, ας (ἡ). Prendre à forfait, ἐργολαβ-εῖν, ἐργολαβ-έω, ῶ, fut. ἐργολαβήσ-ω, acc. Donner à forfait, ἐργοδοτ-εῖν, ἐργοδοτ-έω, ῶ, fut. ἐργοδοτήσ-ω, acc.

Forfaiture, n. f., *prévarication*, παρανομί-α, ας (ἡ).

Forfanterie, n. f., *affectation de bravoure, de probité, etc.*, ἀλαζονεί-α, ας (ἡ).

Forge, n. f. 1 *Usine où l'on fond le fer*,

βαῦν-ος, ου (ὁ). || 2 *Atelier de forgeron,* σιδηρεῖ-ον, ου (τό).

Forger, v. tr. 1 *Travailler les métaux avec le marteau,* κροτ-εῖν, κροτ-έω, ῶ, fut. κροτήσ-ω, acc. || 2 *Inventer,* πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc. — **se Forger,** v. pr., *s'imaginer,* φαντασι-οῦσθαι, φαντασι-όομαι, οῦμαι, fut. φαντασιώσ-ομαι, acc. — **Forgé, ée,** part. passé et adj., *controuvé,* πεπλασμέν-ος, η, ον; ψευδ-ής, ής, ές.

Forgeron, n. m., σιδηρ-εύς, έως (ὁ); χαλκ-εύς, έως (ὁ).

Forgeur, n. m. 1 *Celui qui forge,* τευκτήρ, τευκτῆρ-ος (ὁ). || 2 *Celui qui invente des fables,* μυθοπλάστ-ης, ου (ὁ). Forgeur de calomnies, συκοφάντ-ης, ου (ὁ).

Forlancer, v. tr., *faire sortir du gîte,* ἐξιστάναι, ἐξίστημι, fut. ἐκστήσ-ω, acc.

Forligner, v. intr., voy. Dégénérer.

se Formaliser, v. pr., *s'offenser de,* δυςχεραίν-ειν, δυςχεραίν-ω, fut. δυςχεραν-ῶ; χαλεπαίν-ειν, χαλεπαίν-ω, fut. χαλεπαν-ῶ, dat. seul ou avec ἐπί.

Formaliste, adj., *qui s'attache scrupuleusement aux formes,* τὰ νόμιμα ἀκριβῶς φυλάττ-ων, ουσα, ον.

Formalité, n. f. 1 *Formule prescrite et consacrée,* νόμιμ-ον, ου (τό). || 2 *Étiquette,* νομιζόμεν-ον, ου (τό).

Format, n. m., *dimension d'un livre,* βιβλίου μέτρ-ον, ου (τό).

Formation, n. f. 1 *Action de former ou de se former,* μόρφωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Naissance, production,* φύσ-ις, εως (ἡ); γένεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Institution, établissement,* κατάστασ-ις, εως (ἡ).

Forme, n. f. 1 *Configuration des corps,* μορφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *État, aspect,* εἶδ-ος, εος, ους (τό); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 3 *Mode particulier,* τρόπ-ος, ου (ὁ); εἶδ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Formule,* νόμ-ος, ου (ὁ). || 5 *Moule,* τύπ-ος, ου (ὁ).

Formel, elle, adj., *exprès, positif,* σαφ-ής, ής, ές (comp. σαφ-έστερος, sup. σαφ-έστατος); ῥητ-ός, ή, όν. En termes formels, διαῤῥήδην.

Formellement, adv., ῥητῶς, διαῤῥήδην.

Former, v. tr. 1 *Donner la forme,* μορφ-οῦν, μορφ-όω, ῶ, fut. μορφώσ-ω, acc.; σχηματίζ-ειν, σχηματίζ-ω, fut. σχηματίσ-ω, acc. || 2 *Façonner,* πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc. || 3 *Produire,* ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 4 *Constituer, organiser,* συνιστάναι, συνίστημι, fut. συστήσ-ω, acc. || 5 *Contracter,* συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 6 *Instruire, dresser,* παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc.

Formidable, adj., φοβερ-ός, ά, όν (comp. φοβερ-ώτερος, sup. φοβερ-ώτατος).

Formier, n. m., *qui fait des formes,* τυποποι-ῶν, οῦντος (ὁ).

Formulaire, n. m., *recueil de formules,* νομίμων συλλογ-ή, ῆς (ἡ).

Formule, n. f. 1 *Forme de langage consacrée,* ῥήτρ-α, ας (ἡ); ῥητ-όν, οῦ (τό). || 2 *Recette médicale,* φαρμακοποιΐ-α, ας (ἡ).

Formuler, v. tr. 1 *Dresser en la forme authentique,* νομίμως ou κατὰ τὸ νενομισμένον διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω, acc. || 2 *Énoncer d'une manière précise,* διαῤῥήδην φράζ-ειν, φράζ-ω, fut. φράσ-ω, acc.

Fors, prép., *hormis,* πλήν, gén., ou même cas que devant.

Fort, n. m. 1 *Forteresse,* φρούρι-ον, ου (τό). || 2 *Repaire d'une bête fauve,* φωλε-ός, οῦ (ὁ).

Fort, forte, adj. 1 *Vigoureux,* ῥωμαλέ-ος, α, ον (comp. ῥωμαλε-ώτερος, sup. ῥωμαλε-ώτατος); ἰσχυρ-ός, ά, όν (comp. ἰσχυρ-ότερος, sup. ἰσχυρ-ότατος). || 2 *Viril, vaillant,* ἀνδρεῖ-ος, α, ον (comp. ἀνδρει-ότερος, sup. ἀνδρει-ότατος). || 3 *Solide, ferme,* στερε-ός, ά, όν (comp. στερε-ώτερος, sup. στερε-ώτατος); βέβαι-ος, ος, ον (comp. βεβαι-ότερος, sup. βεβαι-ότατος). || 4 *Violent, véhément,* βίαι-ος, ος ou α, ον (comp. βιαι-ότερος, sup. βιαι-ότατος); σφοδρ-ός, ά, όν (comp. σφοδρ-ότερος, sup. σφοδρ-ότατος). || 5 *Qui agit sur les sens,* ἰσχυρ-ός, ά, όν. || 6 *Gros, gras,* λιπαρ-ός, ά, όν (comp. λιπαρ-ώτερος, sup. λιπαρ-ώτατος). || 7 *Considérable,* μέγας, μεγάλ-η, μέγ-α (comp. μείζ-ων, sup. μέγ-ιστος). || 8 *Fortifié,* ἐχυρ-ός, ά, όν (comp. ἐχυρ-ώτερος, sup. ἐχυρ-ώτατος). || 9 *Habile dans,* ἔμπειρ-ος, ος, ον (comp. ἐμπειρ-ότερος, sup. ἐμπειρ-ότατος), gén.; δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος), le complément à l'acc. avec περί. Se faire fort de, ἐπαγγέλλ-εσθαι, ἐπαγγέλλ-ομαι, fut. ἐπαγγελοῦμαι, avec l'inf.

Fort, adv., μάλα, εὖ μάλα. Devant un adjectif ou un adverbe, on le traduit par le superlatif de cet adjectif ou de cet adverbe.

Fortement, adv., 1 *Avec force, vigueur, solidité,* ἰσχυρῶς, στερεῶς, βεβαίως. || 2 *Avec énergie,* δεινῶς, σφοδρῶς. || 3 *Fermement,* καρτερῶς, βεβαίως.

Forteresse, n. f., φρούρι-ον, ου (τό).

Fortifiant, ante, adj., ἀναληπτικ-ός, ή, όν.

Fortification, n. f. 1 *Action de fortifier,* ὀχύρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ouvrage de défense,* ὀχύρωμα, ὀχυρώματ-ος (τό).

Fortifier, v. tr. 1 *Rendre fort,* ἰσχυρ-οῦν, ἰσχυρ-όω, ῶ, fut. ἰσχυρώσ-ω, acc. || 2 *Conforter,* ἐπιῤῥωννύναι, ἐπιῤῥώννυμι, fut. ἐπιῤῥώσ-ω, acc. || 3 *Corroborer, confirmer,* κρατύν-ειν, κρατύν-ω, fut. κρατυν-ῶ, acc. || 4 *Entourer d'ouvrages de défense,* ὀχυρ-οῦν, ὀχυρ-όω, ῶ, fut. ὀχυρώσ-ω, acc.; περιτειχίζ-ειν, περιτειχίζ-ω, fut. περιτειχίσ-ω, acc.

Fortiori (à), adv., *à plus forte raison,* πολλῷ μᾶλλον.

Fortuit, ite, adj., *qui arrive par hasard,* τυχηρ-ός, ά, όν; τυχ-ών, οῦσα, όν.

Fortuitement, adv., *par l'effet du hasard,* τυχηρῶς, τυχόντως.

Fortune, n. f 1 *Chance,* τύχ-η, ης (ἡ).

Bonne fortune, εὐτυχί-α, ας (ἡ). Mauvaise fortune, δυστυχί-α, ας (ἡ). || 2 *Sort, condition*, μοῖρ-α, ας (ἡ); τάξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Richesses, opulence*, πλοῦτ-ος, ου (ὁ); χρήματ-α, ων (τά).

Fortuné, ée, adj. 1 *Qui jouit d'un grand bonheur*, εὐδαίμ-ων, ων, ον (comp. εὐδαιμον-έστερος, sup. εὐδαιμον-έστατος). || 2 *Heureux*, εὐτυχ-ής, ής, ές (comp. εὐτυχ-έστερος, sup. εὐτυχ-έστατος).

Forum, n. m., ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ).

Forure, n. f., *trou fait avec le foret*, τρύπημα, τρυπήματ-ος (ὁ).

Fosse, n. f. 1 *Creux fait en terre*, βόθρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Creux pour enterrer les morts*, τάφ-ος, ου (ὁ). || 3 *Fosse d'aisance*, ἄφοδ-ος, ου (ἡ).

Fossé, n. m., τάφρ-ος, ου (ἡ). Creuser un fossé, ταφρεύ-ειν, ταφρεύ-ω, fut. ταφρεύσ-ω. Entourer d'un fossé, περιταφρεύ-ειν, περιταφρεύ-ω, fut. περιταφρεύσ-ω, acc.

Fossette, n. f., *petite fosse*, ὀρυγμάτι-ον, ου (τό).

Fossile, adj., *extrait du sein de la terre*, ὀρυκτ-ός, ή, όν.

Fossoyage, n. m., *action de fossoyer*, ταφρεί-α, ας (ἡ).

Fossoyer, v. tr., *clore par des fossés*, περιταφρεύ-ειν, περιταφρεύ-ω, fut. περιταφρεύσ-ω, acc.; περισκάπτ-ειν, περισκάπτ-ω, fut. περισκάψ-ω, acc.

Fossoyeur, n. m., σκαφ-εύς, έως (ὁ).

Fou ou Fol, **folle**, adj. 1 *Qui a perdu l'esprit*, μαινόμεν-ος, η, ον; ἄφρ-ων, ων, ον (comp. ἀφρον-έστερος, sup. ἀφρον-έστατος). Devenir fou, ἔξω φρενῶν γίγν-εσθαι, γίγνομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 2 *Extravagant*, ἀνόητ-ος, ος, ον (comp. ἀνοητ-ότερος, sup. ἀνοητ-ότατος). Être fou de, *aimer éperdument*, ἐπιμαίν-εσθαι, ἐπιμαίν-ομαι, fut. ἐπιμανήσ-ομαι ou ἐπιμαν-οῦμαι, dat. || 3 *Contraire à la prudence*, ἀνόητ-ος, ος, ον; ἀπροβούλευτ-ος, ος, ον. || 4 *Considérable, excessif*, εὐμεγέθ-ης, ης, ες; πλεῖστ-ος, η, ον. || 5 *Fort gai, folâtre*, μωρ-ός, ά, όν; γελοῖ-ος, α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος). Fou, n. m., *bouffon*, γελοιαστ-ής, οῦ (ὁ); βωμολόχ-ος, ου (ὁ).

Fouailler, v. tr., *frapper souvent avec le fouet*, συχνῶς μαστίζ-ειν, μαστίζ-ω, fut. μαστίξ-ω ou μαστίσ-ω, acc.

Foudre, n. f., *le feu du ciel*, κεραυν-ός, οῦ (ὁ). Frapper de la foudre, κεραυνοβολ-εῖν, κεραυνοβολ-έω, ῶ, fut. κεραυνοβολήσ-ω, acc. Coup de foudre, βροντ-ή, ῆς (ἡ). Comme la foudre, *rapidement*, αἰφνιδίως. || Au plur., *l'artillerie*, πολεμικ-αὶ μηχαν-αί, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent. Un foudre de guerre, ἀνὴρ δεινὸς περὶ τὰ πολεμικά. Un foudre d'éloquence, ἀνὴρ δεινὸς λέγειν.

Foudre, n. m., *grand tonneau*, μέγας πίθος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Foudroiement, n. m., *action de foudroyer*, κεραύνωσ-ις, εως (ἡ).

Foudroyant, **ante**, adj. 1 *Qui foudroie*, κεραυνοβόλ-ος, ος, ον. || 2 *Extrêmement rapide*, αἰφνίδι-ος, ος ou α, ον. || 3 *Qui exprime une vive indignation*, δεινότατ-ος, η, ον.

Foudroyer, v. tr. 1 *Frapper de la foudre*, κεραυν-οῦν, κεραυν-όω, ῶ, fut. κεραυνώσ-ω, acc.; κεραυνοβολ-εῖν, κεραυνοβολ-έω, ῶ, fut. κεραυνοβολήσ-ω, acc. || 2 *Renverser avec des canons*, πολεμικαῖς μηχαναῖς καταβάλλειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ, acc. || 3 *Terrasser, confondre*, ἐξελέγχ-ειν, ἐξελέγχ-ω, fut. ἐξελέγξ-ω, acc.

Fouet, n. m., μάστιξ, μάστιγ-ος (ἡ). Coups de fouet, μαστίγωσ-ις, εως (ἡ).

Fouetter, v. tr. 1 *Frapper du fouet*, μαστιγ-οῦν, μαστιγ-όω, ῶ, fut. μαστιγώσ-ω, acc.; μαστίζ-ειν, μαστίζ-ω, fut. μαστίξ-ω ou μαστίσ-ω, acc. || 2 *Cingler à la manière d'un fouet*, τινάσσ-ειν, τινάσσ-ω, fut. τινάξ-ω, acc. || Verbe intr., *battre le visage*, en parlant du vent, de la pluie, τῷ προσώπῳ ἐπιφέρ-εσθαι, ἐπιφέρ-ομαι, fut. ἐπενεχθήσ-ομαι.

Fouetteur, n. m., μαστιγ-εύς, έως (ὁ).

Fougasse, n. f., *petite mine*, μικρὰ ὑπονομ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Fougère, n. f., *plante*, πτερ-ίς, ίδος (ἡ).

Fougue, n. f., *mouvement impétueux*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ); φλεγμον-ή, ῆς (ἡ). Se mettre en fougue, entrer en fougue, διὰ θυμὸν φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι.

Fougueux, **euse**, adj. 1 *Emporté*, ὁρμητικ-ός, ή, όν; ἔκφορ-ος, ος, ον. || 2 *Violent*, σφοδρ-ός, ά, όν (comp. σφοδρ-ότερος, sup. σφοδρ-ότατος).

Fouille, n. f., ὄρυξ-ις, εως (ἡ); ὀρυχ-ή, ῆς (ἡ).

Fouiller, v. tr. 1 *Creuser*, ἐξορύσσ-ειν, ἐξορύσσ-ω, fut. ἐξορύξ-ω, acc.; σκάπτ-ειν, σκάπτ-ω, fut. σκάψ-ω, acc. || 2 *Visiter les poches de quelqu'un*, διερευν-ᾶν, διερευν-άω, ῶ, fut. διερευνήσ-ω, acc. || 3 *Examiner curieusement*, διεξετάζ-ειν, διεξετάζ-ω, fut. διεξετάσ-ω; διερευν-ᾶν, διερευν-άω, ῶ, fut. διερευνήσ-ω, acc.

Fouine, n. f. 1 *Animal*, ἴκτ-ις, ίδος (ἡ). || 2 *Instrument de fer*, σιδήρι-ον, ου (τό). || 3 *Trident pour la pêche*, ἰχθυόκεντρ-ον, ου (τό).

Fouir, v. tr. 1 *Creuser*, σκάπτ-ειν, σκάπτ-ω, fut. σκάψ-ω, acc. || 2 *Semer*, ἐνσπείρ-ειν, ἐνσπείρ-ω, fut. ἐνσπερ-ῶ, acc.

Foulage, n. m., *action de fouler*, πίλησ-ις, εως (ἡ).

Foulant, **ante**, adj. Pompe foulante, πιέσιμ-ος σιφ-ών, ῶνος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Foule, n. f. 1 *Multitude de personnes*, ὄχλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Grand nombre*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Le vulgaire*, οἱ πολλοί, τῶν πολλῶν. || 4 *Action de fouler les draps*, πίλησ-ις, εως (ἡ). En foule, παμπληθεί.

Fouler, v. tr. 1 *Presser, écraser*, πιέζ-ειν, πιέζ-ω, fut. πιέσ-ω, acc. || 2 *Fouler de la laine*, πιλ-εῖν, πιλ-έω, ῶ, fut. πιλήσ-ω, acc. || 3 *Fouler aux pieds*, au propre et au figuré.

καταπατ-εῖν, καταπατ-έω, ῶ, fut. καταπατήσ-ω, acc. || 4 *Accabler d'impôts, etc.*, καταπιέζ-ειν, καταπιέζ-ω, fut. καταπιέσ-ω, acc. || 5 *Tordre*, διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω, acc. — ***se Fouler***, v. pr. Se fouler le pied, τὸν πόδα διαστρέφ-εσθαι, διαστρέφ-ομαι, fut. διαστραφήσ-ομαι.

Foulerie, n. f., *atelier de foulage*, γναφεῖ-ον, ου (τό).

Fouloir, n. m., *instrument pour fouler*, γνάφ-ος, ου (ὁ).

Foulon, n. m., *artisan qui foule*, γναφ-εύς, έως (ὁ).

Foulque, n. f., *poule d'eau*, αἴθυι-α, ας (ἡ).

Foulure, n. f. 1 *Contusion d'une partie foulée*, διάστρεμμα, διαστρέμματ-ος (τό). || 2 *Action de fouler les draps*, πίλησ-ις, εως (ἡ). || 3 Au plur., *traces du cerf*, ἴχν-η, ῶν (τά).

Four, n. m., ἰπν-ός, οῦ (ὁ); κρίβαν-ος, ου (ὁ). Cuire au four, ἰπνεύ-ειν, ἰπνεύ-ω, fut. ἰπνεύσ-ω, acc. Cuit au four, ἰπνίτ-ης, ου (ὁ); κριβανίτ-ης, ου (ὁ).

Fourbe, n. f., voy. Fourberie.

Fourbe, adj., *perfide*, πανοῦργ-ος, ος, ον (comp. πανουργ-ότερος, sup. πανουργ-ότατος); δόλι-ος, ος ou α, ον (comp. δολι-ώτερος, sup. δολι-ώτατος). Agir en fourbe, πανουργ-εῖν, πανουργ-έω, ῶ, fut. πανουργήσ-ω. En fourbe, πανούργως.

Fourber, v. tr., *tromper avec fourberie*, παρακρού-ειν, παρακρού-ω, fut. παρακρούσ-ω, acc.

Fourberie ou Fourbe, n. f., *tromperie odieuse*, πανουργί-α, ας (ἡ); δόλ-ος, ου (ὁ).

Fourbir, v. tr., *polir en frottant*, ἀποξύ-ειν, ἀποξύ-ω, fut. ἀποξύσ-ω, acc.; στιλβ-οῦν, στιλβ-όω, ῶ, fut. στιλβώσ-ω, acc.

Fourbisseur, n. m., *artisan qui fourbit*, στιλβωτ-ής, οῦ (ὁ).

Fourbissure, n. f., *polissure*, στίλβωσ-ις, εως (ἡ).

Fourbu, ue, adj., *qui a perdu l'usage de ses jambes*, ὀρθόκυλλ-ος, ος, ον.

Fourbure, n. f., *roideur subite des jambes*, τῶν σκελῶν ἄκαμπτ-ον, ου (τό).

Fourche, n. f. 1 *Morceau de bois terminé par deux dents*, δίκραν-ον, ου (τό). || 2 *Gibet*, σταυρ-ός, οῦ (ὁ).

Fourcher, v. intr. 1 *Faire la fourche*, διχοτομ-εῖσθαι, διχοτομ-έομαι, οῦμαι, fut. διχοτομηθήσ-ομαι. || 2 *Dire un mot pour un autre*, σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι. — ***se Fourcher***, v. pr., comme Fourcher, 1.

Fourchette, n. f. 1 *Ustensile de table*, δίκραν-ον, ου (τό); κρεάγρ-α, ας (ἡ). || 2 *Brechet*, θώραξ, θώρακ-ος (ὁ).

Fourchon, n. m., *chaque branche d'une fourche*, ὀδούς, ὀδόντ-ος (ὁ).

Fourchu, ue, adj., *qui fait la fourche*, δίκραν-ος, ος, ον.

Fourgon, n. m. 1 *Longue voiture*, ἀπήν-η, ης (ἡ). || 2 *Longue perche armée de fer*, σκάλευθρ-ον, ου (τό).

Fourgonner, v. intr. 1 *Remuer la braise*, σκαλεύ-ειν, σκαλεύ-ω, fut. σκαλεύσ-ω, acc. | 2 *Fouiller en dérangeant tout*, συγχ-εῖν, συγχ-έω, ῶ, fut. συγχεύσ-ω, acc.

Fourmi, n. f. 1 *Insecte*, μύρμηξ, μύρμηκ-ος (ὁ). || 2 *Démangeaison*, μυρμηκιασμ-ός, οῦ (ὁ).

Fourmilière, n. f., *habitation ou grande quantité de fourmis*, μυρμηκι-ά, ᾶς (ἡ).

Fourmi-lion, n. m., *petit insecte fort vorace*, μυρμηκολέ-ων, οντος (ὁ).

Fourmillement, n. m. 1 *Sensation de picotement*, μυρμηκιασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Mouvement semblable à celui des fourmis*, διαδρομ-ή, ῆς (ἡ).

Fourmiller, v. intr. 1 *S'agiter comme des fourmis*, μυρμηκίζ-ειν, μυρμηκίζ-ω, fut. μυρμηκίσ-ω. || 2 *Abonder*, βρύ-ειν, βρύ-ω, fut. βρύσ-ω. || 3 *Être rempli de*, βρύ-ειν, dat. || 4 *Être le siége d'un picotement*, μυρμηκίζ-ειν, μυρμηκίζ-ω, fut. μυρμηκίσ-ω.

Fournaise, n. f., κάμιν-ος, ου (ὁ); βαῦν-ος, ου (ὁ).

Fourneau, n. m., *petit four*, ἰπν-ός, οῦ (ὁ); κάμιν-ος, ου (ὁ).

Fournée, n. f., ἄρτου ἕψησ-ις, εως (ἡ).

Fournier, n. m., *celui qui tient un four à pain*, καμινοκαύστ-ης, ου (ὁ). Fournière, n. f., καμινοκαύστρι-α, ας (ἡ).

Fournil, n. m., *lieu où l'on pétrit la pâte*, ἀρτοκοπεῖ-ον, ου (τό).

Fourniment, n. m., *objets d'équipement d'un soldat*, ὅπλ-α, ων (τά); ἐξοπλισμ-ός, οῦ (ὁ).

Fournir, v. tr. 1 *Pourvoir, approvisionner de*, ἐξαρτύ-ειν, ἐξαρτύ-ω, fut. ἐξαρτύσ-ω, le complément indirect au dat. || 2 *Procurer*, παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc. || 3 *Produire*, προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω, acc. || 4 *Donner lieu à*, ἀφορμὴν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, gén. || Verbe intr., *subvenir, contribuer*, ἐπαρκ-εῖν, ἐπαρκ-έω, ῶ, fut. ἐπαρκέσ-ω, dat. — ***se Fournir***, v. pr., *s'approvisionner*, ἐπισιτίζ-εσθαι, ἐπισιτίζ-ομαι, fut. ἐπισιτίσ-ομαι. — ***Fourni, ie***, part. passé et adj. 1 *Pourvu de*, ἐξηρτυμέν-ος, η, ον; παρεσκευασμέν-ος, η, ον. || 2 *Épais, touffu*, δασ-ύς, εῖα, ύ (comp. δασ-ύτερος, sup. δασ-ύτατος); πυκν-ός, ή, όν (comp. πυκν-ότερος, sup. πυκν-ότατος).

Fournisseur, n. m., *celui qui fournit certaines denrées*, πάροχ-ος, ου (ὁ).

Fourniture, n. f. 1 *Action de fournir*, πορισμ-ός, οῦ (ὁ); ἐπάρκει-α, ας (ἡ). || 2 *Provision de vivres*, σιταρκί-α, ας (ἡ); ἐπισιτισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Chose fournie ou à fournir*, πόρ-ος, ου (ὁ); ἀποφορ-ά, ᾶς (ἡ); σιτί-α, ων (τά). || 4 *Fines herbes*, φυλλεῖ-α, ων (τά).

Fourrage, n. m., 1 *Herbe, paille, foin qu'on donne aux bestiaux*, χόρτ-ος, ου (ὁ); χόρτασμα, χορτάσματ-ος (τό). || 2 *Action de couper le fourrage*, χορτολογί-α, ας (ἡ)

Aller au fourrage, χορτολογ-εῖν, χορτολογ-έω, ῶ, fut. χορτολογήσ-ω.
Fourrager, v. intr. 1 *Aller au fourrage*, χορτολογ-εῖν, χορτολογ-έω, ῶ, fut. χορτολογήσ-ω. || 2 *Ravager*, ἐκπορθ-εῖν, ἐκπορθ-έω, ῶ, fut. ἐκπορθήσ-ω, acc.
Fourragère, adj. Plante fourragère, βοτάν-η, ης (ἡ).
Fourrageur, n. m., *celui qui va au fourrage*, χορτολόγ-ος, ου (ὁ).
Fourré, n. m., *taillis serré*, δάσ-ος, εος, ους (τό); λόχμ-η, ης (ἡ).
Fourreau, n. m., *gaîne, étui*, θήκ-η, ης (ἡ); κολε-ός, οῦ (ὁ).
Fourrer, v. tr. 1 *Introduire, faire entrer*, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. || 2 *Cacher dans un endroit creux*, ἐγκρύπτ-ειν, ἐγκρύπτ-ω, fut. ἐγκρύψ-ω, acc. || 3 *Mettre dans la tête, dans l'esprit de quelqu'un*, εἰς νοῦν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc., avec le gén. de la personne. || 4 *Faire admettre dans*, ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc. || 5 *Garnir de fourrures*, δέρμασι παρεμβάλλ-ειν, παρεμβάλλ-ω, fut. παρεμβαλ-ῶ, acc. — ***se Fourrer***, v. pr. 1 *Se faufiler*, ἐνδύ-εσθαι, ἐνδύ-ομαι, fut. ἐνδύσ-ομαι; ἑαυτὸν παρεισάγ-ειν, παρεισάγω, fut. παρεισάξ-ω. || 2 *Se bien vêtir*, ἑαυτὸν σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω. — ***Fourré, ée***, part. passé et adj. 1 *Touffu, épais*, δασ-ύς, εῖα, ύ. || 2 *Garni de fourrure*, σισυρώδ-ης, ης, ες. || 3 *Donné et reçu*, en parlant d'un coup, ἀμοιβαῖ-ος, α, ον. || 4 *Faux, peu sincère*, προσποίητ-ος, ος, ον; ἄπιστ-ος, ος, ον.
Fourreur, n. m., *marchand de fourrure*, διφθεροπώλ-ης, ου (ὁ).
Fourrier, n. m., *sous-officier*, σταθμοδότ-ης, ου (ὁ).
Fourrure, n. f., σισύρ-α, ας (ἡ); διφθέρ-α, ας (ἡ).
Fourvoiement, n. m. 1 *Action de s'égarer*, πλάν-η, ης (ἡ); ἀποπλάνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Erreur, méprise*, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό); ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό).
Fourvoyer, v. tr., *égarer*, ἀποπλαν-ᾶν, ἀποπλαν-άω, ῶ, fut. ἀποπλανήσ-ω, acc. — ***se Fourvoyer***, v. pr. 1 *S'égarer*, ἀποπλαν-ᾶσθαι, ἀποπλαν-άομαι, ῶμαι, fut. ἀποπλανήσ-ομαι; τῆς ὁδοῦ ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι. || 2 *Tomber dans l'erreur*, σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι.
Fouteau, n. m., *hêtre*, φηγ-ός, οῦ (ἡ).
Foutelaie, n. f., *lieu planté de hêtres*, φηγ-ών, ῶνος (ὁ).
Foyer, n. m. 1 *Atre*, ἐσχάρ-α, ας (ἡ); πύρδαλ-ον, ου (τό). || 2 *La partie où se met le feu dans certains appareils*, ἐσχάρ-α, ας (ἡ). || 3 *Maison, demeure, pays*, ἑστί-α, ας (ἡ); οἶκ-ος, ου (ὁ). || 4 *Siége, centre*, ἕδρ-α, ας (ἡ). || 5 *Terme d'optique*, κέντρ-ον, ου (τό).
Fracas, n. m. 1 *Bruit sec*, κτύπ-ος, ου (ὁ); πάταγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Tumulte*, θόρυβ-ος, ου (ὁ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Vaine célébrité*, κενοδοξί-α, ας (ἡ).
Fracasser, v. tr., *briser en éclats*, καταγνύναι, κατάγνυμι, fut. κατάξ-ω, acc.; κατακλ-ᾶν, κατακλ-άω, ῶ, fut. κατακλάσ-ω, acc. — ***se Fracasser***, v. pr., les mêmes verbes, au passif.
Fraction, n. f. 1 *Action de briser*, κλάσ-ις, εως (ἡ); θρύψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Portion*, μερίς, μερίδ-ος (ἡ); μέρ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Partie de l'unité*, μέρ-ος, εος, ους (τό).
Fracture, n. f., *rupture*, ῥῆγμα, ῥήγματ-ος (τό); κάταγμα, κατάγματ-ος (τό).
Fracturer, v. tr., *briser, casser*, voy. Fracasser.
Fragile, adj. 1 *Facile à briser*, εὔκλαστ-ος, ος, ον; εὔθραυστ-ος, ος, ον. || 2 *Périssable. de peu de durée*, φθαρτ-ός, ή, όν; ἐξίτηλ-ος, ος, ον.
Fragilité, n. f. 1 *Disposition à être brisé*, ψαθυρότης, ψαθυρότητ-ος (ἡ); εὔκλαστ-ον, ου (τό). || 2 *Instabilité, faiblesse*, ἀστασί-α, ας (ἡ); ἀσθένει-α, ας (ἡ).
Fragment, n. m. 1 *Morceau d'un objet brisé*, θραῦσμα, θραύσματ-ος (τό); κλάσμα, κλάσματ-ος (τό). || 2 *Ce qui reste d'un livre, d'un poëme*, λείψαν-α, ων (τά). || 3 *Extrait*, ἀπόδειγμα, ἀποδείγματ-ος (τό).
Fragrant, ante, adj., *odorant*, ὀσμηρ-ός, ά, όν; ὀσμώδ-ης, ης, ες.
Frai, n. m. 1 *Action de frayer*, en parlant des poissons, ὀχεί-α, ας (ἡ); ᾠοτοκί-α, ας (ἡ). || 2 *OEufs de poisson*, ἰχθύων ᾠ-ά, ᾠ-ῶν (τά).
Fraîchement, adv. 1 *Au frais, dans un endroit frais*, ψυχρῶς, ἐν ψυχρῷ. || 2 *Récemment*, ἄρτι, ἀρτίως, νεωστί.
Fraîcheur, n. f. 1 *Froid doux et modéré*, ψῦχ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Douleur causée par le froid*, ψυγμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Vif éclat, air de santé*, εὐχροι-α, ας (ἡ); εὐεξί-α, ας (ἡ). || 4 *Grâce des pensées, du style*, χάρις, χάριτ-ος (ἡ). || *Vent faible*, αὔρ-α, ας (ἡ).
Fraîchir, v. intr., en parlant du vent, ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω.
Frairie, n. f., *partie de bonne chère*, εὐωχί-α, ας (ἡ).
Frais, fraîche, adj. 1 *Médiocrement froid*, ψυχρ-ός, ά, όν (comp. ψυχρ-ότερος, sup. ψυχρ-ότατος). || 2 *Nouveau, récent*, νεαρ-ός, ά, όν (comp. νεαρ-ώτερος, sup. νεαρ-ώτατος); πρόσφατ-ος, ος, ον. Troupes fraîches, νεήλυδ-ες ou ἀκμῆτ-ες στρατιῶτ-αι, ῶν (οἱ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Non salé*, ἄναλ-ος, ος, ον. || 4 *Non fumé*, ἀκάπνιστ-ος, ος, ον. || 5 *Qui a un air de jeunesse, de santé*, εὔχρ-ους, ους, ουν; ὡραῖ-ος, α, ον (comp ὡραι-ότερος, sup. ὡραι-ότατος). || 6 *Gracieux*, εὔχαρ-ις, ις, ι (comp. εὐχαρ-ίστερος, sup. εὐχαρ-ίστατος); κομψ-ός, ή, όν (comp. κομψ-ότερος, sup. κομψ-ότατος).
Frais et fraîche, adv., voy. Fraîchement.
Frais, n. m. pl., *dépense, dépens*, δαπάν-η, ης (ἡ); ἀνάλωμα, ἀναλώματ-ος (τό). Qui exige de grands frais, πολυτελ-ής, ής, ές. Faire de

grands frais, μεγάλα ἀναλώματα ἀναλίσκ-εσθαι, ἀναλίσκ-ομαι, fut. ἀναλώσ-ομαι. Faire les frais de, χορηγ-εῖν, χορηγ-έω, ῶ, fut. χορηγήσ-ω, dat. A ses frais, ἰδίᾳ, ἰδίοις τέλεσι. Aux frais de l'État, δημοσίᾳ.

Fraise, n. f. 1 *Fruit*, κόμαρ-ον, ου (τό). || 2 *Mésentère du veau, de l'agneau*, μεσέντερ-ον, ου (τό). || 3 *Rang de pieux*, χαράκωμα, χαρακώματ-ος (τό).

Fraiser, v. tr. 1 *Plisser en manière de fraise*, στολιδ-οῦν, στολιδ-όω, ῶ, fut. στολιδώσ-ω, acc. || 2 *Palissader*, χαρακ-οῦν, χαρακ-όω, ῶ, fut. χαρακώσ-ω, acc.

Fraisier, n. m., κόμαρ-ος, ου (ὁ, ἡ).

Fraisil, n. m., *cendre de charbon*, τέφρ-α, ας (ἡ).

Framboise, n. f., Ἰδαίας βάτου μόρ-ον, ου (τό); Ἰδαῖ-ον βάτ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Framboisier, n. m., Ἰδαί-α βάτ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Framée, n. f., *lance*, δόρυ, δόρατ-ος (τό).

Franc, n. m., *monnaie*, φράγκ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Franc, anche, adj. 1 *Libre*, ἐλεύθερ-ος, α, ον. || 2 *Exempt d'impôts, de dettes*, ἀτελ-ής, ής, ές. || 3 *Sincère, loyal*, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν (comp. ἁπλ-ούστερος, sup. ἁπλ-ούστατος); ἀληθ-ής, ής, ές (comp. ἀληθ-έστερος, sup. ἀληθ-έστατος). Être franc, ἀληθεύ-ειν, ἀληθεύ-ω, fut. ἀληθεύσ-ω. Franc-parler, παῤῥησί-α, ας (ἡ). Avoir son franc-parler, παῤῥησιάζ-εσθαι, παῤῥησιάζ-ομαι, fut. παῤῥησιάσ-ομαι. || 4 *Pur, véritable*, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν; ἀληθ-ής, ής, ές. || 5 *Entier, complet*, ὅλ-ος, η, ον.

Franc, adv., *ouvertement*, ἁπλῶς, φανερῶς.

Franchement, adv. 1 *Avec exemption de charges, de dettes*, σὺν ἀτελείᾳ. || 2 *Sincèrement*, ἁπλῶς, ἀληθῶς. || 3 *Librement, résolument*, ἐλευθέρως, τολμηρῶς.

Franchir, v. tr. 1 *Sauter par-dessus*, ὑπερπηδ-ᾶν, ὑπερπηδ-άω, ῶ, fut. ὑπερπηδήσ-ω, acc.; ὑπερβαίν-ειν, ὑπερβαίν-ω, fut. ὑπερβήσ-ομαι, acc. || 2 *Passer outre*, περ-ᾶν, περ-άω, ῶ, fut. περάσ-ω, acc.; διεξέρχ-εσθαι, διεξέρχ-ομαι, fut. διεξελεύσ-ομαι; διαβαίν-ειν, διαβαίν-ω, fut. διαβήσ-ομαι, acc.

Franchise, n. f. 1 *Immunité*, ἀτέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Lieu d'asile*, ἄσυλ-ον, ου (τό). || 3 *Sincérité, candeur*, ἁπλότης, ἁπλότητ-ος (ἡ); εἰλικρίνει-α, ας (ἡ). || 4 *Franc-parler*, παῤῥησί-α, ας (ἡ). Parler avec franchise, παῤῥησιάζ-εσθαι, παῤῥησιάζ-ομαι, fut. παῤῥησιάσ-ομαι.

Francisque, n. f., *hache d'armes*, δίστομ-ος πέλεκ-υς, εως (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Franco, adv., *sans frais*, προῖκα.

Francolin, n. m., *oiseau*, ἀτταγ-άς, ᾶ (ὁ); ἀτταγήν, ἀτταγῆν-ος (ὁ).

Frange, n. f., *bande avec filets*, κράσπεδ-ον, ου (τό).

Franger, v. tr., *garnir de franges*, κρασπεδ-οῦν, κρασπεδ-όω, ῶ, fut. κρασπεδώσ-ω, acc.

Frangier, n. m., *celui qui fait des franges*, κρασπέδων ἐργάτ-ης, ου (ὁ).

Franquette (à la bonne), adv., *tout uniment, franchement*, ἁπλῶς, ἀφελῶς.

Frappant, ante, adj., *qui fait une impression vive sur les sens*, ἐκπληκτικ-ός, ή, όν

Frappe, n. f., *empreinte du balancier sur la monnaie*, χαρακτήρ, χαρακτῆρ-ος (ὁ).

Frapper, v. tr. 1 *Donner un ou plusieurs coups*, τύπτ-ειν, τύπτ-ω, fut. τύψ-ω, acc.; πλήσσ-ειν, πλήσσ-ω, fut. πλήξ-ω, acc. Frapper à la porte, τὴν θύραν κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω. Frapper des mains, τὼ χεῖρε κροτ-εῖν, κροτ-έω, ῶ, fut. κροτήσ-ω. || 2 *Émouvoir*, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc. Frapper d'étonnement, d'admiration, θαῦμα ou θάμβος ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ. Le complément de la personne se met au dat. || 3 *Donner l'empreinte à la monnaie*, χαράσσ-ειν, χαράσσ-ω, fut. χαράξ-ω, acc. — ***Frappé, ée***, part. passé et adj. Frappé de la foudre, κεραυνόβολ-ος, ος, ον. Frappé de maladie, νόσῳ περιπεσ-ών, οῦσα, όν. Frappé d'étonnement, ἔκθαμβ-ος, ος, ον.

Frater, n. m. 1 *Garçon chirurgien*, χειρουργοῦ βοηθ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Barbier*, κουρ-εύς, έως (ὁ).

Fraternel, elle, adj., *qui convient à des frères*, ἀδελφικ-ός, ή, όν. Amitié fraternelle, φιλαδελφί-α, ας (ἡ).

Fraternellement, adv., ἀδελφικῶς.

Fraterniser, v. intr., *vivre en frères*, ἀδελφικῶς ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι.

Fraternité, n. f. 1 *Consanguinité entre frères et sœurs*, ἀδελφότης, ἀδελφότητ-ος (ἡ). || 2 *Amitié, union intime*, συνήθει-α, ας (ἡ); οἰκειοτάτ-η φιλί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Fratricide, n. m. 1 *Celui qui tue son frère ou sa sœur*, ἀδελφοκτόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Meurtre d'un frère ou d'une sœur*, ἀδελφοκτονί-α, ας (ἡ). Commettre un fratricide, ἀδελφοκτον-εῖν, ἀδελφοκτον-έω, ῶ, fut. ἀδελφοκτονήσ-ω.

Fraude, n. f., *tromperie*, ἀπάτ-η, ης (ἡ); παράκρουσ-ις, εως (ἡ).

Frauder, v. tr., *frustrer par quelque fraude*, ἀπατ-ᾶν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω, acc.; παρακρού-εσθαι, παρακρού-ομαι, fut. παρακρούσ-ομαι, acc.

Fraudeur, n. m., ἀπατεών, ἀπατεῶν-ος (ὁ).

Frauduleusement, adv., δολίως, δολερῶς.

Frauduleux, euse, adj. 1 *Porté à la fraude*, πανοῦργ-ος, ος, ον (comp. πανουργότερος, sup. πανουργ-ότατος); δόλι-ος, ος ou α, ον (comp. δολι-ώτερος, sup. δολιώτατος). || 2 *Fait avec fraude*, ἀπατηλ-ός, ή, όν; δολερ-ός, ά, όν.

Fraxinelle, n. f., *plante*, λευκ-ὸν δίκταμον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Frayer, v. tr. 1 *Pratiquer un chemin*,

ἀνοίγ-ειν, ἀνοίγ-ω, fut. ἀνοίξ-ω, acc.; στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω, acc. || 2 *Montrer le chemin à*, ὁδοποι-εῖν, ὁδοποι-έω, ῶ, fut. ὁδοποιήσ-ω, dat. || 3 *Faciliter l'accès de*, ὁδὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω ἐπί, acc. || 4 *Frotter contre*, προστρίβ-ειν, προστρίβ-ω, fut. προστρίψ-ω, dat. || Verbe intr. 1 *Pondre des œufs*, en parlant des poissons, ὀχεύ-εσθαι, ὀχεύ-ομαι, fut. ὀχεύσ-ομαι. || 2 *Fréquenter*, ὁμιλ-εῖν, ὁμιλ-έω, ῶ, fut. ὁμιλήσ-ω, dat. — **se Frayer**, v. pr., *s'ouvrir un chemin*, au propre et au figuré, ὁδοποι-εῖσθαι, ὁδοποι-έομαι, οῦμαι, fut. ὁδοποιήσ-ομαι. — ***Frayé, ée***, part. passé et adj. Route, chemin frayé, τετριμμένη ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Les deux mots se déclinent; τρίβ-ος, ου (ἡ).

Frayeur, n. f., φόβ-ος, ου (ὁ); δεῖμα, δείματ-ος (τό). Causer, inspirer de la frayeur, φοβ-εῖν, φοβ-έω, ῶ, fut. φοβήσ-ω, acc. Éprouver de la frayeur, φοβ-εῖσθαι, φοβ-έομαι, οῦμαι, fut. φοβηθήσ-ομαι.

Fredaine, n. f., *folie de jeunesse*, ἀσέλγημα, ἀσελγήματ-ος (τό). Faire des fredaines, ἀσελγαίν-ειν, ἀσελγαίν-ω, fut. ἀσελγήσ-ω.

Fredon ou **Fredonnement**, n. m., *roulade*, τερετισμ-ός, οῦ (ὁ); τερέτισμα, τερετίσματ-ος (τό).

Fredonner, v. intr., *faire des fredons*, τερετίζ-ειν, τερετίζ-ω, fut. τερετίσ-ω.

Frégate, n. f., πολεμικ-ὴ ναῦς, νε-ώς (ἡ). Les deux mots se déclinent; δίκροτ-ον, ου (τό).

Frein, n. m. Au propre et au figuré, ψάλιον, ου (τό); χαλιν-ός, οῦ (ὁ). Mettre un frein à, ψάλιον ou χαλινὸν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, dat. Qui n'a point de frein, au propre, ἀχάλιν-ος, ος, ον; au figuré, ἀκόλαστ-ος, ος, ον; ἀκρατ-ής, ής, ές.

Frelater, v. tr., *altérer un liquide*, καπηλεύ-ειν, καπηλεύ-ω, fut. καπηλεύσ-ω, acc. — ***Frelaté, ée***, part. passé et adj., κάπηλ-ος, ος, ον.

Frêle, adj. 1 *Fragile, peu résistant*, εὔθραυστ-ος, ος, ον; ψαθυρ-ός, ά, όν (comp. ψαθυρ-ώτερος, sup. ψαθυρ-ώτατος). || 2 *Faible*, βληχρ-ός, ά, όν; ἀσθεν-ής, ής, ές (comp. ἀσθεν-έστερος, sup. ἀσθεν-έστατος).

Frêlon, n. m., *grosse guêpe*, ἀνθρήν-η, ης (ἡ).

Freluquet, n. m., *homme léger et frivole*, καλλωπιστ-ής, οῦ (ὁ).

Frémir, v. intr. 1 *Trembler par l'effet de la peur, de la colère, etc.*, φρίσσ-ειν, φρίσσ-ω, fut. φρίξ-ω. || 2 *Vibrer*, πάλλεσθαι, πάλλ-ομαι, sans fut. || 3 *Commencer à bouillir*, ἀναζ-εῖν, ἀναζ-έω, ῶ, fut. ἀναζέσ-ω. || 4 *Produire un léger bruissement*, βρέμ-ειν, βρέμ-ω, sans fut.

Frémissant, ante, adj., voy. Frémir.

Frémissement, n. m. 1 *Émotion de celui qui frémit*, φρίκ-η, ης (ἡ). || 2 *Tremblement*, τρόμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Vibration*, παλμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Léger bruissement*, βρόμ-ος, ου (ὁ).

Frêne, n. m., *arbre*, μελί-α, ας (ἡ). Qui est de frêne, μελέϊν-ος, η, ον.

Frénésie, n. f. 1 *Égarement d'esprit*, φρενῖτ-ις, ιδος (ἡ). || 2 *Délire causé par la passion*, παραφροσύν-η, ης (ἡ).

Frénétique, adj. 1 *Atteint de frénésie*, φρενιτικ-ός, ή, όν. Être frénétique, φρενιτι-ᾶν, φρενιτι-άω, ῶ, fut. φρενιτιάσ-ω. || 2 *Poussé jusqu'à la frénésie*, δεινότατ-ος, η, ον; σφοδρότατ-ος, η, ον.

Fréquemment, adv., συχνῶς, πυκνῶς, θαμά.

Fréquence, n. f. 1 *Réitération*, συχν-όν, οῦ (τό). || 2 *Agitation du pouls*, μέγας σφυγμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Fréquent, ente, adj. 1 *Qui arrive souvent*, συχν-ός, ή, όν (comp. συχν-ότερος, sup. συχν-ότατος); πυκν-ός, ή, όν (comp. πυκν-ότερος, sup. πυκν-ότατος). || 2 *Qui bat vite*, en parlant du pouls et de la respiration, ταχ-ύς, εῖα, ύ (comp. ταχ-ύτερος ou θάσσ-ων, sup. τάχ-ιστος).

Fréquentatif, ive, adj., *itératif*, ἐπαναληπτικ-ός, ή, όν.

Fréquentation, n. f., *commerce habituel avec quelqu'un*, ὁμιλί-α, ας (ἡ); συνήθει-α, ας (ἡ).

Fréquenter, v. tr. 1 *Hanter*, ὁμιλ-εῖν, ὁμιλ-έω, ῶ, fut. ὁμιλήσ-ω, dat.; συν-εῖναι, σύνειμι, fut. συνέσ-ομαι, dat. || 2 *Aller souvent dans un lieu*, φοιτ-ᾶν, φοιτ-άω, ῶ, fut. φοιτήσ-ω εἰς ou πρός, acc. || Verbe intr. Fréquenter avec ou chez quelqu'un, φοιτ-ᾶν εἰς ou πρός, acc. — ***Fréquenté, ée***, part. passé et adj. Chemin, route, lieu fréquenté, συχν-ός, ή, όν (comp. συχν-ότερος, sup. συχν-ότατος); πολυάνθρωπ-ος, ος, ον.

Frère, n. m., ἀδελφ-ός, οῦ (ὁ). Frère utérin, ὁμογάστ-ωρ, ορος (ὁ). Frère de lait, ὁμογάλαξ, ὁμογάλακτ-ος (ὁ). Frères jumeaux, δίδυμ-οι, ων (οἱ). Frère d'armes, συστρατιώτ-ης, ου (ὁ).

Fresaie, n. f., *oiseau nocturne*, στρίγξ, στριγγ-ός (ἡ).

Fresque, n. f., *peinture sur muraille*, τοιχογραφί-α, ας (ἡ).

Fressure, n. f., *les gros viscères*, σπλάγχν-α, ων (τά).

Fret, n. m. 1 *Louage d'un bâtiment, et prix du transport*, ναῦλ-ον, ου (τό). Donner à fret, ναυλ-οῦν, ναυλ-όω, ῶ, fut. ναυλώσ-ω, acc. Prendre à fret, ναυλ-οῦσθαι, ναυλ-όομαι, οῦμαι, fut. ναυλώσ-ομαι. || 2 *Cargaison*, γόμ-ος, ου (ὁ).

Fréter, v. tr., *donner à fret*, ναυλ-οῦν, ναυλ-όω, ῶ, fut. ναυλώσ-ω, acc.

Fréteur, n. m., *celui qui donne à fret*, ναυλ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Frétillant, ante, adj., *remuant*, ἄστατ-ος, ος, ον; σκιρτητικ-ός, ή, όν.

Frétillement, n. m., *action de frétiller*, ἀστασί-α, ας (ἡ); σκίρτησ-ις, εως (ἡ).

Frétiller, v. intr., *se remuer vivement*, ἀστατ-εῖν, ἀστατ-έω, ῶ, fut. ἀστατήσ-ω; σκιρτ-ᾶν, σκιρτ-άω, ῶ, fut. σκιρτήσ-ω.

Fretin, n. m. 1 *Le menu poisson*, ἰχθύδι-α, ων (τά). || 2 *Choses de rebut*, καθάρματ-α, ων (τά).

Friabilité, n. f., *qualité de ce qui est friable*, ψαθυρότης, ψαθυρότητ-ος (ἡ).

Friable, adj., *qui se réduit aisément en poudre*, ψαθυρ-ός, ά, όν (comp. ψαθυρ-ώτερος, sup. ψαθυρ-ώτατος).

Friand, **ande**, adj. 1 *Qui aime les friandises*, λίχν-ος, ος ou η, ον (comp. λιχν-ότερος, sup. λιχν-ότατος). Être friand, au propre et au figuré, λιχνεύ-εσθαι, λιχνεύ-ομαι, fut. λιχνεύσ-ομαι, acc. seul, ou avec εἰς. || 2 *Délicat*, ἥδιστ-ος, η, ον.

Friandise, n. f. 1 *Goût pour la chère délicate*, λιχνεί-α, ας (ἡ). || 2 Au plur. *Choses friandes*, λιχνεύματ-α, ων (τά).

Fricassée, n. f., *ragoût*, ὀψοποίημα, ὀψοποιήματ-ος (τό).

Fricasser, v. tr. 1 *Faire frire dans la poêle*, τηγανίζ-ειν, τηγανίζ-ω, fut. τηγανίσ-ω, acc. || 2 *Dissiper*, καταναλίσκ-ειν, καταναλίσκ-ω, fut. καταναλώσ-ω, acc.

Fricasseur, n. m., ὀψοποι-ός, οῦ (ὁ).

Friche, n. f., *terrain non cultivé*, χέρσ-ος, ου (ἡ); ἀνέργαστ-ος γῆ, γῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Être, rester en friche, χερσεύ-ειν, χερσεύ-ω, fut. χερσεύσ-ω.

Fricot, n. m., ὀψοποίημα, ὀψοποιήματ-ος (τό).

Fricoter, v. intr., *se régaler*, εὐωχ-εῖσθαι, εὐωχ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐωχήσ-ομαι.

Friction, n. f., *frottement sur une partie du corps*, τρίψ-ις, εως (ἡ).

Frictionner, v. tr., *faire des frictions*, τρίϐ-ειν, τρίϐ-ω, fut. τρίψ-ω, acc.

Frigidité, n. f., *sensation de froid*, ῥῖγ-ος, εος, ους (τό).

Frigorifique, adj., *qui cause le froid*, ψυχροποι-ός, ός, όν.

Frileux, **euse**, adj., *sensible au froid*, δύςριγ-ος, ος, ον (comp. δυςριγ-ότερος, sup. δυςριγ-ότατος).

Frimas, n. m. 1 *Brouillard épais et glacial, grésil*, πάχν-η, ης (ἡ). || 2 *Temps, saison des frimas*, χειμ-ών, ῶνος (ὁ).

Frime, n. f., *semblant, feinte*, προςποίησ-ις, εως (ἡ).

Fringale, n. f., *faim subite et violente*, βούλιμ-ος, ου (ὁ); βουλιμί-α, ας (ἡ).

Fringant, **ante**, adj., *vif, alerte, remuant*, γοργ-ός, ός, όν (comp. γοργ-ότερος, sup. γοργ-ότατος); σκιρτητικ-ός, ή, όν.

Fringuer, v. intr., *sautiller*, σκιρτ-ᾷν, σκιρτ-άω, ῶ, fut. σκιρτήσ-ω.

Friper, v. tr. 1 *Chiffonner*, τρίϐ-ειν, τρίϐ-ω, fut. τρίψ-ω, acc. || 2 *Gâter, user*, φθείρ-ειν, φθείρ-ω, fut. φθερ-ῶ, acc. || 3 *Dissiper en débauches*, καταναλίσκ-ειν, καταναλίσκ-ω, fut. καταναλώσ-ω, acc.

Friperie, n. f. 1 *Vêtements, meubles usés*, γρυτάρι-α, ων (τά). || 2 *Boutique de fripier*, γρυτοπωλεῖ-ον, ου (τό).

Fripier, n. m., *celui qui vend de la friperie*, γρυτοπώλ-ης, ου (ὁ).

Fripon, n. m. 1 *Celui qui vole*, κλέπτ-ης, ου (ὁ). Friponne, n. f. κλέπτ-ις, ιδος (ἡ). || 2 *Fourbe*, πανοῦργ-ος, ος, ον. || 3 *Espiègle*, γοργ-ός, ός, όν. || 4 *Coquet, éveillé*, φαιδρ-ός, ά, όν.

Friponner, v. tr., *escroquer, voler*, ὑποκλέπτ-ειν, ὑποκλέπτ-ω, fut. ὑποκλέψ-ω, acc.

Friponnerie, n. f., κλοπ-ή, ῆς (ἡ); πανουργί-α, ας (ἡ).

Friquet, n. m., *petit moineau*, στρουθί-ον, ου (τό).

Frire, v. tr., τηγανίζ-ειν, τηγανίζ-ω, fut. τηγανίσ-ω, acc. Poêle à frire, τήγαν-ον, ου (τό).

Frise, n. f., *pièce d'architecture*, ζωοφόρ-ος, ου (ὁ). Sous-ent. κύκλος.

Friser, v. tr. 1 *Boucler les cheveux*, βοστρυχίζ-ειν, βοστρυχίζ-ω, fut. βοστρυχίσ-ω, acc. || 2 *Parer, embellir*, καλλωπίζ-ειν, καλλωπίζ-ω, fut. καλλωπίσ-ω, acc. || 3 *Effleurer en passant*, ἐπιψαύ-ειν, ἐπιψαύ-ω, fut. ἐπιψαύσ-ω, gén. || 4 *Approcher de*, ἐγγὺς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι, gén. — ***Frisé, ée***, part. passé et adj., οὖλ-ος, η, ον. Boucles de cheveux frisés, κίκινν-οι, ων; βόστρυχ-οι, ων; πλόκαμ-οι, ων (οἱ).

Frisson ou **Frissonnement**, n. m., ῥῖγ-ος, εος, ους (τό); φρίξ, φρικ-ός (ἡ); φρίκ-η, ης (ἡ).

Frissonner, v. intr., ῥιγ-οῦν, ῥιγ-όω, ῶ, fut. ῥιγώσ-ω; φρίσσ-ειν, φρίσσ-ω, fut. φρίξ-ω.

Frisure, n. f. 1 *Façon de friser*, πλοκ-ή, ῆς (ἡ); τὸ βοστρυχίζ-ειν. L'article se décline. || 2 *Chevelure frisée*, βόστρυχ-οι, ων (οἱ); πλόκ-ος, ου (ὁ).

Friture, n. f. 1 *Action de frire*, τηγανισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Poissons frits*, τηγανιστ-οὶ ἰχθύ-ες, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Frivole, adj. 1 *Vain et sans importance*, κεν-ός, ή, όν (comp. κεν-ώτερος, sup. κεν-ώτατος); φλυαρώδ-ης, ης, ες. || 2 *Vain, léger*, en parlant des personnes, κοῦφ-ος, η, ον (comp. κουφ-ότερος, sup. κουφ-ότατος); μάται-ος, ος ou α, ον (comp. μαται-ότερος, sup. μαται-ότατος).

Frivolité, n. f. 1 *Caractère de ce qui est frivole*, ματαιότης, ματαιότητ-ος (ἡ); κουφότης, κουφότητ-ος (ἡ). || 2 *Chose frivole*, φλυαρί-α, ας (ἡ).

Froc, n. m., ἐπωμ-ίς, ίδος (ἡ). Prendre le froc, τὸν μοναχικὸν βίον αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι.

Froid, n. m. 1 ψῦχ-ος, εος, ους (τό); κρύ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Vif saisissement*, θάμϐ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Air sérieux et sévère*, ψυχρότης, ψυχρότητ-ος (ἡ). || 4 *Mésintelligence*, διχόνοι-α, ας (ἡ); διάστασ-ις, εως (ἡ).

Froid, **oide**, adj. 1 ψυχρ-ός, ά, όν (comp ψυχρ-ότερος, sup. ψυχρ-ότατος). || 2 *Flegmatique, calme*, ἀπαθ-ής, ής, ές. || 3 *Indifférent, peu zélé*, ὀλίγωρ-ος, ος, ον; ἀμελ-ής, ής, ές (comp. ἀμελ-έστερος, sup. ἀμελ-έστατος). || 4 *Qui n'a rien d'animé*, ψυχρ-ός, ά, όν; ἄχαρ-ις, ις, ι (comp. ἀχαριτ-ώτερος, sup. ἀχαριτ-ώτατος). A froid, ψυχρῶς.

Froidement, adv. 1 *De manière à sentir le froid*, ψυχρῶς. || 2 *Sans passion*, ἀπαθῶς, ἀναισθήτως. || 3 *Avec réserve*, ψυχρῶς.
Froideur, n. f., ψυχρότης, ψυχρότητ-ος (ἡ); ψυχρί-α, ας (ἡ).
Froidir, v. intr., *devenir froid*, ἀποψύχ-ειν, ἀποψύχ-ω, fut. ἀποψύξ-ω.
Froidure, n. f., ψῦχ-ος, εος, ους (τό); ψυχρί-α, ας (ἡ).
Froissement, n. m. 1 *Action de froisser*. θλάσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Résultat de cette action*, θλάσμα, θλάσματ-ος (τό). || 3 *Choc des intérêts*, ἀγ-ών, ῶνος (ὁ).
Froisser, v. tr. 1 *Frotter fortement*, παρατρίβ-ειν, παρατρίβ-ω, fut. παρατρίψ-ω, acc. || 2 *Meurtrir*, θλ-ᾶν, θλ-άω, ῶ, fut. θλάσ-ω, acc. || 3 *Blesser, choquer*, ἀπαρέσκ-ειν, ἀπαρέσκ-ω, fut. ἀπαρέσ-ω, dat.
Froissure, n. f., θλάσμα, θλάσματ-ος (τό).
Frôlement, n. m. 1 *Action de frôler*, ἐπίψαυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Résultat de cette action*, ἐπαφ-ή, ῆς (ἡ).
Frôler, v. tr., *effleurer*, ἐπιψαύ-ειν, ἐπιψαύ-ω, fut. ἐπιψαύσ-ω, gén.
Fromage, n. m., τυρ-ός, οῦ (ὁ). Fromage mou, χλωρ-ὸς τυρός. Fromage sec, ξηρ-ὸς τυρός. Les deux mots se déclinent.
Fromager, n. m. 1 *Celui qui fait des fromages*, τυροποι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Celui qui vend des fromages*, τυροπώλ-ης, ου (ὁ).
Fromagerie, n. f., *fabrique de fromages*, τυροκομεῖ-ον, ου (τό).
Froment, n. m., πυρ-ός, οῦ (ὁ). De froment, πύριν-ος, η, ον.
Froncement, n. m., *action de froncer les sourcils*, συνοφρύωμα, συνοφρυώματ-ος (τό).
Froncer, v. tr. 1 *Rider en contractant*, συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc. Froncer les sourcils. τὰς ὀφρῦς συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω; συνοφρυ-οῦσθαι, συνοφρυ-όομαι, οῦμαι, fut. συνοφρυώσ-ομαι. || 2 *Plisser*, πτύσσ-ειν, πτύσσ-ω, fut. πτύξ-ω, acc. — ***Froncé, ée,*** part. passé et adj., πτυχώδ-ης, ης, ες.
Froncis, n. m., *plis d'un vêtement*, πτ-ύξ, πτυχ-ός (ἡ); πτυχ-ή, ῆς (ἡ).
Fronde, n. f., *arme de jet*, σφενδόν-η, ης (ἡ). Se servir de la fronde, σφενδον-ᾶν, σφενδον-άω, ῶ, fut. σφενδονήσ-ω.
Fronder, v. tr. 1 *Lancer avec la fronde*, σφενδον-ᾶν, σφενδον-άω, ῶ, fut. σφενδονήσ-ω, acc. || 2 *Critiquer*, μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, acc.; ἐλέγχ-ειν, ἐλέγχ-ω, fut. ἐλέγξ-ω, acc.
Frondeur, n. m. 1 *Soldat armé de la fronde*, σφενδονήτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Celui qui critique*, ἐπιτιμητ-ής, οῦ (ὁ).
Front, n. m. 1 *Partie supérieure du visage*, μέτωπ-ον, ου (τό). || 2 *Le visage même*, πρόσωπ-ον, ου (τό). || 3 *Audace, impudence*, ἀναίδει-α, ας (ἡ); ἀναισχυντί-α, ας (ἡ). || 4 *Façade*, μέτωπ-ον, ου (τό). || 5 *Cime, sommet*, κορυφ-ή, ῆς (ἡ). Front de bataille, πρώτ-η τάξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent; μέτωπ-ον, ου (τό). — ***De front,*** 1 *Par devant*, ἐναντίον, ἔμπροσθεν. || 2 *Sur la même ligne*, παραλλήλως.
Frontal, ale, adj., μετώπι-ος, α, ον.
Frontière, n. f., ὅρ-ος, ου (ὁ). Qui est sur la frontière, μεθόρι-ος, ος ou α, ον.
Frontispice, n. m. 1 *Façade d'un bâtiment*, μέτωπ-ον, ου (τό). || 2 *Titre d'un livre*, μέτωπ-ον, ου (τό).
Fronton, n. m., *ornement d'architecture*, ἀετ-ός, οῦ (ὁ).
Frottage, n. m., *travail du frotteur*, σμῆξ-ις, εως (ἡ).
Frottement, n. m., *action de frotter*, πρόςτριψ-ις, εως (ἡ).
Frotter, v. tr. 1 *Passer une chose sur une autre en appuyant*, προςτρίβ-ειν, προςτρίβ-ω, fut. προςτρίψ-ω, acc. || 2 *Enduire, lustrer*, ἀλείφ-ειν, ἀλείφ-ω, fut. ἀλείψ-ω, acc.; χρί-ειν, χρί-ω, fut. χρίσ-ω, acc. || 3 *Nettoyer*, σμήχ-ειν, σμήχ-ω, fut. σμήξ-ω, acc. || 4 *Battre, maltraiter*, αἰκίζ-ειν, αἰκίζ-ω, fut. αἰκίσ-ω, acc. — ***se Frotter,*** v. pr. 1 *Fréquenter*, ὁμιλ-εῖν, ὁμιλ-έω, ῶ, fut. ὁμιλήσ-ω, dat. || 2 *Attaquer*, ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, dat.
Frotteur, n. m., σμήκτ-ης, ου (ὁ).
Fructifiant, ante, adj., *productif*, φόριμ-ος, ος, ον; τελεςφόρ-ος, ος, ον.
Fructification, n. f., *formation des fruits*, καρποτοκί-α, ας (ἡ).
Fructifier, v. intr. 1 *Produire du fruit*, καρποφορ-εῖν, καρποφορ-έω, ῶ, fut. καρποφορήσ-ω. || 2 *Être en fructification*, καρποτοκ-εῖν, καρποτοκ-έω, ῶ, fut. καρποτοκήσ-ω. || 3 *Produire un effet avantageux*, λυσιτελ-εῖν, λυσιτελ-έω, ῶ, fut. λυσιτελήσ-ω.
Fructueusement, adv., *avec fruit, avec succès*, λυσιτελῶς, χρησίμως.
Fructueux, euse, adj. 1 *Qui produit du fruit*, καρποφόρ-ος, ος, ον. || 2 *Lucratif*, φόριμ-ος, ος, ον; τελεςφόρ-ος, ος, ον.
Frugal, ale, adj. 1 *Qui se contente d'une nourriture simple*, λιτόβι-ος, ος, ον; λιτοδίαιτ-ος, ος, ον. || 2 *Simple, sans apprêt*, ἀφελ-ής, ής, ές (comp. ἀφελ-έστερος, sup. ἀφελ-έστατος).
Frugalement, adv., ἀφελῶς, εὐτελῶς.
Frugalité, n. f. 1 En parlant des personnes, λιτότης, λιτότητ-ος (ἡ); λιτοφαγί-α, ας (ἡ). || 2 En parlant des choses, εὐτέλει-α, ας (ἡ); ἀφέλει-α, ας (ἡ).
Frugivore, adj., *qui se nourrit de fruits*, καρποφάγ-ος, ος, ον.
Fruit, n. m. 1 *Produit de la fleur des végétaux*, καρπ-ός, οῦ (ὁ). La saison des fruits, ὀπώρ-α, ας (ἡ). || 2 *Avantage, profit*, λυσιτέλει-α, ας (ἡ); κέρδ-ος, εος, ους (τό). || 3 *L'enfant dans le sein de sa mère*, ἔμβρυ-ον, ου (τό). || 4 *Effet, résultat*, ἀποτέλεσμα, ἀποτελέσματ-ος (τό).
Fruiterie, n. f. 1 *Endroit où l'on conserve le fruit*, ὀπωροθήκ-η, ης (ἡ); ὀπωροφυλάκι-ον, ου (τό). || 2 *Commerce du fruitier*, τῶν καρπῶν ἐμπορί-α, ας (ἡ).

Fruitier, ère, adj., *qui produit du fruit,* καρποφόρ-ος, ος, ον.
Fruitier, n. m., *endroit où l'on conserve le fruit,* ὀπωροθήκ-η, ης (ἡ).
Fruitier, n. m., *marchand de fruits,* ὀπωροπώλ-ης, ου (ὁ). Fruitière, n. f., ὀπωροπῶλ-ις, ιδος (ἡ).
Frusquin, n. m., *patrimoine,* πατρῷ-α, ων (τά).
Fruste, adj., *dont la forme est altérée,* ἐπίτριπτ-ος, ος, ον.
Frustratoire, adj., *fait pour éluder,* διαδυτικ-ός, ή, όν.
Frustrer, v. tr. 1 *Priver quelqu'un de ce qui lui est dû,* ἀποστερ-εῖν, ἀποστερ-έω, ῶ, fut. ἀποστερήσ-ω, acc. Le complément indirect se met au gén. || 2 *Tromper,* σφάλλ-ειν, σφάλλ-ω, fut. σφαλ-ῶ, acc.
Fucus, n. m., *plante marine,* φῦκ-ος, εος, ους (τό); φύκι-ον, ου (τό).
Fugace, adj., *de courte durée,* ὀλιγοχρόνι-ος, ος, ον.
Fugitif, ive, adj. 1 *Qui est en fuite,* δραπέτ-ης, ου (ὁ); δραπέτις, δραπέτιδ-ος (ἡ). || 2 *Banni, exilé,* φυγάς, φυγάδ-ος (ὁ et ἡ). || 3 *Qui passe rapidement,* ἐφήμερ-ος, ος, ον.
Fugue, n. f., *terme de musique,* ἐπῳδ-ή, ῆς (ἡ); ἐπῴδι-ον, ου (τό).
Fuie, n. f., *petit colombier,* μικρ-ὸς περιστερεών, περιστερεῶν-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Fuir, v. intr. 1 *Se dérober, s'éloigner à la hâte,* ἀποφεύγ-ειν, ἀποφεύγ-ω, fut. ἀποφεύξ-ομαι. || 2 *Passer rapidement,* en parlant des choses, οἴχ-εσθαι, οἴχ-ομαι, fut. οἰχήσ-ομαι. || 3 *Laisser échapper un liquide,* en parlant d'un vase, διαῤῥ-εῖν, διαῤῥ-έω, fut. διαῤῥεύσ-ω. || 4 *Paraître s'éloigner,* en parlant d'un tableau, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. || Verbe tr. 1 *Éviter par crainte ou par aversion,* διαφεύγ-ειν, διαφεύγ-ω, fut. διαφεύξ-ομαι, acc.; ἀποστρέφ-εσθαι, ἀποστρέφ-ομαι, fut. ἀποστρέψ-ομαι, gén. || 2 *S'éloigner,* ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι.
Fuite, n. f. 1 *Action de fuir,* φυγ-ή, ῆς (ἡ). Mettre en fuite, εἰς φυγὴν τρέπ-ειν, τρέπ-ω, fut. τρέψ-ω, acc. || 2 *Action d'éviter,* ἀποφυγ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Délai, échappatoire,* διάδυσ-ις, εως (ἡ).
Fulguration, n. f., *éclair de la coupelle,* ἀστραπ-ή, ῆς (ἡ).
Fuligineux, euse, adj., *noirâtre,* λιγνυώδ-ης, ης, ες.
Fulminant, ante, adj. 1 *Qui lance la foudre,* κεραυνοβόλ-ος, ος, ον. || 2 *Qui éclate en menaces,* ἀπειλητικ-ός, ή, όν. || 3 *Qui détone facilement,* παταγητικ-ός, ή, όν.
Fulmination, n. f. 1 *Détonation,* πάταγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Promulgation,* ἀνακήρυξ-ις, εως (ἡ).
Fulminer, v. intr. 1 *Détoner,* παταγ-εῖν, παταγ-έω, ῶ, fut. παταγήσ-ω. || 2 *S'emporter contre,* παροργίζ-εσθαι, παροργίζ-ομαι, fut. παροργισθήσ-ομαι πρός, acc. || Verbe tr., *promulguer,* ἀνακηρύττ-ειν, ἀνακηρύττ-ω, fut. ἀνακηρύξ-ω, acc.
Fumant, ante, adj., καπνώδ-ης, ης, ες.
Fumée, n. f. 1 *Vapeur qui s'élève des corps en combustion,* καπν-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Choses vaines,* κενότης, κενότητ-ος (ἡ); ματαιότης, ματαιότητ-ος (ἡ). S'en aller en fumée, φροῦδος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. Les fumées du vin, κραιπάλ-η, ης (ἡ). Les fumées de l'orgueil, τῦφ-ος, ου (ὁ).
Fumer, v. intr. 1 *Jeter de la fumée,* καπνοῦσθαι, καπν-όομαι, οῦμαι, fut. καπνωθήσομαι. En parlant des parfums, ἀναθυμι-ᾶν, ἀναθυμι-άω, ῶ, fut. ἀναθυμιάσ-ω. || 2 *Avoir du dépit,* χαλεπαίν-ειν, χαλεπαίν-ω, fut. χαλεπαν-ῶ. || Verbe tr. 1 *Exposer à la fumée,* καπνίζ-ειν, καπνίζ-ω, fut. καπνίσ-ω, acc. || 2 *Couvrir de fumier,* κοπρίζ-ειν, κοπρίζ-ω, fut. κοπρίσ-ω, acc.
Fumeron, n. m., ἄνθραξ, ἄνθρακ-ος (ὁ).
Fumet, n. m., *arôme,* ὀσμ-ή, ῆς (ἡ); ὀδμ-ή, ῆς (ἡ); εὐωδί-α, ας (ἡ).
Fumeux, euse, adj., *qui envoie de la fumée,* καπνώδ-ης, ης, ες.
Fumier, n. m., κόπρ-ος, ου (ἡ). Tas de fumier, κοπρ-ών, ῶνος (ὁ).
Fumigation, n. f., *action d'exposer à la fumée,* κάπνισ-ις, εως (ἡ); θυμίασ-ις, εως (ἡ).
Fumigatoire, adj., θυμιαστικ-ός, ή, όν.
Fumiger, v. tr., *exposer à la fumée,* καπνίζ-ειν, καπνίζ-ω, fut. καπνίσ-ω, acc.
Funambule, n. m., σχοινοβάτ-ης, ου (ὁ).
Funèbre, adj. 1 *Qui appartient aux funérailles,* ἐπικήδει-ος, ος, ον. Pompe funèbre, ἐκφορ-ά, ᾶς (ἡ). Oraison funèbre, ἐπιτάφι-ος λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Honneurs funèbres, νομιζόμεν-α, ων (τά). || 2 *Sombre, lugubre,* πενθικ-ός, ή, όν; ἀλγειν-ός, ή, όν (comp. ἀλγίων, sup. ἄλγ-ιστος). || 3 *Nocturne,* en parlant de certains oiseaux, νυκτερόβι-ος, ος, ον.
Funérailles, n. f. pl., ταφ-ή, ῆς (ἡ); ἐκφορ-ά, ᾶς (ἡ); κῆδ-ος, εος, ους (τό). Faire les funérailles de quelqu'un, κηδεύ-ειν, κηδεύ-ω, fut. κηδεύσ-ω, acc.
Funéraire, adj., ἐντάφι-ος, ος, ον.
Funeste, adj. 1 *Qui cause un grand malheur,* ὀλέθρι-ος, ος, ον. || 2 *Triste,* λυπηρ-ός, ά, όν (comp. λυπηρ-ότερος, sup. λυπηρ-ότατος); ἀλγειν-ός, ή, όν (comp. ἀλγίων, sup. ἄλγ-ιστος).
Funestement, adv., ὀλεθρίως, ἀθλίως.
Funin, n. m., *cordage,* σχοινί-ον, ου (τό).
Fur, n. m. Au fur et à mesure de, κατά, acc. Au fur et à mesure que, καθ' ὅσον, et l'indic.
Furet, n. m. 1 *Espèce de martre,* ἰκτ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Personne qui s'enquiert de tout,* πολυπράγμ-ων, ων, ον.
Fureter, v. tr. 1 *Chasser au furet,* ἰκτίδι χρῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι εἰς θήραν. || 2 *S'enquérir de tout,* πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω. || Verbe tr., *fouiller,* διε-

ρευν-ᾶν, διερευν-άω, ῶ, fut. διερευνήσ-ω, acc.

Fureteur, n. m. 1 *Celui qui chasse au furet*, διὰ τῶν ἰκτίδων θηρευτ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Celui qui s'enquiert de tout*, πολυπράγμ-ων, ων, ον.

Fureur, n. f. 1 *Folie, frénésie*, μανί-α, ας (ἡ). Être en fureur, μαίν-εσθαι, μαίν-ομαι, fut. μανήσ-ομαι. || 2 *Passion excessive*, μανί-α, ας (ἡ); ἀκρατ-ὴς ἐπιθυμί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Le fort, le plus haut degré*, ἀκμ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Colère extrême*, ὀργῆς παραφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 5 *Transport poétique*, οἶστρ-ος, ου (ὁ).

Furibond, onde, adj., *furieux*, ἔμμαν-ής, ής, ές; παράφορ-ος, ος, ον.

Furie, n. f. 1 *Colère furieuse*, μανί-α, ας (ἡ). Entrer, être en furie, μαίν-εσθαι, μαίν-ομαι, fut. μανήσ-ομαι. || 2 *Grande violence*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Divinité infernale*, ἐριννύς, ἐριννύ-ος (ἡ).

Furieusement, adv. 1 *Avec furie*, μανικῶς. || 2 *Extrêmement*, δεινῶς, ὑπερβαλλόντως.

Furieux, euse, adj. 1 *Qui est en fureur*, μαινόμενος, η, ον; ἐμμαν-ής, ής, ές. || 2 *Qui dénote la fureur*, φοβερ-ός, ά, όν (comp. φοβερ-ώτερος, sup. φοβερ-ώτατος); ἐκπληκτικ-ός, ή, όν. || 3 *Impétueux, véhément*, ὁρμητικ-ός, ή, όν; βίαι-ος, ος ou α, ον (comp. βιαι-ότερος, sup. βιαι-ότατος). || 4 *Prodigieux, excessif*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος); ὑπερβολικ-ός, ή, όν.

Furoncle, n. m., *sorte de phlegmon*, δοθιήν, δοθιῆν-ος (ὁ).

Furtif, ive, adj., *qui se fait à la dérobée*, λαθραῖ-ος, α, ον.

Furtivement, adv., λάθρα, λαθραίως.

Fusain, n. m., 1 *Arbrisseau des haies*, ῥάμν-ος, ου (ἡ). || 2 *Charbon léger*, ἀνθράκι-ον, ου (τό).

Fuseau, n. m., ἄτρακτ-ος, ου (ὁ et ἡ); νῆτρ-ον, ου (τό).

Fusée, n. f., *masse de fil enroulé sur le fuseau*, ἀγαθ-ίς, ίδος (ἡ); τολύπ-η, ης (ἡ).

Fuselé, ée, adj., *en forme de fuseau*, ἀτρακτοειδ-ής, ής, ές.

Fuser, v. intr., *se répandre*, ἀναχ-εῖσθαι, ἀναχ-έομαι, fut. ἀναχυθήσ-ομαι.

Fusibilité, n. f., *propriété de se fondre*, εὐτηξί-α, ας (ἡ).

Fusible, adj., *qui peut se fondre*, εὔτηκτ-ος, ος, ον.

Fusiforme, adj., *en forme de fuseau*, ἀτρακτοειδ-ής, ής, ές.

Fusion, n. f., *fonte, liquéfaction*, χωνεί-α, ας (ἡ). Propre à la fusion, χωνευτικ-ός, ή, όν.

Fuste, n. f., *long bâtiment qui va à voiles et à rames*, λιβυρν-ίς, ίδος (ἡ).

Fustigation, n. f., μαστίγωσ-ις, εως (ἡ).

Fustiger, v. tr., *battre à coups de fouet*, μαστιγ-οῦν, μαστιγ-όω, ῶ, fut. μαστιγώσ-ω, acc.

Fût, n. m. 1 *Tige de colonne*, στῦλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Tonneau*, πίθ-ος, ου (ὁ).

Futaie, n. f., *bois, forêt de grands arbres*, δρυμ-ός, οῦ (ὁ); μεγαλόδενδρ-ος ὕλ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Futaille, n. f., voy. Fût, 2.

Futaine, n. f., *étoffe de fil et de coton*, βύσσιν-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Futé, ée, adj., *fin, rusé*, δόλι-ος, ος ou α, ον (comp. δολι-ώτερος, sup. δολι-ώτατος).

Futée, n. f., *espèce de mastic*, μαστίχ-η, ης (ἡ).

Futile, adj., *frivole*, κεν-ός, ή, όν (comp. κεν-ώτερος, sup. κεν-ώτατος); μάται-ος, ος ou α, ον (comp. μαται-ότερος, sup. μαται-ότατος).

Futilité, n. f. 1 *Caractère de ce qui est futile*, κενότης, κενότητ-ος (ἡ); ματαιότης, ματαιότητ-ος (ἡ). || 2 *Chose futile*, λῆρ-ος, ου (ὁ); φλυαρί-α, ας (ἡ).

Futur, ure, adj., μέλλ-ων, ουσα, ον; ἐσόμεν-ος, η, ον.

Futur, n. m. 1 *L'avenir*, μέλλοντ-α, ων (τά). || 2 *Terme de grammaire*, μέλλ-ων χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Futur, n. m., *futur époux*, νυμφί-ος, ου (ὁ). Future, n. f., *future épouse*, νύμφ-η, ης (ἡ). Les futurs époux, νυμφευόμεν-οι, ων (οἱ).

Fuyant, ante, adj. 1 *Ce qui paraît s'éloigner*, en parlant d'un tableau, ἀναχωρεῖν δοκ-ῶν, οῦσα, οῦν. || 2 *Déprimé, aplati*, πλατ-ύς, εῖα, ύ (comp. πλατ-ύτερος, sup. πλατ-ύτατος. || 3 *Rapide*, φροῦδ-ος, η, ον.

Fuyard, arde, adj., *qui s'enfuit*, φυγάς, φυγάδ-ος (ὁ et ἡ).

G

G, n. m., septième lettre de l'alphabet, γάμμα, indécl. (τό).

Gabare, n. f. 1 *Embarcation à voiles et à rames*, ἀκάτι-ον, ου (τό). || 2 *Bâtiment de transport*, ὁλκάς, ὁλκάδ-ος (ἡ).

Gabarier, n. m., *patron d'une gabare*, ἀκατίου ναύκληρ-ος, ου (ὁ).

Gabegie, n. f., *fraude, supercherie*, ἀπάτ-η, ης (ἡ); παράκρουσ-ις, εως (ἡ).

Gabelage, n. m. 1 *Dessiccation du sel dans les greniers*, ἁλὸς ξήρανσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Marque pour reconnaître la qualité du sel*, ἁλὸς σῆμα, σήματ-ος (τό).

Gabeler, v. tr., *faire sécher le sel*, ἅλα ξηραίν-ειν, ξηραίν-ω, fut. ξηραν-ῶ.

Gabelle, n. f. 1 *Impôt sur le sel*, ἀπὸ τοῦ ἁλὸς φόρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Grenier à sel*, ἁλὸς ἀποθήκ-η, ης (ἡ).

Gabier, n. m., *matelot qui se tient dans les hunes*, ἐν τῷ καρχησίῳ ναύτ-ης, ου (ὁ).
Gabion, n. m., *panier en usage dans les siéges*, κόφιν-ος, ου (ὁ).
Gabionner, v. tr., *garnir de gabions*, κοφίνοις σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω, acc.
Gâche, n. f., βαλανοδόκ-η, ης (ἡ).
Gâcher, v. tr. 1 *Délayer du mortier et du plâtre*, διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc. || 2 *Faire un ouvrage sans goût*, κακῶς ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.
Gâchette, n. f., *petite gâche*, μικρ-ὰ βαλανοδόκ-η, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Gâcheur, n. m. 1 *Ouvrier qui gâche le plâtre*, διαλύ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Mauvais ouvrier*, κακ-ὸς ἐργάτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Gâcheux, euse, adj., *bourbeux*, πηλώδ-ης, ης, ες; βορβορώδ-ης, ης, ες.
Gâchis, n. m. 1 *Boue, ordure*, βόρβορ-ος, ου (ὁ). || 2 *Affaire désagréable*, φορτικ-ὸν πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Gade, n. m., *genre de poissons*, γάδ-ος, ου (ὁ).
Gadouard, n. m., *vidangeur*, κοπρολόγ-ος, ου (ὁ).
Gadoue, n. f., *fumier, excréments*, κόπρ-ος, ου (ὁ).
Gaffe, n. f., *perche munie d'un croc de fer*, ἁρπάγ-η, ης (ἡ).
Gaffer, v. tr., *accrocher*, ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω ou ἁρπάξ-ω, acc.
Gage, n. m. 1 *Nantissement*, ἐνέχυρ-ον, ου (τό). Donner pour gage, ἐνέχυρον τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. Prendre pour gage, ἐνεχυράζ-ειν, ἐνεχυράζ-ω, fut. ἐνεχυράσ-ω, acc. || 2 *Preuve*, πιστ-όν, οῦ (τό). || 3 Au plur., *salaire*, μισθ-ός, οῦ (ὁ); μισθοφορ-ά, ᾶς (ἡ). Prendre à gages, μισθ-οῦσθαι, μισθ-όομαι, οῦμαι, fut. μισθώσ-ομαι, acc. Être aux gages, μισθοφορ-εῖν, μισθοφορ-έω, ῶ, fut. μισθοφορήσ-ω, dat.
Gager, v. tr. 1 *Parier*, περιδίδοσθαι, περιδίδ-ομαι, fut. περιδώσ-ομαι, gén. || 2 *Prendre à gages*, μισθ-οῦσθαι, μισθ-όομαι, οῦμαι, fut. μισθώσ-ομαι, acc.
Gagerie, n. f., *saisie*, κατάσχεσ-ις, εως (ἡ).
Gageure, n. f. 1 *Pari*, ῥήτρ-α, ας (ἡ). || 2 *La chose gagée*, ἐνέχυρ-ον, ου (τό).
Gagiste, n. m., *mercenaire*, μισθωτ-ός, οῦ (ὁ).
Gagnable, adj., κερδαντ-ός, ή, όν.
Gagnage, n. m., *pâtis, pâturage*, νομ-ή, ῆς (ἡ).
Gagne-denier, n. m., *celui qui gagne sa vie par le travail*, χερνήτ-ης, ου (ὁ).
Gagne-pain, n. m., *ce qui fait subsister quelqu'un*, βί-ος, ου (ὁ); πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖ-α, ων (τά).
Gagne-petit, n. m., *rémouleur*, ἀκονητ-ής, οῦ (ὁ).
Gagner, v. tr. 1 *Faire un gain, tirer profit*, κερδαίν-ειν, κερδαίν-ω, fut. κερδαν-ῶ, acc.; κτ-ᾶσθαι, κτ-άομαι, ῶμαι, fut. κτήσ-ομαι, acc. Gagner de l'argent, χρηματίζ-εσθαι, χρηματίζ-ομαι, fut. χρηματίσ-ομαι. || 2 *Emporter, obtenir*, φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. οἴσ-ομαι, acc.; αἴρ-εσθαι, αἴρ-ομαι, fut. ἀρ-οῦμαι, acc. Gagner une bataille, μάχῃ νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω. || 3 *S'attacher*, ἀνακτ-ᾶσθαι, ἀνακτ-άομαι, ῶμαι, fut. ἀνακτήσ-ομαι, acc. || 4 *Séduire, corrompre*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || 5 *Atteindre*, ἐφικν-εῖσθαι, ἐφικν-έομαι, οῦμαι, fut. ἐφίξ-ομαι, gén. || 6 *Contracter une maladie*, περιπίπτ-ειν, περιπίπτ-ω, fut. περιπεσ-οῦμαι, dat. || Verbe intr., *s'étendre, se propager*, αὐξάν-εσθαι, αὐξάν-ομαι, fut. αὐξηθήσ-ομαι; διαδίδ-οσθαι, διαδίδ-ομαι, fut. διαδοθήσ-ομαι. Locutions diverses : Gagner du temps, χρόνον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. Gagner du terrain, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω. Gagner de vitesse, φθάν-ειν, φθάν-ω, fut. φθάσ-ω, acc. Ceux qui ont pris les devants, προειληφότ-ες, ων (οἱ). Il l'a bien gagné, *mérité*, δίκαια πέπονθε. Vous n'y gagnerez rien, οὐδέν σοι ἐκ τούτου περιέσται.
Gai, gaie, adj. 1 *Qui a de la gaieté*, ἱλαρ-ός, ά, όν (comp. ἱλαρ-ώτερος, sup. ἱλαρώτατος). || 2 *Qui inspire la gaieté*, φαιδρ-ός, ά, όν (comp. φαιδρ-ότερος, sup. φαιδρ-ότατος); λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος). Gai, adv., εἶα, εὖγε.
Gaiement ou Gaîment, adv., ἱλαρῶς, φαιδρῶς.
Gaieté ou Gaîté, n. f. 1 *Joie, allégresse*, χαρ-ά, ᾶς (ἡ); ἱλαρότης, ἱλαρότητ-ος (ἡ). || 2 *Belle humeur*, εὐθυμί-α, ας (ἡ). || 3 *Vivacité d'esprit*, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ); φαιδρότης, φαιδρότητ-ος (ἡ). || 4 *Parole, action folâtre*, ἀκολασί-α, ας (ἡ). De gaieté de cœur, loc. adv., ἐξεπίτηδες.
Gaillard, arde, adj. 1 *Gai, joyeux*, ἱλαρ-ός, ά, όν (comp. ἱλαρ-ώτερος, sup. ἱλαρ-ώτατος). || 2 *Sain, dispos*, εὔθυμ-ος, ος, ον (comp. εὐθυμ-ότερος, sup. εὐθυμ-ότατος); εὔρωστ-ος, ος, ον. || 3 *Un peu libre*, en parlant des discours, ἀπειρόκαλ-ος, ος, ον. || 4 *Qui a une pointe de vin*, ὕποιν-ος, ος, ον.
Gaillard, n. m., *élévation sur le tillac*, στέγη, ης (ἡ).
Gaillardement, adv. 1 *Gaiement*, ἱλαρῶς, εὐθύμως. || 2 *Hardiment*, θαρσαλέως.
Gaillardise, n. f. 1 *Gaieté vive*, χαρ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 Au plur., *propos un peu libres*, ἀπειροκαλί-α, ας (ἡ).
Gain, n. f. 1 *Profit*, κέρδ-ος, εος, ους (τό); ὄφελ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Succès*, εὐπραγί-α, ας (ἡ). Le gain d'une bataille, d'un procès, νίκ-η, ης (ἡ). Avoir gain de cause, νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω.
Gaîne, n. f., θήκ-η, ης (ἡ); κολε-ός, οῦ (ὁ).
Gaînier, n. m., *fabricant de gaînes*, θηκῶν τεχνίτ-ης, ου (ὁ).
Gala, n. m. 1 *Fête*, ἑορτ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Grand repas*, εὐωχί-α, ας (ἡ).

Galamment, adv. 1 *Avec goût, élégamment*, ἀστείως, χαριέντως. || 2 *De bonne grâce*, εὐθύμως, ἑκουσίως. || 3 *Adroitement*, ἐπιτηδείως, δεξίως.

Galant, ante, adj. 1 *Qui a de l'urbanité*, ἀστεῖ-ος, ος ou α, ον (comp. ἀστει-ότερος, sup. ἀστει-ότατος). || 2 *Distingué, élégant*, κομψ-ός, ή, όν (comp. κομψ-ότερος, sup. κομψ-ότατος). || 3 *Agréable*, εὔχαρ-ις, ις, ι (comp. εὐχαρ-ίστερος, sup. εὐχαρ-ίστατος). || 4 *Empressé auprès des femmes*, φιλογύν-ης, ου ou αικος (ὁ).

Galanterie, n. f. 1 *Urbanité, politesse*, ἀστειότης, ἀστειότητ-ος (ἡ); κομψεί-α, ας (ἡ). || 2 *Empressement auprès des femmes*, φιλογυνί-α, ας (ἡ). || 3 *Propos flatteurs tenus à une femme*, θωπευτικ-οὶ λόγ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Galantin, n. m., *homme ridiculement galant*, γυναικοπίπ-ης, ου (ὁ).

Galantine, n. f., *mets de viandes fines*, περίκομμα, περικόμματ-ος (τό).

Galbanum, n. m., *gomme*, χαλβάν-η, ης (ἡ).

Galbe, n. m., *contour d'une figure*, περιγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Gale, n. f., ψώρ-α, ας (ἡ). Avoir la gale, ψωρι-ᾶν, ψωρι-άω, ῶ, fut. ψωριάσ-ω.

Galène, n. m., *sulfure de plomb*, θειώδ-ης μόλυβδ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Galère, n. f. 1 *Bâtiment long et de bas bord*, τριήρ-ης, εος, ους (ἡ). Commandant d'une galère, τριηράρχ-ης, ου (ὁ). || 2 Au plur., ἐν τριήρει ὑπηρεσί-α, ας (ἡ).

Galerie, n. f. 1 *Pièce longue et couverte*, στο-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Collection de tableaux*, πινακοθήκ-η, ης (ἡ). || 3 *L'assistance*, θεαταί, ῶν (οἱ). || 4 *Balcon d'un théâtre*, θεωρεῖ-ον, ου (τό). || 5 *Route pratiquée dans une mine*, ὑπόνομ-ος, ου (ὁ).

Galérien, n. m., *forçat*, ἀκούσι-ος ἐρέτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Galerne, n. m., *espèce de vent*, καικί-ας, ου (ὁ).

Galet, n. m., *caillou roulé*, τρόχαλ-ος, ου (ὁ).

Galetas, n. m. 1 *Logement sous les combles*, ὑπερῷ-ον, ου (τό). || 2 *Réduit misérable*, κακ-ὸν οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Galette, n. f., πλακ-οῦς, οῦντος (ὁ).

Galeux, euse, adj., ψωρός, ός, όν; ψωρώδ-ης, ης, ες. Être, devenir galeux, ψωρι-ᾶν, ψωρι-άω, ῶ, fut. ψωριάσ-ω.

Galhauban, n. m., *cordages d'étai*, πρότον-οι, ων (οἱ).

Galimafrée, n. f., *ragoût*, περίκομμα, περικόμματ-ος (τό).

Galimatias, n. m., *discours confus*, συγκεχυμέν-ος λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Galiote, n. f., *petit bâtiment*, λέμβ-ος, ου (ὁ).

Galle, n. f. 1 *Excroissance sur les végétaux*, ἔκφυμα, ἐκφύματ-ος (τό). || 2 *Noix de galle*, κηκ-ίς, ῖδος (ἡ). Petite noix de galle, κηκίδι-ον, ου (τό).

Gallicisme, n. m., γαλλικισμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.

Gallinacés, n. m. pl., *oiseaux de basse-cour*, ἀλεκτρυονώδ-η ὄρνε-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Galoche, n. f., *chaussure qu'on porte par-dessus les souliers*, ἀρβύλ-η, ης (ἡ).

Galon, n. m., *tissu d'or, d'argent, de soie*, κράσπεδ-ον, ου (τό).

Galonner, v. tr., κρασπεδ-οῦν, κρασπεδ-όω, ῶ, fut. κρασπεδώσ-ω, acc.

Galonnier, n. m., κρασπέδων τεχνίτ-ης, ου (ὁ).

Galop, n. m., ἐκτεν-ὴς δρόμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Galoper, v. intr., ἐκτενεῖ δρόμῳ φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι.

Galopin, n. m., *petit domestique*, δουλάρι-ον, ου (τό).

Galoubet, n. m., *petite flûte*, αὐλίσκ-ος, ου (ὁ).

Galvauder, v. tr., *réprimander avec hauteur*, ὑπερηφάνως ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat.

Gambade, n. f., σκίρτησ-ις, εως (ἡ).

Gambader, v. intr., σκιρτ-ᾶν, σκιρτ-άω, ῶ, fut. σκιρτήσ-ω.

Gambiller, v. intr., *remuer les jambes*, τὰ σκέλη διακιν-εῖν, διακιν-έω, ῶ, fut. διακινήσ-ω.

Gamelle, n. f., *grande écuelle*, μέγα τρυβλί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Gamin, n. m., παιδίσκ-ος, ου (ὁ); παιδί-ον, ου (τό).

Gamme, n. f., μουσικ-ὸν διάγραμμα, διαγράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Ganache, n. f. 1 *Mâchoire inférieure du cheval*, κατωτέρ-α γένυς, γένυ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Personne dépourvue d'intelligence*, νωθρ-ός, ά, όν.

Ganglion, n. m., γάγγλι-ον, ου (τό).

Gangrène, n. f., γάγγραιν-α, ης (ἡ); γαγγραίνωσ-ις, εως (ἡ).

se Gangrener, v. pr., γαγγραιν-οῦσθαι, γαγγραιν-όομαι, οῦμαι, fut. γαγγραινωθήσ-ομαι.

Gangréneux, euse, adj., γαγγραινικ-ός, ή, όν; γαγγραινώδ-ης, ης, ες.

Ganse, n. f., *cordonnet*, ταίνι-ον, ου (τό); ταινίδι-ον, ου (τό).

Gant, n. m., χειρ-ίς, χειρίδ-ος (ἡ); χειροθήκ-η, ης (ἡ).

Gantelet, n. m. 1 *Gant couvert de lames de fer*, σιδηρ-ᾶ χειρ-ίς, χειρίδ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Bandage qui enveloppe la main*, περιχειρίδι-ον, ου (τό).

Ganter, v. tr., *mettre des gants*, χειρίδας ἐνδύ-ειν, ἐνδύ-ω, fut. ἐνδύσ-ω, acc. — ***se Ganter***, v. pr., χειρίδας ἐνδύ-εσθαι, ἐνδύ-ομαι, fut. ἐνδύσ-ομαι.

Ganterie, n. f., *commerce du gantier*, χειρίδων πώλησ-ις, εως (ἡ).

Gantier, n. m., χειρίδας πωλ-ῶν, οῦντος (ὁ). Gantière, n. f., χειρίδας πωλ-οῦσα, ούσης (ἡ).

Garance, n. f., ἐρυθρόδαν-ον, ου (τό).

Garancer, v. tr., *teindre en garance*, ἐρυθροδαν-οῦν, ἐρυθροδαν-όω, ῶ, fut. ἐρυθροδανώσ-ω, acc.

Garant, n. m., *celui qui garantit*, ἐγγυητ-ής, οῦ (ὁ); ἔγγυ-ος, ου (ὁ). Garante, n. f., *celle qui garantit*, ἔγγυ-ος, ου (ἡ). Se porter garant, ἐγγυ-ᾶσθαι, ἐγγυ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐγγυάσ-ομαι, acc.

Garantie, n. f. 1 *Engagement par lequel on garantit quelque chose*, ἐγγύ-η, ης (ἡ); ἐγγύησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Sûreté, ce qui rend une chose sûre*, πιστ-όν, οῦ (τό); ἀσφάλισμα, ἀσφαλίσματ-ος (τό). || 3 *Protection*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ); προστασί-α, ας (ἡ).

Garantir, v. tr. 1 *Se rendre garant*, ἐγγυ-ᾶσθαι, ἐγγυ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐγγυάσ-ομαι, acc.; ἀναδέχ-εσθαι, ἀναδέχ-ομαι, fut. ἀναδέξ-ομαι, acc. || 2 *Affirmer, certifier*, διαβεβαι-οῦσθαι, διαβεβαι-όομαι, οῦμαι, fut. διαβεβαιώσ-ομαι, acc.; ἀσφαλίζ-εσθαι, ἀσφαλίζ-ομαι, fut. ἀσφαλίσ-ομαι, acc. || 3 *Mettre à l'abri, préserver*, φυλάττ-ειν, φυλάττ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc.

Garbure, n. f., *potage épais*, ζωμ-ός, οῦ (ὁ).

Garcette, n. f., *tresse plate de fil*, μήρινθ-ος, ου (ἡ).

Garçon, n. m. 1 *Enfant mâle*, παῖς, παιδ-ός (ὁ). || 2 *Jeune homme*, νέ-ος, ου (ὁ); μειράκι-ον, ου (τό). || 3 *Célibataire*, ἄγαμ-ος, ου (ὁ). || 4 *Ouvrier*, ὑπουργ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Journalier*, ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ); οἰκέτ-ης, ου (ὁ).

Garde, n. f. 1 *Action de garder, de défendre*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ). Avoir la garde de, διὰ φυλακῆς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Prendre sous sa garde, προσδέχ-εσθαι, προσδέχ-ομαι, fut. προσδέξ-ομαι, acc. || 2 *Conservation*, τήρησ-ις, εως (ἡ). Fruits de garde, τηρητέ-οι καρπ-οί, ῶν (οἱ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Attention, surveillance*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ); εὐλάβει-α, ας (ἡ). Prendre garde, φυλάττ-εσθαι, φυλάττ-ομαι, fut. φυλάξ-ομαι. Le *de* ou *que ne* se traduit par μή ou ὅπως μή avec le subj. ou par l'infin. avec ou sans μή. N'avoir garde de, φυλάττεσθαι μή, avec le subj. ou l'inf. || 4 *Corps de troupes*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ); φύλακ-ες, ων (οἱ). Avant-garde, πρόταξ-ις, εως (ἡ). Arrière-garde, οὐραγί-α, ας (ἡ). Garde avancée, προφυλακ-ή, ῆς (ἡ). Être de garde, monter la garde, φρουρ-εῖν, φρουρ-έω, ῶ, fut. φρουρήσ-ω. Corps de garde, φυλακ-ή, ῆς (ἡ); φυλακεῖ-ον, ου (τό). || 5 *Terme d'escrime*, προβολ-ή, ῆς (ἡ). Se mettre en garde, προβάλλ-εσθαι, προβάλλ-ομαι, fut. προβαλ-οῦμαι. Se tenir sur ses gardes, εὐλαβ-εῖσθαι, εὐλαβ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐλαβήσ-ομαι. || 6 *Garde d'une épée, d'un sabre*, κώπ-η, ης (ἡ).

Garde, n. m. 1 *Homme armé*, φύλαξ, φύλακ-ος (ὁ); φρουρ-ός, οῦ (ὁ). Garde-du-corps, σωματοφύλαξ, σωματοφύλακ-ος (ὁ). || 2 *Gardien, surveillant*, φύλαξ, φύλακ-ος (ὁ); ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ). Garde du trésor, γαζοφύλαξ, γαζοφύλακ-ος (ὁ). Garde des sceaux, σφραγιδοφύλαξ, σφραγιδοφύλακ-ος (ὁ). Garde, n. f., *femme qui garde les malades*, νοσοκόμ-ος, ου (ἡ).

Garde-bois, n. m., ὑλωρ-ός, οῦ (ὁ).

Garde-boutique, n. m., *objet difficile à vendre*, δυσωνητ-ὸν ἐμπόρευμα, ἐμπορεύματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Garde-champêtre, n. m., ἀγροφύλαξ, ἀγροφύλακ-ος (ὁ).

Garde-chasse, n. m., τῆς θήρας ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).

Garde-côte, n. m., ἀκταιωρ-ός, οῦ (ὁ).

Garde-corps, n. m., voy. Garde-fou.

Garde-feu, n. m., προφυλακτικ-ὸν ἕρκ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Garde-fou, n. m., περίφραγμα, περιφράγματος-ος (τό).

Garde-magasin, n. m., τῆς ἀποθήκης φύλαξ, φύλακ-ος (ὁ).

Garde-manger, n. m., ταμιεῖ-ον, ου (τό); ταμεῖ-ον, ου (τό).

Garde-meuble, n. m., σκευοθήκ-η, ης (ἡ); σκευοφυλάκι-ον, ου (τό).

Garde-notes, n. m., *notaire*, χαρτοφύλαξ, χαρτοφύλακ-ος (τό).

Garde-pêche, n. m., τῆς ἁλιείας ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).

Garde-robe, n. m., ἱματιοθήκ-η, ης (ἡ); ἱματιοφυλάκι-ον, ου (τό).

Garder, v. tr., 1 *Conserver*, διατηρ-εῖν, διατηρ-έω, ῶ, fut. διατηρήσ-ω, acc.; φυλάττ-ειν, φυλάττ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. || 2 *Mettre en réserve*, ἀποτιθέναι, ἀποτίθημι, fut. ἀποθήσ-ω, acc. || 3 *Retenir, ne pas se dessaisir*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. || 4 *Garantir, préserver*, φυλάττ-ειν, φυλάττ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. Le nom de la chose se met au gén. avec ἀπό. || 5 *Surveiller*, φυλάττ-ειν, φυλάττ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. || 6 *Défendre*, φρουρ-εῖν, φρουρ-έω, ῶ, fut. φρουρήσ-ω, acc. || 7 *Soigner*, θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc. || 8 *Observer*, ἐμμέν-ειν, ἐμμέν-ω, fut. ἐμμεν-ῶ, dat. || 9 *Rester dans*, ἐμμέν-ειν, dat. — **se Garder**, v. pr. Prendre garde, φυλάττ-εσθαι, φυλάττ-ομαι, fut. φυλάξ-ομαι; εὐλαβ-εῖσθαι, εὐλαβ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐλαβήσ-ομαι. Le *de* qui suit s'exprime par μή avec le subj. ou l'infin.

Gardeur, n. m., νομ-εύς, έως (ὁ); φύλαξ, φύλακ-ος (ὁ). Gardeuse, n. f., φυλακίς, φυλακίδ-ος (ἡ).

Garde-vue, n. m., *visière pour garantir la vue*, παρώπι-ον, ου (τό).

Gardien, n. m. 1 *Celui qui garde*, φύλαξ, φύλακ-ος (ὁ). Gardienne, n. f., φυλακίς, φυλακίδ-ος (ἡ). || 2 *Défenseur, protecteur*, ἀμυντήρ, ἀμυντῆρ-ος (ὁ); προστάτ-ης, ου (ὁ). || 3 *Surveillant*, ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).

Gare, interj., φυλάττου, pour le singulier; φυλάττ-εσθε, pour le pluriel.

Gare, n. f., *abri pour les vaisseaux*, ναύσταθμ-ον, ου (τό).

Garenne, n. f., λαγωτροφεῖ-ον, ου (τό).

Garennier, n. m., λαγωτροφ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Garer, v. tr., *mettre à l'abri dans une*

gare, ὁρμίζ-ειν, ὁρμίζ-ω, fut. ὁρμίσ-ω, acc. — **se Garer**, v. pr. 1 *Se mettre à l'écart*, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. || 2 *Se préserver de, éviter*, φυλάττ-εσθαι, φυλάττ-ομαι, fut. φυλάξ-ομαι, acc.

se Gargariser, v. pr., ἀναγαργαρίζ-εσθαι, ἀναγαργαρίζ-ομαι, fut. ἀναγαργαρίσ-ομαι.

Gargarisme, n. m. 1 *Action de se gargariser*, γαργαρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Liqueur pour se gargariser*, ἀναγαργάριστ-ον, ου (τό).

Gargote, n. m., καπηλεῖ-ον, ου (τό).

Gargoter, v. intr., *hanter les gargotes*, εἰς τὰ καπηλεῖα φοιτ-ᾶν, φοιτ-άω, ῶ, fut. φοιτήσ-ω.

Gargotier, n. m., κάπηλ-ος, ου (ὁ). Gargotière, n. f., καπηλίς, καπηλίδ-ος (ἡ).

Gargouille, n. f., *tuyau pour l'écoulement des eaux*, ὑδροῤῥό-α, ας (ἡ).

Gargouillement, n. m., *bruit de l'eau dans la gorge ou l'estomac*, βορβορυγμ-ός, οῦ (ὁ).

Gargouiller, v. intr., *barboter dans l'eau*, τυντλάζ-ειν, τυντλάζ-ω, fut. τυντλάσ-ω.

Gargouillis, n. m., *bruit de l'eau en tombant d'une gargouille*, ψιθυρισμ-ός, οῦ (ὁ).

Garnement, n. m., *mauvais sujet*, οὐτιδαν-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Garnir, v. tr. 1 *Pourvoir des choses nécessaires*, κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.; ἐφοδιάζ-ειν, ἐφοδιάζ-ω, fut. ἐφοδιάσ-ω, acc. || 2 *Entourer d'une chose comme d'un ornement*, περιάπτ-ειν, περιάπτ-ω, fut. περιάψ-ω, acc. || 3 *Occuper un espace*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. — **Garni, ie**, part. passé et adj., *meublé*, κατεσκευασμέν-ος, η, ον.

Garnisaire, n. m., *homme placé chez les contribuables en retard*, ἐκπράκτ-ωρ, ορος (ὁ).

Garnison, n. f. 1 *Troupes*, φρουρ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Lieu de séjour pour les troupes*, σταθμ-ός, οῦ (ὁ).

Garniture, n. f., *tout ce qui garnit, orne un objet*, ἐπίβλητ-ος κόσμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Garou, n. m., voy. Loup-garou.

Garou, n. m., *arbrisseau*, θυμελαί-α, ας (ἡ).

Garrot, n. m., *partie du corps de certains quadrupèdes depuis les épaules jusqu'à l'extrémité du cou*, ἀρμ-ός, οῦ (ὁ); αὐχήν, αὐχέν-ος (ὁ).

Garrotter, v. tr., καταδ-εῖν, καταδ-έω, ῶ, fut. καταδήσ-ω, acc.

Gars, n. m., *garçon*, μειράκι-ον, ου (τό).

Gascon, n. m., *fanfaron*, ἀλαζ-ών, ών, όν (comp. ἀλαζον-έστερος, sup. ἀλαζον-έστατος).

Gasconnade, n. f., ἀλαζόνευμα, ἀλαζονεύματ-ος (τό).

Gaspillage, n. m. 1 *Action de gâter*, φθορ-ά, ᾶς (ἡ); διασκορπισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Prodigalité*, ἀσωτί-α, ας (ἡ).

Gaspiller, v. tr. 1 *Gâter, mettre en désordre*, λυμαίν-ειν, λυμαίν-ω, fut. λυμαν-ῶ, acc. || 2 *Dépenser follement*, διασπαθ-ᾶν, διασπαθ-άω, ῶ, fut. διασπαθήσ-ω, acc.

Gaspilleur, n. m., ἄσωτ-ος, ου (ὁ). Gaspilleuse, n. f.. ἄσωτ-ος, ου (ἡ).

Gaster, n. m., γαστήρ, γαστέρ-ος, γαστρ-ός (ἡ).

Gastralgie, n. f., καρδιαλγί-α, ας (ἡ).

Gastrique, adj., στομαχικ-ός, ή, όν.

Gastrite, n. f., γαστρὸς φλεγμασί-α, ας (ἡ).

Gastronome, n. m., γαστρόφιλ-ος, ος, ον.

Gastronomie, n. f., γαστρονομί-α, ας (ἡ).

Gâteau, n. m. 1 *Pâtisserie*, πλακοῦς, πλακοῦντ-ος (ὁ). Petit gâteau, πλακούντι-ον, ου (τό). || 2 *Gâteau des abeilles*, κηρί-ον, ου (τό).

Gâter, v. tr. 1 *Endommager*, λυμαίν-ειν, λυμαίν-ω, fut. λυμαν-ῶ, acc. || 2 *Salir, entacher*, ῥυπαίν-ειν, ῥυπαίν-ω, fut. ῥυπαν-ῶ, acc. || 3 *Corrompre*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || 4 *Avoir trop de complaisances pour quelqu'un*, ὑπηρετ-εῖν, ὑπηρετ-έω, ῶ, fut. ὑπηρετήσ-ω, dat.; ἄγαν χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, dat. — **Gâté, ée**, part. passé et adj., *pourri*, σαπρ-ός, ά, όν (comp. σαπρ-ότερος, sup. σαπρ-ότατος).

Gauche, adj. 1 *Opposé à droit*, ἀριστερ-ός, ά, όν; σκαι-ός, ά, όν. || 2 *Mal fait, mal tourné*, διάστροφ-ος, ος, ον; στρεβλ-ός, ή, όν (comp. στρεβλ-ότερος, sup. στρεβλ-ότατος). || 3 *Maladroit*, ἀδέξι-ος, ος, ον; σκαι-ός, ά, όν.

Gauche, n. f., *le côté gauche*, ἀριστερ-ά, ᾶς (ἡ). A gauche, loc. adv., ἐπ' ἀριστερᾶς.

Gauchement, adv., *avec maladresse*, σκαιῶς, ἐπαριστέρως.

Gaucher, ère, adj., ἀριστερόχ-ειρ, ειρος (ὁ, ἡ, τό).

Gaucherie, n. f. 1 *Maladresse*, σκαιότης, σκαιότητ-ος (ἡ). || 2 *Manque d'aisance, de grâce*, ἀπειροκαλί-α, ας (ἡ).

Gauchir, v. intr. 1 *Détourner le corps*, ἐκκλίν-ειν, ἐκκλίν-ω, fut. ἐκκλιν-ῶ. || 2 *Ne pas user de franchise*, ἀμφιβόλως πράττ-ειν, πράττ-ω, fut. πράξ-ω.

Gaude, n. f., *teinture jaune*, ὠχρ-ὰ βαφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Gaude, n. f., *bouillie faite avec la farine de maïs*, Ἰνδικ-ὸς πόλτ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

se Gaudir, v. pr. 1 *Se réjouir*, χαίρ-ειν, χαίρ-ω, fut. χαιρήσ-ω ou χαρήσ-ομαι, dat. || 2 *Se moquer*, χλευάζ-ειν, χλευάζ-ω, fut. χλευάσ-ω, acc.

Gaudriole, n. f., *propos un peu libre*, ἄσεμν-ος λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Gaufre, n. f. 1 *Rayon, gâteau de miel*, κηρί-ον, ου (τό); μελίκηρ-ον, ου (τό). || 2 *Sorte de gâteau*, κολλυρίς, κολλυρίδ-ος (ἡ).

Gaufrer, v. tr., *imprimer des figures sur des étoffes*, ἐκτυπ-οῦν, ἐκτυπ-όω, ῶ, fut. ἐκτυπώσ-ω, acc.

Gaufreur, n. m., ἐκτυπ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Gaufrier, n. m., *fer dans lequel on fait cuire les gaufres*, κολλυρίδων τήγαν-ον, ου (τό).
Gaufrure, n. f., *empreinte faite en gaufrant*, ἔκτυπ-ον σχῆμα, σχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Gaule, n. f., *grande perche*, κάμαξ, κάμακ-ος (ἡ).
Gauler, v. tr., ἀποσεί-ειν, ἀποσεί-ω, fut. ἀποσείσ-ω, acc.
Gaulis, n. m., *branches d'un taillis qu'on laisse croître*, παραφυάδ-ες, ων (αἱ).
Gaupe, n. f., *femme malpropre et désagréable*, ῥυπαρ-ὰ γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
se Gausser, v. pr., *se moquer*, χλευάζ-ειν, χλευάζ-ω, fut. χλευάσ-ω, acc.
Gausserie, n. f., χλεύ-η, ης (ἡ); χλεύασμα, χλευάσματ-ος (τό).
Gausseur, n. m., χλευαστ-ής, οῦ (ὁ).
Gavion, n. m., *gosier*, φάρυγξ, φάρυγγ-ος (ἡ).
Gaz, n. m., ἀεροειδ-ές, έος, οῦς (τό); πνεῦμα, πνεύματ-ος (τό).
Gaze, n. f., *étoffe légère*, λεπτότατ-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Gazéiforme, adj., *qui est à l'état de gaz*, ἀεροειδ-ής, ής, ές.
Gazelle, n. f., *bête fauve*, δορκάς, δορκάδ-ος (ἡ).
Gazer, v. tr. 1 *Mettre une gaze sur quelque chose*, λεπτοτάτῳ ὑφάσματι ὑποκαλύπτ-ειν, ὑποκαλύπτ-ω, fut. ὑποκαλύψ-ω, acc. || 2 *Dissimuler, déguiser*, ὑποκρύπτ-ειν, ὑποκρύπτ-ω, fut. ὑποκρύψ-ω, acc.
Gazetier, n. m., ἐφημερίδων συνθέτ-ης, ου (ὁ).
Gazette, n. f., ἐφημερίς, ἐφημερίδ-ος (ἡ).
Gazeux, euse, adj., πνευματώδ-ης, ης, ες.
Gazon, n. m., χλό-η, ης (ἡ); πό-α, ας (ἡ).
Gazonner, v. tr., *revêtir de gazon*, χλόῃ καλύπτ-ειν, καλύπτ-ω, fut. καλύψ-ω, acc.
Gazouillement, n. m., ψιθυρισμ-ός, οῦ (ὁ); ψιθύρισμα, ψιθυρίσματ-ος (τό).
Gazouiller, v. intr., ψιθυρίζ-ειν, ψιθυρίζ-ω, fut. ψιθυρίσ-ω.
Gazouillis, n. m., voy. Gazouillement.
Geai, n. m., *oiseau*, κολοι-ός, οῦ (ὁ).
Géant, n. m., γίγας, γίγαντ-ος (ὁ). Aller, marcher à pas de géants, μέγιστα βαίν-ειν, βαίν-ω, fut. βήσ-ομαι.
Géhenne, n. f., *l'enfer dans l'Écriture*, γέενν-α, ης (ἡ).
Geindre, v. intr., *gémir d'une voix mal articulée*, στενάζ-ειν, στενάζ-ω, fut. στενάξ-ω.
Gélatine, n. f., *substance animale sous forme de gelée*, πηκτ-ὸς ζωμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Gélatineux, euse, adj., πηγματώδ-ης, ης, ες.
Gelée, n. f. 1 *Froid*, πάγ-ος, ου (ὁ). Gelée blanche, πάχν-η, ης (ἡ). || 2 *Suc de viande figé*, πηκτ-ὸς ζωμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Geler, v. tr. 1 *Glacer par le froid*, κρυσταλλ-οῦν, κρυσταλλ-όω, ῶ, fut. κρυσταλλώσ-ω, acc.; παγοῦν, παγ-όω, ῶ, fut. παγώσ-ω, acc. || 2 *Causer du froid*, πάγον παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. || Verbe intr. 1 *Se congeler*, κρυσταλλ-οῦσθαι, κρυσταλλ-όομαι, οῦμαι, fut. κρυσταλλωθήσ-ομαι. || 2 *Avoir un froid excessif*, ῥιγ-οῦν, ῥιγ-όω, ῶ, fut. ῥιγώσ-ω. || Verbe impers., il gèle, κρύος ἐστί, κρυοῦται.
Géline, n. f., *poule ou poularde*; voy. ces mots.
Gélinotte, n. f. 1 *Petite poule engraissée dans une basse-cour*, ἁβροτέρ-α ἀλεκτορίς, ἀλεκτορίδ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Espèce de perdrix*, λαγώπους, λαγώποδ-ος (ὁ).
Gélivure, n. f., *gerçure*, ῥαγάς, ῥαγάδ-ος (ἡ).
Gémeaux, n. m. pl., δίδυμ-οι, ων (οἱ); Διόςκουρ-οι, ων (οἱ).
Gémir, v. intr. 1 *Se plaindre*, στέν-ειν, στέν-ω, fut. στεν-ῶ; στενάζ-ειν, στενάζ-ω, fut. στενάξ-ω. || 2 *Être accablé sous l'excès de l'injustice, etc.*, πιέζ-εσθαι, πιέζ-ομαι, fut. πιεσθήσ-ομαι. || 3 *Être péniblement affecté de quelque chose*, ἄχθ-εσθαι, ἄχθ-ομαι, fut. ἀχθέσ-ομαι ou ἀχθεσθήσ-ομαι, acc. ou dat. seul, ou avec ἐπί.
Gémissant, ante, adj., στενακτικ-ός, ή, όν; στενακτ-ός, ή, όν; μεμψίμοιρ-ος, ος, ον.
Gémissement, n. m., στόν-ος, ου (ὁ); στεναγμ-ός, οῦ (ὁ).
Gemmation, n. f., *développement des boutons dans les plantes*, βλάστησ-ις, εως (ἡ).
Gemme, adj., *tiré des mines*, ὀρυκτ-ός, ή, όν. || Nom f., *pierre précieuse*, λίθ-ος, ου (ὁ, ἡ).
Gémonies, n. f. pl., *lieu où l'on exécutait les criminels*, θανατώσεως τόπ-ος, ου (ὁ).
Gênant, ante, adj., ὀχληρ-ός, ά, όν (comp. ὀχληρ-ότερος, sup. ὀχληρ-ότατος); λυπηρ-ός, ά, όν (comp. λυπηρ-ότερος, sup. λυπηρ-ότατος).
Gencive, n. f., οὖλ-ον, ου (τό). Plus usité au pluriel.
Gendarme, n. m., δημόσι-ος ἱππ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.
se Gendarmer, v. pr., *s'emporter*, ἐξοργίζ-εσθαι, ἐξοργίζ-ομαι, fut. ἐξοργισθήσ-ομαι.
Gendarmerie, n. f., τῶν δημοσίων ἱππέων τάγμα, τάγματ-ος (τό).
Gendre, n. m., γαμβρ-ός, οῦ (ὁ).
Gêne, n. f. 1 *Torture*, βάσαν-ος, ου (ἡ). || 2 *Ce qui met à l'étroit*, στενοχωρί-α, ας (ἡ). || 3 *Contrainte morale*, ἄχθ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Pénurie*, ἔνδει-α, ας (ἡ).
Généalogie, n. f., γενεαλογί-α, ας (ἡ).
Généalogique, adj., γενεαλογικ-ός, ή, όν.
Généalogiste, n. m., γενεαλόγ-ος, ου (ὁ).
Gêner, v. tr. 1 *Causer de la gêne*, στενοχωρ-εῖν, στενοχωρ-έω, ῶ, fut. στενοχωρήσ-ω, acc. || 2 *Embarrasser*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut ἐνοχλήσ-ω, dat. || 3 *Faire obstacle à*, ἐμποδίζ-ειν, ἐμποδίζ-ω, fut.

ἐμποδίσ-ω, dat. || 4 *Causer une pénurie d'argent*, εἰς ἔνδειαν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.

Général, ale, adj., *universel, commun à tous*, καθολικ-ός, ή, όν; γενικ-ός, ή, όν. Cet adjectif se traduit ordinairement par l'adverbe καθόλου. L'histoire générale, αἱ καθόλου πράξ-εις. Règle générale, ὁ καθόλου νόμος, ou par différents cas de πᾶς, πᾶσα, πᾶν. L'opinion générale, ἡ πάντων δόξα. Jouir de l'estime générale, παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμ-εῖν. En général, loc. adv., καθόλου.

Général, n. m. 1 *Chef militaire*, ἡγεμ-ών, ἡγεμόν-ος (ὁ); στρατηγ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Supérieur d'un ordre religieux*, ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ); ἀρχηγ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Principes, faits généraux*, τὸ καθόλου. L'article se décline; ὅλ-ον, ου (τό); γενικ-ά, ῶν (τά).

Généralat, n. m., ἡγεμονί-α, ας (ἡ); στρατηγί-α, ας (ἡ).

Générale, n. f., πολεμικ-όν, οῦ (τό). Battre la générale, τὸ πολεμικὸν σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ.

Généralement, adv., *en général*, καθόλου, ὅλ-ως, συνόλ-ως.

Généralisation, n. f., τὸ γενικὸν ποι-εῖν. L'article se décline.

Généraliser, v. tr. 1 *Rendre général*, γενικὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 2 *Considérer dans son ensemble*, καθόλου ἐνθυμ-εῖσθαι, ἐνθυμ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐνθυμήσ-ομαι, acc.

Généralissime, n. m., *général en chef*, ἀρχιστράτηγ-ος, ου (ὁ).

Généralité, n. f. 1 *Ensemble*, σύνολ-ον, ου (τό); ὁμ-άς, ὁμάδ-ος (ἡ). || 2 *Étendue de juridiction*, δικαιοδοσί-α, ας (ἡ). || 3 Au plur., *discours vagues*, ἀσαφ-εῖς λόγ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Générateur, trice, adj., *qui engendre*, γεννητ-ής, οῦ (ὁ); γεννήτρι-α, ας (ἡ).

Génératif, ive, adj., *qui a rapport à la génération*, γεννητικ-ός, ή, όν.

Génération, n. f. 1 *Formation*, γένεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Descendance*, ἀπογον-ή, ῆς (ἡ); ἀπόγον-οι, ων (οἱ). || 3 *Chaque degré de filiation*, γενε-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Reproduction*, γέννησ-ις, εως (ἡ). || 5 *Tous les hommes vivant dans le même temps*, ἡλικί-α, ας (ἡ).

Généreusement, adv. 1 *Noblement*, εὐγενῶς. || 2 *Libéralement*, μεγαλοπρεπῶς. || 3 *Courageusement*, ἀνδρείως.

Généreux, euse, adj. 1 *Magnanime*, μεγαλόψυχ-ος, ος, ον; εὐγεν-ής, ής, ές (comp. εὐγεν-έστερος, sup. εὐγεν-έστατος). || 2 *Libéral*, δαψιλ-ής, ής, ές (comp. δαψιλ-έστερος, sup. δαψιλ-έστατος). || 3 *Courageux*, ἀνδρεῖ-ος, α, ον (comp. ἀνδρει-ότερος, sup. ἀνδρει-ότατος). || 4 *Fertile*, εὔγον-ος, ος, ον; εὔκαρπ-ος, ος, ον. || 5 *Qui a du corps*, en parlant du vin, εὔζωρ-ος, ος, ον.

Générique, adj., *qui appartient au genre*, γενικ-ός, ή, όν.

Générosité, n. f. 1 *Magnanimité*, μεγαλοψυχί-α, ας (ἡ). || 2 *Libéralité*, δαψίλει-α, ας (ἡ).

Genèse, n. f., γένεσ-ις, εως (ἡ).

Genestrolle, n. f., *espèce de genêt*, σπαρτί-ον, ου (τό).

Genêt, n. m., *arbrisseau*, σπάρτ-ος, ου (ὁ, ἡ).

Généthliaque, adj., *se dit des poëmes ou discours sur la naissance*, γενεθλιακ-ός, ή, όν.

Genette, n. f., *animal*, ἰκτίς, ἰκτίδ-ος (ἡ).

Genévrier, n. m., *plante*, ἄρκευθ-ος, ου (ἡ).

Génie, n. m. 1 *Démon*, δαίμων, δαίμον-ος (ὁ). || 2 *Talent naturel*, φύσ-ις, εως (ἡ); εὐφυΐ-α, ας (ἡ). || 3 *Caractère distinctif*, ἴδι-ον, ου (τό). || 4 *Personne de génie*, εὐφυέστατ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 5 *Art de l'attaque ou de la défense des places*, πολιορκητικ-ὴ τέχν-η, ης, (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 6 *Les soldats employés aux travaux du génie*, μηχανουργ-οὶ στρατιῶτ-αι, ῶν (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Genièvre, n. m., *fruit du genévrier*, ἀρκευθ-ίς, ίδος (ἡ).

Génisse, n. f., πόρτ-ις, ιος (ἡ); δαμάλ-η, ης (ἡ).

Génital, ale, adj., γόνιμ-ος, ος ou η, ον.

Génitif, n. m., *deuxième cas de la déclinaison grecque et latine*, γενικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. πτῶσις.

Géniture, n. f. 1 *L'enfant par rapport au père et à la mère*, τέκν-ον, ου (τό). || 2 *Petits des oiseaux*, νεοσσ-οί, ῶν (οἱ).

Genou, n. m., γόνυ, γόνατ-ος (τό). Ployer, fléchir le genou, γονυκλιν-εῖν, γονυκλιν-έω, ῶ, fut. γονυκλινήσ-ω. Tomber à genoux devant, ou aux genoux de quelqu'un, γονυπετ-εῖν, γονυπετ-έω, ῶ, fut. γονυπετήσ-ω, dat. A genoux, loc. adv., ἐς γόνυ.

Genouillère, n. f., *ce qu'on attache sur le genou*, γονατόδεσμ-ος, ου (ὁ).

Genre, n. m. 1 *Caractère commun à diverses espèces*, γέν-ος, εος, ους (τό). || 2 *Groupe d'espèces*, γέν-ος, εος, ους (τό). || 3 *Espèce, famille, ordre, classe*, γέν-ος, εος, ους (τό). || 4 *Sorte, manière*, εἶδ-ος, εος, ους (τό); τρόπ-ος, ου (ὁ). Du même genre, ὁμοειδ-ής, ής, ές. De différents genres, ἑτεροειδ-ής, ής, ές. || 5 *Mode*, τρόπ-ος, ου (ὁ); ἔθ-ος, εος, ους (τό). || 6 *Style d'un écrivain, manière d'un artiste*, τρόπ-ος, ου (ὁ). || 7 *Propriété qu'ont les noms de représenter les sexes*, γέν-ος, εος, ους (τό).

Gens, n. pl. 1 *Personnes en général*, ἄνθρωπ-οι, ων (οἱ). Il y a des gens qui..., ἔστιν οἵ, εἰσὶν οἵ... || 2 *Il est souvent suivi d'un déterminatif*. Gens de bien, ἀγαθ-οί, ῶν (οἱ). Gens d'épée, πολεμιστ-αί, ῶν (οἱ). Gens de loi, νομικ-οί, ῶν (οἱ). Gens de lettres, πεπαιδευμέν-οι, ων (οἱ). Gens de pied, πεζ-οί, ῶν (οἱ). Gens d'armes ou gens de cheval, ἱππ-εῖς, έων (οἱ). Gens du roi, βασιλικοὶ ἐπίτροπ-οι, ων (οἱ). || 3 *Ceux qui sont d'un même parti*, οἱ περί, acc. L'article se dé-

cline. || 4 *Domestiques*, οἰκέτ-αι, ῶν (οἱ); ὑπηρέτ-αι, ῶν (οἱ).
Gent, n f.. *nation, race*, φυλ-ή, ῆς (ἡ); ἔθν-ος, εος, ους (τό). || Au plur. Le droit des gens, τῶν ἐθνῶν δίκαι-ον, ου (τό).
Gent, ente, adj., voy. Gentil.
Gentiane, n. f., *plante*, γεντιαν-ή, ῆς (ἡ).
Gentil, n. m., *païen*, ἐθνικ-ός, οῦ (ὁ).
Gentil, ille, adj., *joli, qui plaît*, χαρί-εις, εσσα, εν (comp. χαρι-έστερος, sup. χαρι-έστατος); κομψ-ός, ή, όν (comp. κομψ-ότερος, sup. κομψ-ότατος).
Gentilhomme, n. m., εὐγεν-ὴς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Gentilhommerie, n. f., εὐγένει-α, ας (ἡ).
Gentilhommière, n. f., *bien de campagne d'un gentilhomme*, εὐγενοῦς ἀνδρὸς ἀγροικί-α, ας (ἡ).
Gentillâtre, n. m., *gentilhomme de noblesse récente*, νεωστὶ εὐγεν-ὴς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent.
Gentillesse, n. f. 1 *Grâce, agrément*, χά-ρις, χάριτ-ος (ἡ). || 2 *Tour de souplesse*, στροφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Saillie agréable*, χα-ριέντισμα, χαριεντίσματ-ος (τό).
Gentiment, adv., χαριέντως, κομψῶς.
Génuflexion, n. f., γονυκλισί-α, ας (ἡ).
Géode, n. f., *sorte de pierre*, γεώδ-ης λίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Géodésie, n. f., *partie de la géométrie qui enseigne à mesurer la terre*, γεωδαισί-α, ας (ἡ).
Géodésique, adj., γεωδαιτικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Géographe, n. m., γεωγράφ-ος, ου (ὁ).
Géographie, n. f., γεωγραφί-α, ας (ἡ).
Géographique, adj., γεωγραφικ-ός, ή, όν
Géographiquement, adv., γεωγραφικῶς.
Geôlage, n. m., *droit payé au geôlier*, δεσμοφύλακος μισθ-ός, οῦ (ὁ).
Geôle, n. f. 1 *Prison*, δεσμωτήρι-ον, ου (τό). || 2 *Demeure du geôlier*, τοῦ δεσμοφύλακος οἰκί-α, ας (ἡ).
Geôlier, n. m., δεσμοφύλαξ, δεσμοφύλακ-ος (ὁ). Geôlière, n. f., τοῦ δεσμοφύλακος γυνή, γυναικ-ός (ἡ).
Géologie, n. f., γεωλογί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Géologique, adj., γεωλογικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Géologue, n. m., γεωλόγ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Géométral, ale, adj., γεωμετρικ-ός, ή, όν.
Géométralement, adv., γεωμετρικῶς.
Géomètre, n. m., γεωμέτρ-ης, ου (ὁ).
Géométrie, n. f., γεωμετρί-α, ας (ἡ).
Géométrique, adj., γεωμετρικ-ός, ή, όν.
Géométriquement, adv., γεωμετρικῶς.
Géorgiques, n. f. pl., γεωργικ-ά, ῶν (τά).
Géranium, n. m., *plante*, γεράνι-ον, ου (τό).
Gérant, n. m., *celui qui administre pour un particulier ou pour une société*, διοικ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Gerbe, n. f., *faisceau de blé coupé*, ἀμαλλ-α, ης (ἡ).
Gerbée, n. f., *botte de paille où il reste du grain*, δραγμ-ή, ῆς (ἡ); δράγμα, δράγματ-ος (τό).
Gerber, v. tr. 1 *Mettre en gerbe*, ἀμαλλεύ-ειν, ἀμαλλεύ-ω, fut. ἀμαλλεύσ-ω, acc.; δραγματεύ-ειν, δραγματεύ-ω, fut. δραγμα-τεύσ-ω, acc. || 2 *Mettre des pièces de vin les unes sur les autres*, πίθους ἐπισωρεύ-ειν, ἐπισωρεύ-ω, fut. ἐπισωρεύσ-ω.
Gerce, n. f., *espèce de teigne*, τερηδ-ών, όνος (ἡ).
Gercer, v. tr., *causer de petites crevasses à la peau*, ἐγχαράσσ-ειν, ἐγχαράσσ-ω, fut. ἐγχαράξ-ω, acc.; διασχίζ-ειν, διασχίζ-ω, fut. διασχίσ-ω, acc.
Gerçure, n. f., ῥαγάς, ῥαγάδ-ος (ἡ); ῥαγ-ή, ῆς (ἡ).
Gérer, v. tr., *administrer*, διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc.
Gerfaut, n. m., *oiseau de proie*, κίρκ-ος, ου (ὁ).
Germain, aine, adj. Cousin germain, ἀνεψι-ός, οῦ (ὁ). Cousine germaine, ἀνεψι-ά, ᾶς (ἡ).
Germandrée, n. f., *plante*, τεύκρι-ον, ου (τό).
Germe, n. m. 1 *Premiers rudiments d'un nouvel être*, σπέρμα, σπέρματ-ος (τό); ἔμ-βρυ-ον, ου (τό). || 2 *Première pousse des plantes*, βλαστ-ός, οῦ (ὁ); βλάστ-η, ης (ἡ). || 3 *Principe, cause de certaines choses*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); σπέρμα, σπέρματ-ος (τό).
Germer, v. intr., βλαστάν-ειν, βλαστάν-ω, fut. βλαστήσ-ω.
Germination, n. f., βλάστησ-ις, εως (ἡ).
Gérondif, n. m., γερούντι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Gerzeau, n. m., *nielle*, μελάνθι-ον, ου (τό).
Gésier, n. m., *second ventricule de certains oiseaux*, γαστήρ, γαστρ-ός (ἡ).
Gésir, v. intr. 1 *Être étendu*, κεῖσθαι, κεῖμαι, fut. κείσ-ομαι. || 2 *Consister dans*, συνίστα-σθαι, συνίσταμαι, fut. συστήσ-ομαι ἐκ, gén.
Gesse, n. f., *plante légumineuse*, λάθυρ-ος, ου (ὁ).
Gestation, n. f. 1 *Exercice en usage chez les Romains*, ὄχησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Temps de la portée d'une femelle*, κυοφορί-α, ας (ἡ).
Geste, n. m. 1 *Les différentes attitudes du corps*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 2 *Simple mouvement de tête*, νεῦμα, νεύματ-ος (τό). Gestes, n. m. pl., *actions belles et mémorables*, πράξ-εις, εων (αἱ).
Gesticulateur, n. m., χειρονόμ-ος, ου (ὁ).
Gesticulation, n. f., χειρονομί-α, ας (ἡ).
Gesticuler, v. intr., χειρονομ-εῖν, χειρονομ-έω, ῶ, fut. χειρονομήσ-ω.
Gestion, n. f., *action, manière de gérer*, διοίκησ-ις, εως (ἡ); οἰκονομί-α, ας (ἡ).
Gibbeux, euse, adj., *bossu*, κυρτ-ός, ή, όν (comp. κυρτ-ότερος, sup. κυρτ-ότατος); κυφ-ός, ή, όν (comp. κυφ-ότερος, sup. κυφ-ότατος).

Gibbosité, n. f., *bosse*, κυρτότης, κυρτότητ-ος (ἡ); ὕβωσ-ις, εως (ἡ).
Gibecière, n. f. 1 *Sorte de bourse*, κίβισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Sac à l'usage des chasseurs*, θηρευτικ-ὴ πήρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Tour de gibecière, d'escamotage*, θαυματοποιΐ-α, ας (ἡ).
Gibelet, n. m., *petit foret*, τρυπάνι-ον, ου (τό).
Gibelotte, n. f., καρύκ-η, ης (ἡ); καρύκευμα, καρυκεύματ-ος (τό).
Giberne, n. f., γυλι-ός, οῦ (ὁ).
Gibet, n. m., κύφ-ων, ωνος (ὁ); σταυρ-ός, οῦ (ὁ). Attacher au gibet, σταυρ-οῦν, σταυ̃ρ-όω, ῶ, fut. σταυρώσ-ω, acc.
Gibier, n. m., ἄγρ-α, ας (ἡ). Gibier de potence, *malfaiteur*, κύφ-ων, ωνος (ὁ).
Giboulée, n. f., ῥαγδαῖ-ος ὄμβρ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Giboyer, v. tr., *prendre du gibier*, ἀγρεύειν, ἀγρεύ-ω, fut. ἀγρεύσ-ω, acc.; θηρ-ᾶσθαι, θηρ-άομαι, ῶμαι, fut. θηράσ-ομαι, acc.
Giboyeur, n. m., *celui qui chasse beaucoup*, ἀγρευτ-ής, οῦ (ὁ); θηρευτ-ής, οῦ (ὁ).
Giboyeux, **euse**, adj., πολύθηρ-ος, ος, ον.
Gigantesque, adj. 1 *Qui tient du géant*, γιγαντιαῖ-ος, α, ον. || 2 *D'une taille ou d'une grosseur énorme*, ὑπερμεγέθ-ης, ης, ες. || 3 *Très-vaste*, en parlant d'un projet, μέγιστ-ος, η, ον.
Gigantomachie, n. f., γιγαντομαχί-α, ας (ἡ).
Gigot, n. m., ὄïος μηρ-ός, οῦ (ὁ).
Gigotter, v. intr., *remuer vivement les jambes*, τὰ σκέλη διακιν-εῖσθαι, διακιν-έομαι, οῦμαι, fut. διακινήσ-ομαι.
Gigue, n. f., *jambe*, σκέλ-ος, εος, ους (τό).
Gilet, n. m., χιτωνίσκ-ος, ου (ὁ).
Gille, n. f., *homme niais*, εὐήθ-ης ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Gimblette, n. f., *petite pâtisserie*, στρεπτ-ός, οῦ (ὁ).
Gindre, n. m., *garçon boulanger*, ἀρτοπόπ-ης ou ἀρτοπόπ-ος, ου (ὁ).
Gingembre, n. m., *plante*, ζιγγίβερ-ις, εως (ἡ).
Ginguet, **ette**, adj. 1 *Qui a peu de force, peu de valeur*, φαῦλ-ος, η, ον; εὐτελ-ής, ής, ές. || 2 *Médiocre, frivole*, κοῦφ-ος, η, ον; κεν-ός, ή, όν.
Girafe, n. f., καμηλοπάρδαλ-ις, εως (ἡ).
Girandole, n. f., *chandelier à plusieurs branches*, πολύφωτ-ος λυχνί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Giratoire, adj., *qui se fait en tournant*. Mouvement giratoire, γῦρ-ος, ου (ὁ).
Giraumont, n. m., *espèce de courge*, κολοκύνθ-η, ης (ἡ).
Girofle, n. m. Clou de girofle, καρυόφυλλ-ον, ου (τό).
Giroflée, n. f., *plante*, λευκόϊ-ον, ου (τό).
Giroflier, n. m., *arbre qui porte le girofle*, καρυόφυλλ-ον, ου (τό).
Giron, n. m. 1 *L'espace qui s'étend de la ceinture aux genoux d'une personne assise*, κόλπ-ος, ου (ὁ). || 2 *La communion de l'Église*, τῆς Ἐκκλησίας κοινωνί-α, ας (ἡ).
Girouette, n. f. 1 *Feuille de tôle mobile pour indiquer le vent*, ἀνεμόστροφ-ον πέταλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Homme qui change souvent d'opinion*, ἀλλοπρόσαλλ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent; κόθορν-ος, ου (ὁ).
Gisant, **ante**, adj., κείμεν-ος, η, ον; κατακείμεν-ος, η, ον.
Gisement, n. m. 1 *Situation des côtes*, τῶν παραθαλασσίων θέσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Position des minéraux dans le sol*, τῶν μετάλλων διάθεσ-ις, εως (ἡ).
Gît, troisième personne du prés. de l'indic. du verbe *Gésir*. Voy. ce mot.
Gîte, n. m. 1 *Lieu où l'on demeure, où l'on couche*, κοίτ-η, ης (ἡ). || 2 *La couchée en voyage*, καταγώγι-ον, ου (τό). || 3 *Lieu où le lièvre se retire*, φωλε-ός, οῦ (ὁ).
Gîter, v. intr., *demeurer, coucher*, en parlant de l'homme, κοίτην ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω; en parlant des voyageurs, αὐλίζ-εσθαι, αὐλίζ-ομαι, fut. αὐλισθήσ-ομαι; καταλύ-ειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω; en parlant des animaux, φωλεύ-ειν, φωλεύ-ω, fut. φωλεύσ-ω.
Givre, n. m., *frimas*, πάχν-η, ης (ἡ).
Glace, n. f. 1 *Eau congelée*, πάγ-ος, ου (ὁ); κρύσταλλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Froideur, insensibilité*, ἀπάθει-α, ας (ἡ); ἀταραξί-α, ας (ἡ). || 3 *Miroir*, κάτοπτρ-ον, ου (τό).
Glacer, v. tr. 1 *Congeler les liquides*, κρυσταλλ-οῦν, κρυσταλλ-όω, ῶ, fut. κρυσταλλώσ-ω, acc. || 2 *Causer une impression de froid*, καταψύχ-ειν, καταψύχ-ω, fut. καταψύξ-ω, acc. || 3 *Frapper de stupeur*, καταπλήττ-ειν, καταπλήττ-ω, fut. καταπλήξ-ω, acc. || 4 *Lustrer, donner de l'éclat*, ἐπιχρωννύναι, ἐπιχρώννυμι, fut. ἐπιχρώσ-ω, acc. || Verbe intr., voy. se Glacer.—***se Glacer***, v. pr. 1 *Se congeler*, κρυσταλλ-οῦσθαι, κρυσταλλ-όομαι, οῦμαι, fut. κρυσταλλωθήσ-ομαι; καταπήγνυσθαι, καταπήγνυμαι, fut. καταπαγήσ-ομαι. || 2 *Être saisi de stupeur*, καταπλήττ-εσθαι, καταπλήττ-ομαι, fut. καταπλαγήσ-ομαι. — ***Glacé, ée***, part. passé et adj. 1 *Froid*, ψυχρ-ός, ά, όν. || 2 *Lustré*, στιλπν-ός, ή, όν.
Glacial, **ale**, adj., *qui glace*, au propre et au figuré, ψυχρ-ός, ά, όν (comp. ψυχρ-ότερος, sup. ψυχρ-ότατος).
Glacier, n. m. 1 *Amas considérable de glace*, κρυστάλλου ὄγκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Celui qui fait des glaces*, πάγους ποι-ῶν, οῦντος (ὁ).
Glacière, n. f. 1 *Amas de glace*, κρυστάλλου σύστημα, συστήματ-ος (τό). || 2 *Lieu très-froid*, ψυχρ-ὸν οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Glacis, n. m. 1 *Talus, pente douce et unie*, ἐπικλιν-ές, έος, οῦς (τό). || 2 *Terme de fortification*, κάταντ-ες, εος, ους (τό). || 3 *Terme d'architecture*, πρην-ές, έος, οῦς (τό). || 4 *Terme de peinture*, ἐπίχρωσ-ις, εως (ἡ).
Glaçon, n. m., παγετ-ός, οῦ (ὁ).
Gladiateur, n. m., μονομάχ-ος, ου (ὁ). École

de gladiateurs, μονομαχοτροφεῖ-ον, ου (τό). Combat de gladiateurs, μονομαχί-α, ας (ἡ).
Glaïeul, n. m., *plante,* ξιφί-ον, ου (τό).
Glaire, n. m., *humeur visqueuse,* φλέγμα, φλέγματ-ος (τό).
Glaireux, **euse**, adj., φλεγματῶδ-ης, ης, ες.
Glaise, n. f., *terre grasse et compacte,* ἄργιλλ-ος ou ἄργιλ-ος, ου (ἡ).
Glaiser, v. tr. 1 *Faire un corroi de glaise,* ἀργίλῳ χρί-ειν, χρί-ω, fut. χρίσ-ω, acc. || 2 *Amender le sol avec de la glaise,* ἀργίλῳ πιαίν-ειν, πιαίν-ω, fut. πιαν-ῶ, acc.
Glaiseux, **euse**, adj., ἀργιλλώδ-ης, ης, ες.
Glaisière, n. f., *endroit d'où l'on tire la glaise,* ἀργιλλῶδ-ης τόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Glaive, n. m. 1 *Épée,* ξίφ-ος, εος, ους (τό). || 2 *La guerre, les combats,* πόλεμ-ος, ου (ὁ).
Glanage, n. m., *action de glaner,* σταχυολογί-α, ας (ἡ).
Gland, n. m. 1 *Fruit du chêne,* βάλαν-ος, ου (ἡ). Qui se nourrit de glands, βαλανηφάγ-ος, ος, ον. || 2 *Petite houppe de laine, de fil ou de soie,* κομβί-ον, ου (τό).
Glande, n. f. 1 *Partie spongieuse qui secrète certains fluides,* ἀδήν, ἀδέν-ος (ὁ). || 2 *Tumeur,* οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό).
Glandé, **ée**, adj., *qui a les glandes enflées,* ἀδένας φυσητοὺς ἔχ-ων, ουσα, ον.
Glandée, n. f., *récolte du gland,* τῶν βαλάνων συλλογ-ή, ῆς (ἡ).
Glandulaire, adj., voy. Glanduleux.
Glandule, n. f., *petite glande,* μικρ-ὸς ἀδήν, ἀδέν-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Glanduleux, **euse**, adj., ἀδενοειδ-ής, ής, ές; ἀδενώδ-ης, ης, ες.
Glane, n. f., *poignée d'épis ramassés après la moisson,* κατάλειπτ-ος στάχ-υς, στάχυος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Glaner, v. tr., *ramasser des épis après la moisson,* σταχυολογ-εῖν, σταχυολογ-έω, ῶ, fut. σταχυολογήσ-ω.
Glaneur, n. m., σταχυολόγ-ος, ου (ὁ). Glaneuse, n. f., σταχυολόγ-ος, ου (ἡ).
Glanure, n. f., σταχυολογί-α, ας (ἡ).
Glapir, v. intr., κνυζ-ᾶν, κνυζ-άω, ῶ, fut. κνυζήσ-ω.
Glapissant, **ante**, adj., κνυζ-ῶν, ῶσα, ῶν.
Glapissement, n. m., κνύζημα, κνυζήματ-ος (τό).
Glas, n. m., *son d'une cloche qui annonce la mort de quelqu'un,* κώδωνος ἐπικήδει-ον φθέγμα, φθέγματ-ος (τό). Les deux derniers mots se déclinent.
Glèbe, n. f. 1 *Fonds de terre,* χωρί-ον, ου (τό). || 2 *Motte de terre,* βῶλ-ος, ου (ἡ).
Glène, n. f. 1 *Espèce de panier,* κόφιν-ος, ου (ὁ). || 2 *Cavité d'un os dans laquelle un autre os s'articule,* γλήν-η, ης (ἡ),
Glissade, n. f., ὄλισθ-ος, ου (ὁ); ὀλίσθημα, ὀλισθήματ-ος (τό).
Glissant, **ante**, adj. 1 *Où l'on glisse facilement,* ὀλισθηρ-ός, ά, όν. || 2 *Difficile, périlleux,* χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος); κινδυνώδ-ης, ης, ες.
Glisser, v. intr. 1 *Couler sur un corps lisse et poli,* ὀλισθαίν-ειν, ὀλισθαίν-ω, fut. ὀλισθήσ-ω. || 2 *Faire un faux pas,* σφάλλεσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι. || 3 *Échapper des mains,* ἐκ τῶν χειρῶν διεκπίπτ-ειν, διεκπίπτ-ω. fut. διεκπεσ-οῦμαι. || 4 *Passer rapidement sur quelque matière,* προσάπτ-εσθαι, προσάπτ-ομαι, fut. προσάψ-ομαι, gén. || 5 *Faire peu d'impression,* οὐ πάνυ κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσω, acc. || Verbe tr. 1 *Couler furtivement,* παρεισάγ-ειν, παρεισάγ-ω, fut. παρεισάξ-ω, acc. || 2 *Répandre, accréditer,* διαδιδόναι, διαδίδωμι, fut. διαδώσ-ω, acc.— ***se Glisser,*** v. pr. 1 *Se faufiler sans être aperçu,* παρεισδύ-εσθαι, παρεισδύ-ομαι, fut. παρεισδύσομαι. || 2 *Pénétrer dans,* παρεμβάλλ-εσθαι, παρεμβάλλ-ομαι, fut. παρεμβληθήσ-ομαι εἰς, acc.
Glisseur, n. m., ὀλισθαίν-ων, οντος (ὁ).
Glissoire, n. m., *endroit glissant,* ὄλισθος, ου (ὁ).
Globe, n. m. 1 *Corps rond,* σφαῖρ-α, ας (ἡ). || 2 *La terre,* γῆ, γῆς (ἡ).
Globulaire, adj., σφαιροειδ-ής, ής, ές.
Globule, n. m., σφαιρίδι-ον, ου (τό).
Globuleux, **euse**, adj., σφαιρικ-ός, ή, όν.
Gloire, n. f. 1 *Honneur, célébrité,* δόξ-α, ης (ἡ); κλέ-ος, ους (τό). Qui aime la gloire, φιλόδοξ-ος, ος, ον. Amour de la gloire, φιλοδοξί-α, ας (ἡ). || 2 *Hommages qu'on rend à Dieu,* τιμ-ή, ῆς (ἡ). Rendre gloire à Dieu, τὸν Θεὸν δοξάζ-ειν, δοξάζ-ω, fut. δοξάσ-ω. || 3 *Vanité,* κενοδοξί-α, ας (ἡ). Se faire gloire de quelque chose, ἀγάλλ-εσθαι, ἀγάλλομαι, fut. ἀγαλ-οῦμαι, dat. seul ou avec ἐπί. || 4 *Béatitude céleste,* μακαριότης, μακαριότητ-ος (ἡ).
Glorieusement, adv., ἐνδόξως, εὐκλεῶς.
Glorieux, **euse**, adj. 1 *Qui s'est acquis de la gloire ou qui en mérite,* ἔνδοξ-ος, ος, ον (comp. ἐνδοξ-ότερος, sup. ἐνδοξ-ότατος); εὐκλε-ής, ής, ές (comp. εὐκλε-έστερος, sup. εὐκλε-έστατος). || 2 *Qui a de la vanité,* ἀλαζ-ών, ών, όν (comp. ἀλαζον-έστερος, sup. ἀλαζον-έστατος); μεγάλαυχ-ος, ος, ον. Être glorieux de, μεγαλαυχ-εῖν, μεγαλαυχ-έω, ῶ, fut. μεγαλαυχήσ-ω ἐπί, dat. || Substantif, ἀλαζ-ών, όνος (ὁ).
Glorification, n. f., *élévation des justes à la gloire éternelle,* δοξασμός, οῦ (ὁ).
Glorifier, v. tr., *rendre gloire à Dieu,* δοξάζ-ειν, δοξάζ-ω, fut. δοξάσ-ω, acc. — ***se Glorifier,*** v. pr. 1 *Se faire gloire de,* φιλοτιμ-εῖσθαι, φιλοτιμ-έομαι, οῦμαι, fut. φιλοτιμήσ-ομαι περί, gén. || 2 *Placer sa gloire dans,* δόξαν τίθ-εσθαι, τίθ-εμαι, fut. θήσ-ομαι ἐν, dat.
Gloriole, n. f., *vaine gloire,* κενοδοξί-α, ας (ἡ); δοξάρι-ον, ου (τό).
Glose, n. f. 1 *Note explicative sur les mots d'un texte,* γλῶσσ-α, ης (ἡ). || 2 *Commen-*

taire sur un livre, ἐξήγησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Réflexions critiques*, ψόγ-ος, ου (ὁ).

Gloser, v. tr. 1 *Commenter par gloses*, ἐξηγ-εῖσθαι, ἐξηγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξηγήσ-ομαι, acc. || 2 *Critiquer*, ψέγ-ειν, ψέγ-ω, fut. ψέξ-ω, acc. || Verbe intr., *trouver à reprendre*, κατακρίν-ειν, κατακρίν-ω, fut. κατακριν-ῶ, acc.

Gloseur, n. m., φιλόψογ-ος, ου (ὁ). **Gloseuse**, n. f., φιλόψογ-ος, ου (ἡ).

Glossaire, n. m., *dictionnaire*, γλωσσάρι-ον, ου (τό). Grec moderne.

Glossateur, n. m., *auteur d'une glose*, γλωσσογράφ-ος, ου (ὁ).

Glotte, n. f., *ouverture du larynx*, γλωττίς, γλωττίδ-ος (ἡ).

Glougloter ou **Gouglouter**, v. intr., *crier*, en parlant des dindons, κλώζ-ειν, κλώζ-ω, fut. κλώξ-ω.

Glouglou, n. m., καχλασμ-ός, οῦ (ὁ); κάχλασμα, καχλάσματ-ος (τό); λάταξ, λάταγ-ος (ἡ).

Gloussement, n. m., *cri de la poule*, κλωγμ-ός, οῦ (ὁ).

Glousser, v. intr., κλώζ-ειν, κλώζ-ω, fut. κλώξ-ω.

Glouton, onne, adj., λαίμαργ-ος, ος, ον; ἀδηφάγ-ος, ος, ον; γαστρίμαργ-ος, ος, ον.

Gloutonnement, adv., γαστριμάργως.

Gloutonnerie, n. f., λαιμαργί-α, ας (ἡ); ἀδηφαγί-α, ας (ἡ); γαστριμαργί-α, ας (ἡ).

Glu, n. f. 1 *Matière visqueuse*, ἰξ-ός, οῦ (ὁ). Prendre à la glu, ἰξεύ-ειν, ἰξεύ-ω, fut. ἰξεύσ-ω, acc. || 2 *Gomme qui découle des arbres*, κόμμι, κόμμ-εως (τό).

Gluant, ante, adj., ἰξώδ-ης, ης, ες.

Gluau, n. m., *petite branche enduite de glu*, ἰξ-ός, οῦ (ὁ). Tendre des gluaux, ἰξοβολ-εῖν, ἰξοβολ-έω, ῶ, fut. ἰξοβολήσ-ω.

Gluer, v. tr., *enduire de glu*, ἰξῷ ἀλείφ-ειν, ἀλείφ-ω, fut. ἀλείψ-ω, acc.

Glui, n. m., *grosse paille de seigle*, στεγάσιμ-ον ἄχυρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Glume, n. f., *écaille qui enveloppe la graine dans l'épi*, ἄχυρ-ον, ου (τό).

Gluten, n. m., *matière visqueuse*, κόλλ-α, ης (ἡ).

Glutineux, euse, adj., κολλώδ-ης, ης, ες.

Glyconien ou **Glyconique**, adj., *terme de métrique*, γλυκώνει-ος, ος, ον.

Glyptique, n. f., *art de graver sur les pierres fines*, γλυπτικ-ή, ῆς (ἡ). Sous-ent. τέχνη.

Gnome, n. m., *génie*, δαίμων, δαίμον-ος (ὁ).

Gnomide, n. f., *femelle de gnome*, δαίμων, δαίμον-ος (ἡ).

Gnomique, adj., *sentencieux*, γνωμικ-ός, ή, όν.

Gnomon, n. m., *cadran solaire*, γνώμων, γνώμον-ος (ὁ).

Gnomonique, n. f., *l'art de tracer des gnomons*, γνωμονικ-ή, ῆς (ἡ). Sous-ent. τέχνη.

Gnostiques, n. m. pl., *sorte d'illuminés*, γνωστικ-οί, ῶν (οἱ).

Go (**tout de**), loc. adv., *librement, sans obstacles*, ἀκωλύτως.

Gobbe, n. f., *sorte de bol empoisonné*, φαρμακώδ-ης βῶλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Gobelet, n. m. 1 *Vase à boire*, ποτήρι-ον, ου (τό). || 2 *Gobelet d'escamoteur*, πύργ-ος, ου (ὁ). Joueur de gobelets, ἀγύρτ-ης, ου (ὁ).

Gobelotter, v. intr., *boire à plusieurs petits coups*, ἀποῤῥοφ-εῖν, ἀποῤῥοφ-έω, ῶ, fut. ἀποῤῥοφήσ-ω.

Gobe-mouches, n. m. 1 *Oiseau*, μυιοθήρ-ας, ου (ὁ). || 2 *Homme frivole et crédule*, εὔπειθ-ής ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Gober, v. tr. 1 *Avaler avidement*, καταπίν-ειν, καταπίν-ω, fut. καταπί-ομαι, acc. || 2 *Croire légèrement*, ταχὺ πείθ-εσθαι, πείθ-ομαι, fut. πεισθήσ-ομαι, acc. Gober les mouches, *flâner*, ἀλύ-ειν, ἀλύ-ω, sans fut.

se Goberger, v. pr. 1 *Se moquer*, χλευάζ-ειν, χλευάζ-ω, fut. χλευάσ-ω, acc. || 2 *Se divertir*, εὐφραίν-εσθαι, εὐφραίν-ομαι, fut. εὐφρανθήσ-ομαι.

Goberges, n. f. pl., *petits ais de bois qui forment le fond du lit*, σανίδι-α, ων (τά).

Gobet, n. m., *morceau que l'on gobe*, ψωμί-ον, ου (τό). Prendre au gobet, *sans qu'on s'y attende*, ἐξ ἀπροόπτου συλλαμβάν-ειν, συλλαμβάν-ω, fut. συλλήψ-ομαι, acc.

Gobeter, v. tr., *garnir de plâtre*, τιταν-οῦν, τιταν-όω, ῶ, fut. τιτανώσ-ω, acc.; γυψ-οῦν, γυψ-όω, ῶ, fut. γυψώσ-ω, acc.

Gobin, n. m., *bossu*, κυρτ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Godailler, v. intr., *boire avec excès*, πολυποτ-εῖν, πολυποτ-έω, ῶ, fut. πολυποτήσ-ω.

Godelureau, n. m., *jeune homme étourdi*, ἀπειρόκαλ-ον μειράκι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Godenot, n. m., *petite figure de bois*, ξύλιν-ος ἀνθρωπίσκ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Goder, v. intr., *faire de faux plis*, κακῶς στολιδ-οῦσθαι, στολιδ-όομαι, οῦμαι, fut. στολιδωθήσ-ομαι.

Godet, n. f., *petit vase*, κυαθίσκ-ος, ου (ὁ).

Godron, n. m., *plis ronds*, στρογγύλ-η πτυχ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Godronner, v. tr., *faire des godrons*, στρογγύλως πτύσσ-ειν, πτύσσ-ω, fut. πτύξ-ω, acc.

Goëland, n. m., *oiseau de mer*, λάρ-ος, ου (ὁ).

Goëlette, n. f., ἡμιολί-α, ας (ἡ). Sous-ent. ναῦς.

Goëmon, n. m., *varech*, φῦκ-ος, εος, ους (τό).

Goffe, adj., *mal fait, grossier*, ἀφυ-ής, ής, ές (comp. ἀφυ-έστερος, sup. ἀφυ-έστατος).

Gogaille, n. f., *repas joyeux*, εὐωχί-α, ας (ἡ).

Gogo (à), loc. adv., *dans l'abondance*, ἀφθόνως.

Goguenard, **arde**, adj., *plaisant, railleur*, σκωπτικ-ός, ή, όν. || Subst., σκώπτ-ης, ου (ὁ).

Goguenarder, v. intr., *faire le goguenard*, ἐπισκώπτ-ειν, ἐπισκώπτ-ω, fut. ἐπισκώψ-ω.

Goguenarderie, n. f., σκῶψ-ις, εως (ἡ); χλευασμ-ός, οῦ (ὁ).

Goguettes, n. f. pl., *gais propos*, γελοῖ-οι λόγ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. Être en goguettes, εὐθύμως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.

Goinfre, n. m., γαστρίμαργ-ος, ου (ὁ).

Goinfrer, v. intr., γαστριμαργ-εῖν, γαστριμαργ-έω, ῶ, fut. γαστριμαργήσ-ω.

Goinfrerie, n. f., γαστριμαργί-α, ας (ἡ).

Goître, n. m., *tumeur*, βρογχοκήλ-η, ης (ἡ).

Goitreux, **euse**, adj., βρογχοκηλικ-ός, ή, όν.

Golfe, n. m., κόλπ-ος, ου (ὁ).

Gomme, n. f., κόμμι, κόμμ-εως (τό).

Gomme-gutte ou **Gomme-résine**, n. f., *suc végétal*, ῥητινῶδ-ες κόμμι, κόμμ-εως (τό). Les deux mots se déclinent.

Gommer, v. tr., κομμιδῶδες ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Gommeux, **euse**, adj., κομμιδώδ-ης, ης, ες.

Gommier, n. m., *arbre*, κομμιδώδ-ης ἀκακί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Gond, n. m., θαιρ-ός, οῦ (ὁ); στροφ-εύς, έως (ὁ).

Gondole, n. f., *petit bâtiment long et plat*, ἀκάτι-ον, ου (τό).

Gondolier, n. m., πορθμ-εύς, έως (ὁ).

Gonfalon ou **Gonfanon**, n. m., *bannière*, σημαί-α, ας (ἡ).

Gonfalonier, n. m., *celui qui porte le gonfalon*, σημαιοφόρ-ος, ου (ὁ).

Gonflement, n. m., *enflure*, ὄγκ-ος, ου (ὁ); οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό).

Gonfler, v. tr. 1 *Rendre enflé*, ὀγκ-οῦν, ὀγκ-όω, ῶ, fut. ὀγκώσ-ω, acc. || 2 *Enfler d'orgueil*, ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc.; ὀγκ-οῦν, ὀγκ-όω, ῶ, fut. ὀγκώσ-ω, acc. — ***se Gonfler***, v. pr., au propre et au figuré, ὀγκ-οῦσθαι, ὀγκ-όομαι, οῦμαι, fut. ὀγκωθήσ-ομαι; οἰδαίν-ειν, οἰδαίν-ω, fut. οἰδαν-ῶ. — ***Gonflé, ée***, part. passé et adj. 1 *Enflé*, ὀγκώδ-ης, ης, ες. || 2 *Orgueilleux*, ὑπέρογκ-ος, ος, ον.

Gonin, n. m., *fripon adroit*, πανοῦργ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Gord, n. m., *vivier*, ἰχθυοτροφεῖ-ον, ου (τό).

Gordien, adj. Nœud gordien, ἀδιάλυτ-ος δεσμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Goret, n. m., *petit cochon*, χοιρίδι-ον, ου (τό).

Gorge, n. f. 1 *Partie antérieure du cou*, λαιμ-ός, οῦ (ὁ). Couper la gorge, σφάττ-ειν ou σφάζ-ειν, σφάττ-ω ou σφάζ-ω, fut. σφάξ-ω, acc. Rendre gorge, *vomir*, ἀπεμ-εῖν, ἀπεμ-έω, ῶ, fut. ἀπεμήσ-ω. Rendre gorge, *restituer*, ἀποδιδόναι, ἀποδίδωμι, fut. ἀποδώσ-ω, acc. Rire à gorge déployée, ἀνακαγχάζ-ειν, ἀνακαγχάζ-ω, fut. ἀνακαγχάσ-ω. Faire gorge chaude de quelque chose, *se l'approprier*, σφετερίζ-εσθαι, σφετερίζ-ομαι, fut. σφετερίσ-ομαι, acc. || 2 *Le sein d'une femme*, στῆθ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Passage étroit*, στεν-όν, οῦ (τό); στενοπορί-α, ας (ἡ).

Gorgée, n. f., βρόγχ-ος, ου (ὁ). Boire à petites gorgées, ἀποῤῥοφ-εῖν, ἀποῤῥοφ-έω, ῶ, fut. ἀποῤῥοφήσ-ω.

Gorger, v. tr. 1 *Donner à manger avec excès*, περισσῶς σιτίζ-ειν, σιτίζ-ω, fut. σιτίσ-ω, acc. || 2 *Combler*, ἐμπιπλάναι, ἐμπίπλημι, fut. ἐμπλήσ-ω, acc. — ***se Gorger***, v. pr., ὑπερεμφορ-εῖσθαι, ὑπερεμφορ-έομαι, οῦμαι, fut. ὑπερεμφορηθήσ-ομαι.

Gorgerette, n. f., *collerette*, περιστήθι-ον, ου (τό).

Gorgerin, n. m., *pièce de l'armure qui couvrait la gorge*, σιδηρ-οῦν περιστήθι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Gosier, n. m., λάρυγξ, λάρυγγ-ος (ὁ); φάρυγξ φάρυγγ-ος (ἡ).

Gothique, adj., *suranné*, ἀρχαῖ-ος, α, ον σαπρ-ός, ά, όν.

Goudron, n. m., πίσσ-α, ης (ἡ).

Goudronner, v. tr., πισσ-οῦν, πισσ-όω, ῶ, fut. πισσώσ-ω, acc. — ***Goudronné, ée***, part. passé et adj., πισσωτ-ός, ή, όν.

Gouffre, n. m., φάραγξ, φάραγγ-ος (ἡ); χάσμα, χάσματ-ος (τό); βάραθρ-ον, ου (τό).

Gouge, n. f., *ciseau*, σμίλ-η, ης (ἡ).

Goujat, n. m. 1 *Valet d'armée*, σκευοφόρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Manœuvre*, ὑπουργ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Homme sale et grossier*, ἀγροῖκ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Goujon, n. m., κωβι-ός, οῦ (ὁ).

Goulée, n. f., *grosse bouchée*, μέγας ἔγκαφ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Goulet, n. m., *entrée étroite d'un port*, στενοχωρί-α, ας (ἡ).

Goulot, n. m., *col d'un vase*, στόμα, στόματ-ος (τό).

Goulotte, n. f., *rigole*, ὑδροῤῥό-η, ης (ἡ); ὑδροχό-η, ης (ἡ).

Goulu, **ue**, λαίμαργ-ος, ος, ον.

Goulûment, adv., γαστριμάργως.

Goupille, n. f., *cheville*, πασσάλι-ον, ου (τό); πασσαλίσκ-ος, ου (ὁ).

Goupillon, n. m., περιῤῥαντήρι-ον, ου (τό).

Gourd, **gourde**, adj., *engourdi par le froid*, κρυερ-ός, ά, όν.

Gourde, n. f., *calebasse*, σικύ-α, ας (ἡ).

Gourdin, n. m., ῥόπαλ-ον, ου (τό).

Goure, n. f., *drogue falsifiée*, νενοθευμέν-ον φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Gourer, v. tr., *duper*, φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc.

Goureur, n. m., *celui qui falsifie des drogues*, φενακιστ-ής, οῦ (ὁ).

Gourgane, n. f., *fève de marais*, κύαμ-ος, ου (ὁ).

Gourmade, n. f., *coup de poing sur la figure*, κονδυλισμ-ός, οῦ (ὁ). Donner des

gourmades, κονδυλίζ-ειν, κονδυλίζ-ω, fut. κονδυλίσ-ω.

Gourmand, ande, adj. 1 *Qui mange avec avidité*, λαίμαργ-ος, ος, ον; γαστρίμαργ-ος, ος, ον. || 2 *Amateur*, ἐπιθυμητικ-ός, ή, όν, gén. || 3 Subst., λαφύκτ-ης, ου (ὁ).

Gourmander, v. tr. 1 *Réprimander durement*, ἐπιπλήττ-ειν, ἐπιπλήττ-ω, fut. ἐπιπλήξ-ω, acc. ou dat. || 2 *Réprimer*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. || 3 *Manier durement un cheval*, δαμάζ-ειν, δαμάζ-ω, fut. δαμάσ-ω, acc. — ***Gourmandé, ée***, part. passé, *assaisonné*, ἠρτυμέν-ος, η, ον.

Gourmandise, n. f., λαιμαργί-α, ας (ἡ); γαστριμαργί-α, ας (ἡ).

Gourme, n. f., *humeur*, κραῦρ-α, ας (ἡ). Jeter sa gourme, en parlant des animaux, κραυρ-ᾶν, κραυρ-άω, ῶ, fut. κραυράσ-ω.

Gourmet, n. m., *celui qui déguste les vins*, οἰνογεύστ-ης, ου (ὁ).

Gourmette, n. f., *petite chaînette*, ψαλί-ον, ου (τό).

Goussaut ou **Goussant**, n. m., *cheval court de reins*, βραχύκωλ-ος ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Gousse, n. f., λοβ-ός, οῦ (ὁ). Gousse d'ail, ἄγλις, ἄγλιθ-ος (ἡ).

Gousset, n. m. 1 *Creux de l'aisselle*, μασχάλ-η, ης (ἡ). || 2 *Petite poche*, μαρσύπι-ον, ου (τό).

Goût, n. m. 1 *Un des cinq sens*, γεῦσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Saveur*, χυμ-ός, οῦ (ὁ). Qui a un bon goût, εὔχυμ-ος, ος, ον. Qui a un mauvais goût, δύσχυμ-ος, ος, ον. || 3 *Odeur*, ὀσμ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Préférence dans le choix des aliments*, ὄρεξ-ις, εως (ἡ). || 5 *Sentiment des beautés dans les arts*, αἴσθησ-ις, εως (ἡ). Goût délicat, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ). Défaut de goût, ἀπειροκαλί-α, ας (ἡ). || 6 *Inclination, humeur*, φύσ-ις, εως (ἡ); θυμ-ός, οῦ (ὁ). || 7 *Penchant particulier et déterminé*, ἐπιθυμί-α, ας (ἡ); σπουδ-ή, ῆς (ἡ). Avoir du goût pour, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc. || 8 *Manière propre à un artiste*, τρόπ-ος, ου (ὁ).

Goûter, v. tr. 1 *Déguster, sentir la saveur*, γεύ-εσθαι, γεύ-ομαι, fut. γεύσ-ομαι, gén. || 2 *Approuver, estimer*, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc.; ἐπαιν-εῖν, ἐπαιν-έω, ῶ, fut. ἐπαινέσ-ω, acc. || 3 *Sentir, jouir de*, ἀπολαύ-ειν, ἀπολαύ-ω, fut. ἀπολαύσ-ω, gén. || Verbe intr. 1 *Boire ou manger de certaines choses*, γεύ-εσθαι, γεύ-ομαι, fut. γεύσ-ομαι, gén. || 2 *Essayer, tâter de*, πειρ-ᾶσθαι, πειρ-άομαι, ῶμαι, fut. πειράσ-ομαι, gén. || 3 *Faire un léger repas*, δειλινὸν ἐσθί-ειν, ἐσθί-ω, fut. ἔδομαι ou φάγ-ομαι.

Goûter, n. m., *léger repas*, δειλιν-ὸν βρῶμα, βρώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Goutte, n. f., σταγών, σταγόν-ος (ἡ); στάγμα, στάγματ-ος (τό). Goutte à goutte, κατὰ σταγόνας, στάγδην. Tomber goutte à goutte, στάζ-ειν, στάζ-ω, fut. στάξ-ω. Qui tombe goutte à goutte, σταλακτ-ός, ή, όν. || Goutte, adv. Ne voir goutte, τυφλώττ-ειν, τυφλώττ-ω, sans fut.

Goutte, n. f., *maladie des articulations*, ἀρθρῖτις, ἀρθρίτιδ-ος (ἡ). Goutte aux pieds, ποδάγρ-α, ας (ἡ). Goutte aux mains, χειράγρ-α, ας (ἡ). Goutte sciatique, ἰσχιάς, ἰσχιάδ-ος (ἡ). Goutte sereine, ἀμαύρωσ-ις, εως (ἡ).

Gouttelette, n. f., μικρ-ὰ σταγών, σταγόν-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Goutteux, euse, adj., ἀρθριτικ-ός, ή, όν.

Gouttière, n. f. 1 *Conduit par où s'écoule la pluie*, ὑδροχό-η, ης (ἡ). || 2 *Toit*, ὀροφ-ή, ῆς (ἡ).

Gouvernail, n. m., οἴαξ, οἴακ-ος (ὁ); πηδάλι-ον, ου (τό).

Gouvernante, n. f. 1 *Femme d'un gouverneur*, τοῦ διοικητοῦ γυνή, γυναικ-ός (ἡ). || 2 *Femme chargée de l'éducation d'un enfant*, παιδαγωγ-ός, οῦ (ἡ). || 3 *Femme qui a soin du ménage d'un homme seul*, διοικήτρι-α, ας (ἡ).

Gouvernants, n. m. pl., *ceux qui gouvernent l'État*, ἄρχοντ-ες, ων (οἱ).

Gouverne, n. f., *règle de conduite*, ὁδηγί-α, ας (ἡ).

Gouvernement, n. m. 1 *Action, mode de gouverner un État*, πολιτεί-α, ας (ἡ); πολίτευμα, πολιτεύματ-ος (τό). || 2 *Administration*, διοίκησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Constitution d'un État*, πολιτεί-α, ας (ἡ). || 4 *Ceux qui gouvernent*, ἄρχοντ-ες, ων (οἱ). || 5 *Le pays placé sous la dépendance du gouverneur*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).

Gouvernemental, ale, adj., πολιτικ-ός, ή, όν.

Gouverner, v. tr. 1 *Diriger, conduire*, κυβερν-ᾶν, κυβερν-άω, ῶ, fut. κυβερνήσ-ω, acc. ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, gén. || 2 *Exercer l'autorité suprême*, κυβερν-ᾶν, κυβερν-άω, ῶ, fut. κυβερνήσ-ω, acc.; ἄρχ-ειν, ἄρχ-ω, fut. ἄρξ-ω, gén. || 3 *Avoir une grande influence sur l'esprit de quelqu'un*, δυναστεύ-ειν, δυναστεύ-ω, fut. δυναστεύσ-ω, gén. || 4 *Administrer*, διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc. || 5 *Vivre en certains termes avec quelqu'un*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || 6 *Élever, soigner*, ἐκτρέφ-ειν, ἐκτρέφ-ω, fut. ἐκθρέψ-ω, acc.; παιδαγωγ-εῖν, παιδαγωγ-έω, ῶ, fut. παιδαγωγήσ-ω, acc. || 7 Terme de grammaire, *exiger*, συντάσσ-εσθαι, συντάσσ-ομαι, fut. συνταχθήσ-ομαι, dat. || Verbe intr., *manœuvrer*, τὴν ναῦν κυβερν-ᾶν, κυβερν-άω, ῶ, fut. κυβερνήσ-ω. — ***se Gouverner***, v. pr. 1 *Tenir une certaine ligne de conduite*, προσφέρ-εσθαι, προσφέρ-ομαι, fut. προσενεχθήσ-ομαι. || 2 *Être gouverné*, πολιτεύ-εσθαι, πολιτεύ-ομαι, fut. πολιτευθήσ-ομαι. || 3 *Se laisser mener par quelqu'un*, δυναστεύ-εσθαι, δυναστεύ-ομαι, fut. δυναστευθήσ-ομαι. — ***Gouverné, ée***, part. passé et adj. Les gouvernés, n. m. pl., ἀρχόμεν-οι, ων (οἱ).

Gouverneur, n. m. 1 *Administrateur d'une*

province, ἔπαρχ-ος, ου (ὁ). || 2 *Commandant d'une citadelle*, φρούραρχ-ος, ου (ὁ). || 3 *Celui qui dirige l'éducation d'un enfant*, παιδαγωγ-ός, οῦ (ὁ).

Grabat, n. m., *méchant lit*, κράββατ-ος, ου (ὁ); κραββάτι-ον, ου (τό).

Grabataire, n. m. *personne infirme et malade*, χαχέκτ-ης, ου (ὁ).

Grabuge, n. m., *querelle, différend*, ἔρις, ἔριδ-ος (ἡ); νεῖκ-ος, εος, ους (τό).

Grâce, n. f. 1 *Faveur*, χάρις, χάριτ-ος (ἡ). || 2 *Faveur d'un homme puissant*, χάρις, χάριτ-ος (ἡ). Être en grâce auprès de quelqu'un, χάριν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω πρός, acc. Rentrer en grâce, χάριν ἀνακτ-ᾶσθαι, ἀνακτ-άομαι, fut. ἀνακτήσ-ομαι. || 3 *Remercîment, témoignage de reconnaissance*, χάρις, χάριτ-ος (ἡ). Action de grâces, εὐχαριστί-α, ας (ἡ). Rendre grâces à quelqu'un, εὐχαριστ-εῖν, εὐχαριστ-έω, ῶ, fut. εὐχαριστήσ-ω, dat. Grâce à Dieu! Θεῷ δόξα! Grâce à lui, à nous, à vous, à eux, διά, acc. || 4 *Condescendance, bienveillance*, εὐμένει-α, ας (ἡ); εὔνοι-α, ας (ἡ). || 5 *Pardon, remise de la peine*, συγγνώμ-η, ης (ἡ). Demander grâce, συγγνώμην αἰτ-εῖσθαι, αἰτέομαι, οῦμαι, fut. αἰτήσ-ομαι. Faire grâce à quelqu'un, συγγνώμην ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut ἕξ-ω, dat. Faire grâce à quelqu'un de quelque chose, ἀπαλλάττ-ειν, ἀπαλλάττ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, acc. Le complément de la chose au gén. || 6 *Bon office, bienfait*, χάρις, χάριτ-ος (ἡ); εὐεργέτημα, εὐεργετήματ-ος (τό). || 7 *Aide que Dieu accorde aux hommes pour faire leur salut*, τοῦ Θεοῦ χάρις, χάριτ-ος (ἡ). || 8 *Prière après le repas*, μετὰ τὸ δεῖπνον εὐχαριστί-α, ας (ἡ). || 9 *Ce qui plaît dans les manières, dans les discours, agrément dans les choses*, χάρις, χάριτ-ος (ἡ). Qui a bonne grâce, εὔχαρ-ις, ις, ι. Qui a mauvaise grâce, ἄχαρ-ις, ις, ι. De bonne grâce, προθύμως, ἡδέως. De mauvaise grâce, ἀπροθύμως, ἀηδῶς. || 10 Au plur., *les trois déesses, compagnes de Vénus*, Χάριτ-ες, ων (αἱ).

Graciable, adj., *qui peut mériter grâce*, συγγνωστ-ός, ή, όν.

Gracier, v. tr., *faire grâce*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.

Gracieusement, adv., εὐχαρίτως, χαριέντως.

Gracieuser, v. tr., *faire de grandes démonstrations de bienveillance à quelqu'un*, πολλὴν φιλοφροσύνην ἐπιδείκν-υσθαι, ἐπιδείκν-υμαι, fut. ἐπιδείξ-ομαι, dat.

Gracieuseté, n. f., *politesse affectueuse*, φιλοφρόνημα, φιλοφρονήματ-ος (τό).

Gracieux, euse, adj. 1 *Qui a de la grâce, en parlant des personnes*, εὔχαρ-ις, ις, ι (comp. εὐχαρ-ίστερος, sup. εὐχαρ-ίστατος); κομψ-ός, ή, όν (comp. κομψ-ότερος, sup. κομψ-ότατος). || 2 *Poli, affectueux*, φιλόφρ-ων, ων, ον (comp. φιλοφρον-έστερος, sup. φιλοφρον-έστατος). || 3 *Qui a de la grâce*, en parlant des choses, χαρί-εις, εσσα, εν (comp. χαρι-έστερος, sup. χαρι-έστατος); κομψ-ός, ή, όν (comp. κομψ-ότερος, sup. κομψ-ότατος).

Gracilité, n. f., *qualité de ce qui est mince*, λεπτότης, λεπτότητ-ος (ἡ).

Gradation, n. f. 1 *Accroissement progressif*, ἐπαύξησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Figure de rhétorique*, κλῖμαξ, κλίμακ-ος (ἡ).

Grade, n. m., *degré de dignité*, βαθμ-ός, οῦ (ὁ).

Gradé, adj. m., *celui qui a un grade*, ὁ ἐν βαθμῷ. L'article se décline.

Gradin, n. m., βαθμίς, βαθμίδ-ος (ἡ).

Graduation, n. f., *division par degrés*, εἰς μοίρας διαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Graduel, elle, adj., *qui va par degrés*, βαθμηδὸν ἐπαυξανόμεν-ος, η, ον.

Graduellement, adv., βαθμηδόν.

Graduer, v. tr. 1 *Augmenter par degrés*, ἀεὶ ἐπαυξάν-ειν, ἐπαυξάν-ω, fut. ἐπαυξήσ-ω, acc. || 2 *Diviser par degrés*, εἰς μοίρας διαιρ-εῖν, διαιρ-έω, ῶ, fut. διαιρήσ-ω, acc. || 3 *Conférer un grade*, βαθμὸν ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω, dat.

Graillement, n. m., *voix sourde et enrouée*, βραγχώδ-ης φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Graillon, n. m. 1 *Restes ramassés d'un repas*, τῆς τραπέζης περισσεύματ-α, ων (τά). || 2 *Goût, odeur de graisse*, κνίσσ-α, ης (ἡ).

Graillonner, v. intr., *cracher fréquemment*, πυτίζ-ειν, πυτίζ-ω, fut. πυτίσ-ω.

Grain, n. m. 1 *Graine, fruit grenu de certaines plantes*, κόκκ-ος, ου (ὁ); κοκκί-ον, ου (τό). Grain de raisin, ῥάξ, ῥαγ-ός (ἡ). Grain de sel, ἁλὸς ψῆγμα, ψήγματ-ος (τό). Grain de sable, ψαμμί-ον, ου (τό). || 3 *Petit poids*, κριθ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Pustules*, πομφ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Pluie soudaine*, ὄμβρ-ος, ου (ὁ). || 5 *Coup de vent*, λαῖλαψ, λαίλαπ-ος (ἡ). || 6 Au plur., *blé, vivres*, σῖτ-ος, ου (ὁ). Disette de grains, σιτοδεί-α, ας (ἡ).

Graine, n. f., *semence*, σπέρμα, σπέρματ-ος (τό).

Grainier, n. m., σπερματοπώλ-ης, ου (ὁ). Grainière, n. f., σπέρματα πωλ-οῦσα, ούσης (ἡ).

Graissage, n. m., *action de graisser*, ἄλειψ-ις, εως (ἡ).

Graisse, n. f., 1 *Substance onctueuse*, πιμελ-ή, ῆς (ἡ); λίπ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Embonpoint*, πολυσαρκί-α, ας (ἡ).

Graisser, v. tr. 1 *Oindre d'un corps gras*, λίπα ἀλείφ-ειν, ἀλείφ-ω, fut. ἀλείψ-ω, ou χρί-ειν, χρί-ω, fut. χρίσ-ω, acc. || 2 *Tacher, souiller de graisse*, λίπει μολύν-ειν, μολύν-ω, fut. μολυν-ῶ, acc.

Graisseux, euse, adj., πιμελώδ-ης, ης, ες.

Gramen, n. m., *gazon*, πό-α, ας (ἡ); χόρτ-ος, ου (ὁ).

Graminée, adj. f., χορτώδ-ης, ης, ες. || Subst., σιτώδ-εις βοτάν-αι, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.

Grammaire, n. f., γραμματικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Grammairien, n. m., γραμματικ-ός, οῦ (ὁ).

Grammatical, ale, adj., γραμματικ-ός, ή, όν.
Grammaticalement, adv., κατὰ τὴν γραμματικήν.
Grammatiste, n. m. 1 *Professeur de grammaire*, γραμματικ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Mauvais grammairien*, κακ-ὸς γραμματιστ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Gramme, n. m., *unité de poids dans le système métrique*, γαλλόγραμμ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Grand, ande, adj. 1 *Qui a des dimensions plus qu'ordinaires*, μέγας, μεγάλη, μέγα (comp. μείζ-ων, sup. μέγιστ-ος). || 2 *Extraordinaire*, ὑπερφυ-ής, ής, ές; δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος). || 3 *Important*, ἀξιόλογ-ος, ος, ον (comp. ἀξιολογ-ώτερος, sup. ἀξιολογ-ώτατος); κύρι-ος, α, ον (comp. κυρι-ώτερος, sup. κυρι-ώτατος). || 4 *Magnanime, noble*, γενναῖ-ος, α, ον. || 5 *Titre de certains dignitaires.* Grand juge, ἀρχιδικαστ-ής, οῦ (ὁ). Grand maître, ἀρχηγ-ός, οῦ (ὁ). Grand prêtre, ἀρχιερ-εύς, έως (ὁ). || Subst., *le sublime*, ὕψ-ος, εος, ους (τό). En grand, *de grandeur naturelle*, κατὰ φύσιν. En grand ou à la grande, *à la façon des grands*, μεγάλως, μεγαλοπρεπῶς. || N. m. pl., *les principaux citoyens*, μεγιστᾶν-ες, ων (οἱ).
Grandelet, ette, adj., *un peu grand*, εὐμεγέθ-ης, ης, ες.
Grandement, adv. 1 *Avec grandeur*, μεγάλως, μεγαλοπρεπῶς. || 2 *Beaucoup*, σφόδρα, δεινῶς.
Grandeur, n. f. 1 *Dimension de ce qui est grand*, μέγεθ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Importance*, μέγεθ-ος, εος, ους (τό); βάρ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Noblesse, magnanimité*, ὕψ-ος, εος, ους (τό). Grandeur d'âme, μεγαλοψυχί-α, ας (ἡ). || 4 *Autorité, puissance*, μέγεθ-ος, εος, ους (τό); ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 5 Au plur., *titres, dignités*, τιμ-αί, ῶν (αἱ); ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό).
Grandiose, adj., ὑψηλ-ός, ή, όν. Grandiose, n. m., *grandeur, noblesse*, ὕψ-ος, εος, ους (τό).
Grandir, v. intr. 1 *Croître, devenir grand*, αὐξάν-εσθαι, αὐξάν-ομαι, fut. αὐξηθήσ-ομαι. || 2 *Faire des progrès dans*, ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω εἰς ou πρός, acc. — **se Grandir**, v. pr., au propre et au figuré, μεγεθύν-εσθαι, μεγεθύν-ομαι, fut. μεγεθυνοῦμαι.
Grandissime, adj., ὑπερμεγέθ-ης, ης, ες; μεγίστ-ος, η, ον.
Grand-maman ou **Grand'mère**, n. f., μεγαλομήτηρ, μεγαλομητρ-ός (ἡ); τήθ-η, ης (ἡ).
Grand-oncle, n. m., *le frère du grand-père*, τοῦ πάππου ἀδελφ-ός, οῦ (ὁ); *le frère de la grand'mère*, τῆς τήθης ἀδελφ-ός, οῦ (ὁ).
Grand-père, n. m., πάππ-ος, ου (ὁ).
Grand'tante, n. f., *la sœur du grand-père*, τοῦ πάππου ἀδελφ-ή, ῆς (ἡ); *la sœur de la grand'mère*, τῆς τήθης ἀδελφ-ή, ῆς (ἡ).
Grange, n. f., σιτοβολ-ών, ῶνος (ὁ); σιτοβόλει-ον, ου (τό). Battre en grange, ἀλο-ᾶν, ἀλο-άω, ῶ, fut. ἀλοάσ-ω ou ἀλοήσ-ω.
Granit, n. m., *pierre dure et grenue*, γρανίτ-ης, ου (ὁ). Grec moderne.
Granitique, adj., ὁ, ἡ, τὸ ἐκ γρανίτου. L'article se décline
Granivores, n. m. pl., *oiseaux qui vivent de grains*, σπερμοφάγ-οι ὄρνιθ-ες, ων (οἱ, αἱ). Les deux mots se déclinent.
Granulation, n. f., *action de granuler*, εἰς ψήγματα κατάτριψ-ις, εως (ἡ).
Granuler, v. tr., *réduire un métal en grains*, εἰς ψήγματα κατατρίβ-ειν, κατατρίβ-ω, fut. κατατρίψ-ω, acc.
Granuleux, euse, adj., ψηκτ-ός, ή, όν.
Graphique, adj., *qui est figuré par le dessin*, γραφικ-ός, ή, όν.
Graphiquement, adv., γραφικῶς.
Grappe, n. f., σταφυλ-ή, ῆς (ἡ); βότρυς, βότρυ-ος (ἡ).
Grappiller, v. intr. 1 *Cueillir les petites grappes*, βοτρύδια συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω. || 2 *Faire un petit gain illicite*, γριπίζ-ειν, γριπίζ-ω, fut. γριπίσ-ω.
Grappilleur, n. m., γριπίζ-ων, οντος (ὁ). Grappilleuse, n. f., γριπίζ-ουσα, ούσης (ἡ).
Grappillon, n. m., βοτρύδι-ον, ου (τό).
Grappin, n. m., *crochet*, ἁρπάγ-η, ης (ἡ). Au figuré : Jeter, mettre le grappin sur quelqu'un, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén.
Gras, asse, adj. 1 *Fourni de graisse*, πιμελ-ής, ής, ές (comp. πιμελ-έστερος, sup. πιμελ-έστατος). || 2 *Qui a de l'embonpoint*, εὔσαρκ-ος, ος, ον; πολύσαρκ-ος, ος, ον. Bœuf gras, σιτευτ-ὸς βοῦς, βο-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Fertile*, πί-ων, ων, ον (comp. πι-ότερος, sup. πι-ότατος). || 4 *Onctueux*, πιμελώδ-ης, ης, ες; γλίσχρ-ος, α, ον (comp. γλισχρ-ότερος, sup. γλισχρ-ότατος). || 5 *Glissant*, ὀλισθηρ-ός, ά, όν. || 6 *Sali de graisse*, λίπει μεμιασμέν-ος, η, ον. || 7 *Obscène*, αἰσχρ-ός, ά, όν. || Subst. 1 *Partie grasse d'un animal*, πῖ-ον, πίον-ος (τό). || 2 *La viande*, κρέ-ας, κρέατ-ος (τό). Manger, faire gras, κρεωφαγ-εῖν, κρεωφαγ-έω, ῶ, fut. κρεωφαγήσ-ω. || Gras, adv., *parler gras*, voy. Grasseyer.
Gras-double, n. m., *membrane de l'estomac du bœuf*, ἐπίπλο-ον, ου (τό).
Gras-fondu, n. m., *maladie inflammatoire*, φλεγμασί-α, ας (ἡ).
Grassement, adv. 1 *Fort à l'aise*, λιπαρῶς, ἀνέτως. || 2 *Généreusement*, μεγαλοπρεπῶς, πολυτελῶς.
Grasset, ette, adj., *qui est un peu gras*, ὑπολίπαρ-ος, ος, ον.
Grasseyement, n. m., *défaut de prononciation*, τραυλισμ-ός, οῦ (ὁ).
Grasseyer, v. intr., *prononcer les* r *de la gorge*, τραυλίζ-ειν, τραυλίζ-ω, fut. τραυλίσ-ω.
Grassouillet, ette, adj., *assez gras*, ὑπολίπαρ-ος, ος, ον.
Gratification, n. f., χάρισμα, χαρίσματ-ος (τό); δωρε-ά, ᾶς (ἡ).
Gratifier, v. tr., *accorder un don*, χαρίζ-

εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι. Le nom de la chose à l'acc.; celui de la personne au dat. δωρ-εῖσθαι, δωρ-έομαι, οῦμαι, fut. δωρήσ-ομαι. Le nom de la personne à l'acc.; celui de la chose au dat.

Gratin, n. m., *partie du mets qui s'attache au fond du vase*, ὑπόστημα, ὑποστήματ-ος (τό).

Gratis, adv., προῖκα, δωρεάν.

Gratitude, n. f., εὐγνωμοσύν-η, ης (ἡ); εὐχαριστί-α, ας (ἡ). Avec gratitude, εὐχαριστικῶς.

Gratteleux, euse, adj., *qui a la grattelle*, ψωραλέ-ος, α, ον; ψωρώδ-ης, ης, ες.

Grattelle, n. f., *gale*, ψώρ-α, ας (ἡ). Avoir la grattelle, ψωρι-ᾶν, ψωρι-άω, ῶ, fut. ψωριάσ-ω.

Gratte-papier, n. m., *copiste*, γραμματεύς, έως (ὁ).

Gratter, v. tr., *râcler*, κν-ᾶν, κν-άω, ῶ, fut. κνήσ-ω, acc. || Gratter le papier, *être expéditionnaire*, μεταγράφ-ειν, μεταγράφ-ω, fut. μεταγράψ-ω. || Verbe intr. 1 *Effacer*, ἀποξέ-ειν, ἀποξέ-ω, fut. ἀποξέσ-ω. || 2 *Gratter à la porte*, τὴν θύραν ὑποκρού-ειν, ὑποκρού-ω, fut. ὑποκρούσ-ω.

Grattoir, n. m., *instrument pour gratter*, ξυστήρι-ον, ου (τό); ξέστρ-ον, ου (τό).

Gratuit, ite, adj. 1 *Qu'on donne gratis*, προίκι-ος, ος, ον. || 2 *Qui est sans fondement*, ἄλογ-ος, ος, ον; ἀναίτι-ος, ος, ον.

Gratuité, n. f., *caractère de ce qui est gratuit*, ἀμίσθωτ-ον, ου (τό).

Gratuitement, adv. 1 *Gratis*, προῖκα, δωρεάν. || 2 *Sans raison*, ἀλόγως, μάτην.

Gravatier, n. m., *celui qui enlève les gravois*, τὰ ἐρείπια μεταφέρ-ων, οντος (ὁ).

Gravats, n. m. pl., voy. Gravois.

Grave, adj. 1 *Lourd, pesant*, βαρ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαρ-ύτερος, sup. βαρ-ύτατος); ἐμβριθ-ής, ής, ές. || 2 *Sérieux*, σεμν-ός, ή, όν (comp. σεμν-ότερος, sup. σεμν-ότατος); σπουδαῖ-ος, α, ον (comp. σπουδαι-ότερος, sup. σπουδαι-ότατος). || 3 *Important*, ἀξιόλογ-ος, ος, ον (comp. ἀξιολογ-ώτερος, sup. ἀξιολογ-ώτατος). || 4 *Dangereux*, ἐπικίνδυν-ος, ος, ον; ἐπικινδυνώδ-ης, ης, ες. || 5 *Bas*, par opposé à aigu, βαρ-ύς, εῖα, ύ.

Gravelée, adj. f. Cendre gravelée, provenant de la lie de vin, τρυγώδ-ης τέφρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Graveleux, euse, adj. 1 *Qui est mêlé de gravier*, ἀμμώδ-ης, ης, ες. || 2 *Qui est sujet à la gravelle*, νεφριτικ-ός, ή, όν. || 3 *Obscène*, αἰσχρ-ός, ά, όν.

Gravelle, n. f., *maladie*, νεφρῖτις, νεφρίτιδ-ος (ἡ).

Gravelure, n. f., *propos obscène*, αἰσχρολογί-α, ας (ἡ).

Gravement, adv., *avec gravité*, σεμνῶς, σπουδαίως.

Graver, v. tr. 1 *Tracer avec le burin*, γλύφ-ειν, γλύφ-ω, fut. γλύψ-ω, acc.; χαράσσειν, χαράσσ-ω, fut. χαράξ-ω, acc. || 2 *Empreindre*, ἐντυπ-οῦν, ἐντυπ-όω, ῶ, fut. ἐντυπώσ-ω, acc. || 3 *Fixer dans la mémoire*, εἰς μνήμην τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc.

Graveur, n. m., γλύπτ-ης, ου (ὁ); γλυφ-εύς, έως (ὁ).

Gravier, n. m., *gros sable*, ψάμμ-ος, ου (ἡ).

Gravir, v. tr. et intr., *monter avec effort*, ἀναβαίν-ειν, ἀναβαίν-ω, fut. ἀναβήσ-ομαι, acc.

Gravitation, n. f., *action de graviter*, ῥοπ-ή, ῆς (ἡ); ἐπιῤῥέπει-α, ας (ἡ).

Gravité, n. f. 1 *Pesanteur*, βαρύτης, βαρύτητ-ος (ἡ); βάρ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Air, ton sérieux*, σεμνότης, σεμνότητ-ος (ἡ). || 3 *Importance*, ἀξί-α, ας (ἡ); βάρ-ος, εος, ους (τό).

Graviter, v. intr., *tendre et peser vers un point*, ἐπιῤῥέπ-ειν, ἐπιῤῥέπ-ω, fut. ἐπιῤῥέψ-ω.

Gravois, n. m. pl., *débris du plâtre*, ἐρείπια, ων (τά).

Gravure, n. f. 1 *L'art de graver*, γλυπτικ-ή, ῆς (ἡ). Sous-ent. τέχνη. || 2 *L'ouvrage du graveur*, γλυφ-ή, ῆς (ἡ); γλύμμα, γλύμματ-ος (τό). || 3 *Estampe*, γραφ-ή, ῆς (ἡ).

Gré, n. m., *penchant, volonté, fantaisie*, προαίρεσ-ις, εως (ἡ). De bon gré, ἑκ-ών, οῦσα, όν. Contre mon gré, ton gré, son gré, ἄκ-ων, ουσα, ον. Savoir gré, bon gré, être content, χάριν εἰδέναι, οἶδ-α, fut. εἴσομαι. || Au gré de, κατά, acc. De gré à gré, συμφώνως. Bon gré, mal gré, ἑκοντὶ ἢ βίᾳ.

Grec, ecque, adj., *qui a rapport aux usages ou à la langue des Grecs*, Ἑλληνικ-ός, ή, όν. La langue grecque, Ἑλλὰς γλῶττ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. En Grec, à la Grecque, ἑλληνιστί.

Gréciser, v. tr., *donner une forme grecque à un mot d'une autre langue*, ἐξελληνίζ-ειν, ἐξελληνίζ-ω, fut. ἐξελληνίσ-ω, acc.

Gredin, n. m. 1 *Mendiant*, πτωχ-ός, οῦ (ὁ). Gredine, n. f., πτωχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Vaurien*, οὐτιδαν-ός, ός, όν. || 3 *Petit chien à longs poils*, μακρόθριξ κύ-ων, κυν-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Gredinerie, n. f., *gueuserie*, πτωχεί-α, ας (ἡ).

Gréement ou **Grément**, n. m. 1 *L'ensemble des choses nécessaires pour gréer un bâtiment*, τῆς νεὼς ὅπλ-α, ων (τά). || 2 *Art, action de gréer*, τῆς νεὼς ὅπλισ-ις, εως (ἡ).

Gréeur, n. m., *ouvrier qui grée les bâtiments*, τῶν νεῶν ὁπλιστ-ής, οῦ (ὁ).

Gréer, v. tr., *garnir un bâtiment des choses nécessaires*, ναῦν ὁπλίζ-ειν, ὁπλίζ-ω, fut. ὁπλίσ-ω; καταρτύ-ειν, καταρτύ-ω, fut. καταρτύσ-ω, acc.

Greffe, n. m., *dépôt des archives*, γραμματοφυλάκι-ον, ου (τό).

Greffe, n. f. 1 *Action de greffer*, ἐγκέντρισ-ις, εως (ἡ); ἐγκεντρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Ente*, ἐμβολάς, ἐμβολάδ-ος (ἡ).

Greffer, v. tr., *enter*, ἐγκεντρίζ-ειν, ἐγκεντρίζ-ω, fut. ἐγκεντρίσ-ω, acc.; ἐμφυτεύ-ειν, ἐμφυτεύ-ω, fut. ἐμφυτεύσ-ω, acc.

Greffeur, n. m., *celui qui greffe*, ἐγκεντρίζ-ων, οντος (ὁ); ἐμφυτεύ-ων, οντος (ὁ).

Greffier, n. m., γραμματοφύλαξ, γραμματοφύλακ-ος (ὁ).

Greffoir, n. m., *petit couteau pour greffer*, τοῦ ἐγκεντρίζοντος μαχαιρίς, μαχαιρίδ-ος (ἡ).

Grégeois, adj. m. Feu grégeois, Ἑλληνικ-ὸν πῦρ, πυρ-ός (τό). Les deux mots se déclinent.

Grègue, n. f., *haut de chausse, culotte*, βράκ-αι, ῶν (αἱ). Tirer ses grègues, s'enfuir, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι.

Grêle, adj., λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος); ἰσχν-ός, ή, όν (comp. ἰσχν-ότερος, sup. ἰσχν-ότατος).

Grêle, n. f. 1 *Eau congelée en l'air et qui retombe en grains*, χάλαζ-α, ης (ἡ). || 2 *Grande quantité*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό); ὄμβρ-ος, ου (ὁ).

Grêler, v. impers., χάλαζα καταφέρ-εται, fut. κατενεχθήσ-εται. || Verbe tr., *ravager par la grêle*, χαλαζοκοπ-εῖν, χαλαζοκοπ-έω, ῶ, fut. χαλαζοκοπήσ-ω, acc.— ***Grêlé, ée***, part. passé et adj. 1 *Ruiné*, ὀλλύμεν-ος, η, ον. || 2 *Marqué de petite vérole*, φλυκταινώδ-ης, ης, ες.

Grêlon, n. m., *grain de grêle*, χάλαζ-α, ης (ἡ).

Grelot, n. m., κρόταλ-ον, ου (τό).

Grelotter, v. intr., *trembler de froid*, ῥιγ-εῖν, ῥιγ-έω, ῶ, fut. ῥιγήσ-ω; ῥιγ-οῦν, ῥιγ-όω, ῶ, fut. ῥιγώσ-ω.

Grémil, n. m., *plante*, λιθόσπερμ-ον, ου (τό).

Grenade, n. f. 1 *Fruit du grenadier*, ῥο-ά, ᾶς (ἡ); ῥοι-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Petite bombe qui éclate*, πυροβόλ-ος σφαῖρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Grenadier, n. m., *arbre*, ῥο-ά, ᾶς (ἡ); ῥοι-ά, ᾶς (ἡ).

Grenaille, n. f. 1 *Métal réduit en menus grains*, μετάλλου ψήγματ-α, ων (τά). || 2 *Grains de rebut*, ἄχρηστ-α σπέρματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Grenailler, v. tr., *réduire en grenaille*, εἰς ψήγματα κατατρίβ-ειν, κατατρίβ-ω, fut. κατατρίψ-ω, acc.

Grenat, n. m., *pierre précieuse*, καρχηδόνι-ος λίθ-ος, ου (ὁ) Les deux mots se déclinent.

Grenaut, n. m., *poisson à grosse tête*, μεγαλοκέφαλ-ος ἰχθύς, ἰχθύ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grener, v. intr., *produire de la graine*, σπερμοφορ-εῖν, σπερμοφορ-έω, ῶ, fut. σπερμοφορήσ-ω. || Verbe tr., *réduire en petits grains*, εἰς κόκκους διαιρ-εῖν, διαιρ-έω, ῶ, fut. διαιρήσ-ω, acc.

Grèneterie, n. f., *commerce du grènetier*, σιτοκαπηλί-α, ας (ἡ); σπερμάτων ἐμπορί-α, ας (ἡ).

Grènetier, n. m., σπερματοπώλ-ης, ου (ὁ). Grènetière, n. f., σπέρματα πωλ-οῦσα, ούσης (ἡ).

Grenier, n. m. 1 *Grenier à blé*, σιτοβολ-ών, ῶνος (ὁ). Grenier à fourrage, χορτοβολ-ών, ῶνος (ὁ). Grenier à sel, τῶν ἁλῶν ἀποθήκ-η, ης (ἡ). || 2 *Étage d'une maison, sous le comble*, ὑπωροφί-α, ας (ἡ).

Grenouille, n. f., βάτραχ-ος, ου (ὁ). Petite grenouille, βατραχίδι-ον, ου (τό).

Grenouillère, n. f. 1 *Lieu qui sert de retraite aux grenouilles*, βατράχων διαιτητήρι-ον, ου (τό). || 2 *Endroit marécageux*, τελματώδ-ης τόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grenouillette, n. f. 1 *Renoncule des marais*, βατράχι-ον, ου (τό). || 2 *Tumeur qui vient sous la langue*, ὑπόγλωσσ-ον, ου (τό).

Grenu, ue, adj. 1 *Qui a beaucoup de grains*, πολύσπερμ-ος, ος, ον. || 2 *Composé de petits grains*, ἐκ κοκκίων συντεθειμέν-ος, η, ον.

Grès, n. m., *pierre formée de sable fin*, ψάμμιν-ος λίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grésil, n. m., *petite grêle*, πάχν-η, ης (ἡ).

Grésiller, v. impers., πάχνη καταφέρ-εται, fut. κατενεχθήσεται. || Verbe tr., *racornir*, κραυρ-οῦν, κραυρ-όω, ῶ, fut. κραυρώσ-ω, acc.

Gresserie, n. f., *carrière d'où l'on tire le grès*, ψαμμίν-η λιθοτομί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Grève, n. f., *terrain uni le long de la mer ou d'un fleuve*, αἰγιαλ-ός, οῦ (ὁ); ἀκτ-ή, ῆς (ἡ).

Grever, v. tr. 1 *Léser, faire tort*, ἀδικ-εῖν, ἀδικ-έω, ῶ, fut. ἀδικήσ-ω, acc. || 2 *Accabler d'impôts*, πιέζ-ειν, πιέζ-ω, fut. πιέσ-ω, acc.

Grianneau, n. m., *coq de bruyère*, τέτραξ, τέτραγ-ος (ὁ).

Griblette, n. f., *morceau de porc rôti*, χοίρου ἑψημέν-ον κρέας, κρέατ-ος (τό). Les deux derniers mots se déclinent.

Gribouillage, n. m., κακ-ὴ γραφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Gribouiller, v. intr., κακῶς γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω.

Grièche, adj., *fâcheux, douloureux*, λυπηρ-ός, ά, όν. Pie grièche, κίσσ-α, ας (ἡ).

Grief, ève, adj., *grave*, χαλεπ-ός, ή, όν; δειν-ός, ή, όν.

Grief, n. m. 1 *Dommage*, βλάβ-η, ης (ἡ). || 2 *Plainte*, ἔγκλημα, ἐγκλήματ-ος (τό).

Grièvement, adv., βαρέως, δεινῶς.

Grièveté, n. f., *énormité*, δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ); δειν-όν, οῦ (τό).

Griffade, n. f., *coup de griffe*, ἐξ ὀνύχων ἄμυξ-ις, εως (ἡ).

Griffe, n. f. 1 *Ongle crochu*, ὄνυξ, ὄνυχ-ος (ὁ). || 2 *Empreinte d'un cachet*, σφραγίς, σφραγῖδ-ος (ἡ).

Griffer, v. tr., *prendre avec la griffe*, ἐξ ὀνύχων ἐπιλαμβάν-ειν, ἐπιλαμβάν-ω, fut. ἐπιλήψ-ομαι, acc.

Griffon, n. m. 1 *Oiseau*, γρυπαίετ-ος, ου (ὁ). || 2 *Animal fabuleux*, γρύψ, γρυπ-ός (ὁ). || 3 *Petit chien*, κυνάρι-ον, ου (τό).

Griffonnage, n. m., κακ-ὴ γραφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Griffonner, v. tr. 1 *Écrire mal*, κακῶς γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω, acc. || 2 *Composer, rédiger précipitamment*, προπετῶς συγγράφ-ειν, συγγράφ-ω, fut. συγγράψ-ω, acc.

Griffonneur, n. m. 1 *Celui qui griffonne*, κακῶς γράφ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Auteur sans talent et qui écrit beaucoup*, πολυγράφ-ος συγγραφ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grignoter, v. tr., *manger en rongeant*, περιτρώγ-ειν, περιτρώγ-ω, fut. περιτρώξ-ω, acc.

Grigou, n. m. 1 *Gueux, misérable*, πενιχρ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Avare*, φιλάργυρ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Gril, n. m., *ustensile de cuisine*, ἐσχάρι-ον, ου (τό); ἐσχαρίς, ἐσχαρίδ-ος (ἡ). Être sur le gril, être dans une grande inquiétude, ἀπόρως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.

Grillade, n. f. 1 *Action de griller*, ὄπτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Viande grillée*, ἐσχαρόπεπτον κρέας, κρέατ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Grillage, n. m., κιγκλίς, κιγκλίδ-ος (ἡ).

Grille, n. f., κιγκλίς, κιγκλίδ-ος (ἡ); δίκτυ-ον, ου (τό).

Griller, v. tr. 1 *Rôtir sur le gril*, φρύγ-ειν, φρύγ-ω, fut. φρύξ-ω, acc. || 2 *Échauffer vivement*, περικαί-ειν, περικαί-ω, fut. περικαύσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Brûler*, περιφλεγ-ὴς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. || 2 *Avoir un extrême désir*, προθυμ-εῖσθαι, προθυμέομαι, οῦμαι, fut. προθυμήσ-ομαι. — ***Grillé, ée***, part. passé et adj., 1 *Cuit sur le gril*, ἐσχαρόπεπτ-ος, ος, ον. || 2 *Brûlé par le soleil*, πυρίκαυστ-ος, ος, ον.

Griller, v. tr. 1 *Fermer par une grille*, κιγκλίδα περιβάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, dat. || 2 *Enfermer*, κατακλεί-ειν, κατακλεί-ω, fut. κατακλείσ-ω, acc. — ***Grillé, ée***, part. passé et adj., *garni d'une grille*, δικτυωτ-ός, ή, όν; περιπεφραγμέν-ος, η, ον. Fenêtre grillée, δικτυωτ-όν, οῦ (τό).

Grillon, n. m., *petit insecte*, γρύλλ-ος, ου (ὁ).

Grimaçant, ante, adj. 1 *Qui grimace*, μορφάζ-ων, ουσα, ον. || 2 *Qui fait des plis*, κολπώδ-ης, ης, ες.

Grimace, n. f. 1 *Contorsion du visage*, τοῦ προσώπου διαστροφ-ή, ῆς (ἡ). Faire la grimace à quelqu'un, lui faire mauvais accueil, κακῶς προσδέχ-εσθαι, προσδέχ-ομαι, fut. προσδέξ-ομαι, acc. || 2 *Faux plis*, στολίς, στολίδ-ος (ἡ). || 3 *Feinte, dissimulation*, ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ); προσποίησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Manières affectées*, περιεργί-α, ας (ἡ).

Grimacer, v. intr. 1 *Faire des grimaces*, μορφάζ-ειν, μορφάζ-ω, fut. μορφάσ-ω; πρόσωπον διαστρέφ-εσθαι, διαστρέφ-ομαι, fut. διαστρέψ-ομαι. || 2 *Faire de faux plis*, στολιδ-οῦσθαι, στολιδ-όομαι, οῦμαι, fut. στολιδωθήσ-ομαι.

Grimacier, ère, adj. 1 *Qui fait ordinairement des grimaces*, πρόσωπον διαστρεφόμεν-ος, η, ον. || 2 *Qui a des façons minaudières*, ἀκκιζόμεν-ος, η, ον. || 3 *Hypocrite*, ὑποκριτικ-ός, ή, όν. || Subst., ὑποκριτ-ής, οῦ (ὁ).

Grimaud, n. m. 1 *Élève ignorant*, ἀπαίδευτ-ος μαθητ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Mauvais écrivain*, ἄθλι-ος συγγραφ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grime, n. m. 1 *Écolier d'une basse classe*, πρωτόπειρ-ος μαθητ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Vieillard ridicule*, dans la comédie, γελοῖ-ος γέρ-ων, οντος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grimelin, n. m. 1 *Petit garçon*, παιδίσκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Joueur dont le jeu est mesquin*, φειδωλ-ὸς κυβευτ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grimelinage, n. m. 1 *Petit jeu mesquin*, λιτ-ὴ καταβολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Petit gain*, κερδάρι-ον, ου (τό).

Grimeliner, v. intr. 1 *Jouer petit jeu*, ἐπ' ὀλίγου παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίξ-ομαι. || 2 *Se ménager un petit gain*, ὀλίγον τι κέρδους πορίζ-εσθαι, πορίζ-ομαι, fut. πορίσ-ομαι.

se Grimer, v. pr., *se donner la mine d'un vieillard*, γέροντα ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι.

Grimoire, n. m. 1 *Livre de magie*, μαγικ-ὸν βιβλί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Discours obscur*, ἀσαφ-ὴς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grimpant, ante, adj., ἀνέρπ-ων, ουσα, ον; ἑρπετ-ός, ή, όν.

Grimper, v. intr., ἀνέρπ-ειν, ἀνέρπ-ω, fut. ἀνέρψ-ω.

Grimpereau, n. m., *oiseau*, κέρθι-ος, ου (ὁ).

Grimpeurs, n. m. pl., *oiseaux conformés pour grimper*, ἑρπυστικ-ὰ πτην-ά, ῶν (τά). Les deux mots se déclinent.

Grincement, n. m., τῶν ὀδόντων βρυγμ-ός, οῦ (ὁ).

Grincer, v. tr., *grincer les dents*, τοὺς ὀδόντας βρύχ-ειν, βρύχ-ω, fut. βρύξ-ω.

Gringotter, v. intr., *fredonner*, en parlant des oiseaux, ψιθυρίζ-ειν, ψιθυρίζ-ω, fut. ψιθυρίσ-ω.

Griotte, n. f. 1 *Espèce de cerise*, ἄγρι-ον κεράσι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Marbre tacheté de rouge*, κατάστικτ-ον μάρμαρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Grippe, n. f. 1 *Caprice*, φαντασί-α, ας (ἡ). Prendre en grippe, δυσμενῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, dat. || 2 *Catarrhe épidémique*, ἐπιδήμι-ος κατάρρ-ους, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Gripper, v. tr., *saisir subitement, dérober*, ὑπεκκλέπτ-ειν, ὑπεκκλέπτ-ω, fut. ὑπεκ-

κλέψ-ω, acc. — **se Gripper,** v. pr. 1 *Se froncer,* en parlant des étoffes, συστέλλ-εσθαι, συστέλλ-ομαι, fut. συσταλήσ-ομαι. || 2 *Se prévenir défavorablement et sans raison,* ἀλόγως θυμ-οῦσθαι, θυμ-όομαι, οῦμαι, fut. θυμωθήσ-ομαι, dat.

Grippe-sou, n. m., *homme qui fait de petits gains sordides,* αἰσχροκερδ-ὴς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Gris, ise, adj. 1 *Qui est de couleur mêlée de blanc et de noir,* ὑπόλευκ-ος, ος, ον; πολι-ός, ά, όν. || 2 *A moitié ivre,* ἡμιμέθυσ-ος, ος, ον; πάροιν-ος, ος, ον. || Subst., *couleur grise,* πολιότης, πολιότητ-ος (ἡ). Vert-de-gris, ἰ-ός, οῦ (ὁ).

Grisaille, n. f., *peinture qui se fait avec du blanc et du noir,* πολι-ὰ γραφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Grisailler, v. tr., *enduire de gris,* πολιῷ χρώματι ἀλείφ-ειν, ἀλείφ-ω, fut. ἀλείψ-ω, acc.

Grisâtre, adj., πολιώδ-ης, ης, ες.

Griser, v. tr., *faire boire,* μεθύσκ-ειν, μεθύσκ-ω, fut. μεθύσ-ω, acc. — **se Griser,** v. pr., μεθύσκ-εσθαι, μεθύσκ-ομαι, fut. μεθυσθήσ-ομαι.

Griset, n. m., *jeune chardonneret,* νέ-α ἀκανθίς, ίδ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Grison, onne, adj., ὑποπόλι-ος, ος, ον. || Subst. 1 *Vieillard,* πολιοκρόταφ-ος, ου (ὁ). || 2 *Ane,* ὄν-ος, ου (ὁ).

Grisonner, v. intr., ὑποπόλι-ος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.

Grive, n. f., *oiseau,* κίχλ-η, ης (ἡ).

Grivelé, ée, adj., *mêlé de gris et de blanc,* λευκόφαι-ος, ος, ον.

Grivelée, n. f., *profit illicite,* αἰσχροκέρδει-α, ας (ἡ).

Griveler, v. intr., *faire des profits illicites,* αἰσχροκερδ-εῖν, αἰσχροκερδ-έω, ῶ, fut. αἰσχροκερδήσ-ω.

Griveleur, n. m., αἰσχροκερδ-ὴς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grivois, oise, adj., *libre et hardi,* ἄσεμν-ος, ος, ον.

Grognard, arde, adj., *qui est dans l'habitude de grogner,* μεμψίμοιρ-ος, ος, ον.

Grognement, n. m., τὸ γρῦ. L'article seul se décline; γρυσμ-ός, οῦ (ὁ); γρυλλισμ-ός, οῦ (ὁ).

Grogner, v. intr. 1 *En parlant du cri du porc,* γρύζ-ειν, γρύζ-ω, fut. γρύξ-ω et γρύξ-ομαι. || 2 *Murmurer,* γογγύζ-ειν, γογγύζ-ω, fut. γογγύσ-ω.

Grogneur, euse, adj., voy. Grognard.

Grognon, adj., voy. Grognard.

Groin, n. m., ῥύγχ-ος, εος, ους (τό).

Grommeler, v. intr., *se plaindre entre ses dents,* μύζ-ειν, μύζ-ω, fut. μύσ-ω.

Grondement, n. m., βρόμ-ος, ου (ὁ).

Gronder, v. intr. 1 *Se plaindre entre ses dents,* γογγύζ-ειν, γογγύζ-ω, fut. γογγύσ-ω. || 2 *Faire un bruit sourd,* βρέμ-ειν, βρέμ-ω, sans fut. || Verbe tr., *réprimander,* ἐπιπλήττ-ειν, ἐπιπλήττ-ω, fut. ἐπιπλήξ-ω, acc. ou dat.

Gronderie, n. f., *réprimande,* ἐπίπληξ-ις, εως (ἡ).

Grondeur, euse, adj., ἐπιπληκτικ-ός, ή, όν; μεμψίμοιρ-ος, α, ον.

Gros, osse, adj. 1 *Qui a beaucoup de volume,* παχ-ύς, εῖα, ύ (comp. παχ-ύτερος, sup. παχ-ύτατος). || 2 *Important,* ἀξιόλογ-ος, ος, ον (comp. ἀξιολογ-ώτερος, sup. ἀξιολογ-ώτατος). || 3 *Enflé,* ὀγκώδ-ης, ης, ες; πεφυσημέν-ος, η, ον; en parlant de la mer: οἰδαίν-ων, ουσα, ον. || 4 *Enceinte,* ἔγκυ-ος, ος; ἐγκύ-ουσα, ούσης. || 5 *Grossier,* παχ-ύς, εῖα, ύ. || Subst. 1 *La partie la plus grosse,* παχύτατ-ον, ου (τό). || 2 *La plus grande partie,* πλεῖστ-ον, ου (τό). || 3 *La partie principale, la plus importante,* κεφάλαι-ον, ου (τό). || Gros, adv., *beaucoup,* ἐπιπολύ. Il y a gros à parier que..., πολλῶν ἐξ αἰτιῶν διισχυρίζομαι ὅτι... || En gros, loc. adv. 1 *Par grande quantité,* καθόλου. || 2 *D'une manière sommaire,* ἐν κεφαλαίῳ. || Tout en gros, μάλιστα.

Gros, n. m., *autrefois huitième partie de l'once,* δραχμ-ή, ῆς (ἡ).

Gros-bec, n. m., *oiseau,* κοκκοθραύστ-ης, ου (ὁ).

Groseille, n. f., φραγκοστάφυλ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Groseillier, n. m., φραγκοσταφυλι-ά, ᾶς (ἡ). Grec moderne.

Grosse, n. f., *douze douzaines de marchandises,* δώδεκα δωδεκάδ-ες, ων (αἱ).

Grosse, n. f., *écriture en gros caractères,* τὸ μεγαλογραφεῖν. L'article se décline.

Grossesse, n. f., κύησ-ις, εως (ἡ); ἐγκύησ-ις, εως (ἡ).

Grosseur, n. f. 1 *Le volume de ce qui est gros,* παχύτης, παχύτητ-ος (ἡ); πάχ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Tumeur,* ὄγκ-ος, ου (ὁ).

Grossier, ière, adj. 1 *Épais,* παχ-ύς, εῖα, ύ (comp. παχ-ύτερος, sup. παχ-ύτατος). || 2 *Peu recherché, peu délicat,* εὐτελ-ής, ής, ές; λιτ-ός, ή, όν. || 3 *Fait sans art,* ἀνέργαστ-ος, ος, ον. || 4 *Lourd, ignorant,* νωθρ-ός, ά, όν; ἀπαίδευτ-ος, ος, ον; ἀμαθ-ής, ής, ές (comp. ἀμαθ-έστερος, sup. ἀμαθ-έστατος). || 5 *Malhonnête, incivil,* ἄγροικ-ος, ος, ον (comp. ἀγροικ-ότερος, sup. ἀγροικ-ότατος). || 6 *Obscène,* ἀσελγ-ής, ής, ές (comp. ἀσελγ-έστερος, sup. ἀσελγ-έστατος).

Grossièrement, adv. 1 *D'une manière grossière,* ἀτέχνως, βαναύσως. || 2 *Avec maladresse,* ἀκόμψως, ἀπειροκάλως, ἀγροίκως.

Grossièreté, n. f. 1 *Caractère de ce qui est grossier, sans délicatesse,* παχύτης, παχύτητ-ος (ἡ). || 2 *Acte impoli,* ἀγροικί-α, ας (ἡ). || 3 *Mauvais ton,* ἀπειροκαλί-α, ας (ἡ). || 4 *Parole injurieuse,* ὕβρ-ις, εως (ἡ).

Grossir, v. tr. 1 *Rendre gros,* παχύν-ειν, παχύν-ω, fut. παχυν-ῶ, acc. || 2 *Exagérer,* μεγαλύν-ειν, μεγαλύν-ω, fut. μεγαλυν-ῶ, acc. || Verbe intr. 1 *Augmenter, s'accroître,* ἐπαυξάν-εσθαι, ἐπαυξάν-ομαι, fut. ἐπαυξη-

θήσ-ομαι ou ἐπαυξήσ-ομαι. || 2 *Devenir plus violent*, δεινότερ-ος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — **se Grossir**, v. pr., en parlant d'une rivière, πληθύ-ειν, πληθύ-ω, fut. πληθύσ-ω.

Grossissement, n. m., αὔξησ-ις, εως (ἡ); ἐξόγκωσ-ις, εως (ἡ).

Grotesque, adj. 1 *Étrange, bizarre*, ἀλλόκοτ-ος, ος, ον. || 2 *Ridicule, extravagant*, γελοῖ-ος, α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος). || Nom m. 1 *Ce qui est dans le genre grotesque*, γελοῖ-ον, ου (τό). || 2 *Danseur bouffon*, γελοῖ-ος χορευτ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Grotesquement, adv., ἀλλοκότως, γελοίως.

Grotte, n. f., σπήλαι-ον, ου (τό); ἄντρ-ον, ου (τό).

Grouillant, ante, adj., *qui remue*, γαργαίρ-ων, ουσα, ον.

Grouillement, n. m. 1 *Mouvement et bruit de ce qui grouille*, βρασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Borborygme*, βορβορυγμ-ός, οῦ (ὁ).

Grouiller, v. intr. 1 *Remuer*, γαργαίρ-ειν, γαργαίρ-ω, fut. γαργαρ-ῶ. || 2 En parlant des intestins, βορβορύζ-ειν, βορβορύζ-ω, fut. βορβορύξ-ω. || 3 *Fourmiller*, βρύ-ειν, βρύ-ω, fut. βρύσ-ω.

Groupe, n. m. 1 *Assemblage d'objets divers que l'œil embrasse à la fois*, σύστημα, συστήματ-ος (τό). || 2 *Un certain nombre de personnes réunies*, σύλλογ-ος, ου (ὁ); ὅμιλ-ος, ου (ὁ).

Grouper, v. tr., *réunir, disposer par groupes*, συνιστάναι, συνίστημι, fut. συστήσ-ω, acc.; συντάττ-ειν, συντάττ-ω, fut. συντάξ-ω, acc. — **se Grouper**, v. pr. 1 En parlant des personnes, συνίστ-ασθαι, συνίστ-αμαι, fut. συστήσ-ομαι. || 2 *S'amonceler*, κατασωρεύ-εσθαι, κατασωρεύ-ομαι, fut. κατασωρευθήσ-ομαι.

Gruau, n. m., χόνδρ-ος, ου (ὁ).

Grue, n. f. 1 *Oiseau*, γέραν-ος, ου (ἡ). || 2 *Niais qui se laisse tromper*, εὐήθ-ης ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Machine de bois*, γέραν-ος, ου (ἡ).

Gruger, v. tr. 1 *Briser avec les dents*, ὀδὰξ συντρίβ-ειν, συντρίβ-ω, fut. συντρίψ-ω, acc. || 2 *Manger*, ἀναβιβρώσκ-ειν, ἀναβιβρώσκ-ω, fut. ἀναβρώσ-ομαι, acc. || 3 *Dissiper le bien d'autrui*, ἀναλίσκ-ειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ω, acc.

Grume, n. f., *bois coupé qui a son écorce*, ἔμφλοι-ον ξύλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Grumeau, n. m., *portion de sang ou de lait caillé*, θρόμβ-ος, ου (ὁ); χόνδρ-ος, ου (ὁ).

se Grumeler, v. pr., *se mettre en grumeau*, θρομβ-οῦσθαι, θρομβ-όομαι, οῦμαι, fut. θρομβωθήσ-ομαι.

Grumeleux, euse, adj., *composé de grumeaux*, θρομβώδης, ης, ες.

Gué, n. m., πόρ-ος, ου (ὁ). Passer à gué, διαβαίν-ειν, διαβαίν-ω, fut. διαβήσ-ομαι, acc.

Guéable, adj., διαβατ-ός, ή, όν.

Guède, n. f., *pastel*, ἰσάτις, ἰσάτιδ-ος (ἡ).

Guéer, v. tr., *baigner, laver dans l'eau*, λού-ειν, λού-ω, fut. λούσ-ω, acc.

Guenille, n. f. 1 *Haillon, chiffon*, ῥάκ-ος, εος, ους (τό); ῥάκι-ον, ου (τό). || 2 *Chose de peu d'importance*, οὐδενὸς ἄξι-ον πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux derniers mots se déclinent.

Guenillon, n. m., ῥάκι-ον, ου (τό).

Guenon, n. f., *la femelle d'un singe*, θῆλ-υς πίθηκ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Guenuche, n. f., *petite guenon*, πιθήκι-ον, ου (τό).

Guêpe, n. f., σφήξ, σφηκ-ός (ὁ).

Guêpier, n. m., σφηκι-ά, ᾶς (ἡ); σφηκεῖ-ον, ου (τό). Tomber, se fourrer dans un guêpier, *dans une fâcheuse affaire*, δεινῷ πράγματι περιπλέκ-εσθαι, περιπλέκ-ομαι, fut. περιπλεχθήσ-ομαι.

Guère ou **Guères**, adv., *pas beaucoup, peu*, ὀλίγον, μικρόν. Il ne s'en faut guère, ὀλίγου δεῖ.

Guéret, n. m. 1 *Terre labourée et non ensemencée*, νε-ός, οῦ (ἡ); νει-ός, οῦ (ἡ). || 2 *Terre labourable* (en poésie), ἄρουρ-α, ας (ἡ).

Guéridon, n. m., *table à un seul pied*, μονοπόδι-ον, ου (τό).

Guérir, v. tr. 1 *Délivrer de maladie*, ἰ-ᾶσθαι, ἰ-άομαι, ῶμαι, fut. ἰάσ-ομαι, acc.; ἰατρεύ-ειν, ἰατρεύ-ω, fut. ἰατρεύσ-ω, acc. || 2 *Remédier à*, θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc.; ἀκ-εῖσθαι, ἀκ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀκέσ-ομαι, acc. || Verbe intr. 1 *Recouvrer la santé*, ὑγιαίν-ειν, ὑγιαίν-ω, fut. ὑγιαν-ῶ; ἀναῤῥαΐζ-ειν, ἀναῤῥαΐζ-ω, fut. ἀναῤῥαΐσ-ω. || 2 En parlant des maux, ὑγιάζ-εσθαι, ὑγιάζ-ομαι, fut. ὑγιασθήσ-ομαι. || 3 *Être délivré de*, ἀπαλλάττ-εσθαι, ἀπαλλάττ-ομαι, fut. ἀπαλλαχθήσ-ομαι, gén.

Guérison, n. f., ἴασ-ις, εως (ἡ); ὑγίανσ-ις, εως (ἡ).

Guérissable, adj., ἰάσιμ-ος, η, ον. Qui n'est pas guérissable, ἀνίατ-ος, ος, ον.

Guérisseur, n. m., *celui qui guérit*, θεραπευτ-ής, οῦ (ὁ); ἰατρ-ός, οῦ (ὁ).

Guérite, n. f., σκοπ-ή, ῆς (ἡ); σκοπι-ά, ᾶς (ἡ).

Guerre, n. f. 1 *Différend qui se vide par la voie des armes*, πόλεμ-ος, ου (ὁ). Qui a rapport à la guerre, πολεμικός, ή, όν. L'art ou les exercices de la guerre, πολεμικ-ά, ῶν (τά). En état de guerre, πολεμικῶς. Faire la guerre, πολεμ-εῖν, πολεμ-έω, ῶ, fut. πολεμήσ-ω, dat. ou acc. avec πρός. Être en guerre avec quelqu'un, πολεμικῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, dat ou acc. avec πρός. Exciter à la guerre, engager dans une guerre, πολεμ-οῦν, πολεμ-όω, ῶ, fut. πολεμώσ-ω, acc. Faire la guerre avec quelqu'un, συμπολεμ-εῖν, συμπολεμ-έω, ῶ, fut. συμπολεμήσ-ω, dat.; συστρατεύ-εσθαι, συστρατεύ-ομαι, fut. συστρατεύσ-ομαι, dat. || 2 *Débat, lutte*, ἔρις, ἔριδ-ος (ἡ); ἀγών, ῶν-ος (ὁ). Faire la guerre aux préjugés, ταῖς προειλημμέναις δόξαις ἀνθίστ-ασθαι, ἀνθίστ-αμαι, fut.

ἀντιστήσ-ομαι. Faire la guerre à ses passions, τὰ πάθη κολάζ-ειν, κολάζ-ω, fut. κολάσ-ω.
Guerrier, ière, adj. 1 *Qui a rapport à la guerre*, πολεμικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui est porté ou propre à la guerre*, πολεμικ-ός, ή, όν. || Nom m. 1 *Soldat*, στρατιώτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Celui qui fait la guerre*, πολεμιστ-ής, οῦ (ὁ). || Nom f., *celle qui fait la guerre*, πολεμιστρίς, πολεμιστρίδ-ος (ἡ).
Guerroyer, v. intr., πολεμ-εῖν, πολεμ-έω, ῶ, fut. πολεμήσ-ω.
Guerroyeur, n. m., φιλοπόλεμ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Guet, n. m. 1 *Action par laquelle on épie ce qui se passe*, κατασκόπησ-ις, εως (ἡ). Être au guet, faire le guet, avoir l'œil au guet, κατασκοπ-εῖν, κατασκοπ-έω, ῶ, fut. κατασκοπήσ-ω; κατασκέπτ-εσθαι, κατασκέπτ-ομαι, fut. κατασκέψ-ομαι. || 2 *Troupe chargée de la surveillance pendant la nuit*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ); φύλακ-ες, ων (οἱ). Mot du guet, σύνθημα, συνθήματ-ος (τό).
Guet-apens, n. m., *embûche*, ἐνέδρ-α, ας (ἡ); λόχ-ος, ου (ὁ).
Guêtre, n. f., περικνημίς, περικνημῖδ-ος (ἡ).
Guêtrer, v. tr., περικνημῖδας ἐνδύ-ειν, ἐνδύ-ω, fut. ἐνδύσ-ω, acc.
Guetter, v. tr., κατασκοπ-εῖν, κατασκοπ-έω, ῶ, fut. κατασκοπήσ-ω, acc.; κατασκέπτ-εσθαι, κατασκέπτ-ομαι, fut. κατασκέψ-ομαι, acc.
Guetteur, n. m., κατάσκοπ-ος, ου (ὁ).
Gueulard, n. m., *criard*, βοήτ-ης, ου (ὁ). Gueularde, n. f., βοῆτις, βοήτιδ-ος (ἡ).
Gueule, n. f. 1 *Bouche énorme*, χάσμα, χάσματ-ος (τό); στόμα, στόματ-ος (τό). || 2 *Ouverture*, στόμα, στόματ-ος (τό).
Gueulée, n. f., *grosse bouchée*, μέγας βλωμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Gueuler, v. intr., *parler beaucoup et fort haut*, ἀνακράζ-ειν, ἀνακράζ-ω, fut. ἀνακράξ-ω.
Gueusaille, n. f., *troupe de gueux*, σύρφ-ος, εος, ους (τό); συρφετώδ-ης ὄχλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Gueusailler, v. intr., voy. Gueuser.
Gueusant, ante, adj., πτωχεύ-ων, ουσα, ον.
Gueusard, n. m., *gueux, coquin*, πτωχ-ός, οῦ (ὁ).
Gueuser, v. intr., *mendier*, πτωχεύ-ειν, πτωχεύ-ω, fut. πτωχεύσ-ω. || Verbe tr., μεταιτ-εῖν, μεταιτ-έω, ῶ, fut. μεταιτήσ-ω, acc.
Gueuserie, n. f., πτωχεί-α, ας (ἡ).
Gueux, euse, adj. 1 *Indigent*, πτωχ-ός, ή, όν. Gueux revêtu, νεόπλουτ-ος, ου (ὁ). Riche qui fait le gueux, πτωχοπλούσι-ος, ου (ὁ). || Subst., 1 πτωχ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Coquin, fripon*, πανοῦργ-ος, ος, ον.
Gui, n. m., *plante parasite*, ἰξ-ός, οῦ (ὁ).
Guichet, n. m., *petite porte pratiquée dans une grande*, θυρίδι-ον, ου (τό); θυρίς, θυρίδ-ος (ἡ).
Guichetier, n. m., *valet de geôlier*, τοῦ δεσμοφύλακος ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ).
Guide, n. m. 1 *Celui qui montre le chemin*, ὁδηγ-ός, οῦ (ὁ). Servir de guide, ὁδηγ-εῖν, ὁδηγ-έω, ῶ, fut. ὁδηγήσ-ω, acc. || 2 *Qui donne des instructions pour la conduite de la vie ou pour une affaire*, ὁδηγ-ός, οῦ (ὁ); ἡγεμ-ών, όνος (ὁ). Prendre quelqu'un pour guide, παραδείγματι χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.
Guide, n. f., *rêne*, ἡνί-α, ας (ἡ).
Guider, v. tr. 1 *Montrer le chemin*, ὁδηγ-εῖν, ὁδηγ-έω, ῶ, fut. ὁδηγήσ-ω, acc.; ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, gén. || 2 *Conduire un cheval*, ἡνιοχ-εῖν, ἡνιοχ-έω, ῶ, fut. ἡνιοχήσ-ω, acc. || 3 *Conseiller*, νουθετ-εῖν, νουθετ-έω, ῶ, fut. νουθετήσ-ω, acc.
Guidon, n. m. 1 *Petit drapeau*, σημαί-α, ας (ἡ). || 2 *Celui qui porte le guidon*, σημαιοφόρ-ος, ου (ὁ).
Guignard, n. m., *oiseau*, χαραδρι-ός, οῦ (ὁ).
Guigne, n. f., *espèce de cerise*, γλυκ-ὺ κεράσι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Guigner, v. intr., *fermer à demi les yeux*, καταμύ-ειν, καταμύ-ω, fut. καταμύσ-ω. || Verbe tr. 1 *Regarder sans faire semblant*, ὑποβλέπ-ειν, ὑποβλέπ-ω, fut. ὑποβλέψ-ω, acc. || 2 *Convoiter*, ἐποφθαλμίζ-ειν, ἐποφθαλμίζ-ω, fut. ἐποφθαλμίσ-ω, dat.
Guignier, n. m., *cerisier*, κέρασ-ος, ου (ὁ).
Guignon, n. m., *malheur au jeu*, ἀτυχί-α, ας (ἡ). Avoir du guignon, δυσκυβ-εῖν, δυσκυβ-έω, ῶ, fut. δυσκυβήσ-ω.
Guilée, n. f., voy. Giboulée.
Guillage, n. m., *fermentation de la bière*, τοῦ ζύθου ἀνάβρασ-ις, εως (ἡ).
Guillemet, n. m., μηνίσκ-ος, ου (ὁ).
Guillemeter, v. tr., μηνίσκοις διασημαίν-ειν, διασημαίν-ω, fut. διασημαν-ῶ, acc.
Guilleret, ette, adj. 1 *Éveillé, léger*, εὔθυμ-ος, ος, ον; φαιδρ-ός, ά, όν. || 2 *Un peu libre*, ἀσελγ-ής, ής, ές (comp. ἀσελγ-έστερος, sup. ἀσελγ-έστατος).
Guilleri, n. m., *chant du moineau*, τὸ στρουθίζειν. L'article se décline.
Guillocher, v. tr., *faire du guillochis*, γραμμοποίκιλ-ον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.
Guillochis, n. m., *ornement composé de lignes qui se croisent*, γραμμοποίκιλ-ος κόσμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Guillotine, n. f., λαιμοτόμ-ος μηχαν-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Guillotiner, v. tr., λαιμοτομ-εῖν, λαιμοτομ-έω, ῶ, fut. λαιμοτομήσ-ω, acc.
Guimauve, n. f., *plante*, ἰβίσκ-ος, ου (ὁ).
Guimbarde, n. f., *chariot à quatre roues*, τετράτροχ-ος ἅμαξ-α, ης (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Guimpe, n. f., *fichu*, περιστήθι-ον, ου (τό).
Guindage, n. m., *action d'élever les fardeaux avec une machine*, μετεωρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Guinder, v. tr. 1 *Hausser, lever en haut*, ὀνεύ-ειν, ὀνεύ-ω, fut. ὀνεύσ-ω, acc. || 2 *En-*

fler, gonfler, μετεωρίζ-ειν, μετεωρίζ-ω, fut. μετεωρίσ-ω, acc. — ***se Guinder,*** v. pr., *affecter de l'élévation*, μετεωρίζ-εσθαι, μετεωρίζ-ομαι, fut. μετεωρισθήσ-ομαι; μεγαλύν-εσθαι, μεγαλύν-ομαι, fut. μεγαλυν-οῦμαι. — ***Guindé, ée,*** part. passé et adj. 1 En parlant des personnes, γαῦρ-ος, α, ον (comp. γαυρ-ότερος, sup. γαυρ-ότατος); μετέωρ-ος, ος, ον. || 2 En parlant des choses, ὀγκώδ-ης, ης, ες; κεκαλλωπισμέν-ος, η, ον.

Guingois, n. m., *travers, ce qui n'est point droit*, λοξότης, λοξότητ-ος (ἡ); λοξ-όν, οῦ (τό). || De guingois, loc. adv., *de travers*, πλαγίως, λοξῶς, λοξόν ou λοξά.

Guinguette, n. f., προάστει-ον καπηλεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Guirlande, n. f., στέφαν-ος, ου (ὁ); στέμμα, στέμματ-ος (τό).

Guise, n. f., *manière*, τρόπ-ος, ου (ὁ). Vivre à sa guise, καθ' ἑαυτοῦ γνώμην ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι. En guise de, loc. prép., ἀντί, gén.

Guitare, n. f., κιθάρ-α, ας (ἡ). Jouer de la guitare, κιθαρίζ-ειν, κιθαρίζ-ω, fut. κιθαρίσ-ω.

Guitariste, n. m., κιθαριστ-ής, οῦ (ὁ); κιθαρῳδ-ός, οῦ (ὁ).

Gustatif, ive, adj., γευστικ-ός, ή, όν.

Gustation, n. f., *sensation du goût*, γεῦσ-ις, εως (ἡ).

Guttural, ale, adj. 1 *Qui appartient au gosier*, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ λάρυγγος. L'article se décline. || 2 *Qui se prononce du gosier*, λάρυγγι προσφερόμεν-ος, η, ον. Cri, son guttural, λαρυγγισμ-ός, οῦ (ὁ); λαρύγγισμα, λαρυγγίσματ-ος (τό).

Gymnase, n. m. 1 *Lieu d'exercices*, γυμνάσιον, ου (τό); γυμναστήρι-ον, ου (τό). || 2 *École*, γυμνάσι-ον, ου (τό).

Gymnasiarque, n. m., *chef du gymnase*, γυμνασιάρχ-ης, ου (ὁ); γυμνασίαρχ-ος, ου (ὁ).

Gymnaste, n. m., *officier préposé à l'éducation des athlètes*, γυμναστ-ής, οῦ (ὁ).

Gymnastique, adj., *qui concerne les exercices du gymnase*, γυμναστικ-ός, ή, όν. || Nom f., *l'art, l'action d'exercer le corps*, γυμναστικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Gymnique, adj., *se dit des jeux où les athlètes combattaient*, γυμνικ-ός, ή, όν. || Nom f., *la science des athlètes*, γυμναστικ-ή, ῆς (ἡ).

Gymnosophiste, n. m., *philosophe indien*, γυμνοσοφιστ-ής, οῦ (ὁ).

Gynécée, n. m., *appartement des femmes*, γυναικεῖ-ον, ου (τό); γυναικ-ών, ῶνος (ὁ).

Gypse, n. m., *pierre à plâtre*, γύψ-ος, ου (ἡ).

Gypseux, euse, adj., γυψώδ-ης, ης, ες; γύψιν-ος, η, ον.

H

H, n. m. et f., huitième lettre de l'alphabet. La langue grecque n'a point de lettre correspondante.

Ha! interj., ἆ, ἆ, φεῦ.

Habile, adj. 1 *Capable, intelligent*, ἐπιστήμ-ων, ων, ον, gén.; ἔμπειρ-ος, ος, ον (comp. ἐμπειρ-ότερος, sup. ἐμπειρ-ότατος), gén. || 2 *Qui a la capacité, le droit de faire une chose*, δίκαι-ος, α, ον; ἱκαν-ός, ή, όν, avec l'inf.

Habilement, adv., δεινῶς, ἐμπείρως.

Habileté, n. f., ἐμπειρί-α, ας (ἡ); δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ).

Habilité, n. f., *aptitude*, ἱκανότης, ἱκανότητ-ος (ἡ). Le complément se met à l'acc. avec πρός.

Habillage, n. m., *préparation des pièces qu'on met à la broche*, κατάρτυσ-ις, εως (ἡ).

Habillement, n. m. 1 *Vêtement*, ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ); ἱμάτι-ον, ου (τό). || 2 *Action d'habiller*, ἔνδυσ-ις, εως (ἡ); στολισμ-ός, οῦ (ὁ).

Habiller, v. tr. 1 *Vêtir quelqu'un*, ἐσθῆτα ἐνδύ-ειν, ἐνδύ-ω, fut. ἐνδύσ-ω, acc. || 2 *Fournir des habits*, ἐσθῆτα πορίζ-ειν, πορίζ-ω, fut. πορίσ-ω, dat. || 3 *Dire beaucoup de mal de quelqu'un*, πολλὰ κακὰ λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ, acc. || 4 *Préparer du gibier, du poisson pour l'accommoder*, καταρτύ-ειν, καταρτύ-ω, fut. καταρτύσ-ω, acc. — ***s'Habiller,*** v. pr. 1 *Se vêtir*, ἐσθῆτα ἐνδύ-εσθαι, ἐνδύ-ομαι, fut. ἐνδύσ-ομαι. || 2 *Se pourvoir d'habits*, ἐσθῆτα πορίζ-εσθαι, πορίζ-ομαι, fut. πορίσ-ομαι. — ***Habillé, ée,*** part. passé et adj., *vêtu*, ἠμφιεσμέν-ος, η, ον. Bien habillé, εὔσταλ-ος, ος, ον. Mal habillé, δυσείμ-ων, ων, ον. Habit habillé, *de cérémonie*, ἐκπρεπ-ὴς στολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Habit, n. m., *vêtement*, ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ); ἱμάτι-ον, ου (τό). Prendre l'habit, *se faire religieux*, τὸ μοναστικὸν σχῆμα ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι.

Habitable, adj., οἰκήσιμ-ος, ος, ον; οἰκητ-ός, ή, όν. Toute la terre habitable, οἰκουμέν-η, ης (ἡ).

Habitacle, n. m. 1 *Habitation*, οἰκητήρι-ον, ου (τό). || 2 *Armoire de bois, dans un vaisseau*, κιβώτι-ον, ου (τό).

Habitant, ante, n., ἔνοικ-ος, ος, ον; κάτοικ-ος, ος, ον. Les habitants de la campagne, ἄγροικ-οι, ων (οἱ). Les habitants de la ville, ἀστ-οί, ῶν (οἱ). Les habitants du pays, ἐγχώρι-οι, ων (οἱ).

Habitation, n. f. 1 *Action d'habiter un lieu*, οἴκησ-ις, εως (ἡ); ἐνοίκησ-ις, εως (ἡ).

|| 2 *Domicile, maison,* οἰκί-α, ας (ἡ); οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). Qui n'a pas d'habitation, ἄοικ-ος, ος, ον. Changer d'habitation, μετοικ-εῖν, μετοικ-έω, ῶ, fut. μετοικήσ-ω. || 3 *Établissement formé par une colonie,* κατοικί-α, ας (ἡ); συνοικί-α, ας (ἡ). || 4 *Domaine, propriété d'un colon,* κτήματ-α, ων (τά).

Habiter, v. tr., *demeurer en quelque lieu,* οἰκ-εῖν, οἰκ-έω, ῶ, fut. οἰκήσ-ω, acc.; ἐνοικ-εῖν, ἐνοικ-έω, ῶ, fut. ἐνοικήσ-ω, dat. || Verbe intr., οἰκ-εῖν, οἰκ-έω, ῶ, fut. οἰκήσ-ω.

Habitude, n. f. 1 *Constitution physique,* ἕξ-ις, εως (ἡ); διάθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Air, maintien,* σχῆμα, σχήματ-ος (τό); ἕξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Coutume,* ἔθ-ος, εος, ους (τό); συνήθει-α, ας (ἡ). Avoir pour habitude, ἔθος ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Contracter l'habitude, ἐθίζ-εσθαι, ἐθίζ-ομαι, fut. ἐθισθήσ-ομαι. || 4 *Accès auprès de quelqu'un, fréquentation ordinaire,* οἰκειότης, οἰκειότητ-ος (ἡ); συνουσί-α, ας (ἡ). Avoir habitude auprès de quelqu'un, dans un lieu, φοιτ-ᾶν, φοιτ-άω, ῶ, fut. φοιτήσ-ω πρός, acc.

Habituel, elle, adj., συνήθ-ης, ης, ες (comp. συνηθ-έστερος, sup. συνηθ-έστατος).

Habituellement, adv., συνήθως.

Habituer, v. tr., *accoutumer,* ἐθίζ-ειν, ἐθίζ-ω, fut. ἐθίσ-ω, acc. — ***s'Habituer,*** v. pr., ἐθίζ-εσθαι, ἐθίζ-ομαι, fut. ἐθισθήσ-ομαι. — ***Habitué,*** part. passé pris subst., *celui qui va habituellement dans un lieu,* φοιτ-ῶν, ῶντος (ὁ). Le nom du lieu à l'acc. avec εἰς.

Hâbler, v. intr., *parler avec vanterie,* κομπάζ-ειν, κομπάζ-ω, fut. κομπάσ-ω; ἀλαζονεύ-εσθαι, ἀλαζονεύ-ομαι, fut. ἀλαζονεύσ-ομαι.

Hâblerie, n. f., *vanterie,* κομπασμ-ός, οῦ (ὁ); ἀλαζόνευμα, ἀλαζονεύματ-ος (τό).

Hâbleur, n. m., κομπαστ-ής, οῦ (ὁ); ἀλαζ-ών, όνος (ὁ). Hâbleuse, n. f., ἀλαζ-ών, όνος (ἡ).

Hache, n. f., πέλεκ-υς, εως (ὁ); ἀξίν-η, ης (ἡ).

Hache-paille, n. m., *instrument pour hacher la paille,* ἀχυρότριψ πέλεκ-υς, εως (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Hacher, v. tr. 1 *Couper en petits morceaux,* μιστύλλ-ειν, μιστύλλ-ω, fut. μιστυλ-ῶ, acc. || 2 *Découper maladroitement,* σκαιῶς κρεωκοπ-εῖν, κρεωκοπ-έω, ῶ, fut. κρεωκοπήσ-ω, acc. || 3 *Détruire, ravager,* διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.

Hachereau, n. m., ou **Hachette,** n. f., *petite hache,* πελέκι-ον, ου (τό).

Hachis, n. m., μυττωτ-ός, οῦ (ὁ).

Hachoir, n. m., *table pour hacher la viande,* ἐπίκοπ-ον, ου (τό); ἐπικόπαν-ον, ου (τό).

Hachure, n. f., terme de dessin, *lignes croisées,* χιαστ-αὶ γραμμ-αί, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.

Hagard, arde, adj., *farouche,* γοργ-ός, ός, όν; βλοσυρ-ός, ός ou ά, όν. Regarder d'un air, avec un visage hagard, γοργὸν ἀναβλέπ-ειν, ἀναβλέπ-ω, fut. ἀναβλέψ-ομαι, acc.

Hagiographe, adj., se dit des livres saints, ἁγιόγραφ-ος, ος, ον.

Hagiologique, adj., *qui concerne les saints,* περὶ τοὺς ἁγίους καθήκ-ων, ουσα, ον.

Haie, n. f. 1 *Clôture faite d'épines ou de branchages,* φραγμ-ός, οῦ (ὁ); φράγμα, φράγματ-ος (τό). || 2 *File de personnes ou de soldats,* στίχ-ος, ου (ὁ); στοῖχ-ος, ου (ὁ). || 3 *Pièce de la charrue,* ἔλκηθρ-ον, ου (τό).

Haïe, *cri des charretiers,* εἶα.

Haillon, n. m., *guenille,* ῥάκ-ος, εος, ους (τό).

Haine, n. f., *action de haïr, aversion,* μῖσ-ος, εος, ους (τό); ἔχθρ-α, ας (ἡ). Avoir en haine, voy. Haïr. Être un objet de haine pour quelqu'un, μῖσος ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω πρός τινος ou παρά τινος. En haine de, loc. prép., ἔχθρᾳ, gén.

Haineux, euse, adj., *porté à la haine,* μισητικ-ός, ή, όν. D'une façon haineuse, μισητικῶς.

Haïr, v. tr. 1 *Avoir de la haine,* μισ-εῖν, μισ-έω, ῶ, fut. μισήσ-ω, acc.; ἐχθραίν-ειν, ἐχθραίν-ω, fut. ἐχθραν-ῶ, acc. || 2 *Avoir de la répugnance,* δυσχεραίν-ειν, δυσχεραίν-ω, fut. δυσχεραν-ῶ, acc. — ***se Haïr,*** v. pr., *se détester mutuellement,* ἀλλήλους ἀπεχθαίρ-ειν, ἀπεχθαίρ-ω, fut. ἀπεχθαρ-ῶ, ou ἀπεχθάν-εσθαι, ἀπεχθάν-ομαι, fut. ἀπεχθήσ-ομαι.

Haire, n. f., *cilice,* κιλίκι-ον, ου (τό).

Haïssable, adj., μισητ-ός, ή, όν; στυγερ-ός, ά, όν (comp. στυγερ-ώτερος, sup. στυγερ-ώτατος).

Halage, n. m., *action de tirer un bateau,* τὸ ῥυμουλκ-εῖν. L'article se décline.

Halbran, n. m., *jeune canard sauvage,* ἄγρι-ον νησσάρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Hâle, n. m., *air chaud qui dessèche,* ἀλέ-α, ας (ἡ).

Haleine, n. f. 1 *L'air qui sort des poumons,* πνο-ή, ῆς (ἡ); ἀναπνο-ή, ῆς (ἡ). || 2 *La faculté de respirer,* ἀνάπνευσ-ις, εως (ἡ); ἀναπνο-ή, ῆς (ἡ). Reprendre haleine, ἀναπν-εῖν, ἀναπν-έω, fut. ἀναπνεύσ-ω. A perte d'haleine, ἀπνευστί. Être hors d'haleine, πνευστι-ᾶν, πνευστι-άω, ῶ, fut. πνευστιάσ-ω. Ouvrage de longue haleine, μακρ-ὸν ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Souffle des vents,* πνο-ή, ῆς (ἡ).

Halenée, n. f., *exhalaison,* ἀποφορ-ά, ᾶς (ἡ).

Halener, v. tr., *prendre l'odeur d'une bête,* en parlant des chiens de chasse, ἰχνηλατ-εῖν, ἰχνηλατ-έω, ῶ, fut. ἰχνηλατήσ-ω.

Haler, v. tr. 1 *Tirer à soi à l'aide d'un cordage,* ῥυμουλκ-εῖν, ῥυμουλκ-έω, ῶ, fut. ῥυμουλκήσ-ω, acc. || 2 *Exciter,* en parlant des chiens, παρορμ-ᾶν, παρορμ-άω, ῶ, fut. παρορμήσ-ω, acc. — ***se Haler,*** v. pr., *se diriger,* τείν-ειν, τείν-ω, fut. τεν-ῶ.

Hâler, v. tr., *rendre le teint brun,* ἐπικαί-ειν, ἐπικαί-ω, fut. ἐπικαύσ-ω, acc. — ***Hâlé, ée,*** part. passé et adj., *brûlé par le soleil,* ἡλιοκα-ής, ής, ές.

Haletant, ante, adj., *essoufflé*, ἀσθμαίν-ων, ουσα, ον.
Haleter, v. intr., *être hors d'haleine*, ἀσθμαίν-ειν, ἀσθμαίν-ω, fut. ἀσθμαν-ῶ
Haleur, n. m., *celui qui hale un bateau*, ῥυμουλκ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Halitueux, euse, adj., *couvert d'une douce moiteur*, ὕφυγρ-ος, ος, ον.
Hallage, n. m., *droit levé dans les halles*, ἐπώνι-ον, ου (τό).
Hallali, n. m., *cri de chasse*, ἀλαλ-ή, ῆς (ἡ).
Halle, n. f., ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ); ἐμπόρι-ον, ου (τό). Halle au blé, πυροπωλεῖ-ον, ου (τό). Halle au poisson, ἰχθυοπωλεῖ-ον, ου (τό). Halle à la viande, κρεωπωλεῖ-ον, ου (τό).
Hallebarde, n. f., *arme garnie d'un fer pointu*, λόγχ-η, ης (ἡ); δόρυ, δόρατ-ος (τό).
Hallebardier, n. m., λογχοφόρ-ος, ου (ὁ); δορυφόρ-ος, ου (ὁ).
Hallier, n. m. 1 *Réunion de buissons*, λόχμ-η, ης (ἡ). || 2 *Celui qui garde les marchandises dans une halle*, ἀγορανόμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Marchand qui étale aux halles*, ὀψοπώλ-ης, ου (ὁ).
Hallucination, n. f., *égarement de la raison*, παράνοι-α, ας (ἡ); παραφροσύν-η, ης (ἡ).
Halo, n. m., *cercle lumineux autour des astres*, ἅλ-ως, ω (ἡ).
Haloir, n. m., *lieu où l'on sèche le chanvre*, καννάβιος θειλόπεδ-ον, ου (τό).
Halot, n. m., *trou de lapins*, φωλε-ά, ᾶς (ἡ).
Halte, n. f. 1 *Station que font les soldats*, ἐπίστασ-ις, εως (ἡ). Faire faire halte, ἐφιστάναι, ἐφίστημι, fut. ἐπιστήσ-ω, acc. Faire halte, ἐφίστ-ασθαι, ἐφίστ-αμαι, fut. ἐπιστήσομαι. || 2 *Lieu fixé pour la halte*, σταθμ-ός, οῦ (ὁ). || Halte! halte-là! interj., στῆθι, pour le sing.; στῆτε, pour le plur.
Hamac, n. m., *lit suspendu*, αἰώρ-α, ας (ἡ).
Hamadryade, n. f., *nymphe des arbres*, ἁμαδρυάς, ἁμαδρυάδ-ος (ἡ).
Hameau, n. m., κωμί-ον, ου (τό); κωμίδι-ον, ου (τό).
Hameçon, n. m., ἄγκιστρ-ον, ου (τό). Prendre à l'hameçon, ἀγκιστρεύ-ειν, ἀγκιστρεύ-ω, fut. ἀγκιστρεύσ-ω. Mordre à l'hameçon, au propre et au figuré, δελεάζ-εσθαι, δελεάζ-ομαι, fut. δελεασθήσ-ομαι.
Hampe, n. f., *le bois d'une lance*, δόρυ, δόρατ-ος (τό).
Hanche, n. f., ἰσχί-ον, ου (τό); ἰξύς, ἰξύ-ος (ἡ).
Hanebane, n. f., *plante*, ὑοσκύαμ-ος, ου (ὁ).
Hangar, n. m., στέγ-η, ης (ἡ).
Hanneton, n. m., μηλολόνθ-η, ης (ἡ).
Hanter, v. tr., *fréquenter*, φοιτ-ᾶν, φοιτ-άω, ῶ, fut. φοιτήσ-ω εἰς ou πρός, acc.; συναναστρέφ-εσθαι, συναναστρέφ-ομαι, fut. συναναστραφήσ-ομαι.
Hantise, n. f., *commerce familier*, φοίτησις, εως (ἡ); συναναστροφ-ή, ῆς (ἡ).
Happe, n. f. 1 *Demi-cercle de fer dont on garnit un essieu*, σιδηρ-οῦν ἡμικύκλι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Crampon qui sert à lier les pièces de bois, de fer*, ἄγκιστρ-ον, ου (τό).
Happer, v. tr., *saisir avec avidité*, κάπτειν, κάπτ-ω, fut. κάψ-ω, acc.; ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω, acc.
Haquenée, n. f., *cheval ou jument de moyenne taille qui va l'amble*, κατὰ σκέλος βαδίζ-ον ἱππάρι-ον, ου (τό). Les deux derniers mots se déclinent.
Haquet, n. m., *charrette étroite*, ἁμάξι-ον, ου (τό).
Haquetier, n. m., *conducteur de haquet*, ἁμαξίου ἡγεμ-ών, όνος (ὁ).
Harangue, n. f., δημηγορί-α, ας (ἡ).
Haranguer, v. tr. 1 *Adresser une harangue*, δημηγορ-εῖν, δημηγορ-έω, ῶ, fut. δημηγορήσ-ω πρός, acc. || 2 *Parler beaucoup et avec emphase*, μακρηγορ-εῖν, μακρηγορ-έω, ῶ, fut. μακρηγορήσ-ω.
Harangueur, n. m. 1 *Celui qui harangue*, δημηγόρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Grand discoureur*, πολυλόγ-ος, ου (ὁ).
Haras, n. m., *lieu où l'on élève des poulains*, ἱπποτροφεῖ-ον, ου (τό); ἱπποφόρβι-ον, ου (τό).
Harasser, v. tr., *fatiguer à l'excès*, κατακόπτ-ειν, κατακόπτ-ω, fut. κατακόψ-ω, acc.
Harceler, v. tr. 1 *Provoquer*, προκαλ-εῖσθαι, προκαλ-έομαι, οῦμαι, fut. προκαλέσ-ομαι, acc. || 2 *Fatiguer, importuner*, καταπον-εῖν, καταπον-έω, ῶ, fut. καταπονήσ-ω, acc.; τρύχ-ειν, τρύχ-ω, fut. τρύξ-ω ou τρύσ-ω, acc.
Harde, n. f. 1 *Troupe de bêtes fauves*, ἀγέλ-η, ης (ἡ). || 2 *Lien qui attache les chiens*, κυνοῦχ-ος, ου (ὁ).
Harder, v. tr., *attacher les chiens*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc.
Hardes, n. f. pl., *objets d'habillement*, ἱματισμ-ός, οῦ (ὁ).
Hardi, ie, adj. 1 *Qui se hasarde courageusement*, τολμηρ-ός, ά, όν (comp. τολμηρότερος, sup. τολμηρ-ότατος); θρασ-ύς, εῖα, ύ (comp. θρασ-ύτερος, sup. θρασ-ύτατος). || 2 *Effronté, insolent*, ἀναίσχυντ-ος, ος, ον; αὐθάδ-ης, ης, ες (comp. αὐθαδ-έστερος, sup. αὐθαδ-έστατος). || 3 *Qui est dit ou fait avec hardiesse*, θρασ-ύς, εῖα, ύ; θαρσαλέ-ος, α, ον (comp. θαρσαλε-ώτερος, sup. θαρσαλε-ώτατος). || Hardi! loc. interj., ἄγε δή, pour le sing.; ἄγετε δή, pour le plur.
Hardiesse, n. f. 1 *Assurance, généreuse audace*, τόλμα, ης (ἡ); θάρσ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Témérité, insolence*, αὐθάδει-α, ας (ἡ); προπέτει-α, ας (ἡ).
Hardiment, adv. 1 *Avec hardiesse*, τολμηρῶς, θαρσαλέως. || 2 *Sans hésiter*, ἀόκνως. || *Impudemment*, ἀναισχύντως.
Harem, n. m., *appartement des femmes chez les Turcs*, γυναικ-ών, ῶνος (ὁ).
Hareng, n. m., μαίν-η, ης (ἡ); μαινίς, μαινίδ-ος (ἡ).
Harengaison, n. f., *pêche du hareng*, τῶν μαινῶν ἁλιεί-α, ᾶς (ἡ).
Harengère, n. f., *marchande de harengs et de poissons en général*, ἰχθυοπώλαιν-α, ης (ἡ).

Hargneux, euse, adj., *d'humeur querelleuse*, ὀργίλ-ος, η, ον; ἐριστικ-ός, ή, όν.
Haricot, n. m., φάσηλ-ος, ου (ὁ); φασίολ-ος, ου (ὁ).
Haridelle, n. f., *mauvais cheval*, καβάλλ-ης, ου (ὁ).
Harmonie, n. f. 1 *Concours et accord de divers sons*, ἁρμονί-α, ας (ἡ). || 2 *Nombre, cadence*, en parlant du style, ῥυθμ-ός, οῦ (ὁ); ἁρμονί-α, ας (ἡ). || 3 *Bon accord*, ὁμόνοι-α, ας (ἡ). Être, vivre en harmonie avec, συμφων-εῖν, συμφων-έω, ῶ, fut. συμφωνήσ-ω, dat.
Harmonieusement, adv., μουσικῶς, εὐρύθμως.
Harmonieux, euse, adj. 1 *Qui a de l'harmonie*, ἐμμελ-ής, ής, ές (comp. ἐμμελέστερος, sup. ἐμμελ-έστατος); εὔρυθμ-ος, ος, ον. 2 En parlant des choses qui sont en harmonie entre elles, σύμφων-ος, ος, ον; ἁρμόνι-ος, ος ou α, ον.
Harmonique, adj., *qui appartient à l'harmonie*, ἁρμονικ-ός, ή, όν.
Harmoniquement, adv., ἁρμονικῶς.
Harmoniste, n. m., *celui qui connaît les règles de l'harmonie*, ἁρμονίας εὖ εἰδώς, εἰδότ-ος (ὁ).
Harnachement, n. m. 1 *Action d'harnacher*, τὸ ἐπισάττ-ειν. L'article se décline. || 2 *Les harnais*, φάλαρ-α, ων (τά).
Harnacher, v. tr., *mettre le harnais à un cheval*, ἐπισάττ-ειν, ἐπισάττ-ω, fut. ἐπισάξ-ω, acc.
Harnais ou **Harnois**, n. m. 1 *L'armure complète d'un homme d'armes*, πανοπλί-α, ας (ἡ). || 2 *L'équipage d'un cheval*, φάλαρ-α, ων (τά). || 3 *Engins pour la chasse*, θήρατρ-α, ων (τά). || 4 *Engins pour la pêche*, ἁλιευτικ-ὴ κατασκευ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Haro, terme de prat. Crier haro sur quelqu'un, *se récrier contre ce qu'il dit ou fait*, καταβο-ᾶν, καταβο-άω, ῶ, fut. καταβοήσ-ομαι, gén.
Harpagon, n. m., *homme avare et sordide*, κυμινοπρίστ-ης, ου (ὁ).
Harpe, n. f., ψαλτήρι-ον, ου (τό). Jouer de la harpe, ψάλλ-ειν, ψάλλ-ω, fut. ψαλ-ῶ.
Harper, v. tr., *prendre et serrer fortement*, ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω ou ἁρπάξ-ω, acc.
Harpie, n. f. 1 *Monstre fabuleux*, ἅρπυι-α, ας (ἡ). || 2 *Femme acariâtre*, δύσκολ-ος γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Harpiste, n. m., *homme qui joue de la harpe*, ψάλτ-ης, ου (ὁ). Harpiste, n. f., ψάλτρι-α, ας (ἡ).
Harpon, n. m., *dard qui a une pointe et deux crocs recourbés*, ἁρπάγ-η, ης (ἡ); κοντ-ός, οῦ (ὁ).
Harponner, v. tr., *accrocher avec le harpon*, ἁρπάγῃ ou κοντῷ ἀντιλαμβάν-εσθαι, ἀντιλαμβάν-ομαι, fut. ἀντιλήψ-ομαι, gén.; κοντ-οῦν, κοντ-όω, ῶ, fut. κοντώσ-ω, acc.
Harponneur, n. m., κοντ-ῶν, οῦντος (ὁ); κοντοφόρ-ος ναύτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Hart, n. m. 1 *Lien d'osier pour attacher des fagots*, δεσμ-ός, οῦ (ὁ). Au plur., δεσμ-ά, ῶν (τά). || 2 *Corde pour étrangler les criminels*, βρόχ-ος, ου (ὁ).
Haruspice, n. m., voy. Aruspice.
Hasard, n. m. 1 *Fortune, sort, cas imprévu*, τύχ-η, ης (ἡ). Qui dépend du hasard, τυχηρ-ός, ά, όν. Jeu de hasard, κυβεί-α, ας (ἡ). Marchandise de hasard, εὔων-ον ἐμπόλημα, ἐμπολήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Péril, risque*, κίνδυν-ος, ου (ὁ). Les hasards de la guerre, τοῦ πολέμου συντυχί-αι, ῶν (αἱ). Courir le hasard de, κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω περί, gén. Au hasard, loc. adv., *inconsidérément*, εἰκῇ, ἀλόγως, ἀπερισκέπτως. Par hasard, loc. adv., *fortuitement*, ἀπὸ τύχης, ἐκ τύχης, κατὰ τύχην. A tout hasard, loc. adv., *à tout événement*, ὅ τι ἂν συμβῇ ou γένηται.
Hasarder, v. tr. 1 *Exposer aux chances du hasard*, παραβάλλ-ειν, παραβάλλ-ω, fut. παραβαλ-ῶ, acc.; κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω περί, gén. || 2 *Émettre*, ἐκδιδόναι, ἐκδίδωμι, fut. ἐκδώσ-ω, acc. — **se Hasarder**, v. pr., *s'exposer au danger*, διακινδυνεύ-ειν, διακινδυνεύ-ω, fut. διακινδυνεύσ-ω. — **Hasardé, ée**, part. passé et adj., *dangereux*, κινδυνώδ-ης, ης, ες.
Hasardeusement, adv., ἐπικινδύνως.
Hasardeux, euse, adj. 1 *Hardi, qui s'expose*, τολμηρ-ός, ά, όν (comp. τολμηρ-ότερος, sup. τολμηρ-ότατος). || 2 *Périlleux*, κινδυνώδ-ης, ης, ες; ἐπικίνδυν-ος, ος, ον.
Hase, n. f., *la femelle d'un lapin, d'un lièvre*, θῆλ-υς λαγ-ώς, ώ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Hast, n. m. Arme d'hast, *toute arme emmanchée d'un long bâton*, δόρυ, δόρατ-ος (τό).
Hastaire, n. m., *soldat armé d'un javelot*, λογχοφόρ-ος, ου (ὁ); δορυφόρ-ος, ου (ὁ).
Haste, n. f. 1 *Longue lance*, μακρ-ὰ λόγχ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Javelot sans fer*, ξυστ-όν, οῦ (τό). || 3 *Sceptre*, σκῆπτρ-ον, ου (τό).
Hâte, n. f., *précipitation, promptitude*, τάχ-ος, εος, ους (τό); σπουδ-ή, ῆς (ἡ). Avoir hâte, ἐπείγ-εσθαι, ἐπείγ-ομαι, fut. ἐπειχθήσ-ομαι. Avec hâte, en hâte, loc. adv., ταχέως, ὡς ou ὅτι τάχιστα. A la hâte, loc. adv., προπετῶς, αὐτοσχεδίως.
Hâter, v. tr., *presser, accélérer*, ἐπείγ-ειν, ἐπείγ-ω, fut. ἐπείξ-ω, acc.; σπεύδ-ειν, σπεύδ-ω, fut. σπεύσ-ω, acc. — **se Hâter**, v. pr., ἐπείγ-εσθαι, ἐπείγ-ομαι, fut. ἐπειχθήσ-ομαι; σπεύδ-ειν, σπεύδ-ω, fut. σπεύσ-ω.
Hâteur, n. m., *officier des cuisines royales*, τῶν ὀπτῶν ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).
Hâtier, n. m., *grand chenet de cuisine*, μεγάλ-η πυροστι-ά, ᾶς (ἡ). Grec moderne. Les deux mots se déclinent.

Hâtif, ive, adj. 1 *Précoce,* πρώϊμ-ος, ος, ον (comp. πρωϊμ-ώτερος, sup. πρωϊμ-ώτατος). || 2 *Rapide,* ταχ-ύς, εῖα, ύ (comp. ταχ-ύτερος, sup. ταχ-ύτατος).
Hâtivement, adv., πρωΐ, πρώϊον.
Hâtiveté, n. f., *croissance hâtive des végétaux,* πρώϊμ-ος αὔξησ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Haubans, n. m. pl., *gros cordages,* πρότον-οι, ων (οἱ).
Haubergeon, n. m., *petite cuirasse,* θωράκι-ον, ου (τό).
Haubert, n. m., *cuirasse,* θώραξ, θώρακ-ος (ὁ).
Hausse, n. f. 1 *Ce qui sert à hausser,* ὕψωμα, ὑψώματ-ος (τό). || 2 *Augmentation de valeur,* ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ); αὔξησ-ις, εως (ἡ).
Hausse-col, n. m., *petite plaque dorée qu'on porte autour du cou,* χρυσ-οῦν περιδέραι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Haussement, n. m., *action de hausser,* ὕψωσ-ις, εως (ἡ).
Hausser, v. tr. 1 *Élever, rendre plus haut,* ὑψ-οῦν, ὑψ-όω, ῶ, fut. ὑψώσ-ω, acc. || 2 *Lever en haut,* ἐξαίρ-ειν, ἐξαίρ-ω, fut. ἐξαρ-ῶ, acc. || 3 *Augmenter,* αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc. || 4 *Élever la voix, le ton,* ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc.; ὀξύν-ειν, ὀξύν-ω, fut. ὀξυν-ῶ, acc. || Verbe intr. 1 *Grossir,* en parlant d'un fleuve, αὐξάν-εσθαι, αὐξάν-ομαι, fut. αὐξηθήσ-ομαι; πληθύ-ειν, πληθύ-ω, sans fut. || 2 *Renchérir,* ἐπιτιμ-ᾶσθαι, ἐπιτιμ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐπιτιμηθήσ-ομαι.— ***se Hausser,*** v. pr., ἀκροβατ-εῖν, ἀκροβατ-έω, ῶ, fut. ἀκροβατήσ-ω.
Haussière, n. f., *cordage,* κάλ-ως, ω (ὁ); σχοινί-ον, ου (τό).
Haut, haute, adj. 1 *Élevé,* ὑψηλ-ός, ή, όν (comp. ὑψηλ-ότερος, sup. ὑψηλ-ότατος); μετάρσι-ος, ος ou α, ον. || 2 *Plus éloigné de la mer, plus proche de la source d'une rivière,* ὁ, ἡ, τὸ ἄνω. L'article se décline. || 3 *Profond,* βαθ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαθ-ύτερος, sup. βαθ-ύτατος). La haute mer, πέλαγ-ος, εος, ους (τό). || 4 Terme de musique, *élevé, aigu,* ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος). || 5 *Sonore,* en parlant de la voix, λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος). || 6 *Grand, excellent, distingué dans son genre,* μέγας, μεγάλη, μέγα; ἄριστ-ος, η, ον; ἔξοχ-ος, ος, ον; ὑψηλ-ος, η, ον. || 7 *Arrogant, impérieux,* ὑπερήφαν-ος, ος, ον; ὑπερηφαν-ής, ής, ές. || Subst. Le Très-Haut, Ὕψιστ-ος, ου (ὁ).
Haut, n. m. 1 *Élévation,* ὕψ-ος, εος, ους (τό). Tomber de son haut, au propre, καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω, fut. καταπεσ-οῦμαι; au figuré, ὑπερεκπλήττ-εσθαι, ὑπερεκπλήττ-ομαι, fut. ὑπερεκπλαγήσ-ομαι. || 2 *Le faîte, le sommet,* ἄκρ-ον, ου (τό); ὁ, ἡ, τὸ ἄνω. Traiter quelqu'un de haut en bas, ὑπεροπτικῶς ou ὑβριστικῶς χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. Regarder de haut en bas, καταφρον-εῖν, καταφρον-έω, ῶ, fut. καταφρονήσ-ω, gén.
Haut, adv., ὑψηλῶς, ἄνω. Plus haut, ἀνωτέρω. Très-haut, ἀνωτάτω. De haut en bas, ἄνω καὶ κάτω ou ἄνω κάτω. En haut, là haut, loc. adv., ἄνω, ὕπερθε. Par en haut, loc. adv., ἄνω. Là-haut, *dans le ciel,* ἐν τῷ οὐρανῷ, sans mouvement; εἰς τὸν οὐρανόν, avec mouvement. D'en haut, *du ciel,* ὑψόθεν, οὐρανόθεν. En haut de, loc. prép., ἄνω, gén.
Hautain, aine, adj., *fier, orgueilleux,* ἀγέρωχ-ος, ος, ον; ὑπερήφαν-ος, ος, ον (comp. ὑπερηφαν-έστερος, sup. ὑπερηφαν-έστατος).
Hautainement, adv., ἀγερώχως, ὑπερηφάνως.
Hautbois, n. m., *instrument à vent,* αὐλ-ός, οῦ (ὁ).
Haut-de-chausses, n. m., *culotte,* περισκέλι-ον, ου (τό).
Haute-contre, n. f., terme de musique, μέσ-ος τόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Hautement, adv. 1 *Hardiment, résolument,* τολμηρῶς, θαρσαλέως. || 2 *Ouvertement,* φανερῶς.
Hautesse, n. f., *titre honorifique,* ὕψιστ-ος, ου (ὁ).
Haute-taille, n. f., *voix moyenne,* μέσ-η φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Hauteur, n. f. 1 *Dimension d'un corps en tant qu'il est haut,* ὕψ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Élévation en l'air,* μετεωρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Profondeur,* βάθ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Éminence,* λόφ-ος, ου (ὁ); γεώλοφ-ος, ου (ὁ). || 5 *Fierté,* μεγαλοψυχί-α, ας (ἡ); μεγαλοφροσύν-η, ης (ἡ). || 6 *Arrogance,* ὑπεροψί-α, ας (ἡ); ὑπερηφανί-α, ας (ἡ).
Haut-fond, n. m., terme de marine, voy. Bas-fond.
Haut-le-corps, n. m., *saut, bond,* πήδημα, πηδήματ-ος (τό); σκίρτημα, σκιρτήματ-ος (τό).
Hâve, adj., *pâle, blême,* ὠχρ-ός, ά, όν (comp. ὠχρ-ότερος, sup. ὠχρ-ότατος); λίφαιμ-ος, ος, ον.
Hâvir, v. tr., *dessécher au feu,* αὔ-ειν, αὔ-ω, fut. αὔσ-ω, acc.
Havre, n. m., *petit port,* ναύλοχ-ος, ου (ὁ).
Havre-sac, n. m., *sac de peau,* γυλι-ός, οῦ (ὁ).
Hé, interj. 1 *Pour appeler,* ὦ οὗτος! pour le masculin; ὦ αὕτη! pour le féminin. || 2 *Pour avertir,* ὅρα, pour le sing.; ὁρᾶτε, pour le plur. Hé bien! loc. interj. pour interroger, τί γάρ; τί ποτε; τί δῆτα;
Heaume, n. m., *casque,* κόρυς, κόρυθ-ος (ἡ); κράν-ος, εος, ους (τό).
Hebdomadaire, adj., ἑβδομαῖ-ος, α, ον; ἑβδομαδικ-ός, ή, όν.
Héberger, v. tr., *recevoir chez soi,* ξενίζ-ειν, ξενίζ-ω, fut. ξενίσ-ω, acc.; ξενοδοχ-εῖν, ξενοδοχ-έω, ῶ, fut. ξενοδοχήσ-ω, acc.
Hébétation, n. f., *manque de sensibilité*

ἀμβλύτης, ἀμβλύτητ-ος (ἡ); ἀναισθησί-α, ας (ἡ).
Hébéter, v. tr., *rendre stupide*, ἀμβλύνειν, ἀμβλύν-ω, fut. ἀμβλυν-ῶ, acc.; ἠλιθι-οῦν, ἠλιθι-όω, ῶ, fut. ἠλιθιώσ-ω, acc. — ***Hébété, ée,*** part. passé et adj., ἀμβλ-ύς, εῖα, ύ; ἀναίσθητ-ος, ος, ον.
Hébraïque, adj., Ἑβραϊκ-ός, ή, όν.
Hébraïsant, n. m., *homme versé dans la connaissance de l'hébreu*, ἑβραΐζ-ων, οντος (ὁ).
Hébraïsme, n. m., *façon de parler propre aux Hébreux*, Ἑβραϊκ-ὸς ἰδιωτισμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Hébreu, n. m., *langue hébraïque*, Ἑβραϊκ-ὴ γλῶσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. En hébreu, ἑβραϊστί. || Adj., Ἑβραῖ-ος, α, ον.
Hécatombe, n. f., *sacrifice de cent bœufs*, ἑκατόμβ-η, ης (ἡ).
Hectare, n. m., *mesure agraire*, πεντήκοντα ἄρουρ-αι, ων (αἱ).
Hectogramme, n. m., ἑκατόγραμμ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Hectolitre, n. m., ἑκατόλιτρ-ον, ου (τό).
Hégire, n. f., *l'ère des mahométans*, ἔξοδ-ος, ου (ἡ).
Hein, interj., τί γάρ; τί ποτε; τί δῆτα;
Hélas, interj., αἶ! ἰοῦ! φεῦ!
Héler, v. tr., *appeler un navire avec un porte-voix*, προςκαλ-εῖν, προςκαλ-έω, ῶ, fut. προςκαλέσ-ω, acc.
Héliaque, adj., *qui a rapport au soleil*, ἡλιακ-ός, ή, όν.
Hélice, n. f. 1 *Ligne tracée en forme de vis*, ἑλικοειδ-ὴς γραμμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Espèce de coquillage*, ἑλίκ-η, ης (ἡ).
Héliotrope, n. m., *plante*, ἡλιοτρόπι-ον, ου (τό).
Hélix, n. m., *pavillon de l'oreille*, ἕλιξ, ἕλικ-ος (ἡ).
Hellénique, adj., *qui appartient à la Grèce*, Ἑλληνικ-ός, ή, όν.
Hellénisme, n. m., *tour propre au génie de la langue grecque*, ἑλληνισμ-ός, οῦ (ὁ).
Helléniste, n. m. 1 *Ami, imitateur des Grecs*, ἑλληνιστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Juif helléniste*, ἑλληνιστ-ής, οῦ (ὁ).
Hem! interj., ὦ οὗτος! pour le masc.; ὦ αὕτη! pour le fém.; ὦ 'τάν! ὦ 'γαθέ!
Hématite, n. f., *pierre ferrugineuse*, αἱματίτ-ης, ου (ὁ).
Hématose, n. f., *sanguification*, αἱμάτωσ-ις, εως (ἡ).
Hémicycle, n. m., *demi-cercle*, ἡμικύκλι-ον, ου (τό).
Hémine, n. f., *mesure de capacité*, ἡμίν-α, ης (ἡ).
Hémiplégie ou **Hémiplexie**, n. f., *paralysie de la moitié du corps*, ἡμιπληγί-α, ας (ἡ); ἡμιπληξί-α, ας (ἡ).
Hémisphère, n. m., *la moitié d'une sphère*, ἡμισφαίρι-ον, ου (τό).
Hémisphérique, adj., ἡμισφαιρίου σχῆμα ἔχ-ων, ουσα, ον.
Hémistiche, n. m., *la première moitié d'un vers*, ἡμίστιχ-ος, ου (ὁ); ἡμιστίχιον, ου (τό).
Hémoptoïque, adj., *qui crache du sang*, αἱμοπτοϊκ-ός, ή, όν.
Hémoptysie, n. f., *crachement de sang*, αἱμόπτυσ-ις, εως (ἡ).
Hémorrhagie, n. f., *écoulement de sang*, αἱμοῤῥαγί-α, ας (ἡ).
Hémorrhoïdes, n. f. pl., *tumeur des vaisseaux de l'anus*, αἱμοῤῥοΐδ-ες, ων (αἱ).
Hémostatique, adj., *propre à arrêter le sang*, αἱμοστατικ-ός, ή, όν.
Hendécagone, adj., *qui a onze angles*, ὁ, ἡ, τὸ ἕνδεκα γωνιῶν. L'article se décline.
Hendécasyllabe, adj., *qui a onze syllabes*, ἑνδεκασύλλαβ-ος, ος, ον.
Hennir, v. intr., χρεμετίζ-ειν, χρεμετίζ-ω, fut. χρεμετίσ-ω.
Hennissement, n. m., χρεμετισμ-ός, οῦ (ὁ); χρεμέτισμα, χρεμετίσματ-ος (τό).
Hépatique, adj., *qui a rapport au foie*, ἡπατικ-ός, ή, όν.
Hépatite, n. f. 1 *Inflammation du foie*, ἥπατος φλεγμον-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Pierre précieuse*, ἡπατίτ-ης, ου (ὁ).
Heptacorde, n. m., *instrument à sept cordes*, ἑπτάχορδ-ος κιθάρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Heptagone, adj., *qui a sept angles*, ἑπτάγων-ος, ος, ον.
Heptaméron, n. m., *ouvrage divisé en sept journées*, εἰς ἑπτὰ ἡμέρας διῃρημέν-ον σύγγραμμα, συγγράμματ-ος (τό). Les deux derniers mots se déclinent.
Héraldique, adj., *qui a rapport au blason*, γενεαλογικ-ός, ή, όν.
Héraut, n. m., κήρυξ, κήρυκ-ος (ὁ). Proclamer par la voix du héraut, κηρύσσ-ειν, κηρύσσ-ω, fut. κηρύξ-ω, acc. Charge de héraut, κηρυκεί-α, ας (ἡ). Faire les fonctions de héraut, κηρυκεύ-ειν, κηρυκεύ-ω, fut. κηρυκεύσ-ω.
Herbacé, ée, adj., se dit des plantes dont la tige périt après la fructification, ποώδ-ης, ης, ες.
Herbage, n. m. 1 *Toute sorte d'herbes*, πό-α, ας (ἡ); βοτάν-η, ης (ἡ). || 2 *Pré destiné à l'engrais*, νομ-ός, οῦ (ὁ); βόσκημα, βοσκήματ-ος (τό).
Herbe, n. f. 1 *Plante qui perd sa tige en hiver*, πό-α, ας (ἡ); χλό-η, ης (ἡ). Herbe potagère, λάχαν-ον, ου (τό). || 2 *Pâturages*, νομ-ός, οῦ (ὁ); βόσκημα, βοσκήματ-ος (τό).
Herbeiller, v. intr., se dit d'un sanglier qui va paître l'herbe, χλωράζ-ειν, χλωράζ-ω, fut. χλωράσ-ω.
Herber, v. tr., *étendre sur l'herbe*, ἐπὶ τῆς πόας ἐκπεταννύναι, ἐκπετάννυμι, fut. ἐκπετάσ-ω, acc.
Herbette, n. f., *herbe courte*, ποάρι-ον, ου (τό).

Herbeux, euse, adj., *où il croît de l'herbe,* ποώδ-ης, ης, ες; βοτανώδ-ης, ης, ες.
Herbier, n. m., *collection de plantes desséchées,* βοτανικ-ὴ συλλογ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Herbière, n. f., *vendeuse d'herbes,* λαχανόπωλις, ιδ-ος (ἡ).
Herbivore, adj., *qui se nourrit d'herbes,* ποηφάγ-ος, ος, ον.
Herborisation, n. f., *action d'herboriser,* τὸ ποηλογεῖν, τὸ βοτανολογεῖν. L'article se décline.
Herboriser, v. intr., *cueillir des plantes,* βοτανολογ-εῖν, βοτανολογ-έω, ῶ, fut. βοτανολογήσ-ω.
Herboriseur, n. m., *celui qui herborise,* βοτανολογ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Herboriste, n. m., *celui qui vend des simples,* ῥιζοπώλ-ης, ου (ὁ).
Herbu, ue, adj., voy. Herbeux.
Hercotectonique, n. f., *art de fortifier les places,* ὀχυρωτικ-ὴ τέχν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Hère, n. m., *homme sans considération,* φαῦλ-ος ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent; οὐτιδαν-ός, οῦ (ὁ).
Héréditaire, adj., *qui se transmet par droit de succession,* ὁ, ἡ, τὸ ἐκ διαδοχῆς. L'article se décline; κληρονομικ-ός, ή, όν; κληρονομιαῖ-ος, α, ον.
Héréditairement, adv., ἐκ διαδοχῆς.
Hérédité, n. f. 1 *Droit d'hériter,* κληρονομί-α, ας (ἡ). || 2 *Héritage,* κλῆρ-ος, ου (ὁ); κληρονόμημα, κληρονομήματ-ος (τό).
Hérésiarque, n. m., *auteur d'une hérésie, chef d'une secte hérétique,* αἱρεσιάρχ-ης, ου (ὁ); αἱρεσίαρχ-ος, ου (ὁ).
Hérésie, n. f., *doctrine contraire à la foi,* αἵρεσ-ις, εως (ἡ).
Héréticité, n. f., *qualité d'une proposition contraire à la foi,* αἱρετικ-όν, οῦ (τό).
Hérétique, adj. 1 *Qui appartient à l'hérésie,* αἱρετικ-ός, ή, όν. || 2 Subst., αἱρεσιώτ-ης, ου (ὁ); αἱρεσιῶτις, ιδ-ος (ἡ).
Hérisser, v. tr. 1 Se dit des animaux qui dressent leur poil, ὀρθ-οῦν, ὀρθ-όω, ῶ, fut. ὀρθώσ-ω, acc. || 2 *Garnir de choses aiguës,* τραχύν-ειν, τραχύν-ω, fut. τραχυν-ῶ, acc. — ***se Hérisser***, v. pr., *dresser son poil* ou *ses plumes,* φρίσσ-ειν, φρίσσ-ω, fut. φρίξ-ω. — ***Hérissé, ée***, part. passé et adj., φρικώδ-ης, ης, ες; πεφρικ-ώς, υῖα, ός. Hérissé d'épines, ἀκανθώδ-ης, ης, ες. Hérissé de pointes, ἐχινώδ-ης, ης, ες. Hérissé de difficultés, ἀκανθώδ-ης, ης, ες.
Hérisson, n. m., *quadrupède,* ἐχῖν-ος, ου (ὁ).
Héritage, n. m. 1 *Ce qui vient par voie de succession,* κλῆρ-ος, ου (ὁ); κληρονομί-α, ας (ἡ). || 2 *Terres, meubles, maisons,* κτήματ-α, ων (τά); οὐσί-α, ας (ἡ).
Hériter, v. tr., *recueillir par succession,* κληρονομ-εῖν, κληρονομ-έω, ῶ, fut. κληρονομήσ-ω, acc. ou gén.
Héritier, ière, n. m. et f., κληρονόμ-ος, ου (ὁ, ἡ). Héritier à titre universel, ὁλόκληρ-ος, ος, ον. Instituer son héritier, κληρονόμον καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.
Hermaphrodite, adj., *des deux sexes,* ἀνδρόγυν-ος, ος, ον.
Herméneutique, adj., *qui interprète,* ἑρμηνευτικ-ός, ή, όν.
Hermès, n. m., *gaîne portant une tête de Mercure,* ἑρμ-ῆς, οῦ (ὁ).
Hermétiquement, adv., στεγανῶς. Hermétiquement fermé, στεγαν-ός, ή, όν.
Hermine, n. f., *petit quadrupède,* ἀρκτῴ-α γαλ-ῆ, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Herminette, n. f., *hache recourbée,* καμπύλ-η ἀξίν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Hermitage, n. m., voy. Ermitage.
Hermite, n. m., voy. Ermite.
Herniaire, adj. 1 *Qui a rapport aux hernies,* ἐπὶ τὰς κήλας καθήκ-ων, ουσα, ον. || 2 *Qui s'occupe du traitement des hernies,* τὰς κήλας θεραπεύ-ων, οντος (ὁ).
Hernie, n. f., *tumeur,* κήλ-η, ης (ἡ). Qui a une hernie, κηλήτ-ης, ου (ὁ).
Héroï-comique, adj., *moitié héroïque, moitié comique,* ἡρωϊκο-κωμικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Héroïde, n. f., *épître en vers,* ἡρωΐς, ἡρωΐδ-ος (ἡ).
Héroïne, n. f., ἡρωΐς, ἡρωΐδ-ος (ἡ); ἡρωΐν-η, ης (ἡ); ἡρώϊσσ-α, ης (ἡ).
Héroïque, adj. 1 *Qui appartient au héros,* ἡρωϊκ-ός, ή, όν. || 2 *Qui montre de l'héroïsme,* μεγαλόψυχ-ος, ος, ον; ἀνδρείᾳ διαφέρ-ων, ουσα, ον. Action héroïque, ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθήματ-ος (τό). Poëme héroïque, ἔπ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Très-efficace,* en parlant d'un remède, ἐνεργέστατ-ος, η, ον.
Héroïquement, adv., ἡρωϊκῶς, ἀνδρείως.
Héroïsme, n. m., *courage héroïque,* ἡρωϊκ-ὴ ἀρετ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent; ἀνδραγαθί-α, ας (ἡ). Acte d'héroïsme, ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθήματ-ος (τό).
Héron, n. m., *grand oiseau,* ἐρωδι-ός, οῦ (ὁ).
Héronneau, n. m., *petit héron,* μικρ-ὸς ἐρωδι-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Héros, n. m. 1 *Fils d'un dieu ou d'une déesse,* ἥρως, ἥρω-ος (ὁ). || 2 *Homme distingué par son courage, sa vertu, ses succès militaires,* ἔξοχ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Personnage principal d'un poëme, d'un roman,* κυριώτατ-ον πρόσωπ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 4 *Objet de l'admiration,* ἥρως, ἥρω-ος (ὁ).
Herpes, n. f. pl., *épaves,* ναυάγι-α, ων (τά)
Hersage, n. m., *action de herser,* βωλοκοπί-α, ας (ἡ).
Herse, n. f. 1 *Instrument d'agriculture,* τρίβολ-οι, ων (οἱ). || 2 *Herse d'un pont,* καταῤῥάκτ-ης, ου (ὁ).
Herser, v. tr., *passer la herse,* βωλοκοπ-εῖν, βωλοκοπ-έω, ῶ, fut. βωλοκοπήσ-ω, acc.
Herseur, n. m., βωλοκοπ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Hésitation, n. f. 1 *Incertitude dans la prononciation*, τραυλισμ-ός, οῦ (ὁ); βατταρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Doute, indécision*, ἀμφισβήτησ-ις, εως (ἡ); ἀπορί-α, ας (ἡ).
Hésiter, v. intr. 1 *Balbutier, bégayer*, τραυλίζ-ειν, τραυλίζ-ω, fut. τραυλίσ-ω; βατταρίζ-ειν, βατταρίζ-ω, fut. βατταρίσ-ω. || 2 *Être incertain, indécis*, ἀμφισβητ-εῖν, ἀμφισβητ-έω, ῶ, fut. ἀμφισβητήσ-ω; ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. Sans hésiter, ἀμελλητί, ἀόκνως.
Hétéroclite, adj. 1 *Qui s'écarte des règles*, ἑτερόκλιτ-ος, ος, ον. || 2 *Ridicule, étrange*, ἀλλόκοτος, ος, ον; γελοῖ-ος, α, ον.
Hétérodoxe, adj., *contraire aux sentiments catholiques*, ἑτερόδοξ-ος, ος, ον.
Hétérodoxie, n. f., *opposition aux sentiments orthodoxes*, ἑτεροδοξί-α, ας (ἡ).
Hétérogène, adj., *qui est de différente nature*, ἑτερογεν-ής, ής, ές.
Hétérogénéité, n. f., *qualité de ce qui est hétérogène*, ἑτερογεν-ές, έος, οῦς (τό).
Hêtre, n. m., *arbre*, φηγ-ός, οῦ (ἡ). Lieu planté de hêtres, φηγ-ών, ῶνος (ὁ).
Heur, n. m., *chance heureuse*, εὐτυχί-α, ας (ἡ); ἀγαθ-ὴ τύχ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Heure, n. f., ὥρ-α, ας (ἡ). Une demi-heure, ἡμιώρι-ον, ου (τό). Quelle heure est-il? ποῖόν ἐστι τὸ στοιχεῖον; A toute heure, καθ' ὥραν. A cette heure, à l'heure même, ἐνστάσης τῆς ὥρας. De bonne heure, πρωΐ. De meilleure heure, πρωϊαίτερον. Tout à l'heure, *bientôt*, τάχα, παραχρῆμα. Tout à l'heure, *il n'y a qu'un moment*, ἄρτι, ἀρτίως. A la bonne heure, *soit*, εἶεν. A la bonne heure, *heureusement*, εὐκαίρως, ἀγαθῇ τύχῃ. A la male heure, κακῇ αἴσῃ. || Heures, n. f. pl., *livre de prières*, εὐχολόγι-ον, ου (τό).
Heureusement, adv. 1 *D'une manière heureuse*, εὐδαιμόνως, ὀλβίως. || 2 *Par bonheur*, εὐτυχῶς. || 3 *Avantageusement*, ἐπιτηδείως. || 4 *Habilement*, δεξιῶς.
Heureux, euse, adj. 1 *Qui jouit du bonheur*, εὐδαίμ-ων, ων, ον (comp. εὐδαιμον-έστερος, sup. εὐδαιμον-έστατος); ὄλβι-ος, ος ou α, ον (comp. ὀλβι-ώτερος, sup. ὀλβι-ώτατος). Être heureux, εὐδαιμον-εῖν, εὐδαιμον-έω, ῶ, fut. εὐδαιμονήσ-ω. Estimer heureux, εὐδαιμονίζ-ειν, εὐδαιμονίζ-ω, fut. εὐδαιμονίσ-ω, acc. || 2 *Favorisé de la fortune, du sort*, εὐτυχ-ής, ής, ές (comp. εὐτυχ-έστερος, sup. εὐτυχ-έστατος). || 3 *Favorable, propice*, δεξι-ός, ά, όν (comp. δεξι-ώτερος, sup. δεξι-ώτατος); αἴσι-ος, ος ou α, ον (comp. αἰσι-ώτερος, sup. αἰσι-ώτατος). || 4 *Bon, excellent*, ἀγαθ-ός, ή, όν (comp. βελτίων, sup. βέλτιστος).
Heurt, n. m., *choc*, πταῖσμα, πταίσματ-ος (τό).
Heurter, v. tr. 1 *Choquer*, προσκρού-ειν, προσκρού-ω, fut. προσκρούσ-ω, dat.; προσπταί-ειν, προσπταί-ω, fut. προσπταίσ-ω, dat. || 2 *Blesser, offenser*, ἀπαρέσκ-ειν, ἀπαρέσκ-ω, fut. ἀπαρέσ-ω, dat.; λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Se choquer*, προσκρού-ειν, προσκρού-ω, fut. προσκρούσ-ω, dat. || 2 *Frapper à la porte*, θυροκοπ-εῖν, θυροκοπ-έω, ῶ, fut. θυροκοπήσ-ω. — **se Heurter**, v. pr. 1 *Se frapper contre quelque chose*, προσπταί-ειν, προσπταί-ω, fut. προσπταίσ-ω, dat. || 2 *Se frapper en se rencontrant*, ἀλλήλοις συγκρού-ειν, συγκρού-ω, fut. συγκρούσ-ω. || 3 *Se contrarier*, ἀλλήλοις ἐναντι-οῦσθαι, ἐναντι-όομαι, οῦμαι, fut. ἐναντιωθήσ-ομαι.
Heurtoir, n. m., *marteau d'une porte*, κόραξ, κόρακ-ος (ὁ).
Hexaèdre, adj., *qui a six faces*, ἑξάεδρ-ος, ος, ον. Grec moderne.
Hexagone, adj., *qui a six côtés*, ἑξάγων-ος, ος, ον; ἑξαγώνι-ος, ος, ον.
Hexamètre, adj., *de six mesures*, ἑξάμετρ-ος, ος, ον.
Hiatus, n. m., *rencontre de deux voyelles*, χασμωδί-α, ας (ἡ).
Hibou, n. m., *oiseau nocturne*, βύ-ας, ου (ὁ).
Hic, *le nœud d'une affaire*, κεφάλαι-ον, ου (τό).
Hideusement, adv., *d'une manière hideuse*, au propre, ἀμόρφως, δυσμόρφως; au figuré, ἀσχημόνως, αἰσχρῶς.
Hideux, euse, adj., au propre, δύσμορφ-ος, ος, ον; δυσπρόσωπ-ος, ος, ον; au figuré, αἰσχρ-ός, ά, όν; βδελυρ-ός, ά, όν.
Hie, n. f., *instrument pour enfoncer les pavés*, λίστρ-ον, ου (τό).
Hièble, n. f., *sureau*, ἀκτέ-α, ας (ἡ); ἀκτ-ῆ, ῆς (ἡ).
Hier, adv., χθές, ἐχθές. Qui est d'hier, χθεσιν-ός, ή, όν; χθιζ-ός, ή, όν. Avant-hier, πρόχθες.
Hiérarchie, n. f., *subordination de pouvoirs*, ἱεραρχί-α, ας (ἡ).
Hiérarchique, adj., ἱεραρχικ-ός, ή, όν.
Hiérarchiquement, adv., ἱεραρχικῶς.
Hiératique, adj., *qui concerne les choses sacrées*, ἱερατικ-ός, ή, όν.
Hiéroglyphe, n. m., ἱερογλυφικ-όν, οῦ (τό).
Hiéroglyphique, adj., ἱερογλυφικ-ός, ή, όν.
Hiérophante, n. m., *grand-prêtre*, ἱεροφάντ-ης, ου (ὁ).
Hilarité, n. f., *gaieté*, ἱλαρότης, ἱλαρότητ-ος (ἡ); χαρ-ά, ᾶς (ἡ).
Hile, n. m., *ombilic de la plante*, ὀμφαλ-ός, οῦ (ὁ).
Hilote, n. m., voy. Ilote.
Hippiatrique, n. f., *art de guérir les chevaux*, ἱππιατρί-α, ας (ἡ).
Hippocentaure, n. m., *animal fabuleux*, ἱπποκένταυρ-ος, ου (ὁ).
Hippodrome, n. m., ἱππόδρομ-ος, ου (ὁ); ἱπποδρόμι-ον, ου (τό).
Hippogriffe, n. m. *cheval ailé*, ἱππογρύψ, ἱππογρύπ-ος (ὁ). Grec moderne.
Hippopotame, n. m., *quadrupède amphibie*, ἱπποπόταμ-ος, ου (ὁ).
Hirondelle, n. f., χελιδών, χελιδόν-ος (ἡ).

Hispide, adj., terme de botan., *couvert de poils rudes*, μακρόθριξ, μακρότριχ-ος.
Hisser, v. tr., *élever, hausser*, ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc. — ***se Hisser***, v. pr., *s'élever avec effort*, ἀναφέρ-εσθαι, ἀναφέρ-ομαι, fut. ἀνενεχθήσ-ομαι.
Histoire, n. f. 1 *Récit des faits*, ἱστορί-α, ας (ἡ). || 2 *Récit*, διήγημα, διηγήματ-ος (τό). || 3 *Récit mensonger*, λογοποίημα, λογοποιήματ-ος (τό). || 4 *Description de plantes, minéraux, etc.*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Historien, n. m., ἱστορικ-ός, οῦ (ὁ); συγγραφ-εύς, έως (ὁ).
Historier, v. tr., *enjoliver de petits ornements*, καλλωπίζ-ειν, καλλωπίζ-ω, fut. καλλωπίσ-ω, acc.
Historiette, n. f., *petite narration*, διηγημάτι-ον, ου (τό).
Historiographe, n. m., *celui qui est chargé d'écrire l'histoire de son temps*, ἱστοριογράφ-ος, ου (ὁ).
Historique, adj., *qui a rapport à l'histoire*, ἱστορικ-ός, ή, όν. || Nom m., *simple narration*, διήγημα, διηγήματ-ος (τό).
Historiquement, adv., ἱστορικῶς.
Histrion, n. m. 1 *Comédien, pantomime*, μῖμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Baladin*, βωμολόχ-ος, ου (ὁ).
Hiver, n. m., χειμ-ών, ῶνος (ὁ); χεῖμα, χείματος (τό). D'hiver, χειμέρι-ος, ος ou α, ον; χειμεριν-ός, ή, όν. Quartier d'hiver, χειμάδι-ον, ου (τό). Être en quartiers d'hiver, χειμερίζ-ειν, χειμερίζ-ω, fut. χειμερίσ-ω.
Hivernage, n. m. 1 *Temps de relâche des bâtiments*, χειμερεί-α, ας (ἡ); παραχειμασί-α, ας (ἡ). || 2 *Port bien abrité*, ναύσταθμ-ον, ου (τό). || 3 *Labour donné avant l'hiver*, τῆς γῆς νεασμ-ός, οῦ (ὁ).
Hivernal, ale, adj., χειμέρι-ος, ος ou α, ον; χειμεριν-ός, ή, όν.
Hiverner, v. intr. 1 *Passer l'hiver*, χειμάζ-ειν, χειμάζ-ω, fut. χειμάσ-ω; χειμερίζ-ειν, χειμερίζ-ω, fut. χειμερίσ-ω. || 2 *Donner un premier labour à la terre*, τὴν γῆν νεάζ-ειν, νεάζ-ω, fut. νεάσ-ω. — ***s'Hiverner***, v. pr., *s'exposer au froid de l'hiver*, χειμάζ-εσθαι, χειμάζ-ομαι, fut. χειμασθήσ-ομαι.
Ho, interj. 1 *Pour appeler*, ὦ οὗτος, pour le masc.; ὦ αὕτη, pour le féminin. || 2 *Pour marquer l'étonnement*, ὤ! βαβαί! || 3 *Pour marquer l'indignation*, φεῦ!
Hobereau, n. m. 1 *Petit oiseau de proie*, ὑποτριόρχ-ης, ου (ὁ). || 2 *Gentilhomme campagnard*, ἄγροικ-ος εὐπατρίδ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Hoche, n. f., *coche faite sur une taille*, ἐντομ-ή, ῆς (ἡ).
Hochement, n. m., *action de hocher*, κίνησ-ις, εως (ἡ).
Hochequeue, n. m., *petit oiseau*, σεισοπυγίς, ίδ-ος (ἡ).
Hocher, v. tr., *secouer, remuer*, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc.; σεί-ειν, σεί-ω, fut. σείσ-ω, acc. || Verbe intr., *agiter la tête, en parlant du cheval*, ἀπονεύ-ειν, ἀπονεύ-ω, fut. ἀπονεύσ-ω.
Hochet, n. m., κρόταλ-ον, ου (τό).
Hoir, n. m., *héritier en ligne directe*, κληρονόμ-ος, ου (ὁ).
Hoirie, n. f., *héritage*, κληρονομί-α, ας (ἡ).
Holà, interj., ὦ οὗτος! pour le masc.; ὦ αὕτη! pour le féminin. Mettre le holà, *rétablir la paix*, καταλλάττ-ειν, καταλλάττ-ω, fut. καταλλάξ-ω, acc.
Hollander, v. tr., *passer une plume dans la cendre chaude*, φλογίζ-ειν, φλογίζ-ω, fut. φλογίσ-ω, acc.
Holocauste, n. m., ὁλόκαυτ-ον, ου (τό). Offrir en holocauste, ὁλοκαυτ-οῦν, ὁλοκαυτόω, ῶ, fut. ὁλοκαυτώσ-ω, acc.
Holographe, adj., voy. Olographe.
Hom, interj., ἆ! ἆ!
Homard, n. m., ἀστακ-ός, οῦ (ὁ).
Homélie, n. f., *instruction religieuse*, ὁμιλί-α, ας (ἡ).
Homéopathe, adj., *partisan de l'homéopathie*, τῆς ὁμοιοπαθείας ἐραστ-ής, οῦ (ὁ).
Homéopathie, n. f., *système médical*, ὁμοιοπάθει-α, ας (ἡ).
Homéopathique, adj., εἰς τὴν ὁμοιοπάθειαν καθήκ-ων, ουσα, ον.
Homérique, adj., *dans le genre d'Homère*, Ὁμηρικ-ός, ή, όν.
Homicide, n. m. 1 *Meurtre*, ἀνδροκτονί-α, ας (ἡ); ἀνδροφονί-α, ας (ἡ). || 2 *Meurtrier*, φον-εύς, έως (ὁ); ἀνθρωποκτόν-ος, ου (ὁ).
Homicide, adj., φονικ-ός, ή, όν; φόνι-ος, ος ou α, ον.
Homicider, v. tr., *commettre un homicide*, ἀνδροκτον-εῖν, ἀνδροκτον-έω, ῶ, fut. ἀνδροκτονήσ-ω, acc.; ἀνδροφον-εῖν, ἀνδροφον-έω, ῶ, fut. ἀνδροφονήσ-ω, acc.
Hommage, n. m. 1 *Devoir que le vassal rend au seigneur*, ὑποταγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Soumission*, εὐπείθει-α, ας (ἡ); πειθαρχί-α, ας (ἡ). || 3 Au plur., *respects, civilités*, θεραπεί-α, ας (ἡ). || 4 *Offrande*, προσφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Hommagé, ée, adj., *tenu en hommage*, ὑποτεταγμέν-ος, η, ον.
Hommager, n. m., *celui qui devait hommage*, τὴν ὑποταγὴν ὀφείλ-ων, οντος (ὁ).
Hommasse, adj., se dit d'une femme qui a les traits, les manières d'un homme, ἀρρενωπ-ὸς γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Homme, n. m. 1 *Animal raisonnable*, ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). Petit homme, ἀνθρωπίσκ-ος, ου (ὁ). L'Homme-Dieu, *Jésus-Christ*, Θεάνθρωπ-ος, ου (ὁ). Les enfants des hommes, ἄδικ-οι, ων (οἱ); ἀσεβ-εῖς, έων (οἱ). Homme de cœur, ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Homme d'État, πολιτικ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Homme de guerre, πολεμιστ-ής, ου (ὁ). Homme de qualité, εὐπατρίδ-ης, ου (ὁ). Homme de pied, πεζ-ός, οῦ (ὁ). Homme de cheval, ἱππ-εύς, έως (ὁ). Être homme à, τοιοῦτος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι ὥστε, inf.; οἷός τε εἶναι, inf. || 2 *Homme fait*, par opposition à *jeune homme*, ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ);

τέλει-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 Au plur., *soldats, troupes*, στρατιῶτ-αι, ὧν (οἱ).
Homocentrique, adj., *concentrique*, ὁμόκεντρ-ος, ος, ον.
Homogène, adj., *de même nature*, ὁμοιογεν-ής, ής, ές.
Homogénéité, n. f., ὁμοιογένει-α, ας (ἡ).
Homologation, n. f., *action d'homologuer*, ἐπικύρωσ-ις, εως (ἡ).
Homologue, adj., se dit des côtés qui se correspondent dans une figure de géométrie, ὁμόλογ-ος, ος, ον.
Homologuer, v. tr., *confirmer par autorité de justice*, ἐπικυρ-οῦν, ἐπικυρ-όω, ῶ, fut. ἐπικυρώσ-ω, acc.
Homonyme, adj., *qui a le même nom*, ὁμώνυμ-ος, ος, ον. || Subst., ὁμώνυμ-οι λέξ-εις, εων (αἱ). Les deux mots se déclinent.
Homonymie, n. f., ὁμωνυμί-α, ας (ἡ).
Homophonie, n. f., *concert de voix qui chantent à l'unisson*, ὁμοφωνί-α, ας (ἡ).
Hongre, adj. Cheval hongre, ἐκτετμημέν-ος ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Honnête, adj. 1 *Conforme à l'honneur*, ἀγαθ-ός, ή, όν (comp. βελτίων, sup. βέλτιστος); χρηστ-ός, ή, όν (comp. χρηστ-ότερος, sup. χρηστ-ότατος). || 2 *A l'abri de tout reproche*, χρηστ-ός, ή, όν; καλ-ὸς κἀγαθ-ός, ή, όν. Les deux mots se déclinent. || 3 *Civil, poli*, ἀστεῖ-ος, ος ou α, ον (comp. ἀστει-ότερος, sup. ἀστει-ότατος); εὐπροσήγορ-ος, ος, ον. || 4 *Proportionné à la valeur de la chose*, ἀνάλογ-ος, ος, ον. || 5 *Avantageux*, λυσιτελ-ής, ής, ές (comp. λυσιτελ-έστερος, sup. λυσιτελ-έστατος). || Subst., *ce qui est moral, vertueux*, ἀγαθ-όν, οῦ (τό); χρηστ-όν, οῦ (τό).
Honnêtement, adv. 1 *D'une manière honnête*, καλῶς, τιμίως. || 2 *Suffisamment*, ἀρκούντως, ἱκανῶς. || 3 *Beaucoup*, ἐπιπολύ, εὖ μάλα, πάνυ.
Honnêteté, n. f. 1 *Sentiments de vertu*, χρηστότης, χρηστότητ-ος (ἡ); καλοκἀγαθί-α, ας (ἡ). || 2 *Bienséance*, εὐκοσμί-α, ας (ἡ); εὐσχημοσύν-η, ης (ἡ). || 3 *Civilité*, κομψεί-α, ας (ἡ); ἀστειοσύν-η, ης (ἡ). || 4 Au plur., *actes de politesse*, θεραπεί-α, ας (ἡ). || 5 *Manière d'agir obligeante*, φιλοφροσύν-η, ης (ἡ).
Honneur, n. m. 1 *Gloire, estime qui suit la vertu, les talents*, εὐδοξί-α, ας (ἡ); εὔκλει-α, ας (ἡ). || 2 *Vertu, probité*, ἀρετ-ή, ῆς (ἡ); καλοκἀγαθί-α, ας (ἡ). || 3 *Chasteté*, ἁγνεί-α, ας (ἡ). || 4 *Témoignage d'estime*, τιμ-ή, ῆς (ἡ). Par honneur, loc. adv., ἐπὶ τιμῇ. Rendre honneur à, τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc. Honneurs funèbres, νομιζόμεν-α, ων (τά). Honneurs divins, σέβας (τό), indécl. || 5 Au plur., *dignités, charges*, τιμ-αί, ῶν (αἱ); ἀρχ-αί, ῶν (αἱ). La carrière des honneurs, πρὸς τὰς τιμὰς ὁδ-ός, οῦ (ἡ).
Honnir, v. tr., *couvrir de honte*, αἰσχύνειν, αἰσχύν-ω, fut. αἰσχυν-ῶ, acc. Honni soit qui mal y pense! οὐαὶ τῷ ὑπόπτῃ!
Honorable, adj. 1 *Qui attire de l'honneur*, τίμι-ος, α, ον (comp. τιμι-ώτερος, sup. τιμι-ώτατος); ἔνδοξ-ος, ος, ον (comp. ἐνδοξότερος, sup. ἐνδοξ-ότατος). || 2 *Digne d'estime*, ἔντιμ-ος, ος, ον (comp. ἐντιμ-ότερος, sup. ἐντιμ-ότατος). || 3 *Qui vit grandement*, λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος).
Honorablement, adv. 1 *D'une manière honorable*, ἐνδόξως, ἐντίμως. || 2 *Grandement*, λαμπρῶς.
Honoraire, adj., *qui conserve le titre de la charge qu'il a exercée*, ἐπίτιμ-ος, ος, ον.
Honoraires, n. m. pl., *rétribution*, μισθ-ός, οῦ (ὁ). Honoraires d'un juge, δικανικ-όν, οῦ (τό). Honoraires d'un médecin, ἰατρεῖ-ον, ου (τό). Honoraires d'un professeur, δίδακτρον, ου (τό).
Honorer, v. tr. 1 *Rendre honneur*, τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc. || 2 *Avoir beaucoup d'estime pour quelqu'un*, περὶ πολλοῦ ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. || 3 *Faire honneur à*, λαμπρ-ὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν; κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω, acc. || 4 *Accorder comme une faveur*, χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσομαι, acc. — ***s'Honorer***, v. pr. 1 *Acquérir de l'honneur*, τιμὴν κτ-ᾶσθαι, κτ-άομαι, ῶμαι, fut. κτήσ-ομαι. || 2 *Tirer vanité de*, μέγα φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω ἐπί, dat.
Honorifique, adj., *qui procure des honneurs*, τιμητήρι-ος, ος ou α, ον.
Honte, n. f. 1 *Confusion, crainte du déshonneur*, αἰσχύν-η, ης (ἡ). Avoir honte de, αἰσχύν-εσθαι, αἰσχύν-ομαι, fut. αἰσχυνθήσομαι, acc. ou dat. L'infinitif français se traduit par l'infinitif ou le participe. Faire honte à, αἰσχύν-ειν, αἰσχύν-ω, fut. αἰσχυν-ῶ, acc. Avoir perdu toute honte, ἀναίσχυντ-ος, ος, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. || 2 *Opprobre, infamie*, αἶσχ-ος, εος, ους (τό); ἀτιμί-α, ας (ἡ).
Honteusement, adv., αἰσχρῶς.
Honteux, euse, adj. 1 *Qui a de la confusion*, αἰσχυνόμεν-ος, η, ον; δυσωπούμεν-ος, η, ον. || 2 *Timide*, αἰδήμ-ων, ων, ον. || 3 *Qui cause du déshonneur*, αἰσχρ-ός, ά, όν (comp. αἰσχρ-ότερος ou αἰσχίων, sup. αἰσχρ-ότατος ou αἴσχ-ιστος).
Hôpital, n. m. 1 *Pour les malades*, νοσοκομεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Pour les pauvres*, πτωχεῖ-ον, ου (τό); πτωχοδοχεῖ-ον, ου (τό).
Hoquet, n. m., *mouvement convulsif de l'estomac*, λύγξ, λυγγ-ός (ἡ). Avoir le hoquet, λύζ-ειν, λύζ-ω, fut. λύξ-ω.
Hoqueton, n. m., *casaque*, χιτ-ών, ῶνος (ὁ).
Horaire, adj. 1 *Qui a rapport aux heures*, ὡριαῖ-ος, α, ον. || 2 *Qui mesure les heures*, ὡρονόμ-ος, ος, ον.
Horde, n. f., *peuplade errante*, ἀγέλ-η, ης (ἡ); ὄχλ-ος, ου (ὁ).
Horion, n. m., *coup violent*, βαρεῖ-α πληγ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Horizon, n. m. 1 *Cercle qui coupe la sphère en deux parties égales*, ὁρίζ-ων, οντος (ὁ), sous-ent. κύκλος. || 2 *Ligne qui borne la vue*, πρόοψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Étendue*, εὐρυχωρί-α, ας (ἡ).

Horizontal, ale, adj., τῷ ὁρίζοντι παράλληλ-ος, ος, ον.

Horizontalement, adv., τῷ ὁρίζοντι παραλλήλως.

Horloge, n. f., ὡρολόγι-ον, ου (τό). Horloge solaire, σκιαθήρ-ας, ου (ὁ), sous-ent. γνώμων. Horloge d'eau, κλεψύδρ-α, ας (ἡ).

Horloger, n. m., τὰ ὡρολόγια τεύχ-ων, οντος (ὁ).

Horlogerie, n. f. 1 *Art de l'horloger*, ὡρολογίων κατασκευ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ouvrages d'horlogerie*, ὡρονομικ-ά, ῶν (τά).

Hormis, prép., *excepté*, πλήν, χωρίς, ἄνευ, gén.

Horographie, n. f., γνωμονικ-ή, ῆς (ἡ).

Horoscope, n. m. 1 *Observation de l'état du ciel au moment de la naissance*, ὡροσκοπί-α, ας (ἡ). Faiseur d'horoscopes, ὡροσκόπ-ος, ου (ὁ). Faire, tirer l'horoscope de quelqu'un, ὡροσκοπ-εῖν, ὡροσκοπ-έω, ῶ, fut. ὡροσκοπήσ-ω, acc. || 2 *Ce qu'on prédit par simple conjecture*, πρόῤῥησ-ις, εως (ἡ).

Horreur, n. f. 1 *Vif sentiment d'effroi*, φρίκ-η, ης (ἡ). Qui fait horreur, φρικώδ-ης, ης, ες. Avoir horreur de, φρίσσ-ειν, φρίσσ-ω, fut. φρίξ-ω, acc. || 2 *Haine, aversion*, μῖσ-ος, εος, ους (τό); ὀῤῥωδί-α, ας (ἡ). Avoir en horreur, ὀῤῥωδ-εῖν, ὀῤῥωδ-έω, ῶ, fut. ὀῤῥωδήσ-ω, acc.; ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc.; ἀποστρέφ-εσθαι, ἀποστρέφ-ομαι, fut. ἀποστραφήσ-ομαι, acc. || 3 *Ce que certaines choses ont d'effrayant*, φρικῶδ-ες, εος, ους (τό). || 4 Au plur., *désastres, maux extrêmes*, δειν-ά, ῶν (τά); ἔσχατ-α, ων (τά). || 5 *Actes ou paroles révoltantes*, δειν-ά, ῶν (τά).

Horrible, adj. 1 *Qui fait horreur*, φρικώδ-ης, ης, ες. || 2 *Extrême, excessif*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος); ἀφόρητ-ος, ος, ον.

Horriblement, adv. 1 *D'une manière horrible*, φρικτῶς, φρικῶδες. || 2 *Excessivement*, δεινῶς, καθ' ὑπερβολήν.

Hors, prép. 1 *Au dehors de*, ἔξω, ἐκτός, gén. Hors de la portée du trait, ἔξω βελῶν, ἐκτὸς βέλους. Hors de danger, ἔξω τοῦ κινδύνου, ἐκτὸς τοῦ δεινοῦ. Hors du sujet, hors de propos, ἔξω λόγου. Qui est hors la loi, ἀγώγιμ-ος, ος, ον. Qui est hors de combat, ἀπόμαχ-ος, ος, ον. Être hors de soi, ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι; ἔξω τῶν ἑαυτοῦ λογισμῶν εἶναι. || 2 *Excepté*, πλήν, ἐκτός, gén.

Hors-d'œuvre, n. m. 1 Terme d'archit., *pièce en saillie*, πάρεργ-ον, ου (τό). || 2 Terme de littér., *morceau épisodique, digression*, ἐπεισόδι-ον, ου (τό); πάρεργ-ον, ου (τό). || 3 *Toute chose inutile*, πάρεργ-ον, ου (τό). || 4 Au plur., *mets servis avec le potage*, πάρεργ-α ἐδέσματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Hortensia, n. m., *arbrisseau*, ὁρτενσί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Horticulteur, n. m., κηπουρ-ός, οῦ (ὁ).

Horticulture, n. f., κηπουργί-α, ας (ἡ).

Hospice, n. m. 1 *Maison où des religieux donnent l'hospitalité*, ξενοδοχεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Maison de charité pour les malades*, νοσοκομεῖ-ον, ου (τό); *pour les pauvres*, πτωχοδοχεῖ-ον, ου (τό); *pour les orphelins*, ὀρφανοτροφεῖ-ον, ου (τό).

Hospitalier, ère, adj., ξένι-ος, α, ον; ξενικ-ός, ή, όν.

Hospitalité, n. f., ξενί-α, ας (ἡ); φιλοξενί-α, ας (ἡ). Donner l'hospitalité à, ξενίζ-ειν, ξενίζ-ω, fut. ξενίσ-ω, acc. Offrir l'hospitalité à, ἐπὶ ξενίᾳ καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc. Former des liens d'hospitalité, ξενίαν συντίθ-εσθαι, συντίθ-εμαι, fut. συνθήσ-ομαι. Rompre les liens d'hospitalité, ξενίαν διαλύ-εσθαι, διαλύ-ομαι, fut. διαλύσ-ομαι.

Hostie, n. f. 1 *Victime*, ἱερ-όν, οῦ (τό); θυσί-α, ας (ἡ). || 2 *Le pain que le prêtre consacre à la messe*, ὄστι-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Hostile, adj., πολέμι-ος, α, ον; δυςμεν-ής, ής, ές; ἐναντί-ος, α, ον.

Hostilement, adv., πολεμίως, πολεμικῶς.

Hostilité, n. f. 1 *Acte d'ennemi*, πόλεμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Disposition hostile*, δυςμένει-α, ας (ἡ).

Hôte, n. m. 1 *Celui qui tient une hôtellerie*, πανδοκ-εύς, έως (ὁ). Hôtesse, n. f., πανδοκεύτρι-α, ας (ἡ). Table d'hôte, κοιν-ὴ τράπεζ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent; συσσίτι-ον, ου (τό). || 2 *Toute personne qui donne l'hospitalité*, ξενοδόχ-ος, ος, ον; ξέν-ος, η, ον. || 3 *Quiconque reçoit l'hospitalité*, ξέν-ος, η, ον. Les hôtes des forêts, θηρί-α, ων (τά).

Hôtel, n. m. 1 *Demeure somptueuse*, πολυτελ-ὲς οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Édifice public*. Hôtel des monnaies, ἀργυροκοπεῖ-ον, ου (τό). Hôtel des invalides, τῶν ἀπομάχων οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). Hôtel de ville, βουλευτήρι-ον, ου (τό). Hôtel-Dieu, νοσοκομεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Maison garnie*, ξενοδοχεῖ-ον, ου (τό); πανδοκεῖ-ον, ου (τό).

Hôtellier, n. m., *qui tient une hôtellerie*, πανδοκ-εύς, έως (ὁ). Hôtellière, n. f., πανδοκεύτρι-α, ας (ἡ).

Hôtellerie, n. f., *auberge*, πανδοκεῖ-ον, ου (τό); ξενοδοχεῖ-ον, ου (τό).

Hotte, n. f., *panier d'osier*, νωτιαῖ-ος κόφιν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Porter la hotte, νωτοφορ-εῖν, νωτοφορ-έω, ῶ, fut. νωτοφορήσ-ω.

Hottée, n. f., *ce que contient une hotte*, κοφίνῳ ἐνόντ-α, ων (τά).

Hotteur, n. m., νωτοφορ-ῶν, οῦντος (ὁ). Hotteuse, n. f., νωτοφορ-οῦσα, ούσης (ἡ).

Houblon, n. m., *plante*, βρύ-ον, ου (τό).

Houblonner, v. tr., *mettre du houblon dans une boisson*, βρύον ἀποβρέχ-ειν, ἀποβρέχ-ω, fut. ἀποβρέξ-ω, acc.
Houblonnière, n. f., *champ planté de houblon*, βρύῳ πεφυτευμέν-ος ἀγρ-ός, οῦ (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent.
Houe, n. f., *instrument pour remuer la terre*, σκαφεῖ-ον, ου (τό).
Houer, v. tr., *retourner avec la houe*, σκάπτ-ειν, σκάπτ-ω, fut. σκάψ-ω, acc.
Houille, n. f., *charbon de terre*, γεώδ-ης ἄνθραξ, ἄνθρακ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Houiller, ère, adj., *qui renferme de la houille*, ἀνθρακό-εις, εσσα, εν.
Houillère, n. f., *mine de houille*, ἀνθρακι-ά, ᾶς (ἡ).
Houilleur, n. m., ἐν ταῖς ἀνθρακιαῖς ἐργαζόμεν-ος, ου (ὁ).
Houilleux, euse, adj., ἀνθρακό-εις, εσσα, εν.
Houle, n. f., *ondulation de la mer*, σάλ-ος, ου (ὁ).
Houlette, n. f., *bâton de berger*, καλαῦροψ, καλαύροπ-ος (ἡ).
Houleux, euse, adj., *agité par la houle*, κυματώδ-ης, ης, ες.
Houppe, n. f., *touffe de laine, de soie*, κόρυμβ-ος, ου (ὁ).
Houppelande, n. f., *casaque*, χλαμύς, χλαμύδ-ος (ἡ).
Houpper, v. tr., *faire des houppes*, κορύμβους ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω.
Hourdage, n. m., *maçonnage grossier*, πρόχειρ-ον χαλίκωμα, χαλικώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Hourder, v. intr., *faire un hourdage*, ἐκ τοῦ προχείρου οἰκοδομ-εῖν, οἰκοδομ-έω, ῶ, fut. οἰκοδομήσ-ω, acc.
Hourdis, n. m., voy. Hourdage.
Houret, n. m., *mauvais petit chien de chasse*, ἄχρει-ον κυνάρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Hourvari, n. m., *tapage, tumulte*, θόρυβ-ος, ου (ὁ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ).
Houspiller, v. tr. 1 *Secouer, tourmenter*, περισύρ-ειν, περισύρ-ω, fut. περισυρ-ῶ, acc. || 2 *Réprimander durement*, πικρῶς καθάπτ-εσθαι, καθάπτ-ομαι, fut. καθάψ-ομαι, gén.
Houssage, n. m., *action de housser*, τὸ ἐκκορεῖν. L'article se décline.
Houssaie, n. f., *lieu où il croît du houx*, πριν-ών, ῶνος (ὁ).
Housse, n. f., *couverture*, στρῶμα, στρώματ-ος (τό); στρωμν-ή, ῆς (ἡ). Housse de cheval, ἐφίππι-ον, ου (τό).
Housser, v. tr., *nettoyer avec un houssoir*, ἐκκορ-εῖν, ἐκκορ-έω, ῶ, fut. ἐκκορήσ-ω, acc.
Houssine, n. f., *baguette de houx*, πρινίν-η ῥάβδ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Houssiner, v. tr., *battre avec une houssine*, ῥαβδίζ-ειν, ῥαβδίζ-ω, fut. ῥαβδίσ-ω, acc.
Houssoir, n. m., *balai de branchages, de plumes*, μαλακ-ὸν κόρηθρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Houx, n. m., *arbre vert*, πρῖν-ος, ου (ὁ, ἡ).
Hoyau, n. m., *houe à deux fourchons*, δίκελλ-α, ης (ἡ).
Huard, n. m., *orfraie*, ἁλιάετ-ος, ου (ὁ).
Hublot, n. m., *petit sabord*, νεὼς μικρ-ὰ τρῦπ-α, ης (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.
Huche, n. f., *coffre pour serrer le pain*, μάκτρ-α, ας (ἡ).
Hucher, v. tr., *appeler en criant*, μεγάλῃ φωνῇ καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc.
Huchet, n. m., *cornet pour appeler*, κερατίν-η, ης (ἡ).
Huée, n. f., *clameur, cri de dérision*, κραυγ-ή, ῆς (ἡ); θόρυβ-ος, ου (ὁ).
Huer, v. tr., *accueillir par des huées*, ἐκσυρίττ-ειν, ἐκσυρίττ-ω, fut. ἐκσυρίξ-ω, acc.
Huette, n. f., *chouette, hibou*, σκώψ, σκωπός (ἡ).
Huguenote, n. f., *vaisseau de terre à mettre sur le fourneau*, χύτρ-α, ας (ἡ); χυτρίς, χυτρίδ-ος (ἡ).
Huile, n. f., ἔλαι-ον, ου (τό). Huile d'olive, ἐλάϊν-ον ἔλαι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Huiler, v. tr., *frotter avec de l'huile*, ἐλαίῳ χρί-ειν, χρί-ω, fut. χρίσ-ω, acc.
Huilerie, n. f., *fabrique d'huile*, ἐλαιουργεῖ-ον, ου (τό).
Huileux, euse, adj. 1 *De la nature de l'huile*, ἐλαιώδ-ης, ης, ες. || 2 *Frotté d'huile*, ἐλαιωτ-ός, ή, όν; ἐλαιοβαφ-ής, ής, ές.
Huilier, n. m., *vase à l'huile*, ἐλαιοφόρ-ον, ου (τό).
Huis, n. m., *porte*, θύρ-α, ας (ἡ). A huis clos, κεκλεισμένων θυρῶν.
Huisserie, n. f., *ouverture d'une porte*, θύρωμα, θυρώματ-ος (τό).
Huissier, n. m. 1 *Officier chargé d'introduire*, θυρωρ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Officier de justice*, κλητ-ήρ, κλητῆρ-ος (ὁ). Huissier audiencier, τοῦ ἀκροατηρίου κλητήρ, κλητῆρος (ὁ). Huissier à verge, ῥαβδοῦχ-ος κλητήρ. Les deux mots se déclinent.
Huit, adj. numér., ὀκτώ. Huit fois, ὀκτάκ-ις. Le nombre huit, ὀγδοάς, ὀγδοάδ-ος (ἡ). Huit fois autant, ὀκταπλ-οῦς, ῆ, οῦν. Dix-huit, ὀκτωκαίδεκα. Dix fois huit, ὀγδοήκοντα. || Subst. Le huit, ὀγδό-η ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Huitain, n. m., *stance de huit vers*, στίχων ὀγδοάς, ὀγδοάδ-ος (ἡ).
Huitaine, n. f. 1 *Nombre de huit*, ὀγδοάς, ὀγδοάδ-ος (ἡ). || 2 *Espace de huit jours*, ὀκτὼ ἡμέρ-αι, ῶν (αἱ).
Huitième, adj., ὄγδο-ος, η, ον. || Subst., ὄγδο-ον μέρ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Huitièmement, adv., κατὰ τὸ ὄγδοον.
Huître, n. f., *mollusque de mer*, ὄστρε-ον, ου (τό). Abondant en huîtres, ὀστρεώδ-ης, ης, ες.
Hulotte, n. f., voy. Huette.
Humain, aine, adj. 1 *Qui concerne l'homme*, ἀνθρώπει-ος, α, ον; ἀνθρωπικ-ός, ή, όν; ἀν-

θρώπιν-ος, η, ον. || 2 *Bienfaisant*, φιλάνθρωπ-ος, ος, ον (comp. φιλανθρωπ-ότερος, sup. φιλανθρωπ-ότατος).

Humainement, adv. 1 *Suivant la capacité de l'homme*, ἀνθρωπίνως. || 2 *Avec humanité*, φιλανθρώπως.

Humaniser, v. tr., *rendre humain*, ἡμεροῦν, ἡμερ-όω, ῶ, fut. ἡμερώσ-ω, acc.; καταπραΰνειν, καταπραΰν-ω, fut. καταπραϋν-ῶ, acc. — **s'Humaniser**, v. pr., *se dépouiller d'une trop grande austérité*, ἐξημερ-οῦσθαι, ἐξημερ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐξημερωθήσ-ομαι.

Humaniste, n. m. 1 *Celui qui étudie les humanités*, περὶ τὰ γράμματα σπουδάζ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Celui qui enseigne les humanités*, γραμματικ-ός, οῦ (ὁ).

Humanité, n. f. 1 *Nature humaine*, ἀνθρωπότης, ἀνθρωπότητ-ος (ἡ); ἀνθρωπίν-η φύσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Le genre humain*, ἀνθρώπιν-ον γέν-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Bienveillance, douceur*, φιλανθρωπί-α, ας (ἡ). || 4 Au plur., *étude des lettres*, γράμματ-α, ων (τά).

Humble, adj. 1 *Qui a de l'humilité*, ταπειν-ός, ή, όν (comp. ταπειν-ότερος, sup. ταπειν-ότατος); ταπεινόφρ-ων, ων, ον. || 2 *Dont la déférence est excessive*, θεραπευτικ-ός, ή, όν. || 3 *Modeste*, σώφρ-ων, ων, ον (comp. σωφρον-έστερος, sup. σωφρον-έστατος). || 4 *Qui a peu d'élévation, modeste*, μέτρι-ος, ος ou α, ον (comp. μετριώτερος, sup. μετρι-ώτατος). || Subst. m. pl., ταπεινοφρον-οῦντες, ούντων (οἱ).

Humblement, adv., ταπεινῶς.

Humectant, ante, adj., *qui humecte*, ὑγραντικ-ός, ή, όν.

Humectation, n. f., *action d'humecter*, ὕγρανσ-ις, εως (ἡ).

Humecter, v. tr., *rendre humide*, ὑγραίνειν, ὑγραίν-ω, fut. ὑγραν-ῶ, acc.

Humer, v. tr. 1 *Avaler en retirant son haleine*, ῥοφ-εῖν, ῥοφ-έω, ῶ, fut. ῥοφήσ-ω, acc. || 2 *Aspirer une odeur, l'air*, εἰςπν-εῖν, εἰςπν-έω, ῶ, fut. εἰςπνεύσ-ω, acc.

Huméral, ale, adj., *qui appartient à l'épaule*, ὠμιαῖ-ος, α, ον.

Humérus, n. m., *l'os du bras depuis l'épaule jusqu'au coude*, ὦμ-ος, ου (ὁ).

Humeur, n. f. 1 *Substance fluide*, ὑγρ-όν, οῦ (τό); χυμ-ός, οῦ (ὁ). Humeurs froides, χοιράδ-ες, ων (αἱ). || 2 *Disposition du tempérament ou de l'esprit*, διάθεσ-ις, εως (ἡ); ἕξ-ις, εως (ἡ). Bonne humeur, εὐθυμί-α, ας (ἡ). Qui est de bonne humeur, εὔθυμ-ος, ος, ον. Mauvaise humeur, δυςκολί-α, ας (ἡ). Qui est de mauvaise humeur, δύςκολ-ος, ος, ον. Être d'humeur à..., δεινὸς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, et l'infin. || 3 *Humeur chagrine*, χόλ-ος, ου (ὁ); δυςμένει-α, ας (ἡ). || 4 *Caprice, fantaisie*, φαντασί-α, ας (ἡ).

Humide, adj., ὑγρ-ός, ά, όν (comp. ὑγρότερος, sup. ὑγρ-ότατος); νοτερ-ός, ά, όν. || Subst., ὑγρ-όν, οῦ (τό).

Humidité, n. f., ὑγρότης, ὑγρότητ-ος (ἡ); ὑγρ-όν, οῦ (τό).

Humiliant, ante, adj., *qui humilie*, ταπεινωτικ-ός, ή, όν.

Humiliation, n. f. 1 *Action d'humilier*, ταπείνωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chose qui humilie*, ὄνειδ-ος, εος, ους (τό).

Humilier, v. tr., *abaisser*, ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω, acc. — **s'Humilier**, v. pr., ὑφί-εσθαι, ὑφί-εμαι, fut. ὑφήσ-ομαι.

Humilité, n. f., ταπεινότης, ταπεινότητ-ος (ἡ); ταπεινοφροσύν-η, ης (ἡ).

Humoral, ale, adj., *qui a rapport aux humeurs*, εἰς τὰ ὑγρὰ καθήκ-ων, ουσα, ον.

Humoriste, adj., *difficile à vivre*, δύςκολος, ος, ον.

Humus, n. m., *terre végétale*, φυτικ-ὴ γῆ, γῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Hune, n. f., *plate-forme autour des mâts*, καρχήσι-ον, ου (τό).

Hunier, n. m., *voile du mât de hune*, δόλ-ων, ωνος (ὁ).

Huppe, n. f. 1 *Oiseau*, ἔποψ, ἔποπ-ος (ὁ). || 2 *Touffe de plumes sur la tête de certains oiseaux*, λόφ-ος, ου (ὁ).

Huppé, ée, adj. 1 *Qui a une huppe*, λοφοφόρ-ος, ος, ον. || 2 *Riche, notable*, ἐπίσημ-ος, ος, ον (comp. ἐπισημ-ότερος, sup. ἐπισημ-ότατος).

Hure, n. f., *la tête du sanglier*, τοῦ κάπρου κεφαλ-ή, ῆς (ἡ).

Hurlement, n. m. 1 *Cri du chien et du loup*, ὠρυγ-ή, ῆς (ἡ); ὠρυγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Cri lamentable*, ὀλολυγ-ή, ῆς (ἡ); ὀλολυγμ-ός, οῦ (ὁ).

Hurler, v. intr. 1 *Crier*, en parlant du chien et du loup, ὠρύ-εσθαι, ὠρύ-ομαι, fut. ὠρύσ-ομαι. || 2 *Pousser des cris de douleur*, ὀλολύζ-ειν, ὀλολύζ-ω, fut. ὀλολύξ-ω et ὀλολύξ-ομαι.

Hurluberlu, n. m., *inconsidéré*, ἀλόγιστ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Hutte, n. f., *cabane*, καλύβ-η, ης (ἡ); καλύβι-ον, ου (τό).

se Hutter, v. pr., *se construire une hutte*, καλύβην οἰκοδομ-εῖσθαι, οἰκοδομ-έομαι, οῦμαι, fut. οἰκοδομήσ-ομαι.

Hyacinthe, n. f. 1 *Pierre précieuse*, ὑάκινθ-ος, ου (ὁ). || 2 *Fleur*, ὑάκινθ-ος, ου (ὁ).

Hyades, n. f. pl., *constellation*, ὑάδ-ες, ων (αἱ).

Hybride, adj., *qui appartient à deux espèces différentes*, διγεν-ής, ής, ές.

Hydraulique, n. f., *science qui enseigne à conduire et à élever l'eau*, ὑδραυλικ-ὴ τέχν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. || Adj., *qui a rapport à cette science*, ὑδραυλικ-ός, ή, όν.

Hydre, n. f. 1 *Serpent d'eau*, ὕδρ-α, ας (ἡ). || 2 *Constellation*, ὕδρ-ος, ου (ὁ).

Hydrocèle, n. f., *tumeur*, ὑδροκήλ-η, ης (ἡ). Celui qui en est atteint, ὑδροκηλικ-ός, ή, όν.
Hydrocéphale, n. f., *hydropisie de la tête*, ὑδροκέφαλ-ον, ου (τό). Celui qui en est atteint, ὑδροκέφαλ-ος, ος, ον.
Hydrographie, n. f. 1 *Description des mers*, ὑδρογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne. || 2 *Art de naviguer*, ναυτικ-ή, ῆς (ἡ).
Hydrographique, adj., ὑδρογραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Hydromel, n. m., *breuvage fait d'eau et de miel*, ὑδρόμελι, ὑδρομέλιτ-ος (τό).
Hydrophobe, adj., ὑδροφόβ-ος, ος, ον. Être hydrophobe, ὑδροφοβι-ᾶν, ὑδροφοβι-άω, ῶ, fut. ὑδροφοβιήσ-ω.
Hydrophobie, n. f., ὑδροφοβί-α, ας (ἡ).
Hydropique, adj., ὑδρωπικ-ός, ή, όν. Être hydropique, ὑδρωπι-ᾶν, ὑδρωπι-άω, ῶ, fut. ὑδρωπιάσ-ω.
Hydropisie, n. f., ὕδρωψ, ὕδρωπ-ος (ὁ).
Hydroscope, n. m., *qui cherche à découvrir les sources*, ὑδροσκόπ-ος, ου (ὁ).
Hydroscopie, n. f., *faculté de découvrir les sources*, ὑδροσκοπί-α, ας (ἡ).
Hyémal, ale, adj., *qui appartient à l'hiver*, χειμέρι-ος, ος ou α, ον.
Hyène, n. f., *quadrupède*, ὕαιν-α, ης (ἡ)
Hygiène, n. f., *partie de la médecine qui s'occupe de conserver la santé*, ὑγιειν-ὴ τέχν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Hygiénique, adj., *qui a rapport à l'hygiène*, ὑγιαστικ-ός, ή, όν
Hymen ou **Hyménée**, n. f., ὑμήν, ὑμέν-ος (ὁ); ὑμέναι-ος, ου (ὁ).
Hyménoptères, n. m. pl., *insectes qui ont les ailes membraneuses*, ὑμενόπτερ-α, ων (τά).
Hymne, n. m. 1 *Chant, cantique*, ὕμν-ος, ου (ὁ); ὑμνῳδί-α, ας (ἡ). || 2 *Psaume*, ψαλμ-ός, οῦ (ὁ).
Hyoïde, n. m., *os situé à la base de la langue*, ὑοειδ-ὲς ὀστ-οῦν, ὀστ-οῦ (τό). Les deux mots se déclinent.
Hypallage, n. f., *figure de grammaire*, ὑπαλλαγ-ή, ῆς (ἡ).
Hyperbate, n. f., *figure de grammaire*, ὑπερβατ-όν, οῦ (τό).
Hyperbole, n. f. 1 *Figure de rhétorique*, ὑπερβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Exagération*, δείνωσ-ις, εως (ἡ).
Hyperbolique, adj., ὑπερβολικ-ός, ή, όν.
Hyperboliquement, adv., ὑπερβολικῶς, καθ' ὑπερβολήν.
Hyperborée ou **Hyperboréen, enne**, adj., *septentrional*, ὑπερβόρει-ος, ος, ον.
Hypercritique, n. m., *censeur outré*, πικρὸς ἐξετάστ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Hypètre, n. m., *édifice découvert*, ὕπαιθρ-ον, ου (τό).
Hypocondre, n. m. 1 *Région du corps sous les fausses côtes*, ὑποχόνδρι-ον, ου (τό). || 2 *Homme mélancolique*, μελαγχολικ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || Adj., *hypocondriaque*, ὑποχονδριακ-ός, ή, όν.
Hypocondriaque, adj., ὑποχονδριακ-ός, ή, όν.
Hypocondrie, n. m., μελαγχολί-α, ας (ἡ).
Hypocras, n. m., *vin aromatisé*, ἀρωματίτ-ης οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Hypocrisie, n. f., *affectation de piété, de vertu*, ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ).
Hypocrite, adj. 1 *Qui a de l'hypocrisie*, ὑποκριτικ-ός, ή, όν. || 2 *Faux*, ψευδ-ής, ής, ές. || Subst., ὑποκριτ-ής, οῦ (ὁ).
Hypogastre, n. m., *partie inférieure du bas-ventre*, ὑπογάστριον, ου (τό).
Hypogastrique, adj., ὑπογάστρι-ος, ος, ον.
Hypogée, n. f., *tombeau souterrain*, ὑπόγει-ος τάφ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Hypoglosse, adj. Se dit des nerfs de la langue, ὑπόγλωσσ-ος, ος, ον.
Hypostase, n. f., 1 *Terme de théologie*, ὑπόστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Sédiment*, ὑπόστημα, ὑποστήματ-ος (τό).
Hypostatique, adj., ὑποστατικ-ός, ή, όν.
Hypostatiquement, adv., ὑποστατικῶς.
Hypoténuse, n. f., *terme de géométrie*, ὑποτείνουσ-α, ης (ἡ). Sous-ent. πλευρά.
Hypothécaire, adj., *qui a droit d'hypothèque*, ἀποτιμώμεν-ος, η, ον.
Hypothèque, n. f., *garantie d'une créance*, ὑποθήκ-η, ης (ἡ).
Hypothéquer, v. tr., *donner pour hypothèque*, ὑποτιθέναι, ὑποτίθημι, fut. ὑποθήσ-ω, acc. — ***Hypothéqué, ée***, part. passé et adj., ὑποτεθειμέν-ος, η, ον; ὑποθηκιμαῖ-ος, α, ον.
Hypothèse, n. f., *supposition*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). Faire une hypothèse, ὑπόθεσιν ποιεῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. Par hypothèse, ὑποθετικῶς.
Hypothétique, adj., *supposé*, ὑποθετικ-ός, ή, όν.
Hypothétiquement, adv., ὑποθετικῶς.
Hypotypose, n. f., *figure de rhétorique*, ὑποτύπωσ-ις, εως (ἡ).
Hysope, n. f., *plante aromatique*, ὕσσωπ-ος, ου (ἡ).

I

I, n. m., *neuvième lettre de l'alphabet*, ι (τό).
Iambe, n. m., *pied composé d'une brève et d'une longue*, ἴαμβ-ος, ου (ὁ).
Iambique, adj., ἰαμβικ-ός, ή, όν. Poëte ïambique, ἰαμβοποι-ός, οῦ (ὁ). Vers du poëme ïambique, ἰαμβεῖ-ον, ου (τό).
Ibis, n. m., *oiseau*, ἶβις, ιδ-ος (ἡ).
Icelui, Icelle, 1 adj. démonst. οὗτ-ος, αὕτ-η, τοῦτ-ο. || 2 Pron., *susdit*, προειρημέν-ος, η, ον.
Ichneumon, n. m., *rat d'Égypte*, ἰχνεύμων, ἰχνεύμον-ος.
Ichnographie, n. f., ἰχνογραφί-α, ας (ἡ).
Ichnographique, adj., ἰχνογραφικ-ός, ή, όν.
Ichthyologie, n. f., ἰχθυολογί-α, ας (ἡ).
Ichthyologique, adj. ἰχθυολογικ-ός, ή, όν.
Ichthyophage, adj., *qui se nourrit de poissons*, ἰχθυοφάγ-ος, ος, ον.
Ici, adv. de lieu. 1 Avec l'idée de station, de séjour, ἔνθα, ταύτῃ, ἔνθαδε. Avec l'idée de tendance, de mouvement vers, δεῦρο. Viens ici, δεῦρο ἴθι, πρόςελθε. D'ici, ἔνθεν, ἔνθενδε, ἀπὸ τούτου. Jusqu'ici, μέχρις ἐνταῦθα. Par ici, ταύτῃ. Par ci, par là, τῇ μὲν, τῇ δέ. Ici-bas, ἐνταῦθα, ἐν τῇ γῇ, ἐν τοῖς ἀνθρώποις. || 2 Adv. de temps. Jusqu'ici, μέχρι τοῦδε, μέχρι τούτου, μέχρι νῦν. A partir d'ici, ἀπὸ τοῦ νῦν.
Iconoclaste, n. m., εἰκονοκλάστ-ης, ου (ὁ).
Iconographe, n. m., εἰκονογράφ-ος, ου (ὁ).
Iconographie, n. f., εἰκονογραφί-α, ας (ἡ).
Iconographique, adj., εἰκονογραφικ-ός, ή, όν.
Iconologie, n. f., εἰκονολογί-α, ας (ἡ).
Ictère, n. m., *jaunisse*, ἴκτερ-ος, ου (ὁ).
Ictérique, adj., ἰκτερικ-ός, ή, όν.
Idéal, ale, adj. 1 *Qui existe dans l'idée*, νοητ-ός, ή, όν; νοούμεν-ος, η, ον. || 2 *Parfait*, παντέλει-ος, ος, ον. || 3 *Chimérique*, πλασματώδ-ης, ης, ες. L'idéal, n. m., *type de la perfection*, ἰδέ-α, ας (ἡ); τύπ-ος, ου (ὁ); ἀρχέτυπ-ος, ου (ὁ).
Idée, n. f. 1 *Notion*, ἰδέ-α, ας (ἡ); ἔννοι-α, ας (ἡ); φαντασί-α, ας (ἡ). || 2 *Souvenir*, μνήμ-η, ης (ἡ). || 3 *Opinion*, δόξ-α, ας (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ). || 4 *Esquisse, ébauche*, τύπ-ος, ου (ὁ); σχεδίασμα, σχεδιάσματ-ος (τό).
Identifier, v. tr., εἰς τὸ αὐτὸ συμφύ-ειν, συμφύ-ω, fut. συμφύσ-ω, acc. — ***s'Identifier***, v. pr., συμφύ-εσθαι, συμφύ-ομαι, fut. συμφύσ-ομαι, dat. — ***Identifié, ée***, part. passé et adj., συμπεφυκ-ώς, υῖα, ός, dat.
Identique, adj., ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό ou ταὐτό et ταὐτόν, dat.
Identiquement, adv., κατὰ ταὐτόν.
Identité, n. f., ταυτότης, ταυτότητ-ος (ἡ).
Idéologie, n. f., ἰδεολογί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Idéologue, n. m., ἰδεολόγ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Ides, n. f. pl., εἰδ-οί, ῶν (αἱ).
Idiome, n. m., διάλεκτ-ος, ου (ἡ); γλῶσσ-α, ης (ἡ).
Idiot, ote, adj., ἠλίθι-ος, α, ον.
Idiotisme, n. m. 1 *Maladie intellectuelle*, ἠλιθιότης, ἠλιθιότητ-ος (ἡ). || 2 *Construction particulière à une langue*, ἰδιωτισμ-ός, οῦ (ὁ).
Idolâtre, n. m., εἰδωλολάτρ-ης, ου (ὁ). Au fém., εἰδωλολάτρις, ιδ-ος (ἡ). Au figuré, *qui aime avec excès*, ἐπιμαινόμεν-ος, η, ον, dat.
Idolâtrer, v. intr., *adorer les idoles*, εἰδωλολατρ-εῖν, εἰδωλολατρ-έω, ῶ, fut. εἰδωλολατρήσ-ω. || Verbe tr., *aimer éperdument*, ἐπιμαίν-εσθαι, ἐπιμαίν-ομαι, fut. ἐπιμανοῦμαι et ἐπιμανήσ-ομαι, dat.
Idolâtrie, n. f. 1 *Adoration des idoles*, εἰδωλολατρεί-α, ας (ἡ). || 2 *Amour excessif*, ἐρωτομανί-α, ας (ἡ).
Idole, n. f., εἴδωλ-ον, ου (τό); Au figuré, C'est mon idole, τοῦτό μοι πάντα ἐστί. C'est l'idole du jour, πάντες αὐτὸν θεραπεύουσιν.
Idylle, n. f., εἰδύλλι-ον, ου (τό).
If, n. m., σμίλαξ, σμίλακ-ος (ὁ). D'if, σμιλάκιν-ος, η, ον.
Ignare, adj., ἀμαθ-ής, ής, ές (comp. ἀμαθέστερος, sup ἀμαθ-έστατος); ἀπαίδευτ-ος, ος, ον.
Igné, ée, adj., ἔμπυρ-ος, ος, ον.
Ignition, n. f., πύρωσ-ις, εως (ἡ).
Ignoble, adj., ἀγενν-ής, ής, ές (comp. ἀγεννέστερος, sup. ἀγενν-έστατος); ἀνελεύθερ-ος, ος, ον.
Ignoblement, adv., ἀγεννῶς, ἀνελευθέρως.
Ignominie, n. f., λύμ-η, ης (ἡ); ἀτιμί-α, ας (ἡ)
Ignominieusement, adv., αἰσχρῶς.
Ignominieux, euse, adj., αἰσχρ-ός, ά, όν (comp. αἰσχρ-ότερος, sup. αἰσχρ-ότατος).
Ignorance, n. f. 1 *Faute de savoir*, ἄγνοι-α, ας (ἡ). || 2 *Défaut d'instruction*, ἀμαθί-α, ας (ἡ).
Ignorant, ante, adj. 1 *Qui n'a pas connaissance de*, ἄπειρ-ος, ος, ον, gén. (comp. ἀπειρ-ότερος, sup. ἀπειρ-ότατος). || 2 *Qui manque d'instruction*, ἀπαίδευτ-ος, ος, ον.
Ignorer, v. tr., ἀγνο-εῖν, ἀγνο-έω, ῶ, fut. ἀγνοήσ-ω, acc. Être ignoré de, λανθάν-ειν, λανθάν-ω, fut. λήσ-ομαι, acc. — ***Ignoré, ée***, part. passé et adj., κρυπτ-ός, ή, όν.
Il, elle, pr. pers., αὐτός, αὐτή, αὐτό.

Ile, n. f., νῆσ-ος, ου (ἡ). Petite île, νησίδι-ον, ου (τό).
Iliade, n. f., Ἰλιάς, άδ-ος (ἡ).
Illégal, ale, adj., παράνομ-ος, ος, ον.
Illégalement, adv., παρανόμως.
Illégalité, n. f., παρανομί-α, ας (ἡ).
Illégitime, adj., ἄνομ-ος, ος, ον. En parlant de la naissance, νόθ-ος, η, ον.
Illégitimement, adv., ἀνόμως. En parlant de la naissance, νόθως.
Illégitimité, n. f., ἀνομί-α, ας (ἡ). En parlant de la naissance, νοθεί-α, ας (ἡ).
Illettré, ée, adj., ἀγράμματ-ος, ος, ον.
Illicite, adj., ἀθέμιστ-ος, ος, ον.
Illicitement, adv., ἀθεσμίως.
Illimité, ée, adj., ἀόριστ-ος, ος, ον.
Illisible, adj., δυσανάγνωστ-ος, ος, ον.
Illuminateur, n. m., φωταγωγ-ός, οῦ (ὁ).
Illumination, n. f. 1 *Action d'illuminer,* ἐπιφωτισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Lumières et feux disposés symétriquement pour une fête publique,* λυχνοκαΐ-α, ας (ἡ). || 3 *Inspiration,* ἐπίπνοι-α, ας (ἡ); ἐνθουσίασ-ις, εως (ἡ).
Illuminer, v. tr. Au propre, ἐκφωτίζ-ειν, ἐκφωτίζ-ω, fut. ἐκφωτίσ-ω, acc. Au figuré, παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc. Un illuminé, c'est-à-dire *un visionnaire,* ἐνθουσιαστ-ής, οῦ (ὁ).
Illuminisme, n. m., ἐνθουσιασμ-ός, οῦ (ὁ).
Illusion, n. f. 1 *Apparence trompeuse,* φαντασί-α, ας (ἡ). || 2 *Erreur,* πλάν-η, ης (ἡ).
Illusoire, adj. 1 *Captieux,* δόλι-ος, α, ον. || 2 *Sans effet,* κεν-ός, ή, όν; μάται-ος, α, ον (comp. μαται-ότερος, sup. μαται-ότατος).
Illusoirement, adv. 1 *Captieusement,* δολίως. || 2 *Vainement,* μάτην.
Illustration, n. f. 1 *Gloire,* δόξ-α, ας (ἡ). || 2 *Marque d'honneur,* τιμ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Explication, commentaire,* σχόλι-α, ων (τά). || 4 *Gravure, vignette,* εἰκόνι-ον, ου (τό).
Illustre, adj., ἔνδοξ-ος, ος, ον (comp. ἐνδοξ-ότερος, sup. ἐνδοξ-ότατος).
Illustrer, v. tr. 1 *Rendre illustre,* ἔνδοξον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 2 *Éclaircir par des commentaires,* ἐξηγ-εῖσθαι, ἐξηγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξηγήσ-ομαι, acc. || 3 *Orner de gravures,* εἰκονίοις διακοσμ-εῖν, διακοσμ-έω, ῶ, fut. διακοσμήσ-ω, acc. — ***s'Illustrer,*** v. pr., λαμπρύν-εσθαι, λαμπρύν-ομαι, λαμπρυν-οῦμαι.
Illustrissime, adj., λαμπρότατ-ος, η, ον.
Ilot, n. m., νησίδι-ον, ου (τό).
Ilote, n. m. 1 *Esclave à Sparte,* εἵλως, εἵλωτ-ος (ὁ). || 2 *Esclave en général,* δοῦλ-ος, ου (ὁ).
Ilotisme, n. m., εἱλωτεί-α, ας (ἡ).
Image, n. f., εἰκών, εἰκόν-ος (ἡ).
Imaginable, adj., νοητ-ός, ή, όν.
Imaginaire, adj., φαντασιώδ-ης, ης, ες. Malade imaginaire, νοσ-εῖν φανταζόμεν-ος, η, ον.
Imaginatif, ive, adj. 1 *Qui concerne l'imagination,* φανταστικ-ός, ή, όν. || 2 *Inventif,* ἐπινοητικ-ός, ή, όν.
Imagination, n. f. 1 *Faculté d'imaginer,* φαντασί-α, ας (ἡ). || 2 *Invention,* ἐπινοητικ-όν, οῦ (τό). || 3 *Images, vision,* φαντασί-α, ας (ἡ).
Imaginative, n. f., ἐπινοητικ-όν, οῦ (τό).
Imaginer, v. tr., ἐπινο-εῖν, ἐπινο-έω, ῶ, fut. ἐπινοήσ-ω, acc. — ***s'Imaginer,*** v. pr. 1 *Se figurer,* φαντάζ-εσθαι, φαντάζ-ομαι, fut. φαντάσ-ομαι, acc. || 2 *Se mettre dans l'esprit, concevoir,* ἐννο-εῖν, ἐννο-έω, ῶ, fut. ἐννοήσ-ω, acc.
Imbécile, adj., ἠλίθι-ος, ος ou α, ον.
Imbécilement, adv., ἠλιθίως.
Imbécillité, n. f., ἠλιθιότης, ἠλιθιότητ-ος (ἡ).
Imberbe, adj., ἀγένει-ος, ος, ον.
Imbiber, v. tr., ἐμβρέχ-ειν, ἐμβρέχ-ω, fut. ἐμβρέξ-ω, acc. — ***s'Imbiber,*** v. pr., ἐμβάπτ-εσθαι, ἐμβάπτ-ομαι, fut. ἐμβαφήσ-ομαι. — ***Imbibé, ée,*** part. passé et adj., διάβροχ-ος, ος, ον.
Imbibition, n. f., ἐμβροχ-ή, ῆς (ἡ).
Imbriqué, ée, adj., *placé l'un sur l'autre comme les briques d'un toit,* ἐπάλληλ-ος, ος, ον.
Imbroglio, n. m., *confusion, embrouillement,* σύγχυσ-ις, εως (ἡ).
Imbu, ue, adj., συνεχόμεν-ος, η, ον.
Imitable, adj., μιμητ-ός, ή, όν.
Imitateur, n. m., μιμητ-ής, οῦ (ὁ). Imitatrice, μιμουμέν-η, ης (ἡ). Pris adjectivement, μιμητικ-ός, ή, όν.
Imitatif, ive, adj., μιμητικ-ός, ή, όν.
Imitation, n. f. 1 *Action d'imiter,* μίμησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chose imitée,* μίμημα, μιμήματ-ος (τό).
Imiter, v. tr., μιμ-εῖσθαι, μιμ-έομαι, οῦμαι, fut. μιμήσ-ομαι, acc.
Immaculé, ée, adj., ἄσπιλ-ος, ος, ον.
Immanquable, adj., ἀσφαλ-ής, ής, ές.
Immanquablement, adv., ἀσφαλῶς.
Immarcescible, adj., *qui ne peut se flétrir,* ἀμάραντ-ος, ος, ον.
Immatériel, elle, adj., ἄϋλ-ος, ος, ον; ἀσώματ-ος, ος, ον.
Immatérialité, n. f., ἄϋλ-ον, ου (τό); ἀσωμασί-α, ας (ἡ).
Immatériellement, adv., ἀσωμάτως.
Immatriculation, n. f., *enregistrement,* ἀναγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Immatriculer, v. tr., ἀναγράφ-ειν, ἀναγράφ-ω, fut. ἀναγράψ-ω, acc.
Immédiat, ate, adj. 1 *Sans intermédiaire,* ἄμεσ-ος, ος, ον. || 2 *Continu,* συνεχ-ής, ής, ές.
Immédiatement, adv. 1 *Sans intermédiaire,* ἀμέσως. || 2 *Sans intervalle,* συνεχῶς. Immédiatement après. 1 *Loc. adv.,* παραυτίκα, ἐκποδός. || 2 *Loc. prép.,* εὐθὺς μετά, acc.
Immémorial, ale, adj., ἀμνημόνευτ-ος, ος, ον. De temps immémorial, ἐκ παλαιτάτου, ἐκ παντός χρόνου.
Immense, adj., ἄπειρ-ος, ος, ον.

Immensément, adv., ἀπείρως.
Immensité, n. f., ἀπειρί-α, ας (ἡ).
Immerger, v. tr., καταδύ-ειν, καταδύ-ω, fut. καταδύσ-ω, acc.
Immérité, ée, adj., ἀνάξι-ος, ος ou α, ον.
Immersion, n. f., κατάδυσ-ις, εως (ἡ); βαπτισμ-ός, οῦ (ὁ).
Immeuble, adj., ἀκίνητ-ος, η, ον. || Immeubles, n. m. pl., *biens fonds*, ἔγγει-α κτήματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Immigration, n. f., ἀποικισμ-ός, οῦ (ὁ).
Imminence, n. f., ἐπικείμεν-ον, ου (τό).
Imminent, ente, adj., ἐπικείμεν-ος, η, ον.
s'Immiscer, v. pr., μεταλαμβάν-ειν, μεταλαμβάν-ω, fut. μεταλήψ-ομαι, gén.
Immiséricordieux, euse, adj., ἀνελεήμ-ων, ων, ον.
Immixtion, n. f., ἐπέμβασ-ις, εως (ἡ).
Immobile, adj. 1 *Qui ne se meut pas*, ἀκίνητ-ος, ος, ον (comp. ἀκινητ-ότερος, sup. ἀκινητ-ότατος). || 2 *Ferme, inébranlable*, ἀτρεμ-ής, ής, ές (comp. ἀτρεμ-έστερος, sup. ἀτρεμ-έστατος).
Immobilier, ère, adj., ἀκίνητ-ος, ος, ον.
Immobilisation, n. f. ἀκινησί-α, ας (ἡ).
Immobiliser, v. tr., ἀκίνητ-ον ποι-εῖν, ποιέω, ῶ, fut ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.
Immobilité, n. f., ἀκινησί-α, ας (ἡ).
Immodéré, ée, adj., ἄμετρ-ος, ος, ον; ὑπερβολικ-ός, ή, όν.
Immodérément, adv., ἀμέτρως, καθ' ὑπερβολήν.
Immodeste, adj., ἄσεμν-ος, ος, ον; ἄκοσμ-ος, ος, ον.
Immodestement, adv., ἀκόσμως.
Immodestie, n. f., ἀκοσμί-α, ας (ἡ).
Immolation, n. f., θυσί-α, ας (ἡ).
Immoler, v. tr., θύ-ειν, θύ-ω, fut. θύσ-ω. Au figuré, *sacrifier*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.
Immonde, adj., ἀκάθαρτ-ος, ος, ον.
Immondice, n. f., κάθαρμα, καθάρματ-ος (τό).
Immoral, ale, adj. 1 *Sans mœurs*, ἀναιδ-ής, ής, ές (comp. ἀναιδ-έστερος, sup. ἀναιδ-έστατος). || 2 *Contraire aux mœurs*, αἰσχρ-ός, ά, όν (comp. αἰσχρ-ότερος, sup. αἰσχρ-ότατος).
Immoralement, adv., ἀναισχύντως.
Immoralité, n. f., ἀναισχυντί-α, ας (ἡ).
Immortaliser, v. tr., ἀθανατίζ-ειν, ἀθανατίζ-ω, fut. ἀθανατίσ-ω, acc.
Immortalité, n. f., ἀθανασί-α, ας (ἡ).
Immortel, elle, adj., ἀθάνατ-ος, ος, ον.
Immuable, adj., ἀμετάβλητ-ος, ος, ον; ἀμετακίνητ-ος, ος, ον.
Immuablement, adv., ἀμετακινήτως.
Immunité, n. f., ἀτέλει-α, ας (ἡ).
Immutabilité, n. f., ἀμετακίνητ-ον, ου (τό).
Impair, aire, adj., περισσ-ός, ή, όν.
Impalpable, adj., ἀψηλάφητ-ος, ος, ον.
Impalpabilité, n. f., ἀψηλάφητ-ον, ου (τό).
Impardonnable, adj., ἀσύγγνωστ-ος, ος, ον

Imparfait, aite, adj., ἀτελ-ής, ής, ές (comp ἀτελ-έστερος, sup. ἀτελ-έστατος).
Imparfaitement, adv., ἀτελῶς.
Imparisyllabique, adj., οὐκ ἰσοσύλλαβ-ος. ος, ον.
Impartial, ale, adj., δίκαι-ος, α, ον; κοιν-ός, ή, όν; ἴσ-ος, η, ον.
Impartialement, adv., δικαίως.
Impartialité, n. f., δικαιοσύν-η, ης (ἡ).
Impasse, n. f., ἀδιέξοδ-ος ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Impassibilité, n. f., ἀταραξί-α, ας (ἡ).
Impassible, adj., ἀτάρακτ-ος, ος, ον.
Impatiemment, adv. 1 *Avec peine*, δυσχερῶς. || 2 *Avec grand désir*, ἐπιθυμητικῶς.
Impatience, n. f., θυμ-ός, οῦ (ὁ); ὀργ-ή, ῆς (ἡ).
Impatient, ente, adj. 1 *Sans patience*, ἀγανακτητικ-ός, ή, όν. || 2 *Empressé, désireux*, ὀρεκτικ-ός, ή, όν, gén.
Impatientant, ante, adj., ὀχληρ-ός, ά, όν.
Impatienter, v. tr., χαλεπαίν-ειν, χαλεπαίν-ω, fut. χαλεπαν-ῶ, acc. — **s'Impatienter**, v. pr., ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω, dat.
s'Impatroniser, v. pr., παρεισδύ-εσθαι, παρεισδύ-ομαι, fut. παρεισδύσ-ομαι εἰς, acc.
Impayable, adj. 1 *Qui ne peut trop se payer*, ἀτίμητ-ος, ος, ον. || 2 *Extraordinaire, plaisant*, ἄτοπ-ος, ος, ον; γελοῖ-ος, α, ον.
Impeccabilité, n. f., ἀναμαρτησί-α, ας (ἡ).
Impeccable, adj., ἀναμάρτητ-ος, ος, ον.
Impénétrabilité, n. f., ἀδιάβατ-ον, ου (τό).
Impénétrable, adj., ἀδιάβατ-ος, ος, ον. Au figuré, en parlant des choses, ἄδυτ-ος, ος, ον; en parlant des personnes, στεγαν-ός, ή, όν.
Impénétrablement, adv., στεγανῶς.
Impénitence, n. f., ἀμετανοησί-α, ας (ἡ).
Impénitent, ente, adj., ἀμετανόητ-ος, ος, ον.
Impératif, ive, adj., προστακτικ-ός, ή, όν. L'impératif, n. m., *mode des verbes*, προστακτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. ἔγκλισις.
Impérativement, adv., προστακτικῶς.
Impératrice, n. f., βασίλισσ-α, ης (ἡ); αὐτοκρατορ-ίς, ίδος (ἡ).
Imperceptible, adj., ἀόρατ-ος, ος, ον.
Imperceptiblement, adv., ἀοράτως.
Imperdable, adj., ἀναπόβλητ-ος, ος, ον.
Imperfection, n. f. 1 *État de ce qui est inachevé*, ἀτέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Défaut*, ἔλλειμμα, ἐλλείμματ-ος (τό).
Impérial, ale, adj., αὐτοκρατορικ-ός, ή, όν; βασιλικ-ός, ή, όν.
Impériale, n. f., *le dessus d'une voiture*, ἁρμαμάξης ἄκρ-ον, ου (τό).
Impérieusement, adv. 1 *D'un ton impérieux*, δεσποτικῶς. || 2 *Forcément*, ἀναγκαίως.
Impérieux, euse, adj. 1 *Hautain*, δεσποτικ-ός, ή, όν. || 2 *Irrésistible*, ἀναγκαῖ-ος, α, ον.
Impérissable, adj., ἄφθαρτ-ος, ος, ον.
Impéritie, n. f., ἀπειρί-α, ας (ἡ); ἀμαθί-α, ας (ἡ).

Imperméabilité, n. f., στεγαν-όν, οῦ (τό).
Imperméable, adj., στεγαν-ός, ή, όν.
Impermutabilité, n. f., ἀκινησί-α, ας (ἡ).
Impermutable, adj., ἀκίνητ-ος, ος, ον.
Impersonnel, elle, adj., ἀπρόσωπ-ος, ος, ον.
Impersonnellement, adv., ἀπροσώπως.
Impertinemment, adv. 1 *Contre la bienséance,* ἀγροίκως. || 2 *Insolemment,* ὑβριστικῶς. || 3 *D'une manière absurde,* ἀτόπως.
Impertinence, n. f. 1 *Caractère, action contraire à la bienséance,* ἀγροικί-α, ας (ἡ). || 2 *Insolence,* ὕβρ-ις, εως (ἡ). || 3 *Absurdité,* ἀτοπί-α, ας (ἡ).
Impertinent, ente, adj. 1 *Inconvenant,* ἄγροικ-ος, ος, ον. || 2 *Insolent,* ὑβριστικ-ός, ή, όν. || 3 *Absurde,* ἄτοπ-ος, ος, ον.
Imperturbabilité, n. f., ἀταραξί-α, ας (ἡ).
Imperturbable, adj., ἀτάρακτ-ος, ος, ον.
Imperturbablement, adv., ἀταράκτως.
Impétrable, adj., ἀνυστ-ός, ή, όν.
Impétrant, ante, adj., τυχ-ών, οῦσα, όν, gén.
Impétration, n. f., ἐπίτευξ-ις, εως (ἡ).
Impétrer, v. tr., ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι, gén.
Impétueusement, adv., ὁρμητικῶς, ὁρμῇ.
Impétueux, euse, adj. 1 *Violent, rapide,* σφοδρ-ός, ά, όν (comp. σφοδρ-ότερος, sup. σφοδρ-ότατος); βίαι-ος, ος ou α, ον (comp. βιαι-ότερος, sup. βιαι-ότατος). || 2 *Ardent, vif, bouillant,* ὁρμητικ-ός, ή, όν.
Impétuosité, n. f., en parlant des choses, φορ-ά, ᾶς (ἡ); en parlant des personnes, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ).
Impie, adj., ἀσεβ-ής, ής, ές (comp. ἀσεβέστερος, sup. ἀσεβ-έστατος).
Impiété, n. f., ἀσέβει-α, ας (ἡ).
Impitoyable, adj. 1 *Insensible à la pitié,* ἀνελεήμ-ων, ων, ον. || 2 *Dur, inflexible,* σκληρ-ός, ά, όν.
Impitoyablement, adv., σκληρῶς.
Implacable, adj., ἀδιάλλακτος, ος, ον.
Implacablement, adv., ἀδιαλλάκτως.
Implantation, n. f., ἐμφύτευσ-ις, εως (ἡ).
Implanter, v. tr., ἐμφυτεύ-ειν, ἐμφυτεύ-ω, fut. ἐμφυτεύσ-ω, acc.
Implexe, adj., περιπεπλεγμέν-ος, η, ον.
Implication, n. f., συμμετοχ-ή, ῆς (ἡ).
Implicite, adj., ὑπονοούμεν-ος, η, ον.
Implicitement, adv., συλλήβδην.
Impliquer, v. tr. 1 *Engager dans,* ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc. || 2 *Sous-entendre,* ὑπονο-εῖν, ὑπονο-έω, ῶ, fut. ὑπονοήσ-ω, acc. Impliquer contradiction, ἀντιλογίαν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.
Implorer, v. tr., ἐπικαλ-εῖσθαι, ἐπικαλ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐπικαλέσ-ομαι, acc.
Imployable, adj., ἄκαμπτ-ος, ος, ον.
Impoli, ie, adj., ἄγροικ-ος, ος, ον (comp. ἀγροικ-ότερος, sup. ἀγροικ-ότατος).
Impoliment, adv., ἀγροίκως.
Impolitesse, n. f., ἀγροικί-α, ας (ἡ).
Impolitique, adj., οὐ πολιτικ-ός, ή, όν.
Impolitiquement, adv., οὐ πολιτικῶς.
Impondérable, adj., ἀβαρ-ής, ής, ές.
Impopulaire, adj., οὐ δημοτικ-ός, ή, όν.
Impopularité, n. f., παρὰ τοῦ δήμου ἀπέχθει-α, ας (ἡ).
Importance, n. f. 1 *Valeur,* λόγος, ου (ὁ); ἀξί-α, ας (ἡ), σπουδ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Considération, crédit,* ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). || 3 *Présomption,* ὑπερηφανί-α, ας (ἡ). D'importance, adv., *fortement,* σφόδρα.
Important, ante, adj. 1 *Qui a de la valeur,* ἀξιόλογ-ος, ος, ον (comp. ἀξιολογ-ώτερος, sup. ἀξιολογ-ώτατος); σπουδαῖ-ος, α, ον. || 2 *Vain, présomptueux,* ὑπερήφαν-ος, ος, ον. L'important, *l'essentiel,* μέγιστ-ον, ου (τό).
Importation, n. f., εἰσαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Importer, v. tr., εἰσάγ-ειν, εἰσάγ-ω, fut. εἰσάξ-ω. — ***Importé, ée,*** part. passé et adj., εἰσαγώγιμ-ος, ος, ον.
Importer, v. intr. et imp., διαφέρ-ειν, διαφέρ-ει, fut. διοίσ-ει, dat. Peu importe, οὐδὲν διαφέρει. Qu'importe, τί διαφέρει;
Importun, une, adj., ὀχληρ-ός, ά, όν.
Importunément, adv., ὀχληρῶς.
Importuner, v. tr., ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc.
Importunité, n. f., ἐνόχλησ-ις, εως (ἡ).
Imposable, adj., ὑποτελ-ής, ής, ές.
Imposant, ante, adj., σεμν-ός, ή, όν.
Imposer, v. tr. 1 *Mettre dessus,* ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω, acc., et le complément indirect au dat.; ἐπιβάλλ-ειν, ἐπιβάλλ-ω, fut. ἐπιβαλ-ῶ, acc., et le complément indirect. au dat. Imposer silence, σιγᾶν κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω, acc. || 2 *Inspirer du respect,* καταιδ-εῖν, καταιδ-έω, ῶ, fut. καταιδέσ-ω. En imposer, *tromper,* φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc. || 3 *Ranger, disposer des pages pour l'impression,* σελίδας διατάσσ-ειν, διατάσσ-ω, fut. διατάξ-ω.
Imposition, n. f. 1 *Action de mettre dessus,* ἐπίθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Impôt,* φόρ-ος, ου (ὁ). || 3 *Disposition des pages pour l'impression,* σελίδων διάταξ-ις, εως (ἡ).
Impossibilité, n. f., ἀδύνατ-ον, ου (τό).
Impossible, adj., ἀδύνατ-ος, ος, ον.
Imposte, n. f., θριγκ-ός, οῦ (ὁ).
Imposteur, n. m., φέναξ, φένακ-ος (ὁ).
Imposture, n. f. 1 *Tromperie,* φενακισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Calomnie,* συκοφαντί-α, ας (ἡ).
Impôt, n. m., φόρ-ος, ου (ὁ).
Impotence, n. f., ἀσθένει-α, ας (ἡ).
Impotent, ente, adj., ἀσθεν-ής, ής, ές.
Impraticable, adj. 1 *Où l'on passe difficilement,* ἀδιάβατ-ος, ος, ον. || 2 *Difficile, impossible,* ἀμήχαν-ος, ος, ον. || 3 *Insociable,* ἀνομίλητ-ος, ος, ον.
Imprécation, n. f., ἀρ-ά, ᾶς (ἡ).
Imprégner, v. tr. 1 *Faire pénétrer une substance dans un corps,* ἐμβρέχ-ειν, ἐμβρέχ-ω, fut. ἐμβρέξ-ω, acc. || 2 *Inculquer dans l'esprit,* ποτίζ-ειν, ποτίζ-ω, fut. ποτίσ-ω, acc.
Imprenable, adj., ἀνάλωτ-ος, ος, ον.

Imprescriptibilité, n. f., ἀπαραλλαξί-α, ας (ἡ).
Imprescriptible, adj., ἀπαράλλακτ-ος, ος, ον.
Impression, n. f. 1 *Application d'une empreinte*, τὸ ἐντυποῦν. L'article se décline. || 2 *Action d'un corps sur un autre*, προσβολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Effet moral*, πάθ-ος, εος, ους (τό); πάθημα, παθήματ-ος (τό). || 4 *Empreinte*, ἐκτύπωμα, ἐκτυπώματ-ος (τό). || 5 *Trace laissée dans l'esprit*, ἴχν-ος, εος, ους (τό). || 6 *Opinion*, προκατάληψ-ις, εως (ἡ). || 7 *Action d'imprimer un livre*, ἐκτύπωσ-ις, εως (ἡ). Grec moderne.
Impressionnable, adj., εὐκίνητ-ος, ος, ον.
Impressionner, v. tr., κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. — ***s'Impressionner***, v. pr., πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι.
Imprévoyance, n. f., ἀπρονοησί-α, ας (ἡ); ἀβουλί-α, ας (ἡ).
Imprévoyant, ante, adj., ἀπρονόητ-ος, ος, ον; ἄβουλ-ος, ος, ον (comp. ἀβουλ-ότερος, sup. ἀβουλ-ότατος).
Imprévu, ue, adj., ἀπροςδόκητ-ος, ος, ον. A l'imprévu, ἀπροςδοκήτως.
Imprimer, v. tr. 1 *Faire une empreinte*, ἐντυπ-οῦν, ἐντυπ-όω, ῶ, fut. ἐντυπώσ-ω, acc. || 2 *Graver*, au propre et au figuré, ἐγχαράσσ-ειν, ἐγχαράσσ-ω, fut. ἐγχαράξ-ω, acc. || 3 *Inspirer*, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. || 4 *Mettre un livre sous presse*, ἐκτυπ-οῦν, ἐκτυπ-όω, ῶ, fut. ἐκτυπώσ-ω, acc. Grec moderne.
Imprimerie, n. f. 1 *Art d'imprimer*, τυπογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne. || 2 *Lieu où l'on imprime*, τυπογραφεῖ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Imprimeur, n. m., τυπογράφ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Improbable, adj., ἀπίθαν-ος, ος, ον.
Improbateur, trice, adj., ἐπιτιμητικ-ός, ή, όν.
Improbation, n. f., ἀποδοκιμασί-α, ας (ἡ).
Improbité, n. f., πονηρί-α, ας (ἡ).
Improductif, ive, adj., ἄγον-ος, ος, ον.
Impromptu, n. m., αὐτοσχεδίασμα, αὐτοσχεδιάσματ-ος (τό).
Impropre, adj., ἄκυρ-ος, ος, ον (comp. ἀκυρ-ότερος, sup. ἀκυρ-ότατος).
Improprement, adv., ἀκύρως.
Impropriété, n. f., ἄκυρ-ον, ου (τό). Impropriété d'expression, ἀκυρολογί-α, ας (ἡ).
Improuver, v. tr., ἀποδοκιμάζ-ειν, ἀποδοκιμάζ-ω, fut. ἀποδοκιμάσ-ω, acc.
Improvisateur, n. m., αὐτοσχεδιαστ-ής, οῦ (ὁ). Improvisatrice, n. f., αὐτοσχεδιάζουσ-α, ης (ἡ).
Improvisation, n. f., αὐτοσχεδίασμα, αὐτοσχεδιάσματ-ος (τό).
Improviser, v. tr., αὐτοσχεδιάζ-ειν, αὐτοσχεδιάζ-ω, fut. αὐτοσχεδιάσ-ω, acc.
Improviste (à l'), loc. adv., ἐκ τοῦ παραχρῆμα.
Imprudemment, adv., ἀβούλως.
Imprudence, n. f., ἀβουλί-α, ας (ἡ).
Imprudent, ente, adj., ἄβουλ-ος, ος, ον (comp. ἀβουλ-ότερος, sup. ἀβουλ-ότατος).
Impubère, adj., ἄνηβ-ος, ος, ον.
Impudemment, adv., ἀναιδῶς.
Impudence, n. f., ἀναίδει-α, ας (ἡ).
Impudent, ente, adj., ἀναιδ-ής, ής, ές (comp. ἀναιδ-έστερος, sup. ἀναιδ-έστατος).
Impudeur, n. f., ἀναίδει-α, ας (ἡ).
Impudicité, n. f., ἀσέλγει-α, ας (ἡ).
Impudique, adj., ἀσελγ-ής, ής, ές (comp. ἀσελγ-έστερος, sup. ἀσελγ-έστατος).
Impudiquement, adv., ἀσελγῶς.
Impugner, v. tr., ἀντιλέγ-ειν, ἀντιλέγ-ω, fut. ἀντερ-ῶ, dat.
Impuissance, n. f., ἀδυναμί-α, ας (ἡ).
Impuissant, ante, adj., ἀδύνατ-ος, ος, ον.
Impulsif, ive, adj., κινητικ-ός, ή, όν.
Impulsion, n. f. 1 *Action de pousser*, κίνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Instigation*, προτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Impunément, adv., ἀτιμωρητί.
Impuni, ie, adj., ἀτιμώρητ-ος, ος, ον.
Impunité, n. f., ἀτιμωρησί-α, ας (ἡ).
Impur, ure, adj., ἀκάθαρτ-ος, ος, ον.
Impureté, n. f., ἀκαθαρσί-α, ας (ἡ). Au fig., ἀσέλγει-α, ας (ἡ).
Imputable, adj., προςαπτέ-ος, α, ον.
Imputation, n. f. 1 *Compensation d'une somme avec une autre*, ἀπόδοσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Supposition calomnieuse*, συκοφαντί-α, ας (ἡ).
Imputer, v. tr., ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω.
Inabordable, adj., ἀπρόςιτ-ος, ος, ον.
Inacceptable, adj., ἀπρόςδεκτ-ος, ος, ον.
Inaccessible, adj., ἀπρόςβατ-ος, ος, ον.
Inaccommodable, adj., ἀδιάλλακτ-ος, ος, ον.
Inaccordable, adj., ἀσύμβατ-ος, ος, ον.
Inaccostable, adj., ἀπροςόρμιστ-ος, ος, ον.
Inaccoutumé, ée, adj., ἀήθ-ης, ης, ες.
Inachevé, ée, adj., ἀτελ-ής, ής, ές (comp. ἀτελ-έστερος, sup. ἀτελ-έστατος).
Inactif, ive, adj., ἀργ-ός, ός, όν (comp. ἀργ-ότερος, sup. ἀργ-ότατος).
Inaction, n. f., ἀργί-α, ας (ἡ).
Inactivité, n. f., ῥαθυμί-α, ας (ἡ).
Inadmissibilité, n. f., ἀπρόςδεκτ-ον, ου (τό); ἀτοπί-α, ας (ἡ).
Inadmissible, adj., ἀπρόςδεκτ-ος, ος, ον.
Inadvertance, n. f., ἀπροσεξί-α, ας (ἡ).
Inaliénabilité, n. f., τὸ μὴ ἀπαλλοτριωθῆναι. L'article se décline.
Inaliénable, adj., οὐκ ἀπαλλοτριωσόμεν-ος, η, ον.
Inalliable, adj., en parlant des métaux, ἀσυμμιγ-ής, ής, ές. Au figuré, ἀσυνάρμοστ-ος, ος, ον.
Inaltérable, adj., ἀμετάβλητ-ος, ος, ον; ἄφθαρτ-ος, ος, ον.
Inamovibilité, n. f., ἀμετάθετ-ον, ου (τό).
Inamovible, adj., ἀμετάθετ-ος, ος, ον.
Inanimé, ée, adj., ἄψυχ-ος, ος, ον.
Inanité, n. f., ματαιότης, ματαιότητ-ος (ἡ).
Inanition, n. f., λιμ-ός, οῦ (ὁ).
Inapercevable, adj., ἀόρατ-ος, ος, ον.

Inaperçu, ue, adj., ἀφαν-ής, ής, ές (comp. ἀφαν-έστερος, sup. ἀφαν-έστατος).
Inappétence, n. f., ἀνορεξί-α, ας (ἡ).
Inapplicable, adj., ἀνεπιτήδει-ος, α, ον.
Inapplication, n. f., ἀπροσεξί-α, ας (ἡ); ἀμέλει-α, ας (ἡ).
Inappliqué, ée, adj., ἀπρόσεκτ-ος, ος, ον; ἀμελ-ής, ής, ές.
Inappréciable, adj. 1 *Qu'on ne peut apprécier,* ἀτίμητ-ος, ος, ον. || 2 *D'un grand prix,* πλείστου ἄξι-ος, α, ον.
Inaptitude, n. f., ἀνεπιτηδειότης, ἀνεπιτηδειότητ-ος (ἡ).
Inarticulé, ée, adj., ἄναρθρ-ος, ος, ον.
Inattaquable, adj., ἀπρόσμαχ-ος, ος, ον.
Inattendu, ue, adj., ἀπροσδόκητ-ος, ος, ον.
Inattentif, ive, adj., ἀπρόσεκτ-ος, ος, ον.
Inattention, n. f., ἀπροσεξί-α, ας (ἡ).
Inaugural, ale, adj., εἰσιτήρι-ος, ος, ον.
Inauguration, n. f. 1 *Sacre,* καθιέρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Admission solennelle à un emploi,* κατάστασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Dédicace,* ἐγκαινισμ-ός, οῦ (ὁ); ἐγκαίνι-α, ων (τά).
Inaugurer, v. tr. 1 *Consacrer,* καθιερ-οῦν, καθιερ-όω, ῶ, fut. καθιερώσ-ω, acc. || 2 *Commencer solennellement,* ἐγκαινίζ-ειν, ἐγκαινίζ-ω, fut. ἐγκαινίσ-ω, acc.
Incalculable, adj. 1 *Qu'on ne peut calculer,* ἀλόγιστ-ος, ος, ον. || 2 *Très-nombreux,* ἀναρίθμητ-ος, ος, ον. || 3 *Très-considérable,* πάμπλειστ-ος, ος, ον.
Incandescence, n. f., ἐμπύρωσ-ις, εως (ἡ)
Incandescent, ente, adj., ἔμπυρ-ος, ος, ον.
Incantation, n. f., ἐπῳδ-ή, ῆς (ἡ).
Incapable, adj., suivi d'un nom, ἀνεπιτήδει-ος, α, ον πρός, acc.; suivi d'un verbe, οὐχ οἷ-ός, ά, όν τε, avec l'inf.
Incapacité, n. f., ἀνεπιτηδειότης, ἀνεπιτηδειότητ-ος (ἡ).
Incarcération, n. f., κάθειρξ-ις, εως (ἡ).
Incarcérer, v. tr., καθείργ-ειν, καθείργ-ω, fut. καθείρξ-ω, acc.
Incarnadin, ine, adj., ὑποπόρφυρ-ος, ος, ον.
Incarnat, ate, adj., πορφύρι-ος, ος ou α, ον.
Incarnat, n. m., πορφύρι-ον, ου (τό).
Incarnation, n. f., σάρκωσ-ις, εως (ἡ).
s'Incarner, v. pr., σαρκ-οῦσθαι, σαρκ-όομαι, οῦμαι, fut. σαρκωθήσ-ομαι. — ***Incarné, ée,*** part. passé et adj., *en personne,* αὐτ-ός, ή, όν.
Incartade, n. f. 1 *Apostrophe violente,* ἐπίπληξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Injure,* ὕβρ-ις, εως (ἡ). || 3 *Extravagance,* ἄλογ-ον ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Incendiaire, n. m. 1 *Auteur d'un incendie,* ἐμπρηστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Séditieux,* στασιαστικ-ός, οῦ (ὁ). || Adjectivement, στασιαστικ-ός, ή, όν.
Incendie, n. m., ἐμπρησμ-ός, οῦ (ὁ).
Incendier, v. tr., ἐμπρήθ-ειν, ἐμπρήθ-ω, fut. ἐμπρήσ-ω, acc. — ***Incendié, ée,*** part. passé et adj., *dont la maison, les biens ont été brûlés,* κα-είς, εῖσα, έν.
Incertain, aine, adj. 1 *Douteux,* ἄδηλ-ος, ος, ον; ἀσαφ-ής, ής, ές. || 2 *Indécis,* ἀπορ-ῶν, οῦσα, οῦν. || 3 *Instable,* ἀβέβαι-ος, α, ον. || 4 *Indéterminé,* ἀμφίβολ-ος, ος, ον.
Incertainement, adv., ἀδήλως, ἀβεβαίως.
Incertitude, n. f. 1 *Irrésolution,* ἀπορί-α, ας (ἡ). || 2 *Inconstance,* ἀβεβαιότης, ἀβεβαιότητ-ος (ἡ). || 3 *Défaut de certitude,* ἄδηλ-ον, ου (τό).
Incessamment, adv. 1 *Au plus tôt,* εὐθύς. || 2 *Sans cesse,* συνεχῶς, ἀδιαλείπτως.
Incessant, ante, adj., ἀδιάλειπτ-ος, ος, ον.
Inceste, n. m., ἀνόσι-ος συνουσί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Incestueusement, adv., ἀνοσίως.
Incestueux, euse, adj., ἀνόσι-ος, ος, ον.
Incidemment, adv., ἐκ παρέργου.
Incidence, n. f., ἔμπτωσ-ις, εως (ἡ).
Incident, ente, adj. 1 *Qui survient,* παραπίπτ-ων, ουσα, ον. || 2 *Accessoire,* πάρεργ-ος, ος, ον.
Incident, n. m. 1 *Événement inattendu,* συμβαῖν-ον, οντος (τό). Incident heureux, εὐτυχί-α, ας (ἡ). Incident fâcheux, δυστυχί-α, ας (ἡ). Incident dramatique, ἐπεισόδι-ον, ου (τό). || 2 *Hors-d'œuvre,* πάρεργ-ον, ου (τό).
Incidenter, v. intr., *chicaner,* μικρολογεῖσθαι, μικρολογ-έομαι, οῦμαι, fut. μικρολογήσ-ομαι.
Incinération, n. f., τέφρωσ-ις, εως (ἡ).
Incinérer, v. tr., τεφρ-οῦν, τεφρ-όω, ῶ, fut. τεφρώσ-ω, acc.
Incirconcis, ise, adj., ἀπερίτμητ-ος, ος, ον.
Incirconcision, n. f., ἀπερίτμητ-ον, ου (τό).
Incise, n. f., κόμμα, κόμματ-ος (τό).
Inciser, v. tr., ἐντέμν-ειν, ἐντέμν-ω, fut. ἐντεμ-ῶ, acc. — ***Incisé, ée,*** part. passé et adj., ἔντομ-ος, ος, ον.
Incisif, ive, adj., τομικ-ός, ή, όν. Dents incisives, τομ-εῖς, έων (οἱ).
Incision, n. f., ἐντομ-ή, ῆς (ἡ).
Incitant, ante, adj., παροξυντικ-ός, ή, όν.
Incitation, n. f., παρόρμησ-ις, εως (ἡ).
Inciter, v. tr., παρορμ-ᾶν, παρορμ-άω, ῶ, fut. παρορμήσ-ω, acc.
Incivil, ile, adj., ἀπειρόκαλ-ος, ος, ον.
Incivilement, adv., ἀπειροκάλως.
Incivilité, n. f., ἀπειροκαλί-α, ας (ἡ).
Inclémence, n. f., *sévérité, rigueur,* σκληρότης, σκληρότητ-ος (ἡ). En parlant du climat, de la température, ἀκρασί-α, ας (ἡ).
Inclément, ente, adj., *sévère, rigoureux,* σκληρ-ός, ά, όν (comp. σκληρ-ότερος, sup. σκληρ-ότατος). En parlant du climat, de la température, ἀκραταῖ-ος, α, ον.
Inclinaison, n. f., ἔγκλισ-ις, εως (ἡ).
Inclination, n. f. 1 *Action de pencher,* κλίσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Penchant,* προθυμί-α, ας (ἡ); ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Goût, volonté,* προαίρεσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Affection,* φιλοφροσύν-η, ης (ἡ).
Incliner, v. tr., κλίν-ειν, κλίν-ω, fut. κλινῶ. || Verbe intr., *pencher,* ἐγκλίν-ειν, ἐγκλίν-ω, fut. ἐγκλιν-ῶ πρός, acc. — ***s'Incliner,*** v. pr., ἐγκύπτ-ειν, ἐγκύπτ-ω, fut. ἐγκύψ-ω.

dat. — ***Incliné, ée***, part. passé et adj., κλιτ-ός, ή, όν; ἐπικλιν-ής, ής, ές.
Inclus, use, adj., ἐγκεκλεισμέν-ος, η, ον.
Inclusivement, adv., ἐντός.
Incoërcible, adj., ἀκατάσχετ-ος, ος, ον.
Incognito, adv., κρυπτῶς, et mieux κρυπτ-ός, ή, όν, qui s'accorde avec le sujet du verbe. Il vint incognito, κρυπτὸς ἦλθε. Garder l'incognito, κρύπτ-εσθαι, κρύπτ-ομαι, fut. κρύψ-ομαι; λανθάν-ειν, λανθάν-ω, fut. λήσ-ω.
Incohérence, n. f., ἀσυνάρτητ-ον, ου (τό). Incohérence dans le discours, ἀνακολουθί-α, ας (ἡ).
Incohérent, ente, adj., ἀσυνάρτητ-ος, ος, ον. En parlant du discours, ἀνακόλουθ-ος, ος, ον.
Incolore, adj., ἄχρωστ-ος, ος, ον.
Incombustibilité, n. f., ἄκαυστ-ον, ου (τό).
Incombustible, adj., ἄκαυστ-ος, ος, ον.
Incommensurabilité, n. f., ἀσυμμετρί-α, ας (ἡ).
Incommensurable, adj., ἀσύμμετρ-ος, ος, ον.
Incommode, adj., χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος); ὀχληρ-ός, ά, όν.
Incommodément, adv., χαλεπῶς, ὀχληρῶς.
Incommoder, v. tr. 1 *Gêner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. || 2 *Rendre malade*, κακῶς διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω, acc. — ***Incommodé, ée***, part. passé et adj., κακῶς διακείμεν-ος, η, ον.
Incommodité, n. f. 1 *Peine, désagrément*, χαλεπ-όν, οῦ (τό). || 2 *Indisposition*, ἀῤῥωστί-α, ας (ἡ).
Incommunicable, adj., ἀκοινώνητ-ος, ος, ον.
Incommutabilité, n. f., ἀμετακίνητ-ον, ου (τό).
Incommutable, adj., ἀμετακίνητ-ος, ος, ον.
Incommutablement, adv., ἀμετακινήτως.
Incomparable, adj., ὑπερβάλλ-ων, ουσα, ον.
Incomparablement, adv., ὑπερβαλλόντως.
Incompatibilité, n. f., ἀσυνάλλακτ-ον, ου (τό); ἀσύμφων-ον, ου (τό).
Incompatible, adj., ἀσυνάλλακτ-ος, ος, ον; ἀσύμφων-ος, ος, ον.
Incompétemment, adv., ἀνεπιτηδείως.
Incompétence, n. f.; ἀνεπιτηδειότης, ἀνεπιτηδειότητ-ος (ἡ).
Incompétent, ente, adj., ἀνεπιτήδει-ος, ος, ον.
Incomplet, ète, adj., ἀτελ-ής, ής, ές.
Incomplexe, adj., ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν.
Incompréhensibilité, n. f., ἀκαταληψί-α, ας (ἡ).
Incompréhensible, adj., ἀκατάληπτ-ος, ος, ον.
Incompressibilité, n. f., ἀπίεστ-ον, ου (τό).
Incompressible, adj., ἀπίεστ-ος, ος, ον.
Inconcevable, adj., ἀκατανόητ-ος, ος, ον.
Inconciliable, adj., ἀσυνάλλακτ-ος, ος, ον.
Inconduite, n. f., ἀκολαστί-α, ας (ἡ); ἀκοσμί-α, ας (ἡ).
Incongru, ue, adj., ἀπρεπ-ής, ής, ές (comp. ἀπρεπ-έστερος, sup. ἀπρεπ-έστατος).
Incongruité, n. f., ἀπρεπ-ές, έος, οῦς (τό).
Incongrument, adv., ἀπρεπῶς.
Inconnu, ue, adj., ἄγνωστ-ος, ος, ον.
Inconséquence, n. f. 1 *Défaut de suite*, ἀνακολουθί-α, ας (ἡ). || 2 *Irréflexion*, ἀβουλί-α, ας (ἡ).
Inconséquent, ente, adj. 1 *Manquant de suite*, ἀνακόλουθ-ος, ος, ον. || 2 *Léger, indiscret*, ἀπερίσκεπτ-ος, ος, ον; κοῦφ-ος, η, ον.
Inconsidération, n. f., ἀπερισκεψί-α, ας (ἡ); κουφότης, κουφότητ-ος (ἡ).
Inconsidéré, ée, adj., ἀπερίσκεπτ-ος, ος, ον; κοῦφ-ος, η, ον.
Inconsidérément, adv., ἀπερισκέπτως, κούφως.
Inconsistance, adj., ἀστασί-α, ας (ἡ).
Inconsistant, ante, adj., ἄστατ-ος, ος, ον.
Inconsolable, adj., ἀπαραμύθητ-ος, ος, ον.
Inconsolablement, adv., ἀπαραμυθήτως.
Inconstamment, adv., ἀστάτως.
Inconstance, n. f., ἀστασί-α, ας (ἡ).
Inconstant, ante, adj., ἄστατ-ος, ος, ον; εὐμετάβολ-ος, ος, ον.
Inconstitutionnel, elle, adj., τῇ πολιτείᾳ ἐναντί-ος, α, ον.
Inconstitutionnellement, adv., τῇ πολιτείᾳ ἐναντίως.
Incontestable, adj., ἀναμφισβήτητ-ος, ος, ον.
Incontestablement, adv., ἀναμφισβητήτως.
Incontesté, ée, adj., ἀναμφισβήτητ-ος, ος, ον.
Incontinence, n. f., ἀκράτει-α, ας (ἡ).
Incontinent, ente, adj., ἀκρατ-ής, ής, ές (comp. ἀκρατ-έστερος, sup. ἀκρατ-έστατος).
Incontinent, adv., *aussitôt*, εὐθύς, αὐτίκα, παραχρῆμα.
Inconvenance, n. f., ἀπρέπει-α, ας (ἡ).
Inconvenant, ante, adj., ἀπρεπ-ής, ής, ές (comp. ἀπρεπ-έστερος, sup. ἀπρεπ-έστατος).
Inconvénient, n. m., δυσχερ-ές, έος, οῦς (τό); χαλεπ-όν, οῦ (τό). Il n'y a pas d'inconvénient, οὐδεὶς φθόνος ἐστί, οὐδὲν κωλύει. Sans inconvénient, ἀκωλύτως.
Incorporalité, n. f., ἀσώματ-ον, ου (τό).
Incorporation, n. f., ἔγκρισ-ις, εως (ἡ).
Incorporel, elle, adj., ἀσώματ-ος, ος, ον
Incorporer, v. tr., ἐγκρίν-ειν, ἐγκρίν-ω, fut. ἐγκριν-ῶ, acc.
Incorrect, ecte, adj., πλημμελ-ής, ής, ές (comp. πλημμελ-έστερος, sup. πλημμελ-έστατος).
Incorrection, n. f. 1 *Défaut de correction*, πλημμέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Faute*, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό).
Incorrigibilité, n. f., ἀδιόρθωτ-ον, ου (τό).
Incorrigible, adj., ἀδιόρθωτ-ος, ος, ον.
Incorruptibilité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est incorruptible*, ἀφθαρσί-α, ας (ἡ). || 2 *Probité, intégrité*, ἀδωρί-α, ας (ἡ).
Incorruptible, adj. 1 *Qui n'est pas sujet*

à la corruption, ἀδιάφθαρτ-ος, ος, ον. || 2 Qu'on ne peut corrompre, ἀδωρόδοκ-ος, ος, ον.
Incrédibilité, n. f., ἀπίθαν-ον, ου (τό).
Incrédule, adj., ἀπειθ-ής, ής, ές (comp. ἀπειθ-έστερος, sup. ἀπειθ-έστατος).
Incrédulité, n. f., ἀπιστί-α, ας (ἡ).
Incréé, ée, adj., ἀγέννητ-ος, ος, ον.
Incriminer, v. tr., καταγορεύ-ειν, καταγορεύ-ω, fut. κατερ-ῶ, gén.
Incroyable, adj. 1 *Qu'on ne peut croire*, ἀπίθαν-ος, ος, ον (comp. ἀπιθαν-ώτερος, sup. ἀπιθαν-ώτατος); παράδοξ-ος, ος, ον (comp. παραδοξ-ότερος, sup. παραδοξ-ότατος). || 2 *Étonnant, extraordinaire*, θαυμαστ-ός, ή, όν.
Incroyablement, adv., παραδόξως.
Incrustation, n. f. 1 *Action d'incruster*, ἐμβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Chose incrustée*, ἔμβλημα, ἐμβλήματ-ος (τό).
Incruster, v. tr., ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. — ***s'Incruster***, v. pr., *adhérer*, προςφύ-εσθαι, προςφύ-ομαι, fut. προςφύσ-ομαι, dat. — ***Incrusté, ée***, part. passé et adj., *adhérent à*, προςφυ-ής, ής, ές.
Incubation, n. f., ἐπώασ-ις, εως (ἡ).
Inculpation, n. f., αἰτίασ-ις, εως (ἡ).
Inculper, v. tr., ἐγκαλ-εῖν, ἐγκαλ-έω, ῶ, fut. ἐγκαλέσ-ω, acc. et le nom de la chose au dat. — ***Inculpé, ée***, part. passé et adj., ἔγκλητ-ος, ος, ον.
Inculquer, v. tr., ἐγχαράσσ-ειν, ἐγχαράσσ-ω, fut. ἐγχαράξ-ω, acc.
Inculte, adj., ἀγεώργητ-ος, ος, ον; χέρσ-ος, ος, ον.
Incurabilité, n. f., ἀνίατ-ον, ου (τό).
Incurable, adj., ἀνίατ-ος, ος, ον.
Incurie, n. f., ἀμέλει-α, ας (ἡ).
Incuriosité, n. f., ἄσπουδ-ον, ου (τό)
Incursion, n. f., εἰςβολ-ή, ῆς (ἡ).
Incurvation, n. f., καμπ-ή, ῆς (ἡ).
Incise, adj., κοῖλ-ος, η, ον.
Indébrouillable, adj., ἄλυτ-ος, ος, ον.
Indécemment, adv., ἀσχημόνως.
Indécence, n. f., ἀσχημοσύν-η, ης (ἡ).
Indécent, ente, adj., ἀσχήμ-ων, ων, ον (comp. ἀσχημον-έστερος, sup. ἀσχημον-έστατος).
Indéchiffrable, adj. 1 *Difficile à lire*, ἀνάγνωστ-ος, ος, ον. || 2 *Inexplicable*, αἰνιγματώδ-ης, ης, ες.
Indécis, ise, adj. 1 *Qui n'est pas décidé*, ἀμφίβολ-ος, ος, ον. || 2 *Douteux, incertain*, ἀμφιῤῥεπ-ής, ής, ές. || 3 *Irrésolu*, ἀπορ-ῶν, οῦσα, οῦν. || 4 *Vague, peu déterminé*, ἀσαφ-ής, ής, ές.
Indécision, n. f., ἀπορί-α, ας (ἡ).
Indéclinabilité, n. f., ἄκλιτ-ον, ου (τό).
Indéclinable, adj., ἄκλιτ-ος, ος, ον.
Indécomposable, adj., ἄλυτ-ος, ος, ον.
Indécrottable, adj., χαλεπ-ός, ή, όν.
Indéfectibilité, n. f., ἀνέκλειπτ-ον, ου (τό).
Indéfectible, adj., ἀνέκλειπτ-ος, ος, ον.
Indéfendable, adj., ἀναπολόγητ-ος, ος, ον.
Indéfini, ie, adj., ἀόριστ-ος, ος, ον.
Indéfiniment, adv., ἀορίστως.
Indéfinissable, adj., ἀδιόριστ-ος, ος, ον.
Indélébile, adj., ἀνεξάλειπτ-ος, ος, ον.
Indélibéré, ée, adj., ἀπροβούλευτ-ος, ος, ον.
Indélicat, ate, adj., ἀνευλαβ-ής, ής, ές.
Indélicatesse, n. f., ἀνευλάβει-α, ας (ἡ).
Indemne, adj., *dédommagé*, ἀμοιβὰς εἰληφ-ώς, υῖα, ός.
Indemniser, v. tr., ἀμοιβὰς διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, dat.
Indemnité, n. f., ἀμοιβ-αί, ῶν (αἱ).
Indépendamment, adv., *librement*, αὐτονόμως. Indépendamment de, χωρίς, gén.
Indépendance, n. f., αὐτονομί-α, ας (ἡ).
Indépendant, ante, adj., αὐτόνομ-ος, ος, ον. Indépendant de, οὐκ ἀνηρτημέν-ος, η, ον εἰς, acc.
Indestructibilité, n. f., ἀκατάλυτ-ον, ου (τό).
Indestructible, adj., ἀκατάλυτ-ος, ος, ον.
Indétermination, n. f., ἀπορί-α, ας (ἡ).
Indéterminé, ée, adj. 1 *Indéfini*, ἀδιόριστ-ος, ος, ον. || 2 *Douteux, non décidé*, ἄκριτ-ος, ος, ον. || 3 *Irrésolu*, ἄπορ-ος, ος, ον.
Indéterminément, adv., ἀορίστως.
Indévot, ote, adj., ἀνευλαβ-ής, ής, ές.
Indévotement, adv., ἀνευλαβῶς.
Indévotion, n. f., ἀνευλαβ-ές, έος, οῦς (τό).
Index, n. m. 1 *Doigt*, λιχαν-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Table d'un livre*, σύλλαβ-ος, ου (ὁ). || 3 *Interdiction*, ἀποκήρυξ-ις, εως (ἡ).
Indicateur, n. m. 1 *Dénominateur*, ἐνδείκτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Index, doigt*, λιχαν-ός, οῦ (ὁ).
Indicatif, ive, adj., ἐνδεικτικ-ός, ή, όν. Indicatif, n. m., *mode des verbes*, ὁριστικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. ἔγκλισις.
Indication, n. f. 1 *Action d'indiquer*, ἔνδειξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Renseignement*, ἔνδειγμα, ἐνδείγματ-ος (τό).
Indice, n. m., τεκμήρι-ον, ου (τό); σημεῖ-ον, ου (τό).
Indicible, adj., ἄφραστ-ος, ος, ον.
Indiction, n. f. 1 *Convocation*, συγκάλεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Période de quinze années*, πεντεκαιδεκαετ-ὴς κύκλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Indifféremment, adv. 1 *Avec indifférence*, ἀδιαφόρως. || 2 *Avec insensibilité*, ἀπαθῶς. || 3 *Indistinctement*, ἀδιακρίτως.
Indifférence, n. f. 1 *État de ce qui est indifférent*, ἀδιαφορί-α, ας (ἡ). || 2 *Insensibilité*, ἀπάθει-α, ας (ἡ).
Indifférent, ente, adj. 1 *Qui ne présente aucun motif de préférence*, ἀδιάφορ-ος, ος, ον. || 2 *Insensible*, ἀπαθ-ής, ής, ές.
Indigence, n. f., πενί-α, ας (ἡ); ἀπορί-α, ας (ἡ).
Indigène, adj., ἐγχώρι-ος, ος, ον.
Indigent, ente, adj., πέν-ης, ητος (ὁ); ἄπορ-ος, ος, ον.
Indigeste, adj. 1 *Difficile à digérer*, δυς-

πεπτ-ος, ος, ον. || 2 *Sans ordre*, ἄτακτ-ος, ος, ον.
Indigestion, n. f., ἀπεψί-α, ας (ἡ).
Indignation, n. f., ἀγανάκτησ-ις, εως (ἡ).
Indigne, adj. 1 *Qui n'est pas digne*, ἀνάξι-ος, ος, ον, gén. || 2 *Révoltant*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).
Indignement, adv. 1 *Sans en être digne*, ἀναξίως. || 2 *D'une manière révoltante*, δεινῶς.
Indigner, v. tr., ἐξοργίζ-ειν, ἐξοργίζ-ω, fut. ἐξοργίσ-ω, acc. — **s'Indigner**, v. pr., ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω, dat.
Indignité, n. f. 1 *État de ce qui n'est pas digne*, ἀπαξί-α, ας (ἡ). || 2 *Énormité*, δειν-όν, οῦ (τό).
Indigo, n. m., ἰνδικ-όν, οῦ (τό).
Indiquer, v. tr., ἐνδεικνύναι, ἐνδείκνυμι, fut. ἐνδείξ-ω, acc.; σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc. — **Indiqué, ée**, part. passé et adj., *fixé*, τεταγμέν-ος, η, ον.
Indirect, ecte, adj., πλάγι-ος, ος ou α, ον.
Indirectement, adv., πλαγίως.
Indisciplinable, adj., ἀνάγωγ-ος, ος, ον.
Indiscipline, n. f., ἀταξί-α, ας (ἡ).
Indiscipliné, ée, adj., ἄτακτ-ος, ος, ον.
Indiscret, ète, adj. 1 *Qui manque de discrétion, de prudence*, ἀπερίσκεπτ-ος, ος, ον. || 2 *Qui ne garde pas un secret*, τῆς γλώσσ-ης ἀκρατ-ής, ής, ές. || 3 *Qui manque de savoir-vivre*, ἀπειρόκαλ-ος, ος, ον. || 4 *Excessif*, ἄκριτ-ος, ος, ον. || 5 *Inconvenant*, ἄκαιρ-ος, ος, ον. || 6 *Qui se mêle de ce qui ne le regarde pas*, περίεργ-ος, ος, ον.
Indiscrètement, adv., ἀπερισκέπτως.
Indiscrétion, n. f. 1 *Imprudence*, ἀπερισκεψί-α, ας (ἡ). || 2 *Intempérance de langue*, γλώσσης ἀκράτει-α, ας (ἡ).
Indiscutable, adj., ἀναμφισβήτητ-ος, ος, ον.
Indispensable, adj., ἀναγκαῖ-ος, α, ον.
Indispensablement, adv., ἀναγκαίως.
Indisponible, adj., ἀδιάθετ-ος, ος, ον.
Indisposer, v. tr. 1 *Rendre un peu malade*, νοσοποι-εῖν, νοσοποι-έω, ῶ, fut. νοσοποιήσ-ω, acc. || 2 *Prévenir désavantageusement*, δυςμενῶς διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω, acc. — **Indisposé, ée**, part. passé et adj. 1 *Un peu malade*, ἀσθεν-ής, ής, ές. Être indisposé, ὑπονοσ-εῖν, ὑπονοσ-έω, ῶ, fut. ὑπονοσήσ-ω. || 2 *Prévenu défavorablement*, δυςμενῶς διατεθεμέν-ος, η, ον.
Indisposition, n. f. 1 *Maladie légère*, ἀσθένει-α, ας (ἡ). || 2 *Disposition peu favorable*, δυςμένει-α, ας (ἡ).
Indissolubilité, n. f., ἀδιάλυτ-ον, ου (τό).
Indissoluble, adj., ἀδιάλυτ-ος, ος, ον.
Indissolublement, adv., ἀδιαλύτως.
Indistinct, incte, adj., ἄκριτ-ος, ος, ον.
Indistinctement, adv., ἀκρίτως.
Individu, n. m. 1 *Chaque être par rapport à son espèce*, εἷς, μία, ἕν. || 2 *Homme, personne*, ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Quelqu'un que l'on ne connaît pas*, δεῖν-α (ὁ, ἡ, τό); gén., δεῖνος; dat., δεῖνι; acc., δεῖνα; pl., δεῖνες. Soigner son individu, c'est-à-dire avoir soin de sa personne, de sa santé, περὶ ἑαυτοῦ κήδ-εσθαι, κήδ-ομαι, fut. κηδήσ-ομαι.
Individualisation, n. f., ἕνωσ-ις, εως (ἡ)
Individualiser, v. tr., ἑν-οῦν, ἑν-όω, ῶ, fut. ἑνώσ-ω, acc.
Individualité, n. f., ἕν, ἑν-ός (τό).
Individuel, elle, adj., ἴδι-ος, α, ον.
Individuellement, adv., ἰδίᾳ, καθ' ἕκαστον.
Indivis, ise, adj., ἀμέριστ-ος, ος, ον.
Indivisibilité, n. f., ἀμέριστ-ον, ου (
Indivisible, adj., ἀμέριστ-ος, ος, ον.
Indivisiblement, adv., ἀμερίστως.
Indocile, adj., ἀπειθ-ής, ής, ές (comp. ἀπειθ-έστερος, sup. ἀπειθ-έστατος).
Indocilité, n. f., ἀπείθει-α, ας (ἡ).
Indolence, n. f., ῥᾳθυμί-α, ας (ἡ).
Indolent, ente, adj., ῥᾴθυμος, ος, ον (comp ῥᾳθυμ-ότερος, sup. ῥᾳθυμ-ότατος).
Indomptable, adj., ἀδάμαστ-ος, ος, ον.
Indompté, ée, adj., ἄδμητ-ος, ος, ον.
Indu, ue, adj., ἀπρεπ-ής, ής, ές.
Indubitable, adj., ἀναμφίβολ-ος, ος, ον.
Indubitablement, adv., ἀναμφιβόλως.
Induction, n. f. 1 *Instigation*, προτροπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Conséquence*, συμπέρασμα, συμπεράσματ-ος (τό).
Induire, v. tr. 1 *Pousser à*, προτρέπ-ειν, προτρέπ-ω, fut. προτρέψ-ω, acc. || 2 *Faire tomber dans*, εἰςάγ-ειν, εἰςάγ-ω, fut. εἰςάξ-ω, acc. || 3 *Conclure*, συμπεραίν-ειν, συμπεραίν-ω, fut. συμπεραν-ῶ, acc.
Indulgemment, adv., ἐπιεικῶς.
Indulgence, n. f., ἐπιείκει-α, ας (ἡ).
Indulgent, ente, adj., ἐπιεικ-ής, ής, ές (comp. ἐπιεικ-έστερος, sup. ἐπιεικ-έστατος).
Indûment, adv., ἀπρεπῶς.
Industrie, n. f., φιλοτεχνί-α, ας (ἡ); τέχν-η, ης (ἡ). Chevalier d'industrie, πανοῦργ-ος, ου (ὁ). Vivre d'industrie, πανουργ-εῖν, πανουργ-έω, ῶ, fut. πανουργήσ-ω. L'industrie, c'est-à-dire *les arts mécaniques, le commerce*, βιομηχανί-α, ας (ἡ).
Industriel, elle, adj., τεχνικ-ός, ή, όν. Un industriel, n. m., βιομήχαν-ος, ου (ὁ).
Industrieusement, adv., φιλοτέχνως.
Industrieux, euse, adj., φιλότεχν-ος, ος, ον (comp. φιλοτεχν-ότερος, sup. φιλοτεχν-ότατος).
Inébranlable, adj., ἀκίνητ-ος, ος, ον.
Inébranlablement, adv., ἀκινήτως.
Inédit, ite, adj., ἀνέκδοτ-ος, ος, ον.
Ineffabilité, n. f., ἄφραστ-ον, ου (τό).
Ineffable, adj., ἄφραστ-ος, ος, ον.
Ineffaçable, adj., ἀνεξάλειπτ-ος, ος, ον.
Inefficace, adj., ἀνωφελ-ής, ής, ές.
Inefficacité, n. f., ἀνωφελ-ές, έος, οῦς (τό).
Inégal, ale, adj. 1 *Qui n'est pas égal*, ἄνισ-ος, ος, ον. || 2 *Qui n'est pas uni*, ἀνώμαλ-ος, ος, ον. || 3 *Changeant, variable*, ἄστατ-ος, ος, ον.
Inégalement, adv., ἀνίσως, ἀνωμάλως, ἀστάτως.
Inégalité, n. f., ἀνισότης, ἀνισότητ-ος (ἡ). Inégalité de terrain, ἀνωμαλί-α, ας (ἡ). In-

égalité de caractère, εὐμετάβολ-ον, ου (τό).
Inélégamment, adv., ἀκόμψως.
Inélégance, n. f., ἄκομψ-ον, ου (τό).
Inélégant, ante, adj., ἄκομψ-ος, ος, ον.
Inéligible, adj., οὐχ αἱρετ-ός, ή, όν.
Inénarrable, adj., ἀδιήγητ-ος, ος, ον.
Inepte, adj., ἀνόητ-ος, ος, ον; ἠλίθι-ος, ος, ον.
Ineptie, n. f., μωρί-α, ας (ἡ).
Inépuisable, adj., ἀνεξάντλητ-ος, ος, ον.
Inerte, adj., ἀργ-ός, ός, όν (comp. ἀργ-ότερος, sup. ἀργ-ότατος).
Inertie, n. f., ἀργί-α, ας (ἡ).
Inespéré, ée, adj., ἀνέλπιστ-ος, ος, ον.
Inespérément, adv., ἀνελπίστως.
Inestimable, adj., ὑπερτίμι-ος, ος, ον.
Inévitable, adj., ἄφευκτ-ος, ος, ον.
Inévitablement, adv., ἀφεύκτως.
Inexact, acte, adj., οὐκ ἀκριβ-ής, ής, ές; πλημμελ-ής, ής, ές.
Inexactement, adv., οὐκ ἀκριβῶς, πλημμελῶς.
Inexactitude, n. f., πλημμέλει-α, ας (ἡ).
Inexcusable, adj., ἀναπολόγητ-ος, ος, ον.
Inexécutable, adj., ἀδύνατ-ος, ος, ον.
Inexécution, n. f., ἄπρακτ-ον, ου (τό).
Inexercé, ée, adj., ἀγύμναστ-ος, ος, ον.
Inexigible, adj., οὐκ ἀπαιτητέ-ος, α, ον.
Inexorable, adj., ἀπαραίτητ-ος, ος, ον.
Inexorablement, adv., ἀπαραιτήτως.
Inexpérience, n. f., ἀπειρί-α, ας (ἡ).
Inexpérimenté, ée, adj., ἄπειρ-ος, ος, ον.
Inexpiable, adj., ἀνάγνιστ-ος, ος, ον.
Inexplicable, adj., ἀνεξήγητ-ος, ος, ον.
Inexprimable, adj., ἄρρητ-ος, ος, ον.
Inexpugnable, adj., ἀνάλωτ-ος, ος, ον.
Inextinguible, adj., ἄσβεστ-ος, ος, ον.
Inextricable, adj., ἀδιάλυτ-ος, ος, ον.
Infaillibilité, n. f., en parlant des personnes, ἀδιαπτωσί-α, ας (ἡ); en parlant des choses, βέβαι-ον, ου (τό).
Infaillible, adj., ἀσφαλ-ές, έος, οῦς (τό), en parlant des personnes, ἀδιάπτωτ-ος, ος, ον; en parlant des choses, ἀσφαλ-ής, ής, ές.
Infailliblement, adv., ἀσφαλῶς, ἀνενδοιάστως.
Infaisable, adj., ἀδύνατ-ος, ος, ον; ἀμήχαν-ος, ος, ον.
Infamant, ante, adj., ἀτιμωτικ-ός, ός, όν.
Infâme, adj., en parlant des personnes, ἄτιμ-ος, ος, ον; en parlant des choses, αἰσχρ-ός, ά, όν (comp. αἰσχρ-ότερος, sup. αἰσχρ-ότατος).
Infamie, n. f. 1 *Flétrissure*, ἀτιμί-α, ας (ἡ). || 2 *Action vile, odieuse*, αἶσχ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Honte*, αἰσχύν-η, ης (ἡ).
Infanterie, n. f., πέζ-ον, ου (τό); πεζ-ὴ δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Infanticide, n. m., παιδοκτονί-α, ας (ἡ). Infanticide, adj., *celui ou celle qui a tué son enfant*, παιδοκτόν-ος, ου (ὁ, ἡ).
Infatigable, adj., ἀκάματ-ος, ος, ον.
Infatigablement, adv., ἀκαμάτως.
Infatuation, n. f., προκατάληψ-ις, εως (ἡ).
Infatuer, v. tr., προκαταλαμβάν-ειν, προκαταλαμβάν-ω, fut. προκαταλήψ-ομαι, acc. — ***s'Infatuer***, v. pr., προκαταλαμβάνεσθαι, προκαταλαμβάν-ομαι, fut. προκαταληφθήσ-ομαι, dat.
Infécond, onde, adj., ἄκαρπ-ος, ος, ον; en parlant de l'esprit, ἄγον-ος, ος, ον.
Infécondité, n. f., ἀκαρπί-α, ας (ἡ); en parlant de l'esprit, ἀγονί-α, ας (ἡ).
Infect, ecte, adj., δυσώδ-ης, ης, ες.
Infecter, v. tr., διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.
Infection, n. f. 1 *Puanteur*, δυσωδί-α, ας (ἡ). || 2 *Corruption*, φθορ-ά, ᾶς (ἡ).
Inférer, v. tr., περαίν-ειν, περαίν-ω, fut. περαν-ῶ.
Inférieur, eure, adj., ἐλάσσ-ων, ων, ον.
Inférieurement, adv., ἔλασσον, ἧσσον.
Infériorité, n. f., ἐλάσσωμα, ἐλασσώμα τος (τό).
Infernal, ale, adj. 1 *De l'enfer*, στύγι ος, α, ον. || 2 *Qui annonce beaucoup de méchanceté*, πονηρότατ-ος, η, ον. Pierre infernale, *nitrate d'argent*, καυστικ-ὸς λίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Infertile, adj., ἄκαρπ-ος, ος, ον; en parlant de l'esprit, οὐ γόνιμ-ος, ος, ον; οὐ ποιητικ-ός, ή, όν. Matière infertile, ἰσχν-ὴ ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Infertilité, n. f., ἀκαρπί-α, ας (ἡ); en parlant de l'esprit, ἀγονί-α, ας (ἡ).
Infester, v. tr., κακ-οῦν, κακ-όω, ῶ, fut. κακώσ-ω, acc.; λυμαίν-ειν, λυμαίν-ω, fut. λυμαν-ῶ, acc.
Infidèle, adj., ἄπιστ-ος, ος, ον. Récit infidèle, λόγο, ψευδής. Mémoire infidèle, οὐκ ἀκριβὴς μνήμη.
Infidèlement, adv., ἀπίστως.
Infidélité, n. f., ἀπιστί-α, ας (ἡ).
Infiltration, n. f., σταλαγμ-ός, οῦ (ὁ).
s'Infiltrer, v. pr., σταλάζ-ειν, σταλάζ-ω, fut. σταλάξ-ω.
Infime, adj., ἔσχατ-ος, η, ον.
Infini, ie, adj., ἀπέραντ-ος, ος, ον; ἄπειρ-ος, ος, ον.
Infiniment, adv. 1 *Sans bornes*, ἀπεράντως, ἀπείρως. || 2 *Extrêmement*, ὅτι μάλιστα.
Infinité, n. f., ἄπειρ-ον, ου (τό).
Infinitif, n. m., ἀπαρέμφατ-ος, ου (ἡ), sousent. ἔγκλισις.
Infirmatif, ive, adj., διαλυτικ-ός, ή, όν.
Infirme, adj., ἀσθεν-ής, ής, ές. Être infirme, ἀσθεν-εῖν, ἀσθεν-έω, ῶ, fut. ἀσθενήσ-ω.
Infirmer, v. tr., ἀποσκευάζ-ειν, ἀποσκευάζ-ω, fut. ἀποσκευάσ-ω, acc.
Infirmerie, n. f., νοσοκομεῖ-ον, ου (τό).
Infirmier, n. m., νοσοκόμ-ος, ου (ὁ). Infirmière, n. f., νοσοκόμ-ος, ου (ἡ).
Infirmité, n. f., ἀσθένει-α, ας (ἡ).
Inflammable, adj., καύσιμ-ος, ος, ον; φλογιστ-ός, ός, όν.
Inflammation, n. f. 1 *Action d'enflammer*, φλογισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *État inflammatoire* φλεγμασί-α, ας (ἡ).

Inflammatoire, adj., φλεγμονώδ-ης, ης, ες; καυσώδ-ης, ης, ες.
s'Infléchir, v. pr., θλ-ᾶσθαι, θλ-άομαι, ῶμαι, fut. θλάσ-ομαι.
Inflexibilité, n. f., ἀκαμψί-α, ας (ἡ).
Inflexible, adj., ἄκαμπτ-ος, ος, ον.
Inflexiblement, adv., ἀκάμπτως.
Inflexion, n. f., καμπ-ή, ῆς (ἡ).
Infliger, v. tr., ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω, acc.
Inflorescence, n. f., ἀνθηρότης, ἀνθηρότητ-ος (ἡ).
Influence, n. f. 1 *Action d'une chose sur une autre*, δύναμ-ις, εως (ἡ); ῥοπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Action supposée des astres sur les corps terrestres*, εἴςρ-ους, ου (ὁ). || 3 *Ascendant, crédit*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό).
Influencer, v. tr., ἐποτρύν-ειν, ἐποτρύν-ω, fut. ἐποτρυν-ῶ, acc.
Influent, ente, adj., δυνατ-ός, ή, όν.
Influer, v. intr., ῥοπὴν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω εἰς ou πρός, acc.
Information, n. f. 1 *Enquête*, ζήτησ-ις, εως (ἡ); ἐξέτασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Renseignement*, ἀνάκρισ-ις, εως (ἡ); ἀγγελί-α, ας (ἡ).
Informe, adj., ἄμορφ-ος, ος, ον; δύςμορφ-ος, ος, ον.
Informé, n. m., ἐξέτασ-ις, εως (ἡ).
Informer, v. tr., *donner avis*, παραγγέλλ-ειν, παραγγέλλ-ω, fut. παραγγελ-ῶ, acc. de la chose et dat. de la personne. — ***s'Informer***, v. pr., πυνθάν-εσθαι, πυνθάν-ομαι, fut. πεύσ-ομαι περί, gén.
Infortune, n. f., δυςτυχί-α, ας (ἡ).
Infortuné, ée, adj., δυςτυχ-ής, ής, ές (comp. δυςτυχ-έστερος, sup. δυςτυχ-έστατος); ἄθλι-ος, ος ou α, ον (comp. ἀθλι-ώτερος, sup. ἀθλι-ώτατος).
Infracteur, n. m., παραβάτ-ης, ου (ὁ).
Infraction, n. f., παράβασ-ις, εως (ἡ).
Infranchissable, adj., ἀνυπέρβατ-ος, ος, ον.
Infréquenté, ée, adj., ἔρημ-ος, ος et η, ον.
Infructueusement, adv., μάτην.
Infructueux, euse, adj. 1 *Stérile*, ἄκαρπ-ος, ος, ον. || 2 *Inutile*, ἄχρηστ-ος, ος, ον (comp. ἀχρηστ-ότερος, sup. ἀχρηστ-ότατος); μάται-ος, α, ον (comp. μαται-ότερος, sup. μαται-ότατος).
Infus, use, adj., ἔμφυτ-ος, ος, ον.
Infuser, v. tr., ἀποβρέχ-ειν, ἀποβρέχ-ω, fut. ἀποβρέξ-ω, acc.
Infusible, adj., ἀχώνευτ-ος, ος, ον.
Infusion, n. f. 1 *Action d'infuser*, ἔγχυσ-ις, σως (ἡ). || 2 *Boisson*, ἀπόβρεγμα, ἀποβρέγματ-ος (τό).
Infusoires, n. m. pl., ὑγρογόν-οι, ων (οἱ).
Ingambe, adj., ἐλαφρ-ός, ά, όν.
s'Ingénier, v. pr., μηχαν-ᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι.
Ingénieur, n. m., ἀρχιτέκτων, ἀρχιτέκτον-ος (ὁ).
Ingénieusement, adv., ἀγχινόως, ἀστείως.
Ingénieux, euse, adj. 1 *Qui a de l'esprit*, ἀγχίν-ους, ους, ουν (comp. ἀγχιν-ούστερος, sup. ἀγχιν-ούστατος). || 2 *Fait avec art*, σοφ-ός, ή, όν (comp. σοφ-ώτερος, sup. σοφ-ώτατος).
Ingénu, ue, adj., ἀφελ-ής, ής, ές (comp. ἀφελ-έστερος, sup. ἀφελ-έστατος).
Ingénuité, n. f., ἀφέλει-α, ας (ἡ).
Ingénument, adv., ἀφελῶς.
s'Ingérer, v. pr., παρειςδύ-εσθαι, παρειςδύ-ομαι, fut. παρειςδύσ-ομαι, dat.
Ingrat, ate, adj. 1 *Qui manque de reconnaissance*, ἀχάριστ-ος, ος, ον (comp. ἀχαριστ-ότερος, sup. ἀχαριστ-ότατος). || 2 *Stérile*, ἄκαρπ-ος, ος, ον. || 3 *Inutile*, ἄχρηστ-ος, ος, ον. || 4 *Désagréable*, ἄχαρ-ις, ις, ι.
Ingratitude, n. f. 1 *Vice des ingrats*, ἀχαριστί-α, ας (ἡ). || 2 *Stérilité*, ἀκαρπί-α, ας (ἡ).
Ingrédient, n. m., ὕλ-η, ης (ἡ); εἶδ-ος, εος, ους (τό).
Inguérissable, adj., ἀνίατ-ος, ος, ον.
Inguinal, ale, adj., βουβωνικ-ός, ή, όν.
Inhabile, adj., ἄπειρ-ος, ος, ον. En jurisprudence, *incapable, impropre*, ἄκυρ-ος, ος, ον.
Inhabileté, n. f., ἀπειρί-α, ας (ἡ).
Inhabilité, n. f., en jurisprudence, ἄκυρ-ον, ου (τό).
Inhabitable, adj., ἀοίκητ-ος, ος, ον.
Inhabité, ée, adj., ἔρημ-ος, ος, ον.
Inhérence, n. f., ἔμφυσ-ις, εως (ἡ).
Inhérent, ente, adj., ἐμπεφυκ-ώς, υῖα, ός dat.
Inhospitalier, ière, adj., ἄξεν-ος, ος, ον.
Inhospitalité, n. f., ἀξενί-α, ας (ἡ).
Inhumain, aine, adj., ἀπάνθρωπ-ος, ος, ον; ἄγρι-ος, α, ον.
Inhumainement, adv., ἀπανθρώπως, ἀγρίως.
Inhumanité, n. f., ἀπανθρωπί-α, ας (ἡ); ἀγριότης, ἀγριότητ-ος (ἡ).
Inhumation, n. f., ταφ-ή, ῆς (ἡ).
Inhumer, v. tr., θάπτ-ειν, θάπτ-ω, fut. θάψ-ω, acc.
Inimaginable, adj., ἀνεπινόητ-ος, ος, ον.
Inimitable, adj., ἀμίμητ-ος, ος, ον.
Inimitié, n. f., ἀπέχθει-α, ας (ἡ).
Inintelligible, adj., ἀδιανόητ-ος, ος, ον.
Inique, adj., ἄδικ-ος, ος, ον.
Iniquement, adv., ἀδίκως.
Iniquité, n. f., ἀδικί-α, ας (ἡ).
Initial, ale, adj., ἀρχικ-ός, ή, όν.
Initiation, n. f., μύησ-ις, εως (ἡ).
Initiative, n. f., εἰςήγησ-ις, εως (ἡ).
Initier, v. tr., μυσταγωγ-εῖν, μυσταγωγ-έω, ῶ, fut. μυσταγωγήσ-ω, acc.
Injecter, v. tr., εἰςκλύζ-ειν, εἰςκλύζ-ω, fut. εἰςκλύσ-ω, acc.
Injection, n. f., ἔνεσ-ις, εως (ἡ).
Injonction, n. f., πρόςταγμα, προςτάγματ-ος (τό).
Injure, n. f. 1 *Traitement injurieux*, ὕβρ-ις, εως (ἡ). || 2 *Parole outrageante*, λοιδορί-α, ας (ἡ); ὄνειδ-ος, εος, ους (τό); βλαςφημί-α, ας (ἡ).
Injurier, v. tr., λοιδορ-εῖν, λοιδορ-έω, ῶ, fut. λοιδορήσ-ω, acc.; ὀνειδίζ-ειν, ὀνειδίζ-ω, fut. ὀνειδίσ-ω, acc.

Injurieusement, adv., en action, ὑβριστικῶς; en parole, βλασφήμως.
Injurieux, euse, adj., en action, ὑβριστικ-ός, ή, όν; en parole, βλάσφημ-ος, ος, ον.
Injuste, adj., ἄδικ-ος, ος, ον (comp. ἀδικ-ώτερος, sup. ἀδικ-ώτατος).
Injustement, adv., ἀδίκως.
Injustice, n. f., ἀδικί-α, ας (ἡ).
Inlisible, adj., ἀνάγνωστ-ος, ος, ον.
Innavigable, adj., ἄπλευστ-ος, ος, ον.
Inné, ée, adj., ἔμφυτ-ος, ος, ον.
Innocemment, adv. 1 *Avec innocence*, ἁγνῶς. || 2 *Sans nuire*, ἀβλαβῶς. || 3 *Ingénument*, ἀφελῶς. || 4 *Niaisement*, εὐήθως.
Innocence, n. f. 1 *Pureté de mœurs*, ἁγνεί-α, ας (ἡ). || 2 *État de celui qui n'est pas coupable*, ἀναίτι-ον, ου (τό). || 3 *Ingénuité*, ἀφέλει-α, ας (ἡ).
Innocent, ente, adj. 1 *Pur*, ἁγν-ός, ή, όν (comp. ἁγν-ότερος, sup. ἁγν-ότατος). || 2 *Non coupable*, ἀναίτι-ος, ος, ον. || 3 *Qui ne nuit point*, ἀβλαβ-ής, ής, ές (comp. ἀβλαβ-έστερος, sup. ἀβλαβ-έστατος). || 4 *Simple, ingénu*, ἀφελ-ής, ής, ές (comp. ἀφελ-έστερος, sup. ἀφελ-έστατος. || 5 *Sot, niais*, εὐήθ-ης, ης, ες (comp. εὐηθ-έστερος, sup. εὐηθ-έστατος).
Innocenter, v. tr., τῆς αἰτίας ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω, acc.
Innocuité, n. f., ἀβλαβ-ές, έος, οῦς (τό).
Innombrable, adj., ἀναρίθμητ-ος, ος, ον.
Innombrablement, adv., πέρα ἀριθμοῦ.
Innominé, ée, adj.. ἀνώνυμ-ος, ος, ον.
Innommé, ée, adj., ἀνώνυμ-ος, ος, ον.
Innovateur, n. m., νεωτεριστ-ής, οῦ (ὁ).
Innovation, n. f., νεωτερισμ-ός, οῦ (ὁ).
Innover, v. tr., νεωτερίζ-ειν, νεωτερίζ-ω, fut. νεωτερίσ-ω, acc.
Inobservation, n. f., ὀλιγωρί-α, ας (ἡ).
Inoccupé, ée, adj., ἀπράγμ-ων, ων, ον (comp. ἀπραγμον-έστερος, sup. ἀπραγμον-έστατος).
Inoculateur, n. m., ἐνοφθαλμιστ-ής, οῦ (ὁ).
Inoculation, n. f., ἐνοφθαλμισμ-ός, οῦ (ὁ).
Inoculer, v. tr., ἐνοφθαλμίζ-ειν, ἐνοφθαλμίζ-ω, fut. ἐνοφθαλμίσ-ω, acc.
Inodore, adj., ἄοσμ-ος, ος, ον.
Inoffensif, ive, adj., ἀβλαβ-ής, ής, ές.
Inondation, n. f., ἐπίκλυσ-ις, εως (ἡ).
Inonder, v. tr., ἐπικλύζ-ειν, ἐπικλύζ-ω, fut. ἐπικλύσ-ω, acc.
Inopiné, ée, adj., ἀπροσδόκητ-ος, ος, ον.
Inopinément, adv., ἀπροσδοκήτως.
Inopportun, une, adj., ἄκαιρ-ος, ος, ον.
Inopportunité, n. f., ἀκαιρί-α, ας (ἡ).
Inorganique, adj., ἀνόργαν-ος, ος, ον.
Inouï, ïe, adj., καιν-ός, ή, όν (comp. καιν-ότερος, sup. καιν-ότατος).
Inquiet, ète, adj. 1 *En mouvement*, ἄστατ-ος, ος, ον. || 2 *Qui a de l'inquiétude*, περιμέριμν-ος, ος, ον.
Inquiétant, ante, adj., ταραχώδ-ης, ης, ες.
Inquiéter, v. tr. 1 *Troubler, tourmenter*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. || 2 *Donner de l'inquiétude*, φροντίδα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. — ***s'Inquiéter***, v. pr., φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω.
Inquiétude, n. f., φροντ-ίς, ίδος (ἡ); μέριμν-α, ης (ἡ).
Inquisiteur, n. m., ἐξεταστ-ής, οῦ (ὁ).
Inquisition, n. f. 1 *Enquête*, ἐξετασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Tribunal des inquisiteurs*, ἐξεταστῶν δικαστήρι-ον, ου (τό).
Inquisitorial, ale, adj., ἐξεταστικ-ός, ή, όν.
Insaisissable, adj., ἀσύλληπτ-ος, ος, ον.
Insalubre, adj., νοσώδ-ης, ης, ες.
Insalubrité, n. f., νοσῶδ-ες, εος, ους (τό).
Insatiabilité, n. f., ἀπληστί-α, ας (ἡ).
Insatiable, adj., ἄπληστ-ος, ος, ον.
Insatiablement, adv., ἀπλήστως.
Inscription, n. f. 1 *Action d'inscrire*, ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Chose inscrite*, ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματ-ος (τό).
Inscrire, v. tr., ἀναγράφ-ειν, ἀναγράφ-ω, fut. ἀναγράψ-ω, acc.
Inscrutable, adj., ἀνερεύνητ-ος, ος, ον.
Insecte, n. m., ἔντομ-ον, ου (τό).
Insensé, ée, adj., en parlant des personnes, μανικ-ός, ή, όν; ἄφρ-ων, ων, ον; en parlant des choses, ἄλογ-ος, ος, ον.
Insensibilité, n. f. 1 *Torpeur des sens*, ἀναισθησί-α, ας (ἡ). || 2 *Indifférence à la douleur*, ἀναλγησί-α, ας (ἡ). || 3 *Absence d'émotion*, ἀπάθει-α, ας (ἡ). || 4 *Absence de pitié*, σκληρότης, σκληρότητ-ος (ἡ).
Insensible, adj. 1 *Qui n'éprouve point de sensation*, ἀναίσθητ-ος, ος, ον. || 2 *Inaccessible à tout sentiment*, ἀπαθ-ής, ής, ές. || 3 *Dur, inflexible*, σκληρ-ός, ά, όν.
Insensiblement, adv. 1 *Peu à peu*, κατὰ μικρόν, ἠρέμα. || 2 *Par degrés*, βάδην.
Inséparable, adj. 1 *Qui ne peut être séparé*, ἀχώριστ-ος, ος, ον. || 2 *Intime*, οἰκειότατ-ος, η, ον.
Inséparablement, adv., ἀχωρίστως.
Insérer, v. tr. 1 *Ajouter, introduire*, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. || 2 *Faire pénétrer*, εἰσάγ-ειν, εἰσάγ-ω, fut. εἰσάξ-ω, acc. — ***Inséré, ée***, part. passé et adj., ἐμβόλιμ-ος, ος, ον.
Insermenté, ée, adj., ἀνώμοτ-ος, ος, ον.
Insertion, n. f. 1 *Action d'insérer*, παρεμβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Chose insérée*, παρένθεσ-ις, εως (ἡ).
Insidieusement, adv., ἐπιβούλως.
Insidieux, euse, adj., ἐπίβουλ-ος, ος, ον.
Insigne, adj., ἐπίσημ-ος, ος, ον (comp. ἐπισημ-ότερος, sup. ἐπισημ-ότατος); ἐπιφαν-ής, ής, ές (comp. ἐπιφαν-έστερος, sup. ἐπιφαν-έστατος).
Insigne, n. m., *marque distinctive*, σημεῖ-ον, ου (τό); παράσημ-ον, ου (τό).
Insignifiance, n. f., ἀναξί-α, ας (ἡ).
Insignifiant, ante, adj., ἀναξιόλογ-ος, ος, ον.
Insinuant, ante, adj., en parlant des personnes, ἄρεσκ-ος, η, ον; ἀρεσκευτικ-ός, ή, όν; en parlant des choses, ἐπαγωγ-ός, ή, όν.

Insinuation, n. f., ὑποβολ-ή, ῆς (ἡ); παρείςδυσ-ις, εως (ἡ).
Insinuer, v. tr. 1 *Introduire doucement*, παρειςάγ-ειν, παρειςάγ-ω, fut. παρειςάξ-ω, acc. || 2 *Faire entendre*, ὑποβάλλ-ειν, ὑποβάλλ-ω, fut. ὑποβαλ-ῶ, acc. — ***s'Insinuer***, v. pr., παρειςδύ-εσθαι, παρειςδύ-ομαι, fut. παρειςδύσ-ομαι εἰς, acc.
Insipide, adj. 1 *Sans saveur*, ἄχυμ-ος, ος, ον. || 2 *Sans agrément*, ἄχαρ-ις, ις, ι; en parlant des personnes, μωρ-ός, ά, όν.
Insipidité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est sans saveur*, ἄχυμ-ον, ου (τό). || 2 *Qualité de ce qui est sans agrément*, ἄχαρι, ιτ-ος (τό); en parlant des personnes, μωρί-α, ας (ἡ).
Insistance, n. f., προςλιπάρησ-ις, εως (ἡ).
Insister, v. intr. 1 *Demander avec instance*, προςλιπαρ-εῖν; προςλιπαρ-έω, ῶ, fut. προςλιπαρήσ-ω, acc. || 2 *Appuyer sur*, ἐπιμέν-ειν, ἐπιμέν-ω, fut. ἐπιμεν-ῶ.
Insociabilité, n. f., ἀκοινωνησί-α, ας (ἡ); ἀνεπιμιξί-α, ας (ἡ).
Insociable, adj., ἀκοινώνητ-ος, ος, ον; ἀνεπίμικτ-ος, ος, ον; ἀνομίλητ-ος, ος, ον.
Insolation, n. f., *action d'exposer au soleil*, ἡλίωσ-ις, εως (ἡ).
Insolemment, adv. 1 *Avec insolence*, ὑβριστικῶς. || 2 *Sans pudeur*, ἀναιδῶς.
Insolence, n. f. 1 *Manque de respect*, ὕβρ-ις, εως (ἡ). || 2 *Hardiesse excessive*, αὐθάδει-α, ας (ἡ). || 3 *Orgueil offensant*, ὑπεροψί-α, ας (ἡ). || 4 *Traitement injurieux*, ὕβρισμα, ὑβρίσματ-ος (τό).
Insolent, **ente**, adj. 1 *Qui perd le respect*, ὑβριστ-ός, ή, όν. || 2 *Trop hardi*, αὐθάδ-ης, ης, ες. || 3 *Orgueilleux à l'excès*, ὑπεροπτικ-ός, ή, όν. || 4 *Qui atteste l'orgueil, la présomption*, ὑβριστικ-ός, ή, όν.
Insolite, adj., ἀήθ-ης, ης, ες.
Insolubilité, n. f., ἀδιάλυτ-ον, ου (τό).
Insoluble, adj., ἀδιάλυτ-ος, ος, ον.
Insolvabilité, n. f., ἀτισί-α, ας (ἡ).
Insolvable, adj., οὐκ ἀξιόχρε-ως, ως, ον.
Insomnie, n. f., ἀγρυπνί-α, ας (ἡ).
Insouciance, n. f., ῥαθυμί-α, ας (ἡ); ἀπάθει-α, ας (ἡ).
Insouciant, **ante**, adj., ῥάθυμ-ος, ος, ον (comp. ῥαθυμ-ότερος, sup. ῥαθυμ-ότατος); ἀπαθ-ής, ής, ές (comp. ἀπαθ-έστερος, sup. ἀπαθ-έστατος).
Insoucieux, **euse**, adj., ἀφρόντιστ-ος, ος, ον.
Insoumis, **ise**, adj., ἀνυπότακτ-ος, ος, ον.
Insoutenable, adj. 1 *Insupportable*, ἀφόρητ-ος, ος, ον. || 2 *Qu'on ne peut défendre*, ἀναπολόγητ-ος, ος, ον.
Inspecter, v. tr., ἐπισκοπ-εῖν, ἐπισκοπ-έω, ῶ, fut. ἐπισκοπήσ-ω, acc.
Inspecteur, n. m., ἐπίσκοπ-ος, ου (ὁ).
Inspection, n. f. 1 *Action d'inspecter*, ἐπίσκεψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Fonction d'inspecteur*, ἐφορεί-α, ας (ἡ).
Inspirateur, **trice**, adj., ἐνθουσιαστικ-ός, ή, όν.

Inspiration, n. f. 1 *Action d'aspirer l'air*, εἴςπνο-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Enthousiasme*, ἐνθουσιασμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Idée subite*, ἐπίνοι-α, ας (ἡ). || 4 *Suggestion, conseil*, προτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Inspirer, v. tr. 1 *Souffler dans*, εἰςπν-εῖν, εἰςπνέ-ω, fut. εἰςπνεύσ-ω, acc., et le complément indirect au dat. || 2 *Suggérer par inspiration*, ἐμπν-εῖν, ἐμπνέ-ω, fut. ἐμπνεύσ-ω, acc. || 3 *Donner le conseil*, προτρέπ-ειν, προτρέπ-ω, fut. προτρέψ-ω, acc || 4 *Remplir d'une inspiration prophétique*, ἐπιπνοίᾳ κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. Être inspiré, ἐνθουσι-ᾶν, ἐνθουσι-άω, ῶ, fut. ἐνθουσιάσ-ω. — ***Inspiré, ée***, part passé et adj., ἐνθουσιαστ-ής, οῦ (ὁ); ἐνθουσιάζουσ-α, ας (ἡ).
Instabilité, n. f., ἀστασί-α, ας (ἡ).
Instable, adj., ἄστατ-ος, ος, ον.
Installation, n. f., κατάστασ-ις, εως (ἡ).
Installer, v. tr., καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.
Instamment, adv., λιπαρῶς.
Instance, n. f. 1 *Prière vive et pressante*, προςλιπάρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Demande en justice*, δίκ-η, ης (ἡ).
Instant, **ante**, adj. 1 *Pressant*, en parlant d'une prière, λιπαρ-ής, ής, ές. || 2 *Urgent*, κατεπείγ-ων, ουσα, ον. || 3 *Imminent*, ἐπικείμεν-ος, η, ον.
Instant, n. m., *moment très-court*, στιγμ-ή, ῆς (ἡ); ἀκαρ-ὴς χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. A l'instant, παραυτίκα. En un instant, ἐν ἀκαρεῖ. A chaque instant, ἀεί. Au même instant, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Pour un instant, δι' ὀλίγου χρόνου. Un instant! *attendez*, βραχύ τι περίμενε, au sing., περιμένετε, au plur.
Instantané, **ée**, adj., ἀκαριαῖ-ος, ος, ον.
Instantanéité, n. f., ἀκαριαῖ-ον, ου (τό).
Instantanément, adv., παραχρῆμα.
Instar (à l'), loc. prép., ὅμοια, dat.
Instauration, n. f., κατάστασ-ις, εως (ἡ).
Instigateur, **trice**, adj., προτρεπτικ-ός, ή, όν.
Instigation, n. f., προτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Instiguer, v. tr., προτρέπ-ειν, προτρέπ-ω, fut. προτρέψ-ω, acc.
Instillation, n. f., ἐπισταγμ-ός, οῦ (ὁ).
Instiller, v. tr., ἐπιστάζ-ειν, ἐπιστάζ-ω, fut. ἐπιστάξ-ω, acc., et le complément indirect au dat.
Instinct, n. m. 1 *Nature*, φύσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Mouvement naturel*, αὐτόματ-ον, ου (τό). || 3 *Sagacité*, σύνεσ-ις, εως (ἡ).
Instinctif, **ive**, adj., αὐτόματ-ος, ος, ον.
Instinctivement, adv., αὐτομάτως.
Instituer, v. tr., καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.
Institut, n. m. 1 *Règle d'un ordre, d'une société*, καν-ών, όνος (ὁ). || 2 *Société littéraire*, ἀκαδημί-α, ας (ἡ).
Instituteur, **trice**, adj., *celui, celle qui institue, qui établit*, καταστήσ-ας, ασα, αν, acc. Instituteur, n. m., διδάσκαλ-ος, ου

(δ); παιδαγωγ-ός, οῦ (ὁ). Institutrice, n. f., παιδαγωγοῦσ-α, ης (ἡ), acc.
Institution, n. f. 1 *Action d'établir*, κατάστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chose établie*, νόμιμον, ου (τό). || 3 *Loi, législation*, νόμ-ος, ου (ὁ). || 4 *Éducation, instruction*, παιδεί-α, ας (ἡ). || 5 *Maison d'éducation*, παιδευτήριον, ου (τό). Chef d'institution, γυμνασιάρχ-ης, ου (ὁ).
Instructeur, n. m., διδάσκαλ-ος, ου (ὁ). Capitaine instructeur, ὁπλοδιδακτ-ής, οῦ (ὁ). Juge instructeur, ὁ ἐπὶ τῶν ἀνακρίσε-ων L'article se décline.
Instructif, ive, adj., διδακτικ-ός, ή, όν.
Instruction, n. f. 1 *Éducation*, παιδεί-α, ας (ἡ). || 2 *Connaissances acquises*, μαθήματ-α, ων (τά). || 3 *Renseignement*, εἰσήγησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Explication*, ἐπίταγμα, ἐπιτάγματ-ος (τό); ἐντολ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Leçon*, διδαχ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Enquête préalable à un procès*, ἀνάκρισ-ις, εως (ἡ).
Instruire, v. tr. 1 *Enseigner*, παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc. || 2 *Informer*, διδάσκ-ειν, διδάσκ-ω, fut. διδάξ-ω, acc. || 3 *Mettre en état d'être jugé*, ἀνακρίν-ειν, ἀνακρίν-ω, fut. ἀνακριν-ῶ, acc. — ***s'Instruire***, v. pr., *apprendre*, μανθάνειν, μανθάν-ω, fut. μαθήσ-ομαι, acc. — ***Instruit, ite***, part. passé et adj., *qui a de l'instruction*, παιδευτ-ός, ή, όν.
Instrument, n. m., ὄργαν-ον, ου (τό). Au figuré, *moyen*, ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ); πόρ-ος, ου (ὁ). Se faire l'instrument, ἑαυτὸν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.
Instrumental, ale, adj., ὀργανικ-ός, ή, όν.
Instrumentation, n. f., ὀργανικ-ὴ διάθεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Instrumenter, v. intr., *faire des procès-verbaux*, χρηματίζ-ειν, χρηματίζ-ω, fut. χρηματίσ-ω. || Verbe tr., *écrire pour chaque instrument les parties d'une œuvre musicale*, ὀργανικὰ μέλη διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω.
Insu, n. m., *ignorance d'une chose*, ἄγνοι-α, ας (ἡ). Ne s'emploie que dans la locution: A l'insu de, λάθρα, κρύφα, ἄνευ, gén.
Insubordination, n. f., ἀπείθει-α, ας (ἡ).
Insubordonné, ée, adj., ἀπειθ-ής, ής, ές; ἄτακτ-ος, ος, ον.
Insuffisamment, adv., ἐνδεῶς.
Insuffisance, n. f., ἔνδει-α, ας (ἡ).
Insuffisant, ante, adj., ἐνδε-ής, ής, ές (comp. ἐνδε-έστερος, sup. ἐνδε-έστατος).
Insufflation, n. f., εἰσπνο-ή, ῆς (ἡ).
Insuffler, v. tr., εἰσπν-εῖν, εἰσπνέ-ω, fut. εἰσπνεύσ-ω, acc.
Insulaire, adj., νησαῖ-ος, α, ον. Insulaire, n. m., νησιώτ-ης, ου (ὁ). Au fém., νησιῶτ-ις, ιδος (ἡ).
Insultant, ante, adj., ὑβριστικ-ός, ή, όν.
Insulte, n. f. 1 *Injure*, ὕβρ-ις, εως (ἡ). || 2 *Attaque*, ἐπιβολ-ή, ῆς (ἡ).
Insulter, v. tr., ὑβρίζ-ειν, ὑβρίζ-ω, fut. ὑβρίσ-ω, acc. || Verbe intr. Insulter à, ἐνυβρίζ-ειν, ἐνυβρίζ-ω, fut. ἐνυβρίσ-ω, dat.

Insulteur, n. m., ὑβριστ-ής, οῦ (ὁ).
Insupportable, adj., ἀφόρητ-ος, ος, ον.
Insupportablement, adv., ἀφορήτως.
s'Insurger, v. tr., στασιάζ-ειν, στασιάζ-ω, fut. στασιάσ-ω. — ***Insurgé, ée***, part. passé et adj., στασιαστ-ής, οῦ (ὁ). Au fém., στασιάζουσ-α, ας (ἡ).
Insurmontable, adj., ἀδιάβατ-ος, ος, ον.
Insurrection, n. f., στάσ-ις, εως (ἡ).
Insurrectionnel, elle, adj., στασιαστικ-ός, ή, όν.
Intact, acte, adj. 1 *A qui l'on n'a point touché*, ἀθιγ-ής, ής, ές. || 2 *Sain, entier*, ὑγι-ής, ής, ές (comp. ὑγι-έστερος, sup. ὑγι-έστατος); ἀκέραι-ος, ος, ον.
Intactible, adj., ἄθικτ-ος, ος, ον.
Intarissable, adj., en parlant d'une source, ἀέννα-ος, ος, ον. Au figuré, *qui n'en finit pas*, πολύς, πολλή, πολύ.
Intégral, ale, adj., σύνολ-ος, ος, ον.
Intégralement, adv., ὅλως.
Intégrant, ante, adj., συνεχ-ής, ής, ές; συμφυ-ής, ής, ές.
Intègre, adj., ἀδιάφθορ-ος, ος, ον.
Intégrité, n. f. 1 *Ensemble de toutes les parties*, ὁλοκληρί-α, ας (ἡ). || 2 *Vertu incorruptible*, ἀδωρί-α, ας (ἡ).
Intellect, n. m., νοητικ-όν, οῦ (τό); ν-οῦς, οῦ (ὁ).
Intellectif, ive, adj., νοητικ-ός, ή, όν.
Intellection, n. f., νόησ-ις, εως (ἡ).
Intellectuel, elle, adj., νοερ-ός, ά, όν.
Intelligence, n. f. 1 *Faculté intellective*, διάνοι-α, ας (ἡ); ν-οῦς, οῦ (ὁ). || 2 *Expérience*, ἐμπειρί-α, ας (ἡ). || 3 *Pénétration*, σύνεσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Amitié*, ὁμόνοι-α, ας (ἡ). || 5 *Complicité*, κοινοπραγί-α, ας (ἡ). Si c'est pour un mauvais dessein, συγκακουργί-α, ας (ἡ). || 6 *Substance spirituelle et pensante*, πνεῦμα, πνεύματ-ος (τό).
Intelligent, ente, adj. 1 *Qui a la faculté intellective*, νοητικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui comprend aisément*, συνετ-ός, ή, όν. || 3 *Adroit, habile*, ἔμπειρ-ος, ος, ον; σοφ-ός, ή, όν.
Intelligible, adj. 1 *Aisé à comprendre*, νοητ-ός, ή, όν. || 2 *Clair, facile à entendre*, σαφ-ής, ής, ές. A haute et intelligible voix, εὐφανῶς καὶ εὐτόνως.
Intelligiblement, adv., σαφῶς.
Intempérance, n. f., ἀκράτει-α, ας (ἡ); ἀκολασί-α, ας (ἡ).
Intempérant, ante, adj., ἀκρατ-ής, ής, ές.
Intempéré, ée, adj., ἄμετρ-ος, ος, ον.
Intempérie, n. f., ἀκρασί-α, ας (ἡ).
Intempestif, ive, adj., ἄκαιρ-ος, ος, ον.
Intempestivement, adv., ἀκαίρως.
Intendance, n. f. 1 *Direction, administration*, προστατεί-α, ας (ἡ); ἐπιτροπεί-α, ας (ἡ). Intendance d'une maison, οἰκονομί-α, ας (ἡ). Intendance d'une province, ἐπαρχί-α, ας (ἡ). || 2 *Province régie par un intendant*, ἐπαρχί-α, ας (ἡ); διοίκησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Hôtel d'un intendant*, προστάτου οἰκί-α, ας (ἡ).
Intendant, n. m, *administrateur*, προ-

στάτ-ης, ου (ὁ). Intendant d'une maison, οἰκονόμ-ος, ου (ὁ). Intendant d'une province, ἔπαρχ-ος, ου (ὁ). Intendante, n. f., ταμί-α, ας (ἡ).

Intense, adj., ἔντον-ος, ος, ον.

Intensité, n. f., ἐντονί-α, ας (ἡ).

Intenter, v. tr., ἐπάγ-ειν, ἐπάγ-ω, fut. ἐπάξ-ω, acc., et le nom de la personne au dat.

Intention, n. f., βουλ-ή, ῆς (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ). Avec intention, γνώμῃ. A bonne intention, ἀπὸ καλῆς γνώμης. Sans intention, εἰκῇ, ἄλλως. Dans quelle intention? τί βουλόμεν-ος, η, ον, qui s'accorde avec le sujet du verbe. Dans l'intention de, βουλόμεν-ος, η, ον, avec l'infin.

Intentionné, ée, adj., s'emploie avec les adv. *bien* ou *mal*. Bien intentionné, εὔν-ους, ους, ουν (comp. εὐν-ούστερος, sup. εὐν-ούστατος). Mal intentionné, κακόν-ους, ους, ουν (comp. κακον-ούστερος, sup. κακον-ούστατος.

Intentionnel, elle, adj., θελητ-ός, ή, όν.

Intercalaire, adj., ἐμβόλιμ-ος, ος, ον; ἐμβολιμαῖ-ος, α, ον.

Intercalation, n. f., παρεμβολ-ή, ῆς (ἡ).

Intercaler, v. tr., παρεμβάλλ-ειν, παρεμβάλλ-ω, fut. παρεμβαλ-ῶ, acc.

Intercéder, v. intr., ἱκετεύ-ειν, ἱκετεύ-ω, fut. ἱκετεύσ-ω.

Intercepter, v. tr., διαλαμβάν-ειν, διαλαμβάν-ω, fut. διαλήψ-ομαι, acc.

Interception, n. f., διάληψ-ις, εως (ἡ).

Intercesseur, n. m., παραιτητ-ής, οῦ (ὁ).

Intercession, n. f., παραίτησ-ις, εως (ἡ).

Intercostal, ale, adj., μεσοπλεύρι-ος, ος, ον.

Interdiction, n. f. 1 *Défense, prohibition*, ἀπαγόρευσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Excommunication*, ἀποκήρυξ-ις, εως (ἡ).

Interdire, v. tr. 1 *Défendre, prohiber*, ἀπαγορεύ-ειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπερ-ῶ, acc. || 2 *Déconcerter*, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc.; διαταράττ-ειν, διαταράττ-ω, fut. διαταράξ-ω, acc.

Interdit, n. m., *sentence d'interdiction*, ἀποκήρυξ-ις, εως (ἡ).

Intéressant, ante, adj. 1 *Qui importe*, ἀξιόλογ-ος, ος, ον (comp. ἀξιολογ-ώτερος, sup. ἀξιολογ-ώτατος). || 2 *Qui plaît*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ. || 3 *Qui captive*, ψυχαγωγ-ός, ός, όν.

Intéresser, v. tr. 1 *Faire participer aux bénéfices*, ἐγκαρπίζ-ειν, ἐγκαρπίζ-ω, fut. ἐγκαρπίσ-ω, acc. || 2 *Attirer par l'espoir*, βουκολ-εῖν, βουκολ-έω, ῶ, fut. βουκολήσ-ω. || 3 *Captiver*, ψυχαγωγ-εῖν, ψυχαγωγ-έω, ῶ, fut. ψυχαγωγήσ-ω, acc. || 4 *Concerner*, προσήκ-ειν, προσήκ-ω, fut. προσήξ-ω πρός, acc. — ***s'Intéresser***, v. pr., σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ομαι πρός, acc. — ***Intéressé, ée***, part. passé et adj. 1 *Qui a une part*, μετέχ-ων, ουσα, ον, gén. || 2 *Trop attaché à ses intérêts*, φιλοκερδ-ής, ής, ές.

Intérêt, n. m. 1 *Ce qui importe*, συμφέρ-ον, οντος (τό). L'intérêt général, κοιν-ὸν ἀγαθ-όν, οῦ (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Produit de l'argent prêté ou placé*, τόκ-ος, ου (ὁ). || 3 *Sympathie*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ); συμπάθει-α, ας (ἡ). || 4 *Attention, zèle*, ἐπιμέλει-α, ας (ἡ). || 5 *Ce qui attache, émeut*, ψυχαγωγικ-όν, οῦ (τό).

Intérieur, eure, adj., ἐνδότερ-ος, α, ον. On emploie de préférence l'adv. ἔνδον avec l'article ὁ, ἡ, τό de cette manière. La contrée intérieure, ἡ ἔνδον χώρ-α, ας. Intérieur, n. m. 1 *Le dedans*, τὸ ἔσω, τὸ ἔνδ-ον. L'article se décline. A l'intérieur, ἔνδον, ἔνδοθι. De l'intérieur, *en partant, en venant de l'intérieur*, ἔνδοθεν. || 2 *Maison, vie domestique*, οἶκ-ος, ου (ὁ). Dans mon intérieur, οἴκοι, κατ' οἶκον. || 3 *Pensées secrètes*, γνώμ-η, ης (ἡ). Dans le for intérieur, ἐν θυμῷ.

Intérieurement, adv., ἔνδον, ἐντός, εἴσω.

Intérim, n. m., τὸ μεταξ-ύ. L'article se décline.

Intérimaire, adj., ὁ, ἡ, τὸ ἐν τῷ μεταξ-ύ. L'article se décline.

Interjectif, ive, adj., ἐπιφωνηματικ-ός, ή, όν.

Interjection, n. f., ἐπίφθεγμα, ἐπιφθέγματ-ος (τό).

Interjeter, v. tr., ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc.

Interligne, n. f., τῶν στίχων διάστημα, διαστήματ-ος (τό).

Interligner, v. tr., τοὺς στίχους διαμερίζ-ειν, διαμερίζ-ω, fut. διαμερίσ-ω.

Interlinéaire, adj., παρεγγεγραμμέν-ος, η, ον.

Interlocuteur, n. m., διαλεγόμεν-ος, ου (ὁ). Interlocutrice, n. f., διαλεγομέν-η, ης (ἡ).

Interlocutoire, n. m., *jugement préparatoire*, προδικασί-α, ας (ἡ).

Interlope, n. m., *navire qui trafique en fraude*, λάθρα ἐμπορικ-ὸν πλοῖ-ον, ου (τό). Les deux derniers mots se déclinent. Pris adjectivement, λαθραῖ-ος, α, ον.

Interloquer, v. tr., διαταράσσ-ειν, διαταράσσ-ω, fut. διαταράξ-ω, acc.

Intermède, n. m. Si c'est un chœur, παρεμβεβλημέν-ος χορ-ός, οῦ (ὁ); si c'est un chant, παρεμβεβλημέν-ον μέλ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Intermédiaire, adj., διάμεσ-ος, ος, ον. || Pris substantivement. 1 *Milieu*, μέσ-ον, ου (τό). || 2 *Entremise, moyen*, πόρ-ος, ου (ὁ). || 3 *Personne interposée*, πρόξεν-ος, ου (ὁ).

Intermédiat, ate, adj., διάμεσ-ος, ος, ον.

Interminable, adj., ἀπέραντ-ος, ος, ον.

Intermission, n. f., διάλειψ-ις, εως (ἡ).

Intermittence, n. f., διάλειψ-ις, εως (ἡ).

Intermittent, ente, adj., διαλείπ-ων, ουσα, ον.

Internat, n. m., ἐσώτερ-ον γυμνάσι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Interne, adj., ἐσώτερ-ος, α, ον. Pris substantivement, *élève qui habite dans un pensionnat*, ἐνδότερ-ος μαθητ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Interpellation, n. f., ἐπερώτησ-ις, εως (ἡ).
Interpeller, v. tr., ἐπερωτ-ᾶν, ἐπερωτ-άω, ῶ, fut. ἐπερωτήσ-ω, acc.
Interpolateur, n. m., παρεμβάλλ-ων, οντος (ὁ).
Interpolation, n. f., παρεμβολ-ή, ῆς (ἡ).
Interpoler, v. tr., παρεμβάλλ-ειν, παρεμβάλλ-ω, fut. παρεμβαλ-ῶ, acc.
Interposer, v. tr. 1 *Placer entre*, παρεντιθέναι, παρεντίθημι, fut. παρενθήσ-ω, acc. || 2 *Faire intervenir*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. — ***s'Interposer***, v. pr. 1 *Se placer entre*, ἐπιπροσθ-εῖν, ἐπιπροσθ-έω, ῶ, fut. ἐπιπροσθήσ-ω, dat. || 2 *Se faire médiateur*, ἐμμεσιτεύ-ειν, ἐμμεσιτεύ-ω, fut. ἐμμεσιτεύσ-ω.
Interposition, n. f. 1 *Action de placer entre*, παρένθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Position qui offusque*, ἐπιπρόσθησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Médiation*, μεσιτεί-α, ας (ἡ).
Interprétatif, ive, adj., ἑρμηνευτικ-ός, ή, όν.
Interprétation, n. f., ἑρμηνεί-α, ας (ἡ).
Interprète, n. m., ἑρμην-εύς, έως (ὁ).
Interpréter, v. tr., ἑρμηνεύ-ειν, ἑρμηνεύ-ω, fut. ἑρμηνεύσ-ω.
Interrègne, n. m., μεσοβασιλεί-α, ας (ἡ).
Interrogant, ante, adj., ἐρωτηματικ-ός, ή, όν.
Interrogateur, n. m., ἐρωτ-ῶν, ῶντος (ὁ). Interrogatrice, n. f., ἐρωτῶσ-α, ης (ἡ).
Interrogatif, ive, adj., ἐρωτηματικ-ός, ή, όν.
Interrogation, n. f. 1 *Action d'interroger*, ἐρώτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *La chose demandée*, ἐρώτημα, ἐρωτήματ-ος (τό). Point d'interrogation, ἐρωτηματικ-ὴ στιγμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Interrogatoire, n. m., ἀνάκρισ-ις, εως (ἡ); ζήτησ-ις, εως (ἡ).
Interroger, v. tr., ἐρωτ-ᾶν, ἐρωτ-άω, ῶ, fut. ἐρωτήσ-ω, acc. — ***s'Interroger***, v. pr., *se consulter soi-même*, βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι.
Interroi, n. m., μεσοβασιλ-εύς, έως (ὁ).
Interrompre, v. tr. 1 *Empêcher la continuation*, διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc.; διακόπτ-ειν, διακόπτ-ω, fut. διακόψ-ω, acc. || 2 *Couper la parole*, λέγοντι παρενοχλ-εῖν, παρενοχλ-έω, ῶ, fut. παρενοχλήσ-ω, avec le dat. de la pers. — ***s'Interrompre***, v. pr., παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι.
Interrupteur, n. m., διακόπτ-ων, οντος (ὁ).
Interruption, n. f. 1 *Action d'interrompre*, διακοπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Intermission*, διάληψ-ις, εως (ἡ). Sans interruption, συνεχῶς.
Intersection, n. f., διατομ-ή, ῆς (ἡ).
Interstice, n. m. 1 *Intervalle de temps*, διὰ μέσου χρόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Intervalle d'espace*, διάστημα, διαστήματ-ος (τό).
Intervalle, n. m., τὸ μεταξύ. L'article se décline; διάστημα, διαστήματ-ος (τό). Par intervalle, ἐκ διαστήματος. Dans cet intervalle, ἐν τῷ μεταξύ.
Intervenant, ante, adj., παραγινόμεν-ος, η, ον
Intervenir, v. intr., παραγίγν-εσθαι, παραγίγν-ομαι, fut. παραγενήσ-ομαι, dat.
Intervention, n. f. 1 *Action d'intervenir*, ἐπέλευσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Médiation*, μεσιτεί-α, ας (ἡ). || 3 *Interruption*, παραίτησ-ις, εως (ἡ).
Interversion, n. f., ἀναστροφ-ή, ῆς (ἡ).
Intervertir, v. tr., ἀναστρέφ-ειν, ἀναστρέφ-ω, fut. ἀναστρέψ-ω.
Intestat, n. m., *qui meurt sans avoir fait un testament*, ἀδιάθετ-ος ἀποθνήσκ-ων, οντος (ὁ).
Intestin, ine, adj., ἐνδότερ-ος, α, ον. Guerre intestine, ἐπιδήμι-ος πόλεμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Intestin, n. m., *canal digestif*, ἔντερ-ον, ου (τό). Les intestins, ἔντερ-α, ων (τά).
Intestinal, ale, adj., ἐντερικ-ός, ή, όν.
Intimation, n. f., πρόκλησ-ις, εως (ἡ).
Intime, adj. 1 *Intérieur*, ἐνδότατ-ος, η, ον. || 2 *Très-familier*, οἰκειότατ-ος, η, ον.
Intimement, adv. 1 *Fortement*, σφόδρα. || 2 *Très-familièrement*, οἰκειότατα.
Intimer, v. tr. 1 *Signifier un ordre*, παραγγέλλ-ειν, παραγγέλλ-ω, fut. παραγγελ-ῶ, acc. || 2 *Appeler en justice*, προκαλ-εῖσθαι, προκαλ-έομαι, οῦμαι, fut. προκαλέσ-ομαι, acc.
Intimidation, n. f., ἐκφόβησ-ις, εως (ἡ).
Intimider, v. tr., ἐκφοβ-εῖν, ἐκφοβ-έω, ῶ, fut. ἐκφοβήσ-ω. — ***Intimidé, ée***, part. passé et adj., ἔκφοβ-ος, ος, ον.
Intimité, n. f., οἰκειότης, οἰκειότητ-ος (ἡ); συνήθει-α, ας (ἡ).
Intitulé, n. m., *titre*, ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Intituler, v. tr., ἐπιγράφ-ειν, ἐπιγράφ-ω, fut. ἐπιγράψ-ω, acc.
Intolérable, adj., ἀφόρητ-ος, ος, ον.
Intolérablement, adv., ἀφορήτως.
Intolérance, n. f., ἀνεπιείκει-α, ας (ἡ).
Intolérant, ante, adj., ἀνεπιεικ-ής, ής, ές.
Intonation, n. f., τόν-ος, ου (ὁ).
Intraduisible, adj., ἀνερμήνευτ-ος, ος, ον.
Intraitable, adj., ἀμεταχείριστ-ος, ος, ον; δύστροπ-ος, ος, ον.
Intransitif, ive, adj., ἀμετάβατ-ος, ος, ον.
Intrépide, adj., ἄφοβ-ος, ος, ον.
Intrépidement, adv., ἀφόβως.
Intrépidité, n. f., θάρσ-ος, εος, ους (τό).
Intrigant, ante, adj., πανοῦργ-ος, ος, ον.
Intrigue, n. f. 1 *Pratique secrète*, πανουργί-α, ας (ἡ); μηχαν-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Incidents qui forment le nœud d'une pièce*, ἐμπλοκ-ή, ῆς (ἡ).
Intriguer, v. tr. 1 *Embarrasser, inquiéter*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, dat. || 2 *Combiner la marche d'une pièce*, ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc. || Verbe intr., *ourdir des intrigues*, μηχανᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι. — ***s'Intriguer***, v. pr., *se donner du mal, se mêler des choses*, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc.; πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω. — ***Intrigué, ée***, part.

passé et adj. 1 *Inquiet,* ἄπορ-ος, ος, ον. || 2 *Dont les incidents ont été combinés,* ᾠκονομημέν-ος, η, ον.
Intrinsèque, adj., ἐσωτερικ-ός, ή, όν.
Intrinsèquement, adv., ἔσωθεν.
Introducteur, n. m., προσαγωγ-εύς, έως (ὁ). Introductrice, n. f., προσαγωγ-ίς, ίδος (ἡ).
Introductif, ive, adj., εἰσαγωγικ-ός, ή, όν.
Introduction, n. f. 1 *Action d'introduire,* en parlant des personnes, εἰσαγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Action de faire pénétrer une chose,* εἰσβολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Action de mettre en usage,* κατάστασ-ις, εως (ἡ). || 4 *Avant-propos, préface,* πρόλογ-ος, ου (ὁ); προοίμι-ον, ου (τό).
Introduire, v. tr. 1 *Faire entrer une personne,* εἰσάγ-ειν, εἰσάγ-ω, fut. εἰσάξ-ω, acc. || 2 *Faire pénétrer une chose,* εἰσβάλλ-ειν, εἰσβάλλ-ω, fut. εἰσβαλ-ῶ, acc. || 3 *Mettre en usage,* καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. — ***s'Introduire,*** v. pr., εἰσδύ-εσθαι, εἰσδύ-ομαι, fut. εἰσδύσ-ομαι εἰς, acc.
Introït, n. m., εἴσοδ-ος, ου (ἡ).
Intromission, n. f., εἰσβολ-ή, ῆς (ἡ).
Intronisation, n. f., θρονισμ-ός, οῦ (ὁ).
Introniser, v. tr., ἐνθρονίζ-ειν, ἐνθρονίζ-ω, fut. ἐνθρονίσ-ω, acc.
Introuvable, adj., ἀνεύρετ-ος, ος, ον.
Intrus, use, adj., παρείσακτ-ος, ος, ον.
Intrusion, n. f., παρεισαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Intuitif, ive, adj., θεωρητικ-ός, ή, όν.
Intuition, n. f., θεωρί-α, ας (ἡ).
Intuitivement, adv., θεωρητικῶς.
Intumescence, n. f., ἀνοίδησ-ις, εως (ἡ); οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό).
Intussusception, n. f., εἰσδοχ-ή, ῆς (ἡ).
Inusité, ée, adj., ἀήθ-ης, ης, ες; ἄχρηστ-ος, ος, ον.
Inutile, adj., ἄχρηστ-ος, ος, ον (comp. ἀχρηστ-ότερος, sup. ἀχρηστ-ότατος); ἀνωφελ-ής, ής, ές (comp. ἀνωφελ-έστερος, sup. ἀνωφελ-έστατος).
Inutilement, adv., ἀχρήστως, ἀνωφελῶς, μάτην.
Inutilité, n. f. 1 ἀχρηστί-α, ας (ἡ). || 2 *Chose inutile,* ἄχρηστ-ον, ου (τό).
Invaincu, ue, adj., ἀνίκητ-ος, ος, ον.
Invalide, adj., ἀσθεν-ής, ής, ές (comp. ἀσθεν-έστερος, sup. ἀσθεν-έστατος).
Invalide, n. m., *soldat hors de service,* ἀπόμαχ-ος, ου (ὁ).
Invalidement, adv., ἀσθενῶς, ἀκύρως.
Invalider, v. tr., ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc.
Invalidité, n. f., ἄκυρ-ον, ου (τό).
Invariabilité, n. f., ἀμετακίνητ-ον, ου (τό).
Invariable, adj., ἀμετακίνητ-ος, ος, ον; ἀμετάβολ-ος, ος, ον.
Invariablement, adv., ἀμετακινήτως.
Invasion, n. f., εἰσβολ-ή, ῆς (ἡ).
Invective, n. f., λοιδορί-α, ας (ἡ); βλασφημί-α, ας (ἡ); ὄνειδ-ος, εος, ους (τό).
Invectiver, v. intr., λοιδορ-εῖν, λοιδορ-έω, ῶ, fut. λοιδορήσ-ω, acc.
Invendable, adj., ἄπρατ-ος, ος, ον; ἀνεμπόλητ-ος, ος, ον.
Invendu, ue, adj., ἄπρατ-ος, ος, ον.
Inventaire, n. m., κατάλογ-ος, ου (ὁ).
Inventer, v. tr. 1 *Découvrir,* εὑρίσκ-ειν, εὑρίσκ-ω, fut. εὑρήσ-ω, acc. || 2 *Supposer, controuver,* πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc.
Inventeur, n. m., εὑρετ-ής, οῦ (ὁ). Inventrice, n. f., εὑρετ-ίς, ίδος (ἡ).
Inventif, ive, adj., εὑρετικ-ός, ή, όν.
Invention, n. f. 1 *Action d'inventer,* εὕρεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Faculté d'inventer,* εὐμηχανί-α, ας (ἡ). || 3 *Imagination créatrice,* ποίησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Chose inventée,* εὕρημα, εὑρήματ-ος (τό). || 5 *Chose controuvée,* πλάσμα, πλάσματ-ος (τό). || 6 *Découverte de reliques,* ἀνακάλυψ-ις, εως (ἡ).
Inventorier, v. tr., καταγράφ-ειν, καταγράφ-ω, fut. καταγράψ-ω, acc.
Inversable, adj., ἀπερίστρεπτ-ος, ος, ον.
Inverse, adj., ἀνάστροφ-ος, ος, ον. Inverse, n. m., ἐναντί-ον, ου (τό). A l'inverse, ἐναντίως.
Inversion, n. f., ἀναστροφ-ή, ῆς (ἡ); ὑπέρβασ-ις, εως (ἡ).
Invertébré, ée, adj., σφονδύλους οὐκ ἔχ-ων, ουσα, ον.
Investi, ie, adj., ἠμφιεσμέν-ος, η, ον.
Investigateur, n. m., ἐξερευνητ-ής, οῦ (ὁ) Investigatrice, n. f., ἐξετάζουσ-α, ης (ἡ), acc.
Investigation, n. f., ἐξερεύνησ-ις, εως (ἡ).
Investir, v. tr. 1 *Environner,* περικυκλ-οῦν, περικυκλ-όω, ῶ, fut. περικυκλώσ-ω, acc. || 2 *Mettre en possession,* καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.
Investissement, n. m., περικύκλωσ-ις, εως (ἡ).
Investiture, n. f., κατάστασ-ις, εως (ἡ).
s'Invétérer, v. pr., χρονίζ-ειν, χρονίζ-ω, fut. χρονίσ-ω.
Invincible, adj. 1 *Qu'on ne peut vaincre,* ἀήσσητ-ος, ος, ον. || 2 *Qu'on ne peut réfuter,* ἀνεξέλεγκτ-ος, ος, ον.
Invinciblement, adv., ἀνεξελέγκτως.
Inviolabilité, n. f., en parlant d'un lieu, ἀσυλί-α, ας (ἡ); en parlant d'un serment, ὁσιότης, ὁσιότητ-ος (ἡ). Dans le sens spécial de *prérogative politique,* προνόμι-ον, ου (τό).
Inviolable, adj., en parlant d'un lieu et d'une personne, ἄσυλ-ος, ος, ον; en parlant d'un serment, d'une loi, ὅσι-ος, α, ον; ἀπαράβατ-ος, ος, ον.
Inviolablement, adv., ὁσίως, ἀπαραβάτως.
Invisibilité, n. f., ἀορασί-α, ας (ἡ); ἀφάνει-α, ας (ἡ).
Invisible, adj., ἀόρατ-ος, ος, ον; ἀφαν-ής, ής, ές.
Invisiblement, adv., ἀοράτως, ἀφανῶς.
Invitation, n. f. 1 κλῆσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Exhortation,* παράκλησ-ις, εως (ἡ).
Inviter, v. tr. 1 καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut.

καλέσ-ω, acc. || 2 *Exhorter*, παρακαλ-εῖν, παρακαλ-έω, ῶ, fut. παρακαλέσ-ω, acc.
Invocation, n. f., ἀνάκλησ-ις, εως (ἡ). Invocation à Dieu, προςευχ-ή, ῆς (ἡ).
Involontaire, adj., ἀκούσι-ος, ος, ον.
Involontairement, adv., ἀκουσίως, et mieux ἀκούσι-ος, ος, ον, qui s'accorde avec le sujet du verbe.
Invoquer, v. tr., ἐπικαλ-εῖσθαι, ἐπικαλ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐπικαλέσ-ομαι, acc. Invoquer Dieu, προσεύχ-εσθαι, προσεύχ-ομαι, fut. προςεύξ-ομαι Θεῷ.
Invraisemblable, adj., ἀπίθαν-ος, ος, ον (comp. ἀπιθαν-ώτερος, sup. ἀπιθαν-ώτατος); ἀπεικ-ώς, υῖα, ός.
Invraisemblablement, adv., ἀπιθάνως, ἀπεικότως.
Invraisemblance, n. f., ἀπιθανότης, ἀπιθανότητ-ος (ἡ); ἀπεικ-ός, ότος (τό).
Invulnérable, adj., ἄτρωτ-ος, ος, ον.
Iode, n. m., ἰῶδ-ες, εος, ους (τό). Grec moderne.
Ionien, enne, adj., Ἰωνικ-ός, ή, όν.
Ionique, adj., Ἰωνικ-ός, ή, όν.
Iota, n. m., ἰῶτα (τό), indécl.
Irascibilité, n. f., ὀργίλ-ον, ου (τό); ὀξυθυμί-α, ας (ἡ).
Irascible, adj., ὀργίλ-ος, η, ον (comp. ὀργιλ-ώτερος, sup. ὀργιλ-ώτατος).
Ire, n. f., *colère*, μῆν-ις, ιδος (ἡ).
Iris, n. f., ἶρ-ις, ιδος (ἡ).
s'Iriser, v. pr., ποικίλλ-εσθαι, ποκίλλ-ομαι, fut. ποικιλθήσ-ομαι. — ***Irisé, ée***, part. passé et adj., ποικίλ-ος, η, ον.
Ironie, n. f., εἰρωνεί-α, ας (ἡ).
Ironique, adj., εἰρωνικ-ός, ή, όν.
Ironiquement, adv., εἰρωνικῶς.
Iroquois, n. m., *homme bizarre*, δύςκολ-ος, ου (ὁ).
Irrachetable, adj., οὐκ ὠνητ-ός, ή, όν.
Irradiation, n. f. 1 *Émission de rayons*, ἀκτινοβολί-α, ας (ἡ). || 2 *Tout mouvement déployé de l'intérieur à l'extérieur d'un corps organisé*, ἐξάπλωσ-ις, εως (ἡ).
Irradier, v. intr., *diverger*, διΐστ-ασθαι, διΐστ-αμαι, fut. διαστήσ-ομαι.
Irraisonnable, adj., ἄλογ-ος, ος, ον
Irrationnel, elle, adj., ἀλόγιστ-ος, ος, ον.
Irréconciliable, adj., ἀδιάλλακτ-ος, ος, ον.
Irréconciliablement, adv., ἀδιαλλάκτως.
Irrécusable, adj., ἀναπόβλητ-ος, ος, ον.
Irréductibilité, n. f., οὐ μεταβαλλόμεν-ον, ου (τό).
Irréductible, adj., οὐ μεταβαλλόμεν-ος, η, ον.
Irréfléchi, ie, adj., ἀλόγιστ-ος, ος, ον.
Irréflexion, n. f., ἀλογιστί-α, ας (ἡ).
Irréformable, adj., ἀδιόρθωτ-ος, ος, ον.
Irréfragable, adj., ἀναντίῤῥητ-ος, ος, ον.
Irrégularité, n. f., ἀνωμαλί-α, ας (ἡ).
Irrégulier, ière, adj. 1 *Qui ne suit pas les règles*, ἀνώμαλ-ος, ος, ον. || 2 *Désordonné*, ἄτακτ-ος, ος, ον.
Irrégulièrement, adv., ἀνωμάλως.
Irréligieusement, adv., ἀσεβῶς.
Irréligieux, euse, adj., ἀσεβ-ής, ής, ές (comp. ἀσεβ-έστερος, sup. ἀσεβ-έστατος).
Irréligion, n. f., ἀσέβει-α, ας (ἡ).
Irrémédiable, adj., ἀνήκεστ-ος, ος, ον.
Irrémédiablement, adj., ἀνηκέστως.
Irrémissible, adj., ἀσυγχώρητ-ος, ος, ον.
Irrémissiblement, adv., ἀσυγχωρήτως.
Irréparable, adj., ἀνήκεστ-ος, ος, ον.
Irréparablement, adv., ἀνηκέστως.
Irrépréhensible, adj., ἀνεπίληπτ-ος, ος, ον.
Irréprochable, adj., ἄμωμ-ος, ος, ον; ἀνέγκλητ-ος, ος, ον.
Irréprochablement, adv., ἀνεγκλήτως.
Irrésistible, adj., ἀνυπόστατ-ος, ος, ον.
Irrésistiblement, adv., ἀμηχάνως.
Irrésolu, ue, adj., ἄπορ-ος, ος, ον.
Irrésolument, adv., ἀπόρως.
Irrésolution, n. f., ἀπορί-α, ας (ἡ).
Irrespectueux, euse, adj., ἀναιδ-ής, ής, ές.
Irrévéremment, adv., ἀναισχύντως.
Irrévérence, n. f., ἀναισχυντί-α, ας (ἡ).
Irrévérent, ente, adj., ἀναίσχυντ-ος, ος, ον.
Irrévocabilité, n. f., ἀμετάκλητ-ον, ου (τό).
Irrévocable, adj., ἀμετάκλητ-ος, ος, ον; ἀμετάλλακτ-ος, ος, ον.
Irrévocablement, adv., ἀμεταλλάκτως.
Irrigation, n. f., ἄρδευσ-ις, εως (ἡ).
Irritabilité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est irritable*, εὐερέθιστ-ον, ου (τό). || 2 *Propension à la colère*, ὀξυθυμί-α, ας (ἡ).
Irritable, adj. 1 *Susceptible d'irritation*, εὐερέθιστ-ος, ος, ον. || 2 *Qui se met aisément en colère*, ὀργίλ-ος, η, ον; ὀργιστικ-ός, ή, όν.
Irritant, ante, adj. 1 *Qui cause l'irritation*, ἐρεθιστικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui porte à la colère*, ὀργιστικ-ός, ή, όν.
Irritation, n. f., ἐρεθισμ-ός, οῦ (ὁ).
Irriter, v. tr. 1 *Exciter, agacer*, ἐρεθίζ-ειν, ἐρεθίζ-ω, fut. ἐρεθίσ-ω. || 2 *Mettre en colère*, ἐξοργίζ-ειν, ἐξοργίζ-ω, fut. ἐξοργίσ-ω, acc. = ***s'Irriter***, v. pr., ὀργίζ-εσθαι, ὀργίζ-ομαι, fut. ὀργισθήσ-ομαι, dat. — ***Irrité, ée***, part. passé et adj., ἄγρι-ος, α, ον.
Irroration, n. f., καταβροχ-ή, ῆς (ἡ).
Irruption, n. f., εἰςβολ-ή, ῆς (ἡ).
Isabelle, adj., *d'un jaune clair*, κίτριν-ος, η, ον. Grec moderne.
Islamisme, n. m., ἰσλαμισμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Isocèle, adj., ἰσοσκελ-ής, ής, ές.
Isochrone, adj., *dont les temps sont égaux*, ἰσόχρον-ος, ος, ον.
Isolation, n. f., μόνωσ-ις, εως (ἡ).
Isolement, n. m., ἀναχώρησ-ις, εως (ἡ); ἐρημί-α, ας (ἡ).
Isolément, adv., μόνως, χωρίς, ἰδίᾳ.
Isoler, v. tr., μον-οῦν, μον-όω, ῶ, fut. μονώσ-ω, acc. — ***s'Isoler***, v. pr., ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. — ***Isolé, ée***, part. passé et adj. 1 *Qui est seul*, μόν-ος, η, ον. || 2 *Solitaire*, ἔρημ-ος, ος et η, ον.
Isoloir, n. m., μονωτήρι-ον, ου (τό). Grec moderne.

Issu, ue, adj., ἔκγον-ος, ος, ον.
Issue, n. f. 1 *Sortie*, ἔξοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Fin, résultat*, τέλ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Moyen, expédient*, πόρ-ος, ου (ὁ). || 4 *Extrémités, entrailles d'animaux*, ἀκροκώλι-α, ων (τά).
Isthme, n. m., ἰσθμ-ός, οῦ (ὁ).
Isthmique, adj., ἰσθμικ-ός, ή, όν.
Item, adv., ἔτι.
Itératif, ive, adj., παλίλλογ-ος, ος, ον.
Itérativement, adv., δεύτερον.
Itinéraire, n. m., ὁδοιπορικ-όν, οῦ (τό). Adj., ὁδοιπορικ-ός, ή, όν.
Ive ou **Ivette**, n. f., *plante*, χαμαίπιτυς, χαμαιπίτυ-ος (ἡ).
Ivoire, n. m., ἐλέφας, ἐλέφαντ-ος (ὁ). D'ivoire, ἐλεφάντιν-ος, η, ον.
Ivraie, n. f., ζιζάνι-ον, ου (τό); αἶρ-α, ας (ἡ).
Ivre, adj., μέθυσ-ος, ος, ον. Au figuré, μεθύ-ων, ουσα, ον; μεστ-ός, ή, όν.
Ivresse, n. f., μέθ-η, ης (ἡ). Au figuré, ἐνθουσιασμ-ός, οῦ (ὁ).
Ivrogne, adj., πάροιν-ος, ος, ον. || Ivrogne, n. m., φιλοπότ-ης, ου (ὁ). Ivrognesse, n. f., φιλοπότ-ις, ιδος (ἡ).
Ivrogner, v. intr., οἰνοφλυγ-εῖν, οἰνοφλυγ-έω, ῶ, fut. οἰνοφλυγήσ-ω.
Ivrognerie, n. f., φιλοποσί-α, ας (ἡ); οἰνοφλυγί-α, ας (ἡ).

J

J, n. m., dixième lettre de l'alphabet, n'a d'équivalent en grec que l'iota.
Jabot, n. m. 1 *Poche du gosier des oiseaux*, πρόλοβ-ος, ου (ὁ). || 2 *Ornement de chemise*, πολύπτυχ-ος κόσμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Jaboter, v. intr., *bavarder*, φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω.
Jacasser, v. intr., κισσαβίζ-ειν, κισσαβίζ-ω, fut. κισσαβίσ-ω.
Jacent, ente, adj., *qui n'a pas de propriétaire connu*, ἀδέσποτ-ος, ος, ον.
Jachère, n. f. 1 *Repos de la terre*, χερσεί-α, ας (ἡ). || 2 *Terre inculte*, νεατ-ή, ῆς (ἡ). Mettre en jachère, νεοποι-εῖν, νεοποι-έω, ῶ, fut. νεοποιήσ-ω.
Jachérer, v. tr. νε-οῦν, νε-όω, ῶ, fut. νεώσ-ω, acc.
Jacinthe, n. f., ὑάκινθ-ος, ου (ὁ).
Jactance, n. f., ἀλαζονεί-α, ας (ἡ).
Jaculatoire, adj., en parlant d'une prière, ἔνθερμ-ος, ος, ον.
Jadis, adv., πάλαι.
Jaiet, n. m., voy. Jais.
Jaillir, v. intr., ἀναβλύζ-ειν, ἀναβλύζ-ω, fut. ἀναβλύσ-ω.
Jaillissant, ante, adj., ἀναπηγάζ-ων, ουσα, ον. Source jaillissante, κραυν-ός, οῦ (ὁ); κρήν-η, ης (ἡ).
Jaillissement, n. m., ἀνάβλυσ-ις, εως (ἡ).
Jais, n. m., γαγάτ-ης, ου (ὁ).
Jale, n. f., καδίσκ-ος, ου (ὁ).
Jalon, n. m., κάμαξ, κάμακ-ος (ὁ).
Jalonner, v. intr., κάμαξι διορίζ-ειν, διορίζ-ω, fut. διορίσ-ω, acc.
Jalouser, v. tr., ζηλοτυπ-εῖν, ζηλοτυπ-έω, ῶ, fut. ζηλοτυπήσ-ω, acc.
Jalousie, n. f. 1 *Chagrin jaloux*, ζῆλ-ος, ου (ὁ); ζηλοτυπί-α, ας (ἡ); φθόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Treillis de fenêtre*, κιγκλ-ίς, ίδος (ἡ).
Jaloux, ouse, adj. 1 *Qui a de la jalousie*, ζηλότυπ-ος, ος, ον. || 2 *Envieux*, φθονερ-ός, ά, όν. || 3 *Très-attaché à*, οὐχ ὑπείκ-ων, ουσα, ον, gén. || 4 *Très-désireux de*, ἀντεχόμεν-ος, η, ον, gén.
Jamais, adv. Avec négation, οὔποτε, οὐδέποτε; sans négation, ποτέ. A jamais, pour jamais, εἰς ἀεί.
Jambage, n. m. 1 *Maçonnerie qui soutient un édifice*, ὑποκείμεν-ον τεῖχ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Assise d'une porte*, παραστάς, παραστάδ-ος (ἡ). || 3 *Ligne droite dans le corps d'une lettre*, ὀρθ-ὴ γραμμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Jambe, n. f., σκέλ-ος, εος, ους (τό).
Jambé, ée, adj., s'emploie avec le mot *bien* ou *mal*. Bien jambé, εὔσκελ-ος, ος, ον. Mal jambé, ῥαιβ-ός, ή, όν; βλαισ-ός, ή, όν.
Jambette, n. f., *petit couteau*, ἐγχειρίδι-ον ου (τό).
Jambon, n. m., κωλ-ῆ, ῆς (ἡ).
Jambonneau, n. m., μικρ-ὰ κωλ-ῆ, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Jante, n. f., ἀψ-ίς, ῖδος (ἡ); ἄντυξ, ἄντυγ-ος (ἡ).
Janvier, n. m., Ἰανουάρι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Jappement, n. m., κλαγγ-ή, ῆς (ἡ); κνυζηθμ-ός, οῦ (ὁ).
Japper, v. intr., κλαγγάν-ειν, κλαγγάν-ω, fut. κλάγξ-ω; κνυζ-εῖν, κνυζ-έω, ῶ, fut. κνυζήσ-ω.
Jaque, n. f., χιτών, χιτῶν-ος (ὁ).
Jaquette, n. f., χιτωνίσκ-ος, ου (ὁ); χιτώνι-ον, ου (τό).
Jardin, n. m., κῆπ-ος, ου (ὁ).
Jardinage, n. m., κηπεί-α, ας (ἡ).
Jardiner, v. intr., κηπεύ-ειν, κηπεύ-ω, fut. κηπεύσ-ω.
Jardinet, n. m., κηπίδι-ον, ου (τό).
Jardinier, n. m., κηπουρ-ός, οῦ (ὁ). Jardinière, n. f., κηπουροῦσ-α, ης (ἡ). Jardinière, n. f., *meuble qui supporte une caisse à fleurs*, ἀνθεσφόρ-ον πινάκι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Jargon, n. m. 1 *Langage barbare ou corrompu*, βαρβαροφωνί-α, ας (ἡ); βαρβαρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Langage particulier à certaines gens*, ἰδίωμα, ἰδιώματ-ος (τό). || 3 *Langage prétentieux*, κόμπ-ος, ου (ὁ).

Jargonner, v. intr. 1 *Parler un langage barbare*, βαρβαροφων-εῖν, βαρβαροφων-έω, ῶ, fut. βαρβαροφωνήσ-ω; βαρβαρίζ-ειν, βαρβαρίζ-ω, fut. βαρβαρίσ-ω. || 2 *Parler prétentieusement*, κομπ-εῖν, κομπ-έω, ῶ, fut. κομπήσ-ω.
Jarre, n. f., ὑδρί-α, ας (ἡ); κάλπ-η, ης (ἡ); πέλλ-α, ης (ἡ).
Jarret, n. m., ἰγνύ-α, ας (ἡ). Être ferme sur ses jarrets, ἀτρεμίζ-ειν, ἀτρεμίζ-ω, fut. ἀτρεμίσ-ω.
Jarretière, n. f., περισκελ-ίς, ίδος (ἡ); γονατόδεσμ-ος, ου (ὁ).
Jars, n. m., *oie mâle*, χήν, χην-ός (ὁ).
Jaser, v. intr., κωτίλλ-ειν, κωτίλλ-ω, fut. κωτιλ-ῶ; φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω. Jaser comme une pie, κισσαβίζ-ειν, κισσαβίζ-ω, fut. κισσαβίσ-ω.
Jaserie, n. f. φλυαρί-α, ας (ἡ); λαλι-ά, ᾶς (ἡ).
Jaseur, n. m., λάλ-ος, ου (ὁ). Jaseuse, n. f., λάλ-η, ης (ἡ).
Jasmin, n. m., ἰάσμ-η, ης (ἡ).
Jaspe, n. m., ἴασπ-ις, ιδος (ἡ).
Jasper, v. tr., ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ. — ***Jaspé, ée***, part. passé et adj., ποικιλτ-ός, ή, όν.
Jaspure, n. f., ποίκιλμα, ποικίλματ-ος (τό).
Jatte, n. f., τρυβλί-ον, ου (τό). Cul-de-jatte, ἀσκελ-ὴς ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Jattée, n. f., *ce que contient une jatte*, ὅλ-ον τρυβλί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Jauge, n. f. 1 *Mesure*, μέτρ-ον, ου (τό). || 2 *Verge pour jauger*, μετρικ-ὴ ῥάβδ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Jaugeage, n. m., μέτρησ-ις, εως (ἡ).
Jauger, v. tr., μετρ-εῖν, μετρ-έω, ῶ, fut. μετρήσ-ω, acc.
Jaugeur, n. m., μετρητ-ής, οῦ (ὁ).
Jaunâtre, adj., ὑπόξανθ-ος, ος, ον.
Jaune, adj., ξανθ-ός, ή, όν. Dans le sens de *pâle*, χλωρ-ός, ά, όν. Jaune clair, μήλιν-ος, η, ον. Jaune d'œuf, λέκιθ-ος, ου (ἡ).
Jaunir, v. tr., *rendre jaune*, ξανθ-ὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || Verbe intr., *devenir jaune*, ξανθίζ-ειν, ξανθίζ-ω, fut. ξανθίσ-ω.
Jaunissant, ante, adj., ξανθιζόμεν-ος, η, ον.
Jaunisse, n. f., ἴκτερ-ος, ου (ὁ). Avoir la jaunisse, ἰκτεριάζ-ειν, ἰκτεριάζ-ω, fut. ἰκτεριάσ-ω. Qui a la jaunisse, ἰκτεριώδ-ης, ης, ες.
Javeau, n. m., νησίδι-ον, ου (τό).
Javeler, v. tr., *coucher le blé scié sur le sillon*, δραγματεύ-ειν, δραγματεύ-ω, fut. δραγματεύσ-ω, acc.
Javeline, n. f., ἀκόντι-ον, ου (τό).
Javelle, n. f., *blé couché sur le sillon*, δράγμα, δράγματ-ος (τό).
Javelot, n. m., ἀκόντι-ον, ου (τό).
Je, pron. pers., ἐγώ; gén. ἐμοῦ.
Jérémiade, n. f., θρῆν-ος, ου (ὁ).
Jet, n. m. 1 *Action de jeter*, βολ-ή, ῆς (ἡ). Jet de filet, βόλ-ος, ου (ὁ). Jet de lumière, ἀκτίς, ἀκτῖν-ος (ἡ). Jet d'eau, κρουν-ός, οῦ (ὁ); ὀρσύδρ-α, ας (ἡ). || 2 *Première impulsion de l'esprit*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Esquisse, ébauche*, αὐτοσχεδίασμα, αὐτοσχεδιάσματ-ος (τό). || 4 *Scion, bourgeon*, βλάστημα, βλαστήματ-ος (τό). || 5 *Courroie autour de la jambe des oiseaux de chasse*, ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ); δεσμ-ός, οῦ (ὁ). Du premier jet, ἐκ προςβολῆς.
Jetée, n. f., χῶμα, χώματ-ος (τό).
Jeter, v. tr. 1 *Lancer*, βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut βαλ-ῶ, acc. Jeter dans, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. Jeter en bas, καταβάλλ-ειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ, acc. Jeter en haut, ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc. Jeter autour, περιβάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, acc. Jeter par-dessus, ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc. || 2 *Établir*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 3 *Répandre, couler*, en parlant de l'eau, des métaux, χ-εῖν, χ-έω, fut. χεύσ-ω, acc. || 4 *Pousser, produire*, φύ-ειν, φύ-ω, fut. φύσ-ω, acc. || Verbe intr., *répandre du pus*, ἐκπυ-εῖν, ἐκπυ-έω, ῶ, fut. ἐκπυήσ-ω. — ***se Jeter***, v. pr., ἑαυτὸν ῥίπτ-ειν, ῥίπτ-ω, fut. ῥίψ-ω εἰς, acc. Se jeter sur, ἐπιβάλλ-ειν, ἐπιβάλλ-ω, fut. ἐπιβαλ-ῶ, dat. Se jeter au cou, περιβάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, acc. de la personne. Se jeter dans les bras, καταφεύγ-ειν, καταφεύγ-ω, fut. καταφεύξ-ομαι πρός, acc. Au figuré, Se jeter à la tête de quelqu'un, ἐγκ-εῖσθαι, ἔγκ-ειμαι, fut. ἐγκείσ-ομαι, dat. Se jeter à la côte, *échouer*, τὴν ναῦν ἐξοκέλλ-ειν, ἐξοκέλλ-ω, fut. ἐξοκελ-ῶ. Se jeter dans la mer, en parlant d'un fleuve, εἰς θάλασσαν εἰςβάλλ-ειν, εἰςβάλλ-ω, fut. εἰςβαλ-ῶ. — ***Jeté, ée***, part. passé et adj. 1 *Lancé*, βλητ-ός, ή, όν; ῥιπτ-ός, ή, όν. || 2 *Établi*, ὑποτιθέμεν-ος, η, ον. || 3 *Coulé*, en parlant des métaux, χυτ-ός, ή, όν; χωνευτ-ός, ή, όν. Le sort en est jeté, κύβος ἐρρίφθη.
Jeton, n. m., ψῆφ-ος, ου (ἡ).
Jeu, n. m. 1 *Badinage*, παίγνι-ον, ου (τό). Jeu d'enfant, παιδι-ά, ᾶς (ἡ). Jeu d'esprit, ἀστεῖ-ον παίγνι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. Jeu de mots, παρονομασί-α, ας (ἡ). Jeu de mains, ἀλληλοτυπί-α, ας (ἡ). Jeu joué, *tromperie*, προςποίησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de jouer*, παῖγμα, παίγματ-ος (τό). Jeu de hasard, κυβεί-α, ας (ἡ). Maison de jeu, κυβευτήρι-ον, ου (τό). || 3 Au plur., *assemblées publiques chez les anciens*, ἀγῶνες, ων (οἱ). Les jeux Olympiques, Ὀλύμπι-α, ων (τά). Les jeux Pythiques, Πύθι-α, ων (τά). || 4 *Manière dont un comédien joue son rôle*, ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ); μίμησ-ις, εως (ἡ). Jeu de la physionomie, ὑπόσχημα, ὑποσχήματ-ος (τό). Jeu du théâtre, σχηματισμ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Manière de jouer d'un instrument*, κροῦσ-ις, εως (ἡ); ψαλμ-ός, οῦ (ὁ). Jeu d'orgues, c'est-à-dire *un orgue*, πνευματικ-ὸν ὄργαν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 6 *Action d'un ressort*, ἐνέργει-α, ας (ἡ); κίνημα, κινήματ-ος (τό). Locu-

tions diverses : Ce n'est qu'un jeu, *c'est chose facile*, οὐδὲν ἔργον. Par forme de jeu, μετὰ παιδιᾶς. Mettre en jeu, *produire, faire intervenir, mêler à*, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc.; τῷ πράγματι ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc. Mettre une chose en jeu, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. Se faire un jeu, *mépriser*, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, acc. A jeu sûr, ἀσφαλῶς. Donner beau jeu, εὔληπτον ἑαυτὸν παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, dat. Voir beau jeu, κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. Jouer gros jeu, *risquer beaucoup*, πολλὰ κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. Être à deux de jeu, ἐν ἴσῳ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Cacher son jeu, διαδύ-εσθαι, διαδύ-ομαι, fut. διαδύσ-ομαι.

Jeudi, n. m., τοῦ Διὸς ἡμέρ-α, ας (ἡ).

Jeun (**à**), loc. adv., ἀσίτως, ἀσιτί. Qui est à jeun, ἄσιτ-ος, ος, ον.

Jeune, adj., νέ-ος, α, ον (comp. νε-ώτερος, sup. νε-ώτατος). Jeune garçon, μειράκι-ον, ου (τό). Jeune fille, κόρ-η, ης (ἡ). Jeune homme, νεανί-ας, ου (ὁ).

Jeûne, n. m., νηστεί-α, ας (ἡ).

Jeûner, v. intr., νηστεύ-ειν, νηστεύ-ω, fut. νηστεύσ-ω.

Jeunesse, n. f., νεότης, νεότητ-ος (ἡ). La première jeunesse, ἥβ-η, ης (ἡ). La jeunesse, *les jeunes gens*, νεανικ-όν, οῦ (τό); νέ-οι, ων (οἱ).

Jeunet, ette, adj., νεώτατ-ος, η, ον.

Jeûneur, n. m., νηστ-εύς, έως (ὁ). Jeûneuse, n. f., νήστειρ-α, ας (ἡ).

Joaillerie, n. f. 1 *Art du joaillier*, χρυσοχοϊκ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Commerce, boutique du joaillier*, χρυσοχόου ἐμπόρι-ον, ου (τό). || 3 *Marchandises, joyaux*, πολυτελ-εῖς λίθ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Joaillier, n. m., χρυσοχό-ος, ου (ὁ).

Joie, n. f., χαρ-ά, ᾶς (ἡ). Avoir de la joie, χαίρ-ειν, χαίρ-ω, fut. χαρήσ-ω ou χαρήσ-ομαι. Avec joie, *volontiers*, ἀσμένως.

Joignant, ante, adj., *contigu*, προσεχ-ής, ής, ές, dat.

Joignant, adv., σύνεγγυς, gén. ou dat.

Joindre, v. tr. 1 *Unir*, ζευγνύναι, ζεύγνυμι, fut. ζεύξ-ω, acc. || 2 *Atteindre, rencontrer*, προσέρχ-εσθαι, προσέρχ-ομαι, fut. προσελεύσ-ομαι, dat.; καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, acc.; ἐντυγχάν-ειν, ἐντυγχάν-ω, fut. ἐντεύξ-ομαι, dat. || Verbe intr., *adhérer, se toucher*, ἁρμόζ-ειν, ἁρμόζ-ω, fut. ἁρμόσ-ω, dat. — ***se Joindre***, v. pr. 1 *S'ajouter à*, προσγίν-εσθαι, προσγίν-ομαι, fut. προσγενήσ-ομαι, dat. || 2 *Se faire suite*, ἀλλήλοις συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω. Ci-joint, προσγενόμεν-ος, η, ον. Joint à cela que, πρὸς τῷ, inf.

Joint, n. m., ἄρθρ-ον, ου (τό).

Jointure, n. f., ἁρμογ-ή, ῆς (ἡ).

Joli, ie, adj., κομψ-ός, ή, όν. En parlant de la figure, εὐειδ-ής, ής, ές; εὐπρόσωπ-ος, ος, ον. En parlant des objets, ἐπίχαρ-ις, ις, ι. Pris ironiquement, θαυμάσι-ος, α, ον.

Joliment, adv., καλῶς.

Jonc, n. m., σχοῖν-ος, ου (ὁ). Absolument, *canne de jonc*, σχοίνιν-ος κάλαμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Jonchée, n. f., φυλλάς, φυλλάδ-ος, (ἡ).

Joncher, v. tr., στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω. Jonché de feuilles, φυλλόστρωτ-ος, ος, ον.

Jonction, n. f., ζεῦξ-ις, εως (ἡ); σύναψ-ις, εως (ἡ). Jonction de deux fleuves, συρρο-ή, ῆς (ἡ). Jonction de deux armées, συνέλευσ-ις, εως (ἡ); σύνοδ-ος, ου (ἡ).

Jonglerie, n. f., ἀγυρτεί-α, ας (ἡ).

Jongleur, n. m., ἀγύρτ-ης, ου (ὁ).

Jonquille, n. f., νάρκισσ-ος, ου (ὁ).

Joubarbe, n. f., ὑπόγεισ-ον, ου (τό).

Joue, n. f., γνάθ-ος, ου (ὁ); παρει-ά, ᾶς (ἡ).

Jouer, v. intr. 1 *Se divertir*, παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίξ-ομαι. || 2 *Se plaire aux jeux de hasard*, κυβεύ-ειν, κυβεύ-ω, fut. κυβεύσ-ω. || 3 *S'exposer à*, κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. || 4 *Tirer des sons d'un instrument*, κρού-ειν, κρού-ω, fut. κρούσ-ω. || 5 *Se mouvoir*, en parlant des ressorts, des machines, κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι. || Verbe tr. 1 *Risquer au jeu*, ἀναρρίπτ-ειν, ἀναρρίπτ-ω, fut. ἀναρρίψ-ω, acc. || 2 *Feindre*, ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι, acc.; προσποι-εῖν, προσποι-έω, ῶ, fut. προσποιήσ-ω, acc. || 3 *Tromper*, φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc. || 4 *Tourner en ridicule*, γελοῖ-ον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποι-εῖν. — ***se Jouer***, v. pr. 1 *S'ébattre*, παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίξ-ομαι. || 2 *Surmonter facilement*, ὑπερβαίν-ειν, ὑπερβαίν-ω, fut. ὑπερβήσ-ομαι. || 3 *Mépriser*, καταφρον-εῖν, καταφρον-έω, ῶ, fut. καταφρονήσ-ω, gén. || 4 *Tromper*, φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc.; βουκολ-εῖν, βουκολ-έω, ῶ, fut. βουκολήσ-ω, acc. || 5 *Railler*, σκώπτ-ειν, σκώπτ-ω, fut. σκώψ-ω, acc. || 6 *Attaquer inconsidérément*, ἀβούλως ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut. ἅψ-ομαι, gén. — ***Joué, ée***, part. passé et adj., *feint, supposé*, προσποίητ-ος, ος, ον. Locutions diverses : Jouer sur les mots, παρονομάζ-ειν, παρονομάζ-ω, fut. παρονομάσ-ω. Jouer de bonheur, εὐκυβ-εῖν, εὐκυβ-έω, ῶ, fut. εὐκυβήσ-ω. Jouer de malheur, δυσκυβ-εῖν, δυσκυβ-έω, ῶ, fut. δυσκυβήσ-ω. Jouer de son reste, πάντα κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω; πάντα κύβον ἀναρρίπτ-ειν, ἀναρρίπτ-ω, fut. ἀναρρίψ-ω. Jouer sa vie, περὶ τοῦ βίου κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. Jouer au fin, ἀντιτεχνάζ-εσθαι, ἀντιτεχνάζ-ομαι, fut. ἀντιτεχνάσ-ομαι. Faire jouer toutes sortes de ressorts, πάντα κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω. Faire jouer les eaux, τὰς ὀρσύδρας κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut κινήσ-ω. Jouer la comédie, *feindre ce qu'on ne ressent pas*, ἀλλότριον σχῆμα ὑποκρίν-

εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι. Jouer un tour, ἀπατ-ᾶν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω, acc. En se jouant, *sans peine*, ῥᾳδίως.

Jouet, n. m., παίγνι-ον, ου (τό); ἄθυρμα, ἀθύρματ-ος (τό). Être le jouet de la fortune, ὑπὸ τῆς τύχης ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι.

Joueur, n. m. 1 *Qui prend part au jeu*, παίζ-ων, οντος (ὁ). Joueuse, n. f., παίζουσ-α, ης (ἡ). || 2 *Qui aime les jeux de hasard*, κυβευτ-ής, οῦ (ὁ). Joueur de gobelets, ψηφο-παίκτ-ης, ου (ὁ).

Joufflu, ue, adj., φυσίγναθ-ος, ος, ον.

Joug, n. m., ζυγ-ός, οῦ (ὁ). Mis sous le joug, ὑποζύγι-ος, ος, ον.

Jouir, v. intr., ἀπολαύ-ειν, ἀπολαύ-ω, fut. ἀπολαύσ-ω, gén.

Jouissance, n. f. 1 *Plaisir ou avantage qu'on retire d'une chose*, ἀπόλαυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Usufruit*, κάρπωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Plaisir, agrément*, ἡδον-ή, ῆς (ἡ); τέρψ-ις, εως (ἡ).

Joujou, n. m., παίγνι-ον, ου (τό).

Jour, n. m. 1 *Espace de vingt-quatre heures*, ἡμέρ-α, ας (ἡ). Point du jour, ὄρθρ-ος, ου (ὁ). Au point du jour, ἅμα ὄρθρῳ. Avec le jour, ἅμα ἡμέρᾳ. Demi-jour, λυκόφ-ως, ωτος (ὁ). Depuis le jour que, ἐξ ἧς ἡμέρας. Chaque jour, tous les jours, καθ' ἑκάστην ἡμέραν. D'un jour à l'autre, παρ' ἡμέραν. Vivre au jour le jour, ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν ἐργασίας ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. ζήσ-ω. Qui vit au jour le jour, ἡμερόβι-ος, ος, ον. Bonjour, je vous souhaite le bonjour, χαῖρε; au plur., χαίρετε. Ordre du jour, παράγγελμα, παραγγέλματ-ος (τό). || 2 *Lumière*, φῶς, φωτ-ός (τό). Faux jour, ἀνακλώμεν-ον φῶς, φωτ-ός (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Ouverture où le jour entre*, ὀπ-ή, ῆς (ἡ). Jour de souffrance, τρῦπ-α, ης (ἡ). || 4 *Apparence*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 5 *Moyen de succès*, πόρ-ος, ου (ὁ) || 6 *Existence, vie*, βί-ος, ου (ὁ). Locutions diverses : Se faire jour à travers les ennemis, διὰ τῶν πολεμίων διεξέρχ-εσθαι, διεξέρχ-ομαι, fut. διελεύσ-ομαι. Mettre au jour, εἰς τὸ φῶς ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω. Mettre un livre au jour, βιβλίον ἐκδιδόναι, ἐκδίδωμι, fut. ἐκδώσ-ω. Jour de fête, ἑορτ-ή, ῆς (ἡ). Jours gras, διονύσι-α, ων (τά). De nos jours, ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ. Mettre fin à ses jours, αὐτοκτον-εῖν, αὐτοκτον-έω, ῶ, fut. αὐτοκτονήσ-ω. Attenter aux jours, κεφαλῇ ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, gén. Être sur la fin de ses jours, ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Finir ses jours, τὸν βίον τελευτ-ᾶν, τελευτά-ω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω. Un jour, loc. adv., ποτέ. Un jour viendra que, ποτέ, ὕστερον, avec le fut. du verbe qui suit *que*.

Journal, n. m. 1 *Relation jour par jour*, ἐφημερίδ-ες, ων (αἱ); ὑπομνήματ-α, ων (τά). || 2 *Registre*, καταλόγι-ον, ου (τό). || 3 *Écrit périodique*, περιοδικ-ὸν σύγγραμμα, συγγράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. 4 *Mesure de terre*, πλέθρ-ον, ου (τό).

Journalier, ère, adj. 1 *Qui se fait chaque jour*, καθημεριν-ός, ή, όν. || 2 *Inégal, sujet à changer*, εὐμετάβολ-ος, ος, ον. Journalier, n. m., *homme qui travaille à la journée*, ἐργάτ-ης, ου (ὁ), μισθοφόρ-ος, ου (ὁ).

Journaliste, n. m., καθημεριν-ὸς συγγραφ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Journée, n. f. 1 *Espace d'un jour*, ἡμέρ-α, ας (ἡ). || 2 *Travail d'un jour*, ἐργασί-α, ας (ἡ). || 3 *Salaire d'une journée*, ἐφημεριν-ὸς μισθ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Chemin fait en un jour*, ἡμερησί-α ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 5 *Jour de bataille, la bataille même*, μάχ-η, ης (ἡ).

Journellement, adv., καθ' ἡμέραν.

Joute, n. f., ἀγών, ἀγῶν-ος (ὁ). Joute sur l'eau, ναυμαχί-α, ας (ἡ). Joute à cheval, ἱππικ-ὸς ἀγών, ἀγῶν-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Jouter, v. intr., ἀγωνίζ-εσθαι, ἀγωνίζ-ομαι, fut. ἀγωνίσ-ομαι. Jouter sur l'eau, ναυμαχ-εῖν, ναυμαχ-έω, ῶ, fut. ναυμαχήσ-ω. Jouter à cheval, ἱππομαχ-εῖν, ἱππομαχ-έω, ῶ, fut. ἱππομαχήσ-ω.

Jouteur, n. m., ἀγωνιστ-ής, οῦ (ὁ). Jouteur sur l'eau, ναυμάχ-ης, ου (ὁ). Jouteur à cheval, ἱππόμαχ-ος, ου (ὁ).

Jouvenceau, n. m., μειράκι-ον, ου (τό); νεανίσκ-ος, ου (ὁ). Jouvencelle, n. f., νεᾶνις, ιδ-ος (ἡ); κόρ-η, ης (ἡ).

Jovial, ale, adj., ἱλαρ-ός, ά, όν (comp. ἱλαρώτερος, sup. ἱλαρ-ώτατος).

Joyau, n. m., κειμήλι-ον, ου (τό).

Joyeusement, adv., ἱλαρῶς.

Joyeuseté, n. f., γελοῖ-ον, ου (τό).

Joyeux, euse, adj. 1 *Qui a de la joie*, εὔθυμ-ος, ος, ον. || 2 *Qui inspire de la joie*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ; τερπν-ός, ή, όν. || 3 *Qui exprime la joie*, ἱλαρ-ός, ά, όν; φαιδρ-ός, ά, όν.

Jubé, n. m., *sorte de tribune dans une église*, ἄμβων, ἄμβων-ος (ὁ).

Jubilation, n. f., ἀγαλλίασ-ις, εως (ἡ).

Jubilé, n. m., τῆς ἀφέσεως ἐνιαυτ-ός, οῦ (ὁ).

Jucher, v. intr., ou se **Jucher**, v. pr., καθίζ-ειν, καθίζ-ω, fut. καθίσ-ω.

Juchoir, n. m., κάμαξ, κάμακ-ος (ὁ).

Judaïque, adj., Ἰουδαϊκ-ός, ή, όν.

Judaïser, v. intr., ἰουδαΐζ-ειν, ἰουδαΐζ-ω, fut. ἰουδαΐσ-ω.

Judaïsme, n. m., Ἰουδαϊσμ-ός, οῦ (ὁ).

Judicature, n. f., δικαστικ-όν, οῦ (τό).

Judiciaire, adj., δικαστικ-ός, ή, όν. Genre judiciaire, en rhétorique, δικανικ-ὸν εἶδ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Judiciaire, n. f., *faculté de juger*, κριτήρι-ον, ου (τό).

Judiciairement, adv., δικαστικῶς.

Judicieusement, adv., συνετῶς.

Judicieux, euse, adj. 1 *Qui a le jugement bon*, συνετ-ός, ή, όν; φρόνιμ-ος, ος, ον. || 2 *Fait avec justesse*, σοφός, ή, όν; εὔλογ-ος, ος, ον.

Juge, n. m. 1 *Qui décide d'une chose*, κριτ-ής, οῦ (ὁ). Bon juge, κριτικ-ός, οῦ (ὁ).

2 *Arbitre*, διαιτητ-ής, οῦ (ὁ). || 3 *Qui administre la justice*, δικαστ-ής, οῦ (ὁ).
Jugement, n. m. 1 *Faculté de l'entendement*, κριτήρι-ον, ου (τό); σύνεσ-ις, εως (ἡ). Manque de jugement, ἀκρισί-α, ας (ἡ). Qui a du jugement, συνετ-ός, ή, όν. Qui manque de jugement, ἀσύνετ-ος, ος, ον. || 2 *Avis, opinion*, γνώμ-η, ης (ἡ); κρίσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Action de juger en justice*, κρίσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Décision, sentence*, κρίσ-ις, εως (ἡ); ψῆφ-ος, ου (ἡ). Le jugement dernier, ἐσχάτ-η κρίσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Juger, v. tr. 1 *Examiner en justice*, κρίν-ειν, κρίν-ω, fut. κριν-ῶ. || 2 *Conjecturer*, συμβάλλ-ειν, συμβάλλ-ω, fut. συμβαλ-ῶ, acc.; εἰκάζ-ειν, εἰκάζ-ω, fut. εἰκάσ-ω, acc. || Verbe intr., *rendre la justice*, δικάζ-ειν, δικάζ-ω, fut. δικάσ-ω. Juger à propos, ἀξι-οῦν, ἀξι-όω, ῶ, fut. ἀξιώσ-ω. Si vous le jugez à propos, εἴ σοι δοκεῖ. Jugé, n. m., *formule du jugement*, κεκριμέν-ον, ου (τό).
Jugulaire, adj., *qui appartient à la gorge*, τραχηλιαῖ-ος, α, ον. Veine jugulaire, σφαγῖτ-ις, φλέψ, φλεβ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. || Nom f., *mentonnière*, ταινί-α, ας (ἡ).
Juillet, n. m., Ἰούλι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Juin, n. m., Ἰούνι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Jujube, n. m., λωτ-ός, οῦ (ὁ).
Jujubier, n. m., λωτ-ός, οῦ (ὁ).
Julep, n. m., χύλισμα, χυλίσματ-ος (τό).
Jumeau, elle, adj., δίδυμ-ος, ος, ον.
Jument, n. f., ἵππος, ου (ἡ).
Jupe, n. f., **Jupon**, n. m., χιτώνι-ον, ου (τό).
Jurande, n. f., φρατρί-α, ας (ἡ).
Juratoire, adj., ἔνορκ-ος, ος, ον.
Jurement, n. m. 1 ὅρκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Imprécation*, βλασφημί-α, ας (ἡ).
Jurer, v. tr. et intr. 1 *Faire un serment*, ὀμνύναι, ὄμνυμι, fut. ὀμ-οῦμαι. || 2 *Blasphémer*, βλασφημ-εῖν, βλασφημ-έω, ῶ, fut. βλασφημήσ-ω εἰς, acc. || 3 *Ne pas s'accorder*, διαφων-εῖν, διαφων-έω, ῶ, fut. διαφωνήσ-ω, dat. || 4 *Rendre un son aigre*, κρίζ-ειν, κρίζ-ω, fut. κρίσ-ω. — ***Juré, ée***, part. passé et adj., ἐνώμοτ-ος, ος, ον. Ennemi juré, ἔχθιστ-ος, η, ον. Juré, n. m., *membre du jury*, ὁρκωμότ-ης, ου (ὁ).
Jureur, n. m., βλάσφημ-ος, ου (ὁ).
Juridiction, n. f., δικαιοδοσί-α, ας (ἡ).
Juridique, adj., νομικ-ός, ή, όν.
Juridiquement, adv., νομικῶς.
Jurisconsulte, n. m., δικανικ-ός, οῦ (ὁ).
Jurisprudence, n. f. 1 *Science du jurisconsulte*, δικανικ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Législation, lois*, νόμ-οι, ων (οἱ).
Juriste, n. m., νομικ-ός, οῦ (ὁ).
Juron, n. m., βλασφημί-α, ας (ἡ).
Jury, n. m. 1 *Citoyens prenant part à un jugement*, ὁρκωμότ-αι, ῶν (οἱ). || 2 *Commission d'examen*, ἐξεταστ-αί, ῶν (οἱ).
Jus, n. m. 1 *Suc des herbes*, χυλ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Suc de la viande*, χυμ-ός, οῦ (ὁ); ζωμ-ός, οῦ (ὁ).
Jusant, n. m., *reflux*, ἄμπωτ-ις, ιδος (ἡ).
Jusque, prép., ἄχρι, μέχρι, devant une consonne; ἄχρις, μέχρις, devant une voyelle, gén. Jusqu'ici, adv. de lieu, μέχρις ἐνταῦθα. Jusqu'ici, adv. de temps, μέχρι τοῦδε, μέχρι τοῦ νῦν. Jusqu'à ce que, ἕως οὗ, μέχρις οὗ, avec le fut. Jusques à quand? μέχρι τίνος, μέχρις οὗ;
Jusquiame, n. f., ὑοσκύαμ-ος, ου (ὁ).
Jussion, n. f., πρόσταγμα, προστάγματ-ος (τό).
Justaucorps, n. m., ζῶμα, ζώματ-ος (τό).
Juste, adj. 1 *Equitable*, δίκαι-ος, α, ον (comp. δικαι-ότερος, sup. δικαι-ότατος). || 2 *Exact, qui a de la justesse*, ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος). || 3 *Qui sied bien*, εὐάρμοστ-ος, ος, ον. || 4 *Trop étroit*, στενότερ-ος, α, ον. || 5 *Qui va droit au but*, εὔστοχ-ος, ος, ον. Juste, adv., ἀκριβῶς, ὀρθῶς. Chanter juste, ἐν μέλει ᾄδ-ειν, ᾄδ-ω, fut. ᾄσ-ομαι. Bien juste, *tout au plus*, σχολῇ, μόλις, μόγις. Au juste, ἀκριβῶς, σαφῶς. Juste, tout juste, *c'est cela*, οὕτως ἔχει. Comme de juste, εἰκότως.
Justement, adv. 1 *Avec équité*, δικαίως || 2 *Précisément*, ἀκριβῶς. || 3 *A point nommé*, ἐπιτηδείως.
Justesse, n. f., ἀκρίβει-α, ας (ἡ).
Justice, n. f. 1 *Vertu morale*, δικαιοσύν-η, ης (ἡ). || 2 *Bon droit*, δίκ-η, ης (ἡ). || 3 *Exercice du pouvoir judiciaire*, δίκ-η, ης (ἡ). || 4 *Les magistrats*, δικαστ-αί, ῶν (οἱ).
Justiciable, adj., ὑπεύθυν-ος, ος, ον; ὑπόδικ-ος, ος, ον.
Justicier, v. tr., *punir selon les lois*, δικαι-οῦν, δικαι-όω, ῶ, fut. δικαιώσ-ω, acc.
Justicier, n. m. 1 *Qui rend la justice*, δικασπόλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Qui aime la justice*, φιλοδίκαι-ος, ος, ον.
Justifiable, adj., εὐαπολόγητ-ος, ος, ον.
Justificatif, ive, adj., ἀπολογητικ-ός, ή, όν.
Justification, n. f. 1 *Excuse*, ἀπολογί-α, ας (ἡ). || 2 *Action de grâce*, en théologie, δικαίωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Longueur des lignes*, en typographie, τῶν στίχων μῆκ-ος, εος, ους (τό).
Justifier, v. tr. 1 *Rendre juste*, dans le sens théologique, δικαι-οῦν, δικαι-όω, ῶ, fut. δικαιώσ-ω, acc. || 2 *Déclarer innocent*, τῆς αἰτίας ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω, acc. || 3 *Excuser, défendre*, ἀπολογ-εῖσθαι, ἀπολογ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀπολογήσ-ομαι ὑπέρ, περί, gén. || 4 *Rendre vraisemblable*, πιστ-οῦσθαι, πιστ-όομαι, οῦμαι, fut. πιστώσ-ομαι, acc. || 5 *Donner la longueur voulue à une ligne d'imprimerie*, στίχον ἀκριβ-οῦν, ἀκριβ-όω, ῶ, fut. ἀκριβώσ-ω.
Juteux, euse, adj., en parlant des fruits, ὑγρ-ός, ά, όν; en parlant des végétaux, χυλώδ-ης, ης, ες; en parlant de la viande, εὔζωμ-ος, ος, ον.
Juvénile, adj., νεανικ-ός, ή, όν.
se **Juxtaposer**, v. pr., προσφύ-εσθαι, προσφύ-ομαι, fut. προσφύσ-ομαι, dat.
Juxtaposition, n. f., πρόσφυσ-ις, εως (ἡ).

K

K, n. m., onzième lettre de l'alphabet, κάππα (τό), indécl.
Kan, n. m., *prince tartare*, ταγ-ός, οῦ (ὁ).
Kaolin, n. m., *argile légère*, λεπτ-ὸς πηλ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Kermès, n. m., *insecte*, κόκκ-ος, ου (ὁ).
Kilogramme, n. m., χιλιόγραμμ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Kilolitre, n. m., χιλιόλιτρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Kilomètre, n. m., χιλιόμετρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Kiosque, n. m., σκηνίδι-ον, ου (τό).
Knout, n. m., μαστίγωσ-ις, εως (ἡ).
Kyrielle, n. f. 1 *Litanie*, λιτανεί-α, ας (ἡ). || 2 *Longue suite*, εἱρμ-ός, οῦ (ὁ); συνάφει-α, ας (ἡ).
Kyste, n. m., *poche pleine d'humeur*, κύστ-ις, εως (ἡ).

L

L, n. m., douzième lettre de l'alphabet, λάμβδα (τό), indécl.
La, 1 Article féminin, ἡ. || 2 Pronom personnel, correspondant aux accusatifs grecs, αὐτήν, ταύτην, etc. Voy. Le.
Là, adv. de lieu, sans mouvement, ἐκεῖ, ἐκεῖθι, αὐτοῦ; avec mouvement, ἐκεῖσε, αὐτόσε. De là, ἐκεῖθεν. Par là, ἐκείνῃ. Çà et là, ἔνθα καὶ ἔνθα. Par ci, par là, ἔνθα καὶ ἔνθα. Celui-là, celle-là, ἐκεῖν-ος, η, ον. Là-haut, ἄνω. De là-haut, ἄνωθεν. Là-bas, κάτω. De là-bas, κάτωθεν. Là dedans, ἔνδον, ἐντός. Là-dessus, 1 Adv. de lieu, ἐπὶ τούτῳ. || 2 *Sur ces entrefaites*, ἐν τούτῳ, ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ. || 3 *Touchant cela*, περὶ τούτου, περὶ τούτων. En rester là, αὐτοῦ καταμέν-ειν, καταμέν-ω, fut. καταμεν-ῶ. S'en tenir là, ἀγαπητῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Les choses en sont là, ταύτῃ γε ταῦτα. Là dessus, sans mouvement, ὑπὸ τούτῳ; avec mouvement, ὑπὸ τοῦτο. Là, là, 1 *Doucement*, μετρίως. || 2 *Rassurez-vous*, θάῤῥει, au plur., θαῤῥεῖτε.
Labeur, n. m., πόν-ος, ου (ὁ); μόχθ-ος, ου (ὁ); κάματ-ος, ου (ὁ).
Labial, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ τοῦ χείλους. L'article se décline. Lettre labiale ou simplement labiale, τοῖς χείλεσιν ἐκφωνούμεν-ον γράμμα, γράμματ-ος (τό). Les deux derniers mots se déclinent.
Labié, ée, adj., χειλούμεν-ος, η, ον.
Labile, adj., *sujet à manquer*, ὀλισθηρ-ός, ή, όν, n'est guère usité que dans ces mots : Mémoire labile, ἀσθεν-ὴς μνήμ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Laboratoire, n. m., ἐργαστήρι-ον, ου (τό).
Laborieusement, adv., ἐπιπόνως.
Laborieux, euse, adj. 1 *Qui travaille beaucoup*, φιλόπον-ος, ος, ον. || 2 *Qui exige du travail*, ἐπίπον-ος, ος, ον.
Labour, n. m., ἄροσ-ις, εως (ἡ). Terre de labour, ἄρουρ-α, ας (ἡ).
Labourable, adj., ἀρόσιμ-ος, ος, ον.
Labourage, n. m. 1 *Action de labourer*, ἄροσ-ις, εως (ἡ). Saison du labourage, ἀροτ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Art de cultiver la terre*, γεωργί-α, ας (ἡ).
Labourer, v. tr. et intr., ἀρ-οῦν, ἀρ-όω, ῶ, fut. ἀρόσ-ω, acc.
Laboureur, n. m. 1 *Celui qui laboure*, ἀρότ-ης, ου (ὁ). || 2 *Cultivateur*, γεωργ-ός, οῦ (ὁ).
Labyrinthe, n. m., λαβύρινθ-ος, ου (ὁ).
Lac, n. m., λίμν-η, ης (ἡ).
Lacer, v. tr. ζωννύναι, ζώννυμι, fut. ζώσ-ω, acc.; σφίγγ-ειν, σφίγγ-ω, fut. σφίγξ-ω. — ***Lacé, ée***, part. passé et adj., σφιγκτ-ός, ή, όν.
Lacération, n. f., σπαραγμ-ός, οῦ (ὁ).
Lacérer, v. tr., σπαράσσ-ειν, σπαράσσ-ω, fut. σπαράξ-ω, acc. — ***Lacéré, ée***, part. passé et adj., διασπαρακτ-ός, ή, όν.
Lacet, n. m. 1 *Cordon à lacer*, σφιγκτήρ, σφιγκτῆρ-ος (ὁ). || 2 *Lacs à prendre les oiseaux*, πάγ-η, ης (ἡ); παγ-ίς, ίδος (ἡ). || 3 *Cordon pour étrangler*, βρόχ-ος, ου (ὁ).
Lâche, adj. 1 *Non tendu*, χαλαρ-ός, ά, όν (comp. χαλαρ-ώτερος, sup. χαλαρ-ώτατος); ἀνειμέν-ος, η, ον. || 2 *Paresseux*, ὀκνηρ-ός, ά, όν. || 3 *Poltron*, δειλ-ός, ή, όν. || 4 *Vil et méprisable*, φαῦλ-ος, η, ον.
Lâchement, adv. 1 *Mollement*, χαλαρῶς, ἀνειμένως. || 2 *Nonchalamment*, ὀκνηρῶς. || 3 *Sans courage*, δειλῶς, ἀτόλμως. || 4 *Sans honneur*, φαύλως.
Lâcher, v. tr. 1 *Détendre*, χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω; ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω, acc. || 2 *Laisser aller*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc. Lâcher pied, φεύγ-ειν, φεύγ-ω, fut. φεύξ-ομαι. Lâcher de l'eau, οὐρ-εῖν, οὐρ-έω, ῶ, fut. οὐρήσ-ω.
Lâcheté, n. f. 1 *Fainéantise*, ῥᾳθυμί-α, ας (ἡ); ὄκν-ος, ου (ὁ). || 2 *Défaut de courage*, ἀνανδρί-α, ας (ἡ). || 3 *Bassesse d'âme*, φαυλότης, φαυλότητ-ος (ἡ). || 4 *Action basse*, φαῦλ-ον, ου (τό).

Lacis, n. m., *réseau*, δικτύδι-ον, ου (τό).
Laconique, adj. 1 *Digne des Lacédémoniens*, Λακωνικ-ός, ή, όν. || 2 *Bref, concis*, σύντομ-ος, ος, ον (comp. συντομ-ώτερος, sup. συντομ-ώτατος). Style laconique, βραχυλογί-α, ας (ἡ).
Laconiquement, adv., συντόμως, βραχέως.
Laconisme, n. m., βραχυλογί-α, ας (ἡ).
Lacrymal, ale, adj., δακρυώδ-ης, ης, ες. Fistule lacrymale, αἰγίλωψ, αἰγίλωπ-ος (ὁ).
Lacrymatoire, n. m., φακ-ός, οῦ (ὁ).
Lacs, n. m., *nœud, filet*, βρόχ-ος, ου (ὁ).
Lactation, n. f., τιθηνεί-α, ας (ἡ).
Lacté, ée, adj., γαλακτοειδ-ής, ής, ές. Voie lactée, γαλαξίας κύκλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Lacune, n. f., ἔλλειμμα, ἐλλείμματ-ος (τό).
Ladre, adj. 1 *Lépreux*, λεπρ-ός, ά, όν. || 2 *Insensible*, ἀναίσθητ-ος, ος, ον; ἀπαθ-ής, ής, ές. || 3 *Avare, sordide*, ῥυπαρ-ός, ά, όν.
Ladrerie, n. f. 1 *Lèpre*, λέπρ-α, ας (ἡ). || 2 *Hôpital de lépreux*, νοσοκομεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Avarice sordide*, ῥυπαρί-α, ας (ἡ).
Lagune, n. f., τέναγ-ος, εος, ους (τό).
Lai, n. m. 1 *Laïque*, λαϊκ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Complainte, romance*, θρηνωδί-α, ης (ἡ).
Laid, laide, adj., au propre et au figuré, αἰσχρ-ός, ά, όν (comp. αἰσχ-ίων, sup. αἴσχιστος). Le laid, *ce qui est laid*, αἰσχρ-όν, οῦ (τό)
Laideron, n. f., δυσειδ-ὴς γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Laideur, n. f., αἶσχ-ος, εος, ους (τό).
Laie, n. f., κάπραιν-α, ης (ἡ); ἀγρί-α ὗς, ὑ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Lainage, n. m. 1 *Marchandises de laine*, ἐρίνε-α ὤνι-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. || 2 *Commerce de laine*, ἐρίων ἐμπορί-α, ας (ἡ). || 3 *Toison*, μαλλ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Façon donnée aux draps*, μάλλωσ-ις, εως (ἡ).
Laine, n. f. 1 *Poil des moutons*, ἔρι-ον, ου (τό), et plus souvent ἔρι-α, ων (τά). || 2 *Cheveux crêpés des nègres*, λάχν-η, ης (ἡ). Se laisser manger la laine sur le dos, πάντα ὑποφέρ-ειν, ὑποφέρ-ω, fut. ὑποίσ-ω. Marchand de laine, ἐριοπώλ-ης, ου (ὁ).
Lainerie, n. f., ἐριουργί-α, ας (ἡ); ἐριοπώλι-ον, ου (τό).
Laineux, euse, adj., ἐριώδ-ης, ης, ες.
Lainier, n. m., ἐριουργ-ός, οῦ (ὁ).
Laïque, adj., λαϊκ-ός, ή, όν.
Lais, n. m., *jeune arbre de réserve*, νέ-ον δένδρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Laisse, n. f., ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ).
Laissées, n. f. pl., *fiente des bêtes sauvages*, κόπρ-ος, ου (ὁ).
Laisser, v. tr. 1 *Quitter, abandonner*, λείπ-ειν, λείπ-ω, fut. λείψ-ω; ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc. || 2 *Se séparer*, ἀπαλλάσσ-εσθαι, ἀπαλλάσσ-ομαι, fut. ἀπαλλαχθήσ-ομαι, gén. || 3 *Ne pas prendre*, ἀπολείπ-ειν, ἀπολείπ-ω, fut. ἀπολείψ-ω, acc. || 4 *Omettre*, παριέναι, παρίημι, fut. παρήσ-ω, acc. || 5 *Permettre*, ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc. || 6 *Céder, vendre*, ἀποδίδ-οσθαι, ἀποδίδ-ομαι, fut. ἀποδώσ-ομαι. || 7 *Léguer*, καταλείπ-ειν, καταλείπ-ω, fut. καταλείψ-ω, acc. — ***se Laisser***, v. pr. Ce verbe, joint en français à beaucoup d'autres, ne s'exprime pas d'ordinaire en grec. Exemples : Se laisser tomber, tournez : *tomber*, καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω, fut. καταπεσ-οῦμαι. Ne pas laisser de, se tourne par *néanmoins*, οὐδὲν ἧσσον. Ex. : Je ne laisse pas de l'aimer, οὐδὲν ἧσσον αὐτὸν ἀγαπῶ. Locutions diverses : Laisser passer, laisser aller, ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc. Laisser-aller, n. m., *abandon, grâce négligée*, ἀφέλει-α, ας (ἡ). Laissez donc, *finissez*, παῦσαι οὖν τούτου. Laissons cela, *n'en parlons plus*, ταῦτα παραλίπωμεν.
Lait, n. m., γάλα, γάλακτ-ος (τό). Frère ou sœur de lait, ὁμογάλαξ, ὁμογάλακτ-ος (ὁ, ἡ). Dent de lait, νεογιλ-ὸς ὀδούς, ὀδόντ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent. Cochon de lait, δέλφαξ, δέλφακ-ος (ὁ). Pot au lait, γαλακτοδόχ-ον, ου (τό). Qui se nourrit de lait, γαλακτοφάγ-ος, ος, ον. Blanc comme lait, γαλακτοειδ-ής, ής, ές.
Laitage, n. m., γαλάκτιν-ον ἔδεσμα, ἐδέσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Laitance ou **Laite**, n. f., γαλακτίδ-ες, ων (αἱ).
Laiterie, n. f., γαλακτοκομεῖ-ον, ου (τό).
Laiteron, n. m., *plante*, σόγχ-ος, ου (ὁ).
Laiteux, euse, adj., γαλακτικ-ός, ή, όν; γαλάκτιν-ος, η, ον.
Laitière, n. f., γαλακτοπῶλ-ις, ιδος (ἡ). Grec moderne. Vache laitière, γαλακτοῦχ-ος βοῦς, βο-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Laiton, n. m., ὀρείχαλκ-ος, ου (ὁ).
Laitue, n. f., θρίδαξ, θρίδακ-ος (ἡ).
Laize, n. f., *largeur de l'étoffe*, πλάτ-ος, εος, ους (τό).
Lamanage, n. m., *art du lamaneur*, κυβερνητικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Lamaneur, n. m., *pilote*, κυβερνήτ-ης, ου (ὁ).
Lambeau, n. m., ῥάκ-ος, εος, ους (τό).
Lambin, ine, adj., βραδ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραδ-ύτερος, sup. βραδ-ύτατος).
Lambiner, v. intr., βραδύν-εσθαι, βραδύν-ομαι, fut. βραδυν-οῦμαι.
Lambourde, n. f., δοκ-ίς, ίδος (ἡ).
Lambris, n. m., φάτνωμα, φατνώματ-ος (τό).
Lambrissage, n. m., φατνώματ-α, ων (τά).
Lambrisser, v. tr., φατν-οῦν, φατν-όω, ῶ, fut. φατνώσ-ω, acc.
Lambrusque, n. f., ἀγριάμπελ-ος, ου (ἡ).
Lame, n. f. 1 *Morceau de métal*, πέταλ-ον, ου (τό); πλάξ, πλακ-ός (ἡ). || 2 *Fer d'arme*, ἔλασμα, ἐλάσματ-ος (τό). || 3 *Vague de la mer*, κῦμα, κύματ-ος (τό).
Lamé, ée, adj. Lamé d'or, χρυσοπέταλ-ος, ος, ον. Lamé d'argent, ἀργυροπέταλ-ος, ος, ον. Grec moderne.
Lamelleux, euse, adj., σχιστ-ός, ή, όν.
Lamentable, adj., θρηνώδ-ης, ης, ες.
Lamentablement, adv., θρηνητικῶς.

Lamentation, n. f., θρῆν-ος, ου (ὁ).
Lamenter, v. intr., ou se **Lamenter**, v. pr., θρην-εῖν, θρην-έω, ῶ, fut. θρηνήσ-ω; οἰμώζ-ειν, οἰμώζ-ω, fut. οἰμώξ-ομαι.
Lamentin, n. m., *espèce de phoque*, φώκ-η, ης (ἡ).
Lamento, n. m., *chant de gondoliers*, θρῆν-ος, ου (ὁ).
Lamie, n. f., *monstre fabuleux*, λαμί-α, ας (ἡ).
Laminage, n. m., ἔλασ-ις, εως (ἡ).
Laminer, v. tr., ἐλαύν-ειν, ἐλαύν-ω, fut. ἐλάσ-ω, acc. — ***Laminé, ée***, part. passé et adj., ἐλατ-ός, ή, όν.
Lamineur, n. m., ἐλαστ-ής, οῦ (ὁ).
Laminoir, n. m., ἔλαστρ-ον, ου (τό).
Lampadaire, n. m., λαμπαδηφόρ-ος, ου (ὁ).
Lampadophore, n. m., λαμπαδηφόρ-ος, ου (ὁ).
Lampe, n. f., λαμπάς, λαμπάδ-ος (ἡ); λύχν-ος, ου (ὁ).
Lampée, n. f., *grand verre de vin*, ἄμυστ-ις, ιδος (ἡ).
Lamper, v. tr., *boire avidement*, ἀμυστίζ-ειν, ἀμυστίζ-ω, fut. ἀμυστίσ-ω.
Lamperon, n. m., ἐλλύχνι-ον, ου (τό).
Lampion, n. m., λύχν-ος, ου (ὁ).
Lampiste, n. m. 1 *Qui fait des lampes*, λυχνοποι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Qui vend des lampes*, λυχνοπώλ-ης, ου (ὁ). || 3 *Qui a soin des lampes*, λυχνάπτ-ης, ου (ὁ).
Lamproie, n. f., μύραιν-α, ης (ἡ).
Lance, n. f., λόγχ-η, ης (ἡ); δόρυ, δόρατ-ος (τό).
Lancéolé, ée, adj., λογχοειδ-ής, ής, ές.
Lancer, v. tr. 1 *Jeter en avant avec force*, βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ, acc. || 2 *Faire sortir de sa retraite*, en parlant du cerf, du sanglier, etc., ἐξελαύν-ειν, ἐξελαύν-ω, fut. ἐξελάσ-ω, acc. — ***se Lancer***, v. pr., εἰσορμ-ᾶν, εἰσορμ-άω, ῶ, fut. εἰσορμήσ-ω.
Lancette, n. f., σμιλί-ον, ου (τό).
Lancier, n. m., δορυφόρ-ος, ου (ὁ).
Lancinant, ante, adj., κεντητικ-ός, ή, όν.
Lande, n. f., ἀνέργαστ-ος γ-ῆ, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Langage, n. m. 1 *Son articulé*, φων-ή, ῆς (ἡ); γλῶσσ-α, ης (ἡ). || 2 *Idiome*, διάλεκτ-ος, ου (ἡ). || 3 *Style*, λέξ-ις, εως (ἡ). || 4 *Discours, propos*, λόγ-ος, ου (ὁ).
Lange, n. m., σπάργαν-ον, ου (τό).
Langoureusement, adv., μαλακῶς.
Langoureux, euse, adj., μαλακ-ός, ή, όν (comp. μαλακ-ώτερος, sup. μαλακ-ώτατος).
Langouste, n. f., ἀστακ-ός, οῦ (ὁ).
Langue, n. f. 1 *Organe de la parole et du goût*, γλῶσσ-α, ης (ἡ). || 2 *Langage*, φων-ή, ῆς (ἡ); διάλεκτ-ος, ου (ἡ). Langue de terre, 1 *Presqu'île*, χερσόνησ-ος, ου (ἡ). || 2 *Isthme*, ἰσθμ-ός, οῦ (ὁ).
Languette, n. f. 1 *Petite langue*, γλωσσάρι-ον, ου (τό). || 2 *Petite lanière*, γλωσσ-ίς, ίδος (ἡ).
Langueur, n. f., ἀσθένει-α, ας (ἡ).
Languir, v. intr., ἀσθεν-εῖν, ἀσθεν-έω, ῶ, fut. ἀσθενήσ-ω. En parlant du style, ψυχρεύ-ειν, ψυχρεύ-ω, fut. ψυχρεύσ-ω.
Languissamment, adv., ἀσθενῶς.
Languissant, ante, adj., ἀσθεν-ής, ής, ές (comp. ἀσθεν-έστερος, sup. ἀσθεν-έστατος). En parlant du style, ψυχρ-ός, ά, όν.
Lanière, n. f., ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ).
Lanifère, adj., ἐριοφόρ-ος, ος, ον.
Lanterne, n. f., φάν-ος, ου (ὁ).
Lanterner, v. intr. 1 *Être irrésolu*, ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω. || 2 *Dire des fadaises*, φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω.
Lanternerie, n. f. 1 *Irrésolution*, ὄκν-ος, ου (ὁ). || 2 *Fadaise*, λῆρ-ος, ου (ὁ).
Lanternier, n. m. 1 *Faiseur de lanternes*, φάνων ἐργαστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Irrésolu*, ὀκνηρ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Diseur de fadaises*, φλύαρ-ος, ου (ὁ).
Lanugineux, euse, adj., χνοώδ-ης, ης, ες.
Laper, v. tr., λάπτ-ειν, λάπτ-ω, fut. λάψ-ω, acc.
Lapereau, n. m., νέ-ος κόνιλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Lapidaire, n. m., λιθογλύφ-ος, ου (ὁ).
Lapidaire, adj., *qui convient aux inscriptions*, λιθιακ-ός, ή, όν.
Lapidation, n. f., λιθασμ-ός, οῦ (ὁ).
Lapider, v. tr., λιθάζ-ειν, λιθάζ-ω, fut. λιθάσ-ω, acc.
Lapidifier, v. tr., ἀπολιθ-οῦν, ἀπολιθ-όω, ῶ, fut. ἀπολιθώσ-ω, acc.
Lapin, n m., κόνιλ-ος, ου (ὁ).
Laps, n. m., s'emploie dans la locution: Un laps de temps, χρόνου διάστημα, διαστήματ-ος (τό).
Laquais, n. m., ἀκόλουθ-ος, ου (ὁ).
Laque, n. f., *gomme rouge*, ἐρυθρ-ὰ ῥητίν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Laqueux, euse, adj., ῥητινώδ-ης, ης, ες.
Larcin, n. m. 1 *Vol*, κλοπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Chose dérobée*, κλέμμα, κλέμματ-ος (τό).
Lard, n. m., στέαρ, στέατ-ος (τό). Lard salé, τάριχ-ος, ου (ὁ).
Larder, v. tr., ταρίχῳ διαπείρ-ειν, διαπείρ-ω, fut. διαπερ-ῶ, acc. Larder d'épigrammes, σκώπτ-ειν, σκώπτ-ω, fut. σκώψ-ω.
Lardon, n. m. 1 *Petit morceau de lard*, ταρίχι-ον, ου (τό). || 2 *Mot piquant*, σκῶμμα, σκώμματ-ος (τό).
Lares, n. m. pl., *dieux pénates*, ἐφέστι-οι θε-οί, ῶν (οἱ). Les deux mots se déclinent.
Large, adj. 1 *Qui a de la largeur*, πλατ-ύς, εῖα, ύ (comp. πλατ-ύτερος, sup. πλατ-ύτατος); εὐρ-ύς, εῖα, ύ (comp. εὐρ-ύτερος, sup. εὐρ-ύτατος). || 2 *Généreux, libéral*, δαψιλ-ής, ής, ές. Large, n. m. 1 *Largeur*, εὖρ-ος, εος ους (τό). Au large, *spacieusement*, πλατέως. De long en large, κατὰ μῆκός τε καὶ κατὰ πλάτος. || 2 *La haute mer*, πόντ-ος, ου (ὁ).
Largement, adv. 1 *Abondamment*, ἀφθόνως, δαψιλῶς. || 2 *A grands traits*, γραφικῶς.
Largesse, n. f. 1 *Libéralité*, φιλοδωρί-α, ας (ἡ). || 2 *Don libéral*, δόσ-ις, εως (ἡ); δωρε-ά, ᾶς (ἡ).

Largeur, n. f., εὖρ-ος, εος, ους (τό).
Larguer, v. pr., χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω, acc.
Larme, n. f. 1 *Eau qui sort de l'œil*, δάκρυ-ον, ου (τό). || 2 *Goutte de liqueur*, ψεκ-άς, άδος (ἡ). || 3 *Suc qui coule d'un arbre*, στάλαγμα, σταλάγματ-ος (τό).
Larmier, n. m., προστέγι-ον, ου (τό).
Larmoiement, n. m., δακρύρροον, ου (τό).
Larmoyant, ante, adj., δακρυώδ-ης, ης, ες.
Larmoyer, v. intr., δακρυρρο-εῖν, δακρυρρο-έω, ῶ, fut. δακρυρροήσ-ω.
Larron, n. m., κλέπτ-ης, ου (ὁ). Larronnesse, n. f., κλέπτ-ις, ιδος (ἡ).
Larve, n. f., νύμφ-η, ης (ἡ).
Larynx, n. m., λάρυγξ, λάρυγγ-ος (ὁ).
Las! interj., φεῦ!
Las, lasse, adj., κεκμηκ-ώς, υῖα, ός.
Lascif, ive, adj., ἀσελγ-ής, ής, ές (comp. ἀσελγ-έστερος, sup. ἀσελγ-έστατος).
Lascivement, adv., ἀσελγῶς.
Lasciveté, n. f., ἀσέλγει-α, ας (ἡ).
Lassant, ante, adj., βαρ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαρ-ύτερος, sup. βαρ-ύτατος).
Lasser, v. tr. 1 *Fatiguer*, καταπον-εῖν, καταπον-έω, ῶ, fut. καταπονήσ-ω, acc. || 2 *Ennuyer*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. — ***se Lasser***, v. pr. 1 *Se fatiguer*, κάμν-ειν, κάμν-ω, fut. καμ-οῦμαι. || 2 *Se dégoûter*, κόρον λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, gén.
Lassitude, n. f. 1 *Abattement*, κόπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Dégoût*, κόρ-ος, ου (ὁ).
Latent, ente, adj., κρυπτ-ός, ή, όν.
Latéral, ale, adj., πλάγι-ος, ος et α, ον.
Latéralement, adv., πλαγίως.
Laticlave, n. m., πλατύσημ-ος, ου (ὁ).
Latin, ine, adj., Ῥωμαϊκ-ός, ή, όν. En latin, ῥωμαϊστί. Voile latine, τριγωνοειδ-ὲς ἱστί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Latiniser, v. tr., ῥωμαϊστὶ ἐκφέρ-ειν, ἐκφέρ-ω, fut. ἐξοίσ-ω, acc.
Latinisme, n. m., Ῥωμαϊκ-ὴ λέξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Latiniste, n. m., λατινιστ-ής, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Latinité, n. f., Ῥωμαϊκ-ὴ γλῶσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Latitude, n. f. 1 *Hauteur du pôle sur l'horizon*, πλάτ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Extension*, ἔκτασ-ις, εως (ἡ).
Latomie, n. f., *carrière de pierres*, λατομί-α, ας (ἡ).
Latrie, n. f., *adoration rendue à Dieu seul*, λατρεί-α, ας (ἡ).
Latrines, n. f. pl., ἄφοδ-ος, ου (ἡ).
Latte, n. f., σχίδαξ, σχίδακ-ος (ἡ); σχίδ-η, ης (ἡ); πέταυρ-ον, ου (τό).
Latter, v. tr., σχίδαις στέγ-ειν, στέγ-ω, fut. στέξ-ω, acc.
Laudatif, ive, adj., ἐγκωμιαστικ-ός, ή, όν. Discours laudatif, ἐγκώμι-ον, ου (τό).
Lauréat, n. m., δαφνηφόρ-ος, ου (ὁ).
Lauréole, n. f., χαμαιδάφν-η, ης (ἡ).
Laurier, n. m., δάφν-η, ης (ἡ).
Lavage, n. m., πλύσ-ις, εως (ἡ).
Lavande, n. f., νάρδ-ος, ου (ὁ); στοιχ-άς, άδος (ἡ).
Lavandier, n. m., πλύντ-ης, ου (ὁ). Lavandière, n. f., πλύντρι-α, ας (ἡ).
Lavasse, n. f., πλύμα, πλύματ-ος (τό).
Lave, n. f., ῥύαξ, ῥύακ-ος (ὁ).
Lavement, n. m. 1 *Action de laver*, λοῦσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Clystère*, κλυστήρ, κλυστῆρ-ος (ὁ)
Laver, v. tr. 1 En parlant du corps, λού-ειν, λού-ω, fut. λούσ-ω, acc. En parlant du linge, πλύν-ειν, πλύν-ω, fut. πλυν-ῶ. En parlant des pieds et des mains, νίπτ-ειν, νίπτ-ω, fut. νίψ-ω, acc. || 2 *Justifier*, διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω. Laver, terme de dessin, χρωματίζ-ειν, χρωματίζ-ω, fut. χρωματίσ-ω. — ***se Laver***, v. pr., *se justifier*, ἔγκλημα διαλύ-εσθαι, διαλύ-ομαι, fut. διαλύσ-ομαι.
Lavette, n. f., ἀπόμακτρ-α, ας (ἡ).
Laveur, n. m., πλύντ-ης, ου (ὁ). Laveuse n. f., πλύντρι-α, ας (ἡ).
Lavis, n. m., πλύσ-ις, εως (ἡ).
Lavoir, n. m., πλυν-ός, οῦ (ὁ).
Lavure, n. f., πλύμα, πλύματ-ος (τό).
Laxatif, ive, adj., χαλαστικ-ός, ή, όν.
Layetier, n. m., κιβωτοποι-ός, οῦ (ὁ).
Layette, n. f. 1 *Coffret*, κιβωτ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Langes d'enfant*, σπάργαν-α, ων (τά).
Lazaret, n. m., νοσοκομεῖ-ον, ου (τό).
Lazzi, n. m. 1 *Geste bouffon*, μορφασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Mauvaise plaisanterie*, βωμολοχί-α, ας (ἡ).
Le, 1 art. masc., ὁ. || 2 Pron. pers. masc. sing., correspondant aux accusatifs grecs, αὐτόν, τοῦτον, ἐκεῖνον. || 3 *Cela*, τοῦτο, ἐκεῖνο, ταῦτα.
Lé, n. m., *largeur d'une étoffe*, πλάτ-ος, εος, ους (τό).
Lèche, n. f., τμῆμα, τμήματ-ος (τό).
Lèchefrite, n. f., λεκάν-η, ης (ἡ).
Lécher, v. tr. 1 *Passer la langue*, λείχ-ειν, λείχ-ω, fut. λείξ-ω, acc. || 2 *Travailler avec trop de soin*, τεχν-ᾶσθαι, τεχν-άομαι, ῶμαι, fut. τεχνήσ-ομαι; διακριβ-οῦν, διακριβ-όω, ῶ, fut. διακριβώσ-ω, acc. — ***Léché, ée***, part. passé et adj., *fait avec un soin minutieux*, τεχνητ-ός, ή, όν; διηκριβωμέν-ος, η, ον. Ours mal léché, *homme grossier, mal élevé*, ἄγροικ-ος, ου (ὁ).
Leçon, n. f. 1 *Instruction*, δίδαγμα, διδάγματ-ος (τό). Donner des leçons, διδάσκ-ειν, διδάσκ-ω, fut. διδάξ-ω. || 2 *Avis, conseil*, παραίνεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Ce qu'on donne à apprendre*, τεταγμέν-ον, ου (τό). || 4 *Matière d'un cours*, λόγ-οι, ων (οἱ). || 5 *Texte*, γραφ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Récit différent*, διάφορ-ος λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Lecteur, n. m., *celui dont la fonction est de lire*, ἀναγνώστ-ης, ου (ὁ); ἀναγινώσκων, ἀναγινώσκοντ-ος (ὁ). Lectrice, n. f., ἀναγινώσκουσ-α, ης (ἡ).
Lecture, n. f. 1 *Action de lire*, ἀνάγνωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qu'on lit*, ἀνάγνωσμα, ἀναγνώσματ-ος (τό). || 3 *Instruction qui résulte de la lecture*, μάθημα, μαθήματ-ος (τό).

Légal, ale, adj., νόμιμ-ος, η, ον; ἔννομ-ος, ος, ον.
Légalement, adv., νομίμως, ἐννόμως.
Légalisation, n. f. 1 *Action de légaliser*, κύρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Attestation de l'authenticité d'un acte*, πίστ-ις, εως (ἡ).
Légaliser, v. tr., κυρ-οῦν, κυρ-όω, ῶ, fut. κυρώσ-ω, acc. — ***Légalisé, ée***, part. passé et adj., κύρι-ος, α, ον.
Légalité, n. f., νόμιμ-ον, ου (τό).
Légat, n. m., πρεσβευτ-ής, οῦ (ὁ).
Légataire, n. m., κληρονόμ-ος, ου (ὁ).
Légation, n. f. 1 *Charge, office de légat*, πρεσβεί-α, ας (ἡ). || 2 *Étendue du gouvernement d'un légat*, ἐπαρχί-α, ας (ἡ).
Lége, adj., terme de marine, *vide*, κεν-ός, ή, όν.
Légendaire, n. m., *auteur de légendes*, ἁγιογράφ-ος, ου (ὁ).
Légende, n. f. 1 *Vie des saints*, τῶν ἁγίων ἱστορί-α, ας (ἡ). || 2 *Inscription*, ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Récit*, διήγησ-ις, εως (ἡ).
Léger, ère, adj., dans tous les sens, κοῦφ-ος, η, ον (comp. κουφ-ότερος, sup. κουφ-ότατος). Léger à la course, ὠκ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὠκ-ύτερος, sup. ὠκ-ύτατος). A la légère, προπετῶς.
Légèrement, adv. 1 *Opposé à pesamment*, κούφως. || 2 *Rapidement*, ταχέως. || 3 *Par manière d'acquit*, ἐκ παρέργου. || 4 *Un peu*, ὀλίγον τι, μικρόν τι.
Légèreté, n. f., κουφότης, κουφότητ-ος (ἡ).
Légion, n. f., τάγμα, τάγματ-ος (τό).
Légionnaire, n. m., ταγματικ-ός, οῦ (ὁ).
Législateur, n. m., νομοθέτ-ης, ου (ὁ). Législatrice, n. f., νομοθετοῦσ-α, ης (ἡ).
Législatif, ive, adj., νομοθετικ-ός, ή, όν.
Législation, n. f. 1 *Droit de faire des lois*, νομοθεσί-α, ας (ἡ). || 2 *Corps de lois*, νόμ-οι, ων (οἱ). || 3 *Connaissance des lois*, τῶν νόμων ἐμπειρί-α, ας (ἡ).
Législature, n. f., *assemblée législative*, νομοθέτ-αι, ῶν (οἱ).
Légiste, n. m., τῶν νόμων ἔμπειρ-ος, ου (ὁ).
Légitimation, n. f. 1 *Acte qui légitime un enfant*, ἀναδοχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Reconnaissance d'un pouvoir*, κύρωσ-ις, εως (ἡ).
Légitime, adj. 1 *Qui a les qualités requises par la loi*, νόμιμ-ος, η, ον. || 2 *Juste, équitable*, δίκαι-ος, α, ον. Légitime, n. f., *part de bien assurée aux enfants*, νομίμ-η μερ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Légitimement, adv., νομίμως.
Légitimer, v. tr. 1 *Reconnaître un enfant*, ἀναδέχ-εσθαι, ἀναδέχ-ομαι, fut. ἀναδέξ-ομαι, acc. || 2 *Faire reconnaître comme authentique*, κυρ-οῦν, κυρόω, ῶ, fut. κυρώσ-ω, acc. || 3 *Justifier*, δικαι-οῦν, δικαι-όω, ῶ, fut. δικαιώσ-ω, acc.
Légitimité, n. f., νόμιμ-ον, ου (τό).
Legs, n. m., κληροδοσί-α, ας (ἡ).
Léguer, v. tr. 1 *Transmettre un legs*, κληροδοτ-εῖν, κληροδοτ-έω, ῶ, fut. κληροδοτήσ-ω, acc. || 2 *Transmettre*, καταλείπ-ειν, καταλείπ-ω, fut. καταλείψ-ω, acc.; παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, acc.
Légume, n. m., λάχαν-ον, ου (τό). On emploie de préférence le pluriel. Légumes secs, ὄσπρι-α, ων (τά).
Légumineux, euse, adj. λαχανοειδ-ής, ής, ές; ὀσπριώδ-ης, ης, ες.
Lemme, n. m., *forme de raisonnement*, λῆμμα, λήμματ-ος (τό).
Lendemain, n. m., ὑστεραί-α, ας (ἡ).
Lénitif, ive, adj., μαλακτικ-ός, ή, όν. Lénitif, n. m., ἠπίαμα, ἠπιάματ-ος (τό).
Lent, lente, adj., βραδ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραδ-ύτερος, sup. βραδ-ύτατος).
Lente, n. f., *œuf de pou*, κόν-ις, ιδος (ἡ).
Lentement, adv., βραδέως.
Lenteur, n. f., βραδύτης, βραδύτητ-ος (ἡ).
Lenticulaire, adj., φακοειδ-ής, ής, ές.
Lenticulé, ée, adj., φακοειδ-ής, ής, ές.
Lentille, n. f. 1 *Légume*, φακ-ός, οῦ (ὁ); φακ-ῆ, ῆς (ἡ). || 2 *Verre convexe des deux côtés*, φακοειδ-ὴς ὕαλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Lentisque, n. m., σχῖν-ος, ου (ὁ).
Léonin, adj., *propre au lion*, λεόντει-ος, ος et α, ον.
Léopard, n. m., πάρδαλ-ις, εως (ἡ).
Lèpre, n. f., λέπρ-α, ας (ἡ).
Lépreux, euse, adj., λεπρ-ός, ά, όν.
Léproserie, n. f., λεπρῶν νοσοκομεῖ-ον, ου (τό).
Lequel, laquelle, 1 pron. relat., ὅς, ἥ, ὅ; ὅστις, ἥτις, ὅ τι. Lequel des deux, ὁπότερ-ος, α, ον. || 2 Pron. interr., τίς, τίς, τί.
Lèse, adj., *blessé, violé*, ne s'emploie que dans les locutions suivantes : Lèse-religion, *impiété, profanation*, ἀσέβει-α, ας (ἡ). Lèse-majesté, περὶ τὸν βασιλέα ἀσεβ-ὲς πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux derniers mots se déclinent. Lèse-nation, τῆς πατρίδος προδοσί-α, ας (ἡ).
Léser, v. tr., βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω, acc.
Lésine, n. f., μικρολογί-α, ας (ἡ); ῥυπαρί-α, ας (ἡ).
Lésiner, v. intr., μικρολογ-εῖσθαι, μικρολογ-έομαι, οῦμαι, fut. μικρολογήσ-ομαι; ῥυπαρεύ-εσθαι, ῥυπαρεύ-ομαι, fut. ῥυπαρεύσ-ομαι.
Lésinerie, n. f. 1 *Avarice*, μικρολογί-α, ας (ἡ). || 2 *Acte de lésine*, μικρόλογ-ον ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Lésion, n. f. 1 *Dommage*, βλάβ-η, ης (ἡ). || 2 *Altération dans l'économie animale*, βλάψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Blessure*, τραῦμα, τραύματ-ος (τό).
Lesse, voy. Laisse.
Lessive, n. f. 1 *Cendre pour lessiver*, κονί-α, ας (ἡ). || 2 *Action de lessiver*, πλύσ-ις, εως (ἡ).
Lessiver, v. tr., πλύν-ειν, πλύν-ω, fut. πλυν-ῶ.
Lest, n. m., ἕρμα, ἕρματ-ος (τό).
Lestage, n. m., ἑρμασμ-ός, οῦ (ὁ).
Leste, adj. 1 *Léger, agile*, κοῦφ-ος, η, ον; ἐλαφρ-ός, ά, όν. || 2 *Adroit*, εὔστροφ-ος, ος,

ον; δεξι-ός, ά, όν. || 3 *Peu scrupuleux*, ῥᾳδιουργ-ός, ός, όν. || 4 *Inconvenant, trop libre*, προπετ-ής, ής, ές.

Lestement, adv. 1 *Légèrement*, κούφως. || 2 *Adroitement*, δεξιῶς. || 3 *D'une manière peu scrupuleuse, inconvenante*, προπετῶς.

Lester, v. tr., ἑρματίζ-ειν, ἑρματίζ-ω, fut. ἑρματίσ-ω, acc. — ***se Lester***, v pr., *manger*, σιτ-εῖσθαι, σιτ-έομαι, οῦμαι, fut. σιτήσ-ομαι.

Léthargie, n. f., ληθαργί-α, ας (ἡ). Au figuré, κάρ-ος, ου (ὁ).

Léthargique, adj., ληθαργικ-ός, ή, όν. Au figuré, καρώδ-ης, ης, ες.

Léthifère, adj., θανάσιμ-ος, ος et η, ον.

Lettre, n. f. 1 *Caractère de l'alphabet*, γράμμα, γράμματ-ος (τό); στοιχεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Épître, missive*, γράμματ-α, ων (τά); ἐπιστολ-ή, ῆς (ἡ). Lettres, belles-lettres, γράμματ-α, ων (τά); λόγ-οι, ων (οἱ). Homme de lettres, φιλολόγ-ος, ου (ὁ). Professeur de belles-lettres, λογοδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ). Locutions diverses : Au pied de la lettre, κατὰ γράμμα. A la lettre, κατὰ λέξιν. Dans le sens de *ponctuellement, exactement*, ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς.

Lettré, ée, adj., πεπαιδευμέν-ος, η, ον; σοφ-ός, ή, όν.

Lettrine, n. f., γραμμάτι-ον, ου (τό).

Leude, n. m., ὑπήκο-ος, ου (ὁ).

Leur, 1 pron. pers. plur. des deux genres, correspondant aux datifs grecs, αὐτοῖς, αὐταῖς, αὐτοῖς, et dans le sens réfléchi, ἑαυτοῖς, ἑαυταῖς, ἑαυτοῖς, ou αὑτοῖς, αὑταῖς, αὑτοῖς, et dans les deux sens, σφίσι, σφίσιν. || 2 Adj. possessif, σφέτερ-ος, α, ον. On se sert plus souvent des gén. plur. αὐτῶν, ἐκείνων, τούτων, ou, dans le sens réfléchi, ἑαυτῶν, αὑτῶν, ou, dans le sens réciproque, ἀλλήλων. Le leur, la leur, ὁ, ἡ, τὸ αὐτῶν, ou, dans le sens réfléchi, ἑαυτῶν ou αὑτῶν. On dit aussi ὁ ἴδιος, ἡ ἰδία, τὸ ἴδιον. Les leurs, c'est-à-dire *leurs parents, leurs amis, etc.*, οἰκεῖ-οι, ων (οἱ). On tourne encore par οἱ ἀμφί, avec l'acc.; οἱ μετά, avec le gén.

Leurre, n. m., *appât*, δέλεαρ, δελέατ-ος (τό).

Leurrer, v. tr., δελεάζ-ειν, δελεάζ-ω, fut. δελεάσ-ω, acc.

Levain, n. m., ζύμ-η, ης (ἡ). Au figuré, *reste d'une passion*, ὑπέκκαυμα, ὑπεκκαύματ-ος (τό).

Levant, n. m. 1 *Orient*, τοῦ ἡλίου ἀνατολ-αί, ῶν (αἱ). || 2 *Pays situés à notre orient*, πρὸς ἕω χῶρ-αι, ων (αἱ). || 3 *Peuples orientaux*, πρὸς ἕω οἰκοῦντ-ες, ων (οἱ). Levant, adj., se dit du soleil, ἀνατέλλ-ων, οντος (ὁ).

Levantin, ine, adj., ἀνατολικ-ός, ή, όν.

Levée, n. f. 1 *Action de lever, d'enlever*, ἄρσ-ις, εως (ἡ). Levée d'un siége, d'une séance, λύσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Collecte, recette*, συλλογ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Enrôlement*, συναγωγ-ή, ῆς (ἡ); κατάλογ-ος, ου (ὁ). || 4 *Digue*, χῶμα, χώματ-ος (τό).

Lever, v. tr. 1 *Hausser*, αἴρ-ειν, αἴρ-ω, fut. ἀρ-ῶ, acc. || 2 *Soulever*, en parlant d'un fardeau, βαστάζ-ειν, βαστάζ-ω, fut. βαστάσ-ω, acc. || 3 *Redresser*, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc. || 4 *Tenir en l'air*, μετεωρίζ-ειν, μετεωρίζ-ω, fut. μετεωρίσ-ω, acc. || 5 *Percevoir, réunir*, συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω, acc. || 6 *Rassembler*, συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω, acc. || 7 *Tracer, dessiner*, διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω, acc. || 8 *Dissoudre*, en parlant d'une assemblée, ἀνιστάναι, ἀνίστημι, fut. ἀναστήσ-ω, acc.; λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, acc.; παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι, gén. || 9 *Dissiper*, en parlant des doutes, des soupçons, λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, acc.; ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, acc. || 10 *Faire partir*, en parlant du gibier, ἐξανιστάναι, ἐξανίστημι, fut. ἐξαναστήσ-ω, acc. Lever le camp, μεταστρατοπεδεύ-ειν, μεταστρατοπεδεύ-ω, fut. μεταστρατοπεδεύσ-ω. || Verbe intr., en parlant des plantes, de la pâte, etc., βλαστάν-ειν, βλαστάν-ω, fut. βλαστήσ-ω; οἰδ-ᾶν, οἰδ-άω, ῶ, fut. οἰδήσ-ω. — ***se Lever***, v. pr., en parlant des astres, ἀνατέλλ-ειν, ἀνατέλλ-ω, fut. ἀνατελ-ῶ. — ***Levé, ée***, part. passé et adj., *en l'air*, μετέωρ-ος, α, ον. Aller tête levée, au propre et au figuré, μετεωρίζ-ειν, μετεωρίζ-ω, fut. μετεωρίσ-ω. Prendre au pied levé, κατὰ γράμμα λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, acc. Levé, n. m., *temps de la mesure où on lève le pied ou la main*, ἄρσ-ις, εως (ἡ).

Lever, n. m. 1 *Temps auquel on se lève*, ἀνάστασ-ις, εως (ἡ), || 2 *Action de lever*, ἄρσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Apparition d'un astre*, ἀνατολ-ή, ῆς (ἡ).

Levier, n. m., μοχλ-ός, ου (ὁ). Au figuré, δύναμ-ις, εως (ἡ).

Levis, adj. m., s'emploie dans la locution : Pont-levis, κρεμαστ-ὴ γέφυρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Lévite, n. m., λευΐτ-ης, ου (ὁ).

Lévitique, adj., λευϊτικ-ός, οῦ (ὁ).

Levraut, n. m., λαγώδι-ον, ου (τό).

Lèvre, n. f., χεῖλ-ος, εος, ους (τό).

Levrette, n. f., ταχυδρόμ-ος κύων, κυν-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Levrier, n. m., ταχυδρόμ-ος κύων, κυν-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Levure, n. f., ζύμ-η, ης (ἡ).

Lexicographe, n. m., λεξικογράφ-ος, ου (ὁ).

Lexicographie, n. f., λεξικοῦ συγγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Lexicographique, adj., λεξικ-ός, ή, όν.

Lexique, n. m., λεξικ-όν, οῦ (τό).

Lézard, n. m., σαῦρ-ος, ου (ὁ); σαῦρ-α, ας (ἡ).

Lézarde, n. f., *fente dans un mur*, διαῤῥωγ-ή, ῆς (ἡ)

Lézardé, ée, adj., διεῤῥωγ-ώς, υῖα, ός.

Liais, n. m., *pierre très-dure*, χάλιξ, χάλικ-ος (ὁ, ἡ).

Liaison, n. f. 1 *Union, cohésion*, συνάφει-α, ας (ἡ). Terme de grammaire, σύνδεσμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Rapport des idées entre elles*, συν-

ἔχει-α, ας (ἡ). || 3 *Intimité*, συνήθει-α, ας (ἡ); ὁμιλί-α, ας (ἡ); φιλί-α, ας (ἡ).
Liane, n. f., κληματ-ίς, ίδος (ἡ).
Liant, ante, adj. 1 *Souple*, εὔκαμπτ-ος, ος, ον; ὑγρ-ός, ά, όν (comp. ὑγρ-ότερος, sup. ὑγρ-ότατος). || 2 *Affable*, εὐόμιλ-ος, ος, ον; ὁμιλητικ-ός, ή, όν. Liant, n. m., *douceur, esprit de conciliation*, εὐόμιλ-ον, ου (τό); εὐκοινώνητ-ον, ου (τό).
Liard, n. m., τεταρτημόρι-ον, ου (τό).
Liarder, v. intr., κιμβικεύ-εσθαι, κιμβικεύ-ομαι, fut. κιμβικεύσ-ομαι.
Liardeur, n. m., κίμβιξ, κίμβικ-ος (ὁ).
Liasse, n. f., δέσμ-η, ης (ἡ); σύνδεσμ-ος, ου (ὁ).
Libation, n. f., σπονδ-ή, ῆς (ἡ). Faire des libations, σπένδ-ειν, σπένδ-ω, fut. σπείσ-ω. Dans le sens de *boire largement*, λαβροποτ-εῖν, λαβροποτ-έω, ῶ, fut. λαβροποτήσ-ω.
Libelle, n. m., ὑβριστικ-ὸν σύγγραμμα, συγγράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Libeller, v. tr., διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω, acc.
Libelliste, n. m., ὑβριστικὰ γράψας, αντ-ος (ὁ).
Libéral, ale, adj. 1 *Généreux, qui aime à donner*, φιλόδωρ-ος, ος, ον. || 2 *Favorable à la liberté, qui est d'un homme libre*, ἐλευθέρι-ος, α, ον. Libéral, n. m., *partisan de la liberté*, φιλελεύθερ-ος, ου (ὁ).
Libéralement, adv. 1 *Généreusement*, δαψιλῶς. || 2 *D'une manière favorable à la liberté*, ἐλευθερίως.
Libéralisme, n. m., ἐλευθερίας ἐπιθυμί-α, ας (ἡ).
Libéralité, n. f. 1 *Penchant, disposition à donner*, φιλοδωρί-α, ας (ἡ). || 2 *Don généreux*, φιλοδώρημα, φιλοδωρήματ-ος (τό).
Libérateur, n. m., σωτήρ, σωτῆρ-ος (ὁ). Libératrice, n. f., σώτειρ-α, ας (ἡ).
Libération, n. f., λύσ-ις, εως (ἡ); διάλυσ-ις, εως (ἡ).
Libérer, v. tr., *mettre en liberté*, ἐλευθεροῦν, ἐλευθερ-όω, ῶ, fut. ἐλευθερώσ-ω, acc. En parlant d'une dette, ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω, gén. — ***se Libérer***, v. pr., *s'acquitter de ses dettes*, χρεωλυτ-εῖν, χρεωλυτ-έω, ῶ, fut. χρεωλυτήσ-ω.
Liberté, n. f. 1 *Pouvoir d'exercer sa volonté*, αὐτεξούσι-ον, ου (τό). Liberté morale, liberté de conscience, ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 2 *État d'homme libre*, ἐλευθερί-α, ας (ἡ). || 3 *Indépendance*, αὐτονομί-α, ας (ἡ). || 4 *Manière d'agir hardie*, αὐθάδει-α, ας (ἡ). || 5 *Pouvoir*, ἐξουσί-α, ας (ἡ); δύναμ-ις, εως (ἡ). || 6 *Allure dégagée*, εὐστροφί-α, ας (ἡ). Libertés, n. f. pl., *franchises, licences*, προνομί-αι, ῶν (αἱ).
Liberticide, n. m., ἐλευθερίαν ἀνατρέπ-ων, οντος (ὁ).
Libertin, ine, adj. 1 *Qui hait toute sujétion*, ἀκόλαστ-ος, ος, ον. || 2 *Déréglé*, ἀσελγ-ής, ής, ές. || 3 *Licencieux*, ἀκρατ-ής, ής, ές; ἀκόλαστ-ος, ος, ον. || 4 *Irréligieux*, ἀσεβ-ής, ής, ές.
Libertinage, n. f., ἀκολασί-α, ας (ἡ); ἀσέλγει-α, ας (ἡ); ἀκρασί-α, ας (ἡ).
Libertiner, v. intr., ἀκολασταίν-ειν, ἀκολασταίν-ω, fut. ἀκολασταν-ῶ; ἀσελγ-εῖν, ἀσελγ-έω, ῶ, fut. ἀσελγήσ-ω.
Libidineux, euse, adj., ἀσελγ-ής, ής, ές; ἀφροδίσι-ος, α, ον.
Libraire, n. m., βιβλιοπώλ-ης, ου (ὁ).
Librairie, n. f. 1 *Commerce de livres*, βιβλίων πώλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Magasin de livres*, βιβλιοπωλεῖ-ον, ου (τό).
Libration, n. f., ταλάντωσ-ις, εως (ἡ).
Libre, adj. 1 *Qui a le pouvoir d'agir*, αὐτεξούσι-ος, ος, ον. || 2 *De condition libre*, ἐλεύθερ-ος, α, ον. || 3 *Indépendant*, αὐτόνομ-ος, ος, ον. || 4 *Sans embarras*, ἀκώλυτ-ος, ος, ον. || 5 *Sans rhythme régulier*, en parlant des vers, ἄῤῥυθμ-ος, ος, ον. || 6 *Licencieux*, ἀσελγ-ής, ής, ές. || 7 *Franc, sincère*, ἐλευθέρι-ος, ος, ον.
Librement, adv., ἐλευθέρως. Dans le sens de *franchement, sincèrement*, παῤῥησίᾳ. *D'une manière licencieuse*, ἀσελγῶς.
Lice, n. f., *espace réservé aux jeux, etc.*, στάδι-ον, ου (τό).
Lice, n. f., *femelle d'un chien de chasse*, θηρευτικ-ὴ κύων, κυν-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Licence, n. f. 1 *Permission*, ἐξουσί-α, ας (ἡ); ἄφεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Liberté excessive*, ἄνεσ-ις, εως (ἡ); ἀκολασί-α, ας (ἡ). || 3 *Degré universitaire*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). Licence poétique, ἄδει-α, ας (ἡ).
Licenciement, n. m., διαπομπ-ή, ῆς (ἡ).
Licencier, v. tr., διαπέμπ-ειν, διαπέμπ-ω, fut. διαπέμψ-ω, acc. — ***Licencié, ée***, part. passé et adj., *qui a pris ses degrés de licence*, ἐξουσίαν ἔχ-ων, ουσα, ον.
Licencieusement, adv., ἀκολάστως, ἀσελγῶς.
Licencieux, euse, adj., ἀσελγ-ής, ής, ές (comp. ἀσελγ-έστερος, sup. ἀσελγ-έστατος).
Lichen, n. m., λειχήν, λειχῆν-ος (ὁ).
Licite, adj., θεμιτ-ός, ή, όν.
Licitement, adv., ἐννόμως.
Licorne, n. f., μονόκερως, μονοκέρωτ-ος (ὁ).
Licou ou **Licol**, n. m., φορβει-ά, ᾶς (ἡ); ῥυταγωγ-εύς, έως (ὁ).
Licteur, n. m., ῥαβδοφόρ-ος, ου (ὁ); ῥαβδοῦχ-ος, ου (ὁ).
Lie, n. f., τρύξ, τρυγ-ός (ἡ). Lie du peuple, ὄχλ-ος, ου (ὁ); συρφετ-ός, οῦ (ὁ).
Liége, n. m. 1 *Arbre*, φελλόδρυς, φελλόδρυ-ος (ἡ). || 2 *Écorce du liége*, φελλ-ός, οῦ (ὁ). De liége, φέλλιν-ος, η, ον.
Lien, n. m., δεσμ-ός, οῦ (ὁ). Au pluriel, on dit mieux δεσμ-ά, ῶν (τά) que δεσμ-οί, ῶν (οἱ). Liens du mariage, συζυγί-α, ας (ἡ). Liens du sang, συγγένει-α, ας (ἡ).
Lier, v. tr. 1 *Serrer avec un lien*, δ-εῖν, δ-έω, fut. δήσ-ω, acc. || 2 *Joindre, unir*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 3 *Donner de la consistance*, πηγνύναι, πήγνυμι, fut. πήξ-ω, acc. — ***Lié, ée***, part. passé et adj. 1 *Attaché*, δετ-ός, ή, όν.

|| 2 *Joint, uni*, εὐσυνεστ-ώς, υῖα, ός. || 3 *Uni d'amitié*, φιλικῶς ἔχ-ων, ουσα, ον, dat.
Lierre, n. m., κισσ-ός, οῦ (ὁ).
Lieu, n. m. 1 *Espace occupé par un corps*, τόπ-ος, ου (ὁ). En ce lieu, sans mouvement, ὧδε, ἔνθα; avec mouvement, ὧδε, ἐνθάδε, ἐνταῦθα. Au même lieu, avec idée de repos, de station, αὐτόθι, αὐτοῦ; avec idée de mouvement, αὐτόσε. De quelque lieu, ποθέν enclitique. De quelque autre lieu, ἄλλοθέν ποθεν. De ce lieu-ci, de ce lieu-là, ἐντεῦθεν. Par quel lieu! πῇ; En quel lieu est-il? ποῦ ἐστιν; En quelque lieu que ce soit, avec idée de repos, ὅπου ποτέ; avec idée de mouvement, ὅποι ποτέ. En aucun lieu, *nulle part*, οὐδαμοῦ. En tout lieu, πανταχοῦ. En temps et lieu, ἐν καιρῷ. Qui n'est pas en son lieu, ἄτοπ-ος, ος, ον; ἄκαιρ-ος, ος, ον. || 2 *Maison, famille*, γέν-ος, εος, ους (τό). || 3 *Occasion, sujet*, ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ); λαβ-ή, ῆς (ἡ); αἰτί-α, ας (ἡ). Donner lieu, ἀφορμὴν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. Avoir lieu, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 4 *Rang*, τάξ-ις, εως (ἡ). En premier lieu, πρῶτον. En second lieu, δεύτερον, etc. || 5 *Pays*, χώρ-α, ας (ἡ). || 6 *Endroit, passage d'un livre*, χωρί-ον, ου (τό). || 7 *Place qu'on tient pour un autre*, μέρ-ος, εος, ους (τό). Se tourne souvent par ἀντί, gén. : Il me tient lieu de tout, ἀντὶ πάντων ἐστί μοι. Au lieu de, suivi d'un nom, ἀντί, gén.; suivi d'un verbe, ἀντὶ τοῦ, inf. Avec un verbe, on tourne aussi par *lorsque, tant s'en faut que, etc.* Au lieu que, s'exprime ordinairement par μέν... δέ, de la manière suivante : Je parle sérieusement, au lieu que vous plaisantez, ἐγὼ μὲν σπουδάζω, σὺ δὲ παίζεις. Lieux communs, terme de rhétorique, ῥητορικ-οὶ τόπ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. Lieux d'aisance, ἄφοδ-ος, ου (ἡ). Qui n'a ni feu ni lieu, ἄοικ-ος, ος, ον.
Lieue, n. f., λεύκ-η, ης (ἡ). Grec moderne.
Lieur, n. m., συνδέτ-ης, ου (ὁ).
Lieutenance, n. f., ὑπαρχί-α, ας (ἡ).
Lieutenant, n. m., ὕπαρχ-ος, ου (ὁ).
Lièvre, n. m., λαγ-ώς, ώ (ὁ).
Ligament, n. m., νεῦρ-ον, ου (τό).
Ligamenteux, euse, adj., νευρώδ-ης, ης, ες. En parlant des plantes, ἰνώδ-ης, ης, ες.
Ligature, n. f., ἐπίδεσ-ις, εως (ἡ).
Lignage, n. m., γέν-ος, εος, ους (τό).
Ligne, n. f. 1 *Trait simple*, γραμμ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Limite*, ὅρ-ος, ου (ὁ). || 3 *Chemin, marche*, ὁδ-ός, οῦ (ἡ). || 4 *Suite de caractères écrits ou imprimés*, στίχ-ος, ου (ὁ). || 5 *Rang de soldats*, τάξ-ις, εως (ἡ). Troupes de ligne, ὁπλῖτ-αι, ῶν (οἱ). Vaisseau de ligne, τριήρ-ης, εος, ους (ἡ). || 6 *Retranchement*, ἀποτείχισμα, ἀποτειχίσματ-ος (τό). || 7 *Suite de descendants*, σειρ-ά, ᾶς (ἡ). || 8 *Instrument de pêche*, κάλαμ-ος, ου (ὁ).
Lignée, n. f., γέν-ος, εος, ους (τό); γενε-ά, ᾶς (ἡ).
Ligneux, euse, adj., ξυλοειδ-ής, ής, ές; ξυλώδ-ης, ης, ες.
Ligue, n. f. 1 *Alliance*, συμμαχί-α, ας (ἡ). || 2 *Complot*, στάσ-ις, εως (ἡ).
Liguer, v. tr., συμμαχίαν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. — **se Liguer**, v. pr., συμμαχίαν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι.
Ligueur, n. m., στασιώτ-ης, ου (ὁ).
Lilas, n. m., πασχαλι-ά, ᾶς (ἡ). Grec moderne.
Liliacée, adj. fém., λειριοειδ-ής, ής, ές.
Limace, n. f., λεῖμαξ, λείμακ-ος (ὁ).
Limaçon, n. m., κόχλ-ος, ου (ὁ). Qui ressemble à un limaçon, *en spirale*, κοχλιώδ-ης, ης, ες.
Limaille, n. m., ῥίνημα, ῥινήματ-ος (τό).
Limande, n. f., κίθαρ-ος, ου (ὁ).
Limas, voy. Limace.
Limbe, n. m., *bord*, terme de mathématique, χεῖλ-ος, εος, ους (τό).
Limbes, n. m. pl., *lieu où vont les âmes des enfants non baptisés*, τοῦ ᾅδου προπύλι-ον, ου (τό).
Lime, n. f., ῥίν-η, ης (ἡ).
Limer, v. tr. 1 *Diminuer avec la lime*, ῥιν-εῖν, ῥιν-έω, ῶ, fut. ῥινήσ-ω. || 2 *Corriger avec soin*, καταῤῥιν-ᾶν, καταῤῥιν-άω, ῶ, fut. καταῤῥινήσ-ω, acc.
Limier, n. m., ἰχνευτ-ὴς κύων, κυν-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Liminaire, adj., *qui sert de préambule*, προοιμιακ-ός, ή, όν.
Limitatif, ive, adj., ὁριστικ-ός, ή, όν.
Limitation, n. f., ὁρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Limite, n. f., ὅρ-ος, ου (ὁ).
Limiter, v. tr., ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc.
Limitrophe, adj., μεθόρι-ος, ος et α, ον.
Limon, n. m. 1 *Boue*, πηλ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Branche de la limonière*, ῥυμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Sorte de citron*, λιμόνι-ον, ου (τό).
Limoneux, euse, adj., πηλώδ-ης, ης, ες.
Limonier, n. m. 1 *Cheval de limon*, ὀχηματικ-ὸς ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Arbre qui porte les limons*, λειμονι-ά, ᾶς (ἡ).
Limonière, n. f., *brancard*, ῥυμ-ός, οῦ (ὁ).
Limpide, adj., διαφαν-ής, ής, ές (comp. διαφαν-έστερος, sup. διαφαν-έστατος).
Limpidité, n. f., διαφάνει-α, ας (ἡ).
Limure, n. f. 1 *Action de limer*, τὸ ῥινίζειν. L'article se décline. || 2 *État d'une chose limée*, τὸ ἐῤῥινῆσθαι. L'article se décline. || 3 *Limaille*, ῥίνημα, ῥινήματ-ος (τό).
Lin, n. m., λίν-ον, ου (τό). De lin, λιν-οῦς, ῆ, οῦν. Manufacture de lin, λινουργεῖ-ον, ου (τό). Graine de lin, λινόσπερμ-ον, ου (τό).
Linceul, n. m., σινδών, σινδόν-ος (ὁ).
Linéaire, adj., γραμμικ-ός, ή, όν.
Linéal, ale, adj., *dans l'ordre de la parenté*, ὁ, ἡ, τὸ κατὰ γένος. L'article se décline.
Linéament, n. m. 1 *Ligne délicate*, χα-

ρακτήρ, χαρακτῆρ-ος (ὁ). || 2 *Esquisse, ébauche,* σκιαγραφί-α, ας (ἡ).
Linge, n. m., ὀθόν-η, ης (ἡ).
Linger, n. m., ὀθονιοπώλ-ης, ου (ὁ). Lingère, n. f., ὀθονιοπῶλ-ις, ιδος (ἡ).
Lingerie, n. f. 1 *Commerce de linge,* ὀθονῶν ἀπεμπόλησις, εως, (ἡ). || 2 *Lieu où l'on vend le linge,* ὀθονῶν πωλητήρι-ον, ου (τό). || 3 *Lieu où l'on serre le linge,* ὀθονῶν θήκ-η, ης (ἡ).
Lingot, n. m., βῶλ-ος, ου (ἡ).
Lingual, ale, adj., γλωττικ-ός, ή, όν.
Linguiste, n. m., περὶ τὰς γλώττας σπουδάζ-ων, οντος (ὁ).
Linguistique, n. f., τῶν γλωττῶν ἐπιστήμ-η, ης (ἡ).
Linière, n. f., *champ semé de lin,* λίνῳ πεφυτευμέν-ος ἀγρ-ός, οῦ (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent.
Liniment, n. m., μάλαγμα, μαλάγματ-ος (τό).
Linon, n. m., λεπτ-ὸν λίν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Linot, n. m., ou **Linotte**, n. f., αἴγιθ-ος, ου (ὁ).
Linteau, n. m., *pièce de bois au-dessus d'une porte,* ὑπερθύρι-ον, ου (τό).
Lion, n. m., λέων, λέοντ-ος (ὁ). De lion, λεόντει-ος, ος et α, ον. Comme un lion, λεοντηδόν. Qui a un cœur de lion, λεοντόθυμ-ος, ος, ον.
Lionceau, n. m., λεοντιδ-εύς, έως (ὁ).
Lionne, n. f., λέαιν-α, ης (ἡ).
Lippe, n. f., *grosse lèvre,* χελύν-η, ης (ἡ); προχειλίδι-ον, ου (τό).
Lippée, n. f., δεῖπν-ον, ου (τό). Franche lippée, ἀδάπαν-ον δεῖπν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Lippu, ue, adj., *qui a une grosse lèvre,* πρόχειλ-ος, ος, ον.
Liquidation, n. f., καθαρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Liquéfaction, n. f., τῆξ-ις, εως (ἡ); διάλυσ-ις, εως (ἡ).
Liquéfier, v. tr., τήκ-ειν, τήκ-ω, fut. τήξ-ω, acc.; διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc. — ***se Liquéfier***, v. pr., τήκ-εσθαι, τήκ-ομαι, fut. τακήσ-ομαι. — ***Liquéfié, ée***, part. passé et adj., τηκτ-ός, ή, όν; διάλυτ-ος, ος, ον.
Liqueur, n. f. 1 *Substance liquide,* ὑγρ-όν, οῦ (τό). || 2 *Boisson,* ποτ-όν, οῦ (τό).
Liquidateur, n. m., ἐκλογιστ-ής, οῦ (ὁ).
Liquidation, n. f., διαλογισμ-ός, οῦ (ὁ).
Liquide, adj. 1 *Fluide,* ὑγρ-ός, ά, όν (comp. ὑγρ-ότερος, sup. ὑγρ-ότατος). || 2 *Net et clair,* ἀσφαλ-ής, ής, ές; καθαρ-ός, ά, όν.
Liquider, v. tr., διευκριν-εῖν, διευκριν-έω, ῶ, fut. διευκρινήσ-ω, acc.
Liquidité, n. f., ὑγρότης, ὑγρότητ-ος (ἡ).
Liquoreux, euse, adj., μελίχι-ος, ος et α, ον.
Liquoriste, n. m., ποτιστ-ής, οῦ (ὁ).
Lire, v. tr., ἀναγινώσκ-ειν, ἀναγινώσκ-ω, fut. ἀναγνώσ-ομαι.
Lis, n. m., κρίν-ον, ου (τό). De lis, κρίνιν-ος, η, ον.
Liseré, n. m., κεντητ-ὸν κράσπεδ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Liseron, n. m., κληματ-ίς, ίδος (ἡ).
Liseur, n. m., φιλαναγνώστ-ης, ου (ὁ). Liseuse, n. f., φιλαναγνωστοῦσ-α, ης (ἡ).
Lisible, εὐανάγνωστ-ος, ος, ον; σαφ-ής, ής, ές (comp. σαφ-έστερος, sup. σαφ-έστατος).
Lisiblement, adv., σαφῶς.
Lisière, n. f. 1 *Bord d'une étoffe,* κράσπεδ-ον, ου (τό). || 2 *Limite,* πέρας, πέρατ-ος (τό); ὅρ-ος, ου (ὁ). || 3 *Cordons pour tenir un enfant,* ταινί-α, ας (ἡ).
Lisse, adj., λεῖ-ος, α, ον (comp. λει-ότερος, sup. λει-ότατος).
Lisse, n. f., *disposition verticale ou horizontale d'une chaîne de tapisserie,* ὕφανσ-ις, εως (ἡ). Tapis de haute lisse, μέγας τάπης, τάπητ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent. Tapis de basse lisse, μικρ-ὸς τάπης, τάπητ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Lisser, v. tr., λεαίν-ειν, λεαίν-ω, fut. λεαν-ῶ, acc. — ***Lissé, ée***, part. passé et adj., ξυστ-ός, ή, όν. Action de lisser, λείωσ-ις, εως (ἡ).
Lissoir, n. m., λίστρ-ον, ου (τό).
Liste, n. f., κατάλογ-ος, ου (ὁ).
Listel, n. f., *espèce de frise ou de corniche,* διάζωμα, διαζώματος (τό).
Lit, n. m. 1 *Meuble où l'on se couche,* κλίν-η, ης (ἡ). || 2 *Canal de rivière,* ῥεῖθρ-ον, ου (τό). || 3 *Couche d'une substance étendue sur une autre,* ἐπιβολ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Mariage,* εὐν-ή, ῆς (ἡ); γάμ-ος, ου (ὁ).
Litanies, n. f. pl., λιτανεῖ-αι, ῶν (αἱ).
Liteau, n. m., ταινί-α, ας (ἡ).
Litée, n. f., *repaire d'animaux,* σηκ-ός, οῦ (ὁ).
Litharge, n. f., *oxyde de plomb,* λιθάργυρ-ος, ου (ὁ).
Lithographe, n. m., λιθογράφ-ος, ου (ὁ) Grec moderne.
Lithographie, n. f. 1 *Art du lithographe,* λιθογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne. || 2 *Épreuve lithographique,* λιθογραφικ-ὴ σελ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent; le premier est grec moderne.
Lithographier, v. tr., λιθογραφίζ-ειν, λιθογραφίζ-ω, fut. λιθογραφίσ-ω, acc. Grec moderne.
Lithographique, adj., λιθογραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Lithologie, n. f., λιθολογί-α, ας (ἡ).
Lithotome, n. m., *instrument pour la taille de la pierre dans la vessie,* λιθοτόμ-ος, ου (ὁ).
Lithotomie, n. f., *taille de la pierre dans la vessie,* λιθοτομί-α, ας (ἡ).
Litière, n. f. 1 *Paille qu'on met sous les bestiaux,* ὑπόστρωμα, ὑποστρώματ-ος (τό). || 2 *Voiture,* φορεῖ-ον, ου (τό).
Litige, n. m., διαδικασί-α, ας (ἡ).
Litigieux, euse, adj. 1 *Qui est en litige,* δικάσιμ-ος, ος, ον; ἀμφισβητήσιμ-ος, ος, ον || 2 *Qui aime les litiges,* φιλόδικ-ος, ος, ον

Litorne, n. f., *sorte de grive*, κίχλ-η, ης (ἡ).
Litote, n. f., λιτότης, λιτότητ-ος (ἡ).
Litre, n. m., λίτρ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Littéraire, adj., γραμματικ-ός, ή, όν; μουσικ-ός, ή, όν.
Littérairement, adv., μουσικῶς.
Littéral, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ κατὰ λέξιν. L'article se décline.
Littéralement, adv., κατὰ λέξιν.
Littéralité, n. f., κατὰ λέξιν μετάφρασ-ις, εως (ἡ)
Littérateur, n. m., φιλόλογ-ος, ου (ὁ).
Littérature, n. f., γραμματεί-α, ας (ἡ); γραμματικ-ή, ῆς (ἡ); λόγ-οι, ων (οἱ).
Littoral, ale, adj., παράλι-ος, ος et α, ον. Littoral, n. m., παραλί-α, ας (ἡ).
Liturgie, n. f., λειτουργί-α, ας (ἡ).
Liturgique, adj., λειτουργικ-ός, ή, όν.
Livide, adj., πελι-ός, ά, όν; πελιδν-ός, ή, όν.
Lividité, n. f., πελίδνωσ-ις, εως (ἡ).
Livraison, n. f. 1 *Action de livrer*, ἔκδοσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Fascicule d'ouvrages imprimés*, φάκελλ-ος, ου (ὁ). Par livraisons, κατὰ μέρος.
Livre, n. m. 1 *Volume*, βίβλ-ος, ου (ἡ); βιβλί-ον, ου (τό). Marchand de livres, βιβλιοπώλ-ης, ου (ὁ). || 2 *Registre*, γραμματεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Ouvrage d'esprit*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ); γραφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Division d'un ouvrage*, λόγ-ος, ου (ὁ).
Livre, n. f., 1 *Poids*, λίτρ-α, ας (ἡ). || 2 *Monnaie*, δραχμ-ή, ῆς (ἡ).
Livrée, n. f. 1 *Habits de laquais*, οἰκετικ-ὴ ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Marque caractéristique*, χαρακτήρ, χαρακτῆρ-ος (ὁ); ἴδι-ον, ου (τό).
Livrer, v. tr. 1 *Mettre en la possession*, παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, acc. || 2 *Abandonner, exposer*, προΐ-εσθαι, προΐ-εμαι, fut. προήσ-ομαι, acc. Livrer bataille, μάχην συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. — ***se Livrer***, v. pr. 1 *S'abandonner*, ἑαυτὸν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, dat. || 2 *Se confier*, ἐπιτρέπ-εσθαι, ἐπιτρέπ-ομαι, fut. ἐπιτρέψ-ομαι, dat. — ***Livré, ée***, part. passé et adj., παραδοτ-ός, ή, όν; si c'est par trahison, πρόδοτ-ος, ος, ον.
Livret, n. m., γραμματίδι-ον, ου (τό).
Lobe, n. m., λοβ-ός, οῦ (ὁ).
Lobule, n. m., λόβι-ον, ου (τό).
Local, ale, adj., τοπικ-ός, ή, όν. Couleur locale, ἴδι-ον χρῶμα, χρώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Local, n. m., χῶρ-ος, ου (ὁ); τόπ-ος, ου (ὁ); οἰκί-α, ας (ἡ).
Localement, adv., τοπικῶς.
Localité, n. f., τόπ-ος, ου (ὁ); τῶν τόπων περίστασ-ις, εως (ἡ).
Locataire, n. m. et f., οἰκίαν μισθούμεν-ος, η, ον, ou μισθωσάμεν-ος, η, ον.
Locatif, ive, adj., μισθωτικ-ός, ή, όν.
Location, n. f., μίσθωσ-ις, εως (ἡ).
Locatis, n. m., *cheval de louage*, μισθωτ-ὸς ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Loch, n. m., *bois suspendu à une corde et qui sert à mesurer la vitesse du sillage*, μετρητικ-ὸν ξύλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Loche, n. f., *poisson*, κωβῖτ-ις, ιδος (ἡ).
Locomoteur, trice, adj., κινητικ-ός, ή, όν.
Locomotif, ive, adj., κινητήρι-ος, α, ον. Locomotive, n. f., κινητήρι-ον ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Locomotion, n. f., μετακίνησ-ις, εως (ἡ).
Locution, n. f., λέξ-ις, εως (ἡ); φράσ-ις, εως (ἡ).
Logarithme, n. m., λογάριθμ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Logarithmique, adj., λογαριθμητικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Loge, n. f. 1 *Petite hutte*, καλύβ-η, ης (ἡ). || 2 *Chambrette*, οἰκημάτι-ον, ου (τό). Loge de portier, θυρωρεῖ-ον, ου (τό). Loge de théâtre, θεωρητήρι-ον, ου (τό). || 3 *Cabane pour les bêtes féroces, les chiens, etc.*, σηκ-ός, οῦ (ὁ).
Logeable, adj., εὔοικ-ος, ος, ον. Qui n'est pas logeable, ἀοίκητ-ος, ος, ον.
Logement, n. m., οἰκί-α, ας (ἡ); οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό); οἰκημάτι-ον, ου (τό).
Loger, v. intr., *habiter*, οἰκ-εῖν, οἰκ-έω, ῶ, fut. οἰκήσ-ω. || Verbe tr. 1 *Recevoir en qualité d'hôte*, ξενίζ-ειν, ξενίζ-ω, fut. ξενίσ-ω, acc. || 2 *Assigner une demeure*, οἰκίζ-ειν, οἰκίζ-ω, fut. οἰκίσ-ω, acc. Dans un sens absolu, *tenir auberge*, ξενοδοχ-εῖν, ξενοδοχ-έω, ῶ, fut. ξενοδοχήσ-ω, acc. — ***se Loger***, v. pr., *prendre un logement*, ἐνοικ-εῖν, ἐνοικ-έω, ῶ, fut. ἐνοικήσ-ω.
Logette, n. f., οἰκημάτι-ον, ου (τό).
Logeur, n. m., πανδοκ-εύς, έως (ὁ). Logeuse, n. f., πάνδοκ-ος, ου (ἡ); πανδοκεύτρι-α, ας (ἡ).
Logicien, n. m., διαλεκτικ-ός, οῦ (ὁ).
Logique, adj., διαλεκτικ-ός, ή, όν; λογικ-ός, ή, όν. Logique, n. f., διαλεκτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Logiquement, adv., διαλεκτικῶς, λογικῶς.
Logis, n. m., οἶκ-ος, ου (ὁ). Au logis, sans mouvement, οἴκοι, ἔνδον; avec mouvement, οἴκαδε.
Logogriphe, n. m., γρῖφ-ος, ου (ὁ).
Logomachie, n. f., λογομαχί-α, ας (ἡ).
Loi, n. f., νόμ-ος, ου (ὁ). Conforme aux lois, ἔννομ-ος, ος, ον. Qui concerne les lois, νομικ-ός, ή, όν. Établir une loi, νόμον τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω. Violer la loi, τὸν νόμον παραβαίν-ειν, παραβαίν-ω, fut. παραβήσ-ομαι. Homme de loi, δικανικ-ός, οῦ (ὁ).
Loin, adv., μακράν (comp. μακροτέρω, sup. μακροτάτω); πόρρω (comp. πορρωτέρω, sup. πορρωτάτω). Le plus loin possible, ὡς πορρωτάτω. De loin, μακρόθεν, πόρρωθεν. Au loin, πόρρω, μακράν. Du plus loin que, ἐφ' ὅσον. De loin en loin, ἐκ διαστημάτων, διασταδόν. Loin de, loc. prép., suivi d'un nom, πόρρω, gén. : Loin de la ville, πόρρω τῆς πόλεως. Loin de, suivi d'un verbe, se tourne par *tant s'en faut que*, de la manière suivante : Loin de les aimer, je les déteste, τοσοῦτον δέω

τοῦ φιλεῖν αὐτοὺς, ὥςτε καὶ μισεῖν. Loin que, bien loin que, se tournent de la même manière.

Lointain, aine, adj., μακρὰν διεστ-ώς, ῶσα, ώς ou ός.

Lointain, n. m., διάστασ-ις, εως (ἡ). En parlant des plans éloignés d'un tableau, ἀνακεχωρηκότ-α, ων (τά); τὰ ὀπίσω. L'article se décline.

Loir, n. m., ἐλει-ός, οῦ (ὁ).

Loisible, adj., θεμιτ-ός, ή, όν.

Loisir, n. m., σχολ-ή, ῆς (ἡ). Avoir du loisir, σχολὴν ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω.

Lombaire, adj., ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὰς ψόας. L'article se décline.

Lombes, n. m. pl., ψό-αι, ῶν (αἱ); ψύ-αι, ῶν (αἱ).

Lombric, n. m., *ver de terre*, ἕλμινς, ἕλμινθ-ος (ὁ).

Long, longue, adj. 1 *Étendu en longueur*, μακρ-ός, ά, όν (comp. μακρ-ότερος, sup. μακρ-ότατος). || 2 *Qui dure longtemps*, χρόνι-ος, ος ou α, ον. Qui est de longue durée, πολυχρόνι-ος, ος, ον. Faire de longs discours, μακρολογ-εῖν, μακρολογ-έω, ῶ, fut. μακρολογήσ-ω. Qui jouit d'une longue vie, μακρόβι-ος, ος, ον. Pour ne pas être trop long, *pour le dire en deux mots*, ὡς συνελόντι εἰπεῖν. Il serait trop long de, μακρὸν ἂν εἴη, inf. A la longue, χρόνῳ, σὺν χρόνῳ. De longue main, ἐκ πολλοῦ. || 3 *Lent, tardif*, βραδ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραδ-ύτερος, sup. βραδ-ύτατος).

Long, n. m., *longueur*, μῆκ-ος, εος, ους (τό); μακρότης, μακρότητ-ος (ἡ). En longueur ou de longueur, εἰς μῆκος. En long et en large, κατὰ μῆκός τε καὶ πλάτος. Le long de, ἀνά, παρά, acc. Tout le long du jour, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Tout au long, *amplement*, μακράν.

Longanimité, n. f. 1 *Patience provenant de l'élévation du cœur*, μακροθυμί-α, ας (ἡ). || 2 *Courage dans le malheur*, καρτερί-α, ας (ἡ).

Longe, n. f. 1 *Bande de cuir*, ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ); ἀγωγ-εύς, έως (ὁ). || 2 *Partie de l'échine du veau, du chevreuil, etc.*, ψό-αι, ῶν (αἱ); πλευρί-ον, ου (τό).

Longer, v. tr. 1 *Aller le long de*, παραπορεύ-εσθαι, παραπορεύ-ομαι, fut. παραπορεύσ-ομαι παρά, acc. Si c'est en naviguant, παραπλ-εῖν, παραπλέ-ω, fut. παραπλεύσ-ομαι. || 2 *S'étendre le long de*, παρακ-εῖσθαι, παράκ-ειμαι, fut. παρακείσ-ομαι, dat.

Longévité, n. f., μακροβιότης, μακροβιότητ-ος (ἡ).

Longitude, n. f., μῆκ-ος, εος, ους (τό).

Longitudinal, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ κατὰ μῆκος. L'article se décline.

Longitudinalement, adv., κατὰ μῆκος.

Longtemps, adv., ἐπὶ πολύ. Qui dure longtemps, πολυχρόνι-ος, ος ou α, ον.

Longuement, adv., μακράν, μακρῶς.

Longuet, ette, adj., παραμήκ-ης, ης, ες.

Longueur, n. f. 1 *Étendue opposée à la largeur*, μῆκ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Durée du temps*, χρονιότης, χρονιότητ-ος (ἡ). || 3 *Lenteur, retard*, τριβ-ή, ῆς (ἡ); ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Lenteur dans l'action*, ὄκν-ος, ου (ὁ); μέλλησ-ις, εως (ἡ). || 5 *Superfluité dans un ouvrage*, πάρεργ-ον, ου (τό); μακρολογί-α, ας (ἡ).

Lopin, n. m., *morceau*, μερ-ίς, ίδος (ἡ).

Loquace, adj., λάλ-ος, ος, ον (comp. λαλ-ίστερος, sup. λαλ-ίστατος); πολυλόγ-ος, ος, ον.

Loquacité, n. f., λαλι-ά, ᾶς (ἡ); πολυλογί-α, ας (ἡ).

Loque, n. f., ῥάκ-ος, εος, ους (τό).

Loquèle, n. f., πολυλογί-α, ας (ἡ).

Loquet, n. m., μοχλ-ός, οῦ (ὁ).

Lorgner, v. tr. 1 *Regarder avec une lorgnette*, διὰ διόπτρας προςβλέπ-ειν, προςβλέπ-ω, fut. προςβλέψ-ω, acc. || 2 *Regarder du coin de l'œil*, ἰλλίζ-ειν, ἰλλίζ-ω, fut. ἰλλίσ-ω, acc. || 3 *Regarder à la dérobée*, παρορ-ᾶν, παρορ-άω, ῶ, fut. παρόψ-ομαι.

Lorgnette, n. f., διόπτρ-α, ας (ἡ). De lorgnette, διοπτρικ-ός, ή, όν.

Lorgneur, n. m., ἐποφθαλμίζ-ων, οντος (ὁ). Lorgneuse, n. f., ἐποφθαλμίζουσ-α, ης (ἡ).

Lorgnon, n. m., διόπτρ-ον, ου (τό).

Loriot, n. m., ἴκτερ-ος, ου (ὁ).

Lors, adv. de temps, τότε, κατ' ἐκεῖνον χρόνον. Dès lors, 1 *Depuis ce temps*, ἐκ τότε. || 2 *En conséquence*, ἐντεῦθεν, ἐκ τούτων, διὰ τοῦτο. Lors de, loc. prép., κατά, παρά, acc. Lors même que, loc. conj., κἄν, avec le subj.

Lorsque, conj. Devant le présent et le passé, ὅτε, ὁπότε, avec l'indic. Devant le futur, ὅταν, ὁπόταν, avec le subj. On tourne aussi par le gén. absolu : Lorsque Alexandre régnait, Ἀλεξάνδρου βασιλεύοντος; ou par le part. neutre absolu de certains verbes impersonnels : Lorsqu'il pouvait le faire, ἐξὸν αὐτῷ τοῦτο ποιεῖν (ἐξόν est le participe neutre de ἔξεστι). Lorsqu'il devait venir, δέον αὐτὸν ἐλθεῖν (δέον, part. neutre de δεῖ).

Losange, n. m., ῥόμβ-ος, ου (ὁ). En losange, ῥομβοειδ-ής, ής, ές.

Lot, n. m. 1 *Portion*, μέρ-ος, εος, ους (τό); μερ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Destinée*, μοῖρ-α, ας (ἡ). || 3 *Ce qui échoit*, κλῆρ-ος, ου (ὁ).

Loterie, n. f., κλήρωσ-ις, εως (ἡ).

Lotion, n. f. 1 *Ablution*, πλύσ-ις, εως (ἡ); λοῦσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Liqueur qui sert à l'ablution*, λοῦτρ-ον, ου (τό).

Lotir, v. tr., διαμερίζ-ειν, διαμερίζ-ω, fut. διαμερίσ-ω, acc. Bien loti, *bien partagé*, εὔμοιρ-ος, ος, ον.

Lotissement, n. m., διαμερισμ-ός, οῦ (ὁ).

Loto, n. m., *jeu*, λάχ-ος, εος, ους (τό).

Lotte, n. f., *poisson*, μύραιν-α, ης (ἡ).

Lotus ou **Lotos**, n. m., *plante*, λωτ-ός, οῦ (ὁ).

Louable, adj., ἐπαινετ-ός, ή, όν.

Louablement, adv., ἐπαινετῶς.

Louage, n. m. 1 *Action de prendre à loyer*, μίσθωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de donner à*

loyer, ἔκδοσ-ις, εως (ἡ). Pris à louage, μισθωτ-ός, ή, όν.

Louange, n. m., ἔπαιν-ος, ου (ὁ); ἐγκώμι-ον, ου (τό).

Louanger, v. tr., ἐγκωμιάζ-ειν, ἐγκωμιάζ-ω, fut. ἐγκωμιάσ-ω, acc.

Louangeur, euse, adj., ἐγκωμιαστικ-ός, ή, όν. Louangeur, n. m., ἐγκωμιαστ-ής, οῦ (ὁ). Louangeuse, n. f., ἐπαινετ-ίς, ίδος (ἡ).

Louche, adj. 1 *Atteint de strabisme*, στραβ-ός, ή, όν. || 2 *Équivoque*, ἀμφίβολ-ος, ος, ον. || 3 *Qui n'est pas clair*, en parlant des liquides, θολερ-ός, ά, όν.

Loucher, v. intr., στραβίζ-ειν, στραβίζ-ω, fut. στραβίσ-ω.

Loucherie, n. f., στραβισμ-ός, οῦ (ὁ).

Louer, v. tr. 1 *Donner à louage*, μισθ-οῦν, μισθ-όω, ῶ, fut. μισθώσ-ω, acc. || 2 *Prendre à louage*, μισθ-οῦσθαι, μισθ-όομαι, οῦμαι, fut. μισθώσ-ομαι. || 3 *Donner des louanges*, ἐπαιν-εῖν, ἐπαιν-έω, fut. ἐπαινέσ-ω, acc.; ἐγκωμιάζ-ειν, ἐγκωμιάζ-ω, fut. ἐγκωμιάσ-ω. — ***se Louer***, v. pr. 1 *Louer ses journées*, μισθαρν-εῖν, μισθαρν-έω, ῶ, fut. μισθαρνήσ-ω. || 2 *Se donner des louanges*, μεγαλαυχ-εῖσθαι, μεγαλαυχ-έομαι, οῦμαι, fut. μεγαλαυχήσ-ομαι. || 3 *Être satisfait*, εὐδοκ-εῖν, εὐδοκ-έω, ῶ, fut. εὐδοκήσ-ω, dat. — ***Loué, ée***, part. passé et adj. 1 *Pris, mis à gages*, ἔκδοτ-ος, ος, ον; μισθωτ-ός, ή, όν. || 2 *Qui reçoit des louanges*, ἐπαινετ-ός, ή, όν; εὐλογητ-ός, ή, όν. Dieu soit loué! εὐλογητ-ὸς ὁ Θεός!

Loueur, n. m., μισθ-ῶν, οῦντος (ὁ). Loueuse, n. f., μισθοῦσ-α, ης (ἡ).

Lougre, n. m., ἐμπορικ-ὸν πλοῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Loup, n. m., λύκ-ος, ου (ὁ). Loup de mer, *poisson*, λάβραξ, λάβρακ-ος (ὁ). Entre chien et loup, loc. adv., ὑπὸ δείλην. Pris substantivement, *le soir, la brune*, λύκ-η, ης (ἡ). A pas de loup, σιγῇ. Un froid de loup, δριμ-ὺ ψῦχ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. Se jeter dans la gueule du loup, δεινὰ κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. Hurler avec les loups, *faire comme les autres*, ταὐτὰ πολλοῖς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. Saut de loup, *fossé*, τάφρ-ος, ου (ὁ). Loup, *espèce de masque*, μορμολύκει-ον, ου (τό).

Loup-cervier, n. m., λύγξ, λυγκ-ός (ὁ).

Loupe, n. f. 1 *Tumeur*, ἔκφυμα, ἐκφύματ-ος (τό). || 2 *Verre grossissant*, μικροσκόπι-ον, ου (τό). Grec moderne.

Loupeux, euse, adj., φυματώδ-ης, ης, ες.

Loup-garou, n. m., λυκάνθρωπ-ος, ου (ὁ).

Lourd, lourde, adj. 1 *Pesant*, βαρ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαρ-ύτερος, sup. βαρ-ύτατος). || 2 *Lent*, βραδ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραδ-ύτερος, sup. βραδ-ύτατος). || 3 *Obtus, stupide*, ἀμβλ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἀμβλ-ύτερος, sup. ἀμβλ-ύτατος). || 4 *Grossier, rustique*, ἀγροῖκ-ος, ος, ον (comp. ἀγροικ-ότερος, sup. ἀγροικ-ότατος).

Lourdaud, aude, adj., ἀγροῖκ-ος, ος, ον.

Lourdement, adv. 1 *Pesamment*, βαρέως. || 2 *Grossièrement*, δεινῶς. || 3 *Gauchement*, σκαιῶς.

Lourderie, n. f., ἀνοησί-α, ας (ἡ).

Lourdeur, n. f., βραδύτης, βραδύτητ-ος (ἡ).

Lourdise, n. f., ἀνοησί-α, ας (ἡ).

Loure, n. f., *sorte de danse*, σοβαρ-ὸς χορ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Lourer, v. tr., *lier des notes en appuyant sur la première*, φωνὴν παρατείν-ειν, παρατείν-ω, fut. παρατεν-ῶ.

Loutre, n. f., ἐνυδρ-ίς, ίδος (ἡ).

Louve, n. f., λύκαιν-α, ης (ἡ).

Louvet, ette, adj., *de la couleur du loup*, λυκόχρ-οος, ους; οος, ους; οον, ουν.

Louveteau, n. m., λυκιδ-εύς, έως (ὁ).

Louveterie, n. f., *équipage pour la chasse du loup*, τῆς τοῦ λύκου θήρας ἀποσκευ-ή, ῆς (ἡ).

Louvetier, n. m., λυκοθήρ-ας, ου (ὁ).

Louvoyer, v. intr. 1 *Naviguer en zigzag*, λοξοπορ-εῖν, λοξοπορ-έω, ῶ, fut. λοξοπορήσ-ω; πλαγιάζ-ειν, πλαγιάζ-ω, fut. πλαγιάσ-ω. || 2 *Biaiser*, διαδύ-εσθαι, διαδύ-ομαι, fut. διαδύσ-ομαι.

Loyal, ale, adj. 1 *Conforme à la loi*, νόμιμ-ος, ος et η, ον. || 2 *Conforme à la justice*, δίκαι-ος, α, ον. || 3 *Plein d'honneur et de probité*, χρηστ-ός, ή, όν.

Loyalement, adv., δικαίως, χρηστῶς.

Loyauté, n. f., καλοκἀγαθί-α, ας (ἡ).

Loyer, n. m. 1 *Prix de louage*, μίσθωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Salaire*, μισθ-ός, οῦ (ὁ).

Lubie, n. f., φαντασί-α, ας (ἡ).

Lubricité, n. f., ἀσέλγει-α, ας (ἡ).

Lubrifier, v. tr., *rendre glissant*, ὑγραίν-ειν, ὑγραίν-ω, fut. ὑγραν-ῶ, acc.

Lubrique, adj., ἀσελγ-ής, ής, ές.

Lubriquement, adv., ἀσελγῶς.

Lucarne, n. f., θυρίδι-ον, ου (τό); φῶς, φωτ-ός (τό).

Lucide, adj., σαφ-ής, ής, ές (comp. σαφ-έστερος, sup. σαφ-έστατος).

Lucidité, n. f., σαφήνει-α, ας (ἡ).

Lucifer, n. m., *étoile*, φωσφόρ-ος, ου (ὁ).

Lucratif, ive, adj., κερδαλέ-ος, α, ον.

Lucre, n. m., κέρδ-ος, εος, ους (τό).

Lucubration, n. f., νυκτεριν-ὸν ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Ludion, n. m., ὀρχηστ-ής, οῦ (ὁ).

Luette, n. f., ἐπιγλωττ-ίς, ίδος (ἡ).

Lueur, n. f., αὐγ-ή, ῆς (ἡ); φέγγ-ος, εος, ους (τό).

Lugubre, adj., πενθικ-ός, ή, όν.

Lugubrement, adv., πενθικῶς.

Lui, pron. pers., αὐτ-ός, ή, ό. Lui-même, αὐτ-ὸς ἐκεῖν-ος, η, ον. Les deux mots se déclinent.

Luire, v. intr., αὐγ-εῖν, αὐγ-έω, ῶ, fut. αὐγήσ-ω; λάμπ-ειν, λάμπ-ω, fut. λάμψ-ω.

Luisant, ante, adj., λαμπρ-ός, ά, όν. En parlant des choses polies, στιλπν-ός, ή, όν. Ver luisant, λαμπυρ-ίς, ίδος (ἡ).

Lumbago, n. m., τῶν ψοῶν ἄλγ-ος, εος, ους (τό).

Lumière, n. f. 1 *Fluide subtil qui éclaire les objets*, φῶς, φωτ-ός (τό). || 2 *Flambeau*, λύχν-ος, ου (ὁ); φῶς, φωτ-ός (τό). || 3 *Connaissances, instruction*, s'emploie plus particulièrement au pluriel, σύνεσ-ις, εως (ἡ); παιδεί-α, ας (ἡ). || 4 *Expérience*, ἐμπειρί-α, ας (ἡ). || 5 *Renseignement*, μηνύματ-α, ων (τά). || 6 *Ornement*, φῶς, φωτ-ός (τό). || 7 *Illustration*, φέγγ-ος, εος, ους (τό). || 8 *Petit trou d'un canon, d'une lunette, etc.*, τρῆμα, τρήματ-ος (τό); ὀπ-ή, ῆς (ἡ).

Lumignon, n. m., μύκης, μύκητ-ος (ὁ).

Luminaire, n. m., φωστήρ, φωστῆρ-ος (ὁ); φῶς, φωτ-ός (τό).

Lumineusement, adv., ἐναργῶς, σαφῶς.

Lumineux, euse, adj., au propre, φωτειν-ός, ή, όν; au figuré, ἐμφαν-ής, ής, ές; ἐναργ-ής, ής, ές.

Lunaire, adj., σεληναῖ-ος, α, ον; σεληνιακ-ός, ή, όν.

Lunaison, n. f., τῆς σελήνης περιφορ-ά, ᾶς (ἡ).

Lunatique, adj., σεληνιακ-ός, ή, όν. Dans le sens de *fantasque, capricieux*, φανταστικ-ός, ή, όν; μανιακ-ός, ή, όν.

Lundi, n. m., δευτέρ-α, ας (ἡ), sous-ent. ἡμέρα.

Lune, n. f., σελήν-η, ης (ἡ). Nouvelle lune, νεομηνί-α, ας (ἡ). Pleine lune, πανσέλην-ον, ου (τό). Décours de la lune, τῆς σελήνης ἀπόλειψ-ις, εως (ἡ). Éclipse de lune, τῆς σελήνης ἔκλειψ-ις, εως (ἡ). Clair de lune, σεληνίδι-ον, ου (τό). Au clair de la lune, ἐν σελήνῃ. Sans lune, ἀσέλην-ος, ος, ον. Lunes, *caprices*, φαντασί-αι, ῶν (αἱ).

Lunette, n. f., διόπτρ-α, ας (ἡ). De lunette, διοπτρικ-ός, ή, όν. Lunette d'approche, τηλεσκόπι-ον, ου (τό). Grec moderne. Lunettes, n. f. pl., ματογυάλι-α, ων (τά). Grec moderne.

Lunettier, n. m., διοπτηροποι-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.

Lunule, n. f., *figure géométrique qui a la forme d'un croissant*, σελήνι-ον, ου (τό).

Lupercales, n. f. pl., *fêtes en l'honneur du dieu Pan*, Λύκαι-α, ων (τά).

Lupin, n. m., θέρμ-ος, ου (ὁ).

Luron, n. m., dans le sens de *déterminé*, θρασ-ὺς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Luronne, n. f., θρασεῖ-α γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. Dans le sens de *réjoui, réjouie*, φιλέψι-ος, ος, ον.

Lustral, ale, adj., καθάρσι-ος, ος, ον; καθαρτικ-ός, ή, όν. Eau lustrale, καθαρτήρι-ον, ου (τό).

Lustration, n. f., κάθαρσ-ις, εως (ἡ); καθαρμ-ός, οῦ (ὁ).

Lustre, n. m. 1 *Éclat naturel ou donné par l'art*, στίλϐ-η, ης (ἡ). || 2 *Éclat que donne la beauté, le mérite, etc.*, λαμπρότης, λαμπρότητ-ος (ἡ). || 3 *Chandelier à plusieurs branches*, λυχνοῦχος, ου (ὁ). || 4 *Espace de cinq ans*, πενταετηρί-α, ας (ἡ); πενταετηρ-ίς, ίδος (ἡ).

Lustrer, v. tr., στιλϐ-οῦν, στιλϐ-όω, ῶ, fut. στιλϐώσ-ω, acc. — ***Lustré, ée***, part. passé et adj., στιλπν-ός, ή, όν.

Lustreur, n. m., στιλϐωτ-ής, οῦ (ὁ).

Lut, n. m., *enduit*, κόλλ-α, ης (ἡ).

Luter, v. tr., κολλ-ᾶν, κολλ-άω, ῶ, fut. κολλήσ-ω, acc. — ***Luté, ée***, part. passé et adj., κολλητ-ός, ή, όν.

Luth, n. m., βάρϐιτ-ος, ου (ὁ); χέλ-υς, υος (ἡ); λύρ-α, ας (ἡ).

Luthier, n. m., λυροποι-ός, οῦ (ὁ).

Lutin, n. m. 1 *Esprit follet*, κακοδαίμων, κακοδαίμον-ος (ὁ). || 2 *Enfant vif et pétulant*, προπετ-ὴς παῖς, παιδ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Lutin, ine, adj., ὀξ-ύς, εῖα, ύ; προπετ-ής, ής, ές.

Lutiner, v. tr., ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut ἐνοχλήσ-ω. || Verbe intr., *faire le lutin*, μορμολύττ-ειν, μορμολύττ-ω, fut. μορμολύξ-ω.

Lutrin, n. m., ἀναλογεῖ-ον, ου (τό).

Lutte, n. f. 1 *Exercice*, πάλ-η, ης (ἡ). || 2 *Guerre, conflit*, ἀγών, ἀγῶν-ος (ὁ).

Lutter, v. intr., παλαί-ειν, παλαί-ω, fut. παλαίσ-ω, dat., ou πρός, acc.; ἀγωνίζ-εσθαι, ἀγωνίζ-ομαι, fut. ἀγωνίσ-ομαι, dat.

Lutteur, n. m., παλαιστ-ής, οῦ (ὁ).

Luxation, n. f. 1 *Action de luxer*, ἐξάρθρωσ-ις, εως (ἡ); διαστροφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Chose luxée*, ἐξάρθρωμα, ἐξαρθρώματ-ος (τό).

Luxe, n. f. 1 *Somptuosité*, πολυτέλει-α, ας (ἡ); τρυφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Superfluité*, πάρεργ-ον, ου (τό). || 3 *Parure, richesse*, κόσμ-ος, ου (ὁ); πλοῦτ-ος, ου (ὁ).

Luxer, v. tr., *déboîter*, ἐξαρθρ-οῦν, ἐξαρθρόω, ῶ, fut. ἐξαρθρώσ-ω, acc.; διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω, acc. — ***Luxé, ée***, part. passé et adj., ἔξαρθρ-ος, ος, ον; διάστροφ-ος, ος, ον.

Luxure, n. f., ἀσέλγει-α, ας (ἡ); ἀκρασί-α, ας (ἡ).

Luxuriant, ante, adj., ὑλομαν-ής, ής, ές.

Luxurieusement, adv., ἀσελγῶς.

Luxurieux, euse, adj., ἀσελγ-ής, ής, ές.

Luzerne, n. f., μηδικ-ὴ πό-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Lycanthrope, n. m., λυκάνθρωπ-ος, ου (ὁ).

Lycanthropie, n. f., λυκανθρωπί-α, ας (ἡ).

Lycée, n. m., *collége*, λύκει-ον, ου (τό).

Lymphatique, adj., φλεγματικ-ός, ή, όν.

Lymphe, n. f., φλέγμα, φλέγματ-ος (τό).

Lynx, n. m., λύγξ, λυγκ-ός (ὁ). Qui a des yeux de lynx, λυγκικ-ός, ή, όν; λύγκει-ος, α, ον.

Lyre, n. f., λύρ-α, ας (ἡ). Joueur de lyre, λυριστ-ής, οῦ (ὁ). Jouer de la lyre, λυρίζ-ειν, λυρίζ-ω, fut. λυρίσ-ω. Qui chante au son de la lyre, λυρῳδ-ός, οῦ (ὁ).

Lyrique, adj., λυρικ-ός, ή, όν Poëte lyrique, μελοποι-ός, οῦ (ὁ).

M

M, n. m. et f., treizième lettre de l'alphabet, μῦ, indécl. (τό).
Ma, adj. poss. fém., voy. Mon.
Macaque, n. m., *genre de singe*, σιμ-ὸς πίθηκ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Macaron, n. m., *pâtisserie*, πεμμάτι-ον, ου (τό).
Macédoine, n. f. 1 *Ragoût de différents légumes*, πολυμιγ-ὲς ἔδεσμα, ἐδέσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 Terme de littérature, *mélange de morceaux divers*, πολυμιγ-ὴς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Macération, n. f. 1 *Action de macérer*, καταβροχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Mortification*, κόλασ-ις, εως (ἡ).
Macérer, v. tr. 1 *Faire infuser dans un liquide*, καταβρέχ-ειν, καταβρέχ-ω, fut. καταβρέξ-ω, acc. || 2 *Mortifier le corps*, κολάζ-ειν, κολάζ-ω, fut. κολάσ-ω, acc.
Mâche, n. f., *herbe potagère*, νάρδ-ος, ου (ἡ).
Mâchecoulis ou **Mâchicoulis**, n. m., terme de fortification, ὑπόνομ-ος, ου (ὁ).
Mâchefer, n. m., *scorie du fer*, τοῦ σιδήρου σκωρί-α, ας (ἡ).
Mâchelière, adj. f., se dit des dents qui servent à broyer les aliments. Dent mâchelière, γόμφι-ος, ου (ὁ); μυλόδους, μυλόδοντ-ος (ὁ).
Mâcher, v. tr., *broyer avec les dents*, μασ-ᾶσθαι, μασ-άομαι, ῶμαι, fut. μασήσ-ομαι, acc.
Mâcheur, n. m., μαστητήρ, μαστητῆρ-ος (ὁ). Mâcheuse, n. f., μασωμέν-η, ης (ἡ).
Machiavélique, adj., *faux, perfide*, ψευδ-ής, ής, ές; ἄπιστ-ος, ος, ον.
Machiavélisme, n. m., *conduite perfide*, κακοτεχνί-α, ας (ἡ).
Mâchicatoire, n. m., *drogue qu'on mâche*, μάσημα, μασήματ-ος (τό).
Mâchicoulis, n. m., voy. Mâchecoulis.
Machinal, ale, adj., μηχανικ-ός, ή, όν; αὐτόματ-ος, ος ou η, ον.
Machinalement, adv., αὐτομάτως.
Machinateur, n. m., *celui qui fait quelque machination*, μηχανοῤῥάφ-ος, ου (ὁ).
Machination, n. f., *intrigue secrète*, μηχανοῤῥαφί-α, ας (ἡ).
Machine, n. f. 1 *Instrument*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Invention, ruse*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ).
Machiner, v. tr., *former secrètement de mauvais desseins*, μηχαν-ᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι, acc.; μηχανοῤῥαφ-εῖν, μηχανοῤῥαφ-έω, ῶ, fut. μηχανοῤῥαφήσ-ω, acc.
Machiniste, n. m., *celui qui invente ou conduit des machines*, μηχανοποι-ός, οῦ (ὁ); μηχανουργ-ός, οῦ (ὁ); μηχανότεχν-ος, ου (ὁ).
Mâchoire, n. f., γνάθ-ος, ου (ἡ); γένυς, γένυ-ος (ἡ).
Mâchonner, v. tr., *mâcher lentement*, βραδέως μασ-ᾶσθαι, μασ-άομαι, ῶμαι, fut. μασήσ-ομαι, acc.
Mâchurer, v. tr., *barbouiller de noir*, μελαίν-ειν, μελαίν-ω, fut. μελαν-ῶ, acc.
Maçon, n. m., οἰκοδόμ-ος, ου (ὁ). Aide-maçon, οἰκοδομικ-ὸς ἐργάτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Maçonnage, n. m., *travail de maçon*, οἰκοδόμησ-ις, εως (ἡ).
Maçonner, v. tr. 1 *Travailler à un bâtiment*, οἰκοδομ-εῖν, οἰκοδομ-έω, ῶ, fut. οἰκοδομήσ-ω, acc. || 2 *Boucher une ouverture avec du plâtre*, χάλικι ἀποβύ-ειν, ἀποβύ-ω, fut. ἀποβύσ-ω, acc. || 3 *Travailler grossièrement*, αὐτοσχεδιάζ-ειν, αὐτοσχεδιάζ-ω, fut. αὐτοσχεδιάσ-ω, acc.
Maçonnerie, n. f., *ouvrage de maçon*, οἰκοδόμημα, οἰκοδομήματ-ος (τό).
Mâcre ou **Mâcle**, n. f., *châtaigne d'eau*, τρίβολ-ος, ου (ὁ)
Macreuse, n. f., *canard aquatique*, θαλασσί-α νῆσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Maculation, n. f., *action de maculer*, τὸ σπιλοῦν. L'article se décline.
Macule, n. f., *tache*, σπῖλ-ος, ου (ὁ).
Maculer, v. tr., *tacher*, σπιλ-οῦν, σπιλ-όω, ῶ, fut. σπιλώσ-ω, acc.; μολύν-ειν, μολύν-ω, fut. μολυν-ῶ, acc.
Madame, n. f., κυρί-α, ας (ἡ). Au vocatif, γύναι, ὦ γύναι.
Madéfaction, n. f., *action d'humecter*, ὕγρανσ-ις, εως (ἡ).
Madéfier, v. tr., *humecter*, ὑγραίν-ειν, ὑγραίν-ω, fut. ὑγραν-ῶ, acc.
Mademoiselle, n. f., κυρί-α, ας (ἡ). Au vocatif, κόρη, ὦ κόρη.
Madone, n. f., *représentation de la Vierge*, τῆς Παναγίας εἰκών, εἰκόν-ος (ἡ).
Madrague, n. f., *enceinte en pleine eau pour prendre de gros poissons*, ὑποχ-ή, ῆς (ἡ).
Madré, ée, adj. 1 *Tacheté*, στικτ-ός, ή, όν; ποικίλ-ος, η, ον. || 2 *Rusé*, ποικίλ-ος, η, ον; πανοῦργ-ος, ος, ον.
Madrépore, n. m., *genre de polypiers*, λιθόφυτ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Madrier, n. m., *grosse planche de chêne*, παχεῖ-α σαν-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Madrigal, n. m. 1 *Pensée galante renfermée dans un petit nombre de vers*, ἐρωτικ-ὸν ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Fade galanterie*,

ψυχρ-ὸν ἀρέσκευμα, ἀρεσκεύματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Madrure, n. m., *tache*, κηλ-ίς, ῖδος (ἡ).
Mafflé, ée ou **Mafflu**, ue, adj., *qui a de grosses joues*, εὐπάρει-ος, ος, ον.
Magasin, n. m. 1 *Lieu de réserve*, ἀποθήκ-η, ης (ἡ). || 2 *Établissement de commerce*, ἐμπόρι-ον, ου (τό). || 3 *Recueil périodique*, σύνταγμα, συντάγματ-ος (τό).
Magasinage, n. m., *séjour d'une marchandise en magasin*, τῆς παραθέσεως χρόν-ος, ου (ὁ).
Magasinier, n. m., *garde-magasin*, τῆς ἀποθήκης φύλαξ, φύλακ-ος (ὁ).
Mage, n. m., *prêtre des anciens Perses*, μάγ-ος, ου (ὁ).
Magicien, n. m., μάγ-ος, ου (ὁ); μαγευτ-ής, οῦ (ὁ). Magicienne, n. f., μάγισσ-α, ης (ἡ).
Magie, n. f., μαγεί-α, ας (ἡ). Faire de la magie, μαγεύ-ειν, μαγεύ-ω, fut. μαγεύσ-ω.
Magique, adj. 1 *Appartenant à la magie*, μαγικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui étonne, enchante*, ἐκπληκτικ-ός, ή, όν.
Magisme, n. m., *religion des mages*, μαγεί-α, ας (ἡ).
Magister, n. m., γραμματοδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ).
Magistral, ale, adj., *qui convient à un maître*, διδασκαλικ-ός, ή, όν; αὐθεντικ-ός, ή, όν.
Magistralement, adv., διδασκαλικῶς, αὐθεντικῶς.
Magistrat, n. m., *officier civil*, ἄρχων, ἄρχοντ-ος (ὁ).
Magistrature, n. f. 1 *Charge de magistrat*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Durée de la charge*, τῆς ἀρχῆς χρόν-ος, ου (ὁ). || 3 *Corps entier des magistrats*, ἄρχοντ-ες, ων (οἱ); οἱ ἐν τέλει. L'article se décline; τέλ-η, ῶν (τά).
Magnanime, adj., μεγαλόψυχ-ος, ος, ον; γενναῖ-ος, α, ον.
Magnanimement, adv., μεγαλοψύχως, γενναίως.
Magnanimité, n. f., μεγαλοψυχί-α, ας (ἡ); μεγαλοφροσύν-η, ης (ἡ).
Magnésie, n. f., *substance chimique*, μαγνησί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Magnétique, adj., *qui a les propriétés de l'aimant*, μαγνητικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Magnétiser, v. tr., μαγνητίζ-ειν, μαγνητίζ-ω, fut. μαγνητίσ-ω, acc. Grec moderne.
Magnétiseur, n. m., μαγνητίζ-ων, οντος (ὁ). Grec moderne.
Magnétisme, n. m., μαγνητισμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Magnificence, n. f., *éclat, splendeur*, μεγαλοπρέπει-α, ας (ἡ). En parlant du style, λαμπρότης, λαμπρότητ-ος (ἡ). || Au plur., *objets magnifiques*, πολυτελ-ῆ χρήματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Magnifier, v. tr., *exalter*, μεγαλύν-ειν, μεγαλύν-ω, fut. μεγαλυν-ῶ, acc.
Magnifique, adj. 1 *Somptueux*, πολυτελ-ής, ής, ές. || 2 *Splendide*, μεγαλοπρεπ-ής, ής, ές; λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος).
Magnifiquement, adv. 1 *Avec somptuosité*, πολυτελῶς. || 2 *Avec pompe*, μεγαλοπρεπῶς, λαμπρῶς.
Magnolier ou **Magnolia**, n. m., *arbre d'Amérique*, μαγνήλι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Magot, n. m. 1 *Singe sans queue*, κόλουρ-ος πίθηκ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Homme fort laid*, δυσειδ-ὴς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Figure grotesque*, ἀλλόκοτ-ον εἰκόνι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 4 *Argent caché*, κρυπτ-ὸς θησαυρ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Mahométan, ane, adj., Μωαμεθάν-ος, η, ον. Grec moderne.
Mahométisme, n. m., τοῦ Μωαμὲτ θρησκεί-α, ας (ἡ).
Mai, n. m., *cinquième mois de l'année*, μάϊ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Maigre, adj. 1 *Sec et décharné*, ἰσχν-ός, ή, όν (comp. ἰσχν-ότερος, sup. ἰσχν-ότατος). || 2 *Où il n'entre ni viande ni jus de viande*, ἄκρε-ως, ως, ων. Jours maigres, ἀπόκρε-ως, ω (ὁ), sous-ent. χρόνος. Maigre chère, λιτοφαγί-α, ας (ἡ). Faire maigre chère, φειδωλῶς ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι. || 3 *Aride, qui rapporte peu*, χέρσ-ος, ος, ον; λυπρ-ός, ά, όν. Dont le sol est maigre, λεπτόγε-ως, ως, ων. || Subst., *partie de la chair où il n'y a point de gras*, ἀλιπ-ές, έος, οῦς (τό).
Maigrelet, ette, adj., *un peu maigre*, ὕπισχν-ος, ος, ον.
Maigrement, adv., *chétivement*, λεπτῶς, φειδωλῶς, φειδομένως.
Maigret, ette, adj., voy. Maigrelet.
Maigreur, n. f., ἰσχνότης, ἰσχνότητ-ος (ἡ); λιποσαρκί-α, ας (ἡ).
Maigrir, v. intr., ἰσχναίν-εσθαι, ἰσχναίν-ομαι, fut. ἰσχνανθήσ-ομαι.
Mail, n. m. 1 *Petite masse de bois cylindrique dont on se sert dans le jeu de mail*, σφῦρ-α, ας (ἡ). || 2 *Le jeu de mail*, σφαίρισ-ις, εως (ἡ); σφαιρισμ-ός, οῦ (ὁ). Jouer au mail, σφαιρίζ-ειν, σφαιρίζ-ω, fut. σφαιρίσ-ω. || 3 *Lieu où l'on joue au mail*, σφαιριστήρι-ον, ου (τό). || 4 *Promenade*, περίπατ-ος, ου (ὁ).
Maille, n. f. 1 *Nœud que forme le fil, la laine, la soie*, ἅμμα, ἅμματ-ος (τό); ἁψ-ίς, ῖδος (ἡ). || 2 *Ouverture que les mailles laissent entre elles*, βρόχ-ος, ου (ὁ). || 3 *Annelets de fer pour armures*, ἅλυσ-ις, εως (ἡ). Cotte de mailles, ἁλυσιδωτ-ὸς θώραξ, θώρακ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Tache sur la prunelle*, κηλ-ίς, ῖδος (ἡ).
Maillet, n. m., *marteau*, σφῦρ-α, ας (ἡ).
Mailloche, n. f., *gros maillet*, μεγάλ-η σφῦρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Maillot, n. m., *langes*, σπάργαν-ον, ου (τό). Enfant au maillot, σπαργανιώτ-ης, ου (ὁ).
Maillure, n. f., *tache sur les plumes d'un oiseau de proie*, ποικιλί-α, ας (ἡ).

Main, n. f., 1 χείρ, χειρ-ός (ἡ). La main droite, δεξι-ά, ᾶς (ἡ). La main gauche, ἀριστερ-ά, ᾶς (ἡ). La paume de la main, παλάμ-η, ης (ἡ). Le revers de la main, ὀπισθέναρ, ὀπισθέναρ-ος (τό). Lever les mains, χεῖρας ἀνέχ-ειν, ἀνέχ-ω, fut. ἀνέξ-ω. Tendre la main, χεῖρα προτείν-ειν, προτείν-ω, fut. προτεν-ῶ, ou ὀρέγ-ειν, ὀρέγ-ω, fut. ὀρέξ-ω. Battre des mains, τὼ χεῖρε κροτ-εῖν, κροτ-έω, ῶ, fut. κροτήσ-ω. Tendre la main, *mendier*, πτωχεύ-ειν, πτωχεύ-ω, fut. πτωχεύσ-ω. Prendre avec la main, δράττ-εσθαι, δράττ-ομαι, fut. δράξ-ομαι, gén. Avoir entre les mains, tenir dans ses mains, à la main, διὰ χειρὸς ou διὰ χειρῶν ou ἀνὰ χεῖρας ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Avoir sous la main, *à sa portée*, πρόχειρ-ον ἔχειν, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ἔχειν. || 2 *Violence, combat*. A main armée, les armes à la main, ἐν ὅπλοις, σὺν τοῖς ὅπλοις. Coup de main, ἐπιβολ-ή, ῆς (ἡ). En venir aux mains, εἰς χεῖρας ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι. || 3 *Travail, exécution*, ἔργ-ον, ου (τό). Fait à la main, fait de main d'homme, χειροποίητ-ος, ος, ον. Fait de main de maître, εἰς τὸ ἀκριβέστατον πεποιημέν-ος, η, ον. Mettre la main à l'œuvre, ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, dat. Mettre la dernière main, τέλος ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω, dat. || 4 *Écriture d'une personne*, χείρ, χειρ-ός (ἡ). Qui est écrit de la main de l'auteur, αὐτόγραφ-ος, ος, ον. || 5 *Main de l'écuyer, du cavalier*. Tenir la main ou la main haute à un cheval, ἵππον κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω. Rendre ou lâcher la main, τὰς ἡνίας ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω. Au figuré : Forcer la main, ἀναγκάζ-ειν, ἀναγκάζ-ω, fut. ἀναγκάσ-ω, acc.; βιάζ-εσθαι, βιάζ-ομαι, fut. βιάσ-ομαι, acc. || 6 *Côté, direction*, χείρ, χειρ-ός (ἡ); πλευρ-ά, ᾶς (ἡ). A main droite, ἐκ δεξιᾶς, ἐν δεξιᾷ, ἐπὶ δεξιᾷ. A main gauche, ἐπ' ἀριστερᾶς. || 7 *Possession, puissance*, χείρ, χειρ-ός (ἡ). Qui est sous la main de, *soumis, assujetti à*, ὑποχείρι-ος, ος ou α, ον. Avoir entre les mains, *administrer*, μετὰ χεῖρας ἔχειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Se mettre, se remettre aux mains, entre les mains, ἑαυτὸν ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω, dat. Tomber entre les mains, εἰς χεῖρας ἐμπίπτ-ειν, ἐμπίπτ-ω, fut. ἐμπεσοῦμαι, gén. || 8 *Aide, assistance*, ἐπικουρί-α, ας (ἡ); βοήθει-α, ας (ἡ). Prêter la main, ἐπικουρ-εῖν, ἐπικουρ-έω, ῶ, fut. ἐπικουρήσ-ω, dat.; βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, dat. Prendre en main la cause, les intérêts, ἀντιλαμβάν-εσθαι, ἀντιλαμβάν-ομαι, fut. ἀντιλήψ-ομαι, gén. || 9 *Mariage*, γάμ-ος, ου (ὁ). Demander la main, aspirer à la main, γάμον διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ω, ou μνηστεύειν, μνηστεύ-ω, fut. μνηστεύσ-ω. Obtenir la main, γαμ-εῖν, γαμ-έω, ῶ, fut. γαμήσ-ω, acc. || 10 *Grappin*, σιδηρ-ᾶ χείρ, χειρ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 11 *Anneau, poignée*, λαβ-ή, ῆς (ἡ). || 12 *Assemblage de vingt-cinq feuillets de papier*, δέσμ-η, ης (ἡ). || Loc. adv. Sous main, *secrètement*, λάθρα, κρύφα. Sous la main, *à portée*, προχείρως, ἐκ τοῦ προχείρου. De longue main, *depuis longtemps*, ἐκ πολλοῦ. A pleines mains, ἀφθόνως, δαψιλῶς.

Main-d'œuvre, n. f., *travail de l'ouvrier*, ἐργασί-α, ας (ἡ).

Main-forte, n. f. 1 *Assistance*, ὑπουργί-α, ας (ἡ). Prêter main-forte, ὑπουργ-εῖν, ὑπουργ-έω, ῶ, fut. ὑπουργήσ-ω, dat. || 2 *Secours qu'on prête en justice*, ἐπικουρί-α, ας (ἡ).

Mainlevée, n. f., *acte judiciaire*, τοῦ ἐνεπισκήμματος κατάλυσ-ις, εως (ἡ).

Mainmise, n. f., *saisie*, ἐνεπίσκημμα, ἐνεπισκήμματ-ος (τό).

Mainmortable, adj., *sujet au droit de mainmorte*, ἀμετακίνητ-ος, ος, ον.

Mainmorte, n. f., *état des vassaux attachés à la glèbe*, ἀμετακίνητ-ον, ου (τό).

Maint, mainte, adj., *plusieurs*, πολύς, πολλή, πολύ. Mainte et mainte fois, πολλάκις.

Maintenant, adv., νῦν, τὸ νῦν. Encore maintenant, εἰσέτι.

Maintenir, v. tr. 1 *Tenir ferme*, στερε-οῦν, στερε-όω, ῶ, fut. στερεώσ-ω, acc. || 2 *Conserver dans le même état*, διατηρ-εῖν, διατηρ-έω, ῶ, fut. διατηρήσ-ω, acc. || 3 *Protéger, défendre*, ἀμύν-ειν, ἀμύν-ω, fut. ἀμυν-ῶ, dat. || 4 *Affirmer*, διϊσχυρίζ-εσθαι, διϊσχυρίζ-ομαι, fut. διϊσχυρίσ-ομαι.

Maintenue, n. f. *confirmation dans la possession d'un droit*, διαβεβαίωσ-ις, εως (ἡ).

Maintien, n. m. 1 *Conservation*, διατήρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Air, contenance*, ἕξ-ις, εως (ἡ); σχῆμα, σχήματ-ος (τό).

Maire, n. m., *officier municipal*, δήμαρχ-ος, ου (ὁ). Maire du palais, αὐλάρχ-ης, ου (ὁ).

Mairie, n. f. 1 *Charge du maire*, δημαρχί-α, ας (ἡ). || 2 *Bureaux du maire*, βουλεῖ-ον, ου (τό).

Mais, conj., δέ, par opposition à μέν; ἀλλά, quand la phrase qui précède est négative.

Maïs, n. m., *blé originaire de Turquie*, Ἰνδικ-ὴ ζέ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Maison, n. f. 1 *Bâtiment qui sert d'habitation*, οἰκί-α, ας (ἡ); οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). Maison de ville, βουλεῖ-ον, ου (τό). Maison d'arrêt, δεσμωτήρι-ον, ου (τό). Maison de santé, νοσοκομεῖ-ον, ου (τό). Maison de charité, πτωχεῖ-ον, ου (τό). Bâtir une maison, οἰκοδομ-εῖν, οἰκοδομ-έω, ῶ, fut. οἰκοδομήσ-ω. Garder la maison, οἰκουρ-εῖν, οἰκουρ-έω, ῶ, fut. οἰκουρήσ-ω. || 2 *Ménage*, οἶκ-ος, ου (ὁ); οἰκονομί-α, ας (ἡ). Gouverner, diriger une maison, οἰκονομ-εῖν, οἰκονομ-έω, ῶ, fut. οἰκονομήσ-ω. || 3 *Les gens, les domestiques*, οἰκετεί-α, ας (ἡ); οἰκέτ-αι, ῶν (οἱ). || 4 *Établissement de commerce*, πωλητήρι-ον, ου (τό). || 5 *Race, famille*, οἶκ-ος, ου (ὁ); γέν-ος, εος, ους (τό). || 6 *Communauté religieuse*, κοινόβι-ον, ου (τό). || 7 Terme d'astrologie. Les douze maisons du soleil, δώδεκα τοῦ ζωδιακοῦ σημεῖ-α, ων (τά).

Maisonnée, n. f., *tous les gens d'une famille*, συνοίκημα, συνοικήματ-ος (τό).
Maisonnette, n. f., *petite maison*, οἰκίσκ-ος, ου (ὁ); οἰκίδι-ον, ου (τό).
Maître, n. m. 1 *Celui qui a des esclaves, des serviteurs*, δεσπότ-ης, ου (ὁ). Le maître de la maison, οἰκοδεσπότ-ης, ου (ὁ). || 2 *Propriétaire*, κύρι-ος, ου (ὁ). || 3 *Celui qui commande, qui domine*, κύρι-ος, ου (ὁ). Être maître de, ἄρχ-ειν, ἄρχ-ω, fut. ἄρξ-ω, gén. Se rendre maître de, κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén. Être son maître, *indépendant*, αὐτονομίᾳ χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι. || 4 *Celui qui enseigne*, διδάσκαλ-ος, ου (ὁ). Maître d'école, γραμματοδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ). Maître d'escrime, ὁπλομάχ-ος, ου (ὁ). Maître de danse, χοροδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ). || 5 *Savant, expert en quelque art*, δειν-ός, ή, όν; ἄριστ-ος, η, ον. Le nom de la chose se met à l'acc. Être maître, passé maître en quelque chose, πρωτεύ-ειν, πρωτεύ-ω, fut. πρωτεύσ-ω ἐν, dat. || 6 *Titre de dignité*, ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ); ἀρχηγ-ός, οῦ (ὁ). Grand-maître, πρώταρχ-ος, ου (ὁ). || 7 Joint à un subst., *premier, principal*, πρῶτ-ος, η, ον; κύρι-ος, α, ον. || Petit-maître, καλλωπιστ-ής, οῦ (ὁ). Maître des hautes œuvres, δήμι-ος, ου (ὁ).
Maîtresse, n. f. 1 *Celle qui a des esclaves, des serviteurs*, δέσποιν-α, ης (ἡ). La maîtresse de la maison, οἰκοδέσποιν-α, ης (ἡ). || 2 *Celle qui commande*, κυρί-α, ας (ἡ). || 3 *Celle qui enseigne*, διδάσκαλ-ος, ου (ἡ). || 4 *Qui dirige un établissement*, ἐπιστάτ-ις, ιδος (ἡ). || 5 *La première, la principale*, πρώτ-η, ης (ἡ); κυρί-α, ας (ἡ). Une maîtresse femme, ἐμπειροτάτ-η γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Petite-maîtresse, καλλωπίστρι-α, ας (ἡ).
Maîtrise, n. f. 1 *Qualité de maître*, δεσποσύν-η, ης (ἡ). || 2 *Charge, dignité*, ἐπιστασί-α, ας (ἡ); προστασί-α, ας (ἡ).
Maîtriser, v. tr., *gouverner en maître*, δεσπόζ-ειν, δεσπόζ-ω, fut. δεσπόσ-ω, gén. Maîtriser un cheval, ἵππον κατέχειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω. Maîtriser ses passions, τῶν ἐπιθυμιῶν ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω.
Majesté, n. f. 1 *Grandeur suprême*, en parlant de Dieu, δόξ-α, ης (ἡ); en parlant des rois, μεγαλειότης, μεγαλειότητ-ος (ἡ). || 2 *Magnificence*, μεγαλοπρέπει-α, ας (ἡ); σεμνότης, σεμνότητ-ος (ἡ).
Majestueusement, adv., *avec majesté*, μεγαλοπρεπῶς, σεμνῶς, σεμνοπρεπῶς.
Majestueux, euse, adj., *qui a de la majesté*, μεγαλοπρεπ-ής, ής, ές; σεμν-ός, ή, όν (comp. σεμν-ότερος, sup. σεμν-ότατος).
Majeur, eure, adj. 1 *Plus grand, plus considérable*, μείζ-ων, ων, ον; πλείων, ων, ον. || 2 Terme de musique, μείζ-ων, ων, ον. || 3 *Considérable, important*, ἀξιόλογ-ος, ος, ον. || 4 *Sorti de tutelle*, αὐτεξούσι-ος, ος, ον. || Subst. m. pl., *ancêtres*, πρόγον-οι, ων (οἱ).
Majeure, n. f., *proposition du syllogisme*, λῆμμα, λήμματ-ος (τό).
Major, n. m., *officier supérieur*, ταγματάρχ-ης, ου (ὁ); ταγμάταρχ-ος, ου (ὁ). Chirurgien-major, πρῶτ-ος χειρουργ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. Aide-major, χειρουργοῦ ὑπουργ-ός, οῦ (ὁ). Etat-major, ἡγεμόν-ες, ων (οἱ) καὶ λοχαγ-οί, ῶν (οἱ).
Majordome, n. m., *maître d'hôtel*, ἀρχιτρίκλιν-ος, ου (ὁ).
Majorité, n. f. 1 *Pluralité des individus dans une nation*, πλείον-ες, ων (οἱ); πλεῖστ-ον μέρ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Pluralité des suffrages*, πλειονοψηφί-α, ας (ἡ). || 3 *État de celui qui est majeur*, αὐτεξουσιότης, αὐτεξουσιότητ-ος (ἡ).
Majuscule, adj. Lettre majuscule, μεῖζ-ον γράμμα, γράμματ-ος (τό), ou στοιχεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Mal, n. m. 1 *Ce qui est contraire au bien, à la vertu*, κακ-όν, οῦ (τό). || 2 *Douleur physique*, ἄλγ-ος, εος, ους (τό). Avoir mal à, ἀλγ-εῖν, ἀλγ-έω, ῶ, fut. ἀλγήσ-ω, avec l'acc. de la partie malade. Mal de tête, κεφαλαλγί-α, ας (ἡ). Mal de dents, ὀδονταλγί-α, ας (ἡ). Mal de mer, ναυτί-α, ας (ἡ). Haut mal, mal caduc, ἐπιληψί-α, ας (ἡ). || 3 *Tort, dommage*, βλάβ-η, ης (ἡ). Faire du mal à quelqu'un, κακῶς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 4 *Travail, peine*, πόν-ος, ου (ὁ); κόπ-ος, ου (ὁ) || 5 *Discours désavantageux*. Dire du mal de quelqu'un, κακῶς λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρῶ, acc. || Adv., κακῶς. Être mal, *sérieusement malade*, ἐπισφαλῶς νοσ-εῖν, νοσ-έω, ῶ, fut. νοσήσ-ω. Se trouver mal, *s'évanouir*, λιποθυμ-εῖν, λιποθυμ-έω, ῶ, fut. λιποθυμήσ-ω. Prendre mal une chose, *en mauvaise part*, εἰς τὸ χεῖρον λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, acc. Être mal avec quelqu'un, διίστ-ασθαι, διίστ-αμαι, fut. διαστήσ-ομαι πρός, acc. Faire mal ses affaires, κακῶς ou φαύλως πράττ-ειν, πράττ-ω, fut. πράξ-ω.
Malacie, n. f., *maladie de l'estomac*, μαλακί-α, ας (ἡ).
Malactique, adj., *émollient*, μαλακτικ-ός, ή, όν. || Subst., μαλακτικ-όν, οῦ (τό).
Malade, adj., νοσηρ-ός, ά, όν (comp. νοσηρ-ότερος, sup. νοσηρ-ότατος); νοσώδ-ης, ης, ες. Être malade, νοσ-εῖν, νοσ-έω, ῶ, fut. νοσήσ-ω; ἀῤῥωστ-εῖν, ἀῤῥωστ-έω, ῶ, fut. ἀῤῥωστήσ-ω. Rendre malade, νοσάζ-ειν, νοσάζ-ω, fut. νοσάσ-ω, acc.
Maladie, n. f., *altération dans la santé*, νόσ-ος, ου (ἡ); ἀῤῥωστί-α, ας (ἡ). Être atteint d'une maladie, νόσῳ περιπίπτ-ειν, περιπίπτ-ω, fut. περιπεσ-οῦμαι; νόσῳ ἁλίσκεσθαι, ἁλίσκ-ομαι, fut. ἁλώσ-ομαι. Relever de maladie, ἐκ νόσου ἀνίστ-ασθαι, ἀνίστ-αμαι, fut. ἀναστήσ-ομαι. Maladie épidémique, ἐπιδήμι-ος νόσ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent. Maladie du pays, τῆς πατρίδος πόθ-ος, ου (ὁ). Maladie des plantes, des animaux, πάθ-ος, εος, ους (τό).

Maladif, ive, adj., ἐπίνοσ-ος, ος, ον; νοσώδ-ης, ης, ες.

Maladrerie, n. f., *hôpital de lépreux*, τῶν λεπρῶν νοσοκομεῖ-ον, ου (τό).

Maladresse, n. f., *défaut d'adresse*, σκαιότης, σκαιότητ-ος (ἡ); ἀδέξι-ον, ου (τό).

Maladroit, oite, adj., σκαι-ός, ά, όν (comp. σκαι-ότερος, sup. σκαι-ότατος); ἀδέξι-ος, ος, ον.

Maladroitement, adv., σκαιῶς, ἀφυῶς.

Malaguette, n. f., *espèce de poivre*, καρδάμωμ-ον, ου (τό).

Malaise, n. m. 1 *État incommode du corps*, καχεξί-α, ας (ἡ); κακοπάθει-α, ας (ἡ). || 2 *Gêne, indigence*, ἔνδει-α, ας (ἡ); ἀπορί-α, ας (ἡ).

Malaisé, ée, adj. 1 *Difficile*, δυςχερ-ής, ής, ές; δύςκολ-ος, ος, ον (comp. δυςκολ-ώτερος, sup. δυςκολ-ώτατος). || 2 *Incommode*, δύςχρηστ-ος, ος, ον. || 3 *Gêné dans sa fortune*, ἐνδε-ής, ής, ές (comp. ἐνδε-έστερος, sup. ἐνδε-έστατος); ἄπορ-ος, ος, ον.

Malaisément, adv., δυςχερῶς, χαλεπῶς, δυςκόλως.

Malandre, n. f., *crevasse*, ῥαγάς, ῥαγάδ-ος (ἡ); ῥαγ-ή, ῆς (ἡ).

Malandreux, euse, adj., *crevassé*, διαῤῥώξ, διαῤῥῶγ-ος (ὁ, ἡ, τό).

Malart, n. m., *mâle de la cane sauvage*, ἄῤῥ-ην νῆσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Malavisé, ée, adj., *qui parle ou agit mal à propos*, ἀπερίσκεπτ-ος, ος, ον; ἀλόγιστ-ος, ος, ον.

Malaxer, v. tr., *amollir en pétrissant*, μαλάσσ-ειν, μαλάσσ-ω, fut. μαλάξ-ω, acc.

Malbâti, ie, adj., *mal fait, mal tourné*, κακόμορφ-ος, ος, ον; δυςειδ-ής, ής, ές.

Malcontent, ente, adj., *mécontent*, δυςάρεστ-ος, ος, ον.

Maldisant, ante, adj., *médisant*, κακολόγ-ος, ος, ον.

Mâle, adj. 1 *Qui est du sexe masculin*, ἄῤῥ-ην, ην, εν; ἀῤῥενικ-ός, ή, όν. || 2 *Fort, vigoureux*, ἄῤῥ-ην, ην, εν; ἀνδρεῖ-ος, α, ον (comp. ἀνδρει-ότερος, sup. ἀνδρει-ότατος); ἀνδρώδ-ης, ης, ες. || Subst., *un mâle, un enfant mâle*, ἄῤῥην, ἄῤῥεν-ος (ὁ).

Malebête, n. f., *personne dangereuse*, ὄλεθρ-ος, ου (ὁ).

Malédiction, n. f. 1 *Action de maudire*, ἀρ-ά, ᾶς (ἡ); κατάρ-α, ας (ἡ). Digne de malédiction, ἀράσιμ-ος, ος, ον. Charger de malédictions, καταρ-ᾶσθαι, καταρ-άομαι, ῶμαι, fut. καταράσ-ομαι, dat. Chargé de malédictions, κατάρατ-ος, ος, ον. || 2 *Fatalité*, κακοτυχί-α, ας (ἡ).

Malefaim, n. f., *faim cruelle*, βούλιμ-ος, ου (ὁ).

Maléfice, n. m., *action de nuire par des moyens surnaturels*, βασκανί-α, ας (ἡ).

Maléfique, adj., βασκαντικ-ός, ή, όν.

Malemort, n. f., *mort funeste*, κακ-ὸς θάνατ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Malencontre, n. f., *mauvaise rencontre*, συμφορ-ά, ᾶς (ἡ); δυςτύχημα, δυςτυχήματ-ος (τό).

Malencontreusement, adv., δυςτυχῶς, ἀτυχῶς.

Malencontreux, euse, adj. 1 *Sujet à éprouver des accidents*, κακοδαίμ-ων, ων, ον; ἀτυχ-ής, ής, ές. || 2 *Qui annonce ou cause du malheur*, ἀπαίσι-ος, ος, ον; βλαβερ-ός, ά, όν.

Malentendu, n. m., *erreur*, πλάν-η, ης (ἡ); σφάλμα, σφάλματ-ος (τό).

Malepeste, loc. interj. qui marque la surprise, ὦ! φεῦ!

Mal-être, n. m., *malaise*, καχεξί-α, ας (ἡ); κακοπάθει-α, ας (ἡ).

Malévole, adj., voy. Malveillant.

Malfaçon, n. f. 1 *Ce qu'il y a de mal fait dans un ouvrage*, κακοτεχνί-α, ας (ἡ). || 2 *Mauvaise foi*, ἀπιστί-α, ας (ἡ); ἀπάτ-η, ης (ἡ).

Malfaire, v. intr., *mal agir*, κακοποι-εῖν, κακοποι-έω, ῶ, fut. κακοποιήσ-ω.

Malfaisance, n. f., *disposition à faire du mal*, κακουργί-α, ας (ἡ).

Malfaisant, ante, adj. 1 *Qui se plaît à nuire*, κακοῦργ-ος, ος, ον (comp. κακουργ-ότερος, sup. κακουργ-ότατος). || 2 *Nuisible à la santé*, ἐπιβλαβ-ής, ής, ές.

Malfaiteur, n. m., κακοῦργ-ος, ου (ὁ).

Malfamé, ée, adj., δύςφημ-ος, ος, ον; διαβόητ-ος, ος, ον.

Malgracieusement, adv., *de mauvaise grâce*, ἀχαρίτως, ἀπειροκάλως.

Malgracieux, euse, adj., *rude, incivil*, ἄχαρ-ις, ις, ι; ἀπειρόκαλ-ος, ος, ον.

Malgré, prép., *contre le gré de*, βίᾳ, πρὸς βίαν, gén.; et mieux ἄκ-ων, ουσα, ον, que l'on fait accorder avec le nom ou pronom.

Malhabile, adj., ἄπειρ-ος, ος, ον (comp. ἀπειρ-ότερος, sup. ἀπειρ-ότατος).

Malhabilement, adv., ἀπείρως, ἀνεπιτηδείως.

Malhabileté, n. f., ἀπειρί-α, ας (ἡ); ἀνεπιτηδειότης, ἀνεπιτηδειότητ-ος (ἡ).

Malheur, n. m. 1 *Mauvaise fortune*, ἀτυχί-α, ας (ἡ); δυςτυχί-α, ας (ἡ). Être dans le malheur, δυςτυχ-εῖν, δυςτυχ-έω, ῶ, fut. δυςτυχήσ-ω. || 2 *Accident fâcheux*, δυςτύχημα, δυςτυχήματ-ος (τό); συμφορ-ά, ᾶς (ἡ). Malheur à *ou* sur, οὐαί, dat. Par malheur, ἀτυχῶς, δυςτυχῶς.

Malheureusement, adv. 1 *D'une manière malheureuse*, σχετλίως, κακῶς. || 2 *Par malheur*, δυςτυχῶς, κατὰ δυςτυχίαν.

Malheureux, euse, adj. 1 *Qui n'est pas heureux*, ἀτυχ-ής, ής, ές (comp. ἀτυχ-έστερος, sup. ἀτυχ-έστατος); δυςτυχ-ής, ής, ές. || 2 *Misérable, digne de pitié*, ἄθλι-ος, ος ou α, ον (comp. ἀθλι-ώτερος, sup. ἀθλι-ώτατος); ταλαίπωρ-ος, ος, ον. || 3 *Préjudiciable*, βλαβερ-ός, ά, όν; ὀλέθρι-ος, ος ou α, ον. || 4 *Fatal, funeste*, ἀπαίσι-ος, ος, ον. || 5 *Mauvais, méprisable*, κακ-ός, ή, όν

(comp. χείρ-ων, sup. χείριστ-ος); δειλός, ή, όν (comp. δειλ-ότερος, sup. δειλ-ότατος). || Subst. n. m. 1 *Un homme pauvre*, ἄθλι-ος, ου (ὁ); ταλαίπωρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Un méchant homme*, πονηρ-ός, οῦ (ὁ). Une malheureuse, n. f., *femme méprisable*, φαύλ-η γυν-ή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Malhonnête, adj. 1 *Qui n'a pas de probité*, πονηρ-ός, ά, όν (comp. πονηρ-ότερος, sup. πονηρ-ότατος). || 2 *Impoli*, ἄγροικ-ος, ος, ον (comp. ἀγροικ-ότερος, sup. ἀγροικ-ότατος).

Malhonnêtement, adv. 1 *Sans probité*, ἀδίκως, πονηρῶς. || 2 *Sans politesse*, ἀγροίκως.

Malhonnêteté, n. f., *incivilité*, ἀγροικί-α, ας (ἡ); σκαιότης, σκαιότητ-ος (ἡ).

Malice, n. f. 1 *Penchant à mal faire*, πονηρί-α, ας (ἡ); κακί-α, ας (ἡ). || 2 *Espièglerie, tour plaisant*, σκωπτικ-όν, οῦ (τό); ἔμπαιγμα, ἐμπαίγματ-ος (τό). || 3 *Parole malicieuse*, σκῶμμα, σκώμματ-ος (τό).

Malicieusement, adv. 1 *Méchamment*, πονηρῶς, κακῶς. || 2 *Par badinage*, παιγνιωδῶς.

Malicieux, euse, adj. 1 *Méchant*, πονηρ-ός, ά, όν (comp. πονηρ-ότερος, sup. πονηρ-ότατος); κακότεχν-ος, ος, ον. || 2 *Espiègle*, παιγνιώδ-ης, ης, ες.

Malignement, adv., πονηρῶς, κακοήθως.

Malignité, n. f. 1 *Inclination à faire, à dire, à penser du mal*, κακοήθει-α, ας (ἡ). || 2 *Qualité, influence nuisible*, κακοήθει-α, ας (ἡ); χαλεπότης, χαλεπότητ-ος (ἡ).

Malin, igne, adj. 1 *Qui se plaît à faire, à dire, à penser du mal*, κακοήθ-ης, ης, ες (comp. κακοηθ-έστερος, sup. κακοηθ-έστατος). || 2 *Fin, rusé*, πανοῦργ-ος, ος, ον (comp. πανουργ-ότερος, sup. πανουργ-ότατος). || 3 *Pernicieux, nuisible*, ἐπιβλαβ-ής, ής, ές. || 4 Terme de méd., *grave*, κακοήθ-ης, ης, ες.

Maline, n. f., *grandes marées*, πλημμύρ-α, ας (ἡ); πλημμυρ-ίς, ίδος (ἡ).

Malingre, adj., *qui est d'une complexion faible*, ἀσθεν-ής, ής, ές (comp. ἀσθεν-έστερος, sup. ἀσθεν-έστατος); ἄρρωστ-ος, ος, ον.

Malintentionné, ée, adj., *qui a l'intention de nuire*, κακόν-ους, ους, ουν (comp. κακον-ούστερος, sup. κακον-ούστατος); κακόβουλ-ος, ος, ον.

Malitorne, adj., *grossier, maladroit*, ἄγροικ-ος, ος, ον; σκαι-ός, ά, όν.

Mal-jugé, n. m., *jugement défectueux*, κακοδικί-α, ας (ἡ).

Malle, n. f. 1 *Coffret couvert de peau*, κιβωτ-ός, οῦ (ἡ). || 2 *Malle-poste*, ταχυδρόμ-ος ἄμαξ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Malléabilité, n. f., *qualité de ce qui est malléable*, ἐλατ-όν, οῦ (τό).

Malléable, adj., *qui s'étend sous le marteau*, ἐλατ-ός, ή, όν.

Malléole, n. f., *os de la cheville du pied*, σφυρί-ον, ου (τό).

Mallette, n. f., *petite malle*, κιβώτι-ον, ου (τό).

Mallier, n. m., *cheval de malle-poste*, ταχυδρόμ-ος ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Malmener, v. tr. 1 *Maltraiter*, κακῶς ποιεῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 2 *Faire subir un échec*, νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc.

Malotru, n. m. 1 *Homme mal bâti*, δύσμορφ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Malotrue, n. f., δύσμορφ-ος γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Homme grossier*, ἄγροικ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. *Femme grossière*, ἄγροικ-ος γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Malpeigné, n. m., *homme malpropre*, ῥυπαρ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Malplaisant, ante, adj., *désagréable*, ἀηδ-ής, ής, ές.

Malpropre, adj., ῥυπαρ-ός, ά, όν (comp. ῥυπαρ-ώτερος, sup. ῥυπαρ-ώτατος).

Malproprement, adv., ῥυπαρῶς, αὐχμηρῶς.

Malpropreté, n. f. 1 *En parlant des personnes*, ῥυπαρί-α, ας (ἡ). || 2 *En parlant des choses*, ῥύπ-ος, ου (ὁ); αὐχμ-ός, οῦ (ὁ).

Malsain, aine, adj. 1 *Qui n'est pas sain*, νοσώδ-ης, ης, ες; καχεκτικ-ός, ή, όν. || 2 *Nuisible à la santé*, νοσηρ-ός, ά, όν (comp. νοσηρ-ότερος, sup. νοσηρ-ότατος).

Malséant, ante, adj., *inconvenant*, ἀπρεπ-ής, ής, ές (comp. ἀπρεπ-έστερος, sup. ἀπρεπ-έστατος).

Malsonnant, ante, adj. 1 *Contraire à l'orthodoxie*, ἀσεβ-ής, ής, ές. || 2 *Contraire à la bienséance*, ἀπρεπ-ής, ής, ές.

Maltôte, n. f., *perception d'un impôt qui n'est pas légal*, φορολογί-α, ας (ἡ).

Maltôtier, n. m., *qui lève une maltôte*, φορολόγ-ος, ου (ὁ).

Maltraiter, v. tr., *traiter durement*, κακ-οῦν, κακ-όω, ῶ, fut. κακώσ-ω, acc.; κακοποι-εῖν, κακοποι-έω, ῶ, fut. κακοποιήσ-ω, acc.

Malvacée, n. f., *plante de la famille des mauves*, μαλάκῃ ὁμοί-α βοτάν-η, ης (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.

Malveillance, n. f., *disposition à vouloir du mal*, δυσμένει-α, ας (ἡ); κακόνοι-α, ας (ἡ).

Malveillant, ante, adj., *qui a de la malveillance*, δυσμεν-ής, ής, ές (comp. δυσμεν-έστερος, sup. δυσμεν-έστατος); κακόν-ους, ους, ουν.

Malversation, n. f., *faute grave dans l'exercice d'une charge*, τῶν δημοσίων κλοπ-ή, ῆς (ἡ).

Malverser, v. intr., *mal gérer les deniers publics*, τὰ δημόσια κλέπτ-ειν, κλέπτ-ω fut. κλέψ-ω.

Maman, n. f., μήτηρ, μητρ-ός (ἡ). Grand maman, μάμμ-η, ης (ἡ).

Mamelle, n. f., μαστ-ός, οῦ (ὁ). Enfant à la mamelle, ὑποτίτθι-ον, ου (τό).
Mamelon, n. m. 1 *Bout de la mamelle*, θηλ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Sommet d'une montagne*, βουν-ός, οῦ (ὁ); λόφ-ος, ου (ὁ).
Mamelonné, ée, adj., μαστοειδ-ής, ής, ές.
Mamillaire, adj., μαστοειδ-ής, ής, ές.
Mammaire, adj., *qui a rapport aux mamelles*, μαστικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Mammifère, adj., *qui a des mamelles*, μαστοὺς ἔχ-ων, ουσα, ον. || Subst., μαστοὺς ἔχ-ον ζῶ-ον, ου (τό). Les deux derniers mots se déclinent.
Manant, n. m. 1 *Paysan*, χωρίτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Rustre, grossier*, ἄγροικ-ος, ου (ὁ).
Manche, n. m., *partie par laquelle on tient un instrument*, λαβ-ή, ῆς (ἡ); λαβ-ίς, ίδος (ἡ).
Manche, n. f. 1 *Partie du vêtement dans laquelle entre le bras*, χειρ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Canal, tuyau*, σωλήν, σωλῆν-ος (ὁ). || 3 *Espace étroit de mer*, πορθμ-ός, οῦ (ὁ).
Manchette, n. f., *ornement qui s'attache à l'extrémité des manches*, περιχειρίδι-ον, ου (τό).
Manchot, otte, adj., *estropié, privé de la main ou du bras*, πηρ-ός, ά, όν; κολοβ-ός, ός, όν.
Mandant, n. m., *celui qui donne pouvoir à un autre d'agir en son nom*, ἐξουσίαν διδούς, διδόντ-ος (ὁ).
Mandat, n. m. 1 *Procuration*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 2 *Ordre de payer une somme*, ἀποτίσεως πρόσταγμα, προστάγματ-ος (τό). Mandat d'amener, ἐπαγωγῆς πρόσταγμα. Mandat d'arrêt, συλλήψεως πρόσταγμα. || 3 *Instructions*, ἐντολ-ή, ῆς (ἡ).
Mandataire, n. m., *celui qui est chargé d'agir au nom d'un autre*, ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ).
Mandement, n. m., *ordre par écrit*, πρόσταγμα, προστάγματ-ος (τό); διαταγ-ή, ῆς (ἡ).
Mander, v. tr. 1 *Faire savoir par lettre ou par message*, παραγγέλλ-ειν, παραγγέλλ-ω, fut. παραγγελ-ῶ, acc. || 2 *Faire venir*, μετακαλ-εῖσθαι, μετακαλ-έομαι, οῦμαι, fut. μετακαλέσ-ομαι, acc.
Mandibule, n. f., *mâchoire*, γνάθ-ος, ου (ἡ).
Mandille, n. f., *casaque*, χλαμύς, χλαμύδ-ος (ἡ).
Mandoline, n. f., *instrument de musique*, κιθάρ-α, ας (ἡ).
Mandore, n. f., *instrument de musique*, τετράχορδ-ον, ου (τό).
Mandragore, n. f., *plante*, μανδραγόρ-ας, ου (ὁ).
Mandrin, n. m., *poinçon*, κεντήρι-ον, ου (τό).
Manducation, n. f., *action de manger*, μάσησ-ις, εως (ἡ).
Manéage, n. m., *travail gratuit des matelots*, τῶν ναυτῶν ἄμισθ-ος ἐργασί-α, ας (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.
Manége, n. m. 1 *Exercice qu'on fait faire à un cheval*, τοῦ ἵππου ἄσκησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Lieu où l'on exerce les chevaux*, ἱππόδρομ-ος, ου (ὁ). || 3 *Manière d'agir artificieuse*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ); τέχν-η, ης (ἡ).
Mânes, n. m. pl., *ombres, âmes des morts*, νέρτερ-οι, ων (οἱ); τῶν τεθνεώτων ψυχ-αί, ῶν (αἱ).
Manganèse, n. m., *métal*, μαγγανήσι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Mangeable, adj., ἐδώδιμ-ος, ος, ον.
Mangeaille, n. f., ἐδώδιμ-α, ων (τά); τροφ-ή, ῆς (ἡ).
Mangeoire, n. f., *auge où mangent les chevaux*, κάπ-η, ης (ἡ); φάτν-η, ης (ἡ).
Manger, v. tr. 1 *Mâcher et avaler*, ἐσθί-ειν, ἐσθί-ω, fut. ἔδ-ομαι ou φάγ-ομαι, acc. || 2 *Dépenser, dissiper*, καταναλίσκ-ειν, καταναλίσκ-ω, fut. καταναλώσ-ομαι, acc. || 3 *Ruiner*, κατατρώγ-ειν, κατατρώγ-ω, fut. κατατρώξ-ω, acc. || 4 *Ronger, absorber*, τρώγ-ειν, τρώγ-ω, fut. τρώξ-ω, acc.; φθείρ-ειν, φθείρ-ω, fut. φθερ-ῶ, acc. || 5 *Élider*, ἐκθλίβ-ειν, ἐκθλίβ-ω, fut. ἐκθλίψ-ω, acc. || Verbe intr., *prendre ses repas*, σιτ-εῖσθαι, σιτ-έομαι, οῦμαι, fut. σιτήσ-ομαι; ἑστι-ᾶσθαι, ἑστι-άομαι, ῶμαι, fut. ἑστιασθήσ-ομαι.
Manger, n. m., *ce qu'on mange*, τροφ-ή, ῆς (ἡ); ἔδεσμα, ἐδέσματ-ος (τό). Le boire et le manger, τὸ πιεῖν καὶ τὸ φαγεῖν. Les articles se déclinent.
Mangerie, n. f. 1 *Action de manger*, βρῶσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Exaction*, ἔκπραξ-ις, εως (ἡ).
Mange-tout, n. m., *celui qui dissipe follement son bien*, δαπανητ-ής, οῦ (ὁ).
Mangeur, n. m. 1 *Qui mange beaucoup*, ἀδηφάγ-ος, ου (ὁ). Mangeuse, n. f., ἀδηφάγ-ος, ου (ἡ). || 2 *Dissipateur*, ἄσωτ-ος, ου (ὁ); δαπανητ-ής, οῦ (ὁ).
Mangeure, n. f., *endroit mangé d'une étoffe, d'un pain*, τετρωγμέν-ον μέρ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Mangouste, n. f., *ichneumon*, ἰχνεύμων, ἰχνεύμον-ος (ὁ).
Maniable, adj. 1 *Qui se manie facilement*, εὔχερ-ής, ής, ές (comp. εὐχερ-έστερος, sup. εὐχερ-έστατος). || 2 *Traitable*, εὐμεταχείριστ-ος, ος, ον; εὔκολ-ος, ος, ον (comp. εὐκολ-ώτερος, sup. εὐκολ-ώτατος).
Maniaque, adj., *possédé d'une manie*, μανικ-ός, ή, όν.
Manie, n. f. 1 *Espèce d'aliénation mentale*, παράνοι-α, ας (ἡ); παραφροσύν-η, ης (ἡ). || 2 *Habitude bizarre*, παράδοξ-ος συνήθει-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Goût poussé à l'excès*, μανί-α, ας (ἡ).
Maniement, n. m. 1 *Action de manier*, μεταχείρισ-ις, εως (ἡ); μεταχειρισμ-ός, οῦ (ὁ). Maniement des armes, πολεμικ-ὴ ἄσκησ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Administration*, τὸ διοικ-εῖν. L'article se décline.
Manier, v. tr. 1 *Prendre, toucher avec la main*, χειρίζ-ειν, χειρίζ-ω, fut. χειρίσ-ω, acc. || 2 *Se servir d'un instrument*, χρῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι,

dat. || 3 *Mettre en œuvre*, ἐξεργάζ-εσθαι, ἐξεργάζ-ομαι, fut. ἐξεργάσ-ομαι, acc. || 4 *Conduire* (*un cheval*) *à son gré*, ἡνιοχ-εῖν, ἡνιοχ-έω, ῶ, fut. ἡνιοχήσ-ω, acc. || 5 *Administrer*, διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc.

Manière, n. f. 1 *Façon, sorte*, τρόπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Espèce*, εἶδ-ος, εος, ους (τό); γέν-ος, εος, ους (τό). || 3 *Façon de peindre, d'écrire*, τρόπ-ος, ου (ὁ). || 4 *Recherche, affectation*, περιεργί-α, ας (ἡ). || 5 Au plur., *façon d'être ou d'agir*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό); τρόπ-οι, ων (οἱ). Qui a de belles, de bonnes manières, κομψ-ός, ή, όν. Qui a de mauvaises manières, ἄκομψ-ος, ος, ον. A la manière de, loc. prép., δίκην, gén. Cette préposition se place après son régime. De manière à *ou* que, ὥστε, avec l'infinitif.

Maniéré, ée, adj., *affecté*, περίεργ-ος, ος, ον (comp. περιεργ-ότερος ou περιεργ-έστερος, sup. περιεργ-ότατος ou περιεργ-έστατος).

Manieur, n. m., *celui qui manie de l'argent*, χρηματιστ-ής, οῦ (ὁ).

Manifestation, n. f., δήλωσ-ις, εως (ἡ); σαφηνισμ-ός, οῦ (ὁ).

Manifeste, adj., δῆλ-ος, η, ον (comp. δηλ-ότερος, sup. δηλ-ότατος); φανερ-ός, ά, όν (comp. φανερ-ώτερος, sup. φανερ-ώτατος); σαφ-ής, ής, ές (comp. σαφ-έστερος, sup. σαφ-έστατος).

Manifeste, n. m., *écrit public par lequel un État, un souverain rend compte de sa conduite*, ἀνακήρυξ-ις, εως (ἡ); ἀναγόρευσ-ις, εως (ἡ).

Manifestement, adv., δήλως, φανερῶς.

Manifester, v. tr., *rendre manifeste*, διαδηλ-οῦν, διαδηλ-όω, ῶ, fut. διαδηλώσ-ω, acc.; σαφηνίζ-ειν, σαφηνίζ-ω, fut. σαφηνίσ-ω, acc.; φανερὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Manigance, n. f., *manœuvre secrète*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ); τέχνημα, τεχνήματ-ος (τό).

Manigancer, v. tr., *tramer secrètement*, λάθρα μηχαν-ᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι, acc.

Manipulaire, n. m., *chef d'une compagnie*, σπείραρχ-ος, ου (ὁ). || Adj., *qui appartient au manipule*, ὁ, ἡ, τὸ σπείρας. L'article se décline.

Manipulateur, n. m., *celui qui manipule*, φαρμακοποι-ός, οῦ (ὁ).

Manipulation, n. f., *action de manipuler*, φαρμακοποιΐ-α, ας (ἡ).

Manipule, n. m., *compagnie de soldats*, σπεῖρ-α, ας (ἡ); λόχ-ος, ου (ὁ).

Manipuler, v. tr., *mêler, décomposer des substances*, φαρμακοποι-εῖν, φαρμακοποι-έω, ῶ, fut. φαρμακοποιήσ-ω.

Manique, n. f., *espèce de gant*, χειροθήκ-η, ης (ἡ).

Maniveau, n. m., *petit panier d'osier*, ταλαρίσκ-ος, ου (ὁ); ταλάρι-ον, ου (τό).

Manivelle, n. f., *pièce de fer ou de bois qui sert à faire tourner un essieu*, κώπ-η, ης (ἡ).

Manne, n. f., *panier d'osier*, κάλαθ-ος, ου (ὁ).

Manne, n. f., *suc mielleux*, μάνν-α, ης (ἡ).

Mannequin, n. m. 1 *Panier long*, κόφιν-ος, ου (ὁ). || 2 *Hotte de chiffonnier*, κόφιν-ος, ου (ὁ). || 3 *Figure imitant le corps humain*, κάναβ-ος, ου (ὁ).

Mannequiné, ée, adj., *qui sent l'affectation*, περίεργ-ος, ος, ον.

Manœuvre, n. f. 1 *Opération de la main*, χειρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Action de gouverner un vaisseau*, κυβέρνησ-ις, εως (ἡ). || 3 Au plur., *cordages*, κάλ-ῳ, ων (οἱ). || 4 *Mouvements qu'on fait faire à des troupes*, ἐξελιγμ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Moyen qu'on emploie pour réussir*, μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό); τέχνασμα, τεχνάσματ-ος (τό).

Manœuvre, n. m., *ouvrier*, ὑπουργ-ός, οῦ (ὁ); χειρουργ-ός, οῦ (ὁ).

Manœuvrer, v. intr. 1 *Faire la manœuvre*, τὴν ναῦν κυβερν-ᾶν, κυβερν-άω, ῶ, fut. κυβερνήσ-ω. || 2 *Exécuter des mouvements militaires*, ἐξελίσσ-ειν, ἐξελίσσ-ω, fut. ἐξελίξ-ω. || 3 *Employer divers moyens pour réussir*, μηχαναῖς χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι. || Verbe tr., *gouverner un vaisseau*, κυβερν-ᾶν, κυβερν-άω, ῶ, fut. κυβερνήσ-ω, acc.

Manœuvrier, n. m. 1 *Celui qui entend bien la manœuvre d'un navire*, ἔμπειρ-ος κυβερνήτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Celui qui sait faire manœuvrer des troupes*, τακτικ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Manoir, n. m., *demeure, palais*, οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό).

Manouvrier, n. m., *celui qui travaille de ses mains*, χειρουργ-ός, οῦ (ὁ).

Manque, n. m., *défaut, absence*, ἔνδει-α, ας (ἡ); ἀπορί-α, ας (ἡ). Manque de, loc. prép., δι' ἔνδειαν, gén.

Manquement, n. m. 1 *Faute d'omission*, ἔλλειψ-ις, εως (ἡ); ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό). || 2 *Absence, défaut*, ἔνδει-α, ας (ἡ).

Manquer, v. intr. 1 *Faillir, tomber en faute*, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ω ou ἁμαρτήσ-ομαι; σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι. || 2 *S'affaisser*, ὑφιζάν-ειν, ὑφιζάν-ω, fut. ὑφιζήσ-ω. || 3 *Faire faillite*, χρεωκοπ-εῖν, χρεωκοπ-έω, ῶ, fut. χρεωκοπήσ-ω. || 4 *Faire faute*, ἀπεῖναι, ἄπειμι, fut. ἀπέσ-ομαι. || 5 *Échouer*, οὐκ ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. || 6 Suivi de la prép. *de*. *Être privé de*, ἐνδ-εῖσθαι, ἐνδ-έομαι, fut. ἐνδεήσ-ομαι, gén. || 7 Suivi d'un infin., *omettre, oublier de*, παραλείπ-ειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω, et l'infin. Ne manquez pas de..., μέμνησο, pour le sing.; μέμνησθε, pour le plur., et l'infin. || 8 Suivi de la prép. *à*, *ne pas faire ce qu'on doit à l'égard de quelqu'un*, προδιδόναι, προδίδωμι, fut. προ-

δώσ-ω, acc. || Verbe tr. 1 *Laisser échapper*, παραλείπ-ειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω, acc. || 2 *Ne pas rencontrer quelqu'un*, οὐκ ἐντυγχάν-ειν, ἐντυγχάν-ω, fut. ἐντεύξ-ομαι, dat. || 3 *Ne pas atteindre un but*, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ω ou ἁμαρτήσ-ομαι, gén. || 4 *Ne pas réussir dans une entreprise*, ἀποτυγχάν-ειν, ἀποτυγχάν-ω, fut. ἀποτεύξ-ομαι, acc. ou dat. avec ἐν. — ***Manqué, ée,*** part. passé et adj. 1 *Échoué, avorté*, ἀνήνυτ-ος, ος, ον; μάται-ος, ος ou α, ον. || 2 *Défectueux*, ἐνδε-ής, ής, ές; ἐλλιπ-ής, ής, ές. || 3 *Sans talent*, ἀφυ-ής, ής, ές.

Mansarde, n. f. 1 *Fenêtre pratiquée dans le comble*, ὑπωρόφι-ος θυρ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Chambre pratiquée sous le comble*, τέγ-ος, εος, ους (τό).

Mansuétude, n. f., *douceur*, πραότης, πραότητ-ος (ἡ); ἐπιείκει-α, ας (ἡ).

Mante, n. f. 1 *Vêtement de femme*, χλαμύδι-ον, ου (τό). || 2 *Voile*, πέπλ-ος, ου (ὁ).

Manteau, n. m. 1 *Vêtement ample et sans manches*, ἱμάτι-ον, ου (τό). Manteau de soldat, σάγ-ος, ου (ὁ). Manteau de philosophe, τρίβων, τρίβων-ος (ὁ). Manteau de pourpre, πορφυρ-ίς, ίδος (ἡ). Sous le manteau, *clandestinement*, κρύφα, λάθρα || 2 *Apparence, prétexte*, πρόφασ-ις, εως (ἡ); προβολ-ή, ῆς (ἡ).

Mantelet, n. m. 1 *Petit manteau*, χλαῖν-α, ης (ἡ). || 2 *Machine de guerre*, ἄμπελ-ος, ου (ἡ).

Mantille, n. f., *petit manteau*, χλαίνι-ον, ου (τό); χλανίδι-ον, ου (τό).

Manuel, elle, adj., *qui se fait avec la main*, χειροποίητ-ος, ος, ον. Travail manuel, χειρουργί-α, ας (ἡ). || Nom m., *ouvrage abrégé*, ἐγχειρίδι-ον, ου (τό).

Manuellement, adv., ἀπὸ χειρός, διὰ χειρῶν.

Manufacture, n. f. 1 *Fabrication*, κατασκευ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Fabrique, atelier*, ἐργαστήρι-ον, ου (τό). || 3 *Ouvriers attachés à la fabrique*, ἐργαστηριακ-οί, ῶν (οἱ).

Manufacturer, v. tr., *fabriquer*, χειροποιεῖσθαι, χειροποι-έομαι, οῦμαι, fut. χειροποιήσ-ομαι, acc.; κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.

Manufacturier, n. m. 1 *Celui qui a une manufacture*, ἐργαστηριάρχ-ης, ου (ὁ). || 2 *Celui qui travaille dans une manufacture*, ἐργαστηριακ-ός, οῦ (ὁ).

Manumission, n. f., *action d'affranchir*, ἀπελευθέρωσ-ις, εως (ἡ).

Manuscrit, ite, adj., *écrit avec la main*, χειρόγραφ-ος, ος, ον. || Nom m., χειρόγραφον βιβλί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Manutention, n. f. 1 *Administration, gestion*, διοίκησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Conservation*, διατήρησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Établissement où se fabrique le pain pour la troupe*, στρατιωτικ-ὸν ἀρτοποιεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Mappemonde, n. f., τῆς ὅλης γῆς γεωγραφικ-ὸς πίναξ, πίνακ-ος (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent.

Maquereau, n. m., *poisson*, σκόμβρ-ος, ου (ὁ).

Maquette, n. f., *modèle d'un ouvrage en ronde-bosse*, τύπ-ος, ου (ὁ).

Maquignon, n. m., *marchand de chevaux*, ἱπποπώλ-ης, ου (ὁ).

Maquignonnage, n. m., *métier de maquignon*, ἱππωνεί-α, ας (ἡ).

Maquignonner, v. tr. 1 *Faire le métier de maquignon*, ἱππων-εῖν, ἱππων-έω, ῶ, fut. ἱππωνήσ-ω. || 2 *Négocier une affaire en qualité d'entremetteur*, προξεν-εῖν, προξεν-έω, ῶ, fut. προξενήσ-ω, acc.

Marabout, n. m. 1 *Oiseau*, μέγας ἐρωδι-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Plume d'un marabout*, ἐρωδιοῦ πτερ-όν, οῦ (τό). || 3 *Homme laid et mal bâti*, ἀσχήμων ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Maraîcher, n. m., *jardinier*, κηπουρ-ός, οῦ (ὁ).

Marais, n. m., ἕλ-ος, εος, ους (τό); λίμν-η, ης (ἡ). Marais salant, πλαταμών, πλαταμῶν-ος (ὁ).

Marasca, n. m., *espèce de cerise aigre*, ὀξ-ὺ κεράσι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Marasme, n. m., *maigreur extrême*, μαρασμ-ός, οῦ (ὁ).

Marasquin, n. m., *liqueur faite avec le marasca*, ἐκ κερασίων ποτ-όν, οῦ (τό).

Marâtre, n. f., *belle-mère*, μητρυι-ά, ᾶς (ἡ).

Maraud, n. m., *vil coquin*, μιαρ-ός, οῦ (ὁ). Maraude, n. f., μιαρ-ά, ᾶς (ἡ).

Maraude, n. f., *vol commis par des soldats*, λεηλασί-α, ας (ἡ).

Marauder, v. intr., *aller à la maraude*, λεηλατ-εῖν, λεηλατ-έω, ῶ, fut. λεηλατήσ-ω.

Maraudeur, n. m., *qui va à la maraude*, λεηλάτ-ης, ου (ὁ).

Marbre, n. m. 1 *Pierre calcaire*, μάρμαρ-ος, ου (ὁ, ἡ); λίθ-ος, ου (ὁ, ἡ). || 2 *Tombeau*, τάφ-ος, ου (ὁ).

Marbrer, v. tr., *imiter le marbre*, ὥσπερ μάρμαρον ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc. — ***Marbré, ée,*** part. passé et adj., μαρμαρό-εις, εσσα, εν.

Marbrerie, n. f. 1 *Métier de marbrier*, μαρμαρογλυφί-α, ας (ἡ). || 2 *Atelier de marbrier*, τοῦ μαρμαροποι-οῦ ἐργαστήρι-ον, ου (τό).

Marbrier, n. m., *celui qui scie, qui travaille le marbre*, μαρμαροποι-ός, οῦ (ὁ).

Marbrière, n. f., *carrière de marbre*, λατομεῖ-ον, ου (τό).

Marbrure, n. f., *imitation du marbre*, μαρμάριν-ον χρῶμα, χρώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Marc, n. m., *ancien poids de huit onces*, δίμοιρ-ον, ου (τό).

Marc, n. m., *résidu*, μάγμα, μάγματ-ος (τό); ἀποπίεσμα, ἀποπιέσματ-ος (τό).

Marcassin, n. m., *petit sanglier*, καπρίσκ-ος, ου (ὁ).

Marcassite, n. f., *pierre inflammable*, πυρίτ-ης, ου (ὁ), sous-ent. λίθος.

Marchand, n. m., πωλητ-ής, οῦ (ὁ); ἔμπορ-ος, ου (ὁ); πράτ-ης, ου (ὁ). Marchande, n. f., πωλοῦσ-α, ης (ἡ); πράτρι-α, ας (ἡ). De marchand, ἐμπορικ-ός, ή, όν. Être marchand, ἐμπολ-ᾶν, ἐμπολ-άω, ῶ, fut. ἐμπολήσ-ω. || Adj., ἐμπορικ-ός, ή, όν. Vaisseau marchand, ὁλκάς, ὁλκάδ-ος (ἡ). Rivière marchande, πλώϊμ-ος ποταμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Marchander, v. tr. 1 *Demander et débattre le prix d'une chose*, περὶ τῆς τιμῆς πραγματεύ-εσθαι, πραγματεύ-ομαι, fut. πραγματεύσ-ομαι, gén. || 2 Absol., δυςων-εῖν, δυςων-έω, ῶ, fut. δυςωνήσ-ω. || 3 *Débattre*, ἀγωνίζ-εσθαι, ἀγωνίζ-ομαι, fut. ἀγωνίσ-ομαι περί, gén. Ne pas marchander quelqu'un, *le maltraiter*, οὐ φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén. Ne pas marchander sa vie, *l'exposer*, τοῦ βίου οὐ φείδ-εσθαι. || Verbe intr., *hésiter*, διστάζ-ειν, διστάζ-ω, fut. διστάσ-ω; ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω.

Marchandise, n. f., *ce qui se vend*, πώλημα, πωλήματ-ος (τό); ἐμπόρευμα, ἐμπορεύματ-ος (τό). || Au plur., ὤνι-α, ων (τά).

Marche, n. f., *frontière d'un État*, ὅρ-ος, ου (ὁ).

Marche, n. f. 1 *Mouvement de celui qui marche*, βάδισμα, βαδίσματ-ος (τό); βάδισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chemin d'un lieu à un autre*, ὁδ-ός, οῦ (ἡ); ὁδοιπορί-α, ας (ἡ). || 3 *Mouvement d'une armée en marche; chemin qu'elle suit*, πορεί-α, ας (ἡ). Marche forcée, ταχυδρομί-α, ας (ἡ). Se mettre en marche, ἐκπορεύ-εσθαι, ἐκπορεύ-ομαι, fut. ἐκπορεύσ-ομαι. Ouvrir la marche, προπορεύ-εσθαι, προπορεύ-ομαι, fut. προπορεύσ-ομαι. Fermer la marche, οὐραγ-εῖν, οὐραγ-έω, ῶ, fut. οὐραγήσ-ω. || 4 *Suite, conduite*, διέξοδ-ος, ου (ἡ). || 5 *Procession solennelle*, πομπ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Air de musique*, ἐμβατήρι-ον, ου (τό), sous-ent. ᾆσμα. || 7 *Degré*, βαθμ-ός, οῦ (ὁ); βαθμ-ίς, ῖδος (ἡ).

Marché, n. m. 1 *Entrepôt de marchandises*, ἐμπόρι-ον, ου (τό); ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ). Aller au marché, ἀγοράζ-ειν, ἀγοράζ-ω, fut. ἀγοράσ-ω; ἀγορᾷ χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι. || 2 *Vente dans le marché*, ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Prix des denrées*, τιμ-ή, ῆς (ἡ). Qui est à bon marché, εὔων-ος, ος, ον (comp. εὐων-ότερος, sup. εὐων-ότατος). A bon marché, au propre, ὀλίγου. A bon marché, *facilement*, εὐκόλως· ἀπόνως. Par-dessus le marché, πρὸς τούτοις. Ce qu'on donne par-dessus le marché, ἐπίμετρ-ον, ου (τό). Faire bon marché d'une chose, *la prodiguer*, προ-ίεσθαι, προ-ίεμαι, fut. προήσ-ομαι, acc. Avoir bon marché de quelqu'un, *en venir aisément à bout*, ῥᾳδίως καταγωνίζ-εσθαι, καταγωνίζ-ομαι, fut. καταγωνίσ-ομαι, gén. || 4 *Convention*, συνάλλαγμα, συναλλάγματ-ος (τό); συμβόλαι-ον, ου (τό).

Marchepied, n. m. 1 *Degrés qui conduisent à une estrade, à une voiture*, ἀνάβαθρ-ον, ου (τό). || 2 *Escabeau*, ὑπόβαθρ-ον, ου (τό). || 3 *Moyen de parvenir à un poste plus élevé*, βαθμ-ίς, ῖδος (ἡ).

Marcher, v. intr. 1 *Aller d'un lieu dans un autre*, βαδίζ-ειν, βαδίζ-ω, fut. βαδίσ-ω; πορεύ-εσθαι, πορεύ-ομαι, fut. πορεύσ-ομαι. || 2 *Avoir certain rang dans les cérémonies*, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω. || 3 *Se mouvoir par une impulsion quelconque*, κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι. || 4 *S'écouler*, en parlant du temps, παρέρχ-εσθαι, παρέρχ-ομαι, fut. παρελεύσ-ομαι. || Verbe tr., *fouler une étoffe*, πιλ-εῖν, πιλ-έω, ῶ, fut. πιλήσ-ω, acc.

Marcher, n. m., *manière dont on marche*, βάδισ-ις, εως (ἡ).

Marcheur, n. m., *celui qui marche vite*, ταχυβάτ-ης, ου (ὁ). Marcheuse, n. f., ταχὺ βαδίζουσ-α, ης (ἡ).

Marcotte, n. f., *branche que l'on couche en terre pour qu'elle prenne racine*, μόσχευμα, μοσχεύματ-ος (τό).

Marcotter, v. tr., *planter des marcottes*, μοσχεύ-ειν, μοσχεύ-ω, fut. μοσχεύσ-ω, acc.

Mardelle, voy. Margelle.

Mardi, n. m., ἡ τοῦ Ἄρεως, sous-ent. ἡμέρα. Le premier article se décline.

Mare, n. f., *petit amas d'eau dormante*, τέλμα, τέλματ-ος (τό).

Marécage, n. m., ἕλ-ος, εος, ους (τό); βάλτ-η, ης (ἡ).

Marécageux, euse, adj., ἑλώδ-ης, ης, ες; βαλτώδ-ης, ης, ες.

Maréchal, n. m. 1 *Artisan qui ferre les chevaux*, σιδηρ-εύς, έως (ὁ). || 2 *Vétérinaire*, ἱππιατρ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Officier*. Maréchal des logis, σταθμοδότ-ης, ου (ὁ). Maréchal de camp, ὑποστράτηγ-ος, ου (ὁ). Maréchal de France, σκηπτοῦχ-ος, ου (ὁ).

Maréchalerie, n. f., *art du maréchal ferrant*, τοῦ σιδηρέως τέχν-η, ης (ἡ).

Maréchaussée, n. f. 1 *Juridiction des maréchaux de France*, τῶν σκηπτούχων δικαιοδοσί-α, ας (ἡ). || 2 *Compagnie de cavaliers établie pour la sûreté publique*, χωροφύλακ-ες, ων (οἱ).

Marée, n. f. 1 *Flux et reflux de la mer*, παλίῤῥοι-α, ας (ἡ). Haute marée, πλημμύρ-α, ας (ἡ). Basse marée, ἄμπωτ-ις, εως (ἡ). Avoir vent et marée, *être complètement heureux*, συμπράττουσαν τὴν τύχην ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. || 2 *Poisson de mer*, θαλάσσι-οι ἰχθύ-ες, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Marelle, n. f., *jeu d'enfants*, ἀσκωλιασμ-ός, οῦ (ὁ). Jouer à la marelle, ἀσκωλιάζ-ειν, ἀσκωλιάζ-ω, fut. ἀσκωλιάσ-ω.

Marge, n. f., *blanc autour d'une page écrite ou imprimée*, κράσπεδ-ον, ου (τό). Écrire en marge, παραγράφ-ειν, παραγράφ-ω, fut. παραγράψ-ω, acc. Avoir de la marge, *du temps, de la facilité pour faire une chose*, σχολὴν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Donner, laisser de la marge, σχολὴν παραλείπ-ειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω.

Margelle, n. f., *rebord d'un puits*, τοῦ φρέατος στόμι-ον, ου (τό).
Marger, v. tr., terme d'imprimerie, βιβλίου κράσπεδα περιγράφ-ειν, περιγράφ-ω, fut. περιγράψ-ω.
Marginal, ale, adj., *qui est mis en marge*, παραγεγραμμέν-ος, η, ον.
Marginer, v. intr., *écrire sur la marge*, παραγράφ-ειν, παραγράφ-ω, fut. παραγράψ-ω.
Margouillis, n. m. 1 *Gâchis*, βόρβορ-ος, ου (ὁ). || 2 *Mauvaise affaire*, ἀμηχανί-α, ας (ἡ).
Marguerite, n. f. 1 *Fleur*, λευκάνθεμ-ον, ου (τό). || 2 Terme de la Bible, *perle*, μαργαρίτ-ης, ου (ὁ).
Marguillerie, n. f., *charge de marguillier*, νεωκορί-α, ας (ἡ); ἐκκλησίας ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Marguillier, n. m., *celui qui a soin de ce qui regarde la fabrique et l'œuvre d'une paroisse*, νεωκόρ-ος, ου (ὁ); ἐκκλησίας ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ).
Mari, n. m., ἀνήρ, ἀνδρός (ὁ). Prendre pour mari, γαμ-εῖσθαι, γαμ-έομαι, οῦμαι, fut. γαμηθήσ-ομαι, dat.
Mariable, adj., *en état d'être marié ou mariée*, ἐπίγαμ-ος, ος, ον.
Mariage, n. m. 1 *Union d'une femme et d'un homme*, γάμ-ος, ου (ὁ). Contrat de mariage, περὶ γάμου συνθῆκ-αι, ῶν (αἱ). Célébrer un mariage, γαμοτελ-εῖν, γαμοτελ-έω, ῶ, fut. γαμοτελήσ-ω. Rechercher une fille en mariage, κόρην μνηστεύ-ειν, μνηστεύ-ω, fut. μνηστεύσ-ω. Demander en mariage, πρὸς ou εἰς γάμον αἰτ-εῖν, αἰτ-έω, ῶ, fut. αἰτήσ-ω, acc. Contracter mariage, γάμον ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. || 2 *Célébration des noces*, γάμ-οι, ων (οἱ); γαμικ-ά, ῶν (τά). || 3 *Dot d'une fille*, προίξ, προικ-ός (ἡ); φερν-ή, ῆς (ἡ).
Marier, v. tr. 1 *Unir un homme et une femme*, ζευγνύναι, ζεύγνυμι, fut. ζεύξ-ω, acc. S'il s'agit d'une fille, γαμίζ-ειν, γαμίζ-ω, fut. γαμίσ-ω, acc.; εἰς γάμον διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, acc. || 2 *Contribuer à un mariage*, συνεκδιδόναι, συνεκδίδωμι, fut. συνεκδώσ-ω, acc. || 3 *Joindre, allier*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 4 *Assortir*, συναρμόττ-ειν, συναρμόττ-ω, fut. συναρμόσ-ω, acc. — ***se Marier***, v. pr., 1 En parlant de l'homme, γαμ-εῖν, γαμ-έω, ῶ, fut. γαμήσ-ω. || 2 En parlant de la femme, γαμ-εῖσθαι, γαμ-έομαι, οῦμαι, fut. γαμήσομαι. — ***Marié, ée***, part. passé et adj., σύζυγ-ος, ος, ον; ἔγγαμ-ος, ος, ον. Récemment marié, νεόγαμ-ος, ος, ον; ἀρτίγαμ-ος, ος, ον. Qui n'est pas marié, ἄγαμ-ος, ος, ον. || Nom m., νυμφί-ος, ου (ὁ). Nom f., νύμφ-η, ης (ἡ).
Marieur, n. m., *qui s'entremet pour un mariage*, προμνήστωρ, προμνήστορ-ος (ὁ). Marieuse, n. f., προμνήστρι-α, ας (ἡ).
Marin, ine, adj. 1 *Qui est de mer*, θαλάσσι-ος, ος ou α, ον. || 2 *Qui est destiné à la marine*, ναυτικ-ός, ή, όν. || Nom m., *homme de mer*, ναύτ-ης, ου (ὁ).
Marinade, n. f., *viande marinée*, τάριχ-ος, εος, ους (τό).
Marine, n. f. 1 *Science de la navigation*, ναυτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Forces navales*, ναυτικ-ὴ δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent; ναυτικ-όν, οῦ (τό). || 3 *Odeur de la mer*, τῆς θαλάττης ὀσμ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Tableau représentant des vues, des scènes maritimes*, τῶν ἐπιθαλασσίων γραφ-ή, ῆς (ἡ).
Mariner, v. tr., *assaisonner de la viande de manière à l'attendrir ou à la conserver longtemps*, ταριχεύ-ειν, ταριχεύ-ω, fut. ταριχεύσ-ω, acc. — ***Mariné, ée***, part. passé et adj., ταριχευτ-ός, ή, όν.
Maringouin, n. m., *insecte*, κώνωψ, κώνωπ-ος (ὁ).
Marinier, n. m., *celui qui conduit les bateaux*, ναύτ-ης, ου (ὁ); κωπηλάτ-ης, ου (ὁ).
Marionnette, n. f., νευρόσπαστ-ον, ου (τό). L'art de faire jouer les marionnettes, νευροσπαστικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Marital, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ τοῦ ἀνδρός. L'article se décline; γαμικ-ός, ή, όν.
Maritalement, adv., ἀνδρικῶς, γαμικῶς.
Maritime, adj. 1 *Qui est près de la mer*, παραθαλάσσι-ος, ος, ον. || 2 *Qui est relatif à la navigation*, ναυτικ-ός, ή, όν. Forces maritimes, ναυτικ-όν, οῦ (τό); ναυτικ-ὴ δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Guerre maritime, κατὰ θάλατταν πόλεμ-ος, ου (ὁ).
Maritorne, n. f., *femme laide et malpropre*, δυσειδ-ὴς γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Marivaudage, n. m., *langage prétentieux*, ἐν τῷ λέγειν περιεργί-α, ας (ἡ).
Marjolaine, n. f., *plante*, ἀμάρακ-ον, ου (τό).
Marmaille, n. f., *troupe de petits enfants*, παιδαρίων ὄχλ-ος, ου (ὁ).
Marmelade, n. f., *confiture de fruits*, ἐξ ὀπωρῶν χύλισμα, χυλίσματ-ος (τό). Qui est en marmelade, *broyé, fracassé*, συντετριμμέν-ος, η, ον.
Marmenteau, adj., se dit des bois de haute futaie qu'on laisse pour la décoration d'une terre, εἰς κόσμον ou κόσμου χάριν διατετηρημέν-ος, η, ον.
Marmite, n. f., χύτρ-α, ας (ἡ); χύτρ-ος, ου (ὁ). Écumeur de marmites, *parasite*, παράσιτ-ος, ου (ὁ).
Marmiteux, euse, adj., *pauvre et misérable*, ταλαίπωρ-ος, ος, ον; κακόμοιρ-ος, ος, ον.
Marmiton, n. m., *valet de cuisine*, μαγειρίσκ-ος, ου (ὁ).
Marmonner, v. tr., *murmurer tout bas*, μύζ-ειν, μύζ-ω, fut. μύσ-ω, acc.
Marmot, n. m. 1 *Gros singe*, κερκοπίθηκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Petit garçon*, παιδίσκ-ος, ου (ὁ). Croquer le marmot, *attendre longtemps*, ἐπιπολὺ περιμέν-ειν, περιμέν-ω, fut. περιμεν-ῶ.
Marmotte, n. f. 1 *Petite fille*, παιδίσκ-η, ης

(ἡ). || 2 *Coiffure de femme*, περικεφάλαι-ον στρόφι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Quadrupède*, ὄρει-ος μῦς, μυ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Marmotter, v. tr., *parler entre ses dents*, μύζ-ειν, μύζ-ω, fut. μύσ-ω, acc.

Marmouset, n. m. 1 *Petite figure grotesque*, γελοῖ-ον εἰδώλι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Petit garçon*, παιδάρι-ον, ου (τό). || 3 *Petit homme*, ἀνθρωπάρι-ον, ου (τό).

Marnage, n. m., *action de marner*, τὸ τιτανοῦν. L'article se décline.

Marne, n. f., *terre calcaire*, τίταν-ος, ου (ἡ).

Marner, v. tr., *couvrir de marne*, τιταν-οῦν, τιταν-όω, ῶ, fut. τιτανώσ-ω, acc.

Marneux, euse, adj., *de la nature de la marne*, τιτανώδ-ης, ης, ες.

Marnière, n. f., *carrière de marne*, τιτανώδ-ης χῶρ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Maroquin, n. m., *cuir de bouc ou de chèvre*, αἴγει-ος βύρσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Maroquiner, v. tr., *apprêter des peaux de veau ou de mouton pour en faire du maroquin*, αἰγείου βύρσης δίκην κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.

Maroquinerie, n. f., *art de faire le maroquin*, αἰγείου βύρσης ἐργασί-α, ας (ἡ).

Maroquinier, n. m., *celui qui façonne le maroquin*, αἰγείου βύρσης ἐργάτ-ης, ου (ὁ).

Marotte, n. f. 1 *Sceptre surmonté d'une tête coiffée d'un capuchon*, κωδωνόκροτ-ον σκῆπτρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Caprice*, μανί-α, ας (ἡ). Chacun a sa marotte, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ μαίνεται.

Maroufle, n. m., *homme de rien et mal élevé*, οὐτιδαν-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Maroufle, n. f., *colle très-forte*, κόλλ-α, ης (ἡ).

Maroufler, v. tr., *coller la toile d'un tableau*, κολλ-ᾷν, κολλ-άω, ῶ, fut. κολλήσ-ω, acc.

Marquant, ante, adj., ἐπίσημ-ος, ος, ον (comp. ἐπισημ-ότερος, sup. ἐπισημ-ότατος).

Marque, n. f. 1 *Empreinte*, σημεῖ-ον ου (τό); σῆμα, σήματ-ος (τό). Qui porte une marque, ἐπίσημ-ος, ος, ον. Mettre une marque, σημει-οῦν, σημει-όω, ῶ, fut. σημειώσ-ω, acc. || 2 *Instrument pour marquer*, σημαντήρι-ον, ου (τό). || 3 *Flétrissure*, στίγμα, στίγματ-ος (τό). || 4 *Trace d'une blessure, d'un coup*, οὐλ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Tache ou signe qu'on apporte en naissant*, συγγεν-ὴς σπῖλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 6 *Indice, preuve*, σημεῖ-ον, ου (τό); τεκμήρι-ον, ου (τό). || 7 *Jeton, fiche*, ψῆφ-ος, ου (ἡ); ψηφ-ίς, ῖδος (ἡ). || 8 *Signe de dignité*, ἐπίσημ-ον, ου (τό); τιμ-ή, ῆς (ἡ). || 9 *Noblesse, illustration*, περιφάνει-α, ας (ἡ). Homme de marque, ἐπιφαν-ὴς ou ἐπίσημ-ος ou ἔντιμ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Marquer, v. tr. 1 *Mettre une marque*, σημει-οῦν, σημει-όω, ῶ, fut. σημειώσ-ω, acc. || 2 *Imprimer une flétrissure*, στίζ-ειν, στίζ-ω, fut. στίξ-ω, acc.; στιγματίζ-ειν, στιγματίζ-ω, fut. στιγματίσ-ω, acc. || 3 *Laisser des traces*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc. || 4 *Assigner, fixer*, διορίζ-ειν, διορίζ-ω, fut. διορίσ-ω, acc.; τάττ-ειν, τάττ-ω, fut. τάξ-ω, acc. || 5 *Indiquer*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc. || 6 *Mander*, ἐπαγγέλλ-ειν, ἐπαγγέλλ-ω, fut. ἐπαγγελ-ῶ, acc. || 7 *Témoigner, donner des marques*, ἐπιδεικνύναι, ἐπιδείκνυμι, fut. ἐπιδείξ-ω, acc.; ἀποφαίν-ειν, ἀποφαίν-ω, fut. ἀποφαν-ῶ, acc. — ***Marqué, ée***, part. passé et adj., *évident*, φανερ-ός, ά, όν; σαφ-ής, ής, ές.

Marqueter, v. tr., *marquer de différentes taches*, ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc.

Marqueterie, n. f., *ouvrage fait de pièces de rapport*, πεποικιλμέν-ον ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Marquette, n. f., *pain de cire vierge*, κηροῦ τροχ-ός, οῦ (ὁ).

Marqueur, n. m., σημαίν-ων, οντος (ὁ); σημαντήρ, σημαντῆρ-ος (ὁ).

Marquis, n. m., *titre de noblesse*, μαρκέσι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Marquisat, n. m. 1 *Titre de dignité*, τοῦ μαρκεσίου ἀξί-α, ας (ἡ). || 2 *Terre du marquis*, τοῦ μαρκεσίου κτῆμα, κτήματ-ος (τό).

Marquise, n. f., *femme d'un marquis*, μαρκεσίν-η, ης (ἡ). Grec moderne.

Marquise, n. f., *sorte d'auvent*, προστέγι-ον, ου (τό).

Marraine, n. f., ἀνάδοχ-ος, ου (ἡ).

Marri, ie, adj., *fâché*, μετανο-ῶν, οῦσα, οῦν.

Marron, n. m., *fruit du marronnier*, κάσταν-ον, ου (τό); Εὐβοϊκ-ὸν κάρυ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || Adj., *couleur marron*, πυῤῥ-ός, ά, όν.

Marron, adj. Nègre marron, *esclave fugitif*, δραπέτ-ης, ου (ὁ). Marronne, négresse marronne, δραπέτ-ις, ιδος (ἡ). Courtier marron, ψευδ-ὴς προξενητ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Marronnage, n. m., *état d'un esclave fugitif*, δραπέτευσ-ις, εως (ἡ).

Marronner, v. tr. 1 *Friser les cheveux*, βοστρυχίζ-ειν, βοστρυχίζ-ω, fut. βοστρυχίσ-ω, acc.

Marronnier, n. f., *espèce de châtaignier*, κασταναϊκ-ὴ δρῦς, δρυ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Marrube, n. f., *plante*, πράσι-ον, ου (τό).

Mars, n. m. 1 *Dieu de la guerre*, Ἄρης, Ἄρε-ος (ὁ). || 2 *Planète*, Ἄρεος ἀστήρ, ἀστέρ-ος (ὁ). || 3 *Troisième mois de l'année*, Μάρτι-ος, ου (ὁ). || 4 *Grain qu'on sème en mars*, σητανί-ας, ου (ὁ).

Marsouin, n. m., *cétacé*, φώκ-η, ης (ἡ); φώκαιν-α, ης (ἡ).

Marte, n. f., voy. Martre.

Marteau, n. m. 1 *Outil de fer à manche*, σφῦρ-α, ας (ἡ). Coup de marteau, σφυροκοπί-α, ας (ἡ). Battre avec le marteau, σφυροκοπ-εῖν, σφυροκοπ-έω, ῶ, fut. σφυροκοπήσ-ω, acc. Avoir un coup de marteau, *avoir une manie*, πρός τι μαίν-εσθαι, μαίν-ομαι, fut. μανήσ-ομαι. || 2 *Battant attaché à une porte*, κόραξ, κόρακ-ος (ὁ). Graisser le marteau, *donner de l'argent au portier*, τὸν θυρωρὸν δωροδοκ-εῖν, δωροδοκ-έω, ῶ, fut. δωροδοκήσ-ω. || 3 *Un des quatre osselets de l'oreille*, τοῦ ὠτὸς ὀστάρι-ον, ου (τό).

Martel, n. m., voy. Marteau. Avoir, se mettre martel en tête, *avoir des soucis*, μερίμναις ou φροντίσι ἐκπον-εῖσθαι, ἐκπον-έομαι, οῦμαι, fut. ἐκπονηθήσ-ομαι.

Marteler, v. tr. 1 *Battre à coups de marteau*, σφυροκοπ-εῖν, σφυροκοπ-έω, ῶ, fut σφυροκοπήσ-ω, acc.; σφυρηλατ-εῖν, σφυρηλατ-έω, ῶ, fut. σφυρηλατήσ-ω, acc. || 2 *Donner du souci*, μερίμνας ἐμποι-εῖν, ἐμποι-έω, ῶ, fut. ἐμποιήσ-ω, dat. — ***Martelé, ée***, part. passé et adj., *travaillé au marteau*, σφυρόκοπ-ος, ος, ον; σφυρήλατ-ος, ος, ον. Vers martelés, *faits péniblement*, ἐπιπόνως πεποιημένοι στίχ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Martelet, n. m., *petit marteau*, σφυρί-ον, ου (τό).

Marteleur, n. m., *celui qui travaille au marteau*, σφυροκόπ-ος, ου (ὁ).

Martial, ale, adj. 1 *Guerrier*, πολεμικ-ός, ή, όν; ἄρει-ος, ος ou α, ον. Avoir un air martial, Ἄρην βλέπ-ειν, βλέπ-ω, fut. βλέψ-ω. Loi martiale, Ἄρει-ος νόμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Cour martiale, στρατιωτικ-ὸν δικαστήρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Ferrugineux*, σιδηρικ-ός, ή, όν.

Martinet, n. m. 1 *Hirondelle*, κύψελ-ος, ου (ὁ). || 2 *Fouet*, μάστιξ, μάστιγ-ος (ἡ).

Martingale, n. f., *courroie*, ῥυτήρ, ῥυτῆρ-ος (ὁ).

Martin-pêcheur, n. m., *oiseau*, ἀλκυών, ἀλκυόν-ος (ὁ).

Martin-sec, n. m., *poire d'automne*, ὀπωριν-ὸς ἄπι-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Martre, n. f., *quadrupède*, γαλ-ῆ, ῆς (ἡ).

Martyr, yre, n. m. et f. 1 *Qui a souffert la mort pour attester la vérité du christianisme*, μάρτυρ ou μάρτυς, μάρτυρ-ος (ὁ et ἡ). Être martyr, μαρτυρ-εῖν, μαρτυρ-έω, ῶ, fut. μαρτυρήσ-ω. || 2 *Qui souffre beaucoup*, δεινὰ πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι. Être du commun des martyrs, εἷς τῶν πολλῶν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.

Martyre, n. m., *torture*, μαρτύρι-ον, ου (τό). Au figuré, ἄλγ-ος, εος, ους (τό).

Martyriser, v. tr. 1 *Faire souffrir le martyre*, βασανίζ-ειν, βασανίζ-ω, fut. βασανίσ-ω, acc. || 2 *Faire endurer de grands tourments*, τρύχ-ειν, τρύχ-ω, fut. τρύξ-ω ou τρύσ-ω, acc.

Martyrologe, n. m., *catalogue des martyrs*, μαρτυρολόγι-ον, ου (τό). Grec moderne.

Marum, n. m., *plante aromatique*, μάρ-ον, ου (τό).

Mascarade, n. f. 1 *Déguisement*, μετασχηματισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Troupe de gens déguisés*, μορμολυκεῖα ἐνδεδυμένων πλῆθ-ος, εος, ους (τό).

Mascaret, n. m., *flux violent de la mer*, πλημμύρ-α, ας (ἡ).

Mascaron, n. m., *tête ou masque fait de caprice*, μορμολυκεῖ-ον, ου (τό).

Masculin, ine, adj., ἀρρενικ-ός, ή, όν. || Nom m., *le genre masculin*, ἀρρενικ-όν, οῦ (τό).

Masculinité, n. f., *caractère, qualité de mâle*, ἀρρενότης, ἀρρενότητ-ος (ἡ).

Masque, n. m. 1 *Faux visage dont on se couvre la figure*, πρόσωπ-ον, ου (τό); προσωπεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Physionomie d'un acteur*, τοῦ προσώπου σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 3 *Homme masqué, déguisé*, προσωπεῖον ou μορμολυκεῖον ἐνδεδυμέν-ος ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent. || 4 *Fausse apparence*, πρόσχημα, προσχήματ-ος (τό). Prendre le masque de, ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι, acc.; προσποι-εῖσθαι, προσποι-έομαι, οῦμαι, fut. προσποιήσ-ομαι, acc. Quitter le masque, *se montrer tel qu'on est*, ἐκκαλύπτ-εσθαι, ἐκκαλύπτ-ομαι, fut. ἐκκαλύψ-ομαι. Arracher, ôter le masque à quelqu'un, *faire connaître sa fausseté*, τὴν δολιότητά τινος ἀνακαλύπτ-ειν, ἀνακαλύπτ-ω, fut. ἀνακαλύψ-ω. || 5 *Terre appliquée sur le visage pour en prendre le moule*, ἐκμαγεῖ-ον, ου (τό). || 6 *Femme laide ou méchante*, κακοήθ-ης γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Masquer, v. tr. 1 *Mettre un masque sur le visage de quelqu'un*, προσωπεῖον ἐνδύ-ειν, ἐνδύ-ω, fut. ἐνδύσ-ω, acc. || 2 *Déguiser, travestir*, μετασχηματίζ-ειν, μετασχηματίζ-ω, fut. μετασχηματίσ-ω, acc. || 3 *Cacher sous de fausses apparences*, ἀποκρύπτ-εσθαι, ἀποκρύπτ-ομαι, fut. ἀποκρύψ-ομαι, acc. || 4 *Ôter la vue d'une chose*, ἐπιπροσθ-εῖν, ἐπιπροσθ-έω, ῶ, fut. ἐπιπροσθήσ-ω, dat. — ***Masqué, ée***, part. passé et adj. 1 *Couvert d'un masque*, προσωπεῖον ἐνδεδυμέν-ος, η, ον. || 2 *Travesti*. Bal masqué, τῶν μετημφιεσμένων χορεί-α, ας (ἡ). || 3 *Qui cache sa pensée*, κρυψίν-ους, ους, ουν.

Massacrante, adj. f. Humeur massacrante, ἀνυποφόρητ-ος τρόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Massacre, n. m. 1 *Carnage d'hommes*, σφαγ-ή, ῆς (ἡ); κατασφαγ-ή, ῆς (ἡ); φόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Grande tuerie de bêtes*, ζῳοκτονί-α, ας (ἡ). || 3 *Mauvais ouvrier*, ὄλεθρ-ος, ου (ὁ).

Massacrer, v. tr. 1 *Tuer, égorger*, σφάζ-ειν ou σφάττ-ειν, σφάζ-ω ou σφάττ-ω, fut. σφάξ-ω, acc.; φονεύ-ειν, φονεύ-ω, fut. φονεύσ-ω, acc. || 2 *Gâter, mettre en mauvais état*, φθείρ-ειν, φθείρ-ω, fut. φθερ-ῶ, acc.; λυμαίν-εσθαι,

λυμαίν-ομαι, fut. λυμαν-οῦμαι, acc. || 3 *Mal travailler*, κακῶς ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.

Massacreur, n. m., *celui qui tue*, φον-εύς, φον-έως (ὁ); σφάζ-ων, οντος (ὁ).

Massage, n. m., *action de masser*, μάξ-ις, εως (ἡ).

Masse, n. f. 1 *Amas de parties qui font corps ensemble*, σωρ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Corps compacte*, ὄγκ-ος, ου (ὁ). || 3 *Corps informe*, πολύσαρκ-ον σῶμα, σώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 4 *Totalité*, ὅλον, ου (τό). || 5 *Le public, le commun des hommes*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό); οἱ πολλοί, τῶν πολλῶν. || 6 *Ensemble*, ὅλ-ον, ου (τό). || 7 *Somme retenue sur la paye du soldat et mise en réserve*, ἀπόθετ-ον ἀργύρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 8 *Gros marteau de fer*, σιδηρ-ᾶ σφῦρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 9 *Arme de fer très-pesante*, σιδηρ-οῦν ῥόπαλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 10 *Bâton à tête d'or, d'argent, en usage dans certaines cérémonies*, ῥάβδ-ος, ου (ἡ). || En masse, loc. adv., ἀθρόως, ὁμαδόν, παμπληθεί.

Masse, n. f., *ce que l'on met au jeu*, ἠνεχυρασμέν-ον ἀργύρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Massepain, n. m., *pâtisserie*, ἀμυγδαλίτ-ης πλακοῦς, πλακοῦντ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Masser, v. tr. 1 Terme de peinture, διασκευάζ-ειν, διασκευάζ-ω, fut. διασκευάσ-ω, acc.; συντάσσ-ειν, συντάσσ-ω, fut. συντάξ-ω, acc. || 2 *Pétrir avec les mains*, μάσσ-ειν, μάσσ-ω, fut. μάξ-ω, acc.

Massette, n. f., *plante aquatique*, τύφ-η, ης (ἡ).

Massier, n. m., *officier qui porte la masse*, ῥαβδοῦχ-ος, ου (ὁ); ῥαβδονόμ-ος, ου (ὁ).

Massif, ive, adj. 1 *Qui est ou paraît pesant*, ὀγκώδ-ης, ης, ες; παχ-ύς, εῖα, ύ (comp. παχ-ύτερος, sup. παχ-ύτατος). || 2 *Lourd, lent*, νωθρ-ός, ά, όν; νωθ-ής, ής, ές (comp. νωθ-έστερος, sup. νωθ-έστατος). || 3 *Qui n'est pas creux*, πυκν-ός, ή, όν. D'or massif, ὁλόχρυσ-ος, ος, ον. D'argent massif, ὁλάργυρ-ος, ος, ον. || Nom m. 1 *Bosquet*, δάσ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Ouvrage de maçonnerie*, θεμέλι-ον, ου (τό).

Massivement, adv., *d'une manière massive*, παχέως.

Massue, n. f., *bâton noueux*, ῥόπαλ-ον, ου (τό). Coup de massue, *accident imprévu*, ἀπροσδόκητ-ος συμφορ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mastic, n. m. 1 *Résine*, μαστίχ-η, ης (ἡ). || 2 *Ciment*, λιθοκόλλ-α, ης (ἡ).

Mastication, n. f., *action de mâcher*, μάσησ-ις, εως (ἡ); διαμάσησ-ις, εως (ἡ).

Masticatoire, adj., *qu'on peut mâcher*, διαμαστητ-ός, ή, όν. || Nom m., *médicament qu'on mâche*, διαμαστητ-ὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Mastiquer, v. tr. 1 *Mâcher*, μασ-ᾶσθαι, μασ-άομαι, ῶμαι, fut. μασήσ-ομαι, acc. || 2 *Coller avec du mastic*, κολλ-ᾶν, κολλ-άω, ῶ, fut. κολλήσ-ω, acc. — ***Mastiqué, ée***, part. passé et adj., κολλητ-ός, ή, όν.

Mastoïde, adj., *semblable à une mamelle*, μαστοειδ-ής, ής, ές.

Masure, n. f. 1 *Restes d'un bâtiment ruiné*, ἐρείπι-ον, ου (τό). || 2 *Méchante habitation*, ἐρείψιμ-ον οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Mat, mate, adj. 1 *Qui est sans éclat*, ἀμαυρ-ός, ά, όν (comp. ἀμαυρ-ότερος, sup. ἀμαυρ-ότατος); ἀλαμπ-ής, ής, ές. || 2 *Lourd, compacte*, στιφρ-ός, ά, όν; στερε-ός, ά, όν.

Mât, n. m., ἱστ-ός, οῦ (ὁ). Le mât de misaine, ἐμπρόσθι-ος ἱστ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. Le mât d'artimon, τῆς πρύμνης ἱστ-ός, οῦ (ὁ).

Matador, n. m. 1 *Celui qui tue le taureau*, ταυροκτόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Homme considérable dans son état*, ἔντιμ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Matamore, n. m., *faux brave*, καυχηματί-ας, ου (ὁ).

Matelas, n. m., τύλ-η, ης (ἡ); στρῶμα, στρώματ-ος (τό).

Matelasser, v. tr., *garnir de coussins en façon de matelas*, ὑποστρωννύναι, ὑποστρώννυμι, fut. ὑποστρώσ-ω, acc.

Matelassier, n. m., *celui qui fait des matelas*, τυλυφάντ-ης, ου (ὁ).

Matelot, n. m., ναύτ-ης, ου (ὁ). || Adj., *vaisseau qui en accompagne un plus grand*. Matelot d'avant, προπορευομέν-η ναῦς, νε-ώς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Matelot d'arrière, οὐραγ-ὸς ναῦς, νε-ώς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Matelote, n. f., *mets composé de plusieurs sortes de poissons*, ἐξ ἰχθύων ἠρτυμέν-ον ὄψ-ον, ου (τό). Les deux derniers mots se déclinent. || A la matelote, loc. adv., *à la façon des matelots*, ναυτικῶς.

Mater, v. tr. 1 *Mortifier, affaiblir*, νεκρ-οῦν, νεκρ-όω, ῶ, fut. νεκρώσ-ω, acc. || 2 *Humilier, dompter*, ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω, acc.; κολάζ-ειν, κολάζ-ω, fut. κολάσ-ω, acc.

Mâter, v. tr., *garnir de mâts*, ἱστοὺς προσάπτ-ειν, προσάπτ-ω, προσάψ-ω, dat.

Mâtereau, n. m., *petit mât*, μικρ-ὸς ἱστ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Matérialiser, v. tr., *considérer comme matériel*, ὑλικ-ὸν ἡγεῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ἡγεῖσθαι.

Matérialisme, n. m., *système de ceux qui pensent que tout est matière*, τῶν δοξαζόντων πάντα εἶναι ὑλικὰ δόξ-α, ης (ἡ).

Matérialiste, n. m., *celui qui n'admet que la matière*, πάντα εἶναι ὑλικὰ δοξάζ-ων, οντος (ὁ).

Matérialité, n. f., *qualité de ce qui est matériel*, ὑλικ-όν, οῦ (τό).

Matériaux, n. m. pl. 1 *Ce qui sert à la*

construction d'un édifice, ὕλ-η, ης (ἡ). || 2 *Ce qui sert à la composition d'un ouvrage*, ὕλ-η, ης (ἡ); ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ).

Matériel, elle, adj. 1 *Formé de matière*, ὑλικ-ός, ή, όν. || 2 *Grossier*, παχ-ύς, εῖα, ύ. || 3 *Qui a l'esprit lourd*, νωθρ-ός, ά, όν; νωθ-ής, ής, ές. || Nom m., *objets de toute nature employés à un service public*, κατασκευ-ή, ῆς (ἡ).

Matériellement, adv. 1 *Par rapport à la matière*, κατὰ τὴν ὕλην. || 2 *Grossièrement*, παχέως.

Maternel, elle, adj. 1 *Propre, naturel à une mère*, μήτρι-ος, ος, ον; μητρικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui vient du côté de la mère*, μητρῷ-ος, α, ον; ὁ, ἡ, τὸ μητρόθεν. L'article se décline. Langue maternelle, ἐγχώρι-ος γλῶσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Maternellement, adv., μητρικῶς, μητρὸς δίκην.

Maternité, n. f., *état, qualité de mère*, τὸ μητέρα εἶναι. L'article se décline.

Mathématicien, n. m., *celui qui sait ou professe les mathématiques*, μαθηματικ-ός, οῦ (ὁ).

Mathématique, adj. 1 *Qui a rapport aux mathématiques*, μαθηματικ-ός, ή, όν. || 2 *Démontré, rigoureux*, σαφέστατ-ος, η, ον; ἀκριβ-ής, ής, ές.

Mathématiquement, adv., μαθηματικῶς.

Mathématiques, n. f. pl., *science qui a pour objet les quantités et les grandeurs*, μαθήματ-α, ων (τά).

Matière, n. f. 1 *Ce dont une chose est faite*, ὕλ-η, ης (ἡ). || 2 *L'ensemble de tous les corps*, ὕλ-η, ης (ἡ). || 3 *Par opposition à Esprit, Intelligence*, σάρξ, σαρκ-ός (ἡ). || 4 *Sujet sur lequel on parle ou l'on écrit*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ); θέμα, θέματ-ος (τό). || 5 *Cause, occasion*, αἰτί-α, ας (ἡ); ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Substances évacuées*, ἀποχώρημα, ἀποχωρήματ-ος (τό). || En matière de, loc. adv., τὰ πρός ou κατά, acc.

Mâtin, n. m. *chien*, μολοσσ-ός, οῦ (ὁ), sous-ent. κύων.

Matin, n. m., πρωΐ-α, ας (ἡ), sous-ent. ἡμέρα; πρώϊ-ον, ου (τό). Le matin, πρωΐ. De bon matin, πρωϊόθεν. De très-grand matin, πρωϊαίτατα, πρωῒ πάνυ. Demain matin, αὔριον πρωΐ. Le lendemain matin, τῇ ὑστεραίᾳ πρωΐ. L'étoile du matin, φωσφόρ-ος, ου (ὁ).

Matinal, ale, adj., *qui s'est levé matin*, ὄρθριον ἀναστ-άς, ᾶσα, άν. Être matinal, ὀρθρεύ-ειν, ὀρθρεύ-ω, fut. ὀρθρεύσ-ω.

Mâtineau, n. m., *petit mâtin*, μικρ-ὸς μολοσσ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Matinée, n. f., *tout le temps depuis le point du jour jusqu'à midi*, πρωΐ-α, ας (ἡ); πρὸ τῆς μεσημβρίας καιρ-ός, οῦ (ὁ).

Matines, n. f. pl., *prières du matin*, πρωϊναὶ εὐχ-αί, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.

Matineux, euse, adj. 1 *Qui a l'habitude de se lever matin*, ὄρθριον ἀνίστασθαι εἰωθ-ώς, υῖα, ός. || 2 *Qui a rapport au matin*, πρώϊ-ος, α, ον; πρωϊν-ός, ή, όν.

Matinier, ère, adj., *qui a rapport au matin*, πρώϊ-ος, α, ον; πρωϊν-ός, ή, όν.

Matir, v. tr., *rendre mat un métal*, ἀλαμπὲς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Matois, oise, adj., *rusé*, δόλι-ος, ος ou α, ον (comp. δολι-ώτερος, sup. δολι-ώτατος).

Matoiserie, n. f., *tromperie, fourberie*, δόλ-ος, ου (ὁ); ἀπάτ-η, ης (ἡ).

Matou, n. m., *chat*, αἴλουρ-ος, ου (ὁ).

Matricaire, n. f., *plante*, παρθένι-ον, ου (τό).

Matrice, n. f. 1 *Viscère*, μήτρ-α, ας (ἡ); δελφύς, δελφύ-ος (ἡ). || 2 *Moule de caractères, de médailles, de poids, etc.*, πρωτότυπ-ον, ου (τό); ἀρχέτυπ-ον, ου (τό). || 3 *Registre*, κατάλογ-ος, ου (ὁ). || Adj. Église matrice, *qui est comme la mère de quelques autres*, ἀρχέτυπ-ος ἐκκλησί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. Langue matrice, πρωτότυπ-ος γλῶσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. Couleurs matrices, *simples*, ἁπλ-ᾶ χρώματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Matricule, n. m., *registre*, κατάλογ-ος, ου (ὁ); πίναξ, πίνακ-ος (ὁ).

Matrimonial, ale, adj., *qui appartient au mariage*, γαμικ-ός, ή, όν.

Matrone, n. f. 1 *Sage-femme*, μαιεύτρι-α, ας (ἡ). || 2 *Dame romaine*, γεραιτέρ-α γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Maturatif, ive, adj., *qui hâte la suppuration*, πεπαντικ-ός, ή, όν.

Maturation, n. f. 1 *Progrès des fruits vers la maturité*, πέπανσ-ις, εως (ἡ); πεπασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Époque à laquelle les fruits sont mûrs*, ὡριμότης, ὡριμότητ-ος (ἡ). || 3 *Progrès d'un abcès vers la maturité*, πεπασμ-ός, οῦ (ὁ).

Mâture, n. f., *l'ensemble des mâts*, ἱστ-οί, ῶν (οἱ).

Maturité, n. f. 1 *État des fruits quand ils sont mûrs*, ὡραιότης, ὡραιότητ-ος (ἡ); ὡριμότης, ὡριμότητ-ος (ἡ). || 2 *État de ce qui est à son terme*, τελειότης, τελειότητ-ος (ἡ). Maturité de l'âge, ἀκμ-ή, ῆς (ἡ). Qui est dans la maturité de l'âge, τέλει-ος, α, ον; ἀκμαῖ-ος, α, ον. Avec maturité, loc. adv., περιεσκεμμένως.

Matutinal, ale, adj., *du matin*, πρώϊ-ος, α, ον; πρωϊν-ός, ή, όν.

Maudire, v. tr. 1 *Faire des imprécations contre quelqu'un*, καταρ-ᾶσθαι, καταράομαι, ῶμαι, fut. καταράσ-ομαι, dat. || 2 *Réprouver*, γέενναν κατακρίν-ειν, κατακρίν-ω, fut. κατακριν-ῶ, gén. || 3 *Détester*, βδελύττ-εσθαι, βδελύττ-ομαι, fut. βδελύξ-ομαι, acc.; μυσάττ-εσθαι, μυσάττ-ομαι, fut. μυσάξ-ομαι, acc. — **Maudit, ite,** part. passé pris adj., *très-désagréable*, στυγν-ός,

ἡ, όν; στυγερ-ός, ά, όν. || Nom m., *réprouvé*, κατάρατ-ος, ου (ὁ).

Maudisson, n. m., *malédiction*, κατάρ-α, ας (ἡ); ἐπάρ-α, ας (ἡ).

Maugréer, v. intr., *pester, jurer*, βλασφημ-εῖν, βλασφημ-έω, ῶ, fut. βλασφημήσ-ω.

Mausolée, n. m., *riche tombeau*, λαμπρὸν μνῆμα, μνήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Maussade, adj. 1 *Désagréable*, ἀηδ-ής, ής, ές; ἄχαρ-ις, ις, ι (comp. ἀχαριτ-ώτερος, sup. ἀχαριτ-ώτατος). || 2 *D'humeur triste*, δύσκολ-ος, ος, ον (comp. δυσκολ-ώτερος, sup. δυσκολ-ώτατος). || 3 *Qui cause de l'ennui*, ψυχρ-ός, ά, όν (comp. ψυχρ-ότερος, sup. ψυχρ-ότατος).

Maussadement, adv., ἀχαρίτως, ἀηδῶς, ψυχρῶς.

Maussaderie, n. f., *caractère maussade*, δυσκολί-α, ας (ἡ); σκυθρωπότης, σκυθρωπότητ-ος (ἡ).

Mauvais, aise, adj. 1 *Qui n'est pas bon, soit au physique, soit au moral*, κακ-ός, ή, όν (comp. κακ-ίων, sup. κάκ-ιστος); πονηρ-ός, ά, όν (comp. πονηρ-ότερος, sup. πονηρ-ότατος). || 2 *Dangereux*, κινδυνώδ-ης, ης, ες; ἐπικίνδυν-ος, ος, ον. || 3 *Nuisible*, βλαβερ-ός, ά, όν; ἐπιβλαβ-ής, ής, ές. || 4 *Sinistre*, σκαι-ός, ά, όν (comp. σκαι-ότερος, sup. σκαι-ότατος); λαι-ός, ά, όν. || 5 *Sans talent*, ἀφυ-ής, ής, ές; φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος). || 6 *Malicieux*, πονηρ-ός, ά, όν. || Nom m., κακ-όν, οῦ (τό). || Adv., sentir mauvais, κακῶς ὄζ-ειν, ὄζ-ω, fut. ὀζήσ-ω. Trouver mauvais, μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, acc.; ἀποδοκιμάζ-ειν, ἀποδοκιμάζ-ω, fut. ἀποδοκιμάσ-ω, acc. Il fait mauvais, χειμαίνει, χειμάζει.

Mauve, n. f., *plante*, μαλάχ-η, ης (ἡ).

Mauviette, n. f., *espèce d'alouette*, κορυδαλλ-ίς, ίδος (ἡ).

Mauvis, n. f., *petite grive*, μικρ-ὰ κίχλ-η, ης (ἡ).

Maxillaire, adj., *qui a rapport aux mâchoires*, ὁ, ἡ, τὸ τῶν γνάθων. Le premier article se décline.

Maxime, n. f., *proposition qui sert de règle*, γνώμ-η, ης (ἡ); δόγμα, δόγματ-ος (τό).

Maximum, n. m., *le plus haut degré*, ἄκρ-ον, ου (τό); ἔσχατ-ον, ου (τό).

Mazette, n. m. 1 *Mauvais petit cheval*, καβάλλ-ης, ου (ὁ). || 2 *Joueur inhabile*, ἄπειρ-ος κυβευτ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Me, pron. pers., ἐμέ, μέ, quand il est complément direct; ἐμοί, μοί, quand il est complément indirect.

Méandre, n. m., *sinuosites d'un cours d'eau*, μαίανδρ-ος, ου (ὁ).

Méat, n. m., *conduit, canal*, πόρ-ος, ου (ὁ).

Mécanicien, n. m. 1 *Celui qui s'occupe de la mécanique*, μηχανικ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Constructeur de machines*, μηχανοποι-ός, οῦ (ὁ); μηχανουργ-ός, οῦ (ὁ).

Mécanique, n. f. 1 *Partie des mathématiques*, μηχανικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Machine*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ).

Mécanique, adj. 1 *Qui a rapport à la mécanique*, μηχανικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui se fait sans le secours de l'intelligence*, αὐτόματ-ος, ος, ον. Ouvrage mécanique, χειρούργημα, χειρουργήματ-ος (τό). Métier mécanique, χειρουργί-α, ας (ἡ); χειροτεχνί-α, ας (ἡ).

Mécaniquement, adv., *d'une manière mécanique*, αὐτομάτως.

Mécanisme, n. m. 1 *Structure d'un corps*, κατασκευ-ή, ῆς (ἡ); σύστημα, συστήματ-ος (τό). || 2 *Arrangement des parties de la phrase et du vers*, σύνταξ-ις, εως (ἡ); σύνθεσ-ις, εως (ἡ).

Méchamment, adv., *avec méchanceté*, κακῶς, πονηρῶς, κακούργως.

Méchanceté, n. f. 1 *Penchant à faire le mal*, πονηρί-α, ας (ἡ); μοχθηρί-α, ας (ἡ). || 2 *Action méchante*, κακουργί-α, ας (ἡ); κακούργημα, κακουργήματ-ος (τό). || 3 *Parole médisante*, κακολογί-α, ας (ἡ); διαβολ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Opiniâtreté des enfants*, αὐθάδει-α, ας (ἡ).

Méchant, ante, adj. 1 *Mauvais, dépourvu de qualité, de valeur*, κακ-ός, ή, όν (comp. κακίων, sup. κάκιστος); φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος). || 2 *Contraire à la probité, à la justice*, κακ-ός, ή, όν; ἄδικ-ος, ος, ον (comp. ἀδικ-ώτερος, sup. ἀδικ-ώτατος). || 3 En parlant des personnes, *porté à faire le mal*, κακ-ός, ή, όν; πονηρ-ός, ά, όν (comp. πονηρ-ότερος, sup. πονηρ-ότατος); μοχθηρ-ός, ά, όν (comp. μοχθηρ-ότερος, sup. μοχθηρ-ότατος); κακοῦργ-ος, ος, ον (comp. κακουργ-ότερος, sup. κακουργ-ότατος). || 4 *Nuisible*, βλαβερ-ός, ά, όν (comp. βλαβερ-ώτερος, sup. βλαβερ-ώτατος); ἐπιβλαβ-ής, ής, ές. || 5 *Qui n'a ni talent, ni capacité*, ἀφυ-ής, ής, ές; φαῦλ-ος, η, ον. || 6 *Insuffisant, chétif*, λιτ-ός, ή, όν. || Nom m. pl., κακ-οί, ῶν (οἱ). Faire le méchant, *s'emporter*, παροργίζ-εσθαι, παροργίζ-ομαι, fut. παροργισθήσ-ομαι. Méchante langue, *homme, femme qui se plaît à médire*, κακολόγ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent; κακολόγ-ος γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mèche, n. f. 1 *De lampe*, θρυαλλ-ίς, ίδος (ἡ); ἐλλύχνι-ον, ου (τό). || 2 *Corde d'étoupe*, στυπεῖ-ον, ου (τό). Découvrir, éventer la mèche, *découvrir le secret d'une affaire*, ἐπιβουλὴν ἐξευρίσκ-ειν, ἐξευρίσκ-ω, fut. ἐξευρήσ-ω. || 3 *Mèche de cheveux*, βόστρυχ-ος, ου (ὁ). || 4 *Spirale*, ἕλιξ, ἕλικ-ος (ἡ).

Méchef, n. m., *fâcheuse aventure*, δυστύχημα, δυστυχήματ-ος (τό); συμφορ-ά, ᾶς (ἡ).

Mécompte, n. m. 1 *Erreur dans un compte, dans un calcul*, παράλογ-ος, ου (ὁ); παράλογ-ον, ου (τό). || 2 *Espérance trompeuse*,

ἀτύχημα, ἀτυχήματ-ος (τό). Trouver du mécompte, τῆς ἐλπίδος ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι.

se Mécompter, v. pr. 1 *Se tromper dans un compte, dans un calcul*, παραλογίζ-εσθαι, παραλογίζ-ομαι, fut. παραλογίσ-ομαι. || 2 *Se tromper dans ses espérances*, τῶν ἐλπίδων ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι.

Méconium, n. m., *matière que rend l'enfant peu après sa naissance*, μηκώνι-ον, ου (τό).

Méconnaissable, adj., *difficile à reconnaître*, ἀγνώριστ-ος, ος, ον.

Méconnaissance, n. f. 1 *Défaut de gratitude*, ἀχαριστί-α, ας (ἡ). || 2 *Défaut d'appréciation*, ἀγνωμοσύν-η, ης (ἡ).

Méconnaissant, ante, adj., *ingrat*, ἀχάριστ-ος, ος, ον (comp. ἀχαριστ-ότερος, sup. ἀχαριστ-ότατος).

Méconnaître, v. tr. 1 *Ne pas reconnaître*, ἀγνο-εῖν, ἀγνο-έω, ῶ, fut. ἀγνοήσ-ω, acc. || 2 *Affecter de ne pas reconnaître*, μὴ γιγνώσκειν προςποι-εῖσθαι, προςποι-έομαι, οῦμαι, fut. προςποιήσ-ομαι, acc. || 3 *Désavouer*, ἀπογιγνώσκ-ειν, ἀπογιγνώσκ-ω, fut. ἀπογνώσ-ομαι, acc.; ἀπαγορεύ-ειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπερ-ῶ, acc. || 4 *Ne pas apprécier justement*, οὐκ ὀρθῶς κρίν-ειν, κρίν-ω, fut. κριν-ῶ, acc. Méconnaître les bienfaits de quelqu'un, ἀχαριστ-εῖν, ἀχαριστ-έω, ῶ, fut. ἀχαριστήσ-ω, dat.

Mécontent, ente, adj., δυςάρεστ-ος, ος, ον. Être mécontent de quelqu'un, χαλεπαίν-ειν, χαλεπαίν-ω, fut. χαλεπαν-ῶ, dat. Être mécontent de quelque chose, δυςχεραίν-ειν, δυςχεραίν-ω, fut. δυςχεραν-ῶ, dat.

Mécontentement, n. m., δυςαρέστησ-ις, εως (ἡ); δυςαρεστί-α, ας (ἡ).

Mécontenter, v. tr., βαρύν-ειν, βαρύν-ω, fut. βαρυν-ῶ, acc.; λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc.

Mécréant, n. m. 1 *Qui n'est pas de la religion catholique*, ἀπειθ-ής, έος, οῦς (ὁ). || 2 *Incrédule*, δύςπιστ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Mécroire, v. intr., *refuser de croire*, ἀπιστ-εῖν, ἀπιστ-έω, ῶ, fut. ἀπιστήσ-ω, dat.

Médaille, n. f. 1 *Pièce de métal frappée*, ἐπίσημ-ον νόμισμα, νομίσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Prix, récompense*, ἆθλ-ον, ου (τό).

Médaillier, n. m., *collection de médailles*, νομισμάτων συλλογ-ή, ῆς (ἡ).

Médailliste, n. m., *connaisseur en médailles*, νομισμάτων εὖ εἰδ-ώς, ότος (ὁ).

Médaillon, n. m. 1 *Grande médaille*, μεῖζον νόμισμα, νομίσματ-ος (τό) Les deux mots se déclinent. || 2 *Bijou de forme circulaire*, στρογγύλ-ον ἄγαλμα, ἀγάλματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Médecin, n. m., ἰατρ-ός, οῦ (ὁ). De médecin, ἰατρικ-ός, ός, όν. Être médecin, ἰατρεύ-ειν, ἰατρεύ-ω, fut. ἰατρεύσ-ω. Honoraires du médecin, ἰατρεῖ-ον, ου (τό).

Médecine, n. f. 1 *Art du médecin*, ἰατρική, ῆς (ἡ). || 2 *Système médical*, θεραπευτικ-ὴ μέθοδ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Potion purgative*, ἐλατήρι-ον, ου (τό).

Médeciner, v. tr., *donner une médecine*, ἐλατήρι-ον προςφέρ-ειν, προςφέρ-ω, fut. προςοίσ-ω. — ***se Médeciner***, v. pr., *prendre une médecine*, ἐλατήρι-ον προςφέρεσθαι, προςφέρ-ομαι, fut. προςενεχθήσ-ομαι.

Médian, ane, adj., *qui est placé au milieu*, μέσ-ος, η, ον.

Médianoche, n. m., *repas qui se fait après minuit*, μεσονύκτι-ον δεῖπν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Médiante, n. f., *terme de musique*, μέσ-η, ης (ἡ), sous-ent. χόρδη.

Médiastin, n. m., *terme d'anatomie*, μεσόφραγμα, μεσοφράγματ-ος (τό). Grec moderne.

Médiat, ate, adj., *qui ne touche à une chose que par une autre qui est entre deux*, οὐκ ἄμεσ-ος, ος, ον.

Médiatement, adv., οὐκ ἀμέσως.

Médiateur, n. m., *celui qui ménage un accommodement*, μεσίτ-ης, ου (ὁ). Médiatrice, n. f., μεσῖτ-ις, ιδος (ἡ). Être médiateur, μεσιτεύ-ειν, μεσιτεύ-ω, fut. μεσιτεύσ-ω.

Médiation, n. f., *office de médiateur*, μεσιτεί-α, ας (ἡ).

Médical, ale, adj. 1 *Qui a rapport à la médecine*, ἰατρικ-ός, ή, όν. || 2 *Propre à guérir*, ἰατήρι-ος, α, ον; ἀκεστικ-ός, ή, όν.

Médicament, n. m., φάρμακ-ον, ου (τό); ἰατήρι-ον, ου (τό).

Médicamentaire, adj., *qui traite des médicaments*, φαρμακικ-ός, ή, όν.

Médicamenter, v. tr., *donner des médicaments*, φαρμακεύ-ειν, φαρμακεύ-ω, fut. φαρμακεύσ-ω, acc.; φαρμάσσ-ειν, φαρμάσσ-ω, fut. φαρμάξ-ω, acc.— ***se Médicamenter***, v. pr., φάρμακα προςφέρ-εσθαι, προςφέρ-ομαι, fut. προςενεχθήσ-ομαι.

Médicamenteux, euse, adj., *qui a la vertu d'un médicament*, φαρμακώδ-ης, ης, ες.

Médicinal, ale, adj., *qui sert de remède*, φαρμακευτικ-ός, ή, όν; φαρμακτήρι-ος, α, ον.

Médimne, n. m., *mesure*, μέδιμν-ος, ου (ὁ).

Médiocre, adj. 1 *Qui est entre le grand et le petit, le bon et le mauvais*, μέτρι-ος, α, ον; μέσ-ος, η, ον. || 2 *De peu de capacité, de valeur*, μέτρι-ος, α, ον. || Nom m., *ce qui est médiocre*, μέτρι-ον, ου (τό); μέσ-ον, ου (τό).

Médiocrement, adv. 1 *D'une façon médiocre*, μετρίως. || 2 *Peu*, οὐ μάλα, ὀλίγον.

Médiocrité, n. f. 1 *État de ce qui est médiocre*, μετρι-ον, ου (τό). || 2 *État qui tient le milieu entre l'opulence et la fortune*, μετριότης, μετριότητ-ος (ἡ). || 3 *Insuffisance d'esprit*, ἀφυΐ-α, ας (ἡ). || 4 *Modération, juste milieu*, μέσ-ον, ου (τό); μεσότης, μεσότητ-ος (ἡ).

Médire, v. intr., *dire du mal*, κακολογ-εῖν,

κακολογ-έω, ῶ, fut. κακολογήσ-ω, acc.; κακῶς λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ, acc.; διαβάλλ-ειν, διαβάλλ-ω, fut. διαβαλ-ῶ, acc.

Médisance, n. f. 1 *Le mal qu'on dit d'autrui*, κακολογί-α, ας (ἡ); κακηγορί-α, ας (ἡ); διαβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Les gens médisants*, κακολόγ-οι, ων (οἱ).

Médisant, ante, adj., *qui médit*, κακολόγ-ος, ος, ον; κακήγορ-ος, ος, ον (comp. κακηγορ-ίστερος, sup. κακηγορ-ίστατος).

Méditatif, ive, adj., *porté à la méditation*, σκεπτικ-ός, ή, όν; φροντιστικ-ός, ή, όν.

Méditation, n. f. 1 *Réflexion profonde*, σύννοι-α, ας (ἡ); μελέτ-η, ης (ἡ). || 2 *Écrit sur un sujet philosophique ou religieux*, διατριβ-ή, ῆς (ἡ); μελέτ-η, ης (ἡ). || 3 *Oraison mentale*, ἔνδ-ον εὐχ-ή, ῆς (ἡ).

Méditer, v. tr. 1 *Approfondir*, μελετ-ᾶν, μελετ-άω, ῶ, fut. μελετήσ-ω, acc.; συννοεῖν, συννο-έω, ῶ, fut. συννοήσ-ω, acc. || 2 *Projeter*, διανο-εῖσθαι, διανο-έομαι, οῦμαι, fut. διανοηθήσ-ομαι, acc. || Verbe intr. 1 *Réfléchir sur*, μελετ-ᾶν, μελετ-άω, ῶ, fut. μελετήσ-ω, acc.; φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω περί, gén. || 2 *Prier mentalement*, σιωπηλῶς εὔχ-εσθαι, εὔχ-ομαι, fut. εὔξ-ομαι.

Méditerrané, ée, adj., *enfermé dans les terres*, μεσόγει-ος, ος, ον; μεσόγαι-ος, ος, ον. La mer Méditerranée *ou* la Méditerranée, ἔνδ-ον θάλαττ-α, ης (ἡ).

Médium, n. m. 1 *Moyen d'accommodement*, συνθήκ-η, ης (ἡ). || 2 *Terme de musique*, μέσ-η φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Médius, n. m., *le doigt du milieu*, μέσ-ος δάκτυλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Médullaire, adj., *qui appartient à la moëlle, qui en a la nature*, μυελώδ-ης, ης, ες; μυέλιν-ος, η, ον.

Méfaire, v. intr., *faire le mal*, κακοποιεῖν, κακοποι-έω, ῶ, fut. κακοποιήσ-ω.

Méfait, n. m., *mauvaise action*, κακούργημα, κακουργήματ-ος (τό); ἀλίτημα, ἀλιτήματ-ος (τό).

Méfiance, n. f., *manque de confiance*, ἀπιστί-α, ας (ἡ); δυσπιστί-α, ας (ἡ). Avec méfiance, ἀπίστως, δυσπίστως.

Méfiant, ante, adj., ἄπιστ-ος, ος, ος; δύσπιστ-ος, ος, ον; ἀπίστως ou δυσπίστως ἔχ-ων, ουσα, ον.

se **Méfier**, v. pr., *ne pas se fier*, ἀπιστ-εῖν, ἀπιστ-έω, ῶ, fut. ἀπιστήσ-ω, dat.; δυσπιστεῖν, δυσπιστ-έω, ῶ, fut. δυσπιστήσ-ω, dat.; ἀπίστως ou δυσπίστως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω πρός, acc.

Mégarde (par), loc. adv., *par inadvertance*, ἀγνοίᾳ, δι' ἄγνοιαν, ἀπερισκέπτως.

Mégère, n. f., *une des furies; femme méchante*, Μέγαιρ-α, ας (ἡ).

Mégie, n. f., *art de préparer les peaux*, βυρσοδεψικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Mégisserie, n. f., *atelier ou boutique de corroyeur*, βυρσοδέψι-ον, ου (τό)

Mégissier, n. m., *corroyeur*, βυρσοδέψ-ης, ου (ὁ). Être corroyeur, βυρσοδεψ-εῖν, βυρσοδεψ-έω, ῶ, fut. βυρσοδεψήσ-ω.

Meilleur, eure, adj., ἀμείν-ων, ων, ον; βελτί-ων, ων, ον; κρείσσ-ων, ων, ον. Rendre meilleur, βελτι-οῦν, βελτι-όω, ῶ, fut. βελτιώσ-ω, acc. Le meilleur, ἄριστ-ος, η, ον; βέλτιστ-ος, η, ον. || Subst., *ce qu'il y a de meilleur*, βέλτιστ-ον, ου (τό).

Mélancolie, n. f. 1 *Maladie noire*, μελαγχολί-α, ας (ἡ). || 2 *Tristesse, abattement*, ἀθυμί-α, ας (ἡ); δυσθυμί-α, ας (ἡ); μελαγχολί-α, ας (ἡ).

Mélancolique, adj. 1 *Atteint de mélancolie*, μελαγχολικ-ός, ή, όν. || 2 *Triste, chagrin*, περίλυπ-ος, ος, ον; μελαγχολικ-ός, ή, όν. || 3 *Qui inspire la mélancolie*, ἀνιαρ-ός, ά, όν; μελαγχολί-αν ἐμποι-ῶν, οῦσα, οῦν.

Mélancoliquement, adv. 1 *Avec une sombre humeur*, μελαγχολικῶς. || 2 *Tristement*, λυπηρῶς.

Mélange, n. m. 1 *De matières solides*, σύμμιξ-ις, εως (ἡ). || 2 *De matières liquides*, σύγκρασ-ις, εως (ἡ). Qui est sans mélange, ἀμιγ-ής, ής, ές; ἄμικτ-ος, ος, ον. En parlant du vin, ἄκρατ-ος, ος, ον. || Au plur., *recueils composés de pièces diverses*, σύμμικτ-α, ων (τά).

Mélanger, v. tr. 1 *En parlant de matières solides*, συμμιγνύναι, συμμίγνυμι, fut. συμμίξ-ω, acc. || 2 *En parlant de matières liquides*, συγκεραννύναι, συγκεράννυμι, fut. συγκεράσ-ω, acc.

Mélasse, n. f., *résidu du sucre*, τοῦ σακχάρου ὑπόστημα, ὑποστήματ-ος (τό).

Mêlée, n. f. 1 *Combat opiniâtre*, μάχ-η, ης (ἡ); συμπλοκ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Tumulte, désordre*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ); θόρυβ-ος, ου (ὁ).

Mêler, v. tr. 1 *Mettre ensemble deux ou plusieurs choses*, μιγνύναι, μίγνυμι, fut. μίξ-ω, acc. S'il s'agit de liquides : κεραννύναι, κεράννυμι, fut. κεράσ-ω, acc. || 2 *Embrouiller, confondre*, συμφύρ-ειν, συμφύρ-ω, fut. συμφυρ-ῶ, acc. Mêler les cartes, *embrouiller les affaires*, τὰ πράγματα συγχεῖν, συγχ-έω, ῶ, fut. συγχεύσ-ω. || 3 *Joindre, unir*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 4 *Impliquer*, ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc. — ***se Mêler***, v. pr. 1 *En venir aux mains*, συμπλέκ-εσθαι, συμπλέκ-ομαι, fut. συμπλεχθήσ-ομαι. || 2 *S'occuper de, prendre soin de*, ἐπιμελ-εῖσθαι, ἐπιμελ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐπιμελήσ-ομαι, acc. ou gén.; σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, gén. || 3 *S'entremettre, s'ingérer mal à propos*, ἑαυτὸν παρενείρειν, παρενείρ-ω, fut. παρενερ-ῶ εἰς, acc. Se mêler de tout, πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω.

Mélèze, n. m., *arbre*, πίτυς, πίτυ-ος (ἡ); λάριξ, λάρικ-ος (ἡ).

Mélilot, n. m., *plante*, μελίλωτ-ος, ου (ὁ); μελίλωτ-ον, ου (τό).

Mélisse, n. f., *plante*, μελισσόφυλλ-ον, ου (τό).

Mélodie, n. f. 1 *Chant doux et agréable*, μελῳδί-α, ας (ἡ); μέλ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Suite de mots ou de phrases propres à flatter l'oreille*, εὐρυθμί-α, ας (ἡ).
Mélodieusement, adv., εὐμελῶς, ἐμμελῶς, μουσικῶς.
Mélodieux, euse, adj., *rempli de mélodie*, εὐμελ-ής, ής, ές; ἐμμελ-ής, ής, ές (comp. ἐμμελ-έστερος, sup. ἐμμελ-έστατος).
Mélomane, n. m., *qui aime la musique avec passion*, μουσομαν-ής, έος, οῦς (ὁ).
Mélomanie, n. f., *passion pour la musique*, μουσομανί-α, ας (ἡ).
Melon, n. m., *fruit*, πέπων, πέπον-ος (ὁ); σικυοπέπων, σικυοπέπον-ος (ὁ). Melon d'eau, ἄγγουρ-ον, ου (τό); ἀγγούρι-ον, ου (τό).
Melonnière, n. f., *endroit où l'on cultive des melons*, σικυήλατ-ον, ου (τό).
Mélopée, n. f. 1 *Déclamation notée*, μελοποιΐ-α, ας (ἡ). || 2 *Composition musicale*, μελοποιΐ-α, ας (ἡ).
Melpomène, n. f., *muse de la tragédie*, Μελπομέν-η, ης (ἡ). Un favori de Melpomène, *un auteur tragique*, τραγῳδοποι-ός, οῦ (ὁ)
Mémarchure, n. f., *entorse que se donne un cheval*, διάστρεμμα, διαστρέμματ-ος (τό).
Membrane, n. f., *tissu mince qui tapisse les organes*, ὑμήν, ὑμέν-ος (ὁ). Les membranes du cerveau, μήνιγγ-ες, ων (αἱ).
Membraneux, euse, adj., ὑμένιν-ος, η, ον; ὑμενώδ-ης, ης, ες.
Membre, n. m. 1 *Toute partie extérieure et mobile du corps, à l'exception de la tête*, κῶλ-ον, ου (τό); μέλ-ος, εος, ους (τό). Articulations des membres, ἄρθρ-α, ων (τά). Extrémités des membres, ἀκρωτήρι-α, ων (τά). || 2 *Nageoire des poissons*, πτερύγι-ον, ου (τό). || 3 *Celui qui fait partie d'un corps politique*, μετέχων, μετέχοντ-ος (ὁ), gén. || 4 *Partie d'une période*, κῶλ-ον, ου (τό).
Membré, ée, adj., *qui a les membres bien faits*, εὐμελ-ής, ής, ές.
Membru, ue, adj., *qui a les membres gros et forts*, μεγαλόκωλ-ος, ος, ον.
Même, adj. 1° Après un nom ou un pronom, il s'exprime par αὐτ-ός, ή, ό. L'homme même, ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Moi-même, ἐγὼ αὐτός. Toi-même, σὺ αὐτός. || 2° *Le même, la même*, non suivis de *que*, s'expriment par ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό ou ταὐτό; ou par ὅμοι-ος, α, ον. || 3° *Le même, la même*, suivis de *que*, s'expriment par ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό ou ταὐτό, et le *que* par ὅς, ἥ, ὅ, que l'on met au cas du verbe suivant. Tu n'es pas le même que tu étais autrefois, οὐχ ὁ αὐτὸς εἶ ὃς ἦσθα πρότερον. Je me sers des mêmes livres que vous, τοῖς αὐτοῖς βιβλίοις ἐγὼ χρῶμαι, οἷς σύ. Même, adv. 1 *Aussi*, καί. || 2 *De plus*, προσέτι. Pas même, οὐδέ, μηδέ. A même, loc. adv., *être à même de*, οἷόστε, οἵατε, οἷόντε εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, et l'infin.; ἱκαν-ός, ή, όν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, et l'infin. Mettre quelqu'un à même de, ἱκανὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. De même, tout de même, loc. adv., οὕτως, ὡσαύτως, ὁμοίως, τὸν αὐτὸν τρόπον. Il en est de même de, οὕτως ἔχει περί, gén. Il n'en est pas de même de, οὐχ οὕτως ἔχει περί, gén. De même que..., ainsi ou de même, ὡς ou ὥσπερ... οὕτως ou τὸν αὐτὸν τρόπον. De même que si, ὡς εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ, avec l'indic. ou l'optatif.
Mêmement, adv., *de même*, ὡσαύτως, ὁμοίως, τὸν αὐτὸν τρόπον.
Mémento, n. m., *signe pour faire ressouvenir*, μνῆμα, μνήματ-ος (τό).
Mémoire, n. f. 1 *Faculté de l'âme*, μνήμ-η, ης (ἡ). Qui a de la mémoire, μνήμ-ων, ων, ον. Mettre ou garder dans sa mémoire, ἐν μνήμῃ τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc.; διὰ μνήμης ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. De mémoire, μνημονικῶς. || 2 *Souvenir*, μνήμ-η, ης (ἡ). Dont on garde la mémoire, μνημονευτέ-ος, α, ον. Dont on a perdu la mémoire, ἀμνημόνευτ-ος, ος, ον; ἄμνηστ-ος, ος, ον. || 3 *Réputation qu'on laisse après sa mort*, μνήμ-η, ης (ἡ). Les Filles de mémoire, *les Muses*, Μοῦσ-αι, ῶν (αἱ). Le temple de mémoire, Μουσεῖ-ον, ου (τό).
Mémoire, n. m. 1 *Écrit sommaire*, ὑπόμνημα, ὑπομνήματ-ος (τό). || 2 *État de sommes dues*, λογισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Dissertation*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Documents qui servent à écrire l'histoire*, ἀπομνημονεύματ-α, ων (τά).
Mémorable, adj., *digne de mémoire*, ἀξιομνημόνευτ-ος, ος, ον. A jamais mémorable, ἀείμνηστ-ος, ος ou η, ον.
Mémoratif, ive, adj., *qui se souvient d'une chose*, μνημονευτικ-ός, ή, όν.
Mémorial, n. m., *mémoire*, ἀπομνημόνευμα, ἀπομνημονεύματ-ος (τό).
Menaçant, ante, adj. 1 *Qui menace, qui exprime la menace*, ἀπειλητικ-ός, ή, όν; ἀπειλητήρι-ος, ος ou α, ον. D'un ton menaçant, ἀπειλητικῶς. || 2 *Couvert*, en parlant du ciel, συννεφ-ής, ής, ές. || 3 *Qui est sur le point de tomber*, κατάπτωτ-ος, ος, ον.
Menace, n. f., ἀπειλ-ή, ῆς (ἡ); ἀπείλημα, ἀπειλήματ-ος (τό). Faire des menaces, ἀπειλ-εῖν, ἀπειλ-έω, ῶ, fut. ἀπειλήσ-ω, dat. Faiseur de menaces, ἀπειλητ-ής, οῦ (ὁ).
Menacer, v. tr. 1 *Faire des menaces*, ἀπειλ-εῖν, ἀπειλ-έω, ῶ, fut. ἀπειλήσ-ω, avec le dat. de la personne et l'acc. de la chose. || 2 *Être imminent*, ἐπικ-εῖσθαι, ἐπίκ-ειμαι, fut. ἐπικείσ-ομαι; ἐνίστ-ασθαι, ἐνίστ-αμαι, fut. ἐνστήσ-ομαι. || 3 *Être sur le point de*, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω.
Ménade, n. f., *Bacchante*, μαινάς, μαινάδ-ος (ἡ).
Ménage, n. m. 1 *Administration domestique*, οἰκονομί-α, ας (ἡ). || 2 *Ce qui concerne l'entretien d'une famille*, οἰκονομικ-ά, ῶν (τά); οἰκί-α, ας (ἡ). || 3 *Épargne, économie*, φειδ-ώ, οῦς (ἡ); φειδωλί-α, ας (ἡ). Vivre de ménage, φειδωλῶς ζ-ῆν, ζ-άω, fut. βιώσ-ομαι. || 4 *Association du mari et de la femme*, συζυγί-α, ας (ἡ); συνοίκησ-ις, εως

(ἡ). || 5 *Tous ceux dont se compose une famille*, οἰκί-α, ας (ἡ). || 6 *Mobilier*, σκεύ-η, ῶν (τά).

Ménagement, n. m., *circonspection, égard*, εὐλάβει-α, ας (ἡ); περίσκεψ-ις, εως (ἡ). Manque de ménagement, ἀπερισκεψί-α, ας (ἡ). Avec ménagement, εὐλαβῶς. Sans ménagement, ἀπερισκέπτως.

Ménager, v. tr. 1 *User avec économie*, φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén. || 2 *Ne pas exposer, ne pas fatiguer*, φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén. || 3 *Conduire, manier avec adresse*, μεταχειρίζ-εσθαι, μεταχειρίζ-ομαι, fut. μεταχειρίσ-ομαι, acc. || 4 *Disposer, distribuer habilement*, εὖ διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω, acc.; διατάττ-ειν, διατάττ-ω, fut. διατάξ-ω, acc. || 5 *Procurer, préparer*, ἐκπορίζ-ειν, ἐκποριζ-ω, fut. ἐκπορίσ-ω, acc.; παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc. || 6 *Traiter avec égard*, αἰδ-εῖσθαι, αἰδ-έομαι, οῦμαι, fut. αἰδέσ-ομαι ou αἰδεσθήσ-ομαι, acc.; φείδ-εσθαι, fut. φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén. — **se Ménager**, v. pr. 1 *Avoir soin de sa santé*, ἑαυτοῦ φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι. Ne pas se ménager, τοῦ σώματος ἀφειδ-εῖν, ἀφειδ-έω, ῶ, fut. ἀφειδήσ-ω. || 2 *Se conduire avec discrétion*, εὐλαβ-εῖσθαι, εὐλαβ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐλαβήσ-ομαι.

Ménager, ère, adj. 1 *Qui entend l'économie*, φειδωλ-ός, ός ou ἡ, όν. || 2 *Qui fait un sage emploi des choses*, φειδόμεν-ος, η, ον. || Nom m., *homme parcimonieux*, φείδων, φείδων-ος (ὁ). || Nom f. 1 *Femme chargée de l'office*, ταμί-α, ας (ἡ). || 2 *Servante*, θεράπαιν-α, ης (ἡ).

Ménagerie, n. f. 1 S'il s'agit d'animaux sauvages, θηριοτροφεῖ-ον, ου (τό). || 2 S'il s'agit d'animaux domestiques, ζωοτροφεῖ-ον, ου (τό).

Mendiant, n. m., πτωχ-ός, οῦ (ὁ); προσαίτ-ης, ου (ὁ). Mendiante, n. f., πτωχ-ή, ῆς (ἡ); πτωχεύ-ουσα, ούσης (ἡ). || Nom m. pl., *fruits secs qu'on sert au dessert*, ἰσχαδοκάρυ-α, ων (τά); τραγήματ-α, ων (τά).

Mendicité, n. f., πτωχεί-α, ας (ἡ). Réduire à la mendicité, πτωχίζ-ειν, πτωχίζ-ω, fut. πτωχίσ-ω, acc. Être réduit à la mendicité, εἰς πτωχείαν καθίστ-ασθαι, καθίστ-αμαι, fut. κατασταθήσ-ομαι.

Mendier, v. tr. 1 *Demander l'aumône*, ἀγυρμὸν μεταιτ-εῖν, μεταιτ-έω, ῶ, fut. μεταιτησ-ω; πτωχεύ-ειν, πτωχεύ-ω, fut. πτωχεύσ-ω. || 2 *Rechercher avec empressement*, ἐπαιτ-εῖν, ἐπαιτ-έω, ῶ, fut. ἐπαιτήσ-ω, acc.

Menée, n. f. 1 *Pratique secrète*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ); μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό); τέχν-η, ης (ἡ); τέχνασμα, τεχνάσματ-ος (τό). || || 2 *Traces du cerf qui fuit*, ἴχν-η, ῶν (τά).

Mener, v. tr. 1 *Conduire, guider*, ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω, acc.; ὁδηγ-εῖν, ὁδηγ-έω, ῶ, fut. ὁδηγήσ-ω, acc. En parlant d'un chemin, φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω, acc. || 2 *Diriger*, en parlant d'un char, d'un vaisseau, d'un cheval, ἐλαύν-ειν, ἐλαύν-ω, fut. ἐλάσ-ω, acc. Au figuré. Mener bien sa barque, τὰ καθ' ἑαυτὸν καλῶς διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω. || 3 *Avoir la conduite, la direction*, ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, gén.; ἡγεμονεύ-ειν, ἡγεμονεύ-ω, fut. ἡγεμονεύσ-ω, gén. || 4 *Gouverner quelqu'un*, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén. Mener le peuple, δημαγωγ-εῖν, δημαγωγ-έω, ῶ, fut. δημαγωγήσ-ω. Se laisser mener, πειθαρχ-εῖν, πειθαρχ-έω, ῶ, fut. πειθαρχήσ-ω, dat.; πείθ-εσθαι, πείθ-ομαι, fut. πεισθήσ-ομαι, dat. Mener par le nez, par la lisière, διαβουκολ-εῖν, διαβουκολ-έω, ῶ, fut. διαβουκολήσ-ω, acc. Mener quelqu'un avec de belles paroles, ἐπελπίζ-ειν, ἐπελπίζ-ω, fut. ἐπελπίσ-ω, acc. || 5 *Traiter bien ou mal*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.; ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω πρός, acc. || 6 *Diriger*, en parlant des choses, κυβερν-ᾶν, κυβερν-άω, ῶ, fut. κυβερνήσ-ω, acc.; διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc. || 7 *Avoir tel ou tel genre de vie*, βίον διάγ-ειν, διάγ-ω, fut. διάξ-ω; ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι. || 8 *Aboutir à tel ou tel résultat*, ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι εἰς, acc.

Ménestrel, n. m., *musicien nomade*, ἀοιδ-ός, οῦ (ὁ).

Ménétrier, n. m., *musicien qui fait danser*, κιθαριστ-ής, οῦ (ὁ); κιθαρῳδ-ός, οῦ (ὁ).

Meneur, n. m. 1 *Celui qui mène par la main*, χειραγωγ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Celui qui dirige un parti*, στασιάρχ-ης, ου (ὁ); στασίαρχ-ος, ου (ὁ).

Méninges, n. f. pl., *membranes qui enveloppent le cerveau*, μήνιγγ-ες, ων (αἱ).

Ménisque, n. m., terme de mathématiques, μηνίσκ-ος, ου (ὁ).

Ménon, n. m., *chèvre du Levant*, ἀνατολικ-ὴ αἴξ, αἰγ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Menotte, n. f. 1 *Petite main*, μικρ-ὰ χείρ, χειρ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Lien de fer ou de corde*, χειροπέδ-η, ης (ἡ).

Mense, n. f. 1 *Table où l'on mangeait*, τράπεζ-α, ης (ἡ). || 2 *Revenu d'une abbaye*, πρόσοδ-ος, ου (ἡ).

Mensonge, n. m. 1 *Discours contraire à la vérité*, ψεῦδ-ος, εος, ους (τό). Conter, dire, débiter des mensonges, ψευδολογ-εῖν, ψευδολογ-έω, ῶ, fut. ψευδολογήσ-ω. || 2 *Fable, fiction*, μῦθ-ος, ου (ὁ); μυθοποιΐ-α, ας (ἡ). || 3 *Erreur, illusion*, πλάν-η, ης (ἡ).

Mensonger, ère, adj. 1 *Contraire à la vérité*, ψευδ-ής, ής, ές (comp. ψευδ-έστερος ou ψευδ-ίστερος, sup. ψευδ-έστατος ou ψευδ-ίστατος); ἐψευσμέν-ος, η, ον. || 2 *Controuvé*, πλαστ-ός, ή, όν.

Mensongèrement, adv., ψευδῶς, ἐψευσμένως.

Mensuel, elle, adj., *qu'on fait chaque mois*, ἐπιμήνι-ος, ος, ον.

Mensuellement, adv., κατὰ μῆνα.

Mental, ale, adj., *qu'on fait, qui s'exécute dans l'esprit*, ὁ, ἡ, τὸ φρενῶν. L'article se décline. Oraison mentale, ἔνδον εὐχ-ή, ῆς (ἡ). Restriction mentale, παρασιώπησ-ις, εως (ἡ). Maladie mentale, παράνοι-α, ας (ἡ).

Mentalement, adv., *en esprit*, ἐν νῷ, πρὸς ἑαυτόν, παρ' ἑαυτῷ.

Menterie, n. f., voy. Mensonge.

Menteur, euse, adj. 1 *Qui ment*, ψευδ-ής, ής, ές; ψεύστ-ης, ου (ὁ); ψεύστρι-α, ας (ἡ). || 2 *Contraire à la vérité*, ψευδ-ής, ής, ές. || 3 *Dont l'apparence est trompeuse*, ἀπατηλ-ός, ή, όν. || Nom m., ψεύστ-ης, ου (ὁ).

Menthe, n. f., *plante odoriférante*, μίνθ-η, ης (ἡ); ἡδύοσμ-ον, ου (τό).

Mention, n. f., *témoignage, rapport*, μνεί-α, ας (ἡ); μνήμ-η, ης (ἡ). Faire mention de quelque chose, περί τινος μνείαν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι; ἀπομνημονεύ-ειν, ἀπομνημονεύ-ω, fut. ἀπομνημονεύσ-ω, acc. Ne faire aucune mention, ne pas faire mention de, ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc.; παραλείπ-ειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω, acc.

Mentionner, v. tr., *faire mention*, μνημονεύ-ειν, μνημονεύ-ω, fut. μνημονεύσ-ω, acc.; ἀπομνημονεύ-ειν, acc.; μνείαν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι περί, gén.

Mentir, v. intr., ψεύδ-εσθαι, ψεύδ-ομαι, fut. ψεύσ-ομαι; ψευδολογ-εῖν, ψευδολογ-έω, ῶ, fut. ψευδολογήσ-ω. Sans mentir, ὡς ἀληθῶς. A ne point mentir, ἁπλῶς εἰπεῖν.

Menton, n. m., γένυς, γένυ-ος (ἡ); γένει-ον, ου (τό).

Mentonnière, n. f., *bande de toile ou d'étoffe dont on se couvre le menton*, περὶ τὸ γένειον ταινί-α, ας (ἡ).

Mentor, n. m., *gouverneur, guide*, παιδαγωγ-ός, οῦ (ὁ).

Menu, ue, adj. 1 *Qui a peu de volume, de grosseur*, λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος). Du menu bois, φρύγαν-α, ων (τά). Menu bétail, πρόβατ-α, ων (τά). Menus grains, ὄσπρι-α, ων (τά). || 2 *De peu de conséquence*, εὐτελ-ής, ής, ές; ὀλίγου ἄξι-ος, α, ον. Menus propos, μικρολογί-α, ας (ἡ). Menue monnaie, λεπτ-όν, οῦ (τό). Menu peuple, πλῆθ-ος, εος, ους (τό); ὄχλ-ος, ου (ὁ). || Nom m., *petite partie*, μόρι-ον, ου (τό). Par le menu, λεπτομερῶς. Compter par le menu, καθ' ἕκαστα ἀριθμ-εῖν, ἀριθμ-έω, ῶ, fut. ἀριθμήσ-ω. Le menu d'un repas, τῶν ὄψων κατάλογ-ος, ου (ὁ). || Adv. 1 *En petits morceaux*, λεπτομερῶς, λεπτῶς. Hacher menu, μιστύλλ-ειν, μιστύλλ-ω, fut. μιστυλ-ῶ, acc. || 2 *En lettres fort petites*. Écrire menu, σμικρογραφ-εῖν, σμικρογραφ-έω, ῶ, fut. σμικρογραφήσ-ω. || 3 *A petits pas*. Marcher menu, μικρὰ βαίν-ειν, βαίν-ω, fut. βήσ-ομαι.

Menuet, n. m., *danse grave exécutée à deux personnes*, μενούετ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Menuiser, v. intr., *travailler en menuiserie*, ξυλουργ-εῖν, ξυλουργ-έω, ῶ, fut. ξυλουργήσ-ω.

Menuiserie, n. f. 1 *Art du menuisier*, ξυλουργί-α, ας (ἡ). || 2 *Ouvrage fait par un menuisier*, ξυλουργικ-όν, οῦ (τό), sousent. ἔργον.

Menuisier, n. m., *artisan qui travaille en bois*, ξυλουργ-ός, οῦ (ὁ).

Méphitique, adj., *malfaisant, pernicieux*, φθορώδ-ης, ης, ες; φθόριμ-ος, ος ou η, ον.

Méphitisme, n. m., *exhalaison pernicieuse*, φθορώδ-ης δυςωδί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

se Méprendre, v. pr., *se tromper*, σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι, acc. ou gén. avec περί.

Mépris, n. m., *peu de cas qu'on fait des personnes et des choses*, περιφρόνησ-ις, εως (ἡ); καταφρόνησ-ις, εως (ἡ); ὑπεροψί-α, ας (ἡ). Mépris du danger, καταφρόνημα, καταφρονήματ-ος (τό). Avec un air de mépris, ὑπεροπτικῶς. Avec un sentiment de mépris, καταφρονητικῶς. Avoir, éprouver du mépris pour, faire mépris de, voy. Mépriser. || Au mépris de, loc. prép., *sans avoir égard à*, παρά, acc. En mépris de, loc. prép., *par un sentiment de mépris pour*, ὑπεροπτικῶς, gén.

Méprisable, adj., *digne de mépris*, καταφρονητέ-ος, α, ον; εὐκαταφρόνητ-ος, ος, ον; φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος).

Méprisant, ante, adj., *qui marque du mépris*, καταφρονητικ-ός, ή, όν; περιφρονητικ-ός, ή, όν. D'un air méprisant, ὑπεροπτικῶς.

Méprise, n. f., *erreur*, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό); παράκρουσ-ις, εως (ἡ). Commettre une méprise, σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι.

Mépriser, v. tr. 1 *Avoir du mépris pour*, περιφρον-εῖν, περιφρον-έω, ῶ, fut. περιφρονήσ-ω, gén.; καταφρον-εῖν, καταφρον-έω, ῶ, fut. καταφρονήσ-ω, gén.; ὑπερορ-ᾶν, ὑπερορ-άω, ῶ, fut. ὑπερόψ-ομαι, acc. ou gén. || 2 *Ne pas craindre*, κατατολμ-ᾶν, κατατολμ-άω, ῶ, fut. κατατολμήσ-ω, gén.; οὐ φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén.

Mer, n. f. 1 θάλασσ-α, ης (ἡ). De mer ou de la mer, θαλάσσι-ος, α, ον. La haute mer, la pleine mer, πέλαγ-ος, εος, ους (τό). Coup de mer, κλύδων, κλύδων-ος (ὁ). Homme de mer, ναύτ-ης, ου (ὁ). Les gens de mer, πλωτικ-οί, ῶν (οἱ). Mal de mer, ναυτί-α, ας (ἡ). Avoir le mal de mer, ναυτι-ᾶν, ναυτι-άω, ῶ, fut. ναυτιάσ-ω. Tenir la mer, πελαγίζ-ειν, πελαγίζ-ω, fut. πελαγίσ-ω. Mettre en mer, à la mer, se mettre en mer, ἐκπλ-εῖν, ἐκπλ-έω, ῶ, fut. ἐκπλεύσ-ομαι; ἀνάγ-εσθαι, ἀνάγ-ομαι, fut. ἀναχθήσ-ομαι. Voyager sur mer, θαλασσοπορ-εῖν, θαλασσοπορ-έω, ῶ, fut. θαλασσοπορήσ-ω. Combattre sur mer, ναυμαχ-εῖν, ναυμαχ-έω, ῶ, fut. ναυμαχήσ-ω. Avoir l'empire de la mer, θαλασσοκρατ-εῖν, θαλασσοκρατ-έω, ῶ, fut. θαλασσοκρατήσ-ω. || 2 *Océan*

ou abîme de maux, d'affaires, πέλαγ-ος, εος, ους (τό).

Mercantile, adj., *qui concerne le commerce*, ἐμπορικ-ός, ή, όν; ἐμπορευτικ-ός, ή, όν. Esprit mercantile, *intéressé*, φιλοκερδ-ὴς νόος, νοῦς, νοῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Mercantille, n. f., *petit négoce*, σμικρ-ὰ ἐμπολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mercenaire, adj. 1 *Qui se fait pour de l'argent*, ὤνι-ος, α, ον; ὠνητ-ός, ή, όν; μίσθι-ος, ος ou α, ον. || 2 *Salarié*, en parlant des personnes, μισθωτ-ός, ή, όν; μισθοφόρ-ος, ος, ον. || Nom m., *homme qui travaille pour de l'argent*, μισθάρν-ης, ου (ὁ).

Mercenairement, adv., μισθοῦ, ἐπὶ μισθῷ.

Mercerie, n. f., *commerce, marchandises de mercier*, γέλγ-η, ῶν (τά).

Merci, n. f. sing., *miséricorde*, ἔλε-ος, ου (ὁ); συγγνώμ-η, ης (ἡ). Demander, crier merci, συγγνώμην αἰτ-εῖσθαι, αἰτ-έομαι, οῦμαι, fut. αἰτήσ-ομαι. A la merci de, *à la discrétion de*, ἐπί, dat. Se rendre à merci, ἑαυτὸν παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω; τὼ χεῖρε προϊσχ-εσθαι, προϊσχ-ομαι, fut. προσχήσ-ομαι.

Merci, n. m., *remercîment, gré*, χάρ-ις, ιτος (ἡ); εὐχαριστί-α, ας (ἡ). Merci! χάριν σοι ou ὑμῖν οἶδα. Dieu merci! σὺν Θεῷ.

Mercier, n. m., *celui qui vend de la mercerie*, γελγοπώλ-ης, ου (ὁ). Mercière, n. f., γελγοπωλ-οῦσα, ούσης (ἡ).

Mercredi, n. m., ἡ τοῦ Ἑρμοῦ, sous-ent. ἡμέρα. Le premier article se décline.

Mercure, n. m. 1 *Planète*, Ἑρμ-ῆς, οῦ (ὁ). || 2 *Vif-argent*, ὑδράργυρ-ος, ου (ὁ).

Mercuriale, n. f. 1 *Plante*, λινόζωστ-ις, ιδος (ἡ). || 2 *Discours de rentrée pour les tribunaux*, εἰσόδι-ος λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Réprimande*, ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ); νουθετικ-ὸς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Faire ou adresser une mercuriale à quelqu'un, ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat. || 4 *Prix des denrées*, τῶν ὠνίων τιμ-ή, ῆς (ἡ); ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ).

Mercuriel, elle, adj., *qui contient du mercure*, ὑδράργυρον ἔχ-ων, ουσα, ον.

Mère, n. f. 1 *Femme qui a donné la vie à un enfant*, μήτηρ, μητρ-ός (ἡ). Mère de famille, οἰκοδέσποιν-α, ης (ἡ). Le père et la mère, τεκόντ-ες, ων (οἱ). Grand' mère paternelle, πατρομήτωρ, πατρομήτορ-ος (ἡ). Grand' mère maternelle, μητρομήτωρ, μητρομήτορ-ος (ἡ). Belle-mère du mari, πενθερ-ά, ᾶς (ἡ). Belle-mère de la femme, ἑκυρ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Femelle des animaux*, θήλει-α, ας (ἡ). || 3 *Cause, principe*, μήτηρ, μητρ-ός (ἡ); αἰτί-α, ας (ἡ). On peut aussi tourner par le verbe τίκτ-ειν, *engendrer*, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι, acc. La tyrannie est mère de l'injustice, ἡ τυραννὶς τὴν ἀδικίαν τίκτει. La mère patrie, μητρόπολ-ις, εως (ἡ). Langue mère, πρωτότυπ-ος γλῶσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mère, adj. f., *pure*, καθαρ-ός, ά, όν. Mère goutte, *vin qui coule avant le foulage*, πρότροπ-ος οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Mère laine, *la laine la plus fine*, λεπτότατ-ον ἔρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Mérelle, n. f., *jeu d'enfants*, voy. Marelle.

Méridien, n. m., *grand cercle de la sphère*, μεσημβριν-ός, οῦ (ὁ), sous-ent. κύκλος. Passer au méridien, μεσουραν-εῖν, μεσουραν-έω, ῶ, fut. μεσουρανήσ-ω. L'arrivée d'un astre au méridien, μεσουράνησ-ις, εως (ἡ).

Méridienne, adj. f., *qui a rapport au méridien*, μεσημβριν-ός, ή, όν. La ligne méridienne, μεσουράνημα, μεσουρανήματ-ος (τό).

Méridienne, n. f., *sommeil à l'heure de midi*, μεσημβριν-ὸς ὕπν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Faire la méridienne, μεσημβρίζ-ειν, μεσημβρίζ-ω, fut. μεσημβρίσ-ω.

Méridional, ale, adj., μεσημβριν-ός, ή, όν; νότι-ος, ος ou α, ον.

Meringue, n. f., *pâtisserie*, πεμμάτι-ον, ου (τό).

Mérinos, n. m., *étoffe de laine*, ἐρε-οῦν ὕφ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Merise, n. f., *fruit du merisier*, ἄγρι-ον κεράσι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Merisier, n. m., *cerisier sauvage*, ἄγρι-ος κέρασ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Méritant, ante, adj., *qui a du mérite*, ἄξι-ος, α, ον; ἀξιέπαιν-ος, ος, ον.

Mérite, n. m. 1 *Ce qui rend une personne digne d'estime*, ἀρετ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Les gens de mérite*, ἄριστ-οι, ων (οἱ). || 3 *Ce qu'une chose a de bon*, ἀξί-α, ας (ἡ); τιμ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Ce qui rend digne de récompense ou de punition*, ἀξί-α, ας (ἡ). Se faire un mérite de quelque chose, ἀγάλλ-εσθαι, ἀγάλλ-ομαι, fut. ἀγαλ-οῦμαι, dat. seul ou avec ἐπί; φιλοτιμ-εῖσθαι, φιλοτιμ-έομαι, οῦμαι, fut. φιλοτιμήσ-ομαι, dat. seul ou avec ἐπί. Faire valoir tous ses mérites, ὑπὲρ ἀξίαν φιλοτιμ-εῖσθαι.

Mériter, v. tr. 1 *Être digne, se rendre digne de*, ἄξι-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. L'infinitif français se rend par l'infinitif grec. || 2 *Faire obtenir quelque chose à quelqu'un*, προξεν-εῖν, προξεν-έω, ῶ, fut. προξενήσ-ω, acc. Bien mériter de, εὖ ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc.

Méritoire, adj., *louable, digne d'estime*, ἀξιέπαιν-ος, ος, ον; ἐπαινετ-ός, ή, όν.

Méritoirement, adv., *d'une façon méritoire*, ἀξίως, ἀξιολόγως.

Merlan, n. m., *poisson*, γάδ-ος, ου (ὁ).

Merle, n. m., *oiseau*, κόσσυφ-ος, ου (ὁ). Jaser comme un merle, *bavarder beaucoup*, πολυλαλ-εῖν, πολυλαλ-έω, ῶ, fut. πολυλαλήσ-ω.

Merluche, n. f., *morue sèche*, ὀνίσκ-ος, ου (ὁ).
Merrain, n. m., *bois de chêne fendu en menues planches*, δρύϊν-α σανίδι-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Merveille, n. f., *chose qui cause de l'admiration*, θαῦμα, θαύματ-ος (τό). Faire des merveilles, θαυμαστὰ δρ-ᾶν, δρ-άω, ῶ, fut. δράσ-ω. Promettre monts et merveilles, τερατώδη ὑπισχν-εῖσθαι, ὑπισχν-έομαι, οῦμαι, fut. ὑποσχήσ-ομαι. Quelle merveille que, τί θαυμαστὸν εἰ ou l'infin. A merveille, loc. adv., θαυμασίως, εὖγε.
Merveilleusement, adv., θαυμασίως, θαυμαστῶς.
Merveilleux, euse, adj. 1 *Admirable, étonnant*, θαυμάσι-ος, ος ou α, ον (comp. θαυμασι-ώτερος, sup. θαυμασι-ώτατος); θαυμαστ-ός, ή, όν. || 2 *Excellent dans son espèce*, ἄριστ-ος, η, ον; ἔξοχ-ος, ος, ον. || 3 *Étrange*, θαυμαστ-ός, ή, όν. || 4 *Surnaturel*, τερατώδ-ης, ης, ες. || Nom m., *intervention des êtres surnaturels dans un poëme*, τερατῶδ-ες, εος, ους (τό).
Mes, adj. poss., voy. Mon.
Mésaise, n. m., voy. Malaise.
Mésalliance, n. f., *mariage avec une personne d'une condition inférieure*, οὐκ ἐξ ἴσου γάμ-ος, ου (ὁ).
Mésallier, v. tr., οὐκ ἐξ ἴσου ἐκγαμίζ-ειν, ἐκγαμίζ-ω, fut. ἐκγαμίσ-ω, acc. — **se Mésallier**, v. pr., οὐκ ἐξ ἴσου γάμους ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι.
Mésange, n. f., *oiseau*, αἰγιθαλ-ός, οῦ (ὁ).
Mésarriver, v. intr. impers., se dit d'un accident fâcheux, συμβαίν-ειν, συμβαίν-ει, fut. συμβήσ-εται.
Mésavenir, v. intr. impers., *avoir un résultat fâcheux*, κακῶς ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ει, fut. ἀποβήσ-εται.
Mésaventure, n. f., *accident fâcheux*, ἀτύχημα, ἀτυχήματ-ος (τό); δυςτύχημα, δυςτυχήματ-ος (τό); κακ-ὴ συμφορ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Mésentère, n. m., *membrane qui unit les menus intestins*, μεσέντερ-ον, ου (τό).
Mésentérique, adj., *qui appartient au mésentère*, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ μεσεντέρου. Le premier article se décline.
Mésestimer, v. tr. 1 *Ne pas estimer*, περὶ οὐδενὸς ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. || 2 *Apprécier les choses au-dessous de leur valeur*, οὐκ ἐξ ἴσου τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc.
Mésintelligence, n. f. 1 *Brouillerie, dissension*, διαφορ-ά, ᾶς (ἡ); διάστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Défaut d'accord*, διχόνοι-α, ας (ἡ).
Mésoffrir, v. intr., *offrir d'une marchandise moins qu'elle ne vaut*, δυςων-εῖν, δυςων-έω, ῶ, fut. δυςωνήσ-ω.
Mesquin, ine, adj. 1 *Chiche, qui dépense moins qu'il ne doit*, φειδωλ-ός, ός ou ή, όν (comp. φειδωλ-ότερος, sup. φειδωλ-ότατος); μικροπρεπ-ής, ής, ές. || 2 *Qui annonce de la parcimonie*, γλίσχρ-ος, α, ον (comp. γλισχρ-ότερος, sup. γλισχρ-ότατος). || 3 *Qui manque de noblesse*, μικροπρεπ-ής, ής, ές.
Mesquinement, adv., φειδωλῶς, γλισχρῶς, μικροπρεπῶς.
Mesquinerie, n. f. 1 *Épargne sordide*, φειδωλί-α, ας (ἡ). || 2 *Caractère mesquin des choses*, λιτ-όν, οῦ (τό).
Message, n. m. 1 *Commission de dire ou de porter quelque chose*, ἐντολ-ή, ῆς (ἡ); ἀγγελί-α, ας (ἡ). || 2 *Ce qu'on est chargé de dire ou de porter*, ἄγγελμα, ἀγγέλματ-ος (τό); ἐπεσταλμέν-α, ων (τά).
Messager, n. m. 1 *Celui qui fait un message*, ἄγγελ-ος, ου (ὁ). Messagère, n. f., ἄγγελ-ος, ου (ἡ). || 2 *Celui qui porte les lettres d'une ville à l'autre*, γραμματοφόρ-ος, ου (ὁ). S'il s'agit de paquets, διακομιστ-ής, ου (ὁ).
Messagerie, n. f. 1 *Établissement de voitures pour le transport en commun*, δημοσί-α ἁμαξεί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 Au plur., *voiture faisant le service des messageries*, δημόσι-αι ἅμαξ-αι, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.
Messe, n. f., λειτουργί-α, ας (ἡ). Célébrer la messe, λειτουργ-εῖν, λειτουργ-έω, ῶ, fut. λειτουργήσ-ω.
Messéance, n. f., *manque de bienséance*, ἀπρέπει-α, ας (ἡ).
Messéant, ante, adj., *contraire à la bienséance*, ἀπρεπ-ής, ής, ές.
Messénienne, n. f., *élégie nationale*, πάτρι-α ἐλεγεῖ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Messeoir, v. intr., *n'être pas convenable*, ἀπρεπῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.
Messidor, voy. Juin.
Messie, n. m., *le Sauveur*, Μεσσί-ας, ου (ὁ).
Messier, n. m., *homme préposé à la garde des fruits*, ὀπωροφύλαξ, ὀπωροφύλακ-ος (ὁ).
Messieurs, pl. de Monsieur, voy. ce mot.
Messire, n. m., *titre d'honneur*, κύρι-ος, ου (ὁ).
Mestre de camp, n. m., *colonel d'un régiment d'infanterie ou de cavalerie*, στρατοπεδάρχ-ης, ου (ὁ).
Mesurable, adj., *qui peut se mesurer*, διαμετρητ-ός, ή, όν.
Mesurage, n. m., *action de mesurer*, μέτρησ-ις, εως (ἡ); διαμέτρησ-ις, εως (ἡ).
Mesure, n. f. 1 *Ce qui sert de règle pour mesurer*, μέτρ-ον, ου (τό). || 2 *Dimension*, μέτρ-ον, ου (τό). Prendre les mesures de, ἐκμετρ-εῖν, ἐκμετρ-έω, ῶ, fut. ἐκμετρήσ-ω, acc. || 3 *Quantité que peut contenir un vaisseau qui sert de mesure*, μέτρ-ον, ου (τό). || 4 *Modération, ménagement*, μέτρ-ον, ου (τό); μετριότης, μετριότητ-ος (ἡ). Avec mesure, μετρίως. || 5 *Moyen pour arriver à un but*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ); βουλ-ή, ῆς (ἡ). Prendre des mesures, βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι. Rompre les mesures de quelqu'un, ἐμποδὼν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, dat. Être en mesure de, ἱκαν-ὸς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, et l'infin. || 6 Terme

d'escrime, *distance*, διάστασ-ις, εως (ἡ). || 7 Terme de musique et de versification, μέτρ-ον, ου (τό); ῥυθμ-ός, οῦ (ὁ). En mesure, ἐν ῥυθμῷ. Contre la mesure, παραῤῥύθμως. A mesure de, loc. prép., *à proportion de*, κατά, acc. A mesure que, loc. conj., *selon que, à proportion que*, ἐφ' ὅσον, καθ' ὅσον. Au fur et à mesure, à fur et mesure, loc. adv. ἀεί. Sans mesure, loc. adv., **ἀμέτρως**, ἄμετρα. *Excessivement*, ὑπερμέτρως, ὑπερβολῇ, καθ' ὑπερβολήν.

Mesurer, v. tr. 1 *Déterminer une quantité, une dimension au moyen d'une mesure*, μετρ-εῖν, μετρ-έω, ῶ, fut. μετρήσ-ω, acc.; ἐκμετρ-εῖν, ἐκμετρ-έω, ῶ, fut. ἐκμετρήσ-ω, acc. Mesurer quelqu'un des yeux, *le regarder d'un air menaçant*, ἀπειλητικῶς εἰσβλέπ-ειν, εἰσβλέπ-ω, fut. εἰσβλέψ-ω εἰς, acc. Mesurer son épée avec quelqu'un, *se battre à l'épée*, διαξιφίζ-εσθαι, διαξιφίζ-ομαι, διαξιφίσ-ομαι, dat. Mesurer ses forces, τῆς δυνάμεως ἑαυτοῦ πεῖραν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. || 2 *Proportionner*, ἐμμετρ-εῖν, ἐμμετρ-έω, ῶ, fut. ἐμμετρήσ-ω, acc. || 3 *Régler avec prudence*, μετρίως ou πεφυλαγμένως λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ, acc., s'il s'agit des paroles; ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc., s'il s'agit d'actions. || 4 *Apprécier, estimer une chose d'après une autre*, μετρ-εῖν, μετρ-έω, ῶ, fut. μετρήσ-ω τί τινι; δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω τι ἔκ τινος. — ***se Mesurer***, v. pr. 1 *Se comparer à*, ἑαυτὸν παραβάλλ-ειν, παραβάλλ-ω, fut. παραβαλ-ῶ, dat. || 2 *Se battre avec*, ἀνταγωνίζ-εσθαι, ἀνταγωνίζ-ομαι, fut. ἀνταγωνίσ-ομαι, dat.— ***Mesuré, ée***, part. passé pris adj. 1 *Qu'on a jaugé*, μετρητ-ός, ή, όν; μεμετρημέν-ος, η, ον. || 2 *Cadencé*, σύμμετρ-ος, ος, ον; ἐμμελ-ής, ής, ές. || 3 *Modéré, réglé*, μέτρι-ος, ος ou α, ον (comp. μετρι-ώτερος, sup. μετρι-ώτατος); εὔτακτ-ος, ος, ον.

Mesureur, n. m., *celui qui mesure*, μετρητ-ής, οῦ (ὁ).

Mésuser, v. intr., *mal user*, κακῶς χρῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.

Métabole, n. f., figure de rhétorique, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).

Métacarpe, n. m., *partie de la main entre les doigts et le poignet*, μετακάρπι-ον, ου (τό).

Métairie, n. f., *bien-fonds affermé*, ἔπαυλ-ις, εως (ἡ).

Métal, n. m., *ce qu'on tire d'une mine*, μέταλλ-ον, ου (τό). Celui qui travaille les métaux, μεταλλουργ-ός, οῦ (ὁ). Travailler les métaux, μεταλλουργ-εῖν, μεταλλουργ-έω, ῶ, fut. μεταλλουργήσ-ω.

Métalepse, n. f., figure de grammaire, μετάληψ-ις, εως (ἡ).

Métallique, adj., *qui est de métal*, μεταλλικ-ός, ή, όν.

Métallisation, n. f., *action de métalliser*, τὸ εἰς μέταλλον μεταβάλλ-ειν. L'article se décline.

Métalliser, v. tr., *faire passer à l'état de métal*, εἰς μέταλλον μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ, acc.

Métallographie, n. f., τῶν μετάλλων συγγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Métallurgie, n. f., *art d'extraire et de purifier les métaux*, μεταλλουργί-α, ας (ἡ).

Métallurgique, adj., *qui a rapport à la métallurgie*, μεταλλευτικ-ός, ή, όν.

Métallurgiste, n. m., *celui qui s'occupe de métallurgie*, μεταλλουργ-ός, οῦ (ὁ).

Métamorphose, n. f., *transformation*, μεταμόρφωσ-ις, εως (ἡ); μετάλλαξ-ις, εως (ἡ); μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).

Métamorphoser, v. tr. 1 *Transformer*, μεταμορφ-οῦν, μεταμορφ-όω, ῶ, fut. μεταμορφώσ-ω, acc. || 2 *Changer l'extérieur, le caractère*, μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ, acc.

Métaphore, n. f., figure de rhétorique, μεταφορ-ά, ᾶς (ἡ).

Métaphorique, adj., μεταφορικ-ός, ή, όν.

Métaphoriquement, adv., μεταφορικῶς.

Métaphysicien, n. m., *qui étudie la métaphysique*, μεταφυσικ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.

Métaphysique, n. f., *science qui traite des causes surnaturelles*, μεταφυσικ-ή, ῆς (ἡ). Grec moderne.

Métaphysique, adj. 1 *Qui a rapport à la metaphysique*, μεταφυσικ-ός, ή, όν. Grec moderne. || 2 *Abstrait*, ἀφαιρεματικ-ός, ή, όν.

Métaphysiquement, adv., *d'une manière abstraite*, ἀφαιρεματικῶς.

Métaplasme, n. m., figure de grammaire, μεταπλασμ-ός, οῦ (ὁ).

Métastase, n. f., *déplacement d'une maladie*, μετάστασ-ις, εως (ἡ).

Métatarse, n. m., *partie du pied entre le coude-pied et les orteils*, τὸ μετὰ ταρσά. L'article se décline.

Métathèse, n. f., figure de grammaire, μετάθεσ-ις, εως (ἡ).

Métayer, n. m., *celui qui fait valoir une métairie*, ἔπαυλιν διοικ-ῶν, οῦντος (ὁ). Métayère, n. f., ἔπαυλιν διοικ-οῦσα, ούσης (ἡ).

Méteil, n. m., *froment et seigle mêlés ensemble*, μεμιγμέν-οι σῖτ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Métempsycose, n. f., *passage d'une âme d'un corps dans un autre*, μετεμψύχωσ-ις, εως (ἡ).

Météore, n. m., *phénomène atmosphérique*, μετέωρ-ον, ου (τό).

Météorique, adj., *qui appartient au météore*, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ μετεώρου. Le premier article se décline.

Météorologie, n. f., *science qui traite des météores*, μετεωρολογί-α, ας (ἡ).

Météorologique, adj, *qui concerne les météores*, μετεωρολογικ-ός, ή, όν.

Météorologiste, n. m., *celui qui s'occupe de météorologie*, μετεωρολόγ-ος, ου (ὁ).

Méthode, n. f. 1 *Manière de dire, de faire*,

d'enseigner suivant certains principes, μέθοδ-ος, ου (ἡ). Traiter avec méthode, μεθοδεύ-ειν, μεθοδεύ-ω, fut. μεθοδεύσ-ω, acc. Avec méthode, μεθοδικῶς. || 2 *Titre de livres élémentaires*, μέθοδ-ος, ου (ἡ). || 3 *Usage, manière d'être*, τρόπ-ος, ου (ὁ); γνώμ-η, ης (ἡ).

Méthodique, adj. 1 *Qui a de la méthode*, μεθοδευτικ-ός, ή, όν. || 2 *Où il y a de la méthode*, μεθοδικ-ός, ή, όν. || 3 *Compassé*, περίεργ-ος, ος, ον.

Méthodiquement, adv., *avec méthode*, μεθοδικῶς.

Méticuleux, **euse**, adj., *susceptible de craintes, de scrupules excessifs*, περιδε-ής, ής, ές.

Métier, n. m. 1 *Profession d'un art mécanique*, βαναυσί-α, ας (ἡ); χειροτεχνί-α, ας (ἡ). || 2 *Profession quelconque*, τέχν-η, ης (ἡ). Le métier des armes, πολεμικ-ά, ῶν (τά). Avoir le cœur au métier, *travailler avec ardeur*, περισπουδάστως πον-εῖν, πονέω, ῶ, fut. πονήσ-ω. Jouer un tour de son métier, ἐκ τῶν εἰθισμένων τι τεχνάζ-ειν, τεχνάζ-ω, fut. τεχνάσ-ω. || 3 *Machine qui sert à certaines fabrications*, ἱστ-ός, οῦ (ὁ).

Métonomasie, n. f., *changement de nom*, μετονομασί-α, ας (ἡ).

Métonymie, n. f., figure de rhétorique, μετωνυμί-α, ας (ἡ). Par métonymie, μετωνυμικῶς.

Métope, n. f., terme d'architecture, μετόπ-η, ης (ἡ).

Métoposcopie, n. f., *art des physionomistes*, τῶν μετωποσκόπων τέχν-η, ης (ἡ).

Mètre, n. m. 1 Terme de versification, μέτρ-ον, ου (τό). || 2 *Unité fondamentale des nouvelles mesures*, μέτρ-ον, ου (τό).

Métrète, n. f., *mesure contenant deux amphores*, μετρητ-ής, οῦ (ὁ).

Métrique, adj., μετρικ-ός, ή, όν. || Nom fém., *connaissance de la quantité*, μετρικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Métromane, n. m., *celui qui a la manie de faire des vers*, μουσομαν-ής, έος, οῦς (ὁ).

Métropole, n. f., *ville qui a fondé d'autres villes*, μητρόπολ-ις, εως (ἡ).

Métropolitain, n. m. et adj., μητροπολίτ-ης, ου (ὁ).

Mets, n. m., *tout ce qu'on sert sur une table*, ὄψ-ον, ου (τό); ἔδεσμα, ἐδέσματ-ος (τό); βρῶμα, βρώματ-ος (τό). Apprêter les mets, ὀψαρτύ-ειν, ὀψαρτύ-ω, fut. ὀψαρτύσ-ω. Celui qui apprête les mets, ὀψαρτυτ-ής, οῦ (ὁ). L'art d'apprêter les mets, ὀψαρτυσί-α, ας (ἡ).

Mettable, adj., *qu'on peut mettre*, φορητ-ός, ή, όν; φορεῖσθαι ἔτι ἱκαν-ός, ή, όν.

Mettre, v. tr. 1 *Poser, placer*, τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc.; ἱστάναι, ἵστημι, fut. στήσ-ω, acc. Mettre dessus, ἐπιτιθέναι. Mettre dessous, ὑποτιθέναι. Mettre à côté, auprès, παρατιθέναι. Mettre dedans, ἐντιθέναι. Mettre son espérance en quelqu'un, ἐλπίδα τίθεσθαι, τίθεμαι, fut. θήσ-ομαι ἐν, dat. Mettre bas, *déposer*, ἀποτιθέναι, ἀποτίθημι, fut. ἀποθήσ-ω, acc. Mettre bas, en parlant des animaux, τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι, acc. Mettre une couronne sur la tête de quelqu'un, στεφάνῳ ἀναδ-εῖν, ἀναδέω, ῶ, fut. ἀναδήσ-ω, acc. Mettre à l'air, ἐξαερ-οῦν, ἐξαερ-όω, ῶ, fut. ἐξαερώσ-ω, acc. Mettre au soleil, ἡλιάζ-ειν, ἡλιάζ-ω, fut. ἡλιάσ-ω, acc. Mettre au feu, εἰς πῦρ ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. Mettre à part, de côté, en réserve, ἀποτιθέναι, ἀποτίθημι, fut. ἀποθήσ-ω, acc. Mettre au nombre de, τίθεσθαι, τίθεμαι, fut. θήσ-ομαι ἐν, dat. Mettre en ordre, διατάττ-ειν, διατάττ-ω, fut. διατάξ-ω, acc. || 2 *Revêtir un vêtement*, ἐνδύ-εσθαι, ἐνδύ-ομαι, fut. ἐνδύσ-ομαι, acc.; ἀμφιέννυσθαι, ἀμφιέννυμαι, fut. ἀμφιέσ-ομαι, acc. || 3 *Arranger, disposer*, παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc. Locutions diverses : Mettre à mort, θανατ-οῦν, θανατ-όω, ῶ, fut. θανατώσ-ω, acc. Mettre à feu et à sang, ἐμπιπράναι, ἐμπίπρημι, fut. ἐμπρήσ-ω καὶ διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. Mettre à la voile, ἐκπλ-εῖν, ἐκπλ-έω, ῶ, fut. ἐκπλεύσ-ομαι. Mettre son temps, ses soins à, χρόνον, σπουδὴν ἀναλίσκ-ειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ομαι ἐν, dat. — ***se Mettre***, v. pr. 1 *S'habiller*, στολίζ-εσθαι, στολίζ-ομαι, fut. στολισθήσ-ομαι. || 2 Se mettre à, suivi d'un nom, ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, gén.; ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut. ἅψ-ομαι, gén. Se mettre à, suivi d'un infin., ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι, avec le part. ou l'infin. précédé de τοῦ. Locutions diverses : Se mettre en route, ἐκπορεύ-εσθαι, ἐκπορεύ-ομαι, fut. ἐκπορεύσ-ομαι. Se mettre en mer, τοῦ πλοίου ἐπιβαίν-ειν, ἐπιβαίν-ω, fut. ἐπιβήσ-ομαι. Se mettre en tête, dans l'esprit, εἰς τὴν ψυχὴν ἐμβάλλ-εσθαι, ἐμβάλλ-ομαι, fut. ἐμβαλ-οῦμαι, acc. — ***Mis, ise***, part. passé pris adj., *habillé, vêtu*. Bien mis, εὔστολ-ος, ος, ον; καλῶς περιεσταλμέν-ος, η, ον. Mal mis, δυσείμ-ων, ων, ον; κακῶς περιεσταλμέν-ος, ος, ον; δυσείματ-ος, ος, ον.

Meublant, **ante**, adj., *propre à meubler*, κατασκευαστικ-ός, ή, όν.

Meuble, adj., *aisé à remuer*, κινητ-ός, ή, όν; εὐκίνητ-ος, ος, ον. Biens meubles, κινητ-ά, ῶν (τά). Terre meuble, λεπτόγε-ως χώρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Meuble, n. m., *ce qui sert à meubler*, σκεῦ-ος, εος, ους (τό). S'il s'agit d'effets mobiliers, ἔπιπλ-α, ων (τά).

Meubler, v. tr., *garnir de meubles*, κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.

Meuglement, n. m., voy. Beuglement.

Meugler, v. intr., voy. Beugler.

Meule, n. f. 1 *Corps solide, rond et plat, qui sert à broyer*, μύλ-η, ης (ἡ); μύλ-ος, ου (ὁ). De meule, μυλώδ-ης, ης, ες. || 2 *Roue qui sert à aiguiser, à polir*, τρόχ-ος, ου (ὁ); ὄν-ος, ου (ὁ). || 3 *Pile de foin, de gerbes*,

Θημών, Θημῶν-ος (ὁ); Θημωνι-ά, ᾶς (ἡ). Mettre en meule, Θημονι-ᾷν, Θημωνι-άω, ῶ, fut. Θημωνιάσ-ω, acc.
Meulière, n. f., *pierre rocailleuse*, μύλ-η, ης (ἡ); μύλ-ος, ου (ὁ).
Meunier, n. m., μυλωθρ-ός, οῦ (ὁ). Meunière, n. f., μυλωθρ-ίς, ίδος (ἡ).
Meurtre, n. m., *homicide*, φόν-ος, ου (ὁ); σφαγ-ή, ῆς (ἡ). Commettre un meurtre, φονεύ-ειν, φονεύ-ω, fut. φονεύσ-ω, acc. Crier au meurtre, *se plaindre d'une injustice*, ἀδικίαν καταβο-ᾷν, καταβο-άω, ῶ, fut. καταβοήσ-ομαι. C'est un meurtre, *c'est grand dommage*, ἔστι τοῦτο τῶν δεινῶν.
Meurtrier, n. m., *celui qui a commis un meurtre*, φονεύς, φονέ-ως (ὁ).
Meurtrier, ère, adj., *qui cause la mort*, φόνι-ος, ος ou α, ον (comp. φονι-ώτερος, sup. φονι-ώτατος); Θανάσιμ-ος, ος, ον; ὀλέθρι-ος, ος ou α, ον.
Meurtrière, n. f., *ouverture d'où l'on tire à couvert sur les assiégeants*, τοξότ-ις, ιδος (ἡ).
Meurtrir, v. tr. 1 *Faire une meurtrissure*, μωλωπίζ-ειν, μωλωπίζ-ω, fut. μωλωπίσ-ω, acc. || 2 *Froisser*, Θλ-ᾷν, Θλ-άω, ῶ, fut. Θλάσ-ω, acc. = ***Meurtri, ie***, part. passé et adj. 1 *Qui a des meurtrissures*, μωλωπικ-ός, ή, όν; μεμωλωπισμέν-ος, η, ον. || 2 *Froissé*, Θλαστ-ός, ή, όν. || 3 *Marbré*, μαρμαρό-εις, εσσα, εν.
Meurtrissure, n. f. 1 *Contusion*, μώλωψ, μώλωπ-ος (ὁ); μωλωπισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Tache sur les fruits*, Θλάσμα, Θλάσματ-ος (τό).
Meute, n. f., *troupe de chiens de chasse*, Θηρευτικ-αὶ κύν-ες, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.
Mévendre, v. tr., *vendre une chose moins qu'elle ne vaut*, παρὰ τὴν ἀξίαν πωλ-εῖν, πωλ-έω, ῶ, fut. πωλήσ-ω, acc.
Mévente, n. f., *vente à trop bas prix*, παρὰ τὴν ἀξίαν πώλησ-ις, εως (ἡ).
Mi, part. insépar. 1 Joint à un nom, il se tourne par l'adj. ἥμισ-υς, εια, υ; μέσ-ος, η, ον, que l'on fait accorder avec le nom. A mi-chemin, ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ. A mi-côte, ἐν ἡμισείᾳ τῇ ἀνόδῳ. A mi-jambes, ἄχρι μέσων τῶν κνημίων. || 2 Joint à un adjectif, il se tourne par un adjectif composé de la part. insépar. ἡμι. Mi-plein, ἡμιπλήρ-ης, ης, ες. Mi-cuit, ἡμίεφθ-ος, ος, ον. Mi-parti, ἡμιμερ-ής, ής, ές.
Miasme, n. m., *exhalaison pestilentielle*, μίασμα, μιάσματ-ος (τό).
Miaulement, n. m., *cri du chat*, κριγ-ή, ῆς (ἡ); κριγμ-ός, οῦ (ὁ).
Miauler, v. intr., κρίζ-ειν, κρίζ-ω, sans fut.
Miche, n. f., *pain de médiocre grosseur*, πύρν-ος, ου (ὁ), sous-ent. ἄρτος.
Mic-mac, n. m. 1 *Intrigue*, μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό); κακοπραγμοσύν-η, ης (ἡ). || 2 *Embarras*, ἐμπόδι-ον, ου (τό).
Micrographie, n. f. *description des objets vus au microscope*, μικρογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Microcosme, n. m., *petit monde*, μικρόκοσμ-ος, ου (ὁ).
Microscope, n. m., *instrument d'optique*, μικροσκόπι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Microscopique, adj. 1 *Qui se fait avec le microscope*, μικροσκοπικ-ός, ή, όν. Grec moderne. || 2 *Infiniment petit*, ἐλαχιστότατ-ος, η, ον.
Midi, n. m. 1 *Le milieu du jour*, μεσημβρί-α, ας (ἡ). En plein midi, *en plein jour, publiquement*, φανερῶς, ἐν τῷ φανερῷ. || 2 *La douzième heure depuis minuit*, μεσημβρί-α, ας (ἡ). L'après-midi, δείλ-η, ης (ἡ). Chercher midi à quatorze heures, *chicaner sur des riens*, τριχολογ-εῖν, τριχολογ-έω, ῶ, fut. τριχολογήσ-ω. || 3 *Le sud*, μεσημβρί-α, ας (ἡ); νότ-ος, ου (ὁ). Le vent du midi, νότ-ος, ου (ὁ). || 4 *Partie méridionale d'un pays*, τὸ πρὸς μεσημβρί-αν. L'article se décline.
Mie, n. f., *partie intérieure du pain*, ψίξ, ψιχ-ός (ἡ).
Mie, part. négat., *point*, οὐ devant une consonne, οὐκ devant une voyelle marquée de l'esprit doux; οὐχ devant une voyelle marquée de l'esprit rude.
Mie, n. f., abréviation d'amie, voy. ce mot.
Miel, n. m., μέλι, μέλιτ-ος (τό). Mouche à miel, μέλισσ-α, ης (ἡ). Rayon de miel, μελίκηρ-ον, ου (τό).
Mielleux, euse, adj. 1 *Qui tient du miel*, μελιτώδ-ης, ης, ες. || 2 *Fade, doucereux*, μελιχρ-ός, ά, όν.
Mien, mienne (le, la), pr. poss., *qui est à moi*, ὁ ἐμ-ός, ἡ ἐμ-ή, τὸ ἐμ-όν. || Nom m., *le bien qui m'appartient*, ἐμ-ά, ῶν (τά). || Nom m. pl., *mes proches, ceux de ma famille*, οἰκεῖ-οι, ων (οἱ); συγγεν-εῖς, έων (οἱ).
Miette, n. f., *petit morceau*, ψίξ, ψιχ-ός (ἡ). || Au plur., *restes, débris*, λείψαν-α, ων (τά).
Mieux, adv., ἄμεινον, βέλτιον. Valoir mieux, αἱρετώτερ-ος, α, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Être mieux, *être en meilleure santé*, ἀναῤῥαίζ-ειν, ἀναῤῥαίζ-ω, fut. ἀναῤῥαίσ-ω. Être mieux, *avoir un extérieur plus agréable*, εἶδος βελτί-ων, ων, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Mieux vaut, il vaut mieux, κρεῖττόν ἐστι, αἱρετώτερόν ἐστι. Aimer mieux, μᾶλλον ἀγαπ-ᾶν, ἀγαπ-άω, ῶ, fut. ἀγαπήσ-ω, acc., voy. Préférer. A qui mieux mieux, ἐξ ἁμίλλης, φιλοτίμως. || Nom m., *état meilleur, amélioration*, βελτίωσ-ις, εως (ἡ). || Le mieux, adv., ἄριστα, βέλτιστα. Le mieux du monde, au mieux, loc. adv., ὡς ἄριστα, ὡς βέλτιστα. Le mieux, n. m., ἄριστ-ον, ου (τό); βέλτιστ-ον, ου (τό). Le mieux est de, βέλτιστόν ἐστι, infin.
Mièvre, adj., *remuant, vif*, λαμυρ-ός, ά, όν (comp. λαμυρ-ώτερος, sup. λαμυρ-ώτατος).
Mièvrerie ou **Mièvreté**, n. f. 1 *Qualité de la personne qui est mièvre*, λαμυρί-α, ας (ἡ). || 2 *Petite malice*, παιγνι-ά, ᾶς (ἡ); παίγνι-ον, ου (τό).

Mignard, arde, adj. 1 *Mignon, délicat,* ἁβρ-ός, ά, όν; γλαφυρ-ός, ά, όν. || 2 *Mêlé d'afféterie,* περίεργ-ος, ος, ον.

Mignardement, adv. 1 *Délicatement,* ἁβρῶς, γλαφυρῶς. || 2 *Avec afféterie,* περιέργως.

Mignarder, v. tr. 1 *Traiter délicatement,* διαθρύπτ-ειν, διαθρύπτ-ω, fut. διαθρύψ-ω, acc. || 2 *Affecter de la grâce, de la délicatesse dans son style,* καλλιεπείας ἀντιποι-εῖσθαι, ἀντιποι-έομαι, οῦμαι, fut. ἀντιποιήσ-ομαι.

Mignardise, n. f. 1 *Délicatesse,* ἁβρότης, ἁβρότητ-ος (ἡ). || 2 *Affectation,* περιεργί-α, ας (ἡ); ἀκκισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 Au plur., *manières gracieuses et caressantes,* ἀρέσκει-α, ας (ἡ); αἱμυλί-α, ας (ἡ).

Mignon, onne, adj., *délicat, gentil,* γλαφυρ-ός, ά, όν (comp. γλαφυρ-ώτερος, sup. γλαφυρ-ώτατος); ἐπίχαρ-ις, ις, ι. || Nom m., *favori,* ἀγαπητ-ός, οῦ (ὁ).

Mignonnement, adv., γλαφυρῶς, κομψῶς.

Mignonnette, n. f. 1 *Dentelle très-légère,* τρίχαπτ-ον, ου (τό). || 2 *Petit œillet,* μικρ-ὸν καρυόφυλλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Poivre concassé,* συντετριμμέν-ον πέπερ-ι, εως (τό). Les deux mots se déclinent.

Mignoter, v. tr., *dorloter, traiter délicatement,* διαθρύπτ-ειν, διαθρύπτ-ω, fut. διαθρύψ-ω, acc.

Mignotise, n. f., *flatterie, caresse,* θωπεί-α, ας (ἡ); θώπευμα, θωπεύματ-ος (τό)

Migraine, n. f., *douleur qui affecte la moitié de la tête,* ἡμικρανί-α, ας (ἡ). Qui a la migraine, ἡμικρανικ-ός, ή, όν.

Migration, n. f., μετοίκησ-ις, εως (ἡ); μετάστασ-ις, εως (ἡ).

Mijaurée, n. f., *femme qui a des manières affectées,* ἀκκιστικ-ὴ γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mijoter, v. tr. 1 *Faire cuire doucement,* σταθεύ-ειν, σταθεύ-ω, fut. σταθεύσ-ω, acc. || 2 *Dorloter,* διαθρύπτ-ειν, διαθρύπτ-ω, διαθρύψ-ω, acc.

Mil, adj. num., voy. Mille.

Mil, n. m., *plante,* κέγχρ-ος, ου (ὁ).

Milan, n. m., *oiseau de proie,* ἰκτῖν-ος, ου (ὁ).

Miliaire, adj., *qui ressemble à des grains de mil,* κεγχριαῖ-ος, α, ον. Dartre miliaire, κεγχρί-ας ἕρπ-ης, ητος (ὁ). Les deux mots se déclinent. Fièvre miliaire, κεγχρί-ας πυρετ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Milice, n. f. 1 *L'art de la guerre,* στρατηγικ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Gens de guerre,* στρατιωτικ-όν, οῦ (τό); στράτευμα, στρατεύματ-ος (τό).

Milicien, n. m., *soldat de milice,* νέ-ος στρατιώτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Milieu, n. m. 1 *Centre d'un lieu,* μέσ-ον, ου (τό). Qui est au milieu, qui occupe le milieu, μέσ-ος, η, ον; μεσήρ-ης, ης, ες. || 2 *Ce qui est également éloigné des extrémités vicieuses,* μέτρι-ον, ου (τό); μετριότης, μετριότητ-ος (ἡ). || 3 *Fluide qui environne les corps,* περιέχ-ον, οντος (τό). || 4 *Société, occupations habituelles,* συνήθει-α, ας (ἡ). Au milieu de, loc. prép., ἐν μέσῳ, gén.

Militaire, adj., *qui est relatif ou propre à la guerre,* στρατιωτικ-ός, ή, όν; πολεμικ-ός, ή, όν. || Nom m., *homme de guerre,* στρατιώτ-ης, ου (ὁ); πολεμιστ-ής, οῦ (ὁ).

Militairement, adv., στρατιωτικῶς, πολεμικῶς.

Militante, adj. f., l'Église militante, *l'assemblée des fidèles,* Ἐκκλησί-α, ας (ἡ).

Militer, v. intr., *être favorable,* συναγωνίζ-εσθαι, συναγωνίζ-ομαι, fut. συναγωνίσ-ομαι, dat.; συλλαμβάν-ειν, συλλαμβάν-ω, fut. συλλήψ-ομαι, dat.

Mille, adj. num. 1 *Dix fois cent,* χίλι-οι, αι, α. Mille fois, χιλιάκις. || 2 *Nombre incertain, mais fort grand,* μυρί-οι, αι, α. || Nom m., *le nombre mille,* χιλιάς, χιλιάδ-ος (ἡ).

Mille, n. m., *mesure itinéraire,* μίλι-ον, ου (τό).

Mille-feuilles, n. f., *plante,* μυριόφυλλ-ον, ου (τό).

Millénaire, adj., *qui contient mille,* χιλί-ους, ας, α περιέχ-ων, ουσα, ον. L'adjectif s'accorde avec le complément de περιέχων. || Nom m., *espace de mille ans,* χιλιετί-α, ας (ἡ); χιλιετηρ-ίς, ίδος (ἡ).

Mille-pertuis, n. m., *plante,* ὑπέρεικ-ον, ου (τό).

Mille-pieds, n. m., *famille d'insectes,* μυριόποδ-α, ων (τά).

Millésime, n. m., *marque de l'année sur les médailles, les monnaies,* ἔτ-ος, εος, ους (τό).

Millet, n. m., *mil,* κέγχρ-ος, ου (ὁ).

Milliaire, adj., borne, pierre milliaire, μιλιάρι-ον, ου (τό).

Milliard, n. m., δεκάκις μυριάκις μύρι-οι, αι, α.

Milliasse, n. f., *grand nombre,* μυριάς, μυριάδ-ος (ἡ).

Millième, adj., *nombre ordinal de mille,* χιλιοστ-ός, ή, όν. || Nom m., *la millième partie,* χιλιοστ-ὸν μέρ-ος, εος, ους (τό).

Millier, n. m., *un mille,* χιλιοστύς, χιλιοστύ-ος (ἡ); χιλιάς, χιλιάδ-ος (ἡ).

Millimètre, n. m., *millième partie du mètre,* χιλιόμετρ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Million, n. m., *mille fois mille,* ἑκατοντάκις μύρι-οι, αι, α; ἑκατὸν μυριάδ-ες, ων (αἱ).

Millionième, adj., ἑκατοντάκις μυριοστ-ός, ή, όν. || Nom m., ἑκατοντάκις μυριοστ-ὸν μέρ-ος, εος, ους (τό).

Millionnaire, adj., *riche d'un ou de plusieurs millions,* πολυτάλαντ-ος, ος, ον; ὑπερπλούσι-ος, ος, ον.

Mime, n. m. 1 *Comédie bouffonne,* μῖμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Acteur de mimes,* μῖμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Homme qui a le talent d'imiter,* μιμητικ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Mimique, adj. 1 *Qui a rapport aux mimes*, μιμικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui imite*, μιμητικ-ός, ή, όν. || Nom f., *art d'imiter par les gestes*, μιμητικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Minauder, v. intr., *faire des mines*, ἀκκίζ-εσθαι, ἀκκίζ-ομαι, fut. ἀκκίσ-ομαι.

Minauderie, n. f., *action de minauder*, ἀκκισμ-ός, οῦ (ὁ); ἄκκισμα, ἀκκίσματ-ος (τό).

Minaudier, ère, adj., *qui minaude*, ἀκκιστικ-ός, ή, όν.

Mince, adj. 1 *Qui a peu d'épaisseur*, λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος). || 2 *Peu considérable*, *médiocre*, ὀλίγ-ος, η, ον; ὀλίγου ἄξι-ος, α, ον.

Mine, n. f. 1 *Air du visage*, πρόσωπ-ον, ου (τό). || 2 *L'extérieur tout entier*, ὄψ-ις, εως (ἡ); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). Bonne mine, *air de santé*, εὔχροι-α, ας (ἡ). Mauvaise mine, κακόχροι-α, ας (ἡ). Homme de bonne mine, *d'un extérieur avantageux*, εὐσχήμων ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Homme de mauvaise mine, ἀσχήμων ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Avoir la mine de, *être exposé à*, κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. Faire bonne mine à quelqu'un, καλῶς ou ἀσμένως ὑποδέχ-εσθαι, ὑποδέχ-ομαι, fut. ὑποδέξ-ομαι, acc. Faire mauvaise mine à quelqu'un, κακῶς ὑποδέχεσθαι. Faire la mine, *bouder*, σκυθρωπάζ-ειν, σκυθρωπάζ-ω, fut. σκυθρωπάσ-ω. Faire mine de, *faire semblant*, προςποι-εῖσθαι, προςποι-έομαι, οῦμαι, fut. προςποιήσ-ομαι. || 3 *Bonne ou mauvaise apparence des choses*, εἶδ-ος, εος, ους (τό); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 4 Au plur., *signes*, *gestes affectés*, ἀκκισμ-ός, οῦ (ὁ). Faire des mines, ἀκκίζ-εσθαι, ἀκκίζ-ομαι, fut. ἀκκίσ-ομαι.

Mine, n. f. 1 *Lieu souterrain où gisent les métaux*, μέταλλ-ον, ου (τό); μεταλλεῖ-ον, ου (τό). Travailler aux mines, μεταλλουργεῖν, μεταλλουργ-έω, ῶ, fut. μεταλλουργήσ-ω. Travail dans les mines, μεταλλουργί-α, ας (ἡ). Exploitation d'une mine, μεταλλουργεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Substance métallique*, μέταλλ-ον, ου (τό). || 3 *Source féconde*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ). || 4 Terme de guerre, ὑπόνομ-ος, ου (ὁ). Pratiquer une mine, ὑπονομεύ-ειν, ὑπονομεύ-ω, fut. ὑπονομεύσ-ω.

Mine, n. f. 1 *Ancienne mesure*, τριτεύς, τριτέ-ως (ὁ). || 2 *Monnaie*, μν-ᾶ, ᾶς (ἡ).

Miner, v. tr. 1 *Pratiquer une mine*, ὑπονομεύ-ειν, ὑπονομεύ-ω, fut. ὑπονομεύσ-ω. || 2 *User par le frottement*, κατατρίβ-ειν, κατατρίβ-ω, fut. κατατρίψ-ω, acc.; φθείρ-ειν, φθείρ-ω, fut. φθερ-ῶ, acc. || 3 *Consumer lentement*, ἐκτήκ-ειν, ἐκτήκ-ω, fut. ἐκτήξ-ω, acc.; φθείρ-ειν, φθείρ-ω, fut. φθερ-ῶ, acc.; καταναλίσκ-ειν, καταναλίσκ-ω, fut. καταναλώσ-ω, acc.

Minerai, n. m., *métal*, μέταλλ-ον, ου (τό); ὀρυκτ-όν, οῦ (τό).

Minéral, ale, adj., *qui tient aux minéraux*, μεταλλικ-ός, ή, όν. || Nom m., *corps non organisé*, μέταλλ-ον, ου (τό).

Minéralogie, n. f., *science des minéraux*, τῶν μετάλλων ἐπιστήμ-η, ης (ἡ).

Minéralogique, adj., *relatif à la minéralogie*, εἰς τὴν τῶν μετάλλων ἐπιστήμην καθήκ-ων, ουσα, ον.

Minéralogiste, n. m., *homme versé dans la minéralogie*, τῶν μετάλλων εὖ εἰδ-ώς, ότος (ὁ).

Minet, n. m., *petit chat*, μικρ-ὸς αἴλουρ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Minette, n. f., μικρ-ὰ αἴλουρ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mineur, n. m. 1 *Celui qui tire les métaux des mines*, μεταλλ-εύς, έως (ὁ). || 2 *Artilleur*, ὑπονόμων ὀρύκτ-ης, ου (ὁ).

Mineur, eure, adj. 1 *Plus petit*, ἐλάττ-ων, ων, ον. L'Asie Mineure, Ἀσί-α, ας (ἡ). || 2 *Qui n'a pas l'âge de majorité*, ἄνηβ-ος, ος, ον.

Mineure, n. f., *la seconde proposition d'un syllogisme*, ἐλάττ-ων, ονος (ἡ).

Miniature, n. f., 1 *Peinture délicate et à petits traits*, μικρογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne. || 2 *Petite image*, εἰκόνι-ον, ου (τό).

Miniaturiste, n. m., *peintre en miniature*, εἰκόνια γράφ-ων, οντος (ὁ).

Minière, n. f., *la terre, le sable où se trouvent les métaux*, μεταλλῖτ-ις γῆ, γῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Minime, adj., *très-petit*, ἐλάχιστ-ος, η, ον.

Minimum, n. m. 1 *Le plus petit degré, la plus petite somme*, ἐλάχιστ-ον, ου (τό). || 2 *La plus petite peine*, ἐλαχίστ-η δίκ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Ministère, n. m. 1 *Charge, emploi*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); λειτουργί-α, ας (ἡ). Ministère public, νομοφυλακί-α, ας (ἡ). || 2 *Service, entremise*, ὑπουργί-α, ας (ἡ); προξένησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Département d'un ministre*, διοίκησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Les ministres eux-mêmes*, οἱ ἐπὶ τῶν κοινῶν. Le premier article se décline.

Ministériel, elle, adj., *qui a rapport à tel ou tel ministère*, λειτουργικ-ός, ή, όν.

Ministre, n. m. 1 *Celui qui s'acquitte d'un service quelconque*, ὑπουργ-ός, οῦ (ὁ); διάκον-ος, ου (ὁ). Ministre d'un temple, λειτουργ-ός, οῦ (ὁ). Ministre d'État, ὁ ἐπὶ τῶν κοινῶν. Le premier article se décline. || 2 *Envoyé, légat*, πρέσβυς, πρέσβε-ως (ὁ).

Minium, n. m., *couleur rouge fournie par le plomb*, μίλτ-ος, ου (ὁ). Colorer avec du minium, μιλτ-οῦν, μιλτ-όω, ῶ, fut. μιλτώσ-ω, acc.

Minois, n. m., *visage*, πρόςωπ-ον, ου (τό); ὄψ-ις, εως (ἡ).

Minon, n. m., *chat*, αἴλουρ-ος, ου (ὁ).

Minoratif, n. m., *purgatif*, καθαρτικ-όν, ου (τό).

Minorité, n. f. 1 *Le petit nombre*, ἐλάσσον-ες, ων (οἱ); ἥττον-ες, ων (οἱ). || 2 *État d'une personne mineure*, ἄνηβ-ος ἡλικί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Minot, n. m., *mesure*, μόδι-ος, ου (ὁ).
Minuit, n. m., *le milieu de la nuit*, μεσονύκτι-ον, ου (τό); μέσ-η νύξ, νυκτ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. A minuit, μέσης νυκτός, ἐν μέσῳ νυκτός.
Minuscule, adj., *très-petit*, ἐλάχιστ-ος, η, ον.
Minute, n. f. 1 *Soixantième partie d'une heure*, τῆς ὥρας ἑξηκοστ-όν, οῦ (τό). En une minute, *en un instant*, ἐν ἀκαρεῖ. || 2 *Soixantième partie de chaque degré d'un cercle*, λεπτ-όν, οῦ (τό). || 3 *Brouillon d'un écrit*, αὐτοσχέδι-ον, ου (τό). || 4 *Acte, arrêt*, συνθήκ-η, ης (ἡ).
Minuter, v. tr. 1 *Faire le brouillon d'un écrit*, αὐτοσχεδιάζ-ειν, αὐτοσχεδιάζ-ω, fut. αὐτοσχεδιάσ-ω, acc. || 2 *Projeter*, διανο-εῖσθαι, διανο-έομαι, οῦμαι, fut. διανοήσ-ομαι, acc.
Minutie, n. f., *bagatelle*, μικρολογί-α, ας (ἡ); λῆρ-ος, ου (ὁ). Dire des minuties, μικρολογ-εῖν, μικρολογ-έω, ῶ, fut. μικρολογήσ-ω.
Minutieusement, adv., *avec minutie*, μικρολόγως, μικροπρεπῶς.
Minutieux, euse, adj. 1 En parlant des personnes, μικρολόγ-ος, ος, ον; λεπτολόγ-ος, ος, ον. || 2 En parlant des choses, λεπτομερ-ής, ής, ές; λίαν ἀκριβ-ής, ής, ές.
Mi-parti, ie, adj., *composé de deux parties égales, mais dissemblables*, ἡμιμερ-ής, ής, ές; ἰσομερ-ής, ής, ές.
Mirabelle, n. f., *petite prune*, βράβυλ-ον ou βράβηλ-ον, ου (τό).
Miracle, n. m. 1 *Acte de la puissance divine*, θαῦμα, θαύματ-ος (τό). Faire ou opérer des miracles, θαυματουργ-εῖν, θαυματουργ-έω, ῶ, fut. θαυματουργήσ-ω. Celui qui fait des miracles, θαυματουργ-ός, οῦ (ὁ); θαυματοποι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Chose surprenante*, θαῦμα, θαύματ-ος (τό). O miracle! ὢ τοῦ θαύματος! Faire des miracles, *se distinguer*, ἀριστεύ-ειν, ἀριστεύ-ω, fut. ἀριστεύσ-ω. A miracle, loc. adv., *parfaitement*, τελείως, βέλτιστα.
Miraculeusement, adv., θαυμαστῶς, τερατικῶς, τεραστίως.
Miraculeux, euse, adj. 1 *Qui tient du miracle*, τερατώδ-ης, ης, ες. || 2 *Surprenant*, θαυμαστ-ός, ή, όν; θαυμάσι-ος, ος ou α, ον (comp. θαυμασι-ώτερος, sup. θαυμασι-ώτατος).
Mirage, n. m., *effet de la réfraction*, ἀντικατοπτρισμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Mire, n. m., *point de mire*, σκοπ-ός, οῦ (ὁ); στόχασμα, στοχάσματ-ος (τό).
Mirer, v. tr. 1 *Viser un endroit*, στοχάζ-εσθαι, στοχάζ-ομαι, fut. στοχάσ-ομαι, gén. || 2 *Convoiter*, ἐφίεσθαι, ἐφίεμαι, fut. ἐφήσ-ομαι, gén.; στοχάζ-εσθαι, στοχάζ-ομαι, fut. στοχάσ-ομαι, gén. — ***se Mirer***, v. pr., *se regarder dans un miroir*, κατοπτρίζ-εσθαι, κατοπτρίζ-ομαι, fut. κατοπτρίσ-ομαι.
Miroir, n. m., *glace qui réfléchit les objets*, κάτοπτρ-ον, ου (τό); ἔσοπτρ-ον, ου (τό).
Miroiterie, n. f., *commerce de miroitiers*, κατόπτρων ἐμπορί-α, ας (ἡ).
Miroitier, n. m., *marchand de miroirs*, κάτοπτρα πωλ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Miroton, n. m., *ragoût de bœuf*, βόει-α κρέ-α ἠρτυμέν-α, ων (τά). Les trois mots se déclinent.
Misaine, n. f. Mât de misaine, ἐπίδρομ-ος, ου (ὁ).
Misanthrope, n. m., *celui qui hait l'espèce humaine*, μισάνθρωπ-ος, ου (ὁ). Être misanthrope, μισανθρωπ-εῖν, μισανθρωπ-έω, ῶ, fut. μισανθρωπήσ-ω.
Misanthropie, n. f., *haine des hommes*, μισανθρωπί-α, ας (ἡ).
Misanthropique, adj., *qui naît de la misanthropie*, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ μισανθρώπου. Le premier article se décline.
Miscellanées, n. m. pl., *mélanges littéraires et scientifiques*, συμμικτ-ά, ῶν (τά).
Mise, n. f. 1 *Ce qu'on met au jeu*, ἐνέχυρ-ον, ου (τό). || 2 *Apport dans une société*, εἰςφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Enchère*, ὑπερθεματισμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Cours de la monnaie*. Argent de mise, δόκιμ-ον ou νόμιμ-ον νόμισμα, νομίσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Excuse qui n'est pas de mise, *non admissible*, ἀπρόςδεκτ-ος πρόφασ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Excuse de mise, δικαί-α πρόφασ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 5 *Manière de se vêtir*, ἱματισμ-ός, οῦ (ὁ); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). Mise en vente, πρᾶσ-ις, εως (ἡ). Mise en œuvre, κατεργασί-α, ας (ἡ). Mise à prix, ἀποτίμησ-ις, εως (ἡ). Mise en possession, ἐπιδικασί-α, ας (ἡ). Mise en jugement, πρόκλησ-ις, εως (ἡ). Mise en liberté, ἐλευθέρωσ-ις, εως (ἡ).
Misérable, adj. 1 *Qui est dans la misère*, τάλ-ας, αινα, αν (comp. ταλ-άντερος, sup. ταλ-άντατος); ταλαίπωρ-ος, ος, ον; ἄθλι-ος, α, ον (comp. ἀθλι-ώτερος, sup. ἀθλι-ώτατος). || 2 *Malheureux, funeste*, κακ-ός, ή, όν (comp. κακί-ων, sup. κάκιστος); ἄθλι-ος, α, ον. || 3 *Méchant, malhonnête*, κακ-ός, ή, όν; σχέτλι-ος, α, ον (comp. σχετλι-ώτερος, sup. σχετλι-ώτατος). || 4 *Très-mauvais dans son genre*, κακ-ός, ή, όν; φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος).
Misérablement, adv., *d'une manière misérable*, κακῶς, ἀθλίως, σχετλίως.
Misère, n. f. 1 *Condition malheureuse, extrême indigence*, ἀπορί-α, ας (ἡ); ἔνδει-α, ας (ἡ). || 2 *État de peine et de souffrance*, ταλαιπωρί-α, ας (ἡ); ἀθλιότης, ἀθλιότητ-ος (ἡ). || 3 *Chose pénible et fâcheuse*, χαλεπ-ὸν πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 4 *Bagatelle*, οὐδενὸς ἄξι-ον, ου (τό).
Miserere, n. m., *colique très-violente*, εἰλε-ός, οῦ (ὁ).
Miséricorde, n. f. 1 *Compassion*, ἔλε-ος, ου (ὁ). || 2 *Grâce, pardon*, χάρ-ις, ιτος (ἡ); συγγνώμ-η, ης (ἡ). Faire miséricorde, συγγινώσκ-ειν, συγγινώσκ-ω, fut. συγγνώσ-

ομαι, dat. Demander, crier miséricorde, συγγνώμην αἰτ-εῖσθαι, αἰτ-έομαι, οῦμαι, fut. αἰτήσ-ομαι. S'abandonner à la miséricorde de quelqu'un, ἑαυτὸν παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, dat. Miséricorde! interj., ἐλέησον, pour le singulier; ἐλεήσατε, pour le pluriel.

Miséricordieusement, adv., ἐλεημόνως.

Miséricordieux, euse, adj., *enclin à la miséricorde*, ἐλεήμ-ων, ων, ον.

Missel, n. m., *livre de prières*, εὐχολόγι-ον, ου (τό).

Mission, n. f. 1 *Commission*, ἐντολ-ή, ῆς (ἡ); ἐπίταγμα, ἐπιτάγματ-ος (τό). Donner une mission à quelqu'un, ἐντέλλ-ειν, ἐντέλλ-ω, fut. ἐντελ-ῶ, acc. || 2 *Pouvoir, autorité ecclésiastique*, ἀποστολ-ή, ῆς (ἡ).

Missionnaire, n. m., ἀπόστολ-ος, ου (ὁ).

Missive, n. f., *lettre*, ἐπιστολ-ή, ῆς (ἡ).

Mitaine, n. f., *espèce de gant*, χειροθήκ-η, ης (ἡ).

Mite, n. f., *insecte*, ἄκαρι, ἀκάρε-ως (τό).

Mitigation, n. f., *adoucissement*, καταπράϋνσ-ις, εως (ἡ).

Mitiger, v. tr., *adoucir*, καταπραΰν-ειν, καταπραΰν-ω, fut. καταπραϋν-ῶ, acc. — ***Mitigé, ée***, part. passé et adj., *peu rigoureux*, ἀνειμέν-ος, η, ον.

Miton, n. m., *sorte de gant*, χειρ-ίς, ίδος (ἡ).

Mitonner, v. intr., 1 *Tremper longtemps dans le bouillon sur le feu*, ἀφέψ-ειν, ἀφέψ-ω, fut. ἀφεψήσ-ω, acc. || 2 *Dorloter*, διαθρύπτ-ειν, διαθρύπτ-ω, fut. διαθρύψ-ω, acc. || 3 *Préparer le succès d'une affaire*, προπαρασκευάζ-ειν, προπαρασκευάζ-ω, fut. προπαρασκευάσ-ω, acc.

Mitoyen, enne, adj., *qui est au milieu, qui tient le milieu*, μέσ-ος, η, ον; διάμεσ-ος, ος, ον; μεταξὺ ὤν, οὖσα, ὄν.

Mitoyenneté, n. f., *état mitoyen*, μεσότης, μεσότητ-ος (ἡ).

Mitraille, n. f. 1 *Vieille quincaillerie, vieilles ferrailles*, παλαι-ὰ σιδήρι-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. || 2 *Vieille monnaie*, παλαι-ὰ νομίσματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Mitre, n. f., *sorte de coiffure*, μίτρ-α, ας (ἡ). Porter la mitre, μιτροφορ-εῖν, μιτροφορ-έω, ῶ, fut. μιτροφορήσ-ω.

Mitré, ée, adj., *qui porte une mitre*, μιτροφόρ-ος, ος, ον.

Mitron, n. m., *garçon boulanger*, ἀρτοκόπ-ος, ου (ὁ).

Mixte, adj. 1 *Mélangé*, μικτ-ός, ή, όν; σύμμικτ-ος, ος, ον. || 2 *Qui participe de deux choses*, διάμεσ-ος, ος, ον.

Mixtion, n. f., *mélange de drogues dans un liquide*, σύμμιξ-ις, εως (ἡ); σύγκρασ-ις, εως (ἡ).

Mixtionner, v. tr., *mélanger*, συμμιγνύναι, συμμίγνυμι, fut. συμμίξ-ω, acc.; συγκεραννύναι, συγκεράννυμι, fut. συγκεράσ-ω, acc.

Mixture, n. f., *médicament liquide*, σύμμιγμα, συμμίγματ-ος (τό).

Mnémonique, n. f., *art de fortifier la mémoire*, μνημονικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || Adj., μνημονικ-ός, ή, όν.

Mnémotechnie, n. f., *méthode mnémonique*, μνημονικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Mobile, adj. 1 *Qui se meut, qui peut être mu*, κινητ-ός, ή, όν; εὐκίνητ-ος, ος, ον. || 2 *Changeant*, ἀσταθ-ής, ής, ές; εὐμετάβλητ-ος, ος, ον. || Nom m. 1 *La force motrice*, κινητήρι-ον, ου (τό). || 2 *Cause déterminante*, αἴτι-ον, ου (τό); ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Premier auteur de quelque chose*, ἀρχηγ-ός, οῦ (ὁ); ἡγεμών, ἡγεμόν-ος (ὁ).

Mobiliaire, adj., *qui consiste en meubles*, ὁ, ἡ, τὸ τῶν σκευῶν. Le premier article se décline.

Mobilier, ère, adj., *qui tient de la nature du meuble*, ὁ, ἡ, τὸ τῶν σκευῶν. Le premier article se décline. || Nom m., *les meubles*, σκεύ-η, σκευ-ῶν (τά); σκευασί-α, ας (ἡ).

Mobilisation, n. f., *action de mobiliser*, κατάστασ-ις, εως (ἡ); παρασκευ-ή, ῆς (ἡ).

Mobiliser, v. tr. 1 *Rendre meuble*, ἀφομοι-οῦν, ἀφομοι-όω, ῶ, fut. ἀφομοιώσ-ω. || 2 *Mettre sur pied des troupes*, παρασκευάζ-εσθαι, παρασκευάζ-ομαι, fut. παρασκευάσ-ομαι, acc.

Mobilité, n. f. 1 *Facilité à être mu*, εὐκινησί-α, ας (ἡ); εὐκίνητ-ον, ου (τό). || 2 *Inconstance, instabilité*, εὐμεταβλησί-α, ας (ἡ); ἀκαταστασί-α, ας (ἡ).

Modalité, n. f., *mode, manière d'être*, ἕξ-ις, εως (ἡ); τρόπ-ος, ου (ὁ).

Mode, n. f. 1 *Usage passager qui dépend du goût, du caprice*, ἔθ-ος, εος, ους (τό). Nouvelle mode, νεωτερισμ-ός, οῦ (ὁ). A la mode, κατὰ τὸν τρόπον. Devenir à la mode, εἰς ἔθος καθίστ-ασθαι, καθίστ-αμαι, fut. καταστήσ-ομαι. Passer de mode, ἀπαρχαι-οῦσθαι, ἀπαρχαι-όομαι, οῦμαι, fut. ἀπαρχαιωθήσ-ομαι. || 2 *Manière de se vêtir*, ἱματισμοῦ τρόπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Manière de voir, fantaisie*, τρόπ-ος, ου (ὁ); γνώμ-η, ης (ἡ).

Mode, n. m. 1 *Manière d'être*, τρόπ-ος, ου (ὁ); εἶδ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Modification des verbes*, ἔγκλισ-ις, εως (ἡ).

Modelage, n. m., *action de modeler*, πλάσ-ις, εως (ἡ).

Modèle, n. m. 1 *Exemplaire, patron*, ἀρχέτυπ-ον, ου (τό); πρωτότυπ-ον, ου (τό). || 2 *Figure en plâtre, en cire à l'usage des artistes*, εἴδωλ-ον, ου (τό); κάναβ-ος, ου (ὁ). || 3 *Exemple à suivre*, παράδειγμα, παραδείγματ-ος (τό).

Modeler, v. tr. 1 *Faire le modèle d'un ouvrage*, πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc.; ἐκτυπ-οῦν, ἐκτυπ-όω, ῶ, fut. ἐκτυπώσ-ω, acc. || 2 *Régler, conformer*, συναρμόζ-ειν, συναρμόζ-ω, fut. συναρμόσ-ω, acc.; ἀφομοι-οῦν, ἀφομοι-όω, ῶ, fut. ἀφομοιώσ-ω, acc. — ***se Modeler***, v. pr., *prendre modèle sur quelqu'un*, παραδείγματι χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.

Modérateur, n. m. 1 *Celui qui règle, qui dirige*, διοικητ-ής, οῦ (ὁ). Modératrice, n. f.,

διοικήτρι-α, ας (ἡ). || 2 *Celui qui s'interpose entre les partis*, διαλλακτ-ής, οῦ (ὁ); συναλλακτ-ής, οῦ (ὁ).

Modération, n. f. 1 *Mesure ou retenue*, μετριότης, μετριότητ-ος (ἡ); ἐπιείκει-α, ας (ἡ). Avec modération, ἐπιεικῶς. Sans modération, ἀμέτρως. || 2 *Diminution d'un prix ou d'une taxe*, ἄνεσ-ις, εως (ἡ); μείωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Adoucissement*, ἐπικούφισ-ις, εως (ἡ).

Modérément, adv., *sans excès, avec modération*, μετρίως, ἐντὸς τοῦ μετρίου, ἐπιεικῶς.

Modérer, v. tr. 1 *Diminuer, atténuer*, ἐλαττ-οῦν, ἐλαττ-όω, ῶ, fut. ἐλαττώσ-ω, acc. || 2 *Adoucir, tempérer*, καταπραΰν-ειν, καταπραΰν-ω, fut. καταπραϋν-ῶ, acc.; ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω, acc. || 3 *Maîtriser*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc.; κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén. — ***Modéré, ée***, part. passé et adj. 1 *Où il y a de la mesure*, μέτρι-ος, ος ou α, ον (comp. μετρι-ώτερος, sup. μετρι-ώτατος); σύμμετρ-ος, ος, ον. || 2 *Retenu, réservé*, μέτρι-ος, ος ou α, ον; σώφρ-ων, ων, ον (comp. σωφρον-έστερος, sup. σωφρον-έστατος).

Moderne, adj., *nouveau, récent*, νεώτερ-ος, α, ον; καιν-ός, ή, όν. || N. m. pl., *ceux de notre temps, par opposition aux anciens*, καινότερ-οι, ων (οἱ); οἱ καθ' ἡμᾶς. L'article se décline.

Moderner, v. tr., *refaire à neuf*, καινουργ-εῖν, καινουργ-έω, ῶ, fut. καινουργήσ-ω, acc.

Modeste, adj. 1 *Qui a de la modestie*, σώφρ-ων, ων, ον (comp. σωφρον-έστερος, sup. σωφρον-έστατος). || 2 *Qui marque de la modestie*, μέτρι-ος, ος ou α, ον (comp. μετρι-ώτερος, sup. μετρι-ώτατος). || 3 *Réglé, réservé*, κόσμι-ος, ος ou α, ον (comp. κοσμι-ώτερος, sup. κοσμι-ώτατος). || 4 *Qui a de la pudeur*, αἰδήμ-ων, ων, ον. || 5 *Simple, sans éclat*, μέτρι-ος, ος ou α, ον; εὐτελ-ής, ής, ές.

Modestement, adv. 1 *Avec modestie*, σωφρόνως. || 2 *Avec modération*, μετρίως.

Modestie, n. f. 1 *Réserve*, σωφροσύν-η, ης (ἡ). || 2 *Modération*, κοσμιότης, κοσμιότητ-ος (ἡ). || 3 *Pudeur*, αἰδ-ώς, όος, οῦς (ἡ). || 4 *Simplicité*, μετριότης, μετριότητ-ος (ἡ); εὐτέλει-α, ας (ἡ).

Modicité, n. f., *petite quantité*, en parlant de l'argent, ὀλιγότης, ὀλιγότητ-ος (ἡ).

Modificatif, ive, adj., *qui modifie*, ἀλλοιωτικ-ός, ή, όν; μεταποιητικ-ός, ή, όν.

Modification, n. f. 1 *Changement*, ἀλλοίωσ-ις, εως (ἡ); μεταποίησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Adoucissement*, ἄνεσ-ις, εως (ἡ).

Modifier, v. tr. 1 *Changer*, ἀλλοι-οῦν, ἀλλοι-όω, ῶ, fut. ἀλλοιώσ-ω, acc.; μεταποι-εῖν, μεταποι-έω, ῶ, fut. μεταποιήσ-ω, acc. || 2 *Adoucir, corriger, changer en partie*, διορθ-οῦν, διορθ-όω, ῶ, fut. διορθώσ-ω, acc.; μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ, acc.

Modique, adj., *peu considérable*, ὀλίγ-ος, η, ον; μέτρι-ος, ος ou α, ον (comp. μετρι-ώτερος, sup. μετρι-ώτατος).

Modiquement, adv., *avec modicité*, μετρίως.

Modulation, n. f., terme de musique, μελῳδί-α, ας (ἡ); ἐμμέλει-α, ας (ἡ).

Module, n. m., *mesure*, μέτρ-ον, ου (τό).

Moduler, v. tr., *former un chant cadencé*, μελῳδ-εῖν, μελῳδ-έω, ῶ, fut. μελῳδήσ-ω.

Moelle, n. f. 1 *Substance qui remplit les os*, μυελ-ός, οῦ (ὁ). Moelle épinière, ῥαχίτ-ης μυελ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Substance spongieuse qui se trouve au dedans de certains arbres*, ἐντεριών-η, ης (ἡ).

Moelleusement, adv., *d'une manière moelleuse*, ἁπαλῶς, μαλακῶς.

Moelleux, euse, adj. 1 *Rempli de moelle*, μυελώδ-ης, ης, ες. || 2 *Doux au toucher*, ἁπαλ-ός, ή, όν (comp. ἁπαλ-ώτερος, sup. ἁπαλ-ώτατος); μαλακ-ός, ή, όν (comp. μαλακ-ώτερος, sup. μαλακ-ώτατος). || 3 *Doux au goût*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδί-ων, sup. ἥδιστ-ος). || 4 *Doux à l'oreille*, λιγυρ-ός, ά, όν (comp. λιγυρ-ώτερος, sup. λιγυρ-ώτατος). || Nom m., ἁπαλότης, ἁπαλότητ-ος (ἡ); μαλακότης, μαλακότητ-ος (ἡ).

Moellon, n. m., *pierre tendre*, χάλ-ιξ, ικος (ὁ).

Mœurs, n. f. pl. 1 *Habitudes dans la conduite de la vie*, τρόπ-οι, ων (οἱ); ἤθ-η, ῶν (τά). Bonnes mœurs, καλοκαγαθί-α, ας (ἡ). || 2 *Coutumes particulières des individus ou des peuples*, ἔθ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Partie de l'éloquence*, πάθ-η, ῶν (τά).

Mofette, n. f., *exhalaison pernicieuse*, μίασμα, μιάσματ-ος (τό).

Moi, pron. pers., ἐγώ, μοῦ ou ἐμοῦ. Moi-même, ἐγὼ αὐτός. Les deux mots se déclinent. Pour moi, quant à moi, au commencement d'une phrase, ἔγωγε. En moi-même, παρ' ἐμαυτῷ. De moi-même, *spontanément*, παρ' ἐμαυτοῦ, αὐτομάτως. A moi! δεῦρο! δεῦρ' ἴθι! quand on s'adresse à une seule personne; δεῦτε! quand on s'adresse à plusieurs.

Moignon, n. m., *ce qui reste d'un membre coupé*, πήρωμα, πηρώματ-ος (τό).

Moindre, adj. 1 *Plus petit*, μεί-ων, ων, ον; ἐλάσσ-ων, ων, ον. Le moindre, ἐλάχιστ-ος, η, ον. || 2 *Moins nombreux*, ἐλάσσ-ων, ων, ον. || 3 *Moins important*, ἥσσ-ων, ων, ον; ὑποδεέστερ-ος, α, ον.

Moine, n. m., *religieux*, μόναχ-ος, ου (ὁ).

Moineau, n. m., *petit oiseau*, στρουθ-ός, οῦ (ὁ); στρουθί-ον, ου (τό).

Moinillon, n. m., *petit moine*, σμικρ-ὸς μόναχ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Moins, adv. 1 Devant un nom de choses qui ne se comptent pas, ἔλασσον, ἧσσον, gén. || 2 Devant un nom de chose qui peut se dire grande, ἐλάσσ-ων, ων, ον, μεί-ων, ων, ον. || 3 Devant un nom de choses qui se comptent, ἐλάσσον-ες, ες, α. || 4 Devant un

adjectif ou un adverbe, ἔλασσον, ἧσσον. || 5 Devant un verbe ordinaire, ἔλασσον, ἧσσον. || Devant un verbe de prix ou d'estime, ἐλάσσονος. || Le moins. 1 Devant un adjectif, ἥκιστα, avec le positif. || 2 Devant un verbe ordinaire, ἥκιστα. || 3 Devant un adjectif ou un adverbe suivi d'un *que*, adv., ἥκιστα, avec le positif, précédé de ὡς, ὅσον, ὅπως. || 4 Devant un nom singulier, suivi d'un *que*, adv., ὡς, ὅσον, ὅπως ἐλάχιστον, avec le gén., ou ὡς, ὅσον, ὅπως ἐλάχιστ-ος, ἥκιστ-ος, ὀλίγιστ-ος, η, ον, que l'on fait accorder avec le nom. || 5 Devant un nom pluriel de choses qui se comptent, suivi d'un *que* adv., ὡς, ὅσον, ὅπως ἐλάχιστ-οι, αι, α, que l'on fait accorder avec le nom. || 6 Devant un adjectif suivi d'un *qui* ou *que* relatif, ἥκιστα, avec le positif, et *qui* ou *que*, ὅς, ἥ, ὅ, que l'on met au cas du verbe. || Plus ou moins, πλέον ἔλαττον. Ni plus ni moins, οὐδὲν ἧττον, μηδὲν ἧττον. Au moins, du moins, pour le moins, γοῦν. En moins de, ἐντός, gén. En moins de rien, ἐν ἀκαρεῖ. De moins en moins, ἀεὶ ἔλαττον. Rien moins, οὐδὲν ἧττον. A moins que, loc. conj., εἰ μή, indic.; ἐὰν μή, subj.

Moire, n. f., *étoffe ondée*, κυματοειδ-ὲς ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Moirer, v. tr., *donner à une étoffe la façon de la moire*, κυματοειδ-ὲς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Mois, n. m., μήν, μην-ός (ὁ). Qui dure un mois, μηνιαῖ-ος, α, ον; ἔμμην-ος, ος, ον. Commencement du mois, μὴν ἱστάμενος. Les deux mots se déclinent. Fin du mois, μὴν φθίν-ων. Les deux mots se déclinent.

Moisir, v. tr., *couvrir d'une espèce de mousse*, μυδαίν-ειν, μυδαίν-ω, fut. μυδαν-ῶ, acc. || Verbe intr., ou ***se Moisir***, v. pr., εὐρωτι-ᾶν, εὐρωτι-άω, ῶ, fut. εὐρωτιάσ-ω. — ***Moisi, ie***, part. passé et adj., εὐρώδ-ης, ης, ες.

Moisissure, n. f., *altération d'une chose moisie*, εὐρώς, εὐρῶτ-ος (ὁ).

Moissine, n. f., *jeune branche chargée de fruits*, ὄσχ-ος, ου (ὁ).

Moisson, n. f. 1 *Récolte de grains*, θέρ-ος, εος, ους (τό); θερισμ-ός, οῦ (ὁ). Faire la moisson, θερίζ-ειν, θερίζ-ω, fut. θερίσ-ω. Belle moisson, εὐετηρί-α, ας (ἡ); εὐετί-α, ας (ἡ). || 2 *Le temps de la moisson*, θέρ-ος, εος, ους (τό); ἄμητ-ος, ου (ὁ). || 3 *Grande quantité*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό). On tourne aussi par πολύς, πολλή, πολύ, que l'on fait accorder avec le nom qui suit.

Moissonner, v. tr. 1 *Faire la moisson*, θερίζ-ειν, θερίζ-ω, fut. θερίσ-ω, acc. || 2 *Prendre à discrétion*, δρέπ-εσθαι, δρέπ-ομαι, fut. δρέψ-ομαι, acc. || 3 *Détruire, faire périr*, ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc.

Moissonneur, n. m., θεριστ-ής, οῦ (ὁ); ἀμητήρ, ἀμητῆρ-ος (ὁ). Moissonneuse, n. f., θερίστρι-α, ας (ἡ); ἀμήτειρ-α, ας (ἡ).

Moite, adj., *un peu humide*, νοτερ-ός, ά, όν. Devenir moite, ὑγραίν-εσθαι, ὑγραίν-ομαι, fut. ὑγρανθήσ-ομαι.

Moiteur, n. f., *légère humidité*, νοτ-ίς, ίδος (ἡ); ὑγρασί-α, ας (ἡ).

Moitié, n. f. 1 *L'une des parties d'un tout divisé également en deux*, ἥμισυ, ἡμίσ-εος, ους (τό); ἡμίσει-α, ας (ἡ). On peut aussi tourner par l'adj. ἥμισ-υς, εια, υ, que l'on fait accorder avec le nom qui suit. A moitié, loc. adv., ἐξ ἡμισείας, ἐφ' ἡμισείας. Être de moitié avec quelqu'un, κοινωνίαν ἐξ ἡμισείας ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω μετά, gén. Par la moitié, loc. adv., δίχα. || 2 *La femme à l'égard de son mari*, σύζυγ-ος, ου (ἡ).

Molaire, adj. Dent molaire, μυλόδους, μυλόδοντ-ος (ὁ); γόμφι-ος, ου (ὁ).

Môle, n. m., *jetée de pierre*, προκύμαι-ον, ου (τό); προκυμάτι-ον, ου (τό).

Moléculaire, adj., *qui a rapport aux molécules*, ὁ, ἡ, τὸ τῶν μορίων. Le premier article se décline.

Molécule, n. f., *petite partie d'un corps*, μόρι-ον, ου (τό).

Molène, n. f., *plante*, φλόμ-ος, ου (ὁ).

Molester, v. tr., *vexer, tourmenter*, θλίβ-ειν, θλίβ-ω, fut. θλίψ-ω, acc.; παρενοχλ-εῖν, παρενοχλ-έω, ῶ, fut. παρενοχλήσ-ω, dat.

Molette, n. f. 1 *Cône pour broyer les couleurs*, κῶν-ος, ου (ὁ). || 2 *Ardillon de l'éperon*, κεντητήρι-ον, ου (τό). || 3 *Tumeur molle à la jambe des chevaux*, τροχίσκ-ος, ου (ὁ).

Mollasse, adj., *désagréablement mou*, λαπαρ-ός, ά, όν (comp. λαπαρ-ώτερος, sup. λαπαρ-ώτατος).

Mollement, adv. 1 *D'une manière molle*, μαλακῶς. || 2 *D'une manière efféminée*, ἁβρῶς, τρυφερῶς, διατεθρυμμένως. || 3 *Avec abandon*, σὺν ῥᾳστώνῃ. || 4 *Faiblement, lâchement*, μαλακῶς, ῥᾳθύμως.

Mollesse, n. f. 1 *Qualité de ce qui est mou*, μαλακότης, μαλακότητ-ος (ἡ). || 2 *Vie efféminée*, μαλακί-α, ας (ἡ); τρυφ-ή, ῆς (ἡ). Vivre dans la mollesse, τρυφ-ᾶν, τρυφ-άω, ῶ, fut. τρυφήσ-ω. || 3 *Manque de fermeté dans le caractère*, ῥᾳθυμί-α, ας (ἡ); μαλακί-α, ας (ἡ). || 4 *Grâce et douceur dans le style et dans les pensées*, ῥᾳστών-η, ης (ἡ).

Mollet, ette, adj., *un peu mou*, μαλακώτερ-ος, α, ον.

Mollet, n. m., *le gras de la jambe*, γαστροκνήμι-ον, ου (τό).

Molleton, n. m., *étoffe de laine*, εὐέριον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Mollifier, v. tr., *rendre mou*, μαλακύν-ειν, μαλακύν-ω, fut. μαλακυν-ῶ, acc.

Mollir, v. intr. 1 *Devenir mou*, μαλάσσ-εσθαι μαλάσσ-ομαι, fut. μαλαχθήσ-ομαι; μαλακ-ός, ή, ὸν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 2 *Céder, manquer de force*, μαλάσσ-εσθαι, μαλάσσ-ομαι, fut. μαλαχθήσ-ομαι; εἴκ-ειν,

εἴκ-ω, fut. εἴξ-ω. || 3 *Tomber*, en parlant du vent, ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω.

Mollusque, n. m., *animal sans vertèbres*, μαλάκι-ον, ου (τό).

Molosse, n. m., *chien*, μολοσσ-ός, οῦ (ὁ).

Molybdène, n. m., *métal*, μολίβδαιν-α, ης (ἡ).

Moment, n. m., *temps fort court*, ἀκαρ-ὴς χρόν-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent; ἀκαρ-ές, έος, οῦς (τό). En un moment, ἐν ἀκαρεῖ. Pour un moment, εἰς μικρόν, εἰς ὀλίγον. Dans un moment, αὐτίκα. Il n'y a qu'un moment, ἄρτι, ἀρτίως. A tout moment, ἀεί ποτε. Moment décisif, moment critique, ἀκμ-ή, ῆς (ἡ). Moment favorable, καιρ-ός, οῦ (ὁ).

Momentané, ée, adj., *qui ne dure qu'un moment*, ἀκαρ-ής, ής, ές; ἀκαριαῖ-ος, α, ον.

Momentanément, adv., *pour un moment*, προςκαίρως.

Mômerie, n. f. 1 *Affectation ridicule d'un sentiment qu'on n'a pas*, προςποίησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chose concertée pour faire rire*, χλευασμ-ός, οῦ (ὁ).

Momie, n. f. 1 *Corps desséché*, σκελετ-ός, οῦ (ὁ), sous-ent. ἄνθρωπος. || 2 *Personne nonchalante*, ῥάθυμ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ); ῥάθυμ-ος γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mon, ma, adj. poss., ἐμ-ός, ή, όν. On tourne aussi par *de moi*, ἐμοῦ, μοῦ.

Monacal, ale, adj., *de moine*, μοναχικ-ός, ή, όν.

Monacalement, adv., *d'une manière monacale*, μοναχικῷ τρόπῳ.

Monachisme, n. m., *état de moine*, μοναχικ-ὴ τάξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Monade, n. f. 1 *Être simple et sans parties*, μονάς, μονάδ-ος (ἡ). || 2 *Animalcule*, ζωΐδιον, ου (τό).

Monarchie, n. f. 1 *Gouvernement d'un seul*, μοναρχί-α, ας (ἡ); μοναρχικ-όν, οῦ (τό). || 2 *État monarchique*, μοναρχί-α, ας (ἡ).

Monarchique, adj., μοναρχικ-ός, ή, όν.

Monarchiquement, adv., μοναρχικῶς.

Monarchiste, n. m., *partisan de la monarchie*, μοναρχικ-ός, οῦ (ὁ).

Monarque, n. m., μόναρχ-ος, ου (ὁ); μονάρχ-ης, ου (ὁ). Être monarque, μοναρχ-εῖν, μοναρχ-έω, ῶ, fut. μοναρχήσ-ω.

Monastère, n. m., *couvent*, μοναστήρι-ον, ου (τό).

Monastique, adj., *qui concerne les moines*, μοναστικ-ός, ή, όν. Vie monastique, μονασμ-ός, οῦ (ὁ).

Monaut, adj., *qui n'a qu'une oreille*, μόνωτ-ος, ος, ον.

Monceau, n. m., *amas*, σωρ-ός, οῦ (ὁ). En monceau, σωρηδόν. Mettre en monceau, σωρεύ-ειν, σωρεύ-ω, fut. σωρεύσ-ω, acc. Qui est en monceau, σωρευτ-ός, ή, όν.

Mondain, aine, adj. 1 *Attaché aux vanités du monde*, φιλόκοσμ-ος, ος, ον. || 2 *Qui se ressent des vanités du monde*, κοσμικ-ός, ή, όν.

Mondainement, adv., *d'une façon mondaine*, κοσμικῷ τρόπῳ.

Mondanité, n. f., *vanité du monde*, κοσμικ-όν, οῦ (τό).

Monde, n. m. 1 *L'univers*, ὅλ-ον, ου (τό); ὅλ-α, ων (τά); κόσμ-ος, ου (ὁ). || 2 Nom pl., *les planètes*, πλανῆτ-αι, ῶν (οἱ). || 3 *La terre*, γῆ, γῆς (ἡ); οἰκουμέν-η, ης (ἡ). Venir au monde, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. Mettre au monde, τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι. Être au monde, ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι. || 4 *Les hommes en général*, ἄνθρωπ-οι, ων (οἱ). Beaucoup de monde, πολλ-οί, ῶν. Tout le monde, πάντ-ες, ων (οἱ). || 5 *La société, une partie de la société*, κοιν-ὸς βί-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent; πρὸς ἀνθρώπους ὁμιλί-α, ας (ἡ). Les affaires du monde, ἀνθρώπιν-α, ων (τά). Le petit monde, οἱ πολλ-οί, ῶν; πλῆθ-ος, εος, ους (τό). Le grand monde, τῆς πόλεως πρωτεύοντ-ες, ων (οἱ). Le beau monde, le monde élégant, χαρίεντ-ες, ων (οἱ); εὐτράπελ-οι, ων (οἱ). || 6 *Les gens d'une maison*, οἰκέτ-αι, ῶν (οἱ); οἰκί-α, ας (ἡ); θεράποντ-ες, ων (οἱ). || 7 *Le monde*, selon l'Écriture, κόσμ-ος, ου (ὁ).

Monde, adj., *pur, net*, καθαρ-ός, ά, όν (comp. καθαρ-ώτερος, sup. καθαρ-ώτατος).

Monder, v. tr., *séparer d'une substance les parties inutiles*, πτίσσ-ειν, πτίσσ-ω, fut. πτίξ-ω, acc. — ***Mondé, ée***, part. passé et adj., ἐπτισμέν-ος, η, ον. Orge mondé, πτίσμα, πτίσματ-ος (τό).

Mondifier, v. tr., *déterger*, ῥύπτ-ειν, ῥύπτ-ω, fut. ῥύψ-ω, acc.

Monétaire, n. m., *officier qui préside à la fabrication des monnaies*, ἀργυροκόπ-ος, ου (ὁ). || Adj., *qui a rapport aux monnaies*. νομισματικ-ός, ή, όν.

Moniteur, n. m. 1 *Celui qui donne un avis*. παραινέτ-ης, ου (ὁ); νουθετητ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Élève dirigeant un groupe d'écoliers*, ὑποδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ).

Monition, n. m., *avertissement juridique*, παραίνεσ-ις, εως (ἡ); νουθέτησ-ις, εως (ἡ).

Monitoire, n. m., *lettre d'un official*, μηνυτικ-ὸν γράμμα, γράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Monitorial, ale, adj., *qui est en forme de monitoire*, μηνυτικ-ός, ή, όν.

Monitrice, n. f., *élève qui dirige un groupe d'écolières*, ὑποδιδάσκουσ-α, ης (ἡ).

Monnaie, n. f., νόμισμα, νομίσματ-ος (τό). Petite pièce de monnaie, νομισμάτι-ον, ου (τό). Fausse monnaie, κιβδηλ-ὸν νόμισμα. Les deux mots se déclinent. Battre ou frapper de la monnaie, νόμισμα κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω. Donner de la monnaie, κερματίζ-ειν, κερματίζ-ω, fut. κερματίσ-ω. Donner à quelqu'un la monnaie de sa pièce, *user de représailles*, τὴν ἀξίαν ἀνταποδιδόναι, ἀνταποδίδωμι, fut. ἀνταποδώσ-ω, dat.

Lieu où l'on fabrique la monnaie, *ἀργυροκοπεῖ-ον, ου (τό).*

Monnayage, n. m., *fabrication de la monnaie*, τὸ ἀργυροκοπ-εῖν. L'article se décline.

Monnayer, v. tr., *faire de la monnaie*, ἀργυροκοπ-εῖν, ἀργυροκοπ-έω, ῶ, fut. ἀργυροκοπήσ-ω; νόμισμα χαράσσ-ειν, χαράσσ-ω, fut. χαράξ-ω.

Monnayeur, n. m., *celui qui frappe la monnaie*, χαράκτ-ης, ου (ὁ). Faux-monnayeur, παραχαράκτ-ης, ου (ὁ).

Monochrome, adj., *qui est d'une seule couleur*, μονόχρ-ους, ους, ουν; μονόχρωμ-ος, ος, ον.

Monochorde, n. m., *instrument à une seule corde*, μονόχορδ-ον, ου (τό).

Monogramme, n. m., *chiffre composé des lettres d'un nom*, μονόγραμμ-ον, ου (τό).

Monographie, n. f., *description d'une seule espèce d'animaux, de végétaux*, μονογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Monolithe, adj., *qui est fait d'une seule pierre*, μονόλιθ-ος, ος, ον.

Monologue, n. m., *scène où un seul personnage se parle à lui-même*, μονολογί-α, ας (ἡ).

Monomane, adj., *possédé de la monomanie*, μανιακ-ός, ή, όν; μονομαν-ής, ής, ές. Grec moderne.

Monomanie, n. f., *espèce d'aliénation mentale*, μανί-α, ας (ἡ); μονομανί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Monophylle, adj., *formé d'une seule feuille*, μονόφυλλ-ος, ος, ον.

Monopole, n. m., *trafic exclusif en vertu d'un privilége*, μονοπωλί-α, ας (ἡ); μονοπώλι-ον, ου (τό). Celui qui exerce un monopole, μονοπώλ-ης, ου (ὁ). Avoir le monopole de, μονοπωλ-εῖν, μονοπωλ-έω, ῶ, fut. μονοπωλήσ-ω, acc.

Monopoleur, n. m., *qui jouit d'un monopole*, μονοπώλ-ης, ου (ὁ).

Monopoliser, v. tr., *établir un monopole*, μονοπωλίαν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω.

Monoptère, n. m., *édifice formé d'une simple colonnade*, μονόπτερ-ον οἰκοδόμημα, οἰκοδομήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Monostique, n. m., *inscription d'un seul vers*, μονόστιχ-ον ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Monosyllabe, adj., *qui n'est que d'une syllabe*, μονοσύλλαβ-ος, ος, ον. || Nom m., μονοσύλλαβ-ον, ου (τό), sous-ent. ὄνομα.

Monosyllabique, adj., *qui n'est que d'une syllabe*, μονοσύλλαβ-ος, ος, ον.

Monotone, adj. 1 *Qui est presque toujours sur le même ton*, μονότον-ος, ος, ον. || 2 *Qui manque de variété*, ἀεὶ ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό.

Monotonie, n. f. 1 *Égalité de ton*, μονοτονί-α, ας (ἡ). Avec monotonie, μονοτόνως. || 2 *Défaut de variété*, ὁμοιότης, ὁμοιότητ-ος; μονοτονί-α, ας (ἡ).

Monseigneur, n. m., *titre d'honneur*, κύρι-ος, ου (ὁ).

Monseigneuriser, v. tr., *donner le titre de monseigneur*, κύριον καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc.

Monsieur, n. m., *titre qu'on donne par civilité*, κύρι-ος, ου (ὁ). Messieurs, ἄνδρες, ὦ ἄνδρες. Faire le monsieur, *l'important*, εἶναί τις δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δόξ-ω.

Monstre, n. m. 1 *Être dont la conformation est contre nature*, τέρας, τέρατ-ος (τό); πέλωρ-ον, ου (τό). || 2 *Bête féroce*, θήρ, θηρ-ός (ὁ). Les monstres des forêts, θηρί-α, ων (τά). || 3 *Personne qui pousse un vice, un défaut à l'excès*, ὑπερβάλλ-ων ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ); ὑπερβάλλουσ-α γυνή, γυναικ-ός (ἡ), et le nom du vice ou du défaut au dat. Se faire un monstre de quelque chose, περιφοβ-εῖσθαι, περιφοβ-έομαι, οῦμαι, fut. περιφοβήσ-ομαι, acc.

Monstrueusement, adv., *prodigieusement*, τερατωδῶς, τεραστίως.

Monstrueux, euse, adj. 1 *Qui a une conformation contre nature*, πελώρι-ος, ος, ον; τερατώδ-ης, ης, ες. || 2 *Prodigieux, excessif en son genre*, ἄμετρ-ος, ος, ον; ὑπερβάλλ-ων, ουσα, ον.

Monstruosité, n. f. 1 *Caractère de ce qui est monstrueux*, τερατῶδ-ες, εος, ους (τό); τεράστι-ον, ου (τό). || 2 *Chose monstrueuse*, τερατῶδ-ες πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Mont, n. m., ὄρ-ος, εος, ους (τό). Le double mont, *le Parnasse*, Παρνασσ-ός, οῦ (ὁ). Par monts et par vaux, *de tous côtés*, πανταχῆ, sans mouvement; πανταχόσε, avec mouvement. Promettre monts et merveilles, χρυσᾶ ὄρη ὑπισχν-εῖσθαι, ὑπισχν-έομαι, οῦμαι, fut. ὑποσχήσ-ομαι.

Montage, n. m. 1 *Action de transporter de bas en haut*, ἀναβίβασ-ις, εως (ἡ); ἀναβιβασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Action de monter une machine*, σύμπηξ-ις, εως (ἡ).

Montagnard, arde, adj. 1 *Qui habite les montagnes*, ὀρειν-ός, ή, όν, ὄρει-ος, ος ou α, ον. || 2 *Qui a rapport aux habitants des montagnes*, ὀρειν-ός, ή, όν.

Montagne, n. f., ὄρ-ος, εος, ους (τό). De montagne, ὀρειν-ός, ή, όν. Le sommet de la montagne, ἀκρώρει-α, ας (ἡ). Le pied de la montagne, ὑπώρει-α, ας (ἡ).

Montagneux, euse, adj., *où il y a beaucoup de montagnes*, ὀρειν-ός, ή, όν.

Montant, n. m. 1 *Pièce de bois ou de fer*, ὀρθοστάτ-ης, ου (ὁ). Montant d'une porte, σταθμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Total d'un compte*, σύνολ-ον, ου (τό). || 3 *Goût relevé*, ὀξύτης, ὀξύτητ-ος (ἡ). || 4 *Temps pendant lequel la marée monte*, κυμάτων ἄρσ-ις, εως (ἡ).

Montant, ante, adj., *qui monte*, ἀνωφερ-ής, ής, ές. Chemin montant, ἀνάντ-ης ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Les deux mots se déclinent. Marée montante, ἐπίῤῥοι-α, ας (ἡ). Garde montante, εἰς φυλακὴν χωροῦντ-ες στρατιῶτ-αι, ῶν (οἱ). Les deux derniers mots se déclinent.

Montée, n. f. 1 *Marche d'un escalier*, κλίμαξ, κλίμακ-ος (ὁ). || 2 *Endroit par où l'on monte*, ἄνοδ-ος, ου (ἡ). || 3 *Action de monter*, ἀνάβασ-ις, εως (ἡ).

Monter, v. tr. 1 *Se transporter en un lieu plus haut que celui où l'on était*, ἀναβαίν-ειν, ἀναβαίν-ω, fut. ἀναβήσ-ομαι, acc. seul ou avec ἐπί. Monter un cheval, ἐφ' ἵππου καθ-ῆσθαι, κάθ-ημαι, sans futur. Monter un vaisseau, *le commander*, νεὼς ἄρχ-ειν, ἄρχ-ω, fut. ἄρξ-ω. || 2 *Transporter une chose en haut*, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc. || 3 *Élever, accroître*, αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc. || 4 *Disposer, ajuster*, κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.; συναρμόττ-ειν, συναρμόττ-ω, fut. συναρμόσ-ω, acc. || 5 *Pourvoir des choses nécessaires, équiper*, καταρτύ-ειν, καταρτύ-ω, fut. καταρτύσ-ω, acc. Monter la tête à quelqu'un, παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ, acc. Monter la garde, φυλακὴν ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω. || Verbe intr. 1 *Se transporter dans un lieu plus élevé*, ἀναβαίν-ειν, ἀναβαίν-ω, fut. ἀναβήσ-ομαι εἰς ou ἐπί, acc. Monter sur un vaisseau, τῆς νεὼς ἐπιβαίν-ειν, ἐπιβαίν-ω, fut. ἐπιβήσ-ομαι. Monter à la tribune, ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβαίν-ειν. Monter à cheval, ἐφ' ἵππον ἀναβαίν-ειν. Monter à l'assaut, τοῦ τείχους ἐπιβαίν-ειν. Monter sur le théâtre, ἐς τὸ θέατρον προέρχ-εσθαι, προέρχ-ομαι, fut. προελεύσ-ομαι. || 2 *S'élever haut*, en parlant d'un oiseau, ἀνίπτ-ασθαι, ἀνίπτ-αμαι, fut. ἀναπτήσ-ομαι. || 3 *Avoir de l'élévation*, αἴρ-εσθαι, αἴρ-ομαι, fut. ἀρθήσ-ομαι. || 4 *Croître, s'accroître*, en parlant d'une rivière : πληθύ-ειν, πληθύ-ω, fut. πληθύσ-ω; en parlant de la mer : πλημμυρ-εῖν, πλημμυρ-έω, ῶ, fut. πλημμυρήσ-ω. || 5 *Parvenir*, ἀνάγ-εσθαι, ἀνάγ-ομαι, fut. ἀναχθήσ-ομαι ἐπί, acc. Monter en grade, τῇ τιμῇ προάγ-εσθαι, προάγ-ομαι, fut. προαχθήσ-ομαι. || 6 *Hausser de prix*, ἐπιτιμ-ᾶσθαι, ἐπιτιμ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐπιτιμηθήσ-ομαι. || 7 *Former la somme, la quantité de*, ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω, acc. — ***se Monter***, v. pr. 1 *Former la somme, le nombre de*, ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω, acc. || 2 *Se pourvoir de*, ἐκποριζ-εσθαι, ἐκπορίζ-ομαι, fut. ἐκπορίσ-ομαι, acc. || 3 *S'élever*, au figuré, ἐπαίρ-εσθαι, ἐπαίρ-ομαι, fut. ἐπαρθήσ-ομαι. || 4 *S'exalter, s'échauffer*, παροξύν-εσθαι, παροξύν-ομαι, fut. παροξυνθήσ-ομαι.

Monteur, n. m., *ouvrier qui monte des pierres fines, etc.*, συνθέτ-ης, ου (ὁ).

Monticule, n. m., *petite montagne*, ὄρι-ον, ου (τό); βουν-ός, οῦ (ὁ).

Montoir, n. m., *gros pierre ou gros billot de bois*, ἀναβολ-εύ , έως (ὁ); ἀνάβαθρ-ον, ου (τό).

Montre, n. f. 1 *Échantillon*, δεῖγμα, δείγματ-ος (τό); παράδειγμα, παραδείγματ-ος (τό). || 2 *Marchandises en étalage* προθήκ-η, ης (ἡ). || 3 *Parade*, ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). Faire montre de, ἐπιδείκν-υσθαι, ἐπιδείκν-υμαι, fut. ἐπιδείξ-ομαι, acc. || 4 *Apparence*, πρόσχημα, προσχήματ-ος (τό).

Montre, n. f., *petite horloge portative*, ὡρολόγι-ον, ου (τό).

Montrer, v. tr. 1 *Faire voir, exposer à la vue*, δεικνύναι, δείκνυμι, fut. δείξ-ω, acc.; ἀποφαίν-ειν, ἀποφαίν-ω, fut. ἀποφαν-ῶ, acc Montrer les dents, *menacer*, ἀπειλ-εῖν, ἀπειλ-έω, ῶ, fut. ἀπειλήσ-ω, dat. Montrer les talons, *s'enfuir*, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι; τὰ νῶτα μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ. Montrer quelqu'un au doigt, *s'en moquer*, καταγελ-ᾶν, καταγελ-άω, ῶ, fut. καταγελάσ-ομαι, gén. Montrer la porte à quelqu'un, *le congédier*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc. || 2 *Manifester une opinion, un sentiment*, ἀποφαίν-εσθαι, ἀποφαίν-ομαι, fut. ἀποφαν-οῦμαι, acc. || 3 *Faire connaître, prouver*, ἀποδεικνύναι, ἀποδείκνυμι, fut. ἀποδείξ-ω, acc.; δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc. || 4 *Enseigner*, διδάσκ-ειν, διδάσκ-ω, fut. διδάξ-ω, acc. de la personne et de la chose. — ***se Montrer***, v. pr. 1 *Se faire voir*, φαίν-εσθαι, φαίν-ομαι, fut. φανήσ-ομαι. Se montrer en public, ἐς μέσον προέρχ-εσθαι, προέρχ-ομαι, fut. προελεύσ-ομαι. || 2 *Faire voir qu'on a telle ou telle qualité*, ἑαυτὸν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc.

Montueux, euse, adj., se dit d'un terrain inégal, ὀρειν-ός, ή, όν.

Monture, n. f. 1 *Bête de charge*, κτῆν-ος, εος, ους (τό). || 2 *Ce qui sert à assembler les parties d'un objet*, πῆγμα, πήγματ-ος (τό). || 3 *Travail du monteur*, σύνθεσ-ις, εως (ἡ).

Monument, n. m. 1 *Édifice*, οἰκοδόμημα, οἰκοδομήματ-ος (τό). || 2 *Ouvrage d'architecture élevé en souvenir d'un homme illustre, d'un fait mémorable*, μνημεῖ-ον, ου (τό). Petit monument, μνημάτι-ον, ου (τό). || 3 *Tombeau*, μνῆμα, μνήματ-ος (τό). || 4 *Tout ce qui rappelle le souvenir d'une chose*, μνημεῖ-ον, ου (τό); μνημόσυν-ον, ου (τό).

Monumental, ale, adj., *qui a rapport aux monuments*, οἰκοδομητικ-ός, ή, όν.

se Moquer, v. pr. 1 *Se railler*, καταγελ-ᾶν, καταγελ-άω, ῶ, fut. καταγελάσ-ομαι, gén.; σκώπτ-ειν, σκώπτ-ω, fut. σκώψ-ω, acc. || 2 *Mépriser, braver*, κατατολμ-ᾶν, κατατολμ-άω, ῶ, fut. κατατολμήσ-ω, gén. || 3 *Ne pas parler, ne pas agir sérieusement*, παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίξ-ομαι.

Moquerie, n. f. 1 *Paroles ou actions par lesquelles on se moque*, κατάγελως, καταγέλωτ-ος (ὁ); χλευασμ-ός, οῦ (ὁ). Par moquerie, χλευαστικῶς, καταγελαστικῶς. || 2 *Chose absurde, impertinente*, γελοῖ-ον, ου (τό); καταγέλασμα, καταγελάσματ-ος (τό).

Moquette, n. f., *étoffe de laine*, μαλλωτ-ὸν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Moqueur, euse, adj., *σκωπτικ-ός, ή, όν*; χλευαστικ-ός, ή, όν. D'un air, d'un ton moqueur, σκωπτικῶς, χλευαστικῶς.

Morailles, n. f. pl., *tenailles*, λύκ-ος, ου (ὁ); φιμ-ός, οῦ (ὁ).

Moral, ale, adj. 1 *Qui concerne les mœurs*, ἠθικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui a des mœurs*, χρηστ-ός, ή, όν; χρηστοήθ-ης, ης, ες. || 3 *Conforme à la morale*, ἠθοποι-ός, ός, όν. || Nom m. 1 *Disposition morale*, ἤθ-η, ῶν (τά). || 2 *L'âme ou l'esprit*, par opposition au corps, ψυχ-ή, ῆς (ἡ); θυμ-ός, οῦ (ὁ).

Morale, n. f. 1 *Doctrine relative aux mœurs*, ἠθικ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Traité de morale*, ἠθικ-ά, ῶν (τά). || 3 *Règle des mœurs*, νόμιμ-α, ων (τά). Qui est contraire à la morale, ἀθέμιτ-ος, ος, ον. || 4 *Remontrance*, νουθέτημα, νουθετήματ-ος (τό). Faire de la morale à quelqu'un, νουθετ-εῖν, νουθετ-έω, ῶ, fut. νουθετήσ-ω, acc. || 5 *Sens moral*, ἐπιμύθι-ον, ου (τό).

Moralement, adv. 1 *Selon les règles de la morale*, ἠθικῶς. || 2 *Vraisemblablement*, εἰκότως.

Moralisateur, n. m., *celui qui s'occupe de réformer les mœurs*, τῶν ἠθῶν διορθωτ-ής, οῦ (ὁ).

Moraliser, v. intr., *faire des réflexions morales*, γνωμολογ-εῖν, γνωμολογ-έω, ῶ, fut. γνωμολογήσ-ω. || Verbe tr., *réprimander*, νουθετ-εῖν, νουθετ-έω, ῶ, fut. νουθετήσ-ω, acc.

Moraliseur, n. m., *celui qui affecte de parler morale*, γνωμολόγ-ος, ου (ὁ).

Moraliste, n. m., *auteur qui traite des mœurs*, ἠθογράφ-ος, ου (ὁ).

Moralité, n. f. 1 *Réflexion morale*, γνωμολογί-α, ας (ἡ); ἀπόφθεγμα, ἀποφθέγματ-ος (τό). || 2 *Sens moral d'un ouvrage*, ἐπιμύθι-ον, ου (τό). || 3 *Caractère moral d'une action*, ὁσιότης, ὁσιότητ-ος (ἡ); νομιμότης, νομιμότητ-ος (ἡ). || 4 *Principes, mœurs d'une personne*, ἤθ-η, ῶν (τά).

Morbide, adj., *qui a rapport à la maladie*, νοσηρ-ός, ά, όν (comp. νοσηρ-ότερος, sup. νοσηρ-ότατος); νοσηματώδ-ης, ης, ες.

Morbidesse, n. f., terme de peinture, *mollesse des chairs*, τῶν σαρκῶν ἁβρότης, ἁβρότητ-ος (ἡ).

Morbifique, adj., *qui cause la maladie*, νοσοποι-ός, ός, όν.

Morbleu, interj., νὴ τὸν Ἡρακλέα! νὴ Δία! ναὶ μὰ Δία!

Morceau, n. m. 1 *Partie séparée d'un corps solide*, μέρ-ος, εος, ους (τό). Petit morceau, μόρι-ον, ου (τό). Morceau de pain, βλωμ-ός, οῦ (ὁ). Morceau de viande ou de poisson, τέμαχ-ος, εος, ους (τό). Morceau d'étoffe, ῥάκ-ος, εος, ους (τό). Couper par morceaux, διατέμν-ειν, διατέμν-ω, fut. διατεμ-ῶ, acc. || 2 *Mets, nourriture*, ὄψ-ον, ου (τό); ἔδεσμα, ἐδέσματ-ος (τό). Bon morceau, λίχνευμα, λιχνεύματ-ος (τό). Aimer les bons morceaux, λιχνεύ-εσθαι, λιχνεύ-ομαι, fut. λιχνεύσ-ομαι. || 3 *Partie non séparée, mais distincte d'un corps solide*, μέρ-ος, εος, ους (τό); μοῖρ-α, ας (ἡ). Morceau de terre, χωρί-ον, ου (τό). || 4 *Partie, fragment d'un livre*, χωρί-ον, ου (τό). Morceaux choisis, ἐκλογ-ή, ῆς (ἡ). || 5 Terme de musique, μέλ-ος, εος, ους (τό).

Morceler, v. tr., *diviser par morceaux*, εἰς πολλὰ μέρη διαιρ-εῖν, διαιρ-έω, ῶ, fut. διαιρήσ-ω, acc.; κερματίζ-ειν, κερματίζ-ω, fut. κερματίσ-ω, acc.; διαμελίζ-ειν, διαμελίζ-ω, fut. διαμελίσ-ω, acc.

Morcellement, n. m., *action de morceler*, τῶν μερῶν διαίρεσ-ις, εως (ἡ); διαμελισμ-ός, οῦ (ὁ).

Mordacité, n. f. 1 *Qualité corrosive*, ἀναβρωτικ-όν, οῦ (τό). || 2 *Médisance aigre et piquante*, δηκτικ-όν, οῦ (τό).

Mordant, ante, adj. 1 *Qui mord*, δηκτικ-ός, ή, όν. || 2 *Corrosif*, ἀναβρωτικ-ός, ή, όν. || 3 *Piquant, satirique*, δηκτικ-ός, ή, όν.

Mordant, n. m. 1 *Vernis pour fixer les couleurs*, πρόστυμμα, προστύμματ-ος (τό). || 2 *Sonorité de la voix*, ὀξύτης, ὀξύτητ-ος (ἡ). || 3 *Originalité, force*, ἐνέργει-α, ας (ἡ); ἰσχύς, ἰσχύ-ος (ἡ).

Mordicant, ante, adj. 1 *Aigre, corrosif*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος); ἀναβρωτικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui aime à médire*, δηκτικ-ός, ή, όν.

Mordicus, adv., *avec tenacité*, ἰσχυρῶς, ἀδιατρέπτως, δυστραπέλως.

Mordienne, n. f., à la grosse mordienne, *avec sincérité, sans façon*, ἁπλῶς, ἀτέχνως.

Mordiller, v. tr., *mordre légèrement*, ὑποδάκν-ειν, ὑποδάκν-ω, fut. ὑποδήξ-ομαι, acc.

Mordoré, ée, adj., *d'un noir tirant sur le rouge*, ἐρυθρομέλ-ας, αινα, αν.

Mordre, v. tr. 1 *Serrer avec les dents*, δάκν-ειν, δάκν-ω, fut. δήξ-ομαι, acc. Mordre la poussière, *mourir en combattant*, ἐν μάχῃ ἀποθνήσκ-ειν, ἀποθνήσκ-ω, fut. ἀποθαν-οῦμαι. || 2 *Ronger, creuser*, τρώγ-ειν, τρώγ-ω, fut. τρώξ-ω, acc. || 3 *Critiquer, censurer*, καθάπτ-εσθαι, καθάπτ-ομαι, fut. καθάψ-ομαι, gén.; ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat. || Verbe intr. 1 *Se laisser prendre à l'hameçon*, au propre et au figuré, δελεάζ-εσθαι, δελεάζ-ομαι, fut. δελεασθήσ-ομαι. || 2 *Faire des progrès dans une étude*, προκόπτ-ειν, προκόπτ-ω, fut. προκόψ-ω ἐν, dat. || 3 *Engrener*, en parlant d'une roue, ἀλληλουχ-εῖν, fut. ἀλληλουχήσ-ειν.

Moreau, adj. m., *très-noir*, en parlant d'un cheval, παμμέλ-ας, αινα, αν.

Morelle, n. f., *plante*, στρύχν-ος, ου (ὁ).

Morfil, n. m. 1 *Le fil extrême du rasoir*, ξυροῦ λεπτ-ή ἀκμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent. || 2 *Dents d'éléphant*, ἐλέφας, ἐλέφαντ-ος (ὁ).

Morfondre, v. tr., *causer un froid incommode*, καταψύχ-ειν, καταψύχ-ω, fut. καταψύξ-ω, acc. — **se Morfondre**, v. pr. 1 *Être exposé à un froid très-vif*, ῥιγ-οῦν,

ῥιγ-όω, ῶ, fut. ῥιγώσ-ω. || 2 *Perdre du temps à attendre*, μάτην περιμέν-ειν, περιμέν-ω, fut. περιμεν-ῶ.

Morgue, n. f. 1 *Contenance hautaine*, σεμνοπροσωπί-α, ας (ἡ). Qui a de la morgue, σεμνοπρόσωπ-ος, ος, ον. || 2 *Orgueil*, τῦφ-ος, ου (ὁ); ὑπερηφανί-α, ας (ἡ); ὄγκ-ος, ου (ὁ). Avoir de la morgue, ὑπερηφάνως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.

Morguer, v. tr. 1 *Braver quelqu'un*, κατατολμ-ᾶν, κατατολμ-άω, ῶ, fut. κατατολμήσ-ω, gén. || 2 *Insulter*, ὑβρίζ-ειν, ὑβρίζ-ω, fut. ὑβρίσ-ω, acc.

Moribond, **onde**, adj., *qui va mourir*, ἐπιθάνατ-ος, ος, ον.

Moricaud, **aude**, adj., *qui a le teint noir*, μελανόχρ-ους, ους, ουν.

Morigéner, v. tr. 1 *Former les mœurs*, ἠθοποι-εῖν, ἠθοποι-έω, ῶ, fut. ἠθοποιήσ-ω, acc. || 2 *Corriger, faire rentrer dans le devoir*, ἐπιπλήττ-ειν, ἐπιπλήττ-ω, fut. ἐπιπλήξ-ω, dat. ou acc.

Morille, n. f., *sorte de champignon*, βωλίτ-ης, ου (ὁ).

Morillon, n. m. 1 *Raisin noir*, μέλαιν-α σταφυλ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Émeraude brute*, ἀκατέργαστ-ος σμάραγδ-ος, ου (ὁ, ἡ). Les deux mots se déclinent.

Morion, n. m., *armure de tête*, κόρυς, κόρυθ-ος (ἡ).

Morne, adj., *triste, sombre*, στυγν-ός, ή, όν (comp. στυγν-ότερος, sup. στυγν-ότατος). Qui a l'air morne, κατηφ-ής, ής, ές. En parlant du temps, συννεφ-ής, ής, ές. En parlant des couleurs, ἀμαυρ-ός, ά, όν. Morne silence, πολλ-ὴ σιγ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mornifle, n. f., *coup de main sur le visage*, ῥάπισμα, ῥαπίσματ-ος (τό).

Morose, adj., *chagrin, bizarre*, στρυφν-ός, ή, όν (comp. στρυφν-ότερος, sup. στρυφν-ότατος); δύσκολ-ος, ος, ον (comp. δυσκολ-ώτερος, sup. δυσκολ-ώτατος).

Morosité, n. f., *caractère morose*, στρυφνότης, στρυφνότητ-ος (ἡ); δυσκολί-α, ας (ἡ).

Morphine, n. f., *alcali végétal*, μορφίνι-ον, ου (τό). Grec moderne.

Mors, n. m., *partie du frein que mord le cheval*, στόμι-ον, ου (τό). Prendre le mors aux dents, ἀφηνιάζ-ειν, ἀφηνιάζ-ω, fut. ἀφηνιάσ-ω.

Morse, n. m., *éléphant de mer*, θαλάσσι-ος ἐλέφας, ἐλέφαντ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Morsure, n. f. 1 *Action de mordre*, δῆξ-ις, εως (ἡ); δηγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Effet de cette action*, δῆγμα, δήγματ-ος (τό).

Mort, n. f. 1 *Fin, cessation de la vie*, θάνατ-ος, ου (ὁ). Être à l'article de la mort, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ βίου εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι. Être entre la vie et la mort, ἐπιθανάτως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Être au lit de mort, πρὸς τῷ τελευτᾷν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι. || 2 *Peine capitale*, θάνατ-ος, ου (ὁ). Condamner à la mort, θάνατον καταγιγνώσκειν, καταγιγνώσκ-ω, fut. καταγνώσ-ομαι, gén. || 3 *Violente douleur*, ἐσχάτ-η ὀδύν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Grand chagrin*, ἀνί-α, ας (ἡ). Mettre la mort dans l'âme, ἐσχάτως ἀνι-ᾶν, ἀνι-άω, ῶ, fut. ἀνιάσ-ω, acc. || 5 *Cause de ruine, de destruction*, λύμ-η, ης (ἡ); ὄλεθρ-ος, ου (ὁ). || A mort, loc. adv., blesser à mort, καιρίως πλήσσ-ειν, πλήσσ-ω, fut. πλήξ-ω, acc. Mettre à mort, θανατ-οῦν, θανατ-όω, ῶ, fut. θανατώσ-ω, acc. Être frappé à mort, *d'une maladie mortelle*, θανασίμην νόσον νοσ-εῖν, νοσ-έω, ῶ, fut. νοσήσ-ω. || A la mort, loc. adv., ἐσχάτως, ἀδιαλλάκτως. A la vie à la mort, εἰσαεί.

Mortadelle, n. f., *gros saucisson*, ἀλλᾶς, ἀλλᾶντ-ος (ὁ).

Mortaise, n. f., *entaille*, ἐγκοπ-ή, ῆς (ἡ); ἐντομ-ή, ῆς (ἡ).

Mortalité, n. f. 1 *Condition de ce qui est sujet à la mort*, θνητ-όν, οῦ (τό). || 2 *La mort d'un grand nombre d'individus*, φθορ-ά, ᾶς (ἡ).

Morte-eau, n. f., *faibles marées*, ἄμπωτ-ις, εως ou ιδος (ἡ).

Mortel, **elle**, adj. 1 *Qui cause la mort*, θανάσιμ-ος, ος ou η, ον; θανατηφόρ-ος, ος, ον. Blessure mortelle, καιρί-α πληγ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Haine mortelle, ἀδιάλλακτ-ον μῖσ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Sujet à la mort*, θνητ-ός, ή, όν. Les mortels, οἱ θνητ-οί. || 3 *Considérable, excessif*, μέγιστ-ος, η, ον; ἄμετρ-ος, ος, ον. || 4 *Très-mauvais*, ὀλέθρι-ος, ος ou α, ον.

Mortellement, adv., *à mort*. Blesser mortellement, καιρίως πλήσσειν. Pécher mortellement, ἐπιθανάτως ἁμαρτάνειν. Haïr mortellement, ἀδιαλλάκτως μισεῖν.

Morte-saison, n. f., *temps où le commerce languit*, ἀπρασί-α, ας (ἡ); ἀργί-α, ας (ἡ).

Mort-gage, n. m., *gage dont jouit le créancier*, ἐνέχυρ-ον, ου (τό).

Mortier, n. m. 1 *Ciment pour bâtir*, ἀμμοκονί-α, ας (ἡ). || 2 *Vase pour piler*, θυεί-α, ας (ἡ). || 3 *Bonnet rond que portaient les présidents des parlements*, μίτρ-α, ας (ἡ).

Mortifère, adj., *qui cause la mort*, θανατοφόρ-ος, ος, ον.

Mortifiant, **ante**, adj., *qui cause de la confusion*, λυπηρ-ός, ά, όν; αἰσχυντ-ός, ή, όν.

Mortification, n. f. 1 *Altération ou corruption des fluides naturels dans le corps*, σφάκελ-ος, ου (ὁ). || 2 *Action de mortifier sa chair, ses sens*, νέκρωσ-ις, εως (ἡ); κόλασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Chagrin causé par les humiliations*, λύπ-η, ης (ἡ); δυσαρεστί-α, ας (ἡ).

Mortifier, v. tr. 1 *Faire que la viande devienne tendre*, ἁπαλύν-ειν, ἁπαλύν-ω, fut. ἁπαλυν-ῶ, acc. || 2 *Affliger par des austérités*, νεκρ-οῦν, νεκρ-όω, ῶ, fut. νεκρώσ-ω,

acc.; κολάζ-ειν, κολάζ-ω, fut. κολάσ-ω, acc. || 3 *Chagriner, humilier*, ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω, acc.
Mort-ivre, adj., οἰνοβαρ-ής, ής, ές; οἰνοβαφ-ής, ής, ές.
Mort-né, adj. m., enfant mort-né, νεκροτόκι-ον, ου (τό).
Mortuaire, adj., *qui appartient au service, à la pompe funèbre*, ἐντάφι-ος, ος, ον; ἐπικήδει-ος, ος, ον. Registre mortuaire, τῶν τεθνεώτων κατάλογ-ος, ου (ὁ).
Morue, n. f., *poisson*, ὄν-ος, ου (ὁ).
Morve, n. f. 1 *Humeur qui sort des narines*, βλένν-α, ης (ἡ). || 2 *Maladie des chevaux*, μύξ-α, ης (ἡ); ἱππικ-ὴ νόσ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Morveux, euse, adj., μυξώδ-ης, ης, ες. || Nom m., *enfant inexpérimenté*, μειράκιον, ου (τό).
Mosaïque, adj., *qui vient de Moïse*, Μωσαϊκ-ός, ή, όν.
Mosaïque, n. f. 1 *Ouvrage fait de pièces de rapport*, ψηφωτ-ὸν ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent; ψηφοθέτημα, ψηφοθετήματ-ος (τό). Pavé en mosaïque, ψηφωτ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. γῇ. Ouvrier en mosaïque, ψηφοθέτ-ης, ου (ὁ). Travailler en mosaïque, ψηφοθετ-εῖν, ψηφοθετ-έω, ῶ, fut. ψηφοθετήσ-ω. || 2 *Art de faire la mosaïque*, τὸ ψηφοθετ-εῖν. L'article se décline.
Mot, n m. 1 *Une ou plusieurs syllabes réunies exprimant une idée*, ῥῆμα, ῥήματ-ος (τό); λέξ-ις, εως (ἡ). Traîner ses mots, βραδέως λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ. Manger ses mots, ἀσαφῶς λέγ-ειν. Ce ne sont que des mots, κενοὶ οἱ λόγοι. Trancher le mot, τὴν γνώμην ἁπλῶς ἀποφαίν-εσθαι, ἀποφαίν-ομαι, fut. ἀποφαν-οῦμαι. Pour trancher le mot, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. Grands mots, *expressions exagérées*, κομπώδ-εις λόγ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. Gros mots, *paroles offensantes*, ὑβριστικ-οὶ λόγ-οι. Entendre à demi-mot, τὸν λέγοντα τῇ ἀκοῇ φθάν-ειν, φθάν-ω, fut. φθάσ-ω. Parler à mots couverts, αἰνίττ-εσθαι, αἰνίττ-ομαι, fut. αἰνίξ-ομαι. Ne pas dire mot, οὐδὲ γρὺ λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ. Mot pour rire, γελοῖ-ον, ου (τό). || 2 *Parole remarquable, sentence*, γνώμ-η, ης (ἡ); ἀπόφθεγμα, ἀποφθέγματ-ος (τό). || 3 *Bon mot, trait vif, plaisant*, ἀστεῖ-ος λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent; χαριεντισμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Prix que l'on offre ou qu'on demande*, τιμ-ή, ῆς (ἡ). Prendre au mot, λέγοντι ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω. || 5 *Billet, petite lettre*, ἐπιστόλι-ον, ου (τό). || 6 Terme de guerre, *mot d'ordre*, σύνθημα, συνθήματ-ος (τό); σύμβολ-ον, ου (τό) Se donner le mot, *être d'intelligence*, κοινων-εῖν, κοινων-έω, ῶ, fut. κοινωνήσ-ω, dat. || 7 *Sens d'une énigme*, λύσ-ις, εως (ἡ). En un mot, loc. adv., ἑνὶ λόγῳ. Mot à mot, mot pour mot, loc. adv., κατὰ λέξιν. A ces mots, loc. adv., ἐπὶ τούτοις.
Motet, n. m., *psaume mis en musique*, ἱερ-ὸν μέλ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Moteur, n. m. 1 *Ce qui donne le mouvement*, κινητήρι-ον, ου (τό). || 2 *Instigateur*, ἐρεθιστ-ής, οῦ (ὁ); αἴτι-ος, ου (ὁ). || 3 *Force motrice*, κινητικ-ὴ δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Moteur, trice, adj., *qui donne le mouvement*, κινητικ-ός, ή, όν.
Motif, n. m., αἰτί-α, ας (ἡ). Pour ce motif. διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα. Pour quel motif? τίνος ἕνεκα; Sans motif, εἰκῆ. Alléguer, donner pour motif, προφασίζ-εσθαι, προφασίζ-ομαι, fut. προφασίσ-ομαι.
Motion, n. f. 1 *Action de se mouvoir*, κίνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Proposition*, εἰσήγημα, εἰσηγήματ-ος (τό). Faire une motion, εἰσηγ-εῖσθαι, εἰσηγ-έομαι, οῦμαι, fut. εἰσηγήσ-ομαι, acc.
Motiver, v tr. 1 *Exposer les motifs d'un arrêt*, αἰτίαν προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω, gén. || 2 *Servir de motif à*, αἴτι-ος, α, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι.
Motte, n. f. 1 *Tertre*, βουν-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Glèbe*, βῶλ-ος, ου (ἡ).
se Motter, v. pr., *se cacher derrière des mottes*, ἐν βώλοις φωλεύ-ειν, φωλεύ-ω, fut. φωλεύσ-ω.
Motus, interj., *silence*, σίγησον, pour le singulier; σιγήσατε, pour le pluriel.
Mou ou Mol, molle, adj. 1 *Qui n'est pas dur*, ἁπαλ-ός, ή, όν (comp. ἁπαλ-ώτερος, sup. ἁπαλ-ώτατος); μαλακ-ός, ή, όν (comp. μαλακ-ώτερος, sup. μαλακ-ώτατος). || 2 *Qui a peu de vigueur*, μαλακ-ός, ή, όν; ἁβρ-ός, ά, όν (comp. ἁβρ-ότερος, sup. ἁβρ-ότατος) || 3 *Efféminé, délicat*, ἁβρ-ός, ά, όν; τρυφερ-ός, ά, όν (comp. τρυφερ-ώτερος, sup τρυφερ-ώτατος). Vie molle, τρυφ-ή, ῆς (ἡ); τρυφερ-όν, οῦ (τό).
Mou, n. m., *poumon de certains animaux*, πνεύμων, πνεύμον-ος (ὁ).
Mouchard, n. m., *espion*, κατάσκοπ-ος, ου (ὁ); ὠτακουστ-ής, οῦ (ὁ).
Mouche, n. f. 1 *Insecte*, μυῖ-α, ας (ἡ). Chasser les mouches, μυιοσοβ-εῖν, μυιοσοβ-έω, ῶ, fut. μυιοσοβήσ-ω. Gober des mouches, *perdre son temps*, ἀλύ-ειν, ἀλύ-ω, sans fut. Prendre la mouche, *se fâcher*, θυμ-οῦσθαι, θυμ-όομαι, οῦμαι, fut. θυμωθήσ-ομαι. Faire la mouche du coche, *l'empressé*, πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω. || 2 *Espion*, κατάσκοπ-ος, ου (ὁ); ὠτακουστ-ής, οῦ (ὁ).
Moucher, v. tr., ἀπομύσσ-ειν, ἀπομύσσ-ω, fut. ἀπομύξ-ω, acc. Moucher une chandelle, λύχνον προμύττ-ειν, προμύττ-ω, fut. προμύξ-ω. — ***se Moucher***, v. pr., ἀπομύσσ-εσθαι, ἀπομύσσ-ομαι, fut. ἀπομύξ-ομαι.
Moucher, v. intr., *espionner*, ὠτακουστ-εῖν, ὠτακουστ-έω, ῶ, fut. ὠτακουστήσ-ω.
Moucherolle, n. f., *oiseau*, μυιοθήρ-ας, ου (ὁ).
Moucheron, n. m., *insecte*, κώνωψ, κώνωπ-ος (ὁ).

Moucheter, v. tr., *marquer de petites taches*, καταστίζ-ειν, καταστίζ-ω, fut. καταστίξ-ω, acc.

Mouchettes, n. f. pl., *instrument pour moucher les chandelles*, ψαλίδ-ες, ων (αἱ).

Moucheture, n. f. 1 *Taches naturelles sur la peau de certains animaux*, κατάστιγμα, καταστίγματ-ος (τό). || 2 *Ornement qu'on donne à une étoffe*, ποίκιλμα, ποικίλματ-ος (τό).

Moucheur, n. m., *celui qui mouche les chandelles*, προμύσσ-ων, οντος (ὁ).

Mouchoir, n. m. 1 *Linge pour se moucher*, ῥινόμακτρ-ον, ου (τό). || 2 *Fichu pour le cou*, στρόφι-ον, ου (τό).

Mouchure, n. f., *ce qu'on retranche d'une chandelle en la mouchant*, προμεμυγμέν-ον, ου (τό).

Moudre, v. tr. 1 *Broyer sous la meule*, ἀλ-εῖν, ἀλ-έω, ῶ, fut. ἀλέσ-ω, acc. || 2 *Accabler de coups*, ἀλο-ᾶν, ἀλο-άω, ῶ, fut. ἀλοήσ-ω, acc. — ***Moulu, ue***, part. passé et adj. 1 *Broyé sous la meule*, ἀληλεσμέν-ος, η, ον. || 2 *Rompu, brisé de coups ou de fatigue*, συντετριμμέν-ος, η, ον; συγκεκομμέν-ος, η, ον.

Moue, n. f., *grimace*, μύλλ-ον, ου (τό). Qui fait la moue, μυλλ-ός, ή, όν. Faire la moue, μυλλαίν-ειν, μυλλαίν-ω, fut. μυλλαν-ῶ.

Mouette, n. f., *oiseau de mer*, λάρ-ος, ου (ὁ).

Moufette, n. f., voy. Mofette.

Moufle, n. f. 1 *Machine pour élever et descendre des fardeaux*, πολύσπαστ-ον, ου (τό). || 2 *Espèce de gant*, χειρ-ίς, ίδος (ἡ).

Moufle, n. m., *vaisseau de terre*, πήλιν-ον ἀγγεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Mouflé, ée, adj., se dit d'une poulie qui agit avec plusieurs autres, πολύσπαστ-ος, ος, ον.

Mouflon, n. m., *quadrupède*, μούσμων, μούσμον-ος (ὁ).

Mouillage, n. m., *lieu pour jeter l'ancre*, ναύσταθμ-ον, ου (τό).

Mouille-bouche, n. f., *poire fondante*, πολύχυλ-ον ἄπι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Mouiller, v. tr. 1 *Tremper, humecter*, βρέχ-ειν, βρέχ-ω, fut. βρέξ-ω, acc.; διαίν-ειν, διαίν-ω, fut. διαν-ῶ, acc. || 2 *Prononcer mollement ll*, ὑγραίν-ειν, ὑγραίν-ω, fut. ὑγραν-ῶ, acc. || 3 Terme de marine, *jeter l'ancre*, προςορμίζ-εσθαι, προςορμίζ-ομαι, fut. προςορμισθήσ-ομαι, dat. ou acc. avec πρός.

Mouillette, n. f., *morceau de pain long et mince*, μιστύλ-η, ης (ἡ).

Mouilloir, n. m., *vase rempli d'eau*, ὑδρί-α, ας (ἡ).

Mouillure, n. f. 1 *Action de mouiller*, βροχ-ή, ῆς (ἡ); διαβροχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *État de ce qui est mouillé*, ὑγρασί-α, ας (ἡ); ὑγρότης, ὑγρότητ-ος (ἡ).

Moulage, n. m., *action de mouler*, en argile, en cire, πλάσ-ις, εως (ἡ); en métal, χώνευσ-ις, εως (ἡ).

Moule, n. f., *mollusque*, μύαξ, μύακ-ος (ὁ).

Moule, n. m., *type en creux ou en relief*, τύπ-ος, ου (ὁ). Jeter en moule, voy. Mouler.

Mouler, v. tr. 1 *Jeter en moule*, τυπ-οῦν, τυπ-όω, ῶ, fut. τυπώσ-ω, acc. || 2 *Façonner*, πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc. — ***se Mouler sur***, v. pr., *prendre pour modèle*, παραδείγματι χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.

Mouleur, n. m., *ouvrier qui moule*, πλάστ-ης, ου (ὁ); πλαστουργ-ός, οῦ (ὁ).

Moulin, n. m., *machine à moudre*, μυλών, μυλῶν-ος (ὁ). Moulin à farine, ἀλφιτεῖ-ον, ου (τό). Moulin à eau, ὑδρομύλ-η, ης (ἡ). Moulin à bras, χειρομύλ-η, ης (ἡ). Moulin à paroles, *babillard*, πολύλαλ-ος, ος, ον.

Moulinage, n. f., *façon qu'on donne à la soie en la faisant passer au moulin*, περιστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Mouliner, v. tr. 1 *Passer la soie au moulin*, περιστρέφ-ειν, περιστρέφ-ω, fut. περιστρέψ-ω, acc. || 2 *Mettre le bois en poussière*, en parlant des vers, ἐκκονί-ειν, ἐκκονί-ω, fut. ἐκκονίσ-ω, acc.

Moulinet, n. m. 1 *Tourniquet*, τροχαλί-α, ας (ἡ). || 2 *Petit moulin*, χειρομύλ-η, ης (ἡ). || 3 *Instrument en usage à la monnaie*, τόρν-ος, ου (ὁ).

Moult, adv., *beaucoup*, πολύ, ἐπιπολύ.

Moulure, n. f., *ornement d'architecture*, θρίγκ-ος, ου (ὁ).

Mourant, ante, adj. 1 *Qui expire*, θνήσκ-ων, ουσα, ον; ἀποθνήσκ-ων, ουσα, ον; ἐπιθάνατ-ος, ος, ον. || 2 *Qui annonce la mort*, θάνατον σημαίν-ων, ουσα, ον. || 3 *Languissant*, ἄτον-ος, ος, ον. Yeux mourants, ἀμυδρ-οὶ ὀφθαλμ-οί, ῶν (οἱ). Les deux mots se déclinent. Voix mourante, ἀνειμέν-η φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mourir, v. intr. 1 *Cesser de vivre*, ἀποθνήσκ-ειν, ἀποθνήσκ-ω, ἀποθαν-οῦμαι; τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω, avec ou sans τὸν βίον. Faire mourir, θανατ-οῦν, θανατ-όω, ῶ, fut. θανατώσ-ω, acc.; ἀποκτείν-ειν, ἀποκτείν-ω, fut. ἀποκτεν-ῶ, acc. Avoir envie de mourir, θανατι-ᾶν, θανατι-άω, ῶ, fut. θανατιάσ-ω. || 2 *Se dessécher, se flétrir*, en parlant des végétaux, ξηραίν-εσθαι, ξηραίν-ομαι, fut. ξηρανθήσ-ομαι; μαραίν-εσθαι, μαραίν-ομαι, fut. μαρανθήσ-ομαι. || 3 *Se paralyser*, en parlant des membres, νεκρ-οῦσθαι, νεκρ-όομαι, οῦμαι, fut. νεκρωθήσ-ομαι. || 4 *S'éteindre*, en parlant du feu, ἀποσβένν-υσθαι, ἀποσβέννυμαι, fut. ἀποσβεσθήσ-ομαι. || 5 *Être tourmenté d'un désir, d'un besoin*, κατατρύχ-εσθαι, κατατρύχ-ομαι, fut. κατατρυθήσ-ομαι. Mourir de soif, καταδιψ-ῆν, καταδιψ-άω, ῶ, fut. καταδιψήσ-ω. Mourir de faim, λιμώττ-ειν, λιμώττ-ω, fut. λιμώξ-ω. || 6 *Finir, cesser d'exister*, en parlant des choses, τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω; τέλος ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. — ***se Mourir***, v. pr., *être sur le point de mourir*, ἐπιθανάτως ou ἐσχάτως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω —

Mort, morte, part. passé et adj. 1 *Qui a cessé de vivre*, τεθνε-ώς, ῶσα, ώς; ἀποθαν-ών, οῦσα, όν; τετελευτηκ-ώς, υῖα, ός. || 2 *Sec, flétri*, ξηρ-ός, ά, όν. || 3 *Décoloré, terne*, ἀμυδρ-ός, ά, όν. || 4 *Stagnant, dormant*, en parlant de l'eau, στάσιμ-ος, ος, ον. || 5 *Qui ne rapporte pas*, en parlant de l'argent, ἄτοκ-ος, ος, ον. || Nom m., *homme mort*, νεκρ-ός, οῦ (ὁ). Les morts, νεκρ-οί, ῶν (οἱ); τεθνεῶτ-ες, ων (οἱ).

Mouron, n. m., *petite plante*, ἀναγαλλ-ίς, ίδος (ἡ).

Mousse, adj., *dont la pointe est émoussée*, ἀμβλ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἀμβλ-ύτερος, sup. ἀμβλ-ύτατος).

Mousse, n. m., *apprenti matelot*, νέ-ος ναύτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Mousse, n. f. 1 *Plante*, βρύ-ον, ου (τό). || 2 *Écume*, ἀφρ-ός, οῦ (ὁ).

Mousseline, n. f., *tissu de coton*, βύσσ-ος, ου (ἡ). Fait de mousseline, βύσσιν-ος, η, ον.

Mousser, v. intr., *se couvrir de mousse*, ἀφρίζ-ειν, ἀφρίζ-ω, fut. ἀφρίσ-ω. Faire mousser, *faire valoir*, αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc.; μεγαλύν-ειν, μεγαλύν-ω, fut. μεγαλυν-ῶ, acc.

Mousseron, n. m., *sorte de champignon*, ἀμανίτ-ης, ου (ὁ).

Mousseux, euse, adj., *qui mousse*, ἀφρώδ-ης, ης, ες.

Mousson, n. f., *vents périodiques*, ἐτησί-αι, ων (οἱ).

Moussu, ue, adj., *couvert de mousse*, βρυώδ-ης, ης, ες.

Moustache, n. f., μάσταξ, μάστακ-ος (ἡ).

Moustique, n. m., *insecte*, ἐμπ-ίς, ίδος (ἡ).

Moût, n. m., *vin doux*, γλεῦκ-ος, εος, ους (τό).

Moutarde, n. f., σίναπι, σινάπε-ως (τό).

Moutardier, n. m. 1 *Vase à moutarde*, σινάπεως δοχεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Celui qui vend de la moutarde*, σίναπι πωλ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Moutier, n. m., *monastère*, μοναστήρι-ον, ου (τό).

Mouton, n. m. 1 *Bélier qu'on engraisse*, πρόβατ-ον, ου (τό). || 2 *Viande de mouton*, προβάτει-ον κρέας, κρέ-ως (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Peau de mouton préparée*, προβάτει-ον χόρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 4 *Homme doux et traitable*, εὐήθ-ης ou προβατώδ-ης ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 5 *Masse de bois garnie de fer*, τυπάς, τυπάδ-ος (ἡ). || Nom pl., *vagues blanchissantes*, ἀφρώδ-η κύματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Moutonner, v. intr., *commencer à s'agiter*, ἀφρίζ-ειν, ἀφρίζ-ω, fut. ἀφρίσ-ω; κυμαίν-ειν, κυμαίν-ω, fut. κυμαν-ῶ. — ***Moutonné, ée***, part. passé et adj., *annelé, frisé*, οὖλ-ος, η, ον; οὐλόκομ-ος, ος, ον.

Moutonnier, ière, adj., *qui agit à la manière des moutons*, προβατώδ-ης, ης, ες.

Mouture, n. f. 1 *Action de moudre le blé*, ἀλετ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Salaire du meunier*, τοῦ μυλωθροῦ μισθ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Mélange de grains*, σιτηρῶν μίγμα, μίγματ-ος (τό).

Mouvant, ante, adj. 1 *Qui a la force de mouvoir*, κινητικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui se meut*, κινούμεν-ος, η, ον. || 3 *Peu stable, peu solide*, ἄστατ-ος, ος, ον; ἀβέβαι-ος, ος, ον.

Mouvement, n. m. 1 *Locomotion*, κίνησ-ις, εως (ἡ). Mettre en mouvement, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. Être en mouvement, κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι. Se donner bien du mouvement, πολλὴν σπουδὴν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. Ne pas se donner de mouvement, ἀργ-εῖν, ἀργ-έω, ῶ, fut. ἀργήσ-ω. || 2 *Marche, évolution*, πορεί-α, ας (ἡ). Se mettre en mouvement, ἐκπορεύ-εσθαι, ἐκπορεύ-ομαι, fut. ἐκπορεύσ-ομαι. Faire un mouvement en avant, προάγ-ειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω. Faire un mouvement en arrière, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. || 3 *Changement dans un établissement*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Vive affection de l'âme*, πάθ-ος, εος, ους (τό). || 5 *Agitation des esprits*, θόρυβ-ος, ου (ὁ). || 6 *Ce qui rend le discours plus animé*, ἔμψυχ-ον, ου (τό). || 7 *Cadence*, ῥυθμ-ός, οῦ (ὁ). || 8 *Ressorts d'une horloge, d'une montre*, ἔλαστρ-ον, ου (τό).

Mouver, v. tr., *donner un petit labour*, μικρόν τι ἀρ-οῦν, ἀρ-όω, ῶ, fut. ἀρόσ-ω, acc.

Mouvoir, v. tr. 1 *Remuer*, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. || 2 *Exciter*, παρορμ-ᾶν, παρορμ-άω, ῶ, fut. παρορμήσ-ω, acc.; προτρέπ-ειν, προτρέπ-ω, fut. προτρέψ-ω, acc.

Moxa, n. m., *cautérisation*, καυτήρι-ον, ου (τό).

Moye, n. f., *partie tendre d'une pierre*, λίθου ἁπαλ-όν, οῦ (τό).

Moyen, n. m. 1 *Ce qui sert pour arriver à quelque fin*, πόρ-ος, ου (ὁ); τρόπ-ος, ου (ὁ). Par quel moyen? πῶς; Par ce moyen, τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτω. Par tous les moyens, ἐκ παντὸς τρόπου. Il n'y a pas moyen de, οὐκ ἔστιν ὅπως, avec le futur de l'indicatif. || 2 *Preuve*, ἔλεγχ-ος, ου (ὁ). || 3 *Richesses*, χρήματ-α, ων (τά). || 4 *Moyens intellectuels*, φύσ-ις, εως (ἡ). Grands moyens, εὐφυΐ-α, ας (ἡ). Défaut de moyens, ἀφυΐ-α, ας (ἡ). Au moyen de, loc. prép., διά, gén.

Moyen, enne, adj., *qui est entre deux extrémités*, μέτρι-ος, α, ον; μέσ-ος, η, ον. Les hommes de la classe moyenne, de moyenne condition, μέσ-οι ἄνθρωπ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. Verbe moyen, ἐπίμεσ-ον ῥῆμα, ῥήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Moyennant, prép., *au moyen de*, διά, gén. ἐπί, σύν, dat.

Moyennement, adv., *médiocrement*, μετρίως.

Moyenner, v. tr., *procurer une chose par son entremise*, προξεν-εῖν, προξεν-έω, ῶ, fut. προξενήσ-ω, acc.

Moyeu, n. m. 1 *Partie centrale de la roue*,

πλήμν-η, ης (ἡ). || 2 *Jaune d'œuf,* λέκιθ-ος, ου (ὁ).

Mozette, n. f., *camail,* ἐπωμ-ίς, ίδος (ἡ).

Muable, adj., *sujet au changement,* εὐμετάβολ-ος, ος, ον.

Mucilage, n. m., *substance visqueuse,* μύξ-α, ης (ἡ).

Mucilagineux, euse, adj., *qui contient du mucilage,* μυξώδ-ης, ης, ες.

Mucosité, n. f., *humeur visqueuse,* μύξ-α, ης (ἡ); μυξῶδ-ες, εος, ους (τό).

Mue, n. f. 1 *Changement de poil,* τὸ τριχοῤῥοεῖν. L'article se décline. || 2 *Changement de plumes,* πτεροῤῥύησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Changement de peau,* ἀπόδυσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Dépouille d'un animal,* λεβηρ-ίς, ίδος (ἡ). || 5 *Lieu où l'on engraisse la volaille,* σιτευτήρι-ον, ου (τό).

Muer, v. intr. 1 *Changer de poil,* τριχοῤῥο-εῖν, τριχοῤῥο-έω, ῶ, fut. τριχοῤῥοήσ-ω. || 2 *Changer de plumes,* πτεροῤῥο-εῖν, πτεροῤῥο-έω, ῶ, fut. πτεροῤῥοήσ-ω. || 3 *Changer de peau,* ἀποδερματ-οῦσθαι, ἀποδερματ-όομαι, οῦμαι, fut. ἀποδερματωθήσομαι. || 4 *Changer,* en parlant de la voix, τραγίζ-ειν, τραγίζ-ω, fut. τραγίσ-ω.

Muet, ette, adj. 1 *Qui est privé de l'usage de la parole,* ἄφων-ος, ος, ον; κωφ-ός, ή, όν (comp. κωφ-ότερος, sup. κωφ-ότατος). Être muet, κωφεύ-ειν, κωφ-εύω, fut. κωφεύσ-ω. Rendre muet, κωφ-οῦν, κωφ-όω, ῶ, fut. κωφώσ-ω, acc. || 2 *Que la honte, la crainte, etc., empêchent de parler,* ἄφων-ος, ος, ον; σιωπηλ-ός, ή, όν. Rester muet, κατασιωπ-ᾶν, κατασιωπ-άω, ῶ, fut. κατασιωπήσ-ω. || 3 Terme de grammaire, *qu'on ne prononce que peu ou point,* ἄφων-ος, ος, ον.

Mufle, n. m. 1 *Museau,* μυκτήρ, μυκτῆρ-ος (ὁ); ῥύγχ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Ornement d'architecture,* ἔμβολ-ος, ου (ὁ).

Muge, n. m., *poisson de mer,* κέφαλ-ος, ου (ὁ).

Mugir, v. intr. 1 *Crier,* en parlant des bœufs, μυκ-ᾶσθαι, μυκ-άομαι, ῶμαι, fut. μυκήσ-ομαι. || 2 *Vociférer,* βο-ᾶν, βο-άω, ῶ, fut. βοήσ-ομαι. || 3 *Gronder,* en parlant des vents, βρέμ-ειν, βρέμ-ω, sans futur; en parlant des flots, βρυχ-ᾶσθαι, βρυχ-άομαι, ῶμαι, fut. βρυχήσ-ομαι.

Mugissant, ante, adj. 1 En parlant des bœufs, μυκητικ-ός, ή, όν. || 2 En parlant des vents, ῥοιζώδ-ης, ης, ες. || 3 En parlant des flots, βρυχητικ-ός, ή, όν.

Mugissement, n. m. 1 En parlant des bœufs, μύκημα, μυκήματ-ος (τό). || 2 En parlant des vents, ῥοῖζ-ος, ου (ὁ); ῥοίζημα, ῥοιζήματ-ος (τό). || 3 En parlant des flots, βρύχημα, βρυχήματ-ος (τό).

Muguet, n. m., *plante,* ἐφήμερ-ον, ου (τό).

Muguet, n. m., *homme recherché dans sa parure,* καλλωπιστ-ής, οῦ (ὁ).

Mugueter, v. intr., *faire le galant auprès des dames,* γυναικεραστ-εῖν, γυναικεραστ-έω, ῶ, fut. γυναικεραστήσ-ω

Muid, n. m. 1 *Mesure de capacité,* μόδι-ος, ου (ὁ). || 2 *Tonneau,* πίθ-ος, ου (ὁ).

Mulcter, v. tr., *condamner à quelque peine,* καταδικάζ-ειν, καταδικάζ-ω, fut. καταδικάσ-ω. Le nom de la personne au gén. et le nom de la peine à l'acc.

Mule, n. f., *pantoufle,* κρηπ-ίς, ῖδος (ἡ).

Mule, n. f., *femelle du mulet,* ἡμίον-ος, ου (ἡ).

Mulet, n. m. 1 *Animal qui tient du cheval et de l'âne,* ἡμίον-ος, ου (ὁ). || 2 *Poisson de mer,* κέστρ-α, ας (ἡ); κεστρεύς, κεστρέ-ως (ὁ).

Muletier, n. m., *conducteur de mulets,* ἡμιονηγ-ός, οῦ (ὁ).

Mulot, n. m., *espèce de souris,* ἀρουραῖ-ος μῦς, μυ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Multiflore, adj., *qui a beaucoup de fleurs,* πολυανθ-ής, ής, ές.

Multiforme, adj., *qui a ou prend plusieurs formes,* πολύμορφ-ος, ος, ον; πολύσχημ-ος, ος, ον.

Multiple, adj. 1 Se dit d'un nombre qui en contient un autre plusieurs fois, πολλαπλάσι-ος, ος, ον. || 2 Par opposition à *simple,* πολυμερ-ής, ής, ές.

Multipliable, adj., *qui peut être multiplié,* πολλαπλασιάζεσθαι δυνάμεν-ος, η, ον.

Multiplicande, n. m., πολλαπλασιαστέ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Multiplicateur, n. m., πολλαπλασιαστ-ής, οῦ (ὁ). Grec moderne.

Multiplication, n. f., *augmentation en nombre, opération d'arithmétique,* πολλαπλασίασ-ις, εως (ἡ); πολλαπλασίωσ-ις, εως (ἡ).

Multiplicité, n. f., *nombre considérable,* πλῆθ-ος, εος, ους (τό).

Multiplier, v. tr. 1 *Augmenter le nombre,* πολλαπλασιάζ-ειν, πολλαπλασιάζ-ω, fut. πολλαπλασιάσ-ω, acc. || 2 *Changer, varier,* μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ, acc.; μεταλλάσσ-ειν, μεταλλάσσ-ω, fut. μεταλλάξ-ω, acc. || 3 *Faire une multiplication,* πολλαπλασιάζ-ειν, πολλαπλασιάζ-ω, fut. πολλαπλασιάσ-ω, acc. — Verbe intr. ou ***se Multiplier***, v. pr., *s'augmenter, s'accroître,* πληθύν-ειν, πληθύν-ω, fut. πληθυν-ῶ; πληθύν-εσθαι, πληθύν-ομαι, fut. πληθυνθήσ-ομαι.

Multitude, n. f. 1 *Grand nombre,* πλῆθ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Le peuple, le vulgaire,* ὄχλ-ος, ου (ὁ); οἱ πολλ-οί, τῶν πολλῶν.

Multivalve, adj., se dit des coquilles composées de plusieurs valves, πολύθυρ-ος, ος, ον.

Municipal, ale, adj., *qui appartient à une municipalité,* δημοτικ-ός, ή, όν. Officier municipal, ἀστυνόμ-ος, ου (ὁ). Conseil municipal, κοινοβούλι-ον, ου (τό). Ville municipale, voy. Municipe.

Municipalement, adv., *comme un municipe,* κωμοπόλεως δίκην.

Municipalité, n. f. 1 *Commune administrée par des officiers municipaux,* κωμόπολ-ις, εως (ἡ). || 2 *Le corps des officiers municipaux,* ἀστυνομοῦντ-ες, ων (οἱ). || 3 *Hôtel municipal,* βουλεῖ-ον, ου (τό).

Municipe, n. f., *ville municipale*, κωμόπολ-ις, εως (ἡ).
Munificence, n. f., *libéralité*, μεγαλοδωρί-α, ας (ἡ); φιλοδωρί-α, ας (ἡ).
Munir, v. tr. 1 *Pourvoir des choses nécessaires*, κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. || 2 *Fortifier une place*, ὀχυρ-οῦν, ὀχυρ-όω, ῶ, fut. ὀχυρώσ-ω, acc.
Munition, n. f., κατασκευ-ή, ῆς (ἡ). Munitions de bouche, σιτί-α, ων (τά). Munitions de guerre, πολεμικ-ά, ῶν (τά).
Munitionnaire, n. m., *celui qui fournit les vivres*, σιτάρχ-ης, ου (ὁ); σίταρχ-ος, ου (ὁ).
Muqueux, euse, adj., *qui a ou produit de la mucosité*, μυξώδ-ης, ης, ες.
Mur, n. m. Mur d'une maison, τοῖχ-ος, ου (ὁ). Mur d'une ville, τεῖχ-ος, εος, ους (τό). Mur mitoyen, μεσότοιχ-ον, ου (τό). Mur de clôture, ἑρκί-ον, ου (τό). Entourer d'un mur, περιτειχίζ-ειν, περιτειχίζ-ω, fut. περιτειχίσ-ω, acc. Mettre quelqu'un au pied du mur, εἰς στενὸν συνελαύν-ειν, συνελαύν-ω, fut. συνελάσ-ω, acc.
Mûr, mûre, adj. 1 *Bon à être cueilli*, πέπων, πέπειρα, πέπον (comp. πεπαίτερος, sup. πεπαίτατος) : πέπειρ-ος, ος ou α, ον; ὡραῖ-ος, α, ον. Mûr avant le temps, πρώϊμ-ος, ος, ον. Qui n'est pas mûr, ἄωρ-ος, ος, ον. || 2 En parlant de l'âge, de la raison, καθεστηκ-ώς, υῖα, ός; τέλει-ος, ος ou α, ον; ἀκμαῖ-ος, α, ον (comp. ἀκμαι-ότερος, sup. ἀκμαι-ότατος).
Muraille, n. f., voy. Mur.
Mural, ale, adj., τειχικ-ός, ή, όν.
Mûre, n. f., *fruit du mûrier*, συκάμιν-ον, ου (τό).
Mûrement, adv., *avec réflexion*, περιεσκεμμένως.
Murène, n. f., *poisson*, μύραιν-α, ης (ἡ).
Murer, v. tr. 1 *Environner d'un mur*, τειχίζ-ειν, τειχίζ-ω, fut. τειχίσ-ω, acc. || 2 *Boucher, obstruer*, ἐπιβύ-ειν, ἐπιβύ-ω, ἐπιβύσ-ω, acc.
Mûrier, n. m., *arbre qui produit les mûres*, συκαμινέ-α, ας (ἡ).
Mûrir, v. tr., *rendre mûr*, πεπαίν-ειν, πεπαίν-ω, fut. πεπαν-ῶ, acc. || Verbe intr., *devenir mûr*, πεπαίν-εσθαι, πεπαίν-ομαι, fut. πεπανθήσ-ομαι.
Murmurateur, n. m., *qui a l'habitude de murmurer*, γογγύζειν εἰωθ-ώς, ότος (ὁ).
Murmure, n. m. 1 *Bruit doux, léger de l'eau, du vent*, ψιθυρισμ-ός, οῦ (ὁ); ψιθύρισμα, ψιθυρίσματ-ος (τό). || 2 *Bruit sourd et confus*, μυγμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Bruit et plaintes des mécontents*, γογγυσμ-ός, οῦ (ὁ).
Murmurer, v. intr. 1 *Se plaindre sourdement*, γογγύζ-ειν, γογγύζ-ω, fut. γογγύσ-ω. || 2 *Parler tout bas*, μύζ-ειν, μύζ-ω, fut. μύσ-ω, acc. || 3 *Rendre un bruit léger*, ψιθυρίζ-ειν, ψιθυρίζ-ω, fut. ψιθυρίσ-ω.
Musaraigne, n. f., *animal*, μυγαλ-ῆ, ῆς (ἡ).
Musard, arde, adj., *qui perd son temps à des riens*, ἀδόλεσχ-ος, ος, ον.
Musc, n. m. 1 *Animal*, μόσχ-ος, ου (ὁ). || 2 *Matière odorante*, μόσχ-ος, ου (ὁ).
Muscade, n. f., *graine aromatique*, μοσχοκάρυ-ον, ου (τό).
Muscadet, n. m., *vin qui a quelque goût de muscat*, ἀνθοσμί-ας οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Muscadier, n. m., *arbre qui porte la muscade*, μοσχοκαρύ-α, ας (ἡ).
Muscadin, n. m. 1 *Pastille où il entre du musc*, ἐκ μοσχοκαρύου τροχίσκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Petit loir*, μικρ-ὸς ἐλει-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Muscat, adj. Raisin muscat, μυροστάφυλ-ον, ου (τό). Vin muscat, ἐκ μυροσταφύλων οἶν-ος, ου (ὁ).
Muscle, n. m., *organe composé de fibres charnues*, μῦς, μυ-ός (ὁ). Gros muscle, μυών, μυῶν-ος (ὁ).
Musclé, ée, adj., *qui a des muscles bien marqués*, μυωτ-ός, ή, όν.
Musculaire, adj., *qui a rapport aux muscles*, ὁ, ἡ, τὸ τῶν μυῶν. Le premier article se décline.
Musculeux, euse, adj. 1 *Où il y a des muscles*, μυώδ-ης, ης, ες. || 2 *Qui a de gros muscles*, μυωτ-ός, ή, όν.
Muse, n. f., μοῦσ-α, ης (ἡ). Temple des Muses, μουσεῖ-ον, ου (τό). Favori des Muses, μουσοφίλητ-ος, ος, ον. Aimer les Muses, φιλομουσ-εῖν, φιλομουσ-έω, ῶ, fut. φιλομουσήσ-ω.
Museau, n. m., *partie de la tête qui comprend la gueule et le nez*, μυκτήρ, μυκτῆρ-ος (ὁ); ῥύγχ-ος, εος, ους (τό).
Musée, n. m., μουσεῖ-ον, ου (τό).
Museler, v. tr. 1 *Mettre une muselière*, φιμ-οῦν, φιμ-όω, ῶ, fut. φιμώσ-ω, acc. || 2 *Empêcher de parler*, τὸ στόμα ἐμφράττ-ειν, ἐμφράττ-ω, fut. ἐμφράξ-ω, dat.
Muselière, n. f., φιμ-ός, οῦ (ὁ). Mettre une muselière, voy. Museler.
Muserolle, n. f., *partie de la muselière*, φιμ-ός, οῦ (ὁ).
Musette, n. f., *instrument de musique*, ἀσκ-ός, οῦ (ὁ). Joueur de musette, ἀσκαύλ-ης, ου (ὁ).
Muséum, n. m., *musée*, μουσεῖ-ον, ου (τό).
Musical, ale, adj., *qui a rapport à la musique*, μουσικ-ός, ή, όν.
Musicalement, adv., *selon les règles de la musique*, μουσικῶς.
Musicien, n. m. 1 *Chanteur*, μουσῳδ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Compositeur*, μουσικ-ός, οῦ (ὁ); μουσουργ-ός, οῦ (ὁ). Musicienne, n. f., μουσῳδ-ός, οῦ (ἡ).
Musique, n. f. 1 *Science de la mélodie, de l'harmonie et du rhythme*, μουσικ-ή, ῆς (ἡ); μουσικ-ά, ῶν (τά). Musique vocale, διὰ φωνῆς μουσικ-ή, ῆς (ἡ). Musique instrumentale, κρουματικ-ὴ μουσικ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Aimer la musique, φιλομουσ-εῖν, φιλομουσ-έω, ῶ, fut. φιλομουσήσ-ω. Faire de la musique, μουσικεύ-εσθαι, μουσικεύομαι, fut. μουσικεύσ-ομαι. || 2 *Exécu-*

tion de morceaux de musique, μουσικ-ή, ῆς (ἡ).

Musquer, v. tr., *parfumer avec du musc*, μόσχῳ διοσφραίν-ειν, διοσφραίν-ω, fut. διοσφραν-ῶ, acc. — ***Musqué, ée***, part. passé et adj. 1 *Affecté*, περίεργ-ος, ος, ον. || 2 *Flatteur*, κολακευτικ-ός, ή, όν.

Mussitation, n. f., *mouvement des lèvres*, μυγμ-ός, οῦ (ὁ).

Musurgie, n. f., *modulation musicale*, μουσουργί-α, ας (ἡ).

Mutabilité, n. f., *qualité de ce qui est sujet à changer*, μεταβλητ-όν, οῦ (τό); ἀστασί-α, ας (ἡ).

Mutation, n. f., *changement*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ); μεταλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Mutilation, n. f. 1 *Retranchement d'une partie extérieure du corps*, κολόβωσ-ις, εως (ἡ); κόλουσ-ις, εως (ἡ); ἀκρωτηρίασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Privation d'un membre*, πήρωμα, πηρώματ-ος (τό).

Mutiler, v. tr. 1 *Retrancher un membre*, πηρ-οῦν, πηρ-όω, ῶ, fut. πηρώσ-ω, acc.; κολοβ-οῦν, κολοβ-όω, ῶ, fut. κολοβώσ-ω, acc. || 2 *Défigurer, détruire*, en parlant des œuvres d'art, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || 3 *Faire des retranchements maladroits à un livre*, σκαιῶς συντέμν-ειν, συντέμν-ω, fut. συντεμ-ῶ, acc.

Mutin, ine, adj. 1 *Entêté*, αὐθάδ-ης, ης, ες (comp. αὐθαδ-έστερος, sup. αὐθαδ-έστατος). || 2 *Séditieux*, στασιάζ-ων, ουσα, ον; στασιαστικ-ός, ή, όν; στασιωτικ-ός, ή, όν. || 3 *Vif, éveillé*, φαιδρ-ός, ά, όν; ἔνθυμ-ος, ος, ον.

se Mutiner, v. pr. 1 *S'obstiner*, αὐθαδιάζ-εσθαι, αὐθαδιάζ-ομαι, fut. αὐθαδιάσ-ομαι; αὐθαδίζ-εσθαι, αὐθαδίζ-ομαι, fut. αὐθαδίσ-ομαι. || 2 *Se révolter*, ἐπανίστασθαι, ἐπανίσταμαι, fut. ἐπαναστήσ-ομαι; στασιάζ-ειν, στασιάζ-ω, fut. στασιάσ-ω.

Mutinerie, n. f. 1 *Entêtement*, αὐθάδει-α, ας (ἡ); ἰσχυρογνωμοσύν-η, ης (ἡ). || 2 *Révolte, sédition*, στάσ-ις, εως (ἡ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ).

Mutisme, n. m., *état d'un muet*, ἀφωνί-α, ας (ἡ).

Mutuel, elle, adj., *réciproque*, ἀμοιβαῖ-ος, α, ον.

Mutuellement, adv., ἀμοιβαίως, ἀμοιβαδόν.

Mutule, n. f., *ornement d'architecture*, ἀγκών, ἀγκῶν-ος (ὁ).

Myope, n. et adj., *qui a la vue courte*, μύωψ, μύωπ-ος (ὁ, ἡ); μυωπ-ός, ός, όν. Être myope, μυωπάζ-ειν, μυωπάζ-ω, fut. μυωπάσ-ω.

Myopie, n. f., *vue courte*, μυωπί-α, ας (ἡ).

Myotomie, n. f., *dissection des muscles*, τῶν μυῶν ἀνατομ-ή, ῆς (ἡ).

Myriade, n. f. 1 *Nombre de dix mille*, μυριάς, μυριάδ-ος (ἡ). || 2 *Grand nombre*, μυριάς, μυριάδ-ος (ἡ).

Myrrhe, n. f., *gomme odorante*, μύῤῥ-α, ας (ἡ); σμύρν-α, ης (ἡ).

Myrte, n. m., *arbrisseau*, μύρτ-ος, ου (ἡ). De myrte, μύρτιν-ος, η, ον.

Myrtiforme, adj., *qui a la forme d'une feuille de myrte*, μυρσινοειδ-ής, ής, ές.

Mystagogue, n. m., *prêtre chargé des initiations*, μυσταγωγ-ός, οῦ (ὁ).

Mystère, n. m. 1 *Ce qu'une religion a de plus caché*, μυστήρι-ον, ου (τό). Célébrer les mystères, τὰ μυστήρια τελ-εῖν, τελ-έω, ῶ, fut. τελέσ-ω; τελετουργ-εῖν, τελετουργ-έω, ῶ, fut. τελετουργήσ-ω. || 2 *Chose secrète*, ἀπόῤῥητ-ον, ου (τό). Faire mystère de quelque chose, ἀποκρύπτ-ειν, ἀποκρύπτ-ω, fut. ἀποκρύψ-ω, acc.

Mystérieusement, adv. 1 *Avec mystère*, μυστηριωδῶς. || 2 *Secrètement*, λάθρα, ἀποῤῥήτως.

Mystérieux, euse, adj. 1 *Qui contient quelque mystère*, μυστηριώδ-ης, ης, ες; ἀπόῤῥητ-ος, ος, ον. || 2 *Qui fait mystère de tout*, στεγαν-ός, ή, όν.

Mysticisme, n. m., ou **Mysticité**, n. f., *raffinement de dévotion*, μυστικ-ὴ θρησκεί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Mystificateur, n. m., *celui qui aime à mystifier*, ἀπατεών, ἀπατεῶν-ος (ὁ); φενακιστ-ής, οῦ (ὁ).

Mystification, n. f., *action de mystifier*, φενακισμ-ός, οῦ (ὁ).

Mystifier, v. tr., *abuser*, φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc.

Mystique, adj. 1 *Figuré, allégorique*, τροπικ-ός, ή, όν; ἀλληγορικ-ός, ή, όν. || 2 *Dévotieux*, θρῆσκ-ος, ος, ον.

Mystiquement, adv., *selon le sens mystique*, ἀλληγορικῶς, μυστικῶς.

Mystre, n. m., *mesure pour les liquides*, μύστρ-ον, ου (τό).

Mythe, n. f., *fable*, μῦθ-ος, ου (ὁ).

Mythologie, n. f., *histoire de la Fable*, μυθολογί-α, ας (ἡ).

Mythologique, adj., μυθολογικ-ός, ή, όν.

Mythologue, n. m., *qui écrit sur la mythologie*, μυθολόγ-ος, ου (ὁ).

Myure, adj. m. Pouls myure, *dont les pulsations s'affaiblissent peu à peu*, μύουρ-ος ou μείουρ-ος σφυγμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

N

N, n. f. et m., la quatorzième lettre de l'alphabet, νῦ, indécl. (τό).
Nabot, n., *homme de petite taille*, ἀνθρωπάρι-ον, ου (τό). Nabote, n. f., *petite femme*, γυναικίσκι-ον, ου (τό).
Nacarat, adj., *qui est d'un rouge clair*, ὑπερευθ-ής, ής, ές.
Nacelle, n. f., *petit bateau*, σκάφ-η, ης (ἡ); σκαφίδι-ον, ου (τό).
Nacre, n. f. 1 *Coquillage*, πίνν-α, ης (ἡ). || 2 *Matière qui tapisse la nacre*, μάργαρ-ος, ου (ὁ).
Nacré, ée, adj., *qui a l'éclat de la nacre*, πιννώδ-ης, ης, ες; μαργαρώδ-ης, ης, ες.
Nadir, n. m., *le point du ciel qui est sous nos pieds*, τοῦ οὐρανοῦ κατωτάτ-η στιγμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.
Naffe, n. f., eau de naffe, *eau de senteur*, εὔοσμ-ον ὕδωρ, ὕδατ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Nage, n. f., *la manière de voguer d'un vaisseau*, πλεῦσ-ις, εως (ἡ). A la nage, loc. adv., être ou se mettre à la nage, νήχ-εσθαι, νήχ-ομαι, fut. νήξ-ομαι. Suivre à la nage, παρανήχ-εσθαι, dat. Se sauver à la nage, ἀπονήχ-εσθαι. Passer à la nage, διανήχ-εσθαι, acc. En nage, tout en nage, loc. adv. Être en nage, ἱδρῶτι καταῤῥ-εῖσθαι, καταῤῥ-έομαι, fut. καταῤῥυήσ-ομαι. Qui est en nage, ἱδρῶτι ῥεόμεν-ος, η, ον.
Nagée, n. f., *espace qu'on parcourt en nageant*, τοῦ νηχομένου πόρευμα, πορεύματ-ος (τό).
Nageoire, n. m., *organe extérieur qui sert à nager*, πτερύγι-ον, ου (τό).
Nager, v. intr. 1 *Se soutenir sur l'eau par le mouvement du corps*, ν-εῖν, ν-έω, fut. νεύσ-ομαι; νήχ-εσθαι, νήχ-ομαι, fut. νήξ-ομαι. Nager en grande eau, nager dans l'opulence, ἐν ἀφθόνοις βιοτεύ-ειν, βιοτεύ-ω, fut. βιοτεύσ-ω. Nager entre deux eaux, au propre, κολυμβ-ᾶν, κολυμβ-άω, ῶ, fut. κολυμβήσ-ω; au figuré, μέσος καθ-ῆσθαι, κάθ-ημαι, sans fut. || 2 *Flotter sur l'eau*, ἐπιπολάζ-ειν, ἐπιπολάζ-ω, fut. ἐπιπολάσ-ω, dat. || 3 *Être dans un liquide quelconque*, καταῤῥ-εῖσθαι, καταῤῥ-έομαι, fut. καταῤῥυήσ-ομαι, dat.
Nageur, n. m. 1 *Homme qui nage*, νηχόμεν-ος, ου (ὁ); νηκτ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Homme qui sait nager*, νηκτ-ός, οῦ (ὁ); κολυμβητικ-ός, οῦ (ὁ). Nageuse, n. f. 1 *Femme qui nage*, νηχομέν-η, ης (ἡ); νηκτ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Femme qui sait nager*, νηκτ-ή, ῆς (ἡ); κολυμβητικ-ή, ῆς (ἡ).
Naguère, Naguères, adv., *il y a peu de temps*, ἄρτι, ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου, οὐ πρὸ πολλοῦ.
Naïade, n. f., *divinité des fontaines et des rivières*, ναϊάς, ναϊάδ-ος (ἡ).
Naïf, ive, adj. 1 *Naturel, ingénu, sans apprêt*, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν (comp. ἁπλ-ούστερος, sup. ἁπλ-ούστατος); ἁπλοϊκ-ός, ή, όν (comp. ἁπλοϊκ-ώτερος, sup. ἁπλοϊκ-ώτατος). || 2 *Qui imite la nature sans ornement*, en parlant des choses, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν; αὐτοφυ-ής, ής, ές. || 3 *Qui dit sa pensée sans détour*, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν; ἀφελ-ής, ής, ές (comp. ἀφελ-έστερος, sup. ἀφελ-έστατος). || 4 *Sot, niais*, ἠλίθι-ος, α, ον (comp. ἠλιθι-ώτερος, sup. ἠλιθι-ώτατος).
Nain, n. m., *homme de très-petite taille*, νάν-ος, ου (ὁ). Naine, n. f., *femme de très-petite taille*, νάν-ος, ου (ἡ). || Adj., νανώδ-ης, ης, ες; νανοφυ-ής, ής, ές. En parlant des plantes, χαμαίζηλ-ος, ος, ον.
Naissance, n. f. 1 *Venue de l'enfant et de l'animal à la vie*, γενε-ά, ᾶς (ἡ); γένεσ-ις, εως (ἡ). Dès la naissance, εὐθὺς ἀπὸ γενεᾶς. Jour de naissance, γενεθλιάς, γενεθλιάδ-ος (ἡ). Fêtes pour célébrer la naissance, γενέθλι-α, ων (τά). || 2 *Extraction*, γέν-ος, εος, ους (τό). Noble naissance, εὐγένει-α, ας (ἡ). Qui est d'une noble naissance, εὐγεν-ής, ής, ές. Basse naissance, ἀγένει-α, ας (ἡ); δυσγένει-α, ας (ἡ). Qui est d'une naissance basse, obscure, ἀγενν-ής, ής, ές; δυσγεν-ής, ής, ές. || 3 *Bon ou mauvais naturel*, φύσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Origine, commencement*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); ἀνατολ-ή, ῆς (ἡ). Prendre naissance, ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι. Naissance du jour, ὄρθρ-ος, ου (ὁ).
Naissant, ante, adj. 1 *Qui naît*, γιγνόμεν-ος, η, ον; φυόμεν-ος, η, ον. || 2 *Qui commence*, ἀρχόμεν-ος, η, ον.
Naître, v. intr. 1 *Venir au monde, voir le jour*, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. Naître de, γίγν-εσθαι ἐκ, gén.; γενν-ᾶσθαι, γενν-άομαι, ῶμαι, fut. γεννηθήσ-ομαι ὑπό, gén. Naître avec, *apporter en naissant*, φύσει ou κατὰ φύσιν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Être né pour, *avoir des dispositions naturelles pour*, εὐφυ-ὴς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι πρός, acc.; εὖ πεφυκέναι, πέφυκ-α, ἐπεφύκ-ειν πρός, acc. || 2 *Sortir de terre, pousser*, φύ-εσθαι, φύ-ομαι, fut. φύσ-ομαι; βλαστάν-ειν, βλαστάν-ω, fut. βλαστήσ-ω. || 3 *Commencer, tirer son origine de*, ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι; ἀρχὴν λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι ἀπό ou ἐκ, gén. Faire naître, *donner l'être*, φύ-ειν, φύ-ω, fut. φύσ-ω, acc.; γενν-ᾶν, γενν-άω, ῶ, fut. γεννήσ-ω, acc. Faire naître, *causer, produire*, τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι,

acc.; γενν-ᾶν, γενν-άω, ῶ, fut. γεννήσ-ω, acc. Faire naître, *inspirer*, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. — **Né, ée,** part. passé, γεγον-ώς, υῖα, ός; γεγενημέν-ος, η, ον. Nouveau-né, ée, adj., νεογεν-ής, ής, ές; ἀρτιγεν-ής, ής, ές. Bien-né, ée, adj., ἐλευθέρι-ος, ος, ον; γενναῖ-ος, α, ον. Mal-né, ée, adj., κακοφυ-ής, ής, ές; κακοήθ-ης, ης, ες. Mort-né, ée, adj., νεκροτόκι-ον, ου (τό). Premier-né, adj. m., πρωτογεν-ής, ής, ές; πρωτότοκ-ος, ος, ον. Dernier-né, n. m., ὕστατ-ος υἱ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Naïvement, adv. 1 *Avec naïveté*, ἁπλῶς, ἁπλοϊκῶς. ‖ 2 *Niaisement*, εὐήθως, ἠλιθίως.

Naïveté, n. f. 1 *Ingénuité, simplicité*, ἁπλότης, ἁπλότητ-ος (ἡ); ἀφέλει-α, ας (ἡ). ‖ 2 *Simplicité, grâce naturelle*, ἀπεριεργί-α, ας (ἡ); ἀφέλει-α, ας (ἡ). ‖ 3 *Simplicité niaise*, εὐήθει-α, ας (ἡ); ἠλιθιότης, ἠλιθιότητ-ος (ἡ).

Nanan, n. m., *friandise*, λίχνευμα, λιχνεύματ-ος (τό).

Nantir, v. tr., *donner des gages pour l'assurance d'une dette*, ἐνέχυρον τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω. — **se Nantir**, v. pr. 1 *Prendre des gages*, ἐνεχυράζ-ειν, ἐνεχυράζ-ω, fut. ἐνεχυράσ-ω, acc.; ἐνέχυρα λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι. ‖ 2 *Se pourvoir par précaution*, προπορίζ-εσθαι, προπορίζ-ομαι, fut. προπορίσ-ομαι, acc. ‖ 3 *Faire des profits*, κερδαίν-ειν, κερδαίν-ω, fut. κερδαν-ῶ.

Nantissement, n. m., *gage*, ἐνέχυρ-ον, ου (τό); ἐνεχύρασμα, ἐνεχυράσματ-ος (τό).

Napée, n. f., *nymphe*, ναπαί-α, ας (ἡ).

Naphte, n. m., *espèce de bitume*, νάφθ-α, ας (ἡ).

Nappe, n. f., nappe de table, ἐπιτραπέζι-ος ὀθόν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. Mettre la nappe, τὴν τράπεζαν στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω. Nappe d'eau, καταῤῥάκτ-ης, ου (ὁ).

Napperon, n. m., *petite nappe*, ὀθόνι-ον, ου (τό).

Narcisse n. m., *plante*, νάρκισσ-ος, ου (ὁ, ἡ).

Narcotine, n. f., *principe cristallisable tiré de l'opium*, ναρκωτικ-όν, οῦ (τό).

Narcotique, adj., *qui engourdit*, ναρκωτικ-ός, ή, όν. ‖ Nom m., ναρκωτικ-ὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Narcotisme, n. m., *engourdissement*, νάρκωσ-ις, εως (ἡ).

Nard, n. m., *plante*, νάρδ-ος, ου (ἡ). De nard, νάρδιν-ος, η, ον.

Nargue, n. f., dire nargue de, voy. Narguer. Nargue, loc. prép., *fi, foin de*, φεῦ, gén.

Narguer, v. tr., *braver avec mépris*, μυκτηρίζ-ειν, μυκτηρίζ-ω, fut. μυκτηρίσ-ω, acc.

Narine, n. f., ῥώθων, ῥώθων-ος (ὁ). Les narines, ῥῖν-ες, ῶν (αἱ); ῥώθων-ες, ων (οἱ).

Narquois, oise, adj., *rusé, trompeur*, κόβαλ-ος, ος, ον; πανοῦργ-ος, ος, ον (comp. πανουργ-ότερος, sup. πανουργ-ότατος).

Narrateur, n. m., *celui qui raconte*, ἀφηγητ-ής, οῦ (ὁ).

Narratif, ive, adj., *qui appartient à la narration*, διηγηματικ-ός, ή, όν.

Narration, n. f., *récit*, διήγησ-ις, εως (ἡ); διήγημα, διηγήματ-ος (τό). Petite narration, διηγημάτι-ον, ου (τό).

Narré, n. m., *récit*, voy. Narration.

Narrer, v. tr., *raconter*, ἀφηγ-εῖσθαι, ἀφηγέομαι, οῦμαι, fut. ἀφηγήσ-ομαι, acc.; διηγ-εῖσθαι, διηγ-έομαι, οῦμαι, fut. διηγήσ-ομαι, acc.

Narte, n. f., *sorte de parfum*, νάρτ-η, ης (ἡ).

Narval, n. m., *cétacé*, μονόκερ-ων κῆτ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Nasal, ale, adj. 1 *Qui se prononce du nez*, διὰ ῥινὸς ἐκφερόμεν-ος, η, ον. ‖ 2 *Qui appartient au nez*, ὁ, ἡ, τὸ τῆς ῥινός. Le premier article se décline.

Nasalement, adv., *avec un son nasal*, διὰ τῆς ῥινός.

Nasalité, n. f., *qualité d'une lettre nasale*, κερατοειδ-ὴς ἦχ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Nasarde, n. f., *chiquenaude sur le nez*, σκίνθαρ-ος, ου (ὁ). Donner des nasardes, voy. Nasarder.

Nasarder, v. tr., *donner des nasardes*, σκινθαρίζ-ειν, σκινθαρίζ-ω, fut. σκινθαρίσ-ω; σκιμαλίζ-ειν, σκιμαλίζ-ω, fut. σκιμαλίσ-ω.

Naseau, n. m., *ouverture du nez*, μυκτήρ, μυκτῆρ-ος (ὁ).

Nasillard, arde, adj. 1 *Qui parle du nez*, ὑπόῤῥιν-ος, ος, ον. ‖ 2 *Qui vient du nez*, ῥινόβολ-ος, ος, ον.

Nasiller, v. intr., *parler du nez*, διὰ τῆς ῥινὸς φθέγγ-εσθαι, φθέγγ-ομαι, fut. φθέγξ-ομαι.

Nasilleur, euse, adj., ὑπόῤῥιν-ος, ος, ον.

Nasillonner, v. intr., *parler un peu du nez*, διὰ τῆς ῥινὸς ὑποφθέγγ-εσθαι, ὑποφθέγγ-ομαι, fut. ὑποφθέγξ-ομαι.

Nasse, n. f., *panier à pêcher*, κύρτ-ος, ου (ὁ).

Natal, ale, adj., *qui a rapport à la naissance*, γενέθλι-ος, ος ou α, ον. Le jour natal, γενεθλιάς, γενεθλιάδ-ος (ἡ). Fête natale, γενέθλι-α, ων (τά).

Natation, n. f., *action de nager*, νῆξ-ις, εως (ἡ); κολύμβησ-ις, εως (ἡ).

Natatoire, adj., *relatif à la natation*, νηκτικ-ός, ή, όν.

Natif, ive, adj. 1 *Né dans un tel lieu*, γεγον-ώς, υῖα, ός. Natif de Grèce, γεγονὼς ἐν Ἑλλάδι; ou mieux, Ἕλλην τὴν πατρίδα ou τὸ γένος (Grec de patrie, de naissance). ‖ 2 *Naturel*, συμφυ-ής, ής, ές; αὐτοφυ-ής, ής, ές. ‖ Nom m., les natifs d'un pays, ἐγχώρι-οι, ων (οἱ); ἐπιχώρι-οι, ων (οἱ).

Nation, n. f. 1 *La totalité des personnes vivant dans un même pays*, ἔθν-ος, εος, ους (τό). ‖ 2 *Citoyens d'un même État*, δῆμ-ος, ου (ὁ). ‖ 3 *Race d'hommes*, γέν-ος,

εος, ους (τό). || Nom plur., *les peuples infidèles*, ἔθν-η, ῶν (τά).

National, ale, adj., *qui concerne toute une nation*, ἐθνικ-ός, ή, όν; ἐπιχώρι-ος, ος, ον. Les coutumes, les institutions nationales, πάτρι-α, ων (τά). Les affaires nationales, δημόσι-α, ων (τά).

Nationalement, adv., *d'une manière nationale*, ἐθνικῶς, ἐπιχωρίως.

Nationalité, n. f., *caractère propre d'une nation*, ἐθνικ-όν, οῦ (τό).

Nativité, n. f., *naissance de Jésus-Christ, de la Vierge et des saints*, γένεσ-ις, εως (ἡ); γενε-ά, ᾶς (ἡ).

Natte, n. f. 1 *Tissu de jonc ou de paille*, φορμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Tresse de cheveux*, πλόκαμ-ος, ου (ὁ).

Natter, v. tr. 1 *Couvrir de nattes*, φόρμοις στορεννύναι, στορέννυμι, fut. στορέσ-ω, acc. || 2 *Tresser*, πλέκ-ειν, πλέκ-ω, fut. πλέξ-ω, acc.; πλοκίζ-ειν, πλοκίζ-ω, fut. πλοκίσ-ω, acc.

Nattier, n. m., *celui qui fait et vend des nattes*, πλοκεύς, πλοκέ-ως (ὁ).

Naturalisation, n. f., *inscription au nombre des citoyens*, πολιτογραφί-α, ας (ἡ).

Naturaliser, v. tr. 1 *Inscrire au nombre des citoyens*, πολιτογραφ-εῖν, πολιτογραφ-έω, ῶ, fut. πολιτογραφήσ-ω, acc. || 2 *Acclimater une plante, un animal*, ἐγχώρι-ον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 3 *Introduire des sciences, des arts, des institutions nouvelles*, ἰδιοποι-εῖσθαι, ἰδιοποι-έομαι, οῦμαι, fut. ἰδιοποιήσ-ομαι, acc.

Naturalisme, n. m., *cause naturelle*, φυσικ-ὸν αἴτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Naturaliste, n. m., *celui qui s'occupe d'histoire naturelle*, φυσικ-ός, οῦ (ὁ).

Naturalité, n. f., *droit de cité*, πολιτεί-α, ας (ἡ).

Nature, n. f., *dans tous les sens*, φύσ-ις, εως (ἡ). Dans l'ordre de la nature, d'après les lois de la nature, φύσει, κατὰ φύσιν. Contre nature, παρὰ φύσιν. Payer le tribut à la nature, *mourir*, τὸ χρεὼν ἀποτίν-ειν, ἀποτίν-ω, fut. ἀποτίσ-ω. Forcer nature ou sa nature, τὴν φύσιν προςβιάζ-εσθαι, προςβιάζ-ομαι, fut. προςβιάσ-ομαι.

Naturel, elle, adj. 1 *De la nature, conforme à la nature*, φυσικ-ός, ή, όν. Être naturel, *dans l'ordre de la nature*, φύσιν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Fils naturel, κατὰ φύσιν υἱ-ός, οῦ (ὁ). Mort naturelle, κατὰ φύσιν θάνατ-ος, ου (ὁ). || 2 *Tel que la nature l'a fait*, par opposition à factice, artificiel, φυσικ-ός, ή, όν; αὐτοφυ-ής, ής, ές. || 3 *Simple, sans recherche*, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν; ἀφελ-ής, ής, ές; ἀπερίεργ-ος, ος, ον. || Nom m. 1 *Propriété qui tient à la nature d'un être*, φύσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Humeur, caractère*, φύσ-ις, εως (ἡ). Un bon, un heureux naturel, εὐφυΐ-α, ας (ἡ). Un mauvais naturel, κακοφυΐ-α, ας (ἡ). || 3 *Simplicité, aisance*, ἀφέλει-α, ας (ἡ); ἀπεριεργί-α, ας (ἡ). Au naturel, loc. adv. 1 *D'après nature*, κατὰ φύσιν. || 2 *Comme la chose est réellement*, ἐς τὸ ἀκριβές. || 3 *Sans assaisonnement*, ἀπαρασκεύως.

Naturel, n. m., *indigène*, ἐγγενέτ-ης, ου (ὁ). Les naturels d'un pays, ἐπιχώρι-οι, ων (οἱ).

Naturellement, adv. 1 *D'après les lois de la nature*, κατὰ φύσιν, φυσικῶς. || 2 *De nature*, φύσει. || 3 *D'une manière simple*, ἁπλῶς. || 4 *Sans recherche*, ἀπεριέργως, ἀφελῶς. || 5 *Avec franchise*, ἁπλῶς, ἀφελῶς. || 6 *Comme il est juste*, εἰκότως, ὡς ἔοικε, ὥςπερ εἰκός.

Naufrage, n. m., ναυαγί-α, ας (ἡ). Débris d'un naufrage, ναυάγι-α, ων (τά). Faire naufrage, ναυαγ-εῖν, ναυαγ-έω, ῶ, fut. ναυαγήσ-ω.

Naufragé, ée, adj., ναυαγ-ός, ός, όν.

Naulage, n. m., *frêt, louage d'un navire*, ναῦλ-ος, ου (ὁ); ναῦλ-ον, ου (τό). Exiger ou percevoir le naulage, ναυλολογ-εῖν, ναυλολογ-έω, ῶ, fut. ναυλολογήσ-ω.

Naumachie, n. f., *spectacle d'un combat naval*, ναυμαχί-α, ας (ἡ).

Nauséabond, onde, adj. 1 *Qui excite des nausées*, ναυτιώδ-ης, ης, ες. || 2 *Fastidieux*, ἀσώδ-ης, ης, ες.

Nausée, n. f., *envie de vomir*, ναυτί-α, ας (ἡ). Avoir des nausées, ναυτι-ᾶν, ναυτι-άω, ῶ, fut. ναυτιάσ-ω.

Nautile, n. m., *mollusque*, ναυτίλ-ος, ου (ὁ).

Nautique, adj., *qui a rapport à la navigation*, ναυτικ-ός, ή, όν. L'art nautique, ναυτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Nautonier, n. m., *celui qui conduit un navire, une barque*, ναύτ-ης, ου (ὁ).

Naval, ale, adj., *qui concerne les vaisseaux de guerre*, ναυτικ-ός, ή, όν. Armée navale, forces navales, ναυτικ-όν, οῦ (τό). Combat naval, ναυμαχί-α, ας (ἡ).

Navée, n. f., *charge d'un bateau*, φόρτ-ος, ου (ὁ).

Navet, n. m., *plante*, βουνιάς, βουνιάδ-ος (ἡ).

Navette, n. f. 1 *Instrument de tisserand*, κερκ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Vase à mettre de l'encens*, λιβανωτρ-ίς, ίδος (ἡ). || 3 *Sorte de navet sauvage*, ἀγρί-α ῥαφαν-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Naviculaire, adj., *qui a la forme d'une nacelle*, σκαφοειδ-ής, ής, ές.

Navigable, adj., *où l'on peut naviguer*, πλωτ-ός, ή, όν; πλώϊμ-ος, ος, ον. Qui n'est pas navigable, ἄπλευστ-ος, ος, ον.

Navigateur, n. m. 1 *Qui fait de longs voyages sur mer*, πλωτήρ, πλωτῆρ-ος (ὁ); πλέ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Homme qui entend la conduite d'un vaisseau*, κυβερνήτ-ης, ου (ὁ).

Navigation, n. f. 1 *Voyage sur mer*, πλ-οῦς, οῦ (ὁ); ναυτιλί-α, ας (ἡ). || 2 *Art du navigateur*, ναυτικ-ή, ῆς (ἡ).

Naviguer, v. intr., *aller sur mer ou sur*

les grandes rivières, πλ-εῖν, πλ-έω, fut. πλεύσ-ω ou πλεύσ-ομαι.

Naville, n. f., *petit canal*, ὀχέτι-ον, ου (τό).

Navire, n. m., *bâtiment*, ναῦς, νεώς (ἡ); πλοῖ-ον, ου (τό). Fréter, donner à fret un navire, ναυλ-οῦν, ναυλ-όω, ῶ, fut. ναυλώσ-ω. Affréter, prendre à fret un navire, ναυλ-οῦσθαι, ναυλ-όομαι, οῦμαι, fut. ναυλώσ-ομαι.

Navrant, **ante**, adj., *qui cause une profonde affliction*, λυπηρότατ-ος, η, ον; ἀνιαρώτατ-ος, η, ον.

Navrer, v. tr., *affliger extrêmement*, ὑπερλυπ-εῖν, ὑπερλυπ-έω, ῶ, fut. ὑπερλυπήσ-ω, acc. — ***Navré, ée***, adj., ὑπεραλγ-ής, ής, ές.

Ne, adv. de nég., ne... pas, ne... point, οὐ devant une consonne; οὐκ devant une voyelle marquée de l'esprit doux; οὐχ devant une voyelle marquée de l'esprit rude. Quand on défend, *ne... pas*, *ne... point*, se traduisent par μή avec le subjonctif aoriste ou l'impératif présent. N'insultez pas les malheureux, μὴ ὑβρίσῃς ou μὴ ὕβριζε τοὺς ἀθλίους. Quand on interroge par *ne... pas*, *ne... point*, on emploie ἦ οὐ, ἆρ' οὐ, πῶς οὐ, οὐ γάρ, si la réponse doit être affirmative. Si la réponse est incertaine, on emploie μή, ἦ μή, ἆρα μή. || *Ne*, après εἰ, ἐάν (*si*), ὅταν, ἐπειδάν (*lorsque*), se traduit par μή. Après les verbes *craindre*, *appréhender*, *avoir peur*, *ne*, qui suit *de* ou *que* s'exprime par ὅπως μή ou μή avec le subjonctif et l'optatif; *ne... pas*, *ne... point*, s'expriment par μὴ οὐ ou ὅπως. Ne... plus, οὐκέτι, μηκέτι. Ne... pas encore, οὐδέπω, οὔπω; μηδέπω, μήπω. Ne... que, μόνον, μόνως.

Néanmoins, adv., *cependant*, οὐδὲν ἧττον; ὅμως, οὐ μὴν ἀλλά.

Néant, n. m. 1 *Ce qui n'est point*, οὐδέν, οὐδεν-ός (τό); οὐδένει-α, ας (ἡ). Mettre un procès à néant, δίκην ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω. Réduire à néant, οὐδεν-οῦν, οὐδεν-όω, ῶ, fut. οὐδενώσ-ω, acc. || 2 *Le peu de valeur d'une personne ou d'une chose*, οὐδένει-α, ας (ἡ). Homme de néant, οὐτιδαν-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Expression négative*, οὐδέν τι, οὐδὲν ὁτιοῦν.

Nébuleux, **euse**, adj. 1 *Obscurci par les nuages*, νεφώδ-ης, ης, ες; νεφελώδ-ης, ης, ες. || 2 *Soucieux*, en parlant du front, συννεφ-ής, ής, ές. || 3 *Obscur, inintelligible*, σκοτειν-ός, ή, όν; ἀσαφ-ής, ής, ές. || Nom fém., *nébuleuse*, *étoile d'une lumière terne*, νεφελώδ-ης ἀστήρ, ἀστέρ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Nécessaire, adj., *dont on a absolument besoin*, ἀναγκαῖ-ος, α, ον (comp. ἀναγκαιότερος, sup. ἀναγκαι-ότατος). Il est nécessaire, ἀνάγκη, ἀναγκαῖόν ἐστι, et l'infin. Faire le nécessaire, *se mêler de tout*, πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω. || Nom m. 1 *Ce qui doit être ou arriver*, ἀνάγκ-η, ης (ἡ); ἀναγκαῖον, ου (τό). || 2 *Choses nécessaires à la vie*, ἀναγκαῖ-α, ων (τά); πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδει-α, ων (τά). || 3 *Petite boîte*, κιβώτι-ον, ου (τό).

Nécessairement, adv., *par nécessité*, ἀναγκαίως, ἀνάγκῃ, ἐξ ἀνάγκης, πρὸς ἀνάγκην.

Nécessitante, adj. f. Grâce nécessitante, *qui ôte la liberté*, ἀναγκαστικ-ή χάρ-ις, ιτος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Nécessité, n. f. 1 *Tout ce qui est nécessaire*, ἀνάγκ-η, ης (ἡ). Il est de toute nécessité que..., πολλὴ ἀνάγκη ἐστί, infin. || 2 *Force aveugle, inflexible*, ἀνάγκ-η, ης (ἡ). || 3 *Indigence, dénûment*, ἀπορί-α, ας (ἡ); ἔνδει-α, ας (ἡ). || Au plur., *besoins de la vie*, ἀναγκαῖ-α, ων (τά); εἰς τὸν βίον ἐπιτήδει-α, ων (τά). De nécessité, loc. adv., voy. Nécessairement. Par nécessité, ἐξ ἀνάγκης.

Nécessiter, v. tr. 1 *Contraindre*, ἀναγκάζειν, ἀναγκάζ-ω, fut. ἀναγκάσ-ω, acc. || 2 *Rendre nécessaire, réclamer*, δ-εῖσθαι, δ-έομαι, fut. δεήσ-ομαι, gén.

Nécessiteux, **euse**, adj., *indigent*, ἐνδε-ής, ής, ές (comp. ἐνδε-έστερος, sup. ἐνδε-έστατος); ἄπορ-ος, ος, ον (comp. ἀπορ-ώτερος, sup. ἀπορ-ώτατος).

Nec plus ultra, n. m., *le terme qu'on ne saurait dépasser*, ἀκρότατ-ον, ου (τό).

Nécrologe, n. m., *registre où l'on inscrit les morts*, τῶν νεκρῶν κατάλογ-ος, ου (ὁ).

Nécrologie, n. f., *notice biographique sur un personnage mort*, νεκροῦ βί-ος, ου (ὁ).

Nécrologique, adj., βιολογικ-ός, ή, όν.

Nécromance ou **Nécromancie**, n. f., *art d'évoquer les morts*, νεκρομαντεί-α, ας (ἡ); νεκυομαντεί-α, ας (ἡ).

Nécromancien, **ienne**, n. 1 *Qui se mêle de nécromancie*, νεκρόμαντ-ις, εως (ὁ, ἡ); νεκυόμαντ-ις, εως (ὁ, ἡ); ψυχαγωγ-ός, οῦ (ὁ, ἡ). || 2 *Magicien*, μαγευτ-ής, οῦ (ὁ). Magicienne, μάγισσ-α, ης (ἡ).

Nécromant, n. m., *qui exerce la nécromancie*, νεκρόμαντ-ις, εως (ὁ); νεκυόμαντ-ις, εως (ὁ).

Nécrose, n. f., *mortification des os*, νέκρωσ-ις, εως (ἡ).

Nectar, n. m., *boisson des dieux*, *breuvage délicieux*, νέκταρ, νέκταρ-ος (τό). Semblable au nectar, νεκταρώδ-ης, ης, ες.

Nef, n. f. 1 *Navire*, ναῦς, νεώς (ἡ). || 2 *Partie d'une église*, να-ός, οῦ (ὁ); νάρθηξ, νάρθηκ-ος (ὁ).

Néfaste, adj. 1 Jour néfaste, *consacré au repos*, ἄπρακτ-ος ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Funeste*, ἀπαίσι-ος, ος, ον.

Nèfle, n. f., *fruit du néflier*, μέσπιλ-ον, ου (τό).

Néflier, n. m., *arbre*, μεσπίλ-η, ης (ἡ).

Négatif, **ive**, adj. *qui exprime une négation*, ἀποφατικ-ός, ή, όν; ἀρνητικ-ός, ή, όν.

Négation, n. f. 1 *Action de nier*, ἀπόφασ-ις, εως (ἡ); ἄρνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Particule négative*, ἀρνητικ-ὸν μόρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Négativement, adv., *d'une manière néga-*

tive, ἀρνητικῶς, ἀποφατικῶς. Répondre négativement, ἀπονεύ-ειν, ἀπονεύ-ω, fut. ἀπονεύσ-ω.

Négligement, n. m., *action de négliger avec dessein*, ἀφέλει-α, ας (ἡ).

Négligemment, adv., *avec négligence*, ἀμελῶς, ὀλιγώρως.

Négligence, n. f. 1 *Défaut de soin*, ἀμέλει-α, ας (ἡ) ; ὀλιγωρί-α, ας (ἡ). || 2 *Mise négligée*, ἄκομψ-ος στολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Faute de style*, πλημμέλει-α, ας (ἡ).

Négligent, ente, adj., *qui est sans soin*, ἀμελ-ής, ής, ές (comp. ἀμελ-έστερος, sup. ἀμελ-έστατος) ; ὀλίγωρ-ος, ος, ον.

Négliger, v. tr., *n'avoir pas soin d'une chose*, ἀμελ-εῖν, ἀμελ-έω, ῶ, fut. ἀμελήσ-ω, gén.; ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, gén.; ἀμελῶς ou ὀλιγώρως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, gén.; ἐν ὀλιγωρίᾳ ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. — ***se Négliger***, v. pr. 1 *N'avoir pas soin de son ajustement*, τὴν στολὴν οὐ θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω. || 2 *S'occuper moins exactement de son travail*, τοῦ ἔργου ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω. — ***Négligé, ée***, part. passé et adj., *dont on n'a pas eu soin*, ἠμελημέν-ος, η, ον. En parlant de la mise, ἄκομψ-ος, ος, ον; ἀκαλλώπιστ-ος, ος, ον. En parlant du style, ἀνειμέν-ος, η, ον; πλημμελ-ής, ής, ές. || Nom m. 1 *Mise simple*, ἀκαλλώπιστ-ος στολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Absence de prétention dans le style*, ἀπεριεργί-α, ας (ἡ); ῥαστών-η, ης (ἡ).

Négoce, n. m., *trafic, commerce*, ἐμπορί-α, ας (ἡ) ; πραγματεί-α, ας (ἡ).

Négociable, adj., *qu'on peut négocier*, en parlant des effets publics, ἐξαργυροῦσθαι δυνάμεν-ος, η, ον.

Négociant, n. m., *celui qui fait le négoce*, ἔμπορ-ος, ου (ὁ) ; πραγματευτ-ής, οῦ (ὁ).

Négociateur, n. m. 1 *Toute personne chargée de négocier une affaire*, προξενητ-ής, οῦ (ὁ) ; μεσίτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Ambassadeur chargé d'une négociation*, πρεσβευτ-ής, οῦ (ὁ).

Négociation, n. f. 1 *Action de négocier les grandes affaires*, πραγματεί-α, ας (ἡ); πρᾶξ-ις, εως (ἡ). Entrer en négociations avec quelqu'un, λόγους ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι πρός, acc. || 2 *La chose même qu'on négocie*, πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). || 3 *Entremise dans une affaire particulière*, προξένησ-ις, εως (ἡ).

Négocier, v. intr., *faire négoce, faire trafic*, ἐμπορεύ-εσθαι, ἐμπορεύ-ομαι, fut. ἐμπορεύσ-ομαι. || Verbe tr. 1 *Escompter des effets publics*, ἐξαργυρ-οῦν, ἐξαργυρ-όω, ῶ, fut. ἐξαργυρώσ-ω, acc. || 2 *Traiter une affaire*, διαπράττ-εσθαι, διαπράττ-ομαι, fut. διαπράξ-ομαι, acc. ; πραγματεύ-εσθαι, πραγματεύ-ομαι, fut. πραγματεύσ-ομαι, acc., ou gén. avec περί.

Nègre, n. m., Αἰθίοψ, Αἰθίοπ-ος (ὁ). Négresse, n. f., Αἰθιοπ-ίς, ίδος (ἡ). Traiter quelqu'un comme un nègre, ὑβριστικῶς χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.

Neige, n. f. Neige qui tombe, νιφάς, νιφάδ-ος (ἡ); νιφετ-ός, οῦ (ὁ). Flocons de neige, νιφάδ-ες, ων (αἱ). Neige tombée et qui couvre la terre, χιών, χιόν-ος (ἡ). Il tombe de la neige, χιόνες ῥέουσι, νίφει.

Neiger, v. intr. et impers., νίφει, νίψει.

Neigeux, euse, adj., *couvert de neige*, χιονώδ-ης, ης, ες; χιονωτ-ός, ή, όν.

Nenni, adv., *pas du tout*, οὐδαμῶς.

Nénufar, n. m., *plante aquatique*, νυμφαί-α, ας (ἡ).

Néographe, n. m., *qui suit une orthographe nouvelle*, νεογράφ-ος, ου (ὁ). Grec moderne

Néographisme, n. m., *orthographe contraire à l'usage*, νεογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Néologie, n. f., *emploi de termes nouveaux*, καινολογί-α, ας (ἡ).

Néologique, adj., *qui appartient à la néologie*, ὁ, ἡ, τὸ τῆς καινολογίας. Le premier article se décline.

Néologisme, n. m., *locution nouvelle*, καινόφων-ος λέξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent; καινοφωνί-α, ας (ἡ).

Néologue, n. m., *celui qui invente et emploie des mots nouveaux*, καινοφων-ῶν, οῦντος (ὁ).

Néoménie, n. f., *nouvelle lune*, νεομηνί-α, ας (ἡ).

Néophyte, n. m., *personne nouvellement convertie*, νεόφυτ-ος, ου (ὁ, ἡ).

Néphrétique, adj., *qui appartient aux reins*, νεφρίδι-ος, α, ον. || Nom f., *colique néphrétique*, νεφρῖτ-ις, ιδος (ἡ). || Nom m., *celui qui est atteint de la néphrétique*, νεφριτικ-ός, οῦ (ὁ).

Népotisme, n. m., *faveur d'un homme en place à l'égard de ses parents*, τῶν συγγενῶν προαγωγ-ή, ῆς (ἡ).

Neptune, n. m., *la mer*, θάλασσ-α, ης (ἡ).

Néréide, n. f., *nymphe de la mer*, Νηρη-ίς, ίδος (ἡ).

Nerf, n. m. 1 *Cordon blanchâtre qui des différentes parties du corps aboutit au cerveau*, νεῦρ-ον, ου (τό); ἴς, ἰν-ός (ἡ). Nerf de bœuf, ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ). || 2 *Tendon, muscle*, τένων, τένοντ-ος (ὁ). || 3 *Force, vigueur*, νεῦρ-ον, ου (τό); δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ).

Nérite, n. m., *coquillage*, νηρίτ-ης, ου (ὁ).

Nerprun, n. m., *arbrisseau*, ῥάμν-ος, ου (ἡ).

Nerveux, euse, adj. 1 *Qui appartient aux nerfs*, νευρικ-ός, ή, όν. || 2 *Plein de nerfs et de muscles*, νευρώδ-ης, ης, ες. || 3 *Robuste*, εὔτον-ος, ος, ον; εὔρωστ-ος, ος, ον.

Nervin, adj. m., se dit des remèdes propres à fortifier les nerfs, νευρικ-ός, ή, όν.

Nervure, n. f., *pli, saillie*, πτύξ, πτυχ-ός (ἡ); πτυχ-ή, ῆς (ἡ). En parlant des feuilles, νεῦρ-ον, ου (τό).

Nestor, n. m., *sage vieillard*, Νεστορίδ-ης, ου (ὁ).

Net, nette, adj. 1 *Propre*, καθαρ-ός, ά, όν (comp. καθαρ-ώτερος, sup. καθαρ-ώτατος). || 2 *Pur, sans mélange*, καθαρ-ός, ά, όν; ἄκρατ-ος, ος, ον. || 3 *Poli, sans tache*, γλαφυρ-ός, ά, όν (comp. γλαφυρ-ώτερος, sup. γλαφυρ-ώτατος). || 4 *Clair, transparent*, διαυγ-ής, ής, ές; διαφαν-ής, ής, ές. || 5 *Distinct, qui n'est pas confus*, εὐκριν-ής, ής, ές; εἰλικριν-ής, ής, ές. || 6 *Vide*, κεν-ός, ή, όν; καθαρ-ός, ά, όν. || 7 *Exempt de charges, de dettes*, ἀτελ-ής, ής, ές. || Nom m. Mettre au net, ἀκριβῶς μεταγράφ-ειν, μεταγράφ-ω, fut. μεταγράψ-ω, acc. || Adv. 1 *Tout d'un coup*, αἰφνιδίως. || 2 *Franchement*, ἁπλῶς, μετὰ παῤῥησίας. || 3 *Explicitement*, διαῤῥήδην. || 4 *Tous frais déduits*, ἀδαπάνως.

Nettement, adv. 1 *Avec propreté*, καθαρῶς, καθαρίως. || 2 *D'une manière claire*, σαφῶς, ἐναργῶς. || 3 *Franchement*, ἁπλῶς, μετὰ παῤῥησίας.

Netteté, n. f. 1 *Propreté*, καθαρότης, καθαρότητ-ος (ἡ); καθάρι-ον, ου (τό). || 2 *Éclat*, λαμπρότης, λαμπρότητ-ος (ἡ). || 3 *Transparence*, διαύγει-α, ας (ἡ). || 4 *Clarté, précision*, σαφήνει-α, ας (ἡ); εὐκρίνει-α, ας (ἡ).

Nettoiement ou **Nettoyage**, n. m., *action de nettoyer*, κάθαρσ-ις, εως (ἡ); καθαρμ-ός, οῦ (ὁ).

Nettoyer, v. tr., *rendre net*, au propre et au figuré, καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc.

Neuf, adj. numér. 1 *Nombre impair qui suit huit*, ἐννέα. || 2 *Neuvième*, ἔνατ-ος, η, ον. || Nom m. Le nombre neuf, ἐννεάς, ἐννεάδ-ος (ἡ).

Neuf, euve, adj. 1 *Qui est fait depuis peu*, νέ-ος, α, ον (comp. νε-ώτερος, sup. νε-ώτατος); καιν-ός, ή, όν (comp. καιν-ότερος, sup. καιν-ότατος). En parlant d'un vêtement, νεουργ-ός, ός, όν. En parlant d'une terre, ἀνέργαστ-ος, ος, ον; ἀγεώργητ-ος, ος, ον. || 2 *Novice, sans expérience*, νεώτερ-ος, α, ον; ἄπειρ-ος, ος, ον, gén. de la chose. || 3 *Nouveau*, en parlant des œuvres de l'esprit, καιν-ός, ή, όν. || 4 *Singulier, original*, ἀλλόκοτ-ος, η, ον; καιν-ός, ή, όν. || Nom m., *ce qui est neuf, nouveau*, καιν-όν, οῦ (τό); νέ-ον, ου (τό). Qui aime le neuf, φιλόκαιν-ος, ος, ον. Faire du neuf, *innover*, καινοτομ-εῖν, καινοτομ-έω, ῶ, fut. καινοτομήσ-ω. A neuf, loc. adv. Faire à neuf, καινίζ-ειν, καινίζ-ω, fut. καινίσ-ω, acc. Remettre à neuf, ἀνακαινίζ-ειν, ἀνακαινίζ-ω, fut. ἀνακαινίσ-ω, acc. De neuf, loc. adv., *avec des habits neufs*. Habillé de neuf, καινὴν ἐσθῆτα ἀμπεχόμεν-ος, η, ον.

Neutralement, adv., *dans le sens intransitif*, οὐδετέρως.

Neutralisation, n. f., terme de chimie, οὐδετέρωσ-ις, εως (ἡ). Grec moderne.

Neutraliser, v. tr. 1 *Rendre neutre un sel*, οὐδετερ-οῦν, οὐδετερ-όω, ῶ, fut. οὐδετερώσ-ω, acc. Grec moderne. || 2 *Rendre nul, inutile*, ἀχρει-οῦν, ἀχρει-όω, ῶ, fut. ἀχρειώσ-ω, acc.; ἄπρακτον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Neutralité, n. f., *état de celui qui reste neutre*, τὸ διὰ μέσου εἶναι. L'article se décline. Garder la neutralité, voy. Rester neutre.

Neutre, adj. 1 *Qui ne prend point parti entre*, μέσ-ος, η, ον. Être, demeurer, rester neutre, μέσον ἑαυτὸν φυλάττ-ειν, φυλάττ-ω, fut. φυλάξ-ω; ἐκ μέσου καθῆσθαι, κάθημαι, sans futur. || 2 *Qui n'est ni masculin, ni féminin, ni actif ni passif*, οὐδέτερ-ος, α, ον. || Nom m., *le genre neutre*, οὐδέτερ-ον, ου (τό).

Neuvaine, n. f., *espace de neuf jours*, ἐννεάς, ἐννεάδ-ος (ἡ).

Neuvième, adj. ord., ἔνατ-ος, η, ον. || Nom m., ἔνατ-ον μέρ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Neuvièmement, adv., *en neuvième lieu*, ἔνατον, τὸ ἔνατον.

Neveu, n. m. 1 *Fils du frère ou de la sœur*, ἀδελφιδ-οῦς, οῦ (ὁ). || 2 N. pl., *descendants*, ἀπόγον-οι, ων (οἱ); ἐπιγινόμεν-οι, ων (οἱ); οἱ ὕστερον. L'article se décline.

Névralgie, n. f., *douleur de nerfs*, τῶν νεύρων πάθ-ος, εος, ους (τό).

Névralgique, adj., ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὰ νεῦρα. Le premier article se décline.

Névrographie, n. f., *description des nerfs*, τῶν νεύρων ἀναγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Névrologie, n. f., *partie de l'anatomie qui traite des nerfs*, νευρικ-ά, ῶν (τά).

Névroptère, n. m., *genre d'insectes*, νευρόπτερ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Névrose, n. f., voy. Névralgie.

Névrotomie, n. f., *dissection des nerfs*, τῶν νεύρων ἀνατομ-ή, ῆς (ἡ).

Nez, n. m., ῥίς, ῥιν-ός (ἡ). Qui a le nez camus, σιμ-ός, ή, όν. Qui a le nez aquilin, γρυπ-ός, ή, όν. Parler du nez, διὰ τῆς ῥινὸς φθέγγ-εσθαι, φθέγγ-ομαι, fut. φθέγξ-ομαι. Se casser le nez, *échouer*, ἀποτυγχάν-ειν, ἀποτυγχάν-ω, fut. ἀποτεύξ-ομαι. Mettre, fourrer son nez partout, πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω. Ne pas voir plus loin que son nez, τὰ πρὸς ποσὶ μόνον ὁρ-ᾶν, ὁρ-άω, ῶ, fut. ὄψ-ομαι. Jeter à quelqu'un quelque chose au nez, τί τινι ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω. Mener quelqu'un par le nez, περιάγ-ειν, περιάγ-ω, fut. περιάξ-ω, acc. Rire au nez de quelqu'un, καταγελ-ᾶν, καταγελ-άω, ῶ, fut. καταγελάσ-ομαι, gén. Nez à nez, ἀντικρύ, et devant une voyelle, ἀντικρύς.

Ni, conj., οὐδέ, μηδέ. Ni... ni, οὔτε... οὔτε; μήτε... μήτε. Ni l'un ni l'autre, οὐδέτερ-ος, α, ον; μηδέτερ-ος, α, ον. Ni plus ni moins, οὐδὲν ἧσσον.

Niable, adj., *qui peut être nié*, ἀρνήσιμ-ος, ος, ον.

Niais, aise, adj. 1 *Simple, sans usage*, ἠλίθι-ος, α, ον (comp. ἠλιθι-ώτερος, sup. ἠλιθι-ώτατος); εὐήθ-ης, ης, ες (comp. εὐηθ-έστερος, sup. εὐηθ-έστατος). || 2 *Qui an-*

nonce la sottise ou l'inexpérience, εὐηθικ-ός, ή, όν; βλακικ-ός, ή, όν. || Nom m. Un niais, βλάξ, βλακ-ός (ὁ).

Niaisement, adv., *d'une manière niaise*, ἠλιθίως, εὐήθως.

Niaiser, v. intr., *badiner*, παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίξ-ομαι; φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω.

Niaiserie, n. f. 1 *Caractère du niais*, ἠλιθιότης, ἠλιθιότητ-ος (ἡ); εὐήθει-α, ας (ἡ). || 2 *Bagatelle, chose frivole*, φλύαρ-ος, ου (ὁ); φλυαρί-α, ας (ἡ). Dire des niaiseries, φλυαρολογ-εῖν, φλυαρολογ-έω, ῶ, fut. φλυαρολογήσ-ω; φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω.

Niche, n. f. 1 *Creux à mettre une statue*, σηκ-ός, οῦ (ὁ); θάλαμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Loge d'un chien*, σηκ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Petit réduit*, οἰκίσκ-ος, ου (ὁ). || 4 *Malice, espièglerie*, παιδι-ά, ᾶς (ἡ). Faire des niches à quelqu'un, ἐμπαίζ-ειν, ἐμπαίζ-ω, fut. ἐμπαίσ-ομαι, dat.

Nichée, n. f., *les oiseaux d'une même couvée*, νεοσσι-ά, ᾶς (ἡ).

Nicher, v. intr., *faire son nid*, νεοσσεύ-ειν, νεοσσεύ-ω, fut. νεοσσεύσ-ω. || Verbe tr., *placer, mettre*, τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. — ***se Nicher***, v. pr., *se glisser, se cacher*, εἰςδύ-εσθαι, εἰςδύ-ομαι, fut. εἰςδύσ-ομαι.

Nichoir, n. m., *cage propre à mettre couver des oiseaux*, νεοσσοτροφεῖ-ον, ου (τό).

Nicodème, n. m., *niais*, βλάξ, βλακ-ός (ὁ).

Nicotiane, n. f., *tabac*, νικοτιαν-ή, ῆς (ἡ).

Nid, n. m., *gîte d'un oiseau et de ses petits*, νεοσσι-ά, ᾶς (ἡ). Faire son nid, voy. Nicher.

Nidoreux, euse, adj., *puant*, δυςώδ-ης, ης, ες.

Nièce, n. f., *fille du frère ou de la sœur*, ἀδελφιδ-ῆ, ῆς (ἡ).

Nielle, n. f. 1 *Plante qui croît dans les blés*, μελάνθι-ον, ου (τό). || 2 *Maladie des grains*, ἐρυσίβ-η, ης (ἡ).

Nieller, v. tr., *gâter par la nielle*, ἐρυσιβ-οῦν, ἐρυσιβ-όω, ῶ, fut. ἐρυσιβώσ-ω, acc. — ***Niellé, ée***, part. passé et adj., ἐρυσιβ-ῶν, ῶσα, ῶν.

Nier, v. tr. 1 *Dire qu'une chose n'est pas*, ἀρν-εῖσθαι, ἀρν-έομαι, οῦμαι, fut. ἀρνήσ-ομαι, acc.; ἔξαρν-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, ou γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι, acc. ou gén. seul, ou gén. avec περί. Nier ses dettes, τοὺς δανειστὰς ἀρν-εῖσθαι. || 2 *Ne pas demeurer d'accord d'une proposition*, ἀντιλέγ-ειν, ἀντιλέγ-ω, fut. ἀντιλέξ-ω, dat., ou acc. avec πρός.

Nigaud, aude, adj., *sot et niais*, ἠλίθι-ος, α, ον (comp. ἠλιθι-ώτερος, sup. ἠλιθι-ώτατος). || Nom m., βλάξ, βλακ-ός (ὁ).

Nigauder, v. intr., *faire des actions de nigaud*, ἠλιθιάζ-ειν, ἠλιθιάζ-ω, fut. ἠλιθιάσ-ω.

Nigauderie, n. f. 1 *Caractère du nigaud*, ἠλιθιότης, ἠλιθιότητ-ος (ἡ). || 2 *Action de nigaud*, εὐηθικ-ὸν πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Nimbe, n. m., *cercle lumineux*, φωτειν-ὸς κύκλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Nipper, v. tr., *fournir des nippes*, σκεύη παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.

Nippes, n. f. pl., *vêtements, meubles, etc.*, σκεύ-η, ῶν (τά); ἔπιπλ-α, ων (τά).

Nique, n. f., *signe de mépris ou de moquerie*, μυκτήρ, μυκτῆρ-ος (ὁ); μυκτηρισμ-ός, οῦ (ὁ). Faire la nique, μυκτηρίζ-ειν, μυκτηρίζ-ω, fut. μυκτηρίσ-ω, acc.

Nitée, n. f., voy. Nichée.

Nitouche, n. f., *personne qui affecte des airs de bonhomie*, ὑποκριτ-ής, οῦ (ὁ); ψευδόσοφ-ος, ου (ὁ).

Nitrate, n. m., terme de chimie, νιτρί-ας, ου (ὁ). Grec moderne.

Nitre, n. m., *sorte de sel*, νίτρ-ον, ου (τό).

Nitreux, euse, adj., *qui tient du nitre*, νιτρώδ-ης, ης, ες.

Nitrière, n. f., *lieu d'où l'on tire le nitre*, νιτρί-α, ας (ἡ).

Nitrique, adj., *qui a rapport au nitre*, νιτρίτ-ης, ου (ὁ); νιτρῖτ-ις, ιδος (ἡ).

Niveau, n. m. 1 *Plan horizontal*, ὁμαλί-α, ας (ἡ); ὁμαλότης, ὁμαλότητ-ος (ἡ). || 2 *Instrument pour prendre le niveau*, στάθμ-η, ης (ἡ); σταφυλ-ή, ῆς (ἡ). De niveau, au niveau, loc. adv., κατὰ στάθμην. Qui est de niveau, ὁμαλ-ός, ή, όν. Mettre de niveau voy. Niveler.

Niveler, v. tr. 1 *Mettre de niveau*, σταφυλίζ-ειν, σταφυλίζ-ω, fut. σταφυλίσ-ω, acc. || 2 *Aplanir*, ὁμαλίζ-ειν, ὁμαλίζ-ω, fut. ὁμαλίσ-ω, acc. || 3 *Rendre égal*, ἐξισ-οῦν, ἐξισ-όω, ῶ, fut. ἐξισώσ-ω, acc.; ἐξισάζ-ειν, ἐξισάζ-ω, fut. ἐξισάσ-ω, acc.

Niveleur, n. m., *celui qui nivelle*, σταφυλίζ-ων, οντος (ὁ).

Nivellement, n. m. 1 *Action de mesurer avec le niveau*, στάθμησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de rendre un plan uni, horizontal*, ὁμαλισμ-ός, οῦ (ὁ).

Nivet, n. m., *profit illicite*, αἰσχροκέρδει-α, ας (ἡ).

Nobiliaire, adj., *qui appartient à la noblesse de race*, ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὴν εὐγένειαν. Le premier article se décline. || Nom m., *catalogue des familles nobles d'un pays*, τῶν εὐγενῶν κατάλογ-ος, ου (ὁ).

Nobilissime, adj., *titre d'honneur*, εὐγεν-έστατ-ος, η, ον.

Noble, adj. 1 *De haute naissance*, εὐγεν-ής, ής, ές (comp. εὐγεν-έστερος, sup. εὐγεν-έστατος). || Nom m., *celui qui a obtenu des lettres de noblesse*, εὐπατρίδ-ης, ου (ὁ); εὐπάτωρ, εὐπάτορ-ος (ὁ). || 2 *Élevé, grand, généreux*, γενναῖ-ος, α, ον. En parlant de l'air, du maintien, σεμν-ός, ή, όν (comp. σεμν-ότερος, sup. σεμν-ότατος). En parlant des sentiments, εὐγεν-ής, ής, ές; γενναῖ-ος, α, ον. En parlant du langage, du style, σεμν-ός, ή, όν; μεγαλοπρεπ-ής, ής, ές. || 3 *Illustre*, ἔνδοξ-ος, ος, ον (comp. ἐνδοξ-ότε-

ρος, sup. ἐνδοξ-ότατος). || Nom m., *ce qui a un caractère de grandeur*, σεμν-όν, οῦ (τό); γενναῖ-ον, ου (τό).

Noblement, adv., *avec noblesse*, γενναίως, μεγαλοπρεπῶς.

Noblesse, n. f. 1 *Haute naissance*, εὐγένει-α, ας (ἡ). || 2 *Le corps des nobles*, εὐπατρίδ-αι, ῶν (οἱ). || 3 *Grandeur, élévation*. Noblesse de sentiments, γενναιότης, γενναιότητ-ος (ἡ); γενναῖ-ον, ου (τό). Noblesse de langage, σεμνολογί-α, ας (ἡ); μεγαληγορί-α, ας (ἡ). || 4 *Caractère élevé de composition*, σεμνοπρέπει-α, ας (ἡ).

Noce, n. f. 1 *Mariage*, γάμ-ος, ου (ὁ); γαμικ-ά, ῶν (τά). Relatif aux noces, γαμήλι-ος, ος, ον. || 2 Au sing. et au plur., *festin, danse, réjouissances qui accompagnent le mariage*, γαμικ-ά, ῶν (τά); γαμήλι-α, ων (τά). Présents de noces, γαμήλι-α, ων (τά). Faire les noces, τοὺς γάμους συντελ-εῖν, συντελ-έω, ῶ, fut. συντελέσ-ω. || 3 *Toute la compagnie invitée à la noce*, γάμων μετέχοντ-ες, ων (οἱ).

Nocher, n. m., *celui qui conduit un vaisseau, une barque*, πορθμεύς, πορθμέ-ως (ὁ).

Nocturne, adj., *qui a lieu durant la nuit*, νυκτεριν-ός, ή, όν. En parlant des oiseaux de nuit, νυκτερόβι-ος, ος, ον.

Nodosité, n. f., *état de ce qui a des nœuds*, πολυοζί-α, ας (ἡ).

Nodus, n. m., *tumeur qui vient sur les os*, κονδύλωμα, κονδυλώματ-ος (τό).

Noël, n. m., *nativité de Jésus-Christ*, τοῦ Χριστοῦ γενέθλι-α, ων (τά).

Nœud, n. m. 1 *Enlacement fait de fil, de corde, etc.*, ἅμμα, ἅμματ-ος (τό); ἔναμμα, ἐνάμματ-ος (τό). Nœud de cheveux, πλοκάς, πλοκάδ-ος (ἡ); πλόκαμ-ος, ου (ὁ). Nœud de rubans, κόμβ-ος, ου (ὁ). Nœud coulant, στραγγαλι-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Difficulté, point essentiel d'une affaire*, κεφάλαι-ον, ου (τό). || 3 *Obstacle qui donne lieu à l'intrigue d'une pièce*, δέσ-ις, εως (ἡ); πλοκ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Attachement, liaison*, δεσμ-οί, ῶν (οἱ); σύνδεσμ-οι, ων (οἱ). || 5 *Saillie d'un arbre*, ὄζ-ος, ου (ὁ). || 6 *Renflement formé par les articulations*, κόνδυλ-ος, ου (ὁ). || 7 *Tumeur*, κονδύλωμα, κονδυλώματ-ος (τό).

Noir, noire, adj. 1 *Qui est de la couleur opposée au blanc*, μέλας, μέλαινα, μέλαν (comp. μελ-άντερος, sup. μελ-άντατος). || 2 *Obscur*, σκοτειν-ός, ή, όν; ζοφώδ-ης, ης, ες. Temps noir, συννέφει-α, ας (ἡ). || 3 *Sale, crasseux*, ῥυπαρ-ός, ά, όν; αὐχμηρ-ός, ά, όν. || 4 *Triste, sombre*, στυγν-ός, ή, όν (comp. στυγν-ότερος, sup. στυγν-ότατος). Humeur noire, μελαγχολί-α, ας (ἡ). || 5 *Odieux*, στυγερ-ός, ά, όν (comp. στυγερ-ώτερος, sup. στυγερ-ώτατος); μιαρ-ός, ά, όν (comp. μιαρ-ώτερος, sup. μιαρ-ώτατος). Rendre noir, *diffamer*, διαβάλλ-ειν, διαβάλλ-ω, fut. διαβαλ-ῶ, acc. || Nom m., *la couleur noire*, μέλαν, μέλαν-ος (τό).

Noirâtre, adj., *qui tire sur le noir*, ὑπομέλ-ας, αινα, αν; μελανώδ-ης, ης, ες.

Noiraud, aude, adj., *qui a le teint brun*, μελανόχρ-ους, ους, ουν; μελανωπ-ός, ός, όν.

Noirceur, n. f. 1 *Couleur noire*, μέλαν, μέλαν-ος (τό). || 2 *Tache noire*, μελανί-α, ας (ἡ). || 3 *Perversité d'une action, d'un caractère*, μοχθηρί-α, ας (ἡ); μιαρί-α, ας (ἡ). || 4 *Propos malveillant*, κακηγορί-α, ας (ἡ); διαβολ-ή, ῆς (ἡ).

Noircir, v. tr. 1 *Rendre noir*, μελαίν-ειν, μελαίν-ω, fut. μελαν-ῶ, acc. || 2 *Diffamer*, διαβάλλ-ειν, διαβάλλ-ω, fut. διαβαλ-ῶ, acc.; δυσφημ-εῖν, δυσφημ-έω, ῶ, fut. δυσφημήσ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir noir*, μελανίζ-ειν, μελανίζ-ω, fut. μελανίσ-ω.

Noircissure, n. f., *tache noire*, μελανί-α, ας (ἡ).

Noire, n. f., *note de musique*, μέλ-αν σημεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Noise, n. f., *querelle, dispute*, ἔρ-ις, ιδος (ἡ); φιλονεικί-α, ας (ἡ). Chercher noise à, φιλονεικ-εῖν, φιλονεικ-έω, ῶ, fut. φιλονεικήσ-ω, dat., ou acc. avec πρός.

Noisetier, n. m., *arbre qui produit les noisettes*, Ποντικ-ὴ καρύ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Noisette, n. f., *petite noix*, λεπτοκάρυ-ον, ου (τό).

Noix, n. f. 1 *Fruit du noyer*, κάρυ-ον, ου (τό). Petite noix, καρυάρι-ον, ου (τό); καρύδι-ον, ου (τό). De noix, fait avec des noix, καρύϊν-ος, η, ον. || 2 *Rotule*, ἐπιγουν-ίς, ίδος (ἡ); μύλ-η, ης (ἡ). || 3 *Roue dentelée qui sert à broyer*, ὀδοντωτ-ὸς τροχ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Nolis, n. m., *louage, fret d'un navire*, voy. Naulage.

Noliser, v. tr., *Affréter*, ναυλ-οῦσθαι, ναυλόομαι, οῦμαι, fut. ναυλώσ-ομαι, acc.

Nolissement, n. m., *action de nauliser*, voy. Naulage.

Nom, n. m. 1 *Terme qui sert à désigner une personne ou une chose*, ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό). Appeler par son nom, ὀνομάζ-ειν, ὀνομάζ-ω, fut. ὀνομάσ-ω, acc. || 2 *Qualification, titre*, ἐπωνυμί-α, ας (ἡ); ἐπώνυμ-ον, ου (τό). || 3 *Naissance, noblesse*, εὐγένει-α, ας (ἡ). || 4 *Réputation*, ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό); δόξ-α, ης (ἡ). Avoir un nom, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω. Se faire un grand nom, μεγίστην δόξαν κτ-ᾶσθαι, κτ-άομαι, ῶμαι, fut. κτήσ-ομαι. Les hommes qui ont un nom, ὠνομασμέν-οι, ων (οἱ). Un homme sans nom, ἀνώνυμ-ος, ος, ον. || 5 Terme de grammaire, ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό). Au nom de, loc. prép. 1 *De la part de*, παρά, gén. Au nom du peuple, δημοσίᾳ. || 2 *Dans l'intérêt de*, ὑπέρ, πρός, gén. De nom, loc. adv. par opposition à *de fait*, λόγῳ μέν.

Nomade, adj., *errant*, νομάς, νομάδ-ος (ὁ, ἡ). En parlant des choses, νομαδικ-ός, ή, όν. || Nom m. pl., νομάδ-ες, ων (οἱ). Comme les nomades, νομαδικῶς.

Nomarque, n. m., *chef d'un nome*, νο-

μάρχ-ης, ου (ὁ). Charge de nomarque, νομαρχί-α, ας (ἡ).

Nombrant, adj. m., *qui nombre*, ἀριθμ-ῶν, οῦντος (ὁ). Nombre nombrant, μοναδικ-ὸς ἀριθμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Nombre, n. m. 1 *Unité, collection d'unités*, ἀριθμ-ός, οῦ (ὁ). Nombre pair, ἄρτι-ος ἀριθμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. Nombre impair, ἀνάρτι-ος ἀριθμ-ός, οῦ (ὁ). Faire nombre, ἀριθμὸς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Pour faire nombre, ἐν προςθήκης μέρει. || 2 *Quantité indéterminée*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό). Petit nombre, ὀλιγότης, ὀλιγότητ-ος (ἡ). Grand nombre, πλῆθ-ος, εος, ους (τό). || 3 Terme de grammaire, ἀριθμ-ός, οῦ (ὁ) || 4 *Cadence*, ῥυθμ-ός, οῦ (ὁ). En nombre, loc. adv., *en grande quantité*, πολύς, πολλή, πολύ; συχν-ός, ή, όν. Sans nombre, loc. adv., *en quantité innombrable*, μυρί-οι, αι, α. Dans le nombre, loc. adv., *parmi plusieurs*, ἐν τοῖς δέ. Nombre de fois, loc. adv., πολλάκις. Être du nombre de, au nombre de, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, avec le gén. Mettre au nombre de, καταριθμ-εῖν, καταριθμ-έω, ῶ, fut. καταριθμήσ-ω, acc.; ἐν dat. ou εἰς acc.

Nombrer, v. tr., *compter*, ἀριθμ-εῖν, ἀριθμ-έω, ῶ, fut. ἀριθμήσ-ω, acc. Qu'on peut nombrer, ἀριθμητ-ός, ή, όν. Difficile à nombrer, δυςαρίθμητ-ος, ος, ον.

Nombreusement, adv., *en très-grand nombre*, παμπληθεί.

Nombreux, euse, adj. 1 *Qui est en grand nombre*, πολύς, πολλή, πολύ (comp. πλεί-ων, sup. πλεῖστ-ος). || 2 *Harmonieux*, εὔρυθμ-ος, ος, ον; ἐμμελ-ής, ής, ές (comp. ἐμμελ-έστερος, sup. ἐμμελ-έστατος).

Nombril, n. m., ὀμφαλ-ός, οῦ (ὁ). Qui a rapport au nombril, ὀμφάλι-ος, ος, ον.

Nome, n. m. 1 *Loi*, νόμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Chant, air*, νόμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Province, district*, νομ-ός, οῦ (ὁ).

Nomenclateur, n. m. 1 *Esclave chargé de rappeler à son maître le nom des citoyens*, ὀνομακλήτωρ, ὀνομακλήτορ-ος (ὁ). || 2 *Celui qui se livre à la nomenclature d'une science*, ὀνοματοθέτ-ης, ου (ὁ).

Nomenclature, n. f. 1 *Collection des mots usités dans une science, un art*, τῶν ὀνομάτων συλλογ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Les mots d'un dictionnaire*, ὀνομαστικ-όν, οῦ (τό).

Nominal, ale, adj., ὀνομαστικ-ός, ή, όν. Faire l'appel nominal, ὀνομαστὶ καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc. Valeur nominale, κατ' ὄνομα τιμ-ή, ῆς (ἡ).

Nominatif, n. m., *le premier cas des déclinaisons grecque et latine*, ὀνομαστικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. πτῶσις.

Nominatif, ive, adj., *qui contient des noms, qui dénomme*, ὀνομαστικ-ός, ή, όν.

Nomination, n. f. 1 *Action de nommer à une charge*, ἀπόδειξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Constitution à une charge*, κατάστασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Droit de nommer à une charge*, τοῦ ἀποδεῖξαι ἐξουσί-α, ας (ἡ).

Nominativement, adv., *par le nom*, ὀνομαστί, ἐπ' ὀνόματος.

Nommément, adv., voy. le précédent.

Nommer, v. tr. 1 *Donner un nom*, ὀνομάζ-ειν, ὀνομάζ-ω, fut. ὀνομάσ-ω, acc. || 2 *Dire le nom d'une personne ou d'une chose*, ἐξονομάζ-ειν, ἐξονομάζ-ω, fut. ἐξονομάσ-ω, acc. || 3 *Donner un surnom, une qualification*, ἐπονομάζ-ειν, ἐπονομάζ-ω, fut. ἐπονομάσ-ω, acc.; ἀποκαλ-εῖν, ἀποκαλ-έω, ῶ, fut. ἀποκαλέσ-ω, acc. || 4 *Faire connaître, citer*, ἀποφαίν-ειν, ἀποφαίν-ω, fut. ἀποφαν-ῶ, acc.; ἀναγορεύ-ειν, ἀναγορεύ-ω, fut. ἀναγορεύσ-ω, acc. || 5 *Choisir, élire*, αἱρεῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι, acc.; ἀποδεικνύναι, ἀποδείκνυμι, fut. ἀποδείξ-ω, acc.; χειροτον-εῖν, χειροτον-έω, ῶ, fut. χειροτονήσ-ω, acc. || 6 *Instituer*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. — ***se Nommer***, v. pr., *décliner son nom*, ἑαυτὸν ἐξ ὀνόματος φράζ-ειν, φράζ-ω, fut. φράσ-ω. — ***Nommé, ée***, part. passé et adj., *qui porte tel ou tel nom*, ὠνομασμέν-ος, η, ον. On peut aussi traduire par τοὔνομα que l'on place après le nom propre. Nommé Crésus, Κροῖσος τοὔνομα. A point nommé, loc. adv., *à propos*, ἐν καιρῷ, εὐκαίρως. A jour nommé, loc. adv., τῇ ῥητῇ ἡμέρᾳ.

Non, adv. de nég., οὐ, οὐκ, οὐχ. Non, par..., *dans les serments*, οὐ μά, et l'acc. Seul, en réponse à une interrogation, on le traduit par οὐχί, οὔ φημί, ou par οὐ avec le verbe de la demande. Non-seulement... mais encore, οὐ μόνον... ἀλλὰ καί. Non plus, *pas davantage*, οὐδὲν μᾶλλον. Ni moi non plus, οὐδὲ ἐγώ.

Nonagénaire, adj., *qui a quatre-vingt-dix ans*, ἐνενηκονταετ-ής, ής, ές. || Subst., ἐνενηκοντούτ-ης, ου (ὁ); ἐνενηκοντοῦτ-ις, ιδος (ἡ).

Nonagésime, adj., *quatre-vingt-dixième*, ἐνενηκοστ-ός, ή, όν.

Nonante, adj., *quatre-vingt-dix*, ἐνενήκοντα.

Nonantième, adj., ἐνενηκοστ-ός, ή, όν.

Nonce, n. m., *ambassadeur*, πρεσβευτ-ής, οῦ (ὁ).

Nonchalamment, adv. 1 *Avec nonchalance*, ῥαθύμως. || 2 *Avec abandon, mollement*, ἀνειμένως.

Nonchalance, n. f. 1 *Indolence*, ῥαθυμί-α, ας (ἡ); ἀργί-α, ας (ἡ). || 2 *Abandon*, ῥαστών-η, ης (ἡ).

Nonchalant, ante, adj., *indolent*, ῥάθυμ-ος, ος, ον (comp. ῥαθυμ-ότερος, sup. ῥαθυμ-ότατος); ἀργ-ός, ός, όν. Être nonchalant, ῥαθυμ-εῖν, ῥαθυμ-έω, ῶ, fut. ῥαθυμήσ-ω.

Nonciature, n. f., *la charge de nonce*, πρεσβεί-α, ας (ἡ).

None, n. f., *celle des sept heures canoniales qui se récite après sexte*, ἐννάτ-η ὥρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Nones, n. f. pl., *le huitième jour après les ides chez les Romains*, νόν-αι, ῶν (αἱ).

Non-existence, n. f., τὸ μὴ εἶναι. L'article se décline.

Non-intervention, n. f., *neutralité*, τὸ διὰ μέσου εἶναι. L'article se décline.
Non-jouissance, n. f., *non-usage*, ἀχρησί-α, ας (ἡ).
Non-lieu, n. m., *renvoi d'une poursuite*, ἄφεσ-ις, εως (ἡ).
Nonne ou **Nonnain**, n. f., *religieuse*, μοναχ-ή, ῆς (ἡ).
Nonnette, n. f. 1 *Religieuse*, μοναχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Petit pain d'épice*, πεμμάτι-ον, ου (τό).
Nonobstant, prép., *malgré*, παρά, acc. On peut aussi tourner par *quoique*, καίπερ avec le participe. Il le tua nonobstant ses cris, καίπερ βοήσαντα ἀπέκτανε.
Nonpareil, eille, adj., *qui est sans pareil, sans égal*, ἀσύγκριτ-ος, ος, ον; ἀπαράβλητ-ος, ος, ον.
Nonpareille, n. f. 1 *Ruban fort étroit*, στενώτατ-ον ταινίδι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Dragée*, τράγημα, τραγήματ-ος (τό). || 3 Terme d'imprimerie, *très-petit caractère*, γραμματίδι-ον, ου (τό).
Non-plus-ultra, n. m., *le terme qu'on ne saurait dépasser*, ἀκρότατ-ον, ου (τό).
Non-possession, n. f., ἀκτησί-α, ας (ἡ).
Non-résidence, n. f., ἀπουσί-α, ας (ἡ); ἡ μὴ διατριβ-ή, ῆς (ἡ).
Non-sens, n. m., τὸ ἄλογον εἶναι. L'article se décline.
Non-succès, n. m., δυςπραγί-α, ας (ἡ).
Non-usage, n. m., ἀχρησί-α, ης (ἡ).
Non-valeur, n. f. 1 *Manque de produit dans une terre*, ἀκαρπί-α, ας (ἡ); ἄκαρπ-ον, ου (τό). || 2 *Créance qu'on n'a pu recouvrer*, ἄπρακτ-ον χρέ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Nord, n. m. 1 *Septentrion*, ἄρκτ-ος, ου (ἡ). || 2 *Pays situés au nord*, ἀρκτῷ-α, ων (τά); τὰ πρὸς ἄρκτ-ον. L'article se décline. || 3 *Vent du nord*, ἀπαρκτί-ας, ου (ὁ), sous-ent. ἄνεμος; βορέ-ας, ου (ὁ).
Nord-est, n. m., τὰ πρὸς ἄρκτον τε καὶ ἀνατολήν. L'article se décline. Le vent du nord-est, βορραπηλιώτ-ης, ου (ὁ).
Nord-ouest, n. m., τὰ πρὸς ἄρκτον τε καὶ δυσμάς. L'article se décline. Le vent du nord-ouest, βοῤῥόλιψ, βοῤῥόλιβ-ος (ὁ).
Normal, ale, adj., *qui sert de règle*, κανονικ-ός, ή, όν. || Nom f., *ligne verticale*, καθέτ-η, ης (ἡ), sous-ent. γραμμή.
Normand, ande, adj. 1 *Plus habile que sûr en affaires*, δόλι-ος, ος ou α, ον. || 2 *Ambigu, équivoque*, ἀμφίβολ-ος, ος, ον; ἀμφίλογ-ος, ος, ον.
Nos, adj. poss., voy. Notre.
Nosographie ou **Nosologie**, n. f., *description des maladies*, τῶν νόσων ἀναγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Nostalgie, n. f., *regret de la patrie*, τῆς πατρίδος πόθ-ος, ου (ὁ).
Nota, n. m., *remarque*, σημεῖ-ον, ου (τό).
Notabilité, n. f. 1 *État de ce qui est notable*, γνωριμότης, γνωριμότητ-ος (ἡ). || 2 *Citoyen notable*, γνώριμ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Notable, adj., *remarquable, considérable*, ἐπίσημ-ος, ος, ον; ἀξιόλογ-ος, ος, ον. || Nom m., *citoyen notable*, γνώριμ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Notablement, adv. 1 *D'une manière notable*, ἐπισήμως. || 2 *Considérablement*, πολύ, ἐπιπολύ.
Notaire, n. m., γραμματ-εύς, έως (ὁ). Charge de notaire, γραμματεί-α, ας (ἡ).
Notamment, adv., *spécialement*, μάλιστα, κυρίως.
Notariat, n. m., *charge de notaire*, γραμματεί-α, ας (ἡ).
Notarié, ée, adj., *passé devant notaire*, ὑπὸ γραμματέως συντεταγμέν-ος, η, ον.
Notation, n. f., *action de noter*, σημείωσ-ις, εως (ἡ).
Note, n. f. 1 *Marque*, σῆμα, σήματ-ος (τό); σημεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Remarque, commentaire sur quelque texte*, σχόλι-ον, ου (τό). || 3 *Extrait sommaire*, ἐπιτομ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Mémoire*, λογισμ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Note d'infamie*, ἀτιμί-α, ας (ἡ). Imprimer une note d'infamie, ἀτιμάζ-ειν, ἀτιμάζ-ω, fut. ἀτιμάσ-ω, acc. || 6 Note de musique, μουσικ-ὸν σημεῖ-ον, ου (τό) ou γράμμα, γράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Noter, v. tr. 1 *Faire une note sur*, σημειοῦν, σημει-όω, ῶ, fut. σημειώσ-ω, acc. || 2 *Prendre note de, remarquer*, σημειοῦσθαι, σημει-όομαι, οῦμαι, fut. σημειώσομαι, acc. || 3 Noter d'infamie, ἀτιμ-οῦν, ἀτιμ-όω, ῶ, fut. ἀτιμώσ-ω, acc. || 4 *Écrire de la musique*, σημει-οῦν, σημει-όω, ῶ, fut. σημειώσ-ω, acc.
Noteur, n. m., *copiste*, ἀπογραφ-εύς ou μεταγραφ-εύς, έως (ὁ).
Notice, n. f. 1 *Extrait d'un livre*, κεφάλαι-ον, ου (τό). || 2 *Abrégé de la vie d'une personne*, τοῦ βίου ἐπιτομ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Liste*, κατάλογ-ος, ου (ὁ).
Notification, n. f. 1 *Action de notifier*, ἐπαγγελί-α, ας (ἡ); μήνυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *La chose notifiée*, δήλωμα, δηλώματ-ος (τό); ἐπηγγελμέν-ον, ου (τό).
Notifier, v. tr. 1 *Faire savoir dans les formes légales*, ἐπαγγέλλ-ειν, ἐπαγγέλλ-ω, fut. ἐπαγγελ-ῶ, acc. || 2 *Signifier*, σημαίνειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc.
Notion, n. f., *connaissance*, γνῶσ-ις, εως (ἡ); διάγνωσ-ις, εως (ἡ).
Notoire, n. f., *connu de tous*, γνώριμ-ος, ος, ον; τεθρυλλημέν-ος, η, ον. Il est notoire que, πᾶσι δῆλον ou φανερόν ἐστιν ὅτι.
Notoirement, adv., *évidemment*, γνωρίμως, φανερῶς, προδήλως.
Notoriété, n. f., *connaissance générale, publique*, γνωριμότης, γνωριμότητ-ος (ἡ); περιφάνει-α, ας (ἡ).
Notre, adj. poss., ἡμέτερ-ος, α, ον; ou, en tournant par *de nous*, ἡμῶν. Quand on ne parle que de deux, νωΐτερ-ος, α, ον; νῶϊν
Nôtre (le, la), pron. poss., *qui est à nous*,

ὁ ἡμέτερ-ος, ἡ ἡμετέρ-α, τὸ ἡμέτερ-ον. || Nom m., *ce qui est à nous*, ἡμέτερ-ον, ου (τό). || Nom pl., ceux qui sont de notre famille, οἰκεῖ-οι, ων (οἱ); συγγεν-εῖς, έων (οἱ). Ceux qui sont de notre parti, σπουδαστ-αί, ῶν (οἱ); οἱ μεθ' ἡμῶν. L'article se décline; ἡμέτερ-οι, ων (οἱ).

Notre-Dame, n. f. 1 *Fête de la Sainte Vierge*, τῆς Θεοτόκου ἑορτ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Église consacrée à la Vierge*, τῇ Θεοτόκῳ ἱερ-ὰ ἐκκλησί-α, ας (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent. || 3 *Image de la Vierge*, τῆς Θεοτόκου εἰκών, εἰκόν-ος (ἡ).

Noue, n. f. 1 *Endroit où se rencontrent les surfaces inclinées de deux combles*, ὑδρορρό-α, ας (ἡ). || 2 *Tuile creuse*, σωλήν, σωλῆν-ος (ὁ). || 3 *Pré, pâturage*, λειμών, λειμῶν-ος (ὁ); νομ-ή, ῆς (ἡ).

Nouer, v. tr. 1 *Lier en faisant un nœud*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc.; ἁμματίζ-ειν, ἁμματίζ-ω, fut. ἁμματίσ-ω, acc. || 2 *Enchaîner ensemble*, συνδ-εῖν, συνδ-έω, fut. συνδήσ-ω, acc.; συνείρ-ειν, συνείρ-ω, fut. συνερ-ῶ, acc. || 3 *Enlacer*, au propre et au figuré, πλέκ-ειν, πλέκ-ω, fut. πλέξ-ω, acc. Nouer l'intrigue d'un drame, μῦθον πλέκειν. Nouer amitié, φιλίαν συνάπτεσθαι, συνάπτ-ομαι, fut. συνάψ-ομαι. || Verbe intr., *passer de l'état de fleur à celui de fruit*, ὀζ-οῦσθαι, ὀζ-όομαι, οῦμαι, fut. ὀζωθήσ-ομαι. — **se Nouer**, v. pr., 1 *Commencer à se former*, en parlant des fruits, ἐμφύ-εσθαι, ἐμφύ-ομαι, fut. ἐμφύσ-ομαι. || 2 *Devenir rachitique*, διαστρέφ-εσθαι, διαστρέφ-ομαι, fut. διαστραφήσ-ομαι.

Noueux, euse, adj., *qui a beaucoup de nœuds*, ὀζώδ-ης, ης, ες; πολύοζ-ος, ος, ον.

Nougat, n. m., *gâteau fait d'amandes*, ἀμυγδάλιν-ος πλακοῦς, πλακοῦντ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Nouilles ou Noules, n. f. pl., *farine pétrie et coupée par tranches*, φύραμα, φυράματ-ος (τό).

Noulet, n. m., *canal pour l'écoulement des eaux*, ὑδροχό-η, ης (ἡ).

Nourrain, n. m., *petit poisson*, ἀφρῖτ-ις, ιδος (ἡ).

Nourrice, n. f., τιθήν-η, ης (ἡ). Mettre en nourrice, τιτθεῦσαι διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, acc. Qui est en nourrice, ὑποτίτθιος, ος, ον; ὑπότιτθ-ος, ος, ον.

Nourricier, n. m. 1 *Le mari d'une nourrice*, τροφ-εύς, έως (ὁ); τροφ-ός, οῦ (ὁ); τιθην-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Protecteur, soutien*, προστάτ-ης, ου (ὁ); ἐπίκουρ-ος, ου (ὁ).

Nourricier, ère, adj., *qui nourrit*, τρόφιμ-ος, ος ou η, ον; θρεπτικ-ός, ή, όν.

Nourrir, v. tr. 1 *Allaiter*, τιθην-εῖν, τιθηνέω, ῶ, fut. τιθηνήσ-ω, acc.; τιτθεύ-ειν, τιτθεύ-ω, fut. τιτθεύσ-ω, acc. || 2 *Sustenter, servir d'aliments*, τρέφ-ειν, τρέφ-ω, fut. θρέψ-ω, acc. || 3 *Entretenir d'aliments*, τρέφ-ειν; σιτεύ-ειν, σιτεύ-ω, fut. σιτεύσ-ω, acc. || 4 *Élever, instruire*, ἐκτρέφ-ειν, ἐκτρέφ-ω, fut. ἐκθρέψ-ω, acc.; παιδεύ-ειν, παιδεύ-ω, fut. παιδεύσ-ω, acc. || 5 *Porter, produire*, φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω, acc.; τρέφ-ειν, τρέφ-ω, fut. θρέψ-ω, acc. — **se Nourrir**, v. pr., *prendre telle ou telle nourriture*, σιτ-εῖσθαι, σιτ-έομαι, οῦμαι, fut. σιτήσ-ομαι, acc. Se bien nourrir, εὐτροφ-εῖν, εὐτροφ-έω, ῶ, fut. εὐτροφήσ-ω. Se nourrir de peu, ὀλιγοσιτ-εῖν, ὀλιγοσιτέω, ῶ, fut. ὀλιγοσιτήσ-ω. — **Nourri, ie**, part. passé et adj. 1 Bien nourri, *qui a de l'embonpoint*, εὔτροφ-ος, ος, ον; εὔσαρκ-ος, ος, ον. || 2 *Épais*, πυκν-ός, ή, όν (comp. πυκν-ότερος, sup. πυκν-ότατος). || 3 *Riche, abondant*, en parlant du style, ἐννοιῶν μεστ-ός, ή, όν.

Nourrissage, n. m., *manière d'élever les bestiaux*, κτηνοτροφί-α, ας (ἡ).

Nourrissant, ante, adj., *qui sustente, qui nourrit*, τρόφιμ-ος, η, ον; θρεπτικ-ός, ή, όν.

Nourrisseur, n. m., *qui nourrit des bestiaux*, κτηνοτρόφ-ος, ου (ὁ).

Nourrisson, n. m., *enfant qui est en nourrice*, ὑποτίτθι-ον, ου (τό); θρέμμα, θρέμματ-ος (τό). Les nourrissons des Muses, μουσοτραφ-εῖς, έων (οἱ).

Nourriture, n. f. 1 *Aliment*, τροφ-ή, ῆς (ἡ); σῖτ-ος, ου (ὁ). Bonne nourriture, εὐτροφί-α, ας (ἡ). Mauvaise nourriture, κακοτροφί-α, ας (ἡ). Manque, défaut de nourriture, σίτου ἔνδει-α, ας (ἡ). || 2 *Sucs qui servent à l'entretien des êtres animés et des végétaux*, χυλ-ός, οῦ (ὁ); τρόφιμ-ον, ου (τό). || 3 *Action de nourrir un enfant de son lait*, τιθήνησ-ις, εως (ἡ).

Nous, pron. pers., ἡμ-εῖς, ῶν. Nous deux, νῶ, νῷν. Qui est à nous, ἡμέτερ-ος, α, ον. Qui est à nous deux, νωΐτερ-ος, α, ον.

Nouveau ou Nouvel, elle, adj. 1 *Récent*, νέ-ος, α, ον (comp. νε-ώτερος, sup. νε-ώτατος); νεαρ-ός, ά, όν (comp. νεαρ-ώτερος, sup. νεαρ-ώτατος). La saison nouvelle, ὥρ-α, ας (ἡ). La nouvelle lune, νεομηνί-α, ας (ἡ). Nouveau-venu, νέηλυς, νεήλυδ-ος (ὁ, ἡ). Nouveau riche, νεόπλουτ-ος, ος, ον. Nouveau-né, νεογεν-ής, ής, ές. Un homme nouveau, ἐξ ἀδοκίμων ἐπιφαν-ὴς γενόμεν-ος, ου (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent. || 2 *Inusité*, νεώτερ-ος, α, ον; καιν-ός, ή, όν (comp. καιν-ότερος, sup. καιν-ότατος). || 3 *Novice*, ἄπειρ-ος, ος, ον (comp. ἀπειρ-ότερος, sup. ἀπειρ-ότατος), gén. || 4 *Second*, δεύτερ-ος, α, ον. || Nom m., καιν-όν, οῦ (τό). || Adv., *nouvellement*, νεωστί, νέως. De nouveau, πάλιν, αὖθις, τὸ δεύτερον. A nouveau, ἐκ καινῆς.

Nouveauté, n. f. 1 *Qualité de ce qui est nouveau*, καινότης, καινότητ-ος (ἡ); καιν-όν, οῦ (τό). || 2 *Chose nouvelle*, καίνισμα, καινίσματ-ος (τό); καινούργημα, καινουργήματος (τό). || 3 Au plur., *innovations, changements politiques*, νεώτερ-α πράγματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. Méditer ou tenter des innovations, νεωτερίζ-ειν, νεωτερίζ-ω, fut. νεωτερίσ-ω. || 4 *Temps pendant lequel une chose est nouvelle*, νεότης, νεότητ-ος (ἡ).

Nouvelle, n. f. 1 *Le premier avis qu'on reçoit d'une chose récemment arrivée*, ἀγγελί-α, ας (ἡ); ἄγγελμα, ἀγγέλματ-ος (τό). Bonne nouvelle, εὐαγγέλι-ον, ου (τό). Mauvaise nouvelle, κακαγγελί-α, ας (ἡ). Porter, annoncer une nouvelle, ἀπαγγέλλ-ειν, ἀπαγγέλλ-ω, fut. ἀπαγγελ-ῶ, acc. Demander des nouvelles, πυνθάν-εσθαι, πυνθάν-ομαι, fut. πεύσ-ομαι περί, gén. || 2 *Roman très-court, conte*, μῦθ-ος, ου (ὁ); μυθοποιΐ-α, ας (ἡ).

Nouvellement, adv., *depuis peu*, ἄρτι, ἀρτίως, νεωστί.

Nouvelliste, n. m., *amateur et colporteur de nouvelles*, λογοποι-ός, οῦ (ὁ).

Nouure, n. f., *rachitisme*, ῥαχῖτ-ις, ιδος (ἡ).

Novale, n. f., *terre nouvellement défrichée*, νε-ός, οῦ (ἡ); νέ-α, ας (ἡ), sous-ent. γῆ.

Novateur, n. m., *celui qui fait ou qui tente des innovations*, νεωτεριστ-ής, οῦ (ὁ).

Novation, n. f., *changement*, νεωτερισμ-ός, οῦ (ὁ).

Novembre, n. m., νοέμβρι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Novice, adj. 1 *Inexpérimenté*, ἄπειρ-ος, ος, ον (comp. ἀπειρ-ότερος, sup. ἀπειρ-ότατος), gén.; πρωτόπειρ-ος, ος, ον, gén. || 2 *Qui entre en religion*, νεόμυστ-ος, ος, ον.

Noviciat, n. m. 1 *État des novices*, τῶν νεομύστων δοκιμασί-α, ας (ἡ). || 2 *Temps d'épreuve*, πρωτοπειρί-α, ας (ἡ).

Novissimé, adv., *tout récemment*, ἀρτίως.

Noyale ou **Noyalle**, n. f., *toile de chanvre*, καννάβιν-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Noyau, n. m., *partie ligneuse des fruits*, πυρήν, πυρῆν-ος (ὁ). Petit noyau, πυρήνι-ον, ου (τό). Qui a un noyau, πυρηνώδ-ης, ης, ες. Qui n'a pas de noyau, ἀπύρην-ος, ος, ον.

Noyer, n. m., *arbre*, καρύ-α, ας (ἡ).

Noyer, v. tr. 1 *Faire périr dans l'eau*, καταβαπτίζ-ειν, καταβαπτίζ-ω, fut. καταβαπτίσ-ω, acc. Noyer dans la mer, καταποντίζ-ειν, καταποντίζ-ω, fut. καταποντίσ-ω, acc. || 2 *Inonder*, κατακλύζ-ειν, κατακλύζ-ω, fut. κατακλύσ-ω. Au figuré. Noyer ses chagrins, ses soucis dans le vin, τὰς μερίμνας, τὰς φροντίδας τῷ οἴνῳ διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω. Noyer sa pensée dans un déluge de mots, περισσολογ-εῖν, περισσολογ-έω, ῶ, fut. περισσολογήσ-ω. — ***se Noyer***, v. pr., *s'égarer, s'abîmer dans*, ἐμβαπτίζ-εσθαι, ἐμβαπτίζ-ομαι, fut. ἐμβαπτισθήσ-ομαι, dat. Se noyer dans les larmes, δακρυῤῥο-εῖν, δακρυῤῥο-έω, ῶ, fut. δακρυῤῥοήσ-ω. Se noyer dans le sang, αἵματι καταῤῥ-εῖσθαι, καταῤῥ-έομαι, fut. καταῤῥυήσ-ομαι. — ***Noyé, ée***, part. passé et adj. Noyé de larmes, δακρύῤῥο-ος, ος, ον. Noyé de sang, αἱματόῤῥυτ-ος, ος, ον. Un homme noyé, *sans ressources*, πάντων ἄπορ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Noyé de dettes, κατάχρε-ως, ως, ων.

Nu, nue, adj. 1 *Qui n'est point vêtu*, γυμν-ός, ή, όν (comp. γυμν-ότερος, sup. γυμν-ότατος). Aller nu-pieds, γυμνοποδ-εῖν, γυμνοποδ-έω, ῶ, fut. γυμνοποδήσ-ω. Qui va nu-pieds, γυμνόπ-ους, ους, ουν. Mettre nu, γυμν-οῦν, γυμν-όω, ῶ, fut. γυμνώσ-ω, acc. Un va-nu-pieds, *un gueux*, γυμνοῤῥύπαρ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Dégarni*, ψιλ-ός, ή, όν (comp. ψιλ-ότερος, sup. ψιλ-ότατος). Terre nue, ψιλ-ή, ῆς (ἡ). Plaines nues, ψιλ-ά, ῶν (τά). Monter un cheval nu, ἐπὶ ψιλοῦ καθίζ-ειν, καθίζ-ω, fut. καθίσ-ω. || 3 *Sans déguisement*, ἁπλ-οῦς, οῦς, οῦν (comp. ἁπλ-ούστερος, sup. ἁπλ-ούστατος). || Nom m., *figure non drapée*, γυμν-όν, οῦ (τό). || A nu, loc. adv., ψιλῶς. Mettre à nu, au propre, γυμν-οῦν, γυμν-όω, ῶ, fut. γυμνώσ-ω, acc.; ἀποψιλ-οῦν, ἀποψιλ-όω, ῶ, fut. ἀποψιλώσ-ω, acc. Mettre à nu, au figuré, ἀποφαίν-ειν, ἀποφαίν-ω, fut. ἀποφαν-ῶ, acc.; ἐκκαλύπτ-ειν, ἐκκαλύπτ-ω, fut. ἐκκαλύψ-ω, acc.

Nuage, n. m. 1 *Amas de vapeurs*, νέφ-ος, εος, ους (τό); νεφέλ-η, ης (ἡ). Petit nuage, νεφέλι-ον, ου (τό); νεφί-ον, ου (τό). Couvert de nuages, νεφελώδ-ης, ης, ες; νεφώδ-ης, ης, ες. || 2 *Tristesse, chagrin*, λύπ-η, ης (ἡ); μέριμν-α, ης (ἡ). || 3 *Doutes, soupçons*, ὑποψί-α, ας (ἡ); ὑπόνοι-α, ας (ἡ).

Nuageux, euse, adj., νεφώδ-ης, ης, ες; νεφελώδ-ης, ης, ες; συννεφ-ής, ής, ές.

Nuance, n. f. 1 *Couleur*, χρό-α, ας (ἡ); χρῶμα, χρώματ-ος (τό). || 2 *Différence délicate entre deux choses*, λεπτ-ὴ διαφορ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Nuancer, v. tr. 1 *Assortir des couleurs*, ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc. || 2 *Différencier légèrement*, κατὰ μικρὸν ou λεπτῶς διαιρ-εῖν, διαιρ-έω, ῶ, fut. διαιρήσ-ω, acc. — ***Nuancé, ée***, part. passé et adj., ποικιλόχρ-ους, ους, ουν; πεποικιλμέν-ος, η, ον.

Nubécule, n. f., *maladie de l'œil*, ἀμβλυωπί-α, ας (ἡ).

Nubile, adj., *en âge d'être marié*, ἐπίγαμ-ος, ος, ον; ἀκμαῖ-ος, α, ον.

Nubilité, n. f., *âge nubile*, του γαμου ἡλικί-α, ας (ἡ).

Nudité, n. f. 1 *État d'une personne nue*, γυμνότης, γυμνότητ-ος (ἡ). || 2 *État d'une terre stérile, d'un arbre sans feuilles*, ψιλότης, ψιλότητ-ος (ἡ). || 3 *Figure nue*, γυμν-όν, οῦ (τό).

Nue, n. f., *nuage*, νεφέλ-η, ης (ἡ). Porter, élever jusqu'aux nues, *louer beaucoup*, μεγαληγορ-εῖν, μεγαληγορ-έω, ῶ, fut. μεγαληγορήσ-ω, acc. Tomber des nues, *être fort surpris*, ὑπερεκπλήττ-εσθαι, ὑπερεκπλήττ-ομαι, fut. ὑπερεκπλαγήσ-ομαι.

Nuée, n. f. 1 *Nuage*, νεφέλ-η, ης (ἡ); νέφ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Multitude*, νέφ-ος, εος, ους (τό); πλῆθ-ος, εος, ους (τό).

Nuer, v. tr., voy. Nuancer.

Nuire, v. intr. 1 *Faire tort*, βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω, acc. || 2 *Faire obstacle*, ἐμποδίζ-ειν, ἐμποδίζ-ω, fut. ἐμποδίσ-ω, acc.; ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, dat.

Nuisible, adj., *dommageable*, βλαβερ-ός, ά, όν (comp. βλαβερ-ώτερος, sup. βλαβερ-ώτατος); ἐπιβλαβ-ής, ής, ές.

Nuit, n. f., 1 νύξ, νυκτ-ός (ἡ). Passer la nuit à, νυκτερεύ-ειν, νυκτερεύ-ω, fut. νυκτερεύσ-ω ἐν, dat. Passer une bonne, une mauvaise nuit, καλῶς, κακῶς καθεύδ-ειν, καθεύδ-ω, fut. καθευδήσ-ω. Passer la nuit sans dormir, τὴν νύκτα ἀγρυπν-εῖν, ἀγρυπν-έω, ῶ, fut. ἀγρυπνήσ-ω. || 2 *Obscurité, ténèbres*, σκότ-ος, ου (ὁ); ζόφ-ος, ου (ὁ). || De nuit, loc. adv., νυκτός, νύκτωρ. Nuit et jour, loc. adv., νύκτωρ καὶ τῆς ἡμέρας.

Nuitamment, adv., *de nuit*, νυκτός, νύκτωρ.

Nuitée, n. f., *travail fait pendant la nuit*, νυκτερεί-α, ας (ἡ).

Nul, nulle, adj. 1 *Aucun*, οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν; μηδείς, μηδεμία, μηδέν. || 2 *Sans effet*, ἄκυρ-ος, ος, ον. || 3 *Sans mérite*, οὐτιδαν-ός, ή, όν; οὐδενὸς ou μηδενὸς ἄξι-ος, α, ον. Nulle part, loc. adv., οὐδαμοῦ, μηδαμοῦ, sans mouvement; οὐδαμόσε, μηδαμόσε, avec mouvement. De nulle part, οὐδαμόθεν, μηδαμόθεν.

Nullement, adv., *en aucune façon*, οὐδαμῶς, μηδαμῶς.

Nullité, n. f. 1 *Vice qui rend un acte nul*, τὸ ἄκυρον εἶναι. L'article se décline. || 2 *Défaut de mérite*, οὐδένει-α, ας (ἡ).

Nûment, adv., *sans déguisement*, ἁπλῶς, ἀφελῶς.

Numéraire, adj., *monétaire*, νομισματικ-ός, ή, όν. || Nom m., *argent*, ἀργύρι-ον, ου (τό).

Numéral, ale, adj., *qui désigne un nombre*, ἀριθμητικ-ός, ή, όν.

Numérateur, n. m., *terme d'une fraction*, ἀριθμητ-ής, οῦ (ὁ).

Numération, n. f., *art de compter*, ἀρίθμησ-ις, εως (ἡ).

Numérique, adj., ἀριθμητικ-ός, ή, όν.

Numériquement, adv., ἀριθμητικῶς.

Numéro, n. m. 1 *Nombre*, ἀριθμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Marque*, σημεῖ-ον, ου (τό); σύμβολ-ον, ου (τό).

Numérotage, n. m., *action de numéroter*, τὸ δι' ἀριθμῶν σημειοῦν. L'article se décline

Numéroter, v. tr., *marquer d'un numéro*, δι' ἀριθμῶν σημει-οῦν, σημει-όω, ῶ, fut σημειώσ-ω, acc.

Numismate, n. m., *qui étudie les médailles*, νομισμάτων εὖ εἰδώς, εἰδότ-ος (ὁ).

Numismatique, adj., *qui a rapport aux médailles*, νομισματικ-ός, ή, όν. || Nom f., νομισματικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Nummulaire, n. f., *plante*, λυσιμάχι-ον, ου (τό).

Nundinal, ale, adj., *relatif au marché*, ἀγοραῖ-ος, α, ον.

Nuptial, ale, adj., *qui concerne les noces*, γαμικ-ός, ή, όν; γαμήλι-ος, ος, ον. Bénédiction nuptiale, γαμήλι-α, ων (τά). Chambre nuptiale, νυμφών, νυμφῶν-ος (ὁ). Lit nuptial, θάλαμ-ος, ου (ὁ).

Nuque, n. f., *le derrière du cou*, ἰνί-ον, ου (τό).

Nutation, n. f., *balancement*, ταλάντωσ-ις, εως (ἡ).

Nutritif, ive, adj., *qui nourrit*, τρόφιμ-ος, η, ον; θρεπτικ-ός, ή, όν.

Nutrition, n. f., *action de nourrir*, θρέψ-ις, εως (ἡ).

Nyctalope, n. m. et f., *qui voit mieux la nuit que le jour*, νυκτάλωψ, νυκτάλωπ-ος (ὁ et ἡ).

Nyctalopie, n. f., *maladie des yeux*, νυκταλωπί-α, ας (ἡ).

Nymphe, n. f., dans tous les sens, νύμφ-η, ης (ἡ).

Nymphée, n. f., terme d'architecture, νυμφαῖ-ον, ου (τό); νυμφεῖ-ον, ου (τό).

O

O, quinzième lettre de l'alphabet, n. m. Elle est représentée en grec tantôt par ο, *o bref*, tantôt par ω, *o long*.

Ô, interj., ὦ. O Jupiter! ὦ Ζεῦ! O mon ami! ὦ φίλε! O que je suis malheureux! ὦ τάλας ἐγώ! ὢ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος! ὤ μοι ἐγώ!

Oasis, n. f., *espace fertile au milieu d'un désert*, ὄασ-ις, εως (ἡ); αὔασ-ις, εως (ἡ).

Obédience, n. f., *obéissance à la règle*, ὑπακο-ή, ῆς (ἡ).

Obéir, v. intr. 1 *Se soumettre à la volonté*, πείθ-εσθαι, πείθ-ομαι, fut. πείσ-ομαι, dat.; ὑπακού-ειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι, dat. || 2 Absolument, *être docile*, πειθαρχ-εῖν, πειθαρχ-έω, ῶ, fut. πειθαρχήσ-ω. || 3 En parlant des choses, *céder, plier*, εἴκ-ειν, εἴκ-ω, fut. εἴξ-ω; κάμπτ-εσθαι, κάμπτ-ομαι, fut. καμφθήσ-ομαι.

Obéissance, n. f. 1 *Action de celui qui obéit*, ὑπακο-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Docilité, soumission*, εὐπείθει-α, ας (ἡ). Obéissance aux lois, aux magistrats, πειθαρχί-α, ας (ἡ). || 3 *Domination, autorité*, ὑποταγ-ή, ῆς (ἡ). Réduire sous son obéissance, ὑποτάττ-εσθαι, ὑποτάττ-ομαι, fut. ὑποτάξ-ομαι, acc.; ὑπήκο-ον ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖσθαι.

Obéissant, ante, adj. 1 *Qui obéit*, εὐπειθ-ής, ής, ές. || 2 *Soumis, docile*, ὑπήκο-ος, ος, ον; κατήκο-ος, ος, ον. || 3 *Souple, maniable*, εὐκαμπ-ής, ής, ές; εὔκαμπτ-ος, ος, ον; εὐχερ-ής, ής, ές (comp. εὐχερ-έστερος, sup. εὐχερ-έστατος).

Obélisque, n. m., *monument quadrangulaire*, ὀβελίσκ-ος, ου (ὁ).

Obérer, v. tr., *endetter*, ὑπόχρε-ων ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖσθαι. — **s'Obérer**, v. pr., ὑπόχρε-ως γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — **Obéré, ée**, part. passé et adj., ὑπόχρε-ως, ως, ων.

Obèse, adj., πολύσαρκ-ος, ος, ον.

Obésité, n. f., *excès d'embonpoint*, πολυσαρκί-α, ας (ἡ).

Obit, n. m., *service funèbre*, ἐνάγισμα, ἐναγίσματ-ος (τό).

Obituaire, adj. Registre obituaire, τῶν νεκρῶν κατάλογ-ος, ου (ὁ).

Objecter, v. tr. 1 *Faire une objection*, ἀντιλέγ-ειν, ἀντιλέγ-ω, fut. ἀντιλέξ-ω, acc. || 2 *Reprocher*, ἐπικαλ-εῖν, ἐπικαλ-έω, ῶ, fut. ἐπικαλέσ-ω, acc.

Objectif, ive, adj. 1 *Tourné du côté de l'objet*, ἀντικείμεν-ος, η, ον. || 2 *Qui a rapport à l'objet*, ἀντικείμεν-ος, η, ον.

Objection, n. f., *allégation objectée*, ἀντιλογί-α, ας (ἡ).

Objet, n. m. 1 Terme de philosophie, ἀντικείμεν-ον, ου (τό). || 2 *Ce qui touche et affecte les sens*. L'objet de la vue, ὁρατ-όν, οῦ (τό). L'objet de l'ouïe, ἀκουστ-όν, οῦ (τό). L'objet du goût, γευστ-όν, οῦ (τό). L'objet de l'odorat, ὀσφραντ-όν, οῦ (τό). L'objet du toucher, ἁπτόμεν-ον, ου (τό). || 3 *Sujet d'un sentiment*. Être un objet de haine, d'envie, d'admiration, διὰ μίσους, φθόνου, θαύματος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. || 4 *Fin, but qu'on se propose*, προκείμεν-ον, ου (τό). L'objet du philosophe est de..., τῷ φιλοσόφῳ πρόκειται **τό**, infin. || 5 *Matière d'une science, d'un art*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). || 6 *Chose quelconque*, πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό).

Objurgation, n. f., *vif reproche*, ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ); ὀνειδισμ-ός, οῦ (ὁ).

Oblation, n. f. 1 *Action d'offrir quelque chose à Dieu*, ἀνάθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *La chose offerte à Dieu*, ἀνάθημα, ἀναθήματ-ος (τό).

Obligation, n. f. 1 *Engagement qui lie*, ἐνοχ-ή, ῆς (ἡ). Obligation écrite, *billet*, χειρόγραφ-ον, ου (τό). || 2 *Service rendu*, χάρις, χάριτ-ος (ἡ). Avoir de l'obligation, bien des obligations, χάριν, πολλὰς χάριτας ὀφείλ-ειν, ὀφείλ-ω, fut. ὀφειλήσ-ω. || 3 *Devoir*, καθῆκ-ον, οντος (τό). Remplir ses obligations, τὰ καθήκοντα ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω. || 4 *Nécessité*, ἀνάγκ-η, ης (ἡ). C'est une obligation de..., χρή, infin.; ἀνάγκη ἐστί, infin.

Obligatoire, adj., *qui contraint*, ἀναγκαστικ-ός, ή, όν.

Obligeamment, adv., *d'une manière obligeante*, φιλοφρόνως.

Obligeance, n. f., *penchant à obliger*, φιλοφροσύν-η, ης (ἡ); φιλοφρόνησ-ις, εως (ἡ).

Obligeant, ante, adj., *disposé à rendre service*, φιλόφρ-ων, ων, ον (comp. φιλοφρον-έστερος, sup. φιλοφρον-έστατος).

Obliger, v. tr. 1 *Lier par un engagement*, κατεγγυ-ᾶν, κατεγγυ-άω, ῶ, fut. κατεγγυήσ-ω, acc. || 2 *Contraindre, forcer*, ἀναγκάζ-ειν, ἀναγκάζ-ω, fut. ἀναγκάσ-ω, acc. || 3 *Rendre service*, χάριν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω; χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, dat.

Oblique, adj. 1 *De biais*, πλάγι-ος, ος ou α, ον (comp. πλαγι-ώτερος, sup. πλαγι-ώτατος). || 2 *Détourné, indirect*, κρυπτ-ός, ή, όν; κρύφι-ος, α, ον. || 3 *Qui manque de franchise*, διπλ-οῦς, ῆ, οῦν. || 4 Terme de grammaire, πλάγι-ος, ος ou α, ον.

Obliquement, adv., au propre et au figuré, πλαγίως, ἐκ πλαγίου.

Obliquer, v. intr., *aller en ligne oblique*, πλάγιον ou πλαγίως χωρ-εῖν, χωρ-έω, ῶ, fut. χωρήσ-ω.

Obliquité, n. f. 1 *État ou direction oblique*, πλαγιότης, πλαγιότητ-ος (ἡ); πλάγι-ον, ου (τό). || 2 *Défaut de franchise*, δολιότης, δολιότητ-ος (ἡ).

Oblitération, n. f. 1 *Action d'oblitérer*, ἐξάλειψ-ις, εως (ἡ). || 2 *État de ce qui est oblitéré*, ἐξαληλιμμέν-ον, ου (τό).

Oblitérer, v. tr., *effacer peu à peu*, ἐξαλείφ-ειν, ἐξαλείφ-ω, fut. ἐξαλείψ-ω, acc.

Oblong, ongue, adj., *plus long que large*, ἐπιμήκ-ης, ης, ες.

Obole, n. f., *petite monnaie*, ὀβολ-ός, οῦ (ὁ).

Obombrer, v. tr., *couvrir de son ombre*, ἐπισκεπάζ-ειν, ἐπισκεπάζ-ω, fut. ἐπισκεπάσ-ω, acc.; ἐπισκιάζ-ειν, ἐπισκιάζ-ω, fut. ἐπισκιάσ-ω, dat.

Obreptice, adj., *qu'on doit à la surprise*, κλοπαῖ-ος, α, ον.

Obrepticement, adv., *par surprise*, κλωπευτικῶς.

Obreption, n. f., *surprise*, κλοπ-ή, ῆς (ἡ); ἀπάτ-η, ης (ἡ).

Obscène, adj., *qui blesse la pudeur*, αἰσχρ-ός, ά, όν (comp. αἰσχίων, sup. αἴσχιστος); ἀναίσχυντ-ος, ος, ον.

Obscénité, n. f., *caractère obscène d'une parole, d'une action*, αἰσχρότης, αἰσχρότητ-ος (ἡ). Obscénité dans les paroles, αἰσχρολογί-α, ας (ἡ). Obscénité dans les actions, αἰσχροπραγί-α, ας (ἡ).

Obscur, ure, adj. 1 *Ténébreux*, σκοτειν-ός, ή, όν; ζοφώδ-ης, ης, ες. || 2 *Qui n'est pas vif, éclatant*, ἀμαυρ-ός, ά, όν (comp. ἀμαυρ-ότερος, sup. ἀμαυρ-ότατος); βαθ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαθ-ύτερος, sup. βαθ-ύτατος). || 3 *Peu connu, caché*, ἄσημ-ος, ος, ον; ἄγνωστ-ος, ος, ον. || 4 *Difficile à comprendre*, δυσμαθ-ής, ής, ές; δυσνόητ-ος, ος, ον.

Obscurcir, v. tr. 1 *Rendre obscur*, σκοτίζ-ειν, σκοτίζ-ω, fut. σκοτίσ-ω, acc. || 2 *Effacer, faire disparaître*, ἀμαυρ-οῦν, ἀμαυρ-όω, ῶ, fut. ἀμαυρώσ-ω, acc.

Obscurcissement, n. m., *affaiblissement de la lumière*, σκοτισμ-ός, οῦ (ὁ).

Obscurément, adv. 1 *Avec obscurité*, σκοτεινῶς. || 2 *Peu clairement*, ἀσαφῶς.

Obscurité, n. f. 1 *Privation de lumière*,

σκότ-ος, ου (ὁ); σκοτί-α, ας (ἡ). || 2 *Défaut de notoriété*, ἀφάνει-α, ας (ἡ). L'obscurité de la naissance, ἀγένει-α, ας (ἡ). || 3 *Défaut de clarté dans les idées, dans le style*, ἀσάφει-α, ας (ἡ).

Obsécration, n. f. 1 *Prière instante*, προσλιπάρησ-ις, εως (ἡ). || 2 Au plur., *prières publiques*, ἱκετηρί-α, ας (ἡ).

Obséder, v. tr. 1 *Fatiguer de ses prières*, προσλιπαρ-εῖν, προσλιπαρ-έω, ῶ, fut. προσλιπαρήσ-ω, dat. || 2 *Importuner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, dat.

Obsèques, n. f. pl., *funérailles*, κῆδ-ος, εος, ους (τό); κηδεί-α, ας (ἡ). Faire ou célébrer les obsèques, κηδεύ-ειν, κηδεύ-ω, fut. κηδεύσ-ω, acc.

Obséquieusement, adv., *d'une manière obséquieuse*, θεραπευτικῶς.

Obséquieux, euse, adj., *complaisant à l'excès*, θεραπευτικ-ός, ή, όν.

Observable, adj., *qui peut être observé*, ὁρατ-ός, ή, όν; θεατ-ός, ή, όν.

Observance, n. f., *exécution de ce que prescrit une loi*, διατήρησ-ις, εως (ἡ).

Observateur, n. m. 1 *Celui qui accomplit ce que prescrit une loi*, τηρητ-ής, οῦ (ὁ). Observatrice, n. f., διατηρ-οῦσα, ούσης (ἡ). || 2 *Qui observe les phénomènes de la nature, les mœurs, etc.*, θεωρ-ός, οῦ (ὁ); θεατ-ής, οῦ (ὁ); θεάτρι-α, ας (ἡ). || Adj., θεατικ-ός, ή, όν.

Observation, n. f. 1 *Observance d'une loi, d'une règle*, διατήρησ-ις, εως (ἡ) || 2 *Accomplissement d'une promesse*, τελείωσ-ις, εως (ἡ); διάπραξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Étude des choses physiques et morales*, θεωρί-α, ας (ἡ). || 4 *Surveillance, examen*, παρατήρησ-ις, εως (ἡ); ἐπισκόπησ-ις, εως (ἡ). || 5 *Remarque, annotation*, σημείωσ-ις, εως (ἡ). || 6 *Avis, réprimande*, νουθέτησ-ις, εως (ἡ); νουθετικ-ὸς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Observatoire, n. m., *lieu d'observation*, σκοπι-ά, ᾶς (ἡ); σκοπευτήρι-ον, ου (τό).

Observer, v. tr. 1 *Accomplir ce que prescrit une loi, une règle*, διατηρ-εῖν, διατηρ-έω, ῶ, fut. διατηρήσ-ω, acc.; ἐμμέν-ειν, ἐμμέν-ω, fut. ἐμμεν-ῶ, dat. || 2 *Considérer les choses physiques ou morales*, θεωρ-εῖν, θεωρ-έω, ῶ, fut. θεωρήσ-ω, acc. || 3 *Remarquer, suivre avec attention*, σκέπτ-εσθαι, σκέπτ-ομαι, fut. σκέψ-ομαι, acc. || 4 *Épier, surveiller*, ἐποπτεύ-ειν, ἐποπτεύ-ω, fut. ἐποπτεύσ-ω, acc.; ἐφεδρεύ-ειν, ἐφεδρεύ-ω, fut. ἐφεδρεύσ-ω, dat. — ***s'Observer***, v. pr., *être circonspect*, εὐλαβ-εῖσθαι, εὐλαβ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐλαβήσ-ομαι.

Obsession, n. f., *importunité*, ἐνόχλησ-ις, εως (ἡ); παρενόχλησ-ις, εως (ἡ).

Obsidional, ale, adj., *qui concerne le siége*, πολιορκητικ-ός, ή, όν.

Obstacle, n. m., *empêchement*, ἐμπόδι-ον, ου (τό); ἐμπόδισμα, ἐμποδίσματ-ος (τό).

Obstination, n. f., *entêtement, opiniâtreté*, ἰσχυρογνωμοσύν-η, ης (ἡ); αὐθάδει-α, ας (ἡ).

Obstinément, adv., *avec obstination*, αὐθαδῶς, ἀδιατρέπτως.

Obstiner, v. tr., *rendre opiniâtre*, ἰσχυρογνώμονα ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***s'Obstiner***, v. pr., *s'opiniâtrer*, αὐθαδίζ-εσθαι, αὐθαδίζ-ομαι, fut. αὐθαδίσ-ομαι πρός, acc., ou ἐπί, dat. — ***Obstiné, ée***, part. passé et adj., ἰσχυρογνώμ-ων, ων, ον; δυστράπελ-ος, ος, ον; αὐθάδ-ης, ης, ες (comp. αὐθαδ-έστερος, sup. αὐθαδ-έστατος).

Obstructif, ive, adj., *qui cause obstruction*, ἐμφρακτικ-ός, ή, όν.

Obstruction, n. m., *embarras des vaisseaux*, ἔμφραξ-ις, εως (ἡ).

Obstruer, v. tr., *former obstruction*, ἐμφράττ-ειν, ἐμφράττ-ω, fut. ἐμφράξ-ω, acc.

Obtempérer, v. intr., *obéir*, ὑπακού-ειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι, dat.

Obtenir, v. tr. 1 *Se faire accorder*, ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι, gén. Si c'est par la voie du sort, λαγχάν-ειν, λαγχάν-ω, fut. λήξ-ομαι, gén. Si c'est par la violence, βιάζ-εσθαι, βιάζ-ομαι, fut. βιάσ-ομαι, acc. || 2 *Parvenir à un effet, à un résultat*, ἀνύ-ειν ou ἀνύτ-ειν, ἀνύ-ω ou ἀνύτ-ω, fut. ἀνύσ-ω, acc.

Obtention, n. f., *action d'obtenir*, ἐπίτευξ-ις, εως (ἡ).

Obturateur, n. m., terme de chirurgie et de chimie, ἔμφραγμα, ἐμφράγματ-ος (τό); ἐμφραγμ-ός, οῦ (ὁ).

Obturation, n. f., ἔμφραξ-ις, εως (ἡ); τὸ ἐμφράττειν. L'article se décline.

Obtus, use, adj. 1 *Par opposition à aigu*, ἀμβλ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἀμβλ-ύτερος, sup. ἀμβλ-ύτατος). || 2 *Arrondi, émoussé*, ἀμβλ-ύς, εῖα, ύ. || 3 *Peu pénétrant, inintelligent*, ἀναίσθητ-ος, ος, ον; βραδύν-ους, ους, ουν.

Obtusangle, adj., *qui a un angle obtus*, ἀμβλυγώνι-ος, ος, ον.

Obvention, n. f., *impôt ecclésiastique*, ἐκκλησιαστικ-ὸς φόρ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Obvier, v. intr., *prévenir un mal*, προφυλάττ-εσθαι, προφυλάττ-ομαι, fut. προφυλάξ-ομαι, acc.

Occasion, n. f. 1 *Conjoncture favorable*, καιρ-ός, οῦ (ὁ). Saisir l'occasion, καιροῦ λαμβάν-εσθαι, λαμβάν-ομαι, fut. λήψ-ομαι. Laisser échapper, manquer l'occasion, καιρὸν ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω. || 2 *Rencontre, circonstance*, περίστασ-ις, εως (ἡ); καιρ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Ce qui donne lieu à quelque chose*, ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ). || D'occasion, ἐν καιρῷ, ἐπὶ καιροῦ. Marchandise d'occasion, εὔων-ον ἐμπόλημα, ἐμπολήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Occasionnel, elle, adj., *qui sert d'occasion*, αἴτι-ος, ος ou α, ον.

Occasionnellement, adv., *par occasion*, τυχόντως.

Occasionner, v. tr., *donner lieu à*, αἴτι-ος

ος ou α, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι, gén.
Occident, n. m., *point où le soleil se couche,* δυσμ-αί, ῶν (αἱ); ἑσπέρ-α, ας (ἡ). Vers l'occident, πρὸς ἑσπέραν.
Occidental, ale, adj., *qui est à l'occident,* ἑσπέρι-ος, ος ou α, ον; δυτικ-ός, ή, όν; ὁ, ἡ, τὸ πρὸς ἑσπέραν. L'article se décline.
Occipital, ale, adj., *qui a rapport à l'occiput,* ὁ, ἡ, τὸ κατ' ἰνίον. L'article se décline.
Occiput, n. m., *le derrière de la tête,* ἰνί-ον, ου (τό).
Occire, v. tr., *tuer,* κτείν-ειν, κτείν-ω, fut. κτεν-ῶ, acc.; ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc.
Occultation, n. f., *disparition d'une étoile cachée par la lune,* ἐπιπρόσθησ-ις, εως (ἡ).
Occulte, adj., *caché,* κρυπτ-ός, ή, όν; κρύφι-ος, α, ον.
Occupant, ante, adj., *qui est en possession de,* κατέχ-ων, ουσα, ον. Le premier occupant, πρῶτ-ος ἔχ-ων, οντος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Occupation, n. f. 1 *Emploi, affaire à laquelle on s'occupe,* ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδεύματ-ος (τό); ἐπιτήδευσ-ις, εως (ἡ). Donner de l'occupation à quelqu'un, πράγματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. || 2 Terme de droit, *habitation,* κατάσχεσ-ις, εως (ἡ); κατάληψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Action de s'emparer d'un bien, d'un lieu,* κατάσχεσ-ις, εως (ἡ); τὸ κατέχειν. L'article se décline.
Occuper, v. tr. 1 *Remplir un espace de lieu ou de temps,* καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, acc. || 2 *S'emparer, se saisir de,* κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc.; κατακρατ-εῖν, κατακρατ-έω, ῶ, fut. κατακρατήσ-ω, gén. || 3 *Habiter,* κατοικ-εῖν, κατοικ-έω, ῶ, fut. κατοικήσ-ω, acc. || 4 *Employer, faire travailler,* ἔργον ou ἐργασίαν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. || 5 *Être l'objet d'un travail, d'une occupation de l'esprit,* κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. — ***s'Occuper,*** v. pr. 1 *Employer son temps,* ἀσχολ-εῖν, ἀσχολ-έω, ῶ, fut. ἀσχολήσ-ω. || 2 *Travailler à quelque chose,* ἐπιτηδεύ-ειν, ἐπιτηδεύ-ω, fut. ἐπιτηδεύσ-ω, acc.; διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω περί, acc. || 3 *Penser à quelque chose,* φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω, acc. ou gén. avec περί. — ***Occupé, ée,*** part. passé et adj., ἄσχολ-ος, ος, ον. Qui n'est pas occupé, ἀπράγμ-ων, ων, ον.
Occurrence, n. f., *rencontre, événement fortuit,* περίστασ-ις, εως (ἡ); συντυχί-α, ας (ἡ).
Occurrent, ente, adj., *qui survient,* τυχ-ών, οῦσα, όν.
Océan, n. m. 1 *La mer qui embrasse la terre,* ὠκεαν-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Grande quantité,* πλῆθ-ος, εος, ους (τό); ἀπειρί-α, ας (ἡ).
Ochlocratie, n. f., *gouvernement de la populace,* ὀχλοκρατί-α, ας (ἡ).
Ocre, n. f., *terre jaune,* ὤχρ-α, ας (ἡ).
Ocreux, euse, adj., *qui est de la nature de l'ocre,* ὠχρ-ός, ά, όν.
Octaèdre, adj., *qui a huit faces,* ὀκτάεδρ-ος, ος, ον.
Octante, adj. numér., *quatre-vingts,* ὀγδοήκοντα.
Octantième, adj., ὀγδοηκοστ-ός, ή, όν.
Octave, n. f., *huitaine,* ὀγδοάς, ὀγδοάδ-ος (ἡ).
Octavo, n. m., *livres dont les feuilles sont pliées en huit,* ὀκτάπτυχ-ον βιβλί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Octobre, n. m., ὀκτώβρι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Octogénaire, adj., *qui a quatre-vingts ans,* ὀγδοηκονταετ-ής, ής, ές.
Octogone, adj., *qui a huit angles et huit côtés,* ὀκτάγων-ος, ος, ον. Grec moderne.
Octroi, n. m. 1 *Concession,* συγχώρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Impôt sur les denrées,* εἰςαγωγικ-όν, οῦ (τό).
Octroyer, v. tr., *concéder,* συγχωρ-εῖν, συγχωρ-έω, ῶ, fut. συγχωρήσ-ω, acc.
Octuple, adj., *qui contient huit fois une quantité, un nombre,* ὀκταπλ-οῦς, οῦς, οῦν; ὀκταπλάσι-ος, α, ον.
Octupler, v. tr., ὀκταπλοῦν ou ὀκταπλάσιον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.
Oculaire, adj., *qui appartient à l'œil,* ὀφθαλμικ-ός, ή, όν. Témoin oculaire, αὐτόπτ-ης, ου (ὁ).
Oculairement, adv., *par le secours des yeux,* αὐτόψει.
Oculiste, n. m., *médecin des yeux,* ὀφθαλμόσοφ-ος, ου (ὁ).
Ode, n. f., *poëme destiné à être chanté,* ᾠδ-ή, ῆς (ἡ). Petite ode, ᾠδάρι-ον, ου (τό).
Odeur, n. f. 1 *Sensation du flair,* ὀσμ-ή, ῆς (ἡ). Bonne odeur, εὐωδί-α, ας (ἡ). Mauvaise odeur, δυςωδί-α, ας (ἡ). Être en bonne, en mauvaise odeur, *avoir bonne ou mauvaise réputation,* καλῶς, κακῶς ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι. || 2 Au plur., *parfums,* ἀρώματ-α, ων (τά).
Odieusement, adv., *d'une manière odieuse,* στυγερῶς, ἀπεχθῶς.
Odieux, euse, adj., *haïssable,* στυγερ-ός, ά, όν (comp. στυγερ-ώτερος, sup. στυγερ-ώτατος); ἀπεχθ-ής, ής, ές.
Odomètre, n. m., *instrument pour mesurer le chemin parcouru,* ὁδόμετρ-ον, ου (τό).
Odontalgie, n. f., *douleur des dents,* ὀδονταλγί-α, ας (ἡ).
Odontalgique, adj., se dit des remèdes contre le mal de dents, ὀδονταλγικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Odontoïde, adj., *qui a la forme d'une dent,* ὀδοντοειδ-ής, ής, ές.
Odontologie, n. f., *partie de l'anatomie qui traite des dents,* ὀδοντολογί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Odorant, ante, adj., *qui a une bonne odeur,* εὐώδ-ης, ης, ες.
Odorat, n. m., *le sens par lequel on perçoit*

les odeurs, ὄσφρανσ-ις, εως (ἡ); ὄσφρησ-ις, εως (ἡ).

Odoriférant, ante, adj., *qui a une bonne odeur*, εὐώδ-ης, ης, ες.

Odyssée, n. f., Ὀδύσσει-α, ας (ἡ).

Œcuménique, adj., *universel*, οἰκουμενικ-ός, ή, όν.

Œdémateux, euse, adj., *de la nature de l'œdème*, οἰδηματώδ-ης, ης, ες.

Œdème, n. m., *tumeur*, οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό).

Œil, n. m. 1 *L'organe de la vue*, ὀφθαλμ-ός, οῦ (ὁ). Les yeux, ὄμματ-α, ων (τά); ὄψ-εις, εων (αἱ). Avoir de bons yeux, ὀξυωπ-εῖν, ὀξυωπ-έω, ῶ, fut. ὀξυωπήσ-ω. Avoir de mauvais yeux, ἀμβλυωπ-εῖν, ἀμβλυωπ-έω, ῶ, fut. ἀμβλυωπήσ-ω. Lever les yeux, ἄνω βλέπ-ειν, βλέπ-ω, fut. βλέψ-ω. Baisser les yeux, κάτω βλέπ-ειν. Mal d'yeux, ὀφθαλμί-α, ας (ἡ). Avoir mal aux yeux, ὀφθαλμι-ᾶν, ὀφθαλμι-άω, ῶ, fut. ὀφθαλμιάσ-ω. Avoir bon pied, bon œil, *se bien porter*, εὐρωστ-εῖν, εὐρωστ-έω, ῶ, fut. εὐρωστήσ-ω. Avoir l'œil sur quelqu'un ou sur quelque chose, διαφυλάττ-ειν, διαφυλάττ-ω, fut. διαφυλάξ-ω, acc. Blesser les yeux, *déplaire*, δυσαρεστ-εῖν, δυσαρεστ-έω, ῶ, fut. δυσαρεστήσ-ω, dat. Fasciner les yeux, καταγοητεύ-ειν, καταγοητεύ-ω, fut. καταγοητεύσ-ω, acc. Frapper les yeux, sauter aux yeux, *être évident*, φανερ-ὸς, ὰ, ὸν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Voir de bon, de mauvais œil, εὐμενῶς, δυσμενῶς ἔχ-ειν. ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω πρός, acc. Voir d'un autre œil, ἄλλο τι φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω περί, gén. || 2 *Action de la vue, regard*, ὄψ-ις, εως (ἡ). Coup d'œil, ὀφθαλμοῦ βολ-ή, ῆς (ἡ). Jeter un coup d'œil sur, ἀποβλέπ-ειν, ἀποβλέπ-ω, fut. ἀποβλέψ-ω εἰς ou πρός, acc.; σκοπ-εῖν, σκοπ-έω, ῶ, fut. σκοπήσ-ω, acc. || 3 *Ouverture*, ὀπ-ή, ῆς (ἡ). Œil-de-bœuf, στρογγύλ-η θυρ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Bourgeon*, ὀφθαλμ-ός, οῦ (ὁ). || A l'œil, loc. adv., *à la vue*, κατὰ τὴν ὄψιν. A vue d'œil, loc. adv. 1 *Autant qu'on en peut juger par la vue seule*, ὅσον ἐκ τῆς ὄψεως εἰκάσαι. || 2 *Visiblement*, φανερῶς, ἐκ τοῦ φανεροῦ. Aux yeux de, loc. prép. 1 *En présence de*, ἐναντίον, gén. || 2 *D'après le sentiment de*, κατὰ τὴν γνώμην, gén. Entre deux yeux, loc. adv., *fixement*, ἀτενές. Regarder entre deux yeux, ἀτενίζ-ειν, ἀτενίζ-ω, fut. ἀτενίσ-ω εἰς, acc. Entre quatre yeux, loc. adv., *tête à tête*, ἰδίᾳ, κατ' ἰδίαν.

Œillade, n. f., *coup d'œil furtif*, ῥιψοφθαλμί-α, ας (ἡ).

Œillère, adj. fém. Dent œillère, κυνόδους, κυνόδοντ-ος (ὁ).

Œillère, n. f., *pièce de cuir qui se met près de l'œil du cheval*, παρωπ-ίς, ίδος (ἡ).

Œillet, n. m. 1 *Petit trou*, ὀπ-ή, ῆς (ἡ); τρῆμα, τρήματ-ος (τό). || 2 *Plante*, καρυόφυλλ-ον, ου (τό).

Œilleton, n. m., *bourgeon*, ὀφθαλμ-ός, οῦ (ὁ); κάλυξ, κάλυκ-ος (ἡ).

Œillette, n. f., *pavot cultivé*, μήκων, μήκων-ος (ἡ).

Œnologie, n. f., *art de faire le vin*, οἰνολογί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Œnomètre, n. m., *instrument pour mesurer le vin*, οἰνόμετρ-ον, ου (τό).

Œnophile, adj., *qui aime le vin*, φίλοιν-ος, ος, ον.

Œnophore, n. m. 1 *Vase pour mettre du vin*, οἰνοφορεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Officier qui en avait la garde*, οἰνοφόρ-ος, ου (ὁ).

Œsophage, n. m., *conduit des aliments*, οἰσοφάγ-ος, ου (ὁ).

Œuf, n. m., ᾠ-όν, οῦ (τό). Blanc d'œuf, λεύκωμα, λευκώματ-ος (τό). Jaune d'œuf, λέκιθ-ος, ου (ὁ).

Œuvé, ée, adj., *qui a des œufs*, ᾠὰ ἔχ-ων, ουσα, ον; ᾠοφόρ-ος, ος, ον.

Œuvre, n. f. 1 *Ce qui est produit par un agent*, ἔργ-ον, ου (τό); πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Mettre en œuvre, ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc. Se mettre à l'œuvre, mettre la main à l'œuvre, τῷ ἔργῳ ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω. || 2 *Action bonne ou mauvaise*, ἔργ-ον, ου (τό); πρᾶξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Ouvrage d'esprit*, σύγγραμμα, συγγράμματ-ος (τό), en parlant d'un prosateur; ποίημα, ποιήματ-ος (τό), en parlant d'un poëte. Chef-d'œuvre, hors-d'œuvre, voy. ces mots à leur ordre alphabétique. Hautes-œuvres, n. f. pl., *exécution des criminels*, ἀποκεφαλισμ-ός, οῦ (ὁ). Exécuteur des hautes-œuvres, ἀποκεφαλιστ-ής, οῦ (ὁ). Dans œuvre, loc. adv., *dans le corps du bâtiment*, ἔσω τοῦ οἰκοδομήματος. Hors-d'œuvre, loc. adv., *hors des gros murs*, ἔξω τῆς οἰκοδομῆς. Sous-œuvre, en sous-œuvre, loc. adv. Travailler sous-œuvre, reprendre en sous-œuvre, au propre; ὑποικοδομ-εῖν, ὑποικοδομ-έω, ῶ, fut. ὑποικοδομήσ-ω, acc.: au figuré, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc.

Offensant, ante, adj., *qui offense*, ὑβριστικ-ός, ή, όν.

Offense, n. f., *injure de fait ou de parole*, ὕβρ-ις, εως (ἡ).

Offenser, v. tr. 1 *Faire une offense*, ὑβρίζ-ειν, ὑβρίζ-ω, fut. ὑβρίσ-ω, acc. Offenser Dieu, εἰς Θεὸν ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ω ou ἁμαρτήσ-ομαι. || 2 Terme de chirurgie, *blesser*, βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω, acc. — ***s'Offenser***, v. pr., *se fâcher*, παροργίζ-εσθαι, παροργίζ-ομαι, fut. παροργισθήσ-ομαι.

Offenseur, n. m., *celui qui offense*, ὑβριστ-ής, οῦ (ὁ); ὑβρίζ-ων, οντος (ὁ).

Offensif, ive, adj., *qui attaque, qui sert à l'attaque*, βλαπτικ-ός, ή, όν. Armes offensives, βέλ-η, ῶν (τά). Traité, ligue offensive, συμμαχί-α, ας (ἡ).

Offensive, n. f., *attaque*, ἐπιχείρησ-ις, εως (ἡ); προσβολ-ή, ῆς (ἡ). Prendre l'offensive, τοῦ πολέμου κατάρχ-ειν, κατάρχ-ω, fut. κατάρξ-ω.

Offensivement, adv., *d'une manière offensive*, πολεμικῶς.
Offerte, n. f., ou **Offertoire**, n. m., *oblation*, ἀναφορ-ά, ᾶς (ἡ); προσφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Office, n. m. 1 *Devoir*, καθῆκ-ον, καθήκοντ-ος (τό). C'est l'office de..., ἔστι, et l'infin. || 2 *Emploi, fonction*, τέλ-ος, εος, ους (τό). Faire office, *tenir lieu*, ἐν τάξει, ἐν μέρει εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. || 3 *Assistance, service*, εὐεργεσί-α, ας (ἡ); εὐεργέτημα, εὐεργετήματ-ος (τό). Rendre de bons offices, εὐεργετ-εῖν, εὐεργετ-έω, ῶ, fut. εὐεργετήσ-ω, acc. ; εὖ ou ἀγαθὸν ou ἀγαθὰ ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 4 *Service, prières publiques*, ἱερ-ά, ῶν (τά); ἱερουργί-α, ας (ἡ). || 5 *Lieu où l'on garde les provisions*, ταμιεῖ-ον, ου (τό).
Official, n. m., *juge ecclésiastique*, ἐκκλησιαστικ-ὸς δικαστ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Officialité, n. f.. *juridiction de l'official*, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστοῦ δικαιοδοσί-α, ας (ἡ).
Officiant, adj. et n. m., *prêtre qui officie à l'église*, ἱερουργ-ός, οῦ (ὁ); ἱερουργ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Officiel, elle, adj. 1 *Qui est proposé par une autorité reconnue*, ἐχέγγυ-ος, ος, ον. || 2 *Qui émane du gouvernement*, δημόσι-ος, α, ον.
Officiellement, adv., *au nom de l'État*, δημοσίᾳ, δημοσίως.
Officier, v. intr., *célébrer l'office divin*, ἱερουργ-εῖν, ἱερουργ-έω, ῶ, fut. ἱερουργήσ-ω.
Officier, n. m. 1 *Celui qui a un office, un emploi*, λειτουργ-ός, οῦ (ὁ). Officier de justice, δικαιονόμ-ος, ου (ὁ). Officier de police, ἀστυνόμ-ος, ου (ὁ). Officier de santé, ἰατρ-ός, οῦ (ὁ). Officier de bouche, ἐδέατρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Homme de guerre qui a un grade*, ἡγεμών, ἡγεμόν-ος (ὁ). || 3 *Domestique qui a soin de l'office*, τοῦ ταμιείου ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).
Officieusement, adv., *d'une manière officieuse*, προφρόνως, θεραπευτικῶς.
Officieux, euse, adj. 1 *Serviable*, θεραπευτικ-ός, ή, όν. Soins officieux, θεραπεί-α, ας (ἡ). || 2 *Qui tend à être utile, agréable*, πρόφρ-ων, ων, ον (comp. προφρον-έστερος, sup. προφρον-έστατος). || Nom m., faire l'officieux, πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω.
Officinal, ale, adj., *se dit de certaines préparations pharmaceutiques*, φαρμακευτικ-ός, ή, όν.
Officine, n. f., *laboratoire*, ἐργαστήρι-ον, ου (τό).
Offrande, n. f., *don offert*, ἀναφορ-ά, ᾶς (ἡ); προσφορ-ά, ᾶς (ἡ). Offrande consacrée dans un temple, ἀνάθημα, ἀναθήματ-ος (τό).
Offrant, n. m., *celui qui offre un certain prix*, τιμὴν ὁμολογ-ῶν, οῦντος (ὁ). Le plus offrant, πλείστην τιμὴν ὑποσχόμεν-ος, ου (ὁ).
Offre, n. f. 1 *Action d'offrir*, προσφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Ce qu'on offre*, προσφερόμεν-ον, ου (τό). || 3 *Offre de service*, ἐπαγγελί-α, ας (ἡ).
Offrir, v. tr. 1 *Présenter*, προσφέρ-ειν, προσφέρ-ω, fut. προσοίσ-ω, acc. || 2 *Consacrer, dédier*, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc. ; ἀνατιθέναι, ἀνατίθημι, fut. ἀναθήσ-ω, acc. || 3 *Montrer à la vue, présenter à l'esprit*, προβάλλ-ειν, προβάλλ-ω, fut. προβαλ-ῶ, acc. ; παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc. || 4 *Mettre au service, à la disposition*, ἐπαγγέλλ-εσθαι, ἐπαγγέλλ-ομαι, fut. ἐπαγγελ-οῦμαι, acc.
Offusquer, v. tr. 1 *Empêcher de voir ou d'être vu*, ἐπιπροσθ-εῖν, ἐπιπροσθ-έω, ῶ, fut. ἐπιπροσθήσ-ω, dat. || 2 *Éblouir*, τὰς ὄψεις ἀμαυρ-οῦν, ἀμαυρ-όω, ῶ, fut. ἀμαυρώσ-ω. || 3 *Troubler, altérer*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || 4 *Blesser, choquer*, ἀπαρέσκ-ειν, ἀπαρέσκ-ω, fut ἀπαρέσ-ω, dat.
Ogival, ale, adj., διαγώνι-ος, ος, ον.
Ogive, n. f., *arceau de voûte*, διαγώνι-ος ἀψ-ίς, ῖδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Ogre, n. m., *monstre carnassier*, λαμί-α, ας (ἡ).
Oh! interj., ὦ! φεῦ!
Oie, n. f., *oiseau*, χήν, χην-ός (ὁ). D'oie, χήνει-ος, ος, ον.
Oignon, n. m. 1 *Racine bulbeuse*, βολβ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Plante potagère*, κρόμμυ-ον, ου (τό). || 3 *Callosité*, τύλ-ος, ου (ὁ).
Oignonière, n. f., *plant d'oignons*, κρομμυών, κρομμυῶν-ος (ὁ).
Oindre, v. tr., *frotter d'huile*, χρί-ειν, χρί-ω, fut. χρίσ-ω, acc. L'oint du Seigneur, Χριστ-ός, οῦ (ὁ).
Oing, n. m., *graisse de porc fondue*, σίαλον, ου (τό).
Oiseau, n. m., ὄρνις, ὄρνιθ-ος (ὁ, ἡ). Petit oiseau, ὀρνίθι-ον, ου (τό). D'oiseau, ὀρνίθειος, α, ον. Semblable à un oiseau, ὀρνιθοειδής, ής, ές. Marchand d'oiseaux, ὀρνιθοπώλ-ης, ου (ὁ). Chasse aux oiseaux, ὀρνιθοθήρ-α, ας (ἡ). A vol d'oiseau, loc. adv., *en ligne droite*, εὐθύ, δι' εὐθείας.
Oiseler, v. intr. 1 *Tendre des filets, des gluaux*, ὀρνιθεύ-ειν, ὀρνιθεύ-ω, fut. ὀρνιθεύσ-ω; ὀρνιθοθηρ-ᾶν, ὀρνιθοθηρ-άω, ῶ, fut. ὀρνιθοθηράσ-ω. || 2 *Prendre les oiseaux à la glu*, ἰξεύ-ειν, ἰξεύ-ω, fut. ἰξεύσ-ω.
Oiselet, n. m., *petit oiseau*, ὀρνίθι-ον, ου (τό).
Oiseleur, n. m., *celui qui prend des oiseaux*, ὀρνιθευτ-ής, οῦ (ὁ); ὀρνιθοθήρ-ας, ου (ὁ).
Oiselier, n. m., *celui qui élève et vend des oiseaux*, ὀρνιθοτρόφ-ος, ου (ὁ); ὀρνιθοπώλης, ου (ὁ).
Oiselerie, n. f., *art de prendre et d'élever des oiseaux*, ὀρνιθοθηρευτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Oiseusement, adv., *d'une manière oiseuse*, μάτην, ματαίως.
Oiseux, euse, adj. 1 *Qui ne fait rien*, ἀργ-ός, ός, όν. || 2 *Inutile*, μάται-ος, ος ou α, ον (comp. μαται-ότερος, sup. μαται-ότατος); ἀνωφελ-ής, ής, ές.
Oisif, ive, adj. 1 *Qui ne fait rien*, ἀργ-ος,

ός, όν; ἀλύ-ων, ουσα, ον. || 2 *Dont on ne fait point usage*, περισσ-ός, ή, όν (comp. περισσ-ότερος, sup. περισσ-ότατος); ἄχρηστ-ος, ος, ον.
Oisillon, n. m., *petit oiseau*, ὀρνίθι-ον, ου (τό).
Oisivement, adv., *d'une manière oisive*, ἀργῶς.
Oisiveté, n. f., *état d'une personne oisive*, ἀργί-α, ας (ἡ). Vivre dans l'oisiveté, ἀργ-εῖν, ἀργ-έω, ῶ, fut. ἀργήσ-ω.
Oison, n. m. 1 *Petit de l'oie*, χηνάρι-ον, ου (τό). || 2 *Imbécile, idiot*, βλάξ, βλακ-ός (ὁ).
Oléagineux, **euse**, adj., *dont on peut tirer de l'huile*, ἐλαιώδ-ης, ης, ες.
Olfactif, **ive**, adj., *qui appartient à l'odorat*, ὀσφραντικ-ός, ή, όν.
Oliban, n. m., *encens mâle*, ἄῤῥ-ην λίβαν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Oligarchie, n. f., *gouvernement d'un petit nombre de personnes*, ὀλιγαρχί-α, ας (ἡ).
Oligarchique, adj., ὀλιγαρχικ-ός, ή, όν.
Olivaire, adj., *qui a la forme d'une olive*, ἐλαιοειδ-ής, ής, ές.
Olivaison, n. f., *saison où se fait la récolte des olives*, ἐλαιοτρυγητ-ός, οῦ (ὁ).
Olivâtre, adj., *qui est de couleur d'olive*, ἐλαιόχρ-ους, ους, ουν.
Olive, n. f., *fruit de l'olivier*, ἐλαί-α, ας (ἡ). Marc d'olives, ἐλαιότρυγ-ον, ου (τό). Celui qui récolte des olives, ἐλαϊστ-ής, οῦ (ὁ). Cueillir des olives, ἐλαιολογ-εῖν, ἐλαιολογ-έω, ῶ, fut. ἐλαιολογήσ-ω.
Olivier, n. m., *arbre*, ἐλαί-α, ας (ἡ). Plantation des oliviers, ἐλαιοφυτεί-α, ας (ἡ). Plant d'oliviers, ἐλαιόφυτ-ον, ου (τό); ἐλαιών, ἐλαιῶν-ος (ὁ).
Ollaire, adj., *de pot, de marmite*, χύτρει-ος, α, ον.
Olographe, adj., *écrit tout entier de la même main*, ὁλόγραφ-ος, ος, ον.
Olympiade, n. f., *espace de quatre ans*, ὀλυμπιάς, ὀλυμπιάδ-ος (ἡ).
Olympien, **enne**, adj., *se dit des douze principales divinités du paganisme*, ὀλύμπι-ος, ος, ον.
Olympique, adj., *se dit des jeux célébrés à Olympie*, ὀλυμπικός, ή, όν.
Ombelle, n. f., terme de botanique, σκιάς, σκιάδ-ος (ἡ).
Ombellé, **ée**, adj., *en ombelle*, σκιαδηφόρ-ος, ος, ον.
Ombellifère, adj., voy. le précédent.
Ombilic, n. m. 1 *Nombril*, ὀμφαλ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Petite cavité dans certains fruits*, ὀμφαλ-ός, οῦ (ὁ).
Ombilical, **ale**, adj., *de l'ombilic*, ὀμφάλι-ος, ος, ον.
Ombiliqué, **ée**, adj., *pourvu d'un ombilic*, ὀμφαλοειδ-ής, ής, ές.
Ombrage, n. m. 1 *Ombre*, σκι-ά, ᾶς (ἡ); ἐπισκιασμ-ός, οῦ (ὁ). Produire de l'ombrage, ἐπισκιάζ-ειν, ἐπισκιάζ-ω, fut. ἐπισκιάσ-ω. || 2 *Soupçon, défiance*, ὑποψί-α, ας (ἡ). Donner de l'ombrage, εἰς ὑποψίαν ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι. Prendre de l'ombrage, ὑπόπτως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω πρός, acc.
Ombrager, v. tr., *faire de l'ombre*, ἐπισκιάζ-ειν, ἐπισκιάζ-ω, fut. ἐπισκιάσ-ω, dat. — ***Ombragé, ée***, part. passé et adj., σκιωτ-ός, ή, όν; σκιερ-ός, ά, όν; ἐπίσκι-ος, ος, ον.
Ombrageux, **euse**, adj. 1 *Qui s'effraye facilement*, en parlant du cheval, πτυρτικ-ός, ή, όν. || 2 *Soupçonneux, défiant*, δύσπιστ-ος, ος, ον; ὕποπτ-ος, ος, ον.
Ombre, n. f. 1 *Obscurité produite par un corps opaque*, σκι-ά, ᾶς (ἡ); σκίασμα, σκιάσματ-ος (τό). Passer comme l'ombre, comme une ombre, φροῦδ-ος, ος ou η, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. Avoir peur de son ombre, ἀλόγως φοβ-εῖσθαι, φοβ-έομαι, οῦμαι, fut. φοβήσ-ομαι. Courir après une ombre, κεναῖς ἐλπίσι τρέφ-εσθαι, τρέφ-ομαι, fut. τραφήσ-ομαι. Faire ombre, *porter ombrage*, voy. Ombrage. Combattre une ombre, σκιαμαχ-εῖν, σκιαμαχ-έω, ῶ, fut. σκιαμαχήσ-ω. Élever à l'ombre, *délicatement*, σκιατραφ-εῖν, σκιατραφ-έω, ῶ, fut. σκιατραφήσ-ω. Élevé à l'ombre, σκιατραφ-ής, ής, ές. Éducation à l'ombre, σκιατραφί-α, ας (ἡ). || 2 *Ténèbres (de la nuit ou des enfers)*, σκότ-ος, ου (ὁ); ζόφ-ος, ου (ὁ). || 3 *Simulacre du corps, après la mort*, ψυχ-ή, ῆς (ἡ); εἴδωλ-ον, ου (τό). || 4 *Légère apparence*, σκι-ά, ᾶς (ἡ); ὄναρ, ὀνείρατ-ος (τό). || 5 *Convive non invité*, σκι-ά, ᾶς (ἡ). || 6 Terme de peinture, σκι-ά, ᾶς (ἡ).
Ombrelle, n. f., *petit parasol*, σκιάδι-ον, ου (τό); σκιαδίσκ-η, ης (ἡ).
Ombrer, v. tr., *mettre des ombres à un tableau*, σκιαγραφ-εῖν, σκιαγραφ-έω, ῶ, fut. σκιαγραφήσ-ω.
Ombreux, **euse**, adj., *ombragé*, σκιωτ-ός, ή, όν, σκιερ-ός, ά, όν; ἐπίσκι-ος, ος, ον.
Oméga, n. m., *dernière lettre de l'alphabet*, ὦ μέγα, indéclin. (τό).
Omelette, n. f., *œufs battus et cuits dans la poêle*, ᾠῶν ὑπότριμμα, ὑποτρίμματ-ος (τό).
Omettre, v. tr., *manquer à dire, à faire*, παραλείπ-ειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω, acc.; παριέναι, παρίημι, fut. παρήσ-ω, acc.
Omission, n. f. 1 *Action d'omettre*, παράλειψ-ις, εως (ἡ); τὸ παραλείπειν. L'article se décline. || 2 *La chose omise*, παραλειφθ-έν, έντος (τό). Faute d'omission, ἔλλειμμα, ἐλλείμματ-ος (τό).
Omnibus, n. m., πάνδοκ-ον ou πάνδοχ-ον ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Omnipotence, n. f., *toute-puissance*, παντοκρατορί-α, ας (ἡ).
Omnipotent, **ente**, *tout-puissant*, πανδύναμ-ος, ος, ον.
Omniscience, n. f., *science infinie*, ἄπειρ-ος ἐπιστήμ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Omnivore, adj., *qui se nourrit d'animaux et de végétaux*, παντοφάγ-ος, ος, ον.

Omoplate, n. f., *plat de l'épaule*, ὠμοπλάτ-η, ης (ἡ).

On, l'on, pron. indéfin. Ce pronom se rend de deux manières. 1° Si le verbe qui suit *on, l'on*, est actif, on tourne par le passif : on aime la vertu, ἡ ἀρετὴ φιλεῖται. On peut aussi tourner par la troisième personne du singulier actif avec πᾶς τις, *tout homme*, πᾶς τις φιλεῖ τὴν ἀρετήν. 2° Si le verbe qui suit *on, l'on*, est neutre ou déponent en grec, on tourne par la troisième personne du pluriel : on imite les gens de bien, μιμοῦνται τοὺς ἀγαθούς. On dit, φασί, λέγουσι, λόγος ἔχει. Si le verbe qui suit *on* est accompagné d'une négation, on tourne par *personne ne*, οὔτις, οὐδείς, et le verbe se met à la troisième personne du singulier. *Quand on, lorsqu'on*, se tournent par *celui qui*, ὅςτις. Si on, si l'on, se tournent par *si quelqu'un*. εἴ τις avec l'indic., ou ἐάν τις avec le subj.

Onagre, n. m., *âne sauvage*, ὄναγρ-ος, ου (ὁ).

Once, n. f., *poids de huit gros*, οὐγγί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Once, n. m., *quadrupède*, πάρδ-ος, ου (ὁ).

Onciale, adj. f., *grande lettre*, κεφαλαῖ-ον γράμμα, γράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Oncle, n. m., *frère du père ou de la mère*, θεῖ-ος, ου (ὁ). Oncle paternel, πατράδελφ-ος, ου (ὁ). Oncle maternel, μητράδελφ-ος, ου (ὁ).

Onction, n. f. 1 *Action d'oindre*, χρῖσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Enduit*, χρῖσμα, χρίσματ-ος (τό). || 3 *Douce persuasion*, ψυχαγωγί-α, ας (ἡ) ; ψυχαγωγικ-όν, οῦ (τό) ; πειθ-ώ, οῦς (ἡ).

Onctueusement, adv., *avec onction*, πιθανῶς, μετὰ πειθοῦς.

Onctueux, euse, adj. 1 *Gras et huileux*, λιπαρ-ός, ά, όν (comp. λιπαρ-ώτερος, sup. λιπαρ-ώτατος) ; ἐλαιώδ-ης, ης, ες. || 2 *Rempli d'onction*, ψυχαγωγ-ός, ός, όν ; ψυχαγωγικ-ός, ή, όν ; πιθαν-ός, ή, όν (comp. πιθαν-ώτερος, sup. πιθαν-ώτατος).

Onctuosité, n. f., *qualité de ce qui est onctueux*, λιπαρότης, λιπαρότητ-ος (ἡ).

Onde, n. f. 1 *Flot*, κῦμα, κύματ-ος (τό). || 2 *Eau (en général)*, ὕδωρ, ὕδατ-ος (τό). || 3 *La mer*, θάλασσ-α, ης (ἡ). || Au plur., *ce qui est en forme d'ondes*, κυματοειδ-ές, έος, οῦς (τό).

Ondé, ée, adj., *qui est en forme d'ondes*, κυματοειδ-ής, ής, ές.

Ondée, n. f., *pluie subite*, ὄμβρ-ος, ου (ὁ).

Ondin, n. m., *génie des eaux*, τῶν ὑδάτων δαίμων, δαίμον-ος (ὁ). Ondine, n. f., τῶν ὑδάτων δαίμων, δαίμον-ος (ἡ).

Ondoiement, n. m., *baptême sans les cérémonies religieuses*, ἁπλ-οῦς βαπτισμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Ondoiement, n. m., *ondulation*, au propre, κύμανσ-ις, εως (ἡ) ; au figuré, κυματοειδ-ές, έος, οῦς (τό).

Ondoyant, ante, adj., *qui se meut en ondes*, au propre, κυμαίν-ων, ουσα, ον : au figuré, κυματοειδ-ής, ής, ές.

Ondulation, n. f., κύμανσ-ις, εως (ἡ).

Ondulatoire, adj., κυματοειδ-ής, ής, ές.

Ondulé, ée, adj., voy. le précédent.

Onduler, v. intr., κυμαίν-ειν, κυμαίν-ω, fut. κυμαν-ῶ.

Onduleux, euse, adj., *qui se meut en ondes*, κυμαίν-ων, ουσα, ον.

Onéreux, euse, adj., *à charge, incommode*, φορτικ-ός, ή, όν (comp. φορτικ-ώτερος, sup. φορτικ-ώτατος) ; βαρ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαρ-ύτερος, sup. βαρ-ύτατος). Être onéreux, βαρύν-ειν, βαρύν-ω, fut. βαρυν-ῶ, acc.

Ongle, n. m. 1 *Partie cornée du bout des doigts*, ὄνυξ, ὄνυχ-ος (ὁ). Petit ongle, ὀνύχι-ον, ου (τό). || 2 *Griffes de plusieurs animaux*, ὄνυξ, ὄνυχ-ος (ὁ). || 3 *Sabot du cheval*, ὄνυξ, ὄνυχ-ος (ὁ).

Onglée, n. f., *engourdissement au bout des ongles*, τῶν ἀκροδακτυλίων ῥῖγ-ος, εος, ους (τό).

Onglet, n. m. 1 *Petit ongle*, ὀνύχι-ον, ου (τό). || 2 *Partie inférieure du pétale*, ὄνυξ, ὄνυχ-ος (ὁ).

Onglette, n. f., *burin*, γλυφεῖ-ον, ου (τό).

Onguent, *médicament pour l'usage externe*, χρῖσμα, χρίσματ-ος (τό) ; ὑπάλειμμα, ὑπαλείμματ-ος (τό).

Ongulé, ée, adj., *dont le pied est terminé par un sabot*, si le sabot est continu, μονώνυχ-ος, ος, ον ; s'il est divisé en deux parties, διόνυχ-ος, ος, ον.

Onomatopée, n. f., figure de rhétorique, ὀνοματοποιΐ-α, ας (ἡ).

Ontologie, n. f., *science de l'être en général*, ὀντολογί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Ontologique, adj., *qui a rapport à l'ontologie*, ὀντολογικ-ός, ή, όν. Grec moderne.

Onyx, n. m., *agate très-fine*, ὄνυξ, ὄνυχ-ος (ὁ). D'onyx, ὀνύχιν-ος, η, ον.

Onze, adj. num., ἕνδεκα. || Nom m., ἑνδεκάς, ἑνδεκάδ-ος (ἡ).

Onzième, adj. num. ord., ἑνδέκατ-ος, η, ον. || Nom m., *la onzième partie*, ἑνδέκατ-ον μέρ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Onzièmement, adv., ἑνδέκατον.

Opacité, n. f., *défaut de transparence*, τὸ μὴ διαφανὲς εἶναι. L'article se décline.

Opale, n. f., *pierre précieuse*, ὀπάλλι-ος, ου (ὁ).

Opaque, adj., *qui n'est pas transparent*, οὐ διαφαν-ής, ής, ές.

Opéra, n. m., μελικ-ὸν δρᾶμα, δράματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Opérateur, n. m. 1 *Celui qui fait des opérations de chirurgie*, χειρουργ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Charlatan*, ἀγύρτ-ης, ου (ὁ).

Opération, n. f. 1 *Action d'une puissance, d'une faculté*, δύναμ-ις, εως (ἡ) ; ἐνέργει-α, ας (ἡ). || 2 *Action méthodique de la main du chirurgien*, χειρουργί-α, ας (ἡ). || 3 *Calculs*, λογισμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Plans militaires*, στρατηγικ-ὰ ἔργ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent

Opératoire, adj., terme de médecine, χειρουργικ-ός, ή, όν.

Opérer, v. tr. 1 *Produire un effet*, ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.; ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 2 *Faire une opération de chirurgie*, χειρουργ-εῖν, χειρουργ-έω, ῶ, fut. χειρουργήσ-ω. || 3 *Produire un effet*, en parlant d'un remède, ἐνεργ-εῖν, ἐνεργ-έω, ῶ, fut. ἐνεργήσ-ω. || 4 *Faire un calcul*, λογίζ-εσθαι, λογίζ-ομαι, fut. λογίσ-ομαι.

Opes, n. m. pl., terme d'architecture, *trous*, ὀπ-αί, ῶν (αἱ).

Ophite, n. m., *porphyre antique*, ὀφίτ-ης λίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Ophthalmie, n. f., *maladie de l'œil*, ὀφθαλμί-α, ας (ἡ). Avoir une ophthalmie, ὀφθαλμιᾶν, ὀφθαλμι-άω, ῶ, fut. ὀφθαλμιάσ-ω.

Ophthalmique, adj., *qui a rapport à l'œil*, ὀφθαλμικ-ός, ή, όν.

Ophthalmographie, n. f., *description de l'œil*, τοῦ ὀφθαλμοῦ διαγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Opiacé, ée, adj., *qui contient de l'opium*, ὀπίῳ μεμιγμέν-ος, η, ον.

Opiat, n. m. 1 *Électuaire*, ἔκλειγμα, ἐκλείγματ-ος (τό); ἐκλεικτ-όν, οῦ (τό). || 2 *Pâte pour nettoyer les dents*, ὀδοντόσμηγμα, ὀδοντοσμήγματ-ος (τό).

Opilation, n. f., *obstruction*, ἔμφραξ-ις, εως (ἡ).

Opiler, v. tr., *obstruer*, ἐμφράσσ-ειν, ἐμφράσσ-ω, fut. ἐμφράξ-ω, acc.

Opimes, adj. f. pl., dépouilles opimes, σκῦλ-α, ων (τά).

Opinant, n. m., *celui qui opine dans une délibération*, ψηφιζόμεν-ος, ου (ὁ); ψηφοφορ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Opiner, v. intr., *dire son avis dans une délibération*, τὴν γνώμην ἀποφαίν-εσθαι, ἀποφαίν-ομαι, fut. ἀποφαν-οῦμαι; ψηφίζ-εσθαι, ψηφίζ-ομαι, fut. ψηφίσ-ομαι; ψηφοφορ-εῖν, ψηφοφορ-έω, ῶ, fut. ψηφοφορήσ-ω. Opiner du bonnet, ἐπινεύ-ειν, ἐπινεύ-ω, fut. ἐπινεύσ-ω.

Opiniâtre, adj., *obstiné*, *entêté*, ἰσχυρογνώμ-ων, ων, ον; αὐθάδ-ης, ης, ες (comp. αὐθαδ-έστερος, sup. αὐθαδ-έστατος). Maladie opiniâtre, δυςίατ-ος νόσ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent. Combat opiniâtre, ἰσχυρ-ὰ μάχ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Opiniâtrément, adv. 1 *Avec entêtement*, αὐθάδως. || 2 *Avec constance*, εὐσταθῶς.

Opiniâtrer, v. tr., *rendre opiniâtre*, αὐθάδ-η ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***s'Opiniâtrer***, v. pr., *s'entêter*, αὐθαδίζ-εσθαι, αὐθαδίζ-ομαι, fut. αὐθαδίσ-ομαι.

Opiniâtreté, n. f. 1 *Entêtement*, αὐθάδει-α, ας (ἡ). || 2 *Constance*, *fermeté*, ἰσχυρογνωμοσύν-η, ης (ἡ); εὐστάθει-α, ας (ἡ).

Opinion, n. f. 1 *Avis*, *sentiment*, γνώμ-η, ης (ἡ). || 2 *Jugement qu'on porte d'une personne ou d'une chose*, γνώμ-η, ης (ἡ); δόξ-α, ης (ἡ). Avoir pour opinion, δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δόξ-ω; δοξάζ-ειν, δοξάζ-ω, fut. δοξάσ-ω. Changer d'opinion, μεταγιγνώσκ-ειν, μεταγιγνώσκ-ω, fut. μεταγνώσ-ομαι. L'opinion publique, τῶν πολλῶν δόξ-α, ης (ἡ).

Opium, n. m., *suc du pavot*, ὄπι-ον, ου (τό).

Opportun, une, adj., *qui est à propos*, εὔκαιρ-ος, ος, ον.

Opportunément, adv., *à propos*, εὐκαίρως.

Opportunité, n. f., *qualité de ce qui est opportun*, εὐκαιρί-α, ας (ἡ).

Opposant, ante, adj., *qui s'oppose*, ἀνθιστάμεν-ος, η, ον; ἐναντιούμεν-ος, η, ον. || Nom m., ἀντίπαλ-ος, ου (ὁ).

Opposer, v. tr. 1 *Mettre une chose vis-à-vis d'une autre*, ἀνθιστάναι, ἀνθίστημι, fut. ἀντιστήσ-ω, acc. || 2 *Mettre en comparaison, en parallèle*, παρατιθέναι, παρατίθημι, fut. παραθήσ-ω, acc.; παραβάλλ-ειν, παραβάλλ-ω, fut. παραβαλ-ῶ, acc. — ***s'Opposer***, v. pr., *être opposé*, *contraire*, ἀνθίστασθαι, ἀνθίσταμαι, fut. ἀντιστήσ-ομαι, dat.; ἐναντιοῦσθαι, ἐναντι-όομαι, οῦμαι, fut. ἐναντιωθήσ-ομαι. — ***Opposé, ée***, part. passé et adj. 1 *Placé vis-à-vis*, ἀντικείμεν-ος, η, ον. || 2 *Contraire*, *hostile*, ἐναντί-ος, α, ον. || 3 *Différent par nature*, ἐναντί-ος, α, ον; ἀντίστροφ-ος, ος, ον. || Nom m., ἐναντί-ον, ου (τό).

Opposite, n. m., *l'opposé*, *le contraire*, ἐναντί-ον, ου (τό). A l'opposite, loc. adv., *en face*, *vis-à-vis*, ἐναντίον, ἐναντία, ἐξ ἐναντίας.

Opposition, n. f. 1 *Empêchement*, *obstacle*, ἐμπόδι-ον, ου (τό); ἐμπόδισμα, ἐμποδίσματ-ος (τό). || 2 Terme de jurisprudence, διαπορεί-α, ας (ἡ). Former opposition, διαπορεύ-εσθαι, διαπορεύ-ομαι, fut. διαπορεύσ-ομαι. || 3 *Contraste*, ἀντίθεσ-ις, εως (ἡ); διαφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Manière de voir ou d'être contraire*, ἐναντίωσ-ις, εως (ἡ); ἐναντιότης, ἐναντιότητ-ος (ἡ). Opposition politique, ἀντιπολιτεί-α, ας (ἡ). || 5 *La minorité opposante d'une assemblée*, ἐναντιούμεν-οι, ων (οἱ); ἀντιπολιτευόμεν-οι, ων (οἱ). || 6 Figure de rhétorique, ἀντίθεσ-ις, εως (ἡ).

Oppresser, v. tr., *suffoquer*, πνίγ-ειν, πνίγ-ω, fut. πνίξ-ω, acc.; ἄγχ-ειν, ἄγχ-ω, fut. ἄγξ-ω, acc.

Oppresseur, n. m., *celui qui opprime*, καταδυναστεύ-ων, οντος (ὁ).

Oppressif, ive, adj., *qui sert à opprimer*, δεσποτικ-ός, ή, όν.

Oppression, n. f. 1 *Suffocation*, δύςπνοι-α, ας (ἡ). || 2 *Action d'opprimer*, καταδυναστεί-α, ας (ἡ).

Opprimer, v. tr., *accabler par abus d'autorité*, καταδυναστεύ-ειν, καταδυναστεύ-ω, fut. καταδυναστεύσ-ω, acc.; καταπιέζ-ειν, καταπιέζ-ω, fut. καταπιέσ-ω, acc.

Opprobre, n. m. 1 *Honte*, *ignominie*, ὄνειδ-ος, εος, ους (τό). Couvrir, accabler d'opprobre, κατονειδίζ-ειν, κατονειδίζ-ω, fut.

κατονειδίσ-ω, acc. || 2 *État d'abjection*, ταπείνωσ-ις, εως (ἡ).

Optatif, ive, adj., *qui exprime le souhait*, εὐκτικ-ός, ή, όν. || Nom m., terme de grammaire, εὐκτική, ῆς (ἡ), sous-ent. ἔγκλισις.

Opter, v. intr., *choisir*, προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι, acc.

Opticien, n. m. 1 *Qui sait et enseigne l'optique*, τῆς ὀπτικῆς εὖ εἰδ-ώς, ότος (ὁ). || 2 *Fabricant, marchand d'instruments d'optique*, ὀπτικὰ ὄργανα ποι-ῶν, οῦντος (ὁ).

Optimisme, n. m., *sentiment de ceux qui prétendent que tout est pour le mieux*, τῶν πάντα ἄριστα εἶναι νομιζόντων δόξ-α, ης (ἡ).

Optimiste, n. m., πάντα εἶναι ἄριστα νομίζ-ων, οντος (ὁ).

Option, n. f., *action d'opter*, προαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Optique, adj., *qui a rapport à la vue*, ὀπτικ-ός, ή, όν. || Nom f., *science de la lumière et des lois de la vision*, ὀπτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Opulemment, adv., *avec opulence*, ἀφθόνως, ἐν ἀφθόνοις.

Opulence, n. f., *abondance de biens*, εὐπορί-α, ας (ἡ); ἀφθονί-α, ας (ἡ). Vivre dans l'opulence, πάντων εὐπορ-εῖν, εὐπορ-έω, ῶ, fut. εὐπορήσ-ω.

Opulent, ente, adj., εὔπορ-ος, ος, ον (comp. εὐπορ-ώτερος, sup. εὐπορ-ώτατος).

Opuscule, n. m., *petit ouvrage*, συγγραμμάτι-ον, ου (τό).

Or, conj., δέ, après un mot. Or çà (pour exhorter), εἶα ἄγε, pour le singulier; εἶα ἄγετε, pour le pluriel.

Or, n. m. 1 *Métal*, χρυσ-ός, οῦ (ὁ). D'or, χρυσ-οῦς, ῆ, οῦν. || 2 *Monnaie*, χρυσί-ον, ου (τό). || 3 *Opulence*, πολυχρηματί-α, ας (ἡ). Locutions diverses : Une affaire d'or, πολυκερδ-ὲς πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Au poids de l'or, *fort cher*, πλείστου. Promettre des monts d'or, χρυσᾶ ὄρη ὑπισχν-εῖσθαι, ὑπισχν-έομαι, οῦμαι, fut. ὑποσχήσ-ομαι. C'est un cœur d'or, γενναῖος καὶ ἁπλοῦς ἀνήρ. Il parle d'or, βέλτιστα λέγει. Il vaut son pesant d'or, χρυσίου τιμιώτερός ἐστι. Un homme de l'âge d'or, χρηστοήθης ἀνήρ.

Oracle, n. m. 1 *Réponse que les païens croyaient recevoir de leurs dieux*, χρησμ-ός, οῦ (ὁ); χρησμολόγι-ον, ου (τό). Prononcer des oracles, χρησμολογ-εῖν, χρησμολογ-έω, ῶ, fut. χρησμολογήσ-ω. Interprète des oracles, χρησμολύτ-ης, ου (ὁ). Rendre un oracle, χρησμῳδ-εῖν, χρησμῳδ-έω, ῶ, fut. χρησμῳδήσ-ω. || 2 *Lieu où se rendent les oracles*, χρηστήρι-ον, ου (τό). Consulter l'oracle, τῷ θεῷ χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι. Locutions diverses : Parler comme un oracle, *très-bien parler*, ἄριστα ou βέλτιστα λέγειν. S'exprimer en style d'oracle, *d'une manière ambiguë*, ἀμφίλοξα λέγειν. Être regardé, écouté comme un oracle, ἐν χρησμοδότου μέρει παρὰ πᾶσιν εἶναι.

Orage, n. m. 1 *Tempête*, χειμών, χειμῶν-ος (ὁ). || 2 *Revers*, ἀτυχί-α, ας (ἡ). || 3 *Désordre*, θόρυβ-ος, ου (ὁ). || 4 *Tumulte de sentiments*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Reproches d'un supérieur*, ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ).

Orageux, euse, adj. 1 *Sujet aux orages*, χειμέρι-ος, ος ou α, ον (sup. χειμερι-ώτατος); ἀελλώδ-ης, ης, ες; θυελλώδ-ης, ης, ες. || 2 *Agité, tumultueux*, θορυβώδ-ης, ης, ες; ταραχώδ-ης, ης, ες.

Oraison, n. f. 1 *Discours*, λόγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Prière*, εὐχ-ή, ῆς (ἡ).

Oral, ale, adj., *de bouche*, ὁ, ἡ, τὸ ἀπὸ στόματος. L'article se décline.

Orange, n. f., *fruit*, χρυσόμηλ-ον, ου (τό).

Orangé, ée, adj., *couleur d'orange*, χρυσοειδ-ής, ής, ές.

Oranger, n. m., *arbre*, χρυσ-ῆ μηλέ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Oranger, ère, n., *qui vend des oranges*, χρυσόμηλα πωλ-ῶν, οῦντος (ὁ), χρυσόμηλα πωλ-οῦσα, ούσης (ἡ).

Orangerie, n. f., *serre d'orangers*, χρυσῶν μηλεῶν ἀποθήκ-η, ης (ἡ).

Orang-outang, n. m., *singe sans queue*, κόλουρ-ος πίθηκ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Orateur, n. m., *celui qui parle en public*, ῥήτωρ, ῥήτορ-ος (ὁ).

Oratoire, adj., *qui appartient à l'orateur*, ῥητορικ-ός, ή, όν.

Oratoire, n. m., *lieu où l'on prie*, εὐκτήρι-ον, ου (τό).

Oratoirement, adv., *d'une manière oratoire*, ῥητορικῶς.

Orbe, n. m., *espace que parcourt une planète*, κύκλ-ος, ου (ὁ).

Orbiculaire, adj., *qui est en rond, qui se meut en rond*, κυκλικ-ός, ή, όν.

Orbiculairement, adv., κυκλικῶς, κυκληδόν.

Orbite, n. m. 1 *Parcours d'une planète*, περιφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Cavité de l'œil*, κόγχ-η, ης (ἡ).

Orcanète, n. f., *plante*, ἄγχουσ-α, ης (ἡ).

Orchestre, n. m. 1 *Lieu où l'on dansait, chez les Grecs; place des sénateurs et des vestales, chez les Romains*, ὀρχήστρ-α, ας (ἡ). || 2 *Place des musiciens*, ὑποσκήνι-ον, ου (τό); ὑποσκήνι-α, ων (τά).

Orchis, n. m., *plante*, ὄρχ-ις, εως (ἡ).

Ordinaire, adj. 1 *Qui a coutume de se faire, habituel*, εἰωθ-ώς, υῖα, ός; συνήθ-ης, ης, ες; εἰθισμέν-ος, η, ον. || 2 *Commun, vulgaire*, κοιν-ός, ή, όν; ἀγοραῖ-ος, ος ou α, ον. || Nom m., *nourriture ordinaire*, δίαιτ-α, ης (ἡ). D'ordinaire, pour l'ordinaire, loc. adv., voy. Ordinairement.

Ordinairement, adv., *le plus souvent*, τὰ πολλά, τὰ πλεῖστα.

Ordinal, adj., *qui regarde l'ordre, le rang*, τακτικ-ός, ή, όν.

Ordination, n. f., *collation des ordres*, χειροτονί-α, ας (ἡ).

Ordonnance, n. f. 1 *Disposition, arrange-*

ment, τάξ-ις, εως (ἡ); διάθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Acte émané de l'autorité*, διάταγμα, διατάγματ-ος (τό); κήρυγμα, κηρύγματ-ος (τό). || 3 *Prescription d'un médecin*, ἰατροῦ παράγγελμα, παραγγέλματ-ος (τό). || Nom m., *militaire qui porte des ordres*, ἄγγαρ-ος, ου (ὁ).

Ordonnancer, v. tr., *donner par écrit l'ordre de payer une somme*, ἀπότισιν ἐντέλλ-ειν, ἐντέλλ-ω, fut. ἐντελ-ῶ.

Ordonnateur, n. m., *celui qui ordonne, dispose*, διαθέτ-ης, ου (ὁ). Ordonnatrice, n. f., διατάττ-ουσα, ούσης (ἡ).

Ordonner, v. tr. 1 *Ranger, disposer*, διατιθέναι, διατίθημι, fut. διαθήσ-ω, acc.; διατάττ-ειν, διατάττ-ω, fut. διατάξ-ω, acc. || 2 *Commander, prescrire*, ἐπιτάττ-ειν, ἐπιτάττ-ω, fut. ἐπιτάξ-ω, acc.; ἐντέλλ-ειν, ἐντέλλ-ω, fut. ἐντελ-ῶ, acc. || 3 *Conférer les ordres*, χειροτον-εῖν, χειροτον-έω, ῶ, fut. χειροτονήσ-ω, acc.

Ordre, n. m. 1 *Disposition*, τάξ-ις, εως (ἡ); διάθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Loi, règle établie par l'autorité*, κόσμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Harmonie dans un État, dans une maison*, κόσμ-ος, ου (ὁ); εὐκοσμί-α, ας (ἡ). || 4 *Classe dans l'Etat, classe en parlant des animaux et des végétaux*, τάξ-ις, εως (ἡ); τέλ-ος, εος, ους (τό). || 5 *Compagnie soumise à certaines règles*, ἑταιρί-α, ας (ἡ). || 6 *Commandement*, ἐπίταγμα, ἐπιτάγματ-ος (τό); ἐντολ-ή, ῆς (ἡ). Donner l'ordre de, ἐπιτάττ-ειν, ἐπιτάττ-ω, fut. ἐπιτάξ-ω, et l'inf.; κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω, et l'inf. Recevoir l'ordre, κελεύ-εσθαι, κελεύ-ομαι, fut. κελευσθήσ-ομαι. Mot d'ordre, σύνθημα, συνθήματ-ος (τό); σύμβολ-ον, ου (τό). || 7 *Sacrement de l'Église*, ἱερατικ-ὴ τελετ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 8 Terme d'architecture, τάξ-ις, εως (ἡ). Par ordre, loc. adv., *successivement*, ἀεί, καθ' ἕκαστον. En sous-ordre, loc. adv., *subordonnément*, καθ' ὑποταγήν.

Ordure, n. f. 1 *Saleté*, ῥύπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Excréments*, σκώρ, σκατ-ός (τό). || 3 *Balayure*, κάθαρμα, καθάρματ-ος (τό). || 4 *Paroles déshonnêtes*, αἰσχρολογί-α, ας (ἡ).

Ordurier, ière, n., *qui se plaît à dire des ordures*, αἰσχρολόγ-ος, ου (ὁ, ἡ).

Oréade, n. f., *nymphe des montagnes*, ὀρειάς, ὀρειάδ-ος (ἡ).

Orée, n. f., *lisière d'un bois*, ὅρ-ος, ου (ὁ); πέρας, πέρατ-ος (τό).

Oreillard, arde, adj., *qui a de longues oreilles*, ὠταρ-ός, ά, όν.

Oreille, n. f., οὖς, ὠτ-ός (τό). Les oreilles, ὦτ-α, ων (τά). Mal d'oreilles, ὠταλγί-α, ας (ἡ). Avoir mal aux oreilles, ὠταλγ-εῖν, ὠταλγ-έω, ῶ, fut. ὠταλγήσ-ω. Qui a l'oreille fine, εὐήκο-ος, ος, ον. Qui a l'oreille dure, δυσήκο-ος, ος, ον. Prêter l'oreille, *être attentif*, ὑπακού-ειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι, dat. Avoir l'oreille basse, *être humilié*, κατηφ-εῖν, κατηφ-έω, ῶ, fut. κατηφήσ-ω. Rompre les oreilles, *étourdir*, ὠτοκοπ-εῖν, ὠτοκοπ-έω, ῶ, fut. ὠτοκοπήσ-ω. Avoir l'oreille de quelqu'un, *être en faveur*, εὐημερ-εῖν, εὐημερ-έω, ῶ, fut. εὐημερήσ-ω παρά, dat. Dire à l'oreille, εἰς οὖς λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ, acc. Pendre à l'oreille, *menacer*, ἐπικ-εῖσθαι, ἐπίκειμαι, fut. ἐπικείσ-ομαι. Donner sur les oreilles, frotter les oreilles à quelqu'un, *maltraiter*, κακῶς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. Échauffer les oreilles à quelqu'un, *mettre en colère*, παροργίζ-ειν, παροργίζ-ω, fut. παροργίσ-ω, acc.

Oreiller, n. m., *coussin qui soutient la tête*, προςκεφάλαι-ον, ου (τό).

Oreillette, n. f. 1 *Petite oreille*, ὠτί-ον, ου (τό). || 2 *Coussinet pour garantir l'oreille*, ἀμφωτ-ίς, ίδος (ἡ).

Oreillons, n. m. pl., *tumeur des glandes voisines de l'oreille*, παρωτ-ίς, ίδος (ἡ).

Orémus, n. m., *prière*, εὐχ-ή, ῆς (ἡ).

Oréographie, n. f., *description des montagnes*, τῶν ὀρῶν συγγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Orfèvre, n. m., *celui qui vend ou qui fait des ouvrages d'or et d'argent*, χρυσοχό-ος, ου (ὁ); χρυσουργ-ός, οῦ (ὁ).

Orfèvrerie, n. f. 1 *Art de l'orfèvre*, χρυσοχοϊκ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Ouvrage de l'orfèvre*, χρύσωμα, χρυσώματ-ος (τό).

Orfraie, n. f., *oiseau de proie*, φήν-η, ης (ἡ).

Organdi, n. m., *mousseline*, βύσσ-ος, ου (ὁ).

Organe, n. m. 1 *Partie du corps*, ὄργαν-ον, ου (τό). || 2 *Voix*, φων-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Personne dont on se sert pour exprimer ses volontés*, ἑρμην-εύς, έως (ὁ); ἑρμηνευτ-ής, οῦ (ὁ). Par l'organe de, διά, gén.

Organique, adj., *qui agit par le moyen des organes*, ὀργανικ-ός, ή, όν.

Organisateur, trice, adj., *qui organise*, διοικητικ-ός, ή, όν.

Organisation, n. f. 1 *Manière dont un corps est organisé*, ὀργάνωσ-ις, εως (ἡ); τῶν ὀργάνων σύστημα, συστήματ-ος (τό). || 2 *Constitution d'un État, d'un établissement quelconque*, κατάστασ-ις, εως (ἡ).

Organiser, v. tr. 1 *Pourvoir d'organes*, διοργαν-οῦν, διοργαν-όω, ῶ, fut. διοργανώσ-ω, acc. || 2 *Constituer, régler*, διατάττ-ειν, διατάττ-ω, fut. διατάξ-ω, acc.; καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.

Organisme, n. m., *l'ensemble des organes*, τῶν ὀργάνων σύστημα, συστήματ-ος (τό).

Organiste, n. m., *celui qui joue de l'orgue*, ὀργάνῳ ἐμπνευστῷ παίζ-ων, οντος (ὁ). || Nom f., ὀργάνῳ ἐμπνευστῷ παίζ-ουσα, ούσης (ἡ).

Organsin, n. m., *fil de soie très-fin*, λεπτότατ-ον σηρικ-όν, οῦ (τό). Les deux mots se déclinent.

Organsinage, n. m., *action d'organsiner*, τὸ σηρικόν τι στρέφειν. L'article se décline.

Organsiner, v. tr., *tordre la soie*, σηρικὸν στρέφ-ειν, στρέφ-ω, fut. στρέψ-ω.

Orge, n. f., *sorte de grain, la plante qui le produit*, κριθ-ή, ῆς (ἡ). D'orge, κρίθιν-ος, η, ον.

Orgeat, n. m., *boisson faite avec de l'eau d'orge*, κρίθιν-ον ποτ-όν, οῦ (τό). Les deux mots se déclinent.

Orgelet, n. m., *petite tumeur aux paupières*, κριθ-ή, ῆς (ἡ).

Orgie, n. f., *débauche de table*, κῶμ-ος, ου (ὁ). Faire une orgie, κωμάζ-ειν, κωμάζ-ω, fut. κωμάσ-ω. || N. f. pl., *fêtes de Bacchus*, ὄργι-α, ων (τά). Célébrer les orgies, ὀργιάζ-ειν, ὀργιάζ-ω, fut. ὀργιάσ-ω.

Orgue, n. m., *instrument de musique*, ἐμπνευστ-ὸν ὄργαν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Orgueil, n. m. 1 *Présomption*, ὑπερηφανί-α, ας (ἡ). Gonflé d'orgueil, τετυφωμέν-ος, η, ον. Avec orgueil, ὑπερηφάνως. || 2 *Élévation de sentiments*, μεγαλοφροσύν-η, ης (ἡ).

Orgueilleusement, adv., *avec orgueil*, ὑπερηφάνως, ὑπεροπτικῶς.

Orgueilleux, euse, adj. 1 *Qui a de la présomption*, ὑπερήφαν-ος, ος, ον (comp. ὑπερηφαν-έστερος, sup. ὑπερηφαν-έστατος). Être orgueilleux, ὑπερηφαν-εῖν, ὑπερηφαν-έω, ῶ, fut. ὑπερηφανήσ-ω ; ὑπερηφάνως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. || 2 *Qui a des sentiments élevés*, μεγαλόφρ-ων, ων, ον. Être orgueilleux, μεγαλοφρον-εῖν, μεγαλοφρον-έω, ῶ, fut. μεγαλοφρονήσ-ω.

Orient, n. m., *le point du ciel où le soleil se lève*, ἀνατολ-ή, ῆς (ἡ); ἕως, ἕω (ἡ). Les pays de l'orient, ἀνατολ-αί, ῶν (αἱ).

Oriental, ale, adj., *qui est du côté de l'orient*, ἀνατολικ-ός, ή, όν; ἑῷ-ος, α, ον; ἑωθιν-ός, ή, όν. Les orientaux, οἱ πρὸς τὴν ἕω. L'article se décline.

Orientaliste, n. m., *homme versé dans la connaissance des langues orientales*, τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας ἐπιστάμεν-ος, ου (ὁ).

Orienter, v. tr., *tourner vers l'orient*, πρὸς τὴν ἕω ou πρὸς τὴν ἀνατολὴν τρέπ-ειν, τρέπ-ω, fut. τρέψ-ω, acc. — ***s'Orienter***, v. pr. 1 *Reconnaître l'orient*, τὴν ἕω ou τὴν ἀνατολὴν ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω. || 2 *Considérer, examiner*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc.; ἐπισκοπ-εῖν, ἐπισκοπ-έω, ῶ, fut. ἐπισκοπήσ-ω, acc. — ***Orienté, ée***, part. passé et adj., *exposé*, en parlant d'un édifice. Bien, mal orienté, καλῶς, κακῶς ἐκτεθειμέν-ος, η, ον.

Orifice, n. m., *ouverture*, στόμα, στόματ-ος (τό); στόμι-ον, ου (τό).

Oriflamme, n. m., *étendard*, φοινικ-ίς, ίδος (ἡ).

Origan, n. m., *plante*, ὀρίγαν-ον, ου (τό).

Originaire, adj. 1 *Qui tire son origine de tel ou tel lieu*, ἐκγεγον-ώς, υῖα, ὸς ἀπό, gén. || 2 *Qui nous vient d'origine*, σύμφυτ-ος, ος, ον; συγγενόμεν-ος, η, ον.

Originairement, adv., *primitivement, dans l'origine*, ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀρχάς.

Original, ale, adj. 1 *Qui sert de modèle*, πρωτότυπ-ος, ος, ον; ἀρχέτυπ-ος, ος, ον. || 2 *Qui conçoit, écrit d'une manière neuve*, ἰδιότροπ-ος, ος, ον. || 3 *Bizarre, étrange*, ἀλλόκοτ-ος, ος, ον; παράξεν-ος, ος, ον. || Nom m. 1 *Minute*, αὐτόγραφ-ον, ου (τό). || 2 *Modèle primitif*, πρωτότυπ-ον, ου (τό); ἀρχέτυπ-ον, ου (τό). || 3 *Homme bizarre*, ἀλλόκοτ-ος ἀνήρ, ἀνδρός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Originalement, adv., *d'une manière originale*, ἰδιοτρόπως.

Originalité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est original*, ἰδιοτροπί-α, ας (ἡ). || 2 *Bizarrerie*, παράδοξ-ον, ου (τό); ἀλλόκοτ-ον, ου (τό).

Origine, n. f. 1 *Principe, commencement*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Cause*, αἰτί-α, ας (ἡ); ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Extraction d'une personne*, γένεσ-ις, εως (ἡ); γενε-ά, ᾶς (ἡ). Dès l'origine, loc. adv., ἀπ' ἀρχῆς. Dans l'origine, loc. adv., ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀρχάς.

Originel, elle, adj., *qui remonte jusqu'à l'origine*, ὁ, ἡ, τὸ κατ' ἀρχάς. L'article se décline; σύμφυτ-ος, ος, ον; συγγενόμεν-ος, η, ον.

Originellement, adv., *dès l'origine*, ἀπ' ἀρχῆς.

Orillon, n. m., *petite oreille*, ὠτάρι-ον, ου (τό); ὠτί-ον, ου (τό).

Orin, n. m., *câble*, σχοινί-ον, ου (τό).

Orion, n. m., *constellation*, Ὠρίων, Ὠρίωνος (ὁ).

Oripeau, n. m. 1 *Lame de cuivre*, χαλκοῦ ἔλασμα, ἐλάσματ-ος (τό). || 2 *Étoffe, broderie de faux or ou de faux argent*, ψευδόχρυσ-ον, ψευδάργυρ-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Ormaie ou **Ormoie**, n. f., *lieu planté d'ormes*, πτελεών, πτελεῶν-ος (ὁ).

Orme ou **Ormeau**, n. m., *arbre*, πτελέ-α, ας (ἡ). D'orme, fait de bois d'orme, πτελέϊν-ος, η, ον.

Ormin, n. m., *plante*, ὅρμιν-ον, ου (τό).

Orne, n. m., *arbre*, βουμελί-α, ας (ἡ).

Ornement, n. m., *ce qui sert à orner*, au propre et au figuré, κόσμ-ος, ου (ὁ); κόσμημα, κοσμήματ-ος (τό); καλλώπισμα, καλλωπίσματ-ος (τό).

Orner, v. tr., *parer, embellir*, κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω, acc.; καλλωπίζ-ειν, καλλωπίζ-ω, fut. καλλωπίσ-ω, acc.

Ornière, n. f., *trace profonde laissée par les roues*, τροχι-ά, ᾶς (ἡ).

Ornithologie, n. f., *histoire des oiseaux*, ὀρνιθολογί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Ornithologiste ou **Ornithologue**, n. m., *qui étudie l'ornithologie*, ὀρνιθολόγ-ος, ου (ὁ).

Ornithomance ou **Ornithomancie**, n. f., *divination par le chant ou le vol des oiseaux*, τῶν ὀρνεομάντεων ἐπιστήμ-η, ης (ἡ); ὀρνιθομαντεί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Orobanche, n. f., *plante parasite*, ὀροβάγχ-η, ης (ἡ).

Orobe, n. f., *plante*, ὄροβ-ος, ου (ὁ).

Oronge, n. f., *sorte de champignon*, μύκης, μύκητ-ος (ὁ).

Orpailleur, n. m., *celui qui recueille l'or dans le sable des fleuves*, χρυσεκλέκτ-ης, ου (ὁ).

Orphelin, n. m., ὀρφαν-ός, οῦ (ὁ). Orpheline, n. f., ὀρφαν-ή, ῆς (ἡ). État de l'orphelin, ὀρφανί-α, ας (ἡ). Rendre orphelin, ὀρφανίζ-ειν, ὀρφανίζ-ω, fut. ὀρφανίσ-ω, acc. Être orphelin, ὀρφανεύ-εσθαι, ὀρφανεύ-ομαι, fut. ὀρφανευθήσ-ομαι.
Orphelinat, n. m., *asile pour les orphelins*, ὀρφανοτροφεῖ-ον, ου (τό).
Orphique, adj., *qui a rapport à Orphée*, Ὀρφικ-ός, ή, όν.
Orpin, n. m., *plante*, τηλέφι-ον, ου (τό).
Orque, n. m., *cétacé*, κῆτ-ος, εος, ους (τό).
Orseille, n. f., *espèce de lichen*, λειχήν, λειχῆν-ος (ὁ).
Orteil, n. m., *le gros doigt du pied*, τοῦ ποδὸς μέγας δάκτυλ-ος, ου (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent.
Orthodoxe, adj., *conforme à la saine opinion en matière religieuse*, ὀρθόδοξ-ος, ος, ον.
Orthodoxie, n. f., *conformité aux doctrines de l'Église*, ὀρθοδοξί-α, ας (ἡ).
Orthodromie, n. f., *route qu'un vaisseau fait en ligne droite*, ὀρθοδρομί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Orthogonal, ale, adj., *perpendiculaire, à angles droits*, ὀρθογώνι-ος, ος, ον; ὀρθόγων-ος, ος, ον.
Orthographe, n. f., *art d'écrire correctement les mots d'une langue*, ὀρθογραφί-α, ας (ἡ). Qui sait l'orthographe, ὀρθογράφ-ος, ος, ον.
Orthographie, n. f., *coupe perpendiculaire du plan d'un bâtiment*, ὀρθογραφί-α, ας (ἡ).
Orthographier, v. tr., *écrire les mots suivant l'orthographe*, ὀρθογραφ-εῖν, ὀρθογραφ-έω, ῶ, fut. ὀρθογραφήσ-ω, acc.
Orthographique, adj., ὁ, ἡ, τὸ τῆς ὀρθογραφίας. Le premier article se décline.
Orthopédie, n. f., *art de corriger les difformités du corps*, τῶν τοῦ σώματος μελῶν διόρθωσ-ις, εως (ἡ).
Orthopédique, adj., *relatif à l'orthopédie*, διορθωτικ-ός, ή, όν.
Ortie, n. f., *plante sauvage*, ἀκαλήφ-η, ης (ἡ).
Ortolan, n. m., *petit oiseau*, κύγχραμ-ος, ου (ὁ).
Orvale, n. f., *espèce de sauge*, σφάκ-ος, ου (ὁ).
Orviétan, n. m. Marchand d'orviétan, *charlatan*, ἀγύρτ-ης, ου (ὁ).
Oryctographie ou **Oryctologie**, n. f., *description des fossiles*, τῶν ὀρυκτῶν ἀναγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Os, n. m., *partie dure et solide du corps des animaux*, ὀστ-έον, οῦν, οῦ (τό). Petit os, ὀστάρι-ον, ου (τό). || Au plur., *dépouille mortelle*, σῶμα, σώματ-ος (τό).
Oscillation, n. f., *balancement*, ταλάντωσ-ις, εως (ἡ).
Oscillatoire, adj., *qui est de la nature de l'oscillation*, ἀμφίρροπ-ος, ος, ον.
Osciller, v. intr., *se mouvoir alternativement en deux sens contraires*, ταλαντεύ-εσθαι, ταλαντεύ-ομαι, fut. ταλαντευθήσ-ομαι. Faire osciller, ταλαντεύ-ειν, ταλαντεύ-ω, fut. ταλαντεύσ-ω, acc.
Oseille, n. f., *plante potagère*, ὀξαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Oser, v. tr. 1 *Avoir l'audace ou le courage de dire, de faire*, τολμ-ᾶν, τολμ-άω, ῶ, fut. τολμήσ-ω, acc. || 2 *Se permettre de*, οὐκ αἰσχύν-εσθαι, αἰσχύν-ομαι, fut. αἰσχυνθήσ-ομαι, avec le participe; τολμ-ᾶν, τολμ-άω, ῶ, fut. τολμήσ-ω. — ***Osé, ée***, part. passé et adj., *audacieux*, τολμηρ-ός, ά, όν (comp. τολμηρ-ότερος, sup. τολμηρ-ότατος).
Oseraie, n. f., *lieu planté d'osier*, ἰτεών, ἰτεῶν-ος (ὁ).
Osier, n. m., *arbrisseau*, ἰτέ-α, ας (ἡ); οἰσύ-α, ας (ἡ). D'osier, οἰσύϊν-ος, η, ον.
Osselet, n. m. 1 *Petit os*, ὀστάρι-ον, ου (τό). || 2 *Jeu d'enfants*, ἀστράγαλ-ος, ου (ὁ). Jouer aux osselets, ἀστραγαλίζ-ειν, ἀστραγαλίζ-ω, fut. ἀστραγαλίσ-ω. || 3 *Tumeur osseuse*, ἐξόστωσ-ις, εως (ἡ).
Ossements, n. m. pl., *os décharnés*, ὀστ-ᾶ, ῶν (τά).
Osseux, euse, adj., *qui est de la nature des os*, ὀστώδ-ης, ης, ες.
Ossification, n. f. 1 *Formation des os*, τῶν ὀστῶν φύσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Conversion des parties membraneuses en os*, εἰς ὀστοῦν μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).
Ossifier, v. tr., *convertir en os*, εἰς ὀστοῦν μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ, acc. — ***s'Ossifier***, v. pr., ὀστώδ-ης, ης, ες γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.
Ossuaire, n. m., *amas d'ossements*, ὀστοθήκ-η, ης (ἡ).
Ostensible, adj., *qui peut être montré*, πρόδηλ-ος, ος, ον.
Ostensiblement, adv., *d'une manière ostensible*, προδήλως, ἐκ προδήλου.
Ostentation, n. f., *montre*, ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). Faire ostentation, ἐπιδείκνυσθαι, ἐπιδείκν-υμαι, fut. ἐπιδείξ-ομαι, acc. Avec ostentation, ἐπιδεικτικῶς. Fait avec ostentation, ἐπιδεικτικ-ός, ή, όν.
Ostéographie, n. f., *description des os*, τῶν ὀστῶν ἀναγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Ostéologie, n. f., *science des os ou traité sur les os*, ὀστολογί-α, ας (ἡ).
Ostéotomie, n. f., *dissection des os*, τῶν ὀστῶν ἀνατομ-ή, ῆς (ἡ).
Ostracé, ée, adj., *qui est de la nature de l'huître*, ὀστρεώδ-ης, ης, ες.
Ostracisme, n. m., *exil, à Athènes*, ὀστρακισμ-ός, οῦ (ὁ). Bannir par l'ostracisme, ἐξοστρακίζ-ειν, ἐξοστρακίζ-ω, fut. ἐξοστρακίσ-ω, acc.
Ostracite, n. f., *coquille d'huître pétrifiée*, ὀστρακίτ-ης, ου (ὁ), sous-ent. λίθος.
Ostrogoth, n. m., *homme qui ignore les usages, les bienséances*, παράξεν-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Otage, n. m., *personne remise aux mains de l'ennemi pour garantie de l'exécution*

d'un traité, ὅμηρ-ος, ου (ὁ). Action de donner des otages ou d'être donné en otage, ὁμηρεί-α, ας (ἡ). Donner ou recevoir pour otage, ὁμηρεύ-ειν, ὁμηρεύ-ω, fut. ὁμηρεύσ-ω, acc.

Otalgie, n. f., *douleur d'oreille*, ὠταλγί-α, ας (ἡ).

Oter, v. tr. 1 *Tirer une chose de la place où elle est*, ἐξαίρ-ειν, ἐξαίρ-ω, fut. ἐξαρ-ῶ, acc. || 2 *Déposer*, en parlant des vêtements, ἐκδύ-εσθαι, ἐκδύ-ομαι, fut. ἐκδύσ-ομαι, acc. Oter son chapeau à quelqu'un, *le saluer*, ἀσπάζ-εσθαι, ἀσπάζ-ομαι, fut. ἀσπάσ-ομαι, acc. || 3 *Enlever, ravir*, ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρέω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, acc.; ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω ou ἁρπάξ-ω, acc. || 4 *Retrancher*, ἀφαιρ-εῖσθαι, ἀφαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀφαιρήσ-ομαι, acc. || 5 *Faire disparaître, faire cesser*, ἐκβάλλ-ειν, ἐκβάλλ-ω, fut. ἐκβαλ-ῶ. acc.; καταπαύ-ειν, καταπαύ-ω, fut. καταπαύσ-ω, acc. — ***Oté***, prép., *hormis, excepté*, πλὴν, χωρίς, gén.

Ottomane, n. f., *grand siége sans dossier*, ἀνακλιντήρι-ον, ου (τό); ἀνάκλιντρ-ον, ου (τό).

Ou, conj., *qui marque l'alternative*, ἤ. Ou... ou, ἤ... ἤ; εἴτε... εἴτε... Ou plutôt, μᾶλλον δέ.

Où, adv. 1 *En quel lieu?* ποῦ, sans mouvement; ποῖ, avec mouvement. || 2 Dans l'endroit où, *sans interrogation*, οὗ, ὅπου, sans mouvement; ὅποι, avec mouvement. D'où, loc. adv. interrogatif, πόθεν; relatif, ὅθεν, ὁπόθεν. Par où, loc. adv. interrogatif, πῇ; relatif, ᾗ, ὅπῃ.

Ouaiche, n. m., *sillage d'un vaisseau*, ὁλκ-ός, οῦ (ὁ).

Ouaille, n. f., *brebis*, οἶς, οἰός (ἡ). || Au plur., *chrétiens par rapport à leur chef spirituel*, ποίμν-η, ης (ἡ).

Ouais! interj., *qui marque la surprise*, οὐαί.

Ouate, n. f., *coton fin et soyeux*, λεπτὸν ἐριόξυλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Ouater, v. tr., *garnir de ouate*, λεπτὸν ἐριόξυλον παρεμβάλλ-ειν, παρεμβάλλ-ω, fut. παρεμβαλ-ῶ, dat.

Oubli, n. m., *manque de souvenir*, λήθ-η, ης (ἡ). Oubli des injures, ἀμνησικακί-α, ας (ἡ). Oubli de ses devoirs, τῶν καθηκόντων ὀλιγωρί-α, ας (ἡ). Oubli de soi-même, ἑαυτοῦ ὀλιγωρί-α, ας (ἡ). Mettre en oubli, λήθην λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι; λήθην τίθ-εσθαι, τίθ-εμαι, fut. θήσ-ομαι, gén.; ἐπιλανθάν-εσθαι, ἐπιλανθάν-ομαι, fut. ἐπιλήσ-ομαι, gén.

Oublie, n. f., *pâtisserie mince*, πλακούντι-ον, ου (τό).

Oublier, v. tr. 1 *Perdre le souvenir de*, ἐπιλανθάν-εσθαι, ἐπιλανθάν-ομαι, fut. ἐπιλήσ-ομαι, gén.; ἀμνημον-εῖν, ἀμνημον-έω, ῶ, fut. ἀμνημονήσ-ω, gén. ou acc. Oublier les injures, ἀμνησικακ-εῖν, ἀμνησικακ-έω, ῶ, fut. ἀμνησικακήσ-ω. || 2 *Omettre*, παραλειπ-ειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω acc. || 3 *Négliger*, ἀμελ-εῖν, ἀμελ-έω, ῶ, fut. ἀμελήσ-ω, gén.; ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, gén. — ***s'Oublier***, v. pr. 1 *Manquer à ce que l'on doit à soi-même et aux autres*, τῶν δεόντων οὐδὲν πράσσειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω. || 2 *Ne plus penser à ce qu'on fait*, ἑαυτοῦ ἐξίστ-ασθαι, ἐξίστ-αμαι, fut. ἐκστήσ-ομαι. || 3 *Négliger ses intérêts*, τῶν ἰδίων ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρέω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω. || 4 *S'enorgueillir*, ἐπαίρ-εσθαι, ἐπαίρ-ομαι, fut. ἐπαρθήσ-ομαι.

Oubliettes, n. f. pl., *cachot souterrain*, ὑπόγει-ον δεσμωτήρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Oublieux, euse, adj, *sujet à oublier*, ἀμνήμ-ων, ων, ον.

Ouest, n. m., *partie du monde qui est au soleil couchant*, δυσμ-αί, ῶν (αἱ). A l'ouest, πρὸς δύσιν. Vent d'ouest, ζέφυρ-ος, ου (ὁ).

Ouf! interj., ὤ, οὐαί.

Oui, adv. d'affirmation, ναί, ναὶ δή, ναὶ μήν, φημὶ ἔγωγε. Dire oui, φάσκ-ειν, φάσκ-ω, sans futur.

Ouï-dire, n. m., *ce qu'on sait par autrui*, ἀκο-ή, ῆς (ἡ). Savoir par ouï-dire, ἀκοῇ εἰδέναι, οἶδα, fut. εἴσ-ομαι, acc.

Ouïe, n. f., *l'un des cinq sens*, ἀκο-ή, ῆς (ἡ). Avoir l'ouïe fine, εὐηκο-εῖν, εὐηκο-έω, ῶ, fut. εὐηκοήσ-ω. Avoir l'ouïe dure, δυσηκο-εῖν, δυσηκο-έω, ῶ, fut δυσηκοήσ-ω.

Ouïes, n. f. pl., *ouvertures que les poissons ont aux côtés de la tête*, βράγχι-α, ων (τά).

Ouïr, v. tr. 1 *Percevoir les sons*, ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι, gén. || 2 *Écouter favorablement, exaucer*, ἐπακού-ειν, ἐπακού-ω, fut. ἐπακούσ-ομαι, gén. ou acc. || 3 *Donner audience*, εἰσακού-ειν, εἰσακού-ω, fut. εἰσακούσ-ομαι, gén.

Ouragan, n. m., *tempête violente*, καταιγ-ίς, ίδος (ἡ); θύελλ-α, ης (ἡ).

Ourdir, v. tr. 1 *Tisser*, διάζ-εσθαι, διάζ-ομαι, fut. διάσ-ομαι, acc.; ὑφαίν-ειν, ὑφαίν-ω, fut. ὑφαν-ῶ, acc. || 2 *Tramer, machiner*, τεχνάζ-ειν, τεχνάζ-ω, fut. τεχνάσ-ω, acc.; μηχαν-ᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι, acc.

Ourdissage, n. m., *action d'ourdir*, ὕφανσις, εως (ἡ).

Ourdisseur, n. m., διαζόμεν-ος, ου (ὁ). Ourdisseuse, n. f., διαζομέν-η, ης (ἡ).

Ourdissoir, n. m., *instrument du tisserand*, ἀντί-ον, ου (τό); μεσάντι-ον, ου (τό).

Ourler, v. tr., *faire un ourlet*, περιρράπτειν, περιρράπτ-ω, fut. περιρράψ-ω, acc.

Ourlet, n. m., *repli cousu au bord d'une étoffe*, κράσπεδ-ον, ου (τό); ῥαφ-ή, ῆς (ἡ).

Ours, n. m., *animal*, ἄρκτ-ος, ου (ὁ).

Ourse, n. f. 1 *Femelle de l'ours*, ἄρκτ-ος, ου (ἡ). || 2 *Constellation*, Ἄρκτ-ος, ου (ἡ).

Oursin, n. m., *zoophyte*, ἐχῖν-ος, ου (ὁ).

Ourson, n. m., *petit de l'ours*, ἀρκτύλ-ος, ου (ὁ).

Outarde, n. f., *gros oiseau*, ὠτ-ίς, ίδος (ἡ).

Outardeau, n. m., *petit de l'outarde*, νέα ὠτ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Outil, n. m., *instrument de travail*, ἐργαλεῖ-ον, ου (τό).

Outiller, v. tr., *garnir, fournir d'outils*, ἐργαλείοις κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.

Outrage, n. m., *injure grave*, ὄνειδ-ος, εος, ους (τό); ὕβρ-ις, εως (ἡ). Faire outrage, ὑβρίζ-ειν, ὑβρίζ-ω, fut. ὑβρίσ-ω, acc.

Outrageant, ante, adj., *qui outrage*, ὑβριστικ-ός, ή, όν.

Outrager, v. tr., *offenser cruellement*, ὑβρίζ-ειν, ὑβρίζ-ω, fut. ὑβρίσ-ω, acc.

Outrageusement, adv. 1 *D'une manière outrageante*, ὕβρει, ἐφ' ὕβρει, ὑβριστικῶς. || 2 *Avec excès*, καθ' ὑπερβολήν, ἀμέτρως.

Outrageux, euse, adj., *qui fait outrage*, ὑβριστικ-ός, ή, όν.

Outrance, n. f., à outrance, à toute outrance, loc. adv., καθ' ὑπερβολήν, ὑπερμέτρως. Combat à outrance, δεινοτάτ-η μάχ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Outre, n. f., *peau de bouc préparée*, ἀσκ-ός, οῦ (ὁ).

Outre, prép. 1 *Au delà*, πέραν, gén. || 2 *Par-dessus*, πρός, dat. || 3 Adv., *plus loin*, περαιτέρω. En outre, loc. adv., πρὸς τούτοις. D'outre en outre, loc. adv., διαμπάξ, διαμπερές. Outre que, loc. conj., πρὸς τῷ, infin.

Outrecuidance, n. f., *présomption, témérité*, ὑπεροψί-α, ας (ἡ); αὐθάδει-α, ας (ἡ).

Outrecuidant, ante, adj., *présomptueux*, ὑπερήφαν-ος, ος, ον; αὐθάδ-ης, ης, ες (comp. αὐθαδ-έστερος, sup. αὐθαδ-έστατος).

Outrément, adv., *d'une manière outrée*, ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολήν.

Outremer, n. m., *couleur bleue*, κύαν-ος, ου (ὁ).

Outrepasser, v. tr., *aller au delà de*, ὑπερβαίν-ειν, ὑπερβαίν-ω, fut. ὑπερβήσ-ομαι, acc.; ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc.

Outrer, v. tr. 1 *Porter les choses au delà de la juste raison*, ἐπὶ τὸ μεῖζον φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω, acc. || 2 *Surcharger de travail*, καταπον-εῖν, καταπον-έω, ῶ, fut. καταπονήσ-ω, acc. || 3 *Offenser grièvement*, δεινῶς ὑβρίζ-ειν, ὑβρίζ-ω, fut. ὑβρίσ-ω, acc. — ***Outré, ée***, part. passé et adj. 1 *Transporté, pénétré*, ἐκπαθ-ής, ής, ές γενόμεν-ος, η, ον. Les deux mots se déclinent. Le nom du sentiment, *colère, dépit*, se met au génitif avec ὑπό. || 2 *Irrité, indigné*, ἀγανακτ-ῶν, οῦσα, οῦν, dat. seul ou avec ἐπί. || 3 *Excessif, exagéré*, ἄμετρ-ος, ος, ον; ὑπέρμετρ-ος, ος, ον; ὑπερβάλλ-ων, ουσα, ον.

Ouvertement, adv., *hautement, franchement*, φανερῶς, ἐν τῷ φανερῷ, μετὰ παῤῥησίας.

Ouverture, n. f. 1 *Fente, trou*, ὀπ-ή, ῆς (ἡ); τρῆμα, τρήματ-ος (τό). || 2 *Portes, fenêtres, croisées*, ὀπ-ή, ῆς (ἡ. || 3 *Action d'ouvrir*, ἄνοιξ-ις, εως (ἡ). || 4 *Commencement*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Symphonie qui commence un opéra*, προοίμι-ον, ου (τό). || 6 *Premières propositions relatives à quelque affaire*, ἀνακοίνωσ-ις, εως (ἡ). Faire une ouverture à quelqu'un, ἀνακοιν-οῦν, ἀνακοιν-όω, ῶ, fut. ἀνακοινώσ-ω, acc. || 7 *Expédient, moyen*, πόρ-ος, ου (ὁ); ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ). || 8 *Aveu, confidence*, ἀποῤῥήτου κοινωνί-α, ας (ἡ). Ouverture du cœur, παῤῥησί-α, ας (ἡ). Ouverture d'esprit, εὐφυΐ-α, ας (ἡ); ἀγχίνοι-α, ας (ἡ). || 9 Terme de géométrie, *écartement de deux lignes*, διάστημα, διαστήματ-ος (τό).

Ouvrable, adj., *consacré au travail*, ἐργάσιμ-ος, ος ou η, ον.

Ouvrage, n. m. 1 *OEuvre, ce que produit un ouvrier, un artiste*, ἔργ-ον, ου (τό). || 2 *Façon dont un ouvrage est exécuté*, ἐργασί-α, ας (ἡ). || 3 *Travail, occupation*, ἐργασί-α, ας (ἡ); πραγματεί-α, ας (ἡ). Manque, défaut d'ouvrage, ἀσχολί-α, ας (ἡ). || 4 *Production littéraire*, σύγγραμμα, συγγράμματ-ος (τό). || Nom pl., *fortifications*, τείχισμα, τειχίσματ-ος (τό).

Ouvragé, ée, adj., *qui a demandé beaucoup de travail manuel*, ἀκριβῶς ἐξειργασμέν-ος, η, ον.

Ouvrant, ante, adj., à jour ouvrant, διαυγαζούσης τῆς ἡμέρας, ἅμα τῷ διαυγάζειν. A portes ouvrantes, ἀνοιγομένων τῶν θυρῶν.

Ouvrer, v. tr., *façonner*, ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc. — ***Ouvré, ée***, part. passé et adj. 1 *Façonné*, εἰργασμέν-ος, η, ον. || 2 *Qui représente des fleurs, des figures*, en parlant du linge, πεποικιλμέν-ος, η, ον.

Ouvreur, n. m., *celui qui ouvre*, ἀνοίγ-ων, οντος (ὁ). Ouvreuse, n. f., ἀνοίγ-ουσα, ούσης (ἡ).

Ouvrier, n. m., *qui travaille de la main*, ἐργάτ-ης, ου (ὁ). Ouvrière, n. f., ἐργάτ-ις, ιδος (ἡ). Être ouvrier, χειρουργ-εῖν, χειρουργ-έω, ῶ, fut. χειρουργήσ-ω.

Ouvrier, ère, adj., la classe ouvrière, ἐργαστηριακ-οί, ῶν (οἱ). Jour ouvrier, ἐργασίμ-η ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Ouvrir, v. tr. 1 *Faire que ce qui était clos ne le soit plus*, ἀνοίγ-ειν, ἀνοίγ-ω, fut. ἀνοίξ-ω, acc. Ouvrir la bouche, τὸ στόμα διαίρ-ειν, διαίρ-ω, fut. διαρ-ῶ. Ouvrir un livre, βιβλίον ἀναπτύσσ-ειν, ἀναπτύσσ-ω, fut. ἀναπτύξ-ω. Ouvrir une lettre, ἐπιστολὴν λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω. Ouvrir une veine, φλέβα τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμῶ. Ouvrir une école, διδασκαλεῖον κατασκευάζ-εσθαι, κατασκευάζ-ομαι, fut. κατασκευάσ-ομαι. Ouvrir son cœur, ἀποκαλύπτ-εσθαι, ἀποκαλύπτ-ομαι, fut. ἀποκαλύψ-ομαι. Ouvrir l'esprit à quelqu'un, συνετὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 2 *Donner lieu à*, εἰσάγ-ειν, εἰσάγ-ω, fut. εἰσάξ-ω, acc. || 3 *Trouer, percer*, τιτραίν-ειν, τιτραίν-ω, fut. τιτραν-ῶ, acc. || 4 *Commencer*, ἄρχ-

εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι, gén. || 5 *Écarter*, διϊστάναι, διΐστημι, fut. διαστήσ-ω, acc. || Verbe intr., ou **s'Ouvrir**, v. pr., ἀνοίγ-εσθαι, ἀνοίγ-ομαι, fut. ἀνοιχθήσ-ομαι. — **Ouvert, erte,** part. passé et adj. 1 *Qui n'est point clos*, ἀνοικτ-ός, ή, όν; ἀνεωγ-ώς, υῖα, ός. || 2 *Sans défense*, ἀνώχυρ-ος, ος, ον. || 3 *Déclaré*, φανερ-ός, ά, όν. || 4 *Spacieux*, εὐρύχωρ-ος, ος, ον. || 5 *Franc, sincère*, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν; ἀφελ-ής, ής, ές. A force ouverte, loc. adv., βίᾳ, πρὸς βίαν. A bras ouverts, loc. adv., φιλοφρόνως. A bureau ouvert, loc. adv., ἐκ τοῦ παραχρῆμα.

Ouvroir, n. m., *lieu de travail*, ἐργαστήριον, ου (τό).

Ovaire, n. m., *partie où se forment les œufs*, ᾠοθήκ-η, ης (ἡ). Grec moderne.

Ovalaire, adj., voy. le suivant

Ovale, adj., *rond et long comme un œuf*, ᾠοειδ-ής, ής, ές. || Nom m., ᾠοειδ-ές, έος, οῦς (τό).

Ovation, n. f., *petit triomphe*, ἐλάττ-ων θρίαμβ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Ove, n. m., *ornement qui a la forme d'un œuf*, ᾠ-όν, οῦ (τό).

Ovipare, adj., *qui se reproduit par des œufs*, ᾠοτόκ-ος, ος, ον; ᾠοφόρ-ος, ος, ον.

Ovoïde, adj., voy. Ovale.

Oxycrat, n. m., *mélange d'eau et de vinaigre*, ὀξύκρατ-ον, ου (τό).

Oxyde, n. m., terme de chimie, ὀξ-ύ, έος, οῦς (τό).

Oxygène, n. m., *gaz*, ὀξυγόν-ον, ου (τό). Grec moderne.

Oxygone, adj., *dont tous les angles sont aigus*. ὀξυγώνι-ος, ος, ον; ὀξύγων-ος, ος, ον.

Oxymel, n. m., *mélange de miel et de vinaigre*, ὀξύμελι, ὀξυμέλιτ-ος (τό).

P

P, n. m., seizième lettre de l'alphabet, πῖ, indéclin. (τό).

Pacage, n. m., *pâturage*, νομ-ή, ῆς (ἡ). Droit de pacage, ἐπινομί-α, ας (ἡ).

Pacager, v. tr., *faire paître*, βόσκ-ειν, βόσκ-ω, fut. βοσκήσ-ω, acc.; νέμ-ειν, νέμ-ω, fut. νεμ-ῶ, acc.

Pacant, n. m., terme de mépris, *manant*, ἄγροικ-ος, ου (ὁ).

Pachydermes, n. m. pl., terme d'histoire naturelle, παχύδερμ-α, ων (τά), sous-ent. ζῶα.

Pacificateur, n. m., *celui qui pacifie*, εἰρηνοποι-ός, οῦ (ὁ).

Pacification, n. f., *action de pacifier*, εἰρηνοποιΐ-α, ας (ἡ): εἰρηνοποίησ-ις, εως (ἡ).

Pacifier, v. tr. 1 *Rétablir la paix*, εἰρηνοποι-εῖν, εἰρηνοποι-έω, ῶ, fut. εἰρηνοποιήσ-ω. || 2 *Réconcilier*, διαλλάττ-ειν, διαλλάττ-ω, fut. διαλλάξ-ω, acc.

Pacifique, adj. 1 *Qui aime la paix*, εἰρηνικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui est en paix*, εἰρηναῖ-ος, α, ον. || 3 *Paisible, tranquille*, ἥσυχ-ος, ος, ον (comp. ἡσυχ-αίτερος, sup. ἡσυχ-αίτατος).

Pacifiquement, adv., *d'une manière pacifique*, εἰρηνικῶς.

Pacotille, n. f. 1 *Quantité de marchandises embarquées*, φορτί-α, ων (τά). Marchandises de pacotille, *de qualité inférieure*, εὐτελ-ῆ ἐμπόρι-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. || 2 *Quantité d'objets quelconques*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό).

Pacte, n. m. 1 *Convention*, συνθήκ-η, ης (ἡ). Faire un pacte, voy. Pactiser. || 2 *Alliance, accord*, ὁμολογί-α, ας (ἡ); συνθήκ-η, ης (ἡ).

Pactiser, v. intr. 1 *Faire un pacte*, συνθήκην ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι; συντίθ-εσθαι, συντίθ-εμαι, fut. συνθήσ-ομαι. || 2 *Composer, transiger*, διομολογ-εῖσθαι, διομολογ-έομαι, οῦμαι, fut. διομολογήσ-ομαι.

Paganisme, n. m., *religion païenne*, εἰδωλολατρεί-α, ας (ἡ); τῶν ἐθνικῶν θρησκεί-α, ας (ἡ).

Page, n. f., *côté d'un feuillet*, σελ-ίς, ίδος (ἡ). Petite page, σελίδι-ον, ου (τό).

Page, n. m., *jeune homme au service d'un prince, d'un roi*, εὐγεν-ὴς ἔφηβ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Effronté comme un page, ἀναίσχυντ-ος, ος, ον. Être hors de page, *hors de toute dépendance*, αὐτόνομ-ος, ος, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.

Pagination, n. f., *série des numéros des pages d'un livre*, τῶν σελίδων ἀριθμητικ-ὰ σημεῖ-α, ων (τά). Les deux derniers mots se déclinent.

Paginer, v. tr., *numéroter les pages*, τὰς σελίδας σημειογραφ-εῖν, σημειογραφ-έω, ῶ, fut. σημειογραφήσ-ω.

Pagne, n. m., *espèce de ceinture*, περίζωμα, περιζώματ-ος (τό).

Pagode, n. f. 1 *Temple*, ἱερ-όν, οῦ (τό). || 2 *Idole*, εἴδωλ-ον, ου (τό).

Paiement, n. m., voy. Payement.

Païen, enne, adj., ἐθνικ-ός, ή, όν. Les païens, ἐθνικ-οί, ῶν (οἱ); ἔθν-η, ῶν (τά).

Paillard, arde, adj., *débauché*, ἀσελγ-ής, ής, ές (comp. ἀσελγ-έστερος, sup. ἀσελγ-έστατος); ἄσωτ-ος, ος, ον.

Paillardise, n. f., *débauche*, ἀσέλγει-α, ας (ἡ): ἀσωτί-α, ας (ἡ).

Paillasse, n. f., *amas de paille enfermée dans une toile*, ἀχύριν-ον ὑπόστρωμα, ὑποστρώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Paillasse, n. m., *bateleur*, μῖμ-ος, ου (ὁ).
Paillasson, n. m., *natte de paille*, ἀχύριν-ος φορμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Paille, n. f. 1 *Le tuyau et l'épi du blé, de l'orge, etc.*, ἄχυρ-ον, ου (τό). De paille, fait de paille, ἀχύριν-ος, η, ον. Plein de paille, semblable à de la paille, ἀχυρώδ-ης, ης, ες. Tas de paille, ἀχυρμι-ά, ᾶς (ἡ). Garnir de paille, ἀχυρ-οῦν, ἀχυρ-όω, ῶ, fut. ἀχυρώσ-ω, acc. Brin de paille, κάρφ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Défaut dans un métal*, χόνδρ-ος, ου (ὁ).
Pailler, n. m., *la cour d'une ferme où il y a de la paille*, ἀχυρών, ἀχυρῶν-ος (ὁ); ἀχυροδόκ-η, ης (ἡ).
Paillet, adj. m. Vin paillet, κιῤῥ-ὸς οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Paillette, n. f., *petite lame de métal*, ψῆγμα, ψήγματ-ος (τό).
Pailleur, n. m., *celui qui vend de la paille*, ἄχυρον πωλ-ῶν, οῦντος (ὁ). Pailleuse, n. f., ἄχυρον πωλ-οῦσα, ούσης (ἡ).
Pailleux, euse, adj., *cassant*, en parlant des métaux, ψαθυρ-ός, ά, όν (comp. ψαθυρ-ώτερος, sup. ψαθυρ-ώτατος).
Paillon, n. m., *grosse paillette de métal*, πέταλ-ον, ου (τό).
Pain, n. m., 1 ἄρτ-ος, ου (ὁ). Morceau de pain, βλωμ-ός, οῦ (ὁ). Huche au pain, ἀρτοθήκ-η, ης (ἡ). Qui fait du pain, ἀρτοποι-ός, οῦ (ὁ); ἀρτοκόπ-ος, ου (ὁ). Confection du pain, ἀρτοποιΐ-α, ας (ἡ). Faire du pain, ἀρτοποι-εῖν, ἀρτοποι-έω, ῶ, fut. ἀρτοποιήσ-ω; ἀρτοκοπ-εῖν, ἀρτοκοπ-έω, ῶ, fut. ἀρτοκοπήσ-ω. Manger du pain, ἀρτοφαγ-εῖν, ἀρτοφαγ-έω, ῶ, fut. ἀρτοφαγήσ-ω. Se nourrir de pain, ἀρτοσιτ-εῖν, ἀρτοσιτ-έω, ῶ, fut. ἀρτοσιτήσ-ω. Pains sans levain, ἄζυμ-α, ων (τά). Pain d'épice, μελίπηκτ-ον, ου (τό). Pain à cacheter, σφραγιστικ-ὸς ἄρτ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Nourriture, subsistance quelconque*, σῖτ-ος, ου (ὁ); τροφ-ή, ῆς (ἡ).
Pair, adj. 1 *Égal, semblable, pareil*, ἴσ-ος, η, ον; ὅμοι-ος, α, ον. || 2 *Divisible en deux parties égales*, ἄρτι-ος, ος, ον. || N. m. pl., ὁμότιμ-οι, ων (οἱ). De pair, loc. adv., *sur le même rang*, ἐξ ἴσου, ἐκ τῶν ἴσων. Hors de pair, loc. adv., *au-dessus de ses égaux*, ὑπὲρ τοὺς ἴσους.
Pair, n. m., *sénateur*, βουλευτ-ής, οῦ (ὁ). Chambre des pairs, βουλευτήρι-ον, ου (τό).
Paire, n. f., *couple de choses assorties*, ζεῦγ-ος, εος, ους (τό). Paire de ciseaux, ψαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Pairement, adv., *en nombre pair*, ἀρτίως.
Pairesse, n f., *femme d'un pair*, βουλευτοῦ γυνή, γυναικ-ός (ἡ).
Pairie, n. f., *dignité de pair*, βουλευτικ-ὸν ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Paisible, adj. 1 *Doux, pacifique*, ἥσυχ-ος, ος, ον (comp. ἡσυχ-αίτερος, sup. ἡσυχ-αίτατος); φιλήσυχ-ος, ος, ον. || 2 *Qui est en paix*, εἰρηναῖ-ος, α, ον. || 3 *Où l'on est en paix*, ἥσυχ-ος, ος, ον. || 4 *Qui n'est point troublé, agité*, ἠρεμαῖ-ος, α, ον (comp. ἠρεμαι-ότερος ou ἠρεμ-έστερος). En parlant de l'air, de la mer, γαλην-ής, ής, ές; εὔδι-ος, ος, ον (comp. εὐδι-ώτερος ou εὐδι-αίτερος, sup. εὐδι-ώτατος).
Paisiblement, adv. 1 *En paix*, εἰρηναίως, ἡσύχως. || 2 *Sans crainte*, ἀδεῶς, ἀφόβως.
Paisson, n. f., *tout ce que broutent les animaux*, φορβ-ή, ῆς (ἡ).
Paître, v. tr. 1 *Brouter de l'herbe*, βόσκεσθαι, βόσκ-ομαι, fut. βοσκήσ-ομαι; νέμεσθαι, νέμ-ομαι, fut. νεμ-οῦμαι ou νεμήσ-ομαι. Envoyer paître, χαίρειν ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc.; χαίρειν κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω, acc. || 2 *Faire paître*, βόσκ-ειν, βόσκ-ω, fut. βοσκήσ-ω, acc.
Paix, n. f. 1 *Situation d'un État qui n'est point en guerre*, εἰρήν-η, ης (ἡ). En temps de paix, ἐν εἰρήνῃ, κατ' εἰρήνην. Être en paix, εἰρηνεύ-ειν, εἰρηνεύ-ω, fut. εἰρηνεύσ-ω. Négocier la paix, εἰρήνην πράττ-ειν, πράττ-ω, fut. πράξ-ω. Faire la paix, εἰρήνην ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. Traité de paix, διαλλαγ-αί, ῶν (αἱ). || 2 *Conciliation*, διαλλαγ-ή, ῆς (ἡ). Faire la paix avec quelqu'un, διαλλαγὰς ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι πρός, acc. || 3 *Tranquillité de l'âme*, εὐθυμί-α, ας (ἡ). || 4 *Repos*, ἡσυχί-α, ας (ἡ).
Paix, interj., *silence!* σίγα, pour le singulier; σιγᾶτε, pour le pluriel.
Pal, n. m., *longue pièce de bois aiguisée par un bout*, σκόλοψ, σκόλοπ-ος (ὁ). Le supplice du pal, ἀνασκολόπισ-ις, εως (ἡ). Infliger le supplice du pal, ἀνασκολοπίζ-ειν, ἀνασκολοπίζ-ω, fut. ἀνασκολοπίσ-ω, acc.
Palais, n. m. 1 *Résidence royale*, βασίλει-ον, ου (τό). || 2 *Demeure somptueuse*, πολυτελ-ὴς οἰκί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Lieu où l'on rend la justice*, δικαστήρι-ον, ου (τό). || 4 *Les gens du palais*, δικαστ-αί, ῶν (οἱ). || 5 *Profession d'avocat*, συνηγορί-α, ας (ἡ).
Palais, n. m. 1 *Partie supérieure du dedans de la bouche*, ὑπερῴ-α, ας (ἡ). || 2 *Le sens du goût*, γεῦσ-ις, εως (ἡ).
Palan, n. m., *assemblage de poulies pour mouvoir des fardeaux*, πολύσπαστ-ον, ου (τό).
Palanquin, n. m., *litière*, φορεῖ-ον, ου (τό).
Palatale, adj. f., se dit de certaines consonnes, τῇ ὑπερῴᾳ ἐκφωνούμεν-ον, ου (τό).
Palatin, ine, adj., *qui a rapport au palais*, ὁ, ἡ, τὸ τῆς ὑπερῴας. Le premier article se décline.
Palatine, n. f., *fourrure portée sur le cou*, μαλλωτ-ὴ ἐπωμ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pale, n. f., *petite vanne qui sert à fermer un étang, le biez d'un moulin*, καταῤῥάκτ-ης, ου (ὁ).
Pâle, adj. 1 *Blême, décoloré*, ὠχρ-ός, ά, όν (comp. ὠχρ-ότερος, sup. ὠχρ-ότατος); ἄχρ-ους, ους, ουν. || 2 *Qui répand une lu-*

mière terne, ἀμαυρ-ός, ά, όν (comp. ἀμαυρότερος, sup. ἀμαυρ-ότατος); ἀμυδρ-ός, ά, όν. || 3 *Peu coloré*, ἀμαυρ-ός, ά, όν.
Palée, n. f., *rang de pieux*, χαράκωμα, χαρακώματ-ος (τό).
Palefrenier, n. m., *celui qui panse les chevaux*, ἱπποκόμ-ος, ου (ὁ).
Palefroi, n. m., *cheval de parade*, ἐπιδεικτικ-ὸς ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Paléographie, n. f., *art de déchiffrer les écritures anciennes*, παλαιογραφί-α, ας (ἡ).
Paleron, n. m., *omoplate*, ὦμ-ος, ου (ὁ).
Palestre, n. m., *lieu d'exercices et les exercices mêmes*, παλαίστρ-α, ας (ἡ).
Palestrique, adj., *relatif à la palestre*, παλαιστρικ-ός, ή, όν. || Nom f., *l'art de la palestre*, παλαιστρικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Palet, n. m., *pierre ou morceau de métal plat et rond*, δίσκ-ος, ου (ὁ). Jouer au palet, δισκεύ-ειν, δισκεύ-ω, fut. δισκεύσ-ω.
Palette, n. f. 1 *Planchette à l'usage des peintres*, πυξ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Vase en usage dans les saignées*, πινακίσκ-ος, ου (ὁ).
Pâleur, n. f., *couleur de ce qui est pâle*, ὠχρότης, ὠχρότητ-ος (ἡ).
Palier, n. m., *plateforme ménagée dans un escalier*, διάζωμα, διαζώματ-ος (τό).
Palification, n. f., *action d'affermir avec des pilotis*, κατάπηξ-ις, εως (ἡ).
Palimpseste, n. m., *parchemin où l'on a effacé ce qui était écrit pour écrire autre chose*, παλίμψεστ-ος διφθέρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Palingénésie, n. f., *régénération*, παλιγγενεσί-α, ας (ἡ).
Palinodie, n. f., *rétractation*, παλινῳδί-α, ας (ἡ). Chanter la palinodie, παλινῳδ-εῖν, παλινῳδ-έω, ῶ, fut. παλινῳδήσ-ω.
Pâlir, v. tr., *rendre pâle*, ὠχραίν-ειν, ὠχραίν-ω, fut. ὠχραν-ῶ, acc. Faire pâlir, *inspirer de la crainte*, ἐκφοβ-εῖν, ἐκφοβ-έω, ῶ, fut. ἐκφοβήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Devenir pâle*, ὠχρι-ᾶν, ὠχρι-άω, ῶ, fut. ὠχριάσ-ω. || 2 *S'effrayer*, ἐκφοβ-εῖσθαι, ἐκφοβ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐκφοβήσ-ομαι, acc. || 3 *Étudier sans relâche*. Pâlir sur les livres, τοῖς βιβλίοις συζ-ῆν, συζ-άω, ῶ, fut. συζήσ-ω.
Palis, n. m. 1 *Petit pieux*, χαράκι-ον, ου (τό). || 2 *Suite de pieux*, χαράκωμα, χαρακώματ-ος (τό).
Palissade, n. f. 1 *Rang de pieux*, χάραξ, χάρακ-ος (ὁ); χαράκωμα, χαρακώματ-ος (τό). || 2 *Chacun des pieux*, χάραξ, χάρακ-ος (ἡ).
Palissader, v. tr., *entourer de palissades*, χαρακ-οῦν, χαρακ-όω, ῶ, fut. χαρακώσ-ω, acc.; περιχαρακ-οῦν, περιχαρακ-όω, ῶ, fut. περιχαρακώσ-ω, acc.
Palissage, n. m., *action de palisser*, τὸ πρὸς τοῖχον ἀναδεῖν. L'article se décline.
Pâlissant, ante, adj., *qui pâlit*, ὠχρι-ῶν, ῶσα, ῶν.
Palisser, v. tr., *étendre les branches d'un arbre contre un mur*, πρὸς τοῖχον ἀναδ-εῖν, ἀναδ-έω, ῶ, fut. ἀναδήσ-ω, acc.
Palladium, n. m. 1 *Statue de Pallas*, Παλλάδι-ον, ου (τό). || 2 *Garantie, sauvegarde*, ἀσφάλει-α, ας (ἡ); σωτήρι-ον, ου (τό).
Pallas, n. f., *planète*, Παλλάς, Παλλάδ-ος (ἡ).
Palliatif, ive, adj., *qui calme, soulage momentanément*, παρηγορικ-ός, ή, όν. || Nom m., *remède palliatif*, παρηγορικ-ὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent; παρηγόρημα, παρηγορήματ-ος (τό).
Palliation, n. f. 1 *Déguisement*, παρακάλυμμα, παρακαλύμματ-ος (τό). || 2 *Action de calmer une douleur*, ἐπικουφισμ-ός, οῦ (ὁ).
Pallier, v. tr. 1 *Déguiser, dissimuler*, παρακαλύπτ-ειν, παρακαλύπτ-ω, fut. παρακαλύψ-ω, acc. || 2 *Guérir en apparence*, λόγῳ μόνον ἰ-ᾶσθαι, ἰ-άομαι, ῶμαι, fut. ἰάσ-ομαι, acc.
Pallium, n. m., *manteau*, ἱμάτι-ον, ου (τό); περιβόλαι-ον, ου (τό).
Palma-Christi, n. m., voy. Ricin.
Palme, n. f. 1 *Branche de palmier*, φοῖνιξ, φοίνικ-ος (ὁ). || 2 *Le palmier même*, φοῖνιξ, φοίνικ-ος (ὁ). || 3 *Victoire*, νίκ-η, ης (ἡ); ἆθλ-ον, ου (τό). Remporter la palme, νικηφορ-εῖν, νικηφορ-έω, ῶ, fut. νικηφορήσ-ω; ἆθλον φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω.
Palme, n. m., *mesure*, παλαιστ-ή, ῆς (ἡ).
Palmé, ée, adj., *qui ressemble à une main ouverte*, παλάμῃ ὅμοι-ος, α, ον.
Palmette, n. f., *ornement d'architecture*, φοῖνιξ, φοίνικ-ος (ὁ).
Palmier, n. m., *arbre*, φοῖνιξ, φοίνικ-ος (ὁ).
Palmipède, adj., *dont les doigts de pieds sont unis par une membrane*, νηξίπ-ους, ους, ουν.
Palmite, n. m., *moelle du palmier*, τοῦ φοίνικος ἐντεριών-η, ης (ἡ).
Palombe, n. f., *pigeon ramier*, φάττ-α, ης (ἡ); πέλει-α, ας (ἡ).
Palonnier, n. m., *pièce d'une voiture à laquelle sont attachés les traits*, ῥυμ-ός, οῦ (ὁ).
Palot, n. m., *rustre*, ἄγροικ-ος, ου (ὁ).
Pâlot, otte, adj., *un peu pâle*, ὕπωχρ-ος, ος, ον.
Palpable, adj. 1 *Qui se fait sentir au toucher*, ψηλαφητ-ός, ή, όν. || 2 *Clair, évident*, ἐναργ-ής, ής, ές (comp. ἐναργ-έστερος, sup. ἐναργ-έστατος); πρόδηλ-ος, ος, ον.
Palpablement, adv., *d'une manière palpable*, ἐναργῶς, προδήλως.
Palpe, n. f., *antenne d'insecte*, κεραί-α, ας (ἡ).
Palpébral, ale, adj., *qui a rapport aux paupières*, ὁ, ἡ, τὸ τῶν βλεφάρων. Le premier article se décline.
Palper, v. tr., *tâter en pressant légèrement*, ψηλαφ-ᾶν, ψηλαφ-άω, ῶ, fut. ψηλαφήσ-ω, acc.; προσάπτ-εσθαι, προσάπτ-ομαι, fut. προσάψ-ομαι, gén.
Palpitant, ante, adj., *qui palpite*, ἀσπαίρων, ουσα, ον.

Palpitation, n. f., *battement violent du cœur*, παλμ-ός, οῦ (ὁ). Avoir des palpitations, voy. Palpiter.

Palpiter, v. intr. 1 *Avoir des battements de cœur*, πάλλ-εσθαι, πάλλ-ομαι, sans fut. || 2 *Être vivement agité par la crainte, par l'espérance*, ἀσπαίρ-ειν, ἀσπαίρ-ω, fut. ἀσπαρ-ῶ.

Paltoquet, n. m., *homme grossier*, ἄγροικ-ος, ου (ὁ).

Pâmer, v. intr., *tomber en défaillance*, λιποψυχ-εῖν, λιποψυχ-έω, ῶ, fut. λιποψυχήσ-ω; λιποθυμ-εῖν, λιποθυμ-έω, ῶ, fut. λιποθυμήσ-ω. — ***se Pâmer***, v. pr., *être transporté par une violente émotion*, ἐκπαθ-ής, ής, ές γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι ὑπό, gén.

Pâmoison, n. f., *défaillance*, λιποψυχί-α, ας (ἡ); λιποθυμί-α, ας (ἡ).

Pampe, n. f., *feuille du blé, de l'orge*, φύλλ-ον, ου (τό).

Pamphlet, n. m., *libelle diffamatoire*, λοίδορ-ον γραμματεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Pamphlétaire, n. m., *auteur d'un pamphlet*, λοίδορον γραμματεῖον συγγράψ-ας, αντος (ὁ).

Pampre, n. m., *branche de vigne avec ses feuilles*, οἴναρ-ον, ου (τό); οἰναρ-ίς, ίδος (ἡ).

Pan, n. m. 1 *Basque d'un habit*, πτέρυξ, πτέρυγ-ος (ἡ). || 2 *Partie d'un mur, d'une charpente*, μέρ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Côté d'un ouvrage de maçonnerie, d'orfèvrerie*, πλευρ-ά, ᾶς (ἡ).

Panacée, n. f., *remède universel*, πανάκει-α, ας (ἡ).

Panache, n. m., *ornement d'un casque*, λόφ-ος, ου (ὁ). Surmonté d'un panache, λοφό-εις, εσσα, εν.

Panacher, v. intr., ou **se Panacher**, v. pr., *prendre diverses couleurs*, ποικίλλ-εσθαι, ποικίλλ-ομαι, fut. ποικιλθήσ-ομαι. — ***Panaché, ée***, part. passé et adj. 1 *Orné d'un panache*, λοφωτ-ός, ή, όν. || 2 *Bigarré*, πεποικιλμέν-ος, η, ον; ποικίλ-ος, η, ον.

Panachure, n. f., *bigarrure*, ποικιλί-α, ας (ἡ).

Panade, n. f., *potage de pain réduit en bouillie*, τορυνητ-ός, οῦ (ὁ), sous-ent. ζωμός.

se Panader, v. pr., *marcher fièrement comme un paon*, βρενθύ-εσθαι, βρενθύ-ομαι, fut. βρενθύσ-ομαι.

Panage, n. m., *droit de pâture*, ἐπινομί-α, ας (ἡ).

Panais, n. m., *plante potagère*, σταφυλῖν-ος, ου (ὁ).

Panaris, n. m., *abcès à la racine de l'ongle*, παρωνυχί-α, ας (ἡ).

Panathénées, n. f. pl., *fêtes en l'honneur de Minerve*, Παναθήναι-α, ων (τά).

Pancaliers, n. m., *chou frisé*, οὐλόφυλλ-ος κράμβ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Pancarte, n. f., *placard*, πρόγραμμα, προγράμματ-ος (τό).

Pancrace, n. m., *combat gymnique*, παγκράτι-ον, ου (τό).

Pancratiaste, n. m., *le vainqueur dans le pancrace*, παγκρατιαστ-ής, οῦ (ὁ).

Pandectes, n. f. pl., *recueil de lois romaines*, πανδέκτ-αι, ῶν (οἱ).

Pandiculation, n. f., *extension des membres*, σκορδινισμ-ός, οῦ (ὁ); σκορδίνημα, σκορδινήματ-ος (τό).

Panégyrique, n. m., *discours élogieux*, πανηγυρικ-ὸς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent; ἐγκώμι-ον, ου (τό). Faire le panégyrique, πανηγυρίζ-ειν, πανηγυρίζ-ω, fut. πανηγυρίσ-ω, acc.; ἐγκωμιάζ-ειν, ἐγκωμιάζ-ω, fut. ἐγκωμιάσ-ω, acc.

Panégyriste, n. m., *celui qui fait un panégyrique*, πανηγυριστ-ής, οῦ (ὁ); ἐγκωμιαστ-ής, οῦ (ὁ).

Paner, v. tr., *couvrir de pain émietté*, ψιχίοις περιειλ-εῖν, περιειλ-έω, ῶ, fut. περιειλήσ-ω, acc.

Panerée, n. f., *contenu d'un panier*, φορμ-ός, οῦ (ὁ).

Paneterie, n. f., *lieu où l'on garde le pain*, ἀρτοθήκ-η, ης (ἡ).

Panetier, n. m., *celui qui est préposé à la garde du pain*, ὁ ἐπὶ τῆς ἀρτοθήκης. Le premier article se décline. Grand panetier, ἀρχισιτοποι-ός, οῦ (ὁ).

Panetière, n. f., *sac à mettre le pain*, ἀρτοφόρ-ον, ου (τό).

Panicule, n. m., *assemblage de fleurs qui forment grappe*, ἀνθήλ-η, ης (ἡ).

Paniculé, ée, adj., *divisé en panicules*, εἰς ἀνθήλας διῃρημέν-ος, η, ον.

Panier, n. m., *ustensile d'osier, de jonc*, κύρτ-ος, ου (ὁ); φορμ-ός, οῦ (ὁ); κάλαθ-ος, ου (ὁ). Panier à ouvrage, τάλαρ-ος, ου (ὁ).

Panification, n. f., *préparation du pain*, ἀρτοποιΐ-α, ας (ἡ).

Panique, adj. Terreur panique, πανικ-ὸς φόβ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Panne, n. f. 1 *Étoffe*, μαλλωτ-ὸν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Graisse qui garnit la peau du cochon*, ἐπίπλο-ον, ου (τό). || 3 Terme de marine. Mettre un vaisseau en panne, τὰ ἱστία καταστέλλ-ειν, καταστέλλ-ω, fut. καταστελ-ῶ.

Panneau, n. m. 1 *Planche encadrée de moulures*, τετράγων-οι σανίδ-ες, ων (αἱ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Filet*, πάγ-η, ης (ἡ); παγ-ίς, ίδος (ἡ). Donner dans le panneau, τῇ παγίδι ἐμπίπτ-ειν, ἐμπίπτ-ω, fut. ἐμπεσ-οῦμαι. Faire tomber dans le panneau, au propre et au figuré, παγιδεύ-ειν, παγιδεύ-ω, fut. παγιδεύσ-ω, acc.

Panneauter, v. intr., *tendre des panneaux*, λινοστατ-εῖν, λινοστατ-έω, ῶ, fut. λινοστατήσ-ω.

Panonceau, n. m., *écusson d'armoiries*, ἐπίσημ-ος πέλτ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Panorama, n. m., *tableau circulaire*, ἔγκυκλ-ος σύνοψ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Pansage, n. m., *action de panser*, θεραπεί-α, ας (ἡ).
Panse, n. f., *ventre*, γαστήρ, γαστρ-ός (ἡ).
Pansement, n. m. 1 *Action de panser une plaie*, θεραπεί-α, ας (ἡ). || 2 *Soin qu'on donne aux chevaux*, ἵππου κόσμησ-ις, εως (ἡ).
Panser, v. tr. 1 En parlant d'une plaie, θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc. || 2 En parlant d'un cheval, ἱπποκομ-εῖν, ἱπποκομ-έω, ῶ, fut. ἱπποκομήσ-ω.
Pansu, ue, adj., *qui a une grosse panse*, γαστροπί-ων, ων, ον.
Pantalon, n. m. 1 *Culotte*, βράκ-αι, ῶν (αἱ); περισκελ-ές, έος, οῦς (τό). || 2 *Personnage de la comédie italienne*, μῖμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Homme qui joue toutes sortes de rôles*, πολύτροπ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Pantalonnade, n. f., *bouffonnerie grossière*, βωμολοχί-α, ας (ἡ).
Pantelant, ante, adj. 1 *Haletant, essoufflé*, ἀσθμαίν-ων, ουσα, ον. || 2 *Palpitant*, ἀσπαίρ-ων, ουσα, ον.
Panthéisme, n. m., *système philosophique*, πανθεϊσμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Panthéon, n. m., *temple consacré à tous les dieux*, πάνθει-ον, ου (τό).
Panthère, n. f., *quadrupède*, πάρδαλ-ις, εως (ἡ).
Pantière, n. f., *filet*, ὀρνιθοπέδ-η, ης (ἡ).
Pantin, n. m., *marionnette*, νευρόσπαστ-ον, ου (τό).
Pantois, adj. 1 *Haletant*, ἀσθμαίν-ων, ουσα, ον. || 2 *Interdit, stupéfait*, ἐκπεπληγμέν-ος, η, ον.
Pantomètre, n. m., *instrument pour mesurer*, παντόμετρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Pantomime, n. m., *comédien qui exprime tout par gestes*, παντόμιμ-ος, ου (ὁ).
Pantomime, n. f. 1 *Art d'exprimer par des gestes les passions*, μιμικ-όν, οῦ (τό). || 2 *Pièce où les acteurs s'expriment par des gestes*, παντόμιμ-ος, ου (ὁ).
Pantoufle, n. f., *chaussure légère*, κρηπ-ίς, ῖδος (ἡ); ῥάδι-αι, ῶν (αἱ), sous-ent. κρηπῖδες.
Paon, n. m., *oiseau*, τα-ώς, ώ (ὁ).
Paonne, n. f., *la femelle du paon*, θῆλ-υς τα-ώς, ώ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Paonneau, n. m., *jeune paon*, νέ-ος τα-ώς, ώ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Papa, n. m., *père*, πάππ-ας, ου (ὁ). Petit papa, παππί-ας, ου (ὁ).
Papal, ale, adj., *qui appartient au pape*, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ πάπου. L'article se décline; ἀρχιερατικ-ός, ή, όν.
Papas, n. m., *prêtre*, παπ-ᾶς, ᾶ (ὁ).
Papauté, n. f. 1 *Dignité de pape*, ἀρχιερεί-α, ας (ἡ). || 2 *Temps pendant lequel un pape a occupé le saint-siége*, τῆς ἀρχιερείας χρόν-ος, ου (ὁ).
Pape, n. m., *le chef de l'Église catholique romaine*, πάπ-ας, ου (ὁ).
Papegai, n. m., *oiseau de bois qui sert de but*, σκόπιμ-ος ὄρνις, ὀρνίθ-ος (ὁ, ἡ). Les deux mots se déclinent.
Papelard, arde, adj., *qui annonce l'hypocrisie*, ὑποκριτικ-ός, ή, όν. || Nom, *faux dévot*, τὴν εὐσέβειαν ὑποκρινόμεν-ος, ου (ὁ); ὑποκρινομέν-η, ης (ἡ).
Papelardise, n. f., *fausse dévotion*, προσποιητ-ὴ εὐσέβει-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Paperasse, n. f., *papier écrit sans utilité*, ἄχρηστ-ον χαρτάρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Paperasser, v. intr. 1 *Remuer des paperasses*, ἀχρήστους χάρτας διερευν-ᾶν, διερευν-άω, ῶ, fut. διερευνήσ-ω. || 2 *Faire des écritures inutiles*, ἄχρηστα γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω.
Paperassier, n. m., *celui qui aime à paperasser*, ἀχρήστων χαρτῶν διερευνητ-ής, οῦ (ὁ).
Papeterie, n. f. 1 *Manufacture de papier*, χαρτῶν ἐργαστήρι-ον, ου (τό). || 2 *Commerce de papier*, χαρτῶν ἐμπορί-α, ας (ἡ).
Papetier, n. m., *marchand de papier*, χαρτοπράτ-ης, ου (ὁ); χαρτοπώλ-ης, ου (ὁ).
Papier, n. m., χάρτ-ης, ου (ὁ). Petit papier, χαρτί-ον, ου (τό); χαρτίδι-ον, ου (τό). || Au plur. 1 *Toute sorte de titres et documents*, γράμματ-α, ων (τά). || 2 *Journaux*, ἐφημερίδ-ες, ων (αἱ).
Papillaire, adj., *en forme de papille*, θηλοειδ-ής, ής, ές.
Papille, n. f., *petite éminence semblable à un mamelon à la surface du corps*, θηλ-ή, ῆς (ἡ).
Papillon, n. m., *insecte*, ψυχ-ή, ῆς (ἡ).
Papillotage, n. m., *clignement d'yeux*, σκαρδαμυγμός, οῦ (ὁ).
Papillote, n. f. 1 *Morceau de papier où l'on roule les cheveux*, ἐκ χάρτου σπεῖρ-α, ας (ἡ). || 2 *Boucle de cheveux*, βοστρύχι-ον, ου (τό).
Papilloter, v. intr., *cligner les yeux*, σκαρδαμύσσ-ειν, σκαρδαμύσσ-ω, fut. σκαρδαμύξ-ω.
Papyrus, n. m., *roseau d'Égypte*, πάπυρ-ος, ου (ὁ, ἡ).
Pâque, n. f., *fête célébrée chez les juifs*, πάσχα (τό), indécl. Célébrer la solennité de la pâque, πασχάζ-ειν, πασχάζ-ω, fut. πασχάσ-ω.
Pâque ou **Pâques**, n. m., *fête annuelle chez les chrétiens*, Πάσχα (τό), indécl.
Paquebot, n. m., *bâtiment de mer*, ταχύπλ-ουν πλοῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Paquerette, n. f., *fleur*, λευκάνθεμ-ον, ου (τό).
Paquet, n. m. 1 *Assemblage de plusieurs choses liées ensemble*, δέσμ-η, ης (ἡ); φάκελ-ος, ου (ὁ). || 2 *Charge, fardeau*, φόρτ-ος, ου (ὁ); φορτί-ον, ου (τό). Faire son paquet, *déménager*, τὰ ἔπιπλα μεταφέρ-ειν, μεταφέρ-ω, fut. μετοίσ-ω. Risquer le paquet, *s'engager dans une affaire périlleuse*, ῥιψο-

κινδυν-εῖν, ῥιψοκινδυν-έω, ῶ, fut. ῥιψοκινδυνήσ-ω.

Par, prép. 1 Après un verbe passif, s'exprime par ὑπό et le gén., s'il est suivi d'un nom de personne; par le datif, sans préposition, s'il est suivi d'un nom de chose. || 2 *Par le moyen de*, διά, gén. || 3 *A travers*, διά, gén. || 4 S'il marque la cause, διά, acc. || 5 S'il marque le moyen, l'instrument, la manière, il s'exprime par le dat., sans préposition. || 6 S'il marque la partie, ἐκ, gén. || 7 S'il marque l'ordre, la distribution, κατά, acc. || 8 S'il marque la séparation, la succession, ἀνά, acc. || 9 S'il sert à invoquer, πρός, gén. Par Jupiter! νὴ Δία! Par ici, loc. adv., ταύτῃ. Par là, loc. adv., ἐκείνῃ. Par ci par là, loc. adv., τῇδε κἀκεῖσε. Parce que, loc. conj., ὅτι, διότι, indic.

Parabase, n. f., *morceau adressé par le chœur au public*, παράβασ-ις, εως (ἡ).

Parabole, n. f. 1 *Allégorie*, παραβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 Terme de géométrie, *courbe*, παραβολ-ή, ῆς (ἡ).

Parabolique, adj., *courbé en parabole*, παραβολικ-ός, ή, όν.

Paraboliquement, adv., *par paraboles*, παραβολικῶς.

Parachèvement, n. m., *fin d'un ouvrage*, τελείωσ-ις, εως (ἡ); διάπραξ-ις, εως (ἡ).

Parachever, v. tr., *finir*, *terminer*, τελει-οῦν, τελει-όω, ῶ, fut. τελειώσ-ω, acc.; διαπράττ-ειν, διαπράττ-ω, fut. διαπράξ-ω, acc.

Parachute, n. m., *machine adaptée aux aérostats*, τῆς καταπτώσεως ἀλεξητήρι-ον, ου (τό).

Paraclet, n. m., *nom donné au Saint-Esprit*, Παράκλητ-ος, ου (ὁ).

Parade, n. f. 1 *Étalage*, ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). Qui est de parade, ἐπιδεικτικ-ός, ή, όν. Faire parade, ἐπίδειξιν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, gén.; ἐπιδείκνυσθαι, ἐπιδείκνυμαι, fut. ἐπιδείξ-ομαι, acc. || 2 *Ostentation*, ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Exercice, revue*, στρατιωτικ-ὴ παράταξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Action de parer un coup*, ἔκκλισ-ις, εως (ἡ). || 5 *Scènes burlesques*, βωμολοχικ-ὸν δραμάτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Parader, v. intr. 1 Terme de manége, περιιππεύ-ειν, περιιππεύ-ω, fut. περιιππεύσ-ω. || 2 Terme de marine, περιπλ-εῖν, περιπλ-έω, fut. περιπλεύσ-ομαι.

Paradigme, n. m., *modèle*, παράδειγμα, παραδείγματ-ος (τό).

Paradis, n. m. 1 *Jardin où Dieu plaça Adam*, παράδεισ-ος, ου (ὁ). || 2 *Séjour des bienheureux*, παράδεισ-ος, ου (ὁ). || 3 *Amphithéâtre*, θεάτρου ὑπερῷ-ον, ου (τό). || 4 *Oiseau de paradis*, ἄπους, ἄποδ-ος (ὁ).

Paradoxal, ale, adj. 1 *Qui tient du paradoxe*, παράδοξ-ος, ος, ον. || 2 *Qui aime les paradoxes*, παραδοξολόγ-ος, ος, ον.

Paradoxe, n. m., *proposition contraire à l'opinion commune*, παραδοξ-ον, ου (τό); παραδοξολογί-α, ας (ἡ). Soutenir des paradoxes, παραδοξολογ-εῖν, παραδοξολογ-έω, ῶ, fut. παραδοξολογήσ-ω.

Paradoxisme, n. m., figure de rhétorique, παράδοξ-ον, ου (τό).

Parafe ou **Paraphe**, n. m., *traits qu'on fait après sa signature*, ὑπόγραμμα, ὑπογράμματ-ος (τό).

Parafer ou **Parapher**, v. tr., *mettre son parafe*, ὑπογράφ-ειν, ὑπογράφ-ω, fut. ὑπογράψ-ω, acc.

Parage, n. m. 1 *Extraction, qualité*, γέν-ος, εος, ους (τό). De haut parage, εὐγεν-ής, ής, ές. || 2 *Espace de mer le long du rivage*, ἀκτ-ή, ῆς (ἡ).

Paragoge, n. f., *addition à la fin d'un mot*, παραγωγ-ή, ῆς (ἡ)

Paragogique, adj., *dérivé*, παράγωγ-ος, ος, ον.

Paragraphe, n. m., *section d'un discours, d'un chapitre*, παραγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Paraître, v. intr. 1 *S'offrir à la vue*, φαίν-εσθαι, φαίν-ομαι, fut. φανήσ-ομαι. Faire paraître, φαίν-ειν, φαίν-ω, fut. φαν-ῶ, acc. Paraître en public, εἰς τοὺς πολλοὺς προέρχ-εσθαι, προέρχ-ομαι, fut. προελεύσ-ομαι. || 2 *Se manifester*, ἀναφαίν-εσθαι, ἀναφαίν-ομαι, fut. ἀναφανήσ-ομαι. || 3 *Briller, se faire remarquer*, ἐκλαμπρύν-εσθαι, ἐκλαμπρύν-ομαι, fut. ἐκλαμπρυνθήσ-ομαι. || 4 *Être publié*, ἐκδίδοσθαι, ἐκδίδ-ομαι, fut. ἐκδοθήσ-ομαι. || 5 *Sembler, avoir l'air*, δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δόξ-ω.

Paralipomènes, n. m. pl., *titre d'une partie de la Bible*, Παραλειπόμεν-α, ων (τά).

Paralipse, n. f., figure de rhétorique, παράλειψ-ις, εως (ἡ).

Parallactique, adj., *qui appartient à la parallaxe*, παραλλακτικ-ός, ή, όν. Grec moderne.

Parallaxe, n. f., terme d'astronomie, παράλλαξ-ις, εως (ἡ).

Parallèle, adj., terme de géométrie, παράλληλ-ος, ος, ον. || Nom f., παράλληλ-ος γραμμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || Nom m., *cercle parallèle à l'équateur*, παράλληλ-ος, ου (ὁ), sous-ent. κύκλος.

Parallèle, n. m., *comparaison*, σύγκρισ-ις, εως (ἡ). Mettre en parallèle, παραλληλίζ-ειν, παραλληλίζ-ω, fut. παραλληλίσ-ω, acc.; συγκρίν-ειν, συγκρίν-ω, fut. συγκριν-ῶ, acc.

Parallèlement, adv., *d'une manière parallèle*, παραλλήλως, ἐκ παραλλήλου.

Parallélipipède, n. m., terme de géométrie, παραλληλεπίπεδ-ον, ου (τό).

Parallélisme, n. m., terme de géométrie, παραλληλισμ-ός, οῦ (ὁ).

Parallélogramme, n. m., *surface dont les côtés opposés sont parallèles*, παραλληλόγραμμ-ον, ου (τό).

Paralogisme, n. m., *faux raisonnement*, παραλογισμ-ός, οῦ (ὁ). Faire un paralogisme, παραλογίζ-εσθαι, παραλογίζ-ομαι, fut. παραλογίσ-ομαι.

Paralyser, v. tr. 1 *Rendre paralytique*

παραλύ-ειν, παραλύ-ω, fut. παραλύσ-ω, acc. || 2 *Interdire*, ἐκπλήττ-ειν, ἐκπλήττ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc.

Paralysie, n. f., *privation de l'usage d'un ou de plusieurs membres*, παράλυσ-ις, εως (ἡ).

Paralytique, adj., *atteint de paralysie*, παραλυτικ-ός, ή, όν.

Parangon, n. m. 1 *Modèle*, παράδειγμα, παραδείγματ-ος (τό). || 2 *Comparaison*, σύγκρισ-ις, εως (ἡ). || Adj., *qui n'a aucun défaut*, ἐντελ-ής, ής, ές.

Parant, ante, adj., *qui pare*, *qui orne*, κοσμητικ-ός, ή, όν.

Paranymphe, n. m., *celui qui conduisait la mariée*, παρανύμφι-ος, ου (ὁ).

Parapet, n. m. 1 *Massif de pierre ou de terre au-dessus d'un rempart*, πρόχωμα, προχώματ-ος (τό). || 2 *Mur sur le bord d'un pont, d'une terrasse*, περίβολ-ος, ου (ὁ).

Paraphernaux, n. m. pl., *biens non compris dans la dot de la femme*, παράφερν-α, ων (τά).

Paraphrase, n. f., *développement d'un texte*, παράφρασ-ις, εως (ἡ). Avec paraphrase, παραφραστικῶς.

Paraphraser, v. tr. 1 *Faire des paraphrases*, παραφραστικῶς λέγ-ειν, λέγω, fut. ἐ-ρῶ. || 2 *Amplifier*, παραφράζ-ειν, παραφράζ-ω, fut. παραφράσ-ω, acc.

Paraphraseur, n. m., *celui qui paraphrase*, παραφράζ-ων, οντος (ὁ). Paraphraseuse, n. f., παραφράζ-ουσα, ούσης (ἡ).

Paraphraste, n. m., *commentateur*, παραφράστ-ης, ου (ὁ).

Parapluie, n. m., ὄμβρου ἀλεξητήρι-ον, ου (τό).

Parasange, n. f., *mesure itinéraire*, παρασάγγ-ης ou παρασάγγ-ας, ου (ὁ).

Parasélène, n. f., *image de la lune réfléchie dans un nuage*, παρασελήν-η, ης (ἡ). Grec moderne.

Parasite, n. m., *écornifleur*, παράσιτ-ος, ου (ὁ). Métier de parasite, παρασιτί-α, ας (ἡ). Faire le métier de parasite, παρασιτ-εῖν, παρασιτ-έω, ῶ, fut. παρασιτήσ-ω. || Adj. 1 *Inutile*, *superflu*, περισσ-ός, ή, όν. || 2 *Qui vit sur un autre*, ἐπ' ἄλλων φυόμεν-ος, η, ον.

Parasol, n. m., σκιάδι-ον, ου (τό); σκιαδίσκ-η, ης (ἡ). || Adj., *en forme de parasol*, σκιαδηφόρ-ος, ος, ον.

Paratitlaire, n. m., *auteur de paratitles*, παρατίτλων συγγραφ-εύς, έως (ὁ).

Paratitles, n. m. pl., *explication abrégée de quelques titres du digeste*, παράτιτλ-α, ων (τά).

Paratonnerre, n. m., κεραυνοῦ ἀλεξητήρι-ον, ου (τό).

Paravent, n. m., ἀνέμου πρόβλημα, προβλήματ-ος (τό).

Parbleu, *sorte de jurement*, νὴ Δία.

Parc, n. m. 1 *Enclos*, σηκ-ός, οῦ (ὁ); ἕρκ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Jardin*, παράδεισ-ος, ου (ὁ). || 3 *Lieu de dépôt pour les munitions*, τῶν πολεμικῶν ἀποθήκ-η, ης (ἡ). || 4 *Voiture de transport pour le matériel d'une armée*, στρατιωτικ-αὶ ἅμαξ-αι, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.

Parcage, n. m., *séjour des moutons parqués*, αὔλισμ-ός, οῦ (ὁ).

Parcellaire, adj., *qui est fait par petites parties*, ἐκ μορίων πεποιημέν-ος, η, ον.

Parcelle, n. f., *petite partie*, μόρι-ον, ου (τό).

Parce que, loc. conj., ὅτι, διότι, indic.

Parchemin, n. m., *peau de mouton préparée pour écrire* διφθέρ-α, ας (ἡ). || Au plur., *titres de noblesse*, εὐγενείας μαρτύρι-α, ων (τά).

Parcheminerie, n. f. 1 *Manufacture de parchemins*, διφθερῶν ἐργαστήρι-ον, ου (τό). || 2 *Commerce de parchemins*, διφθερῶν ἐμπορί-α, ας (ἡ).

Parcheminier, n. m., *celui qui vend le parchemin*, διφθεροπώλ-ης, ου (ὁ).

Parcimonie, n. f., *épargne minutieuse*, φειδωλί-α, ας (ἡ).

Parcimonieux, euse, adj., *qui vit avec parcimonie*, φειδωλ-ός, ός ou ή, όν (comp. φειδωλ-ότερος, sup. φειδωλ-ότατος).

Parcourir, v. tr. 1 *Aller d'un bout à l'autre d'un lieu, courir çà et là*, περιέρχ-εσθαι, περιέρχ-ομαι, fut. περιελεύσ-ομαι, acc.; περιτρέχ-ειν, περιτρέχ-ω, fut. περιθρέξ-ω ou περιδραμ-οῦμαι, acc. || 2 *Examiner rapidement*, διέρχ-εσθαι, διέρχ-ομαι, fut. διελεύσ-ομαι, acc. Parcourir un livre, βιβλίον ἀνελίσσ-ειν, ἀνελίσσ-ω, fut. ἀνελίξ-ω, acc.

Parcours, n. m. 1 *Droit de pacage*, ἐπινομί-α, ας (ἡ). || 2 *Chemin que parcourt une voiture, un fleuve*, διάδρομ-ος, ου (ὁ).

Pardon, n. m., *rémission d'une faute*, συγγνώμ-η, ης (ἡ).

Pardonnable, adj., *digne de pardon*, συγγνωστ-ός, ή, όν; συγγνώμης ἄξι-ος, α, ον.

Pardonner, v. tr. 1 *Accorder le pardon d'une faute*, συγγνώμην διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω; συγγνώμην ἀπονέμ-ειν, ἀπονέμ-ω, fut. ἀπονεμ-ῶ. || 2 *Faire grâce*, συγγνώμην ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, dat. || 3 *Excuser*, *tolérer*, συγγινώσκ-ειν, συγγινώσκ-ω, fut. συγγνώσ-ομαι, dat. de la personne et gén. de la chose. || Terme de civilité : Pardonnez-moi, pardon, si..., συγγνώμη, εἰ...

Parégorique, adj., *adoucissant*, παρηγορικ-ός, ή, όν.

Pareil, eille, adj. 1 *Égal*, *semblable*, ὅμοι-ος, α, ον; ἴσ-ος, η, ον. || 2 *De cette espèce*, *de cette nature*, τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο. || Nom f., *le même traitement qu'on a reçu ou qu'on fait*, ἴσ-ον, ου (τό); ἴσ-α, ων (τά). Rendre la pareille, τοῖς ἴσοις ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι.

Pareillement, adv., *de la même manière*, ὁμοίως, ὡσαύτως.

Parélie, n. f., voy. Parhélie.

Parement, n. m. 1 *Ce qui pare*, κόσμ-ος, ου (ὁ); κόσμημα, κοσμήματ-ος (τό). || 2 *Riche étoffe*, πολυτελ-ὴς ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ). Les

deux mots se déclinent. || 3 *Retroussis au bout des manches*, ὤ-α, ας (ἡ); παρυφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Surface apparente d'un ouvrage de maçonnerie*, τὸ ἐπιπολῆς. L'article se décline. || 5 *Grosses pierres qui bordent une route*, παρόδι-οι λίθ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Parenchyme, n. m., terme de médecine, παρέγχυμα, παρεγχύματ-ος (τό).

Parénèse, n. f., *discours moral*, παραίνεσ-ις, εως (ἡ); νουθετικ-ὸς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Parénétique, adj., *relatif à la parénèse*, παραινετικ-ός, ή, όν; νουθετικ-ός, ή, όν.

Parent, ente, n. 1 *Qui est de la même famille*, συγγεν-ής, έος, οῦς (ὁ, ἡ). Proche parent, ἀγχιστ-εύς, έως (ὁ). Être parent de quelqu'un, κατὰ γένος ou γένει προςήκ-ειν, προςήκ-ω, fut. προςήξ-ω, acc. || 2 *Allié par mariage*, κηδεστ-ής, οῦ (ὁ); κηδέστρι-α, ας (ἡ). || Au plur. 1 *Le père et la mère*, γονεῖς, έων (οἱ). || 2 *Ceux de qui l'on descend*, πρόγον-οι, ων (οἱ).

Parentage, n. m., *parenté*, συγγένει-α, ας (ἡ).

Parenté, n. f. 1 *Consanguinité*, συγγένει-α, ας (ἡ). || 2 *Tous les parents ou alliés*, συγγεν-εῖς, έων (οἱ).

Parenthèse, n. f., *intercalation*, παρένθεσ-ις, εως (ἡ). Mis par parenthèse, παρένθετ-ος, ος, ον. Par parenthèse, entre parenthèses, κατὰ παρένθεσιν. Mettre en parenthèse, παρεντιθέναι, παρεντίθημι, fut. παρενθήσ-ω, acc.

Parer, v. tr. 1 *Orner*, κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω, acc. || 2 *Apprêter, arranger*, παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc.; καταρτύ-ειν, καταρτύ-ω, fut. καταρτύσ-ω, acc. || 3 *Éviter, détourner*, ἐκκλίν-ειν, ἐκκλίν-ω, fut. ἐκκλιν-ῶ, acc.; ἐκτρέπ-ειν, ἐκτρέπ-ω, fut. ἐκτρέψ-ω, acc. || 4 Avec la préposition *contre*, *mettre à couvert de*, σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω, acc. Le nom de chose se met au gén. avec ἀπό. || Verbe intr., terme de manége, *s'arrêter*, ἐπέχειν, ἐπέχ-ω, fut. ἐφέξ-ω ou ἐπισχήσ-ω.

Paresse, n. f. 1 *Négligence des choses qui sont de devoir*, ἀργί-α, ας (ἡ); ῥαθυμί-α, ας (ἡ). || 2 *Amour du repos, humeur paisible*, ἠρεμί-α, ας (ἡ); ἡσυχί-α, ας (ἡ). || 3 *Lenteur*, βραδύτης, βραδύτητ-ος (ἡ). Paresse d'esprit, βραδύτης, βραδύτητ-ος (ἡ); νωθρεί-α, ας (ἡ).

Paresser, v. intr., *se laisser aller à la paresse*, ἀργ-εῖν, ἀργ-έω, ῶ, fut. ἀργήσ-ω; ῥαθυμ-εῖν, ῥαθυμ-έω, ῶ, fut. ῥαθυμήσ-ω.

Paresseux, euse, adj. 1 *Fainéant, nonchalant*, ἀργ-ός, ός, όν; ῥάθυμ-ος, ος, ον (comp. ῥαθυμ-ότερος, sup. ῥαθυμ-ότατος). || 2 Terme de médecine, *qui fait lentement ses fonctions*, βραδ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραδύτερος, sup. βραδ-ύτατος).

Parfaire, v. tr., *achever*, τελει-οῦν, τελει-όω, ῶ, fut. τελειώσ-ω, acc.; διαπράττ-ειν, διαπράττ-ω, fut. διαπράξ-ω, acc.

Parfait, aite, adj. 1 *Accompli, achevé*, τέλει-ος, α, ον (comp. τελει-ότερος, sup. τελει-ότατος); ἐντελ-ής, ής, ές. || 2 *Complet, total*, παντελ-ής, ής, ές.

Parfaitement, adv. 1 *D'une manière parfaite*, τελείως. || 2 *Complétement*, κατὰ πάντα.

Parfilage, n. m., *action de parfiler*, ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ).

Parfiler, v. tr., *défaire un tissu fil à fil*, ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, acc.

Parfois, adv., *quelquefois*, ἐνίοτε.

Parfondre, v. tr., terme de peinture, *faire fondre également les couleurs*, συγκεραννύναι, συγκεράννυμι, fut. συγκεράσ-ω, acc.

Parfournir, v. tr., *fournir entièrement*, ὅλως ἐκπορίζ-ειν, ἐκπορίζ-ω, fut. ἐκπορίσ-ω, acc.

Parfum, n. m. 1 *Odeur aromatique agréable*, εὐοσμί-α, ας (ἡ); εὐωδί-α, ας (ἡ). || 2 *Aromate*, ἄρωμα, ἀρώματ-ος (τό); μύρ-ον, ου (τό).

Parfumer, v. tr., *répandre une odeur agréable*, εὐωδιάζ-ειν, εὐωδιάζ-ω, fut. εὐωδιάσ-ω, acc.; εὐωδίας ἀναπιμπλάναι, ἀναπίμπλημι, fut. ἀναπλήσ-ω, acc. — ***se Parfumer***, v. pr., ἀλείφ-εσθαι, ἀλείφ-ομαι, fut. ἀλείψ-ομαι. — ***Parfumé, ée***, part. passé et adj., εὐώδ-ης, ης, ες; εὔοσμ-ος, ος, ον.

Parfumerie, n. f. 1 *Commerce de parfumeur*, μυρεψί-α, ας (ἡ). || 2 *Boutique de parfumeur*, μυροπωλεῖ-ον, ου (τό). Vendre de la parfumerie, μυροπωλ-εῖν, μυροπωλ-έω, ῶ, fut. μυροπωλήσ-ω.

Parfumeur, n. m., *qui vend des parfums*, μυρεψ-ός, οῦ (ὁ); μυροπώλ-ης, ου (ὁ). Parfumeuse, n. f., μυρόπωλ-ις, ιδος (ἡ).

Parhélie, n. f., *image du soleil dans l'air nébuleux*, παρήλι-ος, ου (ὁ).

Pari, n. m. 1 *Gageure*, περίδοσ-ις, εως (ἡ); συνθήκ-η, ης (ἡ). Faire un pari, περιδίδοσθαι, περιδίδ-ομαι, fut. περιδώσ-ομαι. || 2 *La chose pariée*, ἐνέχυρ-ον, ου (τό).

Parier, v. tr., *faire une gageure*, περιδίδοσθαι, περιδίδ-ομαι, fut. περιδώσ-ομαι, acc.

Pariétaire, n. f., *plante*, ἑλξίν-η, ης (ἡ).

Pariétal, adj. m., se dit de deux os qui forment les côtés et la voûte du crâne, περικράνι-ος, ος, ον.

Parieur, n. m., *celui qui parie*, συνθήκην ποιούμεν-ος, ου (ὁ); περιδιδόμεν-ος, ου (ὁ).

Parisyllabique, adj., terme de grammaire, ἰσοσύλλαβ-ος, ος, ον.

Parité, n. f., *similitude*, ἰσότης, ἰσότητ-ος (ἡ); ἴσ-ον, ου (τό).

Parjure, n. m., *faux serment*, ἐπιορκί-α, ας (ἡ).

Parjure, adj., *qui fait un faux serment*, ἐπίορκ-ος, ος, ον.

se Parjurer, v. pr., *violer son serment*, ἐπιορκ-εῖν, ἐπιορκ-έω, ῶ, fut. ἐπιορκήσ-ω; ἐπίορκ-ον ὀμνύναι, ὄμνυμι, fut. ὀμόσ-ω.

Parlage, n. m., *paroles inutiles et sottes*, ἀδολεσχί-α, ας (ἡ); φλυαρί-α, ας (ἡ).

Parlant, ante, adj. 1 *Qui parle*, φωνή-εις, εσσα, εν. || 2 *Qui aime à parler*, λαλητικ-ός, ή, όν; πολυλόγ-ος, ος, ον. || 3 *Expressif*, ἐμφατικ-ός, ή, όν. || 4 *Ressemblant*, ζωτικ-ός, ή, όν.

Parlement, n. m. 1 *Assemblée des grands*, μεγιστάνων σύγκλητ-ος, ου (ἡ). || 2 *Cour de justice*, δικαστήρι-ον, ου (τό). || 3 *Assemblée politique*. βουλ-ή, ῆς (ἡ).

Parlementaire, adj., *qui a rapport au parlement*, βουλευτικ-ός, ή, όν.

Parlementer, v. intr., *négocier, traiter*, διαπραγματεύ-εσθαι, διαπραγματεύ-ομαι, fut. διαπραγματεύσ-ομαι; εἰς λόγους ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι.

Parler, v. intr. 1 *Proférer, articuler des mots*, φων-εῖν, φων-έω, ῶ, fut. φωνήσ-ω; φθέγγ εσθαι, φθέγγ-ομαι, fut. φθέγξ-ομαι. || 2 *Discourir, causer*, λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ. Parler en peu de mots, βραχυλογ-εῖν, βραχυλογ-έω, ῶ, fut. βραχυλογήσ-ω. Parler beaucoup, πολυλογ-εῖν, πολυλογ-έω, ῶ, fut. πολυλογήσ-ω. Parler longuement, μακρολογ-εῖν, μακρολογ-έω, ῶ, fut. μακρολογήσ-ω. || 3 *Parler en public*, ἀγορεύ-ειν, ἀγορεύ-ω, fut. ἀγορεύσ-ω. || 4 *Plaider*, συνηγορ-εῖν, συνηγορ-έω, ῶ, fut. συνηγορήσ-ω. || 5 *Expliquer nettement sa pensée*, τὴν γνώμην ἀποφαίν-εσθαι, ἀποφαίν-ομαι, fut. ἀποφανοῦμαι. || 6 *Converser, raisonner sur*, διαλέγ-εσθαι, διαλέγ-ομαι, fut. διαλέξ-ομαι περί, gén. || 7 *Faire mention de*, μνημονεύ-ειν, μνημονεύ-ω, fut. μνημονεύσ-ω, acc.; μιμνήσκ-εσθαι, μιμνήσκ-ομαι, fut. μνήσ-ομαι περί, gén. || 8 *S'exprimer dans telle ou telle langue*, γλώττῃ χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι. Parler grec, τῇ φωνῇ ἑλληνίζ-ειν, ἑλληνίζ-ω, fut. ἑλληνίσ-ω. Parler latin, τῇ φωνῇ ῥωμαΐζ-ειν, ῥωμαΐζ-ω, fut. ῥωμαΐσ-ω. || Faire parler, 1 *Prêter des paroles à quelqu'un*, λέγοντα ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. Le participe s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 2 *Mettre en scène*, εἰσάγ-ειν, εἰσάγ-ω, fut. εἰσάξ-ω, acc. || 3 *Contraindre à parler*, λέγειν ἀναγκάζ-ειν, ἀναγκάζ-ω, fut. ἀναγκάσ-ω, acc. Faire parler de soi (en bonne part), εὖ ou καλῶς ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι; (en mauvaise part), κακῶς ἀκού-ειν. Généralement parlant, loc. adv., ὅλως δ' εἰπεῖν. Sans parler de, loc. prép., χωρίς, ἐκτός, gén.

Parler, n. m., *langage, manière de parler*, λόγ-ος, ου (ὁ); τὸ λέγειν. L'article se décline. Franc parler, παῤῥησί-α, ας (ἡ). Doux parler, εὐέπει-α, ας (ἡ).

Parlerie, n. f., *babil fatigant*, πολυλαλί-α, ας (ἡ).

Parleur, euse, n., πολύλαλ-ος, ου (ὁ, ἡ); πολυλόγ-ος, ου (ὁ, ἡ).

Parloir, n. m., *salle d'entretien*, ἀσπαστικ-όν, οῦ (τό).

Parmi, prép., *dans le nombre de*, ἐν dat.; μεταξύ, gén.

Parodie, n. f., *imitation bouffonne d'un ouvrage sérieux*, παρῳδί-α, ας (ἡ).

Parodier, v. tr. 1 *Faire une parodie*, παρῳδ-εῖν, παρῳδ-έω, ῶ, fut. παρῳδήσ-ω. || 2 *Contrefaire*, χλευαστικῶς μιμ-εῖσθαι, μιμ-έομαι, οῦμαι, fut. μιμήσ-ομαι, acc.

Parodiste, n. m., *auteur d'une parodie*, παρῳδ-ός, οῦ (ὁ).

Paroi, n. f. 1 *Cloison de maçonnerie*, τοῖχ-ος, ου (ὁ). || 2 *Côté d'un vase, d'un tube, etc.*, πλευρ-ά, ᾶς (ἡ).

Paroisse, n. f., *circonscription d'une cure*, παροικί-α, ας (ἡ).

Paroissial, ale, adj., *de la paroisse*, ὁ, ἡ, τὸ τῆς παροικίας. Le premier article se décline.

Paroissien, n. m. 1 *Habitant d'une paroisse*, πάροικ-ος, ου (ὁ). Paroissienne, n. f., παροικ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Livre de prières*, εὐχολόγι-ον, ου (τό).

Parole, n. f. 1 *La faculté naturelle de parler*, φων-ή, ῆς (ἡ). Qui est doué de la parole, φωνή-εις, εσσα, εν; φωνητικ-ός, ή, όν. || 2 *Mot prononcé*, φων-ή, ῆς (ἡ); λόγ-ος, ου (ὁ). Porter la parole, λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρῶ. Adresser la parole, προςφων-εῖν, προςφων-έω, ῶ, fut. προςφωνήσ-ω, acc. || 3 *Ton de la voix*, φων-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Éloquence, diction*, λέξ-ις, εως (ἡ); φράσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Beau sentiment, mot notable*, ῥῆμα, ῥήματ-ος (τό); ἀπόφθεγμα, ἀποφθέγματ-ος (τό). || 6 *Promesse verbale*, πίστ-ις, εως (ἡ); ὑπόσχεσ-ις, εως (ἡ); πιστ-ά, ῶν (τά). Homme de parole, πιστ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Tenir, garder sa parole, πίστιν φυλάττ-ειν, φυλάττ-ω, fut. φυλάξ-ω. Manquer à sa parole, πίστιν οὐ φυλάττ-ειν. || Au plur. 1 *Discours offensant*, ὑβριστικ-οὶ λόγ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Promesses vaines*, δόλι-οι λόγ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Mots d'une chanson, d'un air*, ἔπ-η, ῶν (τά).

Paroli, n. m., *le double de ce qu'on a joué d'abord*, διπλάσι-ον, ου (τό).

Paronomase, n. f., figure de rhétorique, παρονομασί-α, ας (ἡ).

Paronomasie, n. f., *ressemblance entre des mots de différentes langues*, παρονομασί-α, ας (ἡ).

Paronyme, n. m., *mot qui a du rapport avec un autre*, παρώνυμ-ον ῥῆμα, ῥήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Paronymie, n. f., *ressemblance de nom*, παρωνυμί-α, ας (ἡ).

Parotide, n. f., *inflammation des oreilles*, παρωτ-ίς, ίδος (ἡ).

Paroxysme, n. m., *accès le plus intense d'une maladie*, παροξυσμ-ός, οῦ (ὁ).

Parpaing, n. m., *pierre qui tient toute l'épaisseur d'un mur*, διάτον-ος, ου (ὁ), sous-ent. λίθος.

Parque, n. f., *divinité des enfers*, μοῖρ-α, ας (ἡ).

Parquer, v. tr., *mettre dans un parc*, σηκάζ-ειν, σηκάζ-ω, fut. σηκάσ-ω, acc. || Verbe

intr., *être parqué*, αὐλίζ-εσθαι, αὐλίζ-ομαι, fut. αὐλισθήσ-ομαι.

Parquet, n. m. 1 *Sol d'une pièce*, δάπεδ-ον, ου (τό). || 2 *Barre d'un tribunal*, δρύφακτ-α, ων (τά). || 3 *Le tribunal lui-même*, δρύφακτ-α, ων (τά). || 4 *Les magistrats*, δικαστ-αί, ῶν (οἱ).

Parquetage, n. m., *ouvrage de parquet*, πεποικιλμέν-ον δάπεδ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Parqueter, v. tr., *mettre du parquet*, δάπεδον σανιδ-οῦν, σανιδ-όω, ῶ, fut. σανιδώσ-ω.

Parqueterie, n. f., *art de faire du parquet*, σανιδωμάτων ἐργασί-α, ας (ἡ).

Parqueteur, n. m., *ouvrier qui fait du parquet*, σανιδωμάτων ἐργάτ-ης, ου (ὁ).

Parrain, n. m., *celui qui tient un enfant sur les fonts de baptême*, ἀνάδοχ-ος, ου (ὁ).

Parricide, n. m. 1 *Celui qui tue son père*, πατροκτόν-ος, ου (ὁ). Celui qui tue sa mère, μητροκτόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Crime de celui qui tue son père*, πατροκτονί-α, ας (ἡ). Crime de celui qui tue sa mère, μητροκτονί-α, ας (ἡ). Commettre un parricide, πατροκτον-εῖν, πατροκτον-έω, ῶ, fut. πατροκτονήσ-ω; μητροκτον-εῖν, μητροκτον-έω, ῶ, fut. μητροκτονήσ-ω.

Parsemer, v. tr. 1 *Semer, jeter çà et là*, διασπείρ-ειν, διασπείρ-ω, fut. διασπερ-ῶ, acc. || 2 *Émailler*, ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc.

Part, n. f. 1 *Portion d'une chose divisée*, μέρ-ος, εος, ους (τό); μερ-ίς, ίδος (ἡ). Petite part, μόρι-ον, ου (τό). || 2 *Participation*, μετοχ-ή, ῆς (ἡ); κοινωνί-α, ας (ἡ). Avoir part à, *contribuer, concourir*, συμβάλλ-εσθαι, συμβάλλ-ομαι, fut. συμβαλ-οῦμαι εἰς ou πρός, acc. Prendre part, avoir part, *participer*, μετέχ-ειν, μετέχ-ω, fut. μεθέξ-ω, gén. Faire part de quelque chose à quelqu'un, *l'y faire participer*, μεταδιδόναι, μεταδίδωμι, fut. μεταδώσ-ω, dat. de la personne et gén. de la chose. Faire part, *informer*, ἐπαγγέλλ-ειν, ἐπαγγέλλ-ω, fut. ἐπαγγελ-ῶ, acc. Prendre en bonne part, ἐς τὸ καλὸν λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, acc. Prendre en mauvaise part, ἐς τὸ χεῖρον λαμβάν-ειν, acc. || 3 *Endroit*, τόπ-ος, ου (ὁ). Quelque part, ἐν τόπῳ τινί, ποῦ, sans mouvement; ποῖ, avec mouvement. De quelque part, ποθέν. Autre part, ἄλλου, ἄλλοθι, sans mouvement: ἄλλοσε, avec mouvement. Nulle part, οὐδαμοῦ, sans mouvement; οὐδαμόσε, avec mouvement. Pour ma part, loc. adv., τὸ κατ' ἐμέ. De toute part, loc. adv., πανταχοῦ, πανταχόθεν, sans mouvement; πανταχοῖ, πανταχόσε, avec mouvement. De part en part, loc. adv., διαμπάξ. A part, loc. adv., *séparément*, χωρίς, ἄνευ, gén. Mettre à part, χωρίζ-ειν, χωρίζ-ω, fut. χωρίσ-ω, acc.; ἀποτιθέναι, ἀποτίθημι, fut. ἀποθήσ-ω, acc. Prendre à part, κατ' ἰδίαν λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, acc. A part, loc. prép., *excepté*, πλήν, χωρίς, gén. A part moi, παρ' ἐμαυτῷ. A part soi, καθ' ἑαυτόν.

Partage, n. m. 1 *Division d'une chose en plusieurs parties*, μερισμ-ός, οῦ (ὁ); διανομ-ή, ῆς (ἡ). Faire le partage, διαμερίζ-ειν, διαμερίζ-ω, fut. διαμερίσ-ω, acc.; διανέμ-ειν, διανέμ-ω, fut. διανεμ-ῶ, acc. || 2 *Portion de la chose partagée*, μοῖρ-α, ας (ἡ). || 3 *Part échue par le sort*, κλῆρ-ος, ου (ὁ). Obtenir en partage, λαγχάν-ειν, λαγχάν-ω, fut. λήξ-ομαι, acc. ou gén. Sans partage, loc. adv., *exclusivement*, ὅλως, δι' ὅλων.

Partageable, adj., *qui peut être partagé*, μεριστ-ός, ή, όν.

Partageant, adj. m., *celui qui est intéressé dans un partage*, μετέχ-ων, οντος (ὁ), gén.

Partager, v. tr. 1 *Diviser une chose en plusieurs parties*, μερίζ-ειν, μερίζ-ω, fut. μερίσ-ω, acc.; διαμερίζ-ειν, διαμερίζ-ω, fut. διαμερίσ-ω, acc. || 2 *Avoir une part dans*, μετέχ-ειν, μετέχ-ω, fut. μεθέξ-ω, gén.; μεταλαμβάν-ειν, μεταλαμβάν-ω, fut. μεταλήψ-ομαι, gén. || 3 *Former dans un tout des parties distinctes*, διαιρ-εῖν, διαιρ-έω, ῶ, fut. διαιρήσ-ω, acc. || 4 *S'intéresser à*, μεταλαμβάν-ειν, μεταλαμβάν-ω, fut. μεταλήψ-ομαι, gén. || 5 *Séparer en partis opposés*, διχάζ-ειν, διχάζ-ω, fut. διχάσ-ω, acc.; διϊστάναι, διΐστημι, fut. διαστήσ-ω, acc. — ***Partagé, ée***, part. passé et adj., *réciproque*, ἀμοιβαῖ-ος, ος ou α, ον.

Partance, n. f., *départ d'un bâtiment, d'une flotte*, ἀπόπλ-ους, ου (ὁ). Être en partance, ἀνάγ-εσθαι, ἀνάγ-ομαι, fut. ἀναχθήσ-ομαι.

Partant, adv., *par conséquent*, ἑπομένως, ἀκολούθως.

Partenaire et **Partner**, n. m., *associé*, κοινων-ός, οῦ (ὁ).

Parterre, n. m. 1 *Partie d'un jardin*, πρασι-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Partie d'une salle de spectacle*, ὀρχήστρ-α, ας (ἡ). || 3 *Les spectateurs du parterre*, ἐν ὀρχήστρᾳ θεατ-αί, ῶν (οἱ).

Parthénon, n. m., *temple de Minerve*, Παρθεν-ών, ῶνος (ὁ).

Parti, n. m. 1 *Faction*, στάσ-ις, εως (ἡ). Homme de parti, στασιωτικ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Prendre le parti de, προστίθ-εσθαι, προστίθ-εμαι, fut. προσθήσ-ομαι, dat. Prendre parti contre, ἐναντι-οῦσθαι, ἐναντι-όομαι, οῦμαι, fut. ἐναντιώσ-ομαι, dat. || 2 *Résolution*, προαίρεσ-ις, εως (ἡ); βουλ-ή, ῆς (ἡ). Prendre un parti, προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι. Prendre le parti de, βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι, infin. || 3 *Expédient*, πόρ-ος, ου (ὁ); βουλ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Condition, traitement*, μεταχειρισμ-ός, οῦ (ὁ). Faire un bon, un mauvais parti à quelqu'un, εὖ, κακῶς χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || 5 *Avantage, profit*, ὄφελ-ος, εος, ους (τό); ὠφέλει-α, ας (ἡ). Tirer parti de, ὠφέλειαν λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι ἐκ, gén. || 6 *Profes-*

sion, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδεύματ-ος (τό). || 7 *Troupe de gens de guerre*, στασιῶτ-αι, ῶν (οἱ). || 8 *Époux ou épouse*, γάμ-ος, ου (ὁ).

Partiaire, adj. Colon partiaire, μορτίτ-ης γεωργ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Partial, ale, adj., *attaché à un parti*, ἑτερόζηλ-ος, ος, ον; προσωπολήπτ-ης, ου (ὁ).

Partialement, adv., ἑτεροζήλως.

Partialité, n. f., *préférence injuste*, ἑτερόζηλ-ον, ου (τό); προσωποληψί-α, ας (ἡ). Faire preuve de partialité, προσωποληπτ-εῖν, προσωποληπτ-έω, ῶ, fut. προσωποληπτήσ-ω.

Participant, ante, adj., *qui participe*, μετέχ-ων, ουσα, ον, gén.

Participation, n. f., *action de participer*, μετοχ-ή, ῆς (ἡ); μέθεξ-ις, εως (ἡ). Avoir participation à, μετέχ-ειν, μετέχ-ω, fut. μεθέξ-ω, gén.

Participe, n. m., terme de grammaire, μετοχ-ή, ῆς (ἡ); μετοχικ-όν, οῦ (τό).

Participer, v. intr., *avoir part, prendre part*, μετέχ-ειν, μετέχ-ω, fut. μεθέξ-ω, gén.; μεταλαμβάν-ειν, μεταλαμβάν-ω, fut. μεταλήψ-ομαι, gén.

Particulariser, v. tr. 1 *Faire connaître les détails d'un fait*, καθ' ἓν ἕκαστον διέρχεσθαι, διέρχ-ομαι, fut. διελεύσ-ομαι, acc. || 2 *Rendre particulier*, εἰδοποι-εῖν, εἰδοποι-έω, ῶ, fut. εἰδοποιήσ-ω, acc.

Particularité, n. f., *circonstance particulière*, τὶ, τινός. Les particularités, τὰ καθ' ἕκαστα. L'article se décline.

Particule, n. f. 1 *Petite partie*, μόρι-ον, ου (τό). || 2 Terme de grammaire, μόρι-ον, ου (τό).

Particulier, ière, adj. 1 *Propre à certaines personnes ou à certaines choses*, ἴδι-ος, α, ον (comp. ἰδι-αίτερος, sup. ἰδι-αίτατος). || 2 *Par opposition à* général *ou à* public, ἴδι-ος, α, ον; ἰδιωτικ-ός, ή, όν. || 3 *Séparé, distinct*, διωρισμέν-ος, η, ον. || 4 *Secret*, ἀπόρρητ-ος, ος, ον. || 5 *Rare, extraordinaire*, δειν-ός, ή, όν; καιν-ός, ή, όν. || Nom m. 1 *Ce qui est particulier*, ἴδι-ον, ου (τό). || 2 *Un homme privé*, ἰδιώτ-ης, ου (ὁ). Vie de simple particulier, ἰδιωτεί-α, ας (ἡ). Vivre en simple particulier, ἰδιωτεύ-ειν, ἰδιωτεύ-ω, fut. ἰδιωτεύσ-ω. Comme un simple particulier, ἰδιωτικῶς. Dans le particulier, loc. adv., *dans la société particulière*, ἰδίᾳ. En particulier, loc. adv., *séparément*, κατ' ἰδίαν. En mon particulier, τὸ κατ' ἐμέ, τὸ πρὸς ἐμέ. Vivre en son particulier, ἰδιάζ-ειν, ἰδιάζ-ω, fut. ἰδιάσ-ω.

Particulièrement, adv. 1 *Singulièrement*, ἐξαιρέτως. || 2 *Spécialement*, μάλιστα, μάλιστα πάντων. || 3 *En détail*, καθ' ἕκαστα, τὸ καθ' ἕκαστον.

Partie, n. f. 1 *Portion d'un tout*, μέρ-ος, εος, ους (τό); μερ-ίς, ίδος (ἡ). La moindre partie, πολλοστημόρι-ον, ου (τό). La plus grande partie, πλεῖστ-ον, ου (τό); ἡ πολλή, τῆς πολλῆς; ἡ πλείστη, τῆς πλείστης, sous-ent. μερίς. || 2 *Membre*, μέλ-ος, εος, ους (τό); κῶλ-ον, ου (τό). Les parties nobles, σπλάγχν-α, ων (τά). Les parties honteuses, αἰδοῖ-α, ων (τά). || 3 *Partie de musique*, μέρ-ος, εος, ους (τό). Qui fait sa partie vocale, σύμμολπ-ος, ος, ον. Qui fait sa partie instrumentale, σύμφων-ος, ος, ον. || 4 *Quantité de marchandises*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό). || 5 *Mémoire*, κατάλογ-ος, ου (ὁ); λογισμ-ός, οῦ (ὁ). || 6 *Partie de jeu*, παιδι-ά, ᾶς (ἡ). Partie de plaisir, κῶμ-ος, ου (ὁ). Partie de chasse, θήρ-α, ας (ἡ). Partie de pêche, ἁλιεί-α, ας (ἡ). Perdre la partie, *avoir le dessous*, ἡττ-ᾶσθαι, ἡττ-άομαι, ῶμαι, fut. ἡττηθήσομαι. Quitter la partie, *se désister*, ἀπαγορεύ-ειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπαγορεύσ-ω. || 7 *Affaire, entreprise*, πρᾶξ-ις, εως (ἡ); ἐπιχείρημα, ἐπιχειρήματ-ος (τό). || 8 *Celui qui plaide contre quelqu'un*, ἀντίδικ-ος, ου (ὁ). Les deux parties, ἀντιδικ-οῦντες, ούντων (οἱ). Être juge et partie, αὐτοδικ-εῖν, αὐτοδικ-έω, ῶ, fut. αὐτοδικήσ-ω. || Nom pl., *les personnes qui contractent ensemble*, συντιθέμεν-οι, ων (οἱ). Les parties belligérantes, ἀντιπόλεμ-οι, ων (οἱ). En partie, loc. adv., *non entièrement*, ἐκ μέρους, μέρος τι.

Partiel, elle, adj. 1 *Qui fait partie d'un tout*, μερικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui n'existe ou n'a lieu qu'en partie*, ὁ, ἡ, τὸ κατὰ μέρος. L'article se décline.

Partiellement, adv., *par parties*, μερικῶς, κατὰ μέρος.

Partir, v. tr., *diviser en plusieurs parties*, διαμερίζ-ειν, διαμερίζ-ω, fut. διαμερίσ-ω, acc. Avoir maille à partir avec quelqu'un, διΐστασθαι, διΐσταμαι, fut. διαστήσ-ομαι πρός, acc.

Partir, v. intr. 1 *S'en aller, se mettre en chemin*, ἀπέρχ-εσθαι, ἀπέρχ-ομαι, fut. ἀπελεύσ-ομαι; ἀπιέναι, ἄπειμι, fut. ἄπειμι. || 2 *Prendre son vol*, ἀφίπτασθαι, ἀφίπταμαι, fut. ἀποπτήσ-ομαι. || 3 En parlant des choses, *sortir avec impétuosité*, ἐκφέρ-εσθαι, ἐκφέρ-ομαι, fut. ἐξενεχθήσ-ομαι. || 4 Terme de musique, *commencer*, ἀπάρχ-εσθαι, ἀπάρχ-ομαι, fut. ἀπάρξ-ομαι. || 5 *Tirer son origine*, ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι ἀπό, gén. || 6 *Émaner*, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι ἐκ, gén. A partir de, loc. prép., ἀπό, gén. A partir d'aujourd'hui, ἀπὸ τουδί, ἀπὸ τοῦ νῦν. A partir de là, loc. adv. 1 *Dès lors*, ἔκτοτε. || 2 *Cela étant posé*, τούτων ὑποκειμένων.

Partisan, n. m. 1 *Celui qui est attaché à une personne, à un parti*, ἐραστ-ής, οῦ (ὁ); σπουδαστ-ής, οῦ (ὁ) Les partisans de, οἱ περί, acc. L'article se décline. || 2 *Chef d'un corps franc*, βοηθαρχ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Financier*, τελών-ης, ου (ὁ).

Partitif, ive, adj., *qui désigne une partie*, μεριστικ-ός, ή, όν.

Partition, n. f., *ensemble de toutes les parties d'une composition musicale*, ὁλομερ-ὴς συμφωνί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Partout, adv., *en tout lieu*, πανταχοῦ, sans

mouvement; πανταχοῖ, πανταχόσε, avec mouvement.

Parure, n. f. 1 *Ce qui sert à parer*, κόσμ-ος, ου (ὁ); κόσμημα, κοσμήματ-ος (τό). Parure recherchée, καλλώπισμα, καλλωπίσματ-ος (τό). Goût de la parure, φιλοκοσμί-α, ας (ἡ). Qui aime la parure, φιλόκοσμ-ος, ος, ον. || 2 *Convenance, ressemblance entre plusieurs objets*, ὁμοειδεί-α, ας (ἡ). De même parure, ὁμοειδ-ής, ής, ές. || 3 *Ce qui se retranche avec un outil*, ἀπόκομμα, ἀποκόμματ-ος (τό).

Parvenir, v. intr. 1 *Arriver au terme qu'on s'est proposé*, ἀφικν-εῖσθαι, ἀφικν-έομαι, οῦμαι, fut. ἀφίξ-ομαι εἰς ou πρός ou ἐπί, acc. || 2 *Atteindre, obtenir*, ἐφικν-εῖσθαι, ἐφικν-έομαι, οῦμαι, fut. ἐφίξ-ομαι, gén.; ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι, gén. || 3 *S'élever en dignité*, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω; προάγ-εσθαι, προάγ-ομαι, fut. προαχθήσ-ομαι.— ***Parvenu***, n. m., νεόπλουτ-ος, ου (ὁ).

Parvis, n. m., *place devant un temple*, πρόναο-ν, ου (τό). || Au plur., *vestibule, enceinte*, περίβολ-ος, ου (ὁ). Les célestes parvis, οὐραν-ός, οῦ (ὁ).

Pas, n. m. 1 *Enjambée*, βῆμα, βήματ-ος (τό). Faire des pas, βαίν-ειν, βαίν-ω, fut. βήσ-ομαι. Marcher pas à pas, κατὰ βῆμα πορεύ-εσθαι, πορεύ-ομαι, fut. πορεύσ-ομαι Marcher à grands pas, μεγάλα βαίν-ειν, βαίν-ω, fut. βήσ-ομαι. Revenir sur ses pas, ἀναποδίζ-ειν, ἀναποδίζ-ω, fut. ἀναποδίσ-ω; εἰς τοὔπισθεν ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. Suivre les pas, s'attacher aux pas, τὰ ἴχνη διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ω. Faux pas, au propre et au figuré, σφάλμα, σφάλματ-ος (τό). Faire un faux pas, σφάλλ-εσθαι, σφάλλ-ομαι, fut. σφαλήσ-ομαι. || 2 *Mesure de deux pieds et demi grecs*, βῆμα, βήματ-ος (τό). || 3 *Progrès*, προκοπ-ή, ῆς (ἡ). Faire un grand pas, ἐπιπολὺ προκόπτ-ειν, προκόπτ-ω, fut. προκόψ-ω; προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω. || 4 *Allées et venues pour le succès d'une affaire*, πραγματεί-α, ας (ἡ). Faire beaucoup de pas pour, πολλὰ πραγματεύ-εσθαι, πραγματεύ-ομαι, fut. πραγματεύσ-ομαι περί, acc. Perdre ses pas, ματαιοπον-εῖν, ματαιοπον-έω, ῶ, fut. ματαιοπονήσ-ω. || 5 *Préséance*, προεδρί-α, ας (ἡ). Avoir le pas sur quelqu'un, προεδρεύ-ειν, προεδρεύ-ω, fut. προεδρεύσ-ω, gén. || 6 *Marche, degré*, βαθμ-ός, οῦ (ὁ). || 7 *Passage étroit et difficile*, στενοπορί-α, ας (ἡ); στενοχωρί-α, ας (ἡ). Un mauvais pas, *une affaire difficile*, δυσχερ-ὲς πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Se tirer d'un mauvais pas, δυσχερείας ἀπαλλάττ-εσθαι, ἀπαλλάττ-ομαι, fut. ἀπαλλαχθήσ-ομαι. Pas à pas, loc. adv., βάδην. De ce pas, tout de ce pas, loc. adv., αὐτίκα, παραχρῆμα.

Pas, adv. négatif. Il est ordinairement précédé de *ne*, οὐ, οὐκ, οὐχ. Pour commander ou pour défendre, on emploie μή. Pas un, *aucun*, οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν; μηδείς, μηδεμία, μηδέν. Pas encore, οὐδέπω, μηδέπω. Pas même, οὐδέ.

Pascal, ale, adj., *relatif à la fête de Pâques*, πασχάλι-ος, ος, ον.

Pasigraphie, n. f., *écriture universelle*, πασιγραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Pasquin, n. m., *bouffon*, βωμολόχ-ος, ου (ὁ).

Pasquinade, n. f., *satire bouffonne*, βωμολοχικ-ὸν δρᾶμα, δράματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Passable, adj., *qui n'est ni bon ni mauvais*, ἀνεκτ-ός, ός ou ή, όν; μέτρι-ος, ος ou α, ον.

Passablement, adv., *d'une manière passable*, ἀνεκτῶς, μετρίως.

Passade, n. f. 1 *Court séjour*, διάβασ-ις, εως (ἡ); βραχεῖ-α διατριβ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Aumône*. Demander la passade, τοὺς ἐντυγχάνοντας μεταιτ-εῖν, μεταιτ-έω, ῶ, fut. μεταιτήσ-ω. || 3 *Course d'un cheval*, διαδρομ-ή, ῆς (ἡ).

Passage, n. m. 1 *Action de passer*, διάβασ-ις, εως (ἡ); διαπορεί-α, ας (ἡ). En parlant d'un fleuve, πέρασ-ις, εως (ἡ). En parlant de la mer, διάπλ-ους, ου (ὁ). En parlant d'une montagne, ὑπερβολ-ή, ῆς (ἡ). Oiseau de passage, ὁδοιπόρ-ος ὄρνις, ὄρνιθ-ος (ὁ, ἡ). Les deux mots se déclinent. Au passage, ἐν παρόδῳ. || 2 *Lieu par où l'on passe*, πόρ-ος, ου (ὁ); δίοδ-ος, ου (ἡ). Ouvrir, frayer un passage, ὁδὸν τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ. S'ouvrir, se frayer un passage, ὁδὸν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. || 3 *Galerie couverte*, στο-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Voyage au delà des mers*, παράπλ-ους, ου (ὁ). || 5 *Droit qu'on paye pour passer une rivière, un pont*, πορθμεῖ-ον, ου (τό) || 6 *Transition*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ); μεταλλαγ-ή, ῆς (ἡ). || 7 *Chose de peu de durée*, πάροδ-ος, ου (ἡ). || 8 *Citation d'un auteur*, χωρί-ον, ου (τό). || 9 *Trait ou roulade en musique*, ἀγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 10 *Allure réglée et mesurée du cheval*, ῥυθμ-ός, οῦ (ὁ).

Passager, v. tr., terme de manége, ῥυθμίζ-ειν, ῥυθμίζ-ω, fut. ῥυθμίσ-ω, acc.

Passager, ère, adj. 1 *Qui ne s'arrête pas*, διάδρομ-ος, ος, ον; διοδεύ-ων, ουσα, ον. En parlant de certains oiseaux, ἀποδημητικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui n'a point de demeure fixe*, νομαδικ-ός, ή, όν. || 3 *Qui n'a point de durée*, ὀλιγοχρόνι-ος, ος, ον; ἐφήμερ-ος, ος, ον.

Passager, n. m., *celui qui s'embarque*, ἐπιβάτ-ης, ου (ὁ); περάτ-ης, ου (ὁ).

Passagèrement, adv., *pour peu de temps*, ἐπὶ βραχύ.

Passant, ante, adj. 1 *Où il passe beaucoup de monde*, πολύστιβ-ος, ος, ον. || 2 *Où tout le monde peut passer*, λεωφόρ-ος, ος, ον. || Nom m., *celui qui passe par une rue, par un chemin*, παροδίτ-ης, ου (ὁ).

Passation, n. f., *action de passer un contrat*, σύνταξ-ις, εως (ἡ).

Passavant, n. m. 1 *Passage établi entre*

les deux gaillards d'un vaisseau, πάροδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Sauf-conduit*, ἄδει-α, ας (ἡ).
Passe, n. f. 1 *Action de passer d'un pays dans un autre*, διοδεί-α, ας (ἡ). || 2 *Bras de mer*, πόρ-ος, ου (ὁ). || 3 Terme d'escrime, *attaque*, προβολ-ή, ῆς, (ἡ). || 4 *Complément d'une somme*, πλήρωμα, πληρώματ-ος (τό). Être en passe de, *en état de*, οἷόςτε εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Être en belle passe, καλῶς πράττ-ειν, πράττ-ω, fut. πράξ-ω.
Passe-cheval, n. m., *petit bac*, πορθμεῖ-ον, ου (τό).
Passe-debout, n. m., *permission de passer des marchandises*, ἄδει-α, ας (ἡ).
Passe-droit, n. m. 1 *Grâce accordée contre le droit*, παρανομί-α, ας (ἡ). || 2 *Injustice*, ἀδικί-α, ας (ἡ).
Passe-fleur, n. f., voy. Anémone.
Passement, n. m., *tissu plat et étroit*, κράσπεδ-ον, ου (τό); λῶμα, λώματ-ος, ου (τό).
Passementer, v. tr., *chamarrer de passements*, κρασπέδοις ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc.
Passementerie, n. f., *commerce du passementier*, κρασπέδων ἐμπορί-α, ας (ἡ).
Passementier, n. m., *celui qui vend des passements*, κράσπεδα πωλ-ῶν, οῦντος (ὁ). Passementière, n. f., κράσπεδα πωλ-οῦσα, ούσης (ἡ).
Passe-méteil, n. m., *mélange de blé*, μικτ-ὸς σῖτ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Passe-parole, n. m., *mot d'ordre*, παρεγγύ-η, ης (ἡ).
Passe-partout, n. m., *clef qui peut ouvrir plusieurs serrures*, κοιν-ὴ κλείς, κλειδ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Passe-passe, n. m. Tours de passe-passe, au propre et au figuré, στροφ-ή, ῆς (ἡ).
Passe-pierre, n. f., *plante*, μάραθρ-ον, ου (τό).
Passe-poil, n. m., *liseré de soie, de drap, etc.*, κεντητ-ὸν κράσπεδ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Passe-port, n. m., *sauf-conduit*, διαβατήρι-ον σύμβολ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent; ἄδει-α, ας (ἡ).
Passer, v. intr. 1 *Aller d'un lieu à un autre*, μεταβαίν-ειν, μεταβαίν-ω, fut. μεταβήσ-ομαι; μετέρχ-εσθαι, μετέρχ-ομαι, fut. μετελεύσ-ομαι. || 2 *Traverser*, διέρχ-εσθαι, διέρχ-ομαι, fut. διελεύσ-ομαι; διαπορεύ-εσθαι, διαπορεύ-ομαι, fut. διαπορεύσ-ομαι. || 3 *Changer de main, être transmis*, περιέρχ-εσθαι, περιέρχ-ομαι, fut. περιελεύσ-ομαι. || 4 *S'introduire*, en parlant d'un usage, εἰσάγ-εσθαι, εἰσάγ-ομαι, fut. εἰσαχθήσ-ομαι. || 5 *Se détériorer, se faner*, παρακμάζ-ειν, παρακμάζ-ω, fut. παρακμάσ-ω; μαραίν-εσθαι, μαραίν-ομαι, fut. μαρανθήσ-ομαι. || 6 *S'écouler, disparaître*, παρέρχ-εσθαι, παρέρχ-ομαι, fut. παρελεύσ-ομαι; διαῤῥ-εῖν διαῤῥ-έω, fut. διαῤῥεύσ-ω. || 7 *Avoir une fin*, τέλος ἔχ-ειν, ἔχ-ω. fut. ἕξ-ω. || 8 *Être reçu, admis*, en parlant d'une loi, κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. En parlant d'une monnaie, διαχωρ-εῖν, διαχωρ-έω, ῶ, fut. διαχωρήσ-ω. Passer en proverbe, παροιμιάζ-εσθαι, παροιμιάζ-ομαι, fut. παροιμιασθήσ-ομαι. Passer en usage, εἰς ἔθος καθίστασθαι, καθίσταμαι, fut. καταστήσ-ομαι. || 9 *Être supportable*, ἀνεκτ-ός, ός ou ή, ὸν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Locutions diverses: Passer pour, νομίζ-εσθαι, νομίζ-ομαι, fut. νομισθήσ-ομαι; δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δόξ-ω. Passer sur, *voir avec indulgence*, συγγνώμην ποιε-ῖσθαι, ποιέ-ομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, dat. de la personne et gén. de la chose. Passer outre, *aller au delà*, περαιτέρω προέρχ-εσθαι, προέρχ-ομαι, fut. προελεύσ-ομαι. Passer outre, *continuer d'exécuter*, τῇ βουλῇ ἐμμέν-ειν, ἐμμέν-ω, fut. ἐμμεν-ῶ. Laisser passer, *omettre*, παραλείπ-ειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω, acc. Laisser passer, *ne pas blâmer*, ἀνέχ-εσθαι, ἀνέχ-ομαι, fut. ἀνέξ-ομαι ou ἀνασχήσ-ομαι, acc. Faire passer, *introduire*, εἰσάγ-ειν, εἰσάγ-ω, fut. εἰσάξ-ω, acc. Faire passer, *communiquer*, διαδιδόναι, διαδίδωμι, fut. διαδώσ-ω, acc. Passer par, *subir*, ὑπέχ-ειν, ὑπέχ-ω, fut. ὑφέξ-ω. En passer par, *se résigner à*, ὑπομέν-ειν, ὑπομεν-ω, fut. ὑπομεν-ῶ, acc.; ἀνέχ-εσθαι, ἀνέχ-ομαι, fut. ἀνέξ-ομαι, acc.
Passer, v. tr. 1 *Traverser*. Traverser un pays, διαβαίν-ειν, διαβαίν-ω, fut. διαβήσ-ομαι, acc. Traverser un fleuve, περαι-οῦσθαι, περαι-όομαι, οῦμαι, fut περαιώσ-ομαι, acc. Traverser une montagne, ὑπερβαίν-ειν, ὑπερβαίν-ω, fut. ὑπερβήσ-ομαι, acc. || 2 *Transporter d'un lieu à un autre, faire passer*, διαβιβάζ-ειν, διαβιβάζ-ω, fut. διαβιβάσ-ω, acc.; διαπορεύ-ειν, διαπορεύ-ω, fut. διαπορεύσ-ω, acc. || 3 *Mettre un vêtement*, ἐνδύ-εσθαι, ἐνδύ-ομαι, fut. ἐνδύσ-ομαι, acc. || 4 *Filtrer, tamiser*, ἠθ-εῖν, ἠθ-έω, ῶ, fut. ἠθήσ-ω, acc. || 5 *Transmettre*, διαδιδόναι, διαδί-δωμι, fut. διαδώσ-ω, acc. || 6 *Excéder*, ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc. || 7 *Devancer*, προφθάν-ειν, προφθάν-ω, fut. προφθάσ-ω, acc. || 8 *Surpasser en mérite*, προέχ-ειν, προέχ-ω, fut. προέξ-ω, gén.; πρωτεύ-ειν, πρωτεύ-ω, fut. πρωτεύσ-ω, acc. || 9 *Valoir mieux*, κρείττ-ων, ων, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. ou ἤ avec même cas que devant. || 10 *Soumettre à l'action de*, ὑποβάλλ-ειν, ὑποβάλλ-ω, fut. ὑποβαλ-ῶ, acc. Passer au feu, πυρ-οῦν, πυρ-όω, ῶ, fut. πυρώσ-ω, acc. || 11 *Omettre*, παραλείπ-ειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω, acc.; παριέναι, παρίημι, fut. παρήσ-ω, acc. || 12 *Pardonner*, συγγιγνώσκ-ειν, συγγιγνώσκ-ω, fut. συγγνώσ-ομαι, acc.; συγχωρ-εῖν, συγχωρ-έω, ῶ, fut. συγχωρήσ-ω, acc. || 13 *Employer, consumer*, διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω, acc.; ἀναλίσκ-ειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ω, acc. — ***se Passer***, v. pr. 1 *S'écouler*, διέρχ-εσθαι, διέρχ-ομαι, fut. διελεύσ-ομαι. || 2 *Se faner*, μαραίν-εσθαι, μαραίν-ομαι, fut. μαρανθήσ-ομαι. || 3 *Arriver, avoir lieu*, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι; συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω,

fut. συμβήσ-ομαι. || 4 *Savoir se priver, s'abstenir,* ἀπέχ-εσθαι, ἀπέχ-ομαι, fut. ἀφέξ-ομαι, gén. || 5 *Se pardonner mutuellement,* ἀλλήλοις συγγιγνώσκ-ειν, συγγιγνώσκ-ω, fut. συγγνώσ-ομαι, acc. — **Passé, ée,** part. passé et adj. 1 *Qui n'est plus,* διεληλυθ-ώς, υῖα, ός; παρεληλυθ-ώς, υῖα, ός. L'an passé, πέρυσι. De l'an passé, ὁ, ἡ, τὸ πέρυσι. L'article se décline. || 2 *Qui n'est plus de mode,* ἀρχαϊκ-ός, ή, όν. || Nom m. 1 *Le temps passé,* παρεληλυθ-ὼς χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || Terme de grammaire, παρῳχημέν-ος, ου (ὁ), sous-entent. χρόνος. || Prép., *après,* μετά, acc.

Passereau, n. m., *moineau,* στρουθ-ός, οῦ (ὁ).

Passerelle, n. f., *pont pour les piétons,* γεφύρι-ον, ου (τό).

Passe-temps, n. m., *occupation légère et agréable,* διατριβ-ή, ῆς (ἡ).

Passeur, n. m., *batelier,* πορθμ-εύς, έως (ὁ).

Passe-volant, n. m. 1 *Celui qui assistait à une revue sans être enrôlé,* ἄκλητ-ος στρατιώτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Celui qui s'introduit par fraude dans une société,* ἀκλητὶ παρ-ών, όντος (ὁ).

Passibilité, n. f., *qualité des corps passibles,* παθητικ-όν, οῦ (τό).

Passible, adj. 1 *Capable d'éprouver des sensations,* παθητ-ός, ή, όν. || 2 *Qui a mérité de subir une peine,* ἔνοχ-ος, ος, ον, gén.

Passif, ive, adj., *qui souffre l'action, l'impression,* παθητικ-ός, ή, όν. Obéissance passive, αὐτόματ-ος ὑπακο-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Dette passive, ἀνεξάρνητ-ον ὄφλημα, ὀφλήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Voix passive, παθητικ-ὴ διάθεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || Nom m. 1 *Ce qu'on doit,* χρέ-α, ῶν (τά). || Terme de grammaire, παθητικ-όν, οῦ (τό).

Passion, n. f. 1 *Souffrance,* πάθ-ος, εος, ους (τό); πάθημα, παθήματ-ος (τό). || 2 *Mouvement de l'âme,* πάθ-ος, εος, ους (τό); ἐπιθυμί-α, ας (ἡ). || 3 *Amour vif et profond,* ἐρωτομανί-α, ας (ἡ). || 4 *Vive affection pour quoi que ce soit,* μανί-α, ας (ἡ). La passion de l'argent, φιλοπλουτί-α, ας (ἡ). La passion de la gloire, φιλοδοξί-α, ας (ἡ). La passion des honneurs, φιλοτιμί-α, ας (ἡ). || 5 Terme de littérature et d'art, *chaleur, expression vive,* πάθ-ος, εος, ους (τό); περιπαθ-ές, έος, οῦς (τό). || 6 Terme de philosophie, par oppos. à *action,* πάθ-ος, εος, ους (τό). De passion, loc. adv., περιπαθῶς.

Passionnément, adv., *avec passion,* περιπαθῶς.

Passionner, v. tr. 1 *Rendre pathétique,* παθητικ-ὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποι-εῖν. || 2 *Inspirer un vif amour,* ἐρωτοποι-εῖν, ἐρωτοποι-έω, ῶ, fut. ἐρωτοποιήσ-ω. — **se Passionner,** v. pr 1 *Se laisser aller à une passion,* περιπαθ-εῖν, περιπαθ-έω, ῶ, fut. περιπαθήσ-ω. || 2 *Avoir un goût prononcé pour quelque chose,* ἐπιμαίν-εσθαι, ἐπιμαίν-ομαι, fut. ἐπιμαν-οῦμαι ou ἐπιμανήσ-ομαι, dat.— **Passionné, ée,** part. passé et adj., *rempli de passion,* περιπαθ-ής, ής, ές; ἐμπαθ-ής, ής, ές, en parlant des personnes; δειν-ός, ή, όν, en parlant des choses.

Passivement, adv., *d'une manière passive,* παθητικῶς.

Passoire, n. f., *vaisseau de terre ou de métal,* ἠθητήρι-ον, ου (τό); τρυπητήρ, τρυπητῆρ-ος (ὁ).

Pastel, n. m. 1 *Plante,* ἰσάτ-ις, ιδος (ἡ). || 2 *Crayon fait de pastel,* ἰσατῶδ-ες γραφί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Pastèque, n. f., *melon d'eau,* ἄγγουρ-ον, ου (τό).

Pasteur, n. m. 1 *Berger,* ποιμήν, ποιμέν-ος (ὁ). || 2 *Celui qui conduit, qui gouverne,* ποιμήν, ποιμέν-ος (ὁ).

Pastiche, n. m., *œuvre d'imitation,* μιμητικ-ὸν ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Pastille, n. f., *pâte composée,* τρόχ-ος, ου (ὁ); τροχίσκ-ος, ου (ὁ).

Pastoral, ale, adj. 1 *Qui appartient aux bergers,* ποιμένι-ος, α, ον; ποιμενικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui peint la vie champêtre,* βουκολικ-ός, ή, όν.

Pastorale, n. f., *pièce dont les personnages sont des bergers,* βουκολικ-ὸν δρᾶμα, δράματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Pastoralement, adv., *à la façon des bergers,* ποιμένος δίκην.

Pastoureau, n. m., *petit berger,* νέ-ος ποιμήν, ποιμέν-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent. Pastourelle, n. f., νέ-α μηλονόμ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Patache, n. f. 1 *Bâtiment léger,* λέμβ-ος, ου (ὁ). || 2 *Voiture de transport en commun,* κοιν-ὸν ἁμαξάρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Patate, n. f., *sorte de pomme de terre,* γαιόμηλ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Pataud, n. m., *jeune chien,* κυνίσκ-ος, ου (ὁ); κυνάρι-ον, ου (τό).

Pataud, aude, adj., *se dit d'une personne mal faite,* δύσμορφ-ος, ος, ον. || Nom m., *Rustre,* ἄγροικ-ος, ου (ὁ).

Patauger, v. intr. 1 *Marcher dans une eau bourbeuse,* ἐν πηλῷ περιπατ-εῖν, περιπατ-έω, ῶ, fut. περιπατήσ-ω. || 2 *S'embarrasser dans un raisonnement, dans une affaire,* συγχ-εῖσθαι, συγχ-έομαι, fut. συγχυθήσ-ομαι.

Pâte, n. f. 1 *Farine détrempée et pétrie,* μᾶζ-α, ης (ἡ). || 2 *Complexion,* ἕξ-ις, εως (ἡ); κρᾶσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Caractère,* φύσ-ις, εως, (ἡ).

Pâté, n. m. 1 *Sorte de pâtisserie,* πλακοῦς, πλακοῦντ-ος, (ὁ); πέμμα, πέμματ-ος, (τό). || 2 *Tache,* σπῖλ-ος, ου (ὁ).

Pâtée, n. f., *hachis de viande et de pain,* ἀρτόκρεας, ἀρτοκρέατ-ος, (τό).
Patelin, n. m., *homme souple et insinuant,* αἱμύλ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Patelinage, n. m., *manière insinuante du patelin,* αἱμυλί-α, ας (ἡ); ἀρέσκει-α, ας (ἡ).
Pateliner, v. intr., *agir en patelin,* ἀρεσκεύ-εσθαι, ἀρεσκεύ-ομαι, fut. ἀρεσκεύσ-ομαι. || Verbe tr., *ménager adroitement l'esprit de quelqu'un,* θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc.
Patelineur, n. m., *celui qui pateline,* ἀρεσκευόμεν-ος, ου (ὁ). Patelineuse, n. f., ἀρεσκευομέν-η, ης (ἡ).
Patène, n. f., *vase sacré,* λεκάν-η, ης (ἡ).
Patenôtre, n. f., *prière,* προσευχ-ή, ῆς (ἡ).
Patent, ente, adj., *évident,* φανερ-ός, ά, όν (comp. φανερ-ώτερος, sup. φανερ-ώτατος); δῆλ-ος, η, ον (comp. δηλ-ότερος, sup. δηλ-ότατος). Lettres patentes, δίπλωμα, διπλώματ-ος (τό).
Patente, n. f., *contribution annuelle que payent les commerçants,* ἐμπορικ-ὴ εἰσφορ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Patenté, ée, adj., *qui paye patente,* δίπλωμα ἔχ-ων, ουσα, ον.
Pater, n. m., *oraison dominicale,* Κυριακ-ὴ εὐχ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Patère, n. f., *soucoupe en usage dans les sacrifices,* δέπας, δέπα-ος (τό).
Paterne, adj., *paternel,* πατρικ-ός, ή, όν.
Paternel, elle, adj., *du père,* πατρικ-ός, ή, όν; πατρῷ-ος, ος, ον.
Paternellement, adv., *en père,* πατρικῶς, πατρὸς δίκην.
Paternité, n. f., *la qualité de père,* πατρότης, πατρότητ-ος (ἡ).
Pâteux, euse, adj., *de la nature de la pâte,* παχύς, εῖα, ύ (comp. παχ-ύτερος, sup. παχ-ύτατος). Pain pâteux, ἡμίπεπτ-ος ἄρτ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Bouche ou langue pâteuse, au propre, φλεγματῶδ-ες στόμα, στόματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent; au figuré, ἀσαφ-ὴς γλῶττ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pathétique, adj., *qui émeut les passions,* παθητικ-ός, ή, όν. || Nom m., πάθ-ος, εος, ους (τό).
Pathétiquement, adv., *d'une manière pathétique,* παθητικῶς.
Pathognomique, adj., *qui fait reconnaître une maladie,* παθογνωμικ-ός, ή, όν.
Pathologie, n. f., *partie de la médecine qui apprend à connaître les maladies,* παθολογικ-όν, οῦ (τό).
Pathologique, adj., *relatif à la pathologie,* παθολογικ-ός, ή, όν.
Pathos, n. m., *enflure, chaleur factice du discours,* πάθ-ος, εος, ους (τό).
Patibulaire, adj., *qui appartient au gibet,* σταυρώσιμ-ος, ος, ον. Fourche patibulaire, σταυρ-ός, οῦ (ὁ).
Patiemment, adv., *avec patience,* καρτερικῶς, καρτερῶς.

Patience, n. f. 1 *Résignation dans la douleur,* καρτερί-α, ας (ἡ); ὑπομον-ή, ῆς, (ἡ). Prendre en patience, καρτερ-εῖν, καρτερ-έω, ῶ, fut. καρτερήσ-ω πρός, acc. || 2 *Attente paisible,* ὑπομον-ή, ῆς (ἡ). Prendre patience, ὑπομέν-ειν, ὑπομέν-ω, fut. ὑπομεν-ῶ. Patience! loc. interj., μεῖνον, pour le singulier; μείνατε, pour le pluriel. Les deux mots se déclinent.
Patient, ente, adj. 1 *Qui a de la patience,* καρτερικ-ός, ή, όν; καρτερόφρ-ων, ων, ον. || 2 *Qui reçoit l'impression d'un agent physique,* πάσχ-ων, ουσα, ον. || Nom m. 1 *Le sujet sur lequel on agit,* πάσχ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Celui qu'on va exécuter,* ἀποθνήσκειν κατακεκριμέν-ος, ου (ὁ).
Patienter, v. intr., *prendre patience,* καρτερ-εῖν, καρτερ-έω, ῶ, fut. καρτερήσ-ω.
Patin, n. m. 1 *Soulier à semelle épaisse,* διάβαθρ-ον, ου (τό). || 2 *Appareil pour glisser sur la glace,* ὑποσίδηρ-ον πέδιλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Patiner, v. intr., *glisser sur la glace avec des patins,* τὸν πάγον διατρέχ-ειν, διατρέχ-ω, fut. διαδραμ-οῦμαι.
Patineur, n. m., *celui qui patine,* τὸν πάγον διατρέχ-ων, οντος (ὁ).
Pâtir, v. intr. 1 *Souffrir, être dans la misère,* ταλαιπωρ-εῖν, ταλαιπωρ-έω, ῶ, fut. ταλαιπωρήσ-ω. || 2 *Éprouver du dommage de,* κακοπαθ-εῖν, κακοπαθ-έω, ῶ, fut. κακοπαθήσ-ω ἐκ, gén.; βλάπτ-εσθαι, βλάπτ-ομαι, fut. βλαβήσ-ομαι ἐκ, gén.
Pâtis, n. m., *lande ou friche où paît le bétail,* νομ-ή, ῆς (ἡ).
Pâtisser, v. intr., *faire de la pâtisserie,* μαζοποι-εῖν, μαζοποι-έω, ῶ, fut. μαζοποιήσ-ω.
Pâtisserie, n. f. 1 *Pâte cuite au four,* πλακ-οῦς, οῦντος (ὁ); πέμμα, πέμματ-ος (τό). || 2 *Commerce du pâtissier,* πλακουντοποιοῦ ou πεμματουργοῦ ἐμπορί-α, ας (ἡ).
Pâtissier, n. m., *qui fait ou vend de la pâtisserie,* πλακουντοποι-ός, οῦ (ὁ); πεμματουργ-ός, οῦ (ὁ).
Pâtissoire, n. f., *table où l'on pâtisse,* τοῦ μαζοποιοῦντος τράπεζ-α, ης (ἡ).
Patois, n. m., *idiome provincial,* χυδαί-α διάλεκτ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pâton, n. m., *morceau de pâte,* μάζιν-ος ψωμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Patraque, n. f. 1 *Machine usée,* παραλελυμέν-η μηχαν-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Personne faible,* ἀσθεν-ὴς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ); ἀσθεν-ὴς γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pâtre, n. m., *pasteur,* ποιμήν, ποιμέν-ος (ὁ); νομ-εύς, έως (ὁ).
Patriarcal, ale, adj., *de patriarche,* πατριαρχικ-ός, ή, όν. Maison patriarcale, πατριαρχεῖ-ον, ου (τό). Dignité patriarcale, voy. Patriarcat.
Patriarcat, n. m., *dignité de patriarche,* πατριαρχί-α, ας (ἡ).
Patriarche, n. m., *saint personnage de l'Ancien Testament,* πατριάρχ-ης, ου (ὁ).

Patrice, n. m., *titre de dignité*, πατρίκι-ος, ου (ὁ).

Patriciat, n. m. 1 *Dignité de patrice*, πατρικιότης, πατρικιότητ-ος (ἡ). || 2 *L'ordre des patriciens*, τῶν εὐπατριδῶν ou πατρικίων τάξ-ις, εως (ἡ).

Patricien, enne, adj. 1 *Issu des premiers sénateurs institués par Romulus*, εὐπατρ-ις, ιδος (ὁ, ἡ). || 2 *Noble*, εὐγεν-ής, ής, ές. || Nom m., εὐπατρίδ-ης, ου (ὁ); πατρίκι-ος, ου (ὁ).

Patrie, n. f., *pays où l'on a pris naissance*, πατρ-ίς, ίδος (ἡ). Mère-patrie, μητρόπολ-ις, εως (ἡ). Amour de la patrie, φιλοπατρί-α, ας (ἡ).

Patrimoine, n. m., *bien qui vient du père et de la mère*, πατρῷ-α οὐσί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent; πατρῷ-α, ων (τά).

Patrimonial, ale, adj., *qui est de patrimoine*. Héritage patrimonial, πατρῷ-ος κλῆρ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Biens matrimoniaux, πατρῷ-α, ων (τά).

Patriote, n., *celui, celle qui aime sa patrie*, φιλόπατρ-ις, ιδος (ὁ, ἡ).

Patriotique, adj., *qui appartient au patriote*, φιλόπατρ-ις, ις, ι.

Patriotiquement, adv., *en patriote*, φιλοπάτριδος δίκην.

Patriotisme, n. m., *amour de la patrie*, φιλοπατρί-α, ας (ἡ).

Patron, n. m. 1 *Protecteur*, προστάτ-ης, ου (ὁ). Patronne, n. f., προστάτ-ις, ιδος (ἡ). || 2 *Le maître d'une maison*, κύρι-ος, ου (ὁ); οἰκοδεσπότ-ης, ου (ὁ). || 3 *Le maître à l'égard de l'affranchi*, κύρι-ος, ου (ὁ); πάτρων, πάτρον-ος (ὁ). || 4 *Commandant d'une barque*, ναύκληρ-ος, ου (ὁ).

Patron, n. m., *modèle*, τύπ-ος, ου (ὁ); παράδειγμα, παραδείγματ-ος (τό).

Patronage, n. m., *protection*, προστασί-α, ας (ἡ).

Patronal, ale, adj., *de patron*, προστατικ-ός, ή, όν.

Patronner, v. tr., *protéger*, προστατεύ-ειν, προστατεύ-ω, fut. προστατεύσ-ω, gén.

Patronnesse, adj. f., se dit d'une dame qui dirige une fête, un bal, διοικήτρι-α, ας (ἡ).

Patrouillage, n. m., *action de patrouiller*, τὸ τυντλάζειν. L'article se décline.

Patrouille, n. f. 1 *Ronde militaire*, ἐφοδεί-α, ας (ἡ). || 2 *Le détachement qui fait patrouille*, ἐφοδευόμεν-οι, ων (οἱ).

Patrouiller, v. intr., *aller en patrouille*, ἐφοδεύ-εσθαι, ἐφοδεύ-ομαι, fut. ἐφοδεύσ-ομαι.

Patrouiller, v. intr., *barbotter dans la boue*, τυντλάζ-ειν, τυντλάζ-ω, fut. τυντλάσ-ω.

Patrouillis, n. m. 1 *Patrouillage*, τὸ τυντλάζειν. L'article se décline. || 2 *Bourbier*, τύντλ-ος, ου (ὁ); βόρβορ-ος, ου (ὁ).

Patte, n. f. 1 *Pied de certains animaux*, ποῦς, ποδ-ός (ὁ). Qui n'a qu'une patte, μονόπ-ους, ους, ουν. Qui a deux pattes, δίπους. Qui a trois, quatre pattes, τρίπους, τετράπους. Marcher à quatre pattes, τετραποδίζ-ειν, τετραποδίζ-ω, fut. τετραποδίσ-ω. Tomber sous la patte de quelqu'un, κακοπαθ-εῖν, κακοπαθ-έω, ῶ, fut. κακοπαθήσ-ω ὑπό, gén. Se tirer des pattes de quelqu'un, οὐδὲν ἔτι φοβ-εῖσθαι, φοβ-έομαι, οῦμαι, fut. φοβήσ-ομαι ἀπό, gén. Donner un coup de patte, λόγοις καθάπτ-εσθαι, καθάπτ-ομαι, fut. καθάψ-ομαι, gén. Graisser la patte, δωροδοκ-εῖν, δωροδοκ-έω, ῶ, fut. δωροδοκήσ-ω, acc. || 2 *Support d'un verre, d'une coupe*, πέζ-α, ης (ἡ). || 3 *Pointe d'une ancre*, κέρας, κέρατ-ος (τό). || 4 *Petite bande d'étoffe*, παταγεῖ-ον, ου (τό). || 5 *Racine de certaines plantes*, ῥίζ-α, ης (ἡ).

Patte-d'oie, n. f. 1 *Point de réunion de plusieurs routes*, σύνδρομ-ος, ου (ὁ). || 2 *Rides*, ῥυτίδ-ες, ων (αἱ).

Patte-pelu, n. m., *homme fourbe et rusé*, πανοῦργ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Pattu, ue, adj. 1 *Qui a de grosses pattes*, πλατύπ-ους, ους, ουν. || 2 *Qui a de la plume aux pattes*, πτερόπ-ους, ους, ουν.

Pâturage, n. m. 1 *Lieu où les bestiaux pâturent*, νομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Droit de pâturage*, ἐπινομί-α, ας (ἡ).

Pâture, n. f. 1 *Ce qui sert à la nourriture des animaux*, τροφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Pâturage*, νομ-ή, ῆς (ἡ); φορβ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *La nourriture de l'homme*, τροφ-ή, ῆς (ἡ); σῖτ-ος, ου (ὁ).

Pâturer, v. intr., *prendre la pâture*, νέμ-εσθαι, νέμ-ομαι, fut. νεμ-οῦμαι ou νεμήσ-ομαι.

Pâtureur, n. m., *qui mène les chevaux à l'herbe*, ἵππους βόσκ-ων, οντος (ὁ).

Paturon, n. m., *partie de la jambe d'un cheval*, μεσοκύνι-ον, ου (τό).

Paume, n. f. 1 *Le dedans de la main*, παλάμ-η, ης (ἡ). || 2 *Balle pour jouer*, σφαῖρ-α, ας (ἡ). Action de jouer à la paume, σφαίρισ-ις, εως (ἡ). Coup de paume, σφαίρισμα, σφαιρίσματ-ος (τό). Jouer à la paume, σφαιρίζ-ειν, σφαιρίζ-ω, fut. σφαιρίσ-ω.

Paumelle, n. f., *espèce d'orge*, κριθ-ή, ῆς (ἡ).

Paumer, v. tr., *donner un coup de poing*, κονδυλίζ-ειν, κονδυλίζ-ω, fut. κονδυλίσ-ω, acc.

Paumier, n. m., *maître d'un jeu de paume*, σφαιριστηρίου ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).

Paumure, n. f., *sommet du bois d'un cerf*, ἐλάφου ἄκρ-α κέρατ-α, ων (τά). Les deux derniers mots se déclinent.

Paupérisme, n. m., *nombre des pauvres dans un État*, τῶν πενήτων πλῆθ-ος, εος, ους (τό).

Paupière, n. f., *partie de l'œil*, βλέφαρ-ον, ου (τό). Ouvrir la paupière, ἐγείρ-εσθαι, ἐγείρ-ομαι, fut. ἐγερθήσ-ομαι. Fermer la paupière, κατακοιμ-ᾶσθαι, κατακοιμ-άομαι, ῶμαι, fut. κατακοιμήσ-ομαι. Fermer les paupières à quelqu'un, *l'assister à sa dernière heure*, ἀποθνήσκοντι ἐπικουρ-εῖν, ἐπικουρ-έω, ῶ, fut. ἐπικουρήσ-ω, dat.

Pause, n. f. 1 *Interruption momentanée*

d'une action, ἀνάπαυλ-α, ης (ἡ). || 2 Terme de musique, διαστολ-ή, ῆς (ἡ).

Pauvre, adj. 1 *Qui n'a pas le nécessaire*, πένης, πένητ-ος (ὁ) (comp. πεν-έστερος, sup. πεν-έστατος); ἐνδε-ής, ής, ές (comp. ἐνδε-έστερος, sup. ἐνδε-έστατος). Pays pauvre ἄκαρπ-ος χώρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. Langue pauvre, ἄπορ-ος γλῶσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. Sujet, matière pauvre, ἄπορ-ος ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Chétif, mauvais dans son genre*, φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος). || Nom m., πέν-ης, ητος (ὁ); πτωχ-ός, οῦ (ὁ).

Pauvrement, adv., *comme un pauvre*, πενιχρῶς.

Pauvresse, n. f., *femme pauvre*, πένησσ-α, ης (ἡ).

Pauvret, ette, adj., *diminutif de pauvre*, δείλαι-ος, α, ον.

Pauvreté, n. f. 1 *Manque de biens*, πενί-α, ας (ἡ); ἔνδει-α, ας (ἡ); ἀπορί-α, ας (ἡ). Pauvreté d'une langue, γλώσσης ἀπορί-α, ας (ἡ). || 2 *Chose basse et méprisable*, φαῦλ-ον πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 Terme de littérature, *ce qui est commun, de mauvais goût*, μικροπρέπει-α, ας (ἡ).

Pavage, n. m. 1 *Ouvrage fait avec du pavé*, λιθόστρωτ-ον, ου (τό). || 2 *Travail du paveur*, ὁδοστρωσί-α, ας (ἡ).

se Pavaner, v. pr., *marcher d'une manière superbe*, βρενθύ-εσθαι, βρενθύ-ομαι, fut. βρενθύσ-ομαι.

Pavé, n. m. 1 *Morceau de pierre dont on se sert pour paver*, λίθ-ος, ου (ὁ). || 2 *Sol pavé*, λιθόστρωτ-ον ἔδαφ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. Être sur le pavé, *n'avoir pas de domicile*, ἄοικ-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Battre le pavé, ἐν ταῖς ὁδοῖς περιφέρ-εσθαι, περιφέρ-ομαι, fut. περιοίσομαι. Céder le haut du pavé, τῆς ὁδοῦ παραχωρ-εῖν, παραχωρ-έω, ῶ, fut. παραχωρήσ-ω, dat. Tenir le haut du pavé, *jouir d'une grande considération*, ἐπιπολὺ εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω.

Pavement, n. m. 1 *Action de paver*, ὁδοστρωσί-α, ας (ἡ). || 2 *Genre de pavé intérieur*, λιθόστρωτ-ον δάπεδ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Paver, v. tr., *couvrir avec du grès, du caillou une surface quelconque*, λίθοις στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω, acc.

Paveur, n. m., *celui dont le métier est de paver*, λίθοις στρωννύ-ων, οντος (ὁ).

Pavillon, n. m. 1 *Tente*, σκην-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ciel de lit*, οὐρανίσκ-ος, ου (ὁ). || 3 *Corps de bâtiment*, σκιάς, σκιάδ-ος (ἡ). || 4 *Extrémité évasée d'un instrument à vent*, κώδων, κώδων-ος (ὁ); στόμι-ον, ου (τό). || 5 *Le cartilage de l'oreille*, ἕλιξ, ἕλικ-ος (ἡ). || 6 *Bannière, étendard*, σημαί-α, ας (ἡ). Baisser pavillon, mettre pavillon bas, *reconnaître son infériorité*, ὑποχωρ-εῖν, ὑποχωρ-έω, ῶ, fut. ὑποχωρήσ-ω.

Pavois, n. m., *grand bouclier*, θυρε-ός, οῦ (ὁ).

Pavoiser, v. tr., *garnir un bâtiment de ses pavillons*, σημαίαις περικοσμ-εῖν, περικοσμ-έω, ῶ, fut. περικοσμήσ-ω, acc.

Pavot, n. m., *plante*, μήκων, μήκων-ος (ἡ). De pavot, μηκώνει-ος, ος, ον. Suc de pavot, μηκώνι-ον, ου (τό).

Payable, adj., *qui doit être payé*, ἀποτιστέ-ος, α, ον.

Payant, ante, adj., *qui paye*, ἀποτίνων, ουσα, ον. Carte payante, *compte de la dépense*, ἀναλώματ-α, ων (τά).

Paye, n. f. 1 *Solde des gens de guerre*, μισθ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Salaire des ouvriers*, μισθ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Action de donner la paye*, μισθοδοσί-α, ας (ἡ). || 4 *Celui qu'on paye*, μισθοφόρ-ος, ου (ὁ); μίσθαρν-ος, ου (ὁ).

Payement, n. m. 1 *Action de payer*, ἀπότισ-ις, εως (ἡ); ἔκτισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qu'on paye pour acquitter une dette*, καταβολ-ή, ῆς (ἡ).

Payer, v. tr. 1 *Acquitter une dette*, ἀποτίν-ειν, ἀποτίν-ω, fut. ἀποτίσ-ω, acc.; ἐκτίνειν, ἐκτίν-ω, fut. ἐκτίσ-ω, acc. || 2 *Salarier*, μισθοδοτ-εῖν, μισθοδοτ-έω, ῶ, fut. μισθοδοτήσ-ω, dat. || 3 *Récompenser, reconnaître*, ἀνταποδιδόναι, ἀνταποδίδωμι, fut. ἀνταποδώσ-ω, acc.; ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι, acc. Payer d'ingratitude, ἀχαριστ-εῖν, ἀχαριστ-έω, ῶ, fut. ἀχαριστήσ-ω, dat. Payer de retour, τοῖς ἴσοις ou τοῖς ὁμοίοις ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψομαι, acc. Payer d'audace, αὐθάδως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Payer de sa personne, ἀνδραγαθ-εῖν, ἀνδραγαθ-έω, ῶ, fut. ἀνδραγαθήσ-ω. || 4 *Dédommager*, ἀνταμείβ-ειν, ἀνταμείβ-ω, fut. ἀνταμείψ-ω, acc. || 5 *Punir*, τιμωρ-εῖν, τιμωρ-έω, ῶ, fut. τιμωρήσ-ω, acc. || 6 *Expier*, ἐκτίν-ειν, ἐκτίν-ω, fut. ἐκτίσ-ω, acc.; δίκην ὑπέχ-ειν, ὑπέχ-ω, fut. ὑφέξ-ω, gén. — ***se Payer***, v. pr., *se contenter*, ἀγαπ-ᾶν, ἀγαπ-άω, ῶ, fut. ἀγαπήσ-ω, dat.; ἀρέσκ-εσθαι, ἀρέσκ-ομαι, fut. ἀρεσθήσ-ομαι, dat.

Payeur, n. m., *celui qui paye*, ἀποτίν-ων, οντος (ὁ). Payeuse, n. f., ἀποτίν-ουσα, ούσης (ἡ). || Nom m., *celui dont l'emploi est de payer les dépenses*, ταμί-ας, ου (ὁ). Payeur à l'armée, μισθοδότ-ης, ου (ὁ).

Pays, n. m. 1 *Région, contrée*, χώρ-α, ας (ἡ). Battre le pays, τὴν χώραν κατασκοπ-εῖν, κατασκοπ-έω, ῶ, fut. κατασκοπήσ-ω. Battre du pays, πολλὰς χώρας διατρέχ-ειν, διατρέχ-ω, fut. διαδραμ-οῦμαι. Faire voir du pays à quelqu'un, πολλὰ πράγματα παρέχειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. || 2 *Patrie*, πατρ-ίς, ίδος (ἡ). || 3 *Compatriote*, συμπατριώτ-ης, ου (ὁ).

Paysage, n. m. 1 *Étendue de pays*, χώρ-α, ας (ἡ). || 2 *Tableau qui représente un paysage*, τῶν ἀγρῶν σκιαγραφί-α, ας (ἡ)

Paysagiste, n. m., *celui qui peint des paysages*, τῶν ἀγρῶν σκιαγράφ-ος, ου (ὁ).

Paysan, n. m. 1 *Homme de campagne*, χω-

ρίτ-ης, ου (ὁ); ἄγροικ-ος, ου (ὁ). Paysanne, n. f., χωρῖτ-ις, ιδος (ἡ); ἄγροικ-ος, ου (ἡ). || 2 *Personnage grossier,* ἄγροικ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Agir, parler comme un paysan, ἀγροικίζ-εσθαι, ἀγροικίζ-ομαι, fut. ἀγροικίσ-ομαι. A la paysanne, loc. adv., ἀγροικικῶς, ἀγροίκως.

Paysannerie, n. f., *condition, mœurs des paysans*, ἀγροικί-α, ας (ἡ).

Péage, n. m. 1 *Droit de passage,* πορθμεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Endroit où l'on paye ce droit,* τελωνεῖ-ον, ου (τό).

Péager, n. m., *celui qui reçoit le péage,* τελών-ης, ου (ὁ).

Peau, n. f. 1 *Peau de l'homme vivant,* χρώς, χρωτ-ός (ὁ). || 2 *Dépouille de l'homme et des animaux*, δορ-ά, ᾶς (ἡ); δέρμα, δέρματ-ος, (τό). En parlant des serpents et des insectes, λεβηρ-ίς, ίδος (ἡ). || 3 *Peau apprêtée, cuir,* σκῦτ-ος, εος, ους (τό); δορ-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Enveloppe qui couvre les fruits*, λέπ-ος, εος, ους (τό); λέπυρ-ον, ου (τό); δέρμα, δέρματ-ος (τό). || 5 *Croûte qui se forme sur les liquides,* γραῦς, γρα-ός (ἡ).

Peausserie, n. f., *commerce de peaux*, βυρσοδεψεῖ-ον, ου (τό).

Peaussier, n. m. 1 *Celui qui prépare les peaux*, βυρσοδέψ-ης, ου (ὁ); βυρσοποι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Celui qui les vend,* βυρσοπώλ-ης, ου (ὁ).

Pec, adj. m. Hareng pec, νεωστὶ ταριχευτ-ὴ μαίν-η, ης (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.

Peccable, adj., *qui est capable de pécher,* ἁμαρτητικ-ός, ή, όν.

Peccadille, n. f., *faute légère,* μικρ-ὸν ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Peccant, ante, adj., terme de médecine, ἐλλιπ-ής, ής, ές.

Pêche, n. f., *fruit*, Περσικ-ὸν μῆλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Pêche, n. f. 1 *Action de pêcher,* ἁλιεί-α, ας (ἡ). || 2 *Poisson pris à la pêche,* ἁλίευμα, ἁλιεύματ-ος (τό); ἰχθύ-ες, ων (οἱ).

Péché, n. m., *trangression des lois divines,* ἁμαρτί-α, ας (ἡ); ἁμάρτημα, ἁμαρτήματ-ος (τό).

Pécher, v. intr. 1 *Transgresser la loi divine*, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι. Le nom de la personne contre qui la faute est commise se met à l'accusatif avec εἰς. || 2 *Faillir contre une règle quelconque,* πλημμελ-εῖν, πλημμελ-έω, ῶ, fut. πλημμελήσ-ω περί, acc. || 3 *Être défectueux,* en parlant des choses, ἐλλιπ-ής, ής, ές, ou πλημμελ-ὴς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.

Pêcher, n. m., *arbre qui porte la pêche,* Περσικ-ὴ μηλέ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Pêcher, v. tr. 1 *Prendre du poisson,* ἁλιεύ-ειν, ἁλιεύ-ω, fut. ἁλιεύσ-ω; ἰχθῦς ἀγρεύ-ειν, ἀγρεύ-ω, fut. ἀγρεύσ-ω. || 2 *Trouver, découvrir,* ἐξευρίσκ-ειν, ἐξευρίσκ-ω, fut. ἐξευρήσ-ω, acc.

Pêcherie, n. f., *vivier,* ἰχθυοτροφεῖ-ον, ου (τό).

Pécheur, n. m., *qui commet des péchés,* ἁμαρτωλ-ός, οῦ (ὁ). Pécheresse, n. f., ἁμαρτωλ-ός, οῦ (ἡ).

Pêcheur, n. m., *celui qui pêche,* ἁλιεύς, ἁλιέ-ως (ὁ). L'art du pêcheur, ἁλιευτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || Adj. Bateau pêcheur, ἁλιευτικ-ὸν πλοῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Pécore, n. f., *animal, bête,* πρόβατ-ον, ου (τό).

Pecque, n. f., *femme sotte et impertinente,* ἠλιθί-α γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Pectoral, ale, adj. 1 *Qui concerne la poitrine,* στηθικ-ός, ή, όν. Muscles pectoraux, στερνῖτ-αι μῦ-ες, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Bon pour la poitrine,* βηχικ-ός, ή, όν.

Pectoral, n. m., *ornement que le grand prêtre des juifs portait sur la poitrine,* περιστήθι-ον, ου (τό).

Péculat, n. m., *vol des deniers publics,* σφετερισμ-ός, οῦ (ὁ); τῶν δημοσίων κλοπ-ή, ῆς (ἡ).

Pécule, n. m., *économies*, ἴδι-ον ἀργύρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent; ἰδί-α οὐσί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Pécune, n. f., *argent comptant*, ἀργύρι-ον, ου (τό); χρήματ-α, ων (τά).

Pécuniaire, adj., *qui a rapport à l'argent*, χρηματικ-ός, ή, όν.

Pécunieux, euse, adj., *qui a beaucoup d'argent*, πολυχρήματ-ος, ος, ον.

Pédagogie, n. f., *éducation morale des enfants*, παιδαγωγί-α, ας (ἡ).

Pédagogique, adj., *qui a rapport à la pédagogie*, παιδαγωγικ-ός, ή, όν.

Pédagogue, n. m., *précepteur,* παιδαγωγ-ός, οῦ (ὁ).

Pédale, n. f., *tuyau qu'on fait jouer avec le pied*, ὑποπόδι-ος αὐλ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Pédant, n. m. 1 *Celui qui enseigne,* παιδονόμος, ου (ὁ). Pédante, n. f., παιδονόμ-ος, ου (ἡ). || 2 *Celui, celle qui étale son instruction,* σχολαστικ-ός, οῦ (ὁ); σχολαστικ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Qui est minutieux, minutieuse dans des bagatelles,* μικρολόγ-ος, ου (ὁ); μικρολόγ-ος, ου (ἡ); λεπτολόγ-ος ου (ὁ); λεπτολόγ-ος, ου (ἡ). || Adj., σχολαστικ-ός, ή, όν.

Pédanter, v. intr., *faire le métier de pédant,* τὰ τοῦ σχολαστικοῦ πράττ-ειν, πράττ-ω, fut. πράξ-ω.

Pédanterie, n. f. 1 *Profession de ceux qui enseignent dans les classes,* παιδονομί-α, ας (ἡ). || 2 *Érudition pédante,* περίεργ-ος παιδεί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Affectation, recherche,* περιεργί-α, ας (ἡ).

Pédantesque, adj., *qui tient du pédant*, σχολαστικ-ός, ή, όν.

Pédantesquement, adv., *d'une manière pédantesque*, σχολαστικῷ τρόπῳ.

Pédantiser, v. intr., voy. Pédanter.

Pédantisme, n. m., *caractère, manières du pédant*, σχολαστικ-οὶ τρόπ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Pédestre, adj., *à pied*, πεζ-ός, ή, όν.

Pédestrement, adv., *à pied*, πεζῇ. Aller pédestrement, βάδην πορεύ-εσθαι, πορεύ-ομαι, fut. πορεύσ-ομαι.

Pédicelle, n. m., *petit pédoncule*, μικρὸς μίσχ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Pédiculaire, adj., *maladie pédiculaire*, φθειρίασ-ις, εως (ἡ). Être atteint de cette maladie, φθειρι-ᾶν, φθειρι-άω, ῶ, fut. φθειριάσ-ω.

Pédicule, n. f., terme de botanique, *espèce de queue propre à certaines plantes*, μίσχ-ος, ου (ὁ).

Pédiculé, ée, adj., *qui a un pédicule*, μίσχον ἔχ-ων, ουσα, ον.

Pédicure, n. m., *celui qui coupe les cors*, τοὺς τύλους θεραπεύ-ων, οντος (ὁ).

Pédiluve, n. m., *bain de pieds*, ποδάνιπτρ-ον, ου (τό).

Pédon, n. m., *courrier à pied*, πεζοδρόμ-ος, ου (ὁ).

Pédoncule, n. m., voy. Pédicule.

Pédonculé, ée, adj., voy. Pédiculé, ée.

Peigne, n. m. 1 *Instrument pour démêler les cheveux*, κτείς, κτεν-ός, (ὁ). Petit peigne, κτένι-ον, ου (τό); κτενίδι-ον, ου (τό). || 2 *Instrument de cardeurs et de tisserands*, κτείς, κτεν-ός, (ὁ). || 3 *Mollusque*, κτείς, κτεν-ός, (ὁ).

Peigner, v. tr. 1 *Démêler les cheveux*, κτενίζ-ειν, κτενίζ-ω, fut. κτενίσ-ω, acc. || 2 *Carder*, πεκτ-εῖν, πεκτ-έω, ῶ, fut. πέξ-ω, acc. || 3 *Maltraiter*, κακοποι-εῖν, κακοποι-έω, ῶ, fut. κακοποιήσ-ω, acc. — ***Peigné, ée***, part. passé et adj. 1 *Bien soigné*, ἐσπουδασμέν-ος, η, ον. || 2 *Recherché*, περίεργ-ος, ος, ον (comp. περιεργ-έστερος, sup. περιεργ-έστατος).

Peigneur, n. m., *celui qui peigne*, κτενιστ-ής, οῦ (ὁ).

Peignier, n. m. 1 *Fabricant de peignes*, κτενοποι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Marchand de peignes*, κτενοπώλ-ης, ου (ὁ).

Peignoir, n. m., *vêtement de toile*, ὀθόν-η, ης, (ἡ).

Peignures, n. f. pl., *cheveux qui tombent de la tête quand on se peigne*, τίλματ-α, ων (τά).

Peindre, v. tr. 1 *Représenter par des lignes, des couleurs*, ζωγραφ-εῖν, ζωγραφ-έω, ῶ, fut. ζωγραφήσ-ω, acc. || 2 *Orner de peintures*, γραφαῖς ἐπικοσμ-εῖν, ἐπικοσμ-έω, ῶ, fut. ἐπικοσμήσ-ω, acc. || 3 *Couvrir de couleurs plates*, ἐπιχρί-ειν, ἐπιχρί-ω, fut. ἐπιχρίσ-ω, acc. Peindre son visage, τὸ πρόσωπον φυκ-οῦν, φυκ-όω, ῶ, fut. φυκώσ-ω || 4 *Écrire, former des lettres*, γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω, acc. || 5 *Décrire, représenter vivement*, ἀπεικάζ-ειν, ἀπεικάζ-ω, fut. ἀπεικάσ-ω, acc.; καταγράφ-ειν, καταγράφ-ω, fut. καταγράψ-ω, acc.

Peine, n. f. 1 *Châtiment, punition*, ζημί-α, ας (ἡ); τιμωρί-α, ας (ἡ). Infliger une peine, δίκην ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω. Subir une peine, δίκην ὑπέχ-ειν, ὑπέχ-ω, fut. ὑφέξ-ω. || 2 *Souffrance physique et morale*, ἄλγ-ος, εος, ους (τό); ἀλγηδών, ἀλγηδόν-ος (ἡ). Cela me fait de la peine, τοῦτό με λυπεῖ. Qui fait de la peine, λυπηρ-ός, ά, όν. Être dans la peine, *dans le besoin*, ἐν ἀπόρῳ, ἐν ἀπόροις εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. || 3 *Inquiétude, souci*, φροντ-ίς, ίδος (ἡ); μέριμν-α, ης (ἡ). Être en peine, se mettre en peine de quelque chose, διὰ φροντίδος ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc; φροντίδα ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι περί ou ὑπέρ, gén.; φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω περί, acc. Se mettre peu en peine, ὀλίγον ou βραχὺ φροντίζ-ειν. Ne pas se mettre en peine, οὐδὲν φροντίζ-ειν; ἀφροντιστ-εῖν, ἀφροντιστ-έω, ῶ, fut. ἀφροντιστήσ-ω, gén. || 4 *Travail, fatigue*, πόν-ος, ου (ὁ); κόπ-ος, ου (ὁ). Perdre sa peine, ματαιοπον-εῖν, ματαιοπον-έω, ῶ, fut. ματαιοπονήσ-ω. Prendre, se donner la peine, διαπον-εῖν, διαπον-έω, ῶ, fut. διαπονήσ-ω. Ne pas plaindre sa peine, οὐ πόνου φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι. Homme de peine, ἀχθοφόρ-ος, ου (ὁ). Qui vaut la peine qu'on en parle ou qu'on en tienne compte, ἀξιόλογ-ος, ος, ον. Donnez-vous la peine de, χαρίζου μοι pour le singulier, χαρίζεσθέ μοι pour le pluriel et, le participe. || 5 *Salaire du travail d'un artisan*, μισθ-ός, οῦ (ὁ); μισθοδοσί-α, ας (ἡ). || 6 *Répugnance*, avoir de la peine à, ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω, et l'infin. On tourne aussi par l'adverbe δυσκόλως, ἀκοντί; ou par l'adjectif ἄκ-ων, ουσα, ον. A peine, loc. adv. 1 *Depuis peu*, à peine.., que, οὐ φθάν-ειν, φθάν-ω, fut. φθάσ-ω, avec un participe suivi de καί. || 2 *Presque pas*, μόλις. || 3 *Difficilement*, χαλεπῶς, δυσκόλως, δυσχερῶς. Sans peine, loc. adv., *aisément*, ῥᾳδίως, εὐπόρως. Avec peine, loc. adv., *difficilement*, χαλεπῶς, δυσχερῶς. A grand'peine, loc. adv., χαλεπώτατα.

Peiner, v. tr. 1 *Causer de la fatigue*, καταπον-εῖν, καταπον-έω, ῶ, fut. καταπονήσ-ω, acc. || 2 *Faire avec difficulté*, πολυπόνως ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc. || 3 *Causer du chagrin*, λυπ-εῖν, λυπ-έω, ῶ, fut. λυπήσ-ω, acc. || Verbe tr. 1 *Se fatiguer à*, κάμν-ειν, κάμν-ω, fut. καμοῦμαι, et le part. || 2 *Avoir de la répugnance à*, ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω, et l'infin. — ***se Peiner***, v. pr., *se donner de la peine*, διαπον-εῖν, διαπον-έω, ῶ, fut. διαπονήσ-ω. — ***Peiné, ée***, part. passé et adj., *où le travail se fait sentir*, πεπονημέν-ος, η, ον.

Peintre, n. m. 1 *Celui qui fait des tableaux*, ζωγράφ-ος, ου (ὁ). Peintre de portraits, εἰκονογράφ-ος, ου (ὁ). || 2 *Celui qui peint sur les murs*, τοιχογράφ-ος, ου (ὁ).

Peinturage, n. m., *action de peinturer*, χρωματισμ-ός, οῦ (ὁ).

Peinture, n. f. 1 *Art de peindre*, ζωγραφική, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Ouvrage de peinture*, ζωγραφί-α, ας (ἡ); ζωγράφημα, ζωγραφήματ-ος (τό); γεγραμμένη εἰκών, εἰκόν-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Coloris*, χρῶμα, χρώματ-ος (τό). || 4 *Vive description*, ὑποτύπωσ-ις, εως (ἡ); διαγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Peinturer, v. tr., *enduire de couleur*, ἐπιχρωματίζ-ειν, ἐπιχρωματίζ-ω, fut. ἐπιχρωματίσ-ω, acc.

Peintureur, n. m., *mauvais peintre*, φαῦλ-ος γραφ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Pélade, n. f., *maladie qui fait tomber les poils*, ἀλωπεκί-α, ας (ἡ).

Pelage, n. m., *couleur du poil des chevaux, des cerfs*, τριχῶν χρῶμα, χρώματ-ος (τό).

Pélagien, enne, adj., *qui a rapport à la haute mer*, πελάγι-ος, ος ou α, ον; πελαγικ-ός, ή, όν.

Pélamide, n. f., *poisson de mer*, πηλαμύς, πηλαμύδ-ος, (ἡ).

Pelard, adj. m., bois pelard, *dont on a ôté l'écorce*, ἄφλοι-ον ξύλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Pêle-mêle, adv., *confusément*, χύδην, φύρδην. || Nom m., *masse confuse*, σύμμικτ-ος ὄχλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Peler, v. tr. 1 *Oter le poil*, ψιλ-οῦν, ψιλ-όω, ῶ, fut. ψιλώσ-ω, acc. || 2 *Oter la peau, l'écorce*, φλοΐζ-ειν, φλοΐζ-ω, fut. φλοΐσ-ω, acc.; λεπίζ-ειν, λεπίζ-ω, fut. λεπίσ-ω, acc. || Verbe intr., se dit des corps dont la peau se détache. ἀποδερματ-οῦσθαι, ἀποδερματόομαι, οῦμαι, fut. ἀποδερματωθήσ-ομαι.

Pèlerin, ine, n., εὐσεβ-ής ὁδοιπόρ-ος, ου (ὁ, ἡ). Les deux mots se déclinent.

Pèlerinage, n. m., ὁσί-α ὁδοιπορί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Pèlerine, n. f., *ajustement de femme*, χλανίδι-ον, ου (τό).

Pélican, n. m., *oiseau*, πελεκάν, πελεκᾶνος (ὁ).

Pelisse, n. f., *manteau garni de fourrure*, σίσυρ-α, ας (ἡ).

Pelle, n. f., *instrument de bois ou de fer à long manche*, λίστρ-ον, ου (τό). Petite pelle, λίστρι-ον, ου (τό).

Pellée, Pellerée, Pelletée, n. f., *ce qui tient sur une pelle*, ὅσον χωρεῖ λίστρ-ον, ου (τό).

Pelleterie, n. f. 1 *Art de préparer les peaux*, τῶν διφθερῶν κατασκευ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Commerce de fourrures*, διφθερῶν ἐμπορί-α, ας (ἡ). || 3 *Peaux dont on fait les fourrures*, διφθέρ-αι, ῶν (αἱ).

Pelletier, n. m., *celui qui vend des fourrures*, διφθεροπώλ-ης, ου (ὁ). Pelletière, n. f., διφθέρας πωλ-οῦσα, ούσης (ἡ).

Pellicule, n. f., *peau très-mince*, δερμάτι-ον, ου (τό).

Pelote, n. f. 1 *Fil, soie, roulés en boule*, ἀγαθ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Coussinet pour ficher des aiguilles*, ῥαφιδοθήκ-η, ης (ἡ).

Peloton, n. m. 1 *Boule formée avec du fil, de la soie*, ἀγαθίς, ίδος (ἡ). Peloton de laine, τολύπ-η, ης, (ἡ). || 2 *Balle de paume*, σφαῖρ-α, ας (ἡ). || 3 *Petit corps de troupes*, λόχ-ος, ου (ὁ).

Pelotonner, v. tr., *mettre en peloton*, τολυπεύ-ειν, τολυπεύ-ω, fut. τολυπεύσ-ω, acc. — ***se Pelotonner***, v. pr. 1 *Se réunir en groupe*, συστρέφ-εσθαι, συστρέφ-ομαι, fut. συστραφήσ-ομαι. || 2 *Ramasser son corps*, συστρέφεσθαι.

Pelouse, n. f., *terrain couvert de gazon*, λειμών, λειμῶν-ος, (ὁ).

Peltaste, n. m., *soldat armé de la pelte*, πελταστ-ής, οῦ (ὁ).

Pelte, n. f., *petit bouclier*, πέλτ-η, ης (ἡ).

Pelu, ue, adj., *garni de poils*, τριχωτ-ός, ή, όν.

Peluche, n. f. 1 *Étoffe de laine, de soie, dont les fils sont longs d'un côté*, ἑτερόμαλλ-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος, (τό). Les deux mots se déclinent.

Peluché, ée, adj., se dit des étoffes velues, ἑτερόμαλλ-ος, η, ον.

Pelucher, v. intr., *se couvrir de poils qui se détachent du tissu*, χνοάζ-ειν, χνοάζ-ω, fut. χνοάσ-ω.

Pelure, n. f., *enveloppe des fruits, des légumes*, λέπ-ος, εος, ους (τό); λέπυρ-ον, ου (τό).

Penaillon, n. m., *haillon*, ῥάκ-ος, εος, ους (τό).

Pénal, ale, adj., *qui assujettit à quelque peine*, ποίνιμ-ος, ος ou η, ον.

Pénalité, n. f., *système des peines établies par les lois*, τῶν ποινῶν σύστημα, συστήματ-ος (τό).

Penard, n. m., *vieillard matois*, πανοῦργ-ος γέρων, γέροντ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Pénates, n. m. pl. 1 *Dieux domestiques*, ἐφέστι-οι θε-οί, ῶν (οἱ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Habitation*, ἑστί-α, ας (ἡ).

Penaud, aude, adj., *embarrassé, interdit*, δυσωπούμεν-ος, η, ον.

Penchant, ante, adj. 1 *Qui est incliné*, ἐπικλιν-ής, ής, ές; καταφερ-ής, ής, ές. || 2 *Qui est sur son déclin*, παρακμάζ-ων, ουσα, ον. || 3 Avec *à*, *enclin*, ἐπιῤῥεπ-ής, ής, ὲς εἰς, acc.

Penchant, n. m. 1 *Terrain qui va en baissant*, κλίμα, κλίματ-ος (τό); ἐπικλιν-ές, έος, οῦς (τό). || 2 *Déclin*, ῥοπ-ή, ῆς (ἡ); παρακμ-ή, ῆς (ἡ). Être sur le penchant de l'âge, παρακμάζ-ειν, παρακμάζ-ω, fut. παρακμάσ-ω. Être sur le penchant de sa ruine, καταφέρεσθαι, καταφέρ-ομαι, fut. κατενεχθήσ-ομαι. || 3 *Inclination*, ἐπιῤῥέπει-α, ας (ἡ); προ-

θυμί-α, ας (ἡ). Avoir du penchant pour, ἐπιῤῥέπ-ειν, ἐπιῤῥέπ-ω, fut. ἐπιῤῥέψ-ω πρός ou ἐπί, acc. Suivre ses penchants, τῷ θυμῷ χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι.

Penchement, n. m., *action d'une personne qui se penche*, κλίσ-ις, εως (ἡ); ἔγκλισ-ις, εως (ἡ).

Pencher, v. tr., *incliner*, κλίν-ειν, κλίν-ω, fut. κλιν-ῶ, acc. Pencher la tête, τὴν κεφαλὴν νεύ-ειν, νεύ-ω, fut. νεύσ-ω. || Verbe intr. 1 *Être hors de son aplomb*, κλίν-ειν, κλίν-ω, fut. κλιν-ῶ. || 2 *Être porté à*, ῥέπ-ειν, ῥέπ-ω, fut. ῥέψ-ω; ἐπιῤῥέπ-ειν, ἐπιῤῥέπ-ω, fut. ἐπιῤῥέψ-ω πρός ou ἐπί, acc. || 3 *Incliner*, ἐγκλίν-ειν, ἐγκλίν-ω, fut. ἐγκλιν-ῶ πρός, acc. || 4 *Être favorable*, εὐνοϊκῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, dat., ou πρός, acc.—***se Pencher***, v. pr., *s'incliner*, κύπτ-ειν, κύπτ-ω, fut. κύψ-ω; ἐπικύπτ-ειν, ἐπικύπτ-ω, fut. ἐπικύψ-ω.

Pendable, adj., *qui mérite d'être pendu*, ἀγχόνης ἄξι-ος, α, ον.

Pendaison, n. f., *action de pendre*, ἀγχόν-η, ης (ἡ).

Pendant, ante, adj. 1 *Qui pend*, κρεμαστ-ός, ή, όν. || 2 *Qu'on est en train de juger*, μετέωρ-ος, ος, ον. || Nom m. 1 Pendant de ceinturon, de baudrier, ἄρτημα, ἀρτήματ-ος (τό). Pendants d'oreilles, ἐνώτι-α, ων (τά); ἕρματ-α, ων (τά). || 2 *Chose qui cadre avec une autre*, ἀντίστροφ-ον, ου (τό).

Pendant, prép., *durant*, διά, gén.; ἐν, dat. Pendant que, ἐν ᾧ, indic.; ἅμα τῷ, infin. On tourne aussi par μεταξύ, avec le participe. Pendant qu'il parlait, il entendait, ἐν τῷ λέγειν ou ἅμα τῷ λέγειν ou μεταξὺ λέγων ἤκουσε.

Pendard, n. m., *fripon, vaurien*, μαστιγί-ας, ου (ὁ); ὄλεθρ-ος, ου (ὁ).

Pendeloque, n. f. 1 *Pendant d'oreille*, ἐνώτι-ον, ου (τό); ἕρμα, ἕρματ-ος (τό). || 2 *Lambeau d'un vêtement déchiré*, ῥάκι-ον, ου (τό).

Pendentif, n. m., terme d'architecture, παρωτ-ίς, ίδος (ἡ).

Pendiller, v. intr., *être suspendu en l'air et agité par les vents*, αἰωρ-εῖσθαι, αἰωρέομαι, οῦμαι, fut. αἰωρηθήσ-ομαι.

Pendre, v. tr. 1 *Attacher en haut*, κρεμαννύναι, κρεμάννυμι, fut. κρεμάσ-ω, acc. || 2 *Attacher à la potence*, ἀνασταυρ-οῦν, ἀνασταυρ-όω, ῶ, fut. ἀνασταυρώσ-ω, acc.; ἀπάγχ-ειν, ἀπάγχ-ω, fut. ἀπάγξ-ω, acc. Dire pis que pendre de quelqu'un, πολλὰ κακὰ λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ, acc. || Verbe intr. 1 *Être suspendu*, ἀνακρέμ-ασθαι, ἀνακρέμαμαι, fut. ἀνακρεμήσ-ομαι. Autant lui en pend à l'oreille, ταὐτὰ αὐτῷ ἐπίκειται. || 2 *Descendre, tomber trop bas*, ἀποκρέμασθαι, ἀποκρέμ-αμαι, fut. ἀποκρεμήσ-ομαι. Laisser pendre, καθιέναι, καθίημι, fut. καθήσ-ω, acc. Qui pend, καθειμέν-ος, η, ον. Qui pend jusqu'aux pieds, ποδηνεκ-ής, ής, ές. — ***se Pendre***, v. pr., ἀπάγχ-εσθαι, ἀπάγχ-ομαι, fut. ἀπάγξ-ομαι.

Pendule, n. m., *balancier d'une horloge*, ὡρολογίου σταθμί-ον, ου (τό).

Pendule, n. f., *horloge*, ὡρολόγι-ον, ου (τό).

Pène, n. m., *partie d'une serrure*, βάλαν-ος, ου (ἡ).

Pénétrabilité, n. f., *qualité de ce qui est pénétrable*, δικτικ-όν, οῦ (τό).

Pénétrable, adj., *où l'on peut pénétrer*, δικτικ-ός, ή, όν; πόριμ-ος, ος, ον.

Pénétrant, ante, adj. 1 *Qui pénètre*, δικνούμεν-ος, η, ον. En parlant d'un trait, ὀξ-ύς, εῖα, ύ. En parlant du froid, δριμ-ύς, εῖα, ύ. || 2 *Qui approfondit*. Pour les personnes, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος); συνετ-ός, ή, όν; ἀγχίν-ους, ους, ουν (comp. ἀγχιν-ούστερος, sup. ἀγχιν-ούστατος). Pour les choses, ὀξ-ύς, εῖα, ύ. || 3 *Qui touche, qui émeut*, παθητικ-ός, ή, όν.

Pénétratif, ive, adj., *qui pénètre aisément*, δικτικ-ός, ή, όν.

Pénétration, n. f. 1 *Propriété, action de pénétrer*, δικτικ-όν, οῦ (τό); διάδυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Sagacité*, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ); ὀξύτης, ὀξύτητ-ος (ἡ).

Pénétrer, v. tr. 1 *Passer à travers*, δικνεῖσθαι, δικν-έομαι, οῦμαι, fut. δίξ-ομαι, acc. || 2 *Entrer bien avant*, εἰς βάθος διήκ-ειν, διήκ-ω, fut. διήξ-ω διά, gén. || 3 *Approfondir*, διαγιγνώσκ-ειν, διαγιγνώσκ-ω, fut. διαγνώσ-ομαι, acc. Pénétrer quelqu'un, *découvrir sa pensée*, τὴν γνώμην τινὸς κατανο-εῖν, κατανο-έω, ῶ, fut. κατανοήσ-ω. || 4 *Toucher, émouvoir*, διακιν-εῖν, διακιν-έω, ῶ, fut. διακινήσ-ω, acc.; ἐκπλήττ-ειν, ἐκπλήττ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc. || 5 *Convaincre*, ἀναπείθ-ειν, ἀναπείθ-ω, fut. ἀναπείσ-ω, acc. de la personne et de la chose. || Verbe intr., *entrer profondément*, εἰς βάθος καταδύεσθαι, καταδύ-ομαι, fut. καταδύσ-ομαι.

Pénible, adj. 1 *Qui donne de la peine*, ἐπίπον-ος, ος, ον (comp. ἐπιπον-ώτερος, sup. ἐπιπον-ώτατος); ἐργώδ-ης, ης, ες. || 2 *Qui fait de la peine*, λυπηρ-ός, ά, όν (comp. λυπηρ-ότερος, sup. λυπηρ-ότατος); δυσχερ-ής, ής, ές.

Péniblement, adv., *avec peine*, ἐπιπόνως, δυσχερῶς.

Péniche, n. f., *petite embarcation de guerre*, πλοιάρι-ον, ου (τό).

Pénicillé, ée, adj., terme de botanique, *qui est en forme de pinceau*, γραφιοειδ-ής, ής, ές.

Péninsulaire, adj., *relatif ou semblable à une péninsule*, χερσονήσι-ος, α, ον. || Subst., *habitant d'une péninsule*, χερσονησίτ-ης, ου (ὁ).

Péninsule, n. f., *presqu'île*, χερσόνησ-ος, ου (ἡ).

Pénitence, n. f. 1 *Regret d'avoir offensé Dieu*, μετάνοι-α, ας (ἡ); μεταμέλει-α, ας (ἡ). Faire pénitence, μεταμέλειαν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. || 2 *Puni-*

tion, châtiment d'une faute, ποιν-ή, ῆς (ἡ); τιμωρί-α, ας (ἡ).

Pénitencier, n. m., *prison*, κολαστήρι-ον, ου (τό).

Pénitent, ente, adj., μετανο-ῶν, οῦσα, οῦν; μετάμελ-ος, ος, ον. || Nom m., *celui qui confesse ses péchés*, τὰ ἁμαρτήματα ἐξομολογούμεν-ος, ου (ὁ). Nom f., τὰ ἁμαρτήματα ἐξομολογουμέν-η, ης (ἡ).

Pénitentiaire, adj., *qui sert à l'amélioration des condamnés*, κολαστήρι-ος, ος, ον; κολαστικ-ός, ή, όν.

Pénitentiaux, elles, adj. pl. irrég., *relatif à la pénitence*, μετανοητικ-οί, αί, ά.

Pénitentiel, n. m., *rituel de la pénitence*, τῆς μετανοίας λειτουργί-α, ας (ἡ).

Pennage, n. m., *plumage*, πτέρωμα, πτερώματ-ος (τό).

Penne, n. f., *grosse plume des oiseaux de proie*, ὠκύπτερ-ον, ου (τό).

Pénombre, n. f., *demi-obscurité*, ἀμυδρ-ὸν φῶς, φωτ-ός (τό). Les deux mots se déclinent.

Pénon, n. m., terme de marine, *morceau de liège qui flotte au gré du vent*, ἀνεμόστροφ-ος φελλ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Pensant, ante, adj., *qui pense, qui est capable de penser*, νοητικ-ός, ή, όν; ἔνν-ους, ους, ουν. Un homme bien pensant, χρηστ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Un homme mal pensant, κακόν-ους ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Pensée, n. f. 1 *Opération de l'esprit*, νοητικ-όν, οῦ (τό). || 2 *L'esprit*, νόησ-ις, εως (ἡ); νοῦς, νοῦ (ὁ). || 3 *Acte de l'esprit*, ἔννοι-α, ας (ἡ); νόημα, νοήματ-ος (τό). || 4 *Manière de penser, opinion*, γνώμ-η, ης (ἡ); δόξ-α, ης (ἡ). || 5 *Dessein, projet*, βουλ-ή, ῆς (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ). Avoir la pensée de, ἐπινο-εῖν, ἐπινο-έω, ῶ, fut. ἐπινοήσ-ω, et l'inf. Changer de pensée, μεταβουλεύεσθαι, μεταβουλεύ-ομαι, fut. μεταβουλεύσομαι. || 6 *Souvenir*, μνήμ-η, ης (ἡ). Perdre la pensée de, ἀμνημον-εῖν, ἀμνημον-έω, ῶ, fut. ἀμνημονήσ-ω, gén. || 7 *Première idée, esquisse*, σκιαγραφί-α, ας (ἡ). || Au plur., *méditation, rêverie*, σύννοι-α, ας (ἡ).

Pensée, n. f., *fleur*, τρίχρωμ-ον ἴ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Penser, v. intr. 1 *Former dans son esprit l'idée d'une chose*, νο-εῖν, νο-έω, ῶ, fut. νοήσ-ω, acc.; ἐννο-εῖν, ἐννο-έω, ῶ, fut. ἐννοήσ-ω, acc. || 2 *Raisonner*, λογίζ-εσθαι, λογίζ-ομαι, fut. λογίσ-ομαι, acc. || 3 *Réfléchir*, ἐνθυμ-εῖσθαι, ἐνθυμ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐνθυμήσ-ομαι, acc.; διανο-εῖσθαι, διανο-έομαι, οῦμαι, fut. διανοήσ-ομαι, acc. || 4 *Songer à*, σκοπ-εῖν, σκοπ-έω, ῶ, fut. σκοπήσ-ω, acc.; σκέπτ-εσθαι, σκέπτ-ομαι, fut. σκέψ-ομαι, acc. Ne point penser à, παραμελ-εῖν, παραμελ-έω, ῶ, fut. παραμελήσ-ω, gén. || 5 *Avoir une chose en vue*, σκοπ-εῖν, σκοπ-έω, ῶ, fut. σκοπήσ-ω, acc.; φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω, gén. || 6 Suivi de *à* et d'un infin., *avoir le dessein de*, ἐπινο-εῖν, ἐπινο-έω, ῶ, fut. ἐπινοήσ-ω, infin.; διανο-εῖσθαι, διανο-έομαι, οῦμαι, fut. διανοήσ-ομαι, infin. Penser à mal, κακοφρον-εῖν, κακοφρον-έω, ῶ, fut. κακοφρονήσ-ω. || 7 *Prendre garde à*, φυλάττ-εσθαι, φυλάττ-ομαι, fut. φυλάξομαι, acc. || 8 *Être sur le point de*, μικροῦ ou ὀλίγου δεῖν, δέ-ω, fut. δεήσ-ω, infin. || Verbe tr. 1 *Avoir dans l'esprit*, ἐννο-εῖν, ἐννο-έω, ῶ, fut. ἐννοήσ-ω, acc.; ἐνθυμ-εῖσθαι, ἐνθυμ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐνθυμήσ-ομαι, acc. || 2 *Imaginer*, ἐξευρίσκ-ειν, ἐξευρίσκ-ω, fut. ἐξευρήσ-ω, acc. || 3 *Croire, juger*, νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω, acc.; ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, acc. || 4 *Se flatter, espérer*, ἐλπίζ-ειν, ἐλπίζ-ω, fut. ἐλπίσ-ω, acc.; ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, acc. A ce que je pense, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν; κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν.—***Pensé, ée***, part. passé et adj., *imaginé*, ἐξευρημέν-ος, η, ον. Ouvrage bien pensé, καλῶς περινενοημέν-ον σύγγραμμα, συγγράμματ-ος (τό). Les deux derniers mots se déclinent.

Penser, n. m. 1 *Manière de penser*, γνώμ-η, ης (ἡ). || 2 Poét., *pensée*. Voy. ce mot.

Penseur, n. m., *qui pense, réfléchit*, φροντιστ-ής, οῦ (ὁ).

Pensif, ive, adj., *qui est préoccupé d'une chose*, σύνν-ους, ους, ουν.

Pension, n. f. 1 *Somme que l'on donne pour être logé et nourri*, τροφεῖ-ον, ου (τό). Pension alimentaire, σίτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Maison d'éducation*, παιδευτήρι-ον, ου (τό). || 3 *Gratification annuelle*, ἐνιαύσι-ος δωρε-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Pensionnaire, n. 1 *Celui, celle qui paye une pension*, τὴν τροφὴν ἐπὶ μισθῷ λαμβάν-ων, οντος (ὁ); λαμβάν-ουσα, ούσης (ἡ). || 2 *Élève à demeure dans une pension*, ἐν παιδευτηρίῳ συντρεφομέν-ος, ου (ὁ); συντρεφομένη, ης (ἡ). || 3 *Qui reçoit une gratification annuelle*, ἐνιαύσι-ον δωρεὰν λαμβάν-ων, οντος (ὁ); λαμβάν-ουσα, ούσης (ἡ).

Pensionnat, n. m., *maison d'éducation*, παιδευτήρι-ον, ου (τό).

Pensionner, v. tr., *donner, faire une pension*, ἐνιαύσιον δωρεὰν χορηγ-εῖν, χορηγ-έω, ῶ, fut. χορηγήσ-ω, dat.

Pensum, n. m., *surcroît de travail*, τῆς ἐργασίας προσθήκ-η, ης (ἡ).

Pentacorde, n. m., *lyre à cinq cordes*, πεντάχορδ-ον, ου (τό).

Pentagone, adj., *qui a cinq angles et cinq côtés*, πεντάγων-ος, ος, ον. || Nom m., πεντάγων-ος, ου (ὁ).

Pentamètre, n. m., *vers de cinq pieds*, πεντάμετρ-ος, ου (ὁ), sous-ent. στίχος. || Adj., πεντάμετρ-ος, ος, ον.

Pentapole, n. f., *État composé de cinq villes*, πεντάπολ-ις, εως (ἡ).

Pentateuque, n. m., *les cinq premiers livres de la Bible*, πεντάτευχ-ος, ου (ἡ), sous-ent. βίβλος.

Pentathle, n. m., *joûte composée de cinq exercices*, πένταθλ-ον, ου (τό). Celui qui y prenait part, le vainqueur, πένταθλ-ος, ου (ὁ).

Pente, n. f. 1 *Penchant, inclinaison,* κλίμα, κλίματ-ος (τό); ἐπικλιν-ές, έος, οῦς (τό). Qui va en pente. ἐπικλιν-ής, ής, ές. || 2 *Propension,* ἐπιῤῥέπει-α, ας (ἡ). Qui a ou se sent de la pente pour, ἐπιῤῥεπ-ής, ής, ές; κατάφορ-ος, ος, ον πρός, acc. Avoir de la pente pour, ἀποκλίν-ειν, ἀποκλίν-ω, fut. ἀποκλιν-ῶ εἰς ou ἐπί, acc.

Pentecôte, n. f., *fête annuelle,* Πεντηκοστ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. ἡμέρα.

Penture, n. f., *bande de fer,* σιδήρωμα, σιδηρώματ-ος (τό).

Pénultième, adj., *avant-dernier,* παραλήγ-ων, ουσα, ον. || Nom f., παραλήγουσ-α, ης (ἡ), sous-ent. συλλαβή.

Pénurie, n. f., *disette,* ἔνδει-α, ας (ἡ); ἀπορί-α, ας (ἡ).

Pépie, n. f., *pellicule au bout de la langue,* τῇ προγλωσσίδι ἔμφυτ-ον δερμάτι-ον, ου (τό). Les deux derniers mots se déclinent.

Pépier, v. intr., *crier,* en parlant des moineaux, πιππίζ-ειν, πιππίζ-ω, fut. πιππίσ-ω; στρουθίζ-ειν, στρουθίζ-ω, fut. στρουθίσ-ω.

Pepin, n. m., *semence au centre de certains fruits,* κόκκ-ος, ου (ὁ).

Pépinière, n. f. 1 *Plant de jeunes arbres,* φυτευτήρι-ον, ου (τό); φυτών, φυτῶν-ος (ὁ). || 2 *Collection de personnes propres à une profession,* φυτών, φυτῶν-ος (ὁ).

Pépiniériste, n. m., *celui qui cultive une pépinière,* φυτουργ-ός, οῦ (ὁ); φυτευτ-ής, οῦ (ὁ).

Péplum ou **Péplon**, n. m., *long voile ou manteau de femme,* πέπλ-ος, ου (ὁ).

Perçage, n. m., *action de percer,* τρῆσ-ις, εως (ἡ); τρύπησ-ις, εως (ἡ).

Percale, n. f., *tissu de coton fin et serré,* σινδών, σινδόν-ος (ἡ).

Percaline, n. f., *toile de coton,* σινδονίσκ-η, ης (ἡ).

Perçant, ante, adj. 1 *Qui perce, qui pénètre,* τορ-ός, ά, όν (comp. τορ-ώτερος, sup. τορ-ώτατος). || 2 *Vif et pénétrant,* en parlant de la vue, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος); δριμ-ύς, εῖα, ύ (comp. δριμ-ύτερος, sup. δριμ-ύτατος). En parlant de la voix, τορ-ός, ά, όν; τραν-ής, ής, ές (comp. τραν-έστερος, sup. τραν-έστατος). En parlant de l'esprit, ὀξ-ύς, εῖα, ύ.

Perce (en), loc. adv. Mettre du vin en perce, πίθον τρυπ-ᾶν, τρυπ-άω, ῶ, fut. τρυπήσ-ω.

Perce-bois, n. m., *insecte,* τερηδών, τερηδόν-ος (ἡ).

Percée, n. f., *ouverture pratiquée dans un bois,* διοδεί-α, ας (ἡ).

Percement, n. m., *action de percer,* τρῆσ-ις, εως (ἡ); τρύπησ-ις, εως (ἡ). Percement d'une rue, ὁδοποιΐ-α, ας (ἡ).

Perce-neige, n. f., *plante,* λευκόϊ-ον, ου (τό).

Perce-oreille, n. m., *insecte,* σταφυλῖν-ος, ου (ὁ).

Perce-pierre, n. f., *plante,* μάραθρ-ον, ου (τό).

Percepteur, n. m., *préposé au recouvrement des impositions,* εἰςπράκτωρ, εἰςπράκτορ-ος (ὁ); τελών-ης, ου (ὁ).

Perceptibilité, n. f., *qualité de ce qui est perceptible,* καταληπτ-όν, οῦ (τό).

Perceptible, adj. 1 *Qui peut être perçu,* πράξιμ-ος, η, ον. || 2 *Qui peut être aperçu,* αἰσθητ-ός, ή, όν; καταληπτ-ός, ή, όν.

Perception, n. f. 1 *Recouvrement des impôts,* εἴςπραξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Charge de percepteur,* τελωνί-α, ας (ἡ). || 3 *Bureau de perception,* τελώνι-ον, ου (τό). || 4 Terme de philosophie, *acte par lequel l'âme perçoit les objets,* αἴσθησ-ις, εως (ἡ); κατάληψ-ις, εως (ἡ).

Percer, v. tr. 1 *Trouer,* τιτραίν-ειν, τιτραίν-ω, fut. τιτραν-ῶ, acc.; τρυπ-ᾶν, τρυπ-άω, ῶ, fut. τρυπήσ-ω, acc. Percer un mur, τοῖχον ὀρύσσ-ειν, ὀρύσσ-ω, fut. ὀρύξ-ω. Percer une porte, une croisée, θύραν, θυρίδα ἀνοίγ-ειν, ἀνοίγ-ω, fut. ἀνοίξ-ω. Percer une rue, ὁδὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. || 2 *Pénétrer,* διικν-εῖσθαι, διικν-έομαι, οῦμαι, fut. διίξ-ομαι, acc.; διαπερ-ᾶν, διαπερ-άω, ῶ, fut. διαπεράσ-ω, acc. Percer le cœur, au figuré, τὴν ψυχὴν διακόπτ-ειν, διακόπτ-ω, fut. διακόψ-ω. || 3 *Passer au travers, traverser,* διαπορεύ-εσθαι, διαπορεύ-ομαι, fut. διαπορεύσ-ομαι, acc.; διέρχ-εσθαι, διέρχ-ομαι, fut. διελεύσ-ομαι, acc. || 4 *Découvrir,* διαγιγνώσκ-ειν, διαγιγνώσκ-ω, fut. διαγνώσ-ομαι, acc.; διασκοπ-εῖν, διασκοπ-έω, ῶ, fut. διασκοπήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Aboutir,* en parlant d'un abcès, ἀναῤῥήγν-υσθαι, ἀναῤῥήγν-υμαι, fut. ἀναῤῥαγήσ-ομαι. || 2 *Se manifester,* ἀναφαίν-εσθαι, ἀναφαίν-ομαι, fut. ἀναφανήσ-ομαι. || 3 *Sortir de la foule, se faire connaître,* ἀπολαμπρύν-εσθαι, ἀπολαμπρύν-ομαι, fut. ἀπολαμπρυνθήσ-ομαι.

Percevoir, v. tr. 1 *Recouvrer des impôts,* εἰςπράττ-ειν, εἰςπράττ-ω, fut. εἰςπράξ-ω, acc.; εἰςπράττ-εσθαι, εἰςπράττ-ομαι, fut. εἰςπράξ-ομαι, acc. || 2 *Recevoir l'impression des objets,* αἰσθάν-εσθαι, αἰσθάν-ομαι, fut. αἰσθήσ-ομαι, gén. ou acc.

Perche, n. f., *poisson,* πέρκ-η, ης (ἡ).

Perche, n. f. 1 *mesure agraire,* ἄκαιν-α, ης (ἡ). || 2 *Long bâton,* χάμαξ, χάμακ-ος (ὁ, ἡ). Perche de marinier, κοντ-ός, οῦ (ὁ).

Percher, v. intr., ou se **Percher**, v. pr. 1 *Se poser sur une branche d'arbre,* καθίζ-ειν, καθίζ-ω, fut. καθίσ-ω; ἐφέζ-εσθαι, ἐφέζ-ομαι, fut. ἐφεδ-οῦμαι. || 2 *S'établir dans un lieu élevé,* ἐφεδρεύ-ειν, ἐφεδρεύ-ω, fut. ἐφεδρεύσ-ω.

Perchoir, n. m., *lieu où perchent les volailles,* πέταυρ-ον, ου (τό).

Perclus, use, adj., *impotent,* παραλελυμέν-ος, η, ον. Le nom qui désigne la partie malade se met à l'accusatif sans préposition.

Perçoir, n. m., *foret,* τρύπαν-ον, ου (τό).

Percussion, n. f., *coup par lequel un corps en frappe un autre,* πληγ-ή, ῆς (ἡ); πλῆξ-ις, εως (ἡ).

Perdable, adj., *qui peut se perdre*, ἀπόλλυσθαι δυνάμεν-ος, η, ον.

Perdant, n. m., *celui qui perd au jeu*, ἥττων, ἥττον-ος (ὁ).

Perdition, n. f. 1 *Dissipation*, ἀσωτί-α, ας (ἡ). || 2 Terme de marine, être en perdition, *en danger d'échouer*, σκοπέλοις προςάγεσθαι κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. || 3 *État d'une personne qui est hors de la voie du salut*, ἀπώλει-α, ας (ἡ).

Perdre, v. tr. 1 *Être privé de ce qu'on possédait*, ἀποβάλλ-ειν, ἀποβάλλ-ω, fut. ἀποβαλ-ῶ, acc.; ἀπολλύναι, ἀπόλλυμι, fut. ἀπολέσ-ω, acc. Perdre la tête, perdre l'esprit, ἔξω φρενῶν καθίστασθαι, καθίσταμαι, fut. καταστήσ-ομαι, ou γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 2 *Égarer une chose*, ἀποβάλλ-ειν, ἀποβάλλ-ω, fut. ἀποβαλ-ῶ, acc. || 3 *Cesser d'avoir, n'avoir plus*, ἀποβάλλ-ειν, ἀποβάλλ-ω, fut. ἀποβαλ-ῶ, acc.; ἀφαιρεῖσθαι, ἀφαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀφαιρεθήσ-ομαι, acc. Perdre le pouvoir, sa fortune, sa réputation, son bonheur, τῆς ἀρχῆς, τοῦ πλούτου, τῆς δόξης, τῆς εὐδαιμονίας ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι. || 4 *Cesser de suivre*, perdre sa route, son chemin, τῆς ὁδοῦ ἀποπλαν-ᾶσθαι, ἀποπλαν-άομαι, ῶμαι, fut. ἀποπλανήσ-ομαι. Perdre la trace, τῶν ἰχνῶν ἀποκόπτ-εσθαι, ἀποκόπτ-ομαι, fut. ἀποκοπήσ-ομαι. Perdre du terrain, ὑποχωρ-εῖν, ὑποχωρ-έω, ῶ, fut. ὑποχωρήσ-ω. Perdre le fil de ses idées, de son discours, τοῦ λόγου ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι. || 5 *Faire un mauvais emploi*, κακῶς χρῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. Perdre son temps, τὸν χρόνον παραναλίσκ-ειν, παραναλίσκ-ω, fut. παραναλώσ-ω. Perdre l'occasion, τοῦ καιροῦ ὑστερ-εῖν, ὑστερ-έω, ῶ, fut. ὑστερήσ-ω. Perdre sa peine, ματαιοπον-εῖν, ματαιοπον-έω, ῶ, fut. ματαιοπονήσ-ω. || 6 *Avoir le dessous*, ἡττᾶσθαι, ἡττ-άομαι, ῶμαι, fut. ἡττηθήσ-ομαι ἐν, dat.; ἀποτυγχάν-ειν, ἀποτυγχάν-ω, fut. ἀποτεύξ-ομαι, gén. || 7 *Diminuer de valeur*, τὴν τιμὴν ἐλαττ-οῦσθαι, ἐλαττ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐλαττωθήσ-ομαι. || 8 *Ruiner, déshonorer*, ἀπολλύναι, ἀπόλλυμι, fut. ἀπολέσ-ω, acc.; καταφθείρ-ειν, καταφθείρ-ω, fut. καταφθερ-ῶ, acc. Perdre de réputation, ἀτιμ-οῦν, ἀτιμ-όω, ῶ, fut. ἀτιμώσ-ω, acc. Je suis perdu, ὄλωλα, ἀπόλωλα. || 9 *Gâter, corrompre*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || 10 *Endommager*, βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω, acc.; λύμαιν-εσθαι, λυμαίν-ομαι, fut. λυμαν-οῦμαι, acc. — ***se Perdre***, v. pr. 1 *Faire naufrage*, ναυαγ-εῖν, ναυαγ-έω, ῶ, fut. ναυαγήσ-ω. || 2 *Disparaître*, ἀφανίζ-εσθαι, ἀφανίζ-ομαι, fut. ἀφανισθήσ-ομαι. || 3 *S'égarer*, τῆς ὁδοῦ ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι. || 4 *Se damner*, ἀπόλλυσθαι, ἀπόλλυμαι, fut. ἀπολ-οῦμαι. — ***Perdu, ue***, part. passé et adj. Pays perdu, ἐρημί-α, ας (ἡ). Temps perdu, κακοσχολί-α, ας (ἡ). Aux heures perdues, κατὰ σχόλην. A corps perdu, ῥιψοκινδύνως, ὁρμητικῶς. Qui est perdu d'honneur, ἄτιμ-ος, ος, ον. Qui est perdu de dettes, κατάχρε-ως, ως, ων. Sentinelle perdue, ἔσχατ-ος πρόκοιτ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Perdreau, n. m., *perdrix de l'année*, περδικιδ-εύς, έως (ὁ).

Perdrigon, n. m., *sorte de prune*, κοκκύμηλ-ον, ου (τό).

Perdrix, n. f., *oiseau*, πέρδιξ, πέρδικ-ος (ὁ, ἡ).

Père, n. m. 1 *Celui qui a un ou plusieurs enfants*, πατήρ, πατρ-ός (ὁ). Père de famille, οἰκοδεσπότ-ης, ου (ὁ). Grand-père, πάππ-ος, ου (ὁ). Nos pères, *nos ancêtres*, ἡμῶν πρόγον-οι, ων (οἱ). || 2 *Principe, auteur, créateur*, πατήρ, πατρ-ός (ὁ); ἀρχηγ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Titre honorifique*, πατήρ, πατρ-ός (ὁ). Les pères conscrits, σύγκλητ-οι, ων (οἱ). Les pères de l'Église, ἅγι-οι πατέρ-ες, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. Le saint père, πάπ-ας, ου (ὁ).

Pérégrination, n. f., *voyage en pays étranger*, ἀποδημί-α, ας (ἡ).

Pérégrinité, n. f., *état de celui qui est étranger dans un pays*, ξενί-α, ας (ἡ).

Péremption, n. f., *prescription qui annule une procédure civile*, διαγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Péremptoire, adj. 1 *Décisif, sans réplique*, ἀναντίρρητ-ος, ος, ον; ἀναντίλεκτ-ος, ος, ον. || 2 *Qui a pour objet la péremption*, ἀναιρετικ-ός, ή, όν.

Péremptoirement, adv., *d'une manière décisive*, ἀναντιλέκτως, διαῤῥήδην.

Perfectibilité, n. f., *qualité de ce qui est perfectible*, τὸ τελειοῦσθαι δύνασθαι. L'article se décline.

Perfectible, adj., *susceptible d'être perfectionné*, τελειοῦσθαι δυνάμεν-ος, η, ον.

Perfection, n. f. 1 *État d'une chose parfaite*, τελειότης, τελειότητ-ος (ἡ). || 2 *État d'une personne parfaite*, τελεί-α ἀρετ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Achèvement*, τελείωσ-ις, εως (ἡ). En perfection, à la perfection, loc. adv., *parfaitement*, τελείως, ἐς τὸ ἀκριβέστατον.

Perfectionnement, n. m. 1 *Action de perfectionner*, τελείωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Effet de cette action*, τελειότης, τελειότητ-ος (ἡ).

Perfectionner, v. tr., *rendre parfait*, τελει-οῦν, τελει-όω, ῶ, fut. τελειώσ-ω, acc.; τελειοποι-εῖν, τελειοποι-έω, ῶ, fut. τελειοποιήσ-ω, acc. — ***se Perfectionner***, v. pr. *devenir plus parfait*, βελτί-ων, ων, ον, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι; ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω.

Perfide, adj. 1 En parlant des personnes, ἄπιστ-ος, ος, ον (comp. ἀπιστ-ότερος, sup. ἀπιστ-ότατος); ἐπίβουλ-ος, ος, ον. || 2 En parlant des choses, ὕπουλ-ος, ος, ον; ψευδ-ής, ής, ές (comp. ψευδ-έστερος, sup. ψευδ-έστατος).

Perfidement, adv., *avec perfidie*, ἀπίστως, ὑπούλως.

Perfidie, n f., *manque de foi*, ἀπιστί-α, ας (ἡ).
Perforation, n. f., *action de perforer*, διατρύπησ-ις, εως (ἡ).
Perforer, v. tr., *percer*, διατρυπ-ᾶν, διατρυπ-άω, ῶ, fut. διατρυπήσ-ω, acc.
Péri, n. m., *génie*, δαίμων, δαίμον-ος (ἡ).
Péricarde, n. m., *membrane qui enveloppe le cœur*, περικάρδι-ον, ου (τό).
Péricarpe, n. m., *enveloppe de la graine*, περικάρπι-ον, ου (τό).
Périchondre, n. m., *membrane qui recouvre les cartilages*, τὸ περὶ χόνδρους. L'article se décline.
Péricliter, v. intr., *être en péril*, ἐπικινδυνεύ-εσθαι, ἐπικινδυνεύ-ομαι, fut. ἐπικινδυνευθήσ-ομαι.
Péricrâne, n m., *membrane qui couvre le crâne*, περικρανί-α, ας (ἡ).
Péridot, n. m., *pierre précieuse*, χρυσόλιθ-ος, ου (ὁ).
Péridrome, n. m., *galerie couverte*, περίδρομ-ος, ου (ὁ).
Périgée, n. m., *point de l'orbite des astres le plus proche de la terre*, περίγει-ον, ου (τό).
Périhélie, n. m., *point de l'orbite des astres le plus proche du soleil*, περιήλι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Péril, n. m., *danger*, κίνδυν-ος, ου (ὁ). Mettre en péril, εἰς κίνδυνον καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. Être en péril, κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω.
Périlleusement, adv., *avec péril*, ἐπικινδύνως.
Périlleux, euse, adj., *où il y a du péril*, ἐπικίνδυν-ος, ος, ον; κινδυνώδ-ης, ης, ες.
Périmer, v. intr., se dit d'une instance qui vient à périr, ἄκυρ-ος, ος, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.
Périmètre, n. m., terme de géométrie, *contour*, περίμετρ-ος, ου (ἡ), sous-ent. γραμμή.
Période, n. f. 1 *Révolution régulière et périodique*, περίοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Temps qu'une planète met à faire sa révolution*, περιφορ-ά, ᾶς (ἡ); περίοδ-ος, ου (ἡ). || 3 *Espace de temps indéterminé*, χρόν-ος, ου (ὁ). || 4 *Diverses phases d'une maladie*, περίοδ-ος, ου (ἡ). || 5 Terme de grammaire et de musique, κύκλ-ος, ου (ὁ); περίοδ-ος, ου (ἡ). || Nom m., *le plus haut point où une chose, une personne puisse arriver*, ἀκμ-ή, ῆς (ἡ); ἀκρότατ-ον, ου (τό).
Périodicité, n. f., *qualité de ce qui est périodique*, περιοδικ-όν, οῦ (τό).
Périodique, adj. 1 *Qui revient à des temps marqués*, περιοδικ-ός, ή, όν. || 2 *Arrondi en périodes*, περιοδικ-ός, ή, όν.
Périodiquement, adv., *d'une manière périodique*, περιοδικῶς.
Périœciens, n. m. pl., *peuples qui habitent sous le même parallèle*, περίοικ-οι, ων (οἱ).
Périoste, n. m., *membrane qui couvre les os*, περιόστε-ον, ου (τό).
Périostose, n. f., *tuméfaction du périoste*, τοῦ περιοστέου ἐξόγκωσ-ις, εως (ἡ).
Péripatéticien, enne, adj., *relatif à la doctrine d'Aristote*, περιπατητικ-ός, ή, όν. || Subst., περιπατητικ-ός, οῦ (ὁ).
Péripatétisme, n. m., *philosophie péripatéticienne*, περιπατητικὴ φιλοσοφί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Péripétie, n. f. 1 *Changement de fortune subit*, τύχης αἰφνιδί-α μεταβολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent. || 2 *Dénoûment imprévu d'une pièce*, περιπέτει-α, ας (ἡ).
Périphérie, n. f., terme de géométrie, περιφέρει-α, ας (ἡ).
Périphrase, n. f., *circonlocution*, περίφρασ-ις, εως (ἡ).
Périphraser, v. intr., *parler par périphrases*, περιφράζ-ειν, περιφράζ-ω, fut. περιφράσ-ω.
Périple, n. m. 1 *Navigation autour d'une mer, des côtes d'un pays*, περίπλ-ους, ου (ὁ). || 2 *Relation d'une navigation de ce genre*, περίπλ-ους, ου (ὁ).
Péripneumonie, n. f., *inflammation du poumon*, περιπνευμονί-α, ας (ἡ).
Périptère, n. m., *édifice entouré de colonnes*, περίπτερ-ον, ου (τό).
Périr, v. intr. 1 *Prendre fin*, τέλος ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω; τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω. || 2 *Être détruit*, ἀναιρ-εῖσθαι, ἀναιρ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀναιρεθήσ-ομαι. || 3 *Faire une fin violente*, ἀπόλλυσθαι, ἀπόλλυμαι, fut. ἀπολ-οῦμαι. || 4 *Tomber en ruines, en décadence*, ἐπὶ τὸ χεῖρον κλίν-ειν, κλίν-ω, fut. κλιν-ῶ; διαφθείρ-εσθαι, διαφθείρ-ομαι, fut. διαφθαρήσ-ομαι. || 5 *Être effacé, anéanti*, ἀφανίζ-εσθαι, ἀφανίζ-ομαι, fut. ἀφανισθήσ-ομαι. || 6 *Se perdre par prescription*, ἄκυρ-ος, ος, ον γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.
Périsciens, n. m. pl., *habitants des zones froides*, περίσκι-οι, ων (οἱ).
Périssable, adj., *sujet à périr*, φθαρτ-ός, ή, όν; ἐξίτηλ-ος, ος, ον.
Périssologie, n. f., *répétition superflue*, περισσολογί-α, ας (ἡ).
Péristaltique, adj., *qui peut se contracter*, περισταλτικός, ή, όν.
Péristyle, n. m., *galerie*, περίστυλ-ον, ου (τό).
Péritoine, n. m., *membrane qui tapisse intérieurement le ventre*, περιτόναι-ον, ου (τό); περιτόνι-ον, ου (τό).
Péritonite ou **Péritonitis**, n. f., *inflammation du péritoine*, τοῦ περιτοναίου φλεγμασί-α, ας (ἡ).
Perle, n. f. 1 *Concrétion qui se forme dans les coquillages*, μαργαρίτ-ης, ου (ὁ), sous-ent. λίθος. || 2 *Ce qu'il y a de mieux dans un genre*, ἄνθ-ος, εος, ους (τό). On peut aussi tourner par l'adjectif, ἄριστ-ος, η, ον; βέλτιστ-ος, η, ον. La perle des hom-

mes, ἄριστος ἀνθρώπων. || 3 *Gouttes d'un liquide*, σταγών, σταγόν-ος (ἡ). || 4 Terme d'imprimerie, *le plus petit caractère*, λεπτότατ-ος τύπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Perler, v. tr., *faire un ouvrage à l'aiguille dans la perfection*, ἐς τὸ ἀκριβέστατον ῥαφιδεύ-ειν, ῥαφιδεύ-ω, fut. ῥαφιδεύσ-ω, acc. — ***Perlé, ée***, part. passé et adj., *fait avec un soin extrême*, ἐσπουδασμέν-ος, η, ον; διαπεπονημέν-ος, η, ον. Orge perlé, πτισάν-η, ης (ἡ); πτίσμα, πτίσματ-ος (τό)

Perlure, n. f., *petites inégalités sur les cornes du cerf*, θρόμβ-ος, ου (ὁ).

Permanence, n. f., *durée constante*, μονιμότης, μονιμότητ-ος (ἡ); μόνιμ-ον, ου (τό).

Permanent, ente, adj., *stable, immuable*, μόνιμ-ος, ος, ον (comp. μονιμ-ώτερος, sup. μονιμ-ώτατος); ἀμετάλλακτ-ος, ος, ον.

Perméabilité, n. f., *qualité de ce qui est perméable*, διικτικ-όν, οῦ (τό).

Perméable, adj., *qui peut être traversé par l'air ou tout autre fluide*, διικτικ-ός, ή, όν.

Permettre, v. tr. 1 *Donner liberté, pouvoir de dire, de faire*, ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc. || 2 *Concéder, accorder*, ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω, acc.; συγχωρ-εῖν, συγχωρ-έω, ῶ, fut. συγχωρήσ-ω, acc. — ***se Permettre***, v. pr., *oser*, τολμ-ᾶν, τολμ-άω, ῶ, fut. τολμήσ-ω. — ***Permis, ise***, part. passé et adj., συγκεχωρημέν-ος, η, ον. Il est permis de, ἔξεστι, ἐξέσται. Il n'est pas permis de, οὐ θέμις et l'infin.

Permis, n. m. 1 *Permission*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 2 *Sauf-conduit*, ἄδει-α, ας (ἡ).

Permission, n. f., *autorisation de dire, de faire*, ἐξουσί-α, ας (ἡ); ἄδει-α, ας (ἡ).

Permutable, adj., *susceptible d'être changé*, ἀνταλλακτέ-ος, α, ον.

Permutation, n. f. 1 *Échange d'un emploi contre un autre*, ἀνταλλαγ-ή, ῆς (ἡ) || 2 *Transposition*, μετάθεσ-ις, εως (ἡ); μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).

Permuter, v. tr., *faire une permutation*, ἀνταλλάσσ-ειν, ἀνταλλάσσ-ω, fut. ἀνταλλάξ-ω, acc.; ἀνταμείβ-ειν, ἀνταμείβ-ω, fut. ἀνταμείψ-ω, acc.

Pernicieusement, adv., *d'une manière pernicieuse*, ὀλεθρίως.

Pernicieux, euse, adj., *nuisible*, ὀλέθρι-ος, ος ou α, ον.

Péroné, n. m., *l'os extérieur de la jambe*, περόν-η, ης (ἡ).

Péronnelle, n. f., *femme sotte et babillarde*, ἀδόλεσχ-ος γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Péroraison, n. f., *conclusion d'un discours*, ἐπίλογ-ος, ου (ὁ).

Pérorer, v. intr., *discourir longuement et avec emphase*, μακρηγορ-εῖν, μακρηγορ-έω, ῶ, fut. μακρηγορήσ-ω; δημηγορ-εῖν, δημηγορ-έω, ῶ, fut. δημηγορήσ-ω.

Péroreur, n. m., *orateur emphatique*, δημηγόρ-ος, ου (ὁ).

Pérou, n. m. Ce n'est pas le Pérou, ὀλίγου ἄξιον τὸ πρᾶγμα. Gagner le Pérou, πολυχρηματ-έω, ῶ, fut. πολυχρηματήσ-ω.

Perpendiculaire, adj., terme de géométrie, κάθετ-ος, ος, ον. || Nom f., κάθετ-ος, ου (ἡ), sous-ent. γραμμή; καθέτ-η, ης (ἡ).

Perpendiculairement, adv., *verticalement*, κατὰ κάθετον.

Perpendicularité, n. f., *état de ce qui est perpendiculaire*, κάθετ-ον, ου (τό).

Perpendicule, n. m., *ligne verticale*, καθέτ-η, ης (ἡ).

Perpétration, n. f., *action de perpétrer*, διάπραξ-ις, εως (ἡ).

Perpétrer, v. tr., *commettre*, διαπράττ-ειν, διαπράττ-ω, fut. διαπράξ-ω, acc.

Perpétuation, n. f. 1 *Action qui perpétue*, τὸ αἰωνίζειν. L'article se décline. || 2 *Perpétuité*, διηνέκει-α, ας (ἡ).

Perpétuel, elle, adj. 1 *Qui dure toujours*, διηνεκ-ής, ής, ές. || 2 *Qui dure toute la vie*, αἰώνι-ος, ος ou α, ον; ἀΐδι-ος, ος ou α, ον. Exil perpétuel, ἀειφυγί-α, ας (ἡ). || 3 *Fréquent, habituel*, συχν-ός, ή, όν; συνεχ-ής, ής, ές.

Perpétuellement, adv. 1 *Sans cesse*, ἀεί, εἰςαεί, διηνεκῶς. || 2 *Fréquemment*, συχνῶς, συνεχῶς.

Perpétuer, v. tr., *faire durer toujours ou longtemps*, αἰωνίζ-ειν, αἰωνίζ-ω, fut. αἰωνίσ-ω, acc.; διηνεκὲς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***se Perpétuer***, v. pr., *durer toujours*, διαιωνίζ-ειν, διαιωνίζ-ω, fut. διαιωνίσ-ω. Se perpétuer dans une charge, ἐν ἀρχῇ διαμέν-ειν, διαμέν-ω, fut. διαμεν-ῶ.

Perpétuité, n. f., *durée perpétuelle*, διηνέκει-α, ας (ἡ). A perpétuité, loc. adv., εἰςαεί, εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον.

Perplexe, adj. 1 *Qui est dans la perplexité*, ἄπορ-ος, ος, ον (comp. ἀπορ-ώτερος, sup. ἀπορ-ώτατος); ἀμήχαν-ος, ος, ον. Être perplexe, ἀμηχάνως ou ἀπόρως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. || 2 *Qui cause de l'embarras*, ἄπορ-ος, ος, ον.

Perplexité, n. f., *irrésolution fâcheuse*, ἀπορί-α, ας (ἡ); ἀμηχανί-α, ας (ἡ).

Perquisition, n. f., *recherche exacte*, ἐξέτασ-ις, εως (ἡ); ἔρευν-α, ης (ἡ).

Perron, n. m., *escalier extérieur*, ἔξω ἀνάβαθρ-ον, ου (τό).

Perroquet, n. m., *oiseau*, ψιττακ-ός, οῦ (ὁ). Mât de perroquet, ἀκρότατ-ος ἱστ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Perruche, n. f., *femelle de perroquet*, ψιττάκ-η, ης (ἡ).

Perruque, n. f., *coiffure de faux cheveux*, φενάκ-η, ης (ἡ); πρόςθετ-ος κόμ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Perruquier, n. m. 1 *Celui qui fait des perruques*, φενάκας κατασκευάζ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Coiffeur*, κομμωτ-ής, οῦ (ὁ).

Pers, erse, adj., *de couleur entre le vert et le bleu*, γλαυκ-ός, ή, όν.

Perse, n. f., *toile peinte qui vient de la Perse*, Περσικ-ὸν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Persécutant, ante, adj., *importun*, φορτικ-ός, ή, όν; ἐπαχθ-ής, ής, ές.

Persécuter, v. tr. 1 *Tourmenter par des voies injustes*, καταδιώκ-ειν, καταδιώκ-ω, fut. καταδιώξ-ω, acc.; καταπιέζ-ειν, καταπιέζ-ω, fut. καταπιέσ-ω, acc. || 2 *Importuner*, παρενοχλ-εῖν, παρενοχλ-έω, ῶ, fut. παρενοχλήσ-ω, dat.

Persécuteur, n. m., διώκ-ων, οντος (ὁ); διώκτ-ης, ου (ὁ). Persécutrice, n. f., διώκουσα, ούσης (ἡ); διώκτρι-α, ας (ἡ). || *Homme importun*, φορτικ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Persécution, n. f. 1 *Poursuite injuste et violente*, δίωξ-ις, εως (ἡ); καταδίωξ-ις, εως (ἡ). Persécution des chrétiens, τῶν χριστιανῶν διωγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Importunité*, ἐνόχλησ-ις, εως (ἡ).

Persévéramment, adv., *avec persévérance*, ἐπιμόνως, καρτερικῶς.

Persévérance, n. f., *qualité de celui qui persévère*, ἐπιμον-ή, ῆς (ἡ); καρτερί-α, ας (ἡ).

Persévérant, ante, adj., *qui persévère*, ἐπίμον-ος, ος, ον; καρτερικ-ός, ή, όν.

Persévérer, v. intr., *persister, demeurer ferme*, ἐμμέν-ειν, ἐμμέν-ω, fut. ἐμμεν-ῶ; ἐγκαρτερ-εῖν, ἐγκαρτερ-έω, ῶ, fut. ἐγκαρτερήσ-ω.

Persicaire, n. f., *plante* · ὑδροπέπερι, ὑδροπεπέρε-ως (τό).

Persienne, n. f., *sorte de jalousie*, κιγκλ-ίς, ίδος (ἡ).

Persiflage, n. m., *raillerie*, χλευασμ-ός, οῦ (ὁ); χλεύασμα, χλευάσματ-ος (τό).

Persifler, v. tr., *railler*, χλευάζ-ειν, χλευάζ-ω, fut. χλευάσ-ω, acc.

Persifleur, n. m., *celui qui a l'habitude de railler*, χλευαστ-ής, οῦ (ὁ).

Persil, n. m., *plante potagère*, σέλιν-ον, ου (τό).

Persillade, n. f., *ragoût assaisonné de persil*, σελίνῳ ἠρτυμέν-ον κρέας, κρέατ-ος (τό). Les deux derniers mots se déclinent.

Persillé, ée, adj., *semé de taches verdâtres*, χλωρῷ πεποικιλμέν-ος, η, ον.

Persistance, n. f., *persévérance*, ἐπιμον-ή, ῆς (ἡ); καρτερί-α, ας (ἡ); ἐμμεν-ές, έος, οῦς (τό).

Persistant, ante, adj., *qui persiste*, διαρκ-ής, ής, ές; ἐμμεν-ής, ής, ές.

Persister, v. intr., *demeurer ferme*, ἐπιμέν-ειν, ἐπιμέν-ω, fut. ἐπιμεν-ῶ; διαρκ-εῖν, διαρκ-έω, ῶ, fut. διαρκέσ-ω.

Personnage, n. m. 1 *Personne considérable*, ἐπιφαν-ὴς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *En mauvaise part*, ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Rôle que joue un acteur*, πρόσωπ-ον, ου (τό).

Personnalité, n. f. 1 *Ce qui appartient essentiellement à une personne*, ἰδιότης, ἰδιότητ-ος (ἡ). || 2 *Égoïsme*, φιλαυτί-α, ας (ἡ). || 3 *Trait piquant*, κερτομί-α, ας (ἡ).

Personne, n. f. 1 *Un homme, une femme*, ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ, ἡ). Une jeune personne, νεᾶν-ις, ιδος (ἡ). Une jolie personne, ὡραί-α γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. Qui est bien fait de sa personne, εὐειδ-ής, ής, ές. Aimer sa personne, *ses aises*, τὰ ἑαυτοῦ φιλ-εῖν, φιλ-έω, ῶ, fut. φιλήσ-ω. Être content de sa petite personne, ἑαυτῷ εὐαρεστ-εῖν, εὐαρεστ-έω, ῶ, fut εὐαρεστήσ-ω. Avoir soin de sa personne, φιλοσωματ-εῖν, φιλοσωματ-έω, ῶ, fut. φιλοσωματήσ-ω. Payer de sa personne, ἀνδραγαθ-εῖν, ἀνδραγαθ-έω, ῶ, fut. ἀνδραγαθήσ-ω En personne, en propre personne, αὐτ-ός, ή, ό. || 2 Terme de grammaire et de théologie, πρόσωπ-ον, ου (τό). || Nom m., *nul, qui que ce soit*, οὐδείς, οὐδεν-ός; μηδείς, μηδεν-ός.

Personnel, elle, adj. 1 *Qui est propre à chaque personne*, ἴδι-ος, α, ον. || 2 *Égoïste*, φίλαυτ-ος, ος, ον; αὐτάρεσκ-ος, ος, ον. || 3 Terme de grammaire, προσωπικ-ός, ή, όν. Nom m., *personnes attachées à une administration publique*, λειτουργ-οί, ῶν (οἱ).

Personnellement, adv., *en propre personne*. On tourne par αὐτ-ός, ή, ό, que l'on fait accorder avec le nom ou pronom auquel il se rapporte.

Personnification, n. f., *action de personnifier*, προσωποποιΐ-α, ας (ἡ).

Personnifier, v. tr., *attribuer à une chose inanimée le langage, les sentiments d'une personne*, προσωποποι-εῖν, προσωποποι-έω, ῶ, fut. προσωποποιήσ-ω, acc.

Perspectif, ive, adj., *qui représente en perspective*, ἄποπτ-ος, ος, ον.

Perspective, n. f. 1 *Art de représenter les objets selon la différence que l'éloignement et la position y apportent*, σκιαγραφικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Aspect des objets vus de loin*, σκιαγραφί-α, ας (ἡ). Peindre en perspective, σκιαγραφ-εῖν, σκιαγραφ-έω, ῶ, fut. σκιαγραφήσ-ω. || 3 *Attente bonne ou mauvaise*, προσδοκί-α, ας (ἡ). Avoir en perspective, προσδοκ-ᾶν, προσδοκ-άω, ῶ, fut. προσδοκήσ-ω, acc.

Perspicace, adj., *qui a de la perspicacité*, ἀγχίν-ους, ους, ουν (comp. ἀγχιν-ούστερος, sup. ἀγχιν-ούστατος); ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος).

Perspicacité, n. f., *pénétration d'esprit*, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ).

Perspicuïté, n. f., *netteté du style*, τοῦ λόγου σαφήνει-α, ας (ἡ).

Perspiration, n. f., *transpiration insensible*, ἄδηλ-ος διαπνο-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Persuader, v. tr., *porter à croire, décider à faire une chose*, ἀναπείθ-ειν, ἀναπείθ-ω, fut. ἀναπείσ-ω, avec deux acc. — ***se Persuader***, v. pr., *s'imaginer*, ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι.

— ***Persuadé, ée,*** part. passé et adj., πεπεισμέν-ος, η, ον. Je suis persuadé que, πέπεισμαι ὅτι, ind.; πιστεύ-ω ὅτι, ind.

Persuasif, ive, adj., *capable de persuader,* πειστικ-ός, ή, όν; πιθαν-ός, ή, όν (comp. πιθαν-ώτερος, sup. πιθαν-ώτατος). Langage persuasif, πιθανολογί-α, ας (ἡ). Parler d'une manière persuasive, πιθανολογ-εῖν, πιθανολογ-έω, ῶ, fut. πιθανολογήσ-ω.

Persuasion, n. f. 1 *Action de persuader,* πειθώ, πειθ-όος, οῦς (ἡ). || 2 *Ferme croyance,* πίστ-ις, εως (ἡ). J'ai la persuasion que, πέπεισμαι ὅτι, indic.; πιστεύ-ω ὅτι, indic.

Perte, n. f. 1 *Privation de quelque chose d'avantageux,* ἀποστέρησ-ις, εως (ἡ); ἀποβολ-ή, ῆς (ἡ). En parlant des personnes dont on est privé par la mort, θάνατ-ος, ου (ὁ). || 2 *Dommage,* βλάβ-η, ης (ἡ); ζημί-α, ας (ἡ). Causer une perte, βλάβην ou ζημίαν φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω. || 3 *Ruine,* φθορ-ά, ᾶς (ἡ); διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Perdition de l'âme,* ἀπώλει-α, ας (ἡ). || 5 *Mauvais succès.* Perte d'une bataille, ἧττ-α, ης (ἡ). Perte d'un procès, καταδίκ-η, ης (ἡ). || 6 *Mauvais emploi,* ἀχρησί-α, ας (ἡ). Perte de temps, κακοσχολί-α, ας (ἡ). A perte de, loc. prép. A perte d'haleine, ἀπνευστί. A perte de vue, au propre, πέρα τῆς ὀμμάτων βολῆς; au figuré, πέρα τοῦ μέτρου; ἀπεράντως. En pure perte, loc. adv., μάτην, ματαίως.

Pertinemment, adv., *comme il convient,* καθηκόντως, προσηκόντως. Savoir pertinemment, σαφῶς εἰδέναι, οἶδα, εἴσ-ομαι.

Pertinent, ente, adj., *qui est tel qu'il convient,* καθήκ-ων, ουσα, ον; προσήκ-ων, ουσα, ον.

Pertuis, n. m. 1 *Ouverture pratiquée à une digue,* διώρυξ, διώρυγ-ος (ἡ). || 2 *Détroit,* στεν-όν, οῦ (τό); στενοπορί-α, ας (ἡ).

Pertuisane, n. f., *sorte de hallebarde,* δόρυ, δόρατ-ος (τό); ἔγχ-ος, εος, ους (τό).

Perturbateur, n. m., *celui qui cause du trouble,* ταρακτ-ής, οῦ (ὁ); ταραξί-ας, ου (ὁ). Perturbatrice, n. f., συνταράττ-ουσα, ούσης (ἡ). || Adj., ταρακτικ-ός, ή, όν.

Perturbation, n. f. 1 *Trouble, émotion de l'âme,* πάθ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Bouleversement dans un État,* στάσ-ις, εως (ἡ); στασιασμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Dérangement dans le mouvement des corps célestes,* παραφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Trouble dans les fonctions animales,* ταραχ-ή, ῆς (ἡ); τάραξ-ις, εως (ἡ).

Pervenche, n. f., *fleur,* κληματ-ίς, ίδος (ἡ).

Pervers, erse, adj., *méchant, dépravé,* πονηρ-ός, ά, όν (comp. πονηρ-ότερος, sup. πονηρ-ότατος); μοχθηρ-ός, ά, όν (comp. μοχθηρ-ότερος, sup. μοχθηρ-ότατος).

Perversion, n. f., *changement de bien en mal,* διαστροφ-ή, ῆς (ἡ); εἰς τὸ χεῖρον μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).

Perversité, n. f., *méchanceté,* πονηρί-α, ας (ἡ); μοχθηρί-α, ας (ἡ).

Pervertir, v. tr. 1 *Faire changer de bien en mal,* διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω, acc.; στρεβλ-οῦν, στρεβλ-όω, ῶ, fut. στρεβλώσ-ω, acc. || 2 *Corrompre,* διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.

Pesamment, adv. 1 *D'une manière pesante,* βαρέως. || 2 *Sans grâce,* ἀχαρίτως.

Pesant, ante, adj. 1 *Lourd,* βαρ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαρ-ύτερος, sup. βαρ-ύτατος). || 2 *Lent,* βραδ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραδ-ύτερος, sup. βραδ-ύτατος). || 3 *Qui manque de vivacité, de grâce,* βαρ-ύς, εῖα, ύ; ἄχαρ-ις, ις, ι (comp. ἀχαριτ-ώτερος, sup. ἀχαριτ-ώτατος). || 4 *A charge,* βαρ-ύς, εῖα, ύ; ἐπαχθ-ής, ής, ές. || Nom m., ὁλκ-ή, ῆς (ἡ). Qui vaut son pesant d'or, χρυσοῦ ἀντάξι-ος, ος, ον.

Pesanteur, n. f. 1 *Poids,* βάρ-ος, εος, ους (τό); βαρύτης, βαρύτητ-ος (ἡ). || 2 *Malaise en quelque partie du corps,* βάρ-ος, εος, ους (τό). Pesanteur de tête, καρηβάρει-α, ας (ἡ). || 3 *Lenteur, défaut d'activité,* βραδύτης, βραδύτητ-ος (ἡ); νωθρεί-α, ας (ἡ). || 4 *Conception lente,* βραδύνοι-α, ας (ἡ).

Pesée, n. f. 1 *Action de peser,* στάθμησ-ις, εως (ἡ). || 2 *La quantité pesée,* σταθμηθ-έν, έντος (τό).

Peser, v. tr. 1 *Mettre dans la balance,* σταθμ-ᾶσθαι, σταθμ-άομαι, ῶμαι, fut. σταθμήσ-ομαι, acc.; σταθμίζ-ειν, σταθμίζ-ω, fut. σταθμίσ-ω, acc. || 2 *Examiner attentivement,* ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc.; σταθμίζ-ειν, σταθμίζ-ω, fut. σταθμίσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Graviter,* ῥέπ-ειν, ῥέπ-ω, fut. ῥέψ-ω πρός ou ἐπί, acc. || 2 *Avoir un certain poids,* ἕλκ-ειν, ἕλκ-ω, fut. ἕλξ-ω, acc.; τὸ βάρος ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Le nom du poids à l'acc. || 3 *Appuyer fortement sur une chose,* βαρέως ἐπικεῖσθαι, ἐπίκειμαι, fut. ἐπικείσ-ομαι, dat. || 4 *Insister plus longtemps,* ἀντέχ-ειν, ἀντέχ-ω, fut. ἀνθέξ-ω περί, gén.

Peseur, n. m., *celui qui pèse,* σταθμιστ-ής, οῦ (ὁ).

Peson, n. m., *instrument pour peser,* σταθμ-ός, οῦ (ὁ).

Pessimisme, n. m., *opinion des pessimistes,* τῶν πάντα εἶναι κακὰ νομιζόντων δόξ-α, ης (ἡ).

Pessimiste, n. m., *celui qui croit que tout va mal,* πάντα εἶναι κακὰ νομίζ-ων, οντος (ὁ).

Peste, n. f. 1 *Maladie épidémique,* λοιμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Chose pernicieuse,* λύμ-η, ης (ἡ). Peste de! loc. exclam., φεῦ, gén.

Pester, v. intr., *témoigner sa mauvaise humeur,* ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω πρός, acc.

Pestifère, adj., *qui communique la peste,* λοιμοφόρ-ος, ος, ον; λοιμικ-ός, ή, όν.

Pestiféré, ée, adj., *infecté de la peste,* λοιμώττ-ων, ουσα, ον.

Pestilence, n. f., *peste répandue dans un pays,* λοιμ-ός, οῦ (ὁ); λοιμώδ-ης φθορ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Pestilent, ente, adj., *qui tient de la peste,* λοιμικ-ός, ή, όν.

Pestilentiel, elle, adj., *infecté de peste,* λοιμώδ-ης, ης, ες.

Pétale, n. m., *chacune des pièces de la corolle,* πέταλ-ον, ου (τό).
Pétard, n. m., *pièce d'artifice,* ἀστύοχ-ος, ου (ὁ).
Pétarder, v. tr., *lancer un pétard,* ἀστύοχον βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ.
Pétardier, n. m., *celui qui fait des pétards,* ἀστυόχους κατασκευάζ-ων, οντος (ὁ).
Pétase, n. m., *sorte de chapeau,* πέτασ-ος, ου (ὁ).
Pétaud, n. m. La cour du roi Pétaud, ἀναρχί-α, ας (ἡ).
Pétaudière, n. f., *assemblée confuse,* θορυβώδ-ης σύνοδ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pétillant, ante, adj. 1 *Qui pétille,* ψοφώδ-ης, ης, ες. || 2 *Qui brille avec éclat,* λάμπ-ων, ουσα, ον. || 3 *Vif,* ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος).
Pétillement, n. m., *action de pétiller,* ψόφ-ος, ου (ὁ). En parlant des liquides, βρασμ-ός, οῦ (ὁ).
Pétiller, v. intr. 1 *Éclater avec un petit bruit réitéré,* ψοφ-εῖν, ψοφ-έω, ῶ, fut. ψοφήσ-ω. || 2 *Jeter un vif éclat,* ἀστράπτ-ειν, ἀστράπτ-ω, fut. ἀστράψ-ω. Pétiller de faire une chose, ἐπιποθ-εῖν, ἐπιποθ-έω, ῶ, fut. ἐπιποθήσ-ω, acc.; γλίχ-εσθαι, γλίχ-ομαι, sans fut. || 3 *Entrer en ébullition,* βράζ-ειν, βράζ-ω, fut. βράσ-ω. || 4 Au figuré. Pétiller de joie, d'ardeur, χαρᾷ, θυμῷ φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι.
Pétiole, n. m., *queue, support de la feuille,* μίσχ-ος, ου (ὁ).
Pétiolé, ée, adj., *pourvu d'un pétiole,* μίσχον ἔχ-ων, ουσα, ον.
Petit, ite, adj. 1 *Qui a peu d'étendue, peu de volume,* μικρ-ός, ά, όν (comp. μείων ou ἐλάσσων, sup. ἐλάχιστος). || 2 *Court, exigu,* βραχ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραχ-ύτερος, sup. βραχ-ύτατος). || 3 *Grêle, chétif,* λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος). || 4 *Bas, peu élevé,* ταπειν-ός, ή, όν (comp. ταπειν-ότερος, sup. ταπειν-ότατος). || 5 *En petite quantité,* ὀλίγ-ος, η, ον (comp. ὀλιγώτερος ou ἐλάσσων, sup. ὀλίγιστος). || 6 *Sans noblesse, sans dignité,* ταπειν-ός, ή, όν; φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος). || 7 *Sans naissance, sans fortune,* ταπειν-ός, ή, όν. Les petites gens, le petit peuple, δημίδι-ον, ου (τό); λεπτ-ὸς δῆμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. En petit, loc. adv., *en raccourci,* συντόμως, συνεσταλμένως. Petit à petit, loc. adv., *peu à peu,* κατὰ μικρόν.
Petit, n. m., *animal nouvellement né,* τέκν-ον, ου (τό). En parlant des quadrupèdes, σκύλαξ, σκύλακ-ος (ὁ). En parlant des oiseaux, νεοττ-ός, οῦ (ὁ). Faire des petits, τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι, acc.
Petitement, adv. 1 *En petite quantité,* μικρῶς, μικρόν. || 2 *Mesquinement,* λιτῶς, ἐνδεῶς.
Petitesse, n. f. 1 *Peu d'étendue, peu de volume,* μικρότης, μικρότητ-ος (ἡ). || 2 *Modicité,* ὀλιγότης, ὀλιγότητ-ος (ἡ). || 3 *Bassesse d'esprit ou de cœur,* μικροψυχί-α, ας (ἡ); ταπεινοφροσύν-η, ης (ἡ). || Au plur., *actions qui dénotent la bassesse du cœur,* μικροπρεπ-ῆ πράγματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Petit-gris, n. m., *écureuil du Nord,* λευκόφαι-ος ἰκτ-ίς, ἴδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pétition, n. f., *demande par écrit,* αἴτησ-ις, εως (ἡ). Pétition de principe, *raisonnement vicieux,* διάλληλ-ος τρόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Pétitionnaire, n. m., *celui qui présente une pétition,* αἰτούμεν-ος, ου (ὁ); αἰτητ-ής, οῦ (ὁ).
Pétitionner, v. intr., *adresser des pétitions,* πολλὰ αἰτ-εῖσθαι, αἰτ-έομαι, οῦμαι, fut. αἰτήσ-ομαι.
Petit-lait, n. m., *lait aigre,* ὀῤῥ-ός, οῦ (ὁ).
Pétitoire, n. m., *demande en justice,* ἐπιδικασί-α, ας (ἡ).
Péton, n. m., *petit pied,* πόδι-ον, ου (τό).
Pétoncle, n. m., *sorte de coquillage,* κτείς, κτεν-ός (ὁ).
Pétrée, adj. f., *couverte de pierres,* πετραῖ-ος, α, ον.
Pétrifiant, ante, adj., *qui a la vertu de pétrifier,* λιθοποι-ός, ός, όν.
Pétrification, n. f., *conversion en pierre,* λίθωσ-ις, εως (ἡ).
Pétrifier, v. tr. 1 *Changer en pierre,* λιθοῦν, λιθ-όω, ῶ, fut. λιθώσ-ω, acc.; λιθοποι-εῖν, λιθοποι-έω, ῶ, fut. λιθοποιήσ-ω, acc. || 2 *Rendre immobile d'étonnement,* καταπλήττ-ειν, καταπλήττ-ω, fut. καταπλήξ-ω, acc.
Pétrin, n. m., *coffre où l'on pétrit le pain,* μάκτρ-α, ας (ἡ).
Pétrir, v. tr. 1 *Détremper de la farine,* μάσσ-ειν, μάσσ-ω, fut. μάξ-ω, acc. || 2 *Presser l'argile,* συμπιλ-εῖν, συμπιλ-έω, ῶ, fut. συμπιλήσ-ω, acc. || 3 *Façonner,* δημιουργεῖν, δημιουργ-έω, ῶ, fut. δημιουργήσ-ω, acc. — ***Pétri, ie,*** part. passé et adj., μεμαγμέν-ος, η, ον. Pétri d'orgueil, ὑπερηφανίας μεστ-ός, ή, όν.
Pétrissage, n. m., *action de pétrir,* φύρασ-ις, εως (ἡ).
Pétrisseur, n. m., *celui qui pétrit la pâte,* μακτήρ, μακτῆρ-ος (ὁ).
Pétrole, n. m., *sorte de bitume,* πετρέλαι-ον, ου (τό).
Pétulamment, adv., *avec pétulance,* προπετῶς.
Pétulance, n. f., *vivacité excessive,* προπέτει-α, ας (ἡ).
Pétulant, ante, adj., *vif, impétueux,* προπετ-ής, ής, ές (comp. προπετ-έστερος, sup. προπετ-έστατος).
Peu, adv. de quantité : 1° Devant un nom de choses qui ne se comptent pas, μικρόν, ὀλίγον, gén. 2° Devant un nom pluriel de choses qui se comptent, ὀλίγ-οι, αι, α, que l'on fait accorder avec le nom pluriel qui suit. 3° De-

vant un adjectif, un adverbe ou un verbe ordinaire, μικρόν, οὐ μάλα. 4° Devant un comparatif ou un verbe d'excellence, ὀλίγῳ. 5° Devant un verbe de prix ou d'estime, ὀλίγου, μικροῦ. || Un peu, quelque peu : 1° Devant un nom, μικρόν τι, ὀλίγον τι, gén. 2° Devant un adjectif, un verbe, un adverbe, μικρόν τι, ὀλίγον τι. 3° Devant un comparatif et devant πρότερον, *auparavant*, et ὕστερον, *après*, ὀλίγῳ. || Subst., ὀλιγότης, ὀλιγότητ-ος (ἡ); ἔνδει-α, ας (ἡ), s'il signifie *le défaut;* σπάν-ις, εως (ἡ), s'il signifie *rareté*. || Peu à peu, loc. adv., κατὰ μικρόν, κατὰ βραχύ. Dans peu, sous peu, loc. adv., τάχα, ἐν τάχει, ἐν βραχεῖ. Depuis peu, loc. adv., ἐξ ὀλίγου, πρὸ ὀλίγου. Peu après, loc. adv., πολλῷ ὕστερον. Peu auparavant, πολλῷ πρότερον. Tant soit peu, loc. adv., μικρὸν ὅσον, ὀλίγον ὅσον. A peu près, à peu de chose près, loc. adv., παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον. Pour peu que, loc. conj., κἂν ἐλάχιστον, subj.

Peuplade, n. f. 1 *Rassemblement d'hommes non civilisés*, ἔθν-ος, εος, ους (τό). || 2 *Colonie*, ἀποικί-α, ας (ἡ).

Peuple, n. m. 1 *Multitude d'hommes d'un même pays*, λα-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Nation, peuplade*, ἔθν-ος, εος, ους (τό). || 3 *L'ensemble des citoyens d'un État*, δῆμ-ος, ου (ὁ). || 4 *Habitants d'une même ville*, πολῖτ-αι, ῶν (οἱ); ἀστ-οί, ῶν (οἱ). || 5 *La multitude*, οἱ πολλοί, τῶν πολλῶν. Le bas peuple, ὄχλ-ος, ου (ὁ). Un homme du peuple, τυχ-ών, όντος (ὁ). || 6 *Petit poisson qui sert à repeupler un étang*, ἰχθύδι-ον, ου (τό). || 7 *Rejeton au pied des arbres*, γόν-ος, ου (ὁ). || Adj., *vulgaire, commun*, χυδαῖ-ος, ος ou α, ον.

Peupler, v. tr. 1 *Établir une colonie dans un pays*, κατοικίζ-ειν, κατοικίζ-ω, fut. κατοικίσ-ω, acc. || 2 *Remplir*, ἀναπιμπλάναι, ἀναπίμπλημι, fut. ἀναπλήσ-ω, acc. || Verbe intr., *multiplier*, πολυγον-εῖν, πολυγον-έω, ῶ, fut. πολυγονήσ-ω. — ***Peuplé, ée***, part. passé et adj., συνοικούμεν-ος, η, ον. Très-peuplé, πολυάνθρωπ-ος, ος, ον; πολύδημ-ος, ος, ον.

Peuplier, n. m., *arbre :* peuplier noir, αἴγειρ-ος, ου (ἡ). Peuplier blanc, λεύκ-η, ης (ἡ).

Peur, n. f., φόβ-ος, ου (ὁ); δέ-ος, εος, ους (τό). Faire peur, φοβ-εῖν, φοβ-έω, ῶ, fut. φοβήσ-ω, acc. Avoir peur, φοβ-εῖσθαι, φοβέομαι, οῦμαι, fut. φοβηθήσ-ομαι. || De peur, loc. adv., φόβῳ, ὑπὸ φόβου. De peur de ou que, loc. conj., ὅπως μή, subj. ou opt.

Peureux, euse, adj., *craintif*, δειλ-ός, ή, όν (comp. δειλ-ότερος, sup. δειλ-ότατος).

Peut-être, adv., ἴσως, τάχα, τάχα που.

Phaéton, n. m., *sorte de voiture*, τετράκυκλ-ος ἅμαξ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Phalange, n. f. 1 *Corps d'infanterie*, φάλαγξ, φάλαγγ-ος (ἡ). || 2 *Articulation des doigts*, φάλαγξ, φάλαγγ-ος (ἡ).

Phalangite, n. m., *soldat de la phalange*, φαλαγγίτ-ης, ου (ὁ).

Phalène, n. f., *papillon de nuit*, φάλαιν-α ης (ἡ).

Phare, n. m. 1 *Fanal*, πυρσ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Tour où est le fanal*, πυρσοφόρ-ος πύργ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Pharisaïque, adj., *de pharisien*, φαρισαϊκ-ός, ή, όν.

Pharisaïsme, n. m. 1 *Caractère des pharisiens*, φαρισαϊκ-όν, οῦ (τό). || 2 *Hypocrisie*, ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ).

Pharisien, n. m. 1 *Secte chez les Juifs*, φαρισαῖ-ος, ου (ὁ). || 2 *Hypocrite*, ὑποκριτ-ής, οῦ (ὁ).

Pharmaceutique, adj., *qui appartient à la pharmacie*, φαρμακευτικ-ός, ή, όν. || Nom f., φαρμακευτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Pharmacie, n. f. 1 *Art du pharmacien*, φαρμακευτικ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Lieu où l'on vend les médicaments*, φαρμακεῖ-ον, ου (τό).

Pharmacien, n. m., *celui qui exerce la pharmacie*, φαρμακ-εύς, έως (ὁ); φαρμακοποι-ός, οῦ (ὁ).

Pharmacopée, n. f., *traité sur la composition des médicaments*, περὶ τῆς φαρμακοποιΐας σύνταγμα, συντάγματ-ος (τό).

Pharmacopole, n. m., *apothicaire*, φαρμακοπώλ-ης, ου (ὁ).

Pharynx, n. m., *partie supérieure de l'œsophage*, φάρυγξ, φάρυγγ-ος (ἡ).

Phase, n. f. 1 *Apparences diverses de quelques planètes*, φάσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Changement*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ); μεταλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Phébus, n. m., *style obscur et ampoulé*, ἀσαφ-ής καὶ κομπώδ-ης λόγ-ος, ου (ὁ). Les trois mots se déclinent.

Phénicoptère, n. m., *oiseau*, φοινικόπτερ-ος, ου (ὁ).

Phénix, n. m. 1 *Oiseau fabuleux*, φοῖνιξ, φοίνικ-ος (ὁ). || 2 *Personne unique dans son genre*, ἔξοχ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Phénoménal, ale, adj., *qui tient du phénomène*, ἀλλόκοτ-ος, ος, ον; τερατικ-ός, ή, όν.

Phénomène, n. m. 1 *Tout ce qui paraît d'extraordinaire dans l'air, le ciel*, φαινόμεν-ον, ου (τό). || 2 *Chose rare et nouvelle*, θαῦμα, θαύματ-ος (τό).

Philanthrope, n. m., *celui qui aime les hommes*, φιλάνθρωπ-ος, ου (ὁ).

Philanthropie, n. f., *amour de l'humanité*, φιλανθρωπί-α, ας (ἡ).

Philanthropique, adj., φιλανθρωπικ-ός, ή, όν; φιλανθρώπιν-ος, η, ον.

Philharmonique, adj., *ami de l'harmonie*, φιλόμουσ-ος, ος, ον.

Philhellène, n. m., *ami des Grecs*, φιλέλλην, φιλέλλην-ος (ὁ).

Philippique, n. f., *discours violent*, φιλιππικ-ός, οῦ (ὁ), sous-ent. λόγος.

Philologie, n. f., *érudition des mots*. φιλολογί-α, ας (ἡ).
Philologique, adj., *relatif à la philologie*, ὁ, ἡ, τὸ τῆς φιλολογίας. Le premier article se décline.
Philologue, n. m., *celui qui s'occupe de philologie*, φιλόλογ-ος, ου (ὁ).
Philomathique, adj., *qui aime les sciences*, φιλομαθ-ής, ής, ές.
Philosophale, adj., pierre philosophale, φιλοσοφικ-ός λίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Philosophe, n. m., φιλόσοφ-ος, ου (ὁ).
Philosopher, v. intr., *traiter des matières philosophiques*, φιλοσοφ-εῖν, φιλοσοφ-έω, ῶ, fut. φιλοσοφήσ-ω.
Philosophie, n. f. 1 *Étude de la nature ou de la morale*, φιλοσοφί-α, ας (ἡ). || 2 *Sagesse*, σοφί-α, ας (ἡ). || 3 *Résignation*, αὐτάρκει-α, ας (ἡ).
Philosophique, adj., *qui appartient à la philosophie*, φιλοσοφικ-ός, ή, όν.
Philosophiquement, adv., *en philosophe*, φιλοσόφως.
Philosophisme, n. m., *fausse philosophie*, ψευδοσοφί-α, ας (ἡ).
Philotechnique, adj., *qui aime les arts*, φιλότεχν-ος, ος, ον.
Philtre, n. m., *médicament qui fait naître l'amour*, φίλτρ-ον, ου (τό).
Phlébotomie, n. f., *art de saigner*, φλεβοτομί-α, ας (ἡ).
Phlegmasie, n. f., *inflammation*, φλεγμασί-α, ας (ἡ).
Phlogistique, n. m., *feu fixé ou combiné avec les corps*, φλογιστικ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Phoque, n. m., *quadrupède amphibie*, φῶκ-ος ου (ὁ); φώκ-η, ης (ἡ).
Phosphore, n. m., *corps combustible*, φωςφόρ-ον, ου (τό).
Phosphorescence, n. f., *propriété qu'ont certains corps de dégager de la lumière*, φωτοβολί-α, ας (ἡ).
Phosphorescent, ente, adj., *qui jouit de la phosphorescence*, φωςφόρ-ος, ος, ον; φωτειν-ός, ή όν.
Phosphoreux, euse, ou **Phosphorique**, adj., φωςφόρ-ος, ος, ον.
Photographe, n. m., *qui fait des photographies*, φωτογράφ-ος, ου (ὁ).
Photographie, n. f., *reproduction par la lumière*, φωτογραφί-α, ας (ἡ).
Photographier, v. tr., *reproduire par la lumière*, φωτοφράφ-ειν, fut. φωτοφράψ-ω, acc.
Photographique, adj., *relatif à la photographie*, φωτογραφικ-ός, ή, όν.
Photomètre, n. m., terme de physique, φωτόμετρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Phrase, n. f., *assemblage de mots formant un sens complet*, φράσ-ις, εως (ἡ).
Phraséologie, n. f., *construction particulière de phrase*, φρασεολογί-α, ας (ἡ); τῶν λέξεων σύνταξ-ις, εως (ἡ).
Phraser, v. intr., *faire des phrases*, περιέργως φράζ-ειν, φράζω, fut. φράσ-ω.
Phrénique, adj., *qui a rapport au diaphragme*, φρενικ-ός, ή, όν.
Phrénologie, n. f., *étude du caractère de l'homme d'après les protubérances du crâne*, φρενολογί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Phrénologique, adj., *de la phrénologie*, ὁ, ἡ, τὸ τῆς φρενολογίας. Le premier article se décline.
Phrénologiste, n. m., *celui qui s'occupe de phrénologie*, τῆς φρενολογίας εὖ εἰδ-ώς, ότος (ὁ).
Phtisie, n. m., *consomption lente*, φθίσ-ις, εως (ἡ).
Phtisique, adj., *atteint de phtisie*, φθισικ-ός, ή, όν. Être phtisique, φθισικεύεσθαι, φθισικεύ-ομαι, fut. φθισικεύσ-ομαι.
Phylactère, n. m., *amulette, talisman*, φυλακτήρι-ον, ου (τό).
Phylarque, n. m., *chef de tribu*, φυλάρχ-ης, ου (ὁ).
Physicien, n. m., *celui qui s'occupe de physique*, φυσικ-ός, οῦ (ὁ).
Physiognomonie, n. f., *art de juger le caractère d'après les traits du visage*, φυσιογνωμονί-α, ας (ἡ).
Physiognomonique, adj., *relatif à la physiognomonie*, φυσιογνωμονικ-ός, ή, όν.
Physiologie, n. f., *science des phénomènes de la vie*, φυσιολογί-α, ας (ἡ).
Physiologique, adj., *relatif à la physiologie*, φυσιολογικ-ός, ή, όν.
Physiologiste, n. m., *qui est versé dans la physiologie*, φυσιολόγ-ος, ου (ὁ).
Physionomie, n. f. 1 *L'air, les traits du visage*, ὄψ-ις, εως (ἡ); τοῦ προσώπου εἶδ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Caractère de certaines choses*, χαρακτήρ, χαρακτῆρ-ος (ὁ); ἴδι-ον, ου (τό).
Physionomiste, n. m., *celui qui se connaît en physionomie*, φυσιογνώμ-ων, ονος (ὁ).
Physique, n. f. 1 *L'étude des choses naturelles*, φυσικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Traité de physique*, περὶ τῶν φυσικῶν σύνταγμα, συντάγματ-ος (τό). || Adj., φυσικ-ός, ή, όν.
Physique, n. m., *constitution naturelle de l'homme*, φύσ-ις, εως (ἡ); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). Qui a un physique agréable, εὔσχημ-ος, ος, ον. Qui a un physique désagréable, ἀσχήμ-ων, ων, ον.
Physiquement, adv., *d'une manière physique*, φυσικῶς, κατὰ τὴν φύσιν.
Piaculaire, adj., καθάρσι-ος, ος, ον.
Piaffe, n. f., βρένθ-ος, ου (ὁ).
Piaffer, v. intr., βρενθύ-εσθαι, βρενθύ-ομαι, fut. βρενθύσ-ομαι.
Piailler, v. intr. 1 En parlant des petits oiseaux, πιπίζ-ειν, πιπίζ-ω, fut. πιπίσ-ω. || 2 *Criailler*, κράζ-ειν, κράζ-ω, et mieux κέκραγα, fut. κεκράξ-ομαι.
Piaillerie, n. f., κραυγ-ή, ῆς (ἡ).
Piailleur, n. m., κεκράκτ-ης, ου (ὁ). Piailleuse, n. f., κραυγαστικ-ή, ῆς (ἡ).

Piane-piane, adv., *doucement, lentement,* ἡσύχως, βραδέως, μετρίως.

Pianiste, n. m., τὸ κλειδοκύμβαλον παίζ-ων, οντος (ὁ). Pianiste, n. f., τὸ κλειδοκύμβαλον παίζουσ-α, ης (ἡ).

Piano, n. m., 1 *Instrument*, κλειδοκύμβαλ-ον, ου (τό). Grec moderne. || Adv., *doucement*, μετρίως.

Piauler, v. intr. 1 En parlant des petits oiseaux, πιπίζ-ειν, πιπίζ-ω, fut. πιπίσ-ω. || 2 *Pleurer, se lamenter,* ὀλοφύρ-εσθαι, ὀλοφύρ-ομαι, ὀλοφυρ-οῦμαι.

Pic, n. m. 1 *Instrument de fer,* δίκελλ-α, ης (ἡ); σκαπάν-η, ης (ἡ) || 2 *Montagne aiguë,* κρημν-ός, οῦ (ὁ). A pic. 1 Adj., ὄρθι-ος, ος et α, όν. || 2 Loc. adv., *perpendiculairement,* πρὸς ou εἰς ὄρθιον, ἀποτόμως. Taillé à pic, ἀπότομ-ος, ος, ον. || 3 *Oiseau,* δρυοκολάπτ-ης, ου (ὁ).

Pichet, n. m., *petit vase,* ἀγγεῖ-ον, ου (τό).

Picholine, n. f., *espèce d'olive,* μικρ-ὰ ἐλαί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Picorée, n. f., *maraude,* λεί-α, ας (ἡ); λεηλασί-α, ας (ἡ).

Picorer, v. intr. 1 *Aller en maraude,* λεηλατ-εῖν, λεηλατ-έω, ῶ, fut. λεηλατή-σω. || 2 *Butiner sur les fleurs,* en parlant des abeilles, νέμ-εσθαι, νέμ-ομαι, fut. νεμ-οῦμαι, acc.

Picoreur, n. m., λεηλάτ-ης, ου (ὁ).

Picot, n. m. 1 *Pointe de bois,* ἀκ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Petite engrêlure des dentelles,* ὀδούς, ὀδόντ-ος (ὁ).

Picotement, n. m., κνισμ-ός, οῦ (ὁ).

Picoter, v. tr. 1 *Causer des picotements,* κνίζ-ειν, κνίζ-ω, fut. κνίσ-ω, acc. || 2 *Pointiller,* στίζ-ειν, στίζ-ω, fut. στίξ-ω, acc. || 3 *Becqueter,* κολάπτ-ειν, κολάπτ-ω, fut. κολάψ-ω, acc. || 4 *Attaquer par des traits malins,* κατασκώπτ-ειν, κατασκώπτ-ω, fut. κατασκώψ-ω, acc. — ***Picoté, ée,*** part. passé et adj., *pointillé,* στικτ-ός, ή, όν.

Picoterie, n. f., *paroles malignes,* κνισμ-ός, οῦ (ὁ).

Picotin, n. m. 1 *Mesure d'avoine,* μόδι-ος, ου (ὁ). || 2 *Avoine contenue dans sa mesure,* βρόμου μόδι-ος, ου (ὁ).

Pie, n. f., κίσσ-α, ης (ἡ). Jaser comme une pie, κισσαβίζ-ειν, κισσαβίζ-ω, fut. κισσαβίσ-ω.

Pie, adj. 1 *Pieux,* εὐσεβ-ής, ής, ές. || 2 *De deux couleurs,* noir et blanc, λευκομέλ-ας, αινα, αν.

Pièce, n. f. 1 *Partie, morceau d'un tout,* μέρ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Morceau d'étoffe ou de métal pour faire un raccommodage,* ἐπίβλημα, ἐπιβλήματ-ος (τό). || 3 *Lambeau,* ῥάκ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Tête, individu,* κεφαλ-ή, ῆς (ἡ). Pièce de gibier, χρῆμα, χρήματ-ος (τό). Pièce de bétail, πρόβατ-ον, ου (τό). Pièce de champ, ἀγρ-ός, οῦ (ὁ). Pièce de bois, ξύλ-ον, ου (τό). Pièce d'étoffe, ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Pièce d'eau, νᾶμα, νάματ-ος (τό). Pièce d'artillerie, πολεμικ-ὸν μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Pièce de monnaie, νόμισμα, νομίσματ-ος (τό). Pièce d'or, χρυσί-ον, ου (τό). Pièce de vin, πίθ-ος, ου (ὁ). || 5 *Ouvrage d'esprit,* ἔργ-ον, ου (τό). Pièce d'un procès, χρηματισμ-οί, ῶν (οἱ). Pièce de vers, ποίημα, ποιήματ-ος (τό). Pièce de théâtre, δρᾶμα, δράματ-ος (τό). || 6 *Chambre, appartement,* οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). || 7 *Tour malicieux,* κακουργί-α, ας (ἡ); πανουργί-α, ας (ἡ). Locutions diverses : Par pièces, κατὰ μέρος. Pièce à pièce, κατὰ μέρη. Mettre, tailler en pièces, κατακόπτ-ειν, κατακόπτ-ω, fut. κατακόψ-ω, acc. Mettre en pièces, *déchirer,* διασπ-ᾶν, διασπ-άω, ῶ, fut. διασπάσ-ω. Qui est tout d'une pièce, ὁλοσχερ-ής, ής, ές. De toutes pièces, en parlant d'une armure, πανοπλίᾳ. Armer de toutes pièces, πανοπλίᾳ φράσσ-ειν, φράσσ-ω, fut. φράξ-ω, acc. Armé de toutes pièces, πάνοπλ-ος, ος, ον. Être près de ses pièces, *avoir peu d'argent,* χρημάτων ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. Emporter la pièce, *mordre par des paroles malignes,* δάκν-ειν, δάκν-ω, fut. δήξ-ομαι, acc. Jouer une pièce, faire pièce, *tromper,* φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc.

Pied, n. m., dans tous les sens, πούς, ποδ-ός (ὁ). Qui a deux pieds, δίπ-ους, ους, ουν. Qui a quatre pieds, τετράπ-ους, ους, ουν. Sur quatre pieds, τετραποδιστί. Mal de pieds, ποδαλγί-α, ας (ἡ). Coup de pied, λάκτισμα, λακτίσματ-ος (τό). A coups de pied, λάξ. Donner un coup de pied, λακτίζ-ειν, λακτίζ-ω, fut. λακτίσ-ω, acc. Placé sous les pieds, ὑποπόδι-ος, ος, ον. Devant les pieds, ἐμποδών, πρὸ ποδῶν, παρὰ πόδας. Qui est devant les pieds, παραπόδι-ος, ος, ον. Mettre le pied sur, ἐπεμβαίν-ειν, ἐπεμβαίν-ω, fut. ἐπεμβήσ-ομαι, dat. Mettre pied à terre, ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. Mettre une armée sur pied, στρατιώτας συνιστάναι, συνίστημι, fut. συστήσ-ω. Armée sur pied, στράτευμα, στρατεύματ-ος (τό). Mettre droit sur les pieds, ὀρθ-οῦν, ὀρθ-όω, fut. ὀρθώσ-ω, acc. Être sur pied, ἀνίστασθαι, ἀνίστ-αμαι, fut. ἀναστήσ-ομαι. Être sur un bon pied, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω. Être sur le même pied, ἐξ ἴσου εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Avoir pied dans une rivière, ποταμὸν πεζοβατ-εῖν, πεζοβατ-έω, ῶ, fut. πεζοβατήσ-ω. Rivière où l'on a pied, διαβατ-ὸς ποταμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. Prendre pied, τῷ ῥεύματι παραφέρ-εσθαι, παραφέρ-ομαι, fut. παρενεχθήσ-ομαι. Peindre en pied, ὅλον ζωγραφ-εῖν, ζωγραφ-έω, ῶ, fut. ζωγραφήσ-ω. Être en pied, *avoir du crédit,* πολλὰ δύν-ασθαι, δύν-αμαι, fut. δυνήσ-ομαι. Sur le pied, *à raison de,* ἐπί, dat. De pied ferme, στασίμως, ἐκ ποδός. Lâcher pied, ἀναποδίζ-ειν, ἀναποδίζ-ω, fut. ἀναποδίσ-ω. D'arrache-pied, ἀδιαλείπτως. De plain-pied, ἰσόπεδ-ος, ος, ον. A pied, πεζῇ. Pied à pied, κατὰ πόδα. Gens de pied, πεζ-οί, ῶν (οἱ). Au pied de la lettre, κατὰ λέξιν. Pied d'une montagne,

ῥίζ-α, ης (ἡ). Au pied de, *en bas*, κάτω, gén. Va-nu-pieds, μηδαμιν-ός, ή, όν.
Pied-à-terre, n. m., οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό).
Pied-bot, n. m., σκαῦρ-ος, ου (ὁ).
Pied-d'alouette, n. m., δελφίνι-ον, ου (τό).
Piédestal, n. m., βάσ-ις, εως (ἡ).
Piédouche, n. m., *petit piédestal*, ὑπόβαθρ-ον, ου (τό).
Pied-plat, n. m., φαῦλ-ος, ου (ὁ).
Piége, n. m., δέλεαρ, δελέατ-ος (τό); πάγ-η, ης (ἡ); παγ-ίς, ίδος (ἡ).
Pie-grièche, n. f., κεγχρ-ίς, ίδος (ἡ).
Pie-mère, n. f., *membrane qui enveloppe le cerveau*, τοῦ ἐγκεφάλου περικάλυμμα, περικαλύμματ-ος (τό).
Pierraille, n. f., λιθ-άς, άδος (ἡ); λιθαρίων σωρ-ός, οῦ (ὁ).
Pierre, n. f., λίθ-ος, ου (ὁ et ἡ). De pierre, λίθιν-ος, η, ον. Tailleur de pierre, λιθουργ-ός, οῦ (ὁ); λιθοκόπ-ος, ου (ὁ). Jeter des pierres, λίθους βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ, acc. Pierre à aiguiser, θηγάν-η, ης (ἡ). Pierre d'achoppement, πρόςκομμα, προςκόμματ-ος, (τό). A pierre fendre, σφόδρα.
Pierreries, n. f., τίμι-αι λίθ-οι (αἱ). Les deux mots se déclinent. On dit aussi λίθ-οι, ων (αἱ).
Pierrette, n. f., λιθάρι-ον, ου (τό).
Pierreux, euse, adj., λιθώδ-ης, ης, ες.
Pierrier, n. m., πετροβόλ-ον μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Pierrot, n. m. 1 *Moineau*, στρουθίον, ου (τό). || 2 *Bateleur habillé de blanc*, λευκοφόρ-ον πρόσωπ-ον, ου (τό).
Piété, n. f., εὐσέβει-α, ας (ἡ). Devoir de piété, εὐσέβημα, εὐσεβήματ-ος (τό).
Piéter, v. intr., *tenir le pied à l'endroit marqué*, τὸν πόδα ἴσχ-ειν, ἴσχω, fut. σχήσ-ω. || Verbe trans., *engager quelqu'un à la résistance*, κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. — ***se Piéter***, v. pr., *se roidir*, ἀντέχ-ειν, ἀντέχ-ω, fut. ἀνθέξ-ω, dat.
Piétinement, n. m., πίτυλ-ος, ου (ὁ).
Piétiner, v. intr., πιτυλίζ-ειν, πιτυλίζ-ω, fut. πιτυλίσ-ω.
Piéton, n. m., πεζ-ός, οῦ (ὁ). Piétonne, n. f., βαδιστικ-ή, ῆς (ἡ).
Piètre, adj., φαῦλ-ος, η, ον.
Piètrement, adv., φαύλως.
Piètrerie, n. f., φαυλότης, φαυλότητ-ος (ἡ); φαῦλ-ον, ου (τό).
Pieu, n. m., πάσσαλ-ος, ου (ὁ).
Pieusement, adv., εὐσεβῶς.
Pieux, euse, adj., εὐσεβ-ής, ής, ές (comp. εὐσεβ-έστερος, sup. εὐσεβ-έστατος).
Piffre, n. m. 1 *Très-gros*, παχύτατ-ος, ου (ὁ). Piffresse, n. f., παχυτάτ-η γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Goulu, ue*, λίχν-ος, ος et η, ον.
Pigeon, n. m., περιστερ-ά, ᾶς (ἡ). Pigeon mâle, περιστερ-ός, οῦ (ὁ). Pigeon ramier, πέλει-α, ας (ἡ).
Pigeonneau, n. m., περιστερίδι-ον, ου (τό).
Pigeonnier, n. m., περιστεροτροφεῖ-ον, ου (τό).
Pignocher, v. intr., ἀνορεκτῶς τρώγ-ειν, τρώγ-ω, fut. τρώξ-ω.
Pignon, n. m. 1 *Mur terminé en pointe*, ἀέτωμα, ἀετώματ-ος (τό). || 2 *Petite roue, dentelée*, ὀδοντωτ-ὸς τροχίσκ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Amande de la pomme de pin*, στρόβιλ-ος, ου (ὁ).
Pilastre, n. m., παραστάτ-ης, ου (ὁ).
Pilau, n. m., *riz cuit avec du beurre*, πιλάφ-ι, ιος (τό). Grec moderne.
Pile, n. f. 1 *Amas*, σωρ-ός, οῦ (ὁ). En pile, σωρηδόν. || 2 *Massif de maçonnerie d'un pont*, ὑπόβαθρ-ον, ου (τό). || 3 *Revers d'une pièce de monnaie*, τὸ νομίσματος ὄπισθεν. L'article se décline.
Piler, v. tr., τρίβ-ειν, τρίβ-ω, fut. τρίψ-ω; acc.
Pileur, n. m., τριπτήρ, τριπτῆρ-ος (ὁ).
Pilier, n. m., κίων, κίον-ος (ἡ); στήλ-η ης (ἡ).
Pillage, n. m., λεηλασί-α, ας (ἡ); ληστεί-α, ας (ἡ); λεί-α, ας (ἡ).
Pillard, n. m., ληστ-ής, οῦ (ὁ). Pillarde, n. f., ληστρ-ίς, ίδος (ἡ).
Piller, v. tr. 1 *Ravir de force*, ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζω, fut. ἁρπάσ-ω, acc. || 2 *Voler*, κλέπτειν, κλέπτ-ω, fut. κλέψ-ω, acc.
Pillerie, n. f., ἁρπαγ-ή, ῆς (ἡ).
Pilleur, euse, adj., ἁρπακτικ-ός, ή, όν.
Pilon, n. m., κόπαν-ον, ου (τό).
Pilori, n. m., στήλ-η, ης (ἡ).
Pilorier, v. tr., στηλιτεύ-ειν, στηλιτεύ-ω, fut. στηλιτεύσ-ω, acc.
Pilotage, n. m. 1 *Ouvrage de pilotis*, ἐκ σταυρῶν πῆγμα, πήγματ-ος (τό). || 2 *Art de conduire un vaisseau*, κυβερνητικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Pilote, n. m., κυβερνήτ-ης, ου (ὁ).
Piloter, v. intr., *enfoncer des pilotis*, πασσάλους πηγνύναι, πήγνυμι, fut. πήξ-ω. || Verbe trans., *conduire un vaisseau*, κυβερν-ᾶν, κυβερν-άω, ῶ, fut. κυβερνήσ-ω, acc.
Pilotin, n. m., *jeune marin*, νέ-ος ναύτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Pilotis, n. m., *pièce de bois pour asseoir les fondations d'un ouvrage construit dans l'eau*, πάσσαλ-ος, ου (ὁ); ξύλ-α, ων (τά).
Pilule, n. f., καταπότι-ον, ου (τό). Dorer la pilule, γλωσσοχαριτ-εῖν, γλωσσοχαριτ-έω, ῶ, fut. γλωσσοχαριτήσ-ω.
Pimbêche, n. f., *femme hautaine*, σοβαρ-ὰ γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Piment, n. m., καψικόν, οῦ (τό). Grec moderne.
Pimpant, ante, adj., ἁβρ-ός, ά, όν (comp. ἁβρ-ότερος, sup. ἁβρ-ότατος).
Pimprenelle, n. f., τράγι-ον, ου (τό).
Pin, n. m., πίτυς, πίτυ-ος (ἡ). De pin, πιτύϊν-ος, η, ον.
Pinacle, n. m. 1 *Faîte*, πτερύγι-ον, ου (τό). || 2 *Sommet*, ἄκρ-ον, ου (τό). || 3 *Le plus haut point*, μέγιστ-ον, ου (τό).

Pinasse, n. f., *sorte d'embarcation*, φορτηγ-ὸν πλοῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Pinastre, n. m., *pin sauvage*, παράλι-ος πίτυς, πίτυ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pince, n. f. 1 *Pied fourchu de certains animaux*, χήλ-η, ης (ἡ). || 2 *Tenaille*, λαβ-ίς, ίδος (ἡ). || 3 *Levier de fer*, μοχλ-ός, οῦ (ὁ).
Pinceau, n. m., γραφ-ίς, ίδος (ἡ). Petit pinceau, γραφίδι-ον, ου (τό).
Pincée, n. f., μικρόν τι, gén., μικρ-οῦ τιν-ος, avec le gén. de l'objet.
Pince-maille, n. m., *avare*, κυμινοπρίστ-ης, ου (ὁ), littéralement : *qui scie en deux les grains de cumin*.
Pince-sans-rire, n. m., *sournois*, ὕπουλ-ος, ου (ὁ).
Pincer, v. tr. 1 *Serrer*, κνίζ-ειν, κνίζ-ω, fut. κνίσ-ω, acc. || 2 *Critiquer, railler*, χλευάζ-ειν, χλευάζ-ω, fut. χλευάσ-ω, acc. || 3 *Saisir, surprendre*, συλλαμβάν-ειν, συλλαμβάν-ω, fut. συλλήψ-ομαι, acc. || 4 *Faire vibrer les cordes d'un instrument*, κρού-ειν, κρού-ω, fut. κρούσ-ω, acc. Plus spécialement en parlant de la harpe, de la lyre, ψάλλ-ειν, ψάλλ-ω, fut. ψαλ-ῶ, acc. — ***Pincé, ée***, part. passé et adj., *affecté, maniéré*, θρυπτικ-ός, ή, όν.
Pincette, n. f., λαβ-ίς, ίδος (ἡ). Pincettes, pour le feu, πυράγρ-α, ας (ἡ).
Pinçon, n. m., *meurtrissure*, μώλωψ, μώλωπ-ος (ὁ).
Pindarique, adj., πινδαρικ-ός, ή, όν.
Pindariser, v. intr., πινδαρίζ-ειν, πινδαρίζ-ω, fut. πινδαρίσ-ω.
Pindariseur, n. m., πινδαρίζ-ων, οντος (ὁ).
Pinéale, adj. Glande pinéale, *partie du cerveau*, κωνάρι-ον, ου (τό).
Pineau, n. m., *raisin noir*, μέλαιν-α σταφυλ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pinson, n. m., *oiseau*, σπίζ-α, ης (ἡ); σπίν-ος, ου (ὁ).
Pintade, n. f., μελεαγρ-ίς, ίδος (ἡ).
Pinte, n. f., χ-όος, οῦς, όου, οῦ (ὁ); χοῖνιξ, χοίνικ-ος (ἡ).
Pinter, v. intr., *boire avec excès*, οἰνοποτ-εῖν, οἰνοποτ-έω, ῶ, fut. οἰνοποτήσ-ω.
Pioche, n. f., σκαπάν-η, ης (ἡ).
Piocher, v. tr. et intr. 1 *Fouir avec la pioche*, σκάπτ-ειν, σκάπτ-ω, fut. σκάψ-ω, acc. || 2 *Travailler avec ardeur*, κάμν-ειν, κάμν-ω, fut. καμ-οῦμαι; πον-εῖν, πον-έω, ῶ, fut. πονήσ-ω.
Piocheur, n. m., σκαφ-εύς, έως (ὁ).
Pion, n. m. 1 *Pièce du jeu d'échecs*, πεζ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Pièce du jeu de dames*, πεσσ-ός, οῦ (ὁ).
Pionnier, n. m., σκαφ-εύς, έως (ὁ).
Pipe, n. f. 1 *Grande futaille*, μέγας πίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Instrument pour fumer*, πίπ-α, ης (ἡ). Grec moderne; τσιμποῦκι, τσιμπουκί-ου (τό). Grec moderne.
Pipeau, n. m. 1 *Chalumeau*, σύριγξ, σύριγγ-ος (ἡ); κάλαμ-ος, ου (ὁ). || 2 *Gluau*, κάλαμ-ος, ου (ὁ).
Pipée, n. f., *chasse aux gluaux*, ἰξευτήρι-ον, ου (τό).
Piper, v. tr. 1 *Prendre à la pipée*, ἰξεύ-ειν, ἰξεύ-ω, fut. ἰξεύσ-ω, acc. || 2 *Tromper*, φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc. Piper les dés, *les falsifier*, τοὺς κύβους κιβδηλεύ-ειν, κιβδηλεύ-ω, fut. κιβδηλεύσ-ω.
Piperie, n. f., *tromperie*, παράκρουσ-ις, εως (ἡ); ἀπάτ-η, ης (ἡ).
Pipeur, n. m., *trompeur*, ἀπατ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Piquant, ante, adj. 1 *Qui pique*, κεντρώδ-ης, ης, ες. Au goût, δριμ-ύς, εῖα, ύ. || 2 *Offensant*, δηκτικ-ός, ή, όν. || 3 *Qui plaît*, τερπν-ός, ή, όν. || 4 *Étrange, singulier*, παράδοξ-ος, ος, ον.
Piquant, n. m. 1 *Pointe*, κέντρ-ον, ου (τό). || 2 *Épine*, ἄκανθ-α, ης (ἡ).
Pique, n. f. 1 *Arme*, δόρυ, δόρατ-ος (τό). Armé d'une pique, δορυφόρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Brouillerie*, φιλονεικί-α, ας (ἡ).
Piqué, n. m., *étoffe*, ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό).
Pique-assiette, n. m., παράσιτ-ος, ου (ὁ).
Pique-nique, n. m., *festin par écot*, ἔραν-ος, ου (ὁ).
Piquer, v. tr. 1 *Percer d'une pointe*, κεντ-εῖν, κεντ-έω, ῶ, fut. κεντήσ-ω, acc. || 2 *Causer une sensation piquante*, en parlant du froid et du chaud, καί-ειν, καί-ω, fut. καύσ-ω, acc. || 3 *Exciter, stimuler*, κεντρίζ-ειν, κεντρίζ-ω, fut. κεντρίσ-ω, acc. Piquer des deux, ἀμφὼ τὼ κέντρω προσβάλλ-ειν, προσβάλλ-ω, fut. προσβαλ-ῶ, acc. || 4 *Animer*, ἐγείρ-ειν, ἐγείρ-ω, fut. ἐγερ-ῶ. || 5 *Irriter*, δάκν-ειν, δάκν-ω, fut. δήξ-ομαι, acc. — ***se Piquer***, v. pr. 1 *S'offenser*, βαρέως φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω, acc. || 2 *Faire profession*, ἐπαγγέλλ-εσθαι, ἐπαγγέλλ-ομαι, fut. ἐπαγγελ-οῦμαι. Se piquer d'exactitude, φιλακριβ-εῖν, φιλακριβ-έω, ῶ, fut. φιλακριβήσ-ω. Se piquer d'honneur, φιλοτίμως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. — ***Piqué, ée***, part. passé et adj. 1 *Travaillé à l'aiguille*, κεστ-ός, ή, όν. || 2 *Pointillé*, κεντητ-ός, ή, όν; στικτ-ός, ή, όν.
Piquet, n. m. 1 *Petit pieu*, πάσσαλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Corps de soldats*, προφυλακ-ή, ῆς (ἡ).
Piquette, n. f., *mauvais vin*, φαῦλ-ος οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Piqueur, n. m. 1 *Cavalier qui amène les chiens à la chasse*, κυναγωγ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Celui qui surveille le travail des ouvriers*, ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ). Piqueur d'assiettes, παράσιτ-ος, ου (ὁ).
Piquier, n. m., δορυφόρ-ος, ου (ὁ).
Piqûre, n. f., νυγμ-ή, ῆς (ἡ); κνίσμα, κνίσματ-ος (τό).
Pirate, n. m., πειρατ-ής, οῦ (ὁ). De pirate, πειρατικ-ός, ή, όν.
Pirater, v. intr., πειρατεύ-ειν, πειρατεύ-ω, fut. πειρατεύσ-ω.
Piraterie, n. f., πειρατεί-α, ας (ἡ).

Pire, adj. comp., χείρ-ων, ων, ον; φαυλό-τερ-ος, α, ον.
Pirogue, n. f., μονόξυλ-ος σκάφ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pirouette, n. f., γῦρ-ος, ου (ὁ).
Pirouetter, v. intr., γυρεύ-ειν, γυρεύ-ω, fut. γυρεύσ-ω.
Pis, adv. de comp., χεῖρ-ον, ονος (τό). Tant pis, τοσούτῳ χεῖρον. Aller de mal en pis, ἐπὶ τὸ χεῖρον φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι. || Pis aller, n. m., χείριστ-ον, ου (τό). Au pis aller, ὅ τι ἂν τύχῃ.
Pis, n. m., *tétine d'animal*, οὖθαρ, οὔθατ-ος (τό); θηλ-ή, ῆς (ἡ).
Piscine, n. f. 1 *Vivier*, ἰχθυοτροφεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Réservoir près du temple de Jérusalem*, κολυμβήθρ-α, ας (ἡ). || 3 *Fonts baptismaux*, βαπτιστήρι-ον, ου (τό).
Pisé, n. m., *terre compacte qui sert aux constructions*, εὔπαγ-ὴς γ-ῆ, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pissat, n. m., οὖρ-ον, ου (τό).
Pisse, n. f., οὖρ-ον, ου (τό).
Pissement, n. m., οὔρησ-ις, εως (ἡ).
Pissenlit, n. m., *plante*, ἱεράκι-ον, ου (τό).
Pisser, v. tr., οὐρ-εῖν, οὐρ-έω, ῶ, fut. οὐρήσ-ω, acc.
Pissoir, n. m., οὐροδόχ-η, ης (ἡ).
Pistache, n. f., πιστάκι-ον, ου (τό).
Pistachier, n. m., πιστάκ-η, ης (ἡ).
Piste, n. f., ἴχν-ος, εος, ους (τό). A la piste, κατ' ἴχνος. Suivre à la piste, ἰχνεύ-ειν, ἰχνεύ-ω, fut. ἰχνεύσ-ω.
Pistil, n. m., *organe de la plante*, θῆλ-υ ὄργαν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Pistolet, n. m., πιστόλ-α, ης (ἡ). Grec moderne.
Piston, n. m., ἔμβολ-ος, ου (ὁ).
Pitance, n. f., καθ' ἡμέραν σῖτ-ος, ου (ὁ).
Piteusement, adv., ἀθλίως.
Piteux, **euse**, adj., ἄθλι-ος, α, ον (comp. ἀθλι-ώτερος, sup. ἀθλι-ώτατος). Les affaires sont en piteux état, ἔῤῥει τὰ πράγματα.
Pitié, n. f., ἔλε-ος, ου (ὁ); οἶκτ-ος, ου (ὁ). Digne de pitié, ἐλεειν-ός, ή, όν; οἰκτρ-ός, ά, όν. Sans pitié, ἀνοίκτως. Qui est sans pitié, ἄνοικτ-ος, ος, ον. Avoir pitié, ἐλε-εῖν, ἐλε-έω, ῶ, fut. ἐλεήσ-ω, acc. A faire pitié, οἰκτρῶς.
Piton, n. m. 1 *Clou*, ἧλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Pointe de montagne*, ἄκρ-ον, ου (τό).
Pitoyable, adj. 1 *Enclin à la pitié*, ἐλεήμ-ων, ων, ον. || 2 *Qui excite la pitié*, ἐλεειν-ός, ή, όν. || 3 *Méprisable*, φαῦλ-ος, η, ον.
Pitoyablement, adv. 1 *De manière à exciter la pitié*, ἐλεεινῶς. || 2 *De manière à exciter le mépris*, κάκιστα.
Pittoresque, adj. 1 *Qui concerne la peinture*, σκηνογραφικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui peint bien à l'esprit*, γραφικ-ός, ή, όν; ἐμφανιστικ-ός, ή, όν.
Pittoresquement, adv., γραφικῶς.
Pituitaire, adj., φλεγματικ-ός, ή, όν.
Pituite, n. f., φλέγμα, φλέγματ-ος (τό).
Pituiteux, **euse**, adj., φλεγματώδ-ης, ης, ες.
Pivert, n. m., κολι-ός, οῦ (ὁ).
Pivoine, n. f., παιωνί-α, ας (ἡ).
Pivot, n. m. 1 *Morceau de métal sur lequel tourne un corps solide*, κνώδαξ, κνώδακ-ος (ὁ); πόλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Aile sur laquelle tournent les troupes en évolution*, καμπτήρ, καμπτῆρ-ος (ὁ). || 3 *Soutien, appui*, ἐρεισμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Racine principale d'un arbre, d'une plante*, μέσ-η ῥίζ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pivoter, v. intr. 1 *Tourner sur un pivot*, περιφέρ-εσθαι, περιφέρ-ομαι, fut. περιενεχθήσ-ομαι. || 2 *S'enfoncer perpendiculairement en terre*, en parlant des plantes, ῥιζοβολ-εῖν, ῥιζοβολ-έω, ῶ, fut. ῥιζοβολήσ-ω.
Placage, n. m. 1 *Ouvrage de bois taillé en feuilles minces*, πλάξ, πλακ-ός (ὁ); ἔμβλημα, ἐμβλήματ-ος (τό). || 2 *Feuille rapportée*, ἐπίβλημα, ἐπιβλήματ-ος (τό).
Placard, n. m. 1 *Affiche*, πρόγραμμα, προγράμματ-ος (τό). || 2 *Sorte d'armoire*, ῥίσκ-ος, ου (ὁ). || 3 *Écrit diffamatoire*, λοιδορίας μεστ-ὸν γραμμάτι-ον, ου (τό). Les deux derniers mots se déclinent. || 4 *Épreuve d'imprimerie*, ἀντίτυπ-ον, ου (τό).
Placarder, v. tr. 1 *Afficher*, προγράφ-ειν, προγράφ-ω, fut. προγράψ-ω, acc. || 2 *Répandre des écrits diffamatoires*, κατατοιχογραφ-εῖν, κατατοιχογραφ-έω, ῶ, fut. κατατοιχογραφήσ-ω, gén.
Place, n. f. 1 *Espace, lieu*, τόπ-ος, ου (ὁ); χῶρ-ος, ου (ὁ); χώρ-α, ας (ἡ); χωρί-ον, ου (τό). || 2 *Intervalle*, διάστημα, διαστήματ-ος (τό). Être en place, à sa place, ἐν χώρᾳ, κατὰ χώραν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Laisser en place, ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc. Faire place, καθέζ-εσθαι, καθέζ-ομαι, fut. καθεδ-οῦμαι. || 3 *Siége au théâtre*, θέ-α, ας (ἡ). || 4 *Rang, emploi, dignité*, τάξ-ις, εως (ἡ); τέλ-ος, εος, ους (τό); ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό); ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); τιμ-ή, ῆς (ἡ). Les gens en place, οἱ ἐν τέλει. L'article se décline. || 5 *Place publique*, ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ). Place d'armes, Ἄρει-ον πεδί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. Place de commerce, ἐμπόρι-ον, ου (τό). || 6 *Ville forte*, χωρί-ον, ου (τό); φρούρι-ον, ου (τό). Locutions diverses : A sa place, *en lieu opportun*, ἐπιτήδει-ος, α, ον. Qui n'est pas à sa place, *déplacé*, ἄτοπ-ος, ος, ον. En place de, ἐν μέρει. A la place de, ἀντί, gén.
Placement, n. m. 1 *Action de placer de l'argent*, χρηματισμ-ός, οῦ (ὁ); δανεισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Argent placé*, δάνεισμα, δανείσματ-ος (τό).
Placer, v. tr. 1 *Établir, mettre dans un lieu*, τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. || 2 *Disposer, mettre en ordre*, διατάσσ-ειν, διατάσσ-ω, fut. διατάξ-ω, acc. || 3 *Faire asseoir*, καθίζ-ειν, καθίζ-ω, fut. καθίσ-ω, acc. || 4 *Établir, asseoir*, en parlant des choses inanimées, ἱδρύ-ειν, ἱδρύ-ω, fut. ἱδρύσ-ω, acc. || 5 *Conférer un emploi*, ἐν τέλει καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 6 *Faire entrer en service*, οἶκον εὑρίσκ-ειν,

εὑρίσκ-ω, fut. εὑρήσ-ω, dat. || 7 *Marier*, ἐκδιδόναι, ἐκδίδωμι, fut. ἐκδώσ-ω, acc. || 8 *Prêter à intérêt*, ἐπὶ τόκῳ δανείζ-ειν, δανείζ-ω, fut. δανείσ-ω, acc.

Placet, n. m. 1 *Petit siége*, θρανίδι-ον, ου (τό). || 2 *Pétition*, δεητικ-ὰ γράμματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Plafond, n. m., στέγασμα, στεγάσματ-ος (τό).

Plafonnage, n. m., τὸ φατνοῦν. L'article se décline.

Plafonner, v. tr., φατν-οῦν, φατν-όω, ῶ, fut. φατνώσ-ω, acc. — ***Plafonné, ée***, part. passé et adj., φατνωτ-ός, ή, όν.

Plafonneur, n. m., τέκτων, τέκτον-ος (ὁ).

Plage, n. f., ἀκτ-ή, ῆς (ἡ); παραλί-α, ας (ἡ).

Plagiaire, n. m., λόγων κλέπτ-ης, ου (ὁ).

Plagiat, n. m., λόγων κλοπ-ή, ῆς (ἡ).

Plaid, n. m. 1 *Plaidoyer*, λόγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Tribunal*, δικαστήρι-ον, ου (τό). || 3 *Sorte de vêtement*, ἱμάτι-ον, ου (τό).

Plaider, v. intr., δικάζ-εσθαι, δικάζ-ομαι, fut. δικάσ-ομαι; δικολογ-εῖν, δικολογ-έω, ῶ, fut. δικολογήσ-ω. || Verbe tr., δικάζ-ειν, δικάζ-ω, fut. δικάσ-ω, acc.

Plaideur, euse, adj. 1 *Qui plaide*, δικαζόμεν-ος, η, ον. || 2 *Qui aime les procès*, φιλόδικ-ος, ος, ον.

Plaidoirie, n. f. 1 *Profession de plaider*, δικολογί-α, ας (ἡ). || 2 *Plaidoyer*, λόγος, ου (ὁ).

Plaidoyer, n. m., λόγος, ου (ὁ).

Plaie, n. f., πληγ-ή, ῆς (ἡ). Dans le sens de blessure, τραῦμα, τραύματ-ος (τό).

Plaignant, ante, adj., διώκ-ων, ουσα, ον.

Plain, aine, adj. 1 *Uni*, ὁμαλ-ός, ή, όν; πεδιν-ός, ή, όν. || 2 *Lisse*, λεῖ-ος, α, ον. Plaine campagne, ἰσόπεδ-ον, ου (τό). De plain pied, ἐν ἰσοπέδῳ. Qui est de plain pied, ἰσόπεδ-ος, ος, ον. Plain chant, ᾠδ-ή, ῆς (ἡ); ψαλμῳδί-α, ας (ἡ).

Plaindre, v. tr. 1 *Avoir pitié*, οἰκτείρ-ειν, οἰκτείρ-ω, fut. οἰκτερ-ῶ, acc. || 2 *Avoir du chagrin de*, ἀλγ-εῖν, ἀλγ-έω, ῶ, fut. ἀλγήσ-ω, dat. || 3 *Donner à regret*, φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén.; φθον-εῖν, φθον-έω, ῶ, fut. φθονήσ-ω, gén. — ***se Plaindre***, v. pr. 1 *Se lamenter*, ὀδύρ-εσθαι, ὀδύρ-ομαι, fut. ὀδυρ-οῦμαι. || 2 *Articuler des plaintes contre*, μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι.

Plaine, n. f., πεδί-ον, ου (τό).

Plainte, n. f. 1 *Gémissement*, ὀδυρμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Expression de mécontentement*, μομφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Poursuite en justice*, δίκ-η, ης (ἡ). || 4 *Accusation*, ἔγκλημα, ἐγκλήματ-ος (τό).

Plaintif, ive, adj., θρηνώδ-ης, ης, ες; θρηνητικ-ός, ή, όν.

Plaintivement, adv., θρηνητικῶς.

Plaire, v. intr., *agréer, flatter l'esprit ou les sens*, ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω, dat. ou acc. — ***se Plaire***, v. pr. 1 *Avoir pour agréable*, χαίρ-ειν, χαίρ-ω, fut. χαρήσ-ομαι, avec le participe du verbe suivant; ἥδ-εσθαι, ἥδ-ομαι, fut. ἡσθήσ-ομαι, dat. || 2 *Aimer à être dans un endroit*, ἡδέως διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω. Locutions diverses : Il plaît, impers., ἀρέσκει, dat. ou acc.; δοκεῖ, dat. et inf. du verbe. Si cela vous plaît, εἴ σοι φίλον. S'il plaît à Dieu, εἰ Θεὸς θέλει. Plaît-il? *que dites-vous?* τί λέγεις; Plaise à Dieu, εἴθε, εἴθ' ὤφελον, infin.

Plaisamment, adv. 1 *Agréablement*, ἡδέως. || 2 *D'une manière divertissante*, τερπνῶς. || 3 *Avec esprit*, κομψῶς. || 4 *Ridiculement*, γελοίως.

Plaisance, n. f. Lieu, maison de plaisance, κεχαρισμέν-η τριβ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Plaisant, ante, adj. 1 *Agréable*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδί-ων, sup. ἥδ-ιστος). || 2 *Divertissant*, τερπν-ός, ή, όν (comp. τερπν-ότερος, sup. τερπν-ότατος). || 3 *Spirituel*, κομψ-ός, ή, όν; ἀστεῖ-ος, ος et α, ον. || 4 *Ridicule*, γελοῖ-ος, α, ον. Un plaisant, γελωτοποι-ός, οῦ (ὁ). Le plaisant, *ce qui est plaisant*, γελοῖ-ον, ου (τό).

Plaisanter, v. intr., παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίξ-ομαι et παιξ-οῦμαι. || Verbe tr., *railler*, σκώπτ-ειν, σκώπτ-ω, fut. σκώψ-ω, acc.

Plaisanterie, n. f., παιδι-ά, ᾶς (ἡ).

Plaisir, n. m. 1 *Impression agréable des sens ou de l'esprit*, ἡδον-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Divertissement*, τέρψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Charme, délices*, ἦδ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Joie du cœur*, εὐφρασί-α, ας (ἡ). A plaisir, καθ' ἡδονήν. Avec plaisir, ἡδέως. || 5 *Volonté*, γνώμ-η, ης (ἡ). || 6 *Consentement*, συγχώρησ-ις, εως (ἡ). Sous le bon plaisir, χάριτι, gén. || 7 *Sorte de pâtisserie légère*, γλύκυσμα, γλυκύσματ-ος (τό). Conte fait à plaisir, πλάσμα, πλάσματ-ος (τό).

Plan, ane, adj., ὁμαλ-ός, ή, όν; ἰσόπεδ-ος, ος, ον.

Plan, n. m. 1 *Dessin tracé*, διαγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Degré de perspective*, ὑποκείμεν-ον, ου (τό). || 3 *Composition première d'un dessin*, σκιαγράφημα, σκιαγραφήματ-ος (τό); *d'un ouvrage d'esprit*, ὑποτύπωσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Projet, disposition arrêtée d'avance*, προαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Planche, n. f. 1 *Morceau de bois*, σαν-ίς, ίδος (ἡ). Faire planche, *frayer le chemin*, ὁδοποι-εῖν, ὁδοποι-έω, ῶ, fut. ὁδοποιήσ-ω, dat. Monter sur les planches, *jouer la comédie*, σκηνοβατ-εῖν, σκηνοβατ-έω, ῶ, fut. σκηνοβατήσ-ω. Faire la planche, *nager étendu sur le dos*, ὕπτι-ος ν-εῖν, ν-έω, fut. νεύσ-ομαι. || 2 *Plaque de cuivre*, πλάξ, πλακ-ός (ἡ). || 3 *Gravure, estampe*, ἐκτύπωμα, ἐκτυπώματ-ος (τό). || 4 *Carré de jardin*, τετράγων-ος σχέσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Planche de salut, *dernière espérance*, λοιπ-ὴ ἐλπ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Planchéier, v. tr., σανιδ-οῦν, σανιδ-όω, ῶ, fut. σανιδώσ-ω, acc. — ***Planchéié, ée***, part. passé et adj., σανιδωτ-ός, ή, όν.

Plancher, n. m. 1 *Compartiment fait de planches*, σανίδωμα, σανιδώματ-ος (τό). || 2 *Aire sur laquelle on marche*, δάπεδ-ον, ου (τό). || 3 *Le haut, le plafond d'un appartement*, ὀροφ-ή, ῆς (ἡ).
Planchette, n. f., σανίδι-ον, ου (τό).
Plançon, n. m., *bouture*, φυτευτήρι-ον, ου (τό).
Plane, n. f., *outil*, ἀξίν-η, ης (ἡ).
Planer, v. tr. 1 *Polir, égaliser*, λει-οῦν, λει-όω, ῶ, fut. λειώσ-ω, acc.; λειουργ-εῖν, λειουργ-έω, ῶ, fut. λειουργήσ-ω, acc. || 2 *Se tenir en volant les ailes étendues*, μετέωρος πέτ-εσθαι, πέτ-ομαι, fut. πτήσ-ομαι. || 3 *Considérer de haut*, καθορ-ᾶν, καθορ-άω, ῶ, fut. κατόψ-ομαι, acc.
Planétaire, adj., ὁ, ἡ, τὸ τῶν πλανητῶν. L'article se décline.
Planète, n. f., πλανήτ-ης, ου (ὁ), sous-ent. ἀστήρ.
Planeur, n. m., λειουργ-ῶν, οῦντος (ὁ) avec l'acc. de l'objet.
Planisphère, n. m., ἐπίπεδ-ος σφαῖρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Plant, n. m. 1 *Jeune tige*, φυτ-όν, οῦ (τό). || 2 *Endroit où sont plantées des tiges*, φυταλι-ά, ᾶς (ἡ).
Plantain, n. m.., ἀρνόγλωσσ-ον, ου (τό).
Plantation, n. f. 1 *Action de planter*, φύτευσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Le plant lui-même*, φυταλι-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Établissement dans les colonies*, κληρουχί-α, ας (ἡ).
Plante, n. f. 1 *Végétal*, φυτ-όν, οῦ (τό); βοτάν-η, ης (ἡ), se dit particulièrement des herbes. Plante médicinale, ῥίζ-α, ης (ἡ). || 2 *Dessous des pieds*, πέλμα, πέλματ-ος (τό).
Planter, v. tr. 1 *Mettre des plantes en terre*, φυτεύ-ειν, φυτεύ-ω, fut. φυτεύσ-ω, acc. || 2 *Enfoncer*, πηγνύναι, πήγνυμι, fut. πήξ-ω, acc. || 3 *Appliquer*, προστιθέναι, προστίθημι, fut. προσθήσ-ω, acc.
Planteur, n. m. 1 *Celui qui plante*, φυτευτ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Colon*, κληροῦχ-ος, ου (ὁ).
Plantoir, n. m., ἐμβολ-εύς, έως (ὁ).
Plantureusement, adv., ἀφθόνως.
Plantureux, euse, adj., ἄφθον-ος, ος, ον.
Plaque, n. f. 1 *Feuille métallique*, πλάξ, πλακ-ός (ἡ). || 2 *Décoration, insigne*, ἐπίσημ-ον, ου (τό).
Plaquer, v. tr., πλακ-οῦν, πλακ-όω, ῶ, fut. πλακώσ-ω, acc. — ***Plaqué, ée***, part. passé et adj., πλακωτ-ός, ή, όν. Plaqué, n. m., ἐπάργυρ-ον, ου (τό).
Plaquette, n. f., πλάξ, πλακ-ός (ἡ).
Plaqueur, n. m., πλακωτ-ής, οῦ (ὁ).
Plastique, adj., πλαστικ-ός, ή, όν. La plastique, πλαστικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Plastron, n. m. 1 *Pièce de devant de la cuirasse*, θώραξ, θώρακ-ος (ὁ). || 2 *Pièce de peau à l'usage des maîtres d'escrime*, προστερνίδι-ον, ου (τό). || 3 *Qui est en butte aux railleries*, καταγέλασμα, καταγελάσματ-ος (τό).
Plastronner, v. tr., θωρακίζ-ειν, θωρακίζ-ω, fut. θωρακίσ-ω, acc.

Plat, ate, adj. 1 *Uni*, λεῖ-ος, α, ον. || 2 *Sans inégalités*, en parlant du terrain, ὁμαλ-ός, ή, όν. Pays plat, ἄπεδ-ον, ου (τό). || 3 *Aplati*, πλατ-ύς, εῖα, ύ. || 4 *Peu élevé*, ταπειν-ός, ή, όν. || 5 *Dénué de saveur et de force*, μωρ-ός, ά, όν. || 6 *Rampant*, ταπειν-ός, ή, όν. Plat, n. m., *la partie plate*, πλατ-ύ, έος (τό). Le plat de la main, παλάμ-η, ης (ἡ). A plate couture, κατὰ κράτος. Battre à plate couture, κατακόπτ-ειν, κατακόπτ-ω, fut. κατακόψ-ω, acc. Vaisselle plate, *d'argent*, ἀργυρώματ-α, ων (τά).
Plat, n. m. 1 *Vaisselle creuse*, λεκάν-η, ης (ἡ). || 2 *Mets*, ἔδεσμα, ἐδέσματ-ος (τό).
Platane, n. m., πλάταν-ος, ου (ἡ). De platane, πλατάνι-ος, α, ον.
Plateau, n. m. 1 *Plat de la balance*, πλάστιγξ, πλάστιγγ-ος (ἡ). || 2 *Espèce de table portative*, πινάκι-ον, ου (τό). || 3 *Plaine sur une montagne*, ὀροπέδι-ον, ου (τό); ἄκρ-ον πεδί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Plate-bande, n. f., ἄνδηρ-ον, ου (τό).
Platée, n. f. 1 *Ce que contient un plat*, ὅλ-ον μαζονόμ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Massif de fondation*, ἔδαφ-ος, ου (ὁ).
Plateforme, n. f., ὄροφ-ος, ου (ὁ).
Platement, adv., ταπεινῶς.
Platine, n. f., *petite plaque de métal*, πλάξ, πλακ-ός (ἡ).
Platine, n. m., *sorte de métal*, πλάτιν-α, ης (ἡ). Grec moderne.
Platitude, n. f., ταπεινότης, ταπεινότητ-ος (ἡ).
Platonicien, enne, adj., πλατωνικ-ός, ή, όν.
Platonique, adj., πλατωνικ-ός, ή, όν.
Platoniquement, adv., πλατωνικῶς.
Platonisme, n. m., πλατωνικ-ὴ φιλοσοφί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Plâtrage, n. m. 1 *Ouvrage en plâtre*, τιτανωτ-ὸν ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Voile, apparence*, πλάσμα, πλάσματ-ος (τό).
Plâtras, n. m., ἐρείπι-α, ων (τά).
Plâtre, n. m., τίταν-ος, ου (ὁ); γύψ-ος, ου (ἡ). De plâtre, γύψιν-ος, η, ον.
Plâtrer, v. tr. 1 *Enduire de plâtre*, τιταν-οῦν, τιταν-όω, ῶ, fut. τιτανώσ-ω, acc. || 2 *Voiler, dissimuler*, πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc. — ***Plâtré, ée***, part. passé pris adj. 1 *Fardé*, κεκονιασμέν-ος, η, ον. || 2 *Dissimulé*, πλαστ-ός, ή, όν; ὕπουλ-ος, ος, ον.
Plâtreux, euse, adj., τιτανώδ-ης, ης, ες.
Plâtrier, n. m. 1 *Celui qui prépare le plâtre*, τὴν γύψον κατασκευάζ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Celui qui le vend*, τὴν γύψον πωλ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Plâtrière, n. f. 1 *Carrière à plâtre*, γύψου μέταλλ-ον, ου (τό). || 2 *Lieu où l'on cuit le plâtre*, γύψου κάμιν-ος, ου (ἡ).
Plausibilité, n. f., πιθανότης, πιθανότητ-ος (ἡ).
Plausible, adj. 1 *Vraisemblable*, οὐκ ἀπίθαν-ος, ος, ον. || 2 *Convenable*, εὐπρεπ-ής, ής, ές.

Plausiblement, adv., οὐκ ἀπιθάνως.
Plébéien, enne, adj., δημοτικ-ός, ή, όν. Les plébéiens, δημότ-αι, ῶν (οἱ); δημοτικ-όν, οῦ (τό); δῆμ-ος, ου (ὁ).
Plébiscite, n. m., ψήφισμα, ψηφίσματ-ος (τό).
Plein, eine, adj. 1 *Qui contient tout ce qu'il peut contenir*, πλέ-ος, α, ον; πλήρ-ης, ης, ες; μεστ-ός, ή, όν, gén. Être plein, πλήθ-ειν, πλήθ-ω, fut. πλήσ-ω, gén. ‖ 2 *Abondant*, εὔπορ-ος, ος, ον. ‖ 3 *Entier, absolu, complet*, ὅλ-ος, η, ον; ἐντελ-ής, ής, ές. ‖ 4 En parlant de la femelle des animaux, κυοφόρ-ος. ‖ 5 *Gros, replet*, εὔσαρκ-ος, ος, ον. Locutions diverses : De plein gré, ἑκουσίως. A pleines voiles, ὅλοις ἱστίοις. A pleines mains, πλήρει χειρί. De plein saut, ἐνὶ πηδήματι. En plein jour, ἀκμαζούσης ἡμέρας. En plein midi, πληθούσης ἀγορᾶς. En plein champ, ἐν ὑπαίθρῳ. A pleine voix, μεγάλῃ φωνῇ. Plein, prép. de quantité, ὅσον δέχεται ou χωρεῖ. Plein un médimne, ὅσον δέχεται μέδιμνος. Tout plein, ἀφθόνως. En plein, ὅλως. Le plein, opposé au vide, πλέ-ον, ου (τό). Être dans son plein, en parlant de la lune, πανσεληνιάζ-ειν, πανσεληνιάζ-ω, fut. πανσεληνιάσ-ω.
Pleinement, adv., πάμπαν, παντάπασι.
Plénière, adj. Cour plénière, πανήγυρ-ις, εως (ἡ). Indulgence plénière, θεόθεν παντελ-ὴς ἀμνηστί-α, ας (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.
Plénipotentiaire, adj., αὐτεξούσι-ος, ος, ον. Ministre plénipotentiaire, αὐτοκράτωρ πρεσβευτ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Plénitude, n. f. 1 *Réplétion*, πλησμον-ή, ῆς (ἡ). ‖ 2 *Abondance*, πλεόνασ-ις, εως (ἡ).
Pléonasme, n. m. 1 *Répétition*, πλεονασμ-ός, οῦ (ὁ). ‖ 2 *Abondance vicieuse de paroles*, περισσολογί-α, ας (ἡ).
Pléthore, n. f., πληθώρ-η, ης (ἡ).
Pléthorique, adj., πληθωρικ-ός, ή, όν.
Pleurer, v. intr., δακρύ-ειν, δακρύ-ω, fut. δακρύσ-ω. Faire pleurer, καταδακρύ-ειν, καταδακρύ-ω, fut. καταδακρύσ-ω, acc. ‖ Verbe tr., κλαί-ειν, κλαί-ω, fut. κλαύσ-ω, acc.; θρην-εῖν, θρην-έω, ῶ, fut. θρηνήσ-ω, acc. — ***Pleuré, ée***, part. passé et adj., κλαυστ-ός, ή, όν; δακρυτ-ός, ή, όν. Digne d'être pleuré, ἀξιοδάκρυτ-ος, ος, ον.
Pleurésie, n. f., πλευρῖτ-ις, ιδος (ἡ). Avoir une pleurésie, τὴν πλευρὰν πον-εῖν, πον-έω, ῶ, fut. πονήσ-ω.
Pleureur, euse, adj., φιλόδακρ-υς, υς, υ. Pleureur, n. m., θρηνητ-ής, οῦ (ὁ). Pleureuse, n. f., θρηνήτρι-α, ας (ἡ).
Pleureux, euse, adj., ἔνδακρ-υς, υς, υ.
Pleurnicher, v. intr., κλαυσι-ᾶν, κλαυσι-άω, ῶ, fut. κλαυσιάσ-ω.
Pleurnicheur, euse, adj., φιλόδακρ-υς, υς, υ.
Pleur, n. m., κλαῦμα, κλαύματ-ος (τό). Plus usité au pluriel, Pleurs, δάκρυ-α, ων (τά).
Pleutre, n. m., φαῦλ-ος, ου (ὁ).

Pleuvoir, v. intr., ὕ-ειν, ὕ-ω, fut. ὕσ-ω. Il pleut, ὕει. Il pleut fort, ὀμβρεῖ. Faire pleuvoir, s'il s'agit d'un liquide, ὑετίζ-ειν, ὑετίζ-ω, fut. ὑετίσ-ω, acc.; s'il s'agit d'un solide, βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ, acc.
Plèvre, n. f., *membrane*, πλευρ-ά, ᾶς (ἡ).
Pli, n. m. 1 *Courbure*, καμπ-ή, ῆς (ἡ). ‖ 2 *Sinuosité*, πτυχ-ή, ῆς (ἡ). ‖ 3 *Disposition en double d'un vêtement*, κόλπ-ος, ου (ὁ); *d'une étoffe*, πτυχ-ή, ῆς (ἡ). Qui a des plis, πτυκτ-ός, ή, όν. ‖ 4 *Habitude*, ἕξ-ις, εως (ἡ).
Pliable, adj. 1 *Pliant, flexible*, καμπτ-ός, ή, όν. ‖ 2 *Docile*, εὐπειθ-ής, ής, ές; εὐάγωγ-ος, ος, ον.
Pliage, n. m., κάμψ-ις, εως (ἡ); πτύξ-ις, εως (ἡ).
Pliant, ante, adj. 1 *Souple, flexible*, καμπτ-ός, ή, όν. ‖ 2 *Docile*, εὐάγωγ-ος, ος, ον.
Pliant, n. m., *siége*, δίπτυχ-ὲς θράνι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Plie, n. f., *poisson*, ψῆσσ-α, ης (ἡ).
Plier, v. tr. 1 *Courber, assujettir*, κάμπτ-ειν, κάμπτ-ω, fut. κάμψ-ω, acc. ‖ 2 *Mettre en double*, πτύσσ-ειν, πτύσσ-ω, fut. πτύξ-ω, acc. Plier bagage, ἀνασκευάζ-ειν, ἀνασκευάζ-ω, fut. ἀνασκευάσ-ω, acc. ‖ 3 *Tresser, natter*, πλέκ-ειν, πλέκ-ω, fut. πλέξ-ω, acc. ‖ Verbe intr. 1 *Céder*, εἴκ-ειν, εἴκ-ω, fut. εἴξ-ω, dat. ‖ 2 *Lâcher pied*, κλίν-εσθαι, κλίν-ομαι, fut. κλινθήσ-ομαι. — ***se Plier***, v. pr., *se soumettre*, πειθαρχ-εῖν, πειθαρχ-έω, ῶ, fut. πειθαρχήσ-ω, dat.; δουλεύ-ειν, δουλεύ-ω, fut. δουλεύσ-ω, dat. — ***Plié, ée***, part. passé et adj., πτυκτ-ός, ή, όν. Plié en deux, δίπτυχ-ος, ος, ον.
Plieur, euse, adj., πτύσσ-ων, ουσα, ον (ὁ, ἡ, τό), avec l'acc. de l'objet.
Plinthe, n. f., πλίνθ-ος, ου (ἡ).
Plioir, n. m., ὁμάλιστρ-ον, ου (τό).
Plique, n. f., *maladie*, τῶν τριχῶν νόσ-ος, ου (ὁ).
Plissement, n. m., τὸ στολιδοῦν. L'article se décline.
Plisser, v. tr., στολιδ-οῦν, στολιδ-όω, ῶ, fut. στολιδώσ-ω, acc. — ***Plissé, ée***, part. passé et adj., στολιδωτ-ός, ή, όν.
Plissure, n. f. 1 *Manière de faire des plis*, τὸ στολιδοῦν. L'article se décline. ‖ 2 *Assemblage de plis*, στολιδώματ-α, ων (τά).
Plomb, n. m., μόλυβδ-ος, ου (ὁ). De plomb, μολύβδιν-ος, η, ον. Balle de plomb, μολυβδ-ίς, ίδος (ἡ). A plomb, *perpendiculairement*, ὀρθῶς, κατὰ στάθμην. Qui est à plomb, ὀρθ-ός, ή, όν. Fil à plomb, στάθμ-η, ης (ἡ).
Plombage, n. m., μολύβδωσ-ις, εως (ἡ).
Plomber, v. tr. 1 *Garnir de plomb*, μολυβδ-οῦν, μολυβδ-όω, ῶ, fut. μολυβδώσ-ω, acc. ‖ 2 *Sceller avec du plomb*, μολύβδῳ σφραγίζ-ειν, σφραγίζ-ω, fut. σφραγίσ-ω, acc.
Plomberie, n. f. 1 *Art de fondre le plomb*, τοῦ μολύβδου χώνευσ-ις, εως (ἡ). ‖ 2 *Lieu où l'on fond le plomb*, τοῦ μολύβδου ἐργαστήρι-ον, ου (τό).

Plombeur, n. m., *celui qui scelle avec du plomb*, μολύβδῳ σφραγίζ-ων, οντος (ὁ).
Plombier, n. m., μολυβδουργ-ός, οῦ (ὁ).
Plongeant, ante, adj., *dont la direction est de haut en bas*, κάτω φερόμεν-ος, η, ον.
Plongeon, n. m. 1 *Oiseau*, κόλυμβ-ος, ου (ὁ). || 2 *Action de plonger*, κολύμβησ-ις, εως (ἡ). Faire le plongeon, *faiblir, s'esquiver*, καταδύ-εσθαι, καταδύ-ομαι, fut. καταδύσ-ομαι.
Plonger, v. tr. 1 *Enfoncer dans l'eau*, βάπτ-ειν, βάπτ-ω, fut. βάψ-ω, acc. || 2 *Enfoncer*, ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. Plonger dans la douleur, περιοδυν-ᾶν, περιοδυν-άω, ῶ, fut. περιοδυνήσ-ω, acc. Plongé dans la douleur, περιώδυν-ος, ος, ον. Être plongé dans la douleur, περιοδυν-εῖν, περιοδυν-έω, ῶ, fut. περιοδυνήσ-ω. Être plongé dans l'ivresse, οἰνοβαρ-εῖν, οἰνοβαρ-έω, ῶ, fut. οἰνοβαρήσ-ω. Être plongé dans le sommeil, βαθὺν κοιμ-ᾶσθαι, κοιμ-άομαι, ῶμαι, fut. κοιμηθήσ-ομαι. || Verbe intr. 1 *Se jeter dans l'eau*, καταδύ-εσθαι, καταδύ-ομαι, fut. καταδύσ-ομαι. || 2 *Avoir une direction de haut en bas*, κατάντης εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. — *se Plonger*, v. pr., καταδύ-εσθαι, καταδύ-ομαι, fut. καταδύσ-ομαι. Se plonger dans l'ivresse, παροιν-εῖν, παροιν-έω, ῶ, fut. παροινήσ-ω. Se plonger dans les délices, ἐντρυφ-ᾶν, ἐντρυφ-άω, ῶ, fut. ἐντρυφήσ-ω. Se plonger dans les plaisirs, περὶ τὰς ἡδονὰς ὅλος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.
Plongeur, n. m., δύτ-ης, ου (ὁ); κολυμβητήρ, κολυμβητῆρ-ος (ὁ).
Ployer, v. tr., κάμπτ-ειν, κάμπτ-ω, fut. κάμψ-ω. — *Ployé, ée*, part. passé et adj., καμπτ-ός, ή, όν.
Pluche, n. f., voy. Peluche.
Pluie, n. f. 1 *Eau qui tombe du ciel*, ἐξ οὐρανοῦ ὕδωρ, ὕδατ-ος (τό); ὄμβρ-ος, ου (ὁ). Abondance de pluie, πολυομβρί-α, ας (ἡ). Déluge de pluie, κατομβρί-α, ας (ἡ). || 2 *Grande quantité*, ὄμβρ-ος, ου (ὁ); χάλαζ-α, ης (ἡ).
Plumage, n. m., πτέρωμα, πτερώματ-ος (τό).
Plumail, n. m., voy. Plumeau.
Plumasserie, n. f. 1 *Vente de plumes*, λόφων ἀπεμπολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Préparation de plumes pour ornements*, λόφων κατασκευ-ή, ῆς (ἡ).
Plumassier, n. m., λοφοποι-ός, οῦ (ὁ).
Plume, n. f. 1 *Duvet d'oiseaux*, πτερ-όν, οῦ (τό). || 2 *Panache, parure*, λόφ-ος, ου (ὁ). || 3 *Instrument pour écrire*, κάλαμ-ος, ου (ὁ). Homme de plume, *écrivain*, γραφ-εύς, έως (ὁ).
Plumeau, n. m., *balai de plume*, πτέριν-ον σάρωθρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Plumer, v. tr. 1 *Enlever les plumes*, περιτίλλ-ειν, περιτίλλ-ω, fut. περιτιλ-ῶ, acc. || 2 *Duper*, ἀπομύσσ-ειν, ἀπομύσσ-ω, fut. ἀπομύξ-ω, acc.
Plumet, n. m., *panache*, λόφ-ος, ου (ὁ).

Plumitif, n. m., *minute originale d'un jugement*, κρίσεως ἀρχέτυπ-ον, ου (τό).
Plupart (la), n. f., πλεῖστ-ον, ου (τό), ou mieux πλεῖστ-ος, η, ον, qui s'accorde avec le nom. On dit aussi πολλ-οί, ῶν (οἱ). La plupart du temps, ἐπὶ τὸ πολύ.
Pluralité, n. f., πλειότης, πλειότητ-ος (ἡ); πλεῖστ-ον, ου (τό).
Pluriel, elle, adj., πληθυντικ-ός, ή, όν. Pluriel, n. m., πληθυντικ-ὸς ἀριθμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Plus, adv. de comp., πλεῖον, μᾶλλον. Un peu plus, ὀλίγῳ μᾶλλον. Beaucoup plus, πολλῷ πλεῖον. Devant les adjectifs et les adverbes, *plus* se traduit par le comparatif. Locutions diverses : Avoir plus, πλεονεκτ-εῖν, πλεονεκτ-έω, ῶ, fut. πλεονεκτήσ-ω, gén. Plus ou moins, πλέον ἢ ἔλαττον. Ni plus ni moins, ὡσαύτως. De plus en plus, ἐπὶ πλέον. Tant et plus, πλεῖστα. Tout au plus, εἰς τὰ μάλιστα. Bien plus, qui plus est, il y a plus, de plus, τὸ δὲ μέγιστον, ἀλλ' ἔτι καὶ τοῦτο, ἄλλως τε καί. De plus, *en outre*, πρὸς δὲ τούτοις. Quoi de plus? τί πρὸς τούτοις ἔτι; Rien de plus, οὐδὲν ἄλλο. C'est une raison de plus, διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον. Ne... plus, οὐκ... ἔτι. Plus de guerre! χαιρέτω καὶ πόλεμος! Plus de méfiance! ἄπαγε τὴν ὑπόνοιαν! Plus de dispute entre vous! παύσασθε ἐρίζοντες! Ceux qui ne sont plus, ἔνερ-οι, ων (οἱ). Plus de, *au delà de*, πλέον ἤ, avec le même cas que devant; ὑπέρ, acc. Plus que, suivi d'un verbe, μᾶλλον ἤ, avec le gén. du participe. Plus qu'il ne faut, μᾶλλον τοῦ δέοντος. Plus, répété, s'exprime le premier par ὅσῳ avec le comparatif, et le second par τοσούτῳ avec le comparatif encore. Ex.: Plus il est savant, plus il est modeste, ὅσῳ πολυμαθέστερος, τοσούτῳ σωφρονέστερός ἐστι. Le plus, μάλιστα, περὶ παντός.
Plusieurs, adj., ἔνι-οι, αι, α.
Plus-que-parfait, n. m., ὑπερσυντελικ-ὸς χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Plutôt, adv., μᾶλλον. Ou plutôt, μᾶλλον δέ. Plus tôt, θᾶσσον. Plus tôt qu'on ne croit, qu'on ne croyait, θᾶσσον τῆς ἐλπίδος. Ne... pas plutôt, εὐθὺς ἐπειδή, indic.; ἐπεὶ τάχιστα, indic. Au plus tôt, le plus tôt possible, ὡς τάχιστα.
Pluviale, adj., ὄμβρι-ος, ος ou α, ον.
Pluvier, n. m., χαραδρι-ός, οῦ (ὁ); πάρδαλ-ος, ου (ὁ).
Pluvieux, euse, adj. 1 *Abondant en pluie*, ὄμβρι-ος, ος ou α, ον; χειμέρι-ος, ος, ον. || 2 *Qui amène la pluie*, ὑέτι-ος, α, ον.
Pneumatique, n. f., *science qui a pour objet les propriétés physiques de l'air*, πνευματικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Pneumatique, adj., πνευματικ-ός, ή, όν. Machine pneumatique, πνευματικ-ὸν ἀντλητήρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Pneumonie, n. f., πνευμονί-α, ας (ἡ).
Pneumonique, adj., περιπνευμονικ-ός, ή, όν.
Pochade, n. f. 1 *Esquisse*, αὐτοσχεδίασμα, αὐτοσχεδιάσματ-ος (τό); σκιαγραφί-α, ας (ἡ).

|| 2 *Meurtrissure à l'œil*, ὑπωπιασμ-ός, οῦ (ὁ).

Poche, n. f. 1 *Espèce de petit sac adapté aux habits*, μάρσυπ-ος, ου (ὁ); μαρσύπι-ον, ου (τό). || 2 *Jabot des oiseaux*, πρόλοβ-ος, ου (ὁ).

Pocher, v. tr. 1 *Esquisser*, αὐτοσχεδιάζ-ειν, αὐτοσχεδιάζ-ω, fut. αὐτοσχεδιάσ-ω, acc.; σκιαγραφ-εῖν, σκιαγραφ-έω, ῶ, fut. σκιαγραφήσ-ω, acc. || 2 *Meurtrir l'œil*, ὑπωπιάζ-ειν, ὑπωπιάζ-ω, fut. ὑπωπιάσ-ω, acc.

Pochette, n. f. 1 *Petite poche*, πηρίδι-ον, ου (τό). || 2 *Petit violon*, μικρ-ὸν τετράχορδ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Podagre, n. f., *goutte aux pieds*, ποδάγρ-α, ας (ἡ).

Podagre, adj., *qui a la goutte aux pieds*, ποδαγρικ-ός, ή, όν. Être podagre, ποδαγρι-ᾶν, ποδαγρι-άω, ῶ, fut. ποδαγριάσ-ω.

Poêle, n. m. 1 *Drap mortuaire*, ἐντάφι-ον στρῶμα, στρώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Voile qu'on tient sur la tête des mariés*, γαμήλι-ον περικάλυμμα, περικαλύμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Dais*, οὐραν-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Sorte de fourneau*, ὑπόκαυστ-ον, ου (τό).

Poêle, n. f., *ustensile de cuisine*, τήγαν-ον, ου (τό).

Poêlier, n. m., *qui fait des poêles à chauffer*, ὑπόκαυστα παρασκευάζ-ων, οντος (ὁ).

Poêlon, n. m., τηγάνι-ον, ου (τό).

Poëme, n. m., ποίημα, ποιήματ-ος (τό). Poëme épique, ἔπ-ος, εος, ους (τό). Poëme lyrique, μέλ-ος, εος, ους (τό).

Poésie, n. f., ποίησ-ις, εως (ἡ). Dans le sens de poëme, ποίημα, ποιήματ-ος (τό).

Poëte, n. m., ποιητ-ής, οῦ (ὁ). Femme poëte, ποιήτρι-α, ας (ἡ).

Poétique, adj., ποιητικ-ός, ή, όν. L'art poétique, ποιητικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Poétique, n. f., *traité de l'art de la poésie*, περὶ τῆς ποιητικῆς συγγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Poétiquement, adv., ποιητικῶς.

Poétiser, v. tr., ποιητικεύ-εσθαι, ποιητικεύ-ομαι, fut. ποιητικεύσ-ομαι.

Poids, n. m. 1 *Qui sert à peser*, σταθμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Pesanteur*, βάρ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Fardeau*, au propre et au figuré, ἄχθ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Fatigue*, μόχθ-ος, ου (ὁ). || 5 *Autorité, considération*, δύναμ-ις, εως (ἡ); ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό).

Poignant, ante, adj. 1 Au physique, ὀξ-ύς, εῖα, ύ. || 2 Au moral, δηκτικ-ός, ή, όν.

Poignard, n. m., ἐγχειρίδι-ον, ου (τό).

Poignarder, v. tr. 1 *Frapper du poignard*, τῷ ἐγχειριδίῳ παί-ειν, παί-ω, fut. παίσ-ω, acc. || 2 *Tuer avec le poignard*, τῷ ἐγχειριδίῳ κτείν-ειν, κτείν-ω, fut. κτεν-ῶ, acc.

Poignée, n. f. 1 *Autant que la main peut contenir*, δράξ, δρακ-ός (ὁ). || 2 *Union de choses liées ensemble*, δέσμ-η, ης (ἡ); φάκελλ-ος, ου (ὁ). || 3 *Petite quantité*, ὀλίγ-οι, αι, α, qui s'accorde avec le nom. || 4 *Manche*, λαβ-ή, ῆς (ἡ). Poignée de main, δεξίωσ-ις, εως (ἡ). A poignée, *largement, abondamment*, ἀφθόνως.

Poignet, n. m., καρπ-ός, οῦ (ὁ).

Poil, n. m., θρίξ, τριχ-ός (ἡ). Poil follet, λάχν-η, ης (ἡ). A poil, *à nu, sans selle*, ἐπὶ ψιλοῦ.

Poilu, ue, adj., τριχωτ-ός, ή, όν.

Poinçon, n. m. 1 *Fer pointu pour percer*, κεντήρι-ον, ου (τό). || 2 *Pointe pour graver*, κέστρ-ον, ου (τό); γλύφαν-ον, ου (τό). || 3 *Pointe pour sculpter*, γλυφ-ίς, ίδος (ἡ). || 4 *Pointe pour écrire*, γραφί-ον, ου (τό) || 5 *Petit tonneau*, πιθάρι-ον, ου (τό).

Poinçonner, v. tr., γραφίῳ σημει-οῦν, σημει-όω, ῶ, fut. σημειώσ-ω, acc.

Poindre, v. tr., *piquer*, κεντ-εῖν, κεντ-έω, ῶ, fut. κεντήσ-ω, acc. || Verbe intr., *commencer à paraître, à pousser*. En parlant du jour, ὑπολάμπ-ειν, ὑπολάμπ-ω, fut. ὑπολάμψ-ω. En parlant des plantes, ὑποβλαστάν-ειν, ὑποβλαστάν-ω, fut. ὑποβλαστήσ-ω.

Poing, n. m., πυγμ-ή, ῆς (ἡ). A coups de poing, πύξ. Se battre à coups de poing, πυκτεύ-ειν, πυκτεύ-ω, fut. πυκτεύσ-ω.

Point, n. m. 1 *Piqûre d'aiguille faite dans une étoffe*, στίγμα, στίγματ-ος (τό). Faire des points, στίζ-ειν, στίζ-ω, fut. στίσ-ω, acc. || 2 *Endroit fixe et déterminé*, τόπ-ος, ου (ὁ); χωρί-ον, ου (τό). Réunir sur un point, εἰς ταὐτὸ συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω. Demeurer au même point, κατὰ χώραν μέν-ειν, μέν-ω, fut. μεν-ῶ. || 3 *Signe de ponctuation, marque des i*, στιγμ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *La plus petite portion de l'étendue, en mathématiques*, ἀκαρ-ές, έος, οῦς (τό). || 5 *Empreinte du trou d'un dé*, τύπ-ος, ου (ὁ); τρῆμα, τρήματ-ος (τό). || 6 *Commencement du jour*, ὄρθρ-ος, ου (ὁ). Au point du jour, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. || 7 *Douleur de côté*, τῆς πλευρᾶς πόν-ος, ου (ὁ). || 8 *Instant de la durée*, στιγμ-ή, ῆς (ἡ). || 9 *État, situation*, διάθεσ-ις, εως (ἡ). || 10 *Partie d'un discours*, μέρ-ος, εος, ους (τό). || 11 *Sujet de controverse*, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητήματ-ος (τό). Locutions diverses : Points cardinaux, τοῦ κόσμου πλευρ-αί, ῶν (αἱ). Point de mire, σκοπ-ός, οῦ (ὁ). Le point culminant, ἀκρότατ-ον, ου (τό). Être sur le point, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω. Les choses en sont à ce point... que, εἰς τοῦτο τὰ πράγματα καθέστηκεν... ὥστε... Point d'honneur, φιλοτιμί-α, ας (ἡ). Par point d'honneur, φιλοτίμως. Point de vue, ὄψ-ις, εως (ἡ). Point d'appui, βάσ-ις, εως (ἡ). Point de contact, προσαφ-ή, ῆς (ἡ). Point de ressemblance, ὁμοιότης, ὁμοιότητ-ος (ἡ). A point, *à propos*, ἐν καιρῷ. On tourne aussi par l'adjectif καίρι-ος, ος et α, ον, qui s'accorde avec le sujet du verbe. A point nommé, ἐν τεταγμένῳ χρόνῳ. De point en point, καθ' ἕκαστον. De tout point, παντελῶς, πάντάπασι. Jusqu'à un certain point, μέχρι τινός. Jusqu'à quel point, μέχρι πόσου. Au point que, οὕτως... ὥστε. Au dernier point, ἐσχάτως, εἰς ἄκρον. Avec un adjectif, on traduit

par le superlatif. Ex. : Malheureux au dernier point, ἀθλιώτατ-ος, η, ον.
Point, adv. de négation, οὐ, οὐχί; devant une voyelle, οὐκ; devant une aspirée, οὐχ. Point du tout, οὐδαμῶς, μηδαμῶς. Point de..., οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν, qui s'accorde avec le nom de l'objet.
Pointage, n. m., *direction*, ἰθύν-η, ης (ἡ).
Pointe, n. f. 1 *Bout piquant et aigu*, ὀξ-ύ, έος (τό). || 2 *Saveur piquante*, δριμύτης, δριμύτητ-ος (ἡ). || 3 *Bout, extrémité*, ἄκρ-ον, ου (τό). || 4 *Avance, saillie*, κεραί-α, ας (ἡ). || 5 *Petit clou*, σκόλοψ, σκόλοπ-ος (ὁ). || 6 *Trait d'esprit*, ἀστειότης, ἀστειότητ-ος (ἡ); σκῶμμα, σκώμματ-ος (τό). || 7 *Jeu de mots*, παρονομασί-α, ας (ἡ). Pointe d'une lance, αἰχμ-ή, ῆς (ἡ). A la pointe de l'épée, κατὰ κράτος. Sur la pointe des pieds, ἄκροις τοῖς ποσί, ἀκροποδιστί.
Pointer, v. tr. 1 *Frapper de la pointe*. κεντίζ-ειν, κεντίζ-ω, fut. κεντίσ-ω, acc. || 2 *Diriger*, εὐθύν-ειν, εὐθύν-ω, fut. εὐθυν-ῶ, acc. || 3 *Faire des points avec la plume, le burin*, στίζ-ειν, στίζ-ω, fut. στίσ-ω. — ***Pointé, ée***, part. passé et adj. 1 *Frappé de la pointe*, κεντητ-ός, ή, όν. || 2 *Dirigé vers un point de mire*, εὐθυντ-ός, ή, όν. || 3 *Piqué avec la plume, etc.*, στικτ-ός, ή, όν.
Pointeur, n. m., εὐθυντ-ής, οῦ (ὁ).
Pointillage, n. m., διάστιξ-ις, εως (ἡ).
Pointiller, v. tr. 1 *Faire des points avec la plume, le burin*, καταστίζ-ειν, καταστίζ-ω, fut. καταστίσ-ω, acc. || 2 *Contester sur des riens*, μικρολογ-εῖσθαι, μικρολογ-έομαι, οῦμαι, fut. μικρολογήσ-ομαι.
Pointillerie, n. f., *chicane*, μικρολογί-α, ας (ἡ).
Pointilleux, euse, adj., μικρολόγ-ος, ος, ον.
Pointu, ue, adj., ὀξ-ύς, εῖα, ύ.
Poire, n. f., ἄπι-ον, ου (τό).
Poiré, n. m., *boisson faite avec des poires*, ἀπίτ-ης οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Poireau, n. m. 1 *Légume*, πράσ-ος, ου (ὁ). || 2 *Verrue*, ἀκροχορδ-ών, όνος (ὁ).
Poirée, n. f., *bette*, σεῦτλ-ον, ου (τό).
Poirier, n. m., ἄπι-ος, ου (ὁ).
Pois, n. m., πίσ-ος, ου (ὁ); πίσ-ον, ου (τό). Pois chiche, ἐρέβινθ-ος, ου (ὁ).
Poison, n. m., au propre, φάρμακ-ον, ου (τό); au figuré, διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ).
Poissard, arde, adj., ἀγοραῖ-ος, α, ον. Une poissarde, n. f., ἰχθυοπώλαιν-α, ης (ἡ).
Poisser, v. tr., πισσ-οῦν, πισσ-όω, ῶ, fut. πισσώσ-ω, acc. — ***Poissé, ée***, part. passé et adj., πισσωτ-ός, ή, όν.
Poisseux, euse, adj., πισσώδ-ης, ης, ες.
Poisson, n. m., ἰχθ-ύς, ύος (ὁ).
Poissonnerie, n. f., ἰχθυοπωλεῖ-ον, ου (τό).
Poissonneux, euse, adj., ἰχθυώδ-ης, ης, ες.
Poissonnier, n. m., ἰχθυοπώλ-ης, ου (ὁ). Poissonnière, n. f. 1 *Femme qui vend le poisson*, ἰχθυοπώλαιν-α, ης (ἡ). || 2 *Vase à cuire le poisson*, ἰχθυϊκ-ὸν ἀγγεῖ-ον, ου (τό) Les deux mots se déclinent.
Poitrail, n. m., στῆθ-ος, εος, ους (τό).
Poitrinaire, adj., πνευματικ-ός, ή, όν.
Poitrine, n. f., στέρν-ον, ου (τό).
Poivrade, n. f., πεπερόγαρ-ον, ου (τό).
Poivre, n. m., πέπερ-ι, εως (τό).
Poivrer, v. tr., πεπέρει ἐξαρτύ-ειν, ἐξαρτύ-ω, fut. ἐξαρτύσ-ω, acc.
Poivrier, n. m., πέπερ-ι, εως (τό).
Poivrière, n. f., τοῦ πεπέρεως θήκ-η, ης (ἡ).
Poix, n. f., πίσσ-α, ης (ἡ).
Polaire, adj., ὁ, ἡ, τὸ τοῦ πόλου. L'article se décline. Étoile polaire, ἀρκτοῦρ-ος, ου (ὁ).
Pôle, n. m., πόλ-ος, ου (ὁ). Pôle arctique, ἄρκτ-ος, ου (ἡ); ἀρκτικ-ὸς πόλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Pôle antarctique, ἀνταρκτικ-ὸς πόλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Polémarque, n. m., *commandant d'une armée*, πολέμαρχ-ος, ου (ὁ).
Polémique, adj., διαλεκτικ-ός, ή, όν. Polémique, n. f., *querelle de plume*, ἀγ-ών, ῶνος (ὁ).
Poli, n. m., *lustre, éclat*, στίλϐ-η, ης (ἡ).
Police, n. f. 1 *Ordre d'un État, d'une ville*, πολιτεί-α, ας (ἡ); εὐνομί-α, ας (ἡ). || 2 *Ordre, discipline*, εὐταξί-α, ας (ἡ).
Policer, v. tr. 1 *Adoucir les mœurs*, ἡμερ-οῦν, ἡμερ-όω, ῶ, fut. ἡμερώσ-ω, acc. || 2 *Établir de bonnes lois*, εὔνομ-ον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***Policé, ée***, part. passé et adj., ἥμερ-ος, ος, ον; εὔνομ-ος, ος, ον.
Poliment, adv., ἀστείως, κοσμίως, πολιτικῶς.
Polir, v. tr. 1 *Rendre poli en frottant*, λει-οῦν, λει-όω, ῶ, fut. λειώσ-ω, acc. || 2 *Rendre luisant*, στιλϐ-οῦν, στιλϐ-όω, ῶ, fut. στιλϐώσ-ω, acc. || 3 *Limer, perfectionner*, en parlant des ouvrages de l'esprit, ἐξακριϐ-οῦν, ἐξακριϐ-όω, ῶ, fut. ἐξακριϐώσ-ω, acc. — ***Poli, ie***, part. passé et adj. 1 *Uni, lisse*, λεῖ-ος, α, ον. || 2 *Brillant*, λαμπρ-ός, ά, όν. || 3 *Civil, honnête*, ἀστεῖ-ος, α, ον. || 4 *Bienveillant*, φιλόφρ-ων, ων, ον.
Polisseur, n. m., λεαίν-ων, οντος (ὁ). Polisseuse, n. f., λεαίνουσ-α, ης (ἡ), avec l'accusatif du nom qui suit.
Polissoir, n. m., ξύστρ-ον, ου (τό).
Polissoire, n. f., ξυστήρι-ον, ου (τό).
Polisson, onne, adj. 1 *Mal élevé*, ἄγροικ-ος, ος, ον. || 2 *Insolent*, ὑϐριστικ-ός, ή, όν.
Polissonner, v. intr., ἀσελγ-εῖν, ἀσελγ-έω, ῶ, fut. ἀσελγήσ-ω.
Polissonnerie, n. f. 1 *Tour de polisson*, ἀκολάστημα, ἀκολαστήματ-ος (τό). || 2 *Action inconvenante*, αἰσχρ-ὸν ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Politesse, n. f. 1 *Manière d'agir civile*, ἀστειότης, ἀστειότητ-ος (ἡ). || 2 *Élégance*, κομψότης, κομψότητ-ος (ἡ). || 3 *Acte ou parole civile*, ἀστεῖ-ον, ου (τό).
Politique, adj., πολιτικ-ός, ή, όν. Les af-

faires politiques, πολιτικ-ά, ῶν (τά). Droits politiques, πολιτεί-α, ας (ἡ). Être homme politique, πολιτεύ-εσθαι, πολιτεύ-ομαι, fut. πολιτεύσ-ομαι. Un politique, πολιτικ-ός, οῦ (ὁ). Profond politique, πολιτικώτατ-ος, ου (ὁ). La politique, πολιτικ-ή, ῆς (ἡ). Système politique, πολίτευμα, πολιτεύματ-ος (τό).

Politiquement, adv., πολιτικῶς.

Politiquer, v. intr., περὶ τὰ τῆς πόλεως ληρ-εῖν, ληρ-έω, ῶ, fut. ληρήσ-ω.

Polluer, v. tr., *souiller*, μιαίν-ειν, μιαίν-ω, fut. μιαν-ῶ, acc.

Poltron, onne, adj., δειλ-ός, ή, όν.

Poltronnerie, n. f. 1 *Crainte*, δειλί-α, ας (ἡ). || 2 *Acte de poltron*, ἄνανδρ-ον ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Polyèdre, n. m., πολύεδρ-ον, ου (τό).

Polygame, adj., πολύγαμ-ος, ος, ον.

Polygamie, n. f, πολυγαμί-α, ας (ἡ).

Polyglotte, adj., πολύγλωττ-ος, ος, ον.

Polygone, adj., πολύγων-ος, ος, ον. Polygone, n. m. 1 *Figure de géométrie*, πολύγων-ον, ου (τό). || 2 *Lieu d'exercice pour le tir*, ἀσκητήρι-ον, ου (τό).

Polygraphe, n. m., πολυγράφ-ος, ου (ὁ).

Polype, n. m., πολύπους, πολύποδ-ος (ὁ).

Polypeux, euse, adj., πολυποδώδ-ης, ης, ες.

Polysyllabe, adj., πολυσύλλαϐ-ος, ος, ον.

Polytechnique, adj., πολύτεχν-ος, ος, ον.

Polythéisme, n. m., πολυθεΐ-α, ας (ἡ).

Polythéiste, adj., πολύθε-ος, ος, ον.

Pommade, n. f., κηρωτ-ή, ῆς (ἡ); χρίσμα, χρίσματ-ος (τό).

Pommader, v. tr., χρί-ειν, χρί-ω, fut. χρίσ-ω, acc. — ***Pommadé, ée***, part. passé et adj., χριστ-ός, ή, όν.

Pomme, n. f. 1 *Fruit*, μῆλ-ον, ου (τό). || 2 *Ornement en forme de pomme*, σφαῖρ-α, ας (ἡ).

Pommeau, n. m., σφαίρωμα, σφαιρώματ-ος (τό).

se Pommeler, v. pr., en parlant du ciel, συννεφ-εῖν, συννεφ-έω, ῶ, fut. συννεφήσ-ω. — ***Pommelé, ée***, part. passé et adj., en parlant du ciel, συννεφ-ής, ής, ές. Temps, ciel pommelé, συννέφει-α, ας (ἡ). En parlant des chevaux : Gris pommelé, ψαρ-ός, ά, όν.

Pommer, v. intr., *se former en pomme*, en parlant des choux, des laitues, etc., συσφαιρ-οῦσθαι, συσφαιρ-όομαι, οῦμαι, fut. συσφαιρωθήσ-ομαι. — ***Pommé, ée***, part. passé et adj. 1 *Formé en boule*, κεφαλωτ-ός, ή, όν. || 2 *Achevé*, ἐν τοῖς μάλιστα. L'article s'accorde en genre avec le nom qui précède l'adjectif *pommé*. Pommé, n. m., *boisson de pommes*, μηλίτ-ης οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Pommeraie, n. f., μηλ-ών, ῶνος (ὁ).

Pommette, n. f. 1 *Ornement*, σφαιρίδι-ον, ου (τό). || 2 *Saillie de la joue*, μῆλ-α, ων (τά).

Pommier, n. m., μηλ-ίς, ίδος (ἡ); μηλέ-α, ας (ἡ).

Pompe, n. f. 1 *Appareil*, πομπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Grandeur*, μεγαλοπρέπει-α, ας (ἡ). Pompe funèbre, ἐκφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Machine pour élever l'eau*, ἀντλητήρι-ον, ου (τό).

Pomper, v. tr., ἀντλ-εῖν, ἀντλ-έω, ῶ, fut. ἀντλήσ-ω.

Pompeusement, adv., πομπικῶς, μεγαλοπρεπῶς.

Pompeux, euse, adj., πομπικ-ός, ή, όν; μεγαλόπρεπ-ής, ής, ές.

Pompier, n. m. 1 *Celui qui fait des pompes*, ἀντλητήρια κατασκευάζ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Qui porte secours dans les incendies*, ταῖς πυρκαϊαῖς ἐπιϐοηθ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Pompon, n. m. 1 *Ornement de peu de valeur*, ῥωπικ-όν, οῦ (τό). || 2 *Ornement du shako*, σφαιρίδι-ον, ου (τό). || 3 *Recherche dans le style*, κόμψ-ος, ου (ὁ).

Pomponner, v. tr. 1 *Orner de pompons*, ῥωπικοῖς κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω. || 2 *Parer avec recherche*, καλλωπίζ-ειν, καλλωπίζ-ω, fut. καλλωπίσ-ω.

Ponce, n. f. 1 *Pierre ponce*, κίσσηρ-ις, εως (ἡ). || 2 *Charbon pilé pour calquer un dessin*, κόν-ις, εως (ἡ).

Ponceau, n. m., *petit pont*, γεφύρι-ον, ου (τό).

Ponceau, adj., *couleur d'un rouge très-foncé*, φοινικ-ὸν χρῶμα, χρώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Poncer, v. tr., *polir avec la pierre ponce*, κισσηρίζ-ειν, κισσηρίζ-ω, fut. κισσηρίσ-ω, acc.

Poncire, n. m., *gros citron*, μέγα κίτρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Poncis, n. m., *dessin piqué sur lequel on passe la ponce*, σκιογραφί-α, ας (ἡ).

Ponction, n. f., παρακέντησ-ις, εως (ἡ).

Ponctualité, n. f., ἀκρίϐει-α, ας (ἡ).

Ponctuation, n. f., στίξ-ις, εως (ἡ).

Ponctuel, elle, adj., ἀκριϐ-ής, ής, ές (comp. ἀκριϐ-έστερος, sup. ἀκριϐ-έστατος).

Ponctuellement, adv. 1 *Exactement*, ἀκριϐῶς. || 2 *A point nommé*, ἐν καιρῷ.

Ponctuer, v. tr., στίζ-ειν, στίζ-ω, fut. στίσ-ω, acc. — ***Ponctué, ée***, part. passé et adj., στικτ-ός, ή, όν.

Pondérable, adj., στάσιμ-ος, η, ον.

Pondération, n. f., ταλάντωσ-ις, εως (ἡ).

Pondérer, v. tr., ἀντισηκ-οῦν, ἀντισηκ-όω, ῶ, fut. ἀντισηκώσ-ω, acc. — ***Pondéré, ée***, part. passé et adj., ἰσόῤῥοπ-ος, ος, ον.

Pondeuse, n. f., ᾠοτόκ-ος, ου (ἡ).

Pondre, v. tr., ᾠοτοκ-εῖν, ᾠοτοκ-έω, ῶ, fut. ᾠοτοκήσ-ω.

Ponent ou **Ponant**, n. m., *couchant, occident*, δύσ-ις, εως (ἡ).

Pont, n. m., γέφυρ-α, ας (ἡ). Pont de vaisseau, σανίδωμα, σανιδώματ-ος (τό).

Ponte, n. f., *action de pondre*, ᾠοτοκί-α, ας (ἡ).

Ponté, ée, adj., *qui a un pont*, en parlant d'un vaisseau, σεσανιδωμέν-ος, η, ον.

Pontife, n. m., ἀρχιερ-εύς, έως (ὁ). Souverain pontife, ἱεράρχ-ης, ου (ὁ).

Pontifical, ale, adj., ἀρχιερατικ-ός, ή, όν; ἱερατικ-ός, ή, όν.

Pontificalement, adv., ἱεραρχικῶς.
Pontificat, n. m., ἀρχιερεί-α, ας (ἡ); ἱεραρχί-α, ας (ἡ).
Pont-neuf, n. m., *chanson populaire*, δημοτικ-ὸν ᾆσμα, ᾄσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Ponton, n. m., πλατ-ὺ πλοῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Pontonier, n. m., γεφυρωτ-ής, οῦ (ὁ).
Populace, n. f., ὄχλ-ος, ου (ὁ); συρφετ-ός, οῦ (ὁ). Qui convient à la populace, συρφετώδ-ης, ης, ες. Gouvernement de la populace, ὀχλοκρατί-α, ας (ἡ).
Populacier, ère, adj., συρφετώδ-ης, ης, ες.
Populaire, adj., δημοτικ-ός, ή, όν.
Populairement, adv., δημοτικῶς.
Populariser, v. tr., κοιν-οῦν, κοιν-όω, ῶ, fut. κοινώσ-ω, acc. — ***se Populariser***, δημαγωγ-εῖν, δημαγωγ-έω, ῶ, fut. δημαγωγήσ-ω.
Popularité, n. f., δημαγωγί-α, ας (ἡ).
Population, n. f., ἐνοικοῦντ-ες, ων (οἱ); se construit avec ἐν et le dat.
Populeux, euse, adj., συχν-ός, ή, όν.
Porc, n. m., ὗς, ὑ-ός (ὁ).
Porc-épic, n.m., ὕστριξ, ὕστριχ-ος (ὁ et ἡ).
Porcelaine, n. f., διαφαν-ὴς κέραμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Porche, n. m., προπύλαι-ον, ου (τό).
Porcher, n. m., συβώτ-ης, ου (ὁ). Porchère. n. f., συβώτρι-α, ας (ἡ).
Pore, n. m., πόρ-ος, ου (ὁ).
Poreux, euse, adj., σηραγγώδ-ης, ης, ες.
Porosité, n. f., σηραγγῶδ-ες, εος, ους (τό).
Porphyre, n. m., πορφυρίτ-ης, ου (ὁ).
Porreau, n. m., voy. Poireau.
Porrection, n. f., *collation d'ordres ecclésiastiques*, παροχ-ή, ῆς (ἡ); προςφορ-ά ᾶς (ἡ).
Port, n. m. 1 *Échancrure de la mer dans les côtes*, λιμήν, λιμέν-ος (ὁ). Entrer au port, ὁρμίζ-εσθαι, ὁρμίζ-ομαι, fut. ὁρμίσ-ομαι. Arriver à bon port, εὐπλοίας τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι. || 2 *Lieu de repos, retraite*, καταφυγ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Charge d'un bâtiment*, φόρτ-ος, ου (ὁ). || 4 *Prix d'un transport*, μισθ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Salaire du porteur*, φορεῖ-ον, ου (τό). Franc de port, ἀτελ-ής, ής, ές. || 6 *Action de porter*, φορ-ά, ᾶς (ἡ); φόρησ-ις, εως (ἡ). Port d'armes, *droit de porter des armes*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 7 *Maintien*, ἕξ-ις, εως (ἡ); σχῆμα, σχήματ-ος (τό).
Portable, adj., φορητ-ός, ή, όν.
Portail, n. m., προπύλαι-ον, ου (τό).
Portant, ante, adj. Bien portant, ὑγι-ής, ής, ές. Être bien portant, ὑγιαίν-ειν, ὑγιαίν-ω, fut. ὑγιαν-ῶ. Mal portant, καχέκτ-ης, ης, ες. Être mal portant, καχεκτ-εῖν, καχεκτ-έω, ῶ, fut. καχεκτήσ-ω. A bout portant, ἐκ χειρός. L'un portant l'autre, *en comparant l'un avec l'autre*, καθ' ὅλον, πλέον ἔλαττον.
Portatif, ive, adj., εὔφορ-ος, ος, ον.
Porte, n. f., s'il s'agit d'un temple, d'un palais, d'une ville, πύλ-η, ης (ἡ), et mieux πύλ-αι, ῶν (αἱ). S'il s'agit d'une maison, d'une chambre, θύρ-α, ας (ἡ). A la porte, loc. adv. avec idée de station, θύραζε; avec idée de mouvement, ἔξω. Dans le sens de *allez-vous-en*, ἄπαγε, au pluriel, ἀπάγετε. De porte en porte, κατ' οἴκους. A porte close, κεκλεισμένων θυρῶν. La Porte, *la cour du sultan turc*, θύρ-αι, ῶν (αἱ).
Porte-balle, n. m., μεταπράτ-ης, ου (ὁ).
Porte-clefs, n. m., κλειδοῦχ-ος, ου (ὁ).
Porte-crayon, n. m., γραφίδι-ον, ου (τό).
Porte-croix, n. m., τὸν σταυρὸν φέρ-ων, οντος (ὁ).
Porte-crosse, n. m., ῥαβδοῦχ-ος, ου (ὁ).
Porte-dieu, n. m., τὸν ἅγιον ἄρτον φέρ-ων, οντος (ὁ).
Porte-drapeau, n. m., σημαιοφόρ-ος, ου (ὁ).
Portée, n. f. 1 *Totalité des petits que les animaux mettent bas*, κύημα, κυήματ-ος (τό). || 2 *Distance à laquelle peut atteindre un objet*, βολ-ή, ῆς (ἡ). Portée du trait, τόξευμα, τοξεύματ-ος (τό). A portée de la main, ὑπὸ τῇ χειρί. Qui est à la portée de la main, πρόχειρ-ος, ος, ον. || 3 *Étendue, capacité de l'esprit*, δύναμ-ις, εως (ἡ). || 4 *Sens, valeur d'une expression*, ὑπόνοι-α, ας (ἡ).
Porte-épée, n. m., ξιφηφόρ-ος, ου (ὁ).
Porte-étendard, n. m., σημαιοφόρ-ος, ου (ὁ).
Porte-faix, n. m., φορτοφόρ-ος, ου (ὁ).
Portefeuille, n. m., χαρτοφυλάκι-ον, ου (τό).
Porte-malheur, n. m., κακ-ὸς οἰων-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Porte-manteau, n. m. 1 *Bois ou fer pour suspendre les habits*, κρεμαστήρ, κρεμαστῆρ-ος (ὁ). || 2 *Valise*, πήρ-α, ας (ἡ).
Portement, n. m., usité seulement en parlant des tableaux où Jésus-Christ est représenté portant sa croix, σταύρωσ-ις, εως (ἡ).
Porte-montre, n. m., ὡρονομικ-ὴ θήκ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Porte-mousqueton, n. m., πόρπ-η, ης (ἡ).
Porte-page, n. m., σελιδοφόρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Porte-pierre, n. m., λιθοφόρ-ον, ου (τό).
Porte-plume, n. m., καλαμάρι-ον, ου (τό).
Porter, v. tr. 1 *Soutenir, être chargé d'un fardeau*, φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω, acc. En parlant d'un fardeau, d'un objet qu'on a sur les bras, βαστάζ-ειν, βαστάζ-ω, fut. βαστάσ-ω, acc.; κομίζ-ειν, κομίζ-ω, fut. κομίσ-ω, acc. || 2 *Transporter*, ἐπιφέρ-ειν, ἐπιφέρ-ω, fut. ἐποίσ-ω, acc. || 3 *Produire*, en parlant des animaux, κυοφορ-εῖν, κυοφορ-έω, ῶ, fut. κυοφορήσ-ω, acc.; en parlant des arbres, de la terre, ἐκφέρ-ειν, ἐκφέρ-ω, fut. ἐξοίσ-ω, acc. || 4 *Supporter*, ὑπομέν-ειν, ὑπομέν-ω, fut. ὑπομεν-ῶ, acc. || 5 *Diriger*, προςφέρ-ειν, προςφέρ-ω, fut. προςοίσ-ω, acc. || 6 *Induire, exciter*, παρορμ-ᾶν, παρορμ-άω, ῶ, fut. παρορμήσ-ω, acc. || 7 *Élever en l'air*, ἐπαίρ-ειν, ἐπαίρ-ω, fut. ἐπαρ-ῶ, acc. || 8 *Lancer*, ἐπιβάλλ-ειν, ἐπιβάλλ-ω, fut. ἐπιβαλ-ῶ, acc. || 9 *Causer, apporter*, ἐπάγ-ειν, ἐπάγω,

fut. ἐπάξ-ω, acc. || 10 *Avoir, posséder,* en parlant d'un nom, d'un titre, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. || 11 *Publier, déclarer,* en parlant d'une loi, d'un décret, τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Être soutenu*, ἐπερείδ-εσθαι, ἐπερείδ-ομαι, fut. ἐπερείσ-ομαι, dat.; ἐπικ-εῖσθαι, ἐπίκ-ειμαι, fut. ἐπικείσ-ομαι, dat. || 2 *Atteindre*, ἐξικν-εῖσθαι, ἐξικν-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξίξ-ομαι. — **se Porter,** v. pr. 1 *Se rendre, se transporter*, ἐπέρχ-εσθαι, ἐπέρχ-ομαι, fut. ἐπελεύσ-ομαι εἰς, acc. || 2 *Incliner vers,* ἀποκλίν-ειν, ἀποκλίν-ω, fut. ἀποκλιν-ῶ πρός ou ἐπί, acc. || 3 *En arriver à*, ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι. || 4 *Être en tel ou tel état de santé.* Se bien porter, καλῶς, εὖ ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Se mal porter, κακῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. On dit encore : Se bien porter, ὑγιαίν-ειν, ὑγιαίν-ω, fut. ὑγιαν-ῶ; se mal porter, ἀσθεν-εῖν, ἀσθεν-έω, ῶ, fut. ἀσθενήσ-ω. Porte-toi bien, ὑγίαινε, ἔῤῥωσο, au pluriel, ὑγιαίνετε, ἔῤῥωσθε. — **Porté, ée,** part. passé et adj. 1 *Que l'on porte*, φορητ-ός, ή, όν. || 2 *Enclin à*, εὐκατάφορ-ος, ος, ον πρός, acc. || 3 *Bienveillant,* εὔν-οος, ους, εὔν-οος, ους, εὔν-οον, ουν. || 4 *Projeté*, en parlant de l'ombre. Ombre portée, ἀποσκιαζομέν-η σκι-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Locutions diverses : Porter sur son dos, νωτοφορ-εῖν, νωτοφορ-έω, ῶ, fut. νωτοφορήσ-ω, acc. Porter à la tête, κεφαλῆς ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut. ἅψ-ομαι. Porter le deuil, πενθ-εῖν, πενθ-έω, ῶ, fut. πενθήσ-ω, acc. Porter la peine, δίκην, ζημίαν, τιμωρίαν ὑπέχ-ειν, ὑπέχ-ω, fut. ὑφέξ-ω, acc. Porter ses pas, ἐπιβαίν-ειν, ἐπιβαίν-ω, fut. ἐπιβήσ-ομαι, dat. Porter ses regards, προσβλέπ-ειν, προσβλέπ-ω, fut. προσβλέψ-ω. Porter du fruit, καρποφορ-εῖν, καρποφορ-έω, ῶ, fut. καρποφορήσ-ω. Porter la parole, λόγους ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. Argent qui porte intérêt, ἐργαζόμεν-α χρήματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. Porter la main sur, ἐπιβάλλ-ειν, ἐπιβάλλ-ω, fut. ἐπιβαλ-ῶ, dat. Porter coup, ῥοπὴν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Porter un jugement, κρίν-ειν, κρίν-ω, fut. κριν-ῶ. Porter plainte, ἐγκαλ-εῖν, ἐγκαλ-έω, ῶ, fut. ἐγκαλέσ-ω, acc. Porter la tête haute, le front haut, ὑψαυχεν-εῖν, ὑψαυχεν-έω, ῶ, fut. ὑψαυχενήσ-ω. Se porter à la rencontre, ἀντί-ος ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι, dat. Se porter à des excès, à la débauche, ἀκολαστ-εῖν, ἀκολαστ-έω, ῶ, fut. ἀκολαστήσ-ω. Se porter candidat, τὴν ὑπατείαν παραγγέλλ-ειν, παραγγέλλ-ω, fut. παραγγελ-ῶ. Se porter héritier, κληρονομ-εῖν, κληρονομ-έω, ῶ, fut. κληρονομήσ-ω; ἀξι-οῦν, ἀξι-όω, ῶ, fut. ἀξιώσ-ω. Se porter partie, δίκην διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ω, acc. Se porter fort, πίστιν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω.

Porter, n. m., *bière anglaise,* ζύθ-ος, ου (ὁ).

Porte-respect, n. m., γεραρ-ός, ά, όν, s'accorde avec le nom de la personne.

Porteur, euse, adj., κομίζ-ων, ουσα, ον. Porteur, porteuse d'eau, ὑδροφόρ-ος, ος (ὁ, ἡ). Porteur, porteuse de nouvelles, ἀγγελιαφόρ-ος, ου (ὁ, ἡ).

Porte-trait, n. m., δερμάτι-ον, ου (τό).

Porte-vent, n. m., σωλ-ήν, ῆνος (ὁ).

Porte-verge, n. m., ῥαβδοῦχ-ος, ου (ὁ).

Porte-voix, n. m., σάλπιγξ, σάλπιγγ-ος (ἡ).

Portier, n. m., θυρωρ-ός, οῦ (ὁ). Portière, n. f., θυρωρ-ός, οῦ (ἡ).

Portière, n. f. 1 *Ouverture du carrosse,* θυρ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Rideau*, αὐλαί-α, ας (ἡ).

Portion, n. f., μερ-ίς, ίδος (ἡ). Portion congrue, τακτ-ὸν μέρ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Portioncule, n. f., μόρι-ον, ου (τό).

Portique, n. m., στο-ά, ᾶς (ἡ).

Portrait, n. m., εἰκ-ών, εἰκόν-ος (ἡ). Peinture de portrait, εἰκονογραφί-α, ας (ἡ). Peintre de portraits, εἰκονογράφ-ος, ου (ὁ). Faire, tirer un portrait, εἰκόνα γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω.

Pose, n. f. 1 *Action de poser*, θέσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Attitude*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 3 *Attitudes diverses,* terme de peinture, παράστασ-ις, εως (ἡ).

Posément, adv., σχολῇ, ἡσύχως.

Poser, v. tr. 1 *Mettre en place*, τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. || 2 *Établir*, ὑποτιθέναι, ὑποτίθημι, fut. ὑποθήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Reposer sur*, ἐπικ-εῖσθαι, ἐπίκ-ειμαι, fut. ἐπικείσ-ομαι, dat. || 2 *Prendre une attitude devant le peintre*, παρίστ-ασθαι, παρίστ-αμαι, fut. παραστήσ-ομαι. || 3 *Se donner des airs*, σχηματοποι-εῖσθαι, σχηματοποι-έομαι, οῦμαι, fut. σχηματοποιήσ-ομαι. — **Posé, ée,** part. passé et adj., *rassis, grave*, σεμν-ός, ή, όν; καταστηματικ-ός, ή, όν.

Positif, ive, adj. 1 *Clair, précis*, σαφ-ής, ής, ές (comp. σαφ-έστερος, sup. σαφ-έστατος). || 2 *Qui aime l'exactitude*, ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος). || 3 *Affirmatif*, καταφατικ-ός, ή, όν.

Positif, n. m., *premier degré de signification dans les adjectifs et les adverbes*, ἀπόλυτ-ον, ου (τό).

Position, n. f. 1 *Manière d'être placé*, θέσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Lieu où l'on est*, τόπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Situation du corps*, σχέσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Situation, état des personnes*, κατάστασ-ις, εως (ἡ). || 5 *État social*, βί-ος, ου (ὁ). La position actuelle, παρ-όν, όντος (τό). Être dans une bonne position, καλῶς, εὖ πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω. Être dans une mauvaise position, κακῶς πράσσειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω.

Positivement, adv., σαφῶς, ἀκριβῶς, βεβαίως.

Posséder, v. tr. 1 *Avoir en sa possession*, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. On se sert plus élégamment de κέκτημαι, parfait du verbe κτ-ᾶσθαι, κτ-άομαι, ῶμαι, fut. κτήσ-ομαι, acc. || 2 *Connaître à fond*, ἀκριβ-οῦν, ἀκριβ-όω, ῶ, fut. ἀκριβώσ-ω, acc. Être pos-

sédé d'une passion, ἐπιμαίν-εσθαι, ἐπιμαίν-ομαι, fut. ἐπιμαν-οῦμαι, dat. Être possédé du démon, ἐνεργ-εῖσθαι, ἐνεργ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐνεργηθήσ-ομαι ὑπὸ τοῦ δαίμονος. Un possédé, ἐνεργούμεν-ος, ου (ὁ). — **se Posséder**, v. pr., *être maître de soi*, ἑαυτοῦ κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. Ne pas se posséder de joie, ὑπερχαίρ-ειν, ὑπερχαίρ-ω, fut. ὑπερχαρήσ-ομαι.

Possesseur, n. m., κεκτημέν-ος, ου (ὁ), avec l'acc.; δεσπότ-ης, ου (ὁ); κύρι-ος, ου (ὁ).

Possessif, ive, adj., κτητικ-ός, ή, όν.

Possession, n. f. 1 *Action de posséder*, κτῆσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qu'on possède*, κτῆμα, κτήματ-ος (τό). || 3 *État de l'homme possédé du démon*, κατοχ-ή, ῆς (ἡ).

Possibilité, n. f., δυνατ-όν, οῦ (τό). Il n'y a pas possibilité que ou à ce que, οὐκ ἔσθ' ὅπως avec le subj. ou le fut. de l'indic.

Possible, adj. 1 *Qui peut être*, δυνατ-ός, ή, όν. || 2 *Faisable*, πρακτ-ός, ή, όν. Il est possible que, δυνατόν ἐστι, οἷόν τέ ἐστι, ἐνδέχεται, ἔνεστι avec l'infin. Autant que possible, ὡς ἔνι μάλιστα. Le plus tôt possible, ὡς τάχιστα. Le possible, n. m., δυνατ-όν, οῦ (τό).

Poste, n. m. 1 *Station militaire*, τάξ-ις, εως, ἡ; χώρ-α, ας (ἡ); τόπ-ος, ου (ὁ). Poste fortifié, φρουρί-ον, ου (τό). || 2 *Corps-de-garde*, φυλακεῖ-ον, ου (τό); φρουρ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Emploi*, τάξ-ις, εως (ἡ); τέλ-ος, εος, ους (τό). Poste élevé, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).

Poste, n. f. 1 *Relais*, ἄγγαρ-α, ων (τά). Poste aux chevaux, ἱππ-ών, ῶνος, ὁ. || 2 *Maison où sont les chevaux de poste*, σταθμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Espace parcouru par le cheval de poste*, ἀγγαρεῖ-ον, ου (τό). Poste aux lettres, ἀγγαρεῖ-ον, ου (τό).

Poster, v. tr., καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.

Postérieur, eure, adj. 1 *Qui est derrière*, ὀπίσθι-ος, ος, ον. || 2 *Qui vient ensuite*, ὕστερ-ος, α, ον.

Postérieurement, adv., ὕστερον.

Postériorité, n. f., ὑστεροχρονί-α, ας (ἡ).

Postérité, n. f. 1 *Enfants*, παῖδ-ες, ων (οἱ); τέκν-α, ων (τά). || 2 *Descendants*, ἀπόγον-οι, ων (οἱ); ἐπίγον-οι, ων (οἱ). || 3 *Ceux qui viendront après nous*, οἱ ἔπειτα. L'article se décline.

Posthume, adj., ὀψίγον-ος, ος, ον. En parlant d'un écrit, καταλελειμμέν-ος, η, ον.

Postiche, adj. πρόςθετ-ος, ος, ον; πλαστ-ός, ή, όν.

Postillon, n. m., ἄγγαρ-ος, ου (ὁ).

Post-scriptum, n. m., παράγραμμα, παραγράμματ-ος (τό).

Postulant, n. m., αἰτητ-ής, οῦ (ὁ). Postulante, n. f., αἰτοῦσ-α, ης (ἡ).

Postulation, n. f., αἴτησ-ις, εως (ἡ).

Postuler, v. tr., αἰτ-εῖν, αἰτ-έω, ῶ, fut. αἰτήσ-ω, acc.

Posture, n. f., σχῆμα, σχήματος (τό). Être en bonne posture dans le monde, εὐπορ-εῖν, εὐπορ-έω, ῶ, fut. εὐπορήσ-ω.

Pot, n. m., ἀγγεῖ-ον, ου (τό). Pot de terre, χύτρ-α, ας (ἡ). Pot à eau, ὑδρί-α, ας (ἡ). Cuiller à pot, τρύηλ-ις, ιδος (ἡ).

Pot-pourri, n. m. 1 *Ragoût*, ἀδυρτάκ-η, ης (ἡ). || 2 *Morceau de musique composé de différents airs connus*, μελικ-ὸν συγκρότημα, συγκροτήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Pot-de-vin, n. m., *présent ajouté au prix convenu pour un marché*, προτίμι-ον, ου (τό).

Potable, adj., ποτ-ός, ή, όν.

Potage, n. m., ζωμ-ός, οῦ (ὁ).

Potager, n. m., λαχανί-α, ας (ἡ).

Potager, ère, adj., λαχάνι-ος, α, ον.

Potasse, n. f., νίτρ-ον, ου (τό).

Poteau, n. m., πάσσαλ-ος, ου (ὁ).

Potée, n. f., ὅσον δέχεται χύτρα.

Potelé, ée, adj., εὔσαρκ-ος, ος, ον.

Potence, n. f., σταυρ-ός, οῦ (ὁ).

Potentat, n. m., δυνάστ-ης, ου (ὁ); αὐτοκράτωρ, αὐτοκράτορ-ος (ὁ).

Potentiel, elle, adj., ἔνεργ-ος, ος, ον (comp. ἐνεργ-έστερος, sup. ἐνεργ-έστατος).

Poterie, n. f., κέραμ-ος, ου (ὁ).

Poterne, n. f., ψευδόθυρ-ον, ου (τό).

Potier, n. m., κεραμ-εύς, έως (ὁ).

Potion, n. f., πόσ-ις, εως (ἡ); πῶμα, πώματ-ος (τό).

Potiron, n. m., κολοκύνθ-η, ης (ἡ).

Pou, n. m., φθείρ, φθειρ-ός (ὁ).

Pouacre, adj., ῥυπαρ-ός, ά, όν.

Pouce, n. m. 1 *Doigt de la main*, ἀντίχειρ, ἀντίχειρ-ος, (ὁ). || 2 *Doigt du pied*, μέγας δάκτυλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Se mordre les pouces, *se repentir*, μετανο-εῖν, μετανο-έω, ῶ, fut. μετανοήσ-ω. Mettre les pouces, *faire des concessions*, ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω, dat. || 3 *Mesure de douze lignes*, δάκτυλ-ος, ου (ὁ).

Poucettes, n. f. pl., *chaînes pour attacher les pouces*, δεσμ-οί, ῶν (οἱ).

Poudre, n. f., κόν-ις, εως (ἡ). Poudre à cheveux, παιπάλ-η, ης (ἡ). Poudre à canon, πυρίν-η κόν-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Poudre à papier, ψαμμί-ον, ου (τό). Réduire en poudre, συντρίβ-ειν, συντρίβ-ω, fut. συντρίψ-ω, acc.

Poudrer, v. tr., κονίζ-ειν, κονίζ-ω, fut. κονίσ-ω. Poudrer les cheveux, παιπάλῃ διαπάσσ-ειν, διαπάσσ-ω, fut. διαπάσ-ω, acc.

Poudreux, euse, adj., κονιορτώδ-ης, ης, ες.

Poudrière, n. f., πυρίνης κόνεως ἐργαστήρι-ον, ου (τό).

Pouffer, v. intr. Pouffer de rire, ἐκκαγχάζ-ειν, ἐκκαγχάζ-ω, fut. ἐκκαγχάσ-ω.

Pouillé, n. m., *dénombrement des bénéfices d'un diocèse*, τῶν ἐκκλησιαστικῶν προςόδων κατάλογ-ος, ου (ὁ).

Pouiller, v. tr., *dire des injures*, ὑβρίζ-ειν, ὑβρίζ-ω, fut. ὑβρίσ-ω, acc.

Pouilles, n. f. pl., *injures*, ὑβρίσματ-α, ων (τά). Chanter pouilles, *faire des reproches*, ὀνειδίζ-ειν, ὀνειδίζ-ω, fut. ὀνειδίσ-ω, acc.

Pouilleux, euse, adj., φθειρώδ-ης, ης, ες.

Poulailler, n. m., ὀρνιθοτροφεῖ-ον, ου (τό). Poulailler, *marchand de volaille*, ὀρνιθοπώλ-ης, ου (ὁ).
Poulain, n. m., *jeune cheval*, πῶλ-ος, ου (ὁ).
Poularde, n. f., σιτευτ-ὴ ἀλεκτορ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Poule, n. f., ὄρν-ις, ιθος (ἡ). Poule d'Inde, Ἰνδικ-ὴ ὄρν-ις, ιθος (ἡ). Les deux mots se déclinent. Poule mouillée, *lâche*, δειλ-ός, ή, όν. Avoir la chair de poule, *frissonner*, φρίσσ-ειν, φρίσσ-ω, fut. φρίξ-ω.
Poule, n. f., *mise de joueurs*, συμβολ-ή, ῆς (ἡ).
Poulet, n. m. 1 *Petit d'une poule*, ὀρνίθι-ον, ου (τό). || 2 *Billet doux*, ἐρωτικ-ὴ ἐπιστολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Poulette, n. f., νέ-α ἀλεκτορ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pouliche, n. f., πῶλ-ος, ου (ἡ).
Poulin, voy. Poulain.
Poulie, n. f., τροχιλί-α, ας (ἡ).
Pouliner, v. intr., πῶλον τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι.
Poulinière, n. f., τοκ-ὰς ἵππ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pouliot, n. m., *plante*, γλήχ-ων, ωνος (ἡ).
Poulpe, n. m., πολύπ-ους, οδος (ὁ).
Pouls, n. m., σφυγμ-ός, οῦ (ὁ). Se tâter le pouls, *être incertain*, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω.
Poumon, n. m., πνεύμ-ων, ονος (ὁ).
Poupard, n. m., νανί-ον, ου (τό); βρέφ-ος, εος, ους (τό).
Poupe, n. f., πρύμν-α, ης (ἡ). Avoir le vent en poupe, au propre et au figuré, κατ' οὖρον φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι.
Poupée, n. f., κόρ-η, ης (ἡ).
Poupon, onne, n. m. et f., παιδάρι-ον, ου (τό).
Pour, prép. 1 *A cause de*, διά, acc. Pour cela, διὰ τοῦτο. On traduit aussi par χάριν, ἕνεκα, qui se mettent après leur complément : τούτου χάριν, τούτου ἕνεκα. Pour quelle raison? διὰ τί; τίνος χάριν; τίνος ἕνεκα; || 2 *A la place de*, ἀντί, gén. Une chose pour une autre, ἓν ἀνθ' ἑνός. || 3 *En faveur de*, ὑπέρ, περί. Combattre pour la patrie, ὑπὲρ, περὶ τῆς πατρίδος μάχεσθαι. || 4 *Au sujet de*, ἐπί. Contester pour un champ, ἐπ' ἀγρῷ διερίζειν. || 5 *En vue de*, πρός, acc. Fournir de l'argent pour la guerre, εἰς τὸν πόλεμον χρήματα παρέχειν. || 6 *Envers*, πρός, εἰς, acc. Mon amitié pour vous, ἡ ἐμὴ πρὸς σὲ φιλία. || 7 *Eu égard à*, ἀπό, ἐκ, gén.; κατά, acc. Pour son âge, κατὰ τὴν αὐτοῦ ἡλικίαν. Pour moi, τὸ κατ' ἐμέ. Pour, suivi de l'inf. dans le sens de *afin que*, ἵνα avec le subj., ὅπως avec le fut., et surtout ὥστε avec l'inf. Pour, suivi d'un adj. dans le sens de *si*, οὕτω devant une consonne, οὕτως devant une voyelle. Pour, suivi d'un inf. dans le sens de *quoique*, εἰ καί avec l'indic. Pour, suivi d'un verbe dans le sens de *à cause de*, διὰ τό, inf. Pour peu que, εἰ καὶ ὀλίγον. Pour, avec des noms de temps, εἰς, acc. Pour un an, εἰς ἐνιαυτόν. Pour, n. m., *opposé à* contre, τὸ ἐναντίον. Le pour et le contre, τὰ ἀμφότερα. Locutions diverses : Pour le profit, ἐπὶ τῷ κέρδει. Pour l'amour de Dieu, πρὸς Θεοῦ. Rendre bienfait pour bienfait, ἀντευεργετ-εῖν, ἀντευεργετ-έω, ῶ, fut. ἀντευεργετήσ-ω. Rendre amour pour amour, ἀντερ-ᾶν, ἀντερ-άω, ῶ, fut. ἀντεράσ-ω, gén. Mot pour mot, κατὰ λέξιν. Je ne sais pour quel motif, οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου. Trop grand pour un homme, μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον. Prendre pour ami, φίλον αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι. Prendre pour un fou, ἠλίθιον νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω. Ne compter pour rien, παρ' οὐδὲν ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, acc. Passer pour, δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δόξ-ω. Pour ainsi dire, ὡς ἔπος εἰπεῖν. Pour ne pas dire, ἵνα μὴ λέγω, avec le même cas que devant. Assez éloquent pour persuader, οὕτω δεινὸς λέγειν ὥςτε πεῖσαι. Longue route pour un vieillard, μακρὰ ὁδὸς ὡς γέροντι. Pour lors, τότε.
Pourboire, n. m., τῷ μισθῷ προςτιθέμεν-ον, ου (τό).
Pourceau, n. m., ὗς, ὑ-ός (ὁ).
Pourchasser, v. tr., θηρεύ-ειν, θηρεύ-ω, fut. θηρεύσ-ω, acc.
Pourfendeur, n. m., διασχίζ-ων, οντος (ὁ), avec l'acc. du nom.
Pourfendre, v. tr., διασχίζ-ειν, διασχίζ-ω, fut. διασχίσ-ω, acc.— ***Pourfendu, ue***, part. passé et adj., διασχιδ-ής, ής, ές.
Pourparler, n. m., ἔντευξ-ις, εως (ἡ).
Pourpier, n. m., *herbe*, ἀνδράχλ-η, ης (ἡ).
Pourpoint, n. m., προστερνίδι-ον, ου (τό).
Pourpre, n. f., dans tous les sens, πορφύρ-α, ας (ἡ); κογχύλι-ον, ου (τό). De couleur de pourpre, πορφύρε-ος, α, ον; πορφυρ-οῦς, ᾶ, οῦν; πορφύρει-ος, α, ον. Teint en pourpre, πορφυρόβαπτ-ος, ος, ον.
Pourpre, n. m., *maladie*, ἐξανθήματ-α, ων (τά).
Pourpré, ée, adj., πορφύρ-εος, οῦς, πορφυρ-έα, ᾶ, πορφύρ-εον, οῦν.
Pourpris, n. m. 1 *Habitation*, περίφραγμα, περιφράγματ-ος (τό). || 2 *Enceinte sacrée*, τέμεν-ος, εος, ους (τό).
Pourquoi, conj., sans interrogation, ἀνθ' οὗ, οὕπερ ἕνεκα. Je ne sais pas pourquoi, οὐκ οἶδ' ἀνθ' οὗ. Vous voyez pourquoi, ὁρᾷς τίνος ἕνεκα. C'est pourquoi, διὰ τοῦτο. Avec interrogation, διὰ τί; τί παθών, οῦσα, όν; τί μαθών, οῦσα, όν; Ces deux participes s'accordent avec le sujet du verbe. Pourquoi donc? τί ποτε; Pourquoi non? πῶς γὰρ οὔ; Pourquoi pas? τί δὲ μή; τί μή, Pourquoi cela? ὡς δὴ τί τοῦτο; Pourquoi faire? ὡς τί; πρὸς τί; τοῦ ἕνεκα; Pourquoi, n. m., αἰτί-α, ας (ἡ).
Pourrir, v. tr., διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.; σήπ-ειν, σήπ-ω, fut. σήψ-ω, acc.

Pourrir, v. intr., ou **se Pourrir**, v. pr., σήπ-εσθαι, σήπ-ομαι, fut. σαπήσ-ομαι. — ***Pourri, ie,*** part. passé et adj., σαθρ-ός, ά, όν.

Pourriture, n. f., σῆψ-ις, εως (ἡ). Qui tombe en pourriture, σαθρ-ός, ά, όν.

Poursuite, n. f. 1 *Action de poursuivre*, δίωξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Brigue*, παραγγελί-α, ας (ἡ). || 3 *Démarche pour obtenir la main d'une fille*, μνηστεί-α, ας (ἡ).

Poursuivant, n. m. 1 *Qui poursuit*, διώκ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Qui recherche un emploi*, παραγγέλλ-ων, οντος (ὁ). || 3 *Prétendant à la main d'une fille*, μνηστήρ, μνηστῆρ-ος (ὁ).

Poursuivre, v. tr. 1 *Courir après*, διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ω, acc. || 2 *Rechercher avec ardeur*, θηρ-ᾶν, θηρ-άω, ῶ, fut. θηράσ-ω, acc. || 3 *Continuer pour achever*, διατελ-εῖν, διατελ-έω, ῶ, fut. διατελέσ-ω, acc. || 4 *Tourmenter, importuner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. — ***Poursuivi, ie,*** part. passé et adj. Dans le sens judiciaire, φεύγ-ων, ουσα, ον.

Pourtant, conj., ὅμως, οὐ μὴν ἀλλά, μέντοι.

Pourtour, n. m., περίβολ-ος, ου (ὁ); περίοδ-ος, ου (ἡ).

Pourvoi, n. m., ἀναφορ-ά, ᾶς (ἡ).

Pourvoir, v. intr., προνο-εῖν, προνο-έω, ῶ, fut. προνοήσ-ω, gén. Pourvoir à une charge, ἀρχήν, τιμὴν ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐριτρέψ-ω, acc. || Verbe tr. 1 *Munir*, χορηγ-εῖν, χορηγ-έω, ῶ, fut. χορηγήσ-ω, acc. et le nom de la personne au dat. Être pourvu, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Être bien pourvu, εὐπορ-εῖν, εὐπορ-έω, ῶ, fut. εὐπορήσ-ω, gén. || 2 *Marier*, ἐκδιδόναι, ἐκδίδωμι, fut. ἐκδώσ-ω, acc. — ***se Pourvoir***, v. pr., terme de justice, πρὸς τοὺς δικαστὰς δίκην ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω.

Pourvoyeur, n. m., ὀψών-ης, ου (ὁ).

Pourvu que, conj., μόνον εἰ avec l'ind. ou l'opt., ἐὰν μόνον avec le subj.

Pousse, n. f., βλάστημα, βλαστήματ-ος (τό).

Poussée, n. f., ὤθησ-ις, εως (ἡ).

Pousser, v. tr. 1 *Déplacer par impulsion*, ὠθ-εῖν, ὠθ-έω, ῶ, fut. ὠθήσ-ω, acc. || 2 *Écarter, éloigner*, ἀπωθ-εῖν, ἀπωθέω, ῶ, fut. ἀπωθήσ-ω, acc. || 3 *Proférer*, προΐ-εσθαι, προΐ-εμαι, fut. προήσ-ομαι, acc. || 4 *Prolonger*, προάγ-ειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω, acc. || 5 *Étendre*, ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc. || 6 *Faire avancer*, προβιβάζ-ειν, προβιβάζ-ω, fut. προβιβάσ-ω, acc. || 7 *Exciter*, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc.; παρορμ-ᾶν, παρορμ-άω, ῶ, fut. παρορμήσ-ω, acc.; προτρέπ-ειν, προτρέπ-ω, fut. προτρέψ-ω, acc. || 8 *Produire*, φύ-ειν, φύ-ω, fut. φύσ-ω; ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω, acc. || Verbe intr., en parlant des plantes, βλαστάν-ειν, βλαστάν-ω, fut. βλαστήσ-ω. En parlant de la barbe, des cheveux, etc., αὐξάν-εσθαι, αὐξάν-ομαι, fut. αὐξηθήσ-ομαι. — ***se Pousser***, v. pr., *se créer une position*, προάγ-εσθαι, προάγ-ομαι, fut. προαχθήσ-ομαι. Locutions diverses : Pousser un cheval, ἵππον ὀτρύν-ειν, ὀτρύν-ω, fut. ὀτρυν-ῶ. Pousser des cris, ἀναβο-ᾶν, ἀναβο-άω, ῶ, fut. ἀναβοήσ-ομαι. Pousser des soupirs, στενάζ-ειν, στενάζ-ω, fut. στενάξ-ω. Pousser à bout, *irriter*, ἐξιστάναι, ἐξίστημι, fut. ἐκστήσ-ω, acc. Pousser des fruits, καρποτοκ-εῖν, καρποτοκ-έω, ῶ, fut. καρποτοκήσ-ω. Pousser des racines, ῥιζοβολ-εῖν, ῥιζοβολ-έω, ῶ, fut. ῥιζοβολήσ-ω. Faire pousser les cheveux, τριχοποι-εῖν, τριχοποι-έω, ῶ, fut. τριχοποιήσ-ω, acc.

Poussier, n. m., *poussière de charbon*, ἀνθρακῖτ-ις κόν-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Poussière, n. f., κόν-ις, εως (ἡ); κονί-α, ας (ἡ). Mordre la poussière, μαχόμενος πίπτ-ειν, πίπτ-ω, fut. πεσ-οῦμαι.

Poussif, ive, adj., ἀσθματικ-ός, ή, όν. Être poussif, ἀσθμάζ-ειν, ἀσθμάζ-ω, fut. ἀσθμάσ-ω.

Poussin, n. m., νεόσσι-ον, ου (τό).

Poutre, n. f., δοκ-ός, οῦ (ἡ).

Poutrelle, n. f., *petite poutre*, δοκ-ίς, ίδος (ἡ).

Pouvoir, v. intr. 1 *Avoir la faculté, être en état de*, δύν-ασθαι, δύν-αμαι, fut. δυνήσ-ομαι. || 2 *Avoir de la puissance*. ἰσχύ-ειν, ἰσχύ-ω, fut. ἰσχύσ-ω; σθέν-ειν, σθέν-ω, sans fut. || 3 *Être capable de*, οἷ-όςτε, ατε, όν τε εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι, infin. Dans le sens impersonnel, il est permis, il est possible, ἔξεστι, πάρεστι. Quelquefois *pouvoir* ne se traduit pas, comme dans les locutions suivantes : On pourrait dire, εἴποι τις ἄν. Dans le sens optatif, *pouvoir* se traduit par εἴθε. Puisses-tu périr! εἴθε κακῶς ἀπόλοιο! On ne peut plus, suivi d'un adjectif ou d'un verbe, se traduit par ὡς ou ὅτι, avec le superlatif. On ne peut plus sage, ὡς ou ὅτι σοφώτατος. Ne pas pouvoir, ἀδυνατ-εῖν, ἀδυνατ-έω, ῶ, fut. ἀδυνατήσ-ω. N'en pouvoir plus, ἀπαγορεύ-ειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπαγορεύσ-ω.

Pouvoir, n. m., 1 *Faculté d'agir*, δύναμ-ις, εως (ἡ). || 2 *Permission*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). Plein pouvoir, ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Acte par lequel on autorise*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Puissance, autorité*, δύναμ-ις, εως (ἡ); κράτ-ος, εος, ους (τό). || 5 *Crédit, ascendant*, ἰσχ-ύς, ύος, ἡ; ἀξίωσ-ις, εως (ἡ). Le pouvoir, *les personnes investies de l'autorité*, ἀρχ-αί, ῶν (αἱ); ἄρχοντ-ες, ων (οἱ). Locutions diverses : Ce qui est en notre pouvoir, τὰ ἐφ' ἡμῖν. Autant qu'il était en son pouvoir, ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ. Avoir en son pouvoir, κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén. Avoir un grand pouvoir, μέγα ou πολὺ δύν-ασθαι, δύν-αμαι, fut. δυνήσ-ομαι. S'emparer du pouvoir, τῶν πραγμάτων κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. Tomber au pouvoir, ἁλίσκ-εσθαι, ἁλίσκ-ομαι, fut. ἁλώσ-ομαι ὑπό, gén.

Prairie, n. f., λειμ-ών, ῶνος (ὁ).

Praline, n. f., τράγημα, τραγήματ-ος (τό).

Praticable, adj., πράξιμ-ος, ος, ον; δυ-

νατ-ός, ή, όν. En parlant d'un chemin, βάσιμ-ος, ος, ον; βατ-ός, ή, όν.
Praticien, n. m., *qui a de l'expérience*, ἔμπειρ-ος, ου (ὁ). En procédure, πραγματικ-ός, οῦ (ὁ); δικανικ-ός, οῦ (ὁ). En médecine, ἐμπειρικ-ός, οῦ (ὁ).
Pratique, n. f. 1 *Exécution, application*, par opposition à théorie, πρᾶξ-ις, εως (ἡ); χειρουργί-α, ας (ἡ). || 2 *Exercice*, ἄσκησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Expérience*, ἐμπειρί-α, ας (ἡ); τριϐ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Routine*, συνήθει-α, ας (ἡ); τριϐ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Coutume*, νόμ-ος, ου (ὁ); νόμιμ-ον, ου (τό); ἔθ-ος, εος, ους (τό). || 6 *Connaissance de la procédure*, δικανικ-ή, ῆς (ἡ). || 7 *Fréquentation*, ὁμιλί-α, ας (ἡ). || 8 *Liberté d'aborder et de débarquer*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 9 *Chalandise*, χρεί-α, ας (ἡ); χρῆσ-ις, εως (ἡ). || 10 *Chaland, acheteur*, ὠνητ-ής, οῦ (ὁ). Pratiques, n. f. pl., *menées sourdes*, μηχαν-αί, ῶν (αἱ); μηχανήματ-α, ων (τά).
Pratique, adj., πρακτικ-ός, ή, όν.
Pratiquer, v. tr. 1 *Exercer*, ἀσκ-εῖν, ἀσκ-έω, ῶ, fut. ἀσκήσ-ω, acc. || 2 *Fréquenter*, προσομιλ-εῖν, προσομιλ-έω, ῶ, fut. προσομιλήσ-ω, dat. || 3 *Préparer, ménager*, κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. — ***Se pratiquer***, v. pr. 1 *Être fait*, πράττ-εσθαι, πράττ-ομαι, fut. πραχθήσ-ομαι. || 2 *Être en usage*, ἐν ἔθει εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Se pratiquer des intelligences, πραξικοπ-εῖν, πραξικοπ-έω, ῶ, fut. πραξικοπήσ-ω.
Pré, n. m., λειμ-ών, ῶνος (ὁ).
Préalable, adj., προηγητικ-ός, ή, όν; πρότερ-ος, α, ον.
Préalablement, adv., προηγητικῶς, πρότερον.
Préambule, n. m., προοίμι-ον, ου (τό).
Préau, n. m. 1 *Petit pré*, μικρ-ὸς λειμ-ών, ῶνος (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Cour*, αὐλ-ή, ῆς (ἡ).
Précaire, adj. 1 *Incertain*, ἀϐέϐαι-ος, ος, ον. || 2 *Toléré*, συγχωρούμεν-ος, η, ον.
Précairement, adv. 1 *D'une manière incertaine*, οὐ βεϐαίως. || 3 *A titre précaire*, ἐκ συγχωρήσεως.
Précaution, n. f., φυλακ-ή, ῆς (ἡ); εὐλάϐει-α, ας (ἡ). Avec précaution, εὐλαϐῶς. Sans précaution, ἀφυλάκτως.
Précautionner, v. tr., φυλάσσειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. — ***se Précautionner***, v. pr., εὐλαϐ-εῖσθαι, εὐλαϐ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐλαϐήσ-ομαι.
Précédemment, adv., πρότερον, πρίν, τὸ πρίν.
Précédent, ente, adj., πρότερ-ος, α, ον. Un précédent, πρότερον γεγενημέν-ον, ου (τό).
Précéder, v. tr. 1 *Exister avant*, προγίγν-εσθαι, προγίγν-ομαι, fut. προγενήσ-ομαι, gén. || 2 *Marcher devant*, προηγ-εῖσθαι, προηγ-έομαι, οῦμαι, fut. προηγήσ-ομαι, gén. || 3 *Devancer*, φθάν-ειν, φθάν-ω, fut. φθάσ-ω, acc.
Précepte, n. m., δίδαγμα, διδάγματ-ος (τό); ἐντολ-ή, ῆς (ἡ).
Précepteur, n. m., διδάσκαλ-ος, ου (ὁ); παιδαγωγ-ός, οῦ (ὁ).
Préceptoral, ale, adj., παιδαγωγικ-ός, ή, όν.
Préceptorat, n. m., παιδαγωγί-α, ας (ἡ).
Précession, n. f., μετακίνησ-ις, εως (ἡ).
Prêche, n. m., ἱερ-ὸς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Prêcher, v. tr., *publier*, ἀνακηρύσσ-ειν, ἀνακηρύσσ-ω, fut. ἀνακηρύξ-ω, acc. || Verbe intr., ἱερολογ-εῖν, ἱερολογ-έω, ῶ, fut. ἱερολογήσ-ω.
Prêcheur, n. m. 1 *Prédicateur*, ἱερολογ-ῶν, οῦντος (ὁ). || 2 *Faiseur de morale*, γνωμολογ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Précieuse, n. f., *femme affectée*, ἀκκιζομέν-η γυνή, γυναικ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Précieusement, adv., ἐπιμελῶς.
Précieux, euse, adj. 1 *De grand prix*, τίμι-ος, α, ον. || 2 *Grand*, μέγας, μεγάλη, μέγα. || 3 *Affecté*, περίεργ-ος, ος, ον. En parlant des personnes, θρυπτικ-ός, ή, όν.
Préciosité, n. f., *affectation*, περιεργί-α, ας (ἡ).
Précipice, n. m., κρημν-ός, οῦ (ὁ); βάραθρ-ον, ου (τό).
Précipitamment, adv. 1 *Très-vite*, προπετῶς. || 2 *Étourdiment*, ἀπερισκέπτως.
Précipitation, n. f. 1 *Grande hâte*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Étourderie*, προπέτει-α, ας (ἡ).
Précipiter, v. tr. 1 *Jeter dans un précipice*, κατακρημνίζ-ειν, κατακρημνίζ-ω, fut. κατακρημνίσ-ω, acc. || 2 *Jeter dans*, ἐμϐάλλ-ειν, ἐμϐάλλ-ω, fut. ἐμϐαλ-ῶ, acc. || 3 *Renverser*, ἐκϐάλλ-ειν, ἐκϐάλλ-ω, fut. ἐκϐαλ-ῶ, acc. || 4 *Hâter, accélérer*, ἐπείγ-ειν, ἐπείγ-ω, fut. ἐπείξ-ω. — ***Précipité, ée***, part. passé et adj. 1 *Hâté*, ἐπειγόμεν-ος, η, ον. || 2 *Sans apprêts*, αὐτοσχέδι-ος, ος, ον. || 3 *Qui agit précipitamment*, προπετ-ής, ής, ές.
Préciput, n. m., πρόλημμα, προλήμματ-ος (τό).
Précis, n. m., *résumé*, κεφάλαι-ον, ου (τό).
Précis, ise, adj. 1 *Déterminé*, ὡρισμέν-ος, η, ον; τεταγμέν-ος, η, ον; τακτ-ός, ή, όν. || 2 *Formel*, σαφ-ής, ής, ές.
Précisément, adv., ἀκριϐῶς, μάλιστα.
Préciser, v. tr., ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc.
Précision, n. f. 1 *Justesse*, ἀκρίϐει-α, ας (ἡ). || 2 *Concision*, συντομί-α, ας (ἡ).
Précité, ée, adj., προειρημέν-ος, η, ον.
Précoce, adj., πρώϊ-ος, α, ον.
Précocité, n. f., πρωϊότης, πρωϊότητ-ος (ἡ).
Préconisation, n. f., *annonce publique d'une promotion à l'épiscopat*, ἀνακήρυξ-ις, εως (ἡ).
Préconiser, v. tr. 1 *Annoncer publiquement une promotion à l'épiscopat*, ἀνακηρύσσ-ειν, ἀνακηρύσσ-ω, fut. ἀνακηρύξ-ω. ||

2 *Louer à l'excès*, ὑπερεπαιν-εῖν, ὑπερεπαιν-έω, ῶ, fut. ὑπερεπαινέσ-ω.
Précurseur, n. m., πρόδρομ-ος, ου (ὁ). Signe précurseur, σημεῖ-ον, ου (τό).
Prédécéder, v. intr., *mourir avant*, προθνήσκ-ειν, προθνήσκ-ω, fut. προθαν-οῦμαι. — ***Prédécédé, ée***, part. passé et adj., προτεθνηκ-ώς, υῖα, ός.
Prédécès, n. m., πρότερον θάνατ-ος, ου (ὁ).
Prédécesseur, n. m., ὁ, ἡ, τὸ πρό, avec le gén. L'article se décline.
Prédestination, n. f., προορισμ-ός, οῦ (ὁ).
Prédestiner, v. tr., προορίζ-ειν, προορίζ-ω, fut. προορίσ-ω, acc. — ***Prédestiné, ée***, part. passé et adj., ἐκλεκτ-ός, ή, όν.
Prédétermination, n. f., προδιορισμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Prédéterminer, v. tr., προδιορίζ-ειν, προδιορίζ-ω, fut. προδιορίσ-ω, acc.
Prédicateur, n. m., ἱερολόγ-ος, ου (ὁ).
Prédication, n. f. 1 *Action de prêcher*, ἱερολογί-α, ας (ἡ). || 2 *Sermon*, ἱερ-ὸς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Prédiction, n. f. 1 *Action de prédire*, μαντεί-α, ας (ἡ). || 2 *Chose prédite*, μάντευμα, μαντεύματ-ος (τό).
Prédilection, n. f., σπουδ-ή, ῆς (ἡ). Avoir de la prédilection, ἀγαπ-ᾶν, ἀγαπ-άω, ῶ, fut. ἀγαπήσ-ω, acc.
Prédire, v. tr., μαντεύ-εσθαι, μαντεύ-ομαι, fut. μαντεύσ-ομαι. En parlant d'un dieu, d'un oracle, χρήζ-ειν, χρήζ-ω, fut. χρήσ-ω, acc. — ***Prédit, ite***, part. passé et adj., πρόφατ-ος, ος, ον.
Prédisposer, v. tr., προδιατιθέναι, προδιατίθημι, fut. προδιαθήσ-ω, acc.
Prédisposition, n. f., προδιάθεσ-ις, εως (ἡ).
Prédominance, n. f., ἐπικράτει-α, ας (ἡ).
Prédominant, ante, adj., ἐπικρατ-ῶν, οῦσα, οῦν.
Prédominer, v. intr., ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén.
Prééminence, n. f., ὑπεροχ-ή, ῆς (ἡ); ἐξοχ-ή, ῆς (ἡ); πρωτεί-α, ας (ἡ).
Prééminent, ente, adj., ὑπέροχ-ος, ος, ον; πρότιμ-ος, ος, ον.
Préétablir, v. tr., προκαθιστάναι, προκαθίστημι, fut. προκαταστήσ-ω.
Préexistant, ante, adj., προϋφεστηκ-ώς, υῖα, ός.
Préexistence, n. f., προϋπόστασ-ις, εως (ἡ).
Préexister, v. intr., προεῖναι, πρόειμι, fut. προέσ-ομαι.
Préface, n. f., προοίμι-ον, ου (τό); πρόλογ-ος, ου (ὁ).
Préfecture, n. f., ἐπαρχί-α, ας (ἡ).
Préférable, adj., προτιμητέος, α, ον.
Préférablement, adv., ἐξόχως, διαφερόντως.
Préférence, n. f., dans le sens actif, προτίμησ-ις, εως (ἡ); dans le sens passif, προτιμί-α, ας (ἡ). De préférence, par préférence, κατ' ἐξοχήν, διαφερόντως. Au plur., τιμ-αί, ῶν (αἱ).

Préférer, v. tr., προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι. — ***Préféré, ée***, part. passé et adj., πρόκριτ-ος, ος, ον.
Préfet, n. m., ἔπαρχ-ος, ου (ὁ).
Préjudice, n. m., βλάβ-η, ης (ἡ). A mon préjudice, ἐμῷ κακῷ.
Préjudiciable, adj., βλαβερ-ός, ά, όν.
Préjudiciel, elle, adj., παραγραφικ-ός, ή, όν. Moyen préjudiciel, παραγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Préjudicier, v. intr., βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω, acc.
Préjugé, n. m. 1 *Ce qui a été jugé avant*, προδεδικασμέν-ον, ου (τό). || 2 *Opinion adoptée sans examen*, πρόληψ-ις, εως (ἡ); προειλημμέν-η δόξ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Préjuger, v. tr. 1 *Juger avant*, προδικάζ-ειν, προδικάζ-ω, fut. προδικάσ-ω. || 2 *Décider sans examen*, προκρίν-ειν, προκρίν-ω, fut. προκριν-ῶ, acc. || 3 *Conjecturer*, προεικάζ-ειν, προεικάζ-ω, fut. προεικάσ-ω, acc.
Prélart, n. m., *sorte de couverture*, στρῶμα, στρώματ-ος (τό).
se **Prélasser**, v. pr., πομπεύ-ειν, πομπεύ-ω, fut. πομπεύσ-ω.
Prélat, n. m., τῶν ἱερῶν προστάτ-ης, ου (ὁ); ἀρχιερ-εύς, έως (ὁ).
Prélature, n. f., ἀρχιερωσύν-η, ης (ἡ).
Prélèvement, n. m., πρόληψ-ις, εως (ἡ).
Prélever, v. tr., προλαμβάν-ειν, προλαμβάν-ω, fut. προλήψ-ομαι, acc.
Préliminaire, adj., προηγητικ-ός, ή, όν.
Préliminaire, n. m., *commencement d'arrangement*, εἰσαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Préliminairement, adj., προηγουμένως.
Prélude, n. m., προοίμι-ον, ου (τό).
Préluder, v. intr., προοιμιάζ-εσθαι, προοιμιάζ-ομαι, fut. προοιμιάσ-ομαι.
Prématuré, ée, adj., ἄωρ-ος, ος, ον; πρόμοιρ-ος, ος, ον.
Prématurément, adv., πρὸ ὥρας.
Préméditation, n. f., προβουλ-ή, ῆς (ἡ). Avec préméditation, προβεβουλευμένως. Sans préméditation, ἀπροβουλεύτως.
Préméditer, v. tr., προβουλεύ-εσθαι, προβουλεύ-ομαι, fut. προβουλεύσ-ομαι.
Prémices, n. f. pl., ἀπαρχ-αί, ῶν (αἱ).
Premier, ière, adj., en parlant de deux, πρότερ-ος, α, ον. En parlant de plusieurs, πρῶτ-ος, η, ον.
Premièrement, adv., πρῶτον.
Premier-né, n. m., πρωτόγον-ος, ου (ὁ).
Premier-venu, n. m., τυχ-ών, όντος (ὁ).
Prémisses, n. f. pl., λήμματ-α, ων (τά).
Prémunir, v. tr., προφυλάσσ-ειν, προφυλάσσ-ω, fut. προφυλάξ-ω, acc.
Prenable, adj., ἁλωτ-ός, ή, όν.
Prenant, ante, adj., λαμβάν-ων, ουσα, ον.
Prendre, v. tr. 1 *Saisir, mettre en sa main*, λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, acc. || 2 *Dérober*, ὑφαιρ-εῖν, ὑφαιρ-έω, ῶ, fut. ὑφαιρήσ-ω, acc. || 3 *Attaquer*, ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ομαι, dat. || 4 *Manger, boire*, εἰςδέχ-εσθαι, εἰςδέχ-ομαι, fut. εἰςδέξ-ομαι, acc. || 5 *Choisir*, αἱρ-εῖσθαι,

αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι, acc. || 6 *Adopter, accueillir*, δέχ-εσθαι, δέχ-ομαι, fut. δέξ-ομαι. || 7 *Mettre sur soi*, ἐνδύ-εσθαι, ἐνδύ-ομαι, fut. ἐνδύσ-ομαι, acc. || 8 *Interpréter*, ὑπολαμβάν-ειν, ὑπολαμβάν-ω, fut. ὑπολήψ-ομαι, acc. || 9 *Aller joindre*, ἀπάγ-ειν, ἀπάγ-ω, fut. ἀπάξ-ω, acc. || 10 Suivi de que, *supposer*, τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, avec l'acc. et l'inf. || Verbe intr. 1 *S'allumer*, ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut ἁφθήσ-ομαι. || 2 *Se glacer, se geler, devenir compacte*, πήγν-υσθαι, πήγν-υμαι, fut. παγήσ-ομαι. || 3 *Avoir faveur, plaire*, ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω. || 4 *Passer en mode, en usage*, καθίστ-ασθαι, καθίστ-αμαι, fut. καταστήσ-ομαι — ***se Prendre***, v. pr., *s'attacher à*, ἀντέχ-εσθαι, ἀντέχ-ομαι, fut. ἀνθέξ-ομαι, dat. S'en prendre, *imputer*, ἐγκαλ-εῖν, ἐγκαλ-έω, ῶ, fut. ἐγκαλέσ-ω, acc. et le nom de la personne au dat. Locutions diverses : Prendre les armes, πρὸς τὰ ὅπλα τρέπεσθαι, τρέπ-ομαι, fut. τρέψ-ομαι. Prendre à la chasse, à la pêche, ἀγρεύ-ειν, ἀγρεύ-ω, fut. ἀγρεύσ-ω, acc. Prendre au piége, παγιδεύ-ειν, παγιδεύ-ω, fut. παγιδεύσ-ω, acc. Prendre à son service, μισθ-οῦν, μισθ-όω, ῶ, fut. μισθώσ-ω, acc. Prendre de l'âge, γηράσκ-ειν, γηράσκ-ω, fut. γηράσ-ομαι. Prendre sur le fait, ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, acc. Faire prendre de la nourriture, σιτίζ-ειν, σιτίζ-ω, fut. σιτίσ-ω, avec deux acc. Prendre du lait, γαλακτοποτ-εῖν, γαλακτοποτ-έω, ῶ, fut. γαλακτοποτήσ-ω. Prendre femme, γαμ-εῖν, γαμ-έω, ῶ, fut. γαμήσ-ω, acc. Prendre son temps, καιροσκοπ-εῖν, καιροσκοπ-έω, ῶ, fut. καιροσκοπήσ-ω. Prendre du temps, χρονίζ-ειν, χρονίζ-ω, fut. χρονίσ-ω. Prendre le deuil, μέλαν ἱμάτιον περιβάλλ-εσθαι, περιβάλλ-ομαι, fut. περιβαλ-οῦμαι. Prendre un visage, τὸ μέτωπον χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω. Prendre un air sérieux, τὸ πρόσωπον σπουδαίως ἱστάναι, ἵστημι, fut. στήσ-ω. Prendre la lune avec les dents, ἀεροβατ-εῖν, ἀεροβατ-έω, ῶ, fut. ἀεροβατήσ-ω. Prendre la forme, μορφὴν μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ. A le bien prendre, εἴ τις καλῶς ὑπολάβοι. A tout prendre, *au total*, καθόλου, συλλήβδην. Prendre terre, προσορμίζ-εσθαι, προσορμίζ-ομαι, fut. προσορμισθήσ-ομαι. Prendre sur soi. 1 *Se contenir*, ἑαυτοῦ κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. || 2 *S'engager à*, ὑφίστ-ασθαι, ὑφίστ-αμαι, fut. ὑποστήσ-ομαι. Prendre à cœur. 1 *Être affligé*, ἄχθ-εσθαι, ἄχθ-ομαι, fut. ἀχθήσ-ομαι. || 2 *S'intéresser à*, προσθυμ-εῖσθαι, προσθυμ-έομαι, οῦμαι, fut. προσθυμήσ-ομαι. Se prendre à, *commencer à*, ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι. Se prendre à rire, εἰς γέλωτα ὁρμ-ᾶν, ὁρμ-άω, ῶ, fut. ὁρμήσ-ω. Se prendre de vin, μεθύ-ειν, μεθύ-ω, fut. μεθύσ-ω. Se prendre de querelle, εἰς ἔριν καθίστ-ασθαι, καθίστ-αμαι, fut. καταστήσ-ομαι. Il lui prend une faiblesse, λειποθυμεῖ. La fantaisie lui prit, ἔννοιά ποτ' ἐγένετο αὐτῷ. Bien nous a pris, εὖ ἐγένετο ἡμῖν. Bien vous a pris de vous taire, εὖ ἐποίησας κατασιγήσας. Pris. 1 *Captif*, ἁλωτ-ός, ή, όν. || 2 *Gelé, rendu compacte*, πεπηγ-ώς, υῖα, ός.

Preneur, n. m., λαμβάν-ων, οντος (ὁ), avec l'acc. Preneuse, n. f., λαμβάνουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc.

Prénom, n. m., προωνύμι-ον, ου (τό).

Préoccupation, n. f., φροντ-ίς, ίδος (ἡ).

Préoccuper, v. tr., προκαταλαμβάν-ειν, προκαταλαμβάν-ω, fut. προκαταλήψ-ομαι. — ***se Préoccuper***, v. pr., φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω.

Préopinant, ante, adj., προειρηκ-ώς, υῖα, ός.

Préopiner, v. n., πρότερον τὴν γνώμην ἀποφαίν-εσθαι, ἀποφαίν-ομαι, fut. ἀποφαν-οῦμαι.

Préparateur, n. m., παρασκευάζων, οντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.

Préparatif, n. m., παρασκευ-ή, ῆς (ἡ).

Préparation, n. f., παρασκεύασ-ις, εως (ἡ). Préparation de médicaments, φαρμακοποιΐ-α, ας (ἡ). Préparation à une étude, à une science, προπαιδεί-α, ας (ἡ). Préparation pour parler en public, μελέτ-η, ης (ἡ).

Préparatoire, adj., παρασκευαστικ-ός, ή, όν.

Préparer, v. tr., παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω, acc. — ***Préparé, ée***, part. passé et adj., ἑτοῖμ-ος, ος, ον.

Prépondérance, n. f., ὑπεροχ-ή, ῆς (ἡ).

Prépondérant, ante, adj., κρείσσ-ων, ων, ον.

Préposé, n. m., ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).

Préposer, v. tr., καθιστάναι, καθίστημι, καταστήσ-ω, acc.

Prépositif, ive, adj., προθετικ-ός, ή, όν.

Préposition, n. f., πρόθεσ-ις, εως (ἡ).

Prérogative, n. f., προνομί-α, ας (ἡ).

Près, prép., ἐγγύς, gén. ou dat., Près, *à côté de*, πλησίον, gén. ou dat.; πρός, παρά, dat. Près, *aux environs de*, περί, acc. Près de, loc. adv., ἐγγύθεν. A peu près, σχεδόν. A cela près, ὀλίγου δεῖν.

Présage, n. m., σημεῖ-ον, ου (τό). Présage tiré du vol des oiseaux, οἰων-ός, οῦ (ὁ).

Présager, v. tr. 1 *Indiquer, annoncer*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc. || 2 *Conjecturer*, τεκμαίρ-εσθαι, τεκμαίρ-ομαι, fut. τεκμαρ-οῦμαι.

Presbyte, adj., *qui voit mieux de loin que de près*, τηλαυγέστερον ὁρ-ῶν, ῶσα, ῶν.

Presbytère, n. m., πρεσβυτέρι-ον, ου (τό).

Presbytérien, enne, adj., πρεσβυτεριαν-ός, ή, όν. Grec moderne.

Prescience, n. f., πρόγνωσ-ις, εως (ἡ).

Prescriptible, παλαιοῦσθαι δυνάμεν-ος, η, ον.

Prescription, n. f. 1 *Précepte*, πρόσταγμα, προστάγματ-ος (τό). || 2 *Légitimité acquise par le temps*, παλαίωσ-ις, εως (ἡ).

Prescrire, v. tr. 1 *Ordonner*, ἐπιτάσσ-ειν,

ἐπιτάσσ-ω, fut. ἐπιτάξ-ω. || 2 *Fixer, déterminer*, ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc. || 3 *Acquérir par la prescription*, τῇ παλαιώσει κτ-ᾶσθαι, κτ-άομαι, ῶμαι, fut. κτήσ-ομαι. — ***Prescrit, ite***, part. passé et adj., *fixé*, τακτ-ός, ή, όν; ῥητ-ός, ή, όν.

Préséance, n. f., προεδρί-α, ας (ἡ).

Présence, n. f., παρουσί-α, ας (ἡ). En ma présence, ἐμοῦ παρόντος En présence de l'ennemi, ἐναντίον τῶν πολεμίων. Présence d'esprit, παράστασ-ις, εως (ἡ); φρόνησ-ις, εως (ἡ).

Présent, ente, adj., παρ-ών, οῦσα, όν. Le temps présent, νῦν χρόν-ος, ου (ὁ). Le présent, τὸ νῦν. L'article se décline. Pour le présent, τὸ νῦν, εἰς τὸ παρ-όν. Le présent, terme de grammaire, ἐνεστ-ὼς χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. A présent, νῦν. Dès à présent, ἀπὸ τοῦδε. Jusqu'à présent, μέχρι τοῦδε, μέχρι νῦν.

Présent, n. m., *don*, δῶρ-ον, ου (τό); δώρημ-α, δωρήματ-ος (τό).

Présentable, adj. 1 *Qu'on peut offrir*, προςοιστέ-ος, α, ον. || 2 *Qui peut se présenter*, οἷ-όςτε, οἵ-ατε, οἷ-όντε εἰςέρχεσθαι. || 3 *Acceptable*, προςδεκτ-ός, ή, όν.

Présentation, n. f. 1 *Action d'offrir*, προςφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Action de conduire une personne à une autre*, παράστασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Droit de présenter à une place*, τοῦ τοὺς παραγγέλλοντας συνιστάναι ἐξουσί-α, ας (ἡ).

Présentement, adv., τὸ νῦν.

Présenter, v. tr. 1 *Offrir*, παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. || 2 *Tendre avec la main*, προτείν-ειν, προτείν-ω, fut. προτεν-ῶ, acc. || 3 *Renfermer en soi*, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. || 4 *Mettre sous les yeux*, ἐπιδεικνύναι, ἐπιδείκνυμι, fut. ἐπιδείξ-ω, acc. || 5 *Conduire*, εἰςάγ-ειν, εἰςάγ-ω, fut. εἰςάξ-ω, acc. — ***se Présenter***, v. pr. 1 *Paraître*, παραγίγν-εσθαι, παραγίγν-ομαι, fut. παραγενήσ-ομαι. || 2 *Arriver*, παρίστ-ασθαι, παρίστ-αμαι, fut. παραστήσ-ομαι. || 3 *Survenir*, en parlant des événements, συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω, fut. συμβήσ-ομαι. Si l'occasion se présente, ἐὰν τύχῃ.

Préservateur, trice, ou **Préservatif, ive**, adj., προφυλακτικ-ός, ή, όν. Un préservatif, προφυλακ-ή, ῆς (ἡ).

Préserver, v. tr., φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. Dieu nous en préserve! ταῦτα Θεὸς ἀποτρέποι! Dont on peut se préserver, φυλάξιμ-ος, ος, ον. Dont on ne peut se préserver, ἀφύλακτ-ος, ος, ον.

Présidence, n. f. 1 *Action, droit de présider*, προεδρί-α, ας (ἡ). || 2 *Direction*, προστατεί-α, ας (ἡ). || 3 *Place de président*, προέδρου ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). || 4 *Durée de la présidence*, προεδρίας χρόν-ος, ου (ὁ).

Président, n. m., πρόεδρ-ος, ου (ὁ). Présidente, n. f., προεδρεύουσ-α, ης (ἡ).

Présider, v. tr. et intr. 1 *Être président*, προεδρεύ-ειν, προεδρεύ-ω, fut. προεδρεύσ-ω. || 2 *Avoir la direction, surveiller*, προστατεύ-ειν, προστατεύ-ω, fut. προστατεύσ-ω, acc.; διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc.; πρυτανεύ-ειν, πρυτανεύ-ω, fut. πρυτανεύσ-ω, acc.

Présidial, n. m., *tribunal*, δικαστήρι-ον, ου (τό).

Présomptif, ive, adj., εἰκαστικ-ός, ή, όν.

Présomption, n. f. 1 *Conjecture*, ὑπόληψ-ις, εως (ἡ); εἰκασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Opinion trop avantageuse de soi-même*, αὐθάδει-α, ας (ἡ). Avoir de la présomption, μέγα φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω.

Présomptueusement, adv., αὐθαδῶς.

Présomptueux, euse, adj., αὐθάδ-ης, ης, ες (comp. αὐθαδ-έστερος, sup. αὐθαδ-έστατος)

Presque, adv., σχεδόν, ὀλίγου δεῖν.

Presqu'île, n. f., χερσόνησ-ος, ου (ἡ).

Pressant, ante, adj. 1 *Qui presse, qui insiste*, ἐπείγ-ων, ουσα, ον. || 2 *Urgent*, ἀναγκαῖ-ος, α, ον.

Presse, n. f. 1 *Foule*, ὄχλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Grand embarras*, στενοχωρί-α, ας (ἡ). || 3 *Machine à presser*, πίεστρ-ον, ου (τό). || 4 *Machine à imprimer*, πιεστήρι-ον, ου (τό). || 5 *Publicité*, διὰ τύπων δήλωσ-ις, εως (ἡ).

Pressentiment, n. m., προαίσθησ-ις, εως (ἡ).

Pressentir, v. tr. 1 *Avoir le pressentiment*, προαισθάν-εσθαι, προαισθάν-ομαι, fut. προαισθήσ-ομαι, acc. || 2 *Deviner*, ὑπονο-εῖν, ὑπονο-έω, ῶ, fut. ὑπονοήσ-ω, acc. || 3 *Sonder*, διαπυνθάν-εσθαι, διαπυνθάν-ομαι, fut. διαπεύσ-ομαι, gén.

Presser, v. tr. 1 *Serrer avec force*, πιέζ-ειν, πιέζ-ω, fut. πιέσ-ω, acc. || 2 *Poursuivre sans relâche, insister*, ἐπικ-εῖσθαι, ἐπίκ-ειμαι, fut. ἐπικείσ-ομαι, dat. || 3 *Exciter, stimuler*, ἐπείγ-ειν, ἐπείγ-ω, fut. ἐπείξ-ω, acc. || 4 *Hâter*, en parlant des choses, κατασπεύδ-ειν, κατασπεύδ-ω, fut. κατασπεύσ-ω, acc. Presser, v. intr., ἐπείγ-εσθαι, ἐπείγ-ομαι, fut. ἐπειχθήσ-ομαι. Le temps presse, οὐ δεῖ μέλλειν. Les affaires pressent, ἀκμάζει τὰ πράγματα. Rien ne presse, οὐδὲν δεῖ σπουδῆς. — ***se Presser***, v. pr. 1 *Se hâter*, σπεύδ-ειν, σπεύδ-ω, fut. σπεύσ-ω. || 2 *Agir précipitamment*, προπετῶς ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξω. — ***Pressé, ée***, part. passé et adj., en parlant des personnes, σπεύδ-ων, ουσα, ον. En parlant des choses, σπουδῆς δεόμεν-ος, η, ον. Qui peut être pressé, *serré*, πιεστ-ός, ή, όν.

Pression, n. f., πιεσμ-ός, οῦ (ὁ). Pression de l'air, τοῦ ἀέρος βάρ-ος, εος, ους (τό).

Pressoir, n. m., τρυγητήρι-ον, ου (τό).

Pressurage, n. m., πατησμ-ός, οῦ (ὁ).

Pressurer, v. tr. 1 *Fouler*, πατ-εῖν, πατ-έω, ῶ, fut. πατήσ-ω, acc. — ***Pressuré, ée***, part. passé et adj., πατητ-ός, ή, όν. || 2 *Écraser d'impôts*, καταθλίβ-ειν, καταθλίβ-ω, fut. καταθλίψ-ω, acc.

Pressureur, n. m., πατ-ῶν, οῦντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.

Prestance, n. f., σεμνοπρέπει-α, ας (ἡ).

Prestant, n. m., *jeu d'orgues*, γοργ-όν, οῦ (τό). Grec moderne.

Prestation, n. f. 1 *Redevance*, εἰςφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Action de prêter*, ne s'emploie que dans la locution : Prestation de serment, ὁρκωμοσί-α, ας (ἡ).

Preste, adj., ἐλαφρ-ός, ά, όν (comp. ἐλαφρότερος, sup. ἐλαφρ-ότατος); ταχ-ύς, εῖα, ύ (comp. ταχ-ύτερος, sup. ταχ-ύτατος).

Prestement, adv., ταχέως.

Prestesse, n. f., ἐλαφρότης, ἐλαφρότητ-ος (ἡ).

Prestidigitateur, n. m., θαυματοποι-ός, οῦ (ὁ).

Prestidigitation, n. f., θαυματοποιΐ-α, ας (ἡ).

Prestige, n. m. 1 *Illusion opérée par sortilége*, τερατεί-α, ας (ἡ); γοητεί-α, ας (ἡ). || 2 *Illusion de l'œil, de l'esprit*, φαντασί-α, ας (ἡ).

Prestigieux, **euse**, θαυμαστ-ός, ή, όν; τερατώδ-ης, ης, ες.

Presto, adv., *vite*, ταχέως. Prestissimo, τάχιστα.

Prestolet, n. m., ἱερίσκ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Présumable, adj., δοκ-ῶν, οῦσα, οῦν.

Présumer, v. tr., τεκμαίρ-εσθαι, τεκμαίρομαι, fut. τεκμαρ-οῦμαι. Présumer beaucoup de soi, μέγα φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω. — ***Présumé, ée***, part. passé et adj., *censé, réputé*, νομιζόμεν-ος, η, ον.

Présupposer, v. tr., προϋπολαμβάν-ειν, προϋπολαμβάν-ω, fut. προϋπολήψ-ομαι.

Présupposition, n. f., ὑπόληψ-ις, εως (ἡ).

Présure, n. f., *acide pour faire cailler le lait*, πυτί-α, ας (ἡ).

Prêt, n. m. 1 *Action de prêter*, δανεισμ-ός, ου (ὁ). || 2 *Somme prêtée*, δάνεισμα, δανείσματ-ος (τό).

Prêt, ête, adj. ἑτοῖμ-ος, η, ον.

Prétendant, n. m., μετι-ών, όντος (ὁ). Prétendante, n. f., μετιοῦσ-α, ας (ἡ). Prétendant, *aspirant à un mariage*, μνηστήρ, μνηστῆρ-ος (ὁ).

Prétendre, v. tr. 1 *Affirmer*, φάναι, φημί, fut. φήσ-ω. || 2 *Avoir dessein*, βούλ-εσθαι, βούλομαι, fut. βουλήσ-ομαι. || Verbe intr., *aspirer à*, προςποι-εῖσθαι, προςποι-έομαι, οῦμαι, fut. προςποιήσ-ομαι. — ***Prétendu, ue***, part. passé et adj., *censé, soi-disant*, λεγόμεν-ος, η, ον; νομιζόμεν-ος, η, ον.

Prétendu, n. m., *fiancé*, νυμφί-ος, ου (ὁ). Prétendue, n. f., νύμφ-η, ης (ἡ).

Prête-nom, n. m., τὸ ὄνομα θ-είς, έντος (ὁ).

Prétentieux, **euse**, adj., περίεργ-ος, ος, ον.

Prétention, n. f. 1 *Allégation*, πρόφασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Droit qu'on allègue*, ἀξίωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Espérance*, ἐλπ-ίς, ίδος (ἡ). || 4 *Dessein*, βουλ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Affectation*, περιεργί-α, ας (ἡ). || 6 *Idée avantageuse qu'on a de soi*, φρόνημα, φρονήματ-ος (τό). Afficher des prétentions, μέγα φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω.

Prêter, v. tr. 1 *Donner une chose à condition qu'on la rendra*, χρ-ᾶν, χρ-άω, ῶ, fut. χρήσ-ω, acc. || 2 *Procurer*, παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc. || 3 *Attribuer, imputer*, ἐπιφέρ-ειν, ἐπιφέρ-ω, fut. ἐποίσ-ω, acc. || Verbe intr., *s'étendre*, en parlant des étoffes, du cuir, χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω. — ***se Prêter***, v. pr. 1 *Prêter son ministère, son intermédiaire*, ὑπηρετ-εῖν, ὑπηρετ-έω, ῶ, fut. ὑπηρετήσ-ω, dat. || 2 *Condescendre à*, ὑπακού-ειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι, dat. Locutions diverses : Prêter à intérêt, δανείζ-ειν, δανείζ-ω, fut. δανείσ-ω. Prêter secours, βοηθ-εῖν, βοηθέω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, dat. Prêter main forte, ἐπικουρ-εῖν, ἐπικουρ-έω, ῶ, fut. ἐπικουρήσ-ω, dat. Prêter son nom, τοῦ ὀνόματος μεταδιδόναι, μεταδίδωμι, fut. μεταδώσ-ω. Prêter le flanc, ἑαυτὸν πλάγιον παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω. Prêter serment, ὅρκον ὀμνύναι, ὄμνυμι, fut. ὀμ-οῦμαι. Prêter à rire, γέλωτα ὀφλισκάνειν, ὀφλισκάν-ω, fut. ὀφλήσ-ω. Se prêter au désir, χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσομαι. Qui prête, *qui cède et s'étend aisément*, ὑγρ-ός, ά, όν; χαλαρ-ός, ά, όν. Matière, sujet qui prête, εὔπορ-ος ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Prétérit, n. m., παρῳχημέν-ος χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Prétérition ou **Prétermission**, n. f., figure de rhétorique, παράλειψ-ις, εως (ἡ).

Prêteur, n. m., *qui prête de l'argent*, χρήστ-ης, ου (ὁ). Prêteuse, n. f., χρήσασ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Préteur, n. m., *magistrat romain*, στρατηγ-ός, οῦ (ὁ).

Prétexte, n. f., *robe bordée de pourpre*, περιπόρφυρ-ος ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Prétexte, n. m., πρόφασ-ις, εως (ἡ); πρόσχημα, προσχήματ-ος (τό). Sous prétexte, προφάσει, κατὰ πρόφασιν, gén.

Prétexter, v. tr., προφασίζ-εσθαι, προφασίζ-ομαι, fut. προφασίσ-ομαι, acc.

Prétoire, n. m. 1 *Lieu où le préteur rend la justice*, βουλευτήρι-ον, ου (τό). || 2 *Tente du général*, στρατηγεῖ-ον, ου (τό).

Prétorien, **enne**, adj., στρατηγικ-ός, ή, όν. Les prétoriens, δορυφόρ-οι, ων (οἱ).

Prêtre, n. m., ἱερ-εύς, έως (ὁ).

Prêtresse, n. f., ἱέρει-α, ας (ἡ); ἱερ-ίς, ίδος (ἡ).

Prêtrise, n. f., ἱέρει-α, ας (ἡ).

Préture, n. f., στρατηγί-α, ας (ἡ).

Preuve, n. f. 1 *Ce qui prouve*, ἀπόδειξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Témoignage*, ἔλεγξ-ις, εως (ἡ); τεκμήρι-ον, ου (τό). || 3 *Marque*, πεῖρ-α, ας (ἡ); σημεῖ-ον, ου (τό).

Preux, adj. m., ἀνδρεῖ-ος, α, ος.

Prévaloir, v. intr., ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ; κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω; νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω. — ***se Prévaloir***, v. pr. 1 *Tirer avantage*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || 2 *Tirer vanité*, ἐπαίρεσθαι, ἐπαίρ-ομαι, fut. ἐπαρθήσ-ομαι, dat.

Prévaricateur, n. m., παρανομ-ος, ου (ὁ).
Prévarication, n f., παρανομί-α, ας (ἡ).
Prévariquer, v. intr., παρανομ-εῖν, παρανομ-έω, ῶ, fut. παρανομήσ-ω.
Prévenance, n. f., θεραπεί-α, ας (ἡ).
Prévenant, ante, adj., θεραπευτικ-ός, ή, όν.
Prévenir, v. tr. 1 *Devancer*, φθάν-ειν, φθάν-ω, fut. φθήσ-ω. || 2 *Aller au-devant*, ἀπαντ-ᾶν, ἀπαντ-άω, ῶ, fut. ἀπαντήσ-ω πρός, acc. || 3 *Avertir*, προλέγ-ειν, προλέγ-ω, fut. προλέξ-ω, acc. || 4 *Inspirer des préventions*, γνώμην καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, gén. Prévenir en sa faveur, *se concilier les bonnes grâces*, εὔνοιαν κτ-ᾶσθαι, κτ-άομαι, ῶμαι, fut. κτήσ-ομαι, gén. — ***Prévenu, ue***, part. passé et adj., φεύγ-ων, ουσα, ον.
Préventif, ive, adj., προληπτικ-ός, ή, όν.
Prévention, n. f. 1 *Opinion qui précède l'examen*, προκατάληψ-ις, εως (ἡ); κατάγνωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *État d'un prévenu*, γραφ-ή, ῆς (ἡ).
Préventivement, adv., προληπτικῶς.
Prévision, n. f., πρόοψ-ις, εως (ἡ).
Prévoir, v. tr., προορ-ᾶν, προορ-άω, ῶ, fut. προόψ-ομαι. — ***Prévu, ue***, part. passé et adj., πρόοπτ-ος, ος, ον.
Prévôt, n. m., προστάτ-ης, ου (ὁ).
Prévôté, n. f., προστατεί-α, ας (ἡ).
Prévôtal, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ τοῦ προστάτου. Le premier article se décline.
Prévoyance, n. f., πρόνοι-α, ας (ἡ).
Prévoyant, ante, adj., προνοητικ-ός, ή, όν.
Prie-Dieu, n. m., προσκυνητήρι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Prier, v. tr. et intr., εὔχ-εσθαι, εὔχ-ομαι, fut. εὔξ-ομαι, dat. Se faire prier, οὐ πείθ-εσθαι, πείθ-ομαι, fut. πείσ-ομαι. Qui se fait prier, δυςπειθ-ής, ής, ές. Qui ne se fait pas prier, εὐπειθ-ής, ής, ές. Je vous prie, employé comme incidente, νὴ τὸν Δία. Prier, dans le sens d'*inviter*, προςκαλ-εῖν, προςκαλ-έω, ῶ, fut. προςκαλέσ-ω, acc.
Prière, n. f., εὐχ-ή, ῆς (ἡ). S'il s'agit d'une simple demande, δέησ-ις, εως (ἡ).
Prieur, n. m., προστάτ-ης, ου (ὁ).
Prieure, n. f., προστάτ-ις, ιδος (ἡ).
Prieuré, n. m., προστατεί-α, ας (ἡ).
Primaire, adj., πρῶτ-ος, η, ον.
Primat, n. m., ἀρχιεπίσκοπ-ος, ου (ὁ).
Primatial, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Le premier article se décline.
Primatie, n. f., τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό).
Primauté, n. f., πρωτεί-α, ας (ἡ).
Prime, adj., πρῶτ-ος, η, ον. De prime abord, ἐξ ἀρχῆς. De prime saut, αὐτίκα, ἐξαίφνης.
Prime, n. f. 1 *Somme qu'on paye pour assurer sa propriété*, συμβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Gratification, encouragement*, ἐπίδοσ-ις, εως (ἡ); δῶρ-ον, ου (τό).
Primer, v. tr., προέχ-ειν, προέχ-ω, fut. προέξ-ω, acc. || Verbe intr., πρωτεύ-ειν, πρωτεύ-ω, fut. πρωτεύσ-ω
Primesautier, ière, adj., αὐτόδρομ-ος, ος, ον.
Primeur, n. f., ὡραί-α, ας (ἡ). Primeurs, n. f. pl., *fruits et légumes précoces*, πρωτοφορήματ-α, ων (τά).
Primevère, n. f, ἠριν-ὸν ἄνθ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Primitif, ive, adj., ἀρχαῖ-ος, α, ον; πρῶτ-ος η, ον. Le primitif, terme de grammaire πρωτότυπ-ον, ου (τό).
Primitivement, adv., πρῶτον, κατ' ἀρχήν.
Primogéniture, n. f., πρεσβυγένει-α, ας (ἡ).
Primordial, ale, adj., πρῶτ-ος, η, ον.
Primordialement, adv., πρῶτον.
Prince, n. m., ἄναξ, ἄνακτ-ος (ὁ); βασιλ-εύς, έως (ὁ). Dans le sens de *premier en talent, en mérite, etc.*, κράτιστ-ος, ου (ὁ); ἄριστ-ος, ου (ὁ).
Princesse, n. f., ἄνασσ-α, ης (ἡ); βασίλισσ-α, ης (ἡ).
Princier, ière, adj., βασιλικ-ός, ή, όν.
Principal, ale, adj., κύρι-ος, α, ον; κράτιστ-ος, η, ον.
Principal, n. m. 1 *Ce qu'il y a de plus important*, κεφάλαι-ον, ου (τό). || 2 *Capital*, ἀρχαῖ-ον, ου (τό). || 3 *Celui qui a la direction d'un collége*, σχολάρχ-ης, ου (ὁ).
Principalement, adv., μάλιστα.
Principalité, n. f., τοῦ σχολάρχου τάξ-ις, εως (ἡ).
Principauté, n. f., ἡγεμονί-α, ας (ἡ); ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).
Principe, n. m 1 *Origine*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); αἰτί-α, ας (ἡ). Dès le principe, ἐξ ἀρχῆς. Dans le principe, κατ' ἀρχήν. || 2 *Maxime*, γνώμ-η, ης (ἡ). Principes, n. m. pl., *premiers préceptes, rudiments*, στοιχεῖ-α, ων (τά); ἀρχ-αι, ῶν (αἱ).
Printanier, ière, adj., ἐαριν-ός, ή, όν; ἠριν-ός, ή, όν.
Printemps, n. m., ἔαρ, ἔαρ-ος (τό); ἦρ, ἦρ-ος (τό). Au printemps, ἐν ἦρι. Au milieu du printemps, ἀκμάζοντος τοῦ ἔαρος. A la fin du printemps, φθίνοντος τοῦ ἔαρος. Printemps de la vie, τῆς ἡλικίας ἀκμ-ή, ῆς (ἡ).
Priorité, n. f., προτέρημα, προτερήματ-ος (τό). En parlant du temps, πρότερον (τό). L'article seul se décline.
Prise, n. f. 1 *Action de prendre*, λῆψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action d'être pris*, ἅλωσ-ις, εως (ἡ). Être aux prises, συμβάλλ-ειν, συμβάλλ-ω, fut. συμβαλ-ῶ, dat. Lâcher prise, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω. || 3 *Ce qu'on a pris*, λεί-α, ας (ἡ). || 4 *Moyen de prendre*, λαβ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Pincée, dose*, δόσ-ις, εως (ἡ); λῆμμα, λήμματ-ος, (τό). Prise de tabac, πρέζ-α, ης (ἡ). Grec moderne.
Prisée, n. f., *estimation*, τίμησ-ις, εως (ἡ).
Priser, v. tr., *estimer*, dans tous les sens, τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc.
Priseur, n. m., *qui estime*, τιμητ-ής, οῦ (ὁ).
Prismatique, adj., πρισματικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Prisme, n. m., πρίσμα, πρίσματ-ος (τό).

Prison, n. m., εἱρκτ-ή, ῆς (ἡ); φυλακ-ή, ῆς (ἡ); δεσμωτήρι-ον, ου (τό).

Prisonnier, n. m., δεσμώτ-ης, ου (ὁ). Prisonnière, n. f., δεσμῶτ-ις, ιδος (ἡ). Prisonnier de guerre, αἰχμάλωτ-ος, ου (ὁ). Prisonnière de guerre, αἰχμαλωτ-ίς, ίδος (ἡ).

Privatif, ive, adj., στερητικ-ός, ή, όν.

Privation, n. f. 1 *Action de priver*, στέρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action d'être privé*, ἔνδει-α, ας (ἡ). || 3 *Abstinence volontaire*, ἀποχ-ή, ῆς (ἡ).

Privativement, adv., στερητικῶς.

Privauté, n. f., λίαν ὁμιλί-α, ας (ἡ).

Privé, ée, adj. 1 *De simple particulier*, ἰδιωτικ-ός, ή, όν. Vie privée, ἰδιωτεί-α, ας (ἡ). Homme privé, ἰδιώτ-ης, ου (ὁ). Vivre en homme privé, ἰδιωτεύ-ειν, ἰδιωτεύ-ω, fut. ἰδιωτεύσ-ω. De son autorité privée, ἀφ' ἑαυτοῦ. || 2 *Particulier*, ἴδι-ος, α, ον. || 3 *Familier*, οἰκεῖ-ος, α, ον. || 4 *Apprivoisé*, ἥμερ-ος, ος, ον.

Priver, v. tr., στερ-εῖν, στερ-έω, ῶ, fut. στερήσ-ω, acc. Être privé, *manquer de*, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω, gén. — ***se Priver***, v. pr., ἀπέχ-εσθαι, ἀπέχ-ομαι, fut. ἀφέξ-ομαι, gén.

Privilége, n. m. 1 *Faculté*, προνομί-α, ας (ἡ). || 2 *Don naturel*, φύσ-ις, εως (ἡ); ἴδι-ον, ου (τό). || 3 *Droit*, δίκαι-ον, ου (τό); ἐξουσί-α, ας (ἡ).

Privilégié, ée, adj. 1 *Qui a la faculté de*, προνομίαν ἔχ-ων, ουσα, ον. || 2 *Qui a reçu en don de la nature*, εὐφυ-ής, ής, ές.

Prix, n. m. 1 *Valeur, estimation*, τιμ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Mérite, excellence*, ἀξί-α, ας (ἡ). || 3 *Récompense*, τιμ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Salaire*, μισθ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Châtiment*, ζημί-α, ας (ἡ); ἀντίδοσ-ις, εως (ἡ). Locutions diverses: Prix fait, νενομισμέν-η τιμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Bas prix, εὐωνί-α, ας (ἡ). Qui est à bas prix, εὐώνητ-ος, ος, ον. Prix élevé, πολλ-ή τιμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Qui se vend à un prix élevé, τίμι-ος, α, ον. Sans prix, ὑπὲρ πᾶσαν τιμήν. A prix fait, τιμῆς τακτῆς. A prix d'argent, χρημάτων. Mettre la tête à prix, χρήματα κηρύσσ-ειν, κηρύσσ-ω, fut. κηρύξ-ω, dat. A quelque prix que ce soit, à tout prix, ὁπωστιοῦν, πάντως. A aucun prix, ἐπ' οὐδενὶ μισθῷ. Prix pour prix, ἓν ἀνθ' ἑνός. D'un grand prix, en parlant des personnes, πολύτιμ-ος, ος, ον. D'aucun prix, μηδενὸς ἄξι-ος, α, ον. Attacher peu de prix, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, gén. Au prix de, *en comparaison de*, πρός, acc.; παρά, acc. Prix de la beauté, de la vertu, καλλιστεῖ-ον, ου (τό). Prix de la valeur, ἀριστεῖ-ον, ου (τό). Prix de la lutte, du combat, ἆθλ-ον, ου (τό). Premier prix, πρωτεῖ-ον, ου (τό). Recevoir le prix de ses crimes, τῶν ἀδικημάτων ζημίαν ὑπέχ-ειν, ὑπέχ-ω, fut. ὑφέξ-ω; τῶν ἀδικημάτων δίκην διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω.

Probabilité, n. f., εἰκ-ός, ότος (τό); πιθανότης, πιθανότητ-ος (ἡ).

Probable, adj. 1 *Fondé en raison*, εὔλογ-ος, ος, ον; πιθαν-ός, ή, όν. || 2 *Apparent, spécieux*, εἰκ-ώς, υῖα, ός. || 3 *Qu'il est permis de conjecturer*, δοκ-ῶν, οῦσα, οῦν; δοξαστ-ός, ή, όν.

Probablement, adv., ὡς ἔοικε.

Probe, adj., χρηστ-ός, ή, όν; καλ-ὸς κἀγαθ-ός, ή, όν. Les deux adjectifs se déclinent simultanément.

Probité, n. f., χρηστότης, χρηστότητ-ος (ἡ); καλοκαγαθί-α, ας (ἡ). Avec probité, δικαίως, χρηστῶς. Sans probité, ἀδίκως, κακῶς.

Problématique, adj. 1 *Douteux*, ἀμφισβητήσιμ-ος, ος, ον. || 2 *Équivoque*, en parlant de la conduite, διπλ-όος, οῦς, όη, ῆ, όον, οῦν.

Problématiquement, adv., ἀμφιλόγως, ἀμφιβόλως.

Problème, n. m. 1 *Question à résoudre*, πρόβλημα, προβλήματ-ος (τό). || 2 *Sujet de controverse*, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητήματ-ος (τό).

Procédé, n. m. 1 *Manière d'agir*, διαγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Méthode*, μέθοδ-ος, ου (ἡ); τρόπ-ος, ου (ὁ).

Procéder, v. intr. 1 *Tirer son origine*, ἐκπορεύ-εσθαι, ἐκπορεύ-ομαι, fut. ἐκπορεύσ-ομαι ἀπό, gén. || 2 *Agir*, πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω. || 3 *Agir en justice*, διαδικάζ-εσθαι, διαδικάζ-ομαι, fut. διαδικάσ-ομαι. || 4 *Se mettre à*, ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. || 5 *Suivre une marche*, χωρ-εῖν, χωρ-έω, ῶ, fut. χωρήσ-ω.

Procédure, n. f. 1 *Manière de procéder en justice*, τῆς δίκης πρᾶξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Instruction d'un procès*, ἀνάκρισ-ις, εως (ἡ).

Procès, n. m., δίκ-η, ης (ἡ). Procès criminel, γραφ-ή, ῆς (ἡ). Qui aime les procès, φιλόδικ-ος, ος, ον. Sans autre forme de procès, συντόμως.

Processif, ive, adj., *qui aime les procès*, φιλόδικ-ος, ος, ον.

Procession, n. f. 1 *Pompe solennelle*, πομπ-ή, ῆς (ἡ); θεωρί-α, ας (ἡ). || 2 *Action de procéder de*, ἐκπόρευσ-ις, εως (ἡ).

Processionnellement, adv., πομπικῶς.

Procès-verbal, n. m., ἀναγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Prochain, aine, adj. 1 *Voisin*, ὁ, ἡ, τὸ πλησίον; ὁ, ἡ, τὸ πέλας. L'article se décline. Le prochain, n. m., ὁ πλησίον, ὁ πέλας. L'article se décline. || 2 *Qui doit arriver*, ἐπιγιγνόμεν-ος, η, ον.

Prochainement, adv., ἐν βραχεῖ.

Proche, adj. 1 *Voisin*, πλησί-ος, α, ον. || 2 *Qui arrive*, ἐπερχόμεν-ος, η, ον; μέλλ-ων, ουσα, ον. || 3 *Parent*, συγγεν-ής, ής, ές.

Proche, prép., *près*, πλησίον, ἐγγύς, gén. ou dat. Proche, adv., πλησίον, πέλας, ἐγγύς, ἄγχι. De proche en proche, loc. adv. 1 *D'un lieu à un autre*, ἔνθα καὶ ἔνθα. || 2 *Peu à peu*, προβάδην.

Proclamation, n. f. 1 *Action de proclamer*, κήρυξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qu'on proclame*, κήρυγμα, κηρύγματ-ος (τό).

Proclamer, v. tr., κηρύσσ-ειν, κηρύσσ-ω, fut. κηρύξ-ω, acc. En parlant d'un ordre,

d'un magistrat, d'un général, παραγγέλλ-ειν, παραγγέλλ-ω, fut. παραγγελ-ῶ, acc.
Proconsul, n. m., ἀνθύπατ-ος, ου (ὁ).
Proconsulaire, adj., ἀνθυπατικ-ός, ή, όν.
Proconsulat, n. m., ἀνθυπατεί-α, ας (ἡ).
Procréation, n. f., γέννησ-ις, εως (ἡ).
Procréer, v. tr., γενν-ᾶν, γενν-άω, ῶ, fut. γεννήσ-ω, acc.— ***Procréé, ée,*** part. passé et adj., φυτευτ-ός, ή, όν.
Procuration, n. f., ἐξουσί-α, ας (ἡ).
Procurer, v. tr., προξεν-εῖν, προξεν-έω, ῶ, fut. προξενήσ-ω; παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc.
Procureur, n. m. 1 *Avoué,* συνήγορ-ος, ου (ὁ). || 2 *Celui qui agit au nom d'un autre,* ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ). Procuratrice, n. f., ἐπίτροπ-ος, ου (ἡ).
Prodigalité, n. f., καταδαπάν-η, ης (ἡ); πρόεσ-ις, εως (ἡ).
Prodige, n. m., τέρας, τέρατ-ος (τό); θαῦμα, θαύματ-ος (τό).
Prodigieusement, adv., τερατικῶς, θαυμαστῶς.
Prodigieux, euse, adj., τερατικ-ός, ή, όν; θαυμαστ-ός, ή, όν.
Prodigue, adj., προετικ-ός, ή, όν.
Prodiguer, v. tr., δαπαν-ᾶν, δαπαν-άω, ῶ, fut. δαπανήσ-ω, acc.; προϊέναι, προΐεμαι, fut. προήσ-ομαι, acc.
Prodrome, n. m. 1 *Préface,* προοίμι-ον, ου (τό). || 2 *Avant-coureur d'une maladie,* προπάθει-α, ας (ἡ).
Producteur, trice, adj., γόνιμ-ος, ος, ον.
Productif, ive, adj., εὔφορ-ος, ος, ον.
Production, n. f. 1 *Action de produire,* φύσ-ις, εως (ἡ); γέννησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Produit,* γέννημα, γεννήματ-ος (τό); ἔργ-ον, ου (τό). Les productions d'un pays, φυόμεν-α, ων (τά). || 3 *Action de soumettre à la vue,* en parlant de titres, d'écritures, παράθεσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Prolongement,* προαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Produire, v. tr. 1 *Engendrer, donner naissance,* γενν-ᾶν, γενν-άω, ῶ, fut. γεννήσ-ω, acc. || 2 *Faire naître,* φύ-ειν, φύ-ω, fut. φύσ-ω, acc. || 3 *Faire,* en parlant d'objets d'art, d'industrie, ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 4 *Causer,* τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι, acc. || 5 *Rapporter,* en parlant de l'argent, d'une terre, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc. || 6 *Exposer à la vue,* ἐκφέρ-ειν, ἐκφέρ-ω, fut. ἐξοίσ-ω, acc. || 7 *Introduire dans la société,* εἰςάγ-ειν, εἰςάγ-ω, fut. εἰςάξ-ω, acc.
Produit, n. m. 1 *Fruit,* καρπ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Rapport d'argent,* πρόςοδ-ος, ου (ὁ). || 3 *Production industrielle, objet d'art,* ἔργ-ον, ου (τό). || 4 *Résultat d'une multiplication, d'une opération chimique,* ἀποτέλεσμα, ἀποτελέσματ-ος (τό).
Proéminence, n. f., ἐξοχ-ή, ῆς (ἡ); προβολ-ή, ῆς (ἡ).
Proéminent, ente, adj., ἐξέχ-ων, ουσα, ον.
Profanateur, n. m., βεβηλ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Profanatrice, n. f., βεβηλοῦσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet profané.
Profanation, n. f. 1 *Action de profaner,* βεβήλωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Résultat de cette action,* μιασμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Abus des choses précieuses,* ἀπόχρησ-ις, εως (ἡ).
Profane, adj. 1 *Contraire au respect dû aux choses saintes,* ἀνόσι-ος, ος, ον; ἀσεβ-ής, ής, ές. || 2 *Qui n'appartient pas à la religion,* en parlant des choses, βέβηλ-ος, ος, ον; ἀνίερ-ος, ος, ον; en parlant des personnes, ἀμύητ-ος, ος, ον; en parlant des anciens, ἐθνικ-ός, ή, όν. Profane, n. m. 1 *Irréligieux,* ἀσεβ-ής, έος, οῦς (ὁ). || 2 *Païen,* ἐθνικ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Qui n'est pas initié,* ἀμύητ-ος, ου (ὁ).
Profaner, v. tr. 1 *Abuser des choses religieuses,* βεβηλ-οῦν, βεβηλ-όω, ῶ, fut. βεβηλώσ-ω, acc. || 2 *Souiller,* μιαίν-ειν, μιαίν-ω, fut. μιαν-ῶ, acc. || 3 *Abuser,* αἰσχύν-ειν, αἰσχύν-ω, fut. αἰσχυν-ῶ, acc.
Proférer, v. tr., προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω, acc.
Professer, v. tr. 1 *Avouer,* ἐπαγγέλλ-εσθαι, ἐπαγγέλλ-ομαι, fut. ἐπαγγελ-οῦμαι, acc. || 2 *Enseigner,* διδάσκ-ειν, διδάσκ-ω, fut. διδάξ-ω. || 3 *Exercer,* ἀσκ-εῖν, ἀσκ-έω, ῶ, fut. ἀσκήσ-ω.
Professeur, n. m., διδάσκαλ-ος, ου (ὁ).
Profession, n. f. 1 *Déclaration publique,* ἐπαγγελί-α, ας (ἡ). || 2 *État de vie, condition,* βί-ος, ου (ὁ); ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδεύματ-ος (τό). || 3 *Métier,* τέχν-η, ης (ἡ).
Professo (ex), loc. adv., *avec soin, en homme qui connaît son sujet,* ἀκριβῶς.
Professoral, ale, adj., διδασκαλικ-ός, ή, όν.
Professorat, n. m., διδασκαλί-α, ας (ἡ).
Profil, n. f., καταγραφ-ή, ῆς (ἡ). De profil, κατὰ κρόταφον. Peindre ou dessiner de profil, καταγράφ-ειν, καταγράφ-ω, fut. καταγράψ-ω, acc.
Profit, n. m. 1 *Lucre, gain,* κέρδ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Avantageux,* ὠφέλει-α, ας (ἡ). || 3 *Bon usage,* χρησιμότης, χρησιμότητ-ος (ἡ). || 4 *Progrès,* προκοπ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Gratification,* μισθ-ός, οῦ (ὁ).
Profitable, adj. 1 *Qui apporte du gain,* κερδαλέ-ος, α, ον (comp. κερδ-ίων, sup. κέρδ-ιστος). || 2 *Utile, avantageux,* χρήσιμ-ος, η, ον; ὠφέλιμ-ος, ος, ον.
Profiter, v. intr. 1 *Faire des gains,* κερδαίν-ειν, κερδαίν-ω, fut. κερδαν-ῶ ἐκ, gén. || 2 *Faire des progrès,* προκόπτ-ειν, προκόπτ-ω, fut. προκόψ-ω; ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω. || 3 *Prendre de l'accroissement,* αὐξάν-εσθαι, αὐξάν-ομαι, fut. αὐξηθήσ-ομαι. || 4 *Rapporter du gain,* κέρδος φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω. || 5 *Être d'un bon usage,* εὐχρηστ-εῖν, εὐχρηστ-έω, ῶ, fut. εὐχρηστήσ-ω.
Profond, onde, adj. 1 *Creux,* βαθ-ύς, εῖα, ύ (comp. βαθ-ύτερος, sup. βαθ-ύτατος). || 2 *Difficile à pénétrer,* δυςκατανόητ-ος,

ως, ον. || 3 *Grand, extrême,* πολ-ύς, πολλ-ή, πολ-ύ; δειν-ός, ή, όν.
Profondément, adv., βαθέως.
Profondeur, n. f., βάθ-ος, εος, ους (τό).
Profusément, adv., ἀφειδῶς, δαψιλῶς, ἀφθόνως.
Profusion, n. f. 1 *Prodigalité,* πρόεσ-ις, εως (ἡ); ἀνάλωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Abondance,* ἀφειδί-α, ας (ἡ); δαψίλει-α, ας (ἡ).
Progéniture, n. f., γόν-ος, ου (ὁ); γον-ή, ῆς (ἡ).
Prognostique, adj., προγνωστικ-ός, ή, όν.
Programme, n. m., πρόγραμμα, προγράμματ-ος (τό); προγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Progrès, n. m., προκοπ-ή, ῆς (ἡ). Faire des progrès, προκόπτ-ειν, προκόπτ-ω, fut. προκόψ-ω; ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω.
Progressif, ive, adj., ἐπιδόσιμ-ος, ος, ον; συνεχ-ής, ής, ές.
Progression, n. f., πρόβασ-ις, εως. Progression mathématique, πρόοδ-ος, ου (ἡ).
Progressivement, adv., προβάδην.
Prohiber, v. tr., ἀπαγορεύ-ειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπαγορεύσ-ω. — ***Prohibé, ée,*** part. passé et adj., ἀπόρρητ-ος, ος, ον.
Prohibitif, ive, adv., ἀπαγορευτικ-ός, ή, όν.
Prohibition, n. f., ἀπαγόρευσ-ις, εως (ἡ).
Proie, n. f. 1 *Ce qu'on prend à la chasse,* ἄγρ-α, ας (ἡ). || 2 *Ce qu'on ravit,* ἅρπασμα, ἁρπάσματ-ος (τό). || 3 *Butin fait à la guerre,* λεί-α, ας (ἡ); λάφυρ-α, ων (τά). Oiseau de proie, οἰων-ός, οῦ (ὁ). Être la proie des flammes, καταφλέγ-εσθαι, καταφλέγ-ομαι, fut. καταφλεγήσ-ομαι. Être en proie à la douleur, δυσπαθ-εῖν, δυσπαθ-έω, ῶ, fut. δυσπαθήσ-ω. Être en proie aux séditions, en parlant d'un État, στασιάζ-ειν, στασιάζ-ω, fut. στασιάσ-ω.
Projectile, n. m., βέλ-ος, εος, ους (τό). Projectile, adj., ἀφετήρι-ος, ος, ον.
Projection, n. f., βολ-ή, ῆς (ἡ); ῥιπ-ή, ῆς (ἡ).
Projecture, n. f., ἐκφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Projet, n. m. 1 *Dessein,* βουλ-ή, ῆς (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ). || 2 *Première pensée d'un acte, d'un écrit, d'un ouvrage quelconque,* ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ).
Projeter, v. tr. 1 *Lancer, diriger,* προϊέναι, προΐημι, fut. προήσ-ω, acc. Projeter une ombre, ἀποσκιάζ-ειν, ἀποσκιάζ-ω, fut. ἀποσκιάσ-ω. Ombre projetée, ἀποσκιαζομέν-η σκι-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Concevoir un projet,* βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι.
Prolégomènes, n. m. pl., προλεγόμεν-α, ων (τά).
Prolepse, n. f., *réfutation anticipée,* πρόληψ-ις, εως (ἡ).
Prolétaire, n. m., θής, θητ-ός (ὁ); ἔριθ-ος, ου (ὁ).
Prolifique, adj. γόνιμ-ος, ος, ον.
Prolixe, adj., μακρ-ός, ά, όν (comp. μακρότερος, sup. μακρ-ότατος); περισσ-ός, ή, όν.
Prolixement, adv., μακράν.
Prolixité, n. f., μακρολογί-α, ας (ἡ); περισσολογι-α, ας (ἡ).
Prologue, n. m., πρόλογ-ος, ου (ὁ).
Prolongation, n. f., ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ); προαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Prolonge, n. f., *cordage,* ὁλκ-ός, οῦ (ὁ).
Prolongement, n. m., προαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Prolonger, v. tr., προάγ-ειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω; παρεκτείν-ειν, παρεκτείν-ω, fut. παρεκτεν-ῶ, acc.
Promenade, n. f. 1 *Action de se promener,* περιπάτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Lieu où l'on se promène,* περίπατ-ος, ου (ὁ).
Promener, v. tr., περιάγ-ειν, περιάγ-ω, fut. περιάξ-ω, acc. || 2 *Amuser, tromper par des subterfuges,* βουκολ-εῖν, βουκολ-έω, ῶ, fut. βουκολήσ-ω, acc. Envoyer promener, χαίρειν κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω, acc. Promener ses regards, περιβλέπ-ειν, περιβλέπ-ω, fut. περιβλέψ-ω. — ***se Promener,*** v. pr., περιπατ-εῖν, περιπατ-έω, ῶ, fut. περιπατήσ-ω. Va te promener, ἄπαγε σεαυτόν; οὐκ εἰς κόρακας;
Promeneur. 1 *Qui promène,* περιαγωγ-εύς, έως (ὁ). Promeneuse, περιάγουσ-α, ης (ἡ). || 2 *Qui se promène,* περιπατητ-ής, οῦ (ὁ). Promeneur, n. m., περιπατ-ῶν, οῦντος (ὁ). Promeneuse, n. f., περιπατοῦσ-α, ης (ἡ). || 3 *Qui aime à se promener,* περιπατητικ-ός, ή, όν.
Promenoir, n. m., περίπατ-ος, ου (ὁ).
Promesse, n. f., ὑπόσχεσ-ις, εως (ἡ). Promesse de mariage, ἐγγύ-η, ης (ἡ). Faire de vaines promesses, βουκολ-εῖν, βουκολ-έω, ῶ, fut. βουκολήσ-ω, acc. Tenir sa promesse, τὴν πίστιν φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω. Manquer à sa promesse, πίστιν ψεύδεσθαι, ψεύδ-ομαι, fut. ψεύσ-ομαι.
Prometteur, n. m., πολλὰ ἐπαγγελλόμεν-ος, ου (ὁ). Prometteuse, n. f., πολλὰ ἐπαγγελλομέν-η, ης (ἡ).
Promettre, v. tr. 1 *S'engager,* ὑπισχνεῖσθαι, ὑπισχν-έομαι, οῦμαι, fut. ὑποσχήσομαι, acc. || 2 *Annoncer,* προαγγέλλ-ειν, προαγγέλλ-ω, fut. προαγγελ-ῶ, acc. || 3 *Consentir,* ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω. Promettre en mariage, ἐγγυ-ᾶν, ἐγγυ-άω, ῶ, fut. ἐγγυήσ-ω. || Verbe intr., *donner des espérances,* ἐλπίδας παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. — ***se Promettre,*** v. pr. 1 *Espérer,* ἐλπίζ-ειν, ἐλπίζ-ω, fut. ἐλπίσ-ω, acc. || 2 *Prendre une ferme résolution,* προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι. — ***Promis, ise,*** part. passé et adj., *consenti,* ὡμολογημέν-ος, η, ον
Prominence, n. f., προοχ-ή, ῆς (ἡ).
Prominent, ente, adj., προεχ-ής, ής, ές
Prominer, v. intr., προέχ-ειν, προέχ-ω, fut προέξ-ω.
Promiscuité, n. f., σύμμιξ-ις, εως (ἡ).
Promission, n. f. Terre de promission. || 1 *La terre promise,* τῆς ἐπαγγελί-ας γ-ῆ, ῆς (ἡ). || 2 *Pays fertile,* πάμφορ-ος χώρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Promontoire, n. m., ἀκρωτήρι-ον, ου (τό).

Promoteur, n. m. 1 *Qui donne la première impulsion*, πρωταίτι-ος, ου (ὁ). || 2 *Qui prend soin spécialement*, προάγ-ων, οντος (ὁ).
Promotion, n. f., προαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Promouvoir, v. tr., προάγ-ειν, προάγ-ω, fut. προάξ-ω, acc.
Prompt, ompte, adj. 1 *Soudain*, αἰφνίδι-ος, ος, ον. || 2 *Rapide*, ὠκ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὠκ-ύτερος, sup ὠκ-ύτατος). || 3 *Qui s'empresse*, πρόθυμ-ος, ος, ον. || 4 *Qui s'emporte aisément*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ.
Promptement, adv., ταχέως.
Promptitude, n. f. 1 *Vitesse*, τάχ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Zèle*, προθυμί-α, ας (ἡ).
Promulgation, n. f., ἀνακήρυξ-ις, εως (ἡ).
Promulguer, v. tr., ἀνακηρύσσ-ειν, ἀνακηρύσσ-ω, fut. ἀνακηρύξ-ω, acc.
Prône, n. m., ὁμιλί-α, ας (ἡ).
Prôner, v. tr., *louer à l'excès*, ὑπερεπαιν-εῖν, ὑπερεπαιν-έω, ῶ, fut. ὑπερεπαινέσ-ω, acc.; πανηγυρίζ-ειν, πανηγυρίζ-ω, fut. πανηγυρίσ-ω, acc.
Prôneur, n. m., *louangeur*, πανηγυριστ-ής, οῦ (ὁ).
Pronom, n. m., ἀντωνυμί-α, ας (ἡ).
Pronominal, ale, adj., ἀντωνυμικ-ός, ή, όν.
Pronominalement, adv., ἀντωνυμικῶς.
Prononcer, v. tr. 1 *Articuler*, ἐκφων-εῖν, ἐκφων-έω, ῶ, fut. ἐκφωνήσ-ω, acc. || 2 *Réciter*, προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω, acc. || 3 *Accuser, bien marquer*, terme de dessin, ἐναργῆ ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***se Prononcer***, v. pr., *donner fermement son avis*, τὴν γνώμην ἀποφαίν-εσθαι, ἀποφαίν-ομαι, fut. ἀποφαν-οῦμαι. — ***Prononcé, ée***, part. passé et adj., *qui n'a rien d'indécis*, ἐναργ-ής, ής, ές; σαφ-ής, ής, ές.
Prononcé, n. m., *décision du tribunal*, ἀνάῤῥησ-ις, εως (ἡ).
Prononciation, n. f., ἐκφώνησ-ις, εως (ἡ); προφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Pronostic, n. m. 1 *Conjecture médicale*, προγνωστικ-όν, οῦ (τό). || 2 *Signe, présage*, σημεῖ-ον, ου (τό); τεκμήρι-ον, ου (τό).
Pronostiquer, v. tr. 1 *Juger d'avance*, en médecine, προγινώσκ-ειν, προγινώσκ-ω, fut. προγνώσ-ομαι, acc. || 2 *Conjecturer*, τεκμαίρ-εσθαι, τεκμαίρ-ομαι, fut. τεκμαρ-οῦμαι, acc.
Pronostiqueur, n. m., προγνώστ-ης, ου (ὁ).
Propagande, n. f., διάδοσ-ις, εως (ἡ); διασπορ-ά, ᾶς (ἡ).
Propagateur, n. m. 1 *Qui propage*, γονεύς, έως (ὁ). || 2 *Qui transmet*, διαδ-ούς, όντος (ὁ).
Propagation, n. f. 1 *Reproduction*, γέννησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Progrès*, αὔξησ-ις, εως (ἡ); ἐπίδοσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Transmission*, διάδοσ-ις, εως (ἡ); διασπορ-ά, ᾶς (ἡ).
Propager, v. tr. 1 *Reproduire*, γενν-ᾶν, γενν-άω, ῶ, fut. γεννήσ-ω, acc. || 2 *Augmenter*, αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc. || 3 *Transmettre*, διαδιδόναι, διαδίδωμι, fut. διαδώσ-ω, acc.
Propension, n. f. 1 *Tendance vers le centre*, ἐπίκλισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Inclination, penchant*, ἐπιῤῥοπ-ή, ῆς (ἡ); εὐκατάφορ-ον, ου (τό).
Prophète, n. m., προφήτ-ης, ου (ὁ). Faux prophète, ψευδοπροφήτ-ης, ου (ὁ); ψευδόμαντ-ις, εως (ὁ). Prophétesse, n. f., προφῆτ-ις, ιδος (ἡ).
Prophétie, n. f., προφητεί-α, ας (ἡ); μαντεί-α, ας (ἡ).
Prophétique, adj., προφητικ-ός, ή, όν; μαντικ-ός, ή, όν.
Prophétiquement, adv., προφητικῶς, μαντικῶς.
Prophétiser, v. tr., προφητεύ-ειν, προφητεύ-ω, fut. προφητεύσ-ω, acc.; μαντεύ-εσθαι, μαντεύ-ομαι, fut. μαντεύσ-ομαι, acc.
Propice, adj. En parlant de la divinité, ἵλα-ος, ος, ον. En parlant des hommes et des choses, εὐμεν-ής, ής, ές (comp. εὐμενέστερος, sup. εὐμεν-έστατος). En parlant de l'occasion, εὔκαιρ-ος, ος, ον.
Propitiation, n. f., ἱλασμ-ός, οῦ (ὁ).
Propitiatoire, adj., ἱλαστήρι-ος, ος, ον.
Proportion, n. f. 1 *Rapport harmonieux*, συμμετρί-α, ας (ἡ). Belle proportion, εὐαρμονί-α, ας (ἡ); ἁρμονί-α, ας (ἡ). || 2 *Dimension*, μέτρ-ον, ου (τό). Proportion mathématique, ἀναλογί-α, ας (ἡ). A proportion, loc. adv., κατὰ λόγον, ἀνὰ λόγον. A proportion de, ἀνὰ λόγον, gén.; πρός, gén. A proportion égale, ἀπὸ τοῦ ἴσου, ἐξ ἴσου. Dans une juste proportion, συμμέτρως. Proportion gardée, κατ' ἀναλογίαν.
Proportionnalité, n. f., ἀναλογί-α, ας (ἡ)
Proportionnel, elle, adj., ἀνάλογ-ος, ος, ον.
Proportionnellement, adv., κατ' ἀναλογίαν, κατὰ λόγον.
Proportionnément, adv., κατὰ λόγον.
Proportionner, v. tr., *mettre en rapport*, συμμετρ-εῖν, συμμετρ-έω, ῶ, fut. συμμετρήσ-ω, acc. — ***Proportionné, ée***, part. passé et adj., ἀνάλογ-ος, ος, ον; σύμμετρ-ος, ος, ον.
Propos, n. m. 1 *Discours*, λόγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Résolution*, γνώμ-η, ης (ἡ); βουλ-ή, ῆς (ἡ). De propos délibéré, ἐκ προβουλ-ῆς. A quel propos, πρός τί; ἐπί τί; τίνος ἕνεκα; A propos de rien, πρὸς οὐδέν. A propos, loc. adv., *en temps et lieu*, ἐν καιρῷ. Il est à propos de, πρέπει, προσήκει. A propos, *ah! j'oubliais*, νῦν δὴ μέμνημαι. Mal à propos, ἀπρεπῶς, ἀτόπως, παρὰ καιρόν. Qui se fait à propos, καίρι-ος, ος, ον, Hors de propos, ἄτοπ-ος, ος, ον. A tout propos, πάντοτε, ἑκάστοτε. L'à propos, *le moment favorable*, καιρ-ός, οῦ (ὁ); εὐκαιρί-α, ας (ἡ).
Proposable, adj., ἀπόδεκτ-ος, ος, ον.
Proposer, v. tr., προτιθέναι, προτίθημι, fut. προθήσ-ω, acc. — ***se Proposer***,

v. pr., *avoir l'intention de*, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω.
Proposition, n. f. 1 *Chose mise en avant*, πρόθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Énoncé d'un jugement*, λόγ-ος, ου (ὁ); θέσ-ις, εως (ἡ).
Propre, adj. 1 *Particulier, personnel*, ἴδι-ος, α, ον. || 2 *Qui appartient exclusivement*, κύρι-ος, α, ον. Le mot propre, κυρί-α λέξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Net*, par opposition à *sale*, καθαρ-ός, ά, όν; φαιδρ-ός, ά, όν. || 4 *Bon à, convenable pour*, ἐπιτήδει-ος, α, ον, dat., ou πρός, acc. Propre, n. m., *caractère essentiel*, ἴδι-ον, ου (τό).
Proprement, adv. 1 *Particulièrement*, ἰδίως. || 2 *Précisément*, σαφῶς. || 3 *Exclusivement*, κυρίως. || 4 *Avec propreté*, καθαρῶς. || 5 *Avec soin*, κοσμίως.
Propret, ette, adj., καθάρυλλ-ος, ος, ον.
Propreté, n. f., καθαρότης, καθαρότητ-ος (ἡ).
Propréteur, n. m., ἀντιστράτηγ-ος, ου (ὁ).
Propriétaire, n. m., δεσπότ-ης, ου (ὁ); κύρι-ος, ου (ὁ). Propriétaire, n. f., κυρί-α, ας (ἡ).
Propriété, n. f. 1 *Droit de possession*, δεσποτεί-α, ας (ἡ). || 2 *Possession*, κτῆμα, κτήματ-ος (τό). || 3 *Qualité particulière*, ἴδι-ον, ου (τό); δύναμ-ις, εως (ἡ). || 4 *Valeur, sens des mots*, κυριολογί-α, ας (ἡ).
Propylée, n. m., προπύλαι-ον, ου (τό).
Prorata (au), loc. adv., *en proportion de*, κατὰ λόγον, gén.
Prorogatif, ive, adj., ἀναβόλιμ-ος, ος, ον.
Prorogation, n. f., ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ).
Proroger, v. tr., ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc.
Prosaïque, adj., πεζ-ός, ή, όν.
Prosaïquement, adv., πεζολογικῶς.
Prosaïser, v. intr., πεζολογ-εῖν, πεζολογ-έω, ῶ, fut. πεζολογήσ-ω.
Prosateur, n. m., πεζολόγ-ος, ου (ὁ).
Proscénium, n. m., *avant-scène*, προσκήνι-ον, ου (τό).
Proscripteur, n. m., προγράφ-ων, οντος (ὁ).
Proscription, n. f. 1 *Condamnation à mort*, προγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Abolition*, ἀκύρωσ-ις, εως (ἡ).
Proscrire, v. tr. 1 *Condamner à mort*, προγράφ-ειν, προγράφ-ω, fut. προγράψ-ω, acc. || 2 *Abolir*, ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc. — ***Proscrit, ite***, part. passé et adj. 1 *Condamné à mort*, φυγ-άς, άδος (ὁ). || 2 *Aboli*, ἄθετ-ος, ος, ον.
Prose, n. f., πεζ-ὸς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. En prose, καταλογάδην, πεζῇ.
Prosecteur, n. m., *anatomiste*, ἀνατομικ-ός, οῦ (ὁ).
Prosélyte, n. m., προσήλυτ-ος, ου (ὁ).
Prosélytisme, n. m., σπουδ-ή, ῆς (ἡ).
Prosodie, n. f., προσῳδί-α, ας (ἡ).
Prosodique, adj., προσῳδικ-ός, ή, όν.
Prosopopée, n. f., προσωποποιΐ-α, ας (ἡ).
Prospectus, n. m., πρόγραμμα, προγράμματ-ος (τό).
Prospère, adj., εὐτυχ-ής, ής, ές.
Prospérer, v. intr., εὐτυχ-εῖν, εὐτυχ-έω, ῶ, fut. εὐτυχήσ-ω; εὖ ou καλῶς πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω.
Prospérité, n. f., εὐτυχί-α, ας (ἡ).
Prosternation, n. f., προσκύνησ-ις, εως (ἡ).
Prosternement, n. m., προσκύνημα, προσκυνήματ-ος (τό).
se **Prosterner**, v. pr., προσκυν-εῖν, προσκυν-έω, ῶ, fut. προσκυνήσ-ω.
Prosthèse, n. f., *addition*, πρόσθεσ-ις, εως (ἡ).
Prostituer, v. tr. 1 *Livrer à l'impudicité*, προαγωγεύ-ειν, προαγωγεύ-ω, fut. προαγωγεύσ-ω, acc. || 2 *Dégrader, avilir*, ἀτιμ-οῦν, ἀτιμ-όω, ῶ, fut. ἀτιμώσ-ω, acc.; καταισχύν-ειν, καταισχύν-ω, fut. καταισχυν-ῶ, acc. Prostituée, n. f., πόρν-η, ης (ἡ).
Prostitution, n. f., προαγωγεί-α, ας (ἡ).
Prostration, n. f., *abattement*, ἀδυναμί-α, ας (ἡ).
Protase, n. f., *exposition d'un poëme, d'un drame*, πρότασ-ις, εως (ἡ).
Protecteur, n. m., προστάτ-ης, ου (ὁ). Protectrice, n. f., προστάτ-ις, ιδος (ἡ).
Protection, n. f., προστατεί-α, ας (ἡ); ἐπιμέλει-α, ας (ἡ).
Protectorat, n. m., προστατεί-α, ας (ἡ).
Protéger, v. tr. 1 *Prendre soin*, προστατεῖν, προστατ-έω, ῶ, fut. προστατήσ-ω, gén. || 2 *S'intéresser*, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc.
Protestant, ante, adj., διαμαρτυρούμεν-ος, η, ον.
Protestantisme, n. m., τῶν διαμαρτυρουμένων δόγματ-α, ων (τά).
Protestation, n. f. 1 *Déclaration publique de sa volonté*, διαμαρτυρί-α, ας (ἡ). || 2 *Promesse positive*, πίστωμα, πιστώματ-ος (τό); ὑπόσχεσ-ις, εως (ἡ).
Protester, v. tr. 1 *Déclarer publiquement*, διαμαρτυρ-εῖσθαι, διαμαρτυρ-έομαι, οῦμαι, fut. διαμαρτυρήσ-ομαι. || 2 *Assurer positivement*, βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω. Protester contre, διαμαρτυρ-εῖν, διαμαρτυρ-έω, ῶ, fut. διαμαρτυρήσ-ω πρός, acc.
Protêt, n. m., διαμαρτυρί-α, ας (ἡ).
Prothèse, n. f., πρόθεσ-ις, εως (ἡ).
Protocole, n. m. 1 *Formulaire*, καν-ών, όνος (ὁ). || 2 *Préambule*, προοίμι-ον, ου (τό).
Protonotaire, n. m., πρῶτ-ος γραμματ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Prototype, n. m., πρωτότυπ-ον, ου (τό).
Protubérance, n. f., ὄγκ-ος, ου (ὁ).
Protuteur, n. m., ἀντεπίτροπ-ος, ου (ὁ).
Prou, adv., *assez, beaucoup*, πολύ.
Proue, n. f., πρώρ-α, ας (ἡ). Du côté de la proue, πρώραθεν.
Prouesse, n. f. 1 *Action de preux*, ἀρίστευμα, ἀριστεύματ-ος (τό); καλ-ὸν ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Valeur*, ἀνδρεί-α, ας (ἡ).
Prouver, v. tr. 1 *Démontrer*, ἀποδεικνύναι,

ἀποδείκνυμι, fut. ἀποδείξ-ω, acc. || 2 *Rendre évident*, φανερ-ὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***Prouvé, ée,*** part. passé et adj., ἀπόδεικτ-ος, ος, ον; ἐλεγκτ-ός, ή, όν.

Provéditeur, n. m., ἐπίσκοπ-ος, ου (ὁ).

Provenance, n. f. 1 *Action de provenir*, ἔκγον-ον, ου (τό). || 2 *Ce qui provient*, φυόμεν-ον, ου (τό); ἐκκομιζόμεν-ον, ου (τό).

Provenant, ante, adj., ἐκγιγνόμεν-ος, η, ον.

Provende, n. f., σιτί-α, ων (τά).

Provenir, v. intr., γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι ἐκ, gén.

Proverbe, n. m., παροιμί-α, ας (ἡ). Passé en proverbe, θρυλλούμεν-ος, η, ον.

Proverbial, ale, adj., παροιμιακ-ός, ή, όν.

Proverbialement, adv., παροιμιακῶς, κατὰ τὸ θρυλλούμενον.

Providence, n. f., πρόνοι-α, ας (ἡ). La divine providence, τοῦ Θεοῦ πρόνοι-α, ας (ἡ), ou simplement Θε-ός, οῦ (ὁ).

Provignement, n. m., μόσχευσ-ις, εως (ἡ).

Provigner, v. tr., μοσχεύ-ειν, μοσχεύ-ω, fut. μοσχεύσ-ω, acc. || Verbe intr., *multiplier*, πληθύν-ειν, πληθύν-ω, fut. πληθυν-ῶ.

Provin, n. m., μόσχευμα, μοσχεύματ-ος (τό).

Province, n. f. χώρ-α, ας (ἡ); νομ-ός, οῦ (ὁ); ἐπαρχί-α, ας (ἡ).

Provincial, ale, adj. 1 *Qui concerne la province*, ἐπαρχικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui sent la province*, χωριτικ-ός, ή, όν.

Proviseur, n. m., γυμνασίαρχ-ος, ου (ὁ).

Provision, n. f. 1 *Ce qu'on amasse*, περιουσί-α, ας (ἡ). || 2 Au plur., *vivres*, σιτί-α, ων (τά). Provision de voyage, ἐφόδι-α, ων (τά). Par provision, loc. adv., *provisoirement*, προσκαίρως, μεταξύ.

Provisionnel, elle, adj., προηγούμεν-ος, η, ον.

Provisionnellement, adv., προηγουμένως.

Provisoire, adj. 1 *Rendu par provision*, en parlant d'un jugement, προηγούμεν-ος, η, ον. || 2 *Temporaire*, πρόσκαιρ-ος, ος, ον.

Provisoirement, adv., προσκαίρως, μεταξύ.

Provisorat, n. m., γυμνασιαρχί-α, ας (ἡ).

Provocateur, trice, adj., en parlant des personnes, προκαλούμεν-ος, η, ον. En parlant des choses, προκλητικ-ός, ή, όν; προσάγωγ-ος, ος, ον.

Provocation, n. f., πρόκλησ-ις, εως (ἡ); ἔκκλησ-ις, εως (ἡ).

Provoquer, v. tr., ἐκκαλ-εῖν, ἐκκαλ-έω, ῶ, fut. ἐκκαλέσ-ω, acc.

Proximité, n. f., ἐγγύτης, ἐγγύτητ-ος (ἡ). A proximité, πλησίον, gén.

Prude, adj., θρυπτικ-ός, ή, όν. Une prude, ἀκκιζομέν-η, ης (ἡ).

Prudemment, adv., φρονίμως.

Prudence, n. f., φρόνησ-ις, εως (ἡ). Manque de prudence, ἀφροσύν-η, ης (ἡ).

Prudent, ente, adj., φρόνιμ-ος, ος, ον (comp. φρονιμ-ώτερος, sup. φρονιμ-ώτατος); σοφ-ός, ή, όν (comp. σοφ-ώτερος, sup. σοφώτατος).

Pruderie, n. f., ἀκκισμ-ός, οῦ (ὁ).

Prud'homme, n. m. 1 *Homme d'honneur*, καλ-ὸς κἀγαθ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Expérimenté*, ἔμπειρ-ος, ου (ὁ).

Prud'hommie, n. f., καλοκαγαθί-α, ας (ἡ).

Prune, n. f., κοκκύμηλ-ον, ου (τό).

Pruneau, ξηρ-ὸν κοκκύμηλ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Prunelaie, n. f., *plant de pruniers*, κοκκυμηλ-ών, ῶνος (ὁ).

Prunelle, n. f. 1 *Petite prune sauvage*, ἀγριοκοκκύμηλ-ον, ου (τό). || 2 *Pupille de l'œil*, κόρ-η, ης (ἡ); γλήν-η, ης (ἡ).

Prunellier, n. m., ἀγρί-α κοκκυμηλέ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Prunier, n. m., κοκκυμηλέ-α, ας (ἡ).

Prurigineux, euse, adj., *qui démange*, κνησμώδ-ης, ης, ες.

Prurit, n. m., κνησμ-ός, οῦ (ὁ).

Prytane, n. m., *magistrat athénien*, πρύταν-ις, εως (ὁ).

Prytanée, n. m., *lycée, collège*, πρυτανεῖ-ον, ου (τό).

Psallette, n. f., ψαλτικ-ὸν σχολεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Psalmiste, n. m., ψαλμῳδ-ός, οῦ (ὁ).

Psalmodie, n. f., ψαλμῳδί-α, ας (ἡ).

Psalmodier, v. intr., ψαλμῳδ-εῖν, ψαλμῳδέω, ῶ, fut. ψαλμῳδήσ-ω.

Psaltérion, n. m., ψαλτήρι-ον, ου (τό).

Psaume, n. m., ψαλμ-ός, οῦ (ὁ).

Psautier, n. m., ψαλτήρι-ον, ου (τό).

Pseudonyme, adj., ψευδώνυμ-ος, ος, ον.

Psore, n. f., *gale*, ψώρ-α, ας (ἡ).

Psorique, adj., *galeux*, ψωρικ-ός, ή, όν.

Psyché, n. f., *grande glace*, μέγα κάτοπτρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Psychologie, n. f., ψυχολογί-α, ας (ἡ).

Psychologique, adj., ψυχολογικ-ός, ή, όν.

Psychologiste ou Psychologue, n. m., περὶ τῆς ψυχῆς διαλεγόμεν-ος, ου (ὁ).

Psylle, n. m., *charlatan qui apprivoise les serpents*, ψυλλ-εύς, έως (ὁ).

Ptyalisme, n. m., *crachement continuel*, πτυαλισμ-ός, οῦ (ὁ).

Puant, ante, adj. 1 *Qui pue*, δυσώδ-ης, ης, ες. || 2 *Vaniteux*, κενόδοξ-ος, ος, ον.

Puanteur, n. f., *mauvaise odeur*, δυσωδί-α, ας (ἡ).

Pubère, adj., *qui est dans l'âge de puberté*, ἔφηβ-ος, ος, ον.

Puberté, n. f., *état nubile*, ἐφηβεί-α, ας (ἡ). Entrer dans la puberté, ἐφηβ-ᾶν, ἐφηβ-άω, ῶ, fut. ἐφηβήσ-ω. Être dans l'âge de puberté, ἐφηβεύ-ειν, ἐφηβεύ-ω, fut. ἐφηβεύσ-ω.

Pubescent, ente, adj., terme de botanique, τριχωτ-ός, ή, όν.

Pubis, n. m., terme d'anatomie, *os*, ἐφηβεῖ-ον, ου (τό).

Public, ique, adj. 1 *Qui appartient à tout un peuple*, δημόσι-ος, α, ον. La chose publique, l'intérêt public, δημόσι-ον, ου (τό). Les revenus publics, les affaires publiques, δημόσι-α, ων (τά); κοιν-ά, ῶν (τά). Fonction publique, λειτουργί-α, ας (ἡ). Fonctionnaire

public, λειτουργ-ός, οῦ (ὁ). Remplir une fonction publique, λειτουργ-εῖν, λειτουργ-έω, ῶ, fut. λειτουργήσ-ω. Fête publique, πανήγυρ-ις, εως (ἡ). Par autorité publique, δημοσίᾳ, δημοσίως. || 2 *Commun, à l'usage de tous*, κοιν-ός, ή, όν. Place publique, ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ). Voie publique, λεωφόρ-ος, ου (ἡ). Les édifices publics, δημόσι-α, ων (τά). || 3 *Manifeste, connu de tous*, τοῖς πολλοῖς γνώριμ-ος, ος, ον; τεθρυλλημέν-ος, η, ον. Bruit public, τεθρυλλημέν-ος λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent; τῶν πολλῶν φήμ-η, ης (ἡ). Rendre public, δημοσι-οῦν, δημοσι-όω, ῶ, fut. δημοσιώσ-ω, acc.; δημοσιεύ-ειν, δημοσιεύ-ω, fut. δημοσιεύσ-ω, acc. || 4 *Qui a lieu en présence de tout le monde*, φανερ-ός, ά, όν; περίδηλ-ος, ος, ον. || Nom. m. 1 *Le peuple pris en général*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό); οἱ πολλοί, τῶν πολλῶν. Qui se fait au nom ou aux frais du public, δημόσι-ος, α, ον; δημοτελ-ής, ής, ές. Au nom ou aux frais du public, δημοσίᾳ, δημοσίως. || 2 *Les spectateurs*, θεατ-αί, ῶν (οἱ). || 3 *Les auditeurs*, ἀκροατ-αί, ῶν (οἱ). En public, loc. adv., *en présence de tous*, ἐν τῷ δημοσίῳ. Qui parle en public, δημηγόρ-ος, ος, ον. Parler en public, δημηγορ-εῖν, δημηγορ-έω, ῶ, fut. δημηγορήσ-ω.

Publicain, n. m. 1 *Fermier des deniers publics*, τελών-ης, ου (ὁ). || 2 *Traitant, financier*, τελών-ης, ου (ὁ).

Publication, n. f. 1 *Action de publier*, δημοσίευσ-ις, εως (ἡ); ἀνακήρυξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Mise en vente*, ἔκδοσ-ις, εως (ἡ).

Publiciste, n. m. 1 *Celui qui écrit sur le droit public*, περὶ τῶν κοινῶν γράφ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Écrivain politique*, πολιτικ-ὸς συγγραφ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Publicité, n. f., *notoriété*, γνωριμότης, γνωριμότητ-ος (ἡ).

Publier, v. tr. 1 *Rendre public et notoire*, δημοσιεύ-ειν, δημοσιεύ-ω, fut. δημοσιεύσ-ω, acc. || 2 *Dire partout*, διαθρυλλ-εῖν, διαθρυλλ-έω, ῶ, fut. διαθρυλλήσ-ω, acc. || 3 *Mettre en vente*, ἐκδιδόναι, ἐκδίδωμι, fut. ἐκδώσ-ω, acc.

Publiquement, adv., *en public*, ἐν τῷ δημοσίῳ, ἐν φανερῷ, προδήλως.

Puce, n. f., *insecte*, ψύλλ-α, ης (ἡ). Avoir la puce à l'oreille, πολυμέριμν-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.

Puceron, n. m., *insecte*, ψύλλ-α, ης (ἡ).

Pudeur, n. f. 1 *Honte honnête*, αἰδώς, αἰδ-όος, οῦς (ἡ). || 2 *Timidité, discrétion*, αἰδημοσύν-η, ης (ἡ). Défaut de pudeur, ἀναισχυντί-α, ας (ἡ). Qui est sans pudeur, ἀναίσχυντ-ος, ος, ον.

Pudibond, onde, adj., *qui a une pudeur naturelle*, αἰδήμ-ων, ων, ον.

Pudicité, n. f., *chasteté*, ἁγνεί-α, ας (ἡ); ἁγνότης, ἁγνότητ-ος (ἡ).

Pudique, adj. 1 *Chaste*, ἁγν-ός, ή, όν (comp. ἁγν-ότερος, sup. ἁγν-ότατος). || 2 *Modeste*, αἰδήμ-ων, ων, ον. || 3 *Conforme à la pudeur*, καθαρ-ός, ά, όν.

Pudiquement, adv., *avec pudeur*, αἰδημόνως, μετ' αἰδοῦς.

Puer, v. intr., *exhaler une odeur fétide*, βρωμ-εῖν, βρωμ-έω, ῶ, fut. βρωμήσ-ω. || Verbe tr. Puer le vin, l'ail, οἴνου, σκορόδου ὄζ-ειν, ὄζ-ω, fut. ὀζήσ-ω.

Puéril, ile, adj. 1 *Qui appartient à l'enfance*, παιδικ-ός, ή, όν. || 2 *Frivole, léger*, παιδικ-ός, ή, όν; παιδαριώδ-ης, ης, ες.

Puérilement, adv., *d'une manière puérile*, παιδικῶς, παιδαριωδῶς.

Puérilité, n. f., *ce qui tient de l'enfant*, παιδι-ά, ᾶς (ἡ); παιδικ-όν, οῦ (τό).

Pugilat, n. m., *combat à coups de poing*, πυγμαχί-α, ας (ἡ). Celui qui combat au pugilat, πυγμάχ-ος, ου (ὁ). Combattre au pugilat, πυγμαχ-εῖν, πυγμαχ-έω, ῶ, fut. πυγμαχήσ-ω.

Puîné, ée, adj., *né après un de ses frères, une de ses sœurs*, μεταγεν-ής, ής, ές; ἐπίγον-ος, ος, ον.

Puis, et puis, adv., *ensuite*, εἶτα, ἔπειτα.

Puisage, n. m., *action de puiser*, ἄντλησ-ις, εως (ἡ).

Puisard, n. m., *sorte de puits*, λάκκ-ος, ου (ὁ).

Puiser, v. tr. 1 *Prendre de l'eau dans un puits, dans une fontaine*, ἀντλ-εῖν, ἀντλ-έω, ῶ, fut. ἀντλήσ-ω, acc. || 2 *Emprunter*, προςλαμβάν-ειν, προςλαμβάν-ω, fut. προςλήψ-ομαι, acc.

Puisque, conj., ἐπεί, ἐπειδή, ἐπειδήπερ, indic.

Puissamment, adv. 1 *Fortement*, ἰσχυρῶς. || 2 *Extrêmement*, ἐσχάτως, εἰς τὰ μάλιστα.

Puissance, n. f. 1 *Force*, δύναμ-ις, εως (ἡ); ἰσχύς, ἰσχύ-ος (ἡ). || 2 *Pouvoir, autorité*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); δύναμ-ις, εως (ἡ). || 3 *Domination, empire*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). Réduire en sa puissance, ὑποτάττ-εσθαι, ὑποτάττ-ομαι, fut. ὑποτάξ-ομαι, acc.; ὑποχείριον ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖσθαι. || 4 *État souverain*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Faculté*, δύναμ-ις, εως (ἡ). || 6 *Toute force motrice*, κινητικ-ὴ δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 7 *Chaque degré auquel on élève une quantité en la multipliant par elle-même*, δύναμ-ις, εως (ἡ). || Au plur. 1 *Ceux qui possèdent les premières dignités de l'État*, δυνατ-οί, ῶν (οἱ); πρωτεύοντ-ες, ων (οἱ). || 2 *Les puissances du ciel et de l'enfer*, δυνάμ-εις, εων (αἱ).

Puissant, ante, adj. 1 *Qui a beaucoup de pouvoir*, δυνατ-ός, ή, όν; ἰσχυρ-ός, ά, όν (comp. ἰσχυρ-ότερος, sup. ἰσχυρ-ότατος). Être puissant, δυναστεύ-ειν, δυναστεύ-ω, fut. δυναστεύσ-ω; ἰσχύ-ειν, ἰσχύ-ω, fut. ἰσχύσ-ω. Le Tout-Puissant, Παντοκράτωρ, Παντοκράτορ-ος (ὁ). || 2 *Qui a du crédit, de l'influence*, δυνατ-ός, ή, όν; ἔντιμ-ος, ος, ον. Être puissant, ἰσχύ-ειν ἰσχύ-ω, fut

ἰσχύσ-ω. || 3 *Qui est capable de produire un effet considérable*, δυνατ-ός, ή, όν; ἰσχυρ-ός, ά, όν. || 4 *Extrêmement riche*, πολυχρήματ-ος, ος, ον. || 5 *Chargé d'embonpoint*, εὐσώματ-ος, ος, ον; εὔσαρκ-ος, ος, ον. || Subst., les puissants de la terre, μεγιστᾶν-ες, ων (οἱ).

Puits, n. m., φρέαρ, φρέατ-ος (τό). Petit puits, φρεάτι-ον, ου (τό). Eau de puits, φρεατίδι-ον ὕδωρ, ὕδατ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Pulluler, v. intr., *multiplier en abondance et en peu de temps*, ἐπιβρύ-ειν, ἐπιβρύ-ω, fut. ἐπιβρύσ-ω.

Pulmonaire, adj., *qui appartient au poumon*, πνευμονικ-ός, ή, όν. Phthisie pulmomonaire, φθίσ-ις, εως (ἡ).

Pulmonie, n. f., *maladie du poumon*, πνευμονί-α, ας (ἡ).

Pulmonique, adj., *qui a les poumons affectés*, πνευμονικ-ός, ή, όν; πνευμοῤῥαγ-ής, ής, ές.

Pulpe, n. f. 1 *Substance charnue et molle des fruits, des légumes*, σάρξ, σαρκ-ός (ἡ). || 2 *Partie molle du cerveau*, μυελ-ός, οῦ (ὁ).

Pulpeux, euse, adj., *qui est formé d'une pulpe*, σαρκώδ-ης, ης, ες.

Pulsatif, ive, adj., *se dit d'un battement douloureux du pouls*, σφυγμώδ-ης, ης, ες.

Pulsation, n. f., *battement du pouls*, σφυγμ-ός, οῦ (ὁ).

Pulvérisation, n. f., *action de réduire en poudre*, λείωσ-ις, εως (ἡ); λέανσ-ις, εως (ἡ).

Pulvériser, v. tr. 1 *Réduire en poudre*, λεαίν-ειν, λεαίν-ω, fut. λεανῶ, acc. || 2 *Exterminer*, ἐξολοθρεύ-ειν, ἐξολοθρεύ-ω, fut. ἐξολοθρεύσ-ω, acc. || 3 *Réfuter entièrement*, διεξελέγχ-ειν, διεξελέγχ-ω, fut. διεξελέγξ-ω, acc.

Pulvérulent, ente, adj., *qui se réduit aisément en poudre*, εὔτριπτ-ος, ος, ον.

Punais, aise, adj., *qui pue du nez*, ῥινὸς ὄζ-ων, ουσα, ον; ὀζαινικ-ός, ή, όν.

Punaise, n. f., *insecte*, κόρ-ις, εως (ὁ).

Punaise, n. f., *maladie du punais*, ὄζαιν-α, ης (ἡ).

Punir, v. tr., *châtier*, κολάζ-ειν, κολάζ-ω, fut. κολάσ-ω, acc.; δίκην λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι παρά, gén.— ***Puni, ie***, part. passé et adj. Être puni, δίκην ou δίκας διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω.

Punissable, adj., *qui mérite d'être puni*, τιμωρητέ-ος, α, ον.

Punisseur, n. m., *celui qui punit*, τιμωρητ-ής, οῦ (ὁ).

Punition, n. f. 1 *Action de punir*, κόλασ-ις, εως (ἡ); τιμώρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Peine infligée*, ζημί-α, ας (ἡ). Infliger une punition, δίκην ou ζημίαν ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω. Subir une punition, ζημι-οῦσθαι, ζημι-όομαι, οῦμαι, fut. ζημιωθήσ-ομαι.

Pupillaire, adj., *qui appartient au pupille*, ὀρφανικ-ός, ή, όν.

Pupillarité, n. f. *temps qu'un enfant est pupille*, ὀρφάνευμα, ὀρφανεύματ-ος (τό).

Pupille, n., *mineur et orphelin, sous la conduite d'un tuteur*, ὀρφαν-ός, οῦ (ὁ); ὀρφαν-ή, ῆς (ἡ); ἐπ' ἐπιτρόπῳ ὤν, ὄντ-ος (ὁ); οὖσ-α, ης (ἡ).

Pupille, n. f., *ouverture de l'iris de l'œil*, κόρ-η, ης (ἡ).

Pupitre, n. m., *meuble pour lire et écrire commodément*, ἀναλογεῖ-ον, ου (τό).

Pur, ure, adj. 1 *Qui est sans mélange*, καθαρ-ός, ά, όν (comp. καθαρ-ώτερος, sup. καθαρ-ώτατος); ἄκρατ-ος, ος, ον. Vin pur, ἄκρατ-ος, ου (ὁ). || 2 *Exempt d'altération, de souillure*, καθαρ-ός, ά, όν. || 3 *Chaste, innocent*, ἁγν-ός, ή, όν (comp. ἁγν-ότερος, sup. ἁγν-ότατος). || 4 *Correct, exact*, ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος). || 5 *Exempt de*, καθαρ-ός, ά, όν, gén. Pur, explétif, se traduit par αὐτ-ός, ή, ό. Ex. : La vérité pure, αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. De purs mensonges, ἁπλᾶ ψεύδη. En pure perte, μάτην, ματαίως.

Purée, n. f., *bouillie*, ἔντ-ος, εος, ους (τό).

Purement, adv. 1 *D'une manière pure*, καθαρῶς, ὀρθῶς. || 2 *Uniquement*, ἁπλῶς, || 3 *Simplement*, ἁπλῶς.

Pureté, n. f. 1 *Qualité d'une chose pure, sans mélange*, καθαρότης, καθαρότητ-ος (ἡ); ἄκρατ-ον, ου (τό). || 2 *Intégrité, droiture*, χρηστότης, χρηστότητ-ος (ἡ); καλοκαγαθί-α, ας (ἡ). || 3 *Innocence de mœurs*, ἁγνεί-α, ας (ἡ). || 4 *Exactitude, correction*, ἀκρίβει-α, ας (ἡ). Pureté de style, ὀρθολογί-α, ας (ἡ).

Purgatif, ive, adj., *qui purge*, καθαρτικ-ός, ή, όν; ἐλατήρι-ος, ος, ον. || Subst., ἐλατήρι-ον, ου (τό).

Purgation, n. f. 1 *Évacuation causée par un purgatif*, ὑποκάθαρσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Remède purgatif*, ἐλατήρι-ον, ου (τό).

Purgatoire, n. m., *lieu d'expiation*, καθαριστήρι-ον, ου (τό).

Purger, v. tr. 1 *Faire évacuer*, ὑποκαθαίρ-ειν, ὑποκαθαίρ-ω, fut. ὑποκαθαρ-ῶ, acc. || 2 *Dégager de toute impureté*, ἐκκαθαίρ-ειν ἐκκαθαίρ-ω, fut. ἐκκαθαρ-ῶ, acc. || 3 *Délivrer*, καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc. || 4 Terme de droit, purger les hypothèques, τὰς ὑποθήκας ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω. Purger la contumace, τὴν φυγοδικίαν ἀναιρεῖν.— ***se Purger***, v. pr. || 1 *Prendre un purgatif*, τὴν γαστέρα καθαίρεσθαι, καθαίρ-ομαι, fut. καθαρ-οῦμαι. 2 *Se justifier*, διαλύ-εσθαι, διαλύ-ομαι, fut διαλύσ-ομαι.

Purification, n. f., *action de purifier*, κάθαρσ-ις, εως (ἡ); καθαρισμ-ός, οῦ (ὁ).

Purificatoire, adj., *qui sert à purifier*, καταρτήρι-ος, ος, ον.

Purifier, v. tr. *Rendre pur*, au propre et au figuré, καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc.; καθαρίζ-ειν, καθαρίζ-ω, fut. καθαρίσ-ω, acc

Puriforme, adj., *qui ressemble au pus*, πυώδ-ης, ης, ες.
Purisme, n. m., *défaut du puriste*, περίεργ-ος ἀκριβολογί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Puriste, n. m., *celui qui affecte une pureté minutieuse de langage*, λίαν ἀκριβολόγ-ος, ου (ὁ).
Purpurin, ine, adj., *qui approche de la couleur de la pourpre*, πορφυροειδ-ής, ής, ές.
Purulence, n. f., *suppuration*, πύησ-ις, εως (ἡ); πυόῤῥοι-α, ας (ἡ).
Purulent, ente, adj., *qui tient de la nature du pus*, πυώδ-ης, ης, ες.
Pus, n. m., *humeur*, πῦ-ον, ου (τό).
Pusillanime, adj., *qui a l'âme faible, timide*, δειλ-ός, ή, όν (comp. δειλ-ότερος, sup. δειλ-ότατος); ἄνανδρ-ος, ος, ον.
Pusillanimité, n. f., *timidité, poltronerie*, δειλί-α, ας (ἡ); ἀνανδρί-α, ας (ἡ).
Pustule, n. f., *tumeur inflammatoire*, φλύκταιν-α, ης (ἡ).
Pustuleux, euse, adj., *qui ressemble à une pustule*, φλυκταινοειδ-ής, ής, ές.
Putatif, ive, adj., *réputé pour être ce qu'il n'est pas*, νομιζόμεν-ος, η, ον.
Putois, n. m., *animal*, ἰκτ-ίς, ίδος (ἡ).
Putréfaction, n. f., *décomposition d'un corps organisé*, σηπεδών, σηπεδόν-ος (ἡ). Tomber en putréfaction, voy. se Putréfier.
Putréfier, v. tr., *faire tomber en putréfaction*, σήπ-ειν, σήπ-ω, fut. σήψ-ω, acc. — ***se Putréfier***, v. pr., σήπ-εσθαι, σήπ-ομαι, fut. σηπήσ-ομαι.
Putride, adj., *corrompu*, σαπρ-ός, ά, όν.
Putridité, n. f., *corruption*, σαπρότης, σαπρότητ-ος (ἡ); σηπεδών, σηπεδόν-ος (ἡ).
Pygmée, n. m., *nain*, πυγμαῖ-ος, ου (ὁ).
Pylore, n. m., *orifice inférieur de l'estomac*, πυλωρ-ός, οῦ (ὁ).
Pylorique, adj., *qui a rapport au pylore*, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ πυλωροῦ. Le premier article se décline.
Pyramidal, ale, adj., *en forme de pyramide*, πυραμοειδ-ής, ής, ές.
Pyramide, n. f. 1 *Sorte de colonne*, πυραμ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Amas*, σωρ-ός, οῦ (ὁ).
Pyramider, v. intr., *être disposé en pyramide*, εἰς πυραμίδα διατίθ-εσθαι, διατίθ-εμαι, fut. διατεθήσ-ομαι.
Pyrèthre, *plante*, πύρεθρ-ον, ου (τό).
Pyrique, adj., *qui produit du feu*, πυριγόν-ος, ος, ον.
Pyrite, n. f., *pierre à feu*, πυρῖτ-ις, ιδος, (ἡ).
Pyriteux, euse, adj., *de la nature de la pyrite*, πυρίτιδι ὅμοι-ος, α, ον.
Pyrophore, n. m., *composition chimique*, πυγιγόν-ον μίγμα, μίγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Pyrotechnie, n. f., *art d'employer le feu*, πυροτέχν-η, ης (ἡ). Grec moderne.
Pyrotechnique, adj., *de la pyrotechnie*, πυροτεχνικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Pyrrhique, n. f., *danse militaire*, πυῤῥίχ-η, ης (ἡ).
Pyrrhonien, enne, adj. 1 *Qui appartient à la secte de Pyrrhon*, Πυῤῥώνει-ος, ος, ον. || 2 *Qui doute de tout*, σκεπτικ-ός, ή, όν.
Pyrrhonisme, n. m., *doctrine de Pyrrhon*, Πυῤῥώνει-ος φιλοσοφί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Pythagoricien, n. m., *sectateur de Pythagore*, Πυθαγοριστ-ής, οῦ (ὁ).
Pythagorisme, n. m., *doctrine de Pythagore*, Πυθαγόρου φιλοσοφί-α, ας (ἡ).
Pythie, n. f., *prêtresse de Delphes*, Πυθί-α, ας (ἡ).
Pythien, adj. m., *surnom d'Apollon*, Πύθι-ος, α, ον.
Pythiques, adj. m. pl. Jeux Pythiques, Πύθι-α, ων (τά). Être vainqueur dans ces jeux, Πύθια νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω.
Pythonisse, n. f. 1 *La prêtresse de Delphes*, Πυθί-α, ας (ἡ). || 2 *Toute femme qui prédit l'avenir*, πυθώνισσ-α, ης (ἡ).

Q

Q, n. m., dix-septième lettre de l'alphabet et la treizième des consonnes, n'a pas d'autre correspondant en grec que le κ et quelquefois le χ.
Quadragénaire, adv., *âgé de quarante ans*, τεσσαρακονταετ-ής, ής, ές.
Quadragésimal, ale, adj. τεσσαρακοστ-ός, ή, όν.
Quadragésime, n. f., τεσσαρακοστ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. ἡμέρα.
Quadrangulaire, adj., τετράγων-ος, ος, ον.
Quadrature, n. f., τετραγωνισμ-ός, οῦ (ὁ).
Quadriennal, ale, adj., τετραετηρικ-ός, ή, όν.
Quadrige, n. m., τέθριππ-ον, ου (ὁ).
Quadrilatère, n. m., τετράπλευρ-ον, ου (τό).
Quadrille, n. m. 1 *Troupe de cavaliers*, ἱππέων σύστημα, συστήματ-ος (τό). || 2 *Groupe de danseurs*, χορ-ός, οῦ (ὁ).
Quadrumane, adj., τετράχειρ, τετράχειρ-ος (ὁ, ἡ, τό).
Quadrupède, adj., τετράπ-ους, ους, ουν
Quadruple, adj., τετραπλάσι-ος, α, ον. Quadruple, n. m., τετραπλάσι-ον, ου (τό). Au quadruple, τετραπλῶς.
Quadrupler, v. tr., τετραπλασιάζ-ειν, τετραπλασιάζ-ω, fut. τετραπλασιάσ-ω, acc.

Quai, n. m., χῶμα, χώματ-ος (τό); ὄχθ-η, ης (ἡ).

Qualificatif, ive, adj., ποιωτικ-ός, ή, όν.

Qualification, n. f. 1 *Attribution d'une qualité*, ποίωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Attribution d'un nom*, ἐπωνυμί-α, ας (ἡ).

Qualifier, v. tr. 1 *Attribuer une qualité*, ποι-οῦν, ποι-όω, ῶ, fut. ποιώσ-ω, acc. || 2 *Attribuer un nom*, ὀνομάζ-ειν, ὀνομάζ-ω, fut. ὀνομάσ-ω, acc.; λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ, acc.; καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc. — ***se Qualifier***, v. pr., *se donner un titre*, ἐπαγγέλλ-εσθαι, ἐπαγγέλλ-ομαι, fut. ἐπαγγελ-οῦμαι, suivi d'εἶναι avec le nomin. du titre.— ***Qualifié, ée***, *qui a des titres de noblesse*, εὐπατρ-ις, ις, ι.

Qualité, n. f. 1 *Essence des choses*, ποιότης, ποιότητ-ος (ἡ). || 2 *Manière d'être bonne ou mauvaise*, φύσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Manière d'être particulière*, ἴδι-ον, ου (τό). || 4 *Talent, aptitude*, ἀρετ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Mérite, avantage*, ἀγαθ-όν, οῦ (τό). || 6 *Titre*, χρηματισμ-ός, οῦ (ὁ). || 7 *Position dans la société*, τάξ-ις, εως (ἡ). || 8 *Titre qui rend habile à exercer un droit*, δίκαι-ον, ου (τό); δίκ-η, ης (ἡ). En qualité de, ἐν τάξει, gén.; ἐν μέρει, gén.; ἀντί, gén.

Quand, adv. de temps. 1 Sans interrogation, ὅτε, ὁπότε avec l'indic., quand on rapporte simplement le fait; et avec l'optat. quand on rapporte des faits qui se répètent ou qui sont de pure invention; ὅταν, ὁπόταν, avec le subj., dans la proposition conditionnelle ou devant le futur. On tourne aussi par le participe ou le génitif absolu. Quand il faut, quand il fallait, δέον. Quand il ne faut pas, quand il ne fallait pas, οὐδὲν δέον, inf. Quand il est, quand il était possible, ἐξόν, inf. Quand il était arrêté que... δόξαν, inf. || 2 Avec interrogation, πότε, πηνίκα. Et quand donc? ἢ πότε; Depuis quand? ἐκ πόσου χρόνου; Jusqu'à quand, jusques à quand? ἕως πότε, μέχρι τινος; μέχρι τοῦ; Quand, quand même, conj., εἰ καί, indic.; κἄν, subj. Quand même, loc. elliptique, *quoi qu'il arrive*, ὅ τι οὖν ἄν ποτε γένηται.

Quant à, loc. adv., τὸ πρός, τὸ κατά, τὸ περί, ὅσον πρός, acc. Être sur son quant à soi, σοβαρεύ-εσθαι, σοβαρεύ-ομαι, fut. σοβαρεύσ-ομαι. Quant à présent νῦν μέν, τὸ νῦν.

Quantes, adj. f. pl., usité dans la locution familière. Toutes et quantes fois que, ὁσάκις.

Quantième, adj., πόστ-ος, η, ον.

Quantité, n. f. 1 *Étendue en longueur, largeur et profondeur*, ποσότης, ποσότητ-ος (ἡ). || 2 *Tout ce qui est susceptible d'augmentation et de diminution*, μερ-ίς, ίδος (ἡ); ἀριθμός, οῦ (ὁ). || 3 *Nombre considérable*, πλῆθ-ος, ους (τό). || 4 *Abondance*, ἀφθονί-α, ας (ἡ). || 5 *Mesure des syllabes longues ou mètre*, μέτρ-ον, ου (τό).

Quarantaine, n. f. 1 *Nombre de quarante*, τεσσαρακοντ-άς, άδος (ἡ). || 2 *Age de quarante ans*, τεσσαράκοντα ἔτ-η, ῶν (τά). || 3 *Carême*, τεσσαρακοστ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Temps d'isolement par crainte des maladies contagieuses*, καθαριστήρι-ον, ου (τό).

Quarante, adj. num., τεσσαράκοντα. Quarante mille, τετρακισμύρι-οι, αι, α.

Quarantie, n. f., *tribunal des quarante à Venise*, τεσσαράκοντα (οἱ). L'article se décline.

Quarantième, adj. num., τεσσαρακοστ-ός, ή, όν.

Quart, n. m. 1 *Quatrième partie d'un tout*, τεταρτημόρι-ον, ου (τό). || 2 *Temps de faction d'un marin*, ναυτικ-ὴ φυλακ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Être de quart, ναυφυλακ-εῖν, ναυφυλακ-έω, ῶ, fut. ναυφυλακήσ-ω. Matelot de quart, ναυφύλαξ, ναυφύλακ-ος (ὁ). Quart de vent, ἀνέμου φορ-ά, ᾶς (ἡ).

Quart, arte, adj., τέταρτ-ος, η, ον. Fièvre quarte, τεταρταῖ-ος πυρετ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Quartaut, n. m., *le quart d'un muid*. Quartaut de vin, κάδ-ος, ου (ὁ).

Quarteron, n. m., *quart d'une livre*, τεταρτημόρι-ον, ου (τό).

Quartier, n. m. 1 *Quatrième partie*, τεταρτημόρι-ον, ου (τό). || 2 *Portion quelconque d'un tout*, τετάρτ-η, ης (ἡ); τμῆμα, τμήματ-ος (τό). Quartier de la lune, φάσ-ις, εως (ἡ). Quartier de soulier, ἀναγωγ-εύς, έως (ὁ). || 3 *Division, partie d'une ville*, κώμ-η, ης (ἡ). Habitant du même quartier, κωμήτ-ης, ου (ὁ). || 4 *Certaine étendue du voisinage*, συνοικί-α, ας (ἡ). Du même quartier, σύνοικ-ος, ου (ὁ). || 5 *Caserne*, σταθμ-ός, οῦ (ὁ). || 6 *Campement*, στρατοπεδεί-α, ας (ἡ). Quartiers d'hiver, χειμάδι-ον, ου (τό). Prendre ses quartiers d'hiver, χειμάζ-εσθαι, χειμάζ-ομαι, fut. χειμασθήσ-ομαι. Quartier général, στρατηγεῖ-ον, ου (τό). || 7 *Salle d'étude d'un lycée*, μουσεῖ-ον, ου (τό). || 8 *Degré de descendance paternelle ou maternelle*, γενε-ά, ᾶς (ἡ). || 9 *Grâce, traitement favorable*, συγγνώμ-η, ης (ἡ). Demander quartier, τὸν βίον, τὴν ψυχὴν παραιτ-εῖσθαι, παραιτ-έομαι, οῦμαι, fut. παραιτήσ-ομαι. Sans quartier, ἀφειδῶς. Ne faire aucun quartier, οὐδενὸς φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι. || 10 *Solde de trois mois en trois mois*, τριμηνιαί-α μισθοφορ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Quartier-maître, n. m. 1 *Officier payeur*, ταμί-ας, ου (ὁ). || 2 *Aide du maître d'équipage*, ἐπιβάτ-ης, ου (ὁ).

Quartz, n. m., *substance minérale siliceuse*, χαυάρκι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Quasi, adv., *presque*, σχεδόν.

Quasimodo, n. f., *dimanche qui suit Pâques*, τοῦ Θωμᾶ κυριακ-ή, ῆς (ἡ). Grec moderne.

Quaternaire, adj., *qui vaut quatre*. Nombre quaternaire, τετρ-άς, άδος (ἡ).

Quaterne, n. m., τετρακτύς, τετρακτύ-ος (ἡ).

Quaterné, ée, adj., κατὰ τέσσαρα διατεθειμέν-ος, η, ον.

Quatorze, adj. numér., τεσσαρεσκαίδεκα, m.

et fém. indécl.; neutre, τεσσαρακαίδεκα. Quatorze cents, τεσσαρακόσι-οι, αι, α καὶ χίλι-οι, αι, α. Quatorze mille, τετρακισχί-λι-οι, αι, α καὶ μύρι-οι, αι, α. Chercher midi à quatorze heures, πολλὰ φαντάζ-εσθαι, φαν-τάζ-ομαι, fut. φαντάσ-ομαι.

Quatorzième, adj. numér., δέκατ-ος τέ-ταρτ-ος, η, ον. Les deux mots se déclinent. Qui arrive, qui se fait le quatorzième jour, τεσσαρεσκαιδεκαταῖ-ος, α, ον.

Quatrain, n. m., τετράστιχ-ον, ου (τό).

Quatre, adj. numér., τέσσαρ-ες, ες, α. Quatre cents, τετρακόσι-οι, αι, α. Quatre mille, τετρακισχίλι-οι, αι, α. Quatre cent mille, τεσσαρακοντάκις μύρι-οι, αι, α. Quatre fois, τετράκις. De quatre côtés, τετραχόθεν. A quatre pattes, τετραποδηδόν. Se mettre en quatre, πάντα κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κι-νήσ-ω. Se tenir à quatre, ἑαυτὸν κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω. Faire le diable à quatre, πάντα ἄνω καὶ κάτω φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω. Comme quatre, σφόδρα, εἰς ὑπερβολήν. Quatre, dans le sens de *qua-trième*, τέταρτ-ος, η, ον.

Quatre-temps, n. m. pl., *jeûne qui revient tous les quatre mois*, κατὰ τέσσαρας ὥρας νηστεί-α, ας (ἡ).

Quatre-vingt-dix, adj. numér., ἐνενή-κοντα, indécl.

Quatre-vingt-dixième, adj. numér., ἐνε-νηκοστ-ός, ή, όν.

Quatre-vingtième, adj. numér., ὀγδοη-κοστ-ός, ή, όν.

Quatre-vingts, adj. numér., ὀγδοήκοντα, indécl.

Quatrième, adj. numér., τέταρτ-ος, η, ον. Quatrième, n. m. 1 *Élève de la quatrième classe*, τῆς τετάρτης τάξεως μαθητ-ής, οῦ (ὁ). ‖ 2 *Quatrième étage*, τετάρτ-η στέγ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Quatrièmement, adv., τὸ τέταρτον, τετάρ-τως.

Quatriennal, **ale**, adj., τετραετηρικ-ός, ή, όν.

Quatuor, n. m., τεσσάρων συμφωνί-α, ας (ἡ).

Quayage, n. m., τῆς κρηπῖδ-ος φόρ-ος, ου (ὁ).

Que, pron. rel. répondant à lequel, laquelle, lesquels, lesquelles, se traduit le plus ordi-nairement par l'acc., ὅν, ἥν, ὅ ou ὅνπερ, ἥνπερ, ὅπερ du pronom conjonctif ὅς, ἥ, ὅ ou ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ. Cependant, lorsque l'antécédent est au génitif ou au datif, le re-latif se met le plus souvent au même cas, lors même que le verbe auquel il se rapporte demande l'accusatif; c'est ce que les gram-mairiens appellent *attraction*. Ex. : Faites part aux autres des biens que vous possédez, τοῖς ἄλλοις μεταδίδος τῶν ἀγαθῶν ὧν ἔχεις. Quelquefois même l'antécédent est sous-en-tendu : Souvenez-vous de ce que vous avez fait, μέμνησο ὧν ἔπραξας, au lieu de τούτων ἅ. Voy. les grammaires. Que, pron. interr., τί. Que veux-tu? τί βούλει; Que, adv. signif., *combien*, ὡς. Devant un nom de choses qui ne se comptent pas, πόσον, gén. Quand la chose peut se dire grande, ὅσ-ος, η, ον. Devant un nom pluriel de choses qui se comptent, ὅσ-οι, αι, α. Devant un adjectif ou un adverbe, ὡς. Devant un verbe ordi-naire, ὡς, ὅσον. Devant un verbe de prix ou d'estime, ὅσου. Devant un comparatif ou un verbe d'excellence, ὅσῳ. Que, conj., après un comparatif, ἤ, avec le même cas que devant. Souvent on ne traduit pas le *que*, et le nom qui suit se met au génitif. Que, devant un verbe, ὅτι. On traduit aussi, comme en latin, par la proposition infinitive. Ex. : Souviens-toi que tu es homme, μέμνησο ὅτι ἄνθρωπος εἶ, ou bien σὲ ἄνθρωπον εἶναι. La langue grecque admet, de plus, dans quelques cas, un idiotisme qui n'est pas sans élégance : on tourne par le participe présent le verbe de la proposition qui dépend de *que*, μέμνησο ἄνθρωπος ὤν, littér., souviens-toi étant homme. Que, signifiant *si ce n'est que*, se traduit par πλήν avec le génitif, ou par εἰ μή; ὅτι μή avec le même cas que devant. Que, particule de commandement, s'exprime par l'impératif ou par l'infinitif; particule de souhait, de vœu, d'imprécation, par l'optatif. Dans le sens de : Plaise à Dieu, *que* s'exprime par εἴθε, ὡς εἴθε avec l'opta-tif, ou par εἴθ' ὤφελον et l'infinitif. Notez que ὤφελον, aor. d'ὀφείλω, se conjugue et se met à la personne du verbe qui exprime l'idée de souhait, etc. Que n'êtes-vous resté, εἴθ' ὤφελες μεῖναι. Que n'est-il resté, εἴθ' ὤφελε μεῖναι, etc. Que ne, interrog., *pour-quoi ne?* τί γὰρ οὔ; τί μή; πῶς οὔ; Que si, εἰ, avec l'indic. ou l'opt.; ἐάν, ἤν, ἄν, avec le subj. Telles sont les plus fréquentes appli-cations de *que*; pour les autres, on fera bien de recourir aux grammaires.

Quel, **quelle**, adj. interrog., τίς, τίς, τί; ποῖ-ος, α, ον; sans interrogation et dans un sens relatif, ὅστις, ἥτις, ὅ τι, gén.; οὗτινος, ἧστινος, οὗτινος; οἷ-ος, α, ον, ou οἷός τις, οἷα τις, οἷόν τι, gén.; οἵου τινός, οἵας τινός, οἵου τινός; ὁποῖ-ος, α, ον. Dans le sens de *combien grand*, πόσ-ος, η, ον. Quel, ad-miratif, οἷ-ος, α, ον; ποῖ-ος, α, ον; ἡλίκ-ος, η, ον. Tel quel, *médiocre*, μέτρι-ος, α, ον. Quel, quelle, suivi de *que*, ὅστις, ἥτις, ὅ τι; et, si la phrase est douteuse, ὅστις ἄν, ἥτις ἄν, ὅ τι ἄν, avec l'opt.

Quelconque, adj., ὁστισοῦν, ἡτισοῦν, ὁτιοῦν.

Quellement, adv., usité dans la locution : Tellement quellement, *ni bien ni mal*, με-τρίως, οὐκ ἄγαν.

Quelque, adj. indéf., τὶς, τὶς, τὶ. Quelque chose, τὶ. Quelque autre, ἄλλος τις, ἄλλη τις, ἄλλο τι. Quelque part, sans mouvement, ποῦ; avec mouvement, ποῖ. Pendant quel-que temps, χρόνον τινά. Quelque temps après, οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον. Le *que* qui suit s'exprime par ἤ. En quelque endroit que, sans mouvement, ὅπου ἄν, avec le subj.; avec mouvement, ὅποι ἄν, avec le subj. Quelque, suivi d'un adjectif et de *que*, εἰ καί, avec l'indic.; καίπερ, avec le participe.

Quelque peu, ὀλίγον τι, μικρόν τι. Quelque, dans le sens de *environ, à peu près*, σχεδόν, σχεδόν τι, πού, πῶς. Quelque vingt ans, περὶ εἴκοσιν ἔτη.

Quelquefois, adv., ἐνίοτε, ἔστιν ὅτε, ποτέ (encliti.).

Quelqu'un, une, pron. indéf., τὶς, τὶς, τὶ (enclitiq.). Au pluriel, on dit également ἔνι-οι, αι, α; ἔστιν οἵ, αἵ, ἅ.

Quémander, v. intr., *mendier, solliciter bassement*, πτωχεύ-ειν, πτωχεύ-ω, fut. πτωχεύσ-ω, sans complément; μεταιτ-εῖν, μεταιτ-έω, ῶ, fut. μεταιτήσ-ω, acc.

Quémandeur, n. m., πτωχ-ός, οῦ (ὁ). Quémandeuse, n. f., πτωχ-ή, ῆς (ἡ).

Qu'en-dira-t-on, n. m., *commérage*, φήμ-η, ης (ἡ).

Quenotte, n. f., *dent de petit enfant*, ὀδόντι-ον, ου (τό).

Quenouille, n. f. 1 *Bois dont on entoure les matières qui servent à filer*, ἠλακάτ-η, ης (ἡ). || 2 *Pilier, colonne*, στήλ-η, ης (ἡ). || 3 *Arbre fruitier taillé en forme de quenouille*, εἰς σχῆμα ἠλακάτης κεκομμέν-ον δένδρ-ον, ου (τό). Les deux derniers mots se déclinent. Tomber en quenouille, 1 *Devenir l'héritage des femmes*, εἰς τὴν τῶν γυναικῶν κληρονομίαν καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω, fut. καταπεσ-οῦμαι. || 2 *Dégénérer*, νοθεύ-εσθαι, νοθεύ-ομαι, fut. νοθεύσ-ομαι.

Quenouillée, n. f., ἠλάκατ-α, ων (τά).

Querelle, n. f., ἔρ-ις, ιδος (ἡ). Amour des querelles, φιλονεικί-α, ας (ἡ). Objet de querelle, ἔρισμα, ἐρίσματ-ος (τό).

Quereller, v. tr., λοιδορ-εῖν, λοιδορ-έω, ῶ, fut. λοιδορήσ-ω, acc. — ***se Quereller***, v. pr., συνερίζ-ειν, συνερίζ-ω, fut. συνερίσ-ω.

Querelleur, euse, adj., φιλόνεικ-ος, ος, ον; ἐριστικ-ός, ή, όν. Être querelleur, φιλονεικ-εῖν, φιλονεικ-έω, ῶ, fut. φιλονεικήσ-ω.

Quérimonie, n. f., *plainte*, αἴτησ-ις, εως (ἡ).

Quérir, v. tr., *chercher*, ζητ-εῖν, ζητ-έω, ῶ, fut. ζητήσ-ω. Envoyer quérir, μεταπέμπεσθαι, μεταπέμπ-ομαι, fut. μεταπέμψ-ομαι.

Questeur, n. m., ταμί-ας, ου (ὁ). Être questeur, ταμιεύ-ειν, ταμιεύ-ω, fut. ταμιεύσ-ω.

Question, n. f. 1 *Demande*, ἐρώτημα, ἐρωτήματ-ος (τό); ζήτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Proposition que l'on discute*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ); πρόβλημα, προβλήματ-ος (τό). Être en question, ἀμφισβητ-εῖσθαι, ἀμφισβητ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀμφισβητηθήσ-ομαι. La question est de savoir, σκοπεῖν δεῖ εἰ, ou σκεπτέον ἐστὶν εἰ, indic. Il est question de cela, περὶ τούτου ὁ λόγος ἐστίν. Il n'en est plus question, *c'est oublié*, τοῦτο φροῦδον ἐγένετο. || 3 *Torture*, βάσαν-ος, ου (ἡ). Mettre à la question, βασανίζ-ειν, βασανίζ-ω, fut. βασανίσ-ω.

Questionnaire, n. m. 1 *Celui qui donne la question*, βασανιστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Liste de questions*, ἐρωτημάτων κατάλογ-ος, ου (ὁ).

Questionner, v. tr., ἐρωτ-ᾶν, ἐρωτ-άω, ῶ, fut. ἐρωτήσ-ω, acc.; πυνθάν-εσθαι, πυνθάν-ομαι, fut. πεύσ-ομαι, acc.

Questionneur, euse, adj., φιλοπευστικ-ός, ή, όν.

Questure, n. f. 1 *Charge de questeur*, ταμιεῖ-α, ας (ἡ). || 2 *Durée des fonctions d'un questeur*, τῆς ταμιείας χρόν-ος, ου (ὁ). || 3 *Bureau des questeurs d'une assemblée*, ταμιευτήρι-ον, ου (τό).

Quête, n. f. 1 *Action de chercher*, ζήτησ-ις, εως (ἡ). || 2 Terme de chasse, *action de détourner, de lancer le gibier*, ἴχνευσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Action de demander pour une œuvre pieuse*, ἐράνισ-ις, εως (ἡ); ἐρανισμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Produit d'une quête pour les œuvres pieuses*, ἔραν-ος, ου (ὁ).

Quêter, v. tr. 1 *Chercher*, ζητ-εῖν, ζητ-έω, ῶ, fut. ζητήσ-ω, acc. || 2 *Poursuivre le gibier*, ἰχνεύ-ειν, ἰχνεύ-ω, fut. ἰχνεύσ-ω, acc. || 3 *Demander pour une œuvre pieuse*, ἐρανίζ-ειν, ἐρανίζ-ω, fut. ἐρανίσ-ω, acc. || 4 *Rechercher avec empressement*, θηρεύειν, θηρεύ-ω, fut. θηρεύσ-ω, acc.

Quêteur, n. m., ἐρανίζ-ων, οντος (ὁ). Quêteuse, n. f., ἐρανίζουσ-α, ης (ἡ).

Queue, n. f. 1 *Appendice des animaux*, οὐρ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Partie des fruits, des feuilles qui tient à l'arbre*, μίσχ-ος, ου (ὁ); πέλμα, πέλματ-ος (τό). || 3 *Prolongement d'une robe*, σύρμα, σύρματ-ος (τό). || 4 *Arrière-garde*, τῆς στρατιᾶς οὐρ-ά, ᾶς (ἡ). || 5 *Longue file*, στοῖχ-ος, ου (ὁ). || 6 *Fin*, τέλ-ος, εος, ους (τό). || 7 *Pierre à aiguiser*, ἀκόν-η, ης (ἡ); θηγάν-η, ης (ἡ). On dit plutôt *queux*.

Queussi-queumi, loc. adv. et familière, *absolument de même*, ἀπαραλλάκτως.

Queux, n. m., *cuisinier*, μάγειρ-ος, ου (ὁ). || Nom f., *pierre à aiguiser*, ἀκόν-η, ης (ἡ).

Qui, pron. relat., ὅς, ἥ, ὅ; ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ. S'emploie rarement avec un verbe; on se sert plus communément du participe qui est toujours si élégant en grec. Qui, précédé d'un verbe, ὅστις, ἥτις, ὅτι. Qui, interrog., τίς, τίς, τί. Qui des deux, πότερ-ος, α, ον. Qui que ce soit qui, ὅστις, ἥτις, ὅ τι.

Quiconque, pron. indéf., ὅστις, ἥτις, ὅτι.

Quidam, n. m., δεῖνα, δεῖν-ος (ὁ).

Quiétisme, n. m., ἠρεμισμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.

Quiétude, n. f., ἡσυχί-α, ας (ἡ).

Quille, n. f. 1 *Pièce de bois qui sert de base à un navire*, τρόπ-ις, ιδος (ἡ). || 2 *Morceau de bois long et rond qui sert à jouer*, κωνίδι-ον, ου (τό).

Quinaire, adj., *divisible par cinq*, πενταδικ-ός, ή, όν.

Quinaud, aude, adj., *confus, honteux*, κατηφ-ής, ής, ές.

Quincaille, n. f., *ustensiles, instruments de fer, de cuivre, etc.*, σιδήρι-α, ων (τά).

Quincaillerie, n. f. 1 *Marchandise de toutes sortes de quincaille*, σιδηρίων πώλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Boutique de quincaillier*, σιδηρῶν σκευῶν ἀποθήκ-η, ης (ἡ).

Quincaillier, n. m., σιδηρίων πωλητ-ής, οῦ (ὁ).
Quinconce, n. m., πεντ-άς, άδος (ἡ). Disposé en quinconce, πεντάστιχ-ος, ος, ον.
Quindécagone, n. m., πεντεκαιδεκάγων-ον, ου (τό).
Quindécemvirs, n. m. pl., πεντεκαίδεκα (οἱ). L'article se décline.
Quine, n. m. 1 *Cinq numéros sortis à la loterie,* πέντε ἀριθμ-οὶ κληρωτ-οί, ῶν (οἱ). Les deux derniers mots se déclinent. || 2 *Coup de dés qui amène deux cinq,* πεντ-άς, άδος (ἡ).
Quinquagénaire, adj., πεντηκονταετ-ής, ής, ές.
Quinquagésime, n. f., *dimanche qui précède le carême,* τῆς τυροφάγου κυριακ-ή, ῆς (ἡ). Grec moderne.
Quinque, n. m., *morceau de musique à cinq parties,* πέντε φωνῶν συμφωνί-α, ας (ἡ).
Quinquennal, ale, adj., πενταετηρ-ής, ής, ές.
Quinquennium, n. m., *cours d'étude de cinq ans,* πενταετηρί-α, ας (ἡ).
Quinquérème, n. f., *galère à cinq rangs de rames,* πεντήρ-ης, εος, ους (ἡ).
Quinquet, n. m., κρεμαστ-ὴ λυχνί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Quint, inte, adj., *cinquième,* πέμπτ-ος, η, ον.
Quintaine, n. f., *poteau qui sert de but,* σκοπ-ός, οῦ (ὁ).
Quintal, n. m., *poids de cent livres,* ἑκατὸν λίτρ-αι, ῶν (αἱ).
Quintane, adj. Fièvre quintane, πεμπταῖ-ος πυρετ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Quinte, n. f. 1 Terme de musique, *intervalle de cinq notes consécutives,* διὰ πέντε (ἡ). L'article se décline. || 2 *Espèce de violon,* μουσικ-ὸν ὄργαν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 3 *Suite de cinq cartes de même couleur,* πεντ-άς, άδος (ἡ). || 4 *Accès de toux,* βηχὸς παροξυσμ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Caprice,* δυσκολί-α, ας (ἡ). || 6 *Mouvement désordonné du cheval,* ἄτακτ-ος στάσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Quintefeuille, n. f., πεντάφυλλ-ον, ου (τό).
Quintessence, n. f., λεπτότατ-ον, ου (τό); ἄνθ-ος, εος, ους (τό).
Quintessencier, v. tr., *subtiliser,* σοφίζ-εσθαι, σοφίζ-ομαι, fut. σοφίσ-ομαι. — ***Quintessencié, ée,*** part. passé et adj., λεπτότατ-ος, η, ον.
Quintetto, n. m., *morceau de musique à cinq parties,* πέντε φωνῶν συμφωνί-α, ας (ἡ).
Quinteux, euse, adj., *fantasque, capricieux,* δύσκολ-ος, ος, ον; δυσχερ-ής, ής, ές.
Quintuple, adj., πενταπλάσι-ος, α, ον. Le quintuple, πενταπλάσι-ον, ου (τό). Au quintuple, πενταπλασίως.
Quintupler, v. tr., πενταπλασιάζ-ειν, πενταπλασιάζ-ω, fut. πενταπλασιάσ-ω.
Quinzaine, n. f., πεντεκαίδεκα, avec le pluriel du nom qui suit.
Quinze, adj. numér., πεντεκαίδεκα. Quinze, dans le sens de *quinzième,* πεντεκαιδέκατ-ος, η, ον. Le quinze, *quinzième jour du mois,* πεντεκαιδεκάτ-η ἡμέρ-α, ας (ἡ). Quinze fois, πεντάκις καὶ δεκάκις. Quinze-vingts, *hôpital fondé par saint Louis pour trois cents aveugles,* τριακοσίων τυφλῶν νοσοκομεῖ-ον, ου (τό).
Quinzième, adj., πεντεκαιδέκατ-ος, η, ον.
Quinzièmement, adv., πεντεκαιδέκατον.
Quiproquo, n. m., παρόραμα, παροράματ-ος (τό).
Quittance, n. f., ἀποχ-ή, ῆς (ἡ).
Quittancer, v. tr., ἀποχὴν δοῦναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, gén.
Quitte, adj., ἀπαλλαχθ-είς, εῖσα, έν, gén.; ἀπολυθείς, εῖσα, έν, gén.
Quitter, v. tr. 1 *Laisser,* λείπ-ειν, λείπ-ω, fut. λείψ-ω, acc. || 2 *Se retirer d'un lieu,* ἀποχωρ-εῖν, ἀποχωρ-έω, ῶ, fut. ἀποχωρήσ-ω ἀπό, gén. || 3 *Renoncer à, s'écarter de,* ἐξίστ-ασθαι, ἐξίστ-αμαι, fut. ἐξιστήσ-ομαι. || 4 *Exempter, affranchir, tenir quitte,* ἀπαλλάττ-ειν, ἀπαλλάττ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, acc.
Qui-vive, n. m., τίς εἶ; Être sur le qui-vive, ἀγρυπν-εῖν, ἀγρυπν-έω, ῶ, fut. ἀγρυπνήσ-ω.
Quoailler, v. intr., *remuer la queue,* σαίν-ειν, σαίν-ω, fut. σαν-ῶ.
Quoi, pron. relat., ὅς, ἥ, ὅ; ὅςπερ, ἥπερ, ὅπερ. Sans quoi, εἰ δὲ μή. Quoi qu'il en soit, ὁπωςοῦν ἔχει. Quoi qu'il advienne, ὅ τι ἂν τύχῃ. Quoi qu'il en coûte, ὁπόσου δήποτε. Quoi, interrog., τί, τίνος; A quoi bon? τίνος ἕνεκα; A quoi cela sert-il? τί δὲ τούτου ὄφελος; Quoi donc? τί γάρ; τί δή; Mais quoi? τί δέ; Quoi! particule admirative, ἦ γάρ ou simplement γάρ après le premier mot.
Quoique, conj., εἰ καί avec l'indic.; καίπερ avec le participe.
Quolibet, n. m., βωμολοχί-α, ας (ἡ).
Quote, adj. Quote-part, *contingent,* καθῆκ-ον, οντος μέρ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Quotidien, enne, adj., καθημεριν-ός, ή, όν. Journal quotidien, ἐφημερίδ-ες, ων (αἱ).
Quotient, n. m., πηλίκ-ον, ου (τό).
Quotité, n. f., ποσ-όν, οῦ (τό).

R

R, n. m. f., dix-huitième lettre de l'alphabet, correspondant au Ρ des Grecs, ῥῶ (τό), indécl.
Rabâchage, n. m., ταυτολογί-α, ας (ἡ).
Rabâcher, v. intr., ταυτολογ-εῖν, ταυτολογ-έω, ῶ, fut. ταυτολογήσ-ω.
Rabâcherie, n. f., ταυτολογί-α, ας (ἡ).
Rabâcheur, n. m., ταυτολόγος, ου (ὁ). Rabâcheuse, n. f., ταυτολόγ-ος, ου (ἡ).
Rabais, n. m., ἐλάττ-ων τιμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Rabaissement, n. m., ταπείνωσ-ις, εως (ἡ); ἔκπτωσ-ις, εως (ἡ).
Rabaisser, v. tr. 1 *Mettre plus bas*, καταβιβάζ-ειν, καταβιβάζ-ω, fut. καταβιβάσ-ω, acc. || 2 *Déprimer*, καταπιέζ-ειν, καταπιέζ-ω, fut. καταπιέσ-ω, acc. || 3 *Déprécier*, φαυλίζ-ειν, φαυλίζ-ω, fut. φαυλίσ-ω, acc. || 4 *Humilier*, ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω, acc.
Rabat, n. m. 1 *Morceau d'étoffe qui sert à orner le cou*, περιδερ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Mouvement qui sert à rabattre*, δευτέρ-α βολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Action de ramener le gibier*, συνελαύνειν (τό). L'article se décline.
Rabattre, v. tr. 1 *Rabaisser, faire descendre*, καθιέναι, καθίημι, fut. καθήσ-ω, acc. || 2 *Abaisser, réprimer*, ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω, acc. || 3 *Amoindrir*, ἐλασσ-οῦν, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω, acc. || 4 *Retrancher, diminuer le prix*, ἀτιμάζ-ειν, ἀτιμάζ-ω, fut. ἀτιμάσ-ω, acc. || 5 *Ramener le gibier*, συνελαύνειν, συνελαύν-ω, fut. συνελάσ-ω, acc. — ***se Rabattre***, v. pr. 1 *Se détourner*, παρεκτρέπ-εσθαι, παρεκτρέπ-ομαι, fut. παρεκτρέψ-ομαι. || 2 *Changer de propos, de route*, μεθίστ-ασθαι, μεθίστ-αμαι, fut. μεταστήσ-ομαι.
Rabbin, n. m., *prêtre juif*, ῥαββῖν-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Rabbinique, adj., ῥαββινικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Rabbinisme, n. m., ῥαββινισμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Rabbiniste, n. m., ῥαββινιστ-ής, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Rabdomancie, n. f., *divination par la baguette*, ῥαβδομαντεί-α, ας (ἡ).
Rabêtir, v. tr., *rendre bête*, ἠλιθι-οῦν, ἠλιθι-όω, ῶ, fut. ἠλιθιώσ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir bête*, ἠλιθιάζ-ειν, ἠλιθιάζ-ω, fut. ἠλιθιάσ-ω. — ***Rabêti, ie***, part. passé et adj., ἠλίθι-ος, α, ον.
Râble, n. m., ῥάχ-ις, ιδος (ἡ); νῶτ-α, ων (τά).
Râblu, ue, adj., *qui a le râble épais*, εὔνωτ-ος, ος, ον.
Rabonir, v. tr., βελτι-οῦν, βελτι-όω, ῶ, fut. βελτιώσ-ω, acc.
Rabot, n. m., ῥυκάν-η, ης (ἡ).
Raboter, v. tr., ῥυκαν-ᾶν, ῥυκαν-άω, ῶ, fut. ῥυκανήσ-ω, acc. — ***Raboté, ée***, part. passé et adj., ξεστ-ός, ή, όν.
Raboteux, euse, adj., τραχ-ύς, εῖα, ύ (comp. τραχ-ύτερος, sup. τραχ-ύτατος).
Rabougrir, v. intr., ou **se Rabougrir**, v. pr., *ne pas profiter, s'étioler*, κολοβοῦσθαι, κολοβ-όομαι, οῦμαι, fut. κολοβωθήσ-ομαι. — ***Rabougri, ie***, part. passé et adj., κολοβώδ-ης, ης, ες.
Rabouillère, n. f., *espèce de terrier*, τρῦπ-α, ης (ἡ).
Raboutir, v. tr., *coudre bout à bout*, συῤῥάπτ-ειν, συῤῥάπτ-ω, fut. συῤῥάψ-ω, acc.
Rabrouer, v. tr., πικρῶς ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.
Racaille, n. f. 1 *Populace*, ὄχλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Objets de rebut*, συρφετ-ός, οῦ (ὁ).
Raccommodage, n. m., ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ).
Racommodement, n. m., διαλλαγ-ή, ῆς (ἡ).
Raccommoder, v. tr. 1 *Remettre en bon état*, ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω, acc. || 2 *Relever, réparer*, ἐπανορθ-οῦσθαι, ἐπανορθ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐπανορθώσ-ομαι, acc. || 3 *Réconcilier*, συναλλάσσ-ειν, συναλλάσσ-ω, fut. συναλλάξ-ω, acc.
Raccommodeur, n. m., συῤῥαφ-εύς, έως (ὁ). Raccommodeuse, n. f., ἐπισκευάζουσ-α, ης (ἡ).
Raccord, n. m., συναρμογ-ή, ῆς (ἡ); συναφ-ή, ῆς (ἡ).
Raccordement, n. m., συνάρμοσ-ις, εως (ἡ).
Raccorder, v. tr., συναρμόζ-ειν, συναρμόζ-ω, fut. συναρμόσ-ω, acc.
Raccourcir, v. tr. 1 *Rendre plus court*, συντέμν-ειν, συντέμν-ω, fut. συντεμ-ῶ. || 2 *Rendre moins long*, βραχύν-ειν, βραχύν-ω, fut. βραχυν-ῶ. || 3 *Abréger*, συγκόπτ-ειν, συγκόπτ-ω, fut. συγκόψ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir plus court*, βραχίων γίγνεσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. En raccourci, συντόμως. A bras raccourci, παντὶ σθένει.
Raccourcissement, n. m., συντομ-ή, ῆς (ἡ). Raccourcissement d'un membre, κολοβότης, κολοβότητ-ος (ἡ).
Raccoutrement, n. m., ἐπίῤῥαμμα, ἐπιῤῥάμματ-ος (τό).
Raccoutrer, v. tr., ἐπιῤῥάπτ-ειν, ἐπιῤῥάπτ-ω, fut. ἐπιῤῥάψ-ω.
se Raccoutumer, v. pr., πάλιν ἐθίζ-εσθαι, ἐθίζ-ομαι, fut. ἐθίσ-ομαι.
Raccroc, n. m., εὐστόχημα, εὐστοχήματ-ος (τό). Par raccroc, ἀπὸ τύχης, ἐκ τοῦ προστυχόντος.

Raccrocher, v. tr. 1 *Accrocher de nouveau*, πάλιν ἀνάπτ-ειν, ἀνάπτ-ω, fut. ἀνάψ-ω, acc. || 2 *Ressaisir*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc. — **se Raccrocher**, v. pr., ἀντέχ-εσθαι, ἀντέχ-ομαι, fut. ἀνθέξ-ομαι, gén.
Race, n. f. 1 *Lignée*, γέν-ος, εος, ους (τό). || 2 *Tribu*, φυλ-ή, ῆς (ἡ). De même race, ὁμογεν-ής, ής, ές. Chasser de race, πατριάζ-ειν, πατριάζ-ω, fut. πατριάσ-ω.
Rachat, n. m., λύτρωσ-ις, εως (ἡ).
Rachetable, adj., πάλιν ὠνητ-ός, ή, όν.
Racheter, v. tr. 1 *Acheter de nouveau*, ἐξων-εῖσθαι, ἐξων-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξωνήσ-ομαι, acc. || 2 *Délivrer en payant*, λυτρ-οῦν, λυτρ-όω, ῶ, fut. λυτρώσ-ω, acc. || 3 *Compenser*, ἀναπληρ-οῦν, ἀναπληρ-όω, ῶ, fut. ἀναπληρώσ-ω, acc.
Rachitique, adj., τὴν ῥάχιν νοσ-ῶν, οῦσα, οῦν.
Rachitisme, n. m., ῥαχῖτ-ις, ιδος (ἡ).
Racine, n. f., au propre et au figuré, ῥίζ-α, ης (ἡ). Racine d'un mot, ἔτυμ-ον, ου (τό).
Racler, v. tr. 1 *Ratisser*, ξ-εῖν, ξέ-ω, fut. ξέσ-ω, acc. || 2 *Jouer mal d'un instrument à cordes*, ἀμούσως κιθαρίζ-ειν, κιθαρίζ-ω, fut. κιθαρίσ-ω.
Racleur, n. m., *mauvais joueur d'instrument à cordes*, φαῦλ-ος κιθαριστ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Racloir, n. m., *instrument pour racler*, ξέστρ-ον, ου (τό); ξύστρ-α, ας (ἡ).
Raclure, n. f. ξέσμ-α, ξέσματ-ος (τό); ξύσμα, ξύσματ-ος (τό).
Racolage, n. m., στρατολογί-α, ας (ἡ).
Racoler, v. tr., στρατολογ-εῖν, στρατολογ-έω, ῶ, fut. στρατολογήσ-ω, acc.
Racoleur, n. m., στρατολόγ-ος, ου (ὁ).
Raconter, v. tr., διηγ-εῖσθαι, διηγ-έομαι, οῦμαι, fut. διηγήσ-ομαι, acc. S'il s'agit de faits historiques, ἱστορ-εῖν, ἱστορ-έω, ῶ, fut. ἱστορήσ-ω, acc.
Raconteur, n. m., ἀφηγητ-ής, οῦ (ὁ); λογοποι-ός, οῦ (ὁ). Raconteuse, n. f., ἀφηγουμέν-η, ης (ἡ). On met à l'accusatif le nom de l'objet.
Racornir, v. tr., σκληρύν-ειν, σκληρύν-ω, fut. σκληρυν-ῶ, acc. — **Racorni, ie**, part. passé et adj., σκληρ-ός, ά, όν.
Racornissement, n. m., σκληρυσμ-ός, οῦ (ὁ).
se Racquitter, v. pr. 1 *Regagner ce qu'on a perdu au jeu*, τὸ ἀπολωλὸς ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι. || 2 *Se dédommager d'une perte*, ἀποκερδαίν-ειν, ἀποκερδαίν-ω, fut. ἀποκερδήσ-ω, gén.
Rade, n. f., ὅρμ-ος, ου (ὁ).
Radeau, n. m., σχεδί-α, ας (ἡ).
Rader, v. tr., *mettre en rade*, προσορμίζ-ειν, προσορμίζ-ω, fut. προσορμίσ-ω, acc.
Radial, ale, adj., *relatif au radius*, ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὴν κερκίδα. Le premier article se décline.
Radiation, n. f. 1 *Action d'un corps qui lance des rayons lumineux*, ἀκτινοβολί-α, ας (ἡ). || 2 *Action de rayer, d'effacer*, ἐξάλειψ-ις, εως (ἡ).
Radical, ale, adj. 1 *Qui naît de la racine*, αὐτόρριζ-ος, ος, ον. || 2 *Inné*, ἔμφυτ-ος, ος, ον. || 3 *Complet*, ὁλόκληρ-ος, ος, ον.
Radical, n. m. 1 *Thème d'un mot variable*, θέμα, θέματ-ος (τό). || 2 *Nombre primitif*, πυθμήν, πυθμέν-ος (ὁ).
Radicalement, adv. 1 *Dès la racine*, ἐκ ῥιζῶν. || 2 *Avec la racine*, προρρίζως. || 3 *Totalement*, πάντως, ὅλως.
Radicalisme, n. m., ἐπανάστασ-ις, εως (ἡ).
Radicule, n. f., ῥιζί-ον, ου (τό).
Radié, ée, adj., *qui forme des rayons*, ἀκτινωτ-ός, ή, όν.
Radieux, euse, adj. 1 *Rayonnant*, ἀκτινοβόλ-ος, ος, ον. || 2 *Lumineux*, λαμπρ-ός, ά, όν. || 3 *Animé par la joie*, φαιδρ-ός, ά, όν.
Radis, n. m., ῥαφαν-ίς, ίδος (ἡ).
Radius, n. m., *os de l'avant-bras*, κερκ-ίς, ίδος (ἡ).
Radotage, n. m., λῆρ-ος, ου (ὁ).
Radoter, v. intr., ληρ-εῖν, ληρ-έω, ῶ, fut. ληρήσ-ω.
Radoterie, n. f., λῆρ-ος, ου (ὁ).
Radoteur, n. m., ληρολόγ-ος, ου (ὁ). Radoteuse, n. f., ληρολόγ-ος, ου (ἡ).
Radoub, n. m., ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ).
Radouber, v. tr., ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω, acc.
Radoucir, v. tr., *rendre plus doux*, πραΰν-ειν, πραΰν-ω, fut. πραϋν-ῶ, acc. — **se Radoucir**, v. pr., πραότερ-ος γίν-εσθαι, γίν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — **Radouci, ie**, part. passé et adj., πραότερ-ος, α, ον.
Radoucissement, n. m., ἄνεσ-ις, εως (ἡ).
Rafale, n. f., λαῖλαψ, λαίλαπ-ος (τό).
Raffermir, v. tr. 1 *Rendre plus ferme*, βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω, acc. || 2 *Rendre plus courageux*, θαρσύν-ειν, θαρσύν-ω, fut. θαρσυν-ῶ, acc. — **se Raffermir**, *reprendre courage*, ἀναθαρρ-εῖν, ἀναθαρρ-έω, ῶ, fut. ἀναθαρρήσ-ω.
Raffermissement, n. m., βεβαίωσ-ις, εως (ἡ).
Raffinage, n. m., κάθαρσ-ις, εως (ἡ).
Raffinement, n. m. 1 *Subtilité*, λεπτότης, λεπτότητ-ος (ἡ). Dans le travail manuel, λεπτουγί-α, ας (ἡ). Dans le langage, le style, λεπτολογί-α, ας (ἡ). || 2 *Recherche*, περιεργί-α, ας (ἡ).
Raffiner, v. tr. 1 *Épurer*, καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc. || 2 *Subtiliser*, λεπτουργ-εῖν, λεπτουργ-έω, ῶ, fut. λεπτουργήσ-ω, acc. — **Raffiné, ée**, part. passé et adj. 1 *Épuré*, καθαρ-ός, ά, όν. || 2 *Délicat, recherché*, περίεργ-ος, ος, ον.
Raffinerie, n. f., σακχάρου καθαριστήρι-ον, ου (τό).
Raffineur, n. m., σάκχαρον καθαρίζ-ων, οντος (ὁ).
Raffoler, v. intr., μαίν-εσθαι, μαίν-ομαι, fut. μαν-οῦμαι, gén., ou ἐπί, dat.
Rafle, n. f. 1 *Grappe de raisin sans grains*,

βοτρύδι-ον, ου (τό). || 2 *Coup de dés*, κῶ-ος, ου (ὁ).
Rafler, v. tr., συναρπάζ-ειν, συναρπάζ-ω, fut. συναρπάσ-ω, acc.
Rafraîchir, v. tr. 1 *Rendre frais*, ψυχροποι-εῖν, ψυχροποι-έω, ῶ, fut. ψυχροποιήσ-ω, acc. || 2 *Réparer, mettre en meilleur état*, ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω. || 3 *Rogner, couper l'extrémité*, περιτέμν-ειν, περιτέμν-ω, fut. περιτεμ-ῶ. || 4 *Rétablir par le repos*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι. || 5 *Renouveler*, ἀνανε-οῦν, ἀνανε-όω, ῶ, fut. ἀνανεώσ-ω, acc. Rafraîchir un appartement, *y introduire de l'air frais*, ψυχρὸν ἀέρα εἰς οἶκον ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω.— ***se Rafraîchir***, v. pr. 1 *Prendre le frais*, ψυχάζ-ειν, ψυχάζ-ω, ψυχάσ-ω. || 2 *Boire frais*, ψυχροποτ-εῖν, ψυχροποτ-έω, ῶ, fut. ψυχροποτήσ-ω. || 3 *Faire collation*, δειλιν-ὸν ἐσθί-ειν, ἐσθί-ω, fut. ἔδ-ομαι.
Rafraîchissant, ante, adj., ψυκτήρι-ος, α, ον. Un rafraîchissant, ψυκτικ-όν, οῦ (τό).
Rafraîchissement, n. m. 1 *Action de rafraîchir*, ψυγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Perte de chaleur*, ἀναψυχ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Boisson fraîche*, ψυχροποσί-α, ας (ἡ). || 4 *Vivres pour une place*, σιτί-α, ων (τά). || 5 *Mets, boissons, fruits servis dans une fête*, τραγήματ-α, ων (τά).
Ragaillardir, v. tr. 1 *Redonner de la gaieté*, ἐξιλαρ-οῦν, ἐξιλαρ-όω, ῶ, fut. ἐξιλαρώσ-ω, acc. || 2 *Raviver*, ἀναψύχ-ειν, ἀναψύχ-ω, fut. ἀναψύξ-ω, acc. — ***Ragaillardi, ie***, ἱλαρ-ός, ά, όν.
Rage, n. f. 1 *Délire furieux*, λύσσ-α, ης (ἡ). || 2 *Hydrophobie*, ὑδροφοβί-α, ας (ἡ). || 3 *Transport furieux*, λύσσημα, λυσσήματ-ος (τό); μανί-α, ας (ἡ). || 4 *Douleur violente*, ὀξεῖ-α ὀδύν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. Rage de dents, ὀδονταλγί-α, ας (ἡ). A la rage, avec rage, σφόδρα, ἄγαν, λυσσηδόν. Faire rage, faire des rages, *faire un grand désordre*, πάντα ἄνω καὶ κάτω στρέφ-ειν, στρέφ-ω, fut. στρέψ-ω.
Ragot, ote, adj., *court et gros, ramassé*, βραχ-ύς, εῖα, ὺ καὶ παχ-ύς, εῖα, ύ.
Ragoût, n. m., ζώμευμα, ζωμεύματ-ος (τό); ἄρτυμα, ἀρτύματ-ος (τό).
Ragoûtant, ante, adj. 1 *Qui excite l'appétit*, ὀρεκτικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui agrée*, εὐάρεστ-ος, ος, ον.
Ragoûter, v. tr., ὄρεξιν ἐμποι-εῖν, ἐμποι-έω, ῶ, fut. ἐμποιήσ-ω, dat.
Ragrafer, v. tr., πάλιν πορπ-ᾶν, πορπ-άω, ῶ, fut. πορπήσ-ω, acc.
Ragrandir, v. tr., μείζω ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.
Ragréer, v. tr., *réparer*, ἀνασκευάζ-ειν, ἀνασκευάζ-ω, fut. ἀνασκευάσ-ω, acc.
Ragrément, n. m., ἀνασκευ-ή, ῆς (ἡ).
Raide, adj., voy. Roide.
Raideur, n. f., voyez Roideur.
Raie, n. f. 1 *Ligne*, γραμμ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Trait de plume, lignes de la peau, d'une étoffe, d'une colonne*, ῥάβδ-ος, ου (ὁ). || 3 *Sillon*, αὖλαξ, αὔλακ-ος (ὁ). || 4 *Poisson de mer*, λειόβατ-ος, ου (ὁ).
Raifort, n. m., *gros radis*, ῥάφαν-ος, ου (ὁ).
Railler, v. tr., *plaisanter, tourner en ridicule*, ἐπισκώπτ-ειν, ἐπισκώπτ-ω, fut. ἐπισκώψ-ω, acc.; χλευάζ-ειν, χλευάζ-ω, fut. χλευάσ-ω, acc. || Verbe intr., *badiner, ne pas parler sérieusement*, προσπαίζ-ειν, προσπαίζ-ω, fut. προσπαιξ-οῦμαι.— ***se Railler***, v. pr. 1 *Se rire de*, ἐπιγελ-ᾶν, ἐπιγελ-άω, ῶ, fut. ἐπιγελάσ-ω, dat. || 2 *Narguer*, καταμυκτηρίζ-ειν, καταμυκτηρίζ-ω, fut. καταμυκτηρίσ-ω, acc. — ***Raillé, ée***, part. passé et adj., καταγέλαστ-ος, ος, ον.
Raillerie, n. f. 1 *Acte ou propos par lequel on raille*, χλευασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Trait railleur*, σκώμμα, σκώμματ-ος (τό). || 3 *Badinage*, παιδι-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Persifflage*, διασυρμ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Moquerie*, μυκτηρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 6 *Sarcasme*, σαρκασμ-ός, οῦ (ὁ). || Raillerie à part, *sérieusement*, μετὰ σπουδῆς.
Railleur, euse, adj., σκωπτικ-ός, ή, όν.
Raine, n. f., *grenouille*, βάτραχ-ος, ου (ὁ).
Rainette, n. f. 1 *Petite grenouille*, βατραχ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Sorte de pomme*, voy. Reinette.
Rainure, n. f., γλυφ-ή, ῆς (ἡ).
Raiponce, n. f., φύτευμα, φυτεύματ-ος (τό).
Rais, n. m., *rayon de roue*, κνημί-α, ας (ἡ).
Raisin, n. m., σταφυλ-ή, ῆς (ἡ). Grappe de raisin, βότρ-υς, υος (ἡ). Grain de raisin, ῥάξ, ῥαγ-ός (ἡ). Pepin de raisin, γίγαρτ-ον, ου (τό).
Raisiné, n. m., σίραι-ον, ου (τό).
Raison, n. f. 1 *Faculté intellectuelle*, λόγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Esprit, bon sens*, νό-ος, οῦς, νό-ου, οῦ (ὁ); διάνοι-α, ας (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ); φρέν-ες, ῶν (αἱ). || 3 *Droit, équité*, δίκαι-ον, ου (τό). Avec raison, δικαίως. Avoir raison, δίκαιος εἶναι, avec l'infin. || 4 *Ce qui est convenable*, πρέπ-ον, οντος (τό). Conformément à la raison, κατὰ τὸ εἰκός. Contre toute raison, παρὰ τὸ εἰκός. Parler raison, σπουδαιολογ-εῖν, σπουδαιολογ-έω, ῶ, fut. σπουδαιολογήσ-ω. Mettre à la raison, σωφρονίζ-ειν, σωφρονίζ-ω, fut. σωφρονίσ-ω, acc. || 5 *Déduction logique*, λόγ-ος, ου (ὁ); ἀφορμ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Motif de conviction*, ἔλεγχ-ος, ου (ὁ). || 7 *Preuve, indice*, δεῖγμα, δείγματ-ος (τό). || 8 *Prétexte*, πρόφασ-ις, εως (ἡ). || 9 *Cause, motif*, αἰτί-α, ας (ἡ). Pour cette raison, τούτου ἕνεκα. Il n'y a pas de raison pour, οὐδέν ἐστιν ἐφ' ᾧ. Pour quelle raison? διὰ τί; τίνος ἕνεκα; A plus forte raison, μᾶλλον δέ. A combien plus forte raison, πόσῳ μᾶλλον. || 10 *Rapport de deux quantités*, ἀναλογί-α, ας (ἡ); λόγ-ος, ου (ὁ). En raison, *en proportion de*, ἀνὰ ou κατὰ λόγ-ον, gén., πρός, παρά, acc.; ἀντί, gén. A raison de, ἐπί, dat. || 11 *Compte*, λόγ-ος, ου (ὁ). || 12 *Satisfac-*

tion, vengeance, δίκ-η, ης (ἡ). Tirer raison, δίκην λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι παρά, gén. Faire raison d'un toast, τὴν πρόποσιν ἀντιπροπίν-ειν, ἀντιπροπίν-ω, fut. ἀντιπροπί-ομαι, dat. || 13 *Association,* κοινωνί-α, ας (ἡ). Raison sociale, κοιν-ὴ ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Raisonnable, adj. 1 *Doué de raison,* λογικ-ός, ή, όν. || 2 *Intelligent,* νοερ-ός, ά, όν. || 3 *Modeste, mesuré,* μέτρι-ος, α, ον. || 4 *Résigné,* ὑπομονετικ-ός, ή, όν. || 5 *Conforme à la raison,* δίκαι-ος, α, ον. || 6 *Convenable,* ὀρθ-ός, ή, όν. || 7 *Passable,* ἐοικ-ώς, υῖα, ός. || 8 *Qui est à sa valeur réelle,* ἄξι-ος, α, ον.

Raisonnablement, adv. 1 *Conformément à l'équité,* δικαίως, ὀρθῶς. || 2 *Selon la raison,* κατὰ λόγον. || 3 *Suffisamment,* ἱκανῶς. || 4 *Passablement,* εἰκότως. || 5 *Comme il faut,* ἐπιεικῶς.

Raisonnement, n. m. 1 *Faculté de raisonner,* λογιστικ-όν, οῦ (τό). || 2 *Manière de raisonner,* syllogisme, λογισμ-ός, οῦ (ὁ); συλλογισμ-ός, οῦ (ὁ). Faux raisonnement, παραλογισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Objection, réplique,* ἀντιλογί-α, ας (ἡ).

Raisonner, v. intr. 1 *User de sa raison,* λογίζ-εσθαι, λογίζ-ομαι, fut. λογίσ-ομαι. || 2 *Faire un syllogisme,* συλλογίζ-εσθαι, συλλογίζ-ομαι, fut. συλλογίσ-ομαι. || 3 *Chercher des raisons,* διαλέγ-εσθαι, διαλέγ-ομαι, fut. διαλέξ-ομαι. || 4 *Contredire, répliquer,* ἀντιλέγ-ειν, ἀντιλέγ-ω, fut. ἀντιερ-ῶ. — ***Raisonné, ée,*** part. passé et adj. 1 *Fondé sur le raisonnement,* ὁ, ἡ, τὸ μετὰ λογισμοῦ. L'article se décline. || 2 *Pesé, réfléchi,* λελογισμέν-ος, η, ον.

Raisonneur, n. m., *qui raisonne,* λόγῳ χρώμεν-ος, ου (ὁ). Raisonneuse, n. f., λόγῳ χρωμέν-η, ης (ἡ). Bon raisonneur, λογικ-ός, οῦ (ὁ). Mauvais raisonneur, σοφιστ-ής, οῦ (ὁ). Raisonneur, *qui aime à répliquer,* ἀντιλόγ-ος, ου (ὁ). Raisonneuse, n. f., ἀντιλόγ-ος, ου (ἡ). Raisonneur, *personnage grave de la comédie,* σεμνοπρόσωπ-ος, ου (ὁ).

Rajeunir, v. tr., *rendre jeune,* ἀνανεάζ-ειν, ἀνανεάζ-ω, fut. ἀνανεάσ-ω, acc. || Verbe intr., ἀνηβάσκ-ειν, ἀνηβάσκ-ω, fut. ἀνηβήσ-ω.

Rajeunissement, n. m., ἀνανέωσ-ις, εως (ἡ).

Rajustement, n. m., καταρτισμ-ός, οῦ (ὁ); ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ).

Rajuster, v. tr. 1 *Réparer,* ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω, acc. || 2 *Réconcilier,* διαλλάσσ-ειν, διαλλάσσ-ω, fut. διαλλάξ-ω, acc.

Râle ou **Râlement**, n. m., *pénible respiration d'un mourant,* ψυχορραγί-α, ας (ἡ).

Râle, n. m., *oiseau de rivage,* κρέξ, κρεκ-ός (ὁ). Râle de genêt, ὀρτυγομήτρ-α, ας (ἡ).

Ralentir, v. tr., ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω, acc. — ***se Ralentir,*** v. pr. 1 *Se relâcher,* ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω; χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω. || 2 *Traîner en longueur,* βραδύν-ειν, βραδύν-ω, fut. βραδυν-ῶ.

Ralentissement, n. m. 1 *Diminution d'intensité,* ἄνεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Relâchement,* ὕφεσ-ις, εως (ἡ).

Râler, v. tr., ψυχορραγ-εῖν, ψυχορραγ-έω, ῶ, fut. ψυχορραγήσ-ω.

Ralliement, n. m., συνάθροισ-ις, εως (ἡ). Mot de ralliement, σύνθημα, συνθήματ-ος (τό). Signe de ralliement, σύμβολ-ον, ου (τό). Point de ralliement, συγκείμεν-ος τόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Rallier, v. tr., συναθροίζ-ειν, συναθροίζ-ω, fut. συναθροίσ-ω, acc.

Rallonge, n. f., προςθήκ-η, ης (ἡ).

Rallongement, n. m., *action de rallonger,* ἔκτασ-ις, εως (ἡ).

Rallonger, v. tr., ἐκτείν-ειν, ἐκτείν-ω, fut. ἐκτεν-ῶ.

Rallumer, v. tr. 1 *Allumer de nouveau,* πάλιν ἅπτ-ειν, ἅπτ-ω, fut. ἅψ-ω, acc. || 2 *Exciter en éventant, en soufflant,* ἐκριπίζ-ειν, ἐκριπίζ-ω, fut. ἐκριπίσ-ω, acc.

Ramage, n. m. 1 *Rameaux, branchages sur une étoffe,* κλάδ-οι, ων (οἱ); ἄνθ-η, έων (τά). || 2 *Broderie,* ποίκιλμα, ποικίλματ-ος (τό). || 3 *Chant des oiseaux,* ψιθυρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Babil,* κωτιλί-α, ας (ἡ). || 5 *Discours dénué de sens,* λῆρ-ος, ου (ὁ).

Ramager, v. intr., ψιθυρίζ-ειν, ψιθυρίζ-ω, fut. ψιθυρίσ-ω.

Ramaigrir, v. tr., ἐξισχναίν-ειν, ἐξισχναίν-ω, fut. ἐξισχναν-ῶ. || Verbe intr., ἰσχναίν-εσθαι, ἰσχναίν-ομαι, ἰσχνανθήσ-ομαι.

Ramas, n. m., συρφετ-ός, οῦ (ὁ).

Ramasser, v. tr. 1 *Mettre en tas,* σωρεύ-ειν, σωρεύ-ω, fut. σωρεύσ-ω, acc. || 2 *Réunir, rassembler,* συναθροίζ-ειν, συναθροίζ-ω, fut. συναθροίσ-ω. || 3 *Recueillir,* συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω. || 4 *Relever de terre,* ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc. || 5 *Contracter, resserrer,* συστέλλ-ειν, συστέλλω, fut. συστελ-ῶ. — ***se Ramasser,*** v. pr., *se pelotonner, se replier sur soi-même,* συστέλλ-εσθαι, συστέλλ-ομαι, fut. συσταλήσ-ομαι. — ***Ramassé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Mis en tas,* σωρευτ-ός, ή, όν. || 2 *Recueilli,* σύλλεκτ-ος, ος, ον. || 3 *Resserré,* συνεσταλμέν-ος, η, ον. || 4 *Court, trapu,* παχ-ύς, εῖα, ύ.

Ramassis, n. m., συρφετ-ός, οῦ (ὁ).

Rame, n. f. 1 *Aviron de barque,* κώπ-η, ης (ἡ). || 2 *Vingt mains de papier réunies,* εἴκοσι φακέλλων ἐκ χαρτῶν σύστημα, συστήματ-ος (τό). || 3 *Branche pour soutenir des pois,* χάραξ, χάρακ-ος (ὁ).

Rameau, n. m. 1 *Petite branche d'arbre,* κλάδ-ος, ου (ὁ). Le dimanche des Rameaux, τῶν Βαΐων κυριακ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ramification,* παράρτημα, παραρτήματ-ος (τό). || 3 *Subdivision,* μερ-ίς, ίδος (ἡ).

Ramée, n. f. 1 *Branchages,* κλάδ-οι, ων (οἱ). || 2 *Menu bois,* φρύγαν-α, ων (τά).

Ramender, v. intr., *diminuer de prix,*

εὐωνοτερος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut γενήσ-ομαι.
Ramener, v. tr. 1 *Amener de nouveau*, ἐπανάγ-ειν, ἐπανάγ-ω, fut. ἐπανάξ-ω, acc. || 2 *Calmer*, πραΰν-ειν, πραΰν-ω, fut. πραΰν-ῶ, acc. Ramener à la raison, σωφρονίζ-ειν, σωφρονίζ-ω, fut. σωφρονίσ-ω, acc.
Ramer, v. tr., *soutenir les rameaux*, κάμαξι στηρίζ-ειν, στηρίζ-ω, fut. στηρίξ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Faire agir la rame*, ἐρέσσ-ειν, ἐρέσσ-ω, fut. ἐρέσ-ω. || 2 *Se donner de la peine*, πολυπραγμον-εῖν, πολυπραγμον-έω, ῶ, fut. πολυπραγμονήσ-ω.
Ramereau, n m., *jeune ramier*, φάττι-ον, ου (τό).
Rameur, n. m., ἐρέτ-ης, ου (ὁ). Banc de rameurs, ζυγ-όν, οῦ (τό).
Rameux, euse, adj., κλαδώδ-ης, ης, ες.
Ramier, n. m., φάττ-α, ης (ἡ).
Ramification, n. f. 1 *Production de rameaux*, κλάδων βλάστησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Division d'un service*, διαίρεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Extension d'un complot*, διάδοσ-ις, εως (ἡ)
se Ramifier, v. pr. En parlant des arbres, εἰς κλάδους βλαστάν-ειν, βλαστάν-ω, fut. βλαστήσ-ω. En parlant d'une science, διαιρ-εῖσθαι, διαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. διαιρεθήσ-ομαι. En parlant d'un complot, διαδίδ-οσθαι, διαδίδ-ομαι, fut. διαδοθήσ-ομαι.
Ramilles, n. f., *petites branches*, φρύγαν-α, ων (τά).
Ramoitir, v. tr., *rendre moite*, διαίν-ειν, διαίν-ω, fut. διαν-ῶ, acc.; ὑγραίν-ειν, ὑγραίν-ω, fut. ὑγραν-ῶ. — ***se Ramoitir***, v. pr., ὑγραίν-εσθαι, ὑγραίν-ομαι, fut. ὑγραν-οῦμαι. — ***Ramoiti, ie***, part. passé et adj., ὑγρ-ός, ά, όν.
Ramollir, v. tr. 1 *Rendre mou*, μαλάσσ-ειν, μαλάσσ-ω, fut. μαλάξ-ω, acc. || 2 *Rendre plus doux*, ἡμερ-οῦν, ἡμερ-όω, ῶ, fut. ἡμερώσ-ω. || 3 *Énerver*, μαλακίζ-ειν, μαλακίζ-ω, fut. μαλακίσ-ω. — ***se Ramollir***, v. pr., πραότερος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.— ***Ramolli, ie***, part. passé et adj., πραΰτερ-ος, α, ον.
Ramolissant, ante, adj., μαλακτικ-ός, ή, όν.
Ramon, n. m., *balai*, κόρηθρ-ον, ου (τό).
Ramonage, n. m., τῶν καπνοδοχείων κάθαρσ-ις, εως (ἡ).
Ramoner, v. tr., ἐκκαθαίρ-ειν, ἐκκαθαίρ-ω, fut. ἐκκαθαρ-ῶ, acc.; ἐκκορ-εῖν, ἐκκορ-έω, ῶ, fut. ἐκκορήσ-ω, acc.
Ramoneur, n. m., τὰ καπνοδοχεῖα ἐκκαθαίρ-ων, οντος (ὁ).
Rampant, ante, adj. 1 *Qui rase la terre*. En parlant des animaux, ἑρπετ-ός, ή, όν. En parlant des plantes, χαμαιρεπ-ής, ής, ές. || 2 *Qui s'abaisse*, *obséquieux*, ταπεινόφρ-ων, ων, ον; χαμαιπετ-ής, ής, ές. Style rampant, *bas et plat*, ταπεινὴ λέξ-ις, εως (ἡ).
Rampe, n. f. 1 *Balustrade d'un escalier*, δρύφρακτ-ον, ου (τό). || 2 *Terrain en pente*, ἀπόκλιμα, ἀποκλίματ-ος (τό). || 3 *Cordon de lumières*, λύχνων συνειρμ-ός, οῦ (ὁ).
Rampement, n. m., ἑρπυσμ-ός, οῦ (ὁ).
Ramper, v. intr., ἕρπ-ειν, ἕρπ-ω, fut. ἕρψ-ω. Dans le sens figuré, χαμαιπετ-εῖν, χαμαιπετ-έω, ῶ, fut. χαμαιπετήσ-ω.
Ramure, n. f. 1 *Bois d'un cerf, d'un daim*, ἐλάφει-α κέρατ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. || 2 *Toutes les branches d'un arbre*, κλῶν-ες, ων (οἱ).
Rance, adj., ταγγ-ός, ή, όν; σαπρ-ός, ά, όν.
Rancir, v. tr., ταγγίζ-ειν, ταγγίζ-ω, fut. ταγγίσ-ω.
Rancissure, n. f., τάγγ-η, ης (ἡ).
Rançon, n. f., λύτρ-ον, ου (τό). S'emploie de préférence au pluriel, λύτρ-α, ων (τά).
Rançonnement, n. m., εἴσπραξ-ις, εως (ἡ).
Rançonner, v. tr., εἰσπράττ-εσθαι, εἰσπράττ-ομαι, fut. εἰσπράξ-ομαι, acc.
Rançonneur, n. m., εἰσπράκτωρ, εἰσπράκτορ-ος (ὁ).
Rancune, n. f., μνησικακί-α, ας (ἡ).
Rancunier, ière, adj., μνησίκακ-ος, ος, ον.
Rang, n. m. 1 *Disposition sur une même ligne*, τάξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Suite continue*, στίχ-ος, ου (ὁ); εἱρμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Ordre dans lequel on est placé*, τάγμα, τάγματος (τό). En rang, ἐν τάξει, ἀνὰ στίχους. || 4 *Position, degré d'honneur*, τάξ-ις, εως (ἡ); ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό); τιμ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Place qu'on tient dans l'estime*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). Tenir un bon rang, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω. Mettre au même rang, ἐν ἴσῳ τίθ-εσθαι, τίθεμαι, fut. θήσ-ομαι, acc. Mettre au rang des dieux, εἰς θεοὺς ἀνάγ-ειν, ἀνάγ-ω, fut. ἀνάξ-ω.
Rangée, n. f., στίχ-ος, ου (ὁ). Rangée d'arbres, ὄρχ-ος, ου (ὁ).
Ranger, v. tr. 1 *Mettre dans un certain ordre*, τάσσ-ειν, τάσσ-ω, fut. τάξ-ω, acc. || 2 *Mettre en ordre*, διατίθ-εσθαι, διατίθ-εμαι, fut. διαθήσ-ομαι, acc. Ranger quelqu'un à son devoir, σωφρονίζ-ειν, σωφρονίζ-ω, fut. σωφρονίσ-ω, acc. || 3 *Mettre à part, de côté*, ἀποτάττ-ειν, ἀποτάττ-ω, fut. ἀποτάξ-ω, acc. || 4 *Écarter pour faire passage*, ἀποκιν-εῖν, ἀποκιν-έω, ῶ, fut. ἀποκινήσ-ω, acc. || 5 *Naviguer auprès*, παραπλ-εῖν, παραπλ-έω, fut. παραπλεύσ-ομαι. — ***se Ranger***, v. pr. 1 *Faire place*, ἐκποδὼν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 2 *Vivre plus régulièrement*, ἀναφρον-εῖν, ἀναφρον-έω, ῶ, fut. ἀναφρονήσ-ω. || 3 *Se soumettre*, ὑποτάττ-εσθαι, ὑποτάττ-ομαι, fut. ὑποτάξ-ομαι.. Se ranger d'un parti, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι σύν, dat. — ***Rangé, ée***, part. passé et adj. 1 *En ordre*, τακτ-ός, ή, όν. Bataille rangée, ἐκ παρατάξεως μάχ-η, ης (ἡ). || 2 *Régulier*, κόσμι-ος, ος ou α, ον. Conduite rangée, εὐταξί-α, ας (ἡ).
Ranimer, v. tr. 1 *Rendre à la vie*, ἀναζω-οῦν, ἀναζω-όω, ῶ, fut. ἀναζωώσ-ω, acc. || 2 *Réchauffer, exciter de nouveau*, ἀνεγείρ-ειν, ἀνεγείρ-ω, fut. ἀνεγερ-ῶ, acc.

Rapace, adj., en parlant des animaux, ἁρπαλέ-ος, α, ον; en parlant des personnes, ἁρπακτικ-ός, ή, όν.

Rapacité, n. f., ἁρπακτικ-όν, οῦ (τό). Avec rapacité, ἁρπάγδην.

Rapatriage ou **Rapatriement**, n. m., *réconciliation*, διαλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Rapatrier, v. tr., διαλλάσσ-ειν, διαλλάσσ-ω, fut. διαλλάξ-ω, acc.

Râpe, n. f. 1 *Instrument pour râper*, ξύστρ-ον, ου (τό). || 2 *Grappe de raisin*, σταφυλ-ή, ῆς (ἡ).

Râper, v. tr. 1 *Mettre en poudre avec la râpe*, ξύ-ειν, ξύ-ω, fut. ξύσ-ω, acc. || 2 *User par le frottement*, κατατρίβ-ειν, κατατρίβ-ω, fut. κατατρίψ-ω, acc. — ***Râpé, ée***, part. passé et adj. 1 *Usé par la râpe*, ξυστ-ός, ή, όν. || 2 *Usé par le frottement*, κατατετριμμέν-ος, η, ον.

Rapetasser, v. tr., ῥάπτ-ειν, ῥάπτ-ω, fut. ῥάψ-ω, acc.

Rapetisser, v. tr., ἐλασσ-οῦν, ἐλασσ-όω, ῶ, fut. ἐλασσώσ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir plus petit*, ἐλασσ-οῦσθαι, ἐλασσ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐλασσωθήσ-ομαι.

Rapide, adj. 1 *Prompt, vite*, ταχ-ύς, εῖα, ύ (comp. θάσσ-ων ou ταχ-ύτερος, sup. τάχ-ιστος); ὠκ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὠκί-ων ou ὠκ-ύτερος, sup. ὤκ-ιστος). || 2 *Qui va en pente*, ἀπότομ-ος, ος, ον.

Rapide, n. m., *courant d'un fleuve*, ὁρμητικ-ὸν ῥεῦμα, ῥεύματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Rapidement, adv., ταχέως, ὠκέως.

Rapidité, n. f., ταχύτης, ταχύτητ-ος (ἡ); ὠκύτης, ὠκύτητ-ος (ἡ).

Rapiécer, v. tr., ἀναῤῥάπτ-ειν, ἀναῤῥάπτ-ω, fut. ἀναῤῥάψ-ω, acc. — ***Rapiécé, ée***, part. passé et adj., ῥαπτ-ός, ή, όν.

Rapiécetage, n. m. 1 *Action de rapiéceter*, ἀναῤῥαφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Pièce*, ἐπίῤῥαμμα, ἐπιῤῥάμματ-ος (τό).

Rapiéceter, v. tr., ἀναῤῥάπτ-ειν, ἀναῤῥάπτ-ω, fut. ἀναῤῥάψ-ω, acc.

Rapière, n. f., σπάθ-η, ης (ἡ); μάχαιρ-α, ας (ἡ).

Rapine, n. f. 1 *Action de ravir violemment*, ἁρπαγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ce qu'on a rapiné*, ἅρπαγμα, ἁρπάγματ-ος (τό). || 3 *Vol, filouterie*, κλοπ-ή, ῆς (ἡ).

Rapiner, v. tr., ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω, acc. — ***Rapiné, ée***, part. passé et adj., ἁρπαστ-ός, ή, όν.

Rapineur, n. m., κλέπτ-ης, ου (ὁ).

Rappareiller, v. tr., συνδυάζ-ειν, συνδυάζ-ω, fut. συνδυάσ-ω, acc.

Rapparier, v. tr., voy. Rappareiller.

Rappel, n. m. 1 *Action de rappeler*, ἀνάκλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Signal militaire*, ἀνακλητικ-όν, οῦ (τό). Rappel de lumière, *distribution de jour qui frappe les objets les plus importants d'un tableau*, τοῦ φωτὸς διανομ-ή, ῆς (ἡ).

Rappeler, v. tr. 1 *Appeler de nouveau*, ἀνακαλ-εῖν, ἀνακαλ-έω, ῶ, fut. ἀνακαλέσ-ω. || 2 *Faire revenir de l'exil*, τῆς φυγῆς κατάγ-ειν, κατάγ-ω, fut. κατάξ-ω, acc. Rappeler à la vie, ἀναβιώσκ-εσθαι, ἀναβιώσκ-ομαι, fut. ἀναβιώσ-ομαι, acc. Rappeler ses forces, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι. Rappeler le souvenir, ὑπομιμνήσκ-ειν, ὑπομιμνήσκ-ω, fut. ὑπομνήσ-ω, avec l'acc. de la personne et celui de la chose. || 3 *Sonner le rappel*, ἀνάκλησιν τῇ σάλπιγγι σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ. — ***se Rappeler***, v. pr., *se ressouvenir*, μιμνήσκ-εσθαι, μιμνήσκ-ομαι; mais de préférence on emploie le parfait μέμνημαι, au lieu du présent; fut. μνησθήσ-ομαι, ou plus rarement en prose μνήσ-ομαι, gén.

Rapport, n. m. 1 *Revenu, produit*, ἀναφορ-ά, ᾶς (ἡ); καρπ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Profit*, κέρδ-ος, εος, ους (τό). D'un bon rapport, εὔφορ-ος, ος, ον. Être d'un bon rapport, εὐφορ-εῖν, εὐφορ-έω, ῶ, fut. εὐφορήσ-ω. Qui n'est d'aucun rapport, ἄφορ-ος, ος, ον. || 3 *Récit, relation*, διήγημα, διηγήματ-ος (τό). || 4 *Accusation maligne*, ἔγκλημα, ἐγκλήματ-ος (τό). || 5 *Exposition d'un procès, d'une affaire*, ἔκθεσ-ις, εως (ἡ). || 6 *Témoignage*, ἀπαγγελί-α, ας (ἡ). || 7 *Tendance d'idées ou de propositions*, ἀναφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 8 *Liaison, relation morale entre les objets*, κοινωνί-α, ας (ἡ); μετουσί-α, ας (ἡ). || 9 *Ressemblance*, ὁμοιότης, ὁμοιότητ-ος (ἡ). || 10 *Convenance, analogie*, ἀναλογί-α, ας (ἡ); συμμετρί-α, ας (ἡ). || 11 *Relation grammaticale*, συνάφει-α, ας (ἡ). || 12 *Relation arithmétique*, λόγ-ος, ου (ὁ). || 13 *Relation sociale*, προσομιλί-α, ας (ἡ). || 14 *Relation commerciale*, ἐπιμιξί-α, ας (ἡ). || 15 *Relation amicale*, φιλί-α, ας (ἡ). || 16 *Aigreur de l'estomac*, ἔρευγμα, ἐρεύγματ-ος (τό). Locutions diverses : Faire de faux rapports, συκοφαντ-εῖν, συκοφαντ-έω, ῶ, fut. συκοφαντήσ-ω, acc. Avoir rapport à, ἀνήκ-ειν, ἀνήκ-ω, fut. ἀνήξ-ω εἰς ou πρός, acc. Sous ce rapport, τὸ κατὰ τοῦτο. Cela n'a aucun rapport à moi, οὐδὲν τοῦτο πρὸς ἐμέ. Par rapport à, κατά, πρός, εἰς, acc. Sous beaucoup de rapports, πολλῶν ἕνεκα. Sous tous les rapports, τὰ πάντα. Pièce de rapport, συμβολ-ή, ῆς (ἡ).

Rapportable, adj., ἀνοιστέ-ος, α, ον.

Rapporter, v. tr. 1 *Apporter un objet où il était auparavant*, ἀνακομίζ-ειν, ἀνακομίζ-ω, fut. ἀνακομίσ-ω, acc. || 2 *Joindre, ajouter*, ἐπιβάλλ-ειν, ἐπιβάλλ-ω, fut. ἐπιβαλ-ῶ, acc. || 3 *Révoquer, annuler*, ἀθετ-εῖν, ἀθετ-έω, ῶ, fut. ἀθετήσ-ω, acc.; ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc. || 4 *Annoncer, faire connaître*, προσαγγέλλ-ειν, προσαγγέλλ-ω, fut. προσαγγελ-ῶ, acc. || 5 *Dire*, λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ, acc. || 6 *Raconter*, διηγ-εῖσθαι, διηγ-έομαι, οῦμαι, fut. διηγήσ-ομαι, gén. || 7 *Alléguer, citer*, προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω, acc. || 8 *Faire remonter à*, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc. || 9 *Référer, diriger vers*, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω,

acc. || 10 *Produire,* ἀποφέρ-ειν, ἀποφέρ-ω, fut. ἀποίσ-ω, acc. — **se Rapporter,** v. pr. 1 *Avoir de la conformité,* ἀνάλογ-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, dat. || 2 *Avoir rapport à,* κοινὸν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, dat. S'en rapporter à, 1 *Croire,* πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, dat.; πείθ-εσθαι, πείθ-ομαι, fut. πεισθήσ-ομαι, dat. || 2 *S'en remettre à,* ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω, dat. — **Rapporté, ée,** part. passé et adj. 1 *Annulé,* ἄκυρ-ος, ος, ον. || 2 *Joint, ajouté,* προςθετ-ός, ή, όν ou πρόςθετ-ος, ος, ον.

Rapporteur, n. m. 1 *Qui fait un récit,* ἀπαγγέλλ-ων, οντος (ὁ). Rapporteuse, n. f., ἀπαγγέλλουσ-α, ης (ἡ). || 2 *Qui expose la cause dans un procès,* δικογράφ-ος, ου (ὁ). || 3 *Qui médit,* λόγους ἐκφέρ-ων, οντος (ὁ). Rapporteuse, n. f., λόγους ἐκφέρουσ-α, ης (ἡ). || 4 *Instrument de mathématiques,* κανών, κανόν-ος (ὁ).

Rapprendre, v. tr. 1 *Apprendre de nouveau,* ἀναμανθάν-ειν, ἀναμανθάν-ω, fut. ἀναμαθήσ-ομαι. || 2 *Enseigner de nouveau,* ἀναδιδάσκ-ειν, ἀναδιδάσκ-ω, fut. ἀναδιδάξ-ω, acc.

Rapprochement, n. m. 1 *Action de rapprocher,* προςεγγισμ-ός, οῦ (ὁ); συναγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Résultat de cette action,* πλησιασμ-ός, οῦ (ὁ); ἐγγύτης, ἐγγύτητ-ος (ἡ). || 3 *Réconciliation,* διαλλαγ-ή, ῆς (ἡ); συναγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Association d'idées ou de faits,* σύναψ-ις, εως (ἡ).

Rapprocher, v. tr. 1 *Approcher de nouveau,* πάλιν ἐγγίζ-ειν, ἐγγίζ-ω, fut. ἐγγίσ-ω, acc. || 2 *Mettre sur la voie de la réconciliation,* συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω, acc.; διαλλάσσ-ειν, διαλλάσσ-ω, fut. διαλλάξ-ω, acc. || 3 *Associer, unir des idées ou des faits,* συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. — **se Rapprocher,** v. pr. 1 *S'approcher de nouveau,* προςπελάζ-ειν, προςπελάζ-ω, fut. προςπελάσ-ω. || 2 *Avancer plus près,* ἐγγυτέρω προςέρχ-εσθαι, προςέρχ-ομαι, fut. προςελεύσ-ομαι. || 3 *Se réconcilier,* συναλλάττ-εσθαι, συναλλάττ-ομαι, fut. συναλλαχθήσ-ομαι.

Rapt, n. m., ἁρπαγ-ή, ῆς (ἡ).

Râpure, n. f., ξύσμα, ξύσματ-ος (τό).

Raquette, n. f., δικτύδι-ον, ου (τό).

Rare, adj. 1 *Qui n'est pas commun,* σπάνι-ος, α, ον (comp. σπανι-ώτερος, sup. σπανι-ώτατος). || 2 *Excellent, distingué,* ἔξοχ-ος, ος, ον (comp. ἐξοχ-ώτερος, sup. ἐξοχ-ώτατος); θεσπέσι-ος, ος, ον. || 3 *Clairsemé,* ἀραι-ός, ά, όν (comp. ἀραι-ότερος, sup. ἀραι-ότατος). Pouls rare, *dont les battements sont peu fréquents,* μικροσφυξί-α, ας (ἡ).

Raréfaction, n. f. 1 *Action de raréfier,* ἀραίωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *État de ce qui est raréfié,* ἀραιότης, ἀραιότητ-ος (ἡ).

Raréfiant, ante, adj., ἀραιωτικ-ός, ή, όν.

Raréfier, v. tr., ἀραι-οῦν, ἀραι-όω, ῶ, fut. ἀραιώσ-ω, acc. — **Raréfié, ée,** part. passé et adj., ἀραι-ός, ά, όν.

Rarement, adv., σπανίως.

Rareté, n. f. 1 *Petit nombre, petite quantité,* σπάν-ις, εως (ἡ); σπανιότης, σπανιότητ-ος (ἡ). || 2 *Singularité, étrangeté,* παράδοξ-ον, ου (τό). Au pluriel, *curiosités,* θαύματ-α, ων (τά).

Rarissime, adj., ἀραιότατ-ος, η, ον.

Ras, rase, adj. 1 *Tondu de près,* ἐν χρῷ κεκαρμέν-ος, η, ον. || 2 *Plat, uni,* ὁμαλ-ός, ή, όν; πεδιν-ός, ή, όν. Rase campagne, πεδί-ον, ου (τό). En rase campagne, ἐν τῷ πεδίῳ. Table rase, ἄγραφ-ος πίναξ, πίνακ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Au niveau du bord,* ἰσοχειλ-ής, ής, ές. Ras, n. m., *étoffe croisée et unie,* λεῖ-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Ras de marée, *bouillonnement des eaux causé par deux courants opposés,* τῶν ῥευμάτων βρασμ-ός, οῦ (ὁ). A ras de bord, ἰσοχειλῶς. Au ras de l'eau, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. A ras de terre, χαμαί.

Rasade, n. f., *verre rempli jusqu'aux bords,* ἰσοχειλ-ὲς ποτήρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. Boire rasade, ἀμυστὶ πίν-ειν, πίν-ω, fut. πί-ομαι.

Rasant, ante, adj. 1 *Qui sert à défendre,* terme de fortification, ὑπερασπιστ-ής, οῦ (ὁ). Au féminin, ὑπερασπίστρι-α, ας (ἡ). || 2 *Qui s'étend à proximité sur un pays uni,* πρόςγει-ος, ος, ον.

Rasement, n. m., *action de raser une fortification,* κατεδάφισ-ις, εως (ἡ); κατασκαφ-ή, ῆς (ἡ).

Raser, v. tr. 1 *Couper le poil, la barbe avec un rasoir,* ξυρ-ᾶν, ξυρ-άω, ῶ, fut. ξυρήσ-ω, acc.; κείρ-ειν, κείρ-ω, fut. κερ-ῶ, acc. || 2 *Démolir, abattre,* κατεδαφίζ-ειν, κατεδαφίζ-ω, fut. κατεδαφίσ-ω, acc. || 3 *Passer auprès avec rapidité,* παραφέρ-εσθαι, παραφέρ-ομαι, fut. παρενεχθήσ-ομαι παρά, acc. || 4 *Effleurer,* ψαύ-ειν, ψαύ-ω, fut. ψαύσ-ω, acc. — **se Raser,** v. pr. 1 *Se faire la barbe,* ξύρ-εσθαι, ξύρ-ομαι, fut. ξυρ-οῦμαι. || 2 *Se tapir,* ὑποπτήσσ-ειν, ὑποπτήσσ-ω, fut. ὑποπτήξ-ω. — **Rasé, ée,** part. passé et adj. 1 ἐν χρῷ κεκαρμέν-ος, η, ον. || 2 *Démoli, abattu,* ἠδαφισμέν-ος, η, ον.

Rasibus, prép., ἐγγύτατα, gén.

Rasoir, n. m., ξύρ-ον, ου (τό).

Rassasiant, ante, adj., κορεστικ-ός, ή, όν.

Rassasiement, n. m., κόρ-ος, ου (ὁ).

Rassasier, v. tr., κορεννύναι, κορέννυμι, fut. κορέσ-ω, acc. Être rassasié, ἐμπλήθ-ειν, ἐμπλήθ-ω, fut. ἐμπλήσ-ω. — **Rassasié, ée,** part. passé et adj., κατάκορ-ος, ος, ον.

Rassemblement, n. m. 1 *Action de rassembler,* συνάθροισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Attroupement,* σύλλογ-ος, ου (ὁ). || 3 *Attroupement séditieux,* σύστασ-ις, εως (ἡ). Lieu de rassemblement, ἐκκλησί-α, ας (ἡ); συναγωγ-ή, ῆς (ἡ).

Rassembler, v. tr. 1 *Grouper,* συναθροίζ-ειν, συναθροίζ-ω, fut. συναθροίσ-ω, acc. || 2 *Ré-*

unir, συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω, acc. || 3 *Convoquer*, συγκαλ-εῖν, συγκαλ-έω, ῶ, fut. συγκαλέσ-ω, acc. || 4 *Unir des pièces démontées*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 5 *Donner à un cheval la liberté de ses mouvements*, συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc.

Rasseoir, v. tr. 1 *Remettre sur un siége*, πάλιν καθίζ-ειν, καθίζ-ω, fut. καθίσ-ω, acc. || 2 *Reposer, calmer*, ἀναπαύ-ειν, ἀναπαύ-ω, fut. ἀναπαύσ-ω, acc. — ***se Rasseoir***, v. pr. 1 *Se calmer*, ἀναφρον-εῖν, ἀναφρον-έω, ῶ, fut. ἀναφρονήσ-ω. || 2 *S'épurer*, en parlant des liquides, κατασταλάζ-ειν, κατασταλάζ-ω, fut. κατασταλάξ-ω. — ***Rassis, ise***, part. passé et adj. 1 *Calme*, ἥσυχ-ος, ος, ον. De sens rassis, ἡσύχως. || 2 *Qui n'est plus frais*, ἕωλ-ος, ος, ον.

Rasséréner, v. tr., πάλιν αἰθριάζ-ειν, αἰθριάζ-ω, fut. αἰθριάσ-ω, acc. En parlant de l'esprit, ἐξιλαρ-οῦν, ἐξιλαρ-όω, ῶ, fut. ἐξιλαρώσ-ω, acc. — ***se Rasséréner***, v. pr., en parlant du ciel, ἀπαιθριάζ-ειν, ἀπαιθριάζ-ω, fut. ἀπαιθριάσ-ω.

Rassoter, v. tr., *faire devenir sot, infatuer*, αὐθαδιάζ-ειν, αὐθαδιάζ-ω, fut. αὐθαδιάσ-ω, acc. — ***Rassoté, ée***, part. passé et adj., αὐθαδικ-ός, ή, όν.

Rassurant, ante, adj., θάρσος ἐμποι-ῶν, οῦσα, οῦν.

Rassurer, v. tr. 1 *Affermir*, βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω, acc. || 2 *Redonner la confiance*, ἀναθαρσύν-ειν, ἀναθαρσύν-ω, fut. ἀναθαρσυν-ῶ, acc. — ***se Rassurer***, v. pr., ἀναθαῤῥ-εῖν, ἀναθαῤῥ-έω, ῶ, fut. ἀναθαῤῥήσ-ω.

Rat, n. m., μῦς, μυ-ός (ὁ). Rat d'église, *homme très-pauvre*, πενέστατ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Rat de cave, *commis des contributions indirectes*, τῶν ἐμμέσων φόρων εἰσπράκτωρ, εἰσπράκτορ-ος (ὁ). Rat d'eau, *sorte de rat amphibie*, ἀμφίβι-ος μῦς, μυ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Avoir des rats dans la tête, *des caprices*, ἰδιογνωμον-εῖν, ἰδιογνωμον-έω, ῶ, fut. ἰδιογνωμονήσ-ω.

Ratafia, n. m., πνευματῶδ-ες ποτ-όν, οῦ (τό). Les deux mots se déclinent.

se Ratatiner, v. pr., ῥικν-οῦσθαι, ῥικν-όομαι, οῦμαι, fut. ῥικνωθήσ-ομαι. — ***Ratatiné, ée***, part. passé et adj., ῥικν-ός, ή, όν.

Rate, n. f., σπλήν, σπλην-ός (ὁ). Épanouir, désopiler la rate, *réjouir*, εὐφραίν-ειν, εὐφραίν-ω, fut. εὐφραν-ῶ, acc.; γέλωτα κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, dat.

Râteau, n. m., ἀγρεῖφν-α, ης (ἡ). Râteau pour ramasser l'argent sur les tables de jeu, ἁρπάγ-η, ῆς (ἡ).

Râtelée, n. f., διὰ τῆς ἀγρείφνης συρόμεν-ον, ου (τό).

Râteler, v. tr., τῇ ἀγρείφνῃ συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω, acc., ou συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω, acc.

Râteleur, n. m., τῇ ἀγρείφνῃ συλλέγ-ων, οντος (ὁ).

Râtelier, n. m. 1 *Mangeoire pour les chevaux*, κραστήρι-ον, ου (τό); φάτν-η, ης (ἡ). || 2 *Rangée de dents*, τῶν ὀδόντων ἕρκ-ος, εος, ους (τό). Faux râtelier, πρόσθετ-οι ὀδόντ-ες, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Rater, v. intr. 1 *Ne pas partir*, en parlant d'une arme à feu, οὐ βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ. || 2 *Manquer son coup*, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι. || Verbe tr., οὐ βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ, acc.

Ratière, n. f., μυάγρ-α, ας (ἡ).

Ratification, n. f., ἐπικύρωσ-ις, εως (ἡ).

Ratifier, v. tr., ἐπικυρ-οῦν, ἐπικυρ-όω, ῶ, fut. ἐπικυρώσ-ω, acc.

Ratine, n. f., *étoffe de laine*, ἐρίνε-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Ration, n. f., σιτηρέσι-ον, ου (τό).

Rational, n. m., *ornement du grand-prêtre des Juifs*, ἐπιστήθι-ον, ου (τό).

Rationnel, elle, adj., λογικ-ός, ή, όν.

Rationnellement, adv., λογικῶς.

Ratissage, n. m., ξύσ-ις, εως (ἡ); ξεσμ-ός, οῦ (ὁ).

Ratisser, v. tr., ἀποξ-εῖν, ἀποξ-έω, fut. ἀποξέσ-ω, acc. — ***Ratissé, ée***, part. passé et adj., ξεστ-ός, ή, όν.

Ratissoire, n. f., ξέστρ-ον, ου (τό); ξύστρ-ον, ου (τό).

Ratissure, n. f., ξύσμα, ξύσματ-ος (τό).

Raton, n. m. 1 *Petit rat*, μικρ-ὸς μῦς, μυ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Petit enfant*, παιδί-ον, ου (τό).

Rattacher, v. tr. 1 *Attacher de nouveau*, πάλιν ἀνάπτ-ειν, ἀνάπτ-ω, fut. ἀνάψ-ω, acc. || 2 *Attacher*, simplement, προσάπτ-ειν, προσάπτ-ω, fut. προσάψ-ω, acc. || 3 *Joindre*, συζευγνύναι, συζεύγνυμι, fut. συζεύξ-ω, acc. — ***se Rattacher***, v. pr. 1 *Être connexe*, ἔχ-εσθαι, ἔχ-ομαι, fut. σχήσ-ομαι, gén. || 2 *Dépendre de*, προσαρτ-ᾶσθαι, προσαρτάομαι, ῶμαι, fut. προσαρτηθήσ-ομαι, dat.

Rattraper, v. tr. 1 *Reprendre, ressaisir*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc. || 3 *Rejoindre en courant*, ἐπικαταλαμβάν-ειν, ἐπικαταλαμβάν-ω, fut. ἐπικαταλήψ-ομαι, acc.

Rature, n. f., ἀλοιφ-ή, ῆς (ἡ); διαγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Raturer, v. tr., ἐξαλείφ-ειν, ἐξαλείφ-ω, fut. ἐξαλείψ-ω, acc.; διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω, acc. — ***Raturé, ée***, part. passé et adj., διάγραπτ-ος, ος, ον.

Raucité, n. f., *enrouement*, τῆς φωνῆς τραχύτης, τραχύτητ-ος (ἡ).

Rauque, adj., βραγχαλέ-ος, α, ον. Qui a la voix rauque, τραχύφων-ος, ος, ον.

Ravage, n. m. 1 *Saccagement des villes, des édifices, etc.*, πόρθησ-ις, εως (ἡ); *des pays*, ἐρήμωσ-ις, εως (ἡ); *des campagnes*, τμῆσ-ις, εως (ἡ); *des plantations*, περικοπ-ή, ῆς (ἡ); *par le feu*, πυρπόλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Dégât des éléments, des animaux, etc.*, λώβ-η, ης (ἡ). || 3 *Désordre causé par la maladie*, φθορ-ά, ᾶς (ἡ). ||

4 *Trouble des passions*, θόρυβ-ος, ου (ὁ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ).

Ravager, v. tr., *saccager*. Ravager les édifices, ἐκπορθ-εῖν, ἐκπορθ-έω, ῶ, fut. ἐκπορθήσ-ω, acc. Ravager les pays, ἐρημ-οῦν, ἐρημ-όω, ῶ, fut. ἐρημώσ-ω, acc. Ravager les campagnes, ἐκτέμν-ειν, ἐκτέμν-ω, fut. ἐκτεμ-ῶ, acc. Ravager les plantations, ἐκκόπτ-ειν, ἐκκόπτ-ω, fut. ἐκκόψ-ω, acc. Ravager par le feu, πυρπολ-εῖν, πυρπολ-έω, ῶ, fut. πυρπολήσ-ω, acc.; καί-ειν, καί-ω, fut. καύσ-ω, acc.

Ravageur, n. m., φθορ-εύς, έως (ὁ).

Ravalement, n. m. 1 *Action d'abaisser*, καταβιβασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Dépréciation*, ταπείνωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Action de crépir un mur*, κονίασ-ις, εως (ἡ). || 4 *Résultat de cette action*, κονιασμ-ός, οῦ (ὁ).

Ravaler, v. tr. 1 *Avaler de nouveau*, πάλιν καταπίν-ειν, καταπίν-ω, fut. καταπί-ομαι, acc. || 2 *Rabattre*, καταβιβάζ-ειν, καταβιβάζ-ω, fut. καταβιβάσ-ω, acc. || 3 *Déprimer, rabaisser*, ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω, acc. || 4 *Crépir un mur*, κονι-ᾶν, κονι-άω, ῶ, fut. κονιάσ-ω, acc. — ***Ravalé, ée***, part. passé et adj., κονιατ-ός, ή, όν.

Ravaudage, n. m. 1 *Raccommodage de bas, de hardes*, συῤῥαφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Besogne grossièrement faite*, αὐτοσχεδίασμα, αὐτοσχεδιάσματ-ος (τό).

Ravauder, v. tr., 1 *Raccommoder*, συῤῥάπτ-ειν, συῤῥάπτ-ω, fut. συῤῥάψ-ω, acc. || 2 *Maltraiter de paroles*, ὀνειδίζ-ειν, ὀνειδίζ-ω, fut. ὀνειδίσ-ω, acc. || 3 *Importuner par des discours hors de propos*, φλυάροις ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc.— ***Ravaudé, ée***, part. passé et adj., συῤῥαπτ-ός, ή, όν.

Ravauderie, n. f., *discours futile*, φλυαρία, ας (ἡ); φλύαρ-ος, ου (ὁ).

Ravaudeur, n. m., ῥάπτ-ης, ου (ὁ). Ravaudeuse, n. f., ῥάπτρι-α, ας (ἡ).

Rave, n. f., ῥάπυς, ῥάπυ-ος (ἡ).

Ravigote, n. f., *sauce piquante*, δριμ-ὺ ἔμβαμμα, ἐμβάμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Ravigoter, v. tr. 1 *Donner du cœur*, θαρσύν-ειν, θαρσύν-ω, fut. θαρσυν-ῶ, acc. || 2 *Donner de la vigueur*, ἐπιῤῥωννύναι, ἐπιῤῥώννυμι, fut. ἐπιῤῥώσ-ω, acc.

Ravilir, v. tr., ταπειν-οῦν, ταπειν-όω, ῶ, fut. ταπεινώσ-ω, acc.

Ravin, n. m., φάραγξ, φάραγγ-ος (ἡ).

Ravine, n. f., χαράδρ-α, ας (ἡ).

Ravir, v. tr. 1 *Enlever de force*, ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, fut. ἁρπάσ-ω, acc. || 2 *Ôter, enlever*, ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, acc. || 3 *Charmer*, ψυχαγωγ-εῖν, ψυχαγωγ-έω, ῶ, fut. ψυχαγωγήσ-ω, acc. Ravir de joie, χαρᾶς ἐμπιπλάναι, ἐμπίπλημι fut. ἐμπλήσ-ω, acc. Ravir d'admiration, d'étonnement, ἐκπλήττ-ειν, ἐκπλήττ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc. Être ravi de joie, ὑπερχαιρ-εῖν, ὑπερχαιρ-έω, ῶ, fut. ὑπερχαιρήσ-ω. Être ravi d'admiration, ἐκθαυμάζ-ειν, ἐκθαυμάζ-ω, fut. ἐκθαυμάσ-ω. — ***Ravi, ie***, part. passé et adj., *en extase*, ἐνθουσιάζ-ων, ουσα, ον. A ravir, *admirablement*, θαυμαστῶς, κάλλιστα.

se Raviser, v. tr., μεταβουλεύ-εσθαι, μεταβουλεύ-ομαι, fut. μεταβουλεύσ-ομαι.

Ravissant, ante, adj. 1 *Qui enlève de force*, ἁρπαστικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui charme*, ψυχαγωγικ-ός, ή, όν. || 3 *Admirable*, θαυμαστ-ός, ή, όν.

Ravissement, n. m. 1 *Enlèvement violent*, ἁρπαγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Grande joie*, μεγίστ-η χαρ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Admiration*, θαῦμα, θαύματ-ος (τό). || 4 *Extase*, ἔκστασ-ις, εως (ἡ).

Ravisseur, n. m., ἁρπακτ-ής, οῦ (ὁ); ἁρπαγ-εύς, έως (ὁ).

Ravitaillement, n. m., σιτοπομπεί-α, ας (ἡ); τῶν ἐπιτηδείων ἐπαγωγ-ή, ῆς (ἡ).

Ravitailler, v. tr., τὰ ἐπιτήδεια εἰςάγ-ειν, εἰςάγ-ω, fut. εἰςάξ-ω εἰς, acc.

Raviver, v. tr. 1 *Rendre plus vif*. En parlant du feu, ἀναζωπυρ-εῖν, ἀναζωπυρ-έω, ῶ, fut. ἀναζωπυρήσ-ω, acc. En parlant des couleurs, λαμπρύν-ειν, λαμπρύν-ω, fut. λαμπρυν-ῶ, acc. || 2 *Ranimer*. En parlant des passions, des sentiments, ἀνεγείρ-ειν, ἀνεγείρ-ω, fut. ἀνεγερ-ῶ, acc. || 3 *Rendre à la vie*, ἀναζω-οῦν, ἀναζω-όω, ῶ, fut. ἀναζωώσ-ω, acc.— ***se Raviver***, v.pr., *revenir à la vie*, ἀναζ-ῆν, ἀναζ-άω, ῶ, fut. ἀναζήσ-ομαι.

Ravoir, v. tr., *recouvrer*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι.

Rayer, v. tr. 1 *Faire des raies*, γραμμαῖς ou ῥάβδοις ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ. || 2 *Effacer, raturer*, ἐξαλείφ-ειν, ἐξαλείφ-ω, fut. ἐξαλείψ-ω, acc.— ***Rayé, ée***, part. passé et adj. 1 *Qui a des raies, des bandes*, ῥαβδωτ-ός, ή, όν. || 2 *Effacé d'une liste*, διάγραπτ-ος, ος, ον.

Rayon, n. m. 1 *Trait, jet de lumière*, ἀκτίς, ἀκτῖν-ος (ἡ). Rayon visuel, γλήν-η, ης, (ἡ). || 2 *Lueur, apparence*, φῶς, φωτ-ός, (τό). Rayon d'espoir, ἐλπ-ίς, ίδος (ἡ). || 3 *Demi-diamètre d'un centre*, ἡμίσει-α διάμετρ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent. Dans un rayon de, ἐντός, gén. || 4 *Jante d'une roue*, κνημί-α, ας (ἡ). || 5 *Sillon de labour*, αὖλαξ, αὔλακ-ος (ἡ). || 6 *Gâteau de miel*, μελικήρι-ον, ου (τό). || 7 *Tablette de bibliothèque*, ἄβαξ, ἄβακ-ος (ὁ).

Rayonnant, ante, adj. 1 *Qui envoie des rayons*, ἀκτινοβόλ-ος, ος, ον. || 2 *Brillant*, περιλαμπ-ής, ής, ές. || 3 *Transporté de joie*, φαιδρ-ός, ά, όν.

Rayonné, ée, adj., ἀκτινωτ-ός, ή, όν.

Rayonnement, n. m., ἀκτινοβολί-α, ας (ἡ).

Rayonner, v. intr. 1 *Envoyer des rayons*, ἀκτινοβολ-εῖν, ἀκτινοβολ-έω, ῶ, fut. ἀκτινοβολήσ-ω. || 2 *Briller*, περιλάμπ-ειν, περιλάμπ-ω, fut. περιλάμψ-ω. || 3 *Être trans-*

porté de joie, ὑπερχαίρ-ειν, ὑπερχαίρ-ω, fut. ὑπερχαιρήσ-ω ou ὑπερχαρήσ-ομαι.
Rayure, n. f., ῥάβδωσ-ις, εως (ἡ).
Réactif, **ive**, adj., ἀντίτυπ-ος, ος, ον. Réactif, n. m., διαλυτικ-όν, οῦ (τό).
Réaction, n. f., ἀντιτυπί-α, ας (ἡ); ἀντίπραξ-ις, εως (ἡ).
Réactionnaire, adj., ἀντίπαλ-ος, ος, ον.
Réagir, v. intr., ἀντιτυπ-εῖν, ἀντιτυπ-έω, ῶ, fut. ἀντιτυπήσ-ω.
Réalisation, n. f., τελείωσ-ις, εως (ἡ). Réalisation de la fortune, ἐξαργύρωσ-ις, εως (ἡ).
Réaliser, v. tr., τελει-οῦν, τελει-όω, ῶ, fut. τελειώσ-ω, acc. Réaliser sa fortune, τὴν οὐσίαν ἐξαργυρ-οῦν, ἐξαργυρ-όω, ῶ, fut. ἐξαργυρώσ-ω.
Réalisme, n. m., πραγματικ-όν, οῦ (τό).
Réalistes, n. m. pl., πραγματικ-οί, ῶν (οἱ).
Réalité, n. f., ὄν, ὄντ-ος (τό); ἀληθ-ές, έος, οῦς (τό). En réalité, τῷ ὄντι. En apparence, λόγῳ μέν, mais en réalité, ἔργῳ δέ.
Réapparition, n. f., τὸ πάλιν φαίν-εσθαι. L'article se décline.
Réappel, n. m., ἀνάκλησ-ις, εως (ἡ).
Réappeler, v. tr., ἀνακαλ-εῖν, ἀνακαλ-έω, ῶ, fut. ἀνακαλέσ-ω, acc.
Réapposer, v. tr., πάλιν ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθημι, fut. ἐπιθήσ-ω, acc.
Réapposition, n. f., δευτέρ-α ἐπίθεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Réassignation, n. f., δευτέρ-α κλῆσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Réassigner, v. tr., πάλιν ἐγκαλ-εῖν, ἐγκαλέω, ῶ, fut. ἐγκαλέσ-ω, acc.
Réatteler, v. tr., ἀναζευγνύναι, ἀναζεύγνυμι, fut. ἀναζεύξ-ω, acc.
Rebaisser, v. tr., πάλιν καταβιβάζ-ειν, καταβιβάζ-ω, fut. καταβιβάσ-ω.
Rebalayer, v. tr., ἀνακορ-εῖν, ἀνακορ-έω, ῶ, fut. ἀνακορέσ-ω, acc.
Rebander, v. tr., *une plaie*, πάλιν ἐπιδ-εῖν, ἐπιδ-έω, ῶ, fut. ἐπιδήσ-ω, acc.
Rebaptiser, v. tr., ἀναβαπτίζ-ειν, ἀναβαπτίζ-ω, fut. ἀναβαπτίσ-ω, acc.
Rébarbatif, **ive**, adj., σκυθρωπ-ός, ή, όν.
Rebâtir, v. tr., ἀνασκευάζ-ειν, ἀνασκευάζ-ω, fut. ἀνασκευάσ-ω, acc.
Rebattre, v. tr. 1 *Battre pour la seconde fois*, ἀναπαί-ειν, ἀναπαί-ω, fut. ἀναπαίσ-ω, acc. || 2 *Répéter d'une manière ennuyeuse*, ἀπολαλ-εῖν, ἀπολαλ-έω, ῶ, fut. ἀπολαλήσ-ω, acc. Rebattre les oreilles, τὰ ὦτα ἐκκωφ-οῦν, ἐκκωφ-όω, ῶ, fut. ἐκκωφώσ-ω. — ***Rebattu, ue***, part. passé et adj., *trivial*, θρυλλούμεν-ος, η, ον.
Rebaudir, v. tr., *caresser*, θωπεύ-ειν, θωπεύ-ω, fut. θωπεύσ-ω, acc.
Rebec, n. m., βάρβιτ-ος, ου (ὁ).
Rebelle, adj. 1 *Qui se soulève*, στασιαστικ-ός, ή, όν. || 2 *Indocile*, *obstiné*, ἀπειθ-ής, ής, ές. Être rebelle, ἀπειθ-εῖν, ἀπειθ-έω, ῶ, fut. ἀπειθήσ-ω.
se **Rebeller**, v. pr., ἀφίστ-ασθαι, ἀφίστ-αμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι.
Rébellion, n. f., ἀπόστασ-ις, εως (ἡ).
Rebénir, v. tr., πάλιν εὐλογ-εῖν, εὐλογ-έω, ῶ, fut. εὐλογήσ-ω, acc.
se **Rebéquer**, v. pr., αὐθαδῶς ἀποκρίν-εσθαι, ἀποκρίν-ομαι, fut. ἀποκριν-οῦμαι.
Reblanchir, v. tr., ἀπολευκαίν-ειν, ἀπολευκαίν-ω, fut. ἀπολευκαν-ῶ, acc.
Rebondir, v. intr., ἀναπηδ-ᾶν, ἀναπηδ-άω, ῶ, fut. ἀναπηδήσ-ω. — ***Rebondi, ie***, part. passé et adj., *arrondi par l'embonpoint*, στρογγύλ-ος, η, ον.
Rebondissement, n. m., ἀναπήδησ-ις, εως (ἡ).
Rebord, n. m., κράσπεδ-ον, ου (τό).
Reborder, v. tr., κρασπεδ-οῦν, κρασπεδ-όω, ῶ, fut. κρασπεδώσ-ω, acc.
se **Rebotter**, v. pr., πάλιν τὰ ὑποδήματα ὑποδύ-εσθαι, ὑποδύ-ομαι, fut. ὑποδύσ-ομαι.
Reboucher, v. tr., πάλιν ἐμδύ-ειν, ἐμδύ-ω, fut. ἐμδύσ-ω, acc.
Rebouillir, v. intr., ἀναζ-εῖν, ἀναζ-έω, fut. ἀναζέσ-ω.
Rebours, n. m., ἐναντί-ον, ου (τό). Au rebours, ἀναστρόφως, dat.
Rebours, **ourse**, adj., σκυθρωπ-ός, ή, όν.
Reboutonner, v. tr., πάλιν πορπ-ᾶν, πορπ-άω, ῶ, fut. πορπήσ-ω, acc.
Rebrider, v. tr., πάλιν χαλιν-οῦν, χαλιν-όω, ῶ, fut. χαλινώσ-ω, acc.
Rebrocher, v. tr., πάλιν ὑφαίν-ειν, ὑφαίν-ω, fut. ὑφαν-ῶ, acc.
Rebroder, v. tr., πάλιν ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ.
Rebrousser, v. tr., *relever en sens contraire*, ἀντιστρέφ-ειν, ἀντιστρέφ-ω, fut. ἀντιστρέψ-ω, acc. A rebrousse-poil, εἰς τὸ ἔμπαλιν, ἀντιστρόφως.
Rebuffade, n. f., ὕβρ-ις, εως (ἡ).
Rébus, n. m., γρῖφ-ος, ου (ὁ).
Rebut, n. m. 1 *Rejet rude*, ἀπόῤῥιψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Refus*, ἄπωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Ce qu'on a rejeté*, κάθαρμα, καθάρματ-ος (τό).
Rebutant, **ante**, adj., χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος).
Rebuter, v. tr. 1 *Rejeter*, ἀποῤῥίπτ-ειν, ἀποῤῥίπτ-ω, fut. ἀποῤῥίψ-ω, acc. || 2 *Repousser avec rudesse*, ἀπωθ-εῖν, ἀπωθ-έω, ῶ, fut. ἀπωθήσ-ω, acc. || 3 *Décourager*, εἰς ἀθυμίαν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 4 *Dégoûter*, *répugner*, ἀηδίαν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.
Recacher, v. tr., πάλιν κρύπτ-ειν, κρύπτ-ω, fut. κρύψ-ω, acc.
Recacheter, v. tr. Traduisez par Cacheter, en y ajoutant αὖθις ou πάλιν.
Récalcitrant, **ante**, adj., λακτιστικ-ός, ή, όν.
Récapitulation, n. f., ἀνακεφαλαίωσ-ις, εως (ἡ).
Récapituler, v. tr., ἀνακεφαλαι-οῦν, ἀνακεφαλαι-όω, ῶ, fut. ἀνακεφαλαιώσ-ω, acc.
Recéder, v. tr., πάλιν ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω, gén.
Recel, **Recèlement**, n. m., κρύψ-ις, εως (ἡ).

Recéler, v. tr., κρύπτ-ειν, κρύπτ-ω, fut. κρύψ-ω, acc.
Recéleur, n. m., κρύπτ-ων, οντος (ὁ). Recéleuse, n. f., κρύπτουσ-α, ης (ἡ).
Récemment, adv., νεωστί, νέον, ἄρτι, ἀρτίως. Tout récemment, χθὲς τε καὶ πρῴην.
Recensement, n. m., καταλογ-ή, ῆς (ἡ); κατάλογ-ος, ου (ὁ)
Recenser, v. tr., καταλέγ-ειν, καταλέγ-ω, fut. καταλέξ-ω, acc.
Récent, ente, adj., νέ-ος, α, ον (comp. νεώτερος, sup. νε-ώτατος).
Récepage, n m., *action de tailler une vigne, un arbre jusqu'au pied*, ἐκ πυθμένος τομ-ή, ῆς (ἡ).
Récepée, n. f., *partie d'un bois qu'on a récepée*, δάσους ἐκ πυθμένος κεκομμένου μέρ-ος, εος, ους (τό).
Réceper, v. tr., *tailler une vigne, un arbre jusqu'au pied*, ἐκ πυθμένος τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ, acc.
Récépissé, n. m., χειρόγραφ-ον, ου (τό).
Réceptacle, n. m., ἐνδοχεῖ-ον, ου (τό).
Réception, n. f. 1 *Action de recevoir*, παράληψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Accueil*, εἰςδοχ-ή, ῆς (ἡ).
Recercler, v. tr., πάλιν σφίγγ-ειν, σφίγγ-ω, fut. σφίγξ-ω, acc.
Recette, n. f. 1 *Action de recevoir*, συλλογ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ce qui est reçu*, λῆμμα, λήμματ-ος (τό).
Recevable, adj. 1 *Qu'on peut recevoir*, δεκτ-ός, ή, όν. || 2 *Suffisant*, ἱκαν-ός, ή, όν.
Recevoir, v. tr. 1 *Accepter*, λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, acc. || 2 *Agréer, accueillir*, δέχ-εσθαι, δέχ-ομαι, fut. δέξ-ομαι. || 3 *Éprouver*, πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι, acc.— ***Reçu***, ***ue***, part. passé et adj., *passé en usage*, νενομισμέν-ος, η, ον.
Rechange, n. m., ἀνταλλαγ-ή, ῆς (ἡ).
Rechanger, v. tr., ἀνταλλάσσ-ειν, ἀνταλλάσσ-ω, fut. ἀνταλλάξ-ω, acc.
Réchapper, v. intr., ἀποφεύγ-ειν, ἀποφεύγ-ω, fut. ἀποφεύξ-ομαι.
Rechargement, n. m., γόμ-ος, ου (ὁ).
Recharger, v. tr., αὖθις ou πάλιν ἀποφορτίζ-ειν, ἀποφορτίζ-ω, fut. ἀποφορτίσ-ω, acc.
Rechasser. Traduisez par Chasser, en y ajoutant πάλιν.
Réchaud, n. m., ἐσχάρ-α, ας (ἡ); πύραυν-ον, ου (τό).
Réchauffer, v. tr., ἀναθερμαίν-ειν, ἀναθερμαίν-ω, fut. ἀναθερμαν-ῶ, acc. — ***Réchauffé***, ***ée***, part. passé et adj., *usé, rebattu*, τεθρυλλημέν-ος, η, ον.
Rechausser, v. tr., πάλιν πέδιλα ὑποδ-εῖν, ὑποδ-έω, ῶ, fut. ὑποδήσ-ω, dat.
Rèche, adj., *rude au toucher*, πτυχώδ-ης, ης, ες; δριμ-ύς, εῖα, ύ.
Recherche, n. f. 1 *Action de rechercher*, ζήτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de poursuivre*, θήρευσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Poursuite en mariage*, μνηστεί-α, ας (ἡ). || 4 *Affectation, soin excessif*, περιεργί-α, ας (ἡ).
Rechercher, v. tr. 1 *Être en quête*, ἀναζητ-εῖν, ἀναζητ-έω, ῶ, fut. ἀναζητήσ-ω, acc. || 2 *Tâcher de se procurer*, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc. || 3 *Rechercher en mariage*, μνηστεύ-εσθαι, μνηστεύ-ομαι, fut. μνηστεύσ-ομαι, acc. — ***Recherché***, ***ée***, part. passé et adj., *affecté*, περίεργ-ος, ος, ον.
Rechigner, v. intr., σκυθράζ-ειν, σκυθράζ-ω, fut. σκυθράσ-ω. — ***Rechigné***, ***ée***, part. passé et adj., σκυθρ-ός, ά, όν.
Rechoir, v. intr., ὑποτροπιάζ-ειν, ὑποτροπιάζ-ω, fut. ὑποτροπιάσ-ω.
Rechute, n. f., ὑποτροπή, ῆς (ἡ).
Récidive, n. f., ὑποτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Récidiver, v. intr., δὶς ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ω ou ἁμαρτήσ-ομαι.
Récif, **Rescif** ou **Ressif**, n. m., ῥαχί-α, ας (ἡ).
Récipiendaire, n. m., δεκτ-ός, οῦ (ὁ).
Récipient, n. m., δοχεῖον, ου (τό).
Réciprocité, n. f., ἀμοιβ-ή, ῆς (ἡ).
Réciproque, adj., ἀμοιβαῖ-ος, α, ον.
Réciproquement, adv., ἀμοιβαίως, ἀλλήλως. On tourne mieux cet adverbe par l'adjectif ἄλληλ-οι, αι, α, qui s'accorde avec le complément du verbe.
Récit, n. m., διήγησ-ις, εως (ἡ); λόγ-ος, ου (ὁ).
Récitateur, n. m., καταλέγ-ων, οντος (ὁ).
Récitatif, n. m., μονῳδί-α, ας (ἡ).
Récitation, n. f., καταλογ-ή, ῆς (ἡ).
Réciter, v. tr., καταλέγ-ειν, καταλέγ-ω, fut. καταλέξ-ω, acc.
Réclamation, n. f. 1 *Action de réclamer*, ἐξαίτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Plainte*, μέμψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Protestation*, διαμαρτυρί-α, ας (ἡ).
Réclame, n. f. 1 *Mot qui sert de point de repère dans une feuille d'impression*, παραπομπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Annonce de journaux*, παραγγελί-α, ας (ἡ).
Réclamer, v. tr. 1 *Revendiquer*, ἀπαιτ-εῖν, ἀπαιτ-έω, ῶ, fut. ἀπαιτήσ-ω. || 2 *Se plaindre*, μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, acc. || 3 *Protester*, διαμαρτυρ-εῖσθαι, διαμαρτυρ-έομαι, οῦμαι, fut. διαμαρτυρήσ-ομαι.
Reclouer, v. tr., πάλιν ἡλ-οῦν, ἡλ-όω, ῶ, fut. ἡλώσ-ω, acc.
Reclure, v. tr., καθειργνύναι, καθείργνυμι, fut. καθείρξ-ω, acc. — ***Reclus***, ***use***, part. passé et adj., καθειργμέν-ος, η, ον. Un reclus, n. m., ἀναχωρητ-ής, οῦ (ὁ).
Recogner, v. tr., πάλιν κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω, acc.
Réclusion, n. f., κάθειρξ-ις, εως (ἡ).
Recoiffer, v. tr., πάλιν κόμην κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω, gén.
Recoin, n. m., ἀποκρυφ-ή, ῆς (ἡ).
Récolement, n. m., *vérification*, ἀνάγνωσ-ις, εως (ἡ).
Récoler, v. tr., ἀναγιγνώσκ-ειν, ἀναγιγνώσκ-ω, fut. ἀναγνώσ-ομαι, acc.
Recoller, v. tr., *coller de nouveau*, πάλιν κολλ-ᾶν, κολλ-άω, ῶ, fut. κολλήσ-ω, acc.
Récolte, n. f. 1 *Action de recueillir*, συλ-

λογ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Produit recueilli*, καρπ-ός, οῦ (ὁ).

Récolter, v. tr., συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω, acc.

Recommandable, adj., ἀξιότιμ-ος, ος, ον.

Recommandation, n. f. 1 *Éloge*, ἔπαιν-ος, ου (ὁ). || 2 *Injonction*, πρόσταξ-ις, εως (ἡ). Lettre de recommandation, συστατικ-ὴ ἐπιστολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Recommander, v. tr. 1 *Charger quelqu'un de faire quelque chose*, ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω, acc. || 2 *Prier d'être favorable*, συνιστάναι, συνίστημι, fut. συστήσ-ω, acc. || 3 *Enjoindre*, ἐπιτάσσ-ειν, ἐπιτάσσ-ω, fut. ἐπιτάξ-ω, acc. || 4 *Rendre recommandable*, ἀξιότιμ-ον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Recommencer, v. tr., ἐπαναλαμβάν-ειν, ἐπαναλαμβάν-ω, fut. ἐπαναλήψ-ομαι, acc.; πάλιν συντιθέναι, συντίθημι, fut. συνθήσ-ω, acc.

Récompense, n. f. 1 *Don, faveur*, δώρημα, δωρήματ-ος (τό). || 2 *Salaire*, μισθ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Châtiment*, dans un sens ironique, ἀμοιβ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Compensation, dédommagement*, ἀντίδοσ-ις, εως (ἡ). En récompense, loc. adv., ἀντὶ τούτου. En récompense de, ἀντί, gén.

Récompenser, v. tr. 1 *Donner une récompense*, μισθὸν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, acc. || 2 *Punir*, τιμωρ-εῖν, τιμωρ-έω, ῶ, fut. τιμωρήσ-ω. || 3 *Dédommager*, ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι.

Recomposer, v. tr., *réunir de nouveau*, δεύτερον συντιθέναι, συντίθημι, fut. συνθήσ-ω, acc.

Recomposition, n. f., δευτέρ-α σύνθεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Recompter, v. tr., ἀναριθμ-εῖν, ἀναριθμ-έω, ῶ, fut. ἀναριθμήσ-ω, acc.

Réconciliable, adj., εὐδιάλλακτ-ος, ος, ον.

Réconciliateur, n. m., διαλλακτ-ής, οῦ (ὁ). Réconciliatrice, n. f., διαλλάττουσ-α, ης (ἡ).

Réconciliation, n. f., διαλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Réconcilier, v. tr., καταλλάσσ-ειν, καταλλάσσ-ω, fut. καταλλάξ-ω, acc.

Reconduire, v. tr., ἐπανάγ-ειν, ἐπανάγ-ω, fut. ἐπανάξ-ω, acc.

Reconduite, n. f., προπομπ-ή, ῆς (ἡ); παραπομπ-ή, ῆς (ἡ).

Réconfort, n. m. 1 *Consolation*, παραμυθί-α, ας (ἡ). || 2 *Soulagement*, κουφισμ-ός, οῦ (ὁ).

Réconfortation, n. f., *action de rendre des forces*, ἀνάῤῥωσ-ις, εως (ἡ).

Réconforter, v. tr., *consoler*, παραμυθ-εῖν, παραμυθ-έω, ῶ, fut. παραμυθήσ-ω; ἀναῤῥωννύναι, ἀναῤῥώννυμι, fut. ἀναῤῥώσ-ω, acc.; κουφίζ-ειν, κουφίζ-ω, fut. κουφίσ-ω, acc.

Reconnaissable, adj., εὐγνώριστ-ος, ος, ον. Qui n'est pas reconnaissable, ἀδιάγνωστ-ος, ος, ον.

Reconnaissance, n. f. 1 *Action de reconnaître par la vue*, ἀναγνώρισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Examen détaillé*, ἐπίσκεψ-ις, εως (ἡ); ἐξέτασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Examen stratégique*, προσκοπ-ή, ῆς (ἡ); κατασκοπ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Aveu, confession*, ὁμολογί-α, ας (ἡ). || 5 *Acte écrit, quittance*, χειρόγραφ-ον, ου (τό). || 6 *Gratitude*, εὐχαριστί-α, ας (ἡ); χάρ-ις, ιτος (ἡ). Avec reconnaissance, μετὰ χάριτος.

Reconnaissant, ante, adj, εὐχάριστ-ος, ος, ον.

Reconnaître, v. tr. 1 *Se remettre dans l'esprit l'idée d'une personne ou d'une chose que l'on revoit*, ἀναγνωρίζ-ειν, ἀναγνωρίζ-ω, fut. ἀναγνωρίσ-ω, acc. || 2 *S'apercevoir*, αἰσθάν-εσθαι, αἰσθάν-ομαι, fut. αἰσθήσ-ομαι, acc. || 3 *Admettre comme vrai*, ἐπιγιγνώσκ-ειν, ἐπιγιγνώσκ-ω, fut. ἐπιγνώσ-ομαι, acc. || 4 *Avouer*, ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω, acc. || 5 *Faire une reconnaissance stratégique*, προσκοπ-εῖν, προσκοπ-έω, ῶ, fut. προσκοπήσ-ω, acc. || 6 *Être reconnaissant*, εὐχαριστ-εῖν, εὐχαριστ-έω, ῶ, fut. εὐχαριστήσ-ω. || 7 *Éprouver*, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc. — ***se Reconnaître***, v. pr. 1 *Reprendre ses esprits*, ἑαυτὸν ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι. || 2 *Rentrer en soi-même*, ἔνν-οος, ους γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 3 *Penser à ce qu'on doit faire*, ἀναφρον-εῖν, ἀναφρον-έω, ῶ, fut. ἀναφρονήσ-ω. Faire reconnaître, δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω; φανερ-ὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. — ***Reconnu, ue***, part. passé et adj. 1 *Incontestable*, δεδοκιμασμέν-ος, η, ον. || 2 *Accepté par tout le monde*, ὡμολογημέν-ος, η, ον.

Reconquérir, v. tr. 1 *Conquérir de nouveau*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc. || 2 *Recouvrer*, ἀνακτ-ᾶσθαι, ἀνακτ-άομαι, ῶμαι, fut. ἀνακτήσ-ομαι, acc.

Reconstituer, v. tr., πάλιν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.

Reconstitution, n. f., δευτέρ-α κατάστασ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Reconstruction, n. f., ἀνασκευ-ή, ῆς (ἡ).

Reconstruire, v. tr., ἀνασκευάζ-ειν, ἀνασκευάζ-ω, fut. ἀνασκευάσ-ω, acc.

Recopier, v. tr., πάλιν μεταγράφ-ειν, μεταγράφ-ω, fut. μεταγράψ-ω, acc.

Recoquillement, n. m., συστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Recoquiller, v. tr., συστρέφ-ειν, συστρέφ-ω, fut. συστρέψ-ω, acc.

Recorder, v. tr., *repasser dans son esprit*, ἀνακαλ-εῖν, ἀνακαλ-έω, ῶ, fut. ἀνακαλέσ-ω, acc. — ***se Recorder***, v. pr. 1 *Se remémorer*, ἀναμιμνήσκ-εσθαι, ἀναμιμνήσκ-ομαι, fut. ἀναμνήσ-ομαι, gén. || 2 *Se concerter*, συμβουλεύ-εσθαι, συμβουλεύ-ομαι, fut. συμβουλεύσ-ομαι.

Recorriger, v. tr., πάλιν διορθ-οῦν, διορθ-όω, ῶ, fut. διορθώσ-ω, acc.

Recors, n. m., συμπράκτωρ, συμπράκτορ-ος (ὁ).

Recoucher, v. tr., πάλιν κατατιθέναι, κατατίθημι, fut. καταθήσ-ω, acc.

Recoudre, v. tr., πάλιν συῤῥάπτ-ειν, συῤῥάπτ-ω, fut. συῤῥάψ-ω, acc.
Recoupe, n. f., *farine du son remise au moulin*, δεύτερ-ον ἄλευρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Recoupement, n. m., *retraite faite à une assise de bâtiment*, συναγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Recouper, v. tr., ἀνατέμν-ειν, ἀνατέμν-ω, fut. ἀνατεμ-ῶ, acc.
Recoupette, n. f., *troisième farine tirée de la recoupe*, τρίτ-ον ἄλευρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Recourber, v. tr., ἀνακάμπτ-ειν, ἀνακάμπτ-ω, fut. ἀνακάμψ-ω, acc. — ***Recourbé, ée***, part. passé et adj., καμπύλ-ος, η, ον.
Recourir, v. intr. 1 *Courir de nouveau*, τὸν δρόμον ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι. || 2 *Demander du secours, avoir recours*, καταφεύγ-ειν, καταφεύγ-ω, fut. καταφεύξ-ομαι πρός, acc.
Recours, n. m., καταφυγ-ή, ῆς (ἡ).
Recouvrable, adj., πράξιμ-ος, ος, ον.
Recouvrement, n. m., 1 *Action de recouvrer*, ἀνάληψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Perception financière*, συλλογ-ή, ῆς (ἡ).
Recouvrer, v. tr. 1 *Reprendre*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc. || 2 *Percevoir*, en terme de finances, συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω, acc.
Recouvrir, v. tr., πάλιν σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω, acc.
Recracher, v. tr., ἀναπυτίζ-ειν, ἀναπυτίζ-ω, fut. ἀναπυτίσ-ω, acc.
Récréatif, ive, adj., τερπν-ός, ή, όν (comp. τερπν-ότερος, sup. τερπν-ότατος); ψυχαγωγ-ός, ός, όν.
Récréation, n. f., ἡδον-ή, ῆς (ἡ); ἀνάπαυσ-ις, εως (ἡ); ψυχαγωγί-α, ας (ἡ).
Recréer, v. tr., *créer de nouveau*, ἀποκαθιστάναι, ἀποκαθίστημι, fut. ἀποκαταστήσ-ω, acc.
Récréer, v. tr., *réjouir*, *charmer*, τέρπ-ειν, τέρπ-ω, fut. τέρψ-ω, acc.; ψυχαγωγ-εῖν, ψυχαγωγ-έω, ῶ, fut. ψυχαγωγήσ-ω, acc.
Recrépir, v. tr., πάλιν τιταν-οῦν, τιταν-όω, ῶ, fut. τιτανώσ-ω, acc.
se Récrier, v. pr., ἀναφων-εῖν, ἀναφων-έω, ῶ, fut. ἀναφωνήσ-ω.
Récrimination, n. f., ἀντικατηγορί-α, ας (ἡ); ἀντέγκλημα, ἀντεγκλήματ-ος (τό).
Récriminatoire, adj., ἀντεγκληματικ-ός, ή, όν.
Récriminer, v. intr., ἀντικατηγορ-εῖν, ἀντικατηγορ-έω, ῶ, fut. ἀντικατηγορήσ-ω.
Récrire, v. tr. 1 *Écrire pour la seconde fois*, μεταγράφ-ειν, μεταγράφ-ω, fut. μεταγράψ-ω, acc. || 2 *Répondre à une lettre*, ἀντεπιστέλλ-ειν, ἀντεπιστέλλ-ω, fut. ἀντεπιστελ-ῶ, acc.
Recroître, v. intr., ἀναβλαστάν-ειν, ἀναβλαστάν-ω, fut. ἀναβλαστήσ-ω. — ***Recru, ue***, part. passé et adj., *harassé, fatigué*, κατάκοπ-ος, ος, ον.
se Recroqueviller, v. pr., ῥικν-οῦσθαι, ῥικν-όομαι, οῦμαι, fut. ῥικνωθήσ-ομαι.
Recrudescence, n. f., ἐξαγρίωσ-ις, εως (ἡ).
Recrue, n. f., νεοστράτευτ-οι, ων (οἱ).
Recrutement, n. m., στρατολογί-α, ας (ἡ).
Recruter, v. tr., στρατολογ-εῖν, στρατολογ-έω, ῶ, fut. στρατολογήσ-ω, acc.
Recruteur, n. m., στρατολόγ-ος, ου (ὁ).
Recta, adv., *exactement*, ἀκριβῶς.
Rectangle, adj., ὀρθόγων-ος, ος, ον. Rectangle, n. m., τετράγων-ον, ου (τό).
Rectangulaire, adj., ὀρθόγων-ος, ος, ον.
Recteur, n. m., ἐπιστάτ-ης, ου (ὁ).
Rectification, n. f. 1 *Action de rectifier*, διόρθωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qui est rectifié*, διόρθωμα, διορθώματ-ος (τό).
Rectifier, v. tr., διορθ-οῦν, διορθ-όω, ῶ, fut. διορθώσ-ω, acc.
Rectiligne, adj., εὐθύγραμμ-ος, ος, ον.
Rectitude, n. f., ἀκρίβει-α, ας (ἡ); ὀρθ-όν, οῦ (τό).
Recto, n. m., *première page d'un feuillet*, πρώτ-η σελ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Rectoral, ale, adj., ἐπιστατικ-ός, ή, όν.
Rectorat, n. m., ἐπιστατεί-α, ας (ἡ).
Reçu, n. m., *quittance*, ἀποχ-ή, ῆς (ἡ).
Recueil, n. m., συλλογ-ή, ῆς (ἡ).
Recueillement, n. m., σύννοι-α, ας (ἡ); συστροφ-ή, ῆς (ἡ).
Recueillir, v. tr. 1 *Récolter*, συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω, acc. || 2 *Ramasser, rassembler*, συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω; συναγείρ-ειν, συναγείρ-ω, fut. συναγερ-ῶ. || 3 *Recevoir chez soi*, εἰσδέχ-εσθαι, εἰσδέχ-ομαι, fut. εἰσδέξ-ομαι. Recueillir ses esprits, ἑαυτὸν ἀναλέγ-εσθαι, ἀναλέγ-ομαι, fut. ἀναλέξ-ομαι. Recueillir ses forces, son courage, ἀναθαρσ-εῖν, ἀναθαρσ-έω, ῶ, fut. ἀναθαρσήσ-ω.
Recuire, v. tr., ἀνεψ-εῖν, ἀνεψ-έω, ῶ, fut. ἀνεψήσ-ω, acc. — ***Recuit, ite***, part. passé et adj., *épaissi*, σκληρ-ός, ά, όν.
Recul, n. m., en parlant d'un canon, d'une arme à feu, ἀνακοπ-ή, ῆς (ἡ).
Reculade, ὑποστροφ-ή, ῆς (ἡ).
Reculement, n. m. 1 *Action de pousser en arrière*, ἀποκίνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de reculer*, ἀποχώρησ-ις, εως (ἡ).
Reculer, v. tr., 1 *Pousser en arrière*, ἀποκιν-εῖν, ἀποκιν-έω, ῶ, fut. ἀποκινήσ-ω, acc. || 2 *Reporter plus loin*, εἰς τοὐπίσω καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 3 *Étendre*, παρεκτείν-ειν, παρεκτείν-ω, fut. παρεκτεν-ῶ, acc. || 4 *Retarder*, ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc. || Verbe intr. 1 *Aller en arrière*, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. || 2 *Différer, éluder*, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω. — ***Reculé, ée***, part. passé et adj., *lointain, éloigné*, ἀνακεχωρηκ-ώς, υῖα, ός. En parlant du temps passé, παλαιότατ-ος, η, ον.
Reculons (à), loc. adv., εἰς τοὐπίσ-ω, ἐπὶ πόδα. Qui marche à reculons, ὀπισθοβάμ-ων, ων, ον.
Récupérer, v. tr., ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc.

Récurer, v. tr., ἀποκαθαίρ-ειν, ἀποκαθαίρ-ω, fut. ἀποκαθαρ-ῶ, acc.
Récureur, n. m., καθαρτ-ής, οῦ (ὁ).
Récusable, adj., ἀπρόσδεκτ-ος, ος, ον; ἀδόκιμ-ος, ος, ον.
Récusation, n. f., ἀντιπροβολ-ή, ῆς (ἡ).
Récuser, v. tr., ἀποδοκιμάζ-ειν, ἀποδοκιμάζ-ω, fut. ἀποδοκιμάσ-ω, acc. — ***se Récuser***, v. pr., *se déclarer incompétent*, ἀπαιτ-εῖσθαι, ἀπαιτ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀπαιτήσ-ομαι.
Rédacteur, n. m., διατάσσ-ων, οντος (ὁ); συγγραφ-εύς, έως (ὁ).
Rédaction, n. f., διάταξ-ις, εως (ἡ); συγγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Rédarguer, v. tr., *blâmer*, ἐλέγχ-ειν, ἐλέγχ-ω, fut. ἐλέγξ-ω, acc.
Redéfaire, v. tr., πάλιν ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, acc.
Reddition, n. f., παράδοσ-ις, εως (ἡ).
Redemander, v. tr., ἀπαιτ-εῖν, ἀπαιτ-έω, ῶ, fut. ἀπαιτήσ-ω, acc.
Rédempteur, n. m., σωτήρ, σωτῆρ-ος (ὁ); λυτρωτ-ής, οῦ (ὁ).
Rédemption, n. f., σωτηρί-α, ας (ἡ); λύσ-ις, εως (ἡ).
Redescendre, v. intr., πάλιν καταβαίν-ειν, καταβαίν-ω, fut. καταβήσ-ομαι.
Redevable, adj., ὑπόχρε-ως, ως, ων, gén. ou dat.
Redevance, n. f., φόρ-ος, ου (ὁ).
Redevenir, v. intr., πάλιν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.
Redevoir, v. tr., λοιπὸν ὀφείλ-ειν, ὀφείλ-ω, fut. ὀφειλήσ-ω.
Rédhibition, n. f., ἀναγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Rédhibitoire, adj., ἀναγώγι-ος, ος, ον.
Rédiger, v. tr., συντιθέναι, συντίθημι, fut. συνθήσ-ω, acc.; συγγράφ-ειν, συγγράφ-ω, fut. συγγράψ-ω, acc.
se Rédimer, v. pr., ἀπαλλάττ-εσθαι, ἀπαλλάττ-ομαι, fut. ἀπαλλαγήσ-ομαι.
Redingote, n. f., χλαῖν-α, ης (ἡ).
Redire, v. tr. 1 *Répéter*, πάλιν λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ; παλιλλογ-εῖν, παλιλλογ-έω, ω, fut. παλιλλογήσ-ω. || 2 *Rapporter*, ἐξαγγέλλ-ειν, ἐξαγγέλλ-ω, fut. ἐξαγγελ-ῶ, acc. || 3 *Révéler*, ἐκλαλ-εῖν, ἐκλαλ-έω, ῶ, fut. ἐκλαλήσ-ω, acc. || 4 *Blâmer*, μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι.
Rediseur, n. m., παλιλλογ-ῶν, οῦντος (ὁ). Rediseuse, n. f., παλιλλογοῦσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.
Redite, n. f., παλιλλογί-α, ας (ἡ).
Redondance, n. f., περισσολογί-α, ας (ἡ); πλεονασμ-ός, οῦ (ὁ).
Redondant, ante, adj., περισσ-ός, ή, όν (comp. περισσ-ότερος, sup. περισσ-ότατος).
Redonder, v. intr., πλεονάζ-ειν, πλεονάζ-ω, fut. πλεονάσ-ω; περισσεύ-ειν, περισσεύ-ω, fut. περισσεύσ-ω.
Redonner, v. tr., ἀποδιδόναι, ἀποδίδωμι, fut. ἀποδώσ-ω. || Verbe intr. 1 *S'abandonner de nouveau*, πάλιν ἐμπίπτ-ειν, ἐμπίπτ-ω, fut. ἐμπεσ-οῦμαι, dat. || 2 *Revenir à la charge*, πάλιν ἐπιτίθ-εσθαι, ἐπιτίθ-εμαι, fut. ἐπιθήσ-ομαι, dat.
Redorer, v. tr., πάλιν ἐπιχρυσ-οῦν, ἐπιχρυσ-όω, ῶ, fut. ἐπιχρυσώσ-ω, acc.
Redoublement, n. m., ἐπαύξησ-ις, εως (ἡ). Redoublement de fièvre, παροξυσμ-ός, οῦ (ὁ).
Redoubler, v. tr. 1 *Remettre une doublure*, πάλιν ὑπόβλημα συῤῥάπτ-ειν, συῤῥάπτ-ω, fut. συῤῥάψ-ω. || 2 *Augmenter de nouveau*, ἐπαυξάν-ειν, ἐπαυξάν-ω, fut. ἐπαυξήσ-ω, acc. || 3 *Rendre double*, διπλασιάζ-ειν, διπλασιάζ-ω, fut. διπλασιάσ-ω, acc. || Verbe intr., *s'accroître*, ἐπαναδιδόναι, ἐπαναδίδωμι, fut. ἐπαναδώσ-ω; ἐπιτείν-ειν, ἐπιτείν-ω, fut. ἐπιτεν-ῶ. — ***Redoublé, ée***, part. passé et adj., *fréquent*, πυκν-ός, ή, όν; πολ-ύς, πολλ-ή, πολ-ύ. Pas redoublé, terme militaire, δρόμ-ος, ου (ὁ).
Redoutable, adj., φοβερ-ός, ά, όν (comp. φοβερ-ώτερος, sup. φοβερ-ώτατος); δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).
Redoute, n. f. 1 *Partie de fortification*, προβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Endroit où l'on danse*, χορηγεῖ-ον, ου (τό).
Redouter, v. tr., φοβ-εῖσθαι, φοβ-έομαι, οῦμαι, fut. φοβήσ-ομαι, acc.; δείδ-ειν (inusité), δείδ-ω et mieux δέδοικ-α ou δέδι-α, fut. δείσ-ομαι, acc.
Redressement, n. m., ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ).
Redresser, v. tr. 1 *Rendre droit, rectifier*, au propre et au figuré, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc. || 2 *Relever*, en parlant d'une statue, d'un monument, πάλιν ἀνιστάναι, ἀνίστημι, fut. ἀναστήσ-ω, acc.
Redresseur, n. m., ἀπανορθωτ-ής, οῦ (ὁ).
Réductible, adj. 1 *Qui peut être réduit, diminué*, μειωτ-ός, ή, όν. || 2 *Dissoluble*, διαλυτικ-ός, ή, όν.
Réduction, n. f. 1 *Diminution*, μείωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Opération arithmétique*, ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Opération chirurgicale*, κατάρτισ-ις, εως (ἡ). || 4 *Action de soumettre*, κράτησ-ις, εως (ἡ). En logique, réduction à l'absurde, εἰς ἄτοπον ἀπαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Réduire, v. tr. 1 *Amoindrir*, μει-οῦν, μει-όω, ῶ, fut. μειώσ-ω, acc. || 2 *Dissoudre*, διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc. || 3 *Coordonner*, συνιστάναι, συνίστημι, fut. συστήσ-ω, acc. || 4 *Restreindre*, συντέμν-ειν, συντέμν-ω, fut. συντεμ-ῶ, acc. || 5 *Vaincre*, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén. || 6 *Dompter*, δαμάζ-ειν, δαμάζ-ω, fut. δαμάσ-ω, acc. || 7 *Pousser, contraindre*, ἀναγκάζ-ειν, ἀναγκάζ-ω, fut. ἀναγκάσ-ω, acc.
Réduit, n. m., *retraite*, ἀναχώρημα, ἀναχωρήματ-ος (τό).
Réduplicatif, ive, adj., ἀναδιπλασιάζ-ων, ουσα, ον, avec l'acc.
Réduplication, n. f., ἀναδιπλασιασμ-ός, οῦ (ὁ).
Réédification, n. f., ἀνοικοδόμησ-ις, εως (ἡ).

Réédifier, v. tr., ἀνοικοδομ-εῖν, ἀνοικοδομ-έω, ῶ, fut. ἀνοικοδομήσ-ω, acc.
Réel, elle, adj., ἀληθ-ής, ής, ές; ὤν, οὖσα, ὄν.
Réélection, n. f., δευτέρ-α αἵρεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Réélire, v. tr., πάλιν ἐκλέγ-ειν, ἐκλέγ-ω, fut. ἐκλέξ-ω, acc.
Réellement, adv., ἀληθῶς, ὄντως.
Réexportation, n. f., πάλιν ἐξαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Réexporter, v. tr., πάλιν ἐξάγ-ειν, ἐξάγ-ω, fut. ἐξάξ-ω, acc.
Refaire, v. tr. 1 *Faire une seconde fois*, μεταποι-εῖν, μεταποι-έω, ῶ, fut. μεταποιήσ-ω, acc. || 2 *Réparer, rajuster*, ἀνασκευάζ-ειν, ἀνασκευάζ-ω, fut. ἀνασκευάσ-ω, acc. || 3 *Recommencer*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc. || 4 *Redonner des forces*, ἀναψύχ-ειν, ἀναψύχ-ω, fut. ἀναψύξ-ω, acc. — ***se Refaire***, v. pr., *rétablir sa santé*, ἀναῤῥώνν-υσθαι, ἀναῤῥώνν-υμαι, fut. ἀναῤῥωθήσ-ομαι.
Refaucher, v. tr., πάλιν θερίζ-ειν, θερίζ-ω, fut. θερίσ-ω, acc.
Réfection, n. f. 1 *Reconstruction, redressement*, ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Repas*, ἑστίαμα, ἑστιάματ-ος (τό).
Réfectoire, n. m., δειπνητήρι-ον, ου (τό).
Refend, n. m. 1 *Action de fendre, de partager*, σχίσ-ις, εως (ἡ). Mur de refend, μεσότοιχ-ος, ου (ὁ).
Refendre, v. tr., πάλιν σχίζ-ειν, σχίζ-ω, fut. σχίσ-ω, acc.
Référendaire, n. m., ἀναφέρ-ων, οντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.
Référé, n. m., *recours au juge*, ἀναφορ-ά, ᾶς (ἡ); ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Référer, v. tr. 1 *Rapporter une chose à une autre*, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc. || 2 *Attribuer*, ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω. fut. ἐπιτρέψ-ω, acc.
Refermer, v. tr., πάλιν ἐπικλεί-ειν, ἐπικλεί-ω, fut. ἐπικλείσ-ω, acc.
Referrer, v. tr., πάλιν σιδηρ-οῦν, σιδηρ-όω, ῶ, fut. σιδηρώσ-ω, acc.
Réfléchir, v. tr., *renvoyer, répercuter*, ἀντανακλ-ᾶν, ἀντανακλ-άω, ῶ, fut. ἀντανακλάσ-ω, acc. || Verbe intr., *penser mûrement*, ἐννο-εῖν, ἐννο-έω, ῶ, fut. ἐννοήσ-ω. — ***Réfléchi, ie***, part. passé et adj., *réflecté, répercuté*, ἀνάπλαστ-ος, ος, ον. Lumière réfléchie, ἀπαύγασμα, ἀπαυγάσματος (τό).
Réfléchissement, n. m., ἀνταπόδοσ-ις, εως (ἡ).
Réflecteur, adj., ἀντανακλαστικ-ός, ή, όν. Réflecteur, n. m., ἀντανακλαστικ-όν, οῦ (τό).
Reflet, n m., ἀνταύγει-α, ας (ἡ).
Refléter, v. tr., ἀντανακλ-ᾶν, ἀντανακλ-άω, ῶ, fut. ἀντανακλάσ-ω, acc.
Refleurir, v intr., ἀνανθ-εῖν, ἀνανθ-έω, ῶ, fut. ἀνανθήσ-ω.
Réflexibilité, n. f., ἀντανακλαστικ-όν, οῦ (τό).
Réflexible, adj., ἀντανακλαστικ-ός, ή, όν.
Réflexion, n. f. 1 *Rejaillissement, réverbération*, ἀντανάκλασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de l'esprit qui réfléchit*, βούλευσ-ις, εως (ἡ); φροντ-ίς, ίδος (ἡ). || 3 *Pensée*, ἔννοι-α, ας (ἡ).
Refluer, v. intr., ἀναῤῥ-εῖν, ἀναῤῥ-έω, ῶ, fut. ἀναῤῥεύσ-ομαι.
Reflux, n. m., ἀνάῤῥοι-α, ας (ἡ). Le flux et le reflux de la fortune, ἐπ' ἄμφω μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).
Refondre, v. tr. En parlant des métaux, ἀναχωνεύ-ειν, ἀναχωνεύ-ω, fut. ἀναχωνεύσ-ω, acc. En parlant des ouvrages d'esprit, μεταποι-εῖν, μεταποι-έω, ῶ, fut. μεταποιήσ-ω, acc.
Refonte, n. f. En parlant des métaux, μεταχάλκευσ-ις, εως (ἡ). En parlant des ouvrages de l'esprit, μεταποίησ-ις, εως (ἡ).
Reforger, v. tr., μεταχαλκεύ-ειν, μεταχαλκεύ-ω, fut. μεταχαλκεύσ-ω, acc.
Réformable, adj., ἐπανορθωτέ-ος, α, ον.
Réformateur, n. m., διορθωτ-ής, οῦ (ὁ). Réformatrice, n. f., ἐπανορθοῦσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.
Réformation, n. f., ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ).
Réforme, n. f. 1 *Correction*, ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Licenciement*, ἄφεσ-ις, εως (ἡ); διάλυσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Action de faire cesser*, κατάπαυσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Renvoi de chevaux*, ἀποδοκιμασί-α, ας (ἡ).
Reformer, v. tr., *former de nouveau*, ἀποκαθιστάναι, ἀποκαθίστημι, fut. ἀποκαταστήσ-ω, acc.
Réformer, v. tr. 1 *Corriger, rectifier*, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω. acc. || 2 *Faire cesser*, καταπαύ-ειν, καταπαύ-ω, fut. καταπαύσ-ω, acc. || 3 *Diminuer*, περιτέμν-ειν, περιτέμν-ω, fut. περιτεμ-ῶ, acc. || 4 *Licencier*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω. || 5 *Renvoyer*, en parlant des chevaux, ἀποδοκιμάζ-ειν, ἀποδοκιμάζ-ω, fut. ἀποδοκιμάσ-ω, acc.
Refoulement, n. m. 1 *Action de fouler une seconde fois*, δευτέρ-α καταπίεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Mouvement des eaux*, ἀνάῤῥοι-α, ας (ἡ).
Refouler, v. tr. 1 *Fouler de nouveau*, καταπατ-εῖν, καταπατ-έω, ῶ, fut. καταπατήσ-ω. || 2 *Faire refluer*, ἀναῤῥ-εῖν, ἀναῤῥ-έω, ῶ, fut. ἀναῤῥεύσ-ω, acc. || 3 *Repousser*, ἀπωθ-εῖν, ἀπωθ-έω, ῶ, fut. ἀπωθήσ-ω, acc.
Réfractaire, adj., *qui refuse d'obéir*, ἀνυπότακτ-ος, ος, ον. Réfractaire, n. m., *qui se dérobe au service militaire*, ἀστράτευτ-ος, ου (ὁ).
Réfracter, v. tr., *réfléchir, répercuter*, ἀντανακλ-ᾶν, ἀντανακλ-άω, ῶ, fut. ἀντανακλάσ-ω, acc.
Réfractif, ive, adj., θλαστικ-ός, ή, όν.
Réfraction, n. f., ἀντανάκλασ-ις, εως (ἡ); θλάσ-ις, εως (ἡ).
Refrain, n. m., ἐπῳδ-ός, οῦ (ὁ).
Refrangibilité, n. f., ἀντανάκλασ-ις, εως (ἡ).
Réfrangible, adj., ἀντανακλαστικ-ός, ή, όν.

Refrapper, v. tr., ἀναπαί-ειν, ἀναπαί-ω, fut. ἀναπαίσ-ω, acc. En parlant de la monnaie, μεταχαράσσ-ειν, μεταχαράσσ-ω, fut. μεταχαράξ-ω, acc.
Refréner, v. tr., χαλιν-οῦν, χαλιν-όω, ῶ, fut. χαλινώσ-ω, acc.
Réfrigérant, ante, adj., ἀναψυκτικ-ός, ή, όν. Réfrigérant, n. m., ἀναψυκτικ-όν, οῦ (τό).
Réfrigératif, ive, adj., ἀναψυκτικ-ός, ή, όν.
Réfrigération, n. f., ἀπόψυξ-ις, εως (ἡ).
Réfringent, ente, adj., ἀντανακλαστικ-ός, ή, όν.
Refrognement ou **Renfrognement**, n. m., σκυθρωπασμ-ός, οῦ (ὁ).
se Refrogner ou **se Renfrogner**, v. pr., σκυθρωπάζ-ειν, σκυθρωπάζ-ω, fut. σκυθρωπάσ-ω. — ***Refrogné, ée***, part. passé et adj., σκυθρωπ-ός, ή, όν.
Refroidir, v. tr., *rendre froid*, ψυχροποιεῖν, ψυχροποι-έω, ῶ, fut. ψυχροποιήσ-ω, acc. — ***se Refroidir***, v. pr. 1 *Devenir froid*, ἀναψύχ-εσθαι, ἀναψύχ-ομαι, fut. ἀναψύξ-ομαι. || 2 *Diminuer, se ralentir*, παρακμάζ-ειν, παρακμάζ-ω, fut. παρακμάσ-ω.
Refroidissement, n. m. 1 *Action de devenir froid*, ἀπόψυξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Diminution*, παρακμ-ή, ῆς (ἡ).
Refuge, n. m., καταφυγ-ή, ῆς (ἡ). En parlant des personnes, ἐπίκουρ-ος, ου (ὁ, ἡ).
se Réfugier, v. pr., καταφεύγ-ειν, καταφεύγ-ω, fut. καταφεύξ-ομαι. — ***Réfugié, ée***, part. passé et adj., φυγ-άς, άδος (ὁ, ἡ).
Refuir, v. intr., ἀναφεύγ-ειν, ἀναφεύγ-ω, fut. ἀναφεύξ-ομαι.
Refuite, n. f., καταφυγ-ή, ῆς (ἡ).
Refus, n. m. Refus de ce qu'on nous offre, ἀπάρνησ-ις, εως (ἡ). Refus de ce qu'on nous demande, ἀπόφασ-ις, εως (ἡ).
Refuser, v. tr. 1 *Ne pas accepter*, παραιτεῖσθαι, παραιτ-έομαι, οῦμαι, fut. παραιτήσ-ομαι, acc. || 2 *Ne pas accorder*, ἀποφάναι, ἀπόφημι, fut. ἀποφήσ-ω, acc. — ***se Refuser***, v. pr. 1 *Se soustraire*, φεύγ-ειν, φεύγ-ω, fut. φεύξ-ομαι. || 2 *Ne pas se prêter*, οὐκ ἐνδέχ-εσθαι, ἐνδέχ-ομαι, fut. ἐνδέξ-ομαι, acc. Ne se rien refuser, πάντα ἑαυτῷ χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι.
Réfutation, n. f., ἔλεγμ-ός, οῦ (ὁ).
Réfuter, v. tr., ἐλέγχ-ειν, ἐλέγχ-ω, fut. ἐλέγξ-ω, acc. — ***Réfuté, ée***, part. passé et adj, ἐλεγκτ-ός, ή, όν.
Regagner, v. tr., ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc.
Regain, n. m., ὄψιμ-ος χόρτ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Régal, n. m., εὐωχί-α, ας (ἡ).
Régalade, n. f., τέρψ-ις, εως (ἡ).
Régalant, ante, adj., τερπν-ός, ή, όν.
Régaler, v. tr., ἑστι-ᾶν, ἑστι-άω, ῶ, fut. ἑστιάσ-ω. — ***se Régaler***, v. pr., εὐωχεῖσθαι, εὐωχ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐωχήσ-ομαι. Si c'est plusieurs ensemble, συμποσιάζ-ειν, συμποσιάζ-ω, fut. συμποσιάσ-ω.
Regard, n. m. 1 *Action de regarder*, βλέμμα, βλέμματ-ος (τό). || 2 *Ouverture pratiquée dans un aqueduc*, ὀπ-ή, ῆς (ἡ). En regard, loc. adv., ἐναντίον. Qui se trouve en regard, ἀντικείμεν-ος, η, ον.
Regardant, n. m., *spectateur*, θεατ-ής, οῦ (ὁ).
Regardant, ante, adj., *trop ménager*, μικρολόγ-ος, ος, ον.
Regarder, v. tr. 1 *Jeter les yeux*, βλέπ-ειν, βλέπ-ω, fut. βλέψ-ω, acc. || 2 *Examiner, considérer*, ἀθρ-εῖν, ἀθρ-έω, ῶ, fut. ἀθρήσ-ω, acc. || 3 *Concerner, avoir rapport à*, προσήκ-ειν, προσήκ-ω, fut. προσήξ-ω, dat. || 4 *Être tourné du côté de*, en parlant d'un pays, d'une maison, ὁρ-ᾶν, ὁρ-άω, ῶ, fut. ὄψ-ομαι, acc. || Verbe intr. 1 *Faire attention*, τὸν νοῦν προσέχ-ειν, προσέχ-ω, fut. προσέξ-ω, dat. || 2 *Avoir égard*, λόγον ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, gén. || 3 *Être chiche, avare*, μικρολογ-εῖσθαι, μικρολογ-έομαι, οῦμαι, fut. μικρολογήσ-ομαι. Locutions diverses : Regarder comme, νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω, avec deux acc.; ἐν μέρει τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, gén. Être regardé comme, δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δοκήσ-ω; νομίζ-εσθαι, νομίζ-ομαι, fut. νομισθήσ-ομαι. Les choses qui me regardent, τὰ πρὸς ἐμέ. Cela ne nous regarde pas, τοῦτο οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἐστι. Cela te regarde, σὸν ἔργον ἐστὶ τοῦτο. Y regarder de près, σφόδρα εὐλαβ-εῖσθαι, εὐλαβ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐλαβήσ-ομαι.
Regarnir, v. tr., πάλιν κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.
Régence, n. f., ἐπιτροπί-α, ας (ἡ).
Régénérateur, trice, adj., ἀναγενν-ῶν, ῶσα, ῶν.
Régénération, n. f. 1 *Reproduction*, ἀναγέννησ-ις, εως (ἡ); παλιγγενεσί-α, ας (ἡ). || 2 *Réformation*, ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ).
Régénérer, v. tr. 1 *Reproduire*, ἀναγενν-ᾶν, ἀναγενν-άω, ῶ, fut. ἀναγεννήσ-ω, acc. || 2 *Réformer*, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc.
Régent, ente, adj., *qui exerce la régence*, ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ, ἡ). || Nom m., *professeur*, διδάσκαλ-ος, ου (ὁ); σχολάρχ-ης, ου (ὁ).
Régenter, v. intr., φιλαρχ-εῖν, φιλαρχ-έω, ῶ, fut. φιλαρχήσ-ω. || Verbe tr. 1 *Faire une classe*, σχολαρχ-εῖν, σχολαρχ-έω, ῶ, fut. σχολαρχήσ-ω. || 2 *Diriger*, νουθετ-εῖν, νουθετ-έω, ῶ, fut. νουθετήσ-ω.
Régicide, n. m. 1 *Assassinat d'un roi*, τοῦ βασιλέως φόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Assassin d'un roi*, τὸν βασιλέα φονεύσ-ας, αντος (ὁ).
Régie, n. f. 1 *Administration en général*, διοίκησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Administration financière*, ταμιεί-α, ας (ἡ).
Regimber, v. intr. 1 *Ruer*, ἀναλακτίζ-ειν, ἀναλακτίζ-ω, fut. ἀναλακτίσ-ω. En regimbant, λάξ. || 2 *Refuser d'obéir*, ἀπειθ-εῖν, ἀπειθ-έω, ῶ, fut. ἀπειθήσ-ω.
Régime, n. m. 1 *Gouvernement d'un État*, πολιτεί-α, ας (ἡ). || 2 *Règle, administration*, διοίκησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Manière de vivre*, δίαιτ-α, ης (ἡ). || 4 *Mot qui dépend*

d'un verbe ou d'une préposition, συντακτικ-ή πτῶσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Régiment, n. m., τάξ-ις, εως (ἡ); τάγμα, τάγματ-ος (τό).

Régimentaire, adj., ταγματικ-ός, ή, όν.

Région, n. f. 1 *Contrée*, χώρ-α, ας (ἡ). Région du ciel, κλίμα, κλίματ-ος (τό). || 2 *Degré dans la science, dans la philosophie*, χωρί-ον, ου (τό). || 3 *Partie du corps*, τόπ-ος, ου (ὁ); χωρί-ον, ου (τό); μέρ-ος, εος, ους (τό). Région de l'estomac, ὑποχόνδρι-α, ων (τά). Région du cœur, περικάρδι-α, ων (τά).

Régir, v. tr. 1 *Diriger, conduire*, εὐθύν-ειν, εὐθύν-ω, fut. εὐθυν-ῶ, acc.; ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, gén. || 2 *Administrer*, διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc. || 3 *Se construire avec*, terme de grammaire, συντάσσ-εσθαι, συντάσσ-ομαι, fut. συνταχθήσ-ομαι, dat.

Régisseur, n. m., οἰκονόμ-ος, ου (ὁ); διοικητ-ής, οῦ (ὁ).

Registre, n. m., κατάλογ-ος, ου (ὁ); πίναξ, πίνακ-ος (ὁ).

Règle, n. f. 1 *Instrument pour tirer des lignes droites*, κανών, κανόν-ος (ὁ). || 2 *Principe, loi*, νόμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Bon ordre*, τάξ-ις, εως (ἡ); κόσμ-ος, ου (ὁ). || 4 *Précepte*, παράγγελμα, παραγγέλματ-ος (τό). || 5 *Opération d'arithmétique*, ἀριθμητικ-ὴ μέθοδ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent. En bonne règle, 1 *Suivant la loi*, κατὰ τὸν νόμον. || 2 *Suivant les convenances*, κατὰ τὸ πρέπον. Il est de règle, ἐν ἔθει ἐστί; νομίζεται. Conforme à la règle, κανονικ-ός, ή, όν.

Règlement, n. m. 1 *Ordonnance*, διάταξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Statuts d'une assemblée*, πραγματεί-α, ας (ἡ). || 3 *Action de régler, de déterminer*, διορισμ-ός, οῦ (ὁ). Règlement de compte, διαλογισμ-ός, οῦ (ὁ).

Réglément, adv., κανονικῶς.

Réglementaire, adj., διατακτικ-ός, ή, όν; κανονικ-ός, ή, όν.

Réglementer, v. intr., διατάσσ-ειν, διατάσσ-ω, fut. διατάξ-ω, acc.

Régler, v. tr. 1 *Tracer des lignes*, γραμμαῖς διαλαμβάν-ειν, διαλαμβάν-ω, fut. διαλήψ-ομαι, acc. || 2 *Mettre en ordre*, διατάσσ-ειν, διατάσσ-ω, fut. διατάξ-ω, acc.; συντάσσ-ειν, συντάσσ-ω, fut. συντάξ-ω, acc. || 3 *Établir*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 4 *Diriger*, διοικ-εῖν, διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω. || 5 *Modérer, tempérer*, συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc. || 6 *Adapter à*, προσαρμόζ-ειν, προσαρμόζ-ω, fut. προσαρμόσ-ω, acc. || 7 *Déterminer, arrêter*, ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc. — ***se Régler***, v. pr. 1 *Imiter*, ζηλ-οῦν, ζηλ-όω, fut. ζηλώσ-ω, acc. || 2 *Avoir l'œil sur*, ἀποβλέπ-ειν, ἀποβλέπ-ω, fut. ἀποβλέψ-ω, acc. || 3 *Se plier à*, ἀκολουθ-εῖν, ἀκολουθ-έω, ῶ, fut. ἀκολουθήσ-ω, dat. — ***Réglé, ée***, part. passé et adj., τακτ-ός, ή, όν.

Réglet, n. m. 1 Terme d'imprimerie, *filet de fonte*, σιδηρ-έα, ᾶ σελ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 Terme d'architecture, *petite moulure*, κυμάτι-ον, ου (τό).

Réglette, n. f., κανον-ίς, ίδος (ἡ).

Régleur, n. m., διαγραφ-εύς, έως (ὁ).

Réglisse, n. f., γλυκύῤῥιζ-α, ης (ἡ).

Réglure, n. f., διαγραφ-ή, ῆς (ἡ).

Régnant, ante, adj., βασιλεύ-ων, ουσα, ον.

Règne, n. m. 1 *Action de régner*, βασιλεί-α, ας (ἡ); ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). Sous le règne de Cyrus, Κύρου βασιλεύοντος. || 2 *Vogue, usage*, νόμ-ος, ου (ὁ). || 3 *Empire, autorité*, κράτ-ος, εος, ους (τό). Sous le règne des lois, τῶν νόμων ἐπικρατούντων. || 4 *Division des êtres créés*, γέν-ος, εος, ους (τό). Règne animal, ζῶ-α, ων (τά). Règne végétal, φυτ-ά, ῶν (τά). Règne minéral, ὀρυκτ-ά, ῶν (τά).

Régner, v. tr. 1 *Être roi*, βασιλεύ-ειν, βασιλεύ-ω, fut. βασιλεύσ-ω. || 2 *Avoir autorité*, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén. || 3 *Être, exister*, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.

Régnicole, adj., αὐτόχθ-ων, ων, ον.

Regonflement, n. m., ἐξόγκωσ-ις, εως (ἡ).

Regonfler, v. tr., *gonfler de nouveau*, πάλιν ἐξογκ-οῦν, ἐξογκ-όω, ῶ, fut. ἐξογκώσ-ω, acc. || Verbe intr., *s'enfler, se gonfler de nouveau*, πάλιν ἐξογκ-εῖν, ἐξογκ-έω, ῶ, fut. ἐξογκήσ-ω.

Regorgement, n. m., ὑπέρχυσ-ις, εως (ἡ).

Regorger, v. intr. 1 *Refluer*, ὑπερχ-εῖσθαι, ὑπερχ-έομαι, οῦμαι, fut. ὑπερχυθήσ-ομαι. || 2 *Avoir en surabondance*, περιῤῥ-εῖν, περιῤῥ-έω, ῶ, fut. περιῤῥεύσ-ω; περιουσιάζ-ειν, περιουσιάζ-ω, fut. περιουσιάσ-ω.

Regouler, v. tr., *repousser avec dureté*, ἀποβάλλ-ειν, ἀποβάλλ-ω, fut. ἀποβαλ-ῶ.

Regratter, v. tr., *gratter, racler de nouveau*, ἀναξαίν-ειν, ἀναξαίν-ω, fut. ἀναξαν-ῶ. || Verbe intr., *faire des réductions, être chiche*, μικρολογ-εῖσθαι, μικρολογ-έομαι, οῦμαι, fut. μικρολογήσ-ομαι.

Regratterie, n. f., μικρολογί-α, ας (ἡ).

Regrattier, ère, adj., μικρολόγ-ος, ος, ον.

Regret, n. m. 1 *Chagrin causé par une perte*, πόθ-ος, ου (ὁ). || 2 *Déplaisir*, λύπ-η, ης (ἡ). || 3 *Repentir*, μετάνοι-α, ας (ἡ). A regret, ἀκούσι-ος, ος, ον, qui s'accorde avec le sujet du verbe.

Regrettable, adj., ποθητ-ός, ή, όν.

Regretter, v. tr., ποθ-εῖν, ποθ-έω, ῶ, fut. ποθήσ-ω, acc. Dans le sens d'*être fâché*, λυπ-εῖσθαι, λυπ-έομαι, οῦμαι, fut. λυπηθήσ-ομαι, acc. Dans le sens de *se repentir*, ἀλγ-εῖν, ἀλγ-έω, ῶ, fut. ἀλγήσ-ω ἐπί, dat.

Régularisation, n. f., διόρθωσ-ις, εως (ἡ).

Régulariser, v. tr., διορθ-οῦν, διορθ-όω, ῶ, fut. διορθώσ-ω, acc.

Régularité, n. f. 1 *Harmonie, ensemble*, συμμετρί-α, ας (ἡ). Avec régularité, συμμέτρως. || 2 *Observation des règles*, εὐταξί-α, ας (ἡ); εὐκοσμί-α, ας (ἡ). Avec régularité, εὐτάκτως.

Régulateur, n. m. 1 *Qui conduit, qui di-*

rige, διορθωτ-ής, οῦ (ό). || 2 *Appareil modérateur d'une machine*, καν-ών, όνος (ό). Régulateur, trice, adj., διορθωτικ-ός, ή, όν.
Régulier, ère, adj. 1 *Symétrique*, σύμμετρ-ος, ος, ον; εὔρυθμ-ος, ος, ον. || 2 *Conforme à certaines règles*, ὀρθ-ός, ή, όν; δίκαι-ος, α, ον. || 3 *Selon les règles de l'art*, κανονικ-ός, ή, όν; ἀκριβ-ής, ής, ές. || 4 *Assujetti à un certain ordre*, τακτ-ός, ή, όν; ἔννομ-ος, ος, ον. || 5 *Conforme au devoir*, εὔτακτ-ος, ος, ον. || 6 *Ponctuel, exact*, ἀκριβ-ής, ής, ές; σπουδαῖ-ος, α, ον.
Régulièrement, adv. 1 *Symétriquement*, συμμέτρως. || 2 *Conformément à certaines règles*, ὀρθῶς. || 3 *Selon les règles de l'art*, κανονικῶς. || 4 *Exactement*, ἀκριβῶς. || 5 *D'une manière réglée*, τακτῶς. || 6 *D'ordinaire*, εἰωθότως.
Réhabilitation, n. f., ἀποκατάστασ-ις, εως (ἡ).
Réhabiliter, v. tr., ἀποκαθιστάναι, ἀποκαθίστημι, fut. ἀποκαταστήσ-ω, acc.
Réhabituer, v. tr., πάλιν ἐθίζ-ειν, ἐθίζ-ω, fut. ἐθίσ-ω, acc.
Rehaussement, n. m. 1 *Action de rehausser*, ὕψωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Augmentation*, αὔξησ-ις, εως (ἡ).
Rehausser, v. tr. 1 *Hausser davantage*, ἀνυψ-οῦν, ἀνυψ-όω, fut. ἀνυψώσ-ω, acc. || 2 *Augmenter*, αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω. || 3 *Faire paraître davantage*, διαπρεπέστε-ρον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν; μεγαλύν-ειν, μεγαλύν-ω, fut. μεγαλυν-ῶ, acc.
Rehauts, n. m. pl., terme de peinture, *retouches qui font ressortir les figures, etc.*, λαμπρ-ὰ μέρ-η, ῶν (τά). Les deux mots se déclinent.
Réimporter, v. tr., πάλιν εἰσκομίζ-ειν, εἰσκομίζ-ω, fut. εἰσκομίσ-ω, acc.
Réimposer, v. tr. 1 *Imposer une nouvelle taxe*, προστάσσ-ειν, προστάσσ-ω, fut. προστάξ-ω, dat. || 2 *Donner à des pages d'impression une disposition nouvelle*, σελίδας πάλιν συντάσσ-ειν, συντάσσ-ω, fut. συντάξ-ω.
Réimposition, n. f. 1 *Nouvelle taxe*, φόρου δευτέρ-α τάξ-ις, εως (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent. || 2 *Nouvelle disposition de pages d'impression*, σελίδων δευτέρ-α τάξ-ις, εως (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.
Réimpression, n. f. 1 *Action d'imprimer une seconde fois*, τὸ πάλιν ἐκτυποῦν. L'article se décline. || 2 *Nouvelle édition*, δευτέρ-α ἔκδοσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Réimprimer, v. tr., πάλιν ἐκτυπ-οῦν, ἐκτυπ-όω, ῶ, fut. ἐκτυπώσ-ω.
Rein, n. m., νεφρ-ός, οῦ (ὁ). On dit plus souvent les reins, νεφρ-οί, ῶν (οἱ).
Reine, n. f., βασίλει-α, ας (ἡ).
Reine-claude, n. f., *espèce de prune*, ῥεγγλότ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Reine-marguerite, n. f., λευκάνθεμ-ον, ου (τό).
Reinette, n. f., *espèce de pomme*, γλυκύμηλ-ον, ου (τό).
Réinstallation, n. f., ἀποκατάστασ-ις, εως (ἡ).
Réinstaller, v. tr., ἀποκαθιστάναι, ἀποκαθίστημι, fut. ἀποκαταστήσ-ω.
Reinté, ée, adj., *qui a les reins forts*, πλατέα πλευρὰ ἔχ-ων, ουσα, ον.
Réintégration, n. f., ἀποκατάστασ-ις, εως (ἡ).
Réintégrer, v. tr., ἀποκαθιστάναι, ἀποκαθίστημι, fut. ἀποκαταστήσ-ω.
Réitération, n. f., ἐπανάληψ-ις, εως (ἡ).
Réitérer, v. tr., ἐπαναλαμβάν-ειν, ἐπαναλαμβάν-ω, fut. ἐπαναλήψ-ομαι, acc.
Reître, adj., *astucieux*, πολύτροπ-ος, ος, ον.
Rejaillir, v. intr. 1 *Jaillir de nouveau*, ἀναΐσσ-ειν, ἀναΐσσ-ω, fut. ἀναΐξ-ω. || 2 *Revenir à, retomber sur*, ἀναφέρ-εσθαι, ἀναφέρ-ομαι, fut. ἀνενεχθήσ-ομαι. Faire rejaillir, ἀναῤῥίπτ-ειν, ἀναῤῥίπτ-ω, fut. ἀναῤῥίψ-ω, acc. Faire rejaillir sur, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc. et le complément indirect au dat.
Rejaillissement, n. m., τὸ ἀναΐσσειν. L'article se décline.
Rejet, n. m. 1 *Action de rebuter*, ἀπόῤῥιψ-ις, εως (ἡ); ἀποβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Enjambement d'un vers sur un autre*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ).
Rejetable, adj., ἀποβλητ-ός, ή, όν.
Rejeter, v. tr. 1 *Jeter de nouveau*, πάλιν ῥίπτ-ειν, ῥίπτ-ω, fut. ῥίψ-ω, acc. || 2 *Jeter dehors*, ἐκβάλλ-ειν, ἐκβάλλ-ω, fut. ἐκβαλ-ῶ, acc. || 3 *Lancer hors de soi*, en parlant des volcans, de la mer, ἀναῤῥίπτ-ειν, ἀναῤῥίπτ-ω, fut. ἀναῤῥίψ-ω, acc.; ἐκφέρ-ειν, ἐκφέρ-ω, fut. ἐξοίσ-ω, acc. || 4 *Repousser, ne pas admettre*, ἀποβάλλ-ειν, ἀποβάλλ-ω, fut. ἀποβαλ-ῶ, acc.; οὐ δέχ-εσθαι, οὐ δέχ-ομαι, fut. οὐ δέξ-ομαι, acc.
Rejeton, n. m., en parlant des arbres, βλαστ-ός, οῦ (ὁ). En parlant des hommes, ἔκγον-ος, ου (ὁ).
Rejoindre, v. tr. 1 *Réunir*, πάλιν συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 2 *Atteindre*, ἐπικαταλαμβάν-ειν, ἐπικαταλαμβάν-ω, fut. ἐπικαταλήψ-ομαι, acc.
Rejouer, v. intr., *jouer de nouveau*, αὖθις παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίσ-ω.
Réjouir, v. tr., εὐφραίν-ειν, εὐφραίν-ω, fut. εὐφραν-ῶ, acc.; ἐπιτέρπ-ειν, ἐπιτέρπ-ω, fut. ἐπιτέρψ-ω. — ***se Réjouir***, v. pr., χαίρ-ειν, χαίρ-ω, fut. χαρήσ-ομαι. — ***Réjoui, ie***, part. passé et adj., *gai*, φαιδρ-ός, ά, όν (comp. φαιδρ-ότερος, sup. φαιδρ-ότατος).
Réjouissance, n. f., τέρψ-ις, εως (ἡ); εὐθυμί-α, ας (ἡ). Réjouissances publiques, πανήγυρ-ις, εως (ἡ).
Réjouissant, ante, adj. 1 *Qui réjouit*, τερπν-ός, ή, όν (comp. τερπν-ότερος, sup. τερπν-ότατος). || 2 *Amusant, plaisant*, γελοῖ-ος, α, ον.
Relâchant, ante, adj., χαλαστικ-ός, ή, όν.

Relâche, n. m. 1 *Interruption d'un travail, d'un exercice,* ἀνάπαυσ-ις, εως (ἡ). Prendre du relâche, ἀναπαύ-εσθαι, ἀναπαύ-ομαι, fut. ἀναπαύσ-ομαι. Sans relâche, ἀδιαπαύστως, ἀδιαλείπτως, ἀπαυστί. || 2 *Calme, loisir,* σχολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Suspension de représentations théâtrales,* ἀνάπαυλ-α, ης (ἡ).

Relâche, n. f., *lieu propre à relâcher,* terme de marine, ὅρμ-ος, ου (ὁ); ναύσταθμ-ον, ου (τό).

Relâchement, n. m. 1 *Action de détendre,* χαλασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *État de ce qui est détendu,* χάλασμα, χαλάσματ-ος (τό). || 3 *Délassement,* ἀνάπαυσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Paresse,* ῥαθυμί-α, ας (ἡ).

Relâcher, v. tr. 1 *Détendre,* χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω, acc. || 2 *Laisser aller,* ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc. || 3 *Affaiblir, énerver,* ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω, acc. || Verbe intr., *aborder,* terme de marine, τὴν ναῦν ὁρμίζ-ειν, ὁρμίζ-ω, fut. ὁρμίσ-ω. — ***se Relâcher,*** v. pr., χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω, gén. Ne se relâcher en rien, *ne rien céder,* οὐδὲν ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω. — ***Relâché, ée,*** part. passé et adj., au propre et au figuré, ἀνειμέν-ος, η, ον; ἔκλυτ-ος, ος, ον.

Relais, n. m., σταθμ-ός, οῦ (ὁ).

Relancer, v. tr., πάλιν ἐξανιστάναι, ἐξανίστημι, fut. ἐξαναστήσ-ω, acc.

Relaps, apse, adj., *retombé dans l'hérésie,* πάλιν ἀποστ-άς, ᾶσα, άν. Pris substantivement : Un relaps, πάλιν ἀποστάτ-ης, ου (ὁ). Une relapse, πάλιν ἀποστάτ-ις, ιδος (ἡ).

Rélargir, v. tr., ἀνευρύν-ειν, ἀνευρύν-ω, fut. ἀνευρυν-ῶ, acc.

Relater, v. tr. 1 *Mentionner,* ἀπομνημονεύ-ειν, ἀπομνημονεύ-ω, fut. ἀπομνημονεύσ-ω, acc. || 2 *Exposer catégoriquement,* καταλέγ-ειν, καταλέγ-ω, fut. καταλέξ-ω, acc.

Relatif, ive, adj. 1 *Qui a rapport à,* προσήκ-ων, ουσα, ον εἰς, acc. On l'exprime aussi par l'article ὁ, ἡ, τό, suivi de πρός et de l'acc. Ex. : Qui est relatif à la guerre, ὁ πρὸς τὸν πόλεμον. On ajoute à cette tournure l'expression πρὸς ἀλλήλους, ας, α, quand il y a idée de réciprocité. Ex. : La distance relative des astres, τὸ τῶν ἄστρων πρὸς ἄλληλα διάστημα. || 2 Terme de grammaire, *Qui a rapport à un antécédent,* ἀναφορικ-ός, ή, όν. || 3 Terme de logique, σχετικ-ός, ή, όν. || 4 *Contingent,* opposé à *absolu,* τυχ-ών, οῦσα, όν.

Relation, n. f. 1 *Rapport d'une chose à une autre,* ἀναφορ-ά, ᾶς (ἡ). Terme de logique, σχέσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Liaison, commerce,* συνήθει-α, ας (ἡ); κοινωνί-α, ας (ἡ); ὁμιλί-α, ας (ἡ). Avoir des relations, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || 3 *Rapport d'un messager, d'un témoin,* ἀπαγγελί-α, ας (ἡ). || 4 *Récit, narration,* διήγησ-ις, εως (ἡ); ἱστορί-α, ας (ἡ).

Relativement, adv. En grammaire et en rhétorique, ἀναφορικῶς. En logique, σχετικῶς. Relativement à, τὸ κατά, acc.; τὸ πρός, acc.

Relaver, v. tr., πάλιν λού-ειν, λού-ω, fut. λούσ-ω, acc.

Relaxation, n. f. 1 *État d'une chose qui n'est pas tendue comme à l'ordinaire,* ἀτονί-α, ας (ἡ); ἄνεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Diminution d'une peine,* μείωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Mise en liberté,* ἀπόλυσ-ις, εως (ἡ).

Relaxer, v. tr. 1 Terme de médecine, *relâcher,* ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω, acc. || 2 *Mettre en liberté,* ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.

Relayer, v. tr., *occuper, faire mouvoir les uns après les autres,* ἀμείβ-ειν, ἀμείβ-ω, fut. ἀμείψ-ω, acc. || Verbe intr., *changer de chevaux,* ἵππους ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι. — ***se Relayer,*** v. pr., *travailler, agir alternativement,* ἀλλήλους ἐκδιαδέχ-εσθαι, ἐκδιαδέχ-ομαι, fut. ἐκδιαδέξ-ομαι. L'adjectif s'accorde avec le complément du verbe ἐκδιαδέχεσθαι.

Relégation, n. f., *bannissement,* ἐξορισμ-ός, οῦ (ὁ); ἀποπομπ-ή, ῆς (ἡ).

Reléguer, v. tr., ἐξορίζ-ειν, ἐξορίζ-ω, fut. ἐξορίσ-ω, acc.; ἀποπέμπ-ειν, ἀποπέμπ-ω, fut. ἀποπέμψ-ω, acc. — ***Relégué, ée,*** part. passé et adj., ἐξόριστ-ος, ος, ον; ἀπόπεμπτ-ος, ος, ον.

Relent, n. m., *goût de moisi,* εὐρώς, εὐρῶτ-ος (ὁ). Sentir le relent, εὐρωτιᾶν, εὐρωτι-άω, ῶ, fut. εὐρωτιάσ-ω.

Relevailles, n. f. pl., καθαρισμ-ός, οῦ (ὁ).

Relevé, n. m. Relevé de compte, ἀπολογισμ-ός, οῦ (ὁ).

Relevée, n. f., *temps de l'après-dînée,* δείλ-η, ης (ἡ); δειλιν-ὸς χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Relèvement, n. m. 1 *Action de relever,* ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Énumération exacte,* διαρίθμησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Action de déterminer la position d'un objet,* terme de mathématiques, διαγραφ-ή, ῆς (ἡ); ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ).

Relever, v. tr. 1 *Redresser, remettre debout,* ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc. || 2 *Rétablir,* ἀνασκευάζ-ειν, ἀνασκευάζ-ω, fut. ἀνασκευάσ-ω, acc. || 3 *Ramasser une chose qui est par terre,* ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc. || 4 *Rebâtir,* ἀνοικίζ-ειν, ἀνοικίζ-ω, fut. ἀνοικίσ-ω, acc. || 5 *Ranimer,* ἀνεγείρ-ειν, ἀνεγείρ-ω, fut. ἀνεγερ-ῶ, acc. || 6 *Redresser, tenir droit,* ἀνυψ-οῦν, ἀνυψ-όω, ῶ, fut. ἀνυψώσ-ω, acc. || 7 *Rehausser, amplifier,* αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc.; μεγαλύν-ειν, μεγαλύν-ω, fut. μεγαλυν-ῶ, acc. || 8 *Rendre plus piquant, rehausser le goût,* καταρτύ-ειν, καταρτύ-ω, fut. καταρτύσ-ω, acc.; δριμύτερ-ον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 9 *Remplacer,* ἀμείβ-ειν, ἀμείβ-ω, fut. ἀμείψ-ω, acc. || 10 *Reprendre, réprimer,* ἐλέγχ-ειν, ἐλέγχ-ω, fut. ἐλέγξ-ω, acc. || 11 *Déterminer,* terme

de mathématiques, διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, διαγράψ-ω, acc. || 12 *Délier, dégager*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Être le vassal*, ὑπήκο-ος, ος, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι, gén. ou dat. || 2 *Sortir de*, en parlant d'une maladie, ἀνακομίζ-εσθαι, ἀνακομίζ-ομαι, fut. ἀνακομισθήσ-ομαι.

Relief, n. m. 1 *Ouvrage de sculpture relevé en bosse*, ἐκτύπωμα, ἐκτυπώματ-ος (τό), ἀναγλυφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Partie saillante*, ἐξοχ-ή, ῆς (ἡ); προβολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Éclat*, ἐκπρέπει-α, ας (ἡ); λαμπρότης, λαμπρότητ-ος (ἡ). Au pluriel, *restes d'un repas*, λείψαν-α, ων (τά); ἀνάλεκτ-α, ων (τά).

Reliage, n. m., σύναψ-ις, εως (ἡ).

Relier, v. tr. 1 *Lier une seconde fois*, πάλιν δ-εῖν, δ-έω, fut. δήσ-ω, acc. || 2 *Coudre les feuillets d'un livre et y mettre une couverture*, συνδ-εῖν, συνδ-έω, fut. συνδήσ-ω, acc.

Relieur, n. m., βιβλιοδέτ-ης, ου (ὁ). Grec moderne.

Religieusement, adv. 1 *Avec religion*, εὐσεβῶς, θεοσεβῶς. || 2 *Avec soin, avec scrupule*, εὐλαβῶς, ἐπιμελῶς.

Religieux, euse, adj. 1 *Qui appartient à la religion*, ἱερ-ός, ά, όν; ὅσι-ος, α, ον; θεῖ-ος, α, ον. Acte religieux, ἱερουργί-α, ας (ἡ). Cérémonie religieuse, τελετ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Pieux, qui vit suivant la religion*, εὐσεβ-ής, ής, ές; θεοσεβ-ής, ής, ές. || 3 *Scrupuleux*, ὅσι-ος, α, ον. || 4 *Monastique*, μοναχικ-ός, ή, όν. Religieux, n. m., μοναχ-ός, οῦ (ὁ). Religieuse, n. f., μονάστρι-α, ας (ἡ).

Religion, n. f. 1 *Croyance religieuse*, τὰ περὶ τὸν Θεόν, en parlant des peuples qui croient à l'unité de Dieu; τὰ περὶ τοὺς θεούς, en parlant des païens. Le premier article se décline. La religion chrétienne, τοῦ Χριστοῦ μαθήματ-α, ων (τά). || 2 *Piété*, εὐσέβει-α, ας (ἡ); θεοσέβει-α, ας (ἡ). || 3 *Vie religieuse*, μοναχικ-ὴ δίαιτ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Reliquaire, n. m., λειψανοθήκ-η, ης (ἡ).

Reliquat, n. m., λεῖμμα, λείμματ-ος (τό).

Relique, n. f., λείψαν-ον, ου (τό).

Relire, v. tr., δεύτερον ἀναγιγνώσκ-ειν, ἀναγιγνώσκ-ω, fut. ἀναγνώσ-ομαι, acc.

Reliure, n. f., βιβλιοδέσιμ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Relouer, v. tr., πάλιν μισθ-οῦν, μισθ-όω, ῶ, fut. μισθώσ-ω, acc.

Reluire, v. intr., ἀπολάμπ-ειν, ἀπολάμπ-ω, fut. ἀπολάμψ-ω.

Reluisant, ante, adj., στιλπν-ός, ή, όν; λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος).

Reluquer, v. tr., *regarder avec convoitise*, ἐποφθαλμίζ-ειν, ἐποφθαλμίζ-ω, fut. ἐποφθαλμίσ-ω, dat.

Remâcher, v. tr., ἀναμασ-ᾶσθαι, ἀναμασάομαι, ῶμαι, fut. ἀναμασήσ-ομαι.

Remaçonner, v. tr., ἀνοικοδομ-εῖν, ἀνοικοδομ-έω, ῶ, fut. ἀνοικοδομήσ-ω, acc.

Remaniement, n. m. 1 *Action de manier une seconde fois*, δεύτερ-ος μεταχειρισμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Correction d'un ouvrage*, ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ); ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Refonte, changement*, μεταποίησ-ις, εως (ἡ); μετάπλασ-ις, εως (ἡ); ἐπεξεργασί-α, ας (ἡ).

Remanier, v. tr. 1 *Manier une seconde fois*, πάλιν μεταχειρίζ-ειν, μεταχειρίζ-ω, fut. μεταχειρίσ-ω, acc. || 2 *Raccommoder, corriger*, ἀνασκευάζ-ειν, ἀνασκευάζ-ω, fut. ἀνασκευάσ-ω, acc.; ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc. || 3 *Refondre, changer*, μεταποι-εῖν, μεταποι-έω, ῶ, fut. μεταποιήσ-ω, acc.; μεταπλάσσ-ειν, μεταπλάσσ-ω, fut. μεταπλάσ-ω, acc.

Remarier, v. t., πάλιν ἐκδιδόναι, ἐκδίδωμι, fut. ἐκδώσ-ω, acc. — **se Remarier**, v. pr., δευτερογαμ-εῖν, δευτερογαμ-έω, ῶ, fut. δευτερογαμήσ-ω. — ***Remarié, ée***, part. passé et adj., δευτερόγαμ-ος, ος, ον.

Remarquable, adj. 1 *Digne de remarque*, ἀξιόλογ-ος, ος, ον. || 2 *Distingué*, περίβλεπτ-ος, ος, ον; ἐπιφαν-ής, ής, ές.

Remarque, n. f. 1 *Action de remarquer*, κατανόησ-ις, εως (ἡ); αἴσθησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Note, observation*, σημείωσ-ις, εως (ἡ); σχόλι-ον, ου (τό).

Remarquer, v. tr. 1 *Marquer une seconde fois*, πάλιν σημει-οῦν, σημει-όω, ῶ, fut. σημειώσ-ω, acc. || 2 *Observer*, τηρ-εῖν, τηρ-έω, ῶ, fut. τηρήσ-ω, acc.; θεωρ-εῖν, θεωρ-έω, ῶ, fut. θεωρήσ-ω, acc. || 3 *Porter son attention vers*, τὸν νοῦν προσέχ-ειν, προσέχ-ω, fut. προσέξ-ω, dat. || 4 *S'apercevoir*, αἰσθάν-εσθαι, αἰσθάν-ομαι, fut. αἰσθήσ-ομαι, gén.; κατανο-εῖν, κατανο-έω, ῶ, fut. κατανοήσ-ω, acc. Faire remarquer, ἀναμιμνήσκ-ειν, ἀναμιμνήσκ-ω, fut. ἀναμνήσ-ω, acc. Se faire remarquer, περίβλεπτ-ος γίγνεσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι; διαφέρ-ειν, διαφέρ-ω, fut. διοίσ-ω.

Remballer, v. tr., πάλιν συσκευάζ-ειν, συσκευάζ-ω, fut. συσκευάσ-ω, acc.

Rembarquement, n. m. 1 *Action de rembarquer*, τὸ πάλιν ἐμβιβάζ-ειν, ἐμβιβάζ-ω, fut. ἐμβιβάσ-ω, avec l'acc. de l'objet. L'article se décline. || 2 *Action de se rembarquer*, δεύτερ-ος στόλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Rembarquer, v. tr. 1 *Placer de nouveau sur un navire*, πάλιν εἰς ναῦν εἰσβιβάζ-ειν, εἰσβιβάζ-ω, fut. εἰσβιβάσ-ω, acc. || 2 *Engager de nouveau dans une affaire*, πάλιν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. — **se Rembarquer**, v. pr., πάλιν εἰς ναῦν ἐμβαίν-ειν, ἐμβαίν-ω, fut. ἐμβήσ-ομαι.

Rembarrer, v. tr., *repousser vigoureusement*, σφόδρα περιωθ-εῖν, περιωθ-έω, ῶ, fut. περιωθήσ-ω, acc.

Remblai, n. m. 1 *Action de remblayer*, ἀπόχωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Terre rapportée*, χῶμα, χώματ-ος (τό).

Remblayer, v. tr., χωννύναι, χώννυμι, fut. χώσ-ω, acc.

Remboîtement, n. m., καταρτισμ-ός, οῦ (ὁ).
Remboîter, v. tr., καταρτίζ-ειν, καταρτίζ-ω, fut. καταρτίσ-ω, acc.
Rembourrement, n. m., ἐπιπλήρωσ-ις, εως (ἡ).
Rembourrer, v. tr., ἐπιπληρ-οῦν, ἐπιπληρ-όω, ῶ, fut. ἐπιπληρώσ-ω, acc.
Remboursable, adj., ἀποδόσιμ-ος, ος, ον.
Remboursement, n. m., ἀπότισ-ις, εως (ἡ); ἀπόδοσ-ις, εως (ἡ).
Rembourser, v. tr., ἀποτίν-ειν, ἀποτίν-ω, fut. ἀποτίσ-ω, acc.; ἀποδιδόναι, ἀποδίδωμι, fut. ἀποδώσ-ω, acc.
Rembrunir, v. tr., ἀμαυρ-οῦν, ἀμαυρ-όω, ῶ, fut. ἀμαυρώσ-ω, acc.
Rembrunissement, n. m., ἀμαύρωσ-ις, εως (ἡ).
Rembuchement, n. m., *rentrée du cerf au bois*, ἐκ νέου ὑπόδυσ-ις, εως (ἡ).
se Rembucher, v. pr., *rentrer au bois*, πάλιν εἰς τὸ δάσος εἰςδύ-εσθαι, εἰςδύ-ομαι, fut. εἰςδύσ-ομαι.
Remède, n. m. 1 *Ce qui sert à guérir*, ἴαμα, ἰάματ-ος (τό). || 2 *Lavement*, κλυστήρ, κλυστῆρ-ος (ὁ). || 3 *Soulagement à un mal*, ἐπικούρημα, ἐπικουρήματ-ος (τό).
Remédier, v. intr., ἀκ-εῖσθαι, ἀκ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀκέσ-ομαι, acc.; βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, dat.
Remêler, v. tr., πάλιν μιγνύναι, μίγνυμι, fut. μίξ-ω, acc.
Remembrance, n. f., *souvenir*, ὑπόμνησ-ις, εως (ἡ).
Remémoratif, ive, adj., ὑπομνηστικ-ός, ή, όν.
Remémorer, v. tr., ὑπομιμνήσκ-ειν, ὑπομιμνήσκ-ω, fut. ὑπομνήσ-ω, avec l'acc. de la personne et le gén. de la chose. — ***se Remémorer***, v. pr., εἰς μνήμην ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc.
Remener, v. tr., ἐπανάγ-ειν, ἐπανάγ-ω, fut. ἐπανάξ-ω, acc.
Remercier, v. tr. 1 *Témoigner sa reconnaissance*, χάριν ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω, dat. || 2 *Ne pas accepter*, παραιτ-εῖσθαι, παραιτ-έομαι, οῦμαι, fut. παραιτήσ-ομαι, acc. || 3 *Congédier poliment*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.
Remercîment ou **Remerciement**, n. m., χάρ-ις, ιτος (ἡ).
Réméré, n. m., *rachat d'immeuble*, ἀπολύτρωσ-ις, εως (ἡ).
Remettre, v. tr. 1 *Replacer*, πάλιν τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. || 2 *Rétablir*, ἀποκαθιστάναι, ἀποκαθίστημι, fut. ἀποκαταστήσ-ω, acc. || 3 *Rendre, restituer*, ἀποδιδόναι, ἀποδίδωμι, fut. ἀποδώσ-ω, acc. || 4 *Livrer*, παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, acc. || 5 *Confier aux soins, à la prudence de*, ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω, acc.; πιστεύ-ειν, πιστεύ-ω, fut. πιστεύσ-ω, acc. || 6 *Pardonner*, συγγιγνώσκ-ειν, συγγιγνώσκ-ω, fut. συγγνώσ-ομαι, acc. || 7 *Différer*, ἀνατιθέναι, ἀνατίθημι, fut. ἀναθήσ-ω, acc.; ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc. || 8 *Réconcilier*, συναλλάσσ-ειν, συναλλάσσ-ω, fut. συναλλάξ-ω, acc. — ***se Remettre***, v. pr. 1 *Se replacer*, πάλιν καθίστ-ασθαι, καθίστ-αμαι, fut. καταστήσ-ομαι. Se remettre à cheval, πάλιν ἐφ' ἵππον ἀναβαίν-ειν, ἀναβαίν-ω, fut. ἀναβήσ-ομαι. Se remettre en mer, πάλιν ἀποπλ-εῖν, ἀποπλέ-ω, fut. ἀποπλεύσ-ομαι. Se remettre à l'étude, τῇ μελέτῃ πάλιν τὸν νοῦν προςέχ-ειν, προςέχ-ω, fut. προςέξ-ω. || 2 *Se rétablir, reprendre des forces*, ἑαυτὸν ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι. || 3 *Se confier*, ἑαυτὸν παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω. S'en remettre à, ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω, avec l'acc. de la chose et le dat. de la personne. Se remettre une chose, une personne, *s'en souvenir*, εἰς τὴν μνήμην ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc.
Remeubler, v. tr., πάλιν κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.
Réminiscence, n. f., ὑπόμνησ-ις, εως (ἡ); ὑπόμνημα, ὑπομνήματ-ος (τό).
Remise, n. f. 1 *Action de rendre*, ἀπόδοσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de livrer*, παράδοσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Don, abandon*, ἄφεσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Délai, renvoi*, ἀνάθεσ-ις, εως (ἡ); ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Rabais sur le prix*, τῆς τιμῆς ὕφεσ-ις, εως (ἡ). || 6 *Emplacement couvert pour les voitures*, παράθεσ-ις, εως (ἡ). || 7 *Endroit où se posent les perdrix*, στάσ-ις, εως (ἡ). || 8 *Taillis où se réfugie le gibier*, δάσ-ος, εος, ους (τό).
Remise, n. m., *voiture de louage*, μισθωτ-ὸν ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Remiser, v. tr., *placer sous la remise*, ἐν τῇ παραθέσει καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.
Rémissible, adj., συγγνωστ-ός, ή, όν.
Rémission, n. f. 1 *Pardon*, συγγνώμ-η, ης (ἡ). || 2 *Diminution d'intensité*, ἀνακούφισ-ις, εως (ἡ).
Rémittent, ente, adj., παρακμάζ-ων, ουσα, ον.
Remmailloter, v. tr., πάλιν σπαργαν-οῦν, σπαργαν-όω, ῶ, fut. σπαργανώσ-ω, acc.
Remmancher, v. tr., λαβῇ πάλιν κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.
Remmener, v. tr., πάλιν ἀπανάγ-ειν, ἀπανάγ-ω, fut. ἀπανάξ-ω, acc.
Rémolade ou **Rémoulade**, n. f., *sauce piquante*, δριμ-ὺ ἔμβαμμα, ἐμβάμματ-ος (τό)
Remole, n. f. Voy. Remous.
Remontage, n. m., ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ).
Remonte, n. f., *fourniture de chevaux à des cavaliers*, ἵππων χορηγί-α, ας (ἡ). Chevaux de remonte, ἀναπληρωματικ-οὶ ἵππ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.
Remonter, v. intr. 1 *Monter de nouveau*, πάλιν ἀναβαίν-ειν, ἀναβαίν-ω, fut. ἀναβήσ-ομαι. || 2 *Refluer vers la source*, ἀναρρ-εῖν, ἀναρρ-έω, ῶ, fut. ἀναρρεύσ-ω. Faire remon-

ter, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc. || Verbe tr. 1 *Gravir de nouveau*, πάλιν ἀναβαίν-ειν, ἀναβαίν-ω, fut. ἀναβήσ-ομαι, acc. || 2 *Aller contre le courant*, ἀναπλ-εῖν, ἀναπλέ-ω, fut. ἀναπλεύσ-ομαι, acc. || 3 *Équiper de nouveau*, πάλιν κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc. || 4 *Donner de nouveaux chevaux à la cavalerie*, ἄλλους ἵππους τοῖς ἱππεῦσι πάλιν χορηγ-εῖν, χορηγ-έω, ῶ, fut. χορηγήσ-ω. || 5 *Raccommoder, réparer*, ἀνασκευάζ-ειν, ἀνασκευάζ-ω, fut. ἀνασκευάσ-ω, acc. || 6 *Ajuster une horloge, une lyre*, ἀναρμόζ-ειν, ἀναρμόζ-ω, fut. ἀναρμόσ-ω, acc.

Remontrance, n. f., νουθεσί-α, ας (ἡ).

Remontrer, v. tr., παραιν-εῖν, παραιν-έω, ῶ, fut. παραινέσ-ω, acc.

Rémora, n. m., *obstacle, empêchement*, κώλυμα, κωλύματ-ος (τό).

Remordre, v. tr. et intr., ἀναδάκν-ειν, ἀναδάκν-ω, fut. ἀναδήξ-ομαι.

Remords, n.m., δῆξ-ις, εως (ἡ).

Remorque, n. f. 1 *Action de remorquer*, τὸ ῥυμουλκ-εῖν. L'article se décline. || 2 *Câble qui sert à remorquer*, ῥῦμα, ῥύματ-ος (τό).

Remorquer, v. tr., ῥυμουλκ-εῖν, ῥυμουλκ-έω, ῶ, fut. ῥυμουλκήσ-ω, acc.

Remorqueur, n. m., ῥυμουλκοῦσ-α ναῦς, νε-ώς (ἡ). Les deux mots se déclinent; ῥυμουλκ-οῦν πλοῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Remoucher, v. tr., πάλιν μύσσ-ειν, μύσσ-ω, fut. μύξ-ω, acc.

Rémoudre, v. tr., πάλιν ἀκον-ᾶν, ἀκον-άω, ῶ, fut. ἀκονήσ-ω, acc.

Remoudre, v. tr., πάλιν ἀλ-εῖν, ἀλ-έω, ῶ, fut. ἀλέσ-ω, acc.

Remouiller, v. tr., ἀναβρέχ-ειν, ἀναβρέχ-ω, fut. ἀναβρέξ-ω, acc.

Rémouleur, n.m., ἀκον-ῶν, ῶντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.

Remourir, v. intr., πάλιν θνήσκ-ειν, θνήσκ-ω, fut. θαν-οῦμαι.

Remous, n. m., *tournoiement de l'eau*, δίν-η, ης (ἡ).

Rempaillage, n. m., ἀχύρων δευτέρ-α πλοκ-ή, ῆς (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.

Rempailler, v. tr., ἄχυρα πάλιν πλοκίζ-ειν, πλοκίζ-ω, fut. πλοκίσ-ω.

Rempailleur, n. m., ἀχύρων πλοκ-εύς, έως (ὁ). Rempailleuse, n. f., ἄχυρα πλοκίζουσ-α, ης (ἡ).

Rempaqueter, v. tr., πάλιν συσκευάζ-ειν, συσκευάζ-ω, fut. συσκευάσ-ω, acc.

se Remparer, v. pr., *se garantir comme d'un rempart*, ὀχύρωμα προβάλλ-ειν, προβάλλ-ω, fut. προβαλ-ῶ, dat.

Rempart, n. m., τεῖχ-ος, εος, ους (τό); ὀχύρωμα, ὀχυρώματ-ος (τό).

Remplaçant, n. m., ἀμοιβ-ός, οῦ (ὁ); διάδοχ-ος, ου (ὁ).

Remplacement, n. m. 1 *Substitution*, en parlant des choses, ἀνταλλαγ-ή, ῆς (ἡ); μεταλλαγ-ή, ῆς (ἡ). En parlant des personnes, ἀντικατάστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Succession*, διάδεξ-ις, εως (ἡ). En remplacement de, ἀντί, gén.; ἐν τάξει, gén.

Remplacer, v. tr. 1 *Succéder*, δέχ-εσθαι, δέχ-ομαι, fut. δέξ-ομαι, acc.; ἐπιλαμβάν-ειν, ἐπιλαμβάν-ω, fut. ἐπιλήψ-ομαι, acc. || 2 *Occuper la place*, ἐν τάξει εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. || 3 *Tenir lieu*, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι ἀντί, gén. || 4 *Substituer*, ἀντικαθιστάναι, ἀντικαθίστημι, fut. ἀντικαταστήσ-ω, acc.

Remplier, v. tr., κροκ-οῦν, κροκ-όω, ῶ, fut. κροκώσ-ω, acc.

Rempli, n. m., κρόκ-η, ης (ἡ).

Remplir, v. tr. 1 *Emplir de nouveau*, ἀναπληρ-οῦν, ἀναπληρ-όω, ῶ, fut. ἀναπληρώσ-ω, acc. || 2 *Emplir, rendre plein*, πληρ-οῦν, πληρ-όω, ῶ, fut. πληρώσ-ω acc.; ἐμπιμπλάναι, ἐμπίμπλημι, fut. ἐμπλήσ-ω, acc.; μεστὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 3 *Accomplir*, πληρ-οῦν, πληρ-όω, ῶ, fut. πληρώσ-ω, acc.; ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω, acc. || 4 *Occuper, exercer*, ἐπιτελ-εῖν, ἐπιτελ-έω, ῶ, fut. ἐπιτελέσ-ω, acc. — ***se Remplir***, v. pr., *devenir plein*, μεστ-ὸς γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι, gén.; γέμ-ειν, γέμ-ω, fut. γεμ-ῶ, gén. Locutions diverses : Être rempli de joie, ὑπερχαίρ-ειν, ὑπερχαίρ-ω, fut. ὑπερχαρήσ-ομαι. Être rempli d'orgueil, ἀναφυσ-ᾶσθαι, ἀναφυσ-άομαι, ῶμαι, fut. ἀναφυσήσ-ομαι. Être rempli de crainte, περιδείδ-ειν, περιδείδ-ω, fut. περιδείσ-ω. Remplir sa promesse, τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδιδόναι, ἀποδίδωμι, fut. ἀποδώσ-ω.

Remplissage, n. m. 1 *Action de remplir*, ἀναπλήρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qui sert à remplir*, ἀναπλήρωμα, ἀναπληρώματ-ος (τό). || 3 *Chose inutile*, πάρεργ-ον, ου (τό).

Remplisseuse, n. f., *ouvrière en dentelles*, κεντοῦσ-α, ης (ἡ).

Remploi, n. m., ἀντικατάστασ-ις, εως (ἡ).

Remployer, v. tr., *employer de nouveau*, πάλιν χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.

Remplumer, v. tr., *regarnir de plumes*, πάλιν ἀναπτερ-οῦν, ἀναπτερ-όω, ῶ, fut. ἀναπτερώσ-ω, acc. — ***se Remplumer***, v. pr. 1 *Se regarnir de plumes*, πάλιν ἀναπτερ-οῦσθαι, ἀναπτερ-όομαι, οῦμαι, fut. ἀναπτερωθήσ-ομαι. || 2 *Se rétablir dans ses affaires*, βέλτιον πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω. || 3 *Reprendre de l'embonpoint*, τὴν ἕξιν ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι.

Rempocher, v. tr., πάλιν τῷ μαρσύπῳ κρύπτ-ειν, κρύπτ-ω, fut. κρύψ-ω, acc.

Rempoissonnement, n. m., ἰχθυοτροφείου δευτέρ-α μέστωσ-ις, εως (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.

Rempoissonner, v. tr., ἰχθυοτροφεῖον πάλιν μεστ-οῦν, μεστ-όω, ῶ, fut. μεστώσ-ω.

Remporter, v. tr. 1 *Emporter de nouveau*, πάλιν ἀποφέρ-ειν, ἀποφέρ-ω, fut. ἀποίσ-ω,

acc. || 2 *Gagner, obtenir,* ἀποφέρ-εσθαι, ἀποφέρ-ομαι, fut. ἀποίσ-ομαι, acc. Remporter la victoire, νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc.

Remprisonner, v. tr., πάλιν δεσμεύ-ειν, δεσμεύ-ω, fut. δεσμεύσ-ω, acc.

Remprunter, v. tr., πάλιν ἀργύριον δανείζ-εσθαι, δανείζ-ομαι, fut. δανείσ-ομαι.

Remuage, n. m., ἀνακίνησ-ις, εως (ἡ).

Remuant, ante, adj. 1 *Mobile,* ἀκατάστατ-ος, ος, ον. || 2 *Actif,* πραγματικ-ός, ή, όν.

Remue-ménage, n. m., ταραχ-ή, ῆς (ἡ).

Remuement ou **Remûment**, n. m., κίνησ-ις, εως (ἡ).

Remuer, v. tr. 1 *Mettre en mouvement,* κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc.; σεί-ειν, σεί-ω, fut. σείσ-ω, acc. Remuer la queue, τὴν οὐρὰν σαίν-ειν, σαίν-ω, fut. σαν-ῶ. || 2 *Exciter, émouvoir,* ἐγείρ-ειν, ἐγείρ-ω, fut. ἐγερ-ῶ, acc. — **se Remuer**, v. pr., ou **Remuer**, v. intr. 1 *Bouger, se mouvoir,* κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι. || 2 *Se donner du mouvement, faire des efforts,* σπουδαίως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω περί, gén. — ***Remué, ée,*** part. passé et adj., κινητ-ός, ή, όν. Qui n'est pas remué, qu'on ne peut pas remuer, ἀκίνητ-ος, η, ον. Locutions diverses : Remuer ciel et terre, πάντα λίθον κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω. Remuer sans cesse, ἀστατ-εῖν, ἀστατ-έω, ῶ, fut. ἀστατήσ-ω. Ne remuez pas, μὴ πόδα κινῇς, ἡσυχῇ. Remuer la bile, *mettre en colère,* χολ-οῦν, χολ-όω, ῶ, fut. χολώσ-ω, acc.

Remueuse, n. f., *berceuse,* τροφ-ός, οῦ (ἡ).

Remugle, n. m., *odeur de moisi,* εὐρώς, εὐρῶτ-ος (ὁ).

Rémunérateur, n. m., ἀντιδωρούμεν-ος, ου (ὁ).

Rémunération, n. f., ἀντίδοσ-ις, εως (ἡ); ἀνταπόδοσ-ις, εως (ἡ).

Rémunératoire, adj., ἀνταποδοτικ-ός, ή, όν.

Rémunérer, v. tr., ἀνταποδιδόναι, ἀνταποδίδωμι, fut. ἀνταποδώσ-ω, acc.

Renâcler, v. intr., μυχθίζ-ειν, μυχθίζ-ω, fut. μυχθίσ-ω.

Renaissance, n. f. 1 *Nouvelle naissance,* παλιγγενεσί-α, ας (ἡ). || 2 *Renouvellement,* ἀνακαίνισ-ις, εως (ἡ).

Renaissant, ante, adj., πάλιν γιγνόμεν-ος, η, ον.

Renaître, v. intr. 1 *Naître une seconde fois,* πάλιν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 2 *Repousser,* en parlant des végétaux, ἀναβλαστάν-ειν, ἀναβλαστάν-ω, fut. ἀναβλαστήσ-ω.

Renard, n. m., ἀλώπηξ, ἀλώπεκ-ος (ὁ), au propre et au figuré. Agir en renard, ἀλωπεκίζ-ειν, ἀλωπεκίζ-ω, fut. ἀλωπεκίσ-ω.

Renarde, n. f., ἀλωπεκ-ίς, ίδος (ἡ).

Renardeau, n. m., ἀλωπέκι-ον, ου (τό).

Renardier, n. m., *chasseur de renards,* ἀλωπέκων θηρευτ-ής, οῦ (ὁ).

Renardière, n. f., *trou de renard,* ἀλωπεκί-α, ας (ἡ).

Rencaissage, n. m., τὸ πάλιν ἐμβάλλειν εἰς κίστας. L'article se décline.

Rencaisser, v. tr., εἰς κίστας πάλιν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc.

Renchérir, v. tr. 1 *Augmenter le prix,* ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω. || 2 *Offrir un prix plus élevé,* τῇ τιμῇ ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc. || Verbe intr. 1 *Devenir plus cher,* ἐπιτιμ-ᾶσθαι, ἐπιτιμ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐπιτιμηθήσ-ομαι. || 2 *Dire, faire plus qu'un autre,* ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc. — ***Renchéri, ie,*** part. passé et adj., *difficile, dédaigneux,* ἀκκιζόμεν-ος, η, ον. Faire le renchéri, ἀκκίζ-εσθαι, ἀκκίζ-ομαι, fut. ἀκκίσ-ομαι.

Renchérissement, n. m., ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ).

Rencogner, v. tr., εἰς γωνίαν ὠθ-εῖν, ὠθ-έω, ῶ, fut. ὠθήσ-ω, acc.

Rencontre, n. f. 1 *Occasion qui fait trouver,* περίπτωμα, περιπτώματ-ος (τό). || 2 *Choc, conflit, concours,* σύγκρουσ-ις, εως (ἡ); σύμπτωσ-ις, εως (ἡ); συνδρομ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Combat singulier,* μονομαχί-α, ας (ἡ). || 4 *Conjonction de deux astres,* σύνοδ-ος, ου (ἡ). || 5 *Rapprochement de deux personnes,* συνάντησ-ις, εως (ἡ); ἀπάντησ-ις, εως (ἡ). Locutions diverses : Aller à la rencontre, ἀντίον εἶναι, εἰμι, fut. εἶμι, gén. Faire rencontre, ἐντυγχάν-ειν, ἐντυγχάν-ω, fut. ἐντεύξ-ομαι, dat. Avoir une rencontre, συμβάλλ-ειν, συμβάλλ-ω, fut. συμβαλ-ῶ, dat. Par rencontre, ἀπὸ τύχης, τύχῃ.

Rencontrer, v. tr. 1 *Trouver sur son passage,* ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι, dat. || 2 *Trouver,* εὑρίσκ-ειν, εὑρίσκ-ω, fut. εὑρήσ-ω, acc. || 3 *Deviner,* εἰκάζ-ειν, εἰκάζ-ω, fut. εἰκάσ-ω, acc. Qui rencontre bien, εὔστοχ-ος, ος, ον. Talent de bien rencontrer, εὐστοχί-α, ας (ἡ). — ***se Rencontrer,*** v. pr. 1 *Se trouver ensemble,* συντυγχάν-ειν, συντυγχάν-ω, fut. συντεύξ-ομαι, dat. || 2 *Avoir les mêmes idées,* ὁμοφρον-εῖν, ὁμοφρον-έω, ῶ, fut. ὁμοφρονήσ-ω, dat. || 3 *S'offrir par hasard,* παραπίπτ-ειν, παραπίπτ-ω, fut. παραπεσοῦμαι. Ce qui se rencontre par hasard, προσπῖπτ-ον, οντος τό); τυχ-όν, όντος (τό). Il se rencontre que..., τοῦτο συμβαίνει, avec l'infinitif.

se Rendetter, v. pr., πάλιν ἀργύριον δανείζ-εσθαι, δανείζ-ομαι, fut. δανείσ-ομαι.

Rendez-vous, n. m. 1 *Convention de se rencontrer au même lieu, à la même heure,* συνόδου ὁμολογί-α, ας (ἡ). || 2 *Lieu du rendez-vous,* συγκείμεν-ος τόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent || 3 *Lieu ordinaire de réunion,* συναγωγ-ή, ῆς (ἡ). Heure du rendez-vous, συγκειμέν-η ὥρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Rendormir, v. tr., πάλιν κοιμ-ᾶν, κοιμ-άω, ῶ, fut. κοιμήσ-ω, acc. — ***se Rendormir,***

v. pr., πάλιν εἰς ὕπνον ἐμπίπτ-ειν, ἐμπίπτ-ω, fut. ἐμπεσ-οῦμαι.

Rendoubler, v. tr., ἀναπληρ-οῦν, ἀναπληρ-όω, ῶ, fut ἀναπληρώσ-ω, acc.

Rendre, v. tr. 1 *Restituer*, ἀποδιδόναι, ἀποδίδωμι, fut. ἀποδώσ-ω. || 2 *Remettre à son adresse*, παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, acc. || 3 *Voiturer, porter, conduire*, ἐπάγ-ειν, ἐπάγ-ω, fut. ἐπάξ-ω, acc.; κομίζ-ειν, κομίζ-ω, fut. κομίσ-ω, acc. || 4 *Produire, rapporter*, ἀποφέρ-ειν, ἀποφέρ-ω, fut. ἀποίσ-ω, acc. || 5 *Rejeter, renvoyer au dehors*, ἐκκρίν-ειν, ἐκκρίν-ω, fut. ἐκκριν-ῶ, acc. || 6 *Exhaler*, ἀποπν-εῖν, ἀποπνέ-ω, fut. ἀποπνεύσ-ω, acc. || 7 *Livrer*, παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, acc. || 8 *Représenter*, παραδεικνύναι, παραδείκνυμι, fut. παραδείξ-ω, acc. || 9 *Traduire*, μεταφράζ-ειν, μεταφράζ-ω, fut. μεταφράσ-ω, acc.; μεταγράφ-ειν, μεταγράφ-ω, fut. μεταγράψ-ω, acc. || 10 *Faire devenir*, ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc.; τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. || 11 *Exprimer*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc. — ***se Rendre***, v. pr. 1 *Aller*, ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι. || 2 *Aboutir*, ἐκδιδόναι, ἐκδίδωμι, fut. ἐκδώσ-ω. || 3 *Se montrer*, ἑαυτὸν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc. || 4 *Succomber*, ἀπαγορεύ-ειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπερ-ῶ, dat. || 5 *Céder*, ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω, dat. || 6 *Acquiescer*, ὑπακού-ειν, ὑπακού-ω, fut. ὑπακούσ-ομαι, dat.; χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, dat. || 7 *Devenir*, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Rendu, ue***, part. passé et adj. 1 *Restitué*, ἀπόδοτ-ος, ος, ον. || 2 *Imité, représenté*, εἰκασμέν-ος, η, ον. || 3 *Harassé*, ἀποκαμ-ών, οῦσα, όν; κατάκοπ-ος, ος, ον. Locutions diverses : Rendre la justice, δικάζ-ειν, δικάζ-ω, fut. δικάσ-ω. Rendre à chacun ce qui lui est dû, τὸ πρέπον ἑκάστῳ ἀπονέμ-ειν, ἀπονέμ-ω, fut. ἀπονεμ-ῶ. Rendre la pareille, τοῖς ἴσοις ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι. Rendre honneur, rendre des honneurs, τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc. Rendre service, rendre des services, εὐεργετ-εῖν, εὐεργετ-έω, ῶ, fut. εὐεργετήσ-ω, acc. Rendre la parole, *dégager d'un serment*, τῶν ὅρκων ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπολύσ-ω, acc. Rendre les armes, τὰ ὅπλα παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω. Rendre l'âme, τὴν ψυχὴν ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω. Rendre un son, ψοφ-εῖν, ψοφ-έω, ῶ, fut. ψοφήσ-ω. Rendre réponse, ἀποκρίν-εσθαι, ἀποκρίν-ομαι, fut. ἀποκριν-οῦμαι. Rendre un oracle, χρῄζ-ειν, χρῄζ-ω, fut. χρήσ-ω. Rendre ses devoirs, θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc. Rendre les derniers devoirs, τὰ νομιζόμενα ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, dat. Rendre visite, ἀσπάζ-εσθαι, ἀσπάζ-ομαι, fut. ἀσπάσ-ομαι. Rendre compte, εὐθύνας διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, dat. Rendre raison, *expliquer*, λόγον διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, gén. Rendre témoignage, μαρτύρ-εσθαι, μαρτύρ-ομαι, fut. μαρτυρ-οῦμαι. Rendre la liberté, ἐλευθερ-οῦν, ἐλευθερ-όω, ῶ, fut. ἐλευθερώσ-ω, acc. Rendre gorge, ἐμ-εῖν, ἐμ-έω, ῶ, fut, ἐμήσ-ω. Rendre la main, *lâcher la bride*, τὰς ἡνίας χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω.

Renduire, v. tr., πάλιν ἀλείφ-ειν, ἀλείφ-ω, fut. ἀλείψ-ω, acc.

Rendurcir, v. tr., πάλιν ἐπισκληρ-οῦν, ἐπισκληρ-όω, ῶ, fut. ἐπισκληρώσ-ω, acc.

Rêne, n. f., ἡνί-α, ας (ἡ).

Renégat, n. m., ἀποστάτ-ης, ου (ὁ). Renégate, n. f., ἀποστάτ-ις, ιδος (ἡ).

Rénette, n. f., *instrument pour couper l'ongle du cheval*, κοπ-ίς, ίδος (ἡ).

Rénetter, v. tr., *couper le sabot du cheval*, ἐξονυχίζ-ειν, ἐξονυχίζ-ω, fut. ἐξονυχίσ-ω, acc.

Renfaîtage, n. m., *raccommodage d'un toit*, στέγης ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ).

Renfaîter, v. tr., *raccommoder un toit*, στέγην ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω.

Renfermé, n. m., *mauvaise odeur*, τάγγ-ος, εος, ους (τό). Sentir le renfermé, ταγγίζ-ειν, ταγγίζ-ω, fut. ταγγίσ-ω.

Renfermer, v. tr. 1 *Enfermer de nouveau*, αὖθις ἐγκλεί-ειν, ἐγκλεί-ω, fut. ἐγκλείσ-ω, acc. || 2 *Enfermer*, εἴργ-ειν, εἴργ-ω, fut. εἴρξ-ω, acc. || 3 *Concentrer, cacher en soi-même*, ἀποκρύπτ-εσθαι, ἀποκρύπτ-ομαι, fut. ἀποκρύψ-ομαι, acc. || 4 *Restreindre*, περιορίζ-ειν, περιορίζ-ω, fut. περιορίσ-ω, acc. || 5 *Contenir*, περιέχ-ειν, περιέχ-ω, fut. περιέξ-ω, acc. — ***Renfermé, ée***, part. passé et adj., κατάκλειστ-ος, ος, ον.

Renflement, n. m., ἀνοίδησ-ις, εως (ἡ). En architecture, ὄγκ-ος, ου (ὁ); κόλπ-ος, ου (ὁ).

Renfler, v. intr., ἀνοιδ-εῖν, ἀνοιδ-έω, ῶ, fut. ἀνοιδήσ-ω. — ***Renflé, ée***, part. passé et adj., ὀγκώδ-ης, ης, ες. Faire renfler, ἐξογκ-οῦν, ἐξογκ-όω, ῶ, fut. ἐξογκώσ-ω, acc.

Renfoncement, n. m., *creux*, εἰσοχ-ή, ῆς (ἡ).

Renfoncer, v. tr., πάλιν ἐμπηγνύναι, ἐμπήγνυμι, fut. ἐμπήξ-ω, acc. — ***Renfoncé, ée***, part. passé et adj., κοῖλ-ος, η, ον. Avoir les yeux renfoncés, κοιλοφθαλμι-ᾶν, κοιλοφθαλμι-άω, ῶ, fut. κοιλοφθαλμιάσ-ω.

Renforcement, n. m., ἀνάῤῥωσ-ις, εως (ἡ).

Renforcer, v. tr. 1 *Rendre plus fort*, ἐπιῤῥωννύναι, ἐπιῤῥώννυμι, fut. ἐπιῤῥώσ-ω, acc. 2 *Augmenter*, αὐξάν-ειν, αὐξάν-ω, fut. αὐξήσ-ω, acc.

Renfort, n. m., *augmentation de force*, ἐπίῤῥωσ-ις, εως (ἡ); αὔξησ-ις, εως (ἡ).

se Renfrogner, v. pr., συνοφρυ-οῦσθαι, συνοφρυ-όομαι, οῦμαι, fut. συνοφρυωθήσ-ομαι. — ***Renfrogné, ée***, part. passé et adj., σκυθρωπ-ός, ή, όν.

Rengagement, n. m. 1 *Action de mettre de nouveau en gage*, τὸ πάλιν ἐνεχυράζ-ειν. L'article se décline. || 2 *Action de prendre de nouveaux engagements*, τὸ πάλιν ὑποσχέσεις ποιεῖσθαι. L'article se décline. ||

3 *Action de s'enrôler de nouveau*, τὸ πάλιν πρὸς τὴν στρατείαν ἀπογράφ-εσθαι. L'article se décline.

Rengager, v. tr. 1 *Mettre de nouveau en gage*, πάλιν ἐνεχυράζ-ειν, ἐνεχυράζ-ω, fut. ἐνεχυράσ-ω, acc. || 2 *Impliquer de nouveau*, πάλιν ἐμπλέκ-ειν, ἐμπλέκ-ω, fut. ἐμπλέξ-ω, acc. || 3 *Enrôler de nouveau*, πάλιν καταγράφ-ειν, καταγράφ-ω, fut. καταγράψ-ω, acc.

Rengaîner, v. tr. 1 *Remettre dans la gaîne*, πάλιν κρύπτ-ειν, κρύπτ-ω, fut. κρύψ-ω, acc. || 2 *Rabattre de son arrogance*, τῆς ὕβρεως παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι.

se Rengorger, v. pr. 1 *Redresser le cou fièrement*, διαυχενίζ-εσθαι, διαυχενίζ-ομαι, fut. διαυχενίσ-ομαι. || 2 *Faire l'important*, ὀγκ-οῦσθαι, ὀγκ-όομαι, οῦμαι, fut. ὀγκώσ-ομαι.

Rengraisser, v. tr., πάλιν σιτεύ-ειν, σιτεύ-ω, fut. σιτεύσ-ω, acc. || Verbe intr., πάλιν λιπαίν-εσθαι, λιπαίν-ομαι, fut. λιπανθήσ-ομαι.

Rengrènement, n. m., δευτέρ-α τύπωσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Rengréner, v. tr., *placer de nouveau la monnaie sous le coin*, πάλιν ἐκτυπ-οῦν, ἐκτυπ-όω, ῶ, fut. ἐκτυπώσ-ω, acc.

Renhardir, v. tr., ἀναθαῤῥύν-ειν, ἀναθαῤῥύν-ω, fut. ἀναθαῤῥυν-ῶ, acc. — ***se Renhardir***, v. pr., ἀναθαῤῥ-εῖν, ἀναθαῤῥ-έω, ῶ, fut. ἀναθαῤῥήσ-ω.

Reniable, adj., ἀρνήσιμ-ος, ος, ον.

Reniement, n. m., ἐξάρνησ-ις, εως (ἡ). Reniement par serment, ἀπώμοσ-ις, εως (ἡ).

Renier, v. tr., ἀπαρν-εῖσθαι, ἀπαρν-έομαι, οῦμαι, fut. ἀπαρνήσ-ομαι. Renier par serment, ἀπομνύναι, ἀπόμνυμι, fut. ἀπομ-οῦμαι. — ***Renié, ée***, part. passé et adj., ἀπωμοσμέν-ος, η, ον.

Reniflement, n. m., τὸ τῇ ῥινὶ ἀναπνεῖν. L'article se décline.

Renifler, v. intr., τῇ ῥινὶ ἀναπν-εῖν, ἀναπν-έω, fut. ἀναπνεύσ-ω.

Reniflerie, n. f., τὸ τῇ ῥινὶ ἀναπνεῖν. L'article se décline.

Renifleur, n. m., τῇ ῥινὶ ἀναπνέ-ων, οντος (ὁ). Renifleuse, n. f., τῇ ῥινὶ ἀναπνέουσ-α, ης (ἡ).

Reniveler, v. tr., πάλιν ὁμαλίζ-ειν, ὁμαλίζ-ω, fut. ὁμαλίσ-ω, acc.

Renne, n. m., ἱππέλαφ-ος, ου (ὁ).

Renoircir, v. tr., πάλιν μελαίν-ειν, μελαίν-ω, fut. μελαν-ῶ, acc.

Renom, n. m., δόξ-α, ης (ἡ); φήμ-η, ης (ἡ); ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό). Bon renom, εὐδοξί-α, ας (ἡ). Avoir un bon renom, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω. Qui a un bon renom, εὔδοξ-ος, ος, ον; εὐδόκιμ-ος, ος, ον. Mauvais renom, κακοδοξί-α, ας (ἡ). Qui a un mauvais renom, ακόδοξ-ος, ος, ον.

Renommée, n. f. *réputation, renom*, δόξ-α, ης (ἡ); φήμ-η, ης (ἡ); ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό). La Renommée, *divinité*, Φήμ-η, ης (ἡ).

Renommer, v. tr. 1 *Nommer de nouveau*, πάλιν ἀνακαλ-εῖν, ἀνακαλ-έω, ῶ, fut. ἀνακαλέσ-ω, acc. || 2 *Réélire*, πάλιν ἀναδεικνύναι, ἀναδείκνυμι, fut. ἀναδείξ-ω, acc. — ***Renommé, ée***, part. passé et adj., πολυθρύλλητ-ος, ος, ον; περιβόητ-ος, ος, ον; εὐκλε-ής, ής, ές; εὔδοξ-ος, ος, ον. Être renommé, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω.

Renonce, n. f., *absence d'une couleur au jeu de cartes*, ἔλλειψ-ις, εως (ἡ).

Renoncement, n. m., ἄφεσ-ις, εως (ἡ); ὀλιγώρησ-ις, εως (ἡ). Renoncement à soi-même, ἑαυτοῦ καταφρόνησ-ις, εως (ἡ).

Renoncer, v. tr., *renier, désavouer*, ἀπαγορεύ-ειν, ἀπαγορεύ-ω, fut. ἀπερ-ῶ, acc. Renoncer sa foi, *apostasier*, τῆς πίστεως ἀποστατ-εῖν, ἀποστατ-έω, ῶ, fut. ἀποστατήσ-ω. || Verbe intr. 1 *Se désister*, ἀφίστ-ασθαι, ἀφίστ-αμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι, gén. || 2 *Ne plus songer à*, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, acc.

Renonciation, n. f., ἄφεσ-ις, εως (ἡ).

Renoncule, n. f., βατράχι-ον, ου (τό).

Renouement ou **Renoûment**, n. m., *rétablissement, renouvellement*, ἀποκατάστασ-ις, εως (ἡ); ἀνακαίνισ-ις, εως (ἡ).

Renouer, v. tr. 1 *Nouer de nouveau*, πάλιν ἀνάπτ-ειν, ἀνάπτ-ω, fut. ἀνάψ-ω, acc. || 2 *Renouveler*, ἀνανε-οῦν, ἀνανε-όω, ῶ, fut. ἀνανεώσ-ω, acc.; ἀποκαθιστάναι, ἀποκαθίστημι, fut. ἀποκαταστήσ-ω, acc.; ἀνακαινίζ-ειν, ἀνακαινίζ-ω, fut. ἀνακαινίσ-ω. || 3 *Reprendre*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc.

Renoueur, n. m., *qui remet les membres disloqués*, ἀρθρεμβολ-ῶν, οῦντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet. Renoueuse, n. f., ἀρθρεμβολοῦσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Renouveau, n. m., *printemps*, ἔαρ, ἔαρος ou ἦρ-ος(τό).

Renouveler, v. tr. 1 *Rendre nouveau*, ἀνανε-οῦν, ἀνανε-όω, ῶ, fut. ἀνανεώσ-ω, acc.; ἀνακαινίζ-ειν, ἀνακαινίζ-ω, fut. ἀνακαινίσ-ω, acc. || 2 *Reprendre, recommencer*, ἐπαναλαμβάν-ειν, ἐπαναλαμβάν-ω, fut. ἐπαναλήψ-ομαι, acc.

Renouvellement, n. m. 1 *Action de renouveler*, ἀνανέωσ-ις, εως (ἡ); ἀνακαίνισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Accroissement*, ἐπίδοσ-ις, εως (ἡ).

Rénovation, n. f., ἀνακαίνισ-ις, εως (ἡ).

Renseignement, n. m., δήλωσ-ις, εως (ἡ); σημεῖ-ον, ου (τό).

Renseigner, v. tr., ἀποδιδάσκ-ειν, ἀποδιδάσκ-ω, fut. ἀποδιδάξ-ω, acc.

Rensemencer, v. tr., αὖθις κατασπείρ-ειν, κατασπείρ-ω, fnt. κατασπερ-ῶ, acc.

Rentamer, v. tr. 1 *Entamer de nouveau*, πάλιν καινοτομ-εῖν, καινοτομ-έω, ῶ, fut. καινοτομήσ-ω, acc. || 2 *Reprendre, recommencer*, ἐπαναλαμβάν-ειν, ἐπαναλαμβάν-ω, fut. ἐπαναλήψ-ομαι, acc.

Rentasser, v. tr., πάλιν ἐπισωρεύ-ειν, ἐπισωρεύ-ω, fut. ἐπισωρεύσ-ω, acc.

Rente, n. f., πρόσοδ-ος, ου (ἡ); πόρ-ος, ου (ὁ).

Renter, v. tr., *assigner une rente*, πρός-

οδον ἀπονέμ-ειν, ἀπονέμ-ω, fut. ἀπονεμ-ῶ, dat. — ***Renté, ée,*** part. passé et adj., προς-όδους ἔχ-ων, ουσα, ον.
Renterrer, v. tr., πάλιν θάπτ-ειν, θάπτ-ω, fut. θάψ-ω.
Rentier, n. m., ἐνιαυσίαν πρόςοδον καρπού-μεν-ος, ου (ὁ). Rentière, n. f., ἐνιαυσίαν πρόςοδον καρπουμέν-η, ης (ἡ).
Rentoilage, n. m., πηνίου ἀλλαγ-ή, ῆς (ἡ).
Rentoiler, v. tr., πηνίον ἀλλάσσ-ειν, ἀλ-λάσσ-ω, fut. ἀλλάξ-ω, gén.
Rentraire, v. tr. *rejoindre par la couture deux morceaux d'étoffe*, ῥυτίζ-ειν, ῥυτίζ-ω, fut. ῥυτίσ-ω, acc.
Rentraiture, n. f., ῥύτισμα, ῥυτίσματ-ος (τό).
Rentrant, adj. m. Angle rentrant, *celui dont l'ouverture est en dehors*, εἰςέχουσ-α γω-νί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Rentrayeur, n. m., ῥυτίζ-ων, οντος (ὁ). Rentrayeuse, n. f., ῥυτίζουσ-α, ης (ἡ).
Rentrée, n. f. 1 *Reprise des fonctions*, ἀποκατάστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Retour*, ἐπ-άνοδ-ος, ου (ἡ). || 3 *Revenu*, πρόςοδ-ος, ου (ἡ). || 4 *Enlèvement des récoltes*, καρπο-λογί-α, ας (ἡ).
Rentrer, v. intr., *entrer de nouveau*, αὖθις εἰςέρχ-εσθαι, εἰςέρχ-ομαι, fut. εἰςελεύσ-ομαι. En parlant de l'argent, des revenus, εἰς-οδιάζ-εσθαι, εἰςοδιάζ-ομαι, fut. εἰςοδιάσ-ομαι. || Verbe tr., *porter ou reporter dans*, εἰς-κομίζ-ειν, εἰςκομίζ-ω, fut. εἰςκομίσ-ω, acc. Locutions diverses : Rentrer en campagne, en parlant d'une armée, ἀναστρατεύ-εσθαι, ἀναστρατεύ-ομαι, fut. ἀναστρατεύσ-ομαι. Rentrer dans son lit, en parlant d'un fleuve, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. Rentrer dans ses droits, τῶν δικαίων πάλιν τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι. Rentrer dans son bon sens, ἀναφρον-εῖν, ἀνα-φρον-έω, ῶ, fut. ἀναφρονήσ-ω.
Renvahir, v. tr., πάλιν εἰςβάλλ-ειν, εἰςβάλλ-ω, fut. εἰςβαλ-ῶ, acc.
Renvelopper, v. tr., πάλιν σκεπάζ-ειν, σκε-πάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω, acc.
Renvenimer, v. tr., πάλιν ἰὸν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, dat.
Renverse (à la), loc. adv., se traduit par l'adjectif ὕπτι-ος, α, ον, qui s'accorde avec le sujet du verbe. Tomber à la renverse, ὑπτιάζ-ειν, ὑπτιάζ-ω, fut. ὑπτιάσ-ω.
Renversement, n. m. 1 *Action de renverser*, ἀνατροπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ruine*, κατά-λυσ-ις, εως (ἡ); καταστροφ-ή, ῆς (ἡ).
Renverser, v. tr. 1 *Faire tomber par terre*, καταστρέφ-ειν, καταστρέφ-ω, fut. κατα-στρέψ-ω, acc. || 2 *Abattre, détruire*, καθ-αιρ-εῖν, καθαιρ-έω, ῶ, fut. καθαιρήσ-ω, acc. || 3 *Répandre*, en parlant d'un liquide, προχ-εῖν, προχέ-ω, fut. προχεύσ-ω, acc. || ***se Renverser***, v. pr., *tomber à la renverse*, ὑπτιάζ-ειν, ὑπτιάζ-ω, fut. ὑπτιάσ-ω.
Renvoi, n. m. 1 *Action de faire revenir sur ses pas*, ἀναπομπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Congé*, ἀπαλλαγ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Remise d'une cause*, ἀναγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Adresse d'une demande à une autre personne*, ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Ajournement*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Signe qui renvoie à une note, etc.*, σημεῖ-ον, ου (τό). || 7 *Aigreur de l'estomac*, ἔρευγμα, ἐρεύγματ-ος (τό).
Renvoyer, v. tr. 1 *Envoyer de nouveau*, πάλιν πέμπ-ειν, πέμπ-ω, fut. πέμψ-ω, acc. || 2 *Faire reporter*, ἀναπέμπ-ειν, ἀνα-πέμπ-ω, fut. ἀναπέμψ-ω, acc. || 3 *Répercuter*, ἀντηχ-εῖν, ἀντηχ-έω, ῶ, fut. ἀντηχήσ-ω, acc. || 4 *Congédier*, ἀποπέμπ-ειν, ἀποπέμπ-ω, fut. ἀποπέμψ-ω, acc. || 5 *Licencier*, διαφιέ-ναι, διαφίημι, fut. διαφήσ-ω, acc. || 6 *Adresser à quelqu'un*, προςτρέπ-ειν, προςτρέπ-ω, fut. προςτρέψ-ω. || 7 *Soumettre à un juge*, ἀνάγ-ειν, ἀνάγ-ω, fut. ἀνάξ-ω, acc. || 8 *Faire confronter le passage d'un livre*, ὑποδει-κνύναι, ὑποδείκνυμι, fut. ὑποδείξ-ω, acc. || 9 *Absoudre*, ἀπολύ-ειν, ἀπολύ-ω, fut. ἀπο-λύσ-ω, acc. || 10 *Différer, remettre*, ἀνα-βάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc.
Réordination, n. f., δευτέρ-α χειροτονί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Réordonner, v. tr., πάλιν χειροτον-εῖν, χει-ροτον-έω, ῶ, fut. χειροτονήσ-ω, acc.
Réorganisation, n. f., δευτέρα διοίκησ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Réorganiser, v. tr., πάλιν διοικ-έω, ῶ, fut. διοικήσ-ω, acc.
Réouverture, n. f., δευτέρ-α ἄνοιξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Repaire, n. m., φωλε-ός, οῦ (ὁ). Au pluriel, φωλε-ά, ῶν (τά). Repaire de voleurs, ληστή-ρι-ον, ου (τό).
Repaître, v. tr. 1 *Donner à manger*, σι-τίζ-ειν, σιτίζ-ω, fut. σιτίσ-ω, acc. || 2 *Rassasier*, κορεννύναι, κορέννυμι, fut. κορέσ-ω, acc. Au figuré, βουκολ-εῖν, βουκολ-έω, ῶ, fut. βουκολήσ-ω, acc. — ***se Repaître***, v. pr., *manger*, en parlant des hommes, ἐμ-φορ-εῖσθαι, ἐμφορ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐμφο-ρηθήσ-ομαι, gén.; en parlant des animaux, βόσκ-εσθαι, βόσκ-ομαι, fut. βοσκήσ-ομαι. Au figuré, τρέφ-εσθαι, τρέφ-ομαι, fut. τρα-φήσ-ομαι; βουκολ-εῖσθαι, βουκολ-έομαι, οῦμαι, fut. βουκολήσ-ομαι. — ***Repu, ue,*** part. passé et adj., κατάκορ-ος, ος, ον.
Répandre, v. tr. 1 *Épancher, verser*, ἐπιχ-εῖν, ἐπιχέ-ω, fut. ἐπιχεύσ-ω, acc. || 2 *Départir, distribuer*, ἀπονέμ-ειν, ἀπο-νέμ-ω, fut. ἀπονεμ-ῶ, acc. || 3 *Disséminer*, διασπείρ-ειν, διασπείρ-ω, fut. διασπερ-ῶ, acc.; διαδιδόναι, διαδίδωμι, fut. διαδώσ-ω, acc. — ***se Répandre***, v. pr., *se divulguer*, διέρχ-εσθαι, διέρχ-ομαι, fut. διελεύσ-ομαι. — ***Répandu, ue,*** part. passé et adj. 1 *Disséminé*, en parlant d'un bruit, d'une nouvelle, διατεθρυλλημέν-ος, η, ον. || 2 *Qui vit beaucoup dans le monde*, πολλοῖς μεθο-μιλ-ῶν, οῦσα, οῦν. Locutions diverses : Répandre des larmes, δακρύ-ειν, δακρύ-ω, fut. δακρύσ-ω. Répandre une douce odeur, γλυκὺ ἀπόζ-ειν, ἀπόζ-ω, fut. ἀποζήσ-ω. Répandre de la lumière, ἀναλάμπ-ειν, ἀναλάμπ-ω, fut.

ἀναλάμψ-ω. Répandre la terreur, φόβον ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ. C'est un bruit répandu, τοῦτο θρυλλεῖται. Se répandre en paroles, μακροὺς λόγους ἐπιτείν-ειν, ἐπιτείν-ω, fut. ἐπιτεν-ῶ. Se répandre en invectives, πολλῇ λοιδορίᾳ χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι. Se répandre en menaces, πολλὰ ἀπειλ-εῖν, ἀπειλ-έω, ῶ, fut. ἀπειλήσ-ω.

Réparable, adj., ἐπανορθωτ-ός, ή, όν.

Reparaître, v. intr., πάλιν φαίν-εσθαι, φαίν-ομαι, fut. φαν-οῦμαι ou φανήσ-ομαι.

Réparateur, n. m., ἐπανορθωτ-ής, οῦ (ὁ).

Réparateur, trice, adj., ἐπανορθωτικ-ός, όν.

Réparation, n. f. 1 *Action de rectifier*, ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de refaire*, ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ). Réparation d'une faute, ἁμαρτήματος ἀνάληψ-ις, εως (ἡ). Procès en réparation, βλάβης δίκ-η, ης (ἡ). Réparation d'honneur, παραίτησ-ις, εως (ἡ).

Réparer, v. tr. 1 *Rectifier*, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc. || 2 *Refaire*, ἀνασκευάζ-ειν, ἀνασκευάζ-ω, fut. ἀνασκευάσ-ω, acc. Réparer ses forces, τὴν ἰσχὺν ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι.

Reparler, v. intr., πάλιν λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. λέξ-ω.

Repartie, n. f., ἀνταπόκρισ-ις, εως (ἡ).

Repartir, v. intr. 1 *Partir de nouveau*, πάλιν ἀποίχ-εσθαι, ἀποίχ-ομαι, fut. ἀποιχήσ-ομαι. || 2 *Répliquer*, ἀποκρίν-εσθαι, ἀποκρίν-ομαι, fut. ἀποκριν-οῦμαι.

Répartir, v. tr., *distribuer*, διανέμ-ειν, διανέμ-ω, fut. διανεμ-ῶ, acc. — ***Réparti, ie***, part. passé et adj., διαιρετ-ός, ή, όν.

Répartiteur, n. m., διανομ-εύς, έως (ὁ).

Répartition, n. f., διανομ-ή, ῆς (ἡ); διάδοσ-ις, εως (ἡ).

Repas, n. m. 1 *Nourriture*, τροφ-ή, ῆς (ἡ); σῖτ-ος, ου (ὁ). || 2 *Dîner*, δεῖπν-ον, ου (τό). || 3 *Festin*, εἰλαπίν-η, ης (ἡ).

Repassage, n. m. 1 *Action d'aiguiser*, θῆξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de passer un fer chaud sur le linge*, ὁμαλισμ-ός, οῦ (ὁ).

Repasser, v. intr. 1 *Passer de nouveau*, πάλιν παρέρχ-εσθαι, παρέρχ-ομαι, fut. παρελεύσ-ομαι. || 2 *Revenir, retourner*, ἐπανέρχ-εσθαι, ἐπανέρχ-ομαι, fut. ἐπανελεύσ-ομαι. || Verbe tr. 1 *Aiguiser*, θήγ-ειν, θήγ-ω, fut. θήξ-ω, acc. || 2 *Rendre uni avec un fer chaud*, ὁμαλίζ-ειν, ὁμαλίζ-ω, fut. ὁμαλίσ-ω, acc. || 3 *Se remettre en mémoire*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι.

Repasseuse, n. f., λεάντειρ-α, ας (ἡ).

Repaver, v. tr., αὖθις στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω, acc.

Repayer, v. tr., αὖθις ἐκτίν-ειν, ἐκτίν-ω, fut. ἐκτίσ-ω, acc.

Repêcher, v. tr., ἐκ τοῦ ὕδατος πάλιν ἐξέλκ-ειν, ἐξέλκ-ω, fut. ἐξέλξ-ω, acc.

Repeigner, v. tr., πάλιν κτενίζ-ειν, κτενίζ-ω, fut. κτενίσ-ω, acc.

Repeindre, v. tr., πάλιν γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω, acc.

Repeint, n. m., *endroit d'un tableau où l'on a appliqué de nouvelles couleurs*, δευτέρ-α βαφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Rependre, v. tr., πάλιν κρεμαννύναι, κρεμάννυμι, fut. κρεμάσ-ω, acc.

Repenser, v. intr., πάλιν σκέπτ-εσθαι, σκέπτ-ομαι, fut. σκέψ-ομαι.

Repentance, n. f., μεταμέλει-α, ας (ἡ).

Repentant, ante, adj., μεταμελόμεν-ος, η, ον.

se Repentir, v. pr., μεταμέλ-εσθαι, μεταμέλ-ομαι, fut. μεταμελήσ-ομαι. On traduit mieux par l'unipersonnel μεταμέλ-ει, μεταμελήσ-ει, avec le dat. du pronom personnel et le participe aoriste du verbe qui suit. Ex.: Je me repens d'avoir gardé le silence, μεταμέλει μοι σιγήσαντι.

Repentir, n. m., μετάνοι-α, ας (ἡ); μεταμέλει-α, ας (ἡ).

Repercer, v. tr., πάλιν τρυπ-ᾶν, τρυπ-άω, ῶ, fut. τρυπήσ-ω, acc.

Répercussif, ive, adj., ἀποκρουστικ-ός, ή, όν.

Répercussion, n. f., ἀπόκρουσ-ις, εως (ἡ). S'il s'agit de la lumière, du son, ἀνάκλασ-ις, εως (ἡ); ἀνταπόδοσ-ις, εως (ἡ).

Répercuter, v. tr., ἀποκρού-ειν, ἀποκρού-ω, fut. ἀποκρούσ-ω, acc. S'il s'agit de la lumière, du son, ἀνακλ-ᾶν, ἀνακλ-άω, ῶ, fut. ἀνακλάσ-ω; ἀνταποδιδόναι, ἀνταποδίδωμι, fut. ἀνταποδώσ-ω, acc.

Reperdre, v. tr., πάλιν ἀποβάλλ-ειν, ἀποβάλλ-ω, fut. ἀποβαλ-ῶ, acc.

Repère, n. m., *marque*, σημεῖ-ον, ου (τό).

Repérer, v. tr., *marquer*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc.

Répertoire, n. m., κατάλογ-ος, ου (ὁ).

Repeser, v. tr., πάλιν σταθμίζ-ειν, σταθμίζ-ω, fut. σταθμίσ-ω, acc.

Répétailler, v. tr., παλιλλογ-εῖν, παλιλλογ-έω, ῶ, fut. παλιλλογήσ-ω.

Répéter, v. tr. 1 *Revenir sur les mêmes choses*, ἀνακυκλ-εῖν, ἀνακυκλ-έω, ῶ, fut. ἀνακυκλήσ-ω, acc. || 2 *Faire de nouveau*, δεύτερον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 3 *Redire ce qu'on a déjà dit*, ταυτολογ-εῖν, ταυτολογ-έω, ῶ, fut. ταυτολογήσ-ω || 4 *Réciter*, καταλέγ-ειν, καταλέγ-ω, fut. καταλέξ-ω, acc. || 5 *Réfléchir, répercuter*, ἀνταποδιδόναι, ἀνταποδίδωμι, fut. ἀνταποδώσ-ω, acc. || 6 *Donner des répétitions à des élèves*, ὑποδιδάσκ-ειν, ὑποδιδάσκ-ω, fut. ὑποδιδάξ-ω, acc. Répéter une pièce, δρᾶμα διδάσκ-ειν, διδάσκ-ω, fut. διδάξ-ω.

Répétiteur, n. m., ὑποδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ).

Répétition, n. f. 1 *Redite*, παλιλλογί-α, ας (ἡ). || 2 *Réitération*, δευτέρωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Leçon particulière*, τὸ ὑποδιδάσκειν. L'article se décline. || 4 *Réclamation*, ἀπαίτησ-ις, εως (ἡ). Montre à répétition, κρουματικ-ὸν ὡρολόγι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Repétrir, v. tr., πάλιν μάσσ-ειν, μάσσ-ω, fut. μάξ-ω, acc.
Repeuplement, n. m., ἀναπλήρωμα, ἀναπληρώματ-ος (τό).
Repeupler, v. tr., πάλιν οἰκίζ-ειν, οἰκίζ-ω, fut. οἰκίσ-ω, acc.
Repiquer, v. tr., πάλιν κεντ-εῖν, κεντ-έω, ῶ, fut. κεντήσ-ω, acc.
Répit, n. m. 1 *Relâche*, ἀναψυχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Délai*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ).
Replacer, v. tr., πάλιν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.
Replanter, v. tr., ἀναφυτεύ-ειν, ἀναφυτεύ-ω, fut. ἀναφυτεύσ-ω, acc.
Replâtrage, n. m. 1 *Réparation faite avec du plâtre*, τὸ πάλιν γυψοῦν. L'article se décline. || 2 *Mauvais prétexte*, κακ-ὴ πρόφασ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Réconciliation peu sincère*, ψευδ-εῖς διαλλαγ-αί, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.
Replâtrer, v. tr., πάλιν γυψ-οῦν, γυψ-όω, ῶ, fut. γυψώσ-ω, acc.
Replet, ète, adj., εὔσαρκ-ος, ος, ον
Réplétion, n. f., εὐσαρκί-α, ας (ἡ).
Repleuvoir, v. unipers. Il repleut, πάλιν ὕει.
Repli, n. m., πτυχ-ή, ῆς (ἡ). Repli d'un serpent, ἑλιγμ-ός, οῦ (ὁ); σπεῖρ-α, ας (ἡ).
Replier, v. tr. 1 *Plier de nouveau*, πάλιν πτύσσ-ειν, πτύσσ-ω, fut. πτύξ-ω, acc. || 2 *Ramener sur soi en pliant*, συμπτύσσ-ειν, συμπτύσσ-ω, fut. συμπτύξ-ω, acc. || 3 *Courber*, ἐπικάμπτ-ειν, ἐπικάμπτ-ω, fut. ἐπικάμψ-ω, acc. — ***se Replier***, v. pr., ἀνακάμπτ-εσθαι, ἀνακάμπτ-ομαι, fut. ἀνακαμφθήσ-ομαι.
Réplique, n. f. 1 *Réponse*, ἀπόκρισ-ις, εως (ἡ). || 2 *Plaidoyer contradictoire*, ἀντιλογί-α, ας (ἡ). Demeurer sans réplique, οὐδὲν ἀποκρίν-εσθαι, ἀποκρίν-ομαι, fut. ἀποκριν-οῦμαι. Qui est sans réplique, en parlant des personnes, ἀναπόκριτ-ος, ος, ον; en parlant des choses, δυσαπόκριτ-ος, ος, ον. Sans réplique, loc. adv., δυσαποκρίτως.
Répliquer, v. tr., ἀποκρίν-εσθαι, ἀποκρίν-ομαι, fut. ἀποκριν-οῦμαι, acc.; ὑπολαμβάν-ειν, ὑπολαμβάν-ω, fut. ὑπολήψ-ομαι.
Replonger, v. tr., πάλιν βαπτίζ-ειν, βαπτίζ-ω, fut. βαπτίσ-ω, acc. || Verbe intr., πάλιν κολυμβ-ᾶν, κολυμβ-άω, ῶ, fut. κολυμβήσ-ω.
Repolir, v. tr., πάλιν λεαίν-ειν, λεαίν-ω, fut. λεαν-ῶ, acc.
Répondant, n. m. 1 *Qui donne caution*, ἐγγυητ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Qui répond dans un examen*, ἀποκρινόμεν-ος, ου (ὁ). || 3 *Qui répond à la messe*, ἀμειβόμεν-ος, ου (ὁ).
Répondre, v. tr. et intr. 1 *Faire une réponse*, ἀποκρίν-εσθαι, ἀποκρίν-ομαι, fut. ἀποκριν-οῦμαι, acc. || 2 *Répliquer contradictoirement*, ἀντιλέγ-ειν, ἀντιλέγ-ω, fut. ἀντιλέξ-ω. || 3 *Réfuter*, ἐξελέγχ-ειν, ἐξελέγχ-ω, fut. ἐξελέγξ-ω, acc. || 4 *Rendre un oracle*, χρῄζ-ειν, χρῄζ-ω, fut. χρήσ-ω, acc. || 5 *Payer de retour*, ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι. || 6 *Être conforme à*, ἁρμόζ-ειν, ἁρμόζ-ω, fut. ἁρμόσ-ω, dat.; συμφων-εῖν, συμφων-έω, ῶ, fut. συμφωνήσ-ω, dat. || 7 *Être garant*, ἐγγυ-ᾶσθαι, ἐγγυ-άομαι, ῶμαι, fut. ἐγγυήσ-ομαι.
Répons, n. m., *paroles en réponse dans l'office de l'Église*, ἀντίφων-ον, ου (τό); ἀντῳδ-ή, ῆς (ἡ).
Réponse, n. f., ἀπόκρισ-ις, εως (ἡ); ἄμειψ-ις, εως (ἡ). Réponse contradictoire, ἀντιλογί-α, ας (ἡ).
Report, n. m., ἀναφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Reporter, v. tr., ἀνακομίζ-ειν, ἀνακομίζ-ω, fut. ἀνακομίσ-ω, acc.
Repos, n. m. 1 *Absence de mouvement*, ἀκινησί-α, ας (ἡ); ἡσυχί-α, ας (ἡ). || 2 *Cessation de travail*, ἀνάπαυσ-ις, εως (ἡ); ἀνάπαυλ-α, ης (ἡ). || 3 *Calme, absence de tourment*, ἡσυχί-α, ας (ἡ). || 4 *Sommeil*, ὕπν-ος, ου (ὁ). || 5 *Pause*, παῦλ-α, ης (ἡ). Locutions diverses : Être en repos, ἀκινήτως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Prendre du repos, ἀναπαύ-εσθαι, ἀναπαύ-ομαι, fut. ἀναπαύσ-ομαι. Lieu de repos, ἀναπαυστήρι-ον, ου (τό). Lit de repos, ἀνακλισμ-ός, οῦ (ὁ) Repos, en musique, διαστολ-ή, ῆς (ἡ).
Reposer, v. tr. 1 *Mettre dans une situation tranquille*, κατακλίν-ειν, κατακλίν-ω, fut. κατακλιν-ῶ, acc. || 2 *Calmer*, κατακοιμίζ-ειν, κατακοιμίζ-ω, fut. κατακοιμίσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Être déposé, placé dans un endroit*, κεῖσθαι, κεῖμαι, fut. κείσ-ομαι. || 2 *Dépendre de*, ἀνακ-εῖσθαι, ἀνάκ-ειμαι, fut. ἀνακείσ-ομαι. || 3 *Dormir*, ἀναπαύ-εσθαι, ἀναπαύ-ομαι, fut. ἀναπαύσ-ομαι. || 4 *Être en jachère*, en parlant des champs, ἀργ-εῖν, ἀργ-έω, ῶ, fut. ἀργήσ-ω. || 5 *Se rasseoir*, en parlant d'un liquide, ὑφίστ-ασθαι, ὑφίστ-αμαι, fut. ὑποστήσ-ομαι. — ***se Reposer***, v. pr. 1 *Prendre du repos*, παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι. || 2 *Se fier à*, θαῤῥ-εῖν, θαῤῥ-έω, ῶ, fut. θαῤῥήσ-ω, dat. || 3 *S'en remettre à*, ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω, avec l'acc. de la chose et le dat. de la personne. — ***Reposé, ée***, part. passé et adj., *calme*, ἥσυχ-ος, ος, ον. A tête reposée, ἡσύχως, σχολῇ.
Reposoir, n. m., ἀναπαυστήρι-ον, ου (τό).
Repoussant, ante, adj., δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).
Repoussement, n. m., λάκτισμα, λακτίσματ-ος (τό).
Repousser, v. tr. 1 *Faire reculer*, ἀπωθ-εῖν, ἀπωθ-έω, ῶ, fut. ἀπωθήσ-ω, acc. || 2 *Éloigner*, ἀπελαύν-ειν, ἀπελαύν-ω, fut. ἀπελάσ-ω. || Verbe intr., *pousser de nouveau*, en parlant des plantes, ἀναβλαστάν-ειν, ἀναβλαστάν-ω, fut. ἀναβλαστήσ-ω.
Repoussoir, n. m. 1 *Cheville*, σφήν, σφην-ός (ὁ). || 2 *Ombres ou parties vigoureuses placées sur le devant d'un tableau pour faire paraître les autres plus éloignées*, ἐνεργέστερ-ος χρωματισμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.

19.

Répréhensible, adj., μεμπτ-ός, ή, όν.
Répréhension, n. f., μέμψ-ις, εως (ἡ).
Reprendre, v. tr. 1 *Prendre de nouveau, recouvrer, recommencer*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc. || 2 *Réprimander*, ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat. || 3 *Trouver à redire*, μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, acc.; ψέγ-ειν, ψέγ-ω, fut. ψέξ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Répondre*, ὑπολαμβάν-ειν, ὑπολαμβάν-ω, fut. ὑπολήψ-ομαι. || 2 *Recommencer*, πάλιν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 3 *Recouvrer des forces*, ἑαυτὸν ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι. || 4 *Reprendre racine*, πάλιν ῥιζ-οῦν, ῥιζ-όω, ῶ, fut. ῥιζώσ-ω. || 5 *Redevenir en vogue*, πάλιν ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω. — ***se Reprendre***, v. pr., *revenir sur ce que l'on a dit*, ἀνατίθ-εσθαι, ἀνατίθ-εμαι, fut. ἀναθήσ-ομαι.
Représailles, n. f. pl., ἀμοιβ-αί, ῶν (αἱ). User de représailles, ἴσα ἴσοις ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι. Par représailles, ἀμοιβῶν δίκην.
Représentant, n. m., διάδοχ-ος, ου (ὁ); ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ).
Représentation, n. f. 1 *Exposition, exhibition*, παράστασ-ις, εως (ἡ); ἐπίδειξ-ις, εως (ἡ). Représentation par la peinture, διαμόρφωσ-ις, εως (ἡ); εἰκονογραφί-α, ας (ἡ). Représentation par la sculpture, πλάσ-ις, εως (ἡ). Représentation par la gravure, ἐκτύπωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Image*, εἰκών, εἰκόν-ος (ἡ); εἰκόνισμα, εἰκονίσματ-ος (τό). Représentation dramatique, δράματος διδασκαλί-α, ας (ἡ). || 3 *État que tient une personne distinguée*, παράστασ-ις, εως (ἡ). || 4 *Bonne mine, figure imposante*, σεμνοπρέπει-α, ας (ἡ). || 5 *Action de prendre la place, de faire valoir les droits d'un autre*, διαδοχ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Remontrance*, νουθέτησ-ις, εως (ἡ); μέμψ-ις, εως (ἡ).
Représenter, v. tr. 1 *Présenter de nouveau*, πάλιν προσφέρ-ειν, προσφέρ-ω, fut. προσοίσ-ω, acc. || 2 *Montrer, placer sous les yeux*, πρὸ ὀφθαλμῶν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. Représenter par la peinture, γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω, acc. Représenter par la sculpture, πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc. Représenter par le ciseau et le burin, γλύφ-ειν, γλύφ-ω, fut. γλύψ-ω, acc.; ἐκτυπ-οῦν, ἐκτυπ-όω, ῶ, fut. ἐκτυπώσ-ω, acc. Représenter par des paroles, des images, ὑποτυπ-οῦν, ὑποτυπ-όω, ῶ, fut. ὑποτυπώσ-ω, acc. || 3 *Donner une pièce au théâtre*, δρᾶμα εἰσάγ-ειν, εἰσάγ-ω, fut. εἰσάξ-ω. || 4 *Imiter un personnage*, ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι, acc. || 5 *Tenir la place de*, τάξιν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, gén. || 6 *Faire des observations, des remontrances*, ὑπομιμνήσκ-ειν, ὑπομιμνήσκ-ω, fut. ὑπομνήσ-ω, avec l'acc. de la personne et celui de la chose. || Verbe intr., *faire les honneurs de sa place*, σεμνοπροσωπ-εῖν, σεμνοπροσωπ-έω, ῶ, fut. σεμνοπροσωπήσ-ω.
Répressif, ive, adj., καθεκτικ-ός, ή, όν; κολαστικ-ός, ή, όν.
Répression, n. f., κόλασ-ις, εως (ἡ); κώλυσ-ις, εως (ἡ).
Réprimable, adj., κολαστέ-ος, α, ον.
Réprimande, n. f., ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ).
Réprimander, v. tr., ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat.
Réprimer, v. tr., κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc.; κολάζ-ειν, κολάζ-ω, fut. κολάσ-ω, acc.; καταπαύ-ειν, καταπαύ-ω, fut. καταπαύσ-ω, acc.
Reprise, n. f. 1 *Continuation d'une chose interrompue*, ἐπανάληψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Réparation*, ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ).
Repriser, v. tr., ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω, acc.
Réprobateur, trice, adj., ἀποδοκιμάζ-ων, ουσα, ον, avec l'acc. de l'objet.
Réprobation, n. f. 1 *Jugement de Dieu contre les pécheurs*, ἀποδοκιμασί-α, ας (ἡ). || 2 *Blâme sévère*, μέμψ-ις, εως (ἡ).
Reprochable, adj., μεμπτ-ός, ή, όν; ἐπίψογ-ος, ος, ον.
Reproche, n. m., μέμψ-ις, εως (ἡ); ἔγκλημα, ἐγκλήματ-ος (τό).
Reprocher, v. tr., μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, acc.; ὀνειδίζ-ειν, ὀνειδίζ-ω, fut. ὀνειδίσ-ω, acc.
Reproducteur, trice, adj., ἀναγενν-ῶν, ῶσα, ῶν.
Reproductibilité, n. f., τὸ ἀναγεννᾶσθαι. L'article se décline.
Reproductible, adj., ἀναγεννηθησόμεν-ος, η, ον.
Reproduction, n. f., ἀναγέννησ-ις, εως (ἡ); παλιγγενεσί-α, ας (ἡ). Reproduction par l'imitation, ἀπομίμησ-ις, εως (ἡ).
Reproduire, v. tr. 1 *Multiplier*, ἀναγενν-ᾶν, ἀναγενν-άω, ῶ, fut. ἀναγεννήσ-ω, acc. || 2 *Présenter, proposer de nouveau*, πάλιν προφέρ-ειν, προφέρ-ω, fut. προοίσ-ω, acc. || 3 *Représenter par l'imitation*, ἀπομιμεῖσθαι, ἀπομιμ-έομαι, οῦμαι, fut. ἀπομιμήσ-ομαι. || 4 *Réfléchir*, en parlant d'un miroir, ἀνταποδιδόναι, ἀνταποδίδωμι, fut. ἀνταποδώσ-ω, acc. — ***se Reproduire***, v. pr., *arriver de nouveau*, πάλιν συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω, fut. συμβήσ-ομαι. — ***Reproduit, ite***, part. passé et adj., παλιγγεν-ής, ής, ές.
Reprouver, v. tr., *prouver de nouveau*, πάλιν ἀποδεικνύναι, ἀποδείκνυμι, fut. ἀποδείξ-ω, acc.
Réprouver, v. tr. 1 *Rejeter*, ἀποδοκιμάζ-ειν, ἀποδοκιμάζ-ω, fut. ἀποδοκιμάσ-ω, acc. || 2 *Damner*, κατακρίν-ειν, κατακρίν-ω, fut. κατακριν-ῶ, acc. — ***Réprouvé, ée***, part. passé et adj. 1 *Repoussé*, ἀποδόκιμ-ος, ος, ον. || 2 *Damné, maudit*, κατάρατ-ος, ος, ον.
Reps, n. m., *étoffe de soie*, σηρικ-ὸν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Reptile, n. m., ἑρπετ-όν, οῦ (τό).

Républicain, aine, adj., δημοκρατικ-ός, ή, όν.
Républicanisme, n. m., φιλοδημί-α, ας (ἡ).
République, n. f., δημοκρατί-α, ας (ἡ); πολιτεί-α, ας (ἡ). République des lettres, τῶν γραμμάτων κοινωνί-α, ας (ἡ).
Répudiation, n. f., τῆς γυναικ-ὸς ἀποπομπ-ή, ῆς (ἡ).
Répudier, v. tr. 1 *Renvoyer sa femme pour cause légale*, τὴν γυναῖκα ἀποπέμπ-ειν, ἀποπέμπ-ω, fut. ἀποπέμψ-ω. || 2 *Repousser*, ἀπωθ-εῖν, ἀπωθ-έω, ῶ, fut. ἀπωθήσ-ω, acc. || 3 *Renier*, ἀπαρν-εῖσθαι, ἀπαρν-έομαι, οῦμαι, fut. ἀπαρνήσ-ομαι, acc.
Répugnance, n. f. 1 *Aversion*, ἀντιπάθει-α, ας (ἡ). || 2 *Dégoût*, ἄσ-η, ης (ἡ). || 3 *Dégoût pour le manger*, ἀνορεξί-α, ας (ἡ). Avec répugnance, ἀντιπαθῶς, ἀηδῶς.
Répugnant, ante, adj. 1 *Contraire, opposé*, ἐναντί-ος, α, ον. || 2 *Qui déplaît*, ἀηδ-ής, ής, ές.
Répugner, v. intr. 1 *Être contraire à*, ἐναντίος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. || 2 *Déplaire*, δυσχεραίν-εσθαι, δυσχεραίν-ομαι, fut. δυσχερανθήσ-ομαι.
Repulluler, v. intr., πάλιν βρύ-ειν, βρύ-ω, fut. βρύσ-ω.
Répulsif, ive, adj., ἀντίτυπ-ος, ος, ον.
Répulsion, n. f., ἀνακοπ-ή, ῆς (ἡ); ἀντικοπ-ή, ῆς (ἡ).
Repurger, v. tr., πάλιν καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ.
Réputation, n. f., δόξ-α, ης (ἡ); ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό). Avoir une bonne réputation, καλῶς ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι. Avoir une mauvaise réputation, κακῶς ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι. Qui a une bonne réputation, εὔδοξ-ος, ος, ον. Qui a une mauvaise réputation, κακόδοξ-ος, ος, ον.
Réputer, v. tr., νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω, acc.
Requérable, adj., ἀπαιτητέ-ος, α, ον.
Requérant, ante, adj., ἀπαιτ-ῶν, οῦσα, οῦν.
Requérir, v. tr., ἀπαιτ-εῖν, ἀπαιτ-έω, ῶ, fut. ἀπαιτήσ-ω, acc.— ***Requis, ise***, part. passé et adj. 1 *Réclamé*, αἰτητ-ός, ή, όν. || 2 *Nécessaire pour*, ἱκαν-ός, ή, όν. Requis par les lois, ἔννομ-ος, ος, ον.
Requête, n. f. 1 *Demande*, αἴτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Placet*, γραμματεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Supplique*, ἱκετεί-α, ας (ἡ). || 4 *Air de chasse pour rappeler les chiens*, ἀνακλητήρι-ον ᾆσμα, ᾄσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Requêter, v. tr., *quêter de nouveau*, terme de chasse, πάλιν ἰχνεύ-ειν, ἰχνεύ-ω, fut. ἰχνεύσ-ω, acc.
Requiem, n. m., *prière pour les morts*, περὶ ἀναπαύσεως τῶν ἀποθανόντων προσευχ-ή, ῆς (ἡ).
Requin, n. m., καρχαρί-ας, ου (ὁ).
se Requinquer, v. pr., καλλωπίζ-εσθαι, καλλωπίζ-ομαι, fut. καλλωπίσ-ομαι.
Réquisition, n. f. 1 *Demande*, αἴτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Obligation imposée*, ἐπίταγμα, ἐπιτάγματ-ος (τό).
Réquisitoire, n. m., ἔγγραφ-ος ἐξαίτησ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Rescif, voy. Récif.
Rescindant, n. m., *demande d'annulation*, ἀκυρ-οῦν, οῦντος (τό), avec l'acc. de l'objet.
Rescinder, v. tr., *annuler*, ἀκυρ-οῦν, ἀκυρόω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc.
Rescision, n. f., *annulation*, ἀκύρωσ-ις, εως (ἡ).
Rescisoire, n. m., *motif d'annulation*, ἀντικείμεν-ον, ου (τό).
Rescription, n. f., *mandat*, ἔνταλμα, ἐντάλματ-ος (τό); ἐντολ-ή, ῆς (ἡ).
Rescrit, n. m., *réponse des empereurs romains aux gouverneurs*, ἀντιγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Réseau, n. m., δικτύδι-ον, ου (τό).
Réséda, n. m., οἰνάνθ-η, ης (ἡ).
Réservation, n. f., *droit de conférer certaines fonctions*, ἐπιφύλαξ-ις, εως (ἡ).
Réserve, n. f. 1 *Action d'excepter*, ἐξαίρεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de mettre de côté*, ἀπόθεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Chose réservée*, ἀποκείμεν-ον, ου (τό). || 4 *Parc, enclos réservé*, παράδεισ-ος, ου (ὁ). || 5 *Retenue, discrétion*, εὐκοσμί-α, ας (ἡ); εὐλάβει-α, ας (ἡ). Locutions diverses: Mettre en réserve, tenir en réserve, ἀποτιθέναι, ἀποτίθημι, fut. ἀποθήσ-ω, acc. Mis en réserve, ἀπόθετ-ος, ος, ον. Corps de réserve, ἐπιτεταγμέν-οι, ων (οἱ). Avec réserve, εὐλαβῶς, περιεσκεμμένως. Montrer de la réserve, μέτρια φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω. Sans réserve, loc. adv. 1 *A l'étourdie*, ἀπερισκέπτως, ἀφυλάκτως, προπετῶς. || 2 *Sans ménagement*, ἀφειδῶς, ἀμέτρως. || 3 *Sans arrière-pensée*, ἁπλῶς, φανερῶς. A la réserve de, πλήν, gén.; χωρίς, gén.
Réserver, v. tr. 1 *Mettre de côté*, ἀποτιθέναι, ἀποτίθημι, fut. ἀποθήσ-ω. || 2 *Garder*, φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc.— ***Réservé, ée***, part. passé et adj. 1 *Mis de côté*, ἀπόθετ-ος, ος, ον. || 2 *Circonspect, discret*, εὐλαβ-ής, ής, ές; μέτρι-ος, α, ον. Être réservé, εὐλαβ-εῖσθαι, εὐλαβ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐλαβήσ-ομαι; μετριάζ-ειν, μετριάζ-ω, fut. μετριάσ-ω. Faire le réservé, θρύπτ-εσθαι, θρύπτ-ομαι, fut. θρύψ-ομαι.
Réservoir, n. m., δοχεῖ-ον, ου (τό). Réservoir d'eau, ὑδροθήκ-η, ης (ἡ). Réservoir pour les poissons, *vivier*, ἰχθυοτροφεῖ-ον, ου (τό).
Résidence, n. f. 1 *Action de résider*, διατριβ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Demeure*, οἴκησ-ις, εως (ἡ).
Résident, n. m., *envoyé, ambassadeur, agent*, πρεσβ-εύς, έως (ὁ).
Résider, v. intr., ἐνοικ-εῖν, ἐνοικ-έω, ῶ, fut. ἐνοικήσ-ω. Au figuré, *être situé dans*, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι ἐν dat.; κεῖσθαι, κεῖμαι, fut. κείσ-ομαι ἐν, dat.
Résidu, n. m., λοιπ-όν, οῦ (τό). Terme de chimie, ὑπόστημα, ὑποστήματ-ος (τό).
Résignant, n. m., *qui se démet*, παραχωρ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Résignataire, n. m., *celui à qui on cède une place*, δεχόμεν-ος, ου (ὁ).

Résigner, v. tr., *se démettre*, ἀποκηρύσσ-ειν, ἀποκηρύσσ-ω, fut. ἀποκηρύξ-ω, acc., παραχωρ-εῖν, παραχωρ-έω, ῶ, fut. παραχωρήσ-ω, gén. — ***se Résigner***, v. pr. 1 *Avoir de la résignation*, ὑποκαρτερ-εῖν, ὑποκαρτερ-έω, ῶ, fut. ὑποκαρτερήσ-ω. || 2 *Supporter*, ὑπομέν-ειν, ὑπομέν-ω, fut. ὑπομεν-ῶ, acc.; συγχωρ-εῖν, συγχωρ-έω, ῶ, fut. συγχωρήσ-ω, dat. — ***Résigné, ée***, part. passé et adj., *prêt à supporter*, ὑπομενετικ-ός, ή, όν.

Résiliation, n. f., ἀκύρωσ-ις, εως (ἡ).

Résilier, v. tr., ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc. — ***Résilié, ée***, part. passé et adj., ἄκυρ-ος, ος, ον.

Résille, n. f., κεκρύφαλ-ος, ου (ὁ).

Résine, n. f., ῥητίν-η, ης (ἡ). Enduire de résine, ῥητιν-οῦν, ῥητιν-όω, ῶ, fut. ῥητινώσ-ω, acc.

Résineux, euse, adj., ῥητινώδ-ης, ης, ες.

Résipiscence, n. f., μετάνοι-α, ας (ἡ). Venir à résipiscence, ἀναφρον-εῖν, ἀναφρον-έω, ῶ, fut. ἀναφρονήσ-ω.

Résistance, n. f. 1 *Qualité des corps solides*, ἀντιτυπί-α, ας (ἡ); ἀντικοπ-ή, ῆς (ἡ). Avoir de la résistance, *être dur, résistant*, ἀντιτυπ-εῖν, ἀντιτυπ-έω, ῶ, fut. ἀντιτυπήσ-ω. || 2 *Opposition*, ἐναντίωσ-ις, εως (ἡ); ἐναντίωμα, ἐναντιώματος (τό). Opposer de la résistance, ἐναντι-οῦσθαι, ἐναντι-όομαι, οῦμαι, fut. ἐναντιώσ-ομαι, dat. || 3 *Défense contre l'attaque*, ἄμυν-α, ης (ἡ); ἀντιμάχησ-ις, εως (ἡ). Sans résistance, ἀμαχεί, ἀμαχητί.

Résistant, ante, adj., *dur, solide*, ἀντιτυπ-ής, ής, ές.

Résister, v. intr. 1 *Être résistant*, ἀντιτυπ-εῖν, ἀντιτυπ-έω, ῶ, fut. ἀντιτυπήσ-ω, dat. || 2 *S'opposer*, ἀντέχ-ειν, ἀντέχ-ω, fut. ἀνθέξ-ω, dat.; ἀνθίστ-ασθαι, ἀνθίστ-αμαι, fut. ἀντιστήσ-ομαι, dat. || 3 *Se défendre*, ἀντιμάχ-εσθαι, ἀντιμάχ-ομαι, fut. ἀντιμαχέσ-ομαι, dat. || 4 *Ne pas obéir*, ἀπειθ-εῖν, ἀπειθ-έω, ῶ, fut. ἀπειθήσ-ω, dat. || 5 *Endurer*, καρτερ-εῖν, καρτερ-έω, ῶ, fut. καρτερήσ-ω, acc.

Résoluble, adj., διαλυτ-ός, ή, όν.

Résolument, adv. 1 *Solidement, fixement*, βεβαίως. || 2 *Hardiment*, τολμηρῶς.

Résolutif, ive, adj., ἀναλυτικ-ός, ή, όν. Un résolutif, ἀναλυτικ-ὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Résolution, n. f 1 *Décomposition*, ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Cassation*, διάλυσ-ις, εως (ἡ); ἀκύρωσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Décision d'une question, d'une difficulté*, λύσ-ις, εως (ἡ); διάλυσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Dessein que l'on forme*, προαίρεσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Fermeté*, εὐστάθει-α, ας (ἡ). || 6 *Hardiesse*, τόλμ-α, ης (ἡ). Qui a de la résolution, εὔτολμ-ος, ος, ον. Avec résolution, εὐτόλμως.

Résolutoire, adj., *ce qui entraîne la cassation*, διαλυτικ-ός, ή, όν.

Résolvant, ante, adj., διαλυτικ-ός, ή, όν. Un résolvant, n. m., διαλυτικ-όν, οῦ (τό).

Résonnance, n. f., *prolongation de la durée du son*, ἀντήχησ-ις, εως (ἡ); ἀντιφώνησ-ις, εως (ἡ).

Résonnant, ante, adj., ἀντηχ-ῶν, οῦσα, οῦν; ἀντίφων-ος, ος, ον.

Résonnement, n. m., ἀντήχησ-ις, εως (ἡ); ἀντιφώνησ-ις, εως (ἡ).

Résonner, v. intr., ἀντιφων-εῖν, ἀντιφων-έω, ῶ, fut. ἀντιφωνήσ-ω.

Résorption, n. f., ἀναῤῥόφησ-ις, εως (ἡ).

Résoudre, v. tr. 1 *Dissoudre*, ἀναλύ-ειν, ἀναλύ-ω, fut. ἀναλύσ-ω, acc. || 2 *Annuler*, διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc.; ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc. || 3 *Expliquer, éclaircir*, φανερὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 4 *Arrêter dans son esprit*, προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι. — ***se Résoudre***, v. pr. 1 *Être dissous*, διαλύ-εσθαι, διαλύ-ομαι, fut. διαλυθήσ-ομαι. 2 *Se déterminer à*, βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι. — ***Résolu, ue***, part. passé et adj. 1 *Qu'on peut résoudre*, λυτ-ός, ή, όν. Facile à résoudre, εὔλυτ-ος, ος, ος. Difficile à résoudre, δύσλυτ-ος, ος, ον. || 2 *Qui a pris une résolution*, ἑτοῖμ-ος, η, ον. || 3 *Déterminé, hardi*, τολμηρ-ός, ά, όν; εὔτολμ-ος, ος, ον.

Respect, n. m. 1 *Vénération, déférence*, τιμ-ή, ῆς (ἡ); σεβασμ-ός, οῦ (ὁ); αἰδ-ώς, όος, οῦς (ἡ). || Au pluriel, *devoirs qu'on rend à quelqu'un*, θεραπεί-α, ας (ἡ); ἀσπασμ-ός, οῦ (ὁ). Respect humain, δυσωπί-α, ας (ἡ). Porte-respect, *marque de dignité*, παράσημ-ον, ου (τό). Sauf votre respect, ἀπείη τοῦ λόγου φθόνος. Avec respect, αἰδεσίμως.

Respectable, adj., αἰδέσιμ-ος, ος, ον; αἰδοῖ-ος, α, ον; σεμν-ός, ή, όν.

Respecter, v. tr. 1 *Honorer, vénérer*, τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω, acc.; διὰ τιμῆς ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω, acc.; αἰδ-εῖσθαι, αἰδ-έομαι, οῦμαι, fut. αἰδέσ-ομαι, acc. || 2 *Épargner, ne point endommager*, φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén. Ne point respecter, ἀφειδ-εῖν, ἀφειδ-έω, ῶ, fut. ἀφειδήσ-ω, gén. — ***Respecté, ée***, part. passé et adj., ἔντιμ-ος, ος, ον; εὐδόκιμ-ος, ος, ον.

Respectif, ive, adj., ἴδι-ος, α, ον; οἰκεῖ-ος, ος ou α, ον. Avec l'idée de réciprocité, ὁ, ἡ τὸ πρὸς ἀλλήλ-ους, ας, α. L'article se décline.

Respectivement, adv., καθ' ἕκαστον, ἐν μέρει.

Respectueusement, adv., αἰδημόνως, μετ' αἰδοῦς, σεβαστικῶς.

Respectueux, euse, adj., αἰδήμ-ων, ων, ον.

Respirable, adj., εἰςπν-εῖσθαι δυνάμεν-ος, η, ον.

Respiration, n. f., ἀναπνο-ή, ῆς (ἡ); ἀνάπνευσ-ις, εως (ἡ). Respiration courte, ἆσθμα, ἄσθματ-ος (τό). Respiration pénible, δύςπνοι-α, ας (ἡ).
Respirer, v. intr. 1 *Aspirer l'air*, ἀναπνεῖν, ἀναπνέ-ω, fut. ἀναπνεύσ-ω. || 2 *Vivre*, πν-εῖν, πνέ-ω, fut. πνεύσ-ω. || 3 *Prendre du relâche*, ἀναπν-εῖν, ἀναπνέ-ω, fut. ἀναπνεύσ-ω. Verbe tr. 1 *Aspirer, humer en respirant*, εἰςπν-εῖν, εἰςπνέ-ω, fut. εἰςπνεύσ-ω, acc.; ἀναπν-εῖν, ἀναπνέ-ω, fut. ἀναπνεύσ-ω, acc. || 2 *Exhaler*, πν-εῖν, πνέ-ω, fut. πνεύσ-ω, acc.
Resplendir, v. intr., μαρμαίρ-ειν, μαρμαίρ-ω, fut. μαρμαρ-ῶ; στίλϐ-ειν, στίλϐ-ω, fut. στίλψ-ω; ἀστράπτ-ειν, ἀστράπτ-ω, fut. ἀστράψ-ω.
Resplendissant, ante, adj., λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος).
Resplendissement, n. m., φέγγ-ος, εος, ους (τό).
Responsabilité, n. f., ὑπεύθυν-ον, ου (τό).
Responsable, adj., ὑπεύθυν-ος, ος, ον.
Responsif, ive, adj., ἀποκριτικ-ός, ή, όν.
Ressac, n. m., βιαί-α ἐπιστροφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Ressaigner, v. tr., πάλιν φλεϐοτομ-εῖν, φλεϐοτομ-έω, ῶ, fut. φλεϐοτομήσ-ω, acc.
Ressaisir, v. tr., πάλιν ἀναλαμϐάν-ειν, ἀναλαμϐάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc.
Ressasser, v. tr. 1 *Sasser de nouveau*, σήθ-ειν, σήθ-ω, fut. σήσ-ω, acc. || 2 *Examiner avec soin*, διεξετάζ-ειν, διεξετάζ-ω, fut. διεξετάσ-ω, acc. || 3 *Répéter jusqu'à satiété*, τὸ αὐτὸ ἀεὶ ᾄδ-ειν, ᾄδ-ω, fut. ᾄσ-ομαι.
Ressaut, n. m., *saillie*, ἐξοχ-ή, ῆς (ἡ); προϐολ-ή, ῆς (ἡ); πρόϐλημα, προϐλήματ-ος (τό).
Ressauter, v. intr. 1 *Sauter de nouveau*, πάλιν ἅλλ-εσθαι, ἅλλ-ομαι, fut. ἁλ-οῦμαι. || 2 *Être en ressaut*, ἐξέχ-ειν, ἐξέχ-ω, fut. ἐξέξ-ω.
Ressécher, v. tr., πάλιν ξηραίν-ειν, ξηραίν-ω, fut. ξηραν-ῶ, acc.
Ressemblance, n. f., ὁμοιότ-ης, ὁμοιότητ-ος (ἡ).
Ressemblant, ante, adj., ὅμοι-ος, α, ον.
Ressembler, v. intr., ὁμοι-οῦσθαι, ὁμοιόομαι, οῦμαι, fut. ὁμοιωθήσ-ομαι, dat.
Ressemelage, n. m., τὸ κασσύ-ειν. L'article se décline.
Ressemeler, v. tr., κασσύ-ειν, κασσύ-ω, fut. κασσύσ-ω, acc.
Ressemer, v. tr., πάλιν σπείρ-ειν, σπείρ-ω, fut. σπερ-ῶ, acc.
Ressentiment, n. m. 1 *Léger renouvellement de douleur*, προτέρας ὀδύνης ὑπόμνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Souvenir d'une injure*, μνησικακί-α, ας (ἡ). Avoir du ressentiment, κοτίζ-ειν, κοτίζ-ω, fut. κοτίσ-ω, dat. Conserver du ressentiment, μνησικακ-εῖν, μνησικακέω, ῶ, fut. μνησικακήσ-ω, dat.
Ressentir, v. tr. 1 *Éprouver*, πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι, acc. || 2 *Avoir du ressentiment*, μνησικακ-εῖν, μνησικακ-έω, ῶ, fut. μνησικακήσ-ω. — ***se Ressentir***, v. pr. 1 *Éprouver quelques restes d'un mal antérieur*, ὕστερον αὖ πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι, acc. || 2 *Éprouver les conséquences fâcheuses*, κακῶς ἀπολαύ-ειν, ἀπολαύ-ω, fut. ἀπολαύσ-ομαι, gén. — ***Ressenti, ie***, *vivement rendu*, se dit des formes, des traits, ἰσχυρῶς διαγεγραμμέν-ος, η, ον.
Resserrement, n. m. 1 *Action de serrer davantage*, στένωσ-ις, εως (ἡ); συστολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *État de ce qui est rétréci*, στένωμα, στενώματ-ος (τό).
Resserrer, v. tr. 1 *Serrer davantage*, ἐπισφίγγ-ειν, ἐπισφίγγ-ω, fut. ἐπισφίγξ-ω, acc. Resserrer les nœuds de l'amitié, τὴν οἰκειότητα βεϐαι-οῦν, βεϐαι-όω, ῶ, fut. βεϐαιώσ-ω. || 2 *Réduire, abréger*, συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc.; συντέμν-ειν, συντέμν-ω, fut. συντεμ-ῶ, acc. || 3 *Constiper*, στεγν-οῦν, στεγν-όω, ῶ, fut. στεγνώσ-ω, acc. || 4 *Renfermer dans un plus petit espace*, στεν-οῦν, στεν-όω, ῶ, fut. στενώσ-ω, acc. || 5 *Serrer ou enfermer*, en parlant des choses, κατακλεί-ειν, κατακλεί-ω, fut. κατακλείσ-ω, acc. — ***Resserré, ée***, part. passé et adj. 1 *Abrégé*, σύντομ-ος, ος, ον. || 2 *Constipé*, στεγν-ός, ή, όν.
Ressort, n. m. 1 *Élasticité*, εὐτονί-α, ας (ἡ); συντονί-α, ας (ἡ). || 2 *Morceau de métal qui donne le mouvement à une machine*, ἐλατ-ήρ, ῆρος (ὁ); ἔλαστρ-ον, ου (τό). || 3 *Mobile principal d'une affaire*, νεῦρ-ον, ου (τό). || 4 *Moyen pour faire réussir un dessein*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ); μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό). || 5 *Étendue d'une juridiction*, δικαιοδοσί-α, ας (ἡ). Cela n'est pas de mon ressort, τοῦτό μοι οὐ προςήκει.
Ressortir, v. intr. 1 *Sortir de nouveau*, δεύτερον ἐξέρχ-εσθαι, ἐξέρχ-ομαι, fut. ἐξελεύσ-ομαι. || 2 *Être saillant*, ἐκφαίν-εσθαι, ἐκφαίν-ομαι, fut. ἐκφανήσ-ομαι. || 3 *Appartenir à une juridiction*, πρὸς δικαστήριον ἀνήκ-ειν, ἀνήκ-ω, fut. ἀνήξ-ω.
Ressortissant, ante, adj., *appartenant à une juridiction*, πρὸς δικαστήριον ἀνήκ-ων, ουσα, ον.
Ressouder, v. tr., πάλιν κολλ-ᾶν, κολλ-άω, ῶ, fut. κολλήσ-ω, acc.
Ressource, n. f., 1 *Moyen d'existence*, πόρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Aide, assistance*, βοήθημα, βοηθήματ-ος (τό). || 3 *Refuge*, καταφυγ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Invention, subtilité*, ὁδ-ός, οῦ (ἡ); μηχαν-ή, ῆς (ἡ).
se Ressouvenir, v. pr., ἀναμιμνήσκ-εσθαι, ἀναμιμνήσκ-ομαι, fut. ἀναμνήσ-ομαι.
Ressouvenir, n. m., *idée que l'on conserve d'une chose*, ἀνάμνησ-ις, εως (ἡ).
Ressuage, n. m., δευτέρ-α ἵδρωσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Ressuer, v. intr., πάλιν ἱδρ-οῦν, ἱδρ-όω, ῶ, fut. ἱδρώσ-ω.
Ressui, n. m., *lieu où le gibier se réfugie*

après la pluie ou la rosée, καταφυγ-ή, ῆς (ἡ).

Ressusciter, v. tr., ἀναβιώσκ-εσθαι, ἀναβιώσκ-ομαι, fut. ἀναβιώσ-ομαι, acc. || Verbe intr., *revenir à la vie*, ἀναβι-οῦν, ἀναβι-όω, ῶ, fut. ἀναβιώσ-ω ; ἀναζ-ῆν, ἀναζ-άω, ῶ, fut. ἀναζήσ-ω.

se Ressuyer, v. intr., *devenir sec*, ξηραίν-εσθαι, ξηραίν-ομαι, fut. ξηρανθήσ-ομαι.

Restant, ante, adj., λοιπ-ός, ή, όν ; λειπόμεν-ος, η, ον.

Restant, n. m., *ce qui reste*, λοιπ-όν, οῦ (τό) ; λείψαν-ον, ου (τό).

Restaurant, ante, adj., ἀναληπτικ-ός, ή, όν.

Restaurant, n. m. 1 *Aliment, remède qui répare les forces*, ἀναληπτικ-όν, οῦ (τό). || 2 *Établissement d'un restaurateur*, ὀψοπωλεῖ-ον, ου (τό).

Restaurateur, n. m. 1 *Celui qui rétablit*, ἐπισκευαστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Traiteur*, ὀψοπώλ-ης, ου (ὁ). Restauratrice, n. f., *celle qui rétablit*, ἐπισκευάζουσ-α, ας (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Restauration, n. f. 1 *Réparation*, ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Rétablissement*, ἀνάστασ-ις, εως (ἡ).

Restaurer, v. tr. 1 *Réparer*, ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω, acc. || 2 *Rétablir*, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc. || 3 *Rendre les forces*, ἀναζωπυρ-εῖν, ἀναζωπυρ-έω, ῶ, fut. ἀναζωπυρήσ-ω, acc. — ***Restauré, ée***, part. passé et adj., *réparé*, ἐπισκευαστ-ός, ή, όν.

Reste, n. m. 1 *Ce qui demeure d'un tout*, λοιπ-όν, οῦ (τό). || 2 *Reliefs, débris*, λείψαν-ον, ου (τό). Être en reste, *devoir encore*, ἐλλείπ-ειν, ἐλλείπ-ω, fut. ἐλλείψ-ω. Porter en reste, λοιπογραφ-εῖν, λοιπογραφέω, ῶ, fut. λοιπογραφήσ-ω. Jouer de son reste, τὸ ὑπάρχον ἀναρρίπτ-ειν, ἀναρρίπτ-ω, fut. ἀναρρίψ-ω. Le reste, quand il peut se tourner par *les autres*, se traduit par λοιπ-οί, αί, ά ; ἄλλ-οι, αι, α, précédé de l'article et s'accordant avec le nom. De reste, loc. adv., πλεῖον τοῦ δέοντος. Être de reste, περισσεύειν, περισσεύ-ω, fut. περισσεύσ-ω. Ce qu'on a de reste, περιουσί-α, ας (ἡ). Au reste, du reste, τὸ λοιπόν, τἄλλα, τὰ δ' ἄλλα.

Rester, v. intr. 1 *Être en reste*, λείπ-εσθαι, λείπ-ομαι, fut. λειφθήσ-ομαι. || 2 *Être en plus*, περιεῖναι, περίειμι, fut. περιέσ-ομαι. || 3 *Demeurer*, μέν-ειν, μέν-ω, fut. μεν-ῶ. En rester, en rester là, ἀποπαύ-εσθαι, ἀποπαύ-ομαι, fut. ἀποπαύσ-ομαι ; λήγ-ειν, λήγ-ω, fut. λήξ-ω.

Restituable, adj., ἀποδόσιμ-ος, ος, ον.

Restituer, v. tr. 1 *Rendre*, ἀποδιδόναι, ἀποδίδωμι, fut. ἀποδώσ-ω, acc. || 2 *Rétablir, remettre à sa place*, ἀντικαθιστάναι, ἀντικαθίστημι, fut. ἀντικαταστήσ-ω, acc. Restituer un texte, un auteur, διορθ-οῦν, διορθ-όω, ῶ, fut. διορθώσ-ω, acc.

Restitution, n. f. 1 *Action de rendre*, ἀπόδοσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Rétablissement*, ἀποκατάστασ-ις, εως (ἡ). Restitution d'un texte, d'un auteur, διόρθωσ-ις, εως (ἡ).

Restreindre, v. tr., 1 *Resserrer*, συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω, acc. || 2 *Réduire, limiter*, συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc. — ***se Restreindre***, v. pr., *réduire sa dépense*, μετρίως δαπαν-ᾶν, δαπαν-άω, ῶ, fut. δαπανήσ-ω, acc. — ***Restreint, einte***, part. passé et adj. 1 *Borné*, περιόριστ-ος, ος, ον ; περίγραπτ-ος, ος, ον. || 2 *Réduit dans sa dépense*, ὀλιγοδάπαν-ος, ος, ον.

Restrictif, ive, adj., συστέλλ-ων, ουσα, ον ; περιγράφ-ων, ουσα, ον.

Restriction, n. f., περιορισμ-ός, οῦ (ὁ) ; περιγραφ-ή, ῆς (ἡ) ; συστολ-ή, ῆς (ἡ). Avec restriction, συνεσταλμένως. Sans restriction, ἁπλῶς.

Restringent, ente, adj., σταλτικ-ός, ή, όν ; στυπτικ-ός, ή, όν.

Résultant, ante, adj., προερχόμεν-ος, η, ον.

Résultante, n. f., *force qui résulte de la composition de plusieurs autres*, συναγομέν-η δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Résultat, n. m. 1 *Somme d'une addition*, κεφάλαι-ον, ου (τό). || 2 *Conséquence*, ἀπόβασ-ις, εως (ἡ). Bon résultat, εὐτύχημα, εὐτυχήματ-ος (τό). Avoir un bon résultat, καλῶς ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. Mauvais résultat, ἀτύχημα, ἀτυχήματ-ος (τό). Avoir un mauvais résultat, κακῶς ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. Qui est sans résultat, μάται-ος, α, ον. Sans résultat, μάτην.

Résulter, v. intr., ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι ; ἐκβαίν-ειν, ἐκβαίν-ω, fut. ἐκβήσ-ομαι.

Résumer, v. tr., ἀνακεφαλαι-οῦν, ἀνακεφαλαι-όω, ῶ, fut. ἀνακεφαλαιώσ-ω, acc. — ***se Résumer***, v. pr., λόγον συντέμν-ειν, συντέμν-ω, fut. συντεμ-ῶ. — ***Résumé, ée***, part. passé et adj., ἀνακεφαλαιωτικ-ός, ή, όν. Résumé, n. m. 1 *Abrégé*, ἐπιτομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Idée générale et sommaire*, κεφάλαι-ον, ου (τό). En résumé, loc. adv., ἐν κεφαλαίῳ, ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ὡς συντόμως εἰπεῖν.

Résurrection, n. f., ἔγερσ-ις, εως (ἡ) ; ἀναβίωσ-ις, εως (ἡ).

Retable, n. m., *ornement contre lequel est appuyé l'autel*, καλλώπισμα, καλλωπίσματ-ος (τό).

Rétablir, v. tr., ἀποκαθιστάναι, ἀποκαθίστημι, fut. ἀποκαταστήσ-ω, acc. ; ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω. Rétablir un roi, ἐπὶ τὴν βασιλεία / κατάγ-ειν, κατάγ-ω, fut. κατάξ-ω, acc. Rétablir les affaires de l'État, τὴν πολιτείαν ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω. Rétablir le combat, τὴν μάχην ἀνανε-οῦν, ἀνανε-όω, ῶ, fut. ἀνανεώσ-ω. Rétablir un usage, une coutume, ἔθος ἀνακαινίζ-ειν, ἀνακαινίζ-ω, fut. ἀνακαινίσ-ω. Rétablir la santé, ἐξυγιάζ-ειν, ἐξυγιάζ-ω, fut. ἐξυγιάσ-ω, avec

l'acc. de la personne. Rétablir sa santé, se rétablir, ἀναῤῥαΐζ-ειν, ἀναῤῥαΐζ-ω, fut. ἀναῤῥαΐσ-ω.

Rétablissement, ἀποκατάστασ-ις, εως (ἡ); ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ). Rétablissement de la santé, ἀνάῤῥωσ-ις, εως (ἡ).

Retaper, v. tr., ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω, acc.

Retard, n. m. 1 *Délai*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Temporisation*, διαμέλλησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Prolongation de séjour*, διατριβ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Arrivée tardive*, ὑστέρησ-ις, εως (ἡ). Être en retard, ὑστερ-εῖν, ὑστερ-έω, ῶ, fut. ὑστερήσ-ω. Sans retard, ἀμελλητί, ἀμελλήτως.

Retardataire, adj., ὑστερ-ῶν, οῦσα, οῦν.

Retardation, n. f., διαμέλλησ-ις, εως (ἡ); ὑστέρησ-ις, εως (ἡ).

Retardatrice, n. f., *force qui retarde le mouvement d'un corps*, ὑστερητικ-ὴ δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Retardement, n. m. 1 *Délai*, *remise*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Action de retarder*, διαμέλλησ-ις, εως (ἡ).

Retarder, v. tr. 1 *Différer*, ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc. || 2 *Mettre de la lenteur*, βραδύν-ειν, βραδύν-ω, fut. βραδυν-ῶ, acc.; διαμέλλ-ειν, διαμέλλ-ω, fut. διαμελλήσ-ω, acc. || Verbe intr., ὑστερ-εῖν, ὑστερ-έω, ῶ, fut. ὑστερήσ-ω.

Reteindre, v. tr., πάλιν βάπτ-ειν, βάπτ-ω, fut. βάψ-ω, acc.

Retendre, v. tr., πάλιν τείν-ειν, τείν-ω, fut. τεν-ῶ, acc.

Retenir, v. tr. 1 *Garder par devers soi ce qui est à un autre*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. || 2 *Conserver*, διαφυλάττ-ειν, διαφυλάττ-ω, fut. διαφυλάξ-ω, acc. || 3 *Conserver dans la mémoire*, διὰ μνήμης ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. || 4 *Prélever, déduire*, ὑφαιρ-εῖν, ὑφαιρ-έω, ῶ, fut. ὑφαιρήσ-ω, acc. || 5 *S'assurer d'avance*, προλαμβάν-ειν, προλαμβάν-ω, fut. προλήψ-ομαι, acc. || 6 *Arrêter, faire demeurer*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. — ***se Retenir***, v. pr. 1 *S'empêcher de tomber*, ἔχ-εσθαι, ἔχ-ομαι, fut. σχήσ-ομαι. || 2 *Se contenir*, ἐγκρατ-εῖν, ἐγκρατ-έω, ῶ, fut. ἐγκρατήσ-ω. || 3 *S'abstenir*, ἀπέχ-εσθαι, ἀπέχ-ομαι, fut. ἀφέξ-ομαι, gén. — ***Retenu, ue***, part. passé et adj., *modéré*, *sage*, σώφρ-ων, ων, ον (comp. σωφρον-έστερος, sup. σωφρον-έστατος); περίσκεπτ-ος, ος, ον; εὐλαβ-ής, ής, ές.

Rétention, n. f., *action de retenir*, κατοχ-ή, ῆς (ἡ). Rétention d'urine, δυςουρί-α, ας (ἡ).

Retentir, v. tr., ἀντηχ-εῖν, ἀντηχ-έω, ῶ, fut. ἀντηχήσ-ω. Faire retentir, κατηχ-εῖν, κατηχ-έω, ῶ, fut. κατηχήσ-ω, acc.

Retentissant, ante, adj., κατηχ-ής, ής, ές.

Retentissement, n. m., ἀντήχησ-ις, εως (ἡ). Retentissement de la trompette, κλαγγ-ή, ῆς (ἡ).

Retenue, n. f. 1 *Circonspection*, περίσκεψ-ις, εως (ἡ); εὐλάβει-α, ας (ἡ). Avec retenue, εὐλαβῶς, περιεσκεμμένως. || 2 *Modération*, ἐγκράτει-α, ας (ἡ). || 3 *Action de retenir sur un traitement*, κατάσχεσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Punition d'un écolier*, κόλασ-ις, εως (ἡ).

Retersage, n. m., δευτέρ-α ἐργασί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Reterser, v. tr., *donner un second labour à la terre*, πάλιν ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.

Rétiaire, n. m., *espèce de gladiateur*, δικτυοβόλ-ος, ου (ὁ).

Réticence, n. f. 1 *Omission volontaire d'une chose à dire*, ὑποσιώπησ-ις, εως (ἡ). Faire des réticences, ὑποσιωπ-ᾶν, ὑποσιωπ-άω, ῶ, fut. ὑποσιωπήσ-ω, acc. || 2 *La chose omise*, παραλειπόμεν-ον, ου (τό).

Réticulaire, adj., *qui ressemble à un réseau*, δικτυοειδ-ής, ής, ές.

Réticulé, ée, *marqué de nervures croisées en réseau*, δικτυωτ-ός, ή, όν.

Rétif, ive, adj. 1 *Qui s'arrête ou qui recule au lieu d'avancer*, en parlant des chevaux, des mulets, etc., σκληρόστομ-ος, ος, ον; ἀπειθ-ής, ής, ές. || 2 *Difficile à persuader*, δυςπειθ-ής, ή, ές. Faire le rétif, δυστομ-εῖν, δυστομέω, ῶ, fut. δυστομήσ-ω.

Rétine, n. f., δικτυοειδ-ὴς χιτ-ών, ῶνος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Retiration, n. f., *action d'imprimer le verso d'une feuille de papier*, ὀπισθοτυπί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Retirement, n. m., *contraction*, συστολ-ή, ῆς (ἡ).

Retirer, v. tr. 1 *Tirer de nouveau*, ἀνέλκ-ειν, ἀνέλκ-ω, fut. ἀνέλξ-ω, acc. || 2 *Tirer en arrière*, ἀνασπ-ᾶν, ἀνασπ-άω, ῶ, fut. ἀνασπάσ-ω, acc. || 3 *Tirer dehors*, ἐκσπ-ᾶν, ἐκσπ-άω, ῶ, fut. ἐκσπάσ-ω, acc.; ἐξέλκ-ειν, ἐξέλκ-ω, fut. ἐξέλξ-ω, acc. || 4 *Reprendre, récupérer*, ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι, acc. || 5 *Cesser d'accorder*, ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, acc. || 6 *Recueillir, percevoir*, λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, acc; ἀποφέρ-εσθαι, ἀποφέρ-ομαι, fut. ἀποίσ-ομαι, acc. || 7 *Donner un asile*, εἰςδέχ-εσθαι, εἰςδέχ-ομαι, fut. εἰςδέξ-ομαι, acc. — ***se Retirer***, v. pr. 1 *Se réfugier*, καταφεύγ-ειν, καταφεύγ-ω, fut. καταφεύξ-ομαι. || 2 *Reculer*, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. || 3 *Faire place*, ὑποχωρ-εῖν, ὑποχωρ-έω, ῶ, fut. ὑποχωρήσ-ω. || 4 *Faire retraite*, en parlant des troupes, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. || 5 *S'en aller*, ἀπέρχ-εσθαι, ἀπέρχ-ομαι, fut. ἀπελεύσ-ομαι. || 6 *Quitter le service militaire*, ἀποστρατεύ-εσθαι, ἀποστρατεύ-ομαι, fut. ἀποστρατεύσ-ομαι. || 7 *Quitter les affaires*, τῶν πραγμάτων ἀφίστ-ασθαι, ἀφίστ-αμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι. || 8 *Se raccourcir, se contracter*, συστέλλ-εσθαι, συστέλλ-ομαι, fut. συσταλήσ-ομαι. — ***Retiré, ée***, part. passé et adj. 1 *Qui n'exerce plus*, τῶν πραγμάτων ἐξ-

εστηκ-ώς, υῖα, ός. || 2 *Solitaire, peu fréquenté*, ἔρημ-ος, ος ou η, ον.

Retoiser, v. tr., ἀναμετρ-εῖν, ἀναμετρ-έω, ῶ, fut. ἀναμετρήσ-ω, acc.

Retombée, n. f., *portion de voûte ou d'arcade*, θόλ-ος, ου (ὁ).

Retomber, v. intr., πάλιν καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω, fut. καταπεσ-οῦμαι.

Retondre, v. tr., πάλιν κείρ-ειν, κείρ-ω, fut. κερ-ῶ, acc.

Retordement, n. m., δευτέρ-α στροφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Retordeur, n. m., πάλιν στρέφ-ων, οντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.

Retordre, v. tr., πάλιν στρέφ-ειν, στρέφ-ω, fut. στρέψ-ω, acc. Donner du fil à retordre, *susciter des embarras*, πράγματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.

Rétorquer, v. tr., ἀντιστρέφ-ειν, ἀντιστρέφω, fut. ἀντιστρέψ-ω, acc.

Retors, orse, adj. 1 *Qui a été retordu*, ἐστραμμέν-ος, η, ον. Fil retors, τολύπ-η, ης (ἡ). || 2 *Fin, artificieux*, στροφαῖ-ος, α, ον.

Rétorsion, n. f., ἀντιστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Retorte, n. f., *cornue, vase à bec recourbé*, ἄμβιξ, ἄμβικ-ος (ἡ).

Retouche, n. f., *correction d'un tableau*, ἐπιδιόρθωσ-ις, εως (ἡ).

Retoucher, v. tr. 1 *Toucher de nouveau*, πάλιν ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut. ἅψ-ομαι, gén. || 3 *Corriger, redresser*, ἐπιδιορθ-οῦν, ἐπιδιορθ-όω, ῶ, fut. ἐπιδιορθώσ-ω, acc.

Retour, n. m. 1 *Action de revenir, de retourner*, ἐπάνοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Vicissitude*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Ruse*, στροφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Supplément de prix dans un échange*, ἐπικαταλλαγ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Reconnaissance*, ἀντίδοσ-ις, εως (ἡ). || 6 *Encoignure d'un bâtiment*, ἀγκ-ών, ῶνος (ὁ). Locutions diverses : Être sur son retour, ἐπανιέναι μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω. Retour sur soi-même. 1 *Action de revenir*, ἐπαναστροφ-ή, ῆς (ἡ); ἐπανάκαμψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Réflexion*, τῆς ψυχῆς σύλλογ-ος, ου (ὁ). Retour par mer, ἀνάπλ-ους, ου (ὁ); καταγωγ-ή, ῆς (ἡ). Qui est de retour, ὑπότροπ-ος, ος, ον. Avoir un retour périodique, περιοδίζ-ειν, περιοδίζ-ω, fut. περιοδίσ-ω. Au retour du printemps, πρὸς τὸ ἔαρ. Retour à la santé, ἀνάῤῥωσ-ις, εως (ἡ). Retour d'une âme à Dieu, μετάνοι-α, ας (ἡ). Retour de l'âge, παρακμ-ή, ῆς (ἡ). Être sur le retour, *commencer à vieillir*, παρακμάζ-ειν, παρακμάζ-ω, fut. παρακμάσ-ω. Retour à la vie, ἀναβίωσ-ις, εως (ἡ). Sans retour, εἰς ἀεί, εἰς αἰῶνα. En retour, *en échange*, ἀλλάξ, ἐναλλάξ. En retour de, ἀντί, gén.

Retourner, v. tr. 1 *Tourner dans un autre sens*, μεταστρέφ-ειν, μεταστρέφ-ω, fut. μεταστρέψ-ω, acc. || 2 *Remuer*, en parlant d'un terrain, ἀνασκάπτ-ειν, ἀνασκάπτ-ω, fut. ἀνασκάψ-ω, acc. || Verbe intr., *aller de nouveau dans un lieu*, ἐπανέρχ-εσθαι, ἐπανέρχ-ομαι, fut. ἐπανελεύσ-ομαι. Retourner à Dieu, μετανο-εῖν, μετανο-έω, ῶ, fut. μετανοήσ-ω. — **se Retourner**, v. pr. 1 *Se tourner dans un autre sens*, ἀναστρέφ-εσθαι, ἀναστρέφ-ομαι, fut. ἀναστρέψ-ομαι. || 2 *User de tous les moyens*, ἐπὶ πᾶν ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι; πάντα κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω. || 3 *S'en aller*, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω.

Retracer, v. tr. 1 *Tracer de nouveau*, πάλιν διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω, acc. || 2 *Renouveler la mémoire*, μνήμην ἀνανε-οῦν, ἀνανε-όω, ῶ, fut. ἀνανεώσ-ω, gén. || 3 *Représenter par le dessin*, γραφῇ ἀπεικονίζ-ειν, ἀπεικονίζ-ω, fut. ἀπεικονίσ-ω, acc. || 4 *Décrire*, ἀναγράφ-ειν, ἀναγράφ-ω, fut. ἀναγράψ-ω, acc. || 5 *Raconter*, διηγ-εῖσθαι, διηγ-έομαι, οῦμαι, fut. διηγήσ-ομαι, acc.

Rétractation, n. f., παλιλλογί-α, ας (ἡ); παλινῳδί-α, ας (ἡ).

Rétracter, v. tr., μετατιθέναι, μετατίθημι, fut. μεταθήσ-ω, acc. — **se Rétracter**, v. pr., παλιλλογ-εῖν, παλιλλογ-έω, ῶ, fut. παλιλλογήσ-ω; παλινῳδ-εῖν, παλινῳδ-έω, ῶ, fut. παλινῳδήσ-ω. Qui se rétracte, παλίλλογ-ος, ος, ον.

Rétractile, adj., *qui a la faculté de rentrer en dedans*, σταλτέ-ος, α, ον.

Rétractilité, n. f., συσταλτικ-όν, οῦ (τό).

Rétraction, n. f., *raccourcissement*, συστολ-ή, ῆς (ἡ).

Retraire, v. tr., *retirer*, ἀπολαμβάν-ειν, ἀπολαμβάν-ω, fut. ἀπολήψ-ομαι, acc. — **Retrait, aite**, part. passé et adj., *se dit des grains qui contiennent peu de farine*, κεν-ός, ή, όν.

Retrait, n. m., *lieu d'aisances*, ἀφοδευτήρι-ον, ου (τό).

Retraite, n. f. 1 *Action de se retirer*, ἀναχώρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Marche de troupes qui se retirent*, ὑποχώρησ-ις, εως (ἡ). || 3 *Signal pour se retirer*, ἀνακλητικ-όν, οῦ (τό). || 4 *Heure de se retirer*, se dit des villes, des gens de guerre, ἀναπαυτήρι-ον, ου (τό). || 5 *Abandon des affaires*, ἀναχώρησ-ις, εως (ἡ). || 6 *Vie retirée des affaires, du monde*, καθ' ἡσυχίαν διαγωγ-ή, ῆς (ἡ); ἡσυχί-α, ης (ἡ). || 7 *Vie solitaire*, ἐρημί-α, ας (ἡ). || 8 *Lieu où l'on se retire*, ἀναχώρημα, ἀναχωρήματ-ος (τό). || 9 *Lieu de refuge*, καταφυγ-ή, ῆς (ἡ). || 10 *Emploi tranquille après un long service*, ἀπραγμοσύν-η, ης (ἡ). || 11 *Pension après un long service*, σύνταξ-ις, εως (ἡ). Locutions diverses : Battre, sonner la retraite, τὸ ἀνακλητικὸν σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ. Battre en retraite. 1 *Se retirer*, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω. || 2 *Céder*, ὑφιέναι, ὑφίημι, fut. ὑφήσ-ω. Vivre dans la retraite, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν ἐρημίᾳ διάγ-ειν, διάγ-ω, fut. διάξ-ω. Donner une retraite. 1 *Recevoir dans sa maison*, εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδέχ-εσθαι, εἰσδέχ-ομαι, fut. εἰσδέξ-ομαι, acc. || 2 *Accorder une pension*, σύνταξιν προσνέμ-ειν, προσνέμ-ω, fut. προσνεμ-ῶ, dat.

Retraité, ée, adj., σύνταξιν καρπούμεν-ος, η, ον.

Retranchement, n. m. 1 *Suppression partielle*, ὑφαίρεσ-ις, εως (ἡ); ὑποτομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Suppression totale*, ἀφανισμ-ός, οῦ (ὁ); ἀφαίρεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Abolition*, κατάλυσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Enceinte murée*, ἀποτείχισμα, ἀποτειχίσματ-ος (τό). || 5 *Palissade*, χάραξ, χάρακ-ος (ὁ). Forcer quelqu'un dans ses retranchements, au propre, κατὰ κράτος τὰ ἀποτειχίσματα αἱρ-εῖν, αἱρ-έω, ῶ, fut. αἱρήσ-ω; au figuré, *réfuter tous les raisonnements*, διεξελέγχ-ειν, διεξελέγχ-ω, fut. διεξελέγξ-ω, acc.

Retrancher, v. tr. 1 *Enlever*, ὑφαιρ-εῖν, ὑφαιρ-έω, ῶ, fut. ὑφαιρήσ-ω, acc. || 2 *Oter entièrement, supprimer*, ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω. || 3 *Effacer avec la plume*, ἐξαλείφ-ειν, ἐξαλείφ-ω, fut. ἐξαλείψ-ω, acc. || 4 *Fortifier par des retranchements*, ἀποτειχίζ-ειν, ἀποτειχίζ-ω, fut. ἀποτειχίσ-ω. Camp retranché, ἐρυμν-ὸν στρατόπεδ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Retravailler, v. tr., πάλιν ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι.

Rétrécir, v. tr. 1 *Rendre plus étroit*, στεν-οῦν, στεν-όω, ῶ, fut. στενώσ-ω, acc. || 2 *Resserrer, rapetisser*, συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc. — ***Rétréci, ie***, part. passé et adj., σύστεν-ος, ος, ον.

Rétrécissement, n. m. 1 *Action de rétrécir*, στένωσ-ις, εως (ἡ); συστολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *État d'une chose rétrécie*, στένωμα, στενώματ-ος (τό).

Retremper, v. tr. 1 *Tremper de nouveau*, πάλιν βάπτ-ειν, βάπτ-ω, fut. βάψ-ω, acc. || 2 *Redonner de la force, de l'énergie*, ἐπιῤῥωννύναι, ἐπιῤῥώννυμι, fut. ἐπιῤῥώσ-ω, acc.

Rétribuer, v. tr., μισθοδοτ-εῖν, μισθοδοτ-έω, ῶ, fut. μισθοδοτήσ-ω, acc.

Rétribution, n. f., μισθ-ός, οῦ (ὁ); ἀντίδοσ-ις, εως (ἡ).

Rétroactif, ive, adj., εἰς τὸ πάροιθεν ἰσχύων, ουσα, ον.

Rétroaction, n. f., τὸ εἰς τὸ πάροιθεν ἰσχύειν. Le premier article se décline.

Rétrocéder, v. tr., ἀντιπαραχωρ-εῖν, ἀντιπάραχωρ-έω, ῶ, fut. ἀντιπαραχωρήσ-ω.

Rétrocession, n. f., ἀντιπαραχώρησ-ις, εως (ἡ).

Rétrogradation, n. f., παλινδρομί-α, ας (ἡ).

Rétrograde, adj., ὀπισθοβάμ-ων, ων, ον. En parlant des astres, παλίνδρομ-ος, ος, ον. Marche rétrograde, ἐπάνοδ-ος, ου (ἡ); ἀναποδισμ-ός, οῦ (ὁ).

Rétrograder, v. intr., ἀναποδίζ-ειν, ἀναποδίζ-ω, fut. ἀναποδίσ-ω. En parlant des astres, παλινδρομ-εῖν, παλινδρομ-έω, ῶ, fut. παλινδρομήσ-ω.

Retroussement, n. m., ἀναστολ-ή, ῆς (ἡ).

Retrousser, v. tr., ἀναστέλλ-ειν, ἀναστέλλ-ω, fut. ἀναστελ-ῶ, acc. — ***Retroussé, ée***, part. passé et adj., *relevé du bout*, se dit du nez, ἀνάσιμ-ος, ος, ον.

Retroussis, n. m., ἀνεστραμμέν-ον, ου (τό).

Retrouver, v. tr. 1 *Trouver de nouveau*, πάλιν εὑρίσκ-ειν, εὑρίσκ-ω, fut. εὑρήσ-ω, acc. || 2 *Reconnaître*, ἀναγνωρίζ-ειν, ἀναγνωρίζ-ω, fut. ἀναγνωρίσ-ω, acc. — ***se Retrouver***, v. pr. 1 *Revenir*, πάλιν ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι. || 2 *S'orienter*, τὰ πάντα εὖ διαγιγνώσκ-ειν, διαγιγνώσκ-ω, fut. διαγνώσ-ομαι.

Rets, n. m., δίκτυ-ον, ου (τό). Au figuré, *piége*, πάγ-η, ης (ἡ).

Réunion, n. f. 1 *Rapprochement des parties divisées*, σύναψ-ις, εως (ἡ); σύζευξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de rassembler ce qui est épars*, συλλογ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Assemblée de personnes*, σύνοδ-ος, ου (ἡ). Réunion solennelle, générale, πανήγυρ-ις, εως (ἡ). || 4 *Réconciliation*, συναλλαγ-ή, ῆς (ἡ).

Réunir, v. tr. 1 *Rapprocher de nouveau*, συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc.; συνάγ-ειν, συνάγ-ω, fut. συνάξ-ω, acc. || 2 *Rassembler ce qui était épars*, συλλέγ-ειν, συλλέγ-ω, fut. συλλέξ-ω, acc.; συναθροίζ-ειν, συναθροίζ-ω, fut. συναθροίσ-ω, acc. || 3 *Appeler à une réunion*, συγκαλ-εῖν, συγκαλ-έω, ῶ, fut. συγκαλέσ-ω, acc. || 4 *Réconcilier*, συναλλάττ-ειν, συναλλάττ-ω, fut συναλλάξ-ω, acc. — ***se Réunir***, v. pr. 1 *Se rapprocher, se rejoindre*, συνίστ-ασθαι, συνίστ-αμαι, fut. συστήσ-ομαι, dat. || 2 *Se concerter, s'entendre*, ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω, dat.

Réussir, v. intr. 1 *Avoir une heureuse issue*, καλῶς ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. En parlant d'une pièce de théâtre, ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω. || 2 *Avoir un bon succès*, en parlant des personnes, ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι. Qui réussit, ἐπιτυχ-ής, ής, ές. Qui ne réussit pas, ἀνεπιτυχ-ής, ής, ές. Ne point réussir, ἀτυχ-εῖν, ἀτυχ-έω, ῶ, fut. ἀτυχήσ-ω. || Verbe tr., terme de peinture, *exécuter heureusement*, ἀκριβ-οῦν, ἀκριβ-όω, ῶ, fut. ἀκριβώσ-ω, acc. — ***Réussi, ie***, part. passé et adj., ἠκριβωμέν-ος, η, ον.

Réussite, n. f., εὐπραγί-α, ας (ἡ); ἐπιτυχί-α, ας (ἡ).

Revaloir, v. tr., *rendre la pareille*, ἀνταμείβ-εσθαι, ἀνταμείβ-ομαι, fut. ἀνταμείψ-ομαι.

Revanche, n. f. En général, ἀμοιβ-ή, ῆς (ἡ). En bien, ἀντίδοσ-ις, εως (ἡ). En mal, ἐκδίκησ-ις, εως (ἡ). Prendre sa revanche, en bien, ἀντευεργετ-εῖν, ἀντευεργετ-έω, ῶ, fut. ἀντευεργετήσ-ω. Prendre sa revanche, en mal, ἀνταδικ-εῖν, ἀνταδικ-έω, ῶ, fut. ἀνταδικήσ-ω. En revanche, ἀντί, gén.

Revancher, v. tr., ὑπερμάχ-εσθαι, ὑπερμάχ-ομαι, fut. ὑπερμαχήσ-ομαι, gén.

Revancheur, n. m., *champion*, ὑπέρμαχ-ος, ου (ὁ).

Rêvasser, v. intr., ὀνειροπολ-εῖν, ὀνειροπολ-έω, ῶ, fut. ὀνειροπολήσ-ω.

Rêvasserie, n. f., ὀνειροπολί-α, ας (ἡ).

Rêvasseur, n. m., ὀνειροπόλ-ος, ου (ὁ).

Rêve, n. m., ὄνειρ-ος, ου (ὁ); ἐνύπνι-ον, ου (τό). Au figuré, *idée chimérique*, φάντασμα, φαντάσματ-ος (τό). En rêve, ὄναρ.

Revêche, adj., πικρ-ός, ά, όν (comp. πικρ-ότερος, sup. πικρ-ότατος); χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος).

Réveil, n. m., ἔγερσ-ις, εως (ἡ). Au figuré, *désillusion*, τῆς φαντασίας λύσ-ις, εως (ἡ).

Réveille-matin, n. m., ἐγερτικ-ὸν ὡρολόγι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Réveiller, v. tr. 1 *Tirer du sommeil*, ἐγείρ-ειν, ἐγείρ-ω, fut. ἐγερ-ῶ, acc. || 2 *Exciter, ranimer*, ἀναζωπυρ-εῖν, ἀναζωπυρ-έω, ῶ, fut. ἀναζωπυρήσ-ω, acc.; κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. — ***se Réveiller***, v. pr. 1 *Sortir du sommeil*, ἐγείρ-εσθαι, ἐγείρ-ομαι, fut. ἐγερθήσ-ομαι. || 2 *Se ranimer*, ἐξίστ-ασθαι, ἐξίστ-αμαι, fut. ἐκστήσ-ομαι.

Réveillon, n. m., ὄρθρι-ον δεῖπν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Révélateur, n. m., ἐνδεικτ-ής, οῦ (ὁ). Révélatrice, n. f., ἐνδείξασ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Révélation, n. f. 1 *Action de révéler*, δήλωσ-ις, εως (ἡ); ἀνακάλυψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Dénonciation*, ἔνδειξ-ις, εως (ἡ); μήνυσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Chose révélée*, ἔνδειγμα, ἐνδείγματ-ος (τό); μήνυμα, μηνύματ-ος (τό).

Révéler, v. tr. 1 *Découvrir, faire connaître*, δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc. || 2 *Dénoncer*, ἐνδεικνύναι, ἐνδείκνυμι, fut. ἐνδείξ-ω, acc.; μηνύ-ειν, μηνύ-ω, fut. μηνύσ-ω, acc.

Revenant, ante, adj., *agréable*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδί-ων, sup. ἥδ-ιστος).

Revenant, n. m., *fantôme*, φάσμα, φάσματ-ος (τό); μορμολυκεῖ-ον, ου (τό).

Revenant-bon, n. m., *gain, profit*, κέρδ-ος, εος, ους (τό).

Revendeur, n. m., ἀναπράτ-ης, ου (ὁ). Revendeuse, n. f., καπηλ-ίς, ίδος (ἡ).

Revendication, n. f., ἀπαίτησ-ις, εως (ἡ).

Revendiquer, v. tr., ἀπαιτ-εῖν, ἀπαιτ-έω, ῶ, fut. ἀπαιτήσ-ω, acc.

Revendre, v. tr., ἀναπιπράσκ-ειν, ἀναπιπράσκ-ω, fut. ἀναπεράσ-ω, acc. — ***Revendu, ue***, part. passé et adj., παλίμπρατ-ος, ος, ον.

Revenir, v. intr. 1 *Venir au lieu d'où l'on était parti*, ἀνέρχ-εσθαι, ἀνέρχ-ομαι, fut. ἀνελεύσ-ομαι; ἀπονοστ-εῖν, ἀπονοστ-έω, ῶ, fut. ἀπονοστήσ-ω. || 2 *Se remettre*, ἑαυτὸν ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι. || 3 *Avoir lieu pour la seconde fois*, πάλιν συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω, fut. συμβήσ-ομαι. || 4 *Se désister*, ἀφίστ-ασθαι, ἀφίστ-αμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι. || 5 *Se reproduire, repousser*, ἀναφύ-εσθαι, ἀναφύ-ομαι, fut. ἀναφύσ-ομαι. || 6 *Être rapporté, redit*, ἐξαγγέλλ-εσθαι, ἐξαγγέλλ-ομαι, fut. ἐξαγγελθήσ-ομαι. || 7 *Appartenir, être dû*, προσήκ-ειν, προσήκ-ω, fut. προσήξ-ω, dat. || 8 *Coûter*, πωλ-εῖσθαι, πωλ-έομαι, οῦμαι, fut. πωληθήσ-ομαι; εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. || 9 *Plaire*, ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω. || 10 *Causer des rapports*, en parlant des aliments, ἐπιπολάζ-ειν, ἐπιπολάζ-ω, fut. ἐπιπολάσ-ω. Locutions diverses : Revenir sur ses pas, ἀναποδίζ-ειν, ἀναποδίζ-ω, fut. ἀναποδίσ-ω. Revenir en son bon sens, ἀναφρον-εῖν, ἀναφρον-έω, ῶ, fut. ἀναφρονήσ-ω. Que vous en revient-il? τί πλέον ἐστί σοι; Faire revenir d'une opinion, μεταπείθ-ειν, μεταπείθ-ω, fut. μεταπείσ-ω, acc. Revenir de sa colère, τῆς ὀργῆς παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι.

Revente, n. f., ἀνάπρασ-ις, εως (ἡ).

Revenu, n. m., πρόσοδ-ος, ου (ἡ).

Rêver, v. tr., ὀνειροπολ-εῖν, ὀνειροπολ-έω, ῶ, fut. ὀνειροπολήσ-ω, acc. Au figuré, 1 *Réfléchir*, σκέπτ-εσθαι, σκέπτ-ομαι, fut. σκέψ-ομαι περί, gén. || 2 *Être distrait*, φαντασιοκοπ-εῖν, φαντασιοκοπ-έω, ῶ, fut. φαντασιοκοπήσ-ω. || 3 *Être en délire*, παραλέγ-ειν, παραλέγ-ω, fut. παραλέξ-ω. || 4 *Dire des choses extravagantes*, ληρ-εῖν, ληρ-έω, ῶ, fut. ληρήσ-ω. || 5 *Désirer vivement*, ἄγαν ἐπιθυμ-εῖν, ἐπιθυμ-έω, ῶ, fut. ἐπιθυμήσ-ω, gén.

Réverbération, n. f., ἀντανάκλασ-ις, εως (ἡ).

Réverbère, n. m. 1 *Miroir réflecteur*, ἀντανακλαστικ-ὸν κάτοπτρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Lanterne pour éclairer les rues, les places*, φαν-ός, οῦ (ὁ); λυχνί-ον, ου (τό).

Réverbérer, v. tr., ἀντανακλ-ᾶν, ἀντανακλ-άω, ῶ, fut. ἀντανακλάσ-ω, acc.

Reverdir, v. tr., *repeindre en vert*, πράσινον χρῶμα πάλιν ἐντρίβ-ειν, ἐντρίβ-ω, fut. ἐντρίψ-ω, dat. || Verbe intr., *redevenir vert*, ἀναθάλλ-ειν, ἀναθάλλ-ω, fut. ἀναθαλ-ῶ ou ἀναθαλλήσ-ω.

Révéremment, adv., αἰδημόνως.

Révérence, n. f. 1 *Respect*, αἰδ-ώς, οῦς (ἡ). || 2 *Salutation*, προσκύνησ-ις, εως (ἡ). Faire la révérence, προσκυν-εῖν, προσκυν-έω, ῶ, fut. προσκυνήσ-ω. || 3 *Titre donné à un religieux*, αἰδεσιμότης, αἰδεσιμότητ-ος (ἡ).

Révérencielle, adj. f., usité dans cette locution : Crainte, soumission révérencielle, σεβασμ-ός, οῦ (ὁ).

Révérencieusement, adv., αἰδημόνως.

Révérencieux, euse, adj., αἰδήμ-ων, ων, ον (comp. αἰδημον-έστερος, sup. αἰδημον-έστατος).

Révérend, ende, adj., αἰδέσιμ-ος, ος, ον.

Révérendissime, adj., πολυσέβαστ-ος, ος, ον.

Révérer, v. tr., αἰδ-εῖσθαι, αἰδ-έομαι, οῦμαι, fut. αἰδέσ-ομαι, acc. — ***Révéré, ée***, part. passé et adj., σεβαστ-ός, ή, όν.

Rêverie, n. f. 1 *État de l'esprit occupé d'idées vagues*, φροντ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Idée chimérique*, λῆρ-ος, ου (ὁ).

Revers, n. m. 1 *Côté opposé à celui qu'on regarde*, ἐναντί-α, ας (ἡ). A revers, ὄπισθε devant une consonne; ὄπισθεν devant une voyelle. || 2 *Disgrâce, accident*, δυστύχημα, δυστυχήματ-ος (τό). Éprouver des revers, ἀτυχ-εῖν, ἀτυχ-έω, ῶ, fut. ἀτυχήσ-ω.

Reversement, n. m., *transbordement*, μεταγωγ-ή, ῆς (ἡ).

Reverser, v. tr. 1 *Verser de nouveau*, μεταχ-εῖν, μεταχέ-ω, fut. μεταχεύσ-ω, acc. || 2 *Transborder*, μεταβιβάζ-ειν, μεταβιβάζ-ω, fut. μεταβιβάσ-ω, acc. || 3 *Reporter d'un compte sur un autre*, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc.

Réversibilité, n. f., τὸ δύνασθαι ἀντιστρέφεσθαι. L'article se décline.

Réversible, adj., διαδόσιμ-ος, ος, ον.

Réversion, n. f., διάδοσ-ις, εως (ἡ).

Revêtement, n. m., περίβλημα, περιβλήματ-ος (τό).

Revêtir, v. tr., ἀμφιεννύναι, ἀμφιέννυμι, fut. ἀμφιέσ-ω, acc.; περιδύ-ειν, περιδύ-ω, fut. περιδύσ-ω, acc. Au figuré, *investir d'un emploi*, *d'une charge*, καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.

Rêveur, euse, adj., φροντιστικ-ός, ή, όν. Rêveur, n. m., *visionnaire*, ὀνειροπόλ-ος, ου (ὁ).

Revider, v. tr., πάλιν ἐκκεν-οῦν, ἐκκεν-όω, fut. ἐκκενώσ-ω, acc.

Revirement, n m. 1 *Action de tourner un vaisseau d'un autre côté*, ἀνάκρουσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Changement*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).

Revirer, v. tr. 1 *Tourner un vaisseau d'un autre côté*, ἀνακρού-ειν, ἀνακρού-ω, fut. ἀνακρούσ-ω, acc. || 2 *Changer d'opinion*, μεθίστ-ασθαι, μεθίστ-αμαι, fut. μεταστήσ-ομαι.

Réviser, v. tr., ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc.

Réviseur, n. m., ἐξετάζ-ων, οντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.

Révision, n. f., ἐξέτασ-ις, εως (ἡ). Conseil de révision, ἐξεταστικ-ὸν δικαστήρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Révivification, n. f., ἀναμόρφωσ-ις, εως (ἡ).

Révivifier, v. tr. 1 *Redonner la vie*, ἀναβιώσκ-εσθαι, ἀναβιώσκ-ομαι, fut ἀναβιώσ-ομαι, acc.; ἀναζωπυρ-εῖν, ἀναζωπυρ-έω, ῶ, fut. ἀναζωπυρήσ-ω, acc. || 2 *Redonner la première forme*, ἀναμορφ-οῦν, ἀναμορφ-όω, ῶ, fut. ἀναμορφώσ-ω, acc.

Revivre, v. intr., ἀναζ-ῆν, ἀναζ-άω, ῶ, fut. ἀναζήσ-ω. Faire revivre, 1 *Rendre les forces, l'espoir*, ἐπιῤῥωννύναι, ἐπιῤῥώννυμι, fut. ἐπιῤῥώσ-ω, acc. || 2 *Renouveler*, ἀνανε-οῦν, ἀνανε-όω, ῶ, fut. ἀνανεώσ-ω, acc. || 3 *Rétablir*, ἀποκαθιστάναι, ἀποκαθίστημι, fut. ἀποκαταστήσ-ω, acc.

Révocable, adj., εὐμετάθετ-ος, ος, ον.

Révocation, n. f. 1 *Destitution*, κατάπαυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Annulation*, ἀκύρωσ-ις, εως (ἡ).

Révocatoire, adj., ἀνακλητικ-ός, ή, όν.

Revoir, v. tr. 1 *Voir de nouveau*, πάλιν ὁρ-ᾶν, ὁρ-άω, ῶ, fut. ὄψ-ομαι, acc. || 2 *Examiner de nouveau*, πάλιν ἐπισκοπ-εῖν, ἐπισκοπ-έω, ῶ, fut. ἐπισκοπήσ-ω, acc. En parlant d'un écrit, ἐπιδιασκευάζ-ειν, ἐπιδιασκευαζ-ω, fut. ἐπιδιασκευάσ-ω, acc.

Revoler, v. intr., ἀνίπτ-ασθαι, ἀνίπτ-αμαι, fut. ἀναπτήσ-ομαι.

Revolin, n. m., terme de marine, *effet de vent renvoyé par un objet*, τοῦ ἀνέμου ἀνάκαμψ-ις, εως (ἡ).

Révoltant, ante, adj., δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).

Révolte, n. f., ἀπόστασ-ις, εως (ἡ).

Révolter, v. tr. 1 *Porter à la révolte*, ἐπανιστάναι, ἐπανίστημι, fut. ἐπαναστήσ-ω, acc. || 2 *Choquer*, δάκν-ειν, δάκν-ω, fut. δήξ-ομαι, acc. || 3 *Indigner*, ἐξιστάναι, ἐξίστημι, fut. ἐκστήσ-ω, acc. — ***se Révolter***, v. pr. 1 *Faire acte de rébellion*, ἐπανίστασθαι, ἐπανίστ-αμαι, fut. ἐπαναστήσ-ομαι. || 2 *S'indigner*, ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω, dat. Être révolté, *voir avec peine*, δυσχεραίν-ειν, δυσχεραίν-ω, fut. δυσχεραν-ῶ, acc. — ***Révolté, ée***, part. passé et adj., ἀποστ-άς, ᾶσα, άν. Un révolté, n. m., ἀποστάτ-ης, ου (ὁ). Une révoltée, n. f., ἀποστάτ-ις, ιδος (ἡ).

Révolu, ue, adj., παρελθ-ών, οῦσα, όν.

Révolution, n. f. 1 *Retour d'un astre à son point de départ*, περιφορ-ά, ᾶς (ἡ); περίοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Émotion violente*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ); ἔκπληξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Changement radical*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ); καταστροφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Changement brusque et violent dans l'État*, νεωτερισμ-ός, οῦ (ὁ). Faire une révolution, νεωτερίζ-ειν, νεωτερίζ-ω, fut. νεωτερίσ-ω.

Révolutionnaire, adj., νεωτεροποι-ός, ός, όν; ταραχώδ-ης, ης, ες. Révolutionnaire, n. m., νεωτεριστ-ής, οῦ (ὁ).

Révolutionner, v. tr., στασιάζ-ειν, στασιάζ-ω, fut. στασιάσ-ω, acc. — ***Révolutionné, ée***, part. passé et adj., ἀνάστατ-ος, ος, ον.

Revomir, v. tr., ἐξεμ-εῖν, ἐξεμ-έω, ῶ, fut ἐξεμέσ-ω, acc.

Révoquer, v. tr. 1 *Destituer*, καταπαύ-ειν, καταπαύ-ω, fut. καταπαύσ-ω, acc. || 2 *Annuler*, ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc. Révoquer en doute, ἀμφισβητ-εῖν, ἀμφισβητ-έω, ῶ, fut. ἀμφισβητήσ-ω περί, gén. — ***Révoqué, ée***, part. passé et adj., ἀκύρωτ-ος, ος, ον.

Revue, n. f., dans tous les sens, ἐξέτασ-ις, εως (ἡ). Passer en revue, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc. Dans le sens spécial d'*écrit périodique*, σύνοψ-ις, εως (ἡ).

Révulsif, ive, adj., ἀντισπαστικ-ός, ή, όν. Un révulsif, n. m., ἀντισπαστικ-ὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Révulsion, n. f., ἀντίσπασ-ις, εως (ἡ).

Rez, prép., *tout près de*. Il n'est usité que dans ces locutions : Rez pied, μέχρι τοῦ ἐπιπέδου. Rez terre, μέχρι τῆς γῆς.

Rez-de-chaussée, n. m., ἐπίπεδ-ον, ου (τό).

Rhabillage, n. m., *raccommodage*, ἐπισκευ-ή, ῆς (ἡ). Au figuré, ἐπανόρθωσ-ις, εως (ἡ).

Rhabiller, v. tr. 1 *Habiller une seconde fois*, πάλιν ἀμφιεννύναι, ἀμφιέννυμι, fut.

ἀμφιέσ-ω, acc. || 2 *Raccommoder*, ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω, acc. || 3 *Rectifier, corriger*, ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω, acc. || 4 *Pallier*, en parlant d'une faute, παρακαλύπτ-ειν, παρακαλύπτ-ω, fut. παρακαλύψ-ω, acc.

Rhapsode, n. m., ῥαψῳδ-ός, οῦ (ὁ). Être rhapsode, ῥαψῳδ-εῖν, ῥαψῳδ-έω, ῶ, fut. ῥαψῳδήσ-ω.

Rhapsodie, n. f., ῥαψῳδί-α, ας (ἡ).

Rhapsodiste, n. m., ῥαψῳδ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Rhéteur, n. m. 1 *Qui enseigne l'art de bien dire*, ῥήτωρ, ῥήτορ-ος (ὁ). || 2 *Déclamateur*, λογοδαίδαλ-ος, ου (ὁ).

Rhétoricien, n. m. 1 *Qui sait la rhétorique*, ῥήτωρ, ῥήτορ-ος (ὁ). || 2 *Élève de rhétorique*, περὶ τὴν ῥητορικὴν σπουδάζ-ων, οντος (ὁ).

Rhétorique, n. f. 1 *Art de bien dire*, ῥητορικ-ή, ῆς (ἡ). De rhétorique, ῥητορικ-ός, ή, όν. Préceptes, règles de la rhétorique, ῥητορικ-ά, ῶν (τά). Figures de rhétorique, σχήματ-α, ων (τά). Traité de rhétorique, τέχν-η, ης (ἡ). || 2 *Classe où l'on enseigne la rhétorique*, ῥητορικ-ὴ τάξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Tout ce que l'on emploie pour persuader*, ῥητορικ-όν, οῦ (τό). || 4 *Fluidité affectée de langage*, σχολαστικ-ὴ εὐγλωσσί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Rhinocéros, n. m., ῥινοκέρ-ως, ωτος (ὁ).

Rhododendron, n. m., ῥοδόδενδρ-ον, ου (τό).

Rhombe, n. m., *losange*, ῥόμβ-ος, ου (ὁ).

Rhomboïdal, ale, adj., ῥομβοειδ-ής, ής, ές.

Rhomboïde, n. m., ῥομβοειδ-ὲς σχῆμα, σχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Rhubarbe, n. f., βαρβαρικ-ὴ ῥίζ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Rhumatismal, ale, adj., ῥευματικ-ός, ή, όν.

Rhumatisme, n. m., ῥευματισμ-ός, οῦ (ὁ).

Rhume, n. m., ῥεῦμα, ῥεύματ-ος (τό). Rhume de cerveau, κόρυζ-α, ης (ἡ).

Rhythme, n. m., ῥυθμ-ός, οῦ (ὁ).

Rhythmique, adj., ῥυθμικ-ός, ή, όν.

Riant, ante, adj. 1 *Qui annonce de la joie*, ἱλαρ-ός, ά, όν; φαιδρ-ός, ά, όν. || 2 *Agréable à la vue*, ἰδεῖν καλ-ός, ή, όν. || 3 *Gracieux, agréable*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδ-ίων, sup. ἥδ-ιστος).

Ribambelle, n. f., ἀλληλουχί-α, ας (ἡ).

Ribaud, aude, adj., ἄσωτ-ος, ος, ον.

Ribote, n. f., ἀσωτεί-α, ας (ἡ); ἀσωτοποσί-α, ας (ἡ).

Riboter, v. intr., ἀσωτεύ-εσθαι, ἀσωτεύομαι, fut. ἀσωτεύσ-ομαι.

Riboteur, n. m., ἄσωτ-ος, ου (ὁ). Riboteuse, n. f., ἄσωτ-ος, ου (ἡ).

Ricanement, n. m., καγχασμ-ός, οῦ (ὁ).

Ricaner, v. intr., καγχάζ-ειν, καγχάζ-ω, fut. καγχάσ-ω.

Ricanerie, n. f., κιχλισμ-ός, οῦ (ὁ).

Ricaneur, euse, adj., καγχαστικ-ός, ή, όν.

Ricaneur, n. m., καγχαστ-ής, οῦ (ὁ). Ricaneuse, n. f., καγχάζουσ-α, ης (ἡ).

Ric-à-ric, loc. adv., *sans plus, tout juste*, μετρίως.

Richard, n. m., πλουσιώτατ-ος, ου (ὁ).

Riche, adj., 1 *Qui possède de grands biens*, πλούσι-ος, α, ον (comp. πλουσι-ώτερος, sup. πλουσι-ώτατος). Être riche, πλουτ-εῖν, πλουτ-έω, ῶ, fut. πλουτήσ-ω. || 2 *Abondant, fertile*, εὔπορ-ος, ος, ον (comp. εὐπορ-ώτερος, sup. εὐπορ-ώτατος); δαψιλ-ής, ής, ές. Etre riche, en parlant d'un pays, εὐπορ-εῖν, εὐπορ-έω, ῶ, fut. εὐπορήσ-ω. || 3 *De grand prix, magnifique*, πολυτελ-ής, ής, ές (comp. πολυτελ-έστερος, sup. πολυτελ-έστατος); κάλλιστ-ος, η, ον. || 4 *Fécond en idées*, ἐνθυμημάτων μεστ-ός, ή, όν; *en images*, πολλὰς εἰκόνας ἔχ-ων, ουσα, ον.

Riche, n. m., πλούσι-ος, ου (ὁ).

Richement, adv., πλουσίως, εὐπόρως, μεγαλοπρεπῶς.

Richesse, n. f. 1 *Abondance de biens*, πλοῦτ-ος, ου (ὁ); εὐπορί-α, ας (ἡ). Les richesses, *biens pécuniaires*, χρήματ-α, ων, (τά); *possessions*, κτήματ-α, ων (τά). Amour des richesses, φιλοπλουτία, ας (ἡ). Qui aime les richesses, φιλόπλουτ-ος, ος, ον. || 2 *Magnificence*, μεγαλοπρέπει-α, ας (ἡ). || 3 *Somptuosité*, πολυτέλει-α, ας (ἡ).

Richissime, adj. πλουσιώτατ-ος, η, ον.

Ricin, n. m., σιλλικύπρι-ον, ου (τό).

Ricocher, v. intr., ὑφάλλ-εσθαι, ὑφάλλ-ομαι, fut. ὑφαλ-οῦμαι.

Ricochet, n. m. 1 *Bond répété d'une pierre sur l'eau*, ἐποστρακισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Événement amené par un autre*, ἀνακοπ-ή, ῆς (ἡ). Par ricochet, loc. adv. 1 *Successivement*, ἐκ περιτροπῆς. || 3 *Par ouï-dire*, ἀκοῇ.

Ride, n. f. ῥυτ-ίς, ίδος (ἡ); φαρκ-ίς, ίδος (ἡ); πτύξ, πτυχ-ός (ἡ).

Rideau, n. m., παραπέτασμα, παραπετάσματ-ος (τό); προκάλυμμα, προκαλύμματ-ος (τό). Rideau de théâtre, κατάβλημα, καταβλήματ-ος (τό). Tirer le rideau sur une chose, au propre et au figuré, προκαλύπτ-ειν, προκαλύπτ-ω, fut. προκαλύψ-ω, acc.

Rider, v. tr., ῥυσσ-οῦν, ῥυσσ-όω, ῶ, fut. ῥυσσώσ-ω, acc. — ***se Rider***, v. pr., *onduler*, en parlant des liquides, γελ-ᾶν, γελάω, ῶ, fut. γελάσ-ομαι. — ***Ridée, ée***, part. passé et adj., ῥυσσ-ός, ή, όν. En parlant de la surface de l'eau, φρικώδ-ης, ης, ες. Être ridé, en parlant de la surface de l'eau, φρίσσ-ειν, φρίσσ-ω, fut. φρίξ-ω.

Ridicule, adj., *digne de risée*, γελοῖ-ος, α, ον. Tourner en ridicule, ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. Rendre ridicule, γελοῖον ποι-εῖν, ποιέω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Ridiculement, adv., γελοίως.

Ridiculiser, ἐν γέλωτι ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, ποιήσ-ω, acc.

Ridiculité, n. f., γελοῖ-ον, ου (τό).

Rien, n. m., οὐδ-έν, ενός. Des riens, οὐδενὸς ἄξι-α, ων (τά). Rien du tout, οὐδὲν ὁτιοῦν. Rien de moins, οὐδὲν ἧττον. Ce n'est rien autre chose que... οὐδὲν ἄλλο ὅτι μή. Si peu que rien, ὡς ἐλάχιστον. Ne rien faire. 1 *Être inutile*, μηδὲν ὠφελ-εῖν, ὠφελ-έω, ῶ, fut. ὠφελήσ-ω. || 2 *Être oisif*, ἀργ-εῖν, ἀργ-έω, ῶ, fut. ἀργήσ-ω. Cela ne sert à rien, τούτου οὐδὲν ὄφελος. Qui n'est bon à rien, πρὸς οὐδὲν χρήσιμ-ος, η, ον. Qui ne vaut rien, οὐδενὸς ἄξι-ος, α, ον. Homme de rien, οὐτιδαν-ός, οῦ (ὁ). Gens de rien, οὐδέν-ες, ῶν. N'y entendre rien, ἄπειρος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. Compter, estimer pour rien, οὐδενὸς ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. Réduire à rien, ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω, acc. Sans faire semblant de rien, comme si de rien n'était, ἐκ προςποιήματος. Cet homme ne m'est rien, οὐ προςήκει μοι τὸ γένος ὁ ἄνθρωπος. Il ne s'en faut de rien, μικροῦ δ-εῖν, δέ-ω, fut. δεήσ-ω. Cette locution se construit de cette manière : Il ne s'en est fallu de rien qu'ils ne l'aient tué, tournez : Ils ont manqué de peu de le tuer, μικροῦ ἐδέησαν αὐτὸν ἀποκτεῖναι. Pour des riens, πρὸς οὐδέν. S'occuper à des riens, μικρολογ-εῖσθαι, μικρολογ-έομαι, οῦμαι, fut. μικρολογήσ-ομαι. Dire des riens, φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω. Diseur de riens, κενολόγ-ος, ου (ὁ). Disputer sur des riens, περὶ ὄνου σκιᾶς ἐρίζ-ειν, ἐρίζ-ω, fut. ἐρίσ-ω. En moins de rien, ὡς τάχιστα. Rien, dans le sens de quelque chose, τί, τίνος. Est-il rien de plus beau? τί κάλλιόν ἐστι ;

Rieur, n. m., φιλόγελ-ως, ωτος (ὁ). Rieuse, n. f., φιλόγελ-ως, ωτος (ἡ). Un rieur, γελαστ-ής, οῦ (ὁ). Les rieurs, γελῶντ-ες, ων (οἱ).

Rigide, adj., σκληρ-ός, ά, όν; αὐστηρ-ός, ά, όν (comp. αὐστηρ-ότερος, sup. αὐστηρ-ότατος).

Rigidement, adv., σκληρῶς, αὐστηρῶς.

Rigidité, n. f., σκληρότης, σκληρότητ-ος (ἡ); αὐστηρότης, αὐστηρότητ-ος (ἡ).

Rigole, n. f., σωλην, σωλῆν-ος (ὁ); ὀχετ-ός, οῦ (ὁ).

Rigorisme, n. m., αὐστηρότης, αὐστηρότητ-ος (ἡ).

Rigoriste, n. m., ὑπερακριβ-ὴς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Rigoureusement, adv. 1 *Avec rigueur*, σκληρῶς, αὐστηρῶς. || 2 *Exactement*, ἀκριβῶς.

Rigoureux, euse, adj. 1 *Sévère, rigide*, σκληρ-ός, ά, όν (comp. σκληρ-ότερος, sup. σκληρ-ότατος). || 2 *Rude, âpre*, en parlant d'un climat, τραχ-ύς, εῖα, ύ; πικρ-ός, ά, όν. || 3 *Inflexible*, ἄκαμπτ-ος, ος, ον. || 4 *Très-exact*, ἀκριβέστατ-ος, η, ον. || 5 *Évident*, σαφέστατ-ος, η, ον.

Rigueur, n. f. 1 *Sévérité, austérité*, σκληρότης, σκληρότητ-ος (ἡ); αὐστηρότης, αὐστηρότητ-ος (ἡ). || 2 *Dureté, âpreté de la température*, τραχύτης, τραχύτητ-ος (ἡ). || 3 *Grande exactitude*, ἀκρίβει-α, ας (ἡ). A la rigueur, πρὸς τὸ ἀκριβές.

Rimailler, v. intr., φαυλοτέρους στίχους γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω; κακῶς στιχουργ-εῖν, στιχουργ-έω, ῶ, fut. στιχουργήσ-ω.

Rimailleur, n. m., φαῦλ-ος στιχοποι-ός, οῦ (ὁ).

Rime, n. f., ὁμοιοτέλευτ-ον, ου (τό). Cela n'a ni rime, ni raison, τοῦτο ἄτοπόν ἐστι. Au pluriel, *vers*, στίχ-ες, ων (οἱ).

Rimer, v. intr. 1 *Avoir la même désinence*, ὁμοιοτέλευτος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, dat. || 2 *Avoir rapport*, συμφων-εῖν, συμφων-έω, ῶ, fut. συμφωνήσ-ω, dat. Cela ne rime à rien, τοῦτ' ἄλογόν ἐστι. || Verbe intr., *mettre en vers*, στιχίζ-ειν, στιχίζ-ω, fut. στιχίσ-ω, acc. — ***Rimé, ée***, part. passé et adj., στιχηρ-ός, ά, όν; ὁμοιοτέλευτ-ος, ος, ον.

Rimeur, n. m., στιχοποι-ός, οῦ (ὁ).

Rincer, v tr., *nettoyer en lavant*, διακλύζ-ειν, διακλύζ-ω, fut. διακλύσ-ω, acc. Rincer du linge, ἀποπλύν-ειν, ἀποπλύν-ω, fut. ἀποπλυν-ῶ, acc. Se rincer la bouche, τὸ στόμα καθαίρ-εσθαι, καθαίρ-ομαι, fut. καθαρ-οῦμαι. — ***Rincé, ée***, part. passé et adj., *mouillé*, dans le style familier, βεβρεγμέν-ος, η, ον.

Rinçure, n. f., διάκλυσμα, διακλύσματ-ος (τό).

Rioter, v. intr., *rire à demi*, ὑπογελ-ᾶν, ὑπογελ-άω, ῶ, fut. ὑπογελάσ-ομαι.

Rioteur, n. m., ὑπογελ-ῶν, ῶντος (ὁ). Rioteuse, n. f., ὑπογελῶσ-α, ης (ἡ). Pris adjectivement, *querelleur, querelleuse*, φιλόνεικ-ος, ος, ον; φιλέριστ-ος, ος, ον.

Ripaille, n. f., εὐωχί-α, ας (ἡ). Faire ripaille, εὐωχ-εῖν, εὐωχ-έω, ῶ, fut. εὐωχήσ-ω.

Ripe, n. f., *outil pour gratter*, ξύστρ-ον, ου (τό).

Riper, v. tr., *ratisser avec la ripe*, ξύ-ειν, ξύ-ω, fut. ξύσ-ω, acc.

Ripopée, n. f. 1 *Mélange de différents vins*, διαφόρων οἴνων ἀνάμιξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Écrit composé d'idées communes, incohérentes*, ἑωλοκρασί-α, ας (ἡ).

Riposte, n. f., ἀνταπόκρισ-ις, εως (ἡ).

Riposter, v. intr., ταχὺ ἀποκρίν-εσθαι, ἀποκρίν-ομαι, fut. ἀποκριν-οῦμαι.

Rire, v. intr. 1 *S'abandonner à la gaieté*, γελ-ᾶν, γελ-άω, ῶ, fut. γελάσ-ομαι. || 2 *Se moquer*, καταγελ-ᾶν, καταγελ-άω, ῶ, fut. καταγελάσ-ομαι, gén. || 3 *Mépriser*, καταφρον-εῖν, καταφρον-έω, ῶ, fut. καταφρονήσ-ω, gén. || 4 *Être riant, agréable*, μειδι-ᾶν, μειδι-άω, ῶ, fut. μειδιάσ-ω. || 5 *Plaire*, ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω, dat. || 6 *Badiner*, παίζ-ειν, παίζω, fut. παίξ-ομαι ou παιξ-οῦμαι. — ***se Rire***, v. pr. 1 *Dédaigner*, καταφρον-εῖν, καταφρον-έω, ῶ, fut. καταφρονήσ-ω, gén. || 2 *Ne pas se soucier*, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, acc. Locutions diverses : Avoir envie de rire, γελασεί-ειν, γελασεί-ω, sans futur. Éclater de rire, ἀναγελ-ᾶν, ἀναγελ-άω, ῶ, fut. ἀναγελάσ-ομαι,

Rire aux éclats, à gorge déployée, καγχάζ-ειν, καγχάζ-ω, fut. καγχάσ-ω. Rire du bout des lèvres, du bout des dents, γελᾶν προς-ποι-εῖσθαι, προσποι-έομαι, οῦμαι, fut. προς-ποιήσ-ομαι. Mourir, pâmer de rire, γέλωτι θνήσκ-ειν, θνήσκ-ω, fut. θαν-οῦμαι. Rire sous cape, dans sa barbe, ὑπογελ-ᾶν, ὑπο-γελ-άω, ῶ, fut. ὑπογελάσ-ομαι. Ne pas rire, ἀγελαστ-εῖν, ἀγελαστ-έω, ῶ, fut. ἀγελα-στήσ-ω. Sans rire, ἀγελαστί, ἀγελαστεί. Qui n'aime point à rire, ἀγέλαστ-ος, ος, ον. Pince-sans-rire, κρυπτικῶς σκώπτ-ων, οντος (ὁ). S'empêcher de rire, τὸν γέλωτα κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω. Prêter à rire, γέ-λωτα ὀφλισκάν-ειν, ὀφλισκάν-ω, fut. ὀφλήσ-ω. Faire rire, γέλωτα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. Cela fait rire, τοῦτο γελοῖόν ἐστι. En riant, παίζ-ων, ουσα, ον, qui s'accorde avec le sujet du verbe. Pour rire, παιδιᾶς χάριν, πρὸς ἡδονήν. Mot pour rire, σκῶμμα, σκώμματ-ος (τό). Dire le mot pour rire, γε-λοιάζ-ειν, γελοιάζ-ω, fut. γελοιάσ-ω.

Rire ou **Ris**, n. m., γέλασμα, γελάσματ-ος (τό); γέλως, γέλωτ-ος (ὁ). Gros rire, πλατ-ὺς γέλως, γέλωτ-ος (ὁ). Les deux mots se dé-clinent. Exciter le rire, γέλωτα ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω.

Ris, n. m., terme de marine, *pli fait dans la voile en la serrant*, τοῦ ἱστίου κόλπωμα, κολπώματ-ος (τό). Prendre un ris, des ris, *rouler la voile pour la diminuer*, τὸ ἱστίον ὑφιέναι, ὑφίημι, fut. ὑφήσ-ω. Larguer les ris, *les dérouler*, τὸ ἱστίον ἀναπεταννύναι, ἀναπετάννυμι, fut. ἀναπετάσ-ω.

Ris de veau, n. m., *corps glanduleux placé dans la gorge du veau*, μόσχει-ος θύμ-ος ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Risée, n. f. 1 *Grand rire*, πολὺς γέλως, γέλωτ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent. ‖ 2 *Moquerie*, χλευασμ-ός, οῦ (ὁ). Digne de risée, καταγέλαστ-ος, ος, ον.

Risibilité, n. f., γελαστικ-όν, οῦ (τό).

Risible, adj., γελοῖ-ος, α, ον (comp. γελοι-ότερος, sup. γελοι-ότατος).

Risquable, adj., ἐπικίνδυν-ος, ος, ον; ἐπι-σφαλ-ής, ής, ές.

Risque, n. m., κίνδυν-ος, ου (ὁ). Courir risque, κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κιν-δυνεύσ-ω. A vos risques et périls, μετὰ τοῦ κινδύνου σου.

Risquer, v. tr. 1 *Mettre en danger*, περι-βάλλ-ειν, περιβάλλ-ω, fut. περιβαλ-ῶ, acc. ‖ 2 *Courir le risque*, κινδυνεύ-ειν, κιν-δυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω ἐπί, gén. — ***se Risquer***, v. pr., *oser*, τολμ-ᾶν, τολμ-άω, ῶ, fut. τολμήσ-ω.

Rissole, n. f., θρί-ον, ου (τό).

Rissoler, v. tr., φλογίζ-ειν, φλογίζ-ω, fut. φλογίσ-ω, acc. Viande rissolée, φλογ-ίς, ίδος (ἡ).

Rit ou **Rite**, n. m., *ordre des cérémonies*, θεσμ-ός, οῦ (ὁ). Les rites sacrés, ἱερ-ά, ῶν (τά).

Ritournelle, n. f., ἐξόδι-ον, ου (τό).

Ritualiste, n. m., θεσμοπόλ-ος, ου (ὁ).

Rituel, n. m., λειτουργί-α, ας (ἡ).

Rivage, n. m., αἰγιαλ-ός, οῦ (ὁ); ἀκτ-ή, ῆς (ἡ).

Rival, **ale**, adj., ἀντίπαλ-ος, ος, ον; ἀντί-ζηλ-ος, ος, ον. Rival, n. m., ἀνταγωνιστ-ής, οῦ (ὁ); ζηλωτ-ής, οῦ (ὁ). Rival en amour, ἀντεραστ-ής, οῦ (ὁ). Rivale, n. f., ζήλ-η, ης (ἡ).

Rivaliser, v. intr., ἀντιζηλ-οῦσθαι, ἀντι-ζηλ-όομαι, οῦμαι, fut. ἀντιζηλώσ-ομαι.

Rivalité, n. f., ζήλωσ-ις, εως (ἡ); φιλο-τιμί-α, ας (ἡ).

Rive, n. f., ὄχθ-η, ης (ἡ).

River, v. tr. River un clou, ἀκμὴν ἥλου ἐπικάμπτ-ειν, ἐπικάμπτ-ω, fut. ἐπικάμψ-ω.

Riverain, **aine**, adj., παραποτάμι-ος, α, ον. Riverain, n. m., ὁ ἐπὶ τῷ ποταμῷ οἰκ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Rivière, n. f., ποταμ-ός, οῦ (ὁ). De rivière, ποτάμι-ος, α, ον. Lit d'une rivière, τάφρ-ος, ου (ἡ). Bras de rivière, ῥεῖθρ-ον, ου (τό). Sable de rivière, κονί-α, ας (ἡ).

Rixe, n. f., ἔρ-ις, ιδος (ἡ). Avoir une rixe, ἐρίζ-ειν, ἐρίζ-ω, fut. ἐρίσ-ω.

Riz, n. m., ὄρυζ-α, ης (ἡ).

Rizière, n. f., ὀρύζῃ πεφυτευμέν-ος ἀγρ-ός, οῦ (ὁ). Les deux derniers mots se décli-nent.

Robe, n. f. 1 *Vêtement long et flottant*, στολ-ή, ῆς (ἡ); χιτ-ών, ῶνος (ὁ). Robe de pourpre, πορφυρ-ίς, ίδος (ἡ). ‖ 2 *Profession des gens de judicature*, δικαιοδοσί-α, ας (ἡ). Les gens de robe, δικανικ-οί, ῶν (οἱ). ‖ 3 *Poil des animaux*, τρίχωσ-ις, εως (ἡ); τρίχ-ες, ῶν (αἱ). ‖ 4 *Enveloppe de légumes*, λοβ-ός, οῦ (ὁ); λόβι-ον, ου (τό).

Robin, n. m., *homme de robe*, δικανικ-ός, οῦ (ὁ).

Robinet, n. m., ἐπιστόμι-ον, ου (τό).

Roboratif, **ive**, adj., ῥωστικ-ός, ή, όν.

Robuste, adj., ἰσχυρ-ός, ά, όν (comp. ἰσχυρ-ότερος, sup. ἰσχυρ-ότατος). Rendre robuste, ῥωννύναι, ῥώννυμι, fut. ῥώσ-ω, acc. Santé robuste, εὐρωστί-α, ας (ἡ).

Robustement, adv., ἰσχυρῶς, ἐρρωμένως.

Roc, n. m., πέτρ-α, ας (ἡ). Taillé dans le roc, πετρότομ-ος, ος, ον.

Rocaille, n. f., χαλίκωμα, χαλικώματ-ος (τό).

Rocailleux, **euse**, adj., χαλικώδ-ης, ης, ες. En parlant du style, τραχ-ύς, εῖα, ύ.

Rocambole, n. f., *ce qu'il y a de piquant dans quelque chose*, δριμ-ύ, έος (τό).

Roche, n. f., πέτρ-α, ας (ἡ). Cœur de roche, *homme dur, insensible*, σιδη-ροῦν σπλάγν-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. Un homme de la vieille roche, *d'une probité reconnue*, ἀρχαιότροπ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Il y a anguille sous roche, ὕπεστί τι.

Rocher, n. m., πέτρ-α, ας (ἡ); πέτρ-ος, ου (ὁ); σκόπελ-ος, ου (ὁ).

Rochet, n. m., *vêtement ecclésiastique*, κώτ-α, ης (ἡ). Grec moderne.

Rôder, v. intr. περιφοιτ-ᾶν, περιφοιτ-άω, ῶ, fut. περιφοιτήσ-ω.
Rôdeur, n. m., περίφοιτ-ος, ου (ὁ).
Rodomont, n. m., ἀλαζ-ών, όνος (ὁ). Faire le rodomont, ἀλαζονεύ-εσθαι, ἀλαζονεύ-ομαι, fut. ἀλαζονεύσ-ομαι.
Rodomontade, n. f., ἀλαζονεί-α, ας (ἡ).
Rogations, n. f. pl., λιτανεῖ-αι, ῶν (αἱ).
Rogatoire, adj., δεητικ-ός, ός, όν.
Rogaton, n. m., λείψαν-ον, ου (τό).
Rogne, n. f., ψωρ-ά, ᾶς (ἡ).
Rogner, v. tr., περικόπτ-ειν, περικόπτ-ω, fut. περικόψ-ω, acc. Rogner les ongles, ἀπονυχίζ-ειν, ἀπονυχίζ-ω, fut. ἀπονυχίσ-ω. — ***Rogné, ée***, part. passé et adj., περίτομ-ος, ος, ον.
Rogneur, n. m., περιτομ-εύς, έως (ὁ). Rogneuse, n. f., ἐπιτέμνουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.
Rogneux, euse, adj., ψωραγρι-ῶν, ῶσα, ῶν.
Rognon, n. m., νεφρ-ός, οῦ (ὁ).
Rognonner, v. intr., *grommeler*, γογγύζ-ειν, γογγύζ-ω, fut. γογγύσ-ω.
Rognure, n. f., σμίλευμα, σμιλεύματ-ος (τό).
Rogue, adj., ὑπερήφαν-ος, ος, ον.
Roi, n. m., βασιλ-εύς, έως (ὁ). Être roi, βασιλεύ-ειν, βασιλεύ-ω, fut. βασιλεύσ-ω. Roi du festin, συμποσιάρχ-ης, ου (ὁ). Fête, jour des Rois, ἐπιφάνει-α, ας (ἡ).
Roide ou **Raide**, adj. 1 *Qu'on a peine à plier*, στεῤῥ-ός, ά, όν. || 2 *Fortement tendu*, ἔντον-ος, ος, ον (comp. ἐντον-ώτερος, sup. ἐντον-ώτατος). || 3 *Difficile à gravir*, ὄρθι-ος, ος ou α, ον; προσάντ-ης, ης, ες. || 4 *Opiniâtre, inflexible*, σκληρός, ά, όν (comp. σκληρ-ότερος, sup. σκληρ-ότατος); ἄκαμπτ-ος, ος, ον.
Roideur ou **Raideur**, n. f. 1 *Qualité de ce qui est roide*, στεῤῥότ-ης, στεῤῥότητ-ος (ἡ). || 2 *Forte tension*, ἐντονί-α, ας (ἡ). || 3 *Escarpement*, ἀποτομί-α, ας (ἡ). || 4 *Inflexibilité, opiniâtreté*, ἄκαμπτ-ον, ου (τό). || 5 *Pente rapide*, ἄναντ-ες, εος, ους (τό).
Roidillon ou **Raidillon**, n. m., *pente à gravir*, πρόσαντ-ες, εος, ους (τό).
Roidir ou **Raidir**, v. tr. 1 *Rendre roide*, στεῤῥ-οῦν, στεῤῥ-όω, ῶ, fut. στεῤῥώσ-ω, acc. || 2 *Tendre fortement*, ἐντείν-ειν, ἐντείν-ω, fut. ἐντεν-ῶ, acc. — ***se Roidir***, v. pr. 1 *Devenir roide*, στεῤῥὸς γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 2 *Ne vouloir point se relâcher*, ἰσχυρῶς κατατείν-ειν, κατατείν-ω, fut. κατατεν-ῶ. || 3 *Résister*, ἀντέχ-εσθαι, ἀντέχ-ομαι, fut. ἀνθέξ-ομαι.
Roitelet, n. m. 1 *Petit roi*, βασιλίσκ-ος, ου (ὁ). || 2 *Oiseau*, τρόχιλ-ος, ου (ὁ); βασιλίσκ-ος, ου (ὁ).
Rôle, n. m. 1 *Liste, catalogue*, κατάλογ-ος, ου (ὁ). || 2 *Ce que doit réciter un acteur dans une pièce*, πρόσωπ-ον, ου (τό). Donner, assigner un rôle, πρόσωπον περιτιθέναι, περιτίθημι, fut. περιθήσ-ω, dat. Jouer un rôle, πρόσωπον ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι. Premier rôle, πρωτολογί-α, ας (ἡ). Jouer le premier rôle, πρωταγωνιστ-εῖν, πρωταγωνιστ-έω, ῶ, fut. πρωταγωνιστήσ-ω; πρωτολογ-εῖν, πρωτολογ-έω, ῶ, fut. πρωτολογήσ-ω. Celui qui joue le premier rôle, πρωταγωνιστ-ής, οῦ (ὁ). A tour de rôle, ἀμοιβαδίς, ἀμοιβάδην.
Rôler, v. intr., *écrire des rôles d'écriture*, καταλόγους γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω.
Rôlet, n. m., *diminutif de rôle*, κατάλογ-ος, ου (ὁ).
Romaine, n. f. 1 *Instrument pour peser*, σταθμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Sorte de laitue*, μακροτέρ-α θρίδαξ, θρίδακ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Roman, n. m., μῦθ-ος, ου (ὁ).
Romance, n. f., *chanson tendre et plaintive*, θρήνημα, θρηνήματ-ος (τό). Chanter des romances, θρηνῳδ-εῖν, θρηνῳδ-έω, ῶ, fut. θρηνῳδήσ-ω.
Romancier, n. m., μυθοποι-ός, οῦ (ὁ).
Romanesque, adj., μυθώδ-ης, ης, ες; μυθικ-ός, ή, όν.
Romanesquement, adv., μυθικῶς.
Romantique, adj., φανταστικ-ός, ή, όν.
Romarin, n. m., λιβανωτ-ίς, ίδος (ἡ).
Rompement, n. m., usité dans cette locution : Rompement de tête, κατήχησ-ις, εως (ἡ).
Rompre, v. tr. 1 *Opérer une solution de continuité*, ῥηγνύναι, ῥήγνυμι, fut. ῥήξ-ω, acc. || 2 *Mettre en pièces*, ἀγνύναι, ἄγνυμι, fut. ἄξ-ω, acc.; διαῤῥηγνύναι, διαῤῥήγνυμι, fut. διαῤῥήξ-ω, acc. || 3 *Importuner*, κόπτ-ειν, κόπτ-ω, fut. κόψ-ω, acc. || 4 *Interrompre, faire cesser*, λύ-ειν, λύ-ω, fut. λύσ-ω, acc. || 5 *Accoutumer*, ἐθίζ-ειν, ἐθίζ-ω, fut. ἐθίσ-ω, acc. || 6 *Assouplir*, en parlant d'un cheval, συνεθίζ-ειν, συνεθίζ-ω, fut. συνεθίσ-ω, acc. || 7 *Former par l'exercice*, διαπον-εῖν, διαπον-έω, ῶ, fut. διαπονήσ-ω, acc.; γυμνάζ-ειν, γυμνάζ-ω, fut. γυμνάσ-ω, acc. || 8 *Arrêter l'élan*, en parlant des chiens, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, gén. || 9 *Occasionner la réfraction*, ἀντανακλ-ᾶν, ἀντανακλ-άω, ῶ, fut. ἀντανακλάσ-ω, acc. || 10 *Mêler pour adoucir l'éclat*, en parlant des couleurs, συμμιγνύναι, συμμίγνυμι, fut. συμμίξ-ω, acc. Rompre, v. intr. 1 *Se casser, se briser*, διαῤῥήγνυσθαι, διαῤῥήγνυμαι, fut. διαῤῥαγήσ-ομαι. || 2 *Se fâcher avec un ami*, τὴν φιλίαν διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω. — ***se Rompre***, v. pr., *s'accoutumer*, γυμνάζ-εσθαι, γυμνάζ-ομαι, fut. γυμνάσ-ομαι. — ***Rompu, ue***, part. passé et adj. 1 *Brisé*, ῥηκτ-ός, ή, όν; κλαστ-ός, ή, όν. || 2 *Harassé, fatigué*, κατάπον-ος, ος, ον; κατάκοπ-ος, ος, ον. || 3 *Qui a la pratique de*, ἔμπειρ-ος, ος, ον, gén. Locutions diverses : Rompre la glace, τὸν πάγον ἐπικόπτ-ειν, ἐπικόπτ-ω, fut. ἐπικόψ-ω. Rompre des lances, ἀντιμάχ-εσθαι, ἀντιμάχ-ομαι, fut. ἀντιμαχέσ-ομαι. Rompre les oreilles, ὠτοκοπ-εῖν, ὠτοκοπέω, ῶ, fut. ὠτοκοπήσ-ω. Rompre de coups, τυμπανίζ-ειν, τυμπανίζ-ω, fut. τυμπα-

νίσ-ω. Rompre la mesure, terme d'escrime, *parer un coup en reculant,* πληγὴν διακρούεσθαι, διακρού-ομαι, fut. διακρούσ-ομαι. Rompre l'entretien, τὸν λόγον μεσολαϐ-εῖν, μεσολαϐ-έω, ῶ, fut. μεσολαϐήσ-ω. A tout rompre, *avec transport, avec éclat,* προθύμως. A bâtons rompus, οὐ συνεχῶς, ἐκ διαλείμματος. Homme rompu aux affaires, πραγματικ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Ronce, n. f., βάτ-ος, ου (ἡ). Au figuré, *difficultés, désagréments,* ἄκανθ-αι, ῶν (αἱ).

Rond, n. m., κύκλ-ος, ου (ὁ); γῦρ-ος, ου (ὁ). En rond, ἐν κύκλῳ.

Rond, onde, adj., στρογγύλ-ος, η, ον; κυκλικ-ός, ή, όν. Rond comme une boule, σφαιρικ-ός, ή, όν. Au figuré, *qui agit sans façon, avec sincérité,* ἁπλοϊκ-ός, ή, όν. Compte rond, *sans fraction,* ἀπαρτιλογί-α, ας (ἡ).

Rondache, n. f., μεγάλ-η ἀσπ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Ronde, n. f. 1 *Visite autour d'une place, d'un camp,* ἐφοδεί-α, ας (ἡ); περίοδ-ος, ου (ἡ). Faire la ronde, περιπολεύ-ειν, περιπολεύ-ω, fut. περιπολεύσ-ω. || 2 *Chanson à refrain,* σκολι-όν, οῦ (τό). || 3 *Refrain chanté,* ἐγκύκλι-ον ᾆσμα, ᾄσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 4 *La plus longue des notes de musique,* στρογγύλ-ον σημεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. A la ronde, ἐν κύκλῳ.

Rondeau, n. m., ποιημάτι-ον, ου (τό).

Rondelet, ette, adj., *qui a de l'embonpoint,* ὑπόπαχ-υς, εια, υ.

Rondelle, n. f. 1 *Petit bouclier,* πέλτ-η, ης (ἡ). || 2 *Pièce circulaire de cuir ou de métal,* σφαιρί-ον, ου (τό). || 3 *Espèce de ciseau pour les sculpteurs,* ξέστρ-ον, ου (τό).

Rondement, adv. 1 *Également,* ἴσως, ὁμαλῶς. || 2 *Promptement,* ταχέως, ταχύ. || 3 *Franchement, avec bonhomie,* ἁπλοϊκῶς.

Rondeur, n. f. 1 *État de ce qui est rond,* στρογγυλότης, στρογγυλότητ-ος (ἡ). || 2 *Promptitude,* τάχ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Bonhomie, sincérité,* ἁπλότης, ἁπλότητ-ος (ἡ).

Rondin, n. m., *bâton,* ῥόπαλ-ον, ου (τό).

Rondiner, v. tr., *donner des coups de bâton,* ξυλοκοπ-εῖν, ξυλοκοπ-έω, ῶ, fut. ξυλοκοπήσ-ω.

Rond-point, n. m., κυκλικ-ὴ ἀγορ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Ronflant, ante, adj. 1 *Sonore, bruyant,* βομϐώδ-ης, ης, ες. || 2 *Emphatique,* κομπώδ-ης, ης, ες.

Ronflement, n. m., ῥέγκ-ος, εος, ους (τό); ῥόγκ-ος, ου (ὁ).

Ronfler, v. intr., ῥέγχ-ειν, ῥέγχ-ω, fut. ῥέγξ-ω; ῥέγχ-εσθαι, ῥέγχ-ομαι, fut. ῥέγξ-ομαι.

Ronfleur, n. m., ῥεγχόμεν-ος, ου (ὁ). Ronfleuse, n. f., ῥεγχομέν-η, ης (ἡ).

Ronger, v. tr. 1 *Couper avec les dents,* τρώγ-ειν, τρώγ-ω, fut. τρώξ-ομαι. | 2 *Consumer, corroder,* ἐσθί-ειν, ἐσθί-ω, fut. ἐδ-οῦμαι. || 3 *Tourmenter, inquiéter,* δάκν-ειν, δάκν-ω, fut. δήξ-ομαι, acc. || 4 *Dévorer,* en parlant de la colère, πέπτ-ειν, πέπτ-ω, fut. πέψ-ω, acc. Ronger son frein, τὸ ψαλίον διὰ τοῦ στόματος περιάγ-ειν, περιάγ-ω, fut. περιάξ-ω.

Rongeur, euse, adj., διαϐρωτικ-ός, ή, όν. Ver rongeur, τρώξ, τρωγ-ός (ὁ). Le ver rongeur, *le remords,* δῆξ-ις, εως (ἡ).

Roquentin, n. m., *vieillard ridicule,* γερόντι-ον, ου (τό).

Roquet, n. m., *petit chien,* κυνάρι-ον, ου (τό).

Roquette, n. f., *plante,* εὔζωμ-ον, ου (τό).

Roquille, n. f., *petite mesure de vin,* ἡμικοτύλι-ον, ου (τό).

Rosace, n. f., ἀνθέμι-ον, ου (τό).

Rosaire, n. m., ῥοδάρι-ον, ου (τό). Grec moderne.

Rosat, adj., ῥόδιν-ος, η, ον.

Rose, n. f., ῥόδ-ον, ου (τό).

Rose, adj., ῥοδοειδ-ής, ής, ές.

Rosé, ée, adj., ὑποπόρφυρ-ος, ος, ον.

Roseau, n. m., κάλαμ-ος, ου (ὁ); δόναξ, δόνακ-ος (ὁ).

Rosée, n. f., δρόσ-ος, ου (ἡ).

Roseraie, n. f., ῥοδ-ών, ῶνος (ὁ).

Rosette, n. f., *ruban en forme de rose,* κόσυμϐ-ος, ου (ὁ).

Rosier, n. m., ῥοδ-ῆ, ῆς (ἡ).

Rosière, n. f., ῥοδοφόρ-ος παρθέν-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Rosse, n. f., ἱππάρι-ον, ου (τό).

Rosser, v. tr., τυμπανίζ-ειν, τυμπανίζ-ω, fut. τυμπανίσ-ω, acc.

Rossignol, n. m., ἀηδών, ἀηδόν-ος (ἡ).

Rossignoler, v. intr., ὡς ἀηδὼν ᾄδ-ειν, ᾄδ-ω, fut. ᾄσ-ομαι.

Rossinante, n. f., ἱππάρι-ον, ου (τό).

Rostrale, adj. f., usité dans la locution : Colonne rostrale, ἐμϐόλοις κεκοσμημέν-η στήλ-η, ης (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.

Rostres, n. m. pl., *tribune aux harangues à Rome,* ἔμϐολ-α, ων (τά).

Rot, n. m., *aigreur de l'estomac,* ἐρευγμ-ός, οῦ (ὁ).

Rôt, n. m., *viande rôtie,* ὀπτ-ὸν κρέας, κρέατ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Rotateur, n. m., se dit de tout muscle qui fait tourner la partie à laquelle il adhère, περίστροφ-ος, ος, ον.

Rotation, n. f., *mouvement giratoire,* κυκλοφορί-α, ας (ἡ).

Rote, n. f., *juridiction de la cour de Rome,* Ῥωμαϊκ-ὸν δικαστήρι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Roter, v. intr., ἐρεύγ-ειν, ἐρεύγ-ω, fut. ἐρεύξ-ομαι.

Rôti, n. m., *viande rôtie,* ὀπτ-ὸν κρέας, κρέατ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Rôtie, n. f., *tranche de pain rôtie*, ὀπτ-ὸς ψωμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Rotin, n. m., *espèce de roseau*, κάλαμ-ος, ου (ὁ).
Rôtir, v. tr., ὀπτ-ᾶν, ὀπτ-άω, ῶ, fut. ὀπτήσ-ω, acc. En parlant du soleil, καί-ειν, καί-ω, fut. καύσ-ω. — ***Rôti, ie,*** part. passé et adj., ὀπτ-ός, ή, όν.
Rôtisserie, n. f., ὀπτανεῖ-ον, ου (τό).
Rôtisseur, n. m., ὀπταν-εύς, έως (ὁ). Rôtisseuse, n. f., ὀπτῶσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.
Rôtissoire, n. f., φώγαν-ον, ου (τό).
Rotonde, n. f., στρογγύλ-ον δῶμα, δώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Rotondité, n. f., στρογγυλότης, στρογγυλότητ-ος (ἡ).
Rotule, n. f., ἐπιγουν-ίς, ίδος (ἡ).
Roture, n. f., ἀγένει-α, ας (ἡ).
Roturier, ière, adj., ἀγενν-ής, ής, ές. Un roturier, n. m., δημότ-ης, ου (ὁ).
Roturièrement, adv., ἀγενῶς.
Rouage, n. m., *roues, ressorts*, s'emploie plus particulièrement au pluriel, τροχ-οί, ῶν (οἱ). Au figuré, *moyens, procédés*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ).
Rouan, adj. m. sing., se dit d'un cheval dont le poil est mêlé de blanc, de gris et de bai, λευκόφαι-ος, ος, ον.
Rouche, n. f., *carcasse d'un navire en chantier*, πλοίου σκελετ-όν, οῦ (τό).
Roucoulement, n. m., τρυσμ-ός, οῦ (τό).
Roucouler, v. intr., τρύζ-ειν, τρύζ-ω, fut. τρύσ-ω.
Roue, n. f., τρόχ-ος, ου (ὁ); κύκλ-ος, ου (ὁ). Faire tourner comme une roue, τροχαλίζ-ειν, τροχαλίζ-ω, fut. τροχαλίσ-ω, acc. Faire la roue, *la culbute*, κυβιστ-ᾶν, κυβιστ-άω, ῶ, fut. κυβιστήσ-ω; en parlant des paons, τὴν οὐρὰν ἀναπτύσσ-ειν, ἀναπτύσσ-ω, fut. ἀναπτύξ-ω. Pousser à la roue, *aider*, συνεργ-εῖν, συνεργ-έω, ῶ, fut. συνεργήσ-ω; συμπράσσειν, συμπράσσ-ω, fut. συμπράξ-ω. La roue de la fortune, τῆς τύχης μεταβολ-αί, ῶν (αἱ).
Rouelle, n. f., *tranche circulaire*, σφαῖρ-α, ας (ἡ).
Rouer, v. tr., *punir du supplice de la roue*, τροχίζ-ειν, τροχίζ-ω, fut. τροχίσ-ω, acc. Rouer de coups, τυμπανίζ-ειν, τυμπανίζ-ω, fut. τυμπανίσ-ω, acc. — ***Roué, ée,*** part. passé et adj. 1 *Supplicié sur une roue*, τετροχισμέν-ος, η, ον. || 2 *Sans principes et sans mœurs*, ἄσωτ-ος, ος, ον. || 3 *Retors, artificieux*, τρίβ-ων, ωνος (ὁ). Vieux roué, λευκ-ὸς μῦς, μυ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Rouerie, n. f., κακουργί-α, ας (ἡ).
Rouet, n. m., ῥύμβ-ος, ου (ὁ).
Rouge, adj., ἐρυθρ-ός, ά, όν (comp. ἐρυθρότερος, sup. ἐρυθρ-ότατος). Être rouge, ἐρευθ-εῖν, ἐρευθ-έω, ῶ, fut. ἐρευθήσ-ω. Vin rouge, μέλας οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Fer rouge, ἔμπυρ-ος σίδηρ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Tout rouge, *tout à fait, complétement*, ὅλως.

Rouge, n. m. 1 *Couleur rouge*, ἐρυθρ-ὸν χρῶμα, χρώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Rouge de pourpre, πορφύρ-α, ας (ἡ). || 2 *Fard*, φῦκ-ος, εος, ους (τό).
Rougeâtre, adj., ὑπέρυθρ-ος, ος, ον.
Rougeaud, aude, adj., ἐρυθροπρόσωπ-ος, ος, ον.
Rouge-gorge, n. m., πυῤῥούλ-ας, ου (ὁ).
Rougeole, n. f., ἐξανθήματ-α, ων (τά).
Rouget, n. m., *poisson*, ἐρυθρῖν-ος, ου (ὁ).
Rougeur, n. f., ἐρυθρότης, ἐρυθρότητ-ος (ἡ); ἐρύθημα, ἐρυθήματ-ος (τό). Rougeurs, n. f. pl., *taches sur la peau*, φλύκταιν-αι, ῶν (αἱ).
Rougir, v. tr. 1 *Rendre rouge*, ἐρυθραίν-ειν, ἐρυθραίν-ω, fut. ἐρυθρήσ-ω, acc. || 2 *Teindre en rouge*, ἐρυθροδαν-οῦν, ἐρυθροδαν-όω, ῶ, fut. ἐρυθροδανώσ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir rouge*, ἐρυθραίν-εσθαι, ἐρυθραίν-ομαι, fut. ἐρυθρανθήσ-ομαι. Rougir de honte, ἐρυθρι-ᾶν, ἐρυθρι-άω, ῶ, fut. ἐρυθριάσ-ω. Sans rougir, ἀπηρυθριασμένως. — ***Rougi, ie,*** part. passé et adj., *teint en rouge*, ἐρυθροβαφ-ής, ής, ές. Rougi au feu, διάπυρ-ος, ος, ον; ἔμπυρ-ος, ος, ον.
Rouille, n. f. 1 *Oxydation des métaux*, ἰ-ός, οῦ (ὁ). Couvrir de rouille, ἰ-οῦν, ἰ-όω, ῶ, fut. ἰώσ-ω, acc. Couvert de rouille, ἰώδ-ης, ης, ες. || 2 *Maladie des plantes et surtout du blé*, ἐρυσίβ-η, ης (ἡ); μίλτ-ος, ου (ὁ). Gâté par la rouille, ἐρυσιβώδ-ης, ης, ες.
Rouiller, v. tr., en parlant des métaux, ἰ-οῦν, ἰ-όω, ῶ, fut. ἰώσ-ω, acc.; en parlant des plantes, du blé, ἐρυσιβ-οῦν, ἐρυσιβ-όω, ῶ, fut. ἐρυσιβώσ-ω, acc. — ***se Rouiller,*** v. pr., en parlant des métaux, ἰ-οῦσθαι, ἰ-όομαι, οῦμαι, fut. ἰωθήσ-ομαι; en parlant du blé, ἐρυσιβ-ᾶν, ἐρυσιβ-άω, ῶ, fut. ἐρυσιβήσ-ω; en parlant des facultés intellectuelles, ἀμβλύτερ-ος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Rouillé, ée,*** part. passé et adj., en parlant des métaux, ἰώδ-ης, ης, ες; en parlant du blé, ἐρυσιβώδ-ης, ης, ες; en parlant de l'esprit, ἀμβλύτερ-ος, α, ον.
Rouillure, n. f., ἰ-ός, οῦ (ὁ).
Rouir, v. tr., *faire tremper le chanvre dans l'eau*, ἀποβρέχ-ειν, ἀποβρέχ-ω, fut. ἀποβρέξ-ω, acc. || Verbe intr., ἀποβρέχ-εσθαι, ἀποβρέχ-ομαι, fut. ἀποβρεχθήσ-ομαι. — ***Roui, ie,*** part. passé et adj., ἔμβροχ-ος, ος, ον.
Rouissage, n. m., ἐμβροχ-ή, ῆς (ἡ).
Roulade, n. f. 1 *Action de rouler de haut en bas*, τὸ κατακυλινδεῖσθαι. L'article se décline. || 2 *Suite d'inflexions de la voix*, ἀναπλοκ-ή, ῆς (ἡ); ἀγωγ-ή, ῆς (ἡ). Faire des roulades, τὴν φωνὴν ἑλίσσ-ειν, ἑλίσσ-ω, fut. ἑλίξ-ω.
Roulage, n. m. 1 *Facilité de rouler*, εὐκύλιστ-ον, ου (τό). || 2 *Transport des marchandises*, τῶν φορτίων ἀγωγ-ή, ῆς (ἡ). Voiture de roulage, φορηγ-ὸς ἅμαξ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Roulant, ante, adj., *qui roule aisément*, εὐκύλιστ-ος, ος, ον. Chemin roulant, εὐοδί-α,

ας (ἡ). Feu roulant, συνεχ-ὴς ἀκόντισ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Rouleau, n. m. 1 *Paquet roulé*, ἐνείλημα, ἐνειλήματ-ος (τό). || 2 *Cylindre*, κύλινδρ-ος, ου (ὁ).

Roulement, n. m. 1 *Mouvement de ce qui roule*, τὸ κυλινδεῖσθαι. L'article se décline. || 2 *Remplacement alternatif*, διαδοχ-ή, ῆς (ἡ); ἀμοιϐ-ή, ῆς (ἡ). Roulement d'yeux, τῶν ὀφθαλμῶν ἴλλωσ-ις, εως (ἡ). Roulement de tambour, τοῦ τυμπάνου δοῦπ-ος, ου (ὁ).

Rouler, v. tr. 1 *Faire avancer en faisant tourner*, κυλινδ-εῖν, κυλινδ-έω, ῶ, fut. κυλινδήσ-ω, acc. || 2 *Agiter dans son esprit*, στρέφ-ειν, στρέφ-ω, fut. στρέψ-ω, acc. || 3 *Plier en rond*, συνειλ-εῖν, συνειλ-έω, ῶ, fut. συνειλήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Se mouvoir en tournant*, κυλινδ-εῖσθαι, κυλινδ-έομαι, οῦμαι, fut. κυλινδηθήσ-ομαι. || 2 *Avoir pour sujet, pour matière*, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι περί, gén. || 3 *Circuler*, en parlant de l'argent, διαδίδ-οσθαι, διαδίδ-ομαι, fut. διαδοθήσ-ομαι. || 4 *Se remplacer alternativement*, ἀλλήλ-ους, ας, α διαδέχ-εσθαι, διαδέχ-ομαι, fut. διαδέξ-ομαι. — ***Roulé, ée***, part. passé et adj., *qu'on peut rouler*, κυλιστ-ός, ή, όν. Locutions diverses : Rouler les yeux, ἰλλωπίζ-ειν, ἰλλωπίζ-ω, fut. ἰλλωπίσ-ω. Rouler ses eaux, en parlant d'une rivière, ῥ-εῖν, ῥέ-ω, fut. ῥεύσ-ομαι. En roulant, *en tournant comme une roue*, ἑλίγδην. Tout cela roule sur vous, ἐφ' ὑμῖν τάδε πάντ' ἀνάκειται. Rouler sur l'argent, χρημάτων εὐπορεῖν, εὐπορ-έω, ῶ, fut. εὐπορήσ-ω.

Roulette, n. f., τροχίσκ-ος, ου (ὁ); τρόχι-ον, ου (τό).

Rouleur, n. m. 1 *Insecte qui ronge la vigne*, τῆς ἀμπέλου κουρ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Ouvrier qui va d'atelier en atelier*, περίφοιτ-ος, ου (ὁ).

Roulier, n. m., ἁμαξ-εύς, έως (ὁ).

Roulis, n. m., σάλ-ος, ου (ὁ).

Roupie, n. f., μύξ-α, ης (ἡ).

Roupieux, euse, adj., μυξώδ-ης, ης, ες.

Roupiller, v. intr., ὑποκαθεύδ-ειν, ὑποκαθεύδ-ω, fut. ὑποκαθευδήσ-ω.

Roupilleur, n. m., ὑποκαθεύδ-ων, οντος (ὁ). Roupilleuse, n. f., ὑποκαθεύδουσ-α, ης (ἡ).

Roussâtre, adj., ὑπόπυρρ-ος, ος, ον.

Rousseau, n. m., *qui a les cheveux roux*, ῥούσι-ος, ου (ὁ).

Roussette, n. f., *espèce de poisson et de chauve-souris*, ῥίν-η, ης (ἡ).

Rousseur, n. f., *couleur rousse*, πυρρότης, πυρρότητ-ος (ἡ). Tache de rousseur, ἐφηλ-ίς, ίδος (ἡ).

Roussin, n. m., ἱππάρι-ον, ου (τό). Roussin d'Arcadie, *âne*, ὄν-ος, ου (ὁ).

Roussir, v. tr., *rendre roux*, πυρρ-οῦν, πυρρόω, ῶ, fut. πυρρώσ-ω, acc. || Verbe intr., *devenir roux*, πυρρ-ὸς γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. — ***Roussi, ie***, part. passé et adj., πυρρ-ός, ά, όν. Roussi, n. m., *odeur de brûlé*, τοῦ φρυκτοῦ ὀσμ-ή, ῆς (ἡ).

Route, n. f., ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Faire route, être en route, ὁδοιπορ-εῖν, ὁδοιπορ-έω, ῶ, fut. ὁδοιπορήσ-ω. Frayer la route, ὁδοποι-εῖν, ὁδοποι-έω, ῶ, fut. ὁδοποιήσ-ω. Se tromper de route, τῆς ὁδοῦ ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι. Feuille de route, τῆς πορείας διάταξ-ις, εως (ἡ). Route de mer, πλ-οῦς, οῦ (ὁ). Faire route sur mer, ἐκπλ-εῖν, ἐκπλέ-ω, fut. ἐκπλεύσ-ομαι.

Routier, ière, adj., *qui indique les routes*, ὁδηγητικ-ός, ή, όν. Si c'est pour la mer, ναυτικ-ός, ή, όν.

Routier, n. m. 1 *Qui sait bien les routes*, τῶν ὁδῶν ἔμπειρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Fin et cauteleux*, τρίϐ-ων, ωνος (ὁ).

Routine, n. f. 1 *Pratique*, τριϐ-ή, ῆς (ἡ). Qui a la routine des affaires, πραγματικ-ός, ή, όν. || 2 *Vieille habitude*, χρόνι-ον ἔθ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

Routiner, v. tr., συνεθίζ-ειν, συνεθίζ-ω, fut. συνεθίσ-ω, acc.

Routinier, ière, adj., τῇ συνηθείᾳ ἀκολουθητικ-ός, ή, όν.

Routoir, n. f., *lieu où l'on fait rouir le chanvre*, βροχ-ίς, ίδος (ἡ).

Rouvieux, n. m., *gale du cheval*, τῶν ἵππων ψώρ-α, ας (ἡ).

Rouvieux, euse, adj., ψωραλέ-ος, α, ον.

Rouvre, n. m., *chêne très-dur*, δρῦς, δρυ-ός (ἡ).

Rouvrir, v. tr., *ouvrir de nouveau*, πάλιν ἀνοίγ-ειν, ἀνοίγ-ω, fut. ἀνοίξ-ω, acc. Rouvrir une plaie, τραῦμα ἀφελκ-οῦν, ἀφελκ-όω, ῶ, fut. ἀφελκώσ-ω. — ***Rouvert, erte***, part. passé et adj., en parlant d'une plaie, παλίγκοτ-ος, ος, ον.

Roux, rousse, adj., πυρρ-ός, ά, όν. Être roux, πυρρι-ᾶν, πυρρι-άω, ῶ, fut. πυρριάσ-ω. Lune rousse, ῥουσσαί-α σελήν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Royal, ale, adj., βασίλει-ος, ος, ον; βασιλικ-ός, ή, όν.

Royalement, adv., βασιλικῶς.

Royalisme, n. m., φιλοϐασίλει-ον, ου (τό).

Royaliste, n. m., φιλοϐασιλ-εύς, έως (ὁ).

Royaume, n. m., βασιλεί-α, ας (ἡ).

Royauté, n. f., βασιλεί-α, ας (ἡ). Royauté du festin, συμποσιαρχί-α, ας (ἡ).

Ru, n. m., *petit ruisseau*, ὀχετ-ός, οῦ (ὁ).

Ruade, n. f., λακτισμ-ός, οῦ (ὁ).

Ruban, n. m., ταινί-α, ας (ἡ).

Rubanerie, n. f., ταινιῶν πωλητήρι-ον, ου (τό).

Rubanier, n. m., ταινιῶν πωλητ-ής, οῦ (ὁ). Rubanière, n. f., ταινιόπωλ-ις, ιδος (ἡ).

Rubéfaction, n. f., ἐρύθημα, ἐρυθήματ-ος (τό).

Rubéfiant, ante, adj., ἐρυθραίν-ων, ουσα, ον.

Rubéfier, v. tr., ἐρυθραίν-ειν, ἐρυθραίν-ω, fut. ἐρυθραν-ῶ, acc.

Rubican, adj. m., se dit des chevaux variés de blanc, ἐρυθροποίκιλ-ος, ος, ον.

Rubicond, onde, adj., ἐρυθρώδ-ης, ης, ες. Qui a la face rubiconde, ἐρυθροπρόσωπ-ος, ος, ον.

Rubis, n. m., λυχν-ίς, ίδος (ἡ). Rubis balais, ἀστήρ, ἀστέρ-ος (ὁ).
Rubrique, n. f. 1 *Ocre rouge*, μίλτ-ος, ου (ὁ). || 2 *Titre de la loi*, ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Ruse*, τέχνημα, τεχνήματ-ος (τό). || 4 *Supercherie*, δόλ-ος, ου (ὁ).
Ruche, n f., σμῆν-ος, εος, ους (τό).
Rucher, n. m., *endroit où sont les ruches*, μελισσ-ών, ῶνος (ὁ).
Rudanier, ière, adj., χαλεπ-ός, ή, όν.
Rude, adj. 1 *Apre au toucher*, τραχ-ύς, εῖα, ύ (comp. τραχ-ύτερος, sup. τραχ-ύτατος). || 2 *Sévère*, σκληρ-ός, ά, όν (comp. σκληρ-ότερος, sup. σκληρ-ότατος). || 3 *Fatigant*, δύςπον-ος, ος, ον. || 4 *Difficultueux*, χαλεπ-ός, ή, όν. || 5 *Fâcheux, désagréable*, πικρ-ός, ά, όν.
Rudement, adv. 1 *D'une manière rude*, τραχέως. || 2 *Sévèrement*, πικρῶς.
Rudenté, ée, adj., terme d'architecture, se dit des cannelures à baguettes, ῥαβδοειδ-ής, ής, ές.
Rudenture, n. f., *baguette de cannelures*, ῥάβδ-ος, ου (ἡ).
Rudéral, ale, adj., *qui croît dans les ruines*, ἐν τοῖς ἐρειπίοις φυόμεν-ος, η, ον.
Rudesse, n. f. 1 *Apreté*, τραχύτης, τραχύτητ-ος (ἡ). || 2 *Sévérité*, δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ).
Rudiment, n. m., στοιχεῖ-ον, ου (τό), dans tous les sens.
Rudoyer, v. tr., χαλεπῶς χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.
Rue, n. f. 1 *Chemin bordé de maisons*, ἀγυι-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Plante ligneuse*, πήγαν-ον, ου (τό).
Ruelle, n. f., στενωπ-ός, οῦ (ἡ). Ruelle du lit, τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου μέσ-ον, ου (τό).
Rueller, v. tr., *faire des ruelles à la vigne*, τὴν ἄμπελον περισκάπτ-ειν, περισκάπτ-ω, fut. περισκάψ-ω.
Ruer, v. tr., *jeter avec force*, προςβάλλ-ειν, προςβάλλ-ω, fut. προςβαλ-ῶ, acc. || Verbe intr., *faire des ruades*, λακτίζ-ειν, λακτίζ-ω, fut. λακτίσ-ω. — **se Ruer**, v. pr., *se précipiter*, προςπίπτ-ειν, προςπίπτ-ω, fut. προςπεσ-οῦμαι, dat.; ἐφορμ-ᾷν, ἐφορμ-άω, ῶ, fut. ἐφορμήσ-ω, dat.
Rueur, euse, adj., *qui rue souvent*, λακτίζ-ων, ουσα, ον.
Rugir, v. intr., βρύχ-ειν, βρύχ-ω, fut. βρύξ-ω.
Rugissant, ante, adj., βρύχ-ων, ουσα, ον
Rugissement, n. m., βρυχ-ή, ῆς (ἡ).
Rugosité, n. f., ῥικνότης, ῥικνότητ-ος (ἡ).
Rugueux, euse, adj., ῥικνώδ-ης, ης, ες.
Ruine, n. f. 1 *Chute d'un bâtiment*, κατάπτωμα, καταπτώματ-ος (τό); κατάπτωσ-ις, εως (ἡ). Tomber en ruines, συμπίπτ-ειν, συμπίπτ-ω, fut. συμπεσ-οῦμαι. || 2 *Perte du pouvoir, de la fortune, etc.*, διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ); ὄλεθρ-ος, ου (ὁ); ἀπώλει-α, ας (ἡ). Ruines, n. f. pl., ἐρείπι-α, ων (τά); λείψαν-α, ων (τά).
Ruiner, v. tr. 1 *Abattre, démolir*, καταστρέφ-ειν, καταστρέφ-ω, fut. καταστρέψ-ω, acc. || 2 *Perdre*, ἀπολλύναι, ἀπόλλυμι, fut. ἀπολέσ-ω, acc.; διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.
Ruineux, euse, adj. 1 *Qui menace ruine*, σαθρ-ός, ά, όν. || 2 *Qui amène la ruine*, ὀλέθρι-ος, ος ou α, ον.
Ruisseau, n. m., ῥεῖθρ-ον, ου (τό).
Ruisselant, ante, adj., ῥεόμεν-ος, η, ον.
Ruisseler, v. intr., παραῤῥ-εῖν, παραῤῥ-έω, fut. παραῤῥεύσ-ομαι.
Rumeur, n. m. 1 *Bruit de paroles*, φήμ-η, ης (ἡ); λόγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Bruit de voix*, θόρυβ-ος, ου (ὁ).
Ruminant, ante, adj., μηρυκάζ-ων, ουσα, ον
Rumination, n. f., μηρυκισμ-ός, οῦ (ὁ).
Ruminer, v. intr., μηρυκάζ-ειν, μηρυκάζ-ω, fut. μηρυκάσ-ω. Au figuré, μερμηρίζ-ειν, μερμηρίζ-ω, fut. μερμηρίσ-ω.
Rupture, n. f. 1 *Action de rompre*, ῥῆγμα, ῥήγματ-ος (τό). || 2 *Division entre personnes amies*, διάστασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Annulation d'un acte*, διάλυσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Mélange de couleurs*, σύμμιξ-ις, εως (ἡ).
Rural, ale, adj., ἀγροτικ-ός, ή, όν.
Ruse, n. f., τέχν-η, ης (ἡ); πανουργί-α, ας (ἡ). Par ruse, διὰ τέχνης.
Rusé, ée, adj., πανοῦργ-ος, ος, ον.
Ruser, v. intr., πανουργ-εῖν, πανουργ-έω, ῶ, fut. πανουργήσ-ω.
Rustaud, aude, adj., ἀγροῖκ-ος, ος, ον. Rustaud, n. m., ἀγροῖκ-ος, ου (ὁ).
Rustaudement, adv., ἀγροίκως.
Rusticité, n. f., ἀγροικί-α, ας (ἡ).
Rustique, adj., ἀγροῖκ-ος, ος, ον, dans tous les sens.
Rustiquement, adv., ἀγροίκως.
Rustre, n. m., ἀγροῖκ-ος, ου (ὁ).

S

S, n. m. et f., dix-neuvième lettre de l'alphabet et quinzième des consonnes, σῖγμα (τό), indécl.
Sa, adj. poss. Voy. Son.
Sabbat, n. m. 1 *Dernier jour de la semaine chez les juifs*, σάββατ-ον, ου (τό). || 2 *Réunion des sorciers*, νυκτεριν-ὴ συνέλευσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Trouble, désordre*, θόρυβ-ος, ου (ὁ). Faire du sabbat, θορυβοποι-έω, ῶ, fut. θορυβοποιήσ-ω.
Sabbatique, adj., σαββατικ-ός, ή, όν.
Sabéen, n. m., τὰ ἄστρα σεβόμεν-ος, ου (ὁ).
Sabéisme, n. m., *culte des astres*, τῶν ἀστέρων σεβασμ-ός, οῦ (ὁ).
Sable, n. m., ψάμμ-ος, ου (ἡ). Grain de

sable, ψαμμάθι-ον, ου (τό). Banc de sable, σύρτ-ις, ιδος (ἡ). Bâtir sur le sable, εἰς τέφραν γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω, acc.
Sabler, v. tr. 1 *Couvrir de sable*, ψάμμῳ καταστρωννύναι, καταστρώννυμι, fut. καταστρώσ-ω, acc. || 2 *Boire vite et d'un trait*, ἀμυστὶ πίν-ειν, πίν-ω, fut. πί-ομαι, acc. — ***Sablé, ée***, part. passé et adj., *couvert de sable*, ψαμμωτ-ός, ή, όν.
Sableux, euse, adj., ψαμμώδ-ης, ης, ες.
Sablier, n. m. 1 *Horloge à sable*, ὡρολόγι-ον, ου (τό); κλεψύδρ-α, ας (ἡ). || 2 *Vase au sable pour l'écriture*, ἀμμοδοχεῖ-ον, ου (τό).
Sablière, n. f., ψαμαθ-ών, ῶνος (ὁ).
Sablon, n. m., ψάμαθ-ος, ου (ὁ).
Sablonner, v. tr., ψάμμῳ καθαίρ-ειν, καθαίρ-ω, fut. καθαρ-ῶ, acc.
Sablonneux, euse, adj., ψαμμώδ-ης, ης, ες; ψαμμώγ-εως, εως, εων.
Sablonnier, n. m., *marchand de sablon*, ψαμάθου πωλητ-ής, οῦ (ὁ).
Sablonnière, n. f., ψαμαθ-ών, ῶνος (ὁ).
Sabord, n. m., θυρ-ίς, ίδος (ἡ).
Sabot, n. m. 1 *Chaussure de bois*, κρούπεζ-α, ης (ἡ); ξύλιν-ον ὑπόδημα, ὑποδήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Corne du pied du cheval, etc.*, ὁπλ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Sorte de toupie*, βέμβηξ, βέμβηκ-ος (ἡ). || 4 *Plaque de fer pour arrêter les voitures*, τροχοπέδ-η, ης (ἡ). Dormir comme un sabot, *profondément*, βαθέως καθεύδ-ειν, καθεύδ-ω, fut. καθευδήσ-ω.
Saboter, v. intr., *jouer au sabot*, βέμβηκι παίζ-ειν, παίζ-ω, fut. παίξ-ομαι.
Sabotier, n. m., κρουπέζας κατασκευάζ-ων, οντος (ὁ).
Sabotière, n. f., *espèce de danse*, κρουπεζουμένων χορ-ός, οῦ (ὁ).
Sabouler, v tr. 1 *Tourmenter*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. || 2 *Réprimander*, ψέγ-ειν, ψέγ-ω, fut. ψέξ-ω, acc.
Sabre, n. m., μάχαιρ-α, ας (ἡ).
Sabrer, v. tr. 1 *Frapper du sabre*, μαχαίρᾳ κατακόπτ-ειν, κατακόπτ-ω, fut. κατακόψ-ω, acc. || 2 *Expédier précipitamment*, προπετῶς πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω, acc.
Sabreur, n. m., μαχητ-ής, οῦ (ὁ).
Saburre, n. m., *matières viciées*, διεφθαρμέν-ος χυμ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sac, n. m. 1 *Poche de cuir, de toile, etc.* θύλακ-ος, ου (ὁ). || 2 *Pillage*, διαρπαγ-ή, ῆς (ἡ). Sac à vin, *ivrogne*, οἰνεραστ-ής, οῦ (ὁ).
Saccade, n. f., σεισμ-ός, οῦ (ὁ).
Saccader, v. tr., ὑποσεί-ειν, ὑποσεί-ω, fut. ὑποσείσ-ω, acc. — ***Saccadé, ée***, part. passé et adj., σεσαλευμέν-ος, η, ον.
Saccage, n. m., ἀνατροπ-ή, ῆς (ἡ).
Saccagement, adv., πόρθησ-ις, εως (ἡ).
Saccager, v. tr., ἐκπορθ-εῖν, ἐκπορθ-έω, ῶ, fut. ἐκπορθήσ-ω, acc.
Saccageur, n. m., πορθητ-ής, οῦ (ὁ).
Sacerdoce, n. m., ἱερατεί-α, ας (ἡ).
Sacerdotal, ale, ἱερατικ-ός, ή, όν.
Sacerdotalement, adv., ἱεροπρεπῶς.
Sachée, n. f., *contenance d'un sac*, ὅσον θύλακος δέχεται.
Sachet, n. m. θυλάκι-ον, ου (τό).
Sacoche, n. f., πήρ-α, ας (ἡ).
Sacramental, ale, ou Sacramentel, elle, adj., τελεστικ-ός, ή, όν.
Sacramentalement ou Sacramentellement, adv., τελεστικῶς.
Sacre, n. m., *onction*, χρίσ-ις, εως (ἡ).
Sacrement, n. m., μυστήρι-ον, ου (τό). Le Saint-Sacrement, εὐχαριστί-α, ας (ἡ).
Sacrer, v. tr. 1 *Consacrer par une onction*, χρί-ειν, χρί-ω, fut. χρίσ-ω, acc. || 2 *Consacrer*, ἱερ-οῦν, ἱερ-όω, ῶ, fut. ἱερώσ-ω, acc. || Verbe intr., *blasphémer*, βλασφημ-εῖν, βλασφημ-έω, ῶ, fut. βλασφημήσ-ω. — ***Sacré, ée***, part. passé et adj., ἱερ-ός, ά, όν (comp. ἱερ-ώτερος, sup. ἱερ-ώτατος).
Sacrificateur, n. m., ἱεροθύτ-ης, ου (ὁ).
Sacrificature, n. f., ἱερατεί-α, ας (ἡ).
Sacrifice, n. m. 1 *Offrande*, θυσί-α, ας (ἡ). || 2 *Privation, abandon*, πρόεσ-ις, εως (ἡ); ἀποβολ-ή, ῆς (ἡ).
Sacrifier, v. tr. 1 *Offrir en sacrifice*, θύ-ειν, θύ-ω, fut. θύσ-ω, acc. || 2 *Renoncer à, abandonner*, ἐν ὑστέρῳ τίθ-εσθαι, τίθ-εμαι, fut. θήσ-ομαι, acc.; ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.
Sacrilége, adj. 1 En parlant des personnes, ἱερόσυλ-ος, ος, ον. || 2 En parlant des choses, ἀνόσι-ος, ος ou α, ον.
Sacrilége, n. m., ἱεροσυλί-α, ας (ἡ).
Sacrilégement, adv., ἀσεβῶς.
Sacripant, n. m., πανοῦργ-ος, ου (ὁ).
Sacristain, n. m., ἱεροφύλαξ, ἱεροφύλακ-ος (ὁ); νεωκόρ-ος, ου (ὁ).
Sacristie, n. f., ἱεροφυλάκι-ον, ου (τό).
Saducéens, Σαδδουκαῖ-οι, ων (οἱ).
Safran, n. m., κρόκ-ος, ου (ὁ).
Safraner, v. tr., κροκ-οῦν, κροκ-όω, ῶ, fut. κροκώσ-ω, acc.— ***Safrané, ée***, part. passé et adj., κρόκιν-ος, η, ον.
Safre, n. m., *gourmand*, λαίμαργ-ος ου (ὁ).
Sagace, adj., ὀξ-ύς, εῖα, ύ; ἀγχίν-ους, ους, ουν; συνετ-ός, ή, όν.
Sagacité, n. f., ἀγχίνοι-α, ας (ἡ); σύνεσ-ις, εως (ἡ).
Sage, adj. 1 *Instruit, éclairé, prudent*, σοφ-ός, ή, όν (comp. σοφ-ώτερος, sup. σοφώτατος). || 2 *Réglé dans ses mœurs, dans sa conduite*, σώφρ-ων, ων, ον (comp. σωφρονέστερος, sup. σωφρον-έστατος). Être sage, σωφρον-εῖν, σωφρον-έω, ῶ, fut. σωφρονήσ-ω. Rendre sage, σωφρονίζ-ειν, σωφρονίζ-ω, fut. σωφρονίσ-ω, acc. Le sage, σοφ-ός, οῦ (ὁ).
Sage-femme, n. f., μαιεύτρι-α, ας (ἡ).
Sagement, adv. 1 *En homme instruit*, σοφῶς. || 2 *Avec réserve*, σωφρόνως.
Sagesse, n. f. 1 *Prudence*, σοφί-α, ας (ἡ). || 2 *Modération, réserve*, σωφροσύν-η, ης (ἡ).
Sagette, n. f., *flèche*, βέλ-ος, εος, ους (τό).
Sagittaire, n. m., τοξότ-ης, ου (ὁ).

Sagittal, ale, adj., βελονοειδ-ής, ής, ές.
Sagitté, ée, adj., *en forme de flèche*, βελονοειδ-ής, ής, ές.
Sagouin, n. m., *homme malpropre*, ῥυπαρ-ός, οῦ (ὁ).
Saie, n. f., σάγ-ος, ου (ὁ).
Saignant, ante, adj., αἱματώδ-ης, ης, ες.
Saignée, n. f. 1 *Ouverture de la veine*, φλεβοτομί-α, ας (ἡ). || 2 *Rigole*, ὀχετ-ός, οῦ (ὁ).
Saignement, n. m., αἱμοῤῥαγί-α, ας (ἡ).
Saigner, v. tr. 1 *Tirer du sang*, φλεβοτομεῖν, φλεβοτομ-έω, ῶ, fut. φλεβοτομήσ-ω, acc. || 2 *Tuer, égorger*, ἐπισφάττ-ειν, ἐπισφάττ-ω, fut. ἐπισφάξ-ω, acc. || 3 *Détourner par des rigoles*, ὀχετεύ-ειν, ὀχετεύ-ω, fut. ὀχετεύσ-ω, acc. || Verbe intr., jeter du sang, αἱμοῤῥαγ-εῖν, αἱμοῤῥαγ-έω, ῶ, fut. αἱμοῤῥαγήσ-ω. Saigner du nez, τὴν ῥῖνα αἱμοῤῥαγ-εῖν, αἱμοῤῥαγ-έω, ῶ, fut. αἱμοῤῥαγήσ-ω. Au figuré, avoir peur, reculer, ὑποδύ-εσθαι, ὑποδύ-ομαι, fut. ὑποδύσ-ομαι.
Saigneur, n. m., φλεβοτόμ-ος, ου (ὁ).
Saigneux, euse, adj., αἱματώδ-ης, ης, ες.
Saillant, ante, adj. 1 *Qui avance*, προέχων, ουσα, ον. || 2 *Digne d'être remarqué*, ἐπίσημ-ος, ος, ον (comp. ἐπισημ-ότερος, sup. ἐπισημ-ότατος); ἔξοχ-ος, ος, ον (comp. ἐξοχ-ώτερος, sup. ἐξοχ-ώτατος).
Saillie, n. f. 1 *Avance*, ἐξοχ-ή, ῆς (ἡ); προβολ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Boutade*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Mouvement impétueux*, φορ-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Emportement*, ὀργ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Trait d'esprit*, χαριέντισμα, χαριεντίσματ-ος (τό).
Saillir, v. tr. 1 *Jaillir avec impétuosité*, ἐξαΐσσ-ειν, ἐξαΐσσ-ω, fut. ἐξαΐξ-ω. || 2 *Être en saillie*, ἐξέχ-ειν, ἐξέχ-ω, fut. ἐξέξ-ω.
Sain, Saine, adv., ὑγι-ής, ής, ές (comp. ὑγιέστερος, sup. ὑγι-έστατος), au propre et au figuré.
Saindoux, n. m., σίαλ-ος, ου (ὁ).
Sainement, adv., ὑγιῶς.
Sainfoin, n. m., ὀνοβρυχ-ίς, ίδος (ἡ).
Saint, Sainte, adj. ἅγι-ος, α, ον (comp. ἁγιώτερος, sup. ἁγι-ώτατος); ὅσι-ος, α, ον.
Saintement, adv., ἁγίως, ὁσίως.
Sainteté, n. f., ἁγιότης, ἁγιότητ-ος (ἡ); ὁσιότης, ὁσιότητ-ος (ἡ).
Saisie, n. f., σύλληψ-ις, εως (ἡ).
Saisir, v. tr. 1 *Prendre, s'emparer*, καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψομαι, acc. || 2 *Porter devant*, en parlant d'un procès, d'une affaire, ἀναφέρ-ειν, ἀναφέρ-ω, fut. ἀνοίσ-ω, acc. || 3 *Mettre en possession*, terme de droit, ἐγκρατῆ ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν || 4 *Comprendre, discerner*, συνιέναι, συνίημι, fut. συνήσ-ω, acc.
Saisissable, adj., ἐνεχυραστ-ός, ή, όν; καταληπτ-ός, ή, όν.
Saisissant, ante, adj. 1 *Qui pénètre*, δριμ-ύς, εῖα, ύ. || 2 *Émouvant*, δειν-ός, ή, όν.
Saisissement, n. m., ἔκστασ-ις, εως (ἡ).
Saison, n. f., ὥρ-α, ας (ἡ). Qui est de saison, εὔκαιρ-ος, ος, ον. Qui est hors de saison, ἄκαιρ-ος, ος, ον. Hors de saison, loc adv., ἀκαίρως.
Salade, n. f., ἐν ὄξει βαπτόμεν-α τρώξιμ-α, ων (τά). Les deux derniers mots se déclinent.
Saladier, n. m., ὀξυβάφι-ον, ου (τό).
Salage, ταρίχευσ-ις, εως (ἡ).
Salaire, n. m., μισθ-ός, οῦ (ὁ).
Salaison, n. f., ταρίχευσ-ις, εως (ἡ).
Salamalec, n. m., προσκύνησ-ις, εως (ἡ).
Salamandre, n. f., σαλαμάνδρ-α, ας (ἡ).
Salant, adj. m., marais salant, ἁλυκ-ίς, ίδος (ἡ).
Salarier, v. tr. μισθοδοτ-εῖν, μισθοδοτ-έω, ῶ, fut. μισθοδοτήσ-ω, acc.— ***Salarié, ée***, part. passé et adj., μισθωτ-ός, ή, όν.
Salaud, aude, n. m., ῥυπαρ-ός, ά, όν.
Sale, adj. 1 *Malpropre*, ῥυπαρ-ός, ά, όν. || 2 *Déshonnête*, αἰσχρ-ός, ά, όν.
Salement, adv. 1 *Malproprement*, ῥυπαρῶς. || 2 *Honteusement*, αἰσχρῶς.
Saler, v. tr. 1 *Assaisonner de sel*, ἁλίζειν, ἁλίζ-ω, fut. ἁλίσ-ω, acc. || 2 *Mettre dans la saumure*, ταριχεύ-ειν, ταριχεύ-ω, fut. ταριχεύσ-ω, acc. — ***Salé, ée***, part. passé et adj., ταριχευτ-ός, ή, όν.
Saleté, n. f. 1 *Malpropreté*, ῥυπαρ-ία, ας (ἡ). || 2 *Ordure*, ῥύπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Turpitude*, αἰσχρότης, αἰσχρότητ-ος (ἡ).
Saleur, n. m., ταριχευτ-ής, οῦ (ὁ).
Salicaire, n. f., *plante*, ἐρυθρ-ὸν λυσιμάχι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Salicoque, n. f., *écrevisse de mer*, ἀστακ-ός, οῦ (ὁ).
Salière, n. f., ἁλοδοχεῖ-ον, ου (τό).
Saligaud, aude, adj., ῥυπαρ-ός, ά, όν.
Salin, ine, adj., ἁλυκ-ός, ή, όν.
Saline, n. f. 1 *Salaison*, ἁλμυρ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Lieu où l'on recueille le sel*, ἁλυκ-ίς, ίδος (ἡ).
Salir, v. tr., ῥυπαίν-ειν, ῥυπαίν-ω, fut. ῥυπαν-ῶ, acc.
Salissant, ante, adj. 1 *Qui salit*, ῥυπαρ-ός, ά, όν. || 2 *Qui se salit aisément*, ταχὺ ῥυπαινόμεν-ος, η, ον.
Salisson, n. f., *petite fille malprore*, ῥυπαρ-ὸν κοράσι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Salissure, n. f., ῥύπ-ος, ου (ὁ).
Salivaire, adj., σιαλικ-ός, ή, όν.
Salivation, n. f., σιαλισμ-ός, οῦ (ὁ).
Salive, n. f., σίαλ-ον, ου (τό).
Saliver, v. intr., σιαλίζ-ειν, σιαλίζ-ω, fut σιαλίσ-ω.
Salle, n. f., οἶκ-ος, ου (ὁ). Salle à manger, ἀνώγε-ων, ω (τό). Salle d'étude, μουσεῖ-ον, ου (τό). Salle d'asile, καταφυγ-ή, ῆς (ἡ). Salle de spectacle, θέατρ-ον, ου (τό). Salle d'escrime, παλαίστρ-α, ας (ἡ).
Salmigondis, n. m., συγκρότημα, συγκροτήματ-ος (τό).
Salmis, n. m., καρύκ-η, ης (ἡ).

Saloir, n. m., *vase à mettre le sel*, ἁλοδοχεῖ-ον, ου (τό).
Salon, n. m., ἐξέδρ-α, ας (ἡ).
Salpêtre, n. m., νίτρ-ον, ου (τό).
Salpêtrer, v. tr., νίτρῳ στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω, acc.
Salpêtreux, euse, adj., νιτρώδ-ης, ης, ες.
Salpêtrier, n. m., νίτρον ποι-ῶν, οῦντος (ὁ).
Salpêtrière, n. f. 1 *Endroit où l'on travaille le salpêtre*, νίτρου καθαριστήρι-ον, ου (τό). || 2 *Lieu où on le dépose*, νίτρου ἀποθήκ-η, ης (ἡ).
Salsifis, n. m., τραγοπώγ-ων, ωνος (ὁ).
Saltation, n. f., ὄρχησ-ις, εως (ἡ).
Saltimbanque, n. m., ἀγύρτ-ης, ου (ὁ).
Saluade, n. f., προσκύνησ-ις, εως (ἡ).
Salubre, n. f., ὑγιειν-ός, ή, όν.
Salubrité, n. f., ὑγιειν-όν, οῦ (τό).
Saluer, v. tr. 1 *Faire un salut*, ἀσπάζεσθαι, ἀσπάζ-ομαι, fut. ἀσπάσ-ομαι, acc. || 2 *Proclamer*, ἀναγορεύ-ειν, ἀναγορεύ-ω, fut. ἀναγορεύσ-ω, acc.
Salure, n. f., ἁλμυρότης, ἁλμυρότητ-ος (ἡ).
Salut, n. m. 1 *Action de saluer*, ἀσπασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Civilités*, προςαγόρευσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Cessation d'une situation périlleuse*, σωτηρί-α, ας (ἡ).
Salutaire, adj. 1 *Qui sauve*, σωτήρι-ος, ος, ον. || 2 *Utile*, χρήσιμ-ος, ος, ον (comp. χρησιμ-ώτερος, sup. χρησιμ-ώτατος).
Salutairement, adv., χρησίμως.
Salutation, n. f., προςαγόρευσ-ις, εως (ἡ).
Salve, n. f., *action de saluer*, ἀσπασμ-ός, οῦ (ὁ). Salve d'artillerie, τῶν σφαιροβόλων σύγχρον-ος ἐκπυρσοκρότησ-ις, εως (ἡ). Grec moderne. Les deux mots se déclinent. Salve d'applaudissements, κροτοθόρυβ-ος, ου (ὁ).
Sambuque, n. f., *instrument*, σαμβύκη, ης (ἡ).
Samedi, n. m., σάββατ-ον, ου (τό).
Sancir, v. intr., *couler bas*, βυθίζ-εσθαι, βυθίζ-ομαι, fut. βυθίσ-ομαι.
Sanctifiant, ante, adj., ἁγιαστικ-ός, ή, όν.
Sanctification, n. f., ἁγιασμ-ός, οῦ (ὁ).
Sanctifier, v. tr., ἁγιάζ-ειν, ἁγιάζ-ω, fut. ἁγιάσ-ω, acc.
Sanction, n. f. 1 *Confirmation*, κύρωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Approbation*, ἐπίκρισ-ις, εως (ἡ).
Sanctionner, v. tr. 1 *Confirmer*, κυρ-οῦν, κυρ-όω, ῶ, fut. κυρώσ-ω, acc. || 2 *Approuver*, ἐπικρίν-ειν, ἐπικρίν-ω, fut. ἐπικριν-ῶ, acc.
Sanctuaire, n. m., ἄδυτ-ον, ου (τό); ἅγι-ον, ου (τό).
Sandal ou **Santal**, n. m., *bois des Indes*, σάνταλ-ον, ου (τό).
Sandale, n. f., σάνδαλ-ον, ου (τό).
Sandalier, n. m., σάνδαλα ποι-ῶν, οῦντος (ὁ).
Sandaraque, n. f., σανδαράχη, ης (ἡ).
Sang, n. m. 1 *Fluide qui circule dans les veines*, αἷμα, αἵματ-ος (τό). De sang, αἱματικ-ός, ή, όν. Perte de sang, αἱμορραγί-α, ας (ἡ). Altéré de sang αἱμόδιψ-ος, ος, ον. Suer sang et eau, *se donner beaucoup de mal*, πολλὰ κάμν-ειν, κάμν-ω, fut. καμοῦμαι. || 2 *Extraction, race*, γέν-ος, εος, ους (τό). Qui est du même sang, ὅμαιμ-ος, ος, ον. Liens du sang, συγγένει-α, ας (ἡ). Droit du sang, ἀγχιστεί-α, ας (ἡ). Prince du sang, ἀνὴρ βασιλ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sang-froid, n. m. 1 *Présence d'esprit*, παράστημα, παραστήματ-ος (τό). || 2 *Calme d'esprit*, ἡσυχί-α, ας (ἡ).
Sanglant, ante, adj., αἱματώδ-ης, ης, ες. Au figuré, *outrageant*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).
Sangle, n. f. 1 *Courroie*, ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ). || 2 *Ventrière*, περίζωμα, περιζώματ-ος (τό). || 3 *De lit*, κειρί-α, ας (ἡ). Lit de sangle, σχοινότον-ος κλίν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sangler, v. tr. 1 *Serrer*, σφίγγ-ειν, σφίγγ-ω, fut. σφίγξ-ω, acc. || 2 *Ceindre avec une sangle*, περιζωννύναι, περιζώννυμι, fut. περιζώσ-ω, acc. || 3 *Appliquer avec vigueur*, ἐντρίβ-ειν, ἐντρίβ-ω, fut. ἐντρίψ-ω, acc.
Sanglier, n. m., κάπρ-ος, ου (ὁ).
Sanglot, n. m., λυγμ-ός, οῦ (ὁ).
Sangloter, v. intr., λύζ-ειν, λύζ-ω, fut. λύξ-ω.
Sangsue, n. f., βδέλλ-α, ης (ἡ).
Sanguification, n. f., αἱμάτωσ-ις, εως (ἡ).
Sanguin, ine, adj., αἱματικ-ός, ή, όν.
Sanguinaire, adj., φονικ-ός, ή, όν.
Sanguine, n. f., *pierre*, αἱματίτ-ης, ου (ὁ).
Sanguinolent, ente, adj., αἱματώδ-ης, ης, ες.
Sanhédrin, n. m., συνέδρι-ον, ου (τό).
Sanie, n. f., πύ-ον, ου (τό).
Sanieux, euse, adj., ἔμπυ-ος, ος, ον.
Sans, prép., ἄνευ, gén. Avec les adjectifs et les adverbes, *sans* se traduit souvent par α privatif, placé devant le positif. Sans patrie, ἄπολ-ις, ις, ι. Sans loi, ἄνομ-ος, ος, ον. Sans ami, ἄφιλ-ος, ος, ον. Sans, suivi de *que* ou d'un verbe s'exprime ordinairement par le participe : Sans que je parle, ἐμοῦ σιγῶντος. Sans avoir rien fait, οὐδὲν ποιήσας. On traduit aussi par des adjectifs et des adverbes : Sans être sur ses gardes : ἀφύλακτ-ος, ος, ον. Sans qu'on s'y attende, ἀπροςδοκήτως.
Sans-dents, n. f., *vieille femme*, νωδ-ή ῆς (ἡ).
Sans-souci, n. m., ἀφρόντιστ-ος, ου (ὁ).
Sanscrit, ite, adj., βραχμανικ-ός, ή, όν. Grec moderne. Le sanscrit, *la langue sanscrite*, βραχμανικ-ὴ γλῶσσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sansonnet, n. m., ψάρ, ψαρ-ός (ὁ).
Santé, n. f. 1 *État de celui qui se porte bien*, ὑγίει-α, ας (ἡ). Être en bonne santé, ὑγιαίν-ειν, ὑγιαίν-ω, fut. ὑγιαν-ῶ. Qui est en bonne santé, ὑγι-ής, ής, ές. || 2 *État bon ou mauvais du corps*, ἕξ-ις, εως (ἡ). Mauvaise santé, καχεξί-α, ας (ἡ). Avoir une mauvaise santé, καχεκτ-εῖν, καχεκτ-έω, ῶ, fut. καχεκτήσ-ω. || 3 *Toast*, φιλοτησί-α, ας (ἡ); πρόποσ-ις, εως (ἡ)

Sanve, n. f., σίναπ-ι, εως (τό).
Sapajou, n. m., πιθηκίδι-ον, ου (τό).
Saper, v. tr., ὑπορύσσ-ειν, ὑπορύσσ-ω, fut. ὑπορύξ-ω, acc., au propre et au figuré.
Sapeur, n. m., ὀρυκτ-ής, οῦ (ὁ).
Saphène, n. f., *veine de la jambe*, σαφην-ὴς φλέψ, φλεϐ-ός (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Saphique, adj., σαπφικ-ός, ή, όν.
Saphir, n. m., σάπφειρ-ος, ου (ὁ).
Sapience, n. f., σοφί-α, ας (ἡ).
Sapide, adj., εὔχυλ-ος, ος, ον.
Sapin, n. m., ἐλάτ-η, ης (ἡ). De sapin, ἐλάτιν-ος, η, ον.
Sapinière, n. f., ἐλατίν-η ὕλ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Saporifique, adj., *qui produit la saveur*, γευστ-ός, ή, όν.
Sarbacane, n. f., σίφ-ων, ωνος (ὁ).
Sarcasme, n. m., σαρκασμ-ός, οῦ (ὁ).
Sarcastique, adj., σαρκαστικ-ός, ή, όν.
Sarcelle, n. f., *oiseau*, φασκ-άς, άδος (ἡ).
Sarclage, n. m., σκάλευσ-ις, εως (ἡ).
Sarcler, v. tr., σκαλεύ-ειν, σκαλεύ-ω, fut. σκαλεύσ-ω, acc.
Sarcleur, n. m., σκαλ-εύς, έως (ὁ).
Sarcloir, n. m., σκαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Sarclure, n. f., σκάλευμα, σκαλεύματ-ος (τό).
Sarcocèle, n. f., *tumeur*, σαρκοκήλ-η, ης (ἡ).
Sarcocolle, n. f., *résine*, σαρκόκολλ-α, ης (ἡ).
Sarcome, n. m., *excroissance de chair*, σάρκωμα, σαρκώματ-ος (τό).
Sarcomphale, n. m., *excroissance*, σαρκόμφαλ-ον, ου (τό).
Sarcophage, n. m., σαρκοφάγ-ος, ου (ἡ).
Sarcotique, adj., *qui rapproche les chairs*, σαρκωτικ-ός, ή, όν.
Sardine, n. f., τριχ-ίς, ίδος (ἡ).
Sardoine, n. f., σαρδώνυξ, σαρδώνυχ-ος (ἡ).
Sardonien ou **Sardonique**, adj., σαρδώνι-ος, ος, ον; σαρδωνικ-ός, ή, όν.
Sarment, n. m., κλῆμα, κλήματ-ος (τό).
Sarmenteux, euse, adj., κληματώδ-ης, ης, ες.
Sarrasin, n. m., *blé noir*, φηγόπυρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Sarrau, n. m., τρίϐ-ων, ωνος (ὁ).
Sarriette, n. f., θύμι-ον, ου (τό).
Sas, n. m., *tamis*, σῆστρ-ον, ου (τό).
Sasser, v. tr., σήθ-ειν, σήθ-ω, fut. σήσ-ω, acc. Au figuré, ἀναπολ-εῖν, ἀναπολ-έω, ῶ, fut. ἀναπολήσ-ω, acc. — ***Sassé, ée,*** part. passé et adj., σηστ-ός, ή, όν.
Satan, n. m., Σαταν-ᾶς, ᾶ (ὁ).
Satanique, adj., σατανικ-ός, ή, όν.
Satellite, n. m., δορυφόρ-ος, ου (ὁ). Satellite d'un astre, ἀκόλουθ-ος, ου (ὁ).
Satiété, n. f., κόρ-ος, ου (ὁ). Jusqu'à satiété, εἰς κόρον.
Satin, n. m., σηρικ-όν, οῦ (τό). De satin, σηρικ-ός, ή, όν.
Satinade, n. f., λεπτ-ὸν σηρικ-όν, οῦ (τό). Les deux mots se déclinent.
Satinage, n. m., λείωσ-ις, εως (ἡ).
Satiner, v. tr., λεαίν-ειν, λεαίν-ω, fut. λεαν-ῶ, acc. — ***Satiné, ée,*** part. passé et adj., λεῖ-ος, α, ον.
Satire, n. m., σίλλ-ος, ου (ὁ); διασυρμ-ός, οῦ (ὁ).
Satirique, adj. 1 *Qui concerne la satire*, σατυρικ-ός, ή, όν. || 2 *Mordant, caustique*, σκωπτικ-ός, ή, όν.
Satiriquement, adv., σκωπτικῶς.
Satiriser, v. tr., σιλλαίν-ειν, σιλλαίν-ω, fut. σιλλαν-ῶ, acc.; διασύρ-ειν, διασύρ-ω, fut. διασυρ-ῶ, acc.
Satisfaction, n. f. 1 *Contentement*, εὐφροσύν-η, ης (ἡ); ἡδον-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Réparation d'une offense*, ἐκδικί-α, ας (ἡ).
Satisfaire, v. tr., *contenter*, χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, dat. || Verbe intr., *faire ce qui est exigé*, ἱκαν-ὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut ποιήσ-ω. — ***Satisfait, aite,*** part. passé et adj., *content*, ἄσμεν-ος, η, ον.
Satisfaisant, ante, adj. 1 *Qui plaît*, ἀρεστ-ός, ή, όν. || 2 *Suffisant*, ἱκαν-ός, ή, όν.
Satrape, n. m., σατράπ-ης, ου (ὁ).
Satrapie, n. f., σατραπεί-α, ας (ἡ).
Saturation, n. f., διαϐροχ-ή, ῆς (ἡ).
Saturer, v. tr., *imprégner*, διαϐρέχ-ειν, διαϐρέχ-ω, fut. διαϐρέξ-ω, acc. — ***Saturé, ée,*** part. passé et adj., διάϐροχ-ος, ος, ον.
Saturnales, n. f. pl., Κρόνι-α, ων (τά). Au figuré, *orgies*, ὄργι-α, ων (τά).
Saturne, n. m., *planète*, Κρόνι-ος ἀστήρ, ἀστέρ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Saturnien, enne, adj., κρονικ-ός, ή, όν.
Satyre, n. m. 1 *Dieu des bois*, σάτυρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Homme débauché*, ἀσελγ-ής, έος, οῦς (τό).
Satyre, n. f., ou mieux Drame satyrique, *pièce de théâtre chez les Grecs*, σάτυρ-ος, ου (ὁ).
Satyrique, adj., σατυρικ-ός, ή, όν.
Sauce, n. f., ἔμϐαμμα, ἐμϐάμματ-ος (τό).
Saucer, v. tr., ἐμϐάπτ-ειν, ἐμϐάπτ-ω, fut. ἐμϐάψ-ω, acc.
Saucière, n. f., ἐμϐάφι-ον, ου (τό).
Saucisse, n. f., ἀλλ-ᾶς, ᾶντος (ὁ).
Saucisson, n. m., φύσκ-η, ης (ἡ).
Sauf, sauve, adj., σ-ῶς, ῶς, ῶν. Sain et sauf, ἀϐλαϐ-ής, ής, ές.
Sauf, prép., πλήν, gén., ou avec le même cas après que devant.
Sauf-conduit, n. m., ἀσφάλει-α, ας (ἡ).
Sauge, n. f., σφάκ-ος, ου (ὁ).
Saugrenu, ue, adj., ἄτοπ-ος, ος, ον (comp. ἀτοπ-ώτερος, sup. ἀτοπ-ώτατος).
Saule, n. m., ἰτέ-α, ας (ἡ).
Saumâtre, adj., ἁλμυρ-ός, ά, όν.
Saumon, n. m., ἀττακ-εύς, έως (ὁ); ἴσοξ ἴσοκ-ος (ὁ).
Saumoné, ée, adj., τῷ ἴσοκι παραπλήσι-ος, α, ον.
Saumoneau, n. m., μικρ-ὸς ἴσοξ, ἴσοκ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Saumure, n. f., ἁλμυρ-ίς, ίδος (ἡ).

Saunage, n. m., *commerce de sel*, ἁλατοπωλί-α, ας (ἡ).
Saunerie, n. f., ἁλοπήγι-α, ων (τά).
Saunier, n. m., ἁλοπηγ-ός, οῦ (ὁ).
Saunière, n. f., ἁλὸς θήκ-η, ης (ἡ).
Saupiquet, n. m., ὀξεῖ-α καρύκ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Saupoudrer, v. tr., καταπάσσ-ειν, καταπάσσ-ω, fut. καταπάσ-ω, acc. — ***Saupoudré, ée***, part. passé et adj., κατάπαστ-ος, ος, ον.
Saur, Saure, Sauret, adj., *séché à la fumée*, καπνιστ-ός, ή, όν.
Saurer, v. tr., καπνίζ-ειν, καπνίζ-ω, fut. καπνίσ-ω, acc.
Saussaie, n. f., ἰτε-ών, ῶνος (ὁ).
Saut, n. m., ἅλμα, ἅλματ-ος (τό); πήδημα, πηδήματ-ος (τό).
Saute, n. f., *changement subit*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).
Sauter, v. intr., ἅλλ-εσθαι, ἅλλ-ομαι, fut. ἁλ-οῦμαι; πηδ-ᾶν, πηδ-άω, ῶ, fut. πηδήσ-ω. Faire sauter, 1 *Jeter en l'air*, ἀναῤῥίπτ-ειν, ἀναῤῥίπτ-ω, fut. ἀναῤῥίψ-ω, acc. || 2 *Enlever, couper*, ἐκτέμν-ειν, ἐκτέμν-ω, fut. ἐκτεμ-ῶ, acc || Verbe tr. 1 *Passer par-dessus*, ὑπεράλλ-εσθαι, ὑπεράλλ-ομαι, fut. ὑπεραλ-οῦμαι, acc. || 2 *Omettre*, παραλείπ-ειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω, acc.
Sauterelle, n. f., ἀκρ-ίς, ίδος (ἡ).
Sauteur, n. m. 1 *Qui saute*, πηδητ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Baladin*, σκιρτητ-ής, οῦ (ὁ). || 3 *Cheval exercé à sauter*, κέλης, κέλητ-ος (ὁ). || Sauteuse, n. f. 1 *Danseuse*, ὀρχήστρι-α, ας (ἡ). || 2 *Sorte de danse*, ὄρχημα, ὀρχήματ-ος (τό).
Sautillant, ante, adj., ἁλματώδ-ης, ης, ες; πηδητικ-ός, ή, όν.
Sautillement, n. m., σκίρτησ-ις, εως (ἡ).
Sautiller, v. intr., σκιρτ-ᾶν, σκιρτ-άω, ῶ, fut. σκιρτήσ-ω. En sautillant, σκιρτηδόν.
Sautoir, n. m., *en forme de croix*, χιασμ-ός, οῦ (ὁ). Mettre en sautoir, χιάζ-ειν, χιάζ-ω, fut. χιάσ-ω, acc. Placé en sautoir, χιαστ-ός, ή, όν.
Sauvage, adj. 1 *Qui vit dans les bois, qui n'est point apprivoisé*, θηριώδ-ης, ης, ες; ἄγρι-ος, α, ον. || 2 *Qui fuit la société*, ἀπάνθρωπ-ος, ος, ον.
Sauvageon, n. m., ἄγριον δένδρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Sauvagerie, n. f., ἀπανθρωπί-α, ας (ἡ).
Sauvagin, ine, adj., θήρει-ος, α, ον.
Sauvegarde, n. f., φυλακ-ή, ῆς (ἡ).
Sauver, v. tr. 1 *Préserver*, σώζ-ειν, σώζ-ω, fut. σώσ-ω, acc. || 2 *Garder*, φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. || 3 *Éviter*, ἐκκλίν-ειν, ἐκκλίν-ω, fut. ἐκκλιν-ῶ, acc. — ***se Sauver***, v. pr., *s'enfuir*, φεύγ-ειν, φεύγ-ω, fut. φεύξ-ομαι; ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι. — ***Sauvé, ée***, part. passé et adj., σωστ-ός, ή, όν.
Sauvetage, n. m., σωτήρι-ον, ου (τό).
Sauveté, n. f., ἀσφάλει-α, ας (ἡ).
Sauveur, n. m., σωτήρ, σωτῆρ-ος (ὁ).
Savamment, adv., σοφῶς, πεπαιδευμένως.
Savane, n. f., μέγας λειμ-ών, ῶνος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Savant, ante, adj., σοφ-ός, ή, όν (comp. σοφ-ώτερος, sup. σοφ-ώτατος); πεπαιδευμέν-ος, η, ον. Les savants, σοφ-οί, ῶν (οἱ); πεπαιδευμέν-οι, ων (οἱ).
Savantasse, n. m., κενόσοφ-ος, ου (ὁ).
Savate, n. f., κάττυμα, καττύματ-ος (τό). παλαι-ὸν ὑπόδημα, ὑποδήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Savaterie, n. f., παλαιῶν ὑποδημάτων ἐργαστήρι-ον, ου (τό).
Saveter, v. tr., κακῶς ἐπισκευάζ-ειν, ἐπισκευάζ-ω, fut. ἐπισκευάσ-ω, acc.
Savetier, n. m., πίσυγγ-ος, ου (ὁ).
Saveur, n. f., γεῦμα, γεύματ-ος (τό); χυμ-ός, οῦ (ὁ).
Savoir, v. tr. 1 *Posséder une science*, ἐπίστ-ασθαι, ἐπίστ-αμαι, fut. ἐπιστήσ-ομαι, acc. || 2 *Connaître*, γιγνώσκ-ειν, γιγνώσκ-ω, fut. γνώσ-ομαι, acc. || 3 *Pouvoir*, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Locutions diverses : Savoir, *être savant*, φιλολογ-εῖν, φιλολογ-έω, ῶ, fut. φιλολογήσ-ω. Autant que je puis savoir, ὅσον με εἰδέναι. Je sais bien que, εὖ οἶδα, σαφῶς οἶδ' ὅτι. Sachez bien, εὖ ἴσθι. Ne pas savoir, οὐκ εἰδέναι, οἶδα, fut. εἴσ-ομαι. Ne savoir que faire, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. Je ne sais quoi, οὐκ οἶδ' ὅ τι. Faire savoir, ἀπαγγέλλ-ειν, ἀπαγγέλλ-ω, fut. ἀπαγγελ-ῶ, acc. Savoir, ou à savoir, *c'est-à-dire*, τοῦτ' ἔστι, δηλονότι.
Savoir, n. m., *science*, παιδεί-α, ας (ἡ).
Savoir-faire, n. m., ἐμπειρί-α, ας (ἡ).
Savoir-vivre, n. m., ἀστειότης, ἀστειότητ-ος (ἡ).
Savon, n. m., σμῆγμα, σμήγματ-ος (τό).
Savonnage, n. m., σμῆξ-ις, εως (ἡ).
Savonner, v. tr., σμήχ-ειν, σμήχ-ω, fut. σμήξ-ω, acc.
Savonnerie, n. f., σμηγματοθήκ-η, ης (ἡ).
Savonnette, n. f., σαπώνι-ον, ου (τό).
Savonneux, euse, adj., σμηγματώδ-ης, ης, ες.
Savonnier, n. m., σμηγματοπώλ-ης, ου (ὁ).
Savourement, n. m., γεῦσ-ις, εως (ἡ).
Savourer, v. tr., ἡδέως γεύ-εσθαι, γεύ-ομαι, fut. γεύσ-ομαι, gén.
Savoureusement, adv., ἡδέως.
Savoureux, euse, adj. 1 *Plein de suc*, εὔχυλ-ος, ος, ον (comp. εὐχυλ-ότερος, sup. εὐχυλ-ότατος). || 2 *Agréable au goût*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδ-ύτερος, sup. ἡδ-ύτατος).
Saxatile, adj., πετραῖ-ος, α, ον.
Saxifrage, n. m., ἔμπετρ-ον, ου (ὁ).
Sayon, n. m., σάγ-ος, ου (ὁ).
Sbire, n. m., ῥαβδοφόρ-ος, ου (ὁ).
Scabieuse, n. f., ψωράνθεμ-ις, ιδος (ἡ).
Scabreux, euse, adj. 1 *Raboteux*, τραχ-ύς, εῖα, ύ (comp. τραχ-ύτερος, sup. τραχ-ύτατος). || 2 *Difficile*, χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος).

Scalde, n. m., *poëte chez les Scandinaves*, ποιητ-ής, οῦ (ὁ).
Scalène, adj. Triangle scalène, σκαληνὸν τρίγων-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Scalpel, n. m., σμίλ-η, ης (ἡ); σμιλί-ον, ου (τό).
Scammonée, n. f., *herbe*, σκαμμωνί-α, ας (ἡ).
Scandale, n. m. 1 *Occasion de chûte*, σκάνδαλ-ον, ου (τό). || 2 *Éclat fâcheux, rumeur*, ἐκφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Infamie, turpitude*, αἰσχρότης, αἰσχρότητ-ος (ἡ).
Scandaleusement, adv., αἰσχρῶς.
Scandaleux, euse, adj. 1 En style de l'Église, σκανδάλου αἰτι-ος, α, ον. || 2 *Honteux, indigne*, αἰσχρ-ός, ά, όν.
Scandaliser, v. tr., σκανδαλίζ-ειν, σκανδαλίζ-ω, fut. σκανδαλίσ-ω, acc. — ***se Scandaliser***, v. pr., *se fâcher*, ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω.
Scander, v. tr., μετρ-εῖν, μετρ-έω, ῶ, fut. μετρήσ-ω, acc
Scaphandre, n. m., *corset natatoire*, σκάφανδρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Scapulaire, n. m., ἐπωμ-ίς, ίδος (ἡ).
Scarabée, n. m., κάνθαρ-ος, ου (ὁ).
Scare, n. m., *poisson*, σκάρ-ος, ου (ὁ).
Scarificateur, n. m., σκάριφ-ος, ου (ὁ).
Scarification, n. f., σχάσ-ις, εως (ἡ).
Scarifier, v. tr., σχ-ᾶν, σχ-άω, ῶ, fut. σχάσ-ω, acc.
Scazon, n. m., *espèce de vers*, χωλίαμβ-ος, ου (ὁ).
Sceau ou **Scel**, n. m., σφραγ-ίς, ῖδος (ἡ). Marque du sceau, σφράγισμα, σφραγίσματ-ος (τό). Garde des sceaux, σφραγιδοφύλαξ, σφραγιδοφύλακ-ος (ὁ). Mettre le sceau à une chose, *la consommer*, πληρ-οῦν, πληρ-όω, ῶ, fut. πληρώσ-ω, acc.
Scélérat, ate, adj., μιαρ-ός, α, ον (comp. μιαρ-ώτερος, sup. μιαρ-ώτατος).
Scélératesse, n. f., πονηρί-α, ας (ἡ).
Scellé, n. m., σφραγ-ίς, ῖδος (ἡ). Mettre les scellés, σφραγίζ-ειν, σφραγίζ-ω, fut. σφραγίσ-ω, acc.
Scellement, n. m., κόλλησ-ις, εως (ἡ).
Sceller, v. tr. 1 *Marquer d'un sceau*, σφραγίζ-ειν, σφραγίζ-ω, fut. σφραγίσ-ω, acc. || 2 *Ratifier*, κυρ-οῦν, κυρ-όω, ῶ, fut. κυρώσ-ω, acc. || 3 *Consolider, cimenter*, βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, fut. βεβαιώσ-ω, acc.
Scelleur, n. m., σφραγίζ-ων, οντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.
Scène, n. f. 1 *Partie du théâtre où jouent les acteurs*, σκην-ή, ῆς (ἡ). Devant de la scène, προσκήνι-ον, ου (τό). Paraître sur la scène, εἰς τὸ θέατρον παρέρχ-εσθαι, παρέρχ-ομαι, fut. παρελεύσ-ομαι. Mettre en scène, θεατρίζ-ειν, θεατρίζ-ω, fut. θεατρίσ-ω, acc. || 2 *Division d'un acte*, σκην-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Art dramatique*, δραματουργί-α, ας (ἡ). || 4 *Ensemble d'objets qui s'offrent à la vue*, θέαμα, θεάματ-ος (τό); θέ-α, ας (ἡ); ὄψ-ις, εως (ἡ). || 5 *Action scandaleuse, tumulte*, θόρυβ-ος, ου (ὁ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ).
Scénique, adj., σκηνικ-ός, ή, όν.
Scénographie, n. f., σκηνογραφί-α, ας (ἡ).
Scénographique, adj., σκηνογραφικ-ός, ή, όν.
Scénopégie, n. f., *fête des Tabernacles*, σκηνοπηγί-α, ας (ἡ).
Scepticisme, n. m., σκεπτικ-ὴ αἵρεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sceptique, adj., σκεπτικ-ός, ή, όν.
Sceptre, n. m., σκῆπτρ-ον, ου (τό).
Schall, n. m., voy. Châle.
Schabraque, n. f., στρῶμα, στρώματ-ος (τό).
Schah, n. m., βασιλ-εύς, έως (ὁ).
Schène, n. m., *mesure itinéraire des anciens*, σχοῖν-ος, ου (ὁ).
Schismatique, adj., σχισματικ-ός, ή, όν.
Schisme, n. m. 1 *Séparation de la communion des fidèles*, σχίσμα, σχίσματ-ος (τό). || 2 *Division*, διάστασ-ις, εως (ἡ).
Schiste, n. m., σχιστ-ὸς λίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Schisteux, euse, adj., σχιστ-ός, ή, όν.
Schlague, n. f., ξυλοκοπί-α, ας (ἡ).
Sciage, n. m., πρίσ-ις εως (ἡ).
Sciatérique, adj., *qui montre l'heure au moyen de l'ombre*. Cadran sciatérique, σκιάθηρ-ον, ου (τό).
Sciatique, adj. ou n. f. Goutte sciatique ou simplement Sciatique, ἰσχι-άς, άδος (ἡ).
Scie, n. f. 1 *Instrument*, πρί-ων, ονος (ὁ). || 2 *Poisson*, πρίστ-ις, εως (ἡ).
Sciemment, adv., ἐξεπίτηδες, ἐκ προνοίας, εἰδότως.
Science, n. f. 1 *Connaissance*, ἐπιστήμ-η, ης (ἡ). || 2 *Connaissance acquise*, ἐμπειρί-α, ας (ἡ). || 3 *Connaissance acquise par l'enseignement*, παίδευσ-ις, εως (ἡ); *par l'étude*, μάθησ-ις, εως (ἡ). La science infuse, ἐκ τοῦ Θεοῦ γνῶσ-ις, εως (ἡ). Les sciences, μαθήματ-α, ων (τά).
Scientifique, adj., μαθηματικ-ός, ή, όν.
Scientifiquement, adv., μαθηματικῶς.
Scier, v. tr., πρί-ειν, πρί-ω, fut. πρίσ-ω, acc. — ***Scié, ée***, part. passé et adj., πριστ-ός, ή, όν.
Scieur, n. m., πρίστ-ης, ου (ὁ). Scieur de long, ξυλοτόμ-ος, ου (ὁ). Scieur de pierres, λατόμ-ος, ου (ὁ). Scieur de blé, θεριστ-ής, οῦ (ὁ).
Scille, n. f., *sorte d'oignon*, σκίλλ-α, ης (ἡ).
Scillitique, adj., *fait de scille*, σκιλλιτικ-ός, ή, όν.
Scinder, v. tr., διακρίν-ειν, διακρίν-ω, fut. διακριν-ῶ, acc.
Scintillant, ante, adj., μαρμαρυγώδ-ης, ης, ες.
Scintillation, n. f., μαρμαρυγ-ή, ῆς (ἡ).
Scintiller, v. intr., μαρμαίρ-ειν, μαρμαίρ-ω, fut. μαρμαρ-ῶ.
Sciographie, n. f., *représentation de l'intérieur d'un bâtiment*, σκιογραφί-α, ας (ἡ).

Scion, n. m., *rejeton,* θαλί-α, ας (ἡ); κλάδ-ος, ου (ὁ).
Scissile, adj., *facile à fendre*, σχιστ-ός, ή, όν.
Scission, n. f., σχίσμα, σχίσματ-ος (τό); διάστασ-ις, εως (ἡ).
Scissionnaire, adj., διεστηκ-ώς, υῖα, ός.
Scissure, n. f., σχίσμα, σχίσματ-ος (τό).
Sciure, n. f., πρίσμα, πρίσματ-ος (τό).
Sclérophthalmie, n. f., *maladie des yeux*, σκληροφθαλμί-α, ας (ἡ).
Sclérotique, n. f., *membrane de l'œil*, σκληρώδ-ης ὑμήν, ὑμέν-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Scolaire, adj., σχολαστικ-ός, ή, όν.
Scolastique, adj., σχολαστικ-ός, ή, όν. Les scolastiques, σχολαστικ-οί, ῶν (οἱ). La scolastique, σχολαστικ-ή, ῆς (ἡ).
Scolastiquement, adv., σχολαστικῶς.
Scoliaste, n. m., σχολιαστ-ής, οῦ (ὁ).
Scolie, n. f. 1 *Note, commentaire*, σχόλι-ον, ου (τό). || 2 *Chanson de table chez les anciens*, σκολι-όν, οῦ (τό).
Scolopendre, n. f. 1 *Insecte*, σκολοπένδρ-α, ας (ἡ). || 2 *Plante*, σκολοπένδρι-ον, ου (τό).
Scombre, n. m., *poisson*, σκόμβρ-ος, ου (ὁ).
Scorbut, n. m., στομακάκ-η, ης (ἡ).
Scorbutique, adj. 1 *Relatif au scorbut*, ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὴν στομακάκην. L'article se décline. || 2 *Atteint du scorbut*, τῇ στομακάκῃ πον-ῶν, οῦσα, οῦν.
Scorie, n. f., σκωρί-α, ας (ἡ).
Scorification, n. f., σκωρίασ-ις, εως (ἡ).
Scorifier, v. tr., σκωριάζ-ειν, σκωριάζ-ω, fut. σκωριάσ-ω, acc.
Scorpion, n. m., σκόρπι-ος, ου (ὁ).
Scorsonère, n. f., *espèce de salsifis*, τραγοπώγ-ων, ωνος (ὁ).
Scribe, n. m., γραμματ-εύς, έως (ὁ).
Scripteur, n. m., γραμματ-εύς, έως (ὁ).
Scrofules, n. f. pl., χοιράδ-ες, ων (αἱ).
Scrofuleux, euse, adj., χοιραδώδ-ης, ης, ες.
Scrotum, n. m., ὀσχέ-ον, ου (τό).
Scrupule, n. m. 1 *Poids*, γραμμάρι-ον, ου (τό). || 2 *Inquiétude de conscience*, ἐνθύμι-ον, ου (τό). || 3 *Point d'honneur*, αἰδ-ώς, οῦς (ἡ). || 4 *Crainte religieuse*, δέ-ος, εος, ους (τό). || 5 *Hésitation*, ὄκν-ος, ου (ὁ). || 6 *Grande exactitude*, ἀκρίβει-α, ας (ἡ).
Scrupuleusement, adv. 1 *Avec crainte, réserve*, εὐλαβ-ῶς. || 2 *Exactement*, ἀκριβῶς. || 3 *Minutieusement*, περιέργως.
Scrupuleux, adj. 1 *Réservé*, εὐλαβ-ής, ής, ές. || 2 *Craintif*, αἰδήμ-ων, ων, ον. || 3 *Exact*, ἀκριβ-ής, ής, ές.
Scrutateur, n. m., ἐξεταστ-ής, οῦ (ὁ). Pris adjectivement, ἐξεταστικ-ός, ή, όν.
Scruter, v. tr., ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc.
Scrutin, n. m. 1 *Urne aux suffrages*, κάδ-ος, ου (ὁ); ὑδρί-α, ας (ἡ). || 2 *Manière de donner les suffrages*, ψηφοφορί-α, ας (ἡ).
Sculpter, v. tr., γλύφ-ειν, γλύφ-ω, fut. γλύψ-ω, acc. — ***Sculpté, ée***, part. passé et adj., γλυπτ-ός, ή, όν. Sculpté en bosse, en relief, ἀνάγλυφ-ος, ος, ον. Sculpté en creux, διάγλυφ-ος, ος, ον.
Sculpteur, n. m., γλυφ-εύς, έως (ὁ).
Sculpture, n. f. 1 *Art du sculpteur*, γλυφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ouvrage du sculpteur*, γλύμμα, γλύμματ-ος (τό).
Se, pr. de la 3e pers. Comme il est toujours complément direct ou indirect, il n'a pas de nominatif : gén. οὗ, dat. οἷ, acc. ἕ. Voyez les grammaires.
Séance, n. f. 1 *Réunion, assemblée*, σύνοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Temps que dure la réunion*, συνεδρί-α, ας (ἡ). Tenir séance, ἕδραν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. Lever la séance, τὸν σύλλογον διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω.
Séant, n. m., *posture d'un homme assis*, τὸ ὀρθοκαθήμενον εἶναι. L'article se décline. S'asseoir, être sur son séant, ἀνακαθέζεσθαι, ἀνακαθέζ-ομαι, fut. ἀνακαθεδ-οῦμαι.
Séant, ante, adj. 1 *Siégeant*, καθήμεν-ος, η, ον. || 2 *Qui sied*, πρέπ-ων, ουσα, ον; εὐπρεπής, ής, ές.
Seau, n. m., ἀμφορ-εύς, έως (ὁ); κάδ-ος, ου (ὁ).
Sébile, n. f., λάκκ-ος, ου (ὁ).
Sec, Sèche, adj. 1 *Aride, sans eau*, ξηρός, ά, όν; ἄνυδρ-ος, ος, ον. || 2 *Qu'on a fait sécher*, ξηρανθ-είς, εῖσα, έν. || 3 *Décharné, grêle*, ἰσχν-ός, ή, όν. || 4 *Froid, dénué d'agrément*, ψυχρ-ός, ά, όν. || 5 *Brusque, dur*, πικρ-ός, ά, όν; χαλεπ-ός, ή, όν. Sec, adv., ξηρῶς. Boire sec, *sans eau*, ἀκρατοποτ-εῖν, ἀκρατοποτ-έω, ῶ, fut. ἀκρατοποτήσ-ω. Parler sec, *nettement*, ἁπλῶς, διαῤῥήδην λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ. A sec, *où il n'y a plus d'eau*, ἐν ξηρῷ. Être à sec, *avoir perdu son argent*, ἀχρημον-εῖν, ἀχρημον-έω, ῶ, fut. ἀχρημονήσ-ω.
Sécable, adj., *qu'on peut couper*, τμητ-ός, ή, όν; διαιρετ-ός, ή, όν.
Sécante, n. f., *ligne géométrique*, τέμνουσ-α γραμμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sèche ou Seiche, n. f., *mollusque*, σηπί-α, ας (ἡ).
Sèchement, adv. 1 *Avec sécheresse*, ξηρῶς. || 2 *Brusquement*, πικρῶς, χαλεπῶς.
Sécher, v. tr., ξηραίν-ειν, ξηραίν-ω, fut. ξηραν-ῶ, acc. Sécher ses pleurs, τὰ δάκρυα ἀπομάσσ-εσθαι, ἀπομάσσ-ομαι, fut. ἀπομάξ-ομαι. || Verbe intr., *devenir sec*, ξηραίν-εσθαι, ξηραίν-ομαι, fut. ξηρανθήσ-ομαι. Au figuré, sécher de douleur, τῇ λύπῃ τήκεσθαι, τήκ-ομαι, fut. τακήσ-ομαι.
Sécheresse, n. f. 1 *État de ce qui est sec*, ξηρότης, ξηρότητ-ος (ἡ). || 2 *Froideur*, ψυχρότης, ψυχρότητ-ος (ἡ). || 3 *Dureté*, τραχύτης, τραχύτητ-ος (ἡ).
Sécherie, n. f., ou **Séchoir**, n. m., θειλόπεδ-ον, ου (τό).
Second, onde, adj., δεύτερ-ος, α, ον. Une seconde fois, δεύτερον. En second lieu, εἶτα, ἔπειτα.
Second, n. m. 1 *Second étage d'une maison*, δεύτερ-ον οἴκημα, οἰκήματ-ος (τό). ||

2 *Celui qui aide un autre*, συνεργ-ός, οῦ (ὁ); βοηθ-ός, οῦ (ὁ). Être le second de quelqu'un, συμπράσσ-ειν, συμπράσσ-ω, fut. συμπράξ-ω, dat. || 3 *Auxiliaire dans un duel*, παραστάτ-ης, ου (ὁ).
Secondaire, adj. 1 *Qui vient en second lieu*, δευτέρι-ος, α, ον. || 2 *Accessoire*, πάρεργ-ος, ος, ον. Chose secondaire, πάρεργον, ου (τό).
Secondairement, adv., ἐν παρέργῳ.
Seconde, n. f., *fraction minime du temps*, τοῦ χρόνου ἀκαριαῖ-ον μέρ-ος, εος, ους (τό). Les deux derniers mots se déclinent.
Secondement, adv., δεύτερον.
Seconder, συμπράσσ-ειν, συμπράσσ-ω, fut. συμπράξ-ω, dat.; βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, dat.
Secouement ou **Secoûment**, n. m., σεισμ-ός, οῦ (ὁ).
Secouer, v. tr., κατασεί-ειν, κατασεί-ω, fut. κατασείσ-ω, acc.
Secourable, adj. 1 *Qui aime à secourir*, ἐπίκουρ-ος, ος, ον; σωτήρι-ος, ος, ον. || 2 *Qu'on peut secourir*, εὐβοήθητ-ος, ος, ον.
Secourir, v. tr., βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, dat.
Secours, n. m. 1 *Action ou moyen de secourir*, βοήθει-α, ας (ἡ); ἐπικουρί-α, ας (ἡ). || 2 *Utilité*, ὠφέλει-α, ας (ἡ).
Secousse, n. f., σεισμ-ός, οῦ (ὁ).
Secret, ète, adj. 1 *Caché*, ἀπόκρυφ-ος, ος, ον; κρυφαῖ-ος, α, ον. || 2 *Qui doit être tu*, ἀπόῤῥητ-ος, ος, ον. || 3 *Qui sait se taire*, στεγαν-ός, ή, όν.
Secret, n. m. 1 *Ce qu'on doit taire*, ἀπόῤῥητ-ον, ου (τό). Sous le sceau du secret, δι' ἀποῤῥήτων. En secret, κρύβδην, κρύφα, λάθρα. || 2 *Moyen inconnu ou peu connu*, μυστήρι-ον, ου (τό). || 3 *Moyen de venir à bout*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Cache pratiquée dans un coffre-fort, dans un cabinet*, κρυπτ-ὸς σηκ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 5 *Lieu séparé où l'on enferme un prisonnier*, κεχωρισμέν-η φυλακ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent, || 6 *Discrétion, silence*, σιγ-ή, ῆς (ἡ); σιωπ-ή, ῆς (ἡ).
Secrétaire, n. m. 1 *Qui écrit les lettres*, γραμματ-εύς, έως (ἡ). || 2 *Meuble*, χαρτοφυλάκι-ον, ου (τό).
Secrétairerie, n. f., ou **Secrétariat**, n. m., γραμματοφυλάκι-ον, ου (τό).
Secrètement, adv., λάθρα, κρύβδην.
Sécréter, v. tr., ἐκκρίν-ειν, ἐκκρίν-ω, fut. ἐκκριν-ῶ, acc.
Sécrétion, ἔκκρισ-ις, εως (ἡ).
Sécrétoire, adj., ἐκκριτικ-ός, ή, όν.
Sectaire, n. m., αἱρετικ-ός, οῦ (ὁ).
Sectateur, n. m., ἀκόλουθ-ος, ου (ὁ).
Secte, n. f., αἵρεσ-ις, εως (ἡ).
Secteur, n. m., τομ-εύς, έως (ὁ).
Section, n. f. 1 *Action de diviser, de couper*, τομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Segment*, τμῆμα, τμήματ-ος (τό). || 3 *Partie, division*, μερ-ίς, ίδος (ἡ).
Séculaire, adj., ἑκατονταετ-ής, ής, ές.
Sécularisation, n. f., βεβήλωσ-ις, εως (ἡ).
Séculariser, v. tr., βεβηλ-οῦν, βεβηλ-όω, ῶ, fut. βεβηλώσ-ω, acc.
Séculier, ère, adj., κοσμικ-ός, ή, όν.
Séculièrement, adv., κοσμικῶς.
Sécurité, n. f., ἄδει-α, ας (ἡ). En sécurité, ἀδεῶς.
Sédatif, ive, adj., πραϋντικ-ός, ή, όν.
Sédentaire, adj. 1 *Qui demeure assis*, ἑδραῖ-ος, α, ον. || 2 *Qui se tient chez soi*, οἰκουρ-ός, ός, όν. Vie sédentaire, οἰκουρί-α, ας (ἡ). Mener une vie sédentaire, οἰκουρ-εῖν, οἰκουρ-έω, ῶ, fut. οἰκουρήσ-ω.
Sédiment, n. m., ἀφύλισμα, ἀφυλίσματ-ος (τό).
Séditieusement, adv., στασιαστικῶς.
Séditieux, euse, adj. 1 *Qui fait sédition*, στασιώδ-ης, ης, ες. || 2 *Qui provoque à la sédition*, στασιαστικ-ός, ή, όν. Séditieux, n. m., στασιαστ-ής, οῦ (ὁ). Les séditieux, στασιάζοντ-ες, ων (οἱ).
Sédition, n. f., στάσ-ις, εως (ἡ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ).
Séducteur, n. m., διαφθορ-εύς, έως (ἡ). Séductrice, n. f., διαφθείρουσ-α, ας (ἡ), avec l'acc. de l'objet. Pris adjectivement, ὑπαγωγ-ός, ός, όν; παραγωγ-ός, ός, όν.
Séduction, n. f. 1 *Corruption*, διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Agrément, attrait*, θελκτήρι-ον, ου (τό).
Séduire, v. tr. 1 *Corrompre*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || 2 *Plaire, attirer*, ψυχαγωγ-εῖν, ψυχαγωγ-έω, ῶ, fut. ψυχαγωγήσ-ω, acc.
Séduisant, ante, adj., ψυχαγωγ-ός, ός, όν; θελκτήρι-ος, ος, ον.
Segment, n. m., τμῆμα, τμήματ-ος (τό).
Ségrairie, n. f., *bois qu'on possède en commun*, κοιν-ὸν δάσ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Ségrais, n. m., *bois séparé*, κεχωρισμένον δάσ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Ségrégation, n. f., *séparation*, ἀποχώρισ-ις, εως (ἡ).
Seigle, n. m., βρίζ-α, ης (ἡ).
Seigneur, n. m., κύρι-ος, ου (ὁ); δεσπότ-ης, ου (ὁ). Grand seigneur, δυνάστ-ης, ου (ὁ). Vivre en grand seigneur, πολυτελῶς ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι. Faire le grand seigneur, μεγαλοπρεπῶς διάγ-ειν, διάγ-ω, fut. διάξ-ω.
Seigneurial, ale, adj., κυριακ-ός, ή, όν; δεσποτικ-ός, ή, όν.
Seigneurie, n. f., δεσποτεί-α, ας (ἡ).
Sein, n. m. 1 *Partie du corps*, κόλπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Poitrine*, στέρν-ον, ου (τό). || 3 *Mamelle*, μαστ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Cœur, esprit*, θυμ-ός, οῦ (ὁ); ψυχ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Milieu, intérieur*, μέσ-ον, ου (τό). || 6 *Ventre, entrailles*, γαστήρ, γαστρ-ός (ἡ).
Seine, n. f., *grand filet pour la pêche*, σαγήν-η, ης (ἡ).
Seing, n. m., ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ).
Seize, adj. num., ἑκκαίδεκα, indécl. Seize

fois, ἑκκαιδεκάκις. Le seize du mois, τοῦ μηνὸς ἑκκαιδεκάτ-η ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.
Seizième, adj ἑκκαιδέκατ-ος, η, ον.
Seizièmement, adv., ἑκκαιδέκατον.
Séjour, n. m. 1 *Demeure*, διατριϐ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Station des choses qui circulent*, διαμον-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Lieu où l'on séjourne*, διαγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Halte, temps de repos dans une marche*, ἀνάπαυλ-α, ης (ἡ).
Séjourner, v. intr., διατρίϐ-ειν, διατρίϐ-ω, fut. διατρίψ-ω.
Sel, n. m., ἅλς, ἁλ-ός (ὁ), au propre et au figuré. De sel, ἅλιν-ος, η, ον. Grain de sel, ἁλὸς χόνδρ-ος, ου (ὁ).
Sélénographie, n. f., *description de la lune*, σεληνογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Sélénographique, adj., σεληνογραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Selle, n. f. 1 *Siége de bois*, ὑπόϐαθρ-ον, ου (τό). || 2 *Évacuation*, διαχώρημα, διαχωρήματ-ος (τό). || 3 *Siége pour le cavalier*, ἐφίππι-ον, ου (τό); σάγ-η, ης (ἡ).
Seller, v. tr., στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω, acc.; ἐπισάττ-ειν, ἐπισάττ-ω, fut. ἐπισάξ-ω, acc.
Sellerie, n. f., τῶν ἱππικῶν σκευῶν ἀποθήκ-η, ης (ἡ).
Sellette, n. f., θρανίδι-ον, ου (τό).
Sellier, n. m., ἡνιοποι-ός, οῦ (ὁ).
Selon, prép., *suivant, eu égard à*, κατά, acc. Selon que, ὡς, ὥςπερ, καθ' ὅτι. C'est selon, ἐκ τοῦ τυχόντος.
Semaille, n. f., σπόρ-ος, ου (ὁ). Les semailles, σπέρματ-α, ων (τά).
Semaine, n. f., ἑϐδομ-άς, άδος (ἡ).
Semblable, adj., ὅμοι-ος, α, ον. Être semblable, ὁμοίως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, dat. Semblable, n. m., ὅμοι-ος, ου (ὁ). Nos semblables, οἱ πλησί-ον. L'article se décline; ἄλλ-οι ἄνθρωπ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.
Semblablement, adv., ὁμοίως.
Semblant, n. m., προςποίησ-ις, εως (ἡ). Faire semblant, προςποι-εῖσθαι, προςποιέομαι, οῦμαι, fut. προςποιήσ-ομαι; ὑποκρίνεσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι. Faire semblant de rien, *avoir un air indifférent*, ἀμέλειαν προςποι-εῖσθαι, προςποι-έομαι, οῦμαι, fut. προςποιήσ-ομαι.
Sembler, v. intr., δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δόξ-ω; φαίν-εσθαι, φαίν-ομαι, fut. φανήσομαι. Ces verbes, qui signifient *paraître*, se mettent en grec à la personne du sujet qui suit la conjonction que. Ex. : Il me semble que vous écoutez, δοκεῖς μοι ἀκούειν. Ce me semble, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐμοὶ δοκεῖν.
Séméiologie ou **Séméiotique**, n. f., *partie de la médecine qui traite des signes des maladies*, σημειωτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.
Semelle, n. f., πέλμα, πέλματ-ος (τό).
Semence, n. f., σπέρμα, σπέρματ-ο (τό); σπόρ-ος, ου (ὁ)
Semer, v. tr., σπείρ-ειν, σπείρ-ω, fut. σπερ-ῶ, acc.—***Semé, ée***, part. passé et adj. 1 *Disséminé*, σπαρτ-ός, ή, όν. || 2 *Ensemencé*, σιτόσπορ-ος, ος, ον. || 3 *Saupoudré*, παστ-ός, ή, όν. Clair-semé, ἀραι-ός, ά, όν.
Semestre, n. m., ἑξάμηνον, ου (τό)
Semestriel, elle, adj., ἑξάμην-ος, ος, ον.
Semestrier, n. m., *militaire en congé d'un semestre*, ἑξαμηναῖ-ος, ου (ὁ).
Semeur, n. m., σπορ-εύς, έως (ὁ).
Semi, adj., se joint toujours à un autre mot, ἥμισ-υς, εια, υ.
Sémillant, ante, adj., σκιρτητικ-ός, ή, όν. Au figuré, ὀξ-ύς, εῖα, ύ.
Séminaire, n. m., φυτευτήρι-ον, ου (τό); σεμινάρι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Séminal, ale, adj., σπερματικ-ός, ή, όν.
Séminariste, n. m., ἐν τῷ σεμιναρί-ῳ τραφ-είς, έντος (ὁ).
Semis, n. f., φυτευτήρι-ον, ου (τό).
Sémitique, adj., σημητικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Semi-ton, n. m., ἡμιτόνι-ον, ου (τό).
Semoir, n. m., θύλακ-ος, ου (ὁ).
Semonce, n. f. 1 *Invitation*, πρόςκλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Réprimande*, ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ).
Semoncer, v. tr., *réprimander*, ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπ-τιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat.
Semondre, v. tr., *convier*, προςκαλ-εῖν, προςκαλ-έω, ῶ, fut. προςκαλέσ-ω, acc.
Semoule, n. f., παιπάλ-η, ης (ἡ).
Sempiternel, elle, adj., αἰώνι-ος, ος, ον.
Sénat, n. m., βουλ-ή, ῆς (ἡ); σύγκλητ-ος, ου (ἡ). Palais du sénat, βουλευτήρι-ον, ου (τό).
Sénateur, n. m., βουλευτ-ής, οῦ (ὁ). Être sénateur, βουλεύ-ειν, βουλεύ-ω, fut. βουλεύσ-ω.
Sénatorial, ale, adj., βουλευτικ-ός, ή, όν.
Sénatorien, ienne, adj., βουλευτικ-ός, ή, όν.
Sénatus-consulte, n. m., τῆς συγκλήτου βούλευμα, βουλεύματ-ος (τό).
Séné, n. m., κολουτέ-α, ας (ἡ).
Sénéchal, n. m., δικαστ-ής, οῦ (ὁ).
Sénéchaussée, n. f., δικαιοδοσί-α, ας (ἡ).
Séneçon, n. m., *plante*, ἠριγέρ-ων, οντος (ὁ).
Sénevé, n. m., σίναπ-ι, εως (τό).
Sénile, adj., γεροντικ-ός, ή, όν.
Senne, n. f., voy. Seine.
Sens, n. m. 1 *Organe de la perception extérieure*, αἴσθησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Jugement, intelligence*, ν-οῦς, οῦ (ὁ); φρέν-ες, ῶν (αἱ). || 3 *Sentiment*, γνώμ-η, ης (ἡ). || 4 *Signification*, ν-οῦς, οῦ (ὁ). || 5 *Situation*, στάσ-ις, εως (ἡ). || 6 *Un des côtés d'un objet*, πλευρ-όν, οῦ (ὁ). || 7 *Direction*, θέσ-ις, εως (ἡ). Locutions diverses : Plaisirs des sens, σωματικ-αὶ ἡδον-αί, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent. Perdre les sens, λειποθυμ-εῖν, λειποθυμ-έω, ῶ, fut. λειποθυμήσ-ω. Recouvrer les sens, ἑαυτὸν ἀναλαμβάν-ειν, ἀναλαμβάν-ω, fut. ἀναλήψ-ομαι.

Être maître de ses sens, ἑαυτοῦ κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. Avoir du sens, *de la raison*, φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω. Perdre le sens, ἀφρον-εῖν, ἀφρον-έω, ῶ, fut. ἀφρονήσ-ω. Qui a du sens, φρόνιμ-ος, ος, ον. Manque de sens, ἄνοι-α, ας (ἡ). Qui manque de sens, ἀνόητ-ος, ος, ον. Le sens commun, κοιν-ὸς λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. N'avoir pas le sens commun, πάνυ ἀναισθήτως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Bon sens, φρόνησ-ις, εως (ἡ). Être dans son bon sens, σωφρον-εῖν, σωφρον-έω, ῶ, fut. σωφρονήσ-ω. Qui est dans son bon sens, ἔμφρ-ων, ων, ον. N'être pas dans son bon sens, παραφρον-εῖν, παραφρον-έω, ῶ, fut. παραφρονήσ-ω. A mon sens, *à mon avis*, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὡς ἔχω γνώμης. Abonder dans le sens, ὁμογνωμον-εῖν, ὁμογνωμον-έω, ῶ, fut. ὁμογνωμονήσ-ω. Le sens de la phrase, ἐν τῇ λέξει δηλούμεν-ον, ου (τό). Quel est le sens de ceci? τί τοῦτο δύναται ou θέλει; Dans quel sens dites-vous cela? πῶς τοῦτο λέγεις; Double sens, ἀμφιβολί-α, ας (ἡ). Qui a un double sens, ἀμφίβολ-ος, ος, ον. Tourner dans un autre sens, μεταστρέφ-ειν, μεταστρέφ-ω, fut. μεταστρέψ-ω, acc. En tout sens, dans tous les sens, πανταχόθεν. Sens devant derrière, ἀναστροφάδην. Tourner sens devant derrière, ἀναστρέφ-ειν, ἀναστρέφ-ω, fut. ἀναστρέψ-ω, acc. Sens dessus dessous, ἄνω καὶ κάτω. Tourner sens dessus dessous, ἀνατρέπ-ειν, ἀνατρέπ-ω, fut. ἀνατρέψ-ω, acc. Mettre tout sens dessus dessous, πάντα ἄνω καὶ κάτω ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. Tirer en sens contraire, ἀντισπ-ᾶν, ἀντισπ-άω, ῶ, fut. ἀντισπάσ-ω, acc. Tiré en sens contraire, ἀντίσπαστ-ος, ος, ον.

Sensation, n. f., αἴσθησ-ις, εως (ἡ); αἴσθημα, αἰσθήματ-ος (τό). Faire sensation, θαυμάζ-εσθαι, θαυμάζ-ομαι, fut. θαυμασθήσ-ομαι.

Sensé, ée, adj., σοφ-ός, ή, όν (comp. σοφώτερος, sup. σοφ-ώτατος); φρόνιμ-ος, ος, ον (comp. φρονιμ-ώτερος, sup. φρονιμ-ώτατος).

Sensément, adv., φρονίμως.

Sensibilité, n. f. 1 *Action de sentir*, αἰσθητικ-όν, οῦ (τό). || 2 *Compassion*, ἐλεημοσύν-η, ης (ἡ). || 3 *Sympathie*, συμπάθει-α, ας (ἡ).

Sensible, adj. 1 *Qui tombe sous les sens*, αἰσθητικ-ός, ή, όν. || 2 *Qu'on ressent vivement*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος); μέγας, μεγάλ-η, μέγα (comp. μείζ-ων, sup. μέγ-ιστος). || 3 *Clair, visible*, σαφ-ής, ής, ές. || 4 *Compatissant*, ἐλεήμ-ων, ων, ον. || 5 *Qui reçoit aisément une impulsion*, εὐπαθ-ής, ής, ές.

Sensiblement, adv., αἰσθητικῶς. Au figuré, *vivement*, δεινῶς, σφόδρα.

Sensiblerie, n. f., προσποιουμέν-η συμπάθει-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Sensitif, ive, adj., αἰσθητικ-ός, ή, όν.

Sensitive, n. f., *plante*, αἰσθητικ-ή, ῆς (ἡ).

Sensorium, n. m., αἰσθητήρι-ον, ου (τό).

Sensualité, n. f., ἡδυπάθει-α, ας (ἡ); τρυφ-ή, ῆς (ἡ).

Sensuel, elle, adj., en parlant des personnes, ἡδυπαθ-ής, ής, ές; en parlant des choses, τρυφερ-ός, ά, όν.

Sensuellement, adv., τρυφερῶς.

Sentence, n. f. 1 *Jugement*, κρίσ-ις, εως (ἡ); ψῆφ-ος, ου (ἡ). || 2 *Pensée, maxime*, γνώμ-η, ης (ἡ).

Sentencier, v. tr., καταδικάζ-ειν, καταδικάζ-ω, fut. καταδικάσ-ω, gén.; κατακρίν-ειν, κατακρίν-ω, fut. κατακριν-ῶ, gén.

Sentencieusement, adv., γνωμικῶς.

Sentencieux, euse, adj., γνωμικ-ός, ή, όν.

Senteur, n. f., ὀσμ-ή, ῆς (ἡ). Pois de senteur, εὔοσμ-ος λάθυρ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Sentier, n. m., τρίβ-ος, ου (ἡ).

Sentiment, n. m. 1 *Perception par les sens*, αἴσθησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Conscience*, σύνεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Affection morale*, πάθ-ος, εος, ους (τό). || 4 *Avis*, γνώμ-η, ης (ἡ).

Sentimental, ale, adj., en parlant des choses, παθητικ-ός, ή, όν; en parlant des personnes, ἁβρ-ός, ά, όν.

Sentimentalement, adv., παθητικῶς.

Sentine, n. f., ἀντλί-α, ας (ἡ).

Sentinelle, n. f., φύλαξ, φύλακ-ος (ὁ). Être en sentinelle, φυλακὴν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.

Sentir, v. tr. 1 *Recevoir une impression*, αἰσθάν-εσθαι, αἰσθάν-ομαι, fut. αἰσθήσ-ομαι, gén. || 2 *Éprouver*, πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι, acc. || 3 *Flairer*, ὀσφραίν-εσθαι, ὀσφραίν-ομαι, fut. ὀσφραν-οῦμαι, gén. || Verbe intr., *exhaler une odeur*, ὄζ-ειν, ὄζ-ω, fut. ὀζήσ-ω. Sentir bon, εὐοσμ-εῖν, εὐοσμ-έω, ῶ, fut. εὐοσμήσ-ω. Sentir mauvais, κακῶς ὄζ-ειν, ὄζ-ω, fut. ὀζήσ-ω.

se Seoir, v. pr., voy. s'Asseoir.

Seoir, v. intr., ne s'emploie qu'aux impersonnels, il sied, il seyait, etc., πρέπει, dat.; προςήκει, dat. Comme il sied, πρεπόντως, κατὰ τὸ πρέπον. Qui sied bien, εὐπρεπ-ής, ής, ές.

Séparable, adj., χωριστ-ός, ή, όν.

Séparation, n. f. 1 *Action de séparer*, χωρισμ-ός, οῦ (ὁ); χώρισ-ις, εως (ἡ). Séparation violente, διάσπασ-ις, εως (ἡ). Séparation de deux époux, διάζευξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Objet qui sépare*, χώρισμα, χωρίσματ-ος (τό). Mur de séparation, διάφραγμα, διαφράγματ-ος (τό).

Séparément, adv., χωρίς, καθ' ἓν ἕκαστον.

Séparer, v. tr., χωρίζ-ειν, χωρίζ-ω, fut. χωρίσ-ω, acc. Séparer des gens qui se battent, διαλύ-ειν, διαλύ-ω, fut. διαλύσ-ω, acc.— ***se Séparer***, v. pr., *se quitter*, en parlant de deux époux, τὴν γυναῖκα ἀποπέμπ-ειν, ἀποπέμπ-ω, fut. ἀποπέμψ-ω, s'il s'agit du mari; τὸν ἄνδρα ἀπολείπ-ειν, ἀπολείπ-ω, fut. ἀπολείψ-ω, s'il s'agit de la femme. —

Séparé, ée, part. passé et adj. Qui est, qui peut être séparé, χωριστ-ός, ή, όν.

Sept, adj. numér., ἑπτά, indécl. Sept cents, ἑπτακόσι-οι, αι, α. Sept mille, ἑπτακισχίλι-οι, αι, α. Sept fois, ἑπτάκις. Le sept, *le septième jour du mois*, τοῦ μηνὸς ἑβδόμ-η, ης (ἡ), sous-ent. ἡμέρα.

Septante, adj. numér., *soixante-dix*, ἑβδομήκοντα, indécl. Les Septante, οἱ ἑβδομήκοντα. L'article se décline. On écrit quelquefois οἱ ο'.

Septembre, n. m., σεπτέμβρι-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Septénaire, adj., ἑβδοματικ-ός, ή, όν.

Septennal, ale, adj., ἑπταετ-ής, ής, ές.

Septentrion, n. m., ἄρκτ-ος, ου (ἡ).

Septentrional, ale, adj., ἀρκτικ-ός, ή, όν.

Septième, adj. numér., ἕβδομ-ος, η, ον.

Septièmement, adv., ἕβδομον.

Septique, adj., *qui facilite la pourriture des chairs*, σηπτικ-ός, ή, όν.

Septuagénaire, adj., ἑβδομηκονταετ-ής, ής, ές.

Septuagésime, n. f., ἑβδομηκοστ-ή, ῆς (ἡ).

Septuple, adj., ἑπταπλάσι-ος, α, ον. Au septuple, ἑπταπλασίως.

Sépulcral, ale, adj., ἐντάφι-ος, ος, ον.

Sépulcre, n. m., τάφ-ος, ου (ὁ).

Sépulture, n. f., ταφ-ή, ῆς (ἡ).

Séquelle, n. f. 1 *Suite*, σειρ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Secte, parti*, αἵρεσ-ις, εως (ἡ).

Séquence, n. f., *série de cartes*, εἱρμ-ός, οῦ (ὁ).

Séquestration, n. f. 1 *Dépôt qui sert de caution*, μεσεγγύησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de mettre de côté*, ἀπόθεσ-ις, εως (ἡ).

Séquestre, n. m. 1 *Ce qui est déposé*, μεσεγγύημα, μεσεγγυήματ-ος (τό). || 2 *Gardien du dépôt*, μεσέγγυ-ος, ου (ὁ). || 3 *Conservation d'un dépôt*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Lieu où l'on met la chose déposée*, ἀποθήκ-η, ης (ἡ).

Séquestrer, v. tr. 1 *Mettre en séquestre*, μεσεγγυ-ᾶσθαι, μεσεγγυ-άομαι, ῶμαι, fut. μεσεγγυήσ-ομαι, acc. || 2 *Mettre à part, tenir en dépôt*, ἀποτίθ-εσθαι, ἀποτίθ-εμαι, fut. ἀποθήσ-ομαι, acc. || 3 *Séparer*, χωρίζ-ειν, χωρίζ-ω, fut. χωρίσ-ω, acc.— ***se Séquestrer***, v. pr., *vivre isolé*, τοῦ κοινοῦ ἀφίστ-ασθαι, ἀφίστ-αμαι, fut. ἀποστήσ-ομαι. — ***Sequestré, ée***, part. passé et adj., *qui vit loin du monde*, ἀπάνθρωπ-ος, ος, ον.

Sérail, n. m., γυναικεῖ-ον, ου (τό).

Séraphin, n. m., τὸ σεράφ, indécl. Au plur., τὰ σεραφίμ, indécl.

Séraphique, adj., σεραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.

Serein, eine, adj. 1 *Clair, sans nuages*, εὔδι-ος, ος, ον; αἴθρι-ος, ος, ον. Ciel serein, αἰθρί-α, ας (ἡ). Temps serein, εὐδί-α, ας (ἡ). || 2 *Calme, exempt de trouble*, γαλην-ής, ής, ές.

Serein, n. m., *humidité du soir*, αἰθρί-α, ας (ἡ). Exposer au serein, αἰθριάζ-ειν, αἰθριάζ-ω, fut. αἰθριάσ-ω, acc.

Sérénade, n. f., παρακλαυσίθυρ-ον, ου (τό).

Sérénissime, adj., ὕψιστ-ος, η, ον.

Sérénité, n. f., εὐδί-α, ας (ἡ).

Séreux, euse, adj., ὀῤῥώδ-ης, ης, ες.

Serf, serve, adj., *esclave*, δοῦλ-ος, η, ον. Être serf, δουλεύ-ειν, δουλεύ-ω, fut. δουλεύσ-ω. Un serf, ἀνδράποδ-ον, ου (τό).

Serfouir, v. tr., σκαλίζ-ειν σκαλίζ-ω, fut. σκαλίσ-ω, acc.

Serfouissage, n. m., σκαλισμ-ός, οῦ (ὁ).

Serge, n. f. ἐρε-οῦν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Sergent, n. m. 1 *Huissier, appariteur*, κλητ-ήρ, ῆρος (ὁ). || 2 *Sous-officier d'infanterie*, ὑπολοχαγ-ός, οῦ (ὁ).

Sergenter, v. tr., *poursuivre*, καταδιώκ-ειν, καταδιώκ-ω, fut. καταδιώξ-ω, acc.

Serger ou **Sergier**, n. m., *fabricant de serge*, ἐρεοῦν ὕφασμα κατασκευάζ-ων, οντος (ὁ).

Sergerie, n. f., ἐρεοῦ ὑφάσματος ἀποθήκ-η, ης (ἡ).

Série, n. f., εἱρμ-ός, οῦ (ὁ); τάξ-ις, εως (ἡ).

Sérieusement, adv., σπουδαίως.

Sérieux, euse, adj., σπουδαῖ-ος, α, ον (comp. σπουδαι-ότερος ou έστερος, sup. σπουδαιότατος ou έστατος).

Serin, n. m., ἀκανθ-ίς, ίδος (ὁ). Serine, n. f., ἀκανθ-ίς, ίδος (ἡ).

Seriner, v. tr., *répéter souvent*, ἐπᾴδ-ειν, ἐπᾴδ-ω, fut. ἐπᾴσ-ομαι, acc.

Serinette, n. f., κελάδιστρ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Seringat ou **Syringa**, n. m., *arbrisseau*, φιλάδελφ-ος, ου (ὁ ou ἡ).

Seringue, n. f. 1 *Tube pour aspirer les liquides*, σίφ-ων, ωνος (ὁ). || 2 *Instrument pour les lavements*, κλυστήρ, ῆρος (ὁ).

Seringuer, v. tr. 1 *Asperger avec une seringue*, σίφωνι ῥαίν-ειν, ῥαίν-ω, fut. ῥαν-ῶ, acc. || 2 *Donner un lavement*, κλύζ-ειν, κλύζ-ω, fut. κλύσ-ω, acc.

Serment, n. m., ὅρκ-ος, ου (ὁ). Avec serment, ἐνωμότως. Sous la foi du serment, εὐόρκως. Faire ou prêter serment, ὀμνύναι, ὄμνυμι, fut. ὀμ-οῦμαι. Faire prêter serment, ὁρκίζ-ειν, ὁρκίζ-ω, fut. ὁρκίσ-ω, acc.

Sermon, n. m. 1 *Discours*, ὁμιλί-α, ας (ἡ). || 2 *Remontrance*, νουθέτησ-ις, εως (ἡ).

Sermonnaire, n. m. 1 *Recueil de sermons*, ὁμιλιῶν συλλογ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Auteur de sermons*, ἱερολόγ-ος, ου (ὁ). Pris adjectivement, *qui convient aux sermons*, ἱερολόγ-ος, ος, ον.

Sermonner, v. tr., νουθετ-εῖν, νουθετ-έω, ῶ, fut. νουθετήσ-ω, acc.

Sermonneur, n. m., γνωμολόγ-ος, ου (ὁ).

Sérosité, n. f., ὀῤῥ-ος, ου (ὁ).

Serpe, n. f., κλαδευτήρι-ον, ου (τό).

Serpent, n. m., ὄφ-ις, εως (ὁ). Petit serpent, ὀφίδι-ον, ου (τό). Serpent d'eau, ὕδρ-α, ας (ἡ). Serpent à sonnettes, κρόταλ-ος, ου (ὁ).

Serpentaire, n. f., *plante*, δρακόντι-ον, ου (τό).

Serpentaire, n. m., *constellation*, ὀφιοῦχ-ος, ου (ὁ).
Serpenter, v. intr., ἑλίσσ-εσθαι, ἑλίσσ-ομαι, fut. ἑλιχθήσ-ομαι.
Serpentine, n. f., *pierre précieuse*, ὀφίτ-ης, ου (ὁ).
Serpette, n. f., κλαδευτήρι-ον, ου (τό).
Serpillière, n. f., στέγαστρ-ον, ου (τό).
Serpolet, n. m., ἕρπυλλ-ον, ου (τό).
Serre, n. f. 1 *Pour enfermer les plantes*, τῶν φυτῶν χειμάδι-ον, ου (τό). || 2 *Où l'on cultive les fleurs étrangères*, ὑπόστεγ-ος κῆπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Fruitier*, ὀπωροφυλάκι-ον, ου (τό). || 4 *Pied des oiseaux de proie*, ὄνυξ, ὄνυχ-ος (ὁ).
Serre-file, n. m., ὁ ἐπὶ τῆς οὐραγίας. L'article se décline.
Serrement, n. m., *action de serrer*, σφίγξ-ις, εως (ἡ); σφιγμ-ός, οῦ (ὁ). Serrement de mains, δεξίωσ-ις, εως (ἡ). Serrement de cœur, στενοχωρί-α, ας (ἡ).
Serrer, v. tr. 1 *Étreindre fortement*, σφίγγ-ειν, σφίγγ-ω, fut. σφίγξ-ω, acc. || 2 *Mettre à l'étroit*, ἄγχ-ειν, ἄγχ-ω, fut. ἄγξ-ω, acc. || 3 *Fouler, comprimer*, πιέζ-ειν, πιέζ-ω, fut. πιέσ-ω, acc. || 4 *Joindre, rapprocher*, συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ, acc. || 5 *Épaissir*, πυκν-οῦν, πυκν-όω, ῶ, fut. πυκνώσ-ω, acc. || 6 *Plier*, en parlant des voiles, ὑποστέλλ-ειν, ὑποστέλλ-ω, fut. ὑποστελ-ῶ, acc. || 7 *Abréger*, συντέμν-ειν, συντέμν-ω, fut. συντεμ-ῶ, acc. || 8 *Renfermer, mettre à couvert*, συγκλεί-ειν, συγκλεί-ω, fut. συγκλείσ-ω, acc. — ***Serré, ée***, part. passé et adj. 1 *Étreint avec force*, σφιγκτ-ός, ή, όν. || 2 *Compressible, comprimé*, πιεστ-ός, ή, όν. || 3 *Rapproché*, συνεσταλμέν-ος, η, ον. || 4 *Dru, épais*, ἀθρό-ος, ος, ον; πυκν-ός, ή, όν. || 5 *Abrégé*, σύντομ-ος, ος, ον. || 6 *Enfermé, mis à couvert*, ἀπόθετ-ος, ος, ον. || 7 *Chiche, peu libéral*, φειδωλ-ός, ή, όν. Serré, adv. 1 *Fort*, σφόδρα. || 2 *Avec réserve*, εὐλαβῶς.
Serre-tête, n. m., κεφαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Serrure, n. f., κλεῖθρ-ον, ου (τό); κλεῖστρ-ον, ου (τό).
Serrurerie, n. f. 1 *Art du serrurier*, τοῦ κλειδοποιοῦ ou κλειθροποιοῦ τέχν-η, ης (ἡ). || 2 *Ouvrages du serrurier*, τοῦ κλειδοποιοῦ ou κλειθροποιοῦ ἔργ-α, ων (τά).
Serrurier, n. m., κλειδοποι-ός, οῦ (ὁ); κλειθροποι-ός, οῦ (ὁ).
Sertir, v. tr., *enchâsser une pierre dans un chaton*, σφηκ-οῦν, σφηκ-όω, ῶ, fut. σφηκώσ-ω, acc. — ***Serti, ie***, part. passé et adj., σφηκώδ-ης, ης, ες.
Sertissure, n. f., σφήκωμα, σφηκώματ-ος (τό).
Sérum, n. m., ὀῤῥ-ος, ου (ὁ).
Servage, n. m., δουλεί-α, ας (ἡ).
Servant, n. m., ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ); θεράπ-ων, οντος (ὁ).
Servante, n. f., θεράπαιν-α, ης (ἡ); οἰκετ-ίς, ίδος (ἡ).
Serviable, adj., θεραπευτικ-ός, ή, όν.
Service, n. m. 1 *État, fonctions d'un domestique*, δουλεί-α, ας (ἡ); ὑπηρεσί-α, ας (ἡ); θεραπεί-α, ας (ἡ). || 2 *Ensemble des domestiques d'une maison*, οἰκέτ-αι, ῶν (οἱ); θεράποντ-ες, ων (οἱ). || 3 *Service militaire*, στρατεί-α, ας (ἡ). || 4 *Cérémonie religieuse*, ἱερ-ά, ῶν (τά); λειτουργί-α, ας (ἡ). || 5 *Emploi, fonction de ceux qui servent l'État*, λειτουργί-α, ας (ἡ). || 6 *Exercice d'une fonction*, λειτούργημα, λειτουργήματ-ος (τό). || 7 *Temps qu'on a servi dans un emploi*, τῆς λειτουργίας χρόν-ος, ου (ὁ). || 8 *Ensemble d'opérations, de travaux*, διοίκησ-ις, εως (ἡ); οἰκονομί-α, ας (ἡ). || 9 *Usage, utilité*, ὠφέλει-α, ας (ἡ); χρεί-α, ας (ἡ). || 10 *Bon office, assistance*, ὑπούργημα, ὑπουργήματ-ος (τό). || 11 *Bienfait*, εὐεργέτημα, εὐεργετήματ-ος (τό); χάρ-ις, ιτος (ἡ). || 12 *Nombre de plats servis à la fois*, ἐπιτραπέζωμα, ἐπιτραπεζώματ-ος (τό). || 13 *Assortiment de vaisselle, de linge pour la table*, κατασκευ-ή, ῆς (ἡ).
Serviette, n. f., χειρόμακτρ-ον, ου (τό).
Servile, adj. 1 *Digne d'un esclave*, δούλει-ος, ος ou α, ον; δουλικ-ός, ή, όν. || 2 *Bas, rampant*, ταπειν-ός, ή, όν. || 3 *Trop exact*, ὑπερακριβ-ής, ής, ές.
Servilement, adv. 1 *En esclave*, δουλικῶς. || 2 *Bassement*, ταπεινῶς. || 3 *Trop exactement*, ὑπερακριβῶς.
Servilisme, n. m., δουλοπρέπει-α, ας (ἡ).
Servilité, n. f. 1 *Esprit de servitude*, δουλοπρέπει-α, ας (ἡ). || 2 *Bassesse d'âme*, ταπεινοφροσύν-η, ης (ἡ). || 3 *Exactitude servile*, περιεργί-α, ας (ἡ).
Servir, v. tr. 1 *Être à un maître comme domestique*, θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω. || 2 *Être domestique dans une maison*, οἰκετεύ-εσθαι, οἰκετεύ-ομαι, fut. οἰκετεύσ-ομαι. || 3 *Être mercenaire*, μισθαρν-εῖν, μισθαρν-έω, ῶ, fut. μισθαρνήσ-ω. || 4 *Être auxiliaire*, ὑπηρετ-εῖν, ὑπηρετ-έω, ῶ, fut. ὑπηρετήσ-ω; ὑπουργ-εῖν, ὑπουργ-έω, ῶ, fut. ὑπουργήσ-ω. || 5 *Être utile à quelqu'un*, ὠφελεῖν, ὠφελ-έω, ῶ, fut. ὠφελήσ-ω, acc. Servir ses amis, τοῖς φίλοις ἐπαρκ-εῖν, ἐπαρκ-έω, ῶ, fut. ἐπαρκέσ-ω. Servir sa patrie, τὴν πόλιν εὖ ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. Servir Dieu, τῷ Θεῷ λατρεύ-ειν, λατρεύ-ω, fut. λατρεύσ-ω. || 6 *Placer sur la table*, παρατιθέναι, παρατίθημι, fut. παραθήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Porter les armes*, στρατ-εύεσθαι, στρατεύ-ομαι, fut. στρατεύσ-ομαι. || 2 Servir à, *être bon à*, ὠφελ-εῖν, ὠφελ-έω, ῶ, fut. ὠφελήσ-ω, acc. || 3 Servir de, *tenir lieu de*, ἐν μέρει εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén.; ἀντὶ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. On place le complément entre ἀντί et le verbe εἶναι. — ***se Servir***, v. pr., χρῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.
Serviteur, n. m., θεράπ-ων, οντος (ὁ); ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ). Être le serviteur, terme de civilité, ἀσπάζ-εσθαι, ἀσπάζ-ομαι, fut. ἀσπάσ-ομαι, acc. Être le très-humble serviteur,

πάσῃ θεραπείᾳ θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc. Serviteur, votre serviteur, *forme ironique de congé et de renvoi*, χαῖρε au singulier, χαίρετε au pluriel.

Servitude, n. f. 1 *État d'esclave, de serf*, δουλεί-α, ας (ἡ). || 2 *État de dépendance*, ὑπηρεσί-α, ας (ἡ). || 3 *Servilité*, δουλοπρέπει-α, ας (ἡ). || 4 *Contrainte*, ἀνάγκ-η, ης (ἡ); βί-α, ας (ἡ). || 5 *Assujettissement imposé à une propriété*, ἐνοχ-ή, ῆς (ἡ).

Sésame, n. m., *plante*, σεσάμ-η, ης (ἡ). De sésame, σεσάμιν-ος, ος, ον.

Séséli, n. m., *plante*, σέσελ-ι, εως (τό).

Sesquialtère, adj., *qui est d'une fois et demie de plus*, ἡμιόλι-ος, ος, ον.

Session, n. f., συνεδρί-α, ας (ἡ).

Setier, n. m., ἑκτ-εύς, έως (ὁ). Demi-setier, ἡμίν-α, ης (ἡ).

Seuil, n. m., βαθμ-ός, οῦ (ὁ); βηλ-ός, οῦ (ὁ).

Seul, seule, adj., μόν-ος, η, ον. Un seul, une seule, εἷς, μία, ἕν.

Seulement, adv., μόνον. Non-seulement, mais encore, οὐ μόνον, ἀλλὰ καί.

Seulet, ette, adj., μόν-ος, η, ον.

Sève, n. f. 1 *Humeur nutritive*, ὀπ-ός, οῦ (ὁ); χυλ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Saveur du vin*, ἥδυσμα, ἡδύσματ-ος (τό). || 3 *Chaleur, énergie*, ἀκμ-ή, ῆς (ἡ).

Sévère, adj. 1 *Grave, austère*, αὐστηρ-ός, ά, όν (comp. αὐστηρ-ότερος, sup. αὐστηρ-ότατος). Air sévère, σεμνοπροσωπί-α, ας (ἡ). || 2 *Dur, rigoureux*, σκληρ-ός, ά, όν (comp. σκληρ-ότερος, sup. σκληρ-ότατος); χαλεπ-ός, ή, όν (comp. χαλεπ-ώτερος, sup. χαλεπ-ώτατος).

Sévèrement, adv., αυστηρῶς, χαλεπῶς.

Sévérité, n. f., αὐστηρότης, αὐστηρότητ-ος (ἡ).

Sévices, n. f. pl., αἰκί-αι, ῶν (αἱ).

Sévir, v. intr. 1 *Châtier rigoureusement*, πικρῶς κολάζ-ειν, κολάζ-ω, fut. κολάσ-ω, acc. || 2 *Exercer des ravages*, κακῶς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc.

Sevrage, n. m., ἀπογαλακτισμ-ός, οῦ (ὁ).

Sevrer, v. tr. 1 *Séparer l'enfant de la nourrice*, ἀπογαλακτίζ-ειν, ἀπογαλακτίζ-ω, fut. ἀπογαλακτίσ-ω, acc. || 2 *Priver, frustrer*, ἀποστερ-εῖν, ἀποστερ-έω, ῶ, fut. ἀποστερήσ-ω, acc. — ***se Sevrer***, v. pr., *s'abstenir*, ἀπέχ-εσθαι, ἀπέχ-ομαι, fut. ἀφέξ-ομαι, gén. — ***Sevré, ée***, part. passé et adj., *séparé de la nourrice*, ἀπότιτθ-ος, ος, ον.

Sevreuse, n. f., ἀπογαλακτίζουσ-α, ης (ἡ).

Sexagénaire, adj., ἑξηκονταετ-ής, ής, ές.

Sexagésime, n. f., ἑξηκοστ-ή, ῆς (ἡ).

Sexe, n. m., φύσ-ις, εως (ἡ).

Sextant, n. m., *instrument d'astronomie*, ἑκτημόρι-ον, ου (τό).

Sextuple, adj., ἑξαπλάσι-ος, α, ον.

Sextupler, v. tr., ἑξαπλασιάζ-ειν, ἑξαπλασιάζ-ω, fut. ἑξαπλασιάσ-ω, acc.

Sexuel, elle, adj., γενικ-ός, ή, όν.

Si, conj. condit., εἰ, avec l'indicatif ou l'optatif, particulièrement quand on énonce un fait précis et positif; ἐάν, ἤν, ἄν, avec le subjonctif, avec une idée d'éventualité, de possibilité. On le tourne aussi par des participes au génitif absolu. Si, après un verbe, πότερον. Comme si, ὡσεί, ὡσπερεί. Si, adv., *tellement*, οὕτω devant une consonne, οὕτως devant une voyelle : le *que* suivant se rend par ὡς ou ὥστε avec l'indicatif ou l'infinitif et mieux avec l'infinitif. Si, dans le sens de *quelque*, ἐφ' ὅσον. Si, opposé à *non*, πάνυ γε, ναί. Si fait, μάλιστα, δῆτα, ἀμέλει.

Sibylle, n. f., Σίβυλλ-α, ης (ἡ).

Sibyllin, adj., σιβύλλει-ος, α, ον.

Sicaire, n. m., σφαγ-εύς, έως (ὁ).

Siccatif, ive, adj., ξηραντικ-ός, ή, όν.

Siccité, n. f., ξηρότης, ξηρότητ-ος (ἡ).

Sidéral, ale, adj., ἀστρικ-ός, ή, όν.

Siècle, n. m. 1 *Espace de cent ans*, ἑκατονταετηρ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Époque*, χρόν-ος, ου (ὁ). || 3 *Génération*, γενε-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Espace de temps qu'on trouve fort long*, μακρ-ὸς χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 5 *Le monde profane*, dans les idées chrétiennes, κόσμ-ος, ου (ὁ).

Siége, n. m. 1 *Meuble pour s'asseoir*, ἕδρ-α, ας (ἡ). || 2 *Investissement stratégique d'une place*, πολιορκί-α, ας (ἡ). || 3 *Résidence*, οἴκησ-ις, εως (ἡ). Siége de la justice, δικαστήρι-ον, ου (τό). Siége de la magistrature, ἀρχεῖ-ον, ου (τό). Siége de l'empire, μητρόπολ-ις, εως (ἡ). || 4 *Base, fondement*, βάσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Point local*, ἕδρ-α, ας (ἡ).

Siéger, v. intr. 1 *Être en séance*, συνεδρεύ-ειν, συνεδρεύ-ω, fut. συνεδρεύσ-ω. || 2 *Être situé*, κεῖσθαι, κεῖμαι, fut. κείσομαι.

Sien, enne, adj. poss., σφέτερ-ος, α, ον. Les siens, οἰκεῖ-οι, ων (οἱ).

Sieste, n. f., μεσημβριν-ὸς ὕπν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Sieur, n. m., κύρι-ος, ου (ὁ); δεσπότ-ης, ου (ὁ).

Sifflant, ante, adj., σίζ-ων, ουσα, ον; ῥοιζώδης, ης, ες.

Sifflement, n. m., σίξ-ις, εως (ἡ); ῥοῖζ-ος, ου (ὁ).

Siffler, v. intr. En parlant des personnes, συρίζ-ειν, συρίζ-ω, fut. συρίσ-ω. En parlant des choses inanimées, σίζ-ειν, σίζ-ω, fut. σίξ-ω. En parlant du vent, d'une flèche, ῥοιζ-εῖν, ῥοιζ-έω, ῶ, fut. ῥοιζήσ-ω. || Verbe tr. συρίζ-ειν, συρίζ-ω, fut. συρίξ-ω, acc.

Sifflet, n. m., σύριγξ, σύριγγ-ος (ἡ). Coup de sifflet, συρισμ-ός, οῦ (ὁ). Bruit du sifflet, σύριγμα, συρίγματ-ος (τό). Sifflet, pris familièrement dans le sens de conduit respiratoire, λάρυγξ, λάρυγγ-ος (ὁ).

Siffleur, n. m., συρικτ-ή, οῦ (ὁ). Siffleuse, n. f., συρίττουσ-α, ης (ἡ).

Sigillée, adj. f. Se dit d'une terre glaise marquée d'un sceau, σημαντρ-ίς, ίδος (ἡ), sous-ent. γῆ.

Sigmoïde, adj., *qui a la forme d'un sigma*, σιγμοειδ-ής, ής, ές.

Signal, n. m., σημεῖ-ον, ου (τό).
Signalement, n. m., μήνυμα, μηνύματ-ος (τό).
Signaler, v. tr., σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc.; ἐνδεικνύναι, ἐνδείκνυμι, fut. ἐνδείξ-ω, acc.— ***se Signaler***, v. pr., λαμπρύν-εσθαι, λαμπρύν-ομαι, fut. λαμπρυνθήσ-ομαι. — ***Signalé, ée***, part. passé et adj. En bonne part, λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος; ἐπίσημ-ος, ος, ον (comp. ἐπισημ-ότερος, sup. ἐπισημ-ότατος). En mauvaise part, διαβόητ-ος, ος, ον.
Signataire, n. m., ὑπογραφ-εύς, έως (ὁ). Signataire, n. f., ἐπιγράφουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.
Signature, n. f., ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ).
Signe, n. m. 1 *Marque, indice*, dans tous les sens, σημεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Caractère propre*, ἴδι-ον, ου (τό). || 3 *Constellation du zodiaque*, ζῴδι-ον, ου (τό). || 4 *Tache naturelle sur la peau*, σπῖλ-ος, ου (ὁ).
Signer, v. tr., ὑπογράφ-ειν, ὑπογράφ-ω, fut. ὑπογράψ-ω, acc. — ***se Signer***, v. pr., *faire le signe de la croix*, σταυρ-οῦσθαι, σταυρ-όομαι, οῦμαι, fut. σταυρώσ-ομαι. Grec moderne.
Signet, n. m., ταινίδι-ον, ου (τό).
Signifiant, ante, adj., ἐναργ-ής, ής, ές.
Significatif, ive, adj., σημαντικ-ός, ή, όν. D'une manière significative, σημαντικῶς.
Signification, n. f. 1 *Sens d'une phrase*, ν-οῦς, οῦ (ὁ). || 2 *Notification*, ἐπαγγελί-α, ας (ἡ).
Signifier, v. tr. 1 *Montrer, vouloir dire*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ, acc.; θέλ-ειν, θέλ-ω, fut. θελήσ-ω. || 2 *Déclarer*, δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc. || 3 *Notifier*, ἐπαγγέλλ-ειν, ἐπαγγέλλ-ω, fut. ἐπαγγελ-ῶ, acc.
Sil, n. m., *espèce d'argile*, ὤχρ-α, ας (ἡ).
Silence, n. m. 1 *Action de se taire*, σιγ-ή, ῆς (ἡ); σιωπ-ή, ῆς (ἡ). En silence, σιγῇ. Garder le silence, σιωπῶν, ῶσα, ῶν διαμέν-ειν, διαμέν-ω, fut. διαμεν-ῶ. Faire silence, σιωπ-ᾶν, σιωπ-άω, ῶ, fut. σιωπήσ-ω; σιγ-ᾶν, σιγ-άω, ῶ, fut. σιγήσ-ω. Passer sous silence, σιωπῇ παρέρχ-εσθαι, παρέρχ-ομαι, fut. παρελεύσ-ομαι, acc. Imposer silence, κατασιγάζ-ειν, κατασιγάζ-ω, fut. κατασιγάσ-ω, acc. S'imposer silence, ἀποσιωπ-ᾶν, ἀποσιωπ-άω, ῶ, fut. ἀποσιωπήσ-ω. Faites silence! Silence! πάξ; σίγα, au singulier; σιγᾶτε, au pluriel. || 2 *Calme, tranquillité*, ἡσυχί-α, ας (ἡ). Le silence des passions, τῶν παθῶν εὐδί-α, ας (ἡ). Silence, terme de musique, διαστολ-ή, ῆς (ἡ).
Silencieusement, adv., σιγηλῶς, σῖγα, σιγῇ, σιωπῇ.
Silencieux, euse, adj. En parlant des personnes, σιγηλ-ός, ή, όν. En parlant des localités, ἠρεμαῖ-ος, α, ον.
Silex, n. m., χάλιξ, χάλικ-ος (ἡ).
Silhouette, n. f., *dessin tracé d'après l'ombre*, σκιαγράφημα, σκιαγραφήματ-ος (τό).
Silice, n. f., χάλιξ, χάλικ-ος (ἡ).
Siliceux, euse, adj., χαλικώδ-ης, ης, ες.
Sillage, n. m., ὁλκ-ός, οῦ (ὁ).
Sille, n. m., *poëme satirique*, σίλλ-ος, ου (ὁ).
Siller, v. intr., *fendre les flots*, τὰ κύματα τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ.
Sillon, n m., αὖλαξ, αὔλακ-ος (ὁ).
Sillonner, v. tr. 1 *Faire des sillons*, αὐλακίζ-ειν, αὐλακίζ-ω, fut. αὐλακίσ-ω. Au figuré, *fendre les flots, la mer*, τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ, acc. || 2 *Rider*, ῥυτιδοῦν, ῥυτιδ-όω, ῶ, fut. ῥυτιδώσ-ω, acc.
Silo, n. m., *cavité souterraine pour garder le blé*, ὑπόγει-ος ἀποθήκ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Silve, n. m. pl., *recueil de pièces détachées*, ὕλ-αι, ῶν (αἱ).
Simagrée, n. f., ἀκκισμ-ός, οῦ (ὁ).
Simarre, n. f., σύρμα, σύρματ-ος (τό).
Simbleau, n. m., *cordeau*, σχοῖν-ος, ου (ὁ).
Similaire, adj., ὁμοῖ-ος, α, ον; ὁμοιομερ-ής, ής, ές.
Similitude, n. f., ὁμοιότης, ὁμοιότητ-ος (ἡ).
Similor, n. m., ψευδόχρυσ-ον, ου (τό).
Simoniaque, adj., σιμωνιακ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Simonie, n. f. *trafic des choses sacrées*, σιμωνί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Simple, adj. 1 *Non composé*, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν, qui se prend aussi au figuré. || 2 *Sans apprêts*, ἀφελ-ής, ής, ές (comp. ἀφελ-έστερος, sup. ἀφελ-έστατος). || 3 *Naïf*, ἁπλοϊκ-ός, ή, όν. || 4 *Seul, sans aucun accessoire*, αὐτ-ός, ή, ό; μόν-ος, η, ον.
Simples, n. m. pl., *herbes, plantes salutaires*, ῥίζ-αι, ῶν (αἱ); βοτάν-αι, ῶν (αἱ); φυτ-ά, ῶν (τά).
Simplement, adv., ἁπλῶς.
Simplicité, n. f., ἁπλότης, ἁπλότητ-ος (ἡ). Simplicité d'esprit, εὐήθει-α, ας (ἡ).
Simplification, n. f., τὸ ἁπλοῦν. L'article se décline.
Simplifier, v. tr. 1 *Rendre simple*, ἁπλοῦν, ἁπλ-όω, ῶ, fut. ἁπλώσ-ω, acc. || 2 *Rendre plus clair*, σαφηνίζ-ειν, σαφηνίζ-ω, fut. σαφηνίσ-ω, acc. — ***Simplifié, ée***, part. passé et adj., ἁπλούστερ-ος, α, ον.
Simulacre, n. m. 1 *Idole*, εἴδωλ-ον, ου (τό). || 2 *Vaine représentation*, φάσμα, φάσματ-ος (τό). || 3 *Représentation, image*, εἰκ-ών, όνος (ἡ).
Simulation, n. f., προσποίησ-ις, εως (ἡ).
Simuler, v. tr., προσποι-εῖσθαι, προσποι-έομαι, οῦμαι, fut. προσποιήσ-ομαι, acc. — ***Simulé, ée***, part. passé et adj, προσποιητ-ός, ή, όν; πλαστ-ός, ή, όν.
Simultané, ée, adj., σύγχρον-ος, ος, ον.
Simultanéité, n. f., συγχρονισμ-ός, οῦ (ὁ).
Simultanément, adv., ὁμοῦ.
Sinapisme, n. m., σινάπεως κατάπλασμα, καταπλάσματ-ος (τό).

Sincère, adj., ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν (comp. ἁπλ-ούστερος, sup. ἁπλ-ούστατος).
Sincèrement, adv., ἁπλῶς.
Sincérité, f. n., ἁπλότης, ἁπλότητ-ος (ἡ).
Sinécure, n. f., ἀμεριμνησί-α, ας (ἡ).
Sinciput, n. m., *sommet de la tête*, βρέγμα, βρέγματ-ος (τό).
Singe, n. m., πίθηξ, πίθηκ-ος (ὁ).
Singer, v. tr., μιμ-εῖσθαι, μιμ-έομαι, οῦμαι, fut. μιμήσ-ομαι, acc.
Singerie, n. f., πιθηκισμ-ός, οῦ (ἡ). Faire des singeries, πιθηκίζ-ειν, πιθηκίζ-ω, fut. πιθηκίσ-ω.
Singulariser, v. tr., θαυμαστ-οῦν, θαυμαστ-όω, ῶ, fut. θαυμαστώσ-ω, acc. — ***se Singulariser***, v. pr. ἰδιάζ-ειν, ἰδιάζ-ω, fut. ἰδιάσ-ω.
Singularité, n. f., ξενισμός, οῦ (ὁ); παράδοξ-ον, ου (τό).
Singulier, ère, adj. 1 *Qui a rapport à l'unité*, ἑνικ-ός, ή, όν. || 2 *Particulier*, ἴδι-ος, α, ον. || 3 *Rare*, θαυμάσι-ος, α, ον. || 4 *Bizarre*, ἀλλόκοτ-ος, ος, ον. || 5 *Extraordinaire*, παράδοξ-ος, ος, ον. Le singulier, *l'un des nombres*, terme de grammaire, ἑνικ-όν, οῦ (τό). Au singulier, ἑνικῶς. Combat singulier, μονομαχί-α, ας (ἡ).
Singulièrement, adv. 1 *Remarquablement*, διαφερόντως, μάλιστα. || 2 *Bizarrement*, παραδόξως.
Sinistre, adj. 1 *Défavorable, terrible*, en parlant des présages, σκαι-ός, ά, όν; λαι-ός, ά, όν. Qui a la mine triste, στυγν-ός, ή, όν. || 2 *Méchant, pernicieux*, κακ-ός, ή, όν; πονηρ-ός, ά, όν.
Sinistre, n. m., *perte, dommage*, βλάβ-η, ης (ἡ).
Sinistrement, adv., σκαιῶς.
Sinon, conj., εἰ δὲ μή. Dans le sens de: Si ce n'est, πλήν, πλὴν ἀλλ' ἤ. Si ce n'est que, ἀλλ' ὅτι.
Sinué, ée, adj., κοῖλ-ος, η, ον.
Sinueux, euse, adj., κολπώδ-ης, ης, ες.
Sinuosité, n. f., κόλπωμα, κολπώματ-ος (τό).
Sinus, n. m., *section d'angle*, γωνίας τμῆμα, τμήματ-ος (τό).
Siphon, n. m., σίφ-ων, ωνος (ὁ).
Sire, n. m., κύρι-ος, ου (ὁ). Titre qu'on donne au roi en lui parlant, βασιλεῦ. Pauvre sire, σχέτλι-ος, ου (ὁ).
Sirène, n. f., σειρ-ήν, ῆνος (ἡ).
Sirop, n. m., σίραι-ον, ου (τό).
Sirvente, n. m., σίλλ-ος, ου (ὁ); διασυρμ-ός, οῦ (ὁ).
Sis, Sise, adj., *situé*, κείμεν-ος, η, ον.
Sistre, n. m., *instrument de musique*, σεῖστρ-ον, ου (τό).
Site, n. m. 1 *Paysage*, χωροθεσί-α, ας (ἡ). || 2 *Point de vue*, θέσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Emplacement*, τόπ-ος, ου (ὁ).
Situation, n. f. 1 *État local*, τόπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Place*, θέσ-ις, εως (ἡ); ἕδρ-α, ας (ἡ). || 3 *Manière d'être*, au physique, σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 4 *Disposition morale*, διάθεσ-ις, εως (ἡ). || 5 *État des affaires*, κατάστασ-ις, εως (ἡ).
Situer, v. tr., κατατιθέναι, κατατίθημι, fut. καταθήσ-ω, acc.— ***Situé, ée***, part. passé et adj., κείμεν-ος, η, ον.
Six, adj. numér., ἕξ, indécl. Six fois, ἑξάκις. Six cents, ἑξακόσι-οι, αι, α. Six mille, ἑξακισχίλι-οι, αι, α. Le six du mois, τοῦ μηνὸς ἕκτ-η ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.
Sixain, n. m., *poëme de six vers*, ἑξάστιχον, ου (τό).
Sixième, adj. de nombre ordin., ἕκτ-ος, η, ον. Pris substantivement: 1 *Sixième partie d'un tout*, ἑκτημόρι-ον, ου (τό). || 2 *Élève de la classe de sixième*, τῆς ἕκτης τάξεως μαθητ-ής, οῦ (ὁ). La sixième, ἕκτ-η τάξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sixièmement, adv., τὸ ἕκτον, ἕκτον.
Sobre, adj. En parlant des personnes, λιτόβι-ος, ος, ον. *Qui boit peu de vin*, νηφάλι-ος, ος, ον. En parlant des choses, εὐτελ-ής, ής, ές.
Sobrement, adv., λιτῶς, εὐτελῶς, νηφαλίως.
Sobriété, n. f., νηφαλιότης, νηφαλιότητ-ος (ἡ); εὐτέλει-α, ας (ἡ). Dans le sens de modération, μετριότης, μετριότητ-ος (ἡ). Avec sobriété, εὐλαβῶς, μετρίως.
Sobriquet, n. m., παρωνύμι-ον, ου (τό).
Soc, n. m., ἀροτρόπους, ἀροτρόποδ-ος (ὁ).
Sociabilité, n. f., κοινωνικ-όν, οῦ (τό).
Sociable, adj., κοινωνικ-ός, ή, όν.
Social, ale, adj., κοινωνικ-ός, ή, όν, dans tous les sens.
Sociétaire, adj., κοινων-ός, ή, όν. Pris substantivement, κοινων-ός, οῦ (ὁ).
Société, n. f., κοινωνί-α, ας (ἡ). La société, *les hommes*, ἄνθρωπ-οι, ων (οἱ).
Socle, n. m., βάσ-ις, εως (ἡ).
Socque, n. m., σύκχ-ος, ου (ὁ).
Socratique, adj., σωκρατικ-ός, ή, όν.
Sœur, n. f., ἀδελφ-ή, ῆς (ἡ). Sœur de lait, ὁμογάλαξ, ὁμογάλακτ-ος (ἡ). Belle-sœur, 1 *Issue d'un autre père*, οὐχ ὁμοπάτρι-ος ἀδελφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Issue d'une autre mère*, οὐχ ὁμομήτρι-ος ἀδελφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Sœur du mari*, γάλ-ως, ω (ἡ). || 4 *Épouse du frère*, τοῦ ἀδελφοῦ γυνή, γυναικ-ός (ἡ). || 5 *Sœur de l'épouse*, τῆς γυναικὸς ἀδελφ-ή, ῆς (ἡ). Sœur de charité, νοσοκόμ-ος, ου (ἡ).
Sœurette, n. f., ἀδελφίδι-ον, ου (τό).
Sofa, n. m., ἀνάκλιτ-ον, ου (τό).
Sofi, n. m., βασιλ-εύς, έως (ὁ).
Soi, pr. sing. de la troisième personne, gén. οὗ, dat. οἷ, acc. ἕ; plus souvent, ἑαυτ-οῦ, ῆς, οῦ, et par contraction, αὑτ-οῦ, ῆς, οῦ. Chez soi, *à la maison*, sans idée de mouvement, οἴκοι; avec idée de mouvement, οἴκαδε. Le chez soi, οἰκί-α, ας (ἡ). De soi, *de sa nature*, αὐτὸς καθ' αὑτόν; αὐτὴ καθ' αὑτήν, αὐτὸ καθ' αὑτό. A part soi, ἰδίᾳ. Soi-même, αὐτός, ή, ό. De soi-même, *de son*

propre mouvement, ἀφ' ἑαυτ-οῦ, ῆς, οῦ.
Soi-disant, adj., λεγόμεν-ος, η, ον.
Soie, n. f. 1 *Fil produit par le ver à soie*, σηρικ-όν, οῦ (τό). Ver à soie, βόμβυξ, βόμβυκ-ος (ὁ); σήρ, σηρ-ός (ὁ). || 2 *Poil de sanglier, de porc*, χαίτ-η, ης (ἡ); Θρίξ, τριχ-ός (ἡ).
Soierie, n. f. 1 *Toutes sortes de marchandises de soie*, σηρικ-ά, ῶν (τά). || 2 *Fabrique de soie*, σηρικοῦ ἐργαστήρι-ον, ου (τό).
Soif, n. f., δίψ-α, ης (ἡ), au propre et au figuré. Avoir soif, διψ-ῆν, διψ-άω, ῶ, fut. διψήσ-ω. Qui n'a pas soif, ἄδιψ-ος, ος, ον. Soif du sang, αἵματος ἐπιθυμί-α, ας (ἡ). Soif de l'or, φιλοχρυσί-α, ας (ἡ). Soif des richesses, φιλαργυρί-α, ας (ἡ).
Soigner, v. tr. En parlant des choses, ἐπιμελ-εῖσθαι, ἐπιμελ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐπιμελήσ-ομαι, gén.; φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω, gén.; κήδ-εσθαι, κήδ-ομαι, fut. κηδήσ-ομαι, gén. En parlant des personnes, κηδεύ-ειν, κηδεύ-ω, fut. κηδεύσ-ω, acc. Soigner un malade, νοσοκομ-εῖν, νοσοκομ-έω, ῶ, fut. νοσοκομήσ-ω.—***Soigné, ée***, part. passé et adj., ἐσπουδασμένος, η, ον.
Soigneusement, adv., ἐπιμελῶς, σπουδαίως.
Soigneux, euse, adj., ἐπιμελ-ής, ής, ές; σπουδαῖ-ος, α, ον.
Soin, n. m. 1 *Zèle, attention*, ἐπιμέλει-α, ας (ἡ); σπουδ-ή, ῆς (ἡ). Faire avec soin, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, gén. || 2 *Peine d'esprit, souci*, φροντ-ίς, ίδος (ἡ). Soins, n. m. pl., *égards*, Θεραπεί-α, ας (ἡ).
Soir, n. m., ἑσπέρ-α, ας (ἡ). Le soir, loc. adv., καθ' ἑσπέραν. Vers le soir, πρὸς ἑσπέραν. Matin et soir, πρωὶ καὶ δείλης.
Soirée, n. f. 1 *Temps du soir*, δείλ-η, ης (ἡ). || 2 *Réunion du soir*, καθ' ἑσπέραν συνουσί-α, ας (ἡ).
Soit, loc. elliptique, *que cela soit*, εἶεν, ἔστω. Ainsi soit-il, γένοιτο. Tant soit peu, κἂν ὀλίγον. Soit, conj. alternative, suivie ou non de *que*, εἴτε, avec l'indic.; ἐάν τε, ἄν τε, avec le subj.
Soixantaine, n. f., περὶ ἑξήκοντα, indécl. Il se construit de cette manière : Une soixantaine de soldats, περὶ ἑξήκοντα στρατιῶτ-αι, ῶν (ὁ).
Soixante, adj. numér., ἑξήκοντα, indécl. Soixante fois, ἑξηκοντάκις. Soixante mille, ἑξακισμύρι-οι, αι, α. Soixante-dix, ἑβδομήκοντα, indécl.
Soixantième, adj. ἑξηκοστ-ός, ή, όν.
Sol, n. m., γῆ, ῆς (ἡ); ἔδαφ-ος, εος, ους (τό).
Solacier, v. tr., *consoler*, παραμυθ-εῖσθαι, παραμυθ-έομαι, οῦμαι, fut. παραμυθήσ-ομαι, acc.
Solaire, adj., ἡλιακ-ός, ή, όν.
Solanum, n. m., *plante*, στρύχν-η, ης (ἡ).
Soldat, n. m., στρατιώτ-ης, ου (ὁ). Soldat mercenaire, μισθοφόρ-ος, ου (ὁ). Être soldat, στρατεύ-ειν, στρατεύ-ω, fut. στρατεύσ-ω. Lever des soldats, στρατολογ-εῖν, στρατολογ-έω, ῶ, fut. στρατολογήσ-ω.
Soldatesque, adj., στρατιωτικ-ός, ή, όν. La soldatesque, στρατιωτικ-ὸς ὄχλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent; στρατιωτικ-όν, οῦ (τό).
Solde, n. f., μισθ-ός, οῦ (ὁ). Être à la solde, μισθοφορ-εῖν, μισθοφορ-έω, ῶ, fut. μισθοφορήσ-ω.
Solde, n. m., *dernier payement*, ἀπότισ-ις, εως (ἡ).
Solder, v. tr. 1 *Donner la solde*, μισθοδοτ-εῖν, μισθοδοτ-έω, ῶ, fut. μισθοδοτήσ-ω, acc. || 2 *Achever un compte*, ἀποτίν-ειν, ἀποτίν-ω, fut. ἀποτίσ-ω, acc.
Sole, n. f. 1 *Poisson de mer*, βούγλωσσ-ος, ου (ὁ); πλάταξ, πλάτακ-ος (ὁ). || 2 *Corne, sabot d'un cheval*, ὁπλ-ή, ῆς (ἡ).
Solécisme, n. m., σολοικισμ-ός, οῦ (ὁ). Faire des solécismes, σολοικίζ-ειν, σολοικίζ-ω, fut. σολοικίσ-ω.
Soleil, n. m. 1 *Astre*, ἥλι-ος, ου (ὁ). Qui a rapport au soleil, ἡλιακ-ός, ή, όν. Au soleil, à la clarté du soleil, πρὸς τὸν ἥλιον. Coup de soleil, ἀστροβολί-α, ας (ἡ). Brûlé par le soleil, ἡλιοκα-ής, ής, ές. Exposer au soleil, ἡλι-οῦν, ἡλι-όω, ῶ, fut. ἡλιώσ-ω, acc. Exposé au soleil, προσήλι-ος, ος, ον. Sous le soleil, *sur la terre*, ἐν τῇ γῇ. || 2 *Fleur*, ἡλιοτρόπι-ον, ου (τό).
Solennel, elle, adj. 1 *Avec cérémonie publique*, πανηγυρικ-ός, ή, όν || 2 *Grave, imposant, pompeux*, σεμν-ός, ή, όν. Fête solennelle, πανήγυρ-ις, εως (ἡ).
Solennellement, adv. 1 *Avec cérémonie*, πανηγυρικῶς. || 2 *Gravement, pompeusement*, σεμνῶς.
Solennisation, n. f., ἑορτασμ-ός, οῦ (ὁ); τελετ-ή, ῆς (ἡ).
Solenniser, v. tr., ἑορτάζ-ειν, ἑορτάζ-ω, fut. ἑορτάσ-ω, acc.
Solennité, n. f. 1 *Fête*, ἑορτ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Pompe*, πομπ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Assemblée, fête publique*, πανήγυρ-ις, εως (ἡ).
Solfége, n. m. 1 *Livre élémentaire de musique*, τῆς μουσικῆς στοιχεῖ-α, ων (τά). || 2 *Action de solfier*, ληκυθισμ-ός, οῦ (ὁ).
Solfier, v. tr., ληκυθίζ-ειν, ληκυθίζ-ω, fut. ληκυθίσ-ω, acc.
Solidaire, adj., κοινῇ ἔνοχ-ος, ος, ον.
Solidairement, adv., κοινῇ, ἐξ ἴσου.
Solidarité, n. f., τῆς ἐνοχῆς κοινότης, κοινότητ-ος (ἡ).
Solide, adj. 1 *Qui a de la consistance*, στερε-ός, ά, όν (comp. στερε-ώτερος, sup. στερε-ώτατος). || 2 *Stable, ferme*, βέβαι-ος, α, ον. Un solide, n. m., στερε-όν, οῦ (τό)
Solidement, adv. 1 *D'une manière solide*, στερέως. || 2 *D'une manière stable*, βεβαίως.
Solidifier, v. tr., στερε-οῦν, στερε-όω, ῶ, fut. στερεώσ-ω, acc.; βεβαι-οῦν, βεβαι-όω, ῶ, fut. βεβαιώσ-ω, acc.
Solidité, n. f., στερεότης, στερεότητ-ος (ἡ); βεβαιότης, βεβαιότητ-ος (ἡ).

Soliloque, n. m., μονολογί-α, ας (ἡ).
Solipède, adj., *qui n'a pas la corne du pied fendue*, μονώνυχ-ος, ος, ον.
Solitaire, adj., en parlant des personnes, μόν-ος, η, ον; en parlant des choses, ἔρημ-ος, η, ον. Ver solitaire, ταινί-α, ας (ἡ). Un solitaire, μονί-ας, ου (ὁ); μοναχ-ός, οῦ (ὁ). En solitaire, μοναστικῶς.
Solitairement, adv., μονάδην.
Solitude, n. f., μόνωσ-ις, εως (ἡ); ἐρημί-α, ας (ἡ).
Solive, n. f., δοκ-ός, οῦ (ἡ).
Soliveau, n. m., δοκ-ίς, ίδος (ἡ).
Sollicitation, n. f., λιπαρί-α, ας (ἡ).
Solliciter, v. tr. 1 *Inciter*, παρορμ-ᾶν, παρορμ-άω, ῶ, fut. παρορμήσ-ω, acc. || 2 *Prier instamment*, λιπαρ-εῖν, λιπαρ-έω, ῶ, fut. λιπαρήσ-ω, acc. Solliciter un emploi, τέλος μνηστεύ-εσθαι, μνηστεύ-ομαι, fut. μνηστεύσ-ομαι.
Solliciteur, n. m., *qui demande un emploi*, μνηστευόμεν-ος, ου (ὁ), avec l'acc. de l'objet. Solliciteuse, n. f., μνηστευομέν-η, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet. Solliciteur auprès d'un juge, dans un procès, πραγματικ-ός, οῦ (ὁ). Solliciteuse, πραγματικ-ή, ῆς (ἡ).
Sollicitude, n. f. 1 *Soin affectueux*, ἐπιμέλει-α, ας (ἡ). || 2 *Souci, inquiétude*, φροντ-ίς, ίδος (ἡ).
Solo, n. m., μονῳδί-α, ας (ἡ). Chanter un solo, μονῳδ-εῖν, μονῳδ-έω, ῶ, fut. μονῳδήσ-ω.
Solstice, n. m., τοῦ ἡλίου τροπ-ή, ῆς (ἡ).
Solsticial, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὰς τοῦ ἡλίου τροπάς. Le premier article se décline.
Solubilité, n. f., διαλυτ-όν, οῦ (τό).
Soluble, adj. 1 *Qui peut être dissous*, διαλυτ-ός, ή, όν. || 2 *Qui peut être résolu*, λυτ-ός, ή, όν.
Solution, n. f. 1 *Dénoûment d'une difficulté*, ἀνάλυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Fusion dans un liquide*, δίεσ-ις, εως (ὁ). Solution de continuité, *séparation*, ἀπόστασ-ις, εως (ἡ).
Solvabilité, n. f., τὸ ἀξιόχρεων εἶναι. L'article se décline.
Solvable, adj., ἀξιόχρε-ως, ως, ων.
Sombre, adj. 1 *Peu éclairé, de couleur un peu noire*, ὑπομέλ-ας, αινα, αν. || 2 *Brun, noirâtre*, ἀμαυρ-ός, ά, όν. || 4 *Ténébreux*, σκοτειν-ός, ή, όν. || 4 *Nuageux*, συννεφ-ής, ής, ές. || 5 *Atrabilaire, mélancolique*, μελαγχολώδ-ης, ης, ες. Humeur sombre, μελαγχολί-α, ας (ἡ). || 6 *Morne, sinistre*, σκυθρ-ός, ά, όν. Qui a l'air sombre, σκυθρωπ-ός, ή, όν.
Sombrer, v. intr., καταδύ-εσθαι, καταδύ-ομαι, fut. καταδύσ-ομαι.
Sommaire, adj., *court, succinct, abrégé*, κεφαλαιώδ-ης, ης, ες; σύντομ-ος, ος, ον; ἐπίτομ-ος, ος, ον.
Sommaire, n. m. 1 *Résumé*, κεφάλαι-ον, ου (τό). || 2 *Abrégé*, ἐπιτομ-ή, ῆς (ἡ).
Sommairement, adv. 1 *D'une manière sommaire*, κεφαλαιωδῶς. || 2 *En effleurant*, ἀκροθιγῶς. || 3 *En raccourci*, συντόμως. || 4 *En somme*, ὅλως.
Sommation, n. f., πρόκλησ-ις, εως (ἡ).
Somme, n. f. 1 *Résumé, récapitulation*, κεφάλαι-ον, ου (τό). En somme, ἐν κεφαλαίῳ. || 2 *Total dans un compte*, σύμπαν, σύμπαντ-ος (τό); σύνολ-ον, ου (τό). Somme toute, συνόλως. || 3 *Quantité d'argent*, ἀργύρι-ον, ου (τό). || 4 *Charge, fardeau d'un animal*, φόρτ-ος, ου (ὁ); φορτί-ον, ου (τό). Bête de somme, ὑποζύγι-ον, ου (τό).
Somme, n. m., *sommeil*, ὕπν-ος, ου (ὁ). Faire un somme, νυστάζ-ειν, νυστάζ-ω, fut. νυστάσ-ω. D'un bon somme, ἡδέως. Tout d'un somme, συνεχῶς.
Sommeil, n. m., ὕπν-ος, ου (ὁ). Relatif au sommeil, qui porte au sommeil, ὑπνικ-ός, ή, όν. Porter au sommeil, ὑπνίζ-ειν, ὑπνίζ-ω, fut. ὑπνίσ-ω, acc. Avoir sommeil, ὕπνου ἐπιθυ-μεῖν, ἐπιθυμ-έω, ῶ, fut. ἐπιθυμήσ-ω. Dormir d'un profond sommeil, καθυπν-οῦν, καθυπν-όω, ῶ, fut. καθυπνώσ-ω. Pendant le sommeil, ἐν ὕπνῳ, ἐνύπνιον. Qui arrive pendant le sommeil, ἐνύπνι-ος, ος, ον. Sans sommeil, ἄϋπν-ος, ος, ον. Manque de sommeil, ἀϋπνί-α, ας (ἡ).
Sommeiller, v. intr., βρίζ-ειν, βρίζ-ω, fut. βρίξ-ω; νυστάζ-ειν, νυστάζ-ω, fut. νυστάσ-ω.
Sommelier, n. m., ταμί-ας, ου (ὁ). Sommelière, n. f., ταμί-α, ας (ἡ).
Sommer, v. tr. 1 *Enjoindre*, προκαλ-εῖσθαι, προκαλ-έομαι, οῦμαι, fut. προκαλέσ-ομαι, acc. || 2 *Trouver la somme de plusieurs quantités*, ἀθροίζ-ειν, ἀθροίζω, fut. ἀθροίσ-ω, acc.
Sommet, n. m., κορυφ-ή, ῆς (ἡ); ἄκρ-ον, ου (τό). On traduit également par l'adjectif ἄκρ-ος, α, ον, qui s'accorde avec le nom suivant, comme en latin l'adjectif *summus, a, um*. Ex.: Le sommet de la tête, ἄκρ-α κεφαλ-ή, ῆς (ἡ).
Sommier, n. m. 1 *Registre*, ἐφημερ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Matelas*, στρῶμα, στρώματ-ος (τό). || 3 *Cheval de somme*, ὑποζύγι-ος ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Pièce de bois*, μοχλ-ός, οῦ (ὁ).
Sommité, n. f., κορυφ-ή, ῆς (ἡ); ἄκρ-ον, ου (τό).
Somnambule, n. m. et f., νυκτίπλαγκτ-ος, ου (ὁ, ἡ). Pris adjectivement, καθ' ὕπνον περιπλανώμεν-ος, η, ον.
Somnambulisme, n. m., καθ' ὕπνον πλάν-η, ης (ἡ).
Somnifère, adj., ὑπνωτικ-ός, ή, όν.
Somnolence, n. f., ὑπνωδί-α, ας (ἡ).
Somnolent, ente, adj., ὑπνωτικ-ός, ή, όν.
Somptuaire, adj., δαπανητικ-ός, ή, όν.
Somptueusement, adv., πολυτελῶς.
Somptueux, euse, adj., πολυτελ-ής, ής, ές (comp. πολυτελ-έστερος, sup. πολυτελ-έστατος).
Somptuosité, n. f., πολυτέλει-α, ας (ἡ).
Son, n. m. 1 *Partie du blé moulu*, πίτυρ-ον, ου (τό). || 2 *Bruit*, φθόγγ-ος, ου (ὁ).
Son, sa, ses, adj. possessif, ὅς, ἥ, ὅν; σφέ-

τερ-ος, α, ον, rarement usités en prose. On tourne par *de lui, d'elle, d'eux, d'elles*, αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτῶν. Ex. : Son père, ὁ αὐτοῦ πατήρ. Son livre, ἡ αὐτοῦ βίβλος. Leurs maisons, αἱ αὐτῶν οἰκίαι.
Sonate, n. f., συμφωνί-α, ας (ἡ).
Sondage, n. m., τὸ βολίζειν. L'article se décline.
Sonde, n. f., βολ-ίς, ίδος (ἡ).
Sonder, v. tr., βολίζ-ειν, βολίζ-ω, fut. βολίσ-ω, acc. Au figuré, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc.
Sondeur, n. m., βολίζ-ων, οντος (ὁ).
Songe, n. m., ἐνύπνι-ον, ου (τό); ὄνειρ-ος, ου (ὁ). En songe, κατ' ὄναρ.
Songe-creux, n. m., ὀνειροπόλ-ος, ου (ὁ).
Songer, v. intr. 1 *Voir en songe*, ἐνυπνιάζ-ειν, ἐνυπνιάζ-ω, fut. ἐνυπνιάσ-ω; ὀνειροπολ-εῖν, ὀνειροπολ-έω, ῶ, fut. ὀνειροπολήσ-ω. || 2 *Réfléchir*, διανο-εῖσθαι, διανο-έομαι, οῦμαι, fut. διανοήσ-ομαι; σκέπτ-εσθαι, σκέπτ-ομαι, fut. σκέψ-ομαι. Après y avoir songé, ἐκ προνοίας. Sans y songer, ἀπερισκέπτως. || 3 *S'occuper de*, ἐπιμελ-εῖσθαι, ἐπιμελ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐπιμελήσ-ομαι, gén. Ne point songer, παραμελ-εῖν, παραμελ-έω, ῶ, fut. παραμελήσ-ω. N'y plus songer, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, fut. ὀλιγωρήσ-ω.
Songeur, n. m., ὀνειροπόλ-ος, ου (ὁ).
Sonnaille, n. f., κρόταλ-ον, ου (τό).
Sonnailler, n. m., *animal qui porte la clochette*, κροταλίζ-ων, οντος (ὁ).
Sonnailler, v. intr., κροταλίζ-ειν, κροταλίζ-ω, fut. κροταλίσ-ω.
Sonnant, ante, adj., ἠχητικ-ός, ή, όν. A l'heure sonnante, αὐθωρί. Espèces sonnantes, ἀργύρι-ον, ου (τό). Paroles mal sonnantes, ἀπάρεσκ-οι λόγ-οι, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent. Proposition mal sonnante, ἑτερόδοξ-ος γνώμ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sonner, v. intr., *rendre un son*, ἠχ-εῖν, ἠχ-έω, ῶ, fut. ἠχήσ-ω. En parlant d'une horloge, φων-εῖν, φων-έω, ῶ, fut. φωνήσ-ω. Faire sonner, *faire grand bruit de*, δεινολογ-εῖσθαι, δεινολογ-έομαι, οῦμαι, fut. δεινολογήσ-ομαι περί, gén. || Verbe tr. 1 *Tirer un son*. Sonner la cloche, κωδωνίζ-ειν, κωδωνίζ-ω, fut. κωδωνίσ-ω. Sonner la trompette, σαλπίζ-ειν, σαλπίζ-ω, fut. σαλπίσ-ω ou σαλπίγξ-ω; βυκαν-ᾶν, βυκαν-άω, ῶ, fut. βυκανήσ-ω. || 2 *Avertir en sonnant*, σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ.
Sonnerie, n. f. 1 *Réunion de son de cloches*, κωδώνων φθόγγ-οι, ων (οἱ). || 2 *Totalité des cloches*, κώδων-ες, ων (οἱ). || 3 *Pièces qui font sonner une montre, une pendule*, ὄργαν-α κρουστικ-ά, ῶν (τά). Les deux mots se déclinent.
Sonnet, n. m., ᾠδ-ή, ῆς (ἡ).
Sonnette, n. f., κώδ-ων, ωνος (ὁ); κρόταλ-ον, ου (τό).
Sonneur, n. m., κωδωνίζ-ων, οντος (ὁ).
Sonore, adj., ἠχώδ-ης, ης, ες. En parlant de la voix, λαμπρ-ός, ά, όν.
Sonorité, n. f., ἤχησ-ις, εως (ἡ).
Sophisme, n. m., σόφισμα, σοφίσματ-ος (τό).
Sophiste, n. m., σοφιστ-ής, οῦ (ὁ).
Sophistication, n. f., κιβδηλεί-α, ας (ἡ).
Sophistique, adj., σοφιστικ-ός, ή, όν.
Sophistiquer, v. tr. 1 *Subtiliser avec excès*, λεπτολογ-εῖν, λεπτολογ-έω, ῶ, fut. λεπτολογήσ-ω. || 2 *Frelater*, κιβδηλεύ-ειν, κιβδηλεύ-ω, fut. κιβδηλεύσ-ω, acc. — ***Sophistiqué, ée***, part. passé et adj., *frelaté*, νόθ-ος, η, ον.
Sophistiquerie, n. f. 1 *Excessive subtilité*, λεπτότης, λεπτότητ-ος (ἡ); λεπτολογί-α, ας (ἡ). || 2 *Frelaterie*, κιβδηλεί-α, ας (ἡ).
Sophistiqueur, n. m. 1 *Qui subtilise*, λεπτολόγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Frelateur*, κιβδηλεύ-ων, οντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.
Sophronistes, n. m. pl., *magistrats d'Athènes qui veillaient sur les mœurs*, σωφρονιστ-αί, ῶν (οἱ).
Soporatif, ive, adj., ὑπνωτικ-ός, ή, όν.
Soporifique, adj., ὑπνοφόρ-ος, ος, ον.
Soprano, n. m., *qui a la voix dans un registre élevé*, ὀξύτον-ος, ου (ὁ).
Sorbe, n. f., *fruit du sorbier*, ὄ-ον, ου (τό).
Sorbet, n. m., ψυχρ-ὸν μελίκρας, μελίκρατ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Sorbier, n. m., ὄ-α, ας (ἡ).
Sorcellerie, n. f., μαγεί-α, ας (ἡ); γοητεί-α, ας (ἡ).
Sorcier, n. m., μάγ-ος, ου (ὁ). Sorcière, n. f., γόης, γόητ-ος (ἡ).
Sordide, adj., ῥυπαρ-ός, ά, όν.
Sordidement, adv., ῥυπαρῶς.
Sordidité, n. f., ῥυπαρί-α, ας (ἡ).
Sorite, n. m., *sorte de raisonnement*, σωρείτ-ης, ου (ὁ).
Sornette, n. f., λῆρ-ος, ου (ὁ); et surtout usité au pluriel, λῆρ-οι, ων (οἱ). Dire, conter des sornettes, φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω; ληρ-εῖν, ληρ-έω, ῶ, fut. ληρήσ-ω.
Sort, n. m. 1 *Destinée*, μοῖρ-α, ας (ἡ); τύχ-η, ης (ἡ); εἱμαρμέν-η, ης (ἡ). || 2 *Effet de la destinée*, τύχ-η, ης (ἡ). Arrêt du sort, πεπρωμέν-ον, ου (τό). Par un arrêt du sort, θείᾳ μοίρᾳ. Coup du sort, ἀπὸ τῆς τύχης ξυμβ-άν, άντος (τό). Sort prospère, εὐτυχία, ας (ἡ). Mauvais sort, δυστυχί-α, ας (ἡ). || 3 *Manière de décider par le hasard*, κλῆρ-ος, ου (ὁ). Choisir par le sort, κληρ-οῦν, κληρ-όω, ῶ, fut. κληρώσ-ω, acc. Obtenir par le sort, λαγχάν-ειν, λαγχάν-ω, fut. λήξ-ομαι, acc. || 4 *Hasard*, κύβ-ος, ου (ὁ). Le sort en est jeté, κύβος ἔρριπται. || 5 *Maléfice*, βασκανί-α, ας (ἡ); ἐπῳδ-ή, ῆς (ἡ). Jeter un sort, βασκαίν-ειν, βασκαίν-ω, fut. βασκαν-ῶ, acc.; ἐπᾴδ-ειν, ἐπᾴδ-ω, fut. ἐπᾴσ-ομαι, acc.
Sortable, adj. ἁρμοστ-ός, ή, όν; κατάλληλ-ος, ος, ον.
Sortant, adj., ἐξερχόμεν-ος, η, ον.
Sorte, n. f. 1 *Espèce, genre*, εἶδ-ος, εος, ους (τό); γέν-ος, εος, ους (τό). De même sorte, ὁμογεν-ής, ής, ές. De plusieurs sortes, πολυγεν-ής, ής, ές. De toute sorte,

παντοῖ-ος, α, ον; παντοδαπ-ός, ή, όν. Une sorte de, se rend par τὶς, τὶς, τὶ, qui s'accorde avec le nom. || 2 *État, condition*, βί-ος, ου (ὁ); τρόπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Manière, façon*, τρόπ-ος, ου (ὁ). De cette sorte, τοιουτοτρόπως. En quelque sorte, τρόπον τινά, πῶς, enclit. En quelque sorte, de quelque sorte que ce soit, ὁπωςοῦν. D'aucune sorte, οὐδαμῶς. De sorte, en sorte que, ὥστε, ὡς, avec l'indic. et mieux l'inf. Faire en sorte, πράττ-ειν, πράττ-ω, fut. πράξ-ω ὅπως avec le fut. de l'indic. ou le subj.

Sortie, n. f. 1 *Action de sortir*, ἔξοδ-ος, ου (ἡ). || 2 *Transport de marchandises*, ἐξαγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Déplacement, changement de demeure*, μετοίκησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Irruption d'assiégés*, ἔξοδ-ος, ου (ἡ). || 5 *Brusque réprimande*, ἐπίπληξ-ις, εως (ἡ). || 6 *Issue*, ἔξοδ-ος, ου (ἡ). A la sortie de, εὐθὺς ἐκ, gén. A la sortie de l'enfance, εὐθὺς ἐκ παίδων.

Sortilége, n. m., μαγεί-α, ας (ἡ); γοήτευμα, γοητεύματ-ος (τό).

Sortir, v. tr. 1 *Passer du dedans au dehors*, ἐξέρχ-εσθαι, ἐξέρχ-ομαι, fut. ἐξελεύσ-ομαι. Sortir du port, ἐξορμ-εῖν, ἐξορμ-έω, ῶ, fut. ἐξορμήσ-ω. Sortir de terre, en parlant des plantes, ἐκβλαστάν-ειν, ἐκβλαστάν-ω, fut. ἐκβλαστήσ-ω. Sortir de son naturel, de son caractère, τῆς φύσεως ἐξίστ-ασθαι, ἐξίστ-αμαι, fut. ἐκστήσ-ομαι. Sortir de charge, de fonction, τῆς ἀρχῆς παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι. Sortir de l'esprit, τὴν μνήμην διαφεύγ-ειν, διαφεύγ-ω, fut. διαφεύξ-ομαι. Sortir de son sujet, τοῦ λόγου ἐκβαίν-ειν, ἐκβαίν-ω, fut. ἐκβήσ-ομαι. || 2 *Jaillir*, ἐκφέρ-εσθαι, ἐκφέρ-ομαι, fut. ἐξενεχθήσ-ομαι. || 3 *Paraître au dehors*, ἐκφαίν-εσθαι, ἐκφαίν-ομαι, fut. ἐκφανήσ-ομαι. || 4 *Faire saillie*, ἐξέχ-ειν, ἐξέχ-ω, fut. ἐξέξ-ω. || 5 *Être issu*, γεγον-έναι, γέγον-α (parfait de γίγν-εσθαι), fut. γενήσ-ομαι. || 6 *Émaner*, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. || 7 *Être promulgué*, ἐκδίδ-οσθαι, ἐκδίδ-ομαι, fut. ἐκδοθήσ-ομαι; ἀποδείκν-υσθαι, ἀποδείκν-υμαι, fut. ἀποδειχθήσ-ομαι. || Verbe tr. 1 *Conduire dehors*, ἐξάγ-ειν, ἐξάγ-ω, fut. ἐξάξ-ω, acc. || 2 *Obtenir, avoir*, terme de palais, λαγχάν-ειν, λαγχάν-ω, fut. λήξ-ομαι, acc. ou gén.; τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι, gén. Locutions diverses : Faire sortir, ἐξάγ-ειν, ἐξάγ-ω, fut. ἐξάξ-ω, acc. Faire sortir les troupes, τὸν στρατὸν ἐξάγ-ειν, ἐξάγ-ω, fut. ἐξάξ-ω. Faire sortir de prison, ἐκ τῆς φυλακῆς ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω. Faire sortir par la pression, ἐκθλίβ-ειν, ἐκθλίβ-ω, fut. ἐκθλίψ-ω, acc.; ἐκπιέζ-ειν, ἐκπιέζ-ω, fut. ἐκπιέσ-ω, acc. Laisser sortir, προϊέναι, προΐ-ημι, fut. προ-ήσ-ω, acc. Au sortir de, ἅμα τῷ ἐξέρχεσθαι. On tourne aussi par le participe ἐξερχόμεν-ος, η, ον, qui s'accorde avec le sujet du verbe, ou par εὐθὺς ἀπό, avec le gén.

Sot, Sotte, adj. 1 *Sans esprit, sans jugement*, ἀνόητ-ος, ος, ον; ἠλίθι-ος, α, ον; μωρ-ός, ά, όν. || 2 *Absurde, sans raison*, ἄλογ-ος, ος, ον; ἄτοπ-ος, ος, ον. || 3 *Embarrassé, confus*, ἔκπληκτ-ος, ος, ον.

Sotie, n. f., γελοῖ-ον δρᾶμα, δράματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Sot-l'y-laisse, n. m., ἰσχύα, ων (τά).

Sottement, adv., ἀνοήτως, ἀφρόνως, μωρῶς.

Sottise, n. f. 1 *Défaut de jugement*, ἄνοι-α, ας (ἡ). || 2 *Action sotte*, ἀνόημα, ἀνοήματ-ος (τό). || 3 *Parole sotte*, μωρολογί-α, ας (ἡ). || 4 *Injure*, λοιδορί-α, ας (ἡ).

Sottisier, n. m. 1 *Recueil de sottises, de vers libres*, βωμολοχίων συλλογ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Diseur de sottises, de propos libres*, βωμολόχ-ος, ου (ὁ).

Sou, n. m., δίχαλκ-ον, ου (τό). N'avoir pas un sou, ἀχαλκ-εῖν, ἀχαλκ-έω, ῶ, fut. ἀχαλκήσ-ω. Amasser sou à sou, ὀβολολογ-εῖν, ὀβολολογ-έω, ῶ, fut. ὀβολολογήσ-ω.

Soubassement, n. m., ὑπόβασ-ις, εως (ἡ).

Soubresaut, n. m., ἐκπήδημα, ἐκπηδήματ-ος (τό).

Soubreveste, n. f., ὑποδύτ-ης, ου (ὁ).

Souche, n. f., πρέμν-ον, ου (τό). Au figuré. 1 *Personne stupide*, βλάξ, βλακ-ός (ὁ). || 2 *Le premier d'une généalogie*, γενάρχ-ης, ου (ὁ); ῥίζ-α, ης (ἡ).

Souchet, n. m., *plante aquatique*, κύπειρ-ος, ου (ὁ).

Souci, n. m., *plante*, χρυσάνθεμ-ον, ου (τό).

Souci, n. m., *soin accompagné d'inquiétude*, μέριμν-α, ης (ἡ); φροντ-ίς, ίδος (ἡ).

se Soucier, v. pr., φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω, gén. Ne pas se soucier, ἀφροντιστ-εῖν, ἀφροντιστ-έω, ῶ, fut. ἀφροντιστήσ-ω, gén.

Soucieux, euse, adj., φροντιστικ-ός, ή, όν.

Soucoupe, n. f., ὑποκρατήρι-ον, ου (τό).

Soudain, aine, adj., αἰφνίδι-ος, ος ou α, ον.

Soudain, Soudainement, adv., αἰφνιδίως, ἐξαίφνης.

Soudaineté, n. f., αἰφνίδι-ον, ου (τό).

Soudan, n. m., τάγ-ος, ου (ὁ).

Soudard, n. m., στρατιώτ-ης, ου (ὁ).

Soude, n. f., καλί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Souder, v. tr., συγκολλ-ᾶν, συγκολλ-άω, ῶ, fut. συγκολλήσ-ω, acc. — ***Soudé, ée***, part. passé et adj., κολλητ-ός, ή, όν.

Soudoyer, v. tr., μισθοδοτ-εῖν, μισθοδοτ-έω, ῶ, fut. μισθοδοτήσ-ω, acc.—***Soudoyé, ée***, part. passé et adj., μισθοφόρ-ος, ος, ον.

Soudure, n. f. 1 *Action de souder*, κόλλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qui sert à souder*, κόλλ-α, ης (ἡ). || 3 *Endroit où les pièces sont soudées*, κόλλημα, κολλήματ-ος (τό).

Soufflage, n. m., ἐμφύσησ-ις, εως (ἡ).

Souffle, n. m., πνεῦμα, πνεύματ-ος (τό); πνο-ή, ῆς (ἡ).

Souffler, v. intr., πν-εῖν, πν-έω, fut. πνεύσ-ω; φυσ-ᾶν, φυσ-άω, ῶ, fut. φυσήσ-ω. Ne pas souffler mot, οὐδὲ γρύζ-ειν, γρύζ-ω, fut. γρύξ-ω. || Verbe tr. Souffler pour allumer, φυσ-ᾶν, φυσ-άω, ῶ, fut. φυσήσ-ω, acc. Souffler pour éteindre, σβεννύναι, σβέννυμι,

fut. σβέσ-ω, acc. Au figuré. 1 *Voler, dérober,* ὑφαιρ-εῖν, ὑφαιρ-έω, ῶ, fut. ὑφαιρήσ-ω; ἀπομύσσ-ειν, ἀπομύσσ-ω, fut. ἀπομύξ-ω, acc. || 2 *Aider la mémoire*, λόγους ὑποβάλλ-ειν, ὑποβάλλ-ω, fut. ὑποβαλ-ῶ.

Soufflerie, n. f., *ensemble des soufflets d'un orgue*, φύσιγγ-ες, ων (οἱ).

Soufflet, n. m. 1 *Instrument pour souffler*, φυσητήρι-ον, ου (τό). || 2 *Coup sur la joue*, κόλαφ-ος, ου (ὁ). Donner un soufflet, κολαφίζ-ειν, κολαφίζ-ω, fut. κολαφίσ-ω, acc.

Souffleter, v. tr., κολαφίζ-ειν, κολαφίζ-ω, fut. κολαφίσ-ω, acc.; ἐπικυῤῥίζ-ειν, ἐπικοῤῥίζ-ω, fut. ἐπικοῤῥίσ-ω, acc. — ***Souffleté, ée,*** part. passé et adj., ἐπικοῤῥιστ-ός, ή, όν.

Souffleur, n. m. 1 *Qui fait aller les soufflets d'un orgue*, φυσητ-ής, οῦ (ὁ). Souffleuse, n. f., φυσῶσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet. || 2 *Qui aide à la mémoire*, ὑποβολ-εύς, έως (ὁ). Souffleuse, n. f., λόγους ὑποβάλλουσ-α, ης (ἡ).

Soufflure, n. f., *cavité*, κοίλωμα, κοιλώματ-ος (τό).

Souffrance, n. f., ἄλγ-ος, εος, ους (τό). Laisser en souffrance, *négliger*, ἀμελ-εῖν, ἀμελ-έω, ῶ, fut. ἀμελήσ-ω, gén.

Souffrant, ante, adj. 1 *Qui souffre*, ἀλγ-ῶν, οῦσα, οῦν. || 2 *Indisposé*, ἀῤῥωστ-ῶν, οῦσα, οῦν.

Souffre-douleur, n. m., ἐνύβρισμα, ἐνυβρίσματ-ος (τό).

Souffreteux, euse, adj., κακοπαθ-ής, ής, ές.

Souffrir, v. intr. 1 *Pâtir, ressentir de la douleur*, ἀλγ-εῖν, ἀλγ-έω, ῶ, fut. ἀλγήσ-ω. || 2 *Éprouver du dommage*, κακῶς πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι. || Verbe tr. 1 *Endurer, supporter*, πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι, acc. || 2 *Tolérer, ne pas empêcher*, ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc. || 3 *Comporter, être susceptible de*, ἐνδέχ-εσθαι, ἐνδέχ-ομαι, fut. ἐνδέξ-ομαι, acc. Ne pas pouvoir souffrir, *détester*, μισ-εῖν, μισ-έω, ῶ, fut. μισήσ-ω, acc.

Soufre, n. m., θεῖ-ον, ου (τό).

Soufrer, v. tr., θει-οῦν, θει-όω, ῶ, fut. θειώσ-ω, acc.

Souhait, n. m., εὐχ-ή, ῆς (ἡ); πόθ-ος, ου (ὁ). A souhait, loc. adv., κατ' εὐχήν. Au delà de tout souhait, ὑπὲρ πᾶσαν εὐχήν. A vos souhaits, εὖ σοὶ γένοιτο!

Souhaitable, adj., εὐκτ-ός, ή, όν.

Souhaiter, v. tr., εὔχ-εσθαι, εὔχ-ομαι, fut. εὔξ-ομαι, acc.

Souiller, v. tr., μιαίν-ειν, μιαίν-ω, fut. μιαν-ῶ, acc.

Souillon, n. f., ῥυπαρ-ὸν κοράσι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Souillure, n. f., μίασμα, μιάσματ-ος (τό).

Soûl, Soûle, adj. 2 *Plein, repu*, κατάκορ-ος, ος, ον. || 2 *Ivre, plein de vin*, ἔξοιν-ος, ος, ον. Soûl, pris substantivement, κόρ-ος, ου (ὁ). Manger tout son soûl, ἐμπίπλ-ασθαι, ἐμπίπλ-αμαι, fut. ἐμπλησθήσ-ομαι. Boire tout son soûl, εἰς κόρον πίν-ειν, πίν-ω, fut. πί-ομαι. En avoir tout son soûl, ἄφθονον ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.

Soulagement, n. m. 1 *Allégeance*, κουφισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Diminution d'une douleur, d'une peine d'esprit*, παραμυθί-α, ας (ἡ).

Soulager, v. tr. 1 *Alléger*, κουφίζ-ειν, κουφίζ-ω, fut. κουφίσ-ω, acc. || 2 *Venir en aide*, ἐπικουρ-εῖν, ἐπικουρ-έω, ῶ, fut. ἐπικουρήσ-ω, dat. || 3 *Donner du cœur*, παρηγορ-εῖν, παρηγορ-έω, ῶ, fut. παρηγορήσ-ω, acc. — ***se Soulager***, v. pr., ἀνακουφίζ-εσθαι, ἀνακουφίζ-ομαι, fut. ἀνακουφίσ-ομαι.

Soulas, n. f., παραμυθί-α, ας (ἡ).

Soûler, v. tr. 1 *Rassasier*, κατακορεννύναι, κατακορέννυμι, fut. κατακορέσ-ω, acc. || 2 *Enivrer*, κατοιν-οῦν, κατοιν-όω, ῶ, fut. κατοινώσ-ω, acc. — ***se Soûler***, v. pr., κατοιν-οῦσθαι, κατοιν-όομαι, οῦμαι, fut. κατοινωθήσ-ομαι.

Souleur, n. f., ἔκπληξ-ις, εως (ἡ).

Soulèvement, n. m. Soulèvement des flots, κύμανσ-ις, εως (ἡ). Soulèvement de cœur, ναυτί-α, ας (ἡ). Au figuré, *sédition*, ἀνάστασ-ις, εως (ἡ).

Soulever, v. tr. 1 *Élever*, αἴρ-ειν, αἴρ-ω, fut. ἀρ-ῶ, acc. || 2 *Mettre en avant*, en parlant d'une question, προβάλλ-ειν, προβάλλ-ω, fut. προβαλ-ῶ, acc. || 3 *Exciter à la révolte*, ἐπανιστάναι, ἐπανίστημι, fut. ἐπαναστήσ-ω, acc. || 4 *Exciter*, en parlant de l'indignation, de la colère, παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ, acc. — ***se Soulever***, v. pr. 1 En parlant de la mer, ἐκκυμαίν-ειν, ἐκκυμαίν-ω, fut. ἐκκυμαν-ῶ. || 2 En parlant du peuple, στασιάζ-ειν, στασιάζ-ω, fut. στασιάσ-ω. — ***Soulevé, ée***, part. passé et adj., en parlant des flots, κυμαίν-ων, ουσα, ον. En parlant du peuple, στασιάζ-ων, ουσα, ον. Locutions diverses : Soulever le cœur, ἀηδίαν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. Qui soulève le cœur, ἀσώδ-ης, ης, ες; ναυτιώδ-ης, ης, ες. Soulever l'indignation, παρεργίζ-ειν, παροργίζ-ω, fut. παροργίσ-ω, acc. Être soulevé de colère, ἀγανακτ-εῖν, ἀγανακτ-έω, ῶ, fut. ἀγανακτήσ-ω πρός, acc.

Soulier, n. m., ὑπόδημα, ὑποδήματ-ος (τό). Qui n'a point de souliers, ἀνυπόδητ-ος, ος, ον.

Souligner, v. tr., ὑπογράφ-ειν, ὑπογράφ-ω, fut. ὑπογράψ-ω, acc.

Souloir, v. intr., *avoir coutume*, φιλ-εῖν, φιλ-έω, ῶ, fut. φιλήσ-ω.

Soulte, n. f. *payement d'un reste de compte*, ἀπότισ-ις, εως (ἡ).

Soumettre, v. tr. 1 *Réduire sous sa puissance*, ὑποτάσσ-ειν, ὑποτάσσ-ω, fut. ὑποτάξ-ω, acc. || 2 *Proposer à l'examen*, πρὸς ἐξέτασιν διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, acc. || 3 *Déférer à la décision*, ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω. — ***se Soumettre***, v. pr. 1 *Se mettre sous le pouvoir*, ὑποτάσσ-εσθαι, ὑποτάσσ-ομαι, fut. ὑποτάξ-ομαι, dat. || 2 *Être dans la dépendance, se résigner à*, ὑποδέχ-εσθαι, ὑποδέχ-ομαι, fut.

ὑποδέξ-ομαι, acc. || 3 *Accepter*, en parlant de conditions, συγκαταβαίν-ειν, συγκαταβαίν-ω, fut. συγκαταβήσ-ομαι εἰς, acc. || 4 *Obéir*, πείθ-εσθαι, πείθ-ομαι, fut. πείσομαι. || 5 *Céder*, ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω, dat. — **Soumis, ise**, part. passé et adj., ὑπήκο-ος, ος, ον. Qui n'est pas soumis, ἀνυπήκο-ος, ος, ον. Soumis à la volonté de Dieu, θεοπειθ-ής, ής, ές.

Soumission, n. f. 1 *Action de se soumettre*, ὕπειξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Obéissance*, ὑπακο-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Respect*, θεραπεί-α, ας (ἡ). || 4 *Engagement d'exécuter un ouvrage à un prix convenu*, ἐργολάβει-α, ας (ἡ).

Soumissionnaire, n. m., ἐργολάβ-ος, ου (ὁ).

Soumissionner, v. tr., ἐργολαβ-εῖν, ἐργολαβ-έω, ῶ, fut. ἐργολαβήσ-ω, acc.

Soupape, n. f., κλειδί-ον, ου (τό); ἐπιστόμι-ον, ου (τό).

Soupçon, n. m. 1 *Croyance désavantageuse*, ὑποψί-α, ας (ἡ). || 2 *Conjecture, hypothèse*, ὑπόληψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Légère apparence*, ἐλαφρ-όν τι, avec le gén. de l'objet. Les deux mots se déclinent. || 4 *Très-petite quantité*, ἐλάχιστ-όν τι, avec le gén. de l'objet. Les deux mots se déclinent. Locutions diverses : Donner lieu à des soupçons, ὑπόληψιν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. Donner, inspirer des soupçons, ὑποψίαν ἐμποι-εῖν, ἐμποι-έω, ῶ, fut. ἐμποιήσ-ω. Qui est à l'abri des soupçons, ἀνύποπτ-ος, ος, ον. Avoir un soupçon, ὑπολαμβάν-ειν, ὑπολαμβάν-ω, fut. ὑπολήψ-ομαι, acc.

Soupçonner, v. tr., ὑποπτεύ-ειν, ὑποπτεύ-ω, fut. ὑποπτεύσ-ω, acc.; ὑφορ-ᾶν, ὑφορ-άω, ῶ, fut. ὑπόψ-ομαι, acc. — **Soupçonné, ée**, part. passé et adj. ὕποπτ-ος, ος, ον. Être soupçonné, ἐν ὑποψίᾳ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι. L'infinitif suivant se tourne élégamment par le participe parfait avec ὡς.

Soupçonneux, euse, adj., ὕποπτ-ος, ος, ον.

Soupe, n. f., ζωμ-ός, οῦ (ὁ).

Soupente, n. f. 1 *Appareil pour suspendre*, κρεμάθρ-α, ας (ἡ). || 2 *Retranchement pratiqué dans la hauteur d'une chambre*, οἰκημάτι-ον, ου (τό).

Souper, v. intr., δορπ-εῖν, δορπ-έω, ῶ, fut. δορπήσ-ω.

Souper, Soupé, n. m., δόρπ-ον, ου (τό).

Soupeser, v. tr., βαστάζ-ειν, βαστάζ-ω, fut. βαστάσ-ω, acc.

Soupeur, n. m., δορπ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Soupière, n. f., τρυβλί-ον, ου (τό).

Soupir, n. m. 1 *Respiration forte et prolongée*, στέναγμα, στενάγματ-ος (τό); στεναγμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Pause en musique*, διαστολ-ή, ῆς (ἡ). Rendre le dernier soupir, ἀποψύχ-ειν, ἀποψύχ-ω, fut. ἀποψύξ-ω. Jusqu'au dernier soupir, εἰς ἐσχάτην ἀναπνοήν.

Soupirail, n. m., φυσητήρι-ον, ου (τό); ὀπ-ή, ῆς (ἡ).

Soupirant, n. m., μνηστήρ, μνηστῆρ-ος (ὁ).

Soupirer, v. intr. 1 *Pousser des soupirs*, στενάζ-ειν, στενάζ-ω, fut. στενάξ-ω. || 2 *Désirer ardemment*, suivi des prép. *après* et *pour*, δεινῶς ποθ-εῖν, ποθ-έω, ῶ, fut. ποθήσ-ω, acc.; διψ-ῆν, διψ-άω, ῶ, fut. διψήσ-ω, gén. || Verbe trans. Dire, chanter avec mélancolie, μινυρίζ-ειν, μινυρίζ-ω, fut. μινυρίσ-ω, acc. Soupirer ses peines, θρηνῳδ-εῖν, θρηνῳδ-έω, ῶ, fut. θρηνῳδήσ-ω.

Souple, adj. 1 *Flexible, maniable*, εὔκαμπτ-ος, ος, ον; ὑγρ-ός, ά, όν (comp. ὑγρ-ότερος, sup. ὑγρ-ότατος). || 2 *Qui se meut aisément*, εὔστροφ-ος, ος, ον. || 3 *Docile*, πιθαν-ός, ή, όν; εὐάγωγ-ος, ος, ον. || 4 *Adroit, délié*, λυγηρ-ός, ά, όν; λυγιστικ-ός, ή, όν.

Souplement, adv., εὐστρόφως, εὐπειθῶς.

Souplesse, n. f. 1 *Flexibilité*, εὐκαμψί-α, ας (ἡ); ὑγρότης, ὑγρότητ-ος (ἡ). || 2 *facilité à se mouvoir*, εὐκινησί-α, ας (ἡ); εὐστροφί-α, ας (ἡ). Tours de souplesse, στροφ-αί, ῶν (αἱ). Avec souplesse, εὐστρόφως. || 3 *Docilité, soumission*, εὐαγωγί-α, ας (ἡ). Avec souplesse, εὐαγώγως.

Souquenille, n. f., τρίβ-ων, ωνος (ὁ).

Source, n. f. 1 *Eau qui sort de terre*, πηγ-ή, ῆς (ἡ); κρουν-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Origine, cause*, αἰτί-α, ας (ἡ); ἀρχ-ή, ῆς (ἡ); ῥίζ-α, ης (ἡ). || 3 *Texte original*, αὐτόγραφ-ον, ου (τό).

Sourcier, n. m., *qui prétend connaître les sources*, ὑδρογνώμ-ων, ονος (ὁ).

Sourcil, n. m., ὀφρ-ύς, ύος (ἡ). Froncer le sourcil, τὰς ὀφρῦς ἀνασπ-ᾶν, ἀνασπ-άω, ῶ, fut. ἀνασπάσ-ω; ὀφρυάζ-ειν, ὀφρυάζ-ω, fut. ὀφρυάσ-ω.

Sourcillier, ière, adj., ὁ, ἡ, τὸ περὶ τὰς ὀφρῦς. Le premier article se décline.

Sourciller, v. pr. 1 *Remuer le sourcil*, σκαρδαμύσσ-ειν, σκαρδαμύσσ-ω, fut. σκαρδαμύξ-ω. Sans sourciller, ἀσκαρδαμυκτί. || 2 *Sortir en petites sources*, κρουνίζ-ειν, κρουνίζ-ω, fut. κρουνίσ-ω.

Sourcilleux, euse, adj., ὀφρυώδ-ης, ης, ες.

Sourd, sourde, adj. 1 *Qui n'entend pas*, κωφ-ός, ή, όν. Rendre sourd, κωφ-οῦν, κωφ-όω, ῶ, fut. κωφώσ-ω, acc. Devenir sourd, κωφεύ-ειν, κωφεύ-ω, fut. κωφεύσ-ω. || 2 *Qui ne veut pas entendre*, ἀνήκο-ος, ος, ον. Faire la sourde oreille, παρακού-ειν, παρακού-ω, fut. παρακούσ-ομαι, acc. ou gén. || 3 *Qui ne retentit pas*, κωφ-ός, ή, όν; ἄψοφ-ος, ος, ον. Voix sourde, βαι-ὰ φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Qui se fait secrètement*, λαθραῖ-ος, α, ον; κρύφι-ος, ος ou α, ον. Lanterne sourde, ἀφαν-ὴς λαμπτήρ, λαμπτῆρ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Sourdaud, aude, adj., ὑπόκωφ-ος, ος, ον.

Sourdement, adv. 1 *Sans bruit*, σῖγα, σιγῇ. || 2 *Secrètement*, λάθρα, κρυφῇ, κρύβδην, ἀδήλως.

Sourdine (à la), loc. adv., σῖγα, σιγῇ, λάθρα.

Sourdre, v. intr., πηγάζ-ειν, πηγάζ-ω, fut. πηγάσ-ω; κρουνίζ-ειν, κρουνίζ-ω, fut. κρουνίσ-ω.
Souriceau, n. m., μικρ-ὸς μῦς, μυ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Souricière, n. f., μυάγρ-α, ας (ἡ).
Souriquois, oise, adj., μύϊν-ος, η, ον.
Sourire, v. intr. 1 *Rire sans éclat*, μειδι-ᾶν, μειδι-άω, ῶ, fut. μειδιάσ-ω; ὑπογελ-ᾶν, ὑπογελ-άω, ῶ, fut. ὑπογελάσ-ω. || 2 *Être riant, agréable*, μειδι-ᾶν, μειδι-άω, ῶ, fut. μειδιάσ-ω. || 3 *Plaire, être du goût*, ἀρέσκ-ειν, ἀρέσκ-ω, fut. ἀρέσ-ω
Sourire, Souris, n. m., *action de sourire*, μειδίαμα, μειδιάματ-ος (τό).
Souris, n. f., μῦς, μυ-ός (ὁ).
Sournois, oise, adj., ὕπουλ-ος, ος, ον; κρυψίν-ους, ους, ουν.
Sous, prép. 1 *Marquant un rapport de situation inférieure*, sans idée de mouvement, ὑπό, gén. ou dat. Ex. : Sous la terre, ὑπὸ γῆς, ὑπὸ γῇ. Avec idée de mouvement, ὑπό, acc.; κατά, gén. Sous la terre, ὑπὸ γῆν, κατὰ γῆς.
2 *Rapport de subordination*, ὑπό, ἐπί, dat. Sous condition, ἐπὶ ῥητοῖς. Sous la condition que, ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε, avec l'infinitif.
3 *Rapport de temps*, ἐπί, gén. Sous le règne d'Alexandre, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. On dit aussi Ἀλεξάνδρου βασιλεύοντος. Sous peu, ἐν βραχεῖ, τάχα.
4 *Manière dont une chose se fait*, ἐπί, dat. Sous prétexte, ἐπὶ προφάσει. On tourne également par le participe, προφασιζόμεν-ος, η, ον, avec l'acc. de l'objet. Sous peine de mort, θανάτου ἐπικειμένου. Sous un faux nom, ψευδωνύμως. Sous ce rapport, τὸ κατὰ τοῦτο, τὸ ἐπὶ τούτῳ.
5 *Espace de temps à écouler*, μετά. Sous peu de jours, μετ' ὀλίγας ἡμέρας.
Sous-affermer, v. tr., ὑπομισθ-οῦν, ὑπομισθ-όω, ῶ, fut. ὑπομισθώσ-ω, acc.
Sous-amendement, n. m., δευτέρ-α ἐπιβολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sous-amender, v. tr., ἐπιβολὴν ἐπανορθ-οῦν, ἐπανορθ-όω, ῶ, fut. ἐπανορθώσ-ω.
Sous-bail, n. m., δευτέρ-α μίσθωσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sous-barbe, n. f., *partie de la mâchoire du cheval*, τῆς σιαγόνος μέρ-ος, εος, ους (τό).
Sous-bibliothécaire, n. m., δεύτερ-ος βιβλιοφύλαξ, βιβλιοφύλακ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sous-chef, n. m., ὑφηγεμ-ών, όνος (ὁ).
Souscripteur, n. m., ὑπογραφ-εύς, έως (ὁ).
Souscription, n. f., ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ).
Souscrire, v. tr., ὑπογράφ-ειν, ὑπογράφ-ω, fut. ὑπογράψ-ω, acc. || Verbe intr., *consentir, approuver*, συναιν-εῖν, συναιν-έω, ῶ, fut. συναινέσ-ω, dat.
Sous-diaconat, n. m., τοῦ ὑποδιακόνου τάξ-ις, εως (ἡ).
Sous-diacre, n. m., ὑποδιάκον-ος, ου (ὁ).
Sous-dominante, n. f., *quatrième note d'un ton*, τοῦ τόνου τέταρτ-ον σημεῖ-ον, ου (τό). Les deux derniers mots se déclinent.
Sous-entendre, v. tr. 1 *Ne pas exprimer ce qu'on a dans l'esprit*, τῇ γνώμῃ ὑπολαμβάν-ειν, ὑπολαμβάν-ω, fut. ὑπολήψ-ομαι, acc. || 2 *Ne pas exprimer certains mots faciles à suppléer*, προςυπακού-ειν, προςυπακού-ω, fut. προςυπακούσ-ομαι, acc.
Sous-entente, n. f., παραλειπόμεν-ον, ου (τό).
Sous-faîte, n. m., ὑποκόρυφ-ον, ου (τό) Grec moderne.
Sous-ferme, n. f., δευτέρ-α μίσθωσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sous-fermier, n. m., δεύτερ-ος μισθωτ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sous-garde, n. f., ἐποχ-ή, ῆς (ἡ).
Sous-lieutenance, n. f., ὑπολοχαγοῦ τάξ-ις, εως (ἡ).
Sous-lieutenant, n. m., ὑπολοχαγ-ός, οῦ (ὁ).
Sous-locataire, n. m., δεύτερ-ος μισθωτ-ής, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sous-location, n. f., δευτέρ-α μίσθωσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Sous-louer, v. tr., ὑπομισθ-οῦν, ὑπομισθ-όω, ῶ, fut. ὑπομισθώσ-ω, acc.
Sous-maître, n. m., ὑποδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ). Sous-maîtresse, n. f., ὑποδιδάσκουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.
Sous-marin, ine, adj., ὁ, ἡ, τὸ ὑπὸ τῆς θαλάσσης. L'article se décline.
Sous-multiple, adj., ὑπόλογ-ος, ος, ον.
Sous-officier, n. m., ὑπηρετικ-ὸς στρατιώτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sous-ordre, n. m., ὑπηρεσί-α, ας (ἡ). Qui travaille en sous-ordre, ὑπηρετικ-ός, ή, όν.
Sous-pied, n. m., ὑποπόδι-ος ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sous-précepteur, n. m., ὑποδιδάσκαλ-ος, ου (ὁ).
Sous-préfecture, n. f. 1 *Portion de département*, τοῦ ὑποδιοικητοῦ ἐπαρχί-α, ας (ἡ). || 2 *Fonctions de sous-préfet*, τοῦ ὑποδιοικητοῦ ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Demeure du sous-préfet*, τοῦ ὑποδιοικητοῦ οἰκί-α, ας (ἡ).
Sous-préfet, n. m., ὑποδιοικητ-ής, οῦ (ὁ).
Soussigner, v. tr., ὑπογράφ-ειν, ὑπογράφ-ω, fut. ὑπογράψ-ω, acc. — ***Soussigné, ée***, part. passé et adj., ὑπογράψ-ας, ασα, αν.
Soustraction, n. f., *action de dérober* et *opération d'arithmétique*, ὑφαίρεσ-ις, εως (ἡ).
Soustraire, v. tr. 1 *Dérober, extraire un nombre d'un autre*, ὑφαιρ-εῖν, ὑφαιρ-έω, ῶ, fut. ὑφαιρήσ-ω, acc. || 2 *Préserver de*, ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω, acc. — ***se Soustraire***, v. pr., *fuir, éviter*, ἀποφεύγ-ειν, ἀποφεύγ-ω, fut. ἀποφεύξ-ομαι, acc.
Sous-ventrière, n. f., κοιλιόδεσμ-ος, ου (ὁ).
Soutane, n. f., λειτουργικ-ὸς χιτ-ών, ῶνος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Soutanelle, n. f., λειτουργικ-ὸν χιτώνι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Soutenable, adj. 1 *Qu'on peut appuyer par*

des raisons, εὐαπολόγητ-ος, ος, ον. || 2 *Qu'on peut supporter*, ὑποιστ-ός, ή, όν. || 3 *Qu'on peut garder ou défendre*, φυλάξιμ-ος, ος, ον.

Soutènement, n. m., ὑποστήριγμα, ὑποστηρίγματ-ος (τό).

Soutenir, v. tr. 1 *Supporter*, ἀνέχ-ειν, ἀνέχ-ω, fut. ἀνέξ-ω, acc.; ἀνίσχ-ειν, ἀνίσχ-ω, fut. ἀνασχήσ-ω, acc. || 2 *Appuyer*, ὑπερείδ-ειν, ὑπερείδ-ω, fut. ὑπερείσ-ω, acc.; ὑποστηρίζ-ειν, ὑποστηρίζ-ω, fut. ὑποστηρίσ-ω, acc.; si c'est sur des colonnes, ὑποστυλ-οῦν, ὑποστυλ-όω, ῶ, fut. ὑποστυλώσ-ω, acc. || 3 *Porter*, φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω, acc. || 4 *Protéger, défendre*, ἀμύν-ειν, ἀμύν-ω, fut. ἀμυν-ῶ, dat. || 5 *Maintenir, garder, conserver*, φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. || 6 *Sustenter, faire vivre*, τρέφ-ειν, τρέφ-ω, fut. θρέψ-ω, acc. || 7 *Venir en aide*, ἐπικουρ-εῖν, ἐπικουρ-έω, ῶ, fut. ἐπικουρήσ-ω, dat. || 8 *Donner du courage*, ἀναθαρσύν-ειν, ἀναθαρσύν-ω, fut. ἀναθαρσυν-ῶ, acc. || 9 *Tendre, prolonger*, en parlant de la voix, προτείν-ειν, προτείν-ω, fut. προτεν-ῶ, acc. || 10 *Résister à*, ὑπομέν-ειν, ὑπομέν-ω, fut. ὑπομεν-ῶ, acc. || 11 *Affirmer*, φάναι, φημί, fut. φήσ-ω. — ***se Soutenir***, v. pr. 1 *Se tenir debout*, ἵστ-ασθαι, ἵστ-αμαι, fut. στήσ-ομαι; ὀρθοστατ-εῖν, ὀρθοστατ-έω, ῶ, fut. ὀρθοστατήσ-ω. || 2 *Continuer, durer*, διαρκ-εῖν, διαρκ-έω, ῶ, fut. διαρκέσ-ω. || 3 *Se sustenter*, τρέφ-εσθαι, τρέφ-ομαι, fut. τραφήσ-ομαι. || 4 *Se bien porter, conserver sa vigueur*, εὔρωστ-ος διατελ-εῖν, διατελ-έω, ῶ, fut. διατελέσ-ω. — ***Soutenu, ue***, part. passé et adj. 1 *Appuyé sur des colonnes*, ὑπόστυλ-ος, ος, ον. || 2 *Continu*, μόνιμ-ος, ος, ον; συνεχ-ής, ής, ές; σύντον-ος, ος, ον.

Souterrain, aine, adj., ὑπόγει-ος, ος, ον; ὑπόγαι-ος, ος, ον.

Souterrain, n. m., ὑπόγε-ων, ω (τό); κρύπτ-η, ης (ἡ).

Soutien, n. m., ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό), au propre et au figuré.

Soutirage, n. m., μεταγγισμ-ός, οῦ (ὁ).

Soutirer, v. tr. 1 *Transvaser*, μεταγγίζ-ειν, μεταγγίζ-ω, fut. μεταγγίσ-ω, acc. || 2 *Se faire donner par adresse*, ὑποκλέπτ-ειν, ὑποκλέπτ-ω, fut. ὑποκλέψ-ω, acc. Soutirer de l'argent, ἀργύριον ἀπομύσσ-ειν, ἀπομύσσ-ω, fut. ἀπομύξ-ω.

Souvenance, n. f., μνήμ-η, ης (ἡ).

se Souvenir, v. pr., μιμνήσκ-εσθαι, μιμνήσκ-ομαι, fut. μνησθήσ-ομαι, gén. On emploie de préférence le parfait μέμνημαι, comme en latin *memini*. Autant que je puis me souvenir, ὡς ἐγὼ μνήμης ἔχω, ὅσον ἐγὼ μέμνημαι. S'il m'en souvient, si je m'en souviens bien, εἰ σαφῶς μέμνημαι. Qui se souvient bien, εὐμνήμ-ων, ων, ον. Dont on se souvient, εὔμνηστ-ος, ος, ον. Faire souvenir, ἀναμιμνήσκ-ειν, ἀναμιμνήσκ-ω, fut. ἀναμνήσ-ω, acc.

Souvenir, n. m. 1 *Réminiscence*, ἀνάμνησ-ις, εως (ἡ); μνήμ-η, ης (ἡ). || 2 *Ce qui rappelle la mémoire*, μνημόνευμα, μνημονεύματ-ος (τό). || 3 *Monument*, μνῆμα, μνήματ-ος (τό); μνημεῖ-ον, ου (τό). || 4 *Tablettes*, δέλτ-ος, ου (ἡ).

Souvent, adv., πολλάκις, τὰ πολλά. Plus souvent, πλεονάκις. Très-souvent, τὰ πλεῖστα.

Souverain, aine, adj. 1 *Suprême, au-dessus des autres*, πρῶτ-ος, η, ον; κυριώτατ-ος, η, ον. || 2 *Excellent, au plus haut degré*, κράτιστ-ος, η, ον; μέγιστ-ος, η, ον. || 3 *Absolu*, αὐτεξούσι-ος, ος, ον; αὐτοκρατ-ής, ής, ές. Maître souverain, αὐτοκράτ-ωρ, ορος (ὁ). Maîtresse souveraine, αὐτοκρατορ-ίς, ίδος (ἡ). Être maître souverain, αὐτοκρατορεύ-ειν, αὐτοκρατορεύ-ω, fut. αὐτοκρατορεύσ-ω. Autorité souveraine, αὐτοκρατορί-α, ας (ἡ).

Souverain, n. m., αὐτοκράτ-ωρ, ορος (ὁ). Souveraine, n. f., αὐτοκρατορ-ίς, ίδος (ἡ).

Souverainement, adv. 1 *Excellemment*, πάνυ, παντελῶς. || 2 *Avec une puissance absolue*, αὐτοκρατορικῶς. || 3 *Au plus haut point*, τὰ μάλιστα, εἰς ἄκρον. On traduit aussi par le superlatif : Souverainement ridicule, γελοιότατ-ος, η, ον.

Souveraineté, n. f. 1 *Pouvoir souverain*, αὐτοκρατορί-α, ας (ἡ); αὐταρχί-α, ας (ἡ). || 2 *Pays où s'étend le pouvoir*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).

Soyeux, euse, adj. 1 *Plein de soie*, βόμβυκος μεστ-ός, ή, όν. || 2 *Fin, doux au toucher*, μαλακ-ός, ή, όν; ἁπαλ-ός, ή, όν. || 3 *Couvert de poils doux et fins*, λαχνώδ-ης, ης, ες.

Spacieusement, adv., εὐρυχώρως.

Spacieux, euse, adj., εὐρ-ύς, εῖα, ύ (comp. εὐρ-ύτερος, sup. εὐρ-ύτατος); εὐρύχωρ-ος, ος, ον.

Spadassin, n. m., πλήκτ-ης, ου (ὁ).

Spahi, n. m., *cavalier turc*, σπα-ής, οῦ (ὁ). Grec moderne.

Spalme, n. m., terme de marine, *toute espèce d'enduit*, ἀλοιφ-ή, ῆς (ἡ).

Spalmer, v. tr., terme de marine, *enduire un navire*, ἀλείφ-ειν, ἀλείφ-ω, fut. ἀλείψ-ω, acc.

Sparadrap, n. m., *emplâtre*, ἔμπλαστρ-ον, ου (τό).

Spare, n. m., *poisson*, σπάρ-ος, ου (ὁ).

Sparte, n. m., *espèce d'osier*, σπάρτ-ος, ου (ὁ). De sparte, σπάρτιν-ος, η, ον.

Sparterie, n. f. 1 *Tissus de sparte*, σπάρτιν-α ἔργ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. || 2 *Manufacture de tissus de sparte*, σπαρτίνων ἔργων ἐργαστήρι-ον, ου (τό).

Spasme, n. m., σπασμ-ός, οῦ (ὁ); σπάσμα, σπάσματ-ος (τό).

Spasmodique, adj., σπασμώδ-ης, ης, ες.

Spatule, n. f., σπαθ-ίς, ίδος (ἡ); σπάθ-η, ης (ἡ).

Spécial, ale, adj., ἴδι-ος, α, ον.

Spécialement, adv., ἰδίως.

Spécialité, n. f., ἴδι-ον, ου (τό).

Spécieusement, adv., προσποιήτως.

Spécieux, euse, adj., δοκ-ῶν, οῦσα, οῦν; προσποιητ-ός, ή, όν. Prétexte spécieux, σόφισμα, σοφίσματ-ος (τό).
Spécification, n. f., προςδιορισμ-ός, οῦ (ὁ).
Spécifier, v. tr., προςδιορίζ-ειν, προςδιορίζ-ω, fut. προςδιορίσ-ω, acc.
Spécifique, adj., ἴδι-ος, α, ον. Caractère spécifique, ἰδίωμα, ἰδιώματ-ος (τό). Vertu spécifique, en parlant d'un remède, ἀντιπάθει-α, ας (ἡ). Spécifique, n. m., ἀντιπαθ-ὲς φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Spécifiquement, adv., ἰδίως.
Spécimen, n. m., δεῖγμα, δείγματ-ος (τό); παράδειγμα, παραδείγματ-ος (τό).
Spectacle, n. m. 1 *Tout ce qui attire le regard,* θέαμα, θεάματ-ος (τό); θέ-α, ας (ἡ). Être en spectacle, περίβλεπτ-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Se donner en spectacle, ἐπιδείκν-υσθαι, ἐπιδείκν-υμαι, fut. ἐπιδείξ-ομαι. ‖ 2 *Représentation théâtrale,* δρᾶμα, δράματ-ος (τό); θέ-α, ας (ἡ). Salle de spectacle, θέατρ-ον, ου (τό). Place de spectacle, θέ-α, ας (ἡ). ‖ 3 *Pompe, magnificence,* πομπ-ή, ῆς (ἡ); μεγαλοπρέπει-α, ας (ἡ).
Spectateur, n. m., θεατ-ής, οῦ (ὁ); θεωρ-ός, οῦ (ὁ). Spectatrice, n. f., θεωμέν-η, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.
Spectre, n. m., φάσμα, φάσματ-ος (τό); φάντασμα, φαντάσματ-ος (τό).
Spéculaire, adj., διαφαν-ής, ής, ές.
Spéculateur, n. m. 1 *Qui observe les astres, le ciel,* θεωρ-ός, οῦ (ὁ). ‖ 2 *Qui fait des spéculations d'argent,* χρηματιστ-ής, οῦ (ὁ).
Spéculatif, ive, adj., θεωρητικ-ός, ή, όν.
Spéculation, n. f. 1 *Attention méditative,* θεώρησ-ις, εως (ἡ); θεωρί-α, ας (ἡ). ‖ 2 *Calculs, projets financiers,* χρηματισμ-ός, οῦ (ὁ). Faire des spéculations, χρηματίζ-ειν, χρηματίζ-ω, fut. χρηματίσ-ω.
Spéculer, v. intr., *méditer,* σκοπ-εῖν, σκοπ-έω, ῶ, fut. σκοπήσ-ω; σκέπτ-εσθαι, σκέπτ-ομαι, fut. σκέψ-ομαι.
Spencer, n. m., *sorte de vêtement,* ὑποδύτ-ης, ου (ὁ).
Sphère, n. f. 1 *Globe,* σφαῖρ-α, ας (ἡ). ‖ 2 *Condition,* τάξ-ις, εως (ἡ). ‖ 3 *Étendue des affaires,* πράγματ-α, ων (τά).
Sphéricité, n. f., σφαίρωσ-ις, εως (ἡ).
Sphérique, adj., σφαιρικ-ός, ή, όν.
Sphériquement, adv., σφαιρικῶς.
Sphéroïde, n. m., σφαιροειδ-ὲς σχῆμα, σχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Sphincter, n. m., σφιγκτ-ήρ, ῆρος (ὁ).
Sphinx, n. m., σφίγξ, σφιγγ-ός (ἡ).
Spiral, ale, adj., σπειροειδ-ής, ής, ές.
Spirale, n. f., σπεῖρ-α, ας (ἡ). En spirale, ἑλικηδόν. Tourner en spirale, ἑλίσσ-ειν, ἑλίσσ-ω, fut. ἑλίξ-ω, acc. Tourné en spirale, ἑλικτ-ός, ή, όν.
Spiritualisation, n. f., τὸ ἀφυλίζειν. L'article se décline.
Spiritualiser, v. tr., ἀφυλίζ-ειν, ἀφυλίζ-ω, fut. ἀφυλίσ-ω, acc.
Spiritualité, πνευματικ-όν, οῦ (τό).
Spirituel, elle, adj. 1 *Incorporel,* πνευματικ-ός, ή, όν; ἀσώματ-ος, ος, ον. ‖ 2 *Qui élève l'âme aux choses spirituelles,* ἀναγωγικ-ός, ή, όν. ‖ 3 *Qui regarde la religion,* ἱερ-ός, ά, όν. ‖ 4 *Qui a de l'esprit,* εὐφυ-ής, ής, ές; ἀστεῖ-ος, ος ou α, ον. ‖ 5 *Pénétrant, sagace,* ἀγχίν-ους, ους, ουν. ‖ 6 *Ingénieux,* en parlant des choses, ἀστεῖος, ος ou α, ον.
Spirituellement, adv. 1 *En esprit,* πνευματικῶς. ‖ 2 *Avec esprit,* ἀστείως, ἀγχίνως.
Spiritueux, euse, adj., πνευματώδ-ης, ης, ες. Les spiritueux, μεθυστικ-ά, ῶν (τά).
Spleen, n. m., *humeur noire,* μελαγχολί-α, ας (ἡ).
Splendeur, n. f., φέγγ-ος, εος, ους (τό); αὐγ-ή, ῆς (ἡ). Au figuré, λαμπρ-όν, οῦ (τό); λαμπρότης, λαμπρότητ-ος (ἡ).
Splendide, adj., λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος).
Splendidement, adv., λαμπρῶς.
Splénique, adj., *qui tient à la rate,* σπληνικ-ός, ή, όν.
Spoliateur, n. m., συλήτ-ης, ου (ὁ); ἀποστερητ-ής, οῦ (ὁ). Spoliatrice, n. f., ἀποστερητρ-ίς, ίδος (ἡ).
Spoliation, n. f., σύλησ-ις, εως (ἡ); ἀποστέρησ-ις, εως (ἡ).
Spolier, v. tr., συλ-ᾶν, συλ-άω, ῶ, fut. συλήσ-ω, acc.
Spondaïque, adj., σπονδειακ-ός, ή, όν
Spondée, n. m., σπονδεῖ-ος, ου (ὁ).
Spongieux, euse, adj. 1 *Qui ressemble à l'éponge,* σπογγοειδ-ής, ής, ές. ‖ 2 *Poreux,* ἀραι-ός, ά, όν; σομφ-ός, ή, όν.
Spontané, ée, adj., αὐτόματ-ος, ος et η, ον.
Spontanéité, n. f., αὐτοματισμ-ός, οῦ (ὁ).
Spontanément, adv., αὐτομάτως. Agir spontanément, αὐτοματίζ-ειν, αὐτοματίζ-ω, fut. αὐτοματίσ-ω.
Sporadique, adj., σποραδικ-ός, ή, όν.
Sputation, n. f., πτυαλισμ-ός, οῦ (ὁ).
Squale, n. m., σκύλι-ον, ου (τό).
Squameux, euse, adj., λεπιδωτ-ός, ή, όν.
Squelette, n. m., σκελετ-όν, οῦ (τό).
Squirrhe, n. m., *tumeur,* σκίῤῥ-ος, ου (ὁ).
Squirrheux, euse, adj., σκιῤῥώδ-ης, ης, ες.
St! st! interj. 1 *Pour appeler,* δεῦρ' ἴθι! ‖ 2 *Pour faire faire silence,* σιωπή!
Stabilité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est stable,* εὐστάθει-α, ας (ἡ). ‖ 2 *Solidité,* βεβαιότης, βεβαιότητ-ος (ἡ). ‖ 3 *Durée, permanence,* διαμον-ή, ῆς (ἡ).
Stable, adj. 1 *Qui est dans une situation ferme,* εὐσταθ-ής, ής, ές. ‖ 2 *Solide,* βέβαι-ος, α, ον. ‖ 3 *Permanent,* μόνιμ-ος, ος ou η, ον.
Stade, n. m., στάδι-ον, ου (τό).
Stage, n. m., περὶ τὰ δικανικὰ νόμιμ-ος διατριβ-ή, ῆς (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.
Stagiaire, adj. m., περὶ τὰ δικανικὰ νομίμως διατρίβ-ων, οντος (ὁ).
Stagnant, ante, adj., στάσιμ-ος, ος, ον.

Stagnation, n. f., στάσ-ις, εως (ἡ).
Stalactite, n. f., σταλακτ-ίς, ίδος (ἡ).
Stalagmite, n. f., σταλαγμί-ας, ου (ὁ).
Stalle, n. f. 1 *Place dans un spectacle*, ἕδρ-α, ας (ἡ); καθέδρ-α, ας (ἡ). || 2 *Siége dans un chœur d'église*, θρόν-ος, ου (ὁ).
Stance, n. f., στροφ-ή, ῆς (ἡ).
Station, n. f. 1 *Court séjour dans une localité*, ἐπίστασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Halte, repos*, ἀνάπαυλ-α, ης (ἡ). || 3 *Visite dans une église*, στάσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Croisière*, ναυτικ-ὴ φρουρ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Stationnaire, adj., στάσιμ-ος, ος, ον. Rester stationnaire, διαμέν-ειν, διαμέν-ω, fut. διαμεν-ῶ.
Stationnement, n. m., στάσ-ις, εως (ἡ).
Stationner, v. intr., ἵστα-σθαι, ἵστ-αμαι, fut. στήσ-ομαι.
Statique, n. f., στατικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. ἐπιστήμη.
Statistique, n. f. 1 *Science relative à la population, l'étendue, les ressources d'un pays*, περὶ τὴν χωρογραφίαν ἐπιστήμ-η, ης (ἡ). || 2 *Description d'un pays*, χωρογραφί-α, ας (ἡ). Pris adjectivement, χωρογραφικ-ός, ή, όν. Celui qui fait des statistiques, χωρογράφ-ος, ου (ὁ). Faire des statistiques, χωρογραφ-εῖν, χωρογραφ-έω, ῶ, fut. χωρογραφήσ-ω.
Statuaire, n. m., ἀγαλματοποι-ός, οῦ (ὁ); ἑρμογλυφ-εύς, έως (ὁ). Pris adjectivement, ἑρμογλυφικ-ός, ή, όν. La statuaire, *art de faire des statues*, ἀνδριαντοποιητικ-ή, ῆς (ἡ); ἑρμογλυφικ-ή, ῆς (ἡ).
Statue, n. f., ἄγαλμα, ἀγάλματ-ος (τό); ἀνδρι-άς, άντος (ὁ). Faire des statues, ἀνδριαντοποι-εῖν, ἀνδριαντοποι-έω, ῶ, fut. ἀνδριαντοποιήσ-ω.
Statuer, v. tr., ψηφίζ-εσθαι, ψηφίζ-ομαι, fut. ψηφίσ-ομαι περί, gén.; κρίν-ειν, κρίν-ω, fut. κριν-ῶ περί, gén.
Stature, n. f., *taille*, σῶμα, σώματ-ος (τό); τοῦ σώματος μέγεθ-ος, εος, ους (τό).
Statut, n. m., διάταγμα, διατάγματ-ος (τό); ψήφισμα, ψηφίσματ-ος (τό). Les statuts d'une société, d'une compagnie, νόμιμ-α, ων (τά).
Stéganographie, n. f., *écriture en chiffres*, στεγανογραφί-α, ας (ἡ). Celui qui écrit en chiffres, στεγανογράφ-ος, ου (ὁ).
Stéganographique, adj., στεγανογραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Stèle, n. f., *colonne*, στήλ-η, ης (ἡ)
Stellaire, adj., *relatif aux étoiles*, ἀστέρι-ος, ος ou α, ον.
Sténographe, n. m., σημειογράφ-ος, ου (ὁ); ταχυγράφ-ος, ου (ὁ).
Sténographie, n. f., διὰ σημείων γραφ-ή, ῆς (ἡ).
Sténographier, v. tr., διὰ σημείων γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω, acc.
Stentor, n. m. Une voix de Stentor, μεγαλοφωνί-α, ας (ἡ).
Steppe, n. f., ἔρημ-ον πεδί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Stère, n. m., τῶν στερεῶν μέτρ-ον, ου (τό).
Stéréographie, n. f., στερεογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Stéréographique, adj., στερεογραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Stéréométrie, n. f., στερεομετρί-α, ας (ἡ).
Stéréotomie, n. f., στερεοτομί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Stéréotypage, n. m., στερεοτυπί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Stéréotype, n. m., στερεότυπ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Stéréotyper, v. tr., στερεοτυπ-οῦν, στερεοτυπ-όω, ῶ, fut. στερεοτυπώσ-ω, acc. Grec moderne.
Stéréotypie, n. f., στερεοτυπί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Stérile, adj. 1 En parlant des animaux, ἄγον-ος, ος, ον; ἄτοκ-ος, ος, ον. || 2 En parlant de la terre, ἄκαρπ-ος, ος, ον. || 3 *Qui ne donne aucun résultat*, ἀνωφελ-ής, ής, ές. || 4 En parlant de l'esprit, κεν-ός, ή, όν.
Stérilité, n. f. 1 En parlant des animaux, ἀγονί-α, ας (ἡ). || 2 En parlant de la terre, ἀκαρπί-α, ας (ἡ). || 3 En parlant de l'esprit, ἀφυΐ-α, ας (ἡ).
Sternum, n. m., στέρν-ον, ου (τό).
Sternutatoire, adj., πταρμικ-ός, ή, όν. Un sternutatoire, πταρμικ-ὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Stigmate, n. m., στίγμα, στίγματ-ος (τό). Au figuré, *note d'infamie*, αἰσχύν-η, ης (ἡ).
Stigmatiser, v. tr., στίζ-ειν, στίζ-ω, fut. στίξ-ω, acc.; στιγματίζ-ειν, στιγματίζ-ω, fut. στιγματίσ-ω, acc. Au figuré, *critiquer avec violence*, διασύρ-ειν, διασύρ-ω, fut. διασυρ-ῶ, acc.
Stillation, n. f., ἀνάβλυσ-ις, εως (ἡ).
Stimulant, ante, adj., παροξυντικ-ός, ή, όν. Un stimulant, παροξυντικ-όν, οῦ (τό). Au figuré, κέντημα, κεντήματ-ος (τό).
Stimuler, v. tr., παροξύν-ειν, παροξύν-ω, fut. παροξυν-ῶ, acc.; κεντρίζ-ειν, κεντρίζ-ω, fut. κεντρίσ-ω, acc.
Stipendiaire, adj., μισθοφόρ-ος, ος, ον.
Stipendier, v. tr., μισθοδοτ-εῖν, μισθοδοτ-έω, ῶ, fut. μισθοδοτήσ-ω, acc.—***Stipendié, ée***, part. passé et adj., μισθωτ-ός, ή, όν.
Stipulant, ante, adj., ὁμολογ-ῶν, οῦσα, οῦν.
Stipulation, n. f., ὁμολογί-α, ας (ἡ).
Stipuler, v. tr., ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω, acc.
Stoïcien, enne, adj., στωϊκ-ός, ή, όν.
Stoïcisme, n. m., στωϊκ-ὴ φιλοσοφί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. Dans le sens de fermeté, austérité, σκληρότης, σκληρότητ-ος (ἡ); ἀταραξί-α, ας (ἡ).
Stoïque, adj., στωϊκ-ός, ή, όν. Dans le sens de *sévère, énergique, impassible*, 1 En parlant des personnes, ἀπαθ-ής, ής, ές; ἀτάρακτ-ος, ος, ον. || 2 En parlant des maximes, σκληρ-ός, ά, όν; αὐστηρ-ός, ά, όν.
Stoïquement, adv., στοϊκῶς, ἀταράκτως.
Stomacal, ale, adj., εὐστόμαχ-ος, ος, ον.
Stomachique, adj., στομαχικ-ός, ή, όν.

Storax, Styrax, n. m., *résine*, **στύραξ**, στύρακ-ος (ὁ).
Store, n. m., κατάβλημα, καταβλήματ-ος (τό).
Strabisme, n. m., στραβισμ-ός, οῦ (ὁ).
Strangulation, n. f., ἀγχόν-η, ης (ἡ).
Strapontin, n. m., ἕδρ-α, ας (ἡ).
Stratagème, n. m. 1 *Ruse de guerre*, στρατήγημα, στρατηγήματος (τό). || 2 *Tour d'adresse*, τέχν-η, ης (ἡ); μηχαν-ή, ῆς (ἡ).
Stratége, n. m., στρατηγ-ός, οῦ (ὁ).
Stratégie, n. f., στρατηγικ-ή, ῆς (ἡ); στρατηγί-α, ας (ἡ).
Stratégique, adj., στρατηγικ-ός, ή, όν.
Stratégiste, n. m., στρατηγικ-ός, οῦ (ὁ).
Stratification, n. f., τὸ καταστείβειν. L'article se décline.
Stratifier, v. tr., καταστείβ-ειν, καταστείβ-ω, fut. καταστείψ-ω, acc.
Strict, icte, adj., ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος).
Strictement, adv., ἀκριβῶς.
Strie, n. f., *cannelure*, στρίγξ, στριγγ-ός (ἡ); ῥάβδ-ος, ου (ἡ); ῥάβδωσ-ις, εως (ἡ).
Strié, ée, adj., *cannelé*, ῥαβδωτ-ός, ή, όν.
Strophe, n. f., στροφ-ή, ῆς (ἡ).
Structure, n. f., κατασκευ-ή, ῆς (ἡ).
Stuc, n. m., μαρμαρωτ-ὸς λίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Studieusement, adv., σπουδαίως.
Studieux, euse, adj., φιλόσπουδ-ος, ος, ον; φιλομαθ-ής, ής, ές.
Stupéfaction, n. f., ἔκπληξ-ις, εως (ἡ).
Stupéfait, aite, adj., ἔκπληκτ-ος, ος, ον.
Stupéfiant, ante, adj., ἐκπληκτικ-ός, ή, όν.
Stupéfier, v. tr., ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc.
Stupeur, n. f., ἔκπληξ-ις, εως (ἡ).
Stupide, adj. En parlant des personnes, ἀνόητ-ος, ος, ον. En parlant des choses, ἄτοπ-ος, ος, ον.
Stupidité, n. f. 1 *État d'un homme stupide*, ἀναισθησί-α, ας (ἡ). || 2 *Action stupide*, ἀνόημα, ἀνοήματ-ος (τό). || 3 *Parole stupide*, μωρολογί-α, ας (ἡ).
Style, n. m. 1 *Poinçon pour écrire*, στῦλ-ος, ου (ὁ); γραφεῖ-ον, ου (τό). || 2 *Aiguille de cadran*, γνώμ-ων, ονος (ὁ). || 3 *Expression de la pensée*, λέξ-ις, εως (ἡ). Style d'un artiste, *peintre, sculpteur*, χείρ, χειρ-ός (ἡ). Style d'architecture, τρόπ-ος, ου (ὁ). Vieux style, *ancienne manière de compter dans le calendrier*, παλαι-ὸν ἔθ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. Nouveau style, νέ-ον ἔθ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Styler, v. tr., *dresser, habituer*, κατασκευάζ-ειν, κατασκευάζ-ω, fut. κατασκευάσ-ω, acc.; συνεθίζ-ειν, συνεθίζ-ω, fut. συνεθίσ-ω, acc.
Stylet, n. m., γραφίδι-ον, ου (τό); ἐγχειρίδι-ον, ου (τό).
Stylobate, n. m., *piédestal*, στυλοβάτ-ης, ου (ὁ).
Styptique, adj., *astringent*, στυπτικ-ός, ή, όν.

Su, n. m. S'emploie dans la locution : Au su de tout le monde, συνειδότων πάντων.
Suaire, n. m., σινδ-ών, όνος (ἡ).
Suant, ante, adj., κάθιδρ-ος, ος, ον.
Suave, adj., ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδί-ων, sup. ἥδ-ιστος).
Suavité, n. m., ἡδ-ύ, έος (τό).
Subalterne, adj., ὑποτεταγμέν-ος, η, ον. Au figuré, *inférieur*, ἐλάσσ-ων, ων, ον.
Subdélégation, n. f., ἐπιτροπ-ή, ῆς (ἡ).
Subdéléguer, v. tr., ἐπίτροπον καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. — ***Subdélégué, ée***, part. passé et adj., ἐπίτροπ-ος, ος, ον. Un subdélégué, ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ).
Subdiviser, v. tr., ὑποδιαιρ-εῖν, ὑποδιαιρ-έω, ῶ, fut. ὑποδιαιρήσ-ω, acc.
Subdivision, n. f., ὑποδιαίρεσ-ις, εως (ἡ).
Subir, v. tr., ὑπέχ-ειν, ὑπέχ-ω, fut. ὑφέξ-ω, acc.
Subit, ite, adj., αἰφνίδι-ος, ος, ον.
Subitement, adv., ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, αὐτίκα.
Subito, adv., ἐξ ἀπροσδοκήτου.
Subjection, n. f., ἐρώτησ-ις, εως (ἡ).
Subjonctif, n. m., ὑποτακτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. ἔγκλισις.
Subjuguer, v. tr. 1 *Assujettir*, χειρ-οῦσθαι, χειρ-όομαι, οῦμαι, fut. χειρώσ-ομαι, acc.; δουλ-οῦν, δουλ-όω, ῶ, fut. δουλώσ-ω, acc. || 2 *Exercer de l'empire*, προσάγ-εσθαι, προσάγ-ομαι, fut. προσάξ-ομαι, acc. — ***Subjugué, ée***, part. passé et adj., δοῦλ-ος, η, ον.
Sublime, adj., ὑψηλ-ός, ή, όν (sup. ὑψηλ-ότατος). Le sublime, ὕψ-ος, εος, ους (τό).
Sublimement, adv., ὑψηλῶς.
Sublimer, v. tr., ἀτμιδ-οῦν, ἀτμιδ-όω, ῶ, fut. ἀτμιδώσ-ω, acc. — ***Sublimé, ée***, part. passé et adj., ἀτμιστ-ός, ή, όν.
Sublimité, n. f., ὕψ-ος, εος, ους (τό).
Sublingual, ale, adj., ὑπογλώσσι-ος, α, ον.
Sublunaire, adj., ὑποσέλην-ος, ος, ον.
Submerger, v. tr. 1 *Inonder*, κατακλύζ-ειν, κατακλύζ-ω, fut. κατακλύσ-ω, acc. || 2 *Plonger dans l'eau*, καταδύ-ειν, καταδύ-ω, fut. καταδύσ-ω, acc. Submerger dans la mer, καταποντίζ-ειν, καταποντίζ-ω, fut. καταποντίσ-ω, acc.
Submersion, n. f. 1 *Inondation*, κατακλυσμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Action de plonger dans l'eau*, κατάδυσ-ις, εως (ἡ).
Subodorer, v. tr., ῥινηλατ-εῖν, ῥινηλατ-έω, ῶ, fut. ῥινηλατήσ-ω, acc.
Subordination, n. f., ὑποταγ-ή, ῆς (ἡ).
Subordonnément, adv., καθ' ὑποταγήν.
Subordonner, v. tr., ὑποτάσσ-ειν, ὑποτάσσ-ω, fut. ὑποτάξ-ω, acc.—***Subordonné, ée***, part. passé et adj., ὑποτεταγμέν-ος, η, ον. Un subordonné, ὑποτεταγμέν-ος, ου (ὁ).
Subornation, n. f., διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ).
Suborner, v. tr., διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc.
Suborneur, n. m., διαφθορ-εύς, έως (ὁ). Suborneuse, n. f., διαφθείρουσ-α, ης (ἡ),

avec l'acc. de l'objet. Pris adjectivement, διαφθαρτικ-ός, ή, όν.
Subrécargue, n. m., ναυτικ-ὸς ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Subrécot, n. m. 1 *Surplus de dépense*, ἐπίδομα, ἐπιδόματ-ος (τό). || 2 *Demande imprévue*, ἀνέλπιστ-ος αἴτησ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Subreptice, adj., κλοπαῖ-ος, α, ον.
Subrepticement, adv., κλέβδην, δόλῳ.
Subreption, n. f., κλοπ-ή, ῆς (ἡ).
Subrogation, n. f., ὑποκατάστασ-ις, εως (ἡ).
Subroger, v. tr., ὑποκαθιστάναι, ὑποκαθίστημι, fut. ὑποκαταστήσ-ω, acc. — ***Subrogé, ée***, part. passé et adj., ὑποκατάστατ-ος, ος, ον. Subrogé-tuteur, συνεπίτροπ-ος, ου (ὁ).
Subséquemment, adv., ἑπομένως, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα.
Subséquent, ente, adj., ἑπόμεν-ος, η, ον; ὕστερ-ος, α, ον.
Subside, n. m., εἰςφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Subsidiaire, adj., συνεργητικ-ός, ή, όν.
Subsidiairement, adv., παρέργως, ἐν παρέργῳ.
Subsistance, n. f., τροφ-ή, ῆς (ἡ); βί-ος, ου (ὁ). Subsistances, n. f. pl., σῖτ-ος, ου (ὁ).
Subsister, v. intr. 1 *Continuer d'être*, ὑπάρχ-ειν, ὑπάρχ-ω, fut. ὑπάρξ-ω. || 2 *Être en vigueur*, κύρι-ος, α, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι; κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. || 3 *Vivre, s'entretenir*, ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. ζήσ-ω ou βιώσ-ομαι; βιοτεύ-ειν, βιοτεύ-ω, fut. βιοτεύσ-ω.
Substance, n. f. 1 *Être, ce qui subsiste par soi-même*, ὄν, ὄντος (τό). || 2 *Fond, essence d'une chose*, οὐσί-α, ας (ἡ). || 3 *Chose*, en général, χρῆμα, χρήματ-ος (τό). || 4 *Partie essentielle d'un discours, d'une affaire*, κεφάλαι-ον, ου (τό); ὑπόστασ-ις, εως (ἡ). En substance, loc. adv., *en gros, en abrégé*, ἐν κεφαλαίῳ, ἐπὶ κεφαλαίων.
Substantiel, elle, adj. 1 *Nourrissant*, τρόφιμ-ος, ος, ον. || 2 *Plein de faits, de force*, ἐνεργ-ής, ής, ές. || 3 *Qui concerne la substance*, οὐσιώδ-ης, ης, ες.
Substantiellement, adv., οὐσιωδῶς.
Substantif, n. m., ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό).
Substantivement, adv., ἐν ὀνόματος μέρει.
Substituer, v. tr., ὑποκαθιστάναι, ὑποκαθίστημι, fut. ὑποκαταστήσ-ω, acc. — ***Substitué, ée***, part. passé et adj., ὑποκατάστατ-ος, ος, ον.
Substitut, n. m., ἀμοιβ-ός, οῦ (ὁ); διάδοχ-ος, ου (ὁ).
Substitution, n. f., ὑποκατάστασ-ις, εως (ἡ).
Subterfuge, n. m., πρόφασ-ις, εως (ἡ). User de subterfuges, προφάσεις πλάσσ-ειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω.
Subtil, ile, adj. 1 *Délié, fin, menu*, λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος). || 2 *Vif, pénétrant*, en parlant des sens, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος). || 3 *Fin*, en parlant de l'esprit, ὀξ-ύς, εῖα, ύ; δριμ-ύς, εῖα, ύ; λεπτ-ός, ή, όν. || 4 *Trop raffiné*, λεπτ-ός, ή, όν; ἰσχν-ός, ή, όν. || 5 *Adroit, fin*, en parlant des personnes, ἀγχίν-ους, ους, ουν. || 6 *Rusé*, εὔστροφ-ος, ος, ον.
Subtilement, adv. 1 *Finement*, λεπτῶς. || 2 *Adroitement*, δεξιῶς.
Subtilisation, n. f., ἄτμισ-ις, εως (ἡ); ἀτμισμ-ός, οῦ (ὁ).
Subtiliser, v. tr. 1 *Rendre subtil*, λεπτύν-ειν, λεπτύν-ω, fut. λεπτυν-ῶ, acc. || 2 *Attraper, tromper subtilement*, φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc. || 3 *Raffiner*, περιεργάζ-εσθαι, περιεργάζ-ομαι, fut. περιεργάσ-ομαι. || 4 *Faire des raisonnements captieux*, λεπτολογ-εῖν, λεπτολογ-έω, ῶ, fut. λεπτολογήσ-ω.
Subtilité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est subtil*, λεπτότ-ης, λεπτότητ-ος (ἡ). || 2 *Finesse d'esprit*, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ). || 3 *Adresse*, εὐστροφί-α, ας (ἡ). || 4 *Ruse*, τέχν-η, ης (ἡ).
Subvenir, v. intr. 1 *Venir en aide*, ἐπικουρ-εῖν, ἐπικουρ-έω, ῶ, fut. ἐπικουρήσ-ω, dat.; βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, dat. || 2 *Remédier*, βοηθ-εῖν, βοηθ-έω, ῶ, fut. βοηθήσ-ω, dat. Subvenir aux besoins, au nécessaire, τὰ ἀναγκαῖα πορίζ-ειν, πορίζ-ω, fut. πορίσ-ω, dat.
Subvention, n. f. 1 *Secours d'argent*, εἰςφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Fonds accordés pour une entreprise*, ἐπάρκει-α, ας (ἡ).
Subversif, ive, adj., ἀνατρεπτικ-ός, ή, όν; καταλυτικ-ός, ή, όν, gén.
Subversion, n. f., ἀνατροπ-ή, ῆς (ἡ); κατάλυσ-ις, εως (ἡ).
Subvertir, v. tr., ἀνατρέπ-ειν, ἀνατρέπ-ω, fut. ἀνατρέψ-ω, acc.; καταλύ-ειν, καταλύ-ω, fut. καταλύσ-ω, acc.
Suc, n. m. 1 *Liqueur*, χυλ-ός, οῦ (ὁ); χυμ-ός, οῦ (ὁ). Suc des plantes, ὀπ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Ce qu'il y a de substantiel dans un écrit*, κράτιστ-ον, ου (τό).
Succéder, v. intr. 1 *Prendre la place*, διαδέχ-εσθαι, διαδέχ-ομαι, fut. διαδέξ-ομαι, acc. || 2 *Suivre*, ἕπ-εσθαι, ἕπ-ομαι, fut. ἕψ-ομαι, dat. || 3 *Recueillir l'héritage*, κληρονομ-εῖν, κληρονομ-έω, ῶ, fut. κληρονομήσ-ω, gén. || 4 *Réussir*, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω.
Succès, n. m., *issue bonne ou mauvaise*, ἀπόβασ-ις, εως (ἡ). Heureux succès, ou succès, pris absolument, εὐτύχημα, εὐτυχήματ-ος (τό). Succès dans les affaires, à la guerre, εὐπραγί-α, ας (ἡ). Avoir du succès, εὐτυχ-εῖν, εὐτυχ-έω, ῶ, fut. εὐτυχήσ-ω; εὖ πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω. Avec succès, εὐτυχῶς, καλῶς. Sans succès, μάτην. Mauvais succès, δυστύχημα, δυστυχήματ-ος (τό). N'avoir pas de succès, ἀτυχ-εῖν, ἀτυχ-έω, ῶ, fut. ἀτυχήσ-ω; κακῶς πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω.
Successeur, n. m., διάδοχ-ος, ου (ὁ).

Successif, ive, adj., διάδοχ-ος, ος, ον; ἐπάλληλ-ος, ος, ον.
Succession, n. f. 1 *Suite*, διαδοχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Héritage*, κληρονομί-α, ας (ἡ).
Successivement, adv. 1 *A la suite*, ἐκ διαδοχῆς. || 2 *Peu à peu*, κατὰ μικρόν.
Succin, n. m., *ambre jaune*, ἤλεκτρ-ον, ου (τό).
Succinct, incte, adj., σύντομ-ος, ος, ον; βραχ-ύς, εῖα, ύ. Être succinct dans ses paroles, βραχυλογ-εῖν, βραχυλογ-έω, ῶ, fut. βραχυλογήσ-ω.
Succinctement, adv., συντόμως, βραχέως.
Succion, n f., ἐκμύζησ-ις, εως (ἡ).
Succomber, v. intr. 1 *Être accablé*, ὑποπίπτ-ειν, ὑποπίπτ-ω, fut. ὑποπεσ-οῦμαι. || 2 *Céder, ne pouvoir résister*, ἡττ-ᾶσθαι, ἡττ-άομαι, ῶμαι, fut. ἡττηθήσ-ομαι, gén.; ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω, dat. || 3 *Périr*, ἀπόλλ-υσθαι, ἀπόλλ-υμαι, fut. ἀπολ-οῦμαι; διαφθείρ-εσθαι, διαφθείρ-ομαι, fut. διαφθαρήσ-ομαι. || 4 *Avoir le dessous*, ἐλασσ-οῦσθαι, ἐλασσ-όομαι, οῦμαι, fut. ἐλασσωθήσ-ομαι.
Succulent, ente, adj., χυλώδ-ης, ης, ες; ἔγχυλ-ος, ος, ον; ἔγχυμ-ος, ος, ον.
Succursale, adj. f. Église succursale, παρακλήσι-ον, ου (τό). Grec moderne. Substantivement, *établissement dépendant d'un autre*, ἄλλ-η κατάστασ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Succursaliste, n. m., *desservant d'une succursale*, βοηθ-ὸς ἱερ-εύς, έως (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sucement, n. m., ἐκμύζ-ησ-ις, εως (ἡ).
Sucer, v. tr., ἐκμυζ-ᾶν, ἐκμυζ-άω, ῶ, fut. ἐκμυζήσ-ω, acc.
Suceur, n. m., ἐκμυζ-ῶν, ῶντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.
Suçoir, n. m., θηλ-ή, ῆς (ἡ).
Suçon, n. m., ὄγκωμα, ὀγκώματ-ος (τό).
Suçoter, v. intr., ἐκμυζ-ᾶν, ἐκμυζ-άω, ῶ, fut. ἐκμυζήσ-ω, acc.
Sucre, n. m., σάκχαρ-ον, ου (τό). Sucre candi, κεκρυσταλλωμέν-ον σάκχαρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. Pain de sucre, σακχάρου κῶν-ος, ου (ὁ).
Sucrer, v. tr., σακχάρῳ ἡδύν-ειν, ἡδύν-ω, fut. ἡδυν-ῶ, acc.— ***Sucré, ée***, part. passé et adj. 1 *Assaisonné de sucre*, σακχάρῳ ἡδυσμέν-ος, η, ον. || 2 *Très-doux, mielleux*, γλυκύτατ-ος, η, ον; μειλίχι-ος, α, ον.
Sucrerie, n. f. 1 *Lieu où l'on fabrique le sucre*, σακχάρου ἐργαστήρι-ον, ου (τό). || 2 *Friandise sucrée*, γλύκυσμα, γλυκύσματ-ος (τό).
Sucrier, n. m., σακχάρου θήκ-η, ης (ἡ).
Sucrin, adj. m., μειλίχι-ος, α, ον.
Sud, n. m., μεσημβρί-α, ας (ἡ); νότος, ου (ὁ). Vers le sud, πρὸς μεσημβρίαν. Qui est vers le sud, μεσημβριν-ός, ή, όν; νότι-ος, ος ou α, ον. Pôle du sud, ἀνταρκτικ-ὸς πόλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Vent du sud, νότ-ος, ου (ὁ).
Sud-est, n. m., πρὸς μεσημβρίαν τε καὶ τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς τετραμμέν-ον, ου (τό). Vent du sud-est, εὖρ-ος, ου (ὁ).
Sudorifère ou **Sudorifique**, adj., ἱδρωτικ-ός, ή, όν. Un sudorifique, ἱδρωτικ-ὸν φάρμακ-ον (τό). Les deux mots se déclinent.
Sud-ouest, n. m., πρὸς μεσημβρίαν τε καὶ τοῦ ἡλίου δυσμὴν τετραμμέν-ον, ου (τό). Vent du sud-ouest, λίψ, λιβ-ός (ὁ).
Suée, n. f., ἔκπληξ-ις, εως (ἡ).
Suer, v. intr., ἱδρ-οῦν, ἱδρ-όω, ῶ, fut. ἱδρώσ-ω. Faire suer, ἱδρῶτα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω. Au figuré, *travailler, se donner de la peine*, μοχθ-εῖν, μοχθ-έω, ῶ, fut. μοχθήσ-ω. || Verbe tr., ἀφιδρ-οῦν, ἀφιδρ-όω, ῶ, fut. ἀφιδρώσ-ω, acc. Suer sang et eau, πάντα κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω.
Sueur, n. f., ἱδρώς, ἱδρῶτ-ος (ὁ). Au figuré, *grande peine, grand travail*, πόν-ος, ου (ὁ). Goutte de sueur, ἱδρώτι-ον, ου (τό).
Suffètes, n. m. pl., *magistrats carthaginois*, ἄρχοντ-ες, ων (οἱ).
Suffire, v. intr., *pouvoir fournir, pouvoir satisfaire*, ἀρκ-εῖν, ἀρκ-έω, ῶ, fut. ἀρκέσ-ω, dat.; ἱκαν-ός, ή, όν, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι. Il suffit, ἀρκεῖ, ἀπόχρη, avec l'inf. Suffire à, ἀρκ-εῖν, ἀρκ-εῶ, ῶ, fut. ἀρκέσ-ω πρός, acc.— ***se Suffire***, v. pr., αὐταρκ-εῖν, αὐταρκ-έω, ῶ, fut. αὐταρκέσ-ω. Qui se suffit, αὐταρκ-ής, ής, ές.
Suffisamment, adv., ἀρκούντως, ἅλις, ἱκανῶς.
Suffisance, n. f. 1 *Ce qui suffit*, ἱκανότης, ἱκανότητ-ος (ἡ); ἱκαν-όν, οῦ (τό); διάρκει-α, ας (ἡ). || 2 *Capacité intellectuelle*, ἐπιτηδειότης, ἐπιτηδειότητ-ος (ἡ). || 3 *Présomption*, αὐθάδει-α, ας (ἡ). En suffisance, *suffisamment, assez*, ἅλις, ἱκανῶς.
Suffisant, ante, adj. 1 *Qui suffit*, ἱκαν-ός, ή, όν. || 2 *Présomptueux*, αὐθάδ-ης, ης, ες.
Suffocant, ante, adj., πνιγηρ-ός, ά, όν.
Suffocation, n. f., πνιγμ-ός, οῦ (ὁ).
Suffoquer, v. tr., πνίγ-ειν, πνίγ-ω, fut. πνίξ-ω, acc.— ***Suffoqué, ée***, part. passé et adj., πνικτ-ός, ή, όν. || Verbe intr., *être suffoqué*, πνίγ-εσθαι, πνίγ-ομαι, fut. πνιγήσομαι.
Suffragant, adj. m., ψηφοφόρ-ος, ου (ὁ).
Suffrage, n. m., ψῆφ-ος, ου (ἡ). Donner son suffrage, ψηφοφορ-εῖν, ψηφοφορ-έω, ῶ, fut. ψηφοφορήσ-ω. Au figuré, *approbation*, ἐπίκρισ-ις, εως (ἡ).
Suffusion, n. f., ὑπόχυσ-ις, εως (ἡ).
Suggérer, v. tr. 1 *Mettre dans l'esprit*, ὑποτίθ-εσθαι, ὑποτίθ-εμαι, fut. ὑποθήσ-ομαι, acc.; εἰς νοῦν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ, acc. || 2 *Conseiller*, συμβουλεύ-ειν, συμβουλεύ-ω, fut. συμβουλεύσ-ω, acc.; παραιν-εῖν, παραιν-έω, ῶ, fut. παραινέσ-ω, acc.
Suggestion, n. f. 1 *Insinuation*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Conseil*, παραίνεσ-ις, εως (ἡ)).
Suicide, n. m. 1 *Action de se tuer*, αὐτοχειρί-α, ας (ἡ). || 2 *Celui qui se tue de sa propre main*, αὐτοκτόν-ος, ου (ὁ). || 3 *Celle*

qui se tue de sa propre main, αὐτοκτόν-ος, ου (ὁ).
se Suicider, v. pr., αὐτοκτον-έω, ῶ, fut. αὐτοκτονήσ-ω.
Suie, ἀσβόλ-η, ης (ἡ); ἄσβολ-ος, ου (ὁ). Couvert de suie, ἀσβολώδ-ης, ης, ες.
Suif, n. m., στέαρ, στέατ-ος (τό). De suif, στεάτιν-ος, η, ον.
Suifer, v. tr., στεατ-οῦν, στεατ-όω, ῶ, fut. στεατώσ-ω, acc.
Suint, n. m., οἴσυπ-ος, ου (ὁ).
Suintement, n. m., στάξ-ις, εως (ἡ).
Suinter, v. intr., στάζ-ειν, στάζ-ω, fut. στάξ-ω.
Suite, n. f. 1 *Ceux qui suivent*, ἀκολουθί-α, ας (ἡ); θεραπεί-α, ας (ἡ); οἱ ἀμφί, avec l'acc. de l'objet. L'article se décline. || 2 *Cortége d'honneur*, παραπομπ-ή, ῆς (ἡ). Être à la suite, ἀκολουθ-εῖν, ἀκολουθ-έω, ῶ, fut. ἀκολουθήσ-ω, dat. || 3 *Ce qui vient après*, τὸ ἑξῆς. L'article se décline. || 4 *Continuation*, ἑπόμεν-ον, ου (τό); συνεχ-ές, έος, οῦς (τό). || 5 *Série, enchaînement, succession*, εἱρμ-ός, οῦ (ὁ); σύνδεσ-ις, εως (ἡ). Qui a de la suite, συνεχ-ής, ής, ές. || 6 *Effet, résultat, conséquence*, ἀπόβασ-ις, εως (ἡ); ἀποβεβηκ-ός, ότος (τό). Locutions diverses: Ainsi de suite, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ τὰ λοιπά. A la suite de, ἑξῆς, ἐκ, gén.; μετά, acc. De suite. 1 *L'un après l'autre*, ἑξῆς, καθεξῆς, ἐφεξῆς. || 2 *A la file*, στιχηδόν, κατὰ τάξιν. || 3 *Sans interruption*, συνεχῶς, ἐχομένως. Tout de suite, εὐθύς, ἐκ ποδός, παραυτίκα, παραχρῆμα. Dans la suite, μετέπειτα, ὕστερον. Qui arrive dans la suite, ὕστερ-ος, α, ον. Dans la suite des temps, χρόνῳ ὕστερον. Qui a de la suite, συνεχ-ής, ής, ές; συναφ-ής, ής, ές. Quelle en sera la suite? τί ἐκ τούτων γενήσεται; Cela peut avoir des suites, κακόν τι ἐκ τούτων γένοιτ' ἄν. Avoir d'heureuses suites, καλῶς ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. Avoir des suites fâcheuses, κακῶς ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. Des suites de, ἐκ, gén.
Suivant, ante, adj., *qui est après*, ἑπόμεν-ος, η, ον, dat. En parlant du temps, ἐπιγενόμεν-ος, η, ον.
Suivant, n. m., ἀκόλουθ-ος, ου (ὁ); θεράπων, οντος (ὁ). Suivante, n. f., θεράπαιν-α, ης (ἡ).
Suivant, prép., κατά, acc.; ἐκ, ἀπό, gén. Suivant que, καθά, καθό, καθάπερ, ὡς δή.
Suiver, voy. Suifer.
Suivre, v. tr. 1 *Aller, venir après, accompagner*, ἕπ-εσθαι, ἕπ-ομαι, fut. ἕψ-ομαι, dat.; ἀκολουθ-εῖν, ἀκολουθ-έω, ῶ, fut. ἀκολουθήσ-ω, dat. || 2 *Observer, surveiller*, ἐπισκοπ-εῖν, ἐπισκοπ-έω, ῶ, fut. ἐπισκοπήσ-ω, acc. || 3 *Aller, continuer d'aller dans une même direction*, βαδίζ-ειν, βαδίζ-ω, fut. βαδι-οῦμαι, acc. || 4 *Exercer*, ἀσκ-εῖν, ἀσκ-έω, ῶ, fut. ἀσκήσ-ω, acc.; ἐπιτηδεύ-ειν, ἐπιτηδεύ-ω, fut. ἐπιτηδεύσ-ω, acc. || 5 *Assister régulièrement*, προςφοιτ-ᾶν, προςφοιτ-άω, ῶ, fut. προςφοιτήσ-ω dat. || 6 *Être attentif*, παρακολουθ-εῖν, παρακολουθ-έω, ῶ, fut. παρακολουθήσ-ω, dat. || 7 *S'abandonner à, se laisser conduire par*, χαρίζ-εσθαι, χαρίζ-ομαι, fut. χαρίσ-ομαι, dat. || 8 *Se conformer à*, ὑπείκ-ειν, ὑπείκ-ω, fut. ὑπείξ-ω, dat. || Verbe intr. 1 *Être après dans une série*, ἵστασθαι, ἵσταμαι, fut. στήσ-ομαι μετά, acc., ou ἐπί, dat. || 2 *Succéder à*, ἐκδέχ-εσθαι, ἐκδέχ-ομαι, fut. ἐκδέξ-ομαι, acc. || 3 *Résulter de*, ἀκολουθ-εῖν, ἀκολουθ-έω, ῶ, fut. ἀκολουθήσ-ω, dat. — **se Suivre**, v. pr. 1 *Se succéder*, ἐπαλλήλως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. || 2 *Avoir de la liaison*, ἀλλήλων ἔχ-εσθαι, ἔχ-ομαι, fut. ἕξ-ομαι. — **Suivi, ie**, part. passé et adj. 1 *Observé, pratiqué*, εἰθισμέν-ος, η, ον; νενομισμέν-ος, η, ον. || 2 *Qui attire beaucoup d'auditeurs, de spectateurs*, ἔντιμ-ος, ος, ον. || 3 *Continu, sans interruption*, συνεχ-ής, ής, ές. || 4 *Réglé, bien ordonné*, ἀκριβ-ής, ής, ές. || 5 *Où il y a de l'ordre, de la liaison*, συναφ-ής, ής, ές.
Sujet, ette, adj. 1 *Soumis, dépendant*, ὑπήκο-ος, ος, ον. || 2 *Astreint à*, ἔνοχ-ος, ος, ον. || 3 *Accoutumé à*, συνήθης, ης, ες, dat. Pris substantivement, πειθαρχ-ῶν, οῦσα, οῦν (ὁ, ἡ, τό); ἀρχόμεν-ος, η, ον (ὁ, ἡ, τό).
Sujet, n. m. 1 *Cause, raison, motif*, αἰτί-α, ας (ἡ). Pour quel sujet? διὰ τί; τίνος χάριν; A ce sujet, διὰ τοῦτο. Avec sujet, μετὰ λόγου. Sans sujet, μάτην. Avoir sujet de, δίκαι-ος, α, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, avec l'inf. || 2 *Matière qu'on traite*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ); ὑποκείμεν-ον, ου (τό). Au sujet de, εἰς λόγον, gén., τὸ ου τὰ πρός, κατά, περί, acc. || 3 *Terme essentiel de la proposition*, ὑπόστασ-ις, εως (ἡ); ὑποκείμεν-ον, ου (τό). || 4 *Personne, individu*, ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). Bon sujet, χρηστ-ὸς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Mauvais sujet, κάκιστ-ος, ου (ὁ). || 5 *Cadavre que l'on dissèque*, νεκρ-ός, οῦ (ὁ).
Sujétion, n. f., ὑποταγ-ή, ῆς (ἡ).
Sulfureux, euse, adj., θειώδ-ης, ης, ες.
Sulfurique, adj. Acide sulfurique, χαλκάνθ-η, ης (ἡ).
Sultan, n. m. 1 *Empereur des Turcs*, σουλτάν-ος, ου (ὁ). Grec moderne. || 2 *Homme absolu, despote*, δεσπότ-ης, ου (ὁ).
Sultane, n. f., σουλτάν-α, ης (ἡ). Grec moderne.
Sumac, n. m., ῥ-οῦς, οός (ὁ).
Super, v. intr., *se boucher*, terme de marine, ἐμφράττ-εσθαι, ἐμφράττ-ομαι, fut. ἐμφραχθήσ-ομαι.
Superbe, n. f., *orgueil*, αὐθάδει-α, ας (ἡ); φρόνημα, φρονήματ-ος (τό); ὄγκ-ος, ου (ὁ).
Superbe, adj. 1 *Orgueilleux*, αὐθάδ-ης, ης, ες; ὑπερήφαν-ος, ος, ον; ὀγκώδ-ης, ης, ες. || 2 *Magnifique, somptueux*, μεγαλοπρεπ-ής, ής, ές; λαμπρ-ός, ά, όν. || 3 *Admirable*, θαυμαστ-ός, ή, όν.
Superbement, adv. 1 *Orgueilleusement*,

ὑπερηφάνως. || 2 *Magnifiquement*, μεγαλοπρεπῶς, λαμπρῶς. || 3 *Admirablement*, θαυμαστῶς.

Supercherie, n. f., ἀπάτ-η, ης (ἡ). Par supercherie, δόλῳ. User de supercherie, δολιεύ-εσθαι, δολιεύ-ομαι, fut. δολιεύσ-ομαι.

Superfétation, n. f., *redondance*, περισσολογί-α, ας (ἡ).

Superficie, n. f., ἐπιπολ-ή, ῆς (ἡ); ἐπιφάνει-α, ας (ἡ). A la superficie, ἐπιπολῆς, τὰ ἐν ποσί.

Superficiel, elle, adj. 1 *Qui n'est qu'à la surface*, ἐπιπόλαι-ος, α, ον; ἄκρ-ος, α, ον. || 2 *Qui s'arrête à la surface*, κοῦφ-ος, η, ον; αὐτοσχεδιαστικ-ός, ή, όν.

Superficiellement, adv. 1 *A la surface*, ἐπιπολαίως. || 2 *Légèrement*, ἐπιτροχάδην.

Superfin, ine, adj., λεπτότατ-ος, η, ον.

Superflu, ue, adj., περισσ-ός, ή, όν. Être superflu, περισσεύ-ειν, περισσεύ-ω, fut. περισσεύσ-ω; πλεονάζ-ειν, πλεονάζ-ω, fut. πλεονάσ-ω. Le superflu, περισσ-όν, οῦ (τό). Superflu, *redondance de langage*, παρέλκον, ου (τό). D'une manière superflue, περισσῶς, ἐκ περισσοῦ, πλεοναστικῶς.

Superfluité, n. f., περισσεί-α, ας (ἡ). Superfluité de paroles, περισσολογί-α, ας (ἡ).

Supérieur, eure, adj. 1 *Qui est au-dessus, opposé à inférieur*, ἀνώτερ-ος, α, ον. || 2 *Qui est au-dessus en mérite, en condition, en force, etc.*, προέχ-ων, ουσα, ον; ὑπέρτερ-ος, α, ον; κρείσσ-ων, ων, ον. Être supérieur, κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén.; ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc. || 3 *Distingué, excellent*, ἄριστ-ος, η, ον; κράτιστ-ος, η, ον.

Supérieur, n. m., *qui a autorité sur un autre*, προστάτ-ης, ου (ὁ). Supérieure, n. f., προστάτ-ις, ιδος (ἡ). Les supérieurs, ἄρχοντ-ες, ων (οἱ). Être supérieur, προστατ-εῖν, προστατ-έω, ῶ, fut. προστατήσ-ω. Supérieur d'un monastère, ἀρχιμανδρίτ-ης, ου (ὁ). Supérieure d'un monastère, ἀρχιμανδρῖτ-ις, ιδος (ἡ).

Supérieurement, adv. 1 *D'une manière supérieure*, κρεῖσσον. || 2 *Très-bien*, ἄριστα, κάλλιστα.

Supériorité, n. f. 1 *Excellence*, ὑπεροχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Dignité de supérieur*, προστατεί-α, ας (ἡ).

Superlatif, ive, adj., ὑπερθετικ-ός, ή, όν. Le superlatif, terme de grammaire, ὑπέρθεσ-ις, εως (ἡ); ὑπερθετικ-όν, οῦ (τό). Au superlatif, *excellemment*, ὑπερθετικῶς, σφόδρα, δεινῶς.

Superlativement, adv., ὑπερθετικῶς, δεινῶς.

Superposer, v. tr., ὑπερτιθέναι, ὑπερτίθημι, fut. ὑπερθήσ-ω, acc. — ***Superposé, ée***, part. passé et adj., ὑπερκείμεν-ος, η, ον.

Superposition, n. f., ἐπιβολ-ή, ῆς (ἡ).

Superstitieusement, adv. 1 *Avec superstition*, δεισιδαιμόνως. || 2 *Très-scrupuleusement*, ἀκριβεστάτως, ἐξηκριβωμένως.

Superstitieux, euse, adj., δεισιδαίμ-ων, ων, ον. Dans le sens de *minutieusement exact*, ἀκριβέστατ-ος, η, ον.

Superstition, n. f. 1 *Sentiment religieux porté à l'excès*, δεισιδαιμονί-α, ας (ἡ). || 2 *Exactitude minutieuse*, περιεργί-α, ας (ἡ).

Supplanter, v. tr., παρακρού-ειν, παρακρού-ω, fut. παρακρούσ-ω, acc.; παρωθ-εῖν, παρωθ-έω, ῶ, fut. παρωθήσ-ω, acc.; ὑποσκελίζ-ειν, ὑποσκελίζ-ω, fut. ὑποσκελίσ-ω, acc.

Suppléant, n. m., ἀμοιβ-ός, οῦ (ὁ); διάδοχ-ος, ου (ὁ).

Suppléer, v. tr. 1 *Ajouter à ce qui manque*, ἀναπληρ-οῦν, ἀναπληρ-όω, ῶ, fut. ἀναπληρώσ-ω, acc. || 2 *Tenir la place de quelqu'un*, τάξιν ὑπέχ-ειν, ὑπέχ-ω, fut. ὑφέξ-ω, gén. || Verbe intr., *réparer le manquement, le défaut*, ἔνδειαν ἀναπληρ-οῦν, ἀναπληρ-όω, ῶ, fut. ἀναπληρώσ-ω, gén.; προστιθέναι, προστίθημ-ι, fut. προςθήσ-ω, dat.

Supplément, n. m. 1 *Ce qui complète*, ἀναπλήρωμα, ἀναπληρώματ-ος (τό). || 2 *Ce qu'on donne en sus*, ἐπιβολ-ή, ῆς (ἡ); προςθήκ-η, ης (ἡ).

Supplémentaire, adj., πληρωτικ-ός, ή, όν.

Supplétif, ive, adj., πληρωτικ-ός, ή, όν.

Suppliant, ante, adj., ἱκετευτικ-ός, ή, όν. Suppliant, n. m., ἱκέτ-ης, ου (ὁ). Suppliante, n. f., ἱκέτ-ις, ιδος (ἡ). Qui convient à un suppliant, ἱκέσι-ος, ος ou α, ον.

Supplication, n. f., ἱκεσί-α, ας (ἡ).

Supplice, n. m. 1 *Punition*, τιμωρί-α, ας (ἡ); κόλασ-ις, εως (ἡ). Le dernier supplice, θάνατ-ος, ου (ὁ). || 2 *Tourment, peine*, ἄλγ-ος, εος, ους (τό); βάσαν-ος, ου (ἡ).

Supplicier, v. tr., θανατ-οῦν, θανατ-όω, ῶ, fut. θανατώσ-ω, acc. Un supplicié, θανατωθ-είς, έντος (ὁ).

Supplier, v. tr., ἱκετεύ-ειν, ἱκετεύ-ω, fut. ἱκετεύσ-ω, acc.

Supplique, n. f. 1 *Prière, demande*, δέησ-ις, εως (ἡ); αἴτησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Placet, requête*, δεητικὸν γράμμα, γράμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Support, n. m. 1 *Ce qui soutient*, ἔρεισμα, ἐρείσματ-ος (τό). || 2 *Appui, soutien*, βοηθ-ός, οῦ (ὁ).

Supportable, adj., ὑποιστ-ός, ή, όν; ἀνεκτ-ός, ή, όν. Vie qui n'est pas supportable, ἄβι-ος βί-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Supportablement, adv., ἀνεκτῶς.

Supporter, v. tr. 1 *Porter, soutenir*, ὑποφέρ-ειν, ὑποφέρ-ω, fut. ὑποίσ-ω, acc. || 2 *Endurer, tolérer*, ὑπέχ-ειν, ὑπέχ-ω, fut. ὑφέξ-ω, acc.

Supposable, adj., ὑποθετικ-ός, ή, όν.

Supposer, v. tr. 1 *Substituer frauduleusement*, ὑποβάλλ-ειν, ὑποβάλλ-ω, fut. ὑποβαλ-ῶ, acc.; ὑποτιθέναι, ὑποτίθημι, fut. ὑποθήσ-ω, acc. || 2 *Faire une hypothèse*, ὑπολαμβάν-ειν, ὑπολαμβάν-ω, fut. ὑπολήψ-ομαι, acc. || 3 *Imaginer, présumer*, εἰκάζ-ειν, εἰκάζ-ω, fut. εἰκάσ-ω, acc. — ***Supposé, ée***,

part. passé et adj., *faux,* ψευδ-ής, ής, ές; νόθ-ος, η, ον. Locutions diverses : Supposons que, ταῦτα τιθώμεθα. Supposons-le, ἔστω. En supposant que, εἰ χρὴ ὑπολαμβάνειν. Comme on peut le supposer, εἰκότως, ὡς εἰκός, ὡς ἔοικε. Autrement qu'on ne supposait, παρὰ δόξαν, παρὰ γνώμην.

Supposition, n. f. 1 *Substitution frauduleuse,* ὑποβολ-ή, ῆς (ἡ); ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Hypothèse, conjecture,* ὑπόληψ-ις, εως (ἡ).

Suppôt, n. m., ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ) ; συνεργ-ός, οῦ (ὁ).

Suppression, n. f. 1 *Abolition,* ἀθέτησ-ις, εως (ἡ); ἀκύρωσ-ις, εως (ἡ); διάλυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action d'effacer,* ἐξάλειψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Action de cacher,* κρύψ-ις, εως (ἡ). || 4 *Retranchement,* ἀφαίρεσ-ις, εως (ἡ).

Supprimer, v. tr. 1 *Abolir,* ἀναιρ-εῖν, ἀναιρ-έω, ῶ, fut. ἀναιρήσ-ω, acc.; ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc. || 2 *Faire disparaître,* φροῦδον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc., l'adj. s'accorde avec le complément de ποιεῖν; ἀφανίζ-ειν, ἀφανίζ-ω, fut. ἀφανίσ-ω, acc. || 3 *Effacer,* ἐξαλείφ-ειν, ἐξαλείφ-ω, fut. ἐξαλείψ-ω, acc. || 4 *Omettre, passer sous silence,* παραλείπειν, παραλείπ-ω, fut. παραλείψ-ω, acc.; ἀποσιωπ-ᾶν, ἀποσιωπ-άω, ῶ, fut. ἀποσιωπήσ-ω, acc. || 5 *Retrancher,* ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, acc.

Suppuratif, ive, adj., πυοποι-ός, ός, όν.

Suppuration, n. f., πυόῤῥοι-α, ας (ἡ).

Suppurer, v. intr., πυοῤῥο-εῖν, πυοῤῥο-έω, ῶ, fut. πυοῤῥοήσ-ω.

Supputation, n. f., λογισμ-ός, οῦ (ὁ).

Supputer, v. tr., λογίζ-εσθαι, λογίζ-ομαι, fut. λογίσ-ομαι, acc.

Suprématie, n. f., ὑπεροχ-ή, ῆς (ἡ).

Suprême, adj., ἄκρ-ος, α, ον; ὑψηλότατ-ος, η, ον. L'Être suprême, Θε-ός, οῦ (ὁ). Rang suprême, πρωτεί-α, ας (ἡ); πρωτεῖ-α, ων (τά). Dans le sens de *dernier,* ἔσχατ-ος, η, ον. Instant suprême, ἐσχάτ-η ὥρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. Volontés suprêmes, διαθῆκ-αι, ῶν (αἱ). Honneurs suprêmes, νομιζόμεν-α, ων (τά). Au suprême degré, ὡς μάλιστα.

Sur, sure, adj., *acide,* ὀξύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος).

Sûr, sûre, adj. 1 *Certain,* ἀσφαλ-ής, ής, ές (comp. ἀσφαλ-έστερος, sup. ἀσφαλ-έστατος). || 2 *Indubitable,* σαφ-ής, ής, ές (comp. σαφ-έστερος, sup. σαφ-έστατος). || 3 *Manifeste,* φανερ-ός, ά, όν (comp. φανερ-ώτερος, sup. φανερ-ώτατος); δῆλ-ος, η, ον (comp. δηλ-ότερος, sup. δηλ-ότατος). || 4 *Durable,* βέβαι-ος, α, ον. || 5 *Exact, précis,* ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος). || 6 *Qui sait d'une manière certaine,* ἀκριβῶς ou εὖ εἰδ-ώς, υῖα, ός. || 7 *En qui l'on peut se fier,* πιστ-ός, ή, όν. || 8 *Où l'on est en sûreté,* ἀσφαλ-ής, ής, ές; ἀκίνδυν-ος, ος, ον. En lieu sûr, ἐν ἀσφαλεῖ. Pour sûr, δηλονότι. A coup sûr, ἀμέλει.

Sur, prép. indiquant plusieurs rapports dont voici les plus remarquables :

1 *Situation d'une chose à l'égard d'une autre qui la soutient,* ἐπί, gén. et quelquefois dat. Sur la terre, ἐπὶ τῆς γῆς et ἐπὶ τῇ γῇ. On emploie aussi ἐν avec le dat. et κατά avec l'acc.

2 *Situation d'une chose au-dessus d'une autre,* ὑπέρ, gén. Sur la tête, *au-dessus de la tête,* ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς.

3 *Voisinage, proximité,* πρός, ἐπί, dat.; παρά, acc. Sur un fleuve, παρὰ ποταμόν. Sur le bord de la mer, ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ.

4 *Touchant, à l'égard de,* περί, ὑπέρ, gén. Discours sur la vertu, περὶ τῆς ἀρετῆς λόγ-ος, ου (ὁ). Écrit sur les astres, ὑπὲρ τῶν ἀστέρων γραφ-ή, ῆς (ἡ).

5 *Environ,* en parlant du temps, περί, ἀμφί, ἐπί, ὑπό, πρός avec l'acc. Sur le midi, περὶ ou ἀμφὶ τὴν μέσην ἡμέραν. Sur le soir, πρὸς ἑσπέραν. Sur le minuit, ἀμφὶ μέσην τὴν νύκτα. Sur ces entrefaites, ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ.

6 *D'après,* ἐκ devant une consonne, ἐξ devant une voyelle, avec le gén. Sur l'apparence, ἐκ τῆς ὄψεως. On emploie aussi κατά ou πρός avec l'acc.

7 *Parmi,* ἐν, dat.; ἐκ, ἐξ, gén. Sur un grand nombre, ἐν πολλοῖς.

8 *Vers, du côté de,* sans idée de mouvement, ἐπί, gén. ou dat.; ἐν, dat. Sur la droite, ἐπί ou ἐν δεξιᾷ. Avec idée de mouvement, πρός, ἐπί, εἰς, κατά, avec l'acc. Sur la droite, ἐπί, εἰς, κατὰ τὴν δεξιάν.

Locutions diverses : Sur la place publique, κατ' ἀγοράν. Prendre sur soi, ὑποδέχ-εσθαι, ὑποδέχ-ομαι, fut. ὑποδέξ-ομαι, acc. Dominer sur, ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω, gén. Avoir l'avantage sur, πλεονεκτ-εῖν, πλεονεκτ-έω, ῶ, fut. πλεονεκτήσ-ω, gén. Situé sur un fleuve, παραποτάμι-ος, α, ον. Situé sur la mer, ἐπιθαλάσσι-ος, α, ον. Être sur son départ, περὶ τὴν ἀναγωγὴν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Malheurs sur malheurs, κακὰ ἐπὶ κακοῖς. L'un sur l'autre, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ. Sur-le-champ, εὐθύ, εὐθύς, αὐτίκα μάλα. Sur l'heure, παραυτίκα, παραχρῆμα. Sur toute chose, μάλιστα πάντων. Sur le fait, ἐπ' αὐτοφώρῳ. Je vous crois sur parole, λέγοντί σοι πιστεύω.

Surabondamment, adv., περισσῶς.

Surabondance, n. f., περισσεί-α, ας (ἡ); περιουσί-α, ας (ἡ); περισσ-όν, οῦ (τό).

Surabondant, ante, adj., περισσ-ός, ή, όν.

Surabonder, v. intr., περισσεύ-ειν, περισσεύ-ω, fut. περισσεύσ-ω.

Suraigu, uë, adj., ὀξύτατ-ος, η, ον.

Surannation, n. f., παλαίωσ-ις, εως (ἡ).

Suranner, v. intr., *avoir plus d'un an de date,* ὑπερχρονίζ-ειν, ὑπερχρονίζ-ω, fut. ὑπερχρονίσ-ω. — ***Suranné, ée,*** part. passé et adj. 1 *Qui a plus d'un an de date,* ὑπερχρονίζ-ων, ουσα, ον. || 2 *Déjà vieux,* ὑπέργηρ-ως, ως, ων. || 3 *Passé de mode,* παλαι-ός, ά, όν.

Surarbitre, n. m., ὁ ὑπὲρ τοὺς διαιτητάς. Le premier article se décline.
Surbaissé, ée, adj., κυρτ-ός, ή, όν.
Surcharge, n. f. 1 *Nouvelle charge*, φορτίου προσθήκ-η, ης (ἡ). || 2 *Surcroît*, ἐπίδοσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Exubérance*, περισσεί-α, ας (ἡ).
Surcharger, v. tr., καταβαρύν-ειν, καταβαρύν-ω, fut. καταβαρυν-ῶ, acc. — ***Surchargé, ée***, part. passé et adj., ὑπεραχθ-ής, ής, ές.
Surcroît, n. m., ἐπίδοσ-ις, εως (ἡ); ἐπίμετρον, ου (τό). De surcroît en surcroît, ἐν ἐπιμέτρῳ, gén. On traduit aussi par πρὸς τοῖς ἄλλοις que l'on fait accorder avec le nom.
Surcroître, v. tr., ἐπαυξάν-ειν, ἐπαυξάν-ω, fut. ἐπαυξήσ-ω, acc.
Surdité, n. f., κωφότης, κωφότητ-ος (ἡ).
Surdorer, v. tr., καταχρυσ-οῦν, καταχρυσ-όω, ῶ, fut. καταχρυσώσ-ω, acc.—***Surdoré, ée***, part. passé et adj., ἐπίχρυσ-ος, ος, ον.
Surdos, n. m., νωτιαῖ-ος ἱμάς, ἱμάντ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sureau, n. m., ἀκτέ-α, ας (ἡ).
Sûrement, adv. 1 *Certainement*, δηλαδή, ἀμέλει. || 2 *En sûreté*, ἀσφαλῶς, ἐν ἀσφαλεῖ.
Suréminent, ente, adj., ὑπέροχ-ος, ος, ον.
Surenchère, n. f., ὑπέρθεμα, ὑπερθέματ-ος (τό).
Surenchérir, v. tr., ὑπερθεματίζ-ειν, ὑπερθεματίζ-ω, fut. ὑπερθεματίσ-ω, acc.
Surérogation, n. f., πάρεργ-ον, ου (τό). Par surérogation, ἐκ περιουσίας.
Surérogatoire, adj., περισσ-ός, ή, όν; πάρεργ-ος, ος, ον.
Suret, ète, adj., ὑποξ-υς, εια, υ.
Sûreté, n. f. 1 *Éloignement de tout péril*, ἀσφάλει-α, ας (ἡ); ἀκίνδυν-ον, ου (τό). || 2 *Caution*, ἀσφάλισμα, ἀσφαλίσματ-ος (τό). || 3 *Fermeté, précision d'un organe*, εὐκαμψί-α, ας (ἡ). En lieu de sûreté, ἐν ἀσφαλεῖ. En sûreté de conscience, ὁσίως.
Surface, n. f., ἐπιφάνει-α, ας (ἡ); ἐπιπολαῖ-ον, ου (τό). A la surface, ἐπιπολῆς, ἐν ἐπιπολῇ. Qui est à la surface, ἐπιπολαῖ-ος, ος, ον. Être à la surface, monter à la surface, ἐπιπολάζ-ειν, ἐπιπολάζ-ω, fut. ἐπιπολάσ-ω.
Surfaire, v. tr., ὑπερτιμ-ᾶν, ὑπερτιμ-άω, ῶ, fut. ὑπερτιμήσ-ω, acc. — ***Surfait, aite***, part. passé et adj., ὑπερτίμι-ος, ος, ον.
Surfaix, n. m., διάζωμα, διαζώματ-ος (τό).
Surgeon, n. m., παραφυ-άς, άδος (ἡ).
Surgir, v. intr. 1 *Arriver au port, aborder*, προσορμίζ-εσθαι, προσορμίζ-ομαι, fut. προσορμίσ-ομαι. || 2 *Sortir, s'élever au-dessus*, ἀναφαίν-εσθαι, ἀναφαίνομαι, fut. ἀναφανήσ-ομαι; ὑπερτέλλ-ειν, ὑπερτέλλ-ω, fut. ὑπερτελ-ῶ. || 3 *Naître, éclore*, παραγίγνεσθαι, παραγίγν-ομαι, fut. παραγενήσ-ομαι.
Surhaussement, n. m. 1 *Action de surhausser*, ὑπέραρσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Augmentation de prix*, ἐπιτίμησ-ις, εως (ἡ).
Surhausser, v. tr. 1 *Élever plus haut*, ἀναίρ-ειν, ἀναίρ-ω, fut. ἀναρ-ῶ, acc. || 2 *Augmenter le prix*, ὑπερτιμ-ᾶν, ὑπερτιμ-άω, ῶ, fut. ὑπερτιμήσ-ω, acc.
Surhumain, aine, adj., ὑπεράνθρωπ-ος, ος, ον; μείζ-ων, ων, ον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Le comparatif se décline.
Surintendance, n. f., προστατεί-α, ας (ἡ).
Surintendant, n. m., προστάτ-ης, ου (ὁ). Surintendante, n. f., προστάτ-ις, ιδος (ἡ).
Surjet, n. m., ἐπιῤῥαφ-ή, ῆς (ἡ).
Surjeter, v. tr., ἐπιῤῥάπτ-ειν, ἐπιῤῥάπτ-ω, fut. ἐπιῤῥάψ-ω, acc.
Surlendemain, n. m., ἡ μεταύριον. L'article se décline.
Surmener, v. tr., καταπον-εῖν, καταπον-έω, ῶ, fut. καταπονήσ-ω, acc.—***Surmené, ée***, part. passé et adj., κατάπον-ος, ος, ον.
Surmontable, adj., ὑπερβατ-ός, ή, όν.
Surmonter, v. tr. 1 *Monter au-dessus*, ὑπερβαίν-ειν, ὑπερβαίν-ω, fut. ὑπερβήσ-ομαι. || 2 *Vaincre, dompter*, νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc.; κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén. || 3 *Surpasser*, ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc. || 4 *Être placé au-dessus*, ὑπερέχ-ειν, ὑπερέχ-ω, fut. ὑπερέξ-ω, gén.
Surmoût, n. m., γλεῦκ-ος, εος, ους (τό).
Surmulet, n. m., συναγρ-ίς, ίδος (ἡ).
Surmulot, n. m., ἀρουραῖ-ος μῦς, μυ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Surnager, v. intr., ἐπιπολάζ-ειν, ἐπιπολάζ-ω, fut. ἐπιπολάσ-ω.
Surnaturel, elle, adj., *au-dessus des forces de la nature*, ὑπερφυ-ής, ής, ές; δαιμόνι-ος, ος ou α, ον; μείζ-ων, ων, ον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Le comparatif se décline.
Surnaturellement, adv., ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὴν φύσιν.
Surnom, n. m., ἐπωνυμί-α, ας (ἡ); ἐπωνύμι-ον, ου (τό).
Surnommer, v. tr., ἐπονομάζ-ειν, ἐπονομάζ-ω, fut. ἐπονομάσ-ω, acc. — ***Surnommé, ée***, part. passé et adj., ἐπονόμαστ-ος, ος, ον.
Surnuméraire, adj., ὑπεράριθμ-ος, ος, ον. Un surnuméraire, ὑπεράριθμ-ος, ου (ὁ).
Surnumérariat, n. m., τοῦ ὑπεράριθμος εἶναι χρόν-ος, ου (ὁ).
Surpasser, v. tr. 1 *Être plus haut*, ὑπερέχ-ειν, ὑπερέχ-ω, fut. ὑπερέξ-ω, gén.; ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc. || 2 *Causer un grand étonnement*, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc. — ***se Surpasser***, v. pr., *se montrer supérieur à soi-même*, ἑαυτοῦ κρείσσων εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Le comparatif s'accorde avec le sujet du verbe.
Surpayer, v. tr., ὑπὲρ τὴν ἀξίαν τί-ειν, τί-ω, fut. τίσ-ω, acc.
Surpeau, n. f., *épiderme*, ἐπιδερμ-ίς, ίδος (ἡ).
Surplis, n. m., χιτ-ών, ῶνος (ὁ).
Surplomb, n. m., ἔγκλισ-ις, εως (ἡ). En surplomb, ἐγκλιδόν.

Surplomber, v. intr., προκύπτ-ειν, προκύπτ-ω, fut. προκύψ-ω.
Surplus, n. m., περισσ-όν, οῦ (τό). Au surplus, τὰ δ' ἄλλα, τὸ λοιπόν.
Surprenant, ante, adj., παράδοξ-ος, ος, ον; θαυμαστ-ός, ή, όν.
Surprendre, v. tr. 1 *Prendre sur le fait*, καταλαμβάν-ειν, καταλαμβάν-ω, fut. καταλήψ-ομαι, acc. || 2 *Prendre en flagrant délit*, καταφωρ-ᾶν, καταφωρ-άω, ῶ, fut. καταφωράσ-ω, acc. || 3 *Prendre au dépourvu*, καταφθάν-ειν, καταφθάν-ω, fut. καταφθάσ-ω, acc. || 4 *Intercepter*, μεσολαβ-εῖν, μεσολαβ-έω, ῶ, fut. μεσολαβήσ-ω, acc. || 5 *Se procurer par surprise*, κλέπτ-ειν, κλέπτ-ω, fut. κλέψ-ω, acc. || 6 *Tromper*, ἀπατ-ᾶν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω, acc.; φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc. Facile à surprendre, εὐαπάτητ-ος, ος, ον. Difficile à surprendre, δυςαπάτητ-ος, ος, ον. || 7 *Étonner*, θαῦμα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. Être surpris, θαυμάζ-ειν, θαυμάζ-ω, fut. θαυμάσ-ω, gén. Quand il est suivi d'un verbe, *que* ou *de ce que*, se traduit par ὅτι, ὡς ou ὅπως avec l'indicatif.
Surprise, n. f. 1 *Action de prendre sur le fait*, κατάληψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Action de prendre au dépourvu*, ἐξ ἀπροσδοκήτου κατάληψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Attaque imprévue*, ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐπιβολ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Occupation frauduleuse*, κλοπ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Tromperie*, ἐξαπάτ-η, ης (ἡ); φενακισμ-ός, οῦ (ὁ). Par surprise, δόλῳ, ἐξ ἐπιβολῆς. || 6 *Étonnement*, θαῦμα, θαύματ-ος (τό).
Sursaut, n. m., θάμβ-ος, εος, ους (τό). En sursaut, ἐξαίφνης, ἐξαπιναίως. S'éveiller en sursaut, ἐξαίφνης ἀνυπν-οῦν, ἀνυπν-όω, ῶ, fut. ἀνυπνώσ-ω.
Surséance, n. f., *délai*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ).
Sursemer, v. tr., ἐπισπείρ-ειν, ἐπισπείρ-ω, fut. ἐπισπερ-ῶ, acc.
Surseoir, v. tr., ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc.
Sursis, n. m., *délai*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ).
Surtaux, n. m., *taxe trop élevée*, ὑπερβολικ-ὴ διατίμησ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Surtaxe, n. f. 1 *Taxe nouvelle*, νέ-α ἐπιφορ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Taxe exagérée*, ὑπερβολικ-ὴ ἐπιφορ-ά, ᾶς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Surtaxer, v. tr., ὑπερβολικὴν ἐπιφορὰν προστάττ-ειν, προστάττ-ω, fut. προστάξ-ω, dat.
Surtout, adv., μάλιστα, ἄλλως τε καί, avec le même cas que devant.
Surtout, n. m. 1 *Espèce de casaque*, χλαῖν-α, ης (ἡ). || 2 *Grande pièce de vaisselle, qu'on place au milieu des tables*, ἐπίθεμα, ἐπιθέματ-ος (τό).
Surveillance, n. f. 1 *Action d'épier, d'observer*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ); παρατήρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Inspection*, ἐφορεί-α, ας (ἡ); ἔποψ-ις, εως (ἡ). || 3 *Soin*, ἐπιμέλει-α, ας (ἡ).
Surveillant, n. m. 1 *Qui épie, qui observe*, φύλαξ, φύλακ-ος (ὁ); παρατηρητ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Inspecteur*, ἐπόπτ-ης, ου (ὁ); ἐπίσκοπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Conservateur, qui prend soin*, ἐπιμελητ-ής, οῦ (ὁ). Surveillante, n. f. 1 *Qui observe*, φυλακ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Inspectrice*, ἐπιστάτ-ις, ιδος (ἡ). || 3 *Qui prend soin*, ἐπιμελουμέν-η, ης (ἡ).
Surveille, n. f., πρόχθες ἡμέρ-α, ας (ἡ).
Surveiller, v. tr. 1 *Épier, observer*, φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. || 2 *Inspecter*, ἐπιστατ-εῖν, ἐπιστατ-έω, ῶ, fut. ἐπιστατήσ-ω, gén.; ἐφορ-ᾶν, ἐφορ-άω, ῶ, fut. ἐπόψ-ομαι, acc. || 3 *Conserver*, ἐπιμελ-εῖσθαι, ἐπιμελ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐπιμελήσ-ομαι, gén.
Survenance, n. f., παρέμπτωσ-ις, εως (ἡ).
Survenant, ante, adj., παρεμπίπτ-ων, ουσα, ον; ἐπιγιγνόμεν-ος, η, ον.
Survendre, v. tr., ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πιπράσκ-ειν, πιπράσκ-ω, fut. περάσ-ω, acc.
Survenir, v. intr., ἐπιγίγν-εσθαι, ἐπιγίγν-ομαι, fut. ἐπιγενήσ-ομαι.
Survente, n. f., πλειστηριασμ-ός, οῦ (ὁ).
Survider, v. tr., ὑποκεν-οῦν, ὑποκεν-όω, ῶ, fut. ὑποκενώσ-ω, acc. — ***Survidé, ée***, part. passé et adj., ὑπόκεν-ος, ος, ον.
Survie, n. f., τὸ ἐπιβιῶναι. L'article se décline.
Survivance, n. f. 1 *Faculté de succéder*, τῆς διαδοχῆς δικαίωμα, δικαιώματος (τό). || 2 *Existence après la mort*, τὸ ἐπιζῆν. L'article se décline.
Survivancier, n. m., διάδοχ-ος, ου (ὁ).
Survivant, ante, adj., ἐπίβι-ος, ος, ον.
Survivre, v. intr., ἐπιζ-ῆν, ἐπιζ-άω, ῶ, fut. ἐπιζήσ-ομαι.
Sus, prép., *sur*, ἐπί, acc. quand il y a idée de mouvement; gén. quand il n'y a pas idée de mouvement. Courir sus, ἐφορμ-ᾶν, ἐφορμ-άω, ῶ, fut. ἐφορμήσ-ω, dat. En sus, προσέτι, ἔτι δέ, πρὸς τούτοις.
Sus, interj. pour exhorter, pour exciter, ἄγε au singulier, ἄγετε au pluriel.
Susceptibilité, n. f., *disposition à se choquer*, ὀξυθυμί-α, ας (ἡ); ὀξυχολί-α, ας (ἡ).
Susceptible, adj. 1 *Capable de recevoir certaines modifications*, ἐνδεχόμεν-ος, η, ον, avec l'acc. de l'objet. || 2 *Facile à froisser*, ὀξύθυμ-ος, ος, ον; ὀξύχολ-ος, ος, ον.
Suscitation, n. f., προτροπ-ή, ῆς (ἡ); παρακίνησ-ις, εως (ἡ).
Susciter, v. tr., ἐγείρ-ειν, ἐγείρ-ω, fut. ἐγερ-ῶ, acc.; ἐξανιστάναι, ἐξανίστημι, fut. ἐξαναστήσ-ω, acc.
Suscription, n. f., ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ)
Susdit, ite, adj., προειρημέν-ος, η, ον.
Suspect, ecte, adj., ὕποπτ-ος, ος, ον.
Suspecter, v. tr., ὑποπτεύ-ειν, ὑποπτεύ-ω, fut. ὑποπτεύσ-ω, acc.
Suspendre, v. tr. 1 *Élever en l'air*, ἀναρτ-ᾶν, ἀναρτ-άω, ῶ, fut. ἀναρτήσ-ω, acc.; ἀνάπτ-ειν, ἀνάπτ-ω, fut. ἀνάψ-ω, acc.; αἰωρ-εῖν, αἰωρ-έω, ῶ, fut. αἰωρήσ-ω, acc. || 2 *Différer*, ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc. || 3 *Discontinuer*, παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc. || 4 *Arrêter pour*

un temps, ἐπέχ-ειν, ἐπέχ-ω, fut. ἐφέξ-ω, acc. ou gén. || 5 *Interdire d'une fonction*, τῆς ἀρχῆς διαπαύ-ειν, διαπαύ-ω, fut. διαπαύσ-ω, acc. — ***Suspendu, ue,*** part. passé et adj. 1 *Qui est en l'air*, μετέωρ-ος, ος, ον. || 2 *En équilibre*, κρεμαστ-ός, ή, όν.
Suspens (en), loc. adv., μετεώρως, ἐν ἀπόρῳ, ἐν ἀπορίᾳ. Qui est en suspens, μετέωρ-ος, ος, ον. Être en suspens, μετεωρίζεσθαι, μετεωρίζ-ομαι, fut. μετεωρισθήσ-ομαι; ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. Tenir en suspens, μετεωρίζ-ειν, μετεωρίζ-ω, fut. μετεωρίσ-ω, acc.
Suspense, n. f., κατάπαυσ-ις, εως (ἡ).
Suspensif, ive, adj., καταπαυστικ-ός, ή, όν.
Suspension, n. f. 1 *Action de suspendre en l'air*, ἀνάρτησ-ις, εως (ἡ); κρεματισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Surséance*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Cessation momentanée*, ἀπόπαυσ-ις, εως (ἡ); παῦλ-α, ης (ἡ). Suspension d'armes, σπονδ-αί, ῶν (αἱ). || 4 *Interdiction*, κατάπαυσ-ις, εως (ἡ). || 5 *Figure de rhétorique*, μετεωρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Suspicion, n. f., ὑποψί-α, ας (ἡ); ὑπόνοι-α, ας (ἡ).
Sustenter, v. tr., διατρέφ-ειν, διατρέφ-ω, fut. διαθρέψ-ω, acc.
Suture, n. f., ῥαφ-ή, ῆς (ἡ).
Suzerain, aine, adj., κυριακ-ός, ή, όν. Un suzerain, κύρι-ος, ου (ὁ).
Suzeraineté, n. f., κυρίευσ-ις, εως (ἡ).
Svelte, adj., ἰσχν-ός, ή, όν; ῥαδιν-ός, ή, όν.
Sybarite, n. m., συβαρίτ-ης, ου (ὁ). De sybarite, συβαριτικ-ός, ή, όν. Vivre en sybarite, συβαρίζ-ειν, συβαρίζ-ω, fut. συβαρίσ-ω.
Sybaritique, adj., συβαριτικ-ός, ή, όν.
Sycomore, n. m., συκόμορ-ος, ου (ἡ).
Sycophante, n. m., συκοφάντ-ης, ου (ὁ).
Syllabaire, n. m., *petit livre pour apprendre à lire*, πρὸς τὸ συλλαβίζ-ειν βιβλί-ον, ου (τό).
Syllabe, n. f., συλλαβ-ή, ῆς (ἡ).
Syllabique, adj., συλλαβικ-ός, ή, όν.
Syllepse, n. f., σύλληψ-ις, εως (ἡ).
Syllogisme, n. m., συλλογισμ-ός, οῦ (ὁ).
Syllogistique, adj., συλλογιστικ-ός, ή, όν.
Sylphe, n. m., ἀέρι-ος δαίμ-ων, ονος (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Sylvestre, adj., ἄγρι-ος, α, ον.
Symbole, n. m., σύμβολ-ον, ου (τό).
Symbolique, adj., συμβολικ-ός, ή, όν.
Symboliser, v. intr., *avoir rapport à*, ἀναλόγως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.
Symétrie, n. f., συμμετρί-α, ας (ἡ).
Symétrique, adj., σύμμετρ-ος, ος, ον.
Symétriquement, adv., συμμέτρως.
Symétriser, v. intr., συμμέτρως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.
Sympathie, n. f. 1 *Correspondance de choses entre elles*, συνάρμοσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Convenance d'humeur*, ὁμοιοπάθει-α, ας (ἡ). || 3 *Compassion*, συμπάθησ-ις, εως (ἡ). || 4 *Souffrance correspondante dans les organes*, συμπάθει-α, ας (ἡ).
Sympathique, adj. 1 *Qui est en correspondance d'humeur, d'inclination*, ὁμοιοπαθής, ής, ές. || 2 *Analogue*, ἀνάλογ-ος, ος, ον.
Sympathiser, v. intr., ὁμοιοπαθ-εῖν, ὁμοιοπαθ-έω, ῶ, fut. ὁμοιοπαθήσ-ω.
Symphonie, n. f., συμφωνί-α, ας (ἡ).
Symphoniste, n. m. 1 *Qui compose des symphonies*, συμφωνίας ποι-ῶν, οῦντος (ὁ). || 2 *Qui fait la partie dans une symphonie*, συμφων-ῶν, οῦντος (ὁ).
Symptomatique, adj., συμπτωματικ-ός, ή, όν.
Symptôme, n. m. 1 *Signe qui indique une maladie*, σύμπτωμα, συμπτώματ-ος (τό). || 2 *Indice, présage*, σημεῖ-ον, ου (τό).
Synagogue, n. f., συναγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Synalèphe, n. f., *jonction de deux mots en un seul*, συναλοιφ-ή, ῆς (ἡ).
Synallagmatique, adj., συναλλαγματικ-ός, ή, όν. Contrat synallagmatique, συνάλλαγμα, συναλλάγματ-ος (τό).
Synchrone, adj., σύγχρον-ος, ος, ον.
Synchronique, adj., σύγχρον-ος, ος, ον.
Synchronisme, n. m., συγχρονισμ-ός, οῦ (ὁ).
Syncope, n. f., συγκοπ-ή, ῆς (ἡ), dans tous les sens. Tomber en syncope, λειποθυμ-εῖν, λειποθυμ-έω, ῶ, fut. λειποθυμήσ-ω.
Syncoper, v. tr., συγκόπτ-ειν, συγκόπτ-ω, fut. συγκόψ-ω, acc. — ***Syncopé, ée,*** part. passé et adj., σύγκοπτ-ος, ος, ον.
Syncrétisme, n. m., *mélange de divers systèmes philosophiques*, συγκρητισμ-ός, οῦ (ὁ).
Syndérèse, n. f., *remords de conscience*, συντήρησ-ις, εως (ἡ).
Syndic, n. m., σύνδικ-ος, ου (ὁ). Être syndic, συνδικ-εῖν, συνδικ-έω, ῶ, fut. συνδικήσ-ω.
Syndical, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ τοῦ συνδίκου. Le premier article se décline.
Syndicat, n. m., συνδικί-α, ας (ἡ).
Synecdoche ou **Synecdoque**, n. f., συνεκδοχ-ή, ῆς (ἡ).
Synérèse, n. f., *contraction*, συναίρεσ-ις, εως (ἡ).
Synodal, ale, adj., συνοδικ-ός, ή, όν.
Synodalement, adv., συνοδικῶς.
Synode, n. m., σύνοδ-ος, ου (ἡ).
Synodique, adj., συνοδικ-ός, ή, όν.
Synonyme, adj., συνώνυμ-ος, ος, ον; ἰσοδύναμ-ος, ος, ον. Être synonyme, συνωνυμ-εῖν, συνωνυμ-έω, ῶ, fut. συνωνυμήσ-ω; ἰσοδυναμ-εῖν, ἰσοδυναμ-έω, ῶ, fut. ἰσοδυναμήσ-ω. Pris substantivement, συνώνυμ-ον, ου (τό).
Synonymie, n. f., συνωνυμί-α, ας (ἡ).
Synonymique, adj., συνωνυμ-ῶν, οῦσα, οῦν; συνώνυμ-ος, ος, ον.
Synoptique, adj., συνοπτικ-ός, ή, όν. Tableau synoptique, σύνοψ-ις, εως (ἡ).
Synovial, ale, adj., σιαλικ-ός, ή, όν.
Synovie, n. f. σίαλ-ον, ου (τό).
Syntaxe, n. f., σύνταξ-ις, εως (ἡ).
Syntaxique, adj., συντακτικ-ός, ή, όν.
Synthèse, n. f., σύνθεσ-ις, εως (ἡ).

Synthétique, adj., συνθετικ-ός, ή, όν.
Synthétiquement, adv., κατὰ σύνθεσιν.
Syrte, n. f., σύρτ-ις, ιδος (ἡ).
Systaltique, adj., συσταλτικ-ός, ή, όν.
Systématique, adj. 1 *Qui tient à un système*, συστηματικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui repose sur un système imaginaire*, ὁ, ἡ, τὸ ἀπὸ συστήματος. L'article se décline. || 3 *Qui fait des systèmes*, δόγματα ποι-ῶν, οῦσα, οῦν. Homme systématique, δοξαστ-ής, οῦ (ὁ).
Systématiquement, adv., κατὰ σύστημα.
Système, n. m. 1 *Ensemble*, σύστημα, συστήματ-ος (τό). || 2 *Plan*, γνώμ-η, ης (ἡ). || 3 *Manière d'être*, τρόπ-ος, ου (ὁ).
Systole, n. f., συστολ-ή, ῆς (ἡ).
Syzygie, n. f., συζυγί-α, ας (ἡ).

T

T, n. m., vingtième lettre de l'alphabet et seizième des consonnes, ταῦ (τό), indécl.
Ta, adj. poss., voy. Ton.
Tabac, n. m., ταμπάκ-ος, ου (ὁ). Grec moderne. Tabac à fumer, καπν-ός, οῦ (ὁ). Prise de tabac, ἀκροδακτύλι-ον, ου (τό).
Tabagie, n. f., καπνιστήρι-ον, ου (τό). Grec moderne.
Tabarin, n. m., γελωτοποι-ός, οῦ (ὁ).
Tabarinage, n. m., γελωτοποιΐ-α, ας (ἡ).
Tabatière, n. f., ταμπακιέρ-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Tabellion, n. m., γραμματ-εύς, έως (ὁ).
Tabellionage, n. m., γραμματεί-α, ας (ἡ).
Tabernacle, n. m., σκην-ή, ῆς (ἡ).
Tabide, adj., *très-maigre*, τακερ-ός, ά, όν.
Tabis, n. m., *taffetas ondé*, κυματοειδ-ὲς ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Tabiser, v. tr., κυματ-οῦν, κυματ-όω, ῶ, fut. κυματώσ-ω, acc. — ***Tabisé, ée***, part. passé et adj., κυματοειδ-ής, ής, ές.
Tablature, n. f. 1 *Signes qui marquent le chant*, διάγραμμα, διαγράμματ-ος (τό). Entendre la tablature, *être rusé*, μηχαν-ᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι. || 2 *Trouble, importunité*, ἐνόχλησ-ις, εως (ἡ). Donner de la tablature, πράγματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω.
Table, n. f. 1 *Meuble*, τράπεζ-α, ης (ἡ). Table de jeu, table de nuit, ἄβαξ, ἄβακ-ος (ὁ). Dresser la table, τὴν τράπεζαν παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω. Mettre la table, τραπεζ-οῦν, τραπεζ-όω, ῶ, fut. τραπεζώσ-ω. Recevoir à sa table, δειπνίζ-ειν, δειπνίζ-ω, fut. δειπνίσ-ω, acc. La sainte table, ἱερ-ὰ τράπεζ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent; εὐχαριστί-α, ας (ἡ). Table de loi, πλάξ, πλακ-ός (ἡ). Les tables de la loi, τοῦ νόμου πλάκ-ες, ῶν (αἱ). La loi des Douze Tables, δωδεκάδελτ-ος νόμ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Catalogue, liste*, κατάλογ-ος, ου (ὁ). Table des matières, σύλλαβ-ος, ου (ὁ). Table de Pythagore, κεφαλισμ-ός, οῦ (ὁ). Table, dans le sens de *feuille de métal, de pierre, de marbre, etc.*, πλάξ, πλακ-ός (ἡ).
Tableau, n. m. 1 *Ouvrage de peinture, etc.*, πίναξ, πίνακ-ος (ὁ). || 2 *La peinture elle-même*, γραφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Image, description*, εἰκ-ών, όνος (ἡ). || 4 *Ensemble d'objets qui frappent la vue*, σύνοψ-ις, εως (ἡ). || 5 *Catalogue, liste*, κατάλογ-ος, ου (ὁ); πίναξ, πίνακ-ος (ὁ).
Tabler, v. intr., *compter, calculer*, εἰκάζ-ειν, εἰκάζ-ω, fut. εἰκάσ-ω.
Tabletier, n. m., λεπτουργ-ός, οῦ (ὁ). Tabletière, n. f., λεπτουργ-ός, οῦ (ἡ).
Tablette, n. f., *planchette*, ἄβαξ, ἄβακ-ος (ὁ); ἀβάκι-ον, ου (τό). Tablette de bibliothèque, θηκί-ον, ου (τό). Tablette de chocolat, d'aloès, etc., πλάτυσμα, πλατύσματ-ος (τό). Tablettes, n. f. pl., *calepin, agenda*, δέλτ-ος, ου (ἡ).
Tabletterie, n. f., λεπτουργί-α, ας (ἡ).
Tablier, n. m. 1 *Petite table pour jouer aux dames, aux échecs, etc.*, ἀβάκι-ον, ου (τό). || 2 *Pièce de toile, de cuir qu'on place devant soi*, περίζωμα, περιζώματ-ος (τό). || 3 *Devant de cabriolet*, σκέπασμα, σκεπάσματ-ος (τό). || 4 *Parquet d'un pont*, καταῤῥάκτ-ης, ου (ὁ).
Tabloin, n. m., *plate-forme*, ἐπίπεδ-ον, ου (τό).
Tabouret, n. m., θρανίδι-ον, ου (τό).
Tac, n. m., *maladie des bœufs et des moutons*, τῶν προβάτων νόσ-ος, ου (ἡ).
Tacet, n. m., *silence*, terme de musique, σιγ-ή, ῆς (ἡ). Garder le tacet, *ne rien dire*, σιγ-ᾶν, σιγ-άω, ῶ, fut. σιγήσ-ω.
Tache, n. f. 1 *Souillure*, σπῖλ-ος, ου (ὁ); κηλ-ίς, ῖδος (ἡ), au propre et au figuré. Tache de rousseur, ἐφηλ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Moucheture*, ποικιλί-α, ας (ἡ). Tache sur l'œil, νεφέλι-ον, ου (τό). Tache à l'honneur, à la réputation, αἰσχύν-η, ης (ἡ); λώβ-η, ης (ἡ). Sans tache, ἄσπιλ-ος, ος, ον.
Tâche, n. f., *ouvrage à faire*, προσταχθ-ὲν ἔργ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. Prendre à tâche, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc.
Tacher, v. tr., *salir*, σπιλ-οῦν, σπιλ-όω, ῶ, fut. σπιλώσ-ω, acc., au propre et au figuré. — ***Taché, ée***, part. passé et adj., σπιλωτ-ός, ή, όν.
Tâcher, v. intr., *s'efforcer de*, πειρ-ᾶσθαι, πειρ-άομαι, ῶμαι, fut. πειράσ-ομαι; σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω.
Tacheter, v. tr., στίζ-ειν, στίζ-ω, fut. στίξ-ω; ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc. — ***Tacheté, ée***, part. passé et adj., στικτ-ός, ή, όν.

Tachygraphe, n. m., ταχυγράφ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Tachygraphie, n. f., ταχυγραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Tachygraphique, adj., ταχυγραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Tacite, adj. 1 *Non exprimé*, ἄῤῥητ-ος, ος, ον. || 2 *Non écrit*, ἄγραφ-ος, ος, ον.
Tacitement, adv., σιωπῇ, ἀγράφως.
Taciturne, adj., σιγηλ-ός, ή, όν.
Taciturnité, n. f., σιγηλ-όν, οῦ (τό).
Tact, n. m. 1 *Toucher*, ἁφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Finesse d'esprit*, σύνεσ-ις, εως (ἡ); εὐστοχί-α, ας (ἡ). Avoir du tact, συνετ-εῖν, συνετ-έω, ῶ, fut. συνετήσ-ω. Qui a du tact, συνετ-ός, ή, όν; εὔστοχ-ος, ος, ον. Manque de tact, ἀσυνεσί-α, ας (ἡ); ἀστοχί-α, ας (ἡ). Qui manque de tact, ἀσύνετ-ος, ος, ον; ἄστοχ-ος, ος, ον.
Tac-tac, n. m., τὸ τάκα-τάκα. Grec moderne. L'article se décline.
Tacticien, n. m., τακτικ-ός, οῦ (ὁ).
Tactile, adj., ἁπτ-ός, ή, όν.
Taction, n. f., ἁφ-ή, ῆς (ἡ).
Tactique, n. f. 1 *Art de ranger les troupes*, τακτικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Moyens qu'on emploie pour arriver à un but*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ); τέχν-η, ης (ἡ). User de tactique, πανουργ-εῖν, πανουργ-έω, ῶ, fut. πανουργήσ-ω.
Taffetas, n. m., σηρικ-ὸν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Taie, n. f. 1 *Enveloppe d'oreiller*, περικάλυμμα, περικαλύμματ-ος (τό). || 2 *Tache sur l'œil*, λεύκωμα, λευκώματ-ος (τό).
Taillable, adj., ὑποτελ-ής, ή, ές.
Taillade, n. f., τομ-ή, ῆς (ἡ); τμῆσ-ις, εως (ἡ).
Taillader, v. tr., διατέμν-ειν, διατέμν-ω, fut. διατεμ-ῶ, acc. — ***Tailladé, ée***, part. passé et adj., διάτομ-ος, ος, ον.
Taillanderie, n. f. 1 *Métier de taillandier*, σιδηρουργί-α, ας (ἡ). || 2 *Ouvrages de taillandier*, σιδηρώματ-α, ων (τά).
Taillandier, n. m., σιδηρουργ-ός, οῦ (ὁ).
Taillant, n. m., *tranchant*, στόμα, στόματ-ος (τό); ἀκ-ή, ῆς (ἡ).
Taille, n. f. 1 *Tranchant*, στόμα, στόματ-ος (τό). D'estoc et de taille, νύγδην τε καὶ τμήδην. || 2 *Action de couper*, τομ-ή, ῆς (ἡ). Taille des pierres, λιθοτομί-α, ας (ἡ). Pierre de taille, τετράγωνος λίθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Impôt*, φόρ-ος, ου (ὁ). || 4 *Stature*, τοῦ σώματος σχῆμα, σχήματ-ος (τό). Basse-taille, en parlant de la voix, βαρύτον-ος φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Taille-douce, n. f., χαλκογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Taille-doucier, n. m., χαλκογράφ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Taille-plume, n. m., καλαμογλυφ-ίς, ίδος (ἡ). Grec moderne.
Tailler, v. tr., τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ, acc. — ***Taillé, ée***, part. passé et adj., τόμι-ος, ος, ον. Locutions diverses : Tailler des croupières, πράγματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. Tailler les morceaux, τὸ ἔργον περιορίζ-ειν, περιορίζ-ω, fut. περιορίσ-ω, dat. Tailler les cheveux, τριχοτομ-εῖν, τριχοτομ-έω, ῶ, fut. τριχοτομήσ-ω. Tailler les arbres, τὰ δένδρα κλαδεύ-ειν, κλαδεύ-ω, fut. κλαδεύσ-ω. Tailler les pierres, λιθοτομ-εῖν, λιθοτομ-έω, ῶ, fut. λιθοτομήσ-ω. Tailler une plume, κάλαμον γλύφ-ειν, γλύφ-ω, fut. γλύψ-ω. Tailler en plein drap, *avoir en abondance*, εὐπορ-εῖν, εὐπορ-έω, ῶ, fut. εὐπορήσ-ω. Tailler en pièces, κατασφάττ-ειν, κατασφάττ-ω, fut. κατασφάξ-ω, acc. Bien taillé, *bien proportionné*, εὐφυ-ής, ής, ές.
Tailleur, n. m., en général, τομ-εύς, έως (ὁ). Tailleur d'habits, ἱματουργ-ός, οῦ (ὁ). Tailleur de pierres, λιθοτόμ-ος, ου (ὁ). Tailleur d'arbres, κλαδευτ-ήρ, ῆρος (ὁ).
Taillis, n. m., ὑλοτόμι-ον, ου (τό).
Tailloir, n. m., *tablette de chapiteau*, ἐλε-ός, οῦ (ὁ).
Taillon, n. m., *imposition, taille*, φόρ-ος, ου (ὁ).
Tain, n. m., *feuille d'étain et de vif-argent appliquée derrière les glaces*, κασσιτέρου πέταλ-ον, ου (τό). Mettre au tain, κασσιτερ-οῦν, κασσιτερ-όω, ῶ, fut. κασσιτερώσ-ω, acc.
Taire, v. tr. 1 *Ne pas dire*, σιωπ-ᾶν, σιωπ-άω, ῶ, fut. σιωπήσ-ω, acc. || 2 *Dissimuler*, ἀποκρύπτ-εσθαι, ἀποκρύπτ-ομαι, fut. ἀποκρύψ-ομαι, acc. Faire taire, κατασιωπ-ᾶν, κατασιωπ-άω, ῶ, fut. κατασιωπήσ-ω, acc. — ***se Taire***, v. pr., σιωπ-ᾶν, σιωπ-άω, ῶ, fut. σιωπήσ-ω, acc. Qui ne peut se taire, ἀσίγητ-ος, ος, ον.
Taisson, n. m., *blaireau*, τρόχ-ος, ου (ὁ).
Talc, n. m., φεγγίτ-ης, ου (ὁ).
Talent, n. m. 1 *Poids d'or ou d'argent*, τάλαντ-ον, ου (τό). || 2 *Disposition, aptitude naturelle*, εὐφυΐ-α, ας (ἡ). Grand talent, δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ). Qui a du talent, εὐφυ-ής, ής, ές. Talent de la parole, τοῦ λόγου δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ). Qui a le talent de la parole, λέγειν δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος). Manque de talent, ἀφυΐ-α, ας (ἡ). Qui manque de talent, ἀφυ-ής, ής, ές.
Talion, n. m., ἀντίποιν-ον, ου (τό). Imposer la peine du talion, τοῖς ἴσοις ἀμείβ-εσθαι, ἀμείβ-ομαι, fut. ἀμείψ-ομαι, acc.
Talisman, n. m., φυλακτήρι-ον, ου (τό); φίλτρ-ον, ου (τό).
Talmouse, n. f., πλακ-οῦς, οῦντος (ὁ).
Talon, n. m., πτέρν-α, ης (ἡ); σφυρ-όν, οῦ (τό).
Talonner, v. tr. 1 *Poursuivre de près*, ἐπὶ πόδα διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ω, acc. || 2 *Importuner*, ἐπικεῖσθαι, ἐπίκειμαι, fut. ἐπικείσ-ομαι, dat. || 3 *Aiguillonner, exciter*, παροτρύν-ειν, παροτρύν-ω, fut. παροτρυν-ῶ, acc.
Talonnière, n. f., πέδιλ-ον, ου (τό).
Talus, n. m., ἀπόκλιμα, ἀποκλίματ-ος (τό).

En talus, ἐγκλιδόν. Qui est en talus, ἐγκλιν-ής, ής, ές.

Taluter, v. tr., *mettre en talus*, ἀποκλίν-ειν, ἀποκλίν-ω, fut. ἀποκλιν-ῶ, acc. — ***Taluté, ée,*** part. passé et adj., ἐγκλιν-ής, ής, ές.

Tamarin, Tamarinier, n. m., *arbrisseau*, ὀξυφοίνιξ, ὀξυφοίνικ-ος (ὁ). Grec moderne.

Tamaris, n. m., μυρίκ-η, ης (ἡ).

Tambour, n. m. 1 *Instrument*, τύμπαν-ον, ου (τό). || 2 *Celui qui bat le tambour*, τυμπανιστ-ής, οῦ (ὁ). || 3 *Cylindre sur lequel s'enroule la chaîne d'une horloge*, κύλινδρ-ος, ου (ὁ). || 4 *Entourage de menuiserie ou de maçonnerie*, διάφραγμα, διαφράγματ-ος (τό). Tambour battant, *avec brusquerie*, χαλεπῶς.

Tambourin, n. m., τυμπάνι-ον, ου (τό).

Tambourinage, n. m., τυμπανισμ-ός, οῦ (ὁ).

Tambouriner, v. tr., τυμπανίζ-ειν, τυμπανίζ-ω, fut. τυμπανίσ-ω, acc.

Tambourineur, n. m., τυμπανιστ-ής, οῦ (ὁ).

Taminier, n. m., *sorte d'asperge*, σμίλαξ, σμίλακ-ος (ἡ).

Tamis, n. m., σῆστρ-ον, ου (τό).

Tamiser, v. tr., διαττ-ᾶν, διαττ-άω, ῶ, fut. διαττήσ-ω, acc.

Tampon, n. m., πῶμα, πώματ-ος (τό).

Tamponner, v. tr., πωμάζ-ειν, πωμάζ-ω, fut. πωμάσ-ω. acc.

Tan, n. m., βυρσοδεψικ-ὴ κόν-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Tancer, v. tr., ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat.

Tanche, n. f., μύξ-ος, ου (ὁ).

Tandis que, conj., μεταξύ ou ἅμα, avec un participe. Tandis qu'il parlait, αὐτοῦ μεταξὺ λέγοντος. On traduit aussi par ἐν ᾧ, sous-entendu χρόνῳ, avec l'indicatif.

Tangage, n. m., σάλ-ος, ου (ὁ).

Tangence, n. f., τῆς ἐπαφῆς στιγμ-ή, ῆς (ἡ).

Tangente, n. f., ἐφαπτομέν-η, ης (ἡ). S'échapper par la tangente, διαφεύγ-ειν, διαφεύγ-ω, fut. διαφεύξ-ομαι.

Tangible, adj., ψαυστ-ός, ή, όν.

Tanguer, v. intr., *avoir un mouvement de tangage*, σαλεύ-εσθαι, σαλεύ-ομαι, fut. σαλευθήσ-ομαι.

Tanière, n. f., φωλε-ός, οῦ (ὁ).

Tannage, n. m., σκυτοδεψικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Tanner, v. tr., βυρσεύ-ειν, βυρσεύ-ω, fut. βυρσεύσ-ω, acc.; σκυτοδεψ-εῖν, σκυτοδεψ-έω, ῶ, fut. σκυτοδεψήσ-ω, acc. — ***Tanné, ée,*** part. passé et adj., *de couleur brune*, φαι-ός, ά, όν.

Tannerie, n. f., βυρσοδέψι-ον, ου (τό).

Tanneur, n. m., βυρσ-εύς, έως (ὁ); σκυτοδέψ-ης, ου (ὁ).

Tant, adv., τοσόνδε, τοσοῦτον, avec le gén.; τοσόςδε, τοσήδε, τοσόνδε; τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο, qui s'accordent avec le nom. Dans le sens de *autant*, tant, suivi d'un nom de choses qui ne se comptent pas, s'exprime par τοσόνδε, avec le gén. Quand la chose peut se dire grande, τοσοῦτος, τοσαυτη, τοσοῦτο. Quand la chose peut se compter, τοσοῦτ-οι, τοσαῦτ-αι, τοσαῦτ-α. Devant un verbe ordinaire, τοσόνδε. Devant un verbe de prix ou d'estime, τοσοῦδε, τοσούτου. Devant un comparatif, τοσούτῳ, et le *que* qui suit s'exprime, suivant le corrélatif qui précède, par ὅσον, ὅσος, ὅσοι, ὅσου, ὅσῳ. Lorsque *tant* signifie *tellement*, il s'exprime par οὕτω devant une consonne, οὕτως devant une voyelle, et le *que* se rend par ὥςτε ou ὡς, avec l'infinitif ou l'indicatif. Tant soit peu, μικρὸν ὅσον, ὀλίγον ὅσον. Tant s'en faut que... qu'au contraire, τοσοῦτον ἄπεστι τοῦ... ὥςτε, avec l'inf. Si tant est que, εἰ οὕτως ἔχει. Tant pis, τοσούτῳ χεῖρον. Tant mieux, τοσούτῳ ἄμεινον. Tant, précédé ou suivi de la conjonction *et*, se prend dans le sens de *quelque* et se rend par ὑπέρ. Vingt et tant d'années, ὑπὲρ τὰ εἴκοσιν ἔτη. Tant, suivi de *que*, servant à énumérer, καί répété ; ἅμα μέν, ἅμα δέ ; τὰ μέν, τὰ δέ; τέ καί. Ex. : Tant hommes que femmes, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ; ἅμα μὲν ἄνδρες, ἅμα δὲ γυναῖκες ; τὰ μὲν ἄνδρες τὰ δὲ γυναῖκες ; ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. Tant bien que mal, μετρίως, εὖ τε καὶ χεῖρον. En tant que, *eu égard à*, ὡς, ἅτε. Tant que, *aussi longtemps que*, ὅσον χρόνον, ἐφ' ὅσον χρόνον, μέχρις οὗ, avec l'indic. Tant y a que, ὁπωςοῦν ἔχει.

Tante, n. f., θεί-α, ας (ἡ). Tante paternelle, πατραδέλφ-η, ης (ἡ). Tante maternelle, μητραδέλφ-η, ης (ἡ).

Tantet, n. m., μικρὸν ὅσον, indécl., avec le gén. de l'objet.

Tantinet, n. m., ὀλιγίστατον, indécl., avec le gén. de l'objet.

Tantôt, adv. 1 *Dans peu de temps*, ἐν βραχεῖ, ἐν τάχει, ταχέως. || 2 *Naguère*, ἄρτι, ἀρτίως, νεωστί, πρῴην. Tantôt, répété, τότε μέν, τότε δέ ; νῦν μέν, νῦν δέ. Tantôt d'une manière, tantôt d'une autre, ἄλλοτε ἄλλως. Tantôt ceci, tantôt cela, ὅτε μὲν τοῦτο, ὅτε δ' ἐκεῖνο ; ἄλλο καὶ ἄλλο. Tantôt, dans le sens d'*à peu près*, σχεδόν. A tantôt, *au revoir*, κατ' αὐτὴν τὴν ἑσπέραν.

Taon, n. m., οἶστρ-ος, ου (ὁ).

Tapage, n. m., θόρυβ-ος, ου (ὁ) ; πάταγ-ος, ου (ὁ). Faire tapage, θορυβοποι-εῖν, θορυβοποι-έω, ῶ, fut. θορυβοποιήσ-ω.

Tapageur, n. m., θορυβοποι-ός, οῦ (ὁ).

Tape, n. f., ἀπὸ τῆς παλάμης πληγ-ή, ῆς (ἡ). Donner une tape, θεναρίζ-ειν, θεναρίζ-ω, fut. θεναρίσ-ω, acc.

Taper, v. tr., θεναρίζ-ειν, θεναρίζ-ω, fut. θεναρίσ-ω, acc. Taper du pied, τὴν γῆν τῷ ποδὶ κρού-ειν, κρού-ω, fut. κρούσ-ω. — ***Tapé, ée,*** part. passé et adj. 1 *Aplati et séché au four*, πλακωτ-ός, ή, όν. || 2 *Fait à propos, vif, piquant*, ἐπίκαιρ-ος, ος, ον.

Tapinois (en), loc. adv., λάθρα, κλέβδην, κρύφα, κρύβδην.

se **Tapir**, v. pr., ὑποπτήσσ-ειν, ὑποπτήσσ-ω, fut. ὑποπτήξ-ω.

Tapir, n. m., *gros quadrupède*, τάπηρ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Tapis, n. m., τάπης, τάπητ-ος (ὁ); τάπ-ις, ιδος (ἡ); στρῶμα, στρώματ-ος (τό). Être sur le tapis, *être le sujet de la conversation*, διὰ στόματος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Vous êtes sur le tapis, περὶ σοῦ ἔστιν ὁ λόγος. Amuser le tapis, *dire des choses inutiles*, περισσολογ-εῖν, περισσολογ-έω, ῶ, fut. περισσολογήσ-ω.
Tapisser, v. tr., στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω, acc.
Tapisserie, n. f. 1 *Tapis*, τάπης, τάπητ-ος (ὁ). || 2 *Tenture*, αὐλαί-α, ας (ἡ); αὐλαῖ-ον, ου (τό). Faire tapisserie, *être comme accessoire*, ἐν παρέργῳ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.
Tapissier, n. m., τάπητας κατασκευάζ-ων, οντος (ὁ). Tapissière, n. f. 1 *Qui arrange les tapis*, τάπητας κατασκευάζουσ-α, ης (ἡ). || 2 *Sorte de voiture légère*, κοῦφ-ον ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Tapon, n. m., πῶμα, πώματ-ος (τό).
Tapoter, v. tr., συχνὸν κτυπ-εῖν, κτυπ-έω, ῶ, fut. κτυπήσ-ω, acc.
Taquer, v. tr., *égaliser*, ἰσάζ-ειν, ἰσάζ-ω, fut. ἰσάσ-ω, acc.
Taquet, n. m. 1 *Crochet*, ἄγκιστρ-ον, ου (τό). || 2 *Morceau de bois pour caler*, σταλ-ίς, ίδος (ἡ).
Taquin, ine, adj. 1 *Qui aime les querelles*, φιλόνεικ-ος, ος, ον; φιλεριστικ-ός, ή, όν. || 2 *Contrariant*, ἐριστικ-ός, ή, όν.
Taquiner, v. tr., ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat.
Taquinerie, n. f. 1 *Action de taquiner*, ἐνόχλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Humeur querelleuse*, φιλονεικί-α, ας (ἡ). || 3 *Esprit contrariant*, δυσκολί-α, ας (ἡ).
Taquoir, n. m., *instrument pour égaliser des formes d'imprimerie*, ὁμάλιστρ-ον, ου (τό).
Tarabuster, v. tr., ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat.
Taraud, n. m., *instrument pour percer*, τρυπάν-η, ης (ἡ).
Tarauder, v. tr., τρυπ-ᾶν, τρυπ-άω, ῶ, fut. τρυπήσ-ω, acc.
Tard, adv., ὀψέ. Au plus tard, ὀψιαίτατα. Trop tard, ὀψιαίτερον. Venir trop tard, ὑστερίζ-ειν, ὑστερίζ-ω, fut. ὑστερίσ-ω. Il se fait tard, ὀψίζει, ἑσπέρα γίγνεται, συσκοτάζει. Tôt ou tard, θᾶττον ἢ ὕστερον. Tard se prend aussi substantivement. Sur le tard, πρὸς τὴν δείλην, δείλης. Arriver sur le tard, ὀψίζ-ειν, ὀψίζ-ω, fut. ὀψίσ-ω.
Tarder, v. intr. 1 *Différer*, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω; διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω; χρονίζ-ειν, χρονίζ-ω, fut. χρονίσ-ω. Sans tarder, ἀμελλητί, αὐτίκα, εὐθύς. Être en retard, ὑστερ-εῖν, ὑστερ-έω, ῶ, fut. ὑστερήσ-ω. || 2 *Désirer*, ἐπιποθ-εῖν, ἐπιποθ-έω, ῶ, fut. ἐπιποθήσ-ω. Il me tarde de vous voir, βλέπειν σε προθυμοῦμαι.
Tardif, ive, adj. 1 *Qui vient tard*, ὄψι-ος, α, ον (comp. ὀψι-αίτερος, sup. ὀψι-αίτατος). Être tardif, ὀψίζ-ειν, ὀψίζ-ω, fut. ὀψίσ-ω. || 2 *Lent*, βραδ-ύς, εῖα, ύ (comp. βραδ-ύτερος, sup. βραδ-ύτατος). || 3 *Qui donne tard des fruits*, ὀψίκαρπ-ος, ος, ον.
Tardigrade, adj., βραδύπ-ους, ους, ουν.
Tardivement, adv., ὀψέ.
Tardiveté, n. f., *fructification lente*, ὀψικαρπί-α, ας (ἡ).
Tare, n. f. 1 *Déchet*, ἀπότριμμα, ἀποτρίμματ-ος (τό); φυρμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Défaut*, ἔλλειμμα, ἐλλείμματ-ος (τό). || 3 *Corruption*, διαφθορ-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Mauvaise réputation*, κακοδοξί-α, ας (ἡ).
Tarentelle, n. f., *danse*, χόρευσ-ις, εως (ἡ).
Tarentisme, n. m., *maladie donnée par la tarentule*, φαλαγγισμ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.
Tarentule, n. f., *araignée*, φαλάγγι-ον, ου (τό). Mordu, piqué de la tarentule, φαλαγγιόπληκτ-ος, ος, ον; φαλαγγιόδηκτ-ος, ος, ον. Être piqué de la tarentule, *être irrité*, φαλαγγι-ᾶν, φαλαγγι-άω, ῶ, fut. φαλαγγιάσ-ω.
Tarer, v. tr. 1 *Causer du déchet*, ἀποτρίβειν, ἀποτρίβ-ω, fut. ἀποτρίψ-ω, acc. || 2 *Gâter, corrompre*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || 3 *Peser un vase, un baril vide*, σταθμ-ᾶν, σταθμ-άω, ῶ, fut. σταθμήσ-ω, acc. — ***Taré, ée***, part. passé et adj. 1 *Gâté, corrompu*, σαθρ-ός, ά, όν. || 2 *Qui a une mauvaise réputation*, διαβόητ-ος, ος, ον.
Taret, n. m., *petite tarière*, τερέτρι-ον, ου (τό).
Targe, n. f., *espèce de bouclier*, ἀσπ-ίς, ίδος (ἡ).
Targette, n. f., ὀχ-εύς, έως (ὁ).
se Targuer, v. pr., μέγα φρον-εῖν, φρον-έω, ῶ, fut. φρονήσ-ω ἐπί, dat., περί, gén.
Tari, n. m., *liqueur extraite du palmier*, ἐκ τοῦ φοίνικος ποτ-όν, οῦ (τό).
Tarière, n. f., τέρετρ-ον, ου (τό); τρυπάν-η, ης (ἡ). Percer avec la tarière, τρυπ-ᾶν, τρυπ-άω, ῶ, fut. τρυπήσ-ω, acc.
Tarif, n. m., διατίμησ-ις, εως (ἡ).
Tarifer, v. tr., διατιμ-ᾶν, διατιμ-άω, ῶ, fut. διατιμήσ-ω, acc.
Tarin, n. m., *oiseau*, ἀκανθ-ίς, ίδος (ἡ).
Tarir, v. tr. 1 *Mettre à sec*, ξηραίν-ειν, ξηραίν-ω, fut. ξηραν-ῶ, acc. || 2 *Épuiser*, ἐξαντλ-εῖν, ἐξαντλ-έω, ῶ, fut. ἐξαντλήσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Être mis à sec*, ἀποξηραίν-εσθαι, ἀποξηραίν-ομαι, fut. ἀποξηρανθήσ-ομαι. || 2 *Cesser de couler*, ἐλλείπ-ειν, ἐλλείπ-ω, fut. ἐλλείψ-ω. || 3 *Cesser, s'arrêter*, παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι. Ne pas tarir, dans le sens figuré, πολύς, πολλ-ή, πολ-ὺ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.
Tarissable, adj., εὐξήραντ-ος, ος, ον. Qui n'est pas tarissable, ἀνεξάντλητ-ος, ος, ον.
Tarissement, n. m., ξήρανσ-ις, εως (ἡ).
Tarlatane, n. f., *grosse mousseline*, στριπτὸν βαμβακηρ-όν, οῦ (τό). Grec moderne. Les deux mots se déclinent.
Taroté, ée, adj., se dit des cartes dont le dos est marqué de grisailles en compartiments, διάγραπτ-ος, ος, ον.

Tarots, n. m. pl., *cartes tarotées*, διάγραπτ-α χαρτί-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Taroupe, n. f., *poil qui croît entre les sourcils*, μεσόφρυ-ον, ου (τό).
Tarse, n. m., *cou-de-pied*, ταρσ-ός, οῦ (ὁ).
Tartan, n. m., *étoffe à carreaux*, ποικίλ-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Tartane, n. f., *espèce de vaisseau*, τροχαντ-ήρ, ῆρος (ὁ).
Tarte, n. f., πλακ-οῦς, οῦντος (ὁ).
Tartelette, n. f., πλακούντι-ον, ου (τό).
Tartine, n. f., ἀρτίδι-ον, ου (τό).
Tartre, n. m. 1 *Dépôt terreux*, φέκλ-η, ης (ἡ). || 2 *Sédiment qui s'attache aux dents*, ῥύπ-ος, ου (ὁ).
Tartufe, n. m., *hypocrite*, ὑποκριτ-ής, οῦ (ὁ). Agir en tartufe, ὑποκρίν-εσθαι, ὑποκρίν-ομαι, fut. ὑποκριν-οῦμαι.
Tartuferie, n. f., *hypocrisie*, ὑπόκρισ-ις, εως (ἡ).
Tas, n. m., 1 *Monceau, amas*, σωρ-ός, οῦ (ὁ). En tas, σωρηδόν. Mettre en tas, σωρεύ-ειν, σωρεύ-ω, fut. σωρεύσ-ω, acc. | 2 *Multitude, ramas*, φυρμ-ός, οῦ (ὁ); σύρφ-ος, εος, ους (τό).
Tasse, n. f., φιαλ-ίς, ίδος (ἡ).
Tasseau, n. m., πασσάλι-ον, ου (τό).
Tassement, n. m., ἵζημα, ἱζήματ-ος (τό); ὑπόπτωσ-ις, εως (ἡ).
Tasser, v. tr., *mettre en tas*, σωρεύ-ειν, σωρεύ-ω, fut. σωρεύσ-ω, acc. — ***se Tasser***, v. pr., *s'affaisser*, ὑφιζάν-ειν, ὑφιζάν-ω, fut. ὑφιζήσ-ω. — ***Tassé, ée***, part. passé et adj., *mis en tas*, σωρευτ-ός, ή, όν.
Tâter, v. tr. 1 *Toucher, manier doucement*, ψηλαφ-ᾶν, ψηλαφ-άω, ῶ, fut. ψηλαφήσ-ω, acc.; ψαύ-ειν, ψαύ-ω, fut. ψαύσ-ω, gén. || 2 *Essuyer, éprouver*, πειράζ-ειν, πειράζ-ω, fut. πειράσ-ω, gén. || 3 *Sonder*, au propre, κατασκοπ-εῖν, κατασκοπ-έω, ῶ, fut. κατασκοπήσ-ω, acc. || 4 *Sonder, éprouver*, au figuré, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc.
Tâteur, n. m., *irrésolu*, ἀμφίβουλ-ος, ου (ὁ). Tâteuse, n. f., ἀμφίβουλ-ος, ου (ἡ).
Tâte-vin, n. m., *instrument pour tirer le vin, afin de le goûter*, οἰνογεύστ-ης, ου (ὁ).
Tatillon, n. m., μικρολόγ-ος, ου (ὁ). Tatillonne, n. f., μικρολόγ-ος, ου (ἡ).
Tatillonnage, n. m., μικρολογί-α, ας (ἡ).
Tatillonner, v. intr., μικρολογ-εῖσθαι, μικρολογ-έομαι, οῦμαι, fut. μικρολογήσ-ομαι.
Tâtonnement, n. m. 1 *Action de tâtonner*, ψηλάφησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Tentative*, διάπειρ-α, ας (ἡ).
Tâtonner, v. intr. 1 *Chercher en tâtant*, ψηλαφ-ᾶν, ψηλαφ-άω, ῶ, fut. ψηλαφήσ-ω. || 2 *Procéder avec timidité*, ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνή-σω; ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω.
Tâtonneur, n. m., *qui hésite*, ὀκνηρ-ός, οῦ (ὁ). Tâtonneuse, n. f., ὀκνηρ-ά, ᾶς (ἡ).
Tâtons (à), loc. adv. 1 *En tâtonnant*, ψηλαφ-ῶν, ῶσα, ῶν, qui s'accorde avec le sujet du verbe. || 2 *En hésitant*, ὀκνηρῶς, ἀπόρως.
Tatouage, n. m., στίξ-ις, εως (ἡ).
Tatouer, v. tr., στίζ-ειν, στίζ-ω, fut. στίξ-ω. — ***Tatoué, ée***, part. passé et adj., στικτ-ός, ή, όν.
Taudion, n. m., *mauvais taudis*, καλύβι-ον, ου (τό).
Taudis, n. m., *logement misérable*, καλύβ-η, ης (ἡ).
Taupe, n. f., σκάλοψ, σκάλοπ-ος (ὁ).
Taupe-grillon, n. m., *courtilière*, τρωγλοδύτ-ης, ου (ὁ).
Taupier, n. m., *chasseur de taupes*, σκαλόπων θηρευτ-ής, οῦ (ὁ).
Taupière, n. f., *piége à taupes*, σκαλόπων παγ-ίς, ίδος (ἡ).
Taupinière, Taupinée, n. f. 1 *Petit monceau de terre élevé par une taupe*, ὑπὸ σκάλοπος κεχωσμέν-ον χῶμα, χώματ-ος (τό). Les deux derniers mots se déclinent. || 2 *Monticule*, γεώλοφ-ον, ου (τό).
Taure, n. f., *jeune vache*, δάμαλ-ις, εως (ἡ).
Taureau, n. m., ταῦρ-ος, ου (ὁ).
Tautologie, n. f., ταυτολογί-α, ας (ἡ).
Tautologique, adj., ταυτολογικ-ός, ή, όν.
Taux, n. m., διατίμησ-ις, εως (ἡ). Taux légal, τακτ-ὴ τιμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Tavaïolle, n. f., διάζωμα, διαζώματ-ος (τό).
Taveler, v. tr., *moucheter*, διαστίζ-ειν, διαστίζ-ω, fut. διαστίξ-ω, acc. — ***Tavelé, ée***, part. passé et adj., στικτ-ός, ή, όν.
Taverne, n. f., καπηλεῖ-ον, ου (τό).
Tavernier, n. m., κάπηλ-ος, ου (ὁ). Tavernière, n. f., καπηλ-ίς, ίδος (ἡ).
Taxateur, n. m., διατιμητ-ής, οῦ (ὁ).
Taxation, n. f., διατίμησ-ις, εως (ἡ).
Taxe, n. f. 1 *Prix établi*, τακτ-ὴ τιμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Somme fixée*, φόρ-ος, ου (ὁ). || 3 *Imposition*, τοῦ φόρου ἐπιταγ-ή, ῆς (ἡ).
Taxer, v. tr. 1 *Fixer le prix*, διατιμ-ᾶν, διατιμ-άω, ῶ, fut. διατιμήσ-ω, acc. || 2 *Imposer*, φόρον ἐπιτάσσ-ειν, ἐπιτάσσ-ω, fut. ἐπιτάξ-ω. || 3 Suivi de la préposition de, *accuser*, ἐγκαλ-εῖν, ἐγκαλ-έω, ῶ, fut. ἐγκαλέσ-ω, dat. de la personne et acc. de la chose. — ***Taxé, ée***, part. passé et adj., τιμητ-ός, ή, όν. Non taxé, ἀτίμητ-ος, ος, ον.
Te, pron. pers., voy. Tu.
Technique, adj., τεχνικ-ός, ή, όν.
Technologie, n. f., τεχνολογί-α, ας (ἡ).
Technologique, adj., τεχνολογικ-ός, ή, όν.
Tégument, n. m., *enveloppe*, περικάλυμμα, περικαλύμματ-ος (τό).
Teigne, n. f. 1 *Petit ver rongeur*, μυλακρ-ίς, ίδος (ἡ); σής, σητ-ός (ὁ). || 2 *Gale*, ἀχώρ, ἀχῶρ-ος (ὁ).
Teigneux, euse, adj., ἀχῶρα ἔχ-ων, ουσα, ον.
Teindre, v. tr. 1 *Plonger dans la teinture*, βάπτ-ειν, βάπτ-ω, fut. βάψ-ω, acc. || 2 *Colorer*, χρωννύναι, χρώννυμι, fut. χρώσ-ω, acc. Action de teindre, βάψ-ις, εως (ἡ);

χρῶσ-ις, εως (ἡ). Teindre en pourpre, πορφυρ-οῦν, πορφυρ-όω, ῶ, fut. πορφυρώσ-ω, acc.

Teint, n. m. 1 *Teinture*, βαφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Coloris du visage*, χρῶμα, χρώματ-ος (τό).

Teinte, n. f. 1 *Nuance*, χρῶμα, χρώματ-ος (τό). || 2 Teinte plate, *uniforme*, ὁμόχροι-α, ας (ἡ). || 3 *Apparence légère*, εἶδος, εος, ους (τό).

Teinter, v. tr., *donner une teinte*, χρώζ-ειν, χρώζ-ω, fut. χρώσ-ω, acc.; χρωτίζ-ειν, χρωτίζ-ω, fut. χρωτίσ-ω, acc.

Teinture, n. f. 1 *Liqueur pour teindre*, φάρμακ-ον, ου (τό). || 2 *Couleur*, χρῶμα, χρώματ-ος (τό). || 3 *Connaissance superficielle*, χρωματισμ-ός, οῦ (ὁ); χρῶσ-ις, εως (ἡ). Avoir la teinture d'un art, τέχνῃ χρωτίζ-εσθαι, χρωτίζ-ομαι, fut. χρωτίσ-ομαι.

Teinturerie, n. f., *atelier de teinturier*, βαφεῖ-ον, ου (τό).

Teinturier, n. m., βαφ-εύς, έως (ὁ). Teinturière, n. f., βάπτουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Tel, **telle**, adj. 1 *Pareil*, *semblable*, τοιοῦτ-ος, τοιαύτ-η, τοιοῦτ-ο. Quand il y a comparaison, le *que* suivant s'exprime par οἷ-ος, α, ον; et, quand il n'y a pas comparaison, par ὥςτε, avec l'indic. ou l'inf. || 2 *Si grand*, τοσοῦτ-ος, τοσαύτ-η, τοσοῦτ-ο. Le *que* suivant s'exprime par ὥςτε, avec l'ind. ou l'inf. || 3 *Si petit*, οὕτω σμικρ-ός, ά, όν. Le *que* suivant s'exprime par ὥςτε, avec l'indic. ou l'inf. || 4 *Quelqu'un*, *quelqu'une*, ἔστιν ὅς, ἔστιν ἥ, ἔστιν ὅ. Tel, telle, répété avec la conj. *ou*, οὗτος ἢ ἐκεῖνος, αὕτη ἢ ἐκείνη, τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. De telle ou telle manière, οὕτως ἢ ἐκείνως. Un tel, une telle, δεῖνα, δεῖν-ος (ὁ, ἡ). Tel, telle, suivi de quel, quelle, ὁποιοςδήποτε, ὁποιαδήποτε, ὁποιονδήποτε. Un homme tel que, *de peu de valeur*, τῶν τυχόντων εἷς, ἑνός. Tels et tels, *plusieurs*, πολλ-οί, αί, ά. Tel, dans le sens d'*ainsi*, οἷον, οὕτως.

Télégramme, n. m., τηλέγραμμα, τηλεγράμματ-ος (τό). Grec moderne.

Télégraphe, n. m., τηλεγράφ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Télégraphie, n. f., τηλεγραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Télégraphique, adj., τηλεγραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.

Télescope, n. m., τηλεσκόπι-ον, ου (τό). Grec moderne.

Télescopique, adj., τηλεσκοπικ-ός, ή, όν. Grec moderne.

Tellement, adv., οὕτω devant une consonne, οὕτως devant une voyelle. Le *que* suivant se traduit par ὥςτε, avec l'indic. ou l'inf. Tellement quellement, εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως, μετρίως.

Tellière, n. f., *très-beau papier*, καλλίστ-η πάπυρ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Téméraire, adj. 1 *Hardi*, en parlant des personnes et en bonne part, τολμηρ-ός, ά, όν; en mauvaise part, ἰταμ-ός, ή, όν. || 2 *Qui affronte les dangers*, φιλοκίνδυν-ος, ος, ον. || 3 En parlant des choses, προπετ-ής, ής, ές. || 4 *Irréfléchi*, ἄλογ-ος, ος, ον. Jugement téméraire, ἄδικ-ος κρίσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Un téméraire, τολμητ-ής, οῦ (ὁ); τολμητί-ας, ου (ὁ).

Témérairement, adv. 1 *Hardiment*, τολμηρῶς. || 2 *Sans réflexion*, ἀλόγως.

Témérité, n. f., τόλμησ-ις, εως (ἡ); προπέτει-α, ας (ἡ).

Témoignage, n. m. 1 *Action de témoigner*, μαρτυρί-α, ας (ἡ). || 2 *Déposition*, μαρτύρι-ον, ου (τό). Rendre témoignage, μαρτυρ-εῖν, μαρτυρ-έω, ῶ, fut. μαρτυρήσ-ω. Faux témoignage, ψευδομαρτυρί-α, ας (ἡ). Porter un faux témoignage, ψευδομαρτυρ-εῖν, ψευδομαρτυρ-έω, ῶ, fut. ψευδομαρτυρήσ-ω. || 3 *Marque*, *preuve*, τεκμήρι-ον, ου (τό); ἔλεγχ-ος, ου (ὁ). Donner un témoignage, πεῖραν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω.

Témoigner, v. tr. 1 *Rendre témoignage*, μαρτύρ-εσθαι, μαρτύρ-ομαι, fut. μαρτυρ-οῦμαι. || 2 *Manifester*, ἐπιδεικνύναι, ἐπιδείκνυμι, fut. ἐπιδείξ-ω, acc.; δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc.; ἀποφαίν-ειν, ἀποφαίν-ω, fut. ἀποφαν-ῶ, acc.

Témoin, n. m. et f., μάρτυρ, μάρτυρ-ος (ὁ, ἡ). Prendre à témoin, μάρτυρα ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. Le mot μάρτυρα s'accorde en nombre avec le complément de ποιεῖσθαι. En présence de témoins, ἐπὶ μαρτύρων. Qui manque de témoins, ἀμάρτυρ-ος, ος, ον. Sans témoins, ἀμαρτύρως. Faux témoin, ψευδόμαρτυς, ψευδομάρτυρ-ος (ὁ). Être faux témoin, ψευδομαρτυρ-εῖν, ψευδομαρτυρ-έω, ῶ, fut. ψευδομαρτυρήσ-ω. Témoin oculaire, αὐτόπτ-ης, ου (ὁ). Témoin auriculaire, αὐτήκο-ος, ου (ὁ). Témoin, employé sans déterminatif et placé en tête d'une proposition, se traduit par μαρτυρεῖ δέ, au singulier; μαρτυροῦσι δέ, au pluriel; τεκμήριον δέ.

Tempe, n. f., κρόταφ-ος, ου (ὁ).

Tempérament, n. m. 1 *Complexion*, τοῦ σώματος ἕξ-ις, εως (ἡ). Bon tempérament, εὐεξί-α, ας (ἡ). Mauvais tempérament, καχεξί-α, ας (ἡ). || 2 *Caractère*, φύσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Expédient*, *biais*, *adoucissement*, συγχώρημα, συγχωρήματ-ος (τό); μέτρι-ον, ου (τό).

Tempérance, n. f., σωφροσύν-η, ης (ἡ); ἐγκράτει-α, ας (ἡ).

Tempérant, **ante**, adj., σώφρ-ων, ων, ον (comp. σωφρον-έστερος, sup. σωφρον-έστατος). Être tempérant, σωφρον-εῖν, σωφρον-έω, ῶ, fut. σωφρονήσ-ω.

Température, n. f. 1 *État de l'air*, κρᾶσ-ις, εως (ἡ). Bonne température, εὐκρασί-α, ας (ἡ). Mauvaise température, δυσκρασί-α, ας (ἡ). || 2 *Degré de chaleur*, θάλπ-ος, εος, ους (τό).

Tempérer, v. tr. 1 *Mélanger*, κεραννύναι, κεράννυμι, fut. κεράσ-ω, acc. || 2 *Adoucir*, *modérer*, ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω, acc. || 3 *Alléger*, ἐπικουφίζ-ειν, ἐπικουφίζ-ω, fut.

ἐπικουφίσ-ω, acc.— **Tempéré, ée,** part. passé et adj. 1 *Bien mélangé*, εὔκρατ-ος, ος, ον. || 2 *Mixte*, μέσ-ος, η, ον. || 3 *Modéré*, μέτρι-ος, α, ον.

Tempête, n. f. 1 *Violente agitation de l'air, des éléments*, χειμ-ών, ῶνος (ὁ). || 2 *Grand vent, ouragan*, ἄελλ-α, ης (ἡ). || 3 *Agitation des flots*, κλύδ-ων, ωνος (ὁ). || 4 *Bruit, tumulte*, θόρυβ-ος, ου (ὁ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Querelle violente*, νεῖκ-ος, εος, ους (τό). || 6 *Trouble, sédition*, στάσ-ις, εως (ἡ). || 7 *Trouble de l'âme*, τάραξ-ις, εως (ἡ).

Tempêter, v. intr., θορυβοποι-εῖν, θορυβοποι-έω, ῶ, fut. θορυβοποιήσ-ω.

Tempêtueux, euse, adj., χειμέρι-ος, ος ou α, ον.

Temple, n. m., να-ός, οῦ (ὁ); ἱερ-όν, οῦ (τό).

Temporaire, adj. 1 *Qui dure un temps*, ἔγχρον-ος, ος, ον. || 2 *De courte durée*, ὀλιγοχρόνι-ος, ος, ον.

Temporairement, adv., χρόνον τινά.

Temporal, ale, adj., κροταφαῖ-ος, α, ον.

Temporel, elle, adj. 1 *Qui passe avec le temps*, θνητ-ός, ή, όν; ἀνθρώπιν-ος, η, ον. || 2 *Séculier*, κοιν-ός, ή, όν.

Temporel, n. m. 1 *Puissance temporelle*, ἐξουσί-α, ας (ἡ). || 2 *Revenus ecclésiastiques*, τῶν κληρικῶν πρόσοδ-οι, ων (αἱ).

Temporellement, adv., προσκαίρως.

Temporisation, n. f., χρονισμ-ός, οῦ (ὁ); μέλλησ-ις, εως (ἡ).

Temporisement, n. m., χρονισμ-ός, οῦ (ὁ).

Temporiser, v. intr., χρονίζ-ειν, χρονίζ-ω, fut. χρονίσ-ω; διαμέλλ-ειν, διαμέλλ-ω, fut. διαμελλήσ-ω.

Temporiseur, n. m., μελλητ-ής, οῦ (ὁ).

Temps, n. m. 1 *Durée des choses*, χρόν-ος, ου (ὁ). || 2 *Époque*, χρόν-ος, ου (ὁ). || 3 *Age, siècle*, γενε-ά, ᾶς (ἡ); ἡλικί-α, ας (ἡ). || 4 *Circonstance*, καιρ-ός, οῦ (ὁ). || 5 *Moment favorable, opportunité*, καιρ-ός, οῦ (ὁ); ὥρ-α, ας (ἡ). || 6 *Loisir*, σχολ-ή, ῆς (ἡ). || 7 *Délai*, ἀναβολ-ή, ῆς (ἡ). || 8 Terme de musique et de grammaire, χρόν-ος, ου (ὁ). || 9 *État atmosphérique*, ὥρ-α, ας (ἡ); ἀήρ, ἀέρ-ος (ὁ). Locutions diverses : Relatif au temps, χρονικ-ός, ή, όν. Pendant un long temps, πολὺν χρόνον, ἐπὶ πολύ. Un temps, *quelque temps*, ἐπὶ μικρόν, ἐπὶ βραχύ. Suite de temps, χρόνου διαδοχ-ή, ῆς (ἡ); χρόνου συνέχει-α, ας (ἡ). Après un long temps, après bien du temps, διὰ πολλοῦ, διὰ μακροῦ, μετὰ πολὺν χρόνον. De temps immémorial, ἐξ αἰῶνος. Depuis les temps les plus reculés, ἐκ παλαιτάτου. Peu de temps, court espace de temps, οὐ πολὺς χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Pour peu de temps, χρόνον τινά, ἐπὶ βραχύ. En peu de temps, ἐν βραχεῖ. Il y a peu de temps que, νεωστί, ἄρτι, οὐ πολὺς χρόνος ἐστὶν ἐξ οὗ. Qui dure peu de temps, ὀλιγοχρόνι-ος, ος ον. Le temps passé, προτοῦ χρόν-ος, ου (ὁ). Le temps présent, νῦν χρόν-ος, ου (ὁ). Le temps à venir, ἔπειτα χρόν-ος, ου (ὁ). Passer le temps, τὸν χρόνον διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω. Traîner le temps en longueur, χρονίζ-ειν, χρονίζ-ω, fut. χρονίσ-ω. Tuer le temps, φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω. Se donner du bon temps, εὐφραίνεσθαι, εὐφραίν-ομαι, fut. εὐφρανθήσ-ομαι. Faire son temps de service, στρατεύ-εσθαι, στρατεύ-ομαι, fut. στρατεύσ-ομαι. De temps en temps, ἐνίοτε. De tout temps, διὰ παντός. En quelque temps que ce soit, ὁποτεοῦν. En aucun temps, οὐδένα χρόνον. La plupart du temps, ὡς τὰ πολλά. Tout d'un temps, ἅμα. En même temps, ἐν τῷ αὐτῷ, ἅμα, ὁμοῦ. Dans un autre temps, ἄλλοτε. En ce temps-là, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. Dans le temps que, καθ' ὃν χρόνον. Depuis le temps que, ἐξ οὗ. Quelque temps après, μικρῷ ὕστερον. De notre temps, καθ' ἡμᾶς. Ceux de notre temps, οἱ καθ' ἡμᾶς. L'article se décline. Du même temps, ἡλικιώτ-ης, ου (ὁ). Jusqu'à notre temps, μέχρι τοῦ νῦν. Du temps de, ἐπί, gén. Du temps d'Abraham, ἐπὶ τοῦ Ἀβραάμ. Dans l'ancien temps, πάλαι, τὸ παλαιόν. Le temps qui court, παρόντ-α, ων (τά). Par le temps qui court, ἐν τῷ παρόντι. Suivant le temps, πρὸς τὸν καιρόν. S'accommoder, fléchir au temps, τοῖς καιροῖς ἀκολουθ-εῖν, ἀκολουθ-έω, ῶ, fut. ἀκολουθήσ-ω. Il est temps, ὥρα ἐστί. Il est grandement temps, ἀκμάζει. Tout vient à temps à qui sait attendre, πάντα γίγνεται ἐν καιρῷ. Prendre son temps, τὴν εὐκαιρίαν παρατηρ-εῖν, παρατηρ-έω, ῶ, fut. παρατηρήσ-ω. En temps et lieu, ἐν καιρῷ. A contre-temps, ἀπὸ καιροῦ, παρ' ὥραν, παρὰ καιρόν. Qui vient à temps, καίρι-ος, ος ou α, ον. Qui vient à contre-temps, ἄκαιρ-ος, ος, ον; ἄωρ-ος, ος, ον; πάρωρ-ος, ος, ον. Avant le temps, πρὸ καιροῦ, πρότερον τῆς ὥρας. Avoir fait son temps, παλαι-οῦσθαι, παλαι-όομαι, οῦμαι, fut. παλαιωθήσ-ομαι. Vieillir avant le temps, προγηράσκ-ειν, προγηράσκ-ω, fut. προγηράσ-ομαι. Qui veillit avant le temps, πρόγηρος, ος, ον. Mourir avant le temps, πρὸ ἡμέρας τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω. Mort avant le temps, πρόμοιρ-ος, ος, ον. Avoir du temps, avoir le temps, σχολὴν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Manque de temps, ἀσχολί-α, ας (ἡ). Demander du temps, ἀναβολὴν αἰτ-εῖν, αἰτ-έω, ῶ, fut. αἰτήσ-ω. Chercher à gagner du temps, χρονίζ-ειν, χρονίζ-ω, fut. χρονίσ-ω. Il n'y a pas de temps à perdre, οὐ δεῖ μέλλειν, οὐ μελλητέον. A deux temps, δίχρον-ος, ος, ον. Mesure à deux temps, δίχρον-ον μέτρ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. Le temps passé ou le passé, terme de grammaire, παρῳχημέν-ος χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Le temps présent ou le présent, ἐνεστ-ὼς χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Le temps futur ou le futur, μέλλ-ων χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Beau temps, εὐδί-α, ας (ἡ); εὐημερί-α, ας (ἡ). Il

fait beau temps, εὐδία ἐστί. Temps clair, serein, αἰθρί-α, ας (ἡ). Le temps devient serein, διαιθρίζει. Temps calme sur mer, γαλήν-η, ης (ἡ). Temps pluvieux, ὀμβρί-α, ας (ἡ). Temps brumeux, couvert, sombre, ὁμίχλη, ης (ἡ). Le temps se couvre, συννέφει. Mauvais temps, χειμ-ών, ῶνος (ὁ). Gros temps, χεῖμα, χείματ-ος (τό). Le temps est mauvais, χειμάζει. Faire la pluie et le beau temps, κύριος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσομαι. Les quatre temps, τέσσαρ-ες νηστεῖ-αι, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.

Tenable, adj., *où l'on peut se défendre*, ὀχυρ-ός, ά, όν; φυλάξιμ-ος, ος, ον Qui n'est pas tenable, *incommode*, βαρ-ύς, εῖα, ύ; ἐπαχθ-ής, ής, ές.

Tenace, adj. 1 *Visqueux*, γλισχρ-ός, ά, όν. || 2 *Attaché à ses idées, à ses projets*, ἰσχυρογνώμ-ων, ων, ον; ἀδιάτρεπτ-ος, ος, ον. || 3 *Persévérant*, ἐμμεν-ής, ής, ές. || 4 *Avare*, μικρολόγ-ος, ος, ον. || 3 *Exact, qui retient bien*, en parlant de la mémoire, ἀκριβ-ής, ής, ές.

Tenacité, n. f. 1 *Viscosité*, γλισχρότης, γλισχρότητ-ος (ἡ). || 2 *Attachement à une idée, à un projet*, ἰσχυρογνωμοσύν-η, ης (ἡ). || 3 *Persévérance*, ἐμμεν-ές, έος, οῦς (τό). || 4 *Avarice*, μικρολογί-α, ας (ἡ). || 5 *Exactitude*, ἀκριβ-ές, έος, οῦς (τό).

Tenaille, n. f. 1 *Instrument de fer*, λαβ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Ouvrage de fortification*, ὀχύρωμα, ὀχυρώματ-ος (τό).

Tenailler, v. tr., διὰ λαβίδων βασανίζ-ειν, βασανίζ-ω, fut. βασανίσ-ω, acc.

Tenaillon, n. m., *ouvrage de fortification*, ἡμισεληνίσκ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.

Tenancier, n. m., γεωμόρ-ος, ου (ὁ). Tenancière, n. f., γεωμόρ-ος, ου (ἡ).

Tenant, ante, adj., *qui a lieu*, ὑπάρχ-ων, ουσα, ον. Séance tenante, μεταξὺ τῆς συνεδρίας.

Tenant, n. m. 1 *Qui défend une personne, une opinion*, πρόμαχ-ος, ου (ὁ). || 2 *Qui est adjacent*, παρακείμεν-ον, ου (τό). Les tenants et les aboutissants, τὰ παρακείμεν-α, ων (τά). Connaître tous les tenants et tous les aboutissants d'une affaire, ὅλον πρᾶγμα γιγνώσκ-ειν, γιγνώσκ-ω, fut. γνώσ-ομαι. Tout en un tenant, tout d'un tenant, *sans interruption*, συνεχῶς.

Tendance, n. f. 1 *Penchant, désir secret*, ὄρεξ-ις, εως (ἡ). || 2 *Pente, direction vers*, ἀπόκλισ-ις, εως (ἡ).

Tendant, ante, adj., τείν-ων, ουσα, ον πρός, acc.

Tendeur, n. m., τείν-ων, οντος (ὁ).

Tendon, n. m., τέν-ων, οντος (ὁ).

Tendre, adj. 1 *Mou, qui se coupe aisément*, τέρ-ην, εινα, εν; ἁπαλ-ός, ή, όν; μαλακ-ός, ή, όν. || 2 *Qui se fond, qui s'amollit aisément*, τακερ-ός, ά, όν. || 3 *Délicat*, ἁπαλ-ός, ή, όν. || 4 *Affectueux, sensible*, φιλικ-ός, ή, όν. || 5 *Compatissant*, ἐλεήμ-ων, ων, ον. || 6 *Accessible à l'amour*, ἐρωτικ-ός, ή, όν. Pain tendre, πρόσφατ-ος ἄρτ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Tendre, v. tr. 1 *Tirer avec force*, τείν-ειν, τείν-ω, fut. τεν-ῶ, acc., dans tous les sens. || 2 *Tapisser*, στρωννύναι, στρώννυμι, fut. στρώσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Se diriger vers*, διατείν-ειν, διατείν-ω, fut. διατεν-ῶ πρός, acc. || 2 *Viser à*, σκοπ-εῖν, σκοπ-έω, ῶ, fut. σκοπήσ-ω εἰς, acc. — ***Tendu, ue***, part. passé et adj., σύντον-ος, ος, ον.

Tendrement, adj., *avec tendresse*, φιλικῶς, φιλοστόργως. Aimer tendrement, φιλοστοργ-εῖν, φιλοστοργ-έω, ῶ, fut. φιλοστοργήσ-ω, acc.

Tendresse, n. f., φιλοστοργί-α, ας (ἡ).

Tendreté, n. f., ἁπαλότης, ἁπαλότητ-ος (ἡ).

Tendron, n. m. 1 *Rejeton de plante*, βλαστ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Jeune fille*, μόσχ-ος, ου (ἡ). || 3 *Cartilage*, λόβι-ον, ου (τό).

Ténèbres, n. f. pl., σκότ-ος, ου (ὁ); κνέφας, κνέφ-εος, ους (τό). Couvrir de ténèbres, σκοτ-οῦν, σκοτ-όω, ῶ, fut. σκοτώσ-ω. Qui vit, qui agit dans les ténèbres, σκότι-ος, α, ον.

Ténébreux, euse, adj., σκοτειν-ός, ή, όν.

Ténesme, n. m., *colique*, τηνεσμ-ός, οῦ (ὁ); τεινεσμ-ός, οῦ (ὁ). Relatif au ténesme, τηνεσμώδ-ης, ης, ες; τεινεσμώδ-ης, ης, ες.

Tenettes, n. f. pl., *instrument qui sert à la lithotritie*, λιθαγωγ-οί, ῶν (οἱ).

Teneur, n. f., *texte littéral*, ἐγγεγραμμέν-α, ων (τά).

Teneur, n. m., *qui tient*, usité dans la locution spéciale : Teneur de livres, ἀπὸ τῶν ἀπολογισμ-ῶν (ὁ). Le dernier article se décline.

Ténia, n. m., *ver solitaire*, ταινί-α, ας (ἡ).

Tenir, v. tr. 1 *Avoir à la main*, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc.; ἴσχ-ειν, ἴσχ-ω, fut. σχήσ-ω, acc. || 2 *Posséder*, κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén. || 3 *Occuper*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. || 4 *Contenir, renfermer*, στέγ-ειν, στέγ-ω, fut. στέξ-ω, acc. || 5 *Avoir reçu*, ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc., auquel on ajoute ordinairement le participe λαβ-ών, οῦσα, όν. || 6 *Conserver, garder*, τηρ-εῖν, τηρ-έω, ῶ, fut. τηρήσ-ω, acc.; φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. || 7 *Retenir*, κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω, acc. || 8 *Entretenir*, διασώζ-ειν, διασώζ-ω, fut. διασώσ-ω, acc. || 9 *Alimenter*, τρέφ-ειν, τρέφ-ω, fut. θρέψ-ω, acc. || 10 *Observer, accomplir*, τηρ-εῖν, τηρ-έω, ῶ, fut. τηρήσ-ω, acc.; φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. || 11 *Se servir de, faire entendre*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || 12 *Apprendre*, ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι, acc.; s'emploie plus particulièrement au passé. || Verbe intr. 1 *Être ferme, bien lié*, ἐμμέν-ειν, ἐμμέν-ω, fut. ἐμμεν-ῶ. || 2 *Durer*, διαμέν-ειν, διαμέν-ω, fut. διαμεν-ῶ. || 3 *Être contigu*, προσέχ-εσθαι, προσέχ-ομαι, προσέξ-ομαι, dat.; παρακεῖσθαι, παράκειμαι, fut. παρακείσ-ομαι, dat. || 4 *Avoir rapport à*, ἀνήκ-ειν, ἀνήκ-ω, fut. ἀνήξ-ω πρός, acc. || 5 *Résulter de*, ὑπάρχ-

ειν, ὑπάρχ-ω, fut. ὑπάρξ-ω ἐκ ou ἀπό, gén. || 6 *Ressembler à,* παρόμοι-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, dat. || 7 *Participer de,* μετέχ-ειν, μετέχ-ω, fut. μεθέξ-ω, gén. — ***se Tenir,*** v. pr. 1 *Être,* εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. || 2 *Rester, demeurer,* διαμέν-ειν, διαμέν-ω, fut. διαμεν-ῶ. || 3 *Avoir de la tenue,* ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, avec un adverbe. || 4 *Séjourner,* διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω. || 5 *S'estimer, se regarder comme,* ἑαυτὸν νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω. || 6 *S'empêcher de,* ἀπέχ-εσθαι, ἀπέχ-ομαι, fut. ἀφέξ-ομαι. || 7 *Adhérer à,* ἀκολουθ-εῖν, ἀκολουθ-έω, ῶ, fut. ἀκολουθήσ-ω, dat. || 8 *Avoir lieu,* τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι, avec le participe ὤν, οὖσα, ὄν. — ***Tenu, ue,*** part. passé et adj., *continu, prolongé,* συνεχ-ής, ής, ές. Locutions diverses : Tenir entre les mains, διὰ χειρὸς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Tenir en l'air, μετεωρίζ-ειν, μετεωρίζ-ω, fut. μετεωρίσ-ω, acc. Tiens, tenez, dans le sens de prends, prenez, λαβέ, au sing.; λάβετε, au plur.; dans le sens de écoute, écoutez, ἄκουσον, ἀκούσατε. Tenir à la gorge, τὸν λαιμὸν σφίγγ-ειν, σφίγγ-ω, fut. σφίγξ-ω. Tenir le dé de la conversation, ἐν τῷ λόγῳ πρωτεύ-ειν, πρωτεύ-ω, fut. πρωτεύσ-ω. Tenir le bec dans l'eau, *repaître de vaines espérances,* βουκολ-εῖν, βουκολ-έω, ῶ, fut. βουκολήσ-ω, acc. Tenir à quatre, κράτιστα κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén. Tenir la place de, ἐν χώρᾳ εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. Tenir un bienfait de, εὖ πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι ὑπό, gén. Faire tenir, *envoyer,* πέμπ-ειν, πέμπ-ω, fut. πέμψ-ω, acc. En tenir, *éprouver quelque chose,* πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι, avec un adverbe qui spécifie le sentiment éprouvé. Ex. : Il en tient, *il est amoureux,* ἐρωτομανεῖ; *il est ivre,* μεθύει. Tenir son rang, τὴν τάξιν τηρ-εῖν, τηρ-έω, ῶ, fut. τηρήσ-ω. Tenir secret, κρύπτ-ειν, κρύπτ-ω, fut. κρύψ-ω, acc. Tenir un juste milieu, τὸ μέσον τηρ-εῖν, τηρ-έω, ῶ, fut. τηρήσ-ω. Tenir prêt, ἐν ἑτοίμῳ ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Tenir une bonne conduite, κοσμίως ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. ζήσ-ω ou βιώσ-ομαι. Tenir une mauvaise conduite, κακῶς ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. ζήσ-ω ou βιώσ-ομαι. Tenir à l'attache, δεδεμένον ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Le part. s'accorde avec le complément du verbe ἔχειν. Tenir sa parole, πίστιν φυλάσσ-ειν, φυλάσσ-ω, fut. φυλάξ-ω. Tenir des propos injurieux, λοιδορ-εῖσθαι, λοιδορ-έομαι, οῦμαι, fut. λοιδορήσ-ομαι, dat. Tenir pour, *regarder comme,* νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω, acc. Tenir pour certain, ἀσφαλῶς ἡγ-εῖσθαι, ἡγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἡγήσ-ομαι, acc. Tenir pour juste de, δικαι-οῦν, δικαι-όω, ῶ, fut. δικαιώσ-ω, avec l'inf. Tenir sur les fonts baptismaux, ἀναδέχ-εσθαι, ἀναδέχ-ομαι, fut. ἀναδέξ-ομαι, acc. Tenir compagnie, συνεῖναι, σύνειμι, fut. συνέσ-ομαι, dat. Tenir pension, τροφὴν παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat. Tenir table ouverte, φιλοφρόνως ἑστι-ᾶν, ἑστι-άω, ῶ, fut. άσω. Tenir auberge, πανδοχεύ-ειν, πανδοχεύ-ω, fut. πανδοχεύσ-ω. Tenir les livres, ἀπολογίζ-εσθαι, ἀπολογίζ-ομαι, fut. ἀπολογίσ-ομαι. Tenir la mer, πλ-εῖν, πλέ-ω, fut. πλεύσ-ομαι. Tenir tête, ἀντέχ-ειν, ἀντέχ-ω, fut. ἀνθέξ-ω, dat. Tenir la main, *veiller à,* δι' ἐπιμελείας ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, acc. Tenir compte, ἐν λόγῳ τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω, acc. Ne pas tenir compte, ne tenir aucun compte, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, gén.; περιορ-ᾶν, περιορ-άω, ῶ, fut. περιόψ-ομαι, gén. Tenir un discours, λόγους ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. Tenir séance, *tenir une assemblée,* ἕδραν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. Tenir pour quelqu'un, τινὶ συμπράσσ-ειν, συμπράσσ-ω, fut. συμπράξ-ω. Tenir lieu de, ἐν μέρει εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. Tenir conseil, βουλεύ-εσθαι, βουλεύ-ομαι, fut. βουλεύσ-ομαι. Tenir la vie, τὴν ζωὴν ὀφείλ-ειν, ὀφείλ-ω, fut. ὀφειλήσ-ω, dat. Cela me tient au cœur, περὶ τούτου σπουδάζω. Il ne tient qu'à moi, ἐν ἐμοί ἐστιν, avec l'inf. Il ne tient à rien que, σχέδον ou μόνον οὐ, avec le pronom du verbe qui suit. A quoi tient-il? τί κωλύει; avec l'inf. Qu'à cela ne tienne, οὐδεὶς φθόνος. Tenir à, *vouloir, prétendre,* βούλ-εσθαι, βούλ-ομαι, βουλήσ-ομαι. Tenir à quelqu'un, *lui être attaché,* προσαρτ-ᾶσθαι, προσαρτ-άομαι, ῶμαι, fut. προσαρτηθήσ-ομαι, dat. Tenir à une chose, *y attacher du prix,* περὶ πολλοῦ ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. Tenir à la vie, φιλόζωον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Tenir à l'argent, φιλοχρηματ-εῖν, φιλοχρηματ-έω, ῶ, fut. φιλοχρηματήσ-ω. Tenir à honneur, τίμιον νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω. Tenir à son opinion, ἰδιογνωμον-εῖν, ἰδιογνωμον-έω, ῶ, fut. ἰδιογνωμονήσ-ω. Tenir en haleine, γυμνάζ-ειν, γυμνάζ-ω, fut. γυμνάσ-ω. Tenir de court, τὸν χαλινὸν οὐ χαλ-ᾶν, χαλ-άω, ῶ, fut. χαλάσ-ω, dat. Tenir bon, tenir ferme, σφοδρῶς ἀντέχ-ειν, ἀντέχ-ω, fut. ἀνθέξ-ω, dat. N'y pouvoir tenir, n'y plus tenir, οὐχ ἑαυτοῦ κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. Se tenir prêt, παρασκευάζ-εσθαι, παρασκευάζ-ομαι, fut. παρασκευάσ-ομαι ἐπί, πρός, acc. Se tenir proprement, εὐκοσμίως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Se tenir pour heureux, ἑαυτὸν εὐδαίμονα νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω. Se tenir pour battu, ἡττημέν-ος, η, ον ὁμολογ-εῖν, ὁμολογ-έω, ῶ, fut. ὁμολογήσ-ω. Se tenir debout, ἑστηκέναι, ἕστηκ-α, parfait d'ἵσταμαι, fut. ἑστήξ-ω ou ἑστήξ-ομαι. Tiens-toi debout, στῆθι! Se tenir assis, ἦσθαι, ἧμαι, sans futur, et mieux καθῆσθαι, κάθημαι. Se tenir tranquille, les bras croisés, ἡσυχίαν ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω. Tiens-toi tranquille, ἐπίσχες. Se tenir à quatre, σχέδον ἑαυτοῦ κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω. Être tenu, *obligé à,* ἔνοχος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, dat. Être bien tenu, καλῶς

ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Être mal tenu, κακῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. A l'impossible nul n'est tenu, τοῖς ἀδυνάτοις οὐδεὶς ὑπόκειται.

Tenon, n. m., *cheville*, γιγγλυμός, οῦ (ὁ).

Ténor, n. m., ὀξύστομ-ος, ου (ὁ). Voix de ténor, μέσ-η φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Tension, n. f., τάσ-ις, εως (ἡ); ἔκτασ-ις, εως (ἡ). Tension d'esprit, συντονί-α, ας (ἡ).

Tenson, n. m., *poëme galant*, ἐρωτικ-ὸν ποιημάτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Tentacule, n. m., *filament qui sert à tâter*, πλόκαμ-ος, ου (ὁ).

Tentant, ante, adj., ἐπάγωγ-ος, ος, ον.

Tentateur, n. m., πειραστ-ής, οῦ (ὁ). Tentatrice, n. f., πειράζουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet. Le tentateur, *le démon*, πειράζ-ων, οντος (ὁ).

Tentatif, ive, adj., πειραστικ-ός, ή, όν.

Tentation, n. f., πείρασ-ις, εως (ἡ); πειρασμ-ός, οῦ (ὁ). Induire en tentation, εἰς πειρασμὸν εἰςφέρ-ειν, εἰςφέρ-ω, fut. εἰςοίσ-ω, acc. Dans le sens de *désir, fantaisie*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ); ὄρεξ-ις, εως (ἡ); ἐπιθυμί-α, ας (ἡ).

Tentative, n. f., πεῖρ-α, ας (ἡ). Faire une tentative, πειρ-ᾶσθαι, πειρ-άομαι, ῶμαι, fut. πειράσ-ομαι.

Tente, n. f., σκην-ή, ῆς (ἡ). Dresser une tente, σκην-οῦν, σκην-όω, ῶ, fut. σκηνώσ-ω.

Tenter, v. tr. 1 *Essayer*, πειράζ-ειν, πειράζ-ω, fut. πειράσ-ω, acc. || 2 *Solliciter au mal*, πειρ-ᾶν, πειρ-άω, ῶ, fut. πειράσ-ω, gén. || 3 *Inspirer le désir*, ἐπάγ-ειν, ἐπάγ-ω, fut. ἐπάξ-ω, acc. Être tenté, *vouloir, avoir le désir*, ἐπιθυμ-εῖν, ἐπιθυμ-έω, ῶ, fut. ἐπιθυμήσ-ω, gén. Tenter la fortune, κινδυνεύειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. Tenter tous les moyens, ἐπὶ πᾶν ἔρχ-εσθαι, ἔρχομαι, fut. ἐλεύσ-ομαι. Tenter l'impossible, τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιτίθ-εσθαι, ἐπιτίθ-εμαι, fut. ἐπιθήσ-ομαι.

Tenture, n. f., περίστρωμα, περιστρώματ-ος (τό).

Ténu, ue, adj., *mince, délié*, λεπτ-ός, ή, όν (comp. λεπτ-ότερος, sup. λεπτ-ότατος).

Tenue, n. f. 1 *Maintien, contenance*, ἕξ-ις, εως (ἡ); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). Avoir une bonne tenue, καλῷ σχήματι χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι. || 2 *Habillement*, στολισμ-ός, οῦ (ὁ); σκευ-ή, ῆς (ἡ). Grande tenue, ἐκπρεπ-ὴς στολ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Qui a une bonne tenue, κόσμι-ος, ος ou α, ον. || 3 *Fermeté, persévérance*, εὐστάθει-α, ας (ἡ); βεβαιότης, βεβαιότητ-ος (ἡ). Qui a de la tenue, εὐσταθ-ής, ής, ές; βέβαι-ος, ος ou α, ον. || 4 *Temps que dure une assemblée, une session*, τὸ ἐκκλησιάζειν. L'article se décline; τὸ συνεδρεύειν. L'article se décline. Tenue de la voix, d'une note de musique, συνέχει-α, ας (ἡ). Tenue des livres, ἀπολογισμ-ός, οῦ (ὁ). Tout d'une tenue, loc. adv., *sans interruption*, συνεχῶς.

Ténuité, n. f., λεπτότης, λεπτότητ-ος (ἡ).

Téorbe, n. f., χέλ-υς, υος (ἡ); βάρβιτ-ος, ου (ἡ et quelquefois ὁ).

Tercer ou **Terser**, v. tr., *donner un troisième labour*, τρίτον ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.

Tercet, n. m., τρίστιχ-ον, ου (τό).

Térébenthine, n. f., τερεβινθίν-η ῥητίν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Térébinthe, n. m., τερέβινθ-ος, ου (ἡ).

Térébration, n. f., διάτρησ-ις, εως (ἡ).

Tergiversation, n. f., ἀνάδυσ-ις, εως (ἡ).

Tergiverser, v. intr., ἀναδύ-εσθαι, ἀναδύ-ομαι, fut. ἀναδύσ-ομαι.

Terme, n. m. 1 *Fin, limite*, τέρμα, τέρματ-ος (τό); τέλ-ος, εος, ους (τό); ὅρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Statue, borne de champ*, σημεῖ-ον, ου (τό); στήλ-η, ης (ἡ). || 3 *Temps préfix*, τακτ-ὸς χρόν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Somme due pour un loyer*, ἐν τακτῷ χρόνῳ ὀφειλόμεν-ον, ου (τό). || 5 *Temps de l'accouchement*, τόκ-ος, ου (ὁ). || 6 *Mot*, ῥῆμα, ῥήματ-ος (τό); ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό). || 7 Au plur., *état, position*, κατάστασ-ις, εως (ἡ). Locutions diverses : Le terme fatal, πεπρωμέν-ον, ου (τό). Avoir un terme, τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω. Qui n'a point de terme, ἄπειρ-ος, ος, ον; ἀπέραντ-ος, ος, ον. Sans terme, ἀπεράντως. Mettre un terme, παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc. Se tenir comme un terme, ne bouger non plus qu'un terme, ἀκινήτως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Fixer un terme, χρόνον καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, dat. Terme de payement, τῆς ἀποδόσεως ἡμέρ-α, ας (ἡ). Par termes, τακτοῖς χρόνοις. Naître, venir à terme, τελειογον-εῖσθαι, τελειογον-έομαι, οῦμαι, fut. τελειογονηθήσ-ομαι. Né, venu à terme, τέλει-ος, α, ον. Mener à terme, *à bonne fin*, πρὸς τέλος ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω, acc. En d'autres termes, ἄλλως. Redire la même chose en d'autres termes, ταυτολογ-εῖν, ταυτολογ-έω, ῶ, fut. ταυτολογήσ-ω. Propre terme, κυρί-α λέξ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Il s'exprima en ces termes, λόγους εἶπε τοιούσδε. En termes formels, précis, διαῤῥήδην, σαφῶς. Terme technique, τεχνικ-ὸν ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. En quels termes sont nos affaires? πῶς ἔχει, πῶς διάκειται τὰ ἡμῶν πράγματα;

Terminaison, n. f., τελευτ-ή, ῆς (ἡ). Qui a la même terminaison, ὁμοιοτέλευτ-ος, ος, ον.

Terminer, v. tr. 1 *Borner, limiter*, ὁρίζ-ειν, ὁρίζ-ω, fut. ὁρίσ-ω, acc. || 2 *Finir, cesser*, παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc.; τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω, acc. || 3 *Achever, mener à bien*, ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω, acc. — ***se Terminer***, v. pr., *avoir telle ou telle fin, telle ou telle désinence*, καταλήγ-ειν, καταλήγ-ω, fut. καταλήξ-ω. — ***Terminé, ée***, part. passé et adj. 1 *Limité*, ὁριστ-ός, ή, όν; περίγραπτ-ος, ος, ον. || 2 *Achevé, parfait*, τέλει-ος, α, ον.

Terminologie, n. f., τῶν τεχνικῶν ὀνομάτων ἐπιστήμ-η, ης (ἡ).
Ternaire, adj., τριαδικ-ός, ή, όν.
Terne, n. m., *réunion de trois numéros*, τρι-άς, άδος (ἡ).
Terne, adj., *sombre*, ἀμαυρ-ός, ά, όν; ἀμυδρ-ός, ά, όν.
Ternir, v. tr. 1 *Obscurcir*, ἀμαυρ-οῦν, ἀμαυρ-όω, ῶ, fut. ἀμαυρώσ-ω, acc. || 2 *Flétrir*, μαραίν-ειν, μαραίν-ω, fut. μαραν-ῶ, acc.
Ternissure, n. f., ἀμαυρότης, ἀμαυρότητ-ος (ἡ); ἀμυδρότης, ἀμυδρότητ-ος (ἡ).
Terrain, n. m. 1 *Espace de terre*, τόπ-ος, ου (ὁ); χῶρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Terre*, γ-ῆ, ῆς (ἡ); χώρ-α, ας (ἡ). Terrain cultivé, γεώργι-ον, ου (τό). Terrain plat, ἐπίπεδ-ον, ου (τό). Gagner du terrain, au propre et au figuré, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω. Perdre du terrain, ἀναχωρ-εῖν, ἀναχωρ-έω, ῶ, fut. ἀναχωρήσ-ω.
Terraqué, ée, adj., *composé de terre et d'eau*, ὑδρόγει-ος, ος, ον. Grec moderne.
Terrasse, n. f. 1 *Levée de terre*, χῶμα, χώματ-ος (τό). || 2 *Galerie découverte*, αἴθρι-ον, ου (τό). || 3 *Plate-forme*, ὑπερῷ-ον, ου (τό).
Terrassement, n. m., χῶσ-ις, εως (ἡ).
Terrasser, v. tr. 1 *Élever en terrasse*, ἀναχωννύναι, ἀναχώννυμι, fut. ἀναχώσ-ω, acc. || 2 *Jeter à terre*, καταβάλλ-ειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ, acc. — ***Terrassé, ée***, part. passé et adj., *élevé en terrasse*, χωστ-ός, ή, όν.
Terrassier, n. m., χώματα χωννύ-ων, οντος (ὁ).
Terre, n. f. 1 *Globe terrestre*, γ-ῆ, ῆς (ἡ). || 2 *Sol, terrain*, ἀγρ-ός, οῦ (ὁ); ἄρουρ-α, ας (ἡ). || 3 *Monde habité*, οἰκουμέν-η, ης (ἡ). || 4 *Élément solide*, opposé à l'eau, γ-ῆ, ῆς (ἡ). || 5 *Pays, contrée*, χώρ-α, ας (ἡ). || 6 *Domaine*, χωρί-ον, ου (τό). || 7 *Les choses terrestres*, γ-ῆ, ῆς (ἡ); κόσμ-ος, ου (ὁ). || 8 *Grand nombre de personnes*, πολλ-οί, ῶν (οἱ). Locutions diverses : A terre, par terre, χαμαί, sans idée de mouvement; χαμάζε, avec idée de mouvement. Sur la terre, ἐπὶ γῆς, ἐν τῇ γῇ. Mettre pied à terre, καταβαίν-ειν, καταβαίν-ω, fut. καταβήσ-ομαι. Mettre en terre, *enterrer*, θάπτ-ειν, θάπτ-ω, fut. θάψ-ω, acc. Sous terre, ὑπὸ γῇ, ὑπὸ τῇ γῇ, sans idée de mouvement; ὑπὸ γῆν, κατὰ γῆς, avec idée de mouvement. Qui est sous terre, ὑπόγαι-ος, ος, ον. Terre glaise, ἄργιλ-ος, ου (ἡ). Terre à potier, κεραμ-ίς, ίδος (ἡ). Terre cuite, κέραμ-ος, ου (ὁ). Cultiver la terre, γεωργ-εῖν, γεωργ-έω, ῶ, fut. γεωργήσ-ω. Travailler à la terre, γεωπον-εῖν, γεωπον-έω, ῶ, fut. γεωπονήσ-ω. Terre labourée, ἄρουρ-α, ας (ἡ). Le globe de la terre, σφαῖρ-α, ας (ἡ). Décrire la terre, γεωγραφ-εῖν, γεωγραφ-έω, ῶ, fut. γεωγραφήσ-ω. Être sur terre, ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. ζήσ-ω ou βιώσ-ομαι. Naviguer autour de la terre, τὴν γῆν περιπλ-εῖν, περιπλ-έω, fut. περιπλεύσ-ομαι. Terre ferme, ἤπειρ-ος, ου (ἡ). Par mer et par terre, κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν. Je voudrais être à cent pieds sous terre, γαῖά μοι χάνοι. Remuer ciel et terre, πάντα κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω. Terre de promission, τῆς ἐπαγγελίας γ-ῆ, ῆς (ἡ). Raser la terre, au propre et au figuré, χαμαιπετ-εῖν, χαμαιπετ-έω, ῶ, fut. χαμαιπετήσ-ω. Aller terre à terre, ταπεινῶς βαδίζ-ειν, βαδίζ-ω, fut. βαδι-οῦμαι. Donner du nez en terre, καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω, fut. καταπεσ-οῦμαι.
Terreau, n. m., κόπρ-ος, ου (ὁ).
Terre-plain, n. m., χῶμα, χώματ-ος (τό).
se Terrer, v. pr., *se cacher sous terre*, φωλεύ-ειν, φωλεύ-ω, fut. φωλεύσ-ω.
Terrestre, adj., ἐπίγει-ος, ος, ον; χαμαίζηλ-ος, ος, ον. Dans le sens de *mortel*, θνητ-ός, ή, όν.
Terreur, n. f., φόβ-ος, ου (ὁ). Terreur subite, ἔκπληξ-ις, εως (ἡ). Terreur panique, πανικ-ὸς φόβ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Frapper de terreur, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc.
Terreux, euse, adj. 1 *Mêlé de terre*, γεώδης, ης, ες. || 2 *Sali de terre*, γεωμιγ-ής, ής, ές. Couleur terreuse, *terne*, ἀμυδρ-ὸν χρῶμα, χρώματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Qui est couleur de terre, γεωφαν-ής, ής, ές. Par analogie, *pâle, livide*, νεκρικ-ός, ή, όν.
Terrible, adj. 1 *Qui inspire la terreur*, φοβερ-ός, ά, όν (comp. φοβερ-ώτερος, sup. φοβερ-ώτατος); δεινός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος). || 2 *Étonnant, extraordinaire*, δειν-ός, ή, όν. || 3 *Insupportable*, φορτικ-ός, ή, όν.
Terriblement, adv. 1 *D'une manière terrible*, φοβερῶς, δεινῶς. || 2 *Extrêmement*, δεινῶς, καθ' ὑπερβολήν.
Terrien, enne, adj. et subst., γεωμόρ-ος, ος, ον.
Terrier, n. m., φωλε-ός, οῦ (ὁ); φωλε-ά, ᾶς (ἡ).
Terrifier, v. tr., *frapper de terreur*, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc.
Terrine, n. f., τρυβλί-ον, ου (τό).
Terrinée, n. f., ὅσον δέχεται τὸ τρυβλίον.
Terrir, v. intr. 1 *Venir sur le rivage*, εἰς τὴν γῆν ἐκβαίν-ειν, ἐκβαίν-ω, fut. ἐκβήσ-ομαι. || 2 *Aborder*, προσορμίζ-εσθαι, προσορμίζ-ομαι, fut. προσορμίσ-ομαι.
Territoire, n. m., χώρ-α, ας (ἡ).
Territorial, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ τῆς χώρας. Le premier article se décline.
Terroir, n. m., ἀγρ-ός, οῦ (ὁ); χωρί-ον, ου (τό). Sentir le terroir, τῆς γῆς ἀπόζ-ειν, ἀπόζ-ω, fut. ἀποζήσ-ω.
Tertre, n. m., γεωλοφί-α, ας (ἡ).
Tesson, n. m., θραῦσμα, θραύσματ-ος (τό).
Test, n. m., *enveloppe des testacés*, ὄστρακ-ον, ου (τό).
Testacé, ée, adj., ὀστρακηρ-ός, ά, όν. Les testacés, ὀστρακηρ-ὰ ζῶ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Testament, n. m., διαθήκ-η, ης (ἡ), et plus

souvent διαθῆκ-αι, ῶν (αἱ). De testament, διαθετικ-ός, ή, όν. Faire un testament, διαθήκας ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι. Qui n'a point fait de testament, ἀδιάθετ-ος, ος, ον. Sans avoir fait de testament, ἀδιαθέτως. Par testament, κατὰ διαθήκης. L'Ancien Testament, Παλαι-ὰ Διαθήκ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. Le Nouveau Testament, Καιν-ὴ Διαθήκ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Testamentaire, adj., διαθετικ-ός, ή, όν. Disposition testamentaire, διαθήκ-η, ης (ἡ). Exécuteur testamentaire, ἐπιμελητ-ής, οῦ (ὁ).

Testateur, n. m., διαθέμεν-ος, ου (ὁ). Testatrice, n. f., διαθεμέν-η, ης (ἡ).

Tester, v. intr., διατίθ-εσθαι, διατίθ-εμαι, fut. διαθήσ-ομαι.

Testimonial, ale, adj., μαρτυρικ-ός, ή, όν.

Testonner, v. tr., *peigner, accommoder les cheveux*, τὰς τρίχας κοσμ-εῖν, κοσμ-έω, ῶ, fut. κοσμήσ-ω.

Têt, n. m., *tesson*, θραῦσμα, θραύσματ-ος (τό).

Tétanos, n. m., τέταν-ος, ου (ὁ).

Têtard, n. m., *petite grenouille*, γυρῖν-ος, ου (ὁ). Saule têtard, *émondé de manière à avoir comme une grosse tête*, κεφαλωτ-ὴ ἰτέ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Tête, n. f. 1 *Partie du corps*, κεφαλ-ή, ῆς (ἡ); κάρηνον, ου (τό). || 2 *Individu*, κεφαλ-ή, ῆς (ἡ); ἄνθρωπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Extrémité supérieure*, ἄκρ-ον, ου (τό); κορυφ-ή, ῆς (ἡ); κεφαλ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Commencement*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ). || 5 *Premier rang*, πρωτεῖ-ον, ου (τό); πρωτεί-α, ας (ἡ). || 6 *Capacité, intelligence*, εὐφυΐ-α, ας (ἡ); δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ); ν-οῦς, οῦ (ὁ). || 7 *Sens, jugement*, φρέν-ες, ῶν (αἱ); φρόνησ-ις, εως (ἡ); σύνεσ-ις, εως (ἡ). || 8 *Esprit*, ν-οῦς, οῦ (ὁ); θυμ-ός, οῦ (ὁ). || 9 *Fantaisie*, φαντασί-α, ας (ἡ). Locutions diverses : Dessus de la tête, βρέγμα, βρέγματ-ος (τό). Derrière de la tête, ὀπισθοκέφαλ-ον, ου (τό). Qui a rapport à la tête, κεφαλικ-ός, ή, όν. A une seule tête, μονοκέφαλ-ος, ος, ον. A deux têtes, δικέφαλ-ος, ος, ον. A plusieurs têtes, πολυκέφαλ-ος, ος, ον. Sans tête, ἀκέφαλ-ος, ος, ον. Couper la tête, ἀποκεφαλίζ-ειν, ἀποκεφαλίζ-ω, fut. ἀποκεφαλίσ-ω. Condamner à perdre la tête, θάνατον κατακρίν-ειν, κατακρίν-ω, fut. κατακριν-ῶ, gén. Payer de sa tête, κεφαλῇ ἀποτίν-ειν, ἀποτίν-ω, fut. ἀποτίσ-ω. Mal de tête, κεφαλαλγί-α, ας (ἡ). Avoir mal à la tête, κεφαλαλγ-εῖν, κεφαλαλγ-έω, ῶ, fut. κεφαλαλγήσ-ω. Tomber la tête la première, ἐπὶ κεφαλὴν κάτω φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι. Porter la tête haute, ὑψαυχενίζ-ειν, ὑψαυχενίζ-ω, fut. ὑψαυχενίσ-ω. Baisser la tête, κύπτ-ειν, κύπτ-ω, fut. κύψ-ω. Se jeter tête baissée dans le danger, ῥιψοκινδυν-εῖν, ῥιψοκινδυν-έω, ῶ, fut. ῥιψοκινδυνήσ-ω. Ne savoir où donner de la tête, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. Crier à tue-tête, ἐκτεταμένως βο-ᾶν, βο-άω, ῶ, fut. βοήσ-ω. Rompre la tête, *importuner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat. Avoir la tête qui tourne, *le vertige*, ἰλιγγι-ᾶν, ἰλιγγι-άω, ῶ, fut. ἰλιγγιάσ-ω. Par tête, *par individu*, κατὰ κεφαλήν, καθ' ἕκαστον. Une tête de bétail, βόσκημα, βοσκήματ-ος (τό); πρόβατ-ον, ου (τό). Tête de pont, ἄκρ-α γέφυρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. Tête d'armée, τῆς παρατάξεως στόμα, στόματ-ος (τό), ou μέτωπ-ον, ου (τό). Marcher à la tête d'une armée, τοῦ στρατοῦ προηγ-εῖσθαι, προηγ-έομαι, οῦμαι, fut. προηγήσ-ομαι. Être à la tête d'une armée, στρατηγ-εῖν, στρατηγ-έω, ῶ, fut. στρατηγήσ-ω. Être en tête, πρωτεύ-ειν, πρωτεύ-ω, fut. πρωτεύσ-ω. Ceux qui sont à la tête du gouvernement, ἄρχοντ-ες, ων (οἱ). Une bonne tête, *un homme capable*, εὐφυ-ὴς ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent. Une bonne tête, *une figure risible, étrange*, γελοί-α κεφαλ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Avoir toute sa tête, σωφρον-εῖν, σωφρον-έω, ῶ, fut. σωφρονήσ-ω. Perdre la tête, ἔξω φρενῶν γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. Avoir de la tête, *du jugement*, θυμὸν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω ; εὐψυχ-εῖν, εὐψυχ-έω, ῶ, fut. εὐψυχήσ-ω. Mettre une chose en tête, εἰς νοῦν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ. Se mettre en tête, διανο-εῖσθαι, διανο-έομαι, οῦμαι, fut. διανοήσ-ομαι. Se mettre martel en tête, φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω. Avoir la tête près du bonnet, ὀξυθυμ-εῖν, ὀξυθυμ-έω, ῶ, fut. ὀξυθυμήσ-ω. Avoir la tête chaude, ὀργίλως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Laver la tête, *réprimander*, ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat. N'en faire qu'à sa tête, ἀπὸ γνώμης πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω. Coup de tête, τόλμημα, τολμήματ-ος (τό). Faire un coup de tête, δεινόν τι τολμ-ᾶν, τολμ-άω, ῶ, fut. τολμήσ-ω. Tenir tête, ἀντέχ-ειν, ἀντέχ-ω, fut. ἀνθέξ-ω πρός, acc. Faire la mauvaise tête, αὐθαδίζ-εσθαι, αὐθαδίζ-ομαι, fut. αὐθαδίσ-ομαι. Tête couronnée, βασιλ-εύς, έως (ὁ). Tête à tête, loc. adv., ἰδίᾳ, κατ' ἰδίαν, χωρὶς μαρτύρων. Un tête-à-tête, ἰδιολογί-α, ας (ἡ).

Téter, v. tr. et intr., βδάλλ-ειν, βδάλλ-ω, fut. βδαλ-ῶ. Donner à téter, τιτθίζ-ειν, τιτθίζ-ω, fut. τιτθίσ-ω, acc.

Têtière, n. f. 1 *Coiffe*, καλύπτρ-α, ας (ἡ). || 2 *Partie de la bride qui soutient le mors*, κορυφαί-α, ας (ἡ).

Tétin, n. m., τιτθί-ον, ου (τό).

Tétine, n. f., μαστ-ός, οῦ (ὁ).

Téton, n. m., τιτθ-ός, οῦ (ὁ); μαζ-ός, οῦ (ὁ).

Tétracorde, n. m., τετράχορδ-ον, ου (τό).

Tétraèdre, n. m., τετράεδρ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Tétragone, adj., τετράγων-ος, ος, ον.

Tétralogie, n. f., *ensemble de quatre pièces de théâtre*, τετραλογί-α, ας (ἡ).

Tétramètre, adj., τετράμετρ-ος, ος, ον.

Tétrarchie, n. f., τετραρχί-α, ας (ἡ).

Tétrarque, n. m., τετράρχ-ης, ου (ὁ). Être

tétrarque, τετραρχ-εῖν, τετραρχ-έω, ῶ, fut. τετραρχήσ-ω.
Tétrastyle, n. m., *temple à quatre colonnes*, τετράστυλ-ον, ου (τό). Pris adjectivement, τετράστυλ-ος, ος, ον.
Tétrasyllabe, n. m., *mot de quatre syllabes*, τετρασυλλαβί-α, ας (ἡ). Pris adjectivement, τετρασύλλαβ-ος, ος, ον. En quatre syllabes, τετρασυλλάβως.
Têtu, ue, adj., δυστράπελ-ος, ος, ον.
Texte, n. m. 1 *Paroles*, λόγ-οι, ων (οἱ). || 2 *Sujet d'un discours*, ὑπόστασ-ις, εως (ἡ). 3 *Argument*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Caractère d'imprimerie*, τύπ-ος, ου (ὁ).
Textuel, elle, adj., ὁ, ἡ, τὸ κατὰ τὴν λέξιν. Le premier article se décline.
Textuellement, adv., κατὰ λέξιν.
Texture, n. f. 1 *Action de tisser*, ὕφανσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Tissu*, ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό).
Thaumaturge, n. m., θαυματουργ-ός, οῦ (ὁ).
Thé, n. m., τέϋ (τό), indécl.; τζάϊ (τό), indécl. Grec moderne.
Théâtral, ale, adj., σκηνικ-ός, ή, όν; θεατρικ-ός, ή, όν.
Théâtre, n. m. 1 *Édifice où l'on représente les œuvres dramatiques*, θέατρ-ον, ου (τό). Pièce de théâtre, δρᾶμα, δράματ-ος (τό). Faiseur de pièces de théâtre, δραματουργ-ός, οῦ (ὁ). Faire des pièces de théâtre, δραματουργ-εῖν, δραματουργ-έω, ῶ, fut. δραματουργήσ-ω. Les gens de théâtre, σκηνικ-οί, ῶν (οἱ). Coup de théâtre, περιπέτει-α, ας (ἡ). || 2 *Recueil de pièces dramatiques*, δράματ-α, ων (τά). || 3 *Lieu où se passent des actions mémorables*, τόπ-ος, ου (ὁ); χώρ-α, ας (ἡ).
Théière, n. f., ἄμβιξ, ἄμβικ-ος (ἡ).
Théisme, n. m., τὸ νομίζειν εἶναι Θεόν. L'article se décline.
Théiste, n. m., εἶναι Θεὸν νομίζ-ων, οντος (ὁ).
Thème, n. m. 1 *Sujet*, ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ); θέμα, θέματ-ος (τό). || 2 *Traduction*, μετάφρασ-ις, εως (ἡ). || 3 *Air qui sert à faire des variations*, μουσικ-ὴ ὑπόθεσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Théocratie, n. f., θεοκρατί-α, ας (ἡ); θεαρχί-α, ας (ἡ).
Théocratique, adj., θεαρχικ-ός, ή, όν.
Théodicée, n. f., περὶ τῆς θείας προνοίας λόγ-ος, ου (ὁ).
Théogonie, n. f., θεογονί-α, ας (ἡ).
Théologal, ale, adj., θεολογικ-ός, ή, όν.
Théologie, n. f., θεολογί-α, ας (ἡ).
Théologien, n. m., θεολόγ-ος, ου (ὁ). Être théologien, θεολογ-εῖν, θεολογ-έω, ῶ, fut. θεολογήσ-ω.
Théologique, adj., θεολογικ-ός, ή, όν.
Théologiquement, adv., θεολογικῶς.
Théorème, n. m., θεώρημα, θεωρήματ-ος (τό).
Théoricien, enne, adj., θεωρητικ-ός, ή, όν.
Théorie, n. f. 1 *Spéculation, contemplation*, θεωρί-α, ας (ἡ). || 2 *Principes de la manœuvre*, στρατηγικ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Députation athénienne*, θεωρί-α, ας (ἡ).

22.

Théorique, adj., θεωρητικ-ός, ή, όν.
Théoriquement, adv., θεωρητικῶς.
Thérapeutique, adj., θεραπευτικ-ός, ή, όν. La thérapeutique, *science médicale*, θεραπευτικ-ή, ῆς (ἡ). Sous-ent. τέχνη.
Thériacal, ale, adj., θηριακ-ός, ή, όν.
Thériaque, n. f., θηριακ-ή, ῆς (ἡ).
Thermal, ale, adj., θερμ-ός, ή, όν.
Thermantique, adj., *échauffant*, θερμαντικ-ός, ή, όν.
Thermes, n. m. pl., *bains d'eau chaude*, θέρμ-αι, ῶν (αἱ); θερμ-ά, ῶν (τά).
Thermomètre, n. m., θερμόμετρ-ον, ου (τό). Grec moderne.
Thésauriser, v. intr., θησαυρίζ-ειν, θησαυρίζ-ω, fut. θησαυρίσ-ω. Action de thésauriser, θησαυρισμ-ός, οῦ (ὁ).
Thésauriseur, n. m., θησαυριστ-ής, οῦ (ὁ).
Thèse, n. f., θέσ-ις, εως (ἡ); θέμα, θέματ-ος (τό).
Théurgie, n. f., *espèce de magie*, θεουργί-α, ας (ἡ).
Théurgique, adj., θεουργικ-ός, ή, όν.
Thibaude, n. f., *étoffe grossière*, παχ-ὺ ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Thlaspi, n. m., *plante*, θλάσπ-ις, ιδος (ἡ); θλάσπ-ι, εως (τό).
Thon, n. m., θύνν-ος, ου (ὁ).
Thoracique, adj., ὁ, ἡ, τὸ περὶ τοῦ θώρακ-ος. Le premier article se décline.
Thorax, n. m., *capacité de la poitrine*, θώραξ, θώρακ-ος (ὁ).
Thuia, n. m., *plante*, θυί-α, ας (ἡ).
Thuriféraire, n. m., *porte-encensoir*, λιβανοφόρ-ος, ου (ὁ).
Thym, n. m., θύμ-ος, ου (ὁ); θύμ-ον, ου (τό).
Thyrse, n. m., θύρσ-ος, ου (ὁ).
Tiare, n. f., τιάρ-α, ας (ἡ). Qui porte la tiare, τιαροφόρ-ος, ου (ὁ). Porter la tiare, *être pape*, ἱεραρχ-εῖν, ἱεραρχ-έω, ῶ, fut. ἱεραρχήσ-ω. La tiare, *dignité papale*, τοῦ ἱεράρχου ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό).
Tibia, n. m., *os de la jambe*, κνήμ-η, ης (ἡ).
Tibial, ale, adj., κνημαῖ-ος, α, ον.
Tic, n. m. 1 *Mouvement nerveux*, σπάσμα, σπάσματ-ος (τό). || 2 *Mauvaise habitude*, κακ-ὸν ἔθ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Tic-tac, n. m., κτύπ-ος, ου (ὁ).
Tiède, adj. 1 *Entre le chaud et le froid*, χλιαρ-ός, ά, όν; ὑπόθερμ-ος, ος, ον. || 2 *Nonchalant*, ψυχρ-ός, ά, όν; ἀνειμέν-ος, η, ον.
Tièdement, adv., ψυχρῶς, ἀνειμένως.
Tiédeur, n. f. 1 *Qualité de ce qui est tiède*, χλιαρότης, χλιαρότητ-ος (ἡ). || 2 *Nonchalance*, ψυχρότης, ψυχρότητ-ος (ἡ); ἄνεσ-ις, εως (ἡ).
Tiédir, v. intr. 1 *Devenir tiède*, χλιαίνεσθαι, χλιαίν-ομαι, fut. χλιανθήσ-ομαι. Faire tiédir, χλιαίν-ειν, χλιαίν-ω, fut. χλιαν-ῶ, acc. || 2 *Se ralentir*, ἀνιέναι, ἀνίημι, fut. ἀνήσ-ω; παρακμάζ-ειν, παρακμάζ-ω, fut.

παρακμάσ-ω ; ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω. || Verbe tr., *calmer, apaiser*, παύ-ειν, παύ-ω, fut. παύσ-ω, acc.

Tien, Tienne, adj. poss., σ-ός, σ-ή, σ-όν. Le tien, la tienne, ὁ σ-ός, ἡ σ-ή, τὸ σ-όν; ὁ σαυτοῦ, ἡ σαυτοῦ, τὸ σαυτοῦ. Le tien, *ce qui est à toi*, σ-όν, οῦ (τό). Les tiens. 1 *Tes proches*, σου οἰκεῖ-οι, ων (οἱ). || 2 *Tes alliés, tes amis, ta suite*, οἱ ἀμφὶ σέ. L'article se décline.

Tierce, n. f. 1 *Intervalle de deux tons de la gamme*, τρίτ-ος ἦχ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Suite de trois cartes*, τρι-άς, άδος (ἡ). || 3 *Position du poignet tourné en dedans*, terme d'escrime, ἐξωτερικ-ὴ πληγ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 4 *Prière de la troisième heure*, τρίτ-η ὥρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 5 *Troisième épreuve d'imprimerie*, τρίτ-η διόρθωσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Tiercelet, n. m. 1 *Mâle de certains oiseaux*, ὑπότριτ-ον, ου (τό). || 2 *Homme inférieur à son importance apparente*, τῆς δόξης ἐλάσσ-ων, ονος (ὁ).

Tiercer, v. tr., *donner une troisième façon à la terre*, τρίτον ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.

Tiers, erce, adj., τρίτ-ος, η, ον. Fièvre tierce, τριταῖ-ος πυρετ-ός, οῦ (ὁ) Les deux mots se déclinent. Tiers-état, δῆμ-ος, ου (ὁ). Pris substantivement, n. m. 1 *Troisième partie*, τρίτ-ον μέρ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Troisième personne*, τρίτ-ος τις, τιν-ός. Les deux mots se déclinent. Le tiers et le quart, τυχόντ-ες, ων (οἱ); δεῖνα καὶ δεῖνα. Tiers-opposant, τρίτ-ος ἀνακόπτ-ων, οντος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Tiers-point, n. m. ἄντυξ, ἄντυγ-ος (ἡ).

Tige, n. f. 1 *Partie du végétal qui sort de terre*, καυλ-ός, οῦ (ὁ). Qui a une tige, καυλωτ-ός, ή, όν. Qui n'a pas de tige, ἄκαυλ-ος, ος, ον. || 2 *Corps d'une colonne*, στῦλ-ος, ου (ὁ). || 3 *Corps de la botte*, τὸ τῆς κνημῖδος ἄνω. Le premier article se décline. || 4 *Chef d'une lignée*, γενάρχ-ης, ου (ὁ).

Tigette, n. f., στυλίσκ-ος, ου (ὁ).

Tignasse, n. f., παλαι-ὰ φενάκ-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Tigre, n. m., τίγρ-ις, ιδος (ὁ). Tigresse, n. f., τίγρ-ις, ιδος (ἡ).

Tigré, ée, adj., τιγροειδ-ής, ής, ές.

Tilbury, n. m., κοῦφ-ον ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Tillac, n. m., κατάστρωμα, καταστρώματ-ος (τό); στέγ-η, ης (ἡ).

Tilleul, n. m., φιλύρ-α, ας (ἡ). De tilleul, φιλύριν-ος, η, ον.

Timbale, n. f. 1 *Instrument de musique*, τύμπαν-ον, ου (τό). || 2 *Gobelet*, δέπ-ας, αος (τό).

Timbalier, n. m., τυμπανιστ-ής, οῦ (ὁ).

Timbre, n. m. 1 *Cloche*, κώδ-ων, ωνος (ὁ). || 2 *Son de la voix humaine*, φθόγγ-ος, ου (ὁ). || 3 *Caractère qu'on imprime sur le papier*, χαρακτήρ, ῆρος (ὁ) ; ἐπίσημ-ον, ου (τό). Avoir le timbre fêlé, *être fou*, παραπαίειν, παραπαί-ω, fut. παραπαίσ-ω.

Timbrer, v. tr., χαρακτηρίζ-ειν, χαρακτηρίζω, fut. χαρακτηρίσ-ω, acc.—***Timbré, ée,*** part. passé et adj. 1 *Marqué d'un timbre*, σημειωτ-ός, ή, όν. || 2 *Fou*, μαινόμεν-ος, η, ον.

Timbreur, n. m., χαρακτηρίζ-ων, οντος (ὁ) ; ἐπισημει-ῶν, οῦντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.

Timide, adj. 1 *Peureux*, δειλ-ός, ή, όν (comp. δειλ-ότερος, sup. δειλ-ότατος). || 2 *Sans courage*, ἄτολμ-ος, ος, ον. || 3 *Circonspect*, εὐλαβ-ής, ής, ές (comp. εὐλαβέστερος, sup. εὐλαβ-έστατος).

Timidement, adv. 1 *Avec crainte*, δειλῶς. || 2 *Sans courage*, ἀτόλμως. || 3 *Avec circonspection*, εὐλαβῶς.

Timidité, n. f. 1 *Peur*, δειλί-α, ας (ἡ). || 2 *Manque de courage*, ἀτολμί-α, ας (ἡ). || 3 *Circonspection*, εὐλάβει-α, ας (ἡ).

Timon, n. m. 1 *Pièce de bois du devant de la voiture*, ῥυμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Barre du gouvernail*, πηδάλι-ον, ου (τό). || 3 *Le gouvernail lui-même*, οἴ-αξ, οἴακ-ος (ὁ). Au figuré, *direction des affaires*, ἀρχ-ή, ῆς (ἡ).

Timonier, n. m. 1 *Cheval du timon*, ὑποζύγι-ος ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Celui qui est à la barre du gouvernail*, οἰακιστ-ής, οῦ (ὁ).

Timoré, ée, adj. 1 *Craintif*, δειλ-ός, ή, όν. || 2 *Très-scrupuleux*, εὐλαβέστατ-ος, η, ον.

Tin, n. m., *gros morceau de bois*, μοχλ-ός, οῦ (ὁ).

Tinctorial, ale, βαπτικ-ός, ή, όν.

Tinette, n. f., ἀγγεῖ-ον, ου (τό).

Tintamarre, n. m., πάταγ-ος, ου (ὁ). Faire du tintamarre, παταγ-εῖν, παταγ-έω, ῶ, fut. παταγήσ-ω.

Tintement, n. m. 1 *Bruit d'une cloche*, κωδωνισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Bourdonnement dans les oreilles*, βόμβ-ος, ου (ὁ).

Tinter, v. tr., *faire sonner*, κωδωνίζ-ειν, κωδωνίζ-ω, fut. κωδωνίσ-ω, acc. || Verbe intr. En parlant d'une cloche, κρού-εσθαι, κρού-ομαι, fut. κρουσθήσ-ομαι. En parlant des oreilles, βομβ-εῖν, βομβ-έω, ῶ, fut. βομβήσ-ω.

Tintouin, n. m. 1 *Bourdonnement d'oreilles*, βόμβ-ος, ου (ὁ). || 2 *Embarras, inquiétude*, φροντ-ίς, ίδος (ἡ). Causer du tintouin, πράγματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.

Tique, n. f., *insecte*, κυνοῤῥαιστ-ής, οῦ (ὁ).

Tiqueté, ée, adj., *moucheté*, στικτ-ός, ή, όν.

Tir, n. m. 1 *Action de tirer*, ἀκοντισμ-ός, οῦ (ὁ). Tir à l'arc, τοξεί-α, ας (ἡ). || 2 *Lieu où l'on s'exerce à tirer*, παλαίστρ-α, ας (ἡ).

Tirade, n. f. 1 *Morceau poétique ou prosaïque*, ῥῆσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Suite de phrases*, λόγων συνέχει-α, ας (ἡ). Tout d'une tirade, συνεχῶς.

Tirage, n. m., *action de tirer*, ἕλξ-ις, εως (ἡ); ὁλκ-ή, ῆς (ἡ); ὁλκ-ός, οῦ (ὁ). Tirage d'imprimerie, ἐκτύπωσ-ις, εως (ἡ). Tirage au sort, κλήρωσ-ις, εως (ἡ). Il y a du tirage, *de la difficulté*, τοῦτ' οὐκ εὔπρακτόν ἐστι.

Tiraillement, n. m. 1 *Action de tirailler*, ἕλκυσ-ις, εως (ἡ); συρμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Malaise*, σπάσμα, σπάσματ-ος (τό). Au moral, ἀδημονί-α, ας (ἡ).

Tirailler, v. tr. 1 *Tirer en divers sens*, διέλκ-ειν, διέλκ-ω, fut. διελκύσ-ω, acc. || 2 *Importuner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat. || 3 *Escarmoucher*, ἀκροβολίζ-εσθαι, ἀκροβολίζ-ομαι, fut. ἀκροβολίσ-ομαι.

Tiraillerie, n f. 1 *Action de tirailler*, ἕλκυσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Escarmouche*, ἀκροβολισμ-ός, οῦ (ὁ).

Tirailleur, n. m., ἀκροβολιστ-ής, οῦ (ὁ).

Tirant, n. m. 1 *Cordon, courroie*, ἱμ-άς, άντος (ὁ). || 2 *Poutre ou barre de fer*, ὀχεύς, έως (ὁ); δοκ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Nerfs de la viande*, νεῦρ-ον, ου (τό). || 4 *Hauteur dont un navire enfonce dans l'eau*, κάθεσ-ις, εως (ἡ).

Tirasse, n. f., *sorte de filet*, ἄρκυς, ἄρκυος (ἡ).

Tirasser, v. tr., *chasser à la tirasse*, ἄρκυς ἱστάναι, ἵστημι, fut. στήσ-ω ἐπί, dat.

Tire, n. f. S'emploie dans la locution familière, Tout d'une tire, συνεχῶς.

Tire-balle, n. m., *instrument pour extraire les balles*, βολιαγωγ-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.

Tire-bord, n. m., *instrument pour tirer les planches à bord*, ἀναγωγ-εύς, έως (ὁ).

Tire-bouchon, n. m., ἕλιξ, ἕλικ-ος (ἡ). En forme de tire-bouchon, ἑλικοειδ-ής, ής, ές.

Tire-bourre, n. m., κομβιοῦλκ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Tire-d'aile, n. m., *battement rapide de l'aile*, πτέρυξ-ις, εως (ἡ). A tire-d'aile, ὡς τάχιστα.

Tire-fond, n. m., ὁλκ-εύς, έως (ὁ).

Tire-larigot (à), loc. adv., *excessivement*. Boire à tire-larigot, ἀμυστὶ πίν-ειν, πίν-ω, fut. πί-ομαι.

Tire-ligne, n. m., γραφεῖ-ον, ου (τό); γραφίς, ίδος (ἡ).

Tire-lire, n. f., πύξ-ις, εως (ἡ).

Tire-moelle, n. m., μυελαγωγ-όν, οῦ (τό). Grec moderne.

Tire-pied, n. m., σκυτικ-ὸν σφήκωμα, σφηκώματ-ος (τό).

Tirer, v. tr. 1 *Amener vers soi*, ἕλκ-ειν, ἕλκ-ω, fut. ἕλξ-ω et ἑλκύσ-ω, acc.; ὁλκ-εῖν, ὁλκ-έω, ῶ, fut. ὁλκήσ-ω, acc. || 2 *Extraire*, ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω, acc. || 3 *Faire sortir*, ἐξάγ-ειν, ἐξάγ-ω, fut. ἐξάξ-ω, acc. || 4 *Emprunter*, προςλαμβάν-ειν, προςλαμβάν-ω, fut. προςλήψ-ομαι, acc. || 5 *Étendre, allonger*, προτείν-ειν, προτείν-ω, fut. προτεν-ῶ, acc. || 6 *Recueillir, percevoir*, ἀπολαμβάν-ειν, ἀπολαμβάν-ω, fut. ἀπολήψ-ομαι, acc. || 7 *Tracer, dessiner*, γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω, acc. || 8 *Lancer*, βάλλ-ειν, βάλλ-ω, fut. βαλ-ῶ, acc. || 9 *Imprimer*, ἐκτυπ-οῦν, ἐκτυπ-όω, ῶ, fut. ἐκτυπώσ-ω, acc. || Verbe intr. *aller, s'acheminer*, τείν-ειν, τείν-ω, fut. τεν-ῶ εἰς, πρός, acc. — ***se Tirer***, v. pr., *se dégager, sortir*, ὑπεκφεύγ-ειν. ὑπεκφεύγ-ω, fut. ὑπεκφεύξ-ομαι.—***Tiré, ée***, part. passé et adj. 1 *Amené vers soi*, ἑλκυστ-ός, ή, όν. || 2 *Imprimé*, ἔκτυπ-ος, ος, ον. || 3 *Maigre, abattu*, κάτισχν-ος, ος, ον. Locutions diverses : Tirer l'épée, ξιφουλκ-εῖν, ξιφουλκ-έω, ῶ, fut. ξιφουλκήσ-ω. Tirer les cheveux, τὰς τρίχας τίλλ-ειν, τίλλ-ω, fut. τιλ-ῶ. Tirer l'oreille, τοῦ ὠτὸς ἀνατείν-ειν, ἀνατείν-ω, fut. ἀνατεν-ῶ, avec l'acc. de la personne. Tirer un vaisseau à terre, à sec, νεωλκ-εῖν, νεωλκ-έω, ῶ, fut. νεωλκήσ-ω. Tirer d'erreur, τῆς πλάνης ἀπάγ-ειν, ἀπάγ-ω, fut. ἀπάξ-ω, acc Tirer de l'argent, ἐκχρηματίζ-ειν, ἐκχρηματίζ-ω, fut. ἐκχρηματίσ-ω; ἀργύριον ἀπομύσσ-ειν, ἀπομύσσ-ω, fut. ἀπομύξ-ω, gén. Tirer un aveu, ὁμολογίαν ἐξάγ-ειν, ἐξάγ-ω, fut. ἐξάξ-ω. Tirer des larmes, δάκρυα κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω. Tirer du sang, *saigner*, φλεβοτομ-εῖν, φλεβοτομ-έω, ῶ, fut. φλεβοτομήσ-ω, acc. Tirer de la terre, en parlant des métaux, ἐκ τῆς γῆς ἐξορύσσ-ειν, ἐξορύσσ-ω, fut. ἐξορύξ-ω, acc. Tirer du feu, *l'extraire d'un caillou, etc.*, πῦρ ἐκτρίβ-ειν, ἐκτρίβ-ω, fut. ἐκτρίψ-ω. Tirer sa nourriture, τὴν τροφὴν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι ἀπό, gén. Tirer profit, κερδαίν-ειν, κερδαίν-ω, fut. κερδαν-ῶ ἀπό, gén Tirer parti, χρῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. Tirer vanité, μεγαλοφρονεῖν, μεγαλοφρον-έω, ῶ, fut. μεγαλοφρονήσ-ω ἐπί, dat. Tirer raison, tirer vengeance, τιμωρ-εῖσθαι, τιμωρ-έομαι, οῦμαι, fut. τιμωρήσ-ομαι, acc. Tirer une conséquence, συλλογίζ-εσθαι, συλλογίζ-ομαι, fut. συλλογίσ-ομαι. Tirer l'horoscope, ὡροσκοπ-εῖν, ὡροσκοπ-έω, ῶ, fut. ὡροσκοπήσ-ω. Tirer des lignes, γραμμὰς ὑπογράφ-ειν, ὑπογράφ-ω, fut. ὑπογράψ-ω. Tirer les rideaux, τὰ παραπετάσματα ἐπισπ-ᾶν, ἐπισπ-άω, ῶ, fut. ἐπισπάσ-ω. Tirer de l'arc, τοξεύ-ειν, τοξεύ-ω, fut. τοξεύσ-ω. Tirer juste, εὐστοχ-εῖν, εὐστοχ-έω, ῶ, fut. εὐστοχήσ-ω. Qui tire juste, εὔστοχ-ος, ος, ον. Qui tire mal, ἄστοχ-ος, ος, ον. Tirer au sort, κληρ-οῦσθαι, κληρ-όομαι, οῦμαι, fut. κληρώσ-ομαι. Tirer au sort, suivi d'un complément. 1 *Prendre au hasard*, λαγχάν-ειν, λαγχάν-ω, fut. λήξ-ομαι, gén. || 2 *Choisir par la voie du sort*, κληρ-οῦν, κληρ-όω, ῶ, fut. κληρώσ-ω, acc. Tirer à sa fin, πρὸς τὴν τελευτὴν ἥκ-ειν, ἥκ-ω, fut. ἥξ-ω. Tirer au large, ἀποδιδράσκ-ειν, ἀποδιδράσκ-ω, fut. ἀποδράσ-ομαι. Tirer sur un objet, *avoir de la ressemblance*, παραπλησίως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω, dat. Tirer sur une couleur, χρώματος μετέχειν, μετέχ-ω, fut. μεθέξ-ω. Se faire tirer l'oreille, μόλις καὶ μετὰ βίας ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω; ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ,

fut. ὀκνήσ-ω. Tirer la langue, *se moquer*, ἐπιγελ-ᾶν, ἐπιγελ-άω, ῶ, fut. ἐπιγελάσ-ομαι, dat. Tirer la langue, *être fatigué*, κάμν-ειν, κάμν-ω, fut. καμ-οῦμαι. Tirer les vers du nez, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc. Tirer son chapeau, tirer une révérence, *saluer*, ἀσπάζ-εσθαι, ἀσπάζ-ομαι, fut. ἀσπάσ-ομαι, acc. Se tirer d'affaire, ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω. S'en bien tirer, καλῶς ἀπαλλάσσ-ειν, ἀπαλλάσσ-ω, fut. ἀπαλλάξ-ω. Être tiré à quatre épingles, καλλωπίζ-εσθαι, καλλωπίζ-ομαι, fut. καλλωπισθήσ-ομαι. Qui est tiré à quatre épingles, καλλωπιστ-ής, οῦ (ὁ); καλλωπίστρι-α, ας (ἡ). Être à couteaux tirés, ἔχθιστος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, dat.

Tiret, n. m. 1 ***Morceau de parchemin servant à attacher des papiers***, περιδεσμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Trait d'union*, ὑφέν (ἡ), sous-ent. γραμμή. L'article seul se décline.

Tiretaine, n. f., *étoffe grossière*, παχ-ὺ ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό) Les deux mots se déclinent.

Tireur, n. m., βάλλ-ων, οντος (ὁ). Tireur d'arc, τοξευτ-ής, οῦ (ὁ).

Tiroir, n. m., σηκ-ός, οῦ (ὁ).

Tisane, n. f., πτισάν-η, ης (ἡ).

Tison, n. m., δαλ-ός, οῦ (ὁ).

Tisonner, v. intr., σκαλεύ-ειν, σκαλεύ-ω, fut. σκαλεύσ-ω. — ***Tisonné, ée***, part. passé et adj., *tacheté*, στικτ-ός, ή, όν.

Tisonneur, n. m., σκαλευτ-ής, οῦ (ὁ). Tisonneuse, n. f., σκαλεύουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Tisonnier, n. m., *instrument pour tisonner*, σκαλ-ίς, ίδος (ἡ).

Tissage, n. m. 1 *Action de tisser*, ὕφανσ-ις, εως (ἡ); ὑφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ouvrage du tisserand*, ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό).

Tisser, v. tr., ὑφαίν-ειν, ὑφαίν-ω, fut. ὑφανῶ, acc. Art de tisser, ὑφαντικ-ή, ῆς (ἡ). — ***Tissé, ée***, part. passé et adj., ὑφαντ-ός, ή, όν.

Tisserand, n. m., ὑφάντ-ης, ου (ὁ). Tisserande, n. f., ὑφάντρι-α, ας (ἡ).

Tisseranderie, n. f., 1 *Art de tisser*, ὑφαντικ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Vente de tissus*, ὑφασμάτων ἐμπορί-α, ας (ἡ).

Tissu, ue, part. passé et adj., ὑφαντ-ός, ή, όν. Pris substantivement. 1 *Texture*, ὑφ-ή, ῆς (ἡ); ὑφασί-α, ας (ἡ). || 2 *Contexture d'un discours, d'un écrit*, ἀγωγ-ή, ῆς (ἡ); πλοκ-ή, ῆς (ἡ).

Tissure, n. f., ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό).

Tissutier, n. m., ὑφάντ-ης, ου (ὁ).

Tistre, v. tr., qui n'est usité qu'au participe passé, ὑφαίν-ειν, ὑφαίν-ω, fut. ὑφαν-ῶ.

Titillation, n. f., γαργαλισμ-ός, οῦ (ὁ); κνισμ-ός, οῦ (ὁ).

Titiller, v. tr., κνίζ-ειν, κνίζ-ω, fut. κνίσ-ω, acc. — ***Titillé, ée***, part. passé et adj., κνιστ-ός, ή, όν.

Titre, n. m. 1 *Inscription*, ἐπιγραφ-ή, ῆς (ἡ). Mettre un titre à un livre, βιβλίον ἐπιγράφ-ειν, ἐπιγράφ-ω, fut. ἐπιγράψ-ω. || 2 *Subdivision dans un code*, κεφάλαι-ον, ου (τό). || 3 *Distinction honorifique*, τιμητικ-ὸν προσαγόρευμα, προσαγορεύματ-ος (τό). || 4 *Acte, pièce authentique*, μαρτύρι-ον, ου (τό); σύγγραμμα, συγγράμματ-ος (τό). || 5 *Droit*, δίκαι-ον, ου (τό). || 6 *Degré de fin de l'or ou de l'argent*, ἀξί-α, ας (ἡ). Titre légal, δόκιμ-ον, ου (τό). A titre de roi, ἅτε βασιλεὺς ὤν. A titre de présent, ἐν δωρεᾶς τάξει. A titre de parenté, d'amitié, *sous prétexte de*, ἐπὶ προφάσει, avec le gén. des mots correspondants. A juste titre, δικαίως, κατὰ τὴν ἀξίαν. A titre onéreux, ἐπαχθῶς. A titre gracieux, χαριέντως. A titre d'office, ἐκ τῶν προσηκόντων.

Titrer, v. tr., εἰς ἀξίωμα καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc.— ***Titré, ée***, part. passé et adj., ἀξιωματικ-ός, ή, όν.

Titubation, n. f., ταλάντευσ-ις, εως (ἡ).

Titulaire, adj., ὄνομα ἔχ-ων, ουσα, ον, gén.

Tmèse, n. f., τμῆσ-ις, εως (ἡ).

Toast, n. m., φιλοτησί-α, ας (ἡ); πρόποσ-ις, εως (ἡ).

Toaster, v. intr., φιλοτησίαν προπίν-ειν, προπίν-ω, fut. προπί-ομαι.

Tocsin, n. m., κώδ-ων, ωνος (ὁ). Sonner le tocsin, τῷ κώδωνι σημαίν-ειν, σημαίν-ω, fut. σημαν-ῶ.

Toge, n. f., τήβενν-ος, ου (ἡ); τήβενν-α, ης (ἡ); τηβενν-ίς, ίδος (ἡ).

Toi, voy. Tu.

Toile, n. f., λίν-ον, ου (τό). De toile, λίνει-ος, α, ον. Qui fait de la toile, λινουργ-ός, ός, όν. Faire de la toile, λινουργ-εῖν, λινουργ-έω, ῶ, fut. λινουργήσ-ω. Toile cirée, κηρωτ-ὴ ὀθόν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. Toile d'araignée, ἀράχνι-ον, ου (τό). Toile, *rideau de théâtre*, κατάβλημα, καταβλήματ-ος (τό); αὐλαί-α, ας (ἡ); αὐλαῖ-ον, ου (τό).

Toilerie, n. f. 1 *Marchandise de toile*, ὀθόν-η, ης (ἡ). || 2 *Commerce de toile*, ὀθονῶν ἐμπορί-α, ας (ἡ).

Toilette, n. f. 1 *Nappe de toile*, λίνει-ον περικάλυμμα, περικαλύμματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Habillement, parure*, κοσμήματ-α, ων (τά). || 3 *Action de se parer*, καλλωπισμ-ός, οῦ (ὁ). || 4 *Meuble de toilette*, κομμωτικ-ὴ τράπεζ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent. Cabinet de toilette, κομμωτικ-ὸν οἰκημάτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. Faire sa toilette, καλλωπίζ-εσθαι, καλλωπίζ-ομαι, fut. καλλωπίσ-ομαι.

Toilier, n. m. 1 *Qui fabrique de la toile*, λινοποι-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Qui vend de la toile*, ὀθονιοπώλ-ης, ου (ὁ).

Toise, n. f., ὀργυι-ά, ᾶς (ἡ). A la toise, κατ' ὀργυιάν.

Toiser, v. tr. 1 ***Mesurer à la toise***, κατ' ὀργυιὰν μετρ-εῖν, μετρ-έω, ῶ, fut. μετρήσ-ω, acc. || 2 *Examiner attentivement*, διαβλέπ-ειν, διαβλέπ-ω, fut. διαβλέψ-ω πρός, acc. || 3 *Considérer avec dédain*, ὑπερορ-ᾶν,

ὑπερορ-άω, ῶ, fut. ὑπερόψ-ομαι. acc. ou gén. — ***Toisé, ée***, part. passé et adj., *mesuré à la toise*, κατ' ὀργυιὰν μετρητ-ός, ή, όν.
Toisé, n. m. 1 *Mesurage à la toise*, κατ' ὀργυιὰν ἐκμέτρησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Art de mesurer les solides*, στερεομετρί-α, ας (ἡ).
Toiseur, n. m., μετρητ-ής, οῦ (ὁ).
Toison, n. f., μαλλ-ός, οῦ (ὁ). La toison d'or, χρυσόμαλλ-ον δέρας, δέρατ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Toit, n. m., τέγ-ος, εος, ους (τό); στέγ-η, ης (ἡ). Qui est sous le toit, ὑπόστεγ-ος, ος, ον. Qui n'a point de toit, ἄστεγ-ος, ος, ον; ἀστεγ-ής, ής, ές. Qui habite sous le même toit, ὁμόστεγ-ος, ος, ον. Crier sur les toits, διαθρυλλ-εῖν, διαθρυλλ-έω, ῶ, fut. διαθρυλλήσ-ω, acc.
Toiture, n. f., ὀροφ-ή, ῆς (ἡ).
Tôle, n. f., σιδηροῦν ἔλασμα, ἐλάσματ-ος (τό).
Tolérable, adj., ἀνεκτ-ός, ή, όν.
Tolérance, n. f., ἐπιείκει-α, ας (ἡ).
Tolérant, ante, adj., ἐπιεικ-ής, ής, ές (comp. ἐπιεικ-έστερος, sup. ἐπιεικ-έστατος).
Tolérer, v. tr., ὑποφέρ-ειν, ὑποφέρ-ω, fut. ὑποίσ-ω, acc.; καρτερ-εῖν, καρτερ-έω, ῶ, fut. καρτερήσ-ω, acc.
Tomaison, n. f., *indication du tome*, τοῦ τόμου ἀριθμοῦ σημεῖ-ον, ου (τό).
Tomate, n. f., στρύχν-η, ης (ἡ). Sauce tomate, ἀπὸ τῆς στρύχνης ἔμβαμμα, ἐμβάμματ-ος (τό).
Tombant, ante, adj., χαμαιφερ-ής, ής, ές.
Tombe, n. f., τύμβ-ος, ου (ὁ); τάφ-ος, ου (ὁ).
Tombeau, n. m., τύμβ-ος, ου (ὁ). Mettre au tombeau, θάπτ-ειν, θάπτ-ω, fut. θάψ-ω, acc. Dans le sens de *fin, destruction*, φθορ-ά, ᾶς (ἡ).
Tombée, n. f. 1 *Déclin du jour*, τοῦ ἡλίου καταφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Approche de la nuit*, ἀκρονυχί-α, ας (ἡ). A la tombée de la nuit, ἅμα τῇ νυκτί.
Tombelier, n. m. *qui conduit un tombereau*, ἁμαξ-εύς, έως (ὁ).
Tomber, v. intr. 1 *Être entraîné de haut en bas*, πίπτ-ειν, πίπτ-ω, fut. πεσ-οῦμαι. || 2 *Fondre sur*, προσπίπτ-ειν, προσπίπτ-ω, fut. προσπεσ-οῦμαι, dat.; ἐφορμ-ᾶν, ἐφορμ-άω, ῶ, fut. ἐφορμήσ-ω, dat., ou πρός, acc. || 3 *Arriver*, ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι; συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω, fut. συμβήσ-ομαι. || 4 *Dépérir, diminuer, se perdre*, φθίν-ειν, φθίν-ω, sans futur; μειοῦσθαι, μει-όομαι, οῦμαι, μειωθήσ-ομαι. || 5 *Languir, cesser*, οὐ προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω. || 6 *Couler*, en parlant des larmes, ῥ-εῖν, ῥέ-ω, fut. ῥυήσ-ομαι. || 7 *Se jeter dans*, en parlant d'un fleuve, εἰσβάλλ-ειν, εἰσβάλλ-ω, fut. εἰσβαλ-ῶ. Locutions diverses : Tomber malade, νοσ-εῖν, νοσ-έω, ῶ, fut. νοσήσ-ω. Tomber du haut mal, ἐπιληπτίζ-εσθαι, ἐπιληπτίζ-ομαι, fut. ἐπιληπτίσ-ομαι; πτωματίζ-εσθαι, πτωματίζ-ομαι, fut. πτωματίσ-ομαι. Tomber de son haut, tomber des nues, *être fort étonné*, ἐκπλήσσ-εσθαι, ἐκπλήσσ-ομαι, fut. ἐκπλαγήσ-ομαι; δεινῶς θαυμάζ-ειν, θαυμάζ-ω, fut. θαυμάσ-ω. Tomber en défaillance, λειποψυχ-εῖν, λειποψυχ-έω, ῶ, fut. λειποψυχήσ-ω. Tomber en démence, παραφρον-εῖν, παραφρον-έω, ῶ, fut. παραφρονήσ-ω. Tomber en enfance, φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω. Tomber sur, *rencontrer*, ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι, dat. Tomber d'accord, συνομολογ-εῖν, συνομολογ-έω, ῶ, fut. συνομολογήσ-ω. Tomber sous le sens, αἰσθητ-ός, ή; ὂν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Tomber à une certaine époque, *arriver à un moment fixe*, εἰς ἡμέραν ῥητὴν καθήκ-ειν, καθήκ-ω, fut. καθήξ-ω. Bien tomber, *arriver à point*, ἐν καιρῷ ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι. Le jour tombe, φθίνει ἡ ἡμέρα. Le vent tombe, ἀναπαύεται ὁ ἄνεμος. Se laisser tomber, καταπίπτ-ειν, καταπίπτ-ω, fut. καταπεσ-οῦμαι.
Tombereau, n. m., ἅμαξ-α, ης (ἡ).
Tome, n. m., τόμ-ος, ου (ὁ).
Tomenteux, euse, adj., *couvert de poils courts et serrés*, χνοώδ-ης, ης, ες.
Ton, Ta, pl. **Tes**, adj. poss., σ-ός, σ-ή, σ-όν. On tourne aussi par le génitif σοῦ, *de toi:* Ton père, ὁ πατήρ σου.
Ton, n. m. 1 *Degré de la voix*, φων-ή, ῆς (ἡ); φθογγ-ή, ῆς (ἡ); φθόγγ-ος, ου (ὁ). || 2 *Manières, façon de vivre*, τρόπ-ος, ου (ὁ). || 3 *Couleur d'un tableau*, ἀπόχρωσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Intervalle entre deux notes*, τόν-ος, ου (ὁ). Demi-ton, ἡμιτόνι-ον, ου (τό). || 5 *État de tension*, τόν-ος, ου (ὁ).
Tonarion, n. m., *flûte avec laquelle on donnait le ton aux orateurs*, τονάρι-ον, ου (τό).
Tondage, n. m., κάρσ-ις, εως (ἡ).
Tondaison, n. f., κάρσ-ις, εως (ἡ).
Tondeur, n. m., πεκτ-ήρ, ῆρος (ὁ). Tondeuse, n. f., ποκίζουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet. Tondeur de drap, γναφ-εύς, έως (ὁ). Tondeur d'arbres, κλαδευτ-ήρ, ῆρος (ὁ).
Tondre, v. tr., en parlant de la laine, ποκίζ-ειν, ποκίζ-ω, fut. ποκίσ-ω, acc.; πεκτ-εῖν, πεκτ-έω, ῶ, fut. πεκτήσ-ω, acc. En parlant des cheveux, κείρ-ειν, κείρ-ω, fut. κερ-ῶ, acc. En parlant des arbres, κλαδεύ-ειν, κλαδεύ-ω, fut. κλαδεύσ-ω. — ***Tondu, ue***, part. passé et adj., πεκτ-ός, ή, όν.
Tonique, adj. 1 *Qui est dans le ton*, τονικ-ός, ή, όν. || 2 *Fortifiant*, τονώδ-ης, ης, ες; τονωτικ-ός, ή, όν.
Tonnage, n. m., *capacité d'un bateau*, χώρησ-ις, εως (ἡ).
Tonnant, ante, adj., βροντ-ῶν, ῶσα, ῶν; βροντώδ-ης, ης, ες.
Tonne, n. f., πίθ-ος, ου (ὁ).
Tonneau, n. m. 1 *Sorte de tonne*, πίθ-ος, ου (ὁ); κάδ-ος, ου (ὁ). || 2 *Poids de mille kilos*, δισχίλι-αι λίτρ-αι, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.
Tonneler, v. tr., *prendre à la tonnelle*,

παγιδεύ-ειν, παγιδεύ-ω, fut. παγιδεύσ-ω, acc.

Tonnelet, n. m., πιθάρι-ον, ου (τό).

Tonneleur, n. m., παγιδεύ-ων, οντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet.

Tonnelier, n. m., καδοποι-ός, οῦ (ὁ).

Tonnelle, n. f. 1 *Treillage en berceau*, σκιάδι-ον, ου (τό). || 2 *Filet*, παγ-ίς, ίδος (ἡ).

Tonnellerie, n. f., πίθων ἐργασί-α, ας (ἡ).

Tonner, v. intr., βροντ-ᾶν, βροντ-άω, ῶ, fut. βροντήσ-ω.

Tonnerre, n. m., βροντ-ή, ῆς (ἡ). Dans le sens de foudre, κεραυν-ός, οῦ (ὁ).

Tonsure, n. f., κουρ-ά, ᾶς (ἡ).

Tonsurer, v. tr., κείρ-ειν, κείρ-ω, fut. κερ-ῶ, acc. — ***Tonsuré, ée***, part. passé et adj., καρτ-ός, ή, όν.

Tonte, n. f., κάρσ-ις, εως (ἡ); κουρ-ά, ᾶς (ἡ). Tonte des arbres, γλάδευσ-ις, εως (ἡ). Époque de la tonte, πόκ-ος, ου (ὁ).

Tontine, n. f., τοντίν-α, ης (ἡ). Grec moderne.

Topaze, n. f., τοπάζι-ον, ου (τό).

Topique, adj., τοπικ-ός, ή, όν, dans tous les sens. Topiques, n. m. pl., *traité sur les lieux communs*, terme de rhétorique, τοπικ-ά, ῶν (τά).

Topographe, n. m., τοπογράφ-ος, ου (ὁ).

Topographie, n. f., τοπογραφί-α, ας (ἡ). Faire la topographie, τοπογραφ-εῖν, τοπογραφ-έω, ῶ, fut. τοπογραφήσ-ω, acc.

Topographique, adj., τοπογραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.

Toque, n. f., πῖλ-ος, ου (ὁ).

Toquer, v. tr., *toucher, frapper*, θιγγάν-ειν, θιγγάν-ω, fut. θίξ-ομαι, gén.—***Toqué, ée***, part. passé et adj., *qui a le cerveau dérangé*, μανικ-ός, ή, όν.

Toquet, n. m., πέτασ-ος, ου (ὁ).

Torche, n. f., δᾴς, δᾳδ-ός (ἡ).

Torcher, v. tr., σμ-ᾶν, σμ-άω, ῶ, fut. σμήσ-ω, acc.

Torchis, n. m., πηλ-ός, οῦ (ὁ).

Torchon, n. m., ἀπόμαγμα, ἀπομάγματ-ος (τό).

Tordage, n. f., στροφ-ή, ῆς (ἡ); πλοκ-ή, ῆς (ἡ).

Tordre, v. tr., *tourner en sens contraire*, στρέφ-ειν, στρέφ-ω, fut. στρέψ-ω, acc. — ***Tordu, ue***, part. passé et adj., στρεπτ-ός, ή, όν. Tordre le cou, τραχηλίζ-ειν, τραχηλίζ-ω, fut. τραχηλίσ-ω, acc. Tordre le sens d'un passage, *en donner une explication forcée*, ῥῆσιν διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω.

Tore, n. m., *moulure*, ῥόμβ-ος, ου (ὁ).

Toréador, n. m., ταυροκαθάπτ-ης, ου (ὁ).

Toreutique, n. f., *art de la ciselure*, τορευτικ-ή, ῆς (ἡ). Sous-ent. τέχνη.

Torpeur, n. f. 1 *Engourdissement*, νάρκ-η, ης (ἡ); νάρκημα, ναρκήματ-ος (τό). Qui cause la torpeur, ναρκωτικ-ός, ή, όν. || 2 *Inaction de l'âme*, ἐκπληξί-α, ας (ἡ); ἀναισθησί-α, ας (ἡ).

Torpille, n. f., νάρκ-η, ης (ἡ).

Torquette, n. f., *marée empaquetée*, περιεστραμμέν-οι ἰχθ-ῦς, ύων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Torréfaction, n. f., φρυγμ-ός, οῦ (ὁ).

Torréfier, v. tr., φρύγ-ειν, φρύγ-ω, fut. φρύξ-ω, acc. — ***Torréfié, ée***, part. passé et adj., φρυκτ-ός, ή, όν.

Torrent, n. m., χειμάῤῥ-ους, ου (ὁ); χαράδρ-α, ας (ἡ). Comme un torrent, χειμάῤῥου δίκην. Torrent du monde, τοῦ κόσμου φορ-ά, ᾶς (ἡ). Torrent de larmes, δακρύων κροῦν-ος, ου (ὁ). Torrent de l'opinion, τῆς δόξης ῥεῦμα, ῥεύματ-ος (τό). Torrent des affaires, τῶν πραγμάτων ῥ-οῦς, οῦ (ὁ).

Torrentueux, euse, adj., χειμαῤῥώδ-ης, ης, ες.

Torride, adj. f., usité dans la locution : La zône torride, διακεκαυμέν-η ζών-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Tors, torse, adj., στρεπτ-ός, ή, όν. Un cou tors, *un hypocrite*, ὑποκριτ-ής, οῦ (ὁ).

Torse, n. m. 1 *Statue qui n'a que le tronc*, ἠκρωτηριασμέν-ον ἄγαλμα, ἀγάλματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Buste d'une statue ou d'une personne*, προτομ-ή, ῆς (ἡ).

Torsion, n. f., στροφ-ή, ῆς (ἡ).

Tort, n. m. 1 *Opposé de la raison, de la justice*, ἀδικί-α, ας (ἡ); ἀδίκημα, ἀδικήματος (τό); ἄδικ-ον, ου (τό). Avoir tort, ἀδίκως πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω· ἀδικ-εῖν, ἀδικ-έω, ῶ, fut. ἀδικήσ-ω. || 2 *Lésion, dommage*, βλάβ-η, ης (ἡ); κακ-όν, οῦ (τό). Faire du tort, βλάπτ-ειν, βλάπτ-ω, fut. βλάψ-ω, acc. A tort, loc. adv. 1 *Injustement*, ἀδίκως, παρὰ τὸ δίκαιον. || 2 *Sans l'avoir mérité*, ἀναξί-ως. || 3 *Sans raison*, ἀλόγως. A tort ou à raison, εἴτε δικαίως, εἴτε μή. A tort et à travers, εἰκῆ, ἀπερισκέπτως, ὡς ἔτυχε.

Torticolis, n. m., τοῦ τραχήλου ὀπισθοτονί-α, ας (ἡ).

Tortillage, n. m., περιπλοκ-ή, ῆς (ἡ).

Tortillement, n. m., ἑλιγμ-ός, οῦ (ὁ); συστροφ-ή, ῆς (ἡ).

Tortiller, v. tr., ἑλίσσ-ειν, ἑλίσσ-ω, fut. ἑλίξ-ω, acc. — ***Tortillé, ée***, part. passé et adj., ἑλικτ-ός, ή, όν; στρεπτ-ός, ή, όν.

Tortillon, n. m., στρεπτ-αὶ τρίχ-ες, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.

Tortin, n. m., *tapisserie de laine torse*, στρεπτ-ὸν ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Tortionnaire, adj., *inique, violent*, βίαι-ος, α, ον. Tortionnaire, n. m., *bourreau*, δημόσι-ος, ου (ὁ).

Tortis, n. m., στροφεῖ-ον, ου (τό).

Tortu, ue, adj., διεστραμμέν-ος, η, ον, au propre et au figuré.

Tortue, n. f., χελών-η, ης (ἡ); χέλ-υς, υος (ἡ).

Tortuer, v. tr., διαστρέφ-ειν, διαστρέφ-ω, fut. διαστρέψ-ω, acc.

Tortueusement, adv., σκολιῶς.

Tortueux, euse, adj., σκολι-ός, ά, όν (comp.

σκολι-ώτερος, sup. σκολι-ώτατος), au propre et au figuré.

Tortuosité, n. f., σκολιότης, σκολιότητ-ος (ἡ), au propre et au figuré.

Torture, n. f., βάσαν-ος, ου (ἡ); στρέβλωσ-ις, εως (ἡ). Mettre à la torture, βασανίζ-ειν, βασανίζ-ω, fut. βασανίσ-ω, acc.

Torturer, v. tr., βασανίζ-ειν, βασανίζ-ω, fut. βασανίσ-ω, acc.; στρεβλ-οῦν, στρεβλ-όω, ῶ, fut. στρεβλώσ-ω, acc.

Toste, n. m., voy. Toast.

Toster, v. intr., voy. Toaster.

Tôt, adv. de temps, τάχα, ταχύ. Plus tôt, θᾶσσον, πρότερον. Le plus tôt, ὡς ou ὅτι τάχιστα. Trop tôt, πρὸ καιροῦ. Si tôt que, ἅμα.

Total, ale, adj., ὅλ-ος, η, ον; σύνολ-ος, η, ον. Total, n. m., σύνολ-ον, ου (τό) Au total, somme totale, loc. adv., καθ' ὅλον, καθόλου, ὅλως, συνόλως.

Totalement, adv., ὅλως.

Totalité, n. f., ὁλότης, ὁλότητ-ος (ἡ). On tourne aussi par l'adjectif πᾶς, πᾶσα, πᾶν, que l'on fait accorder avec le nom. Ex. : La totalité des citoyens, πάντες οἱ πολῖται. En totalité, ὅλως, συνόλως.

Toton, n. m., *dé à quatre faces*, ἀστράγαλ-ος, ου (ὁ).

Touchant, ante, adj. 1 *Persuasif*, προτρεπτικ-ός, ή, όν. || 2 *Pathétique*, παθητικ-ός, ή, όν. || 3 *Qui excite la pitié*, οἰκτρ-ός, ά, όν.

Touchant, prép., *concernant*, κατά, περί, acc.; ὑπέρ, gén.

Touche, n. f. 1 *Pièce d'un clavier*, καν-ών, όνος (ὁ). || 2 *Action d'éprouver l'or et l'argent avec la pierre*, βασανισμ-ός, οῦ (ὁ). Pierre de touche, βάσαν-ος, ου (ἡ). || 3 *Manière d'un artiste*, χείρ, χειρ-ός (ἡ); γραφ-ίς, ἴδος (ἡ); ἀφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Ton, couleur*, τόν-ος, ου (ὁ).

Toucher, v. tr. 1 *Porter la main à un objet*, ἅπτ-εσθαι, ἅπτ-ομαι, fut. ἅψ-ομαι, gén.; θιγγάν-ειν, θιγγάν-ω, fut. θίξ-ομαι, gén. || 2 *Atteindre*, ἐφικν-εῖσθαι, ἐφικν-έομαι, οῦμαι, fut. ἐφίξ-ομαι, gén. || 3 *Recevoir*, en parlant de l'argent, λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι, acc. || 4 *Émouvoir*, κιν-εῖν, κιν-έω, ῶ, fut. κινήσ-ω, acc. || 5 *Regarder, intéresser*, προσήκ-ειν, προσήκ-ω, fut. προσήξ-ω, dat. || Verbe intr., suivi de la prép. *à*. 1 *Approcher de*, πλησιάζ-ειν, πλησιάζ-ω, fut. πλησιάσ-ω, dat. || 2 *Porter la main à*, ἐπιχειρ-εῖν, ἐπιχειρ-έω, ῶ, fut. ἐπιχειρήσ-ω, dat. || 3 *Changer*, μεταβάλλ-ειν, μεταβάλλ-ω, fut. μεταβαλ-ῶ, acc. || 4 *Être contigu*, ἐπικεῖσθαι, ἐπίκειμαι, fut. ἐπικείσ-ομαι, dat. Suivi de la prép. *de*, *jouer d'un instrument*, κρού-ειν, κρού-ω, fut. κρούσ-ω; κροτ-εῖν, κροτ-έω, ῶ, fut. κροτήσ-ω; ψάλλ-ειν, ψάλλ-ω, fut. ψαλ-ῶ. Si le nom de l'instrument est exprimé, il se met à l'accusatif. — ***se Toucher***, v. pr., *être voisin*, ἐφάπτ-εσθαι, ἐφάπτ-ομαι, fut. ἐφάψ-ομαι, gén. Qui se touche, συνεχ-ής, ής, ές. — ***Touché, ée***, part. passé et adj., ψαυστ-ός, ή, όν. Locutions diverses : Toucher le but, τοῦ σκοποῦ τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι. Toucher légèrement, en peu de mots, ἐπιτρέχ-ειν, ἐπιτρέχ-ω, fut. ἐπιδραμ-οῦμαι, acc. Toucher, en parlant d'un navire, *frotter sur la terre, sur la roche*, πέτρᾳ προσκρού-ειν, προσκρού-ω, fut. προσκρούσ-ω. Toucher à la vieillesse, οὐ πόρρω γήρως εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Faire toucher du doigt, φανερ-ὸν ποιεῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. Toucher, *fouetter les chevaux*, τοὺς ἵππους μαστίζ-ειν, μαστίζ-ω, fut. μαστίξ-ω. Toucher dans la main, τὴν δεξιὰν ἐμβάλλ-ειν, ἐμβάλλ-ω, fut. ἐμβαλ-ῶ. Touchez là! ἔμβαλλε τὴν δεξιάν! N'y pas toucher, *affecter un air ingénu*, προσποι-εῖσθαι, προσποι-έομαι, οῦμαι, fut. προσποιήσ-ομαι. Toucher de près, *être proche parent*, ἀγχιστεύ-ειν, ἀγχιστεύ-ω, fut. ἀγχιστεύσ-ω, gén. Pour ce qui vous touche, τὸ καθ' ὑμᾶς. Ne pas toucher, *épargner*, φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén. Bien touché, en parlant d'un tableau, εὔγραμμ-ος, ος, ον.

Toucher, n. m., *sens et action de toucher*, ἀφ-ή, ῆς (ἡ).

Toue, n. f., πορθμεῖ-ον, ου (τό).

Touée, n. f., *action de touer*, τὸ ῥυμουλκεῖν. L'article se décline.

Touer, v. tr., *faire avancer au câble*, ῥυμουλκ-εῖν, ῥυμουλκ-έω, ῶ, fut. ῥυμουλκήσ-ω, acc.

Touffe, n. f., πύκνωμα, πυκνώματ-ος (τό); σύνδεσμ-ος, ου (ὁ). Touffe de feuillage, φυλλ-άς, άδος (ἡ).

Touffu, ue, adj., δασ-ύς, εῖα, ύ (comp. δασ-ύτερος, sup. δασ-ύτατος); πυκν-ός, ή, όν (comp. πυκν-ότερος, sup. πυκν-ότατος).

Toujours, adv. de temps, ἀεί, συνεχῶς. Qui dure toujours, ἀειχρόνι-ος, ος, ον. Dans le sens spécial de *cependant*, *néanmoins*, *en attendant*, ἐν τούτῳ, ἐν μεταξὺ χρόνῳ. A toujours, pour toujours, εἰς ἀεί.

Toupet, n. m., προκόμι-ον, ου (τό).

Toupie, n. f., βέμβηξ, βέμβηκ-ος (ἡ).

Tour, n. m. 1 *Mouvement circulaire*, περίοδ-ος, ου (ἡ); κυκλοφορί-α, ας (ἡ). || 2 *Révolution sur soi-même*, περιστροφ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Mouvement de marche*, φορ-ά, ᾶς (ἡ); ὁδ-ός, οῦ (ἡ). || 4 *Circuit*, περίοδ-ος, ου (ἡ). || 5 *Façon, biais donné aux choses*, τρόπ-ος, ου (ὁ); σχῆμα, σχήματ-ος (τό). || 6 *Manière d'arranger ses idées, ses phrases*, τρόπ-ος, ου (ὁ). || 7 *Trait d'habileté, action rusée*. μηχάνημα, μηχανήματ-ος (τό). || 8 *Rang successif ou alternatif*, μέρ-ος, εος, ους (τό); διαδοχ-ή, ῆς (ἡ); ἀμοιβ-ή, ῆς (ἡ). || 9 *Machine pour façonner en rond les métaux, le bois*, τόρν-ος, ου (ὁ). || 10 *Armoire ronde tournant sur un pivot*, τρόχ-ος, ου (ὁ). Locutions diverses : Achever son tour, en parlant d'un astre, κύκλον πληρ-οῦν, πληρ-όω, ῶ, fut. πληρώσ-ω. Faire un tour, περιφέρ-εσθαι, περιφέρ-ομαι, fut. περιενεχθήσ-

ομαι. A tour de bras, συντόνως. En un tour de main, ἐν ἀκαρεῖ. Tour de promenade, περίπατ-ος, ου (ὁ). Faire un tour de promenade, περιπατ-εῖν, περιπατ-έω, ῶ, fut. περιπατήσ-ω. Le tour de la ville, τοῦ ἄστεως κύκλ-ος, ου (ὁ). Tour de lit, κωνωπεῖ-ον, ου (τό). Tour de cou, περιδέραι-ον, ου (τό). Tour de cheveux, ἔντριχ-ον, ου (τό). Donner un tour favorable, *interpréter en bonne part*, εἰς τὸ καλ-ὸν ἐξηγ-εῖσθαι, ἐξηγ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐξηγήσ-ομαι. Tour plaisant, *expression piquante*, σκῶμμα, σκώμματ-ος (τό). Jouer un tour, παρακρού-εσθαι, παρακρού-ομαι, fut. παρακρούσ-ομαι, avec l'acc. de la personne. Tour d'adresse, θαῦμα, θαύματ-ος (τό). Tour de jonglerie, γοήτευμα, γοητεύματ-ος (τό). Tour de force, ῥώμης ἔνδειξ-ις, εως (ἡ). Tour à tour, ἀνὰ μέρος. A tour de rôle, ἐκ διαδοχῆς, ἀλλάξ, ἐναλλάξ. Chacun à son tour, καθ' ἕνα ἕκαστον. C'est ton tour de parler, σὸν μέρος λέγειν.

Tour, n. f., πύργ-ος, ου (ὁ).

Tourbe, n. f. 1 *Foule confuse*, ὄχλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Terre bitumineuse*, ἰλυώδ-ης γ-ῆ, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Tourbeux, euse, adj., ἰλυώδ-ης, ης, ες.

Tourbière, n. f., ἰλ-ύς, ύος (ἡ).

Tourbillon, n. m. 1 *Vent impétueux*, τυφ-ών, ῶνος (ὁ); στρόβιλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Tout ce qui entraîne*, φορ-ά, ᾶς (ἡ); ῥεῦμα, ῥεύματ-ος (τό).

Tourbillonnant, ante, adj., δινώδ-ης, ης, ες.

Tourbillonner, v. intr., διν-εῖν, διν-έω, ῶ, fut. δινήσ-ω.

Tourdelle, n. f., *espèce de grive*, κιχλί-ον, ου (τό).

Tourdille, adj., *gris*, φαι-ός, ά, όν.

Tourelle, n. f., πυργί-ον, ου (τό); πυργίδι-ον, ου (τό).

Touret, n. m., τροχίσκ-ος, ου (ὁ).

Tourière, n. f., ἡ ἀπὸ τοῦ στροφείου. Le premier article se décline.

Tourillon, n. m., τροχαλί-α, ας (ἡ).

Tourmaline, n. f., ἠλεκτρικ-ὴ πέτρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Tourment, n. m. 1 *Violente douleur corporelle*, ἄλγ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Supplice, torture*, βάσαν-ος, ου (ἡ). || 3 *Chagrin, peine cruelle*, ἀλγηδ-ών, όνος (ἡ); ἀνί-α, ας (ἡ). || 4 *Importunité*, ἐνόχλησ-ις, εως (ἡ).

Tourmentant, ante, adj., ἀνιαρ-ός, ά, όν.

Tourmente, n. f. 1 *Tempête, ouragan*, ἄελλ-α, ης (ἡ). || 2 *Trouble, sédition*, θόρυβ-ος, ου (ὁ); χειμ-ών, ῶνος (ὁ).

Tourmenter, v. tr. 1 *Faire subir des tourments*, βασανίζ-ειν, βασανίζ-ω, fut. βασανίσ-ω, acc. || 2 *Chagriner*, ἀνι-ᾶν, ἀνι-άω, ῶ, fut. ἀνιάσ-ω, acc. || 3 *Importuner*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat.

Tourmenteux, euse, adj., ἀελλώδ-ης, ης, ες.

Tournailler, v. intr., περιστρέφ-εσθαι, περιστρέφ-ομαι, fut. περιστρέψ-ομαι.

Tournant, ante, adj., περίακτ-ος, ος, ον; στρεφόμεν-ος, η, ον.

Tournant, n. m. 1 *Coin de rue, de chemin*, ἐπικαμπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Endroit où l'eau tournoie*, δίν-η, ης (ἡ). || 3 *Biais, moyen terme*, τρόπ-ος, ου (ὁ).

Tournebride, n. m., *cabaret*, πανδοχεῖ-ον, ου (τό).

Tournebroche, n. m. 1 *Machine à faire tourner la broche*, τὸν ὀβελὸν περιάγουσ-α μηχαν-ή, ῆς (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent. || 2 *Petit garçon qui fait tourner la broche*, τὸν ὀβελὸν περιάγ-ων παῖς, παιδ-ός (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent.

Tournée, n. f. 1 *Voyage en divers endroits*, περιοδεί-α, ας (ἡ). || 2 *Inspection*, ἐφοδεί-α, ας (ἡ).

Tournelle, n. f., πυργίδι-ον, ου (τό).

Tournemain, n. m., usité seulement dans la locution : En un tournemain, ἐν ἀκαρεῖ. On dit plutôt : En un tour de main.

Tourner, v. tr. 1 *Mouvoir en rond*, περιάγειν, περιάγ-ω, fut. περιάξ-ω, acc.; περιστρέφειν, περιστρέφ-ω, fut. περιστρέψ-ω, acc. || 2 *Diriger vers*, τρέπ-ειν, τρέπ-ω, fut. τρέψ-ω, acc. || 3 *Prendre en revers*, κάμπτ-ειν, κάμπτ-ω, fut. κάμψ-ω, acc. || 4 *Envelopper*, περικυκλ-οῦν, περικυκλ-όω, ῶ, fut. περικυκλώσ-ω, acc. || 5 *Façonner, former*, πλάσσειν, πλάσσ-ω, fut. πλάσ-ω, acc.; σχηματίζειν, σχηματίζ-ω, fut. σχηματίσ-ω, acc. || 6 *Façonner au tour*, τορνεύ-ειν, τορνεύ-ω, fut. τορνεύσ-ω, acc. || 7 *Arranger, disposer avec ordre*, en parlant des mots et des idées, φράζ-ειν, φράζ-ω, fut. φράσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Se mouvoir en rond*, στρέφ-εσθαι, στρέφ-ομαι, fut. στρέψ-ομαι. || 2 *Changer*, τρέπ-εσθαι, τρέπ-ομαι, fut. τραπήσ-ομαι. || 3 *Arriver à un résultat*, ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίνω, fut. ἀποβήσ-ομαι; ἐκπίπτ-ειν, ἐκπίπτ-ω, fut. ἐκπεσ-οῦμαι. || 4 *Commencer à mûrir*, περκάζ-ειν, περκάζ-ω, fut. περκάσ-ω. || 5 *Se gâter*, en parlant du vin, ἐκτρέπ-εσθαι, ἐκτρέπ-ομαι, fut. ἐκτραπήσ-ομαι; en parlant du lait, ἐκθρομβ-οῦσθαι, ἐκθρομβ-όομαι, οῦμαι, ἐκθρομβωθήσ-ομαι. — ***se Tourner***, v. pr., τρέπ-εσθαι, τρέπ-ομαι, fut. τρέψ-ομαι. — ***Tourné, ée***, part. passé et adj., en parlant du vin, ἐκτροπί-ας, ου, ne s'emploie qu'au masculin; en parlant du lait, θρόμβει-ος, ος, ον. Locutions diverses: Tourner le dos, ἀποστρέφ-εσθαι, ἀποστρέφομαι, fut. ἀποστρέψ-ομαι. Tourner les yeux, les regards, βλέπ-ειν, βλέπ-ω, fut. βλέψ-ω εἰς, acc. Tourner ses pas, διατείν-ειν, διατείν-ω, fut. διατεν-ῶ πρός, acc. Tourner son attention, τὸν νοῦν προσέχ-ειν, προσέχ-ω, fut. προσέξ-ω, dat. Tourner en dehors, βλαισ-οῦν, βλαισ-όω, ῶ, fut. βλαισώσ-ω, acc. Tourné en dehors, βλαισ-ός, ή, όν. Tourner en dedans, ῥαιβοῦν, ῥαιβ-όω, ῶ, fut. ῥαιβώσ-ω, acc. Tourné en dedans, ῥαιβ-ός, ή, όν. Tourner la broche, τὸν ὀβελὸν περιάγ-ειν, περιάγ-ω, fut. περιάξ-ω. Tourner la tête, *étourdir, importuner*, ὠτοκοπ-εῖν, ὠτοκοπ-έω, ῶ, fut. ὠτοκοπήσ-ω, acc. Tourner tout en bien, πάντα

καλῶς τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω. Tourner tout en mal, πάντα κακῶς τιθέναι, τίθημι, fut. θήσ-ω. Tourner en ridicule, χλευάζ-ειν, χλευάζ-ω, fut. χλευάσ-ω, acc. Tourner à tout vent, εὐμετάβλητ-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Tourner court, *abréger*, τὸν λόγον συστέλλ-ειν, συστέλλ-ω, fut. συστελ-ῶ. Le temps tourne au beau, εὐδία γίγνεται. Tourner à la paresse, ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν ἀποκλίν-ειν, ἀποκλίν-ω, fut. ἀποκλιν-ῶ. Tourner en habitude, ἔθος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. Avoir la tête qui tourne, ἰλιγγι-ᾶν, ἰλιγγι-άω, ῶ, fut. ἰλιγγιάσ-ω. Faire tourner la tête, ἐξιστάναι, ἐξίστημι, fut. ἐκστήσ-ω. Tourner à bien, καλῶς ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. Tourner à mal, κακῶς ἀποβαίν-ειν, ἀποβαίν-ω, fut. ἀποβήσ-ομαι. Comment cela tournera-t-il? τί ἐκ τούτων γενήσεται; Tourner bride, ἀναστρέφ-εσθαι, ἀναστρέφ-ομαι, fut. ἀναστραφήσ-ομαι; ἐπικάμπτ-ειν, ἐπικάμπτ-ω, fut. ἐπικάμψ-ω. Tourner casaque, τὴν παλινῳδίαν ᾄδ-ειν, ᾄδ-ω, fut. ᾄσ-ομαι. Tourner autour du pot, *hésiter*, ὀκν-εῖν, ὀκν-έω, ῶ, fut. ὀκνήσ-ω. Se tourner vers, *recourir à*, ἀποβλέπ-ειν, ἀποβλέπ-ω, fut. ἀποβλέψ-ω πρός, acc. Bien tourné, en parlant des personnes, εὔμορφ-ος, ος, ον. Mal tourné, διάστροφ-ος, ος, ον. En parlant des choses, des produits de l'intelligence : Bien tourné, εὐπρεπ-ής, ής, ές. Mal tourné, ἀπρεπ-ής, ής, ές.

Tournesol, n. m., ἡλιοτρόπι-ον, ου (τό).

Tourneur, n. m., τορνευτ-ής, οῦ (ὁ).

Tournevis, n. m., ἑλικτήρ, ῆρος (ὁ).

Tourniquet, n. m., χίασμα, χιάσματ-ος (τό).

Tournoi, n. m., ἱππικ-ὸς ἀγ-ών, ῶνος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Tournis, n. m., *maladie des moutons*, ὑδατ-ίς, ίδος (ἡ).

Tournoiement ou **Tournoîment**, n. m., *action de tournoyer*, περιστροφ-ή, ῆς (ἡ). Tournoiement de tête, *vertige*, ἴλιγγ-ος, ου (ὁ).

Tournoyer, v. intr., περιστρέφ-εσθαι, περιστρέφ-ομαι, fut. περιστραφήσ-ομαι.

Tournure, n. f. 1 *Tour*, τρόπ-ος, ου (ὁ). || 2 *Habitude du corps*, σχῆμα, σχήματ-ος (τό); ἕξ-ις, εως (ἡ). Tournure favorable des affaires, προχώρησ-ις, εως (ἡ). Mauvaise tournure des affaires, κακοπραγί-α, ας (ἡ). Tournure d'un vers, κατασκευ-ή, ῆς (ἡ). Tournure de phrase, φράσ-ις, εως (ἡ). Avoir une bonne tournure, en parlant du corps, εὐσχημον-εῖν, εὐσχημον-έω, ῶ, fut. εὐσχημονήσ-ω. Avoir une mauvaise tournure, ἀσχημον-εῖν, ἀσχημον-έω, ῶ, fut. ἀσχημονήσ-ω.

Tourte, n. f., στρεπτ-ός, οῦ (ὁ).

Tourteau, n. m., *résidu de végétaux dont on a extrait l'huile*, σύστρεμμα, συστρέμματ-ος (τό).

Tourtereau, n. m., τρυγόνι-ον, ου (τό).

Tourterelle, n. f., τρυγ-ών, όνος (ἡ).

Tourtière, n. f., χύτρ-α, ας (ἡ).

Touselle, *sorte de blé*, πυρ-ός, οῦ (ὁ); σῖτ-ος, ου (ὁ).

Toussaint, n. f., τῶν πάντων ἁγίων ἑορτ-ή, ῆς (ἡ).

Tousser, v. intr., βήσσ-ειν, βήσσ-ω, fut. βήξ-ω ou βήξ-ομαι.

Tousseur, n. m., βηχώδ-ης, εος, ους (ὁ). Tousseuse, n. f., βηχώδ-ης, εος, ους (ἡ).

Tout, Toute, adj. 1 *Entier*, ὅλ-ος, η, ον. || 2 *Chaque*, πᾶς, πᾶσ-α, πᾶν. Pris substantivement : Le tout. 1 *L'ensemble*, ὅλ-ον, ου (τό); σύμπαν, σύμπαντ-ος (τό). || 2 *L'essentiel*, κύρι-ον, ου (τό); μέγιστ-ον, ου (τό). Tout autre, ἀλλοιότερ-ος, α, ον. Locutions diverses : En tout, somme toute, ὅλως, συνόλως. Ce n'est pas tout, πρὸς δὲ τούτοις, ἔτι δέ. A tout prendre, συνόλως, τὸ σύμπαν. Le tout est que, τὸ πᾶν διαφέρει, avec l'inf. Plus que tout, par-dessus tout, παντὸς μᾶλλ-ον. Avant tout, πρὸ πάντων. Après tout, *au reste*, πλὴν ἀλλά, τὰ δ' ἄλλα. Rien du tout, οὐ πάνυ, οὐδὲ γρύ ou γρῦ. Être tout pour quelqu'un, πᾶν εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, dat. Propre à tout, εἰς τὰ πάντα δειν-ός, ή, όν. A toute heure, καθ' ἑκάστην ὥραν. En tout temps, ἀεί. En tout lieu, πανταχοῦ, πανταχῇ. De tous côtés, πανταχόθεν. Durant toute l'année, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Tous les ans, κατ' ἐνιαυτόν. Pendant tout le jour, δι' ὅλην τὴν ἡμέραν, πανήμερον. Durant toute la nuit, δι' ὅλης τῆς νυκτός, πάννυχα. De toutes les manières, πάντα τρόπον. Dans tous les cas, πάντως. Sous tous les rapports, τὰ πάντα. Tout, devant un adj ou adv., *quoique*, καίπερ, καὶ μάλα. Être tout yeux, ἀσκαρδαμυκτ-εῖν, ἀσκαρδαμυκτ-έω, ῶ, fut. ἀσκαρδαμυκτήσ-ω. Être tout oreilles, πάνυ τὸν νοῦν προσέχ-ειν, προσέχ-ω, fut. προσέξ-ω, dat. Être tout entier à, σπουδαίως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut ἕξ-ω περί, acc. Tout aussi bien, οὐδὲν ἧττον, et le *que* par ἤ, avec le même cas que devant. Tout de même, ὡς αὔτως. Tout comme, ἐπ' ἴσης. Tout de bon, σπουδαίως. Tout beau, ἐπίσχου, au sing.; ἐπίσχεσθε, au plur. Tout doucement, πάνυ ἠρέμα, σιγῇ. C'est tout un, οὐδὲν διαφέρει. Tout au plus, εἰς τὰ μάλιστα. Tout du long, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Tout à coup, ἄφνω. Tout à fait, πάμπαν. Tout de ce pas, αὐτίκα, εὐθύς. Tout à l'heure, avec l'idée de présent, παραυτίκα; avec l'idée de passé, νεωστί, νέον, πρώην; avec l'idée d'avenir, ἐν βραχεῖ.

Toutefois, adv., ὅμως. Mais toutefois, ὅμως γε. Si toutefois, εἰ δή.

Toute-puissance, n. f., παντοκρατορί-α, ας (ἡ).

Tout-puissant, ante, adj., παντοκρατ-ής, ής, ές.

Tou-tou, n. m., *petit chien*, κυνίδι-ον, ου (τό).

Toux, n. f., βήξ, βηχ-ός (ὁ, ἡ). Relatif à la toux, qui calme la toux, βηχικ-ός, ή, όν.

Toxicologie, n. f., τοξικολογί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Toxique, n. m., *poison*, τοξικ-όν, οῦ (τό), sous-ent. φάρμακον.

Toyère, n. f., *pointe de la hache qui entre dans le manche*, στελέ-α, ας (ἡ).
Trabée, n. f., τήβενν-ος, ου (ἡ).
Trac, n. m. 1 *Allure du cheval, du mulet*, βαδισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Trace, piste des bêtes*, ἴχν-ος, εος, ους (τό).
Traçant, ante, se dit des racines qui s'étendent entre deux terres, μακρόῤῥιζ-ος, ος, ον.
Tracas, n. m., ταραχ-ή, ῆς (ἡ). Donner du tracas, πράγματα παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, dat.
Tracasser, v. tr., *tourmenter*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat. || Verbe intr., *aller et venir*, ἀκαταστατ-εῖν, ἀκαταστατ-έω, ῶ, fut. ἀκαταστατήσ-ω.
Tracasserie, n. f. 1 *Importunité*, ἐνόχλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Amour de la dispute*, φιλονεικί-α, ας (ἡ).
Tracassier, n. m., φιλόνεικ-ος, ου (ὁ); φιλεριστ-ής, οῦ (ὁ). Tracassière, n. f., φιλόνεικ-ος, ου (ἡ); φίλερ-ις, ιδος (ἡ). Être tracassier, φιλονεικ-εῖν, φιλονεικ-έω, ῶ, fut. φιλονεικήσ-ω.
Trace, n. f., ἴχν-ος, εος, ους (τό), au propre et au figuré. Suivre la trace, ἰχνηλατ-εῖν, ἰχνηλατ-έω, ῶ, fut. ἰχνηλατήσ-ω.
Tracement, n. m., διαγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Tracer, v. tr. 1 *Tirer des lignes, dessiner*, διαγράφ-ειν, διαγράφ-ω, fut. διαγράψ-ω, acc. || 2 *Indiquer*, δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc. || 3 *Représenter, décrire*, ὑποτυπ-οῦν, ὑποτυπ-όω, ῶ, fut. ὑποτυπώσ-ω, acc. — ***Tracé, ée***, part. passé et adj., διαγεγραμμέν-ος, η, ον. Tracé, n. m., *dessin*, διαγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Trachée-artère, n. f., τραχεῖ-α ἀρτηρί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Tradition, n. f. 1 *Action de livrer*, παράδοσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Transmission des doctrines*, διάδοσ-ις, εως (ἡ). Tradition orale, ἀκο-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Légende*, παραδεδομέν-ος, λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Traditionnel, elle, adj., διαδόσιμ-ος, ος, ον.
Traditionnellement, adv., κατὰ διαδοχήν.
Traducteur, n. m., ἑρμην-εύς, έως (ὁ); μεταφραστ-ής, οῦ (ὁ).
Traduction, n. f. 1 *Translation*, μεταγωγ-ή, ῆς (ἡ). Traduction en justice, δίωξ-ις, εως (ἡ); κλῆσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Version d'une langue dans une autre*, ἑρμηνεί-α, ας (ἡ); μετάφρασ-ις, εως (ἡ).
Traduire, v. tr. 1 *Transporter*, μετάγ-ειν, μετάγ-ω, fut. μετάξ-ω, acc. Traduire en justice, διώκ-ειν, διώκ-ω, fut. διώξ-ω, acc.; εἰς τὴν δίκην καλ-εῖν, καλ-έω, ῶ, fut. καλέσ-ω, acc. || 2 *Faire passer d'une langue dans une autre*, ἑρμηνεύ-ειν, ἑρμηνεύ-ω, fut. ἑρμηνεύσ-ω, acc.; μεταφράζ-ειν, μεταφράζ-ω, fut. μεταφράσ-ω, acc.
Traduisible, adj., ἑρμηνευτικ-ός, ή, όν.
Trafic, n. m., ἐμπορί-α, ας (ἡ). Trafic honteux, αἰσχροκέρδει-α, ας (ἡ).
Trafiquant, n. m., ἔμπορ-ος, ου (ὁ).
Trafiquer, v. intr., ἐμπορεύ-εσθαι, ἐμπορεύ-ομαι, fut. ἐμπορεύσ-ομαι.
Tragédie, n. f., τραγῳδί-α, ας (ἡ). Auteur de tragédies, τραγῳδοποι-ός, οῦ (ὁ). Jouer une tragédie, τραγῳδ-εῖν, τραγῳδ-έω, ῶ, fut. τραγῳδήσ-ω.
Tragédien, n. m., τραγῳδ-ός, οῦ (ὁ). Tragédienne, n. f., τραγῳδοῦσ-α, ης (ἡ).
Tragi-comédie, n. f., κωμῳδοτραγῳδί-α, ας (ἡ).
Tragi-comique, adj., κωμικ-ός, ή, όν καὶ τραγικ-ός, ή, όν. Auteur tragi-comique, κωμῳδοτραγῳδ-ός, οῦ (ὁ).
Tragique, adj., τραγικ-ός, ή, όν. Auteur tragique, τραγῳδοποι-ός, οῦ (ὁ).
Tragiquement, adv., τραγικῶς.
Trahir, v. tr. 1 *Agir perfidement envers quelqu'un*, προδιδόναι, προδίδωμι, fut. προδώσ-ω, acc. || 2 *Révéler, manifester*, δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc.
Trahi, ie, part. passé et adj., πρόδοτ-ος, ος, ον.
Trahison, n. f. 1 *Action de trahir*, προδοσί-α, ας (ἡ). || 2 *Embûches, guet-apens*, ἐπιβουλ-ή, ῆς (ἡ).
Train, n. m. 1 *Allure*, βάδισμα, βαδίσματ-ος (τό); βαδισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Partie de devant ou de derrière des bêtes de service*, μέρ-ος, εος, ους (τό). Train de devant, τὰ ἔμπροσθεν. L'article se décline. Train de derrière, ὀπίσθι-α, ων (τά). || 3 *Ce qui porte le corps d'un chariot, d'un carrosse*, τῆς ἁμάξης πῆγμα, πήγματ-ος (τό). || 4 *File, série*, τάγμα, τάγματ-ος (τό); στίχ-ος, ου (ὁ); στοῖχ-ος, ου (ὁ). || 5 *Suite, escorte*, θεραπεί-α, ας (ἡ). | 6 *Tapage, vacarme*, ὄχλ-ος, ου (ὁ); θόρυβ-ος, ου (ὁ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ). || 7 *État, marche des affaires*, κατάστασ-ις, εως (ἡ). Locutions diverses: Train de bois, *bois mis à flot avec des perches et des liens*, σχεδί-α, ας (ἡ). Train d'artillerie, πυροβόλων μηχανῶν περισκευ-ή, ῆς (ἡ). Train d'équipages, de bagages, σκευοφόρ-α, ων (τά). Soldat du train, σκευοφόρ-ος, ου (ὁ). Cheval du train, σκευοφόρ-ος ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Train de bateaux, πλοιαρίων στοῖχ-ος, ου (ὁ). Train de prince, de roi, βασιλικ-ὴ περισκευ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. Train de maison, οἶκ-ος, ου (ὁ). Être en bon train, en parlant d'une affaire, χωρ-εῖν, χωρ-έω, ῶ, fut. χωρήσ-ω. Mettre en train, *commencer*, ὁδοποι-εῖν, ὁδοποι-έω, ῶ, fut. ὁδοποιήσ-ω, acc. Train de vie, ἀγωγ-ή, ῆς (ἡ); βί-ος, ου (ὁ); δίαιτ-α, ης (ἡ). Se mettre en train, *commencer*, ἄρχ-εσθαι, ἄρχ-ομαι, fut. ἄρξ-ομαι. Être en train d'agir, εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι ἀμφί, acc. Être en train, *gai, joyeux*, εὐθυμ-εῖσθαι, εὐθυμ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐθυμήσ-ομαι. Être un peu en train, *avoir une pointe de vin*, ἡμιμέθυσ-ος, ος, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.
Traînage, n. m., *action de diriger les vaisseaux*, ἑλκυσμ-ός, οῦ (ὁ).
Traînant, ante, adj. 1 *Qui traîne à terre*,

ἐπισεσυρμέν-ος, η, ον. || 2 *Languissant*, ἐφολκ-ός, ή, όν. || 3 *Lent, monotone*, βραδ-ύς, εῖα, ύ.

Trainard, n. m. 1 *Soldat retardataire*, ὑστερ-ῶν, οῦντος (ὁ); ἐφελκόμεν-ος, ου (ὁ). || 2 *Homme lent, négligent*, ῥάθυμ-ος, ου (ὁ); ὀκνηρ-ός, οῦ (ὁ).

Traîne, n. f. 1 *Impuissance à voler*, ne s'emploie que dans la locution : Être en traîne, *ne pouvoir voler*, ἀπτέρωτ-ος, ος, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. || 2 *Action d'être traîné*, se dit des bateaux, ἑλκυσμ-ός, οῦ (ὁ).

Traîneau, n. m., ἕλκηθρ-ον, ου (τό).

Traînée, n. f., ὁλκ-ός, οῦ (ὁ); συρμ-ός, οῦ (ὁ).

Traîner, v. tr. 1 *Tirer après soi*, ἕλκ-ειν, ἕλκ-ω, fut. ἕλξ-ω ou ἑλκύσ-ω, acc. || 2 *Allonger, faire durer*, παρέλκ-ειν, παρέλκ-ω, fut. παρελκύσ-ω, acc.; ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc. || 3 *Porter*, κομίζ-ειν, κομίζ-ω, fut. κομίσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Pendre jusqu'à terre*, σύρ-εσθαι, σύρ-ομαι, fut. συρήσ-ομαι. || 2 *Être en langueur*, μαλακῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. || 3 *Rester en arrière*, ὑστερίζ-ειν, ὑστερίζ-ω, fut. ὑστερίσ-ω. || 4 *Différer*, διαμέλλ-ειν, διαμέλλ-ω, fut. διαμελλήσ-ω; βραδύν-ειν, βραδύν-ω, fut. βραδυν-ῶ. || 5 *Être dispersé*, en parlant des choses, προκεῖσθαι, πρόκειμαι, fut. προκείσ-ομαι. — ***se Traîner***, v. pr. 1 *Se glisser en rampant*, ἕρπ-ειν, ἕρπ-ω, fut. ἕρψ-ω. || 2 *Marcher avec peine*, μόλις βαδίζ-ειν, βαδίζ-ω, fut. βαδίσ-ω ou βαδι-οῦμαι. Locutions diverses : Traîner ses paroles, *parler lentement*, βραδέως λέγ-ειν, λέγ-ω, fut. ἐρ-ῶ. Traîner en longueur, *faire durer longtemps*, παρατείν-ειν, παρατείν-ω, fut. παρατεν-ῶ, acc. Traîner en longueur, *durer longtemps*, χρονίζ-εσθαι, χρονίζ-ομαι, fut. χρονίσ-ομαι. Qui traîne, χρόνι-ος, ος ou α, ον. Laisser traîner, *négliger*, ὀλιγωρ-εῖν, ὀλιγωρ-έω, ῶ, fut. ὀλιγωρήσ-ω, gén. Laisser tout traîner, ἀτακτ-εῖν, ἀτακτ-έω, ῶ, fut. ἀτακτήσ-ω.

Traîneur, n. m. 1 *Qui traîne*, ἑλκυστήρ, ῆρ-ος (ὁ). || 2 *Qui va lentement*, βραδυπόρ-ος, ος, ον. Soldat traîneur, λειποστρατιώτ-ης, ου (ὁ). Traîneur de sabre, θορυβοποι-ὸς στρατιώτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Traire, v. tr., ἀμέλγ-ειν, ἀμέλγ-ω, fut. ἀμέλξ-ω, acc. Action de traire, ἀμολγ-ός, οῦ (ὁ). Vase à traire, ἀμολγ-εύς, έως (ὁ).

Trait, n. m. 1 *Dard, javelot*, βέλ-ος, εος, ους (τό); ἄκ-ων, οντος (ὁ). || 2 *Flèche*, τόξευμα, τοξεύματ-ος (τό); τόξ-ον, ου (τό). || 3 *Piquant, pointe, aiguillon*, κέντρ-ον, ου (τό). || Au propre et au figuré. 4 *Longe, corde*, ἱμ-άς, άντος (ὁ). Bêtes de trait, ὑποζύγι-α, ων (τά). || 5 *Gorgée*, πόσ-ις, εως (ἡ). D'un trait, ἀμυστί. Boire d'un trait, ἀμυστίζ-ειν, ἀμυστίζ-ω, fut. ἀμυστίσ-ω. Tout d'un trait, *d'une haleine*, συνεχῶς. || 6 *Ligne, linéament*, γραμμ-ή, ῆς (ἡ). Traits du visage, pris dans leur ensemble, πρόσωπ-ον, ου (τό); ὄψ-ις, εως (ἡ). || 7 *Signe caractéristique*, χαρακτ-ήρ, ῆρ-ος (ὁ). || 8 *Action, fait*, ἔργ-ον, ου (τό). Trait d'histoire, ἱστορι-α, ας (ἡ). Trait d'esprit, χαριέντισμα, χαριεντίσματ-ος (τό). Trait piquant, σκῶμμα, σκώμματ-ος (τό). || 9 *Partie saillante d'un ouvrage*, λαμπρ-ά, ῶν (τά). || 10 *Coupure faite avec un tranchant, une scie*, τομ-ή, ῆς (ἡ). || 11 *Ce qui a rapport à*, φέροντ-α, ων (τά) πρός, acc.

Traitable, adj. 1 *Facile, accommodant*, εὐμεταχείριστ-ος, ος, ον. || 2 *Guérissable*, θεραπευτ-ός, ή, όν.

Traitant, n. m., τελών-ης, ου (ὁ).

Traite, n. f. 1 *Espace parcouru*, ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Tout d'une traite, μιᾷ ὁρμῇ, συνεχῶς. || 2 *Transport de marchandises*, κομιδ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Lettre de change*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Droit sur les marchandises*, φόρ-ος, ου (ὁ).

Traité, n. m. 1 *Ouvrage où l'on traite un sujet*, συγγραφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Convention*, συνθήκ-η, ης (ἡ); ὁμολογί-α, ας (ἡ). Traité de paix, σπονδ-αί, ῶν (αἱ). Contre la foi des traités, παρὰ τὰς σπονδάς. Traité d'alliance, συμμαχί-α, ας (ἡ). Traité de commerce, σύμβολ-α, ων (τά).

Traitement, n. m. 1 *Manière d'agir envers quelqu'un*, μεταχειρισμ-ός, οῦ (ὁ). Mauvais traitement, ὕβρ-ις, εως (ἡ). || 2 *Conduite d'une maladie*, θεραπεί-α, ας (ἡ). || 3 *Honoraires*, μισθ-ός, οῦ (ὁ).

Traiter, v. tr. 1 *Agir envers quelqu'un de telle ou telle manière*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. Traiter avec égard, εὖ ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. Traiter mal, durement, κακῶς, χαλεπῶς ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. || 2 *Qualifier de*, ἀποκαλ-εῖν, ἀποκαλ-έω, ῶ, fut. ἀποκαλέσ-ω, acc. || 3 *Régaler*, ἑστι-ᾶν, ἑστι-άω, ῶ, fut. ἑστιάσ-ω, acc. || 4 *Soigner*, θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc. || 5 *Développer un sujet*, διαλέγ-εσθαι, διαλέγ-ομαι, fut. διαλέξ-ομαι περί, gén., si c'est de vive voix; si c'est par écrit, γράφ-ειν, γράφ-ω, fut. γράψ-ω περί, gén. || 6 *Faire des conventions*, συνθήκας ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι πρός, acc.

Traiteur, n. m., κάπηλ-ος, ου (ὁ).

Traître, n. m., προδότ-ης, ου (ὁ). Traîtresse, n. f., προδότ-ις, ιδος (ἡ). En traître, προδοτικῶς. Pris adjectivement, προδοτικ-ός, ή, όν.

Traîtreusement, adv., προδοτικῶς.

Traîtrise, n. f., προδοσί-α, ας (ἡ).

Trajectoire, n. f., παραβολ-ή, ῆς (ἡ).

Trajet, n. m., *espace à traverser*, ὅδευμα, ὁδεύματ-ος (τό). Trajet par terre, διάβασ-ις, εως (ἡ). Trajet sur un vaisseau, διάπλ-ους ου (ὁ).

Tramail, n. m., *filet*, δίκτυ-ον, ου (τό).

Trame, n. f. 1 *Fil conduit par la navette*, κρόκ-η, ης (ἡ). || 2 *Complot*, μηχαν-ή, ῆς (ἡ). Ourdir une trame, μηχανὴν μηχαν-

ᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι.
Tramer, v. tr. 1 *Faire passer la trame*, ἐνυφαίν-ειν, ἐνυφαίν-ω, fut. ἐνυφαν-ῶ, acc. || 2 *Machiner, comploter*, μηχαν-ᾶσθαι, μηχαν-άομαι, ῶμαι, fut. μηχανήσ-ομαι.
Tramontane, n. f., *le nord*, ἄρκτ-ος, ου (ἡ). Perdre la tramontane, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω.
Tranchant, ante, adj. 1 *Qui coupe*, τμητικ-ός, ή, όν; ὀξ-ύς, εῖα, ύ. Instrument tranchant, κρεωδαίτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Décisif, péremptoire*, τμητικ-ός, ή, όν. Ton tranchant, αὐθάδει-α, ας (ἡ). || 3 *Qui forme contraste*, en parlant des couleurs, διάφορ-ος, ος, ον; διάφων-ος, ος, ον; ἀλλόκοτ-ος, ος, ον.
Tranchant, n. m., *fil, côté coupant d'une épée, d'un couteau*, στόμα, στόματ-ος (τό). A deux tranchants, δίστομ-ος, ος, ον; ἀμφίστομ-ος, ος, ον.
Tranche, n. f. 1 *Morceau mince*, τμῆμα, τμήματ-ος (τό). || 2 *Bord extérieur*, στόμα, στόματ-ος (τό). Doré sur tranche, κατὰ τὸ στόμα χρυσωτ-ός, ή, όν.
Tranchée, n. f. 1 *Ouverture, excavation*, ὄρυγμα, ὀρύγματ-ος (τό). || 2 *Fossé*, τάφρ-ος, ου (ἡ). Au pluriel, *coliques, douleurs d'entrailles*, στρόφ-οι, ων (οἱ); δυςεντερί-α, ας (ἡ).
Tranchefile, n. f., ἐπινώτι-ον, ου (τό).
Tranchelard, n. m., μαχαιρίδι-ον, ου (τό).
Tranchemontagne, n. m., *fanfaron*, κομπαστ-ής, οῦ (ὁ).
Trancher, v. tr. 1 *Couper*, τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ, acc. || 2 *Séparer en tranchant*, ἀποτέμν-ειν, ἀποτέμν-ω, fut. ἀποτεμ-ῶ, acc. || 3 *Décider d'un ton péremptoire*, τέμν-ειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ, acc. Trancher le mot. 1 *Répondre vivement*, ταχὺ ἀποκρίν-εσθαι, ἀποκρίν-ομαι, fut. ἀποκριν-οῦμαι. || 2 *Dire nettement*, θρασέως, ἁπλῶς τὴν γνώμην ἀποφαίν-εσθαι, ἀποφαίν-ομαι, fut. ἀποφαν-οῦμαι. Pour trancher le mot, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. || Verbe intr. 1 *Se donner des airs*, προςποι-εῖσθαι, προςποι-έομαι, οῦμαι, fut. προςποιήσ-ομαι. Trancher de l'homme d'importance, σοβαρεύ-εσθαι, σοβαρεύ-ομαι, fut. σοβαρεύσ-ομαι. || 2 *Différer, faire disparate*, διαφων-εῖν, διαφων-έω, ῶ, fut. διαφωνήσ-ω.— ***Tranché, ée***, part. passé et adj. 1 *Coupé*, ἀπότομ-ος, ος, ον. || 2 *Disparate*, διάφων-ος, ος, ον.
Tranchet, n. m., τομ-εύς, έως (ὁ).
Tranquille, adj., *sans agitation, calme*, ἥσυχ-ος, ος, ον (comp. ἡσυχ-αίτερος, sup. ἡσυχ-αίτατος), au propre et au figuré. Être tranquille, ἡσυχάζ-ειν, ἡσυχάζ-ω, fut. ἡσυχάσ-ω. Laisser tranquille, ἡσυχάζειν ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc. Ne pas laisser tranquille, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat. Sois tranquille, θάρρει. Soyez tranquille, θαρρεῖτε.
Tranquillement, adv., ἡσύχως.
Tranquillisant, ante, adj. παραμυθικ-ός, ή, όν.
Tranquilliser, v. tr., παραμυθ-εῖσθαι, παραμυθ-έομαι, οῦμαι, fut. παραμυθήσ-ομαι, acc.
Tranquillité, n. f., ἡσυχί-α, ας (ἡ). Tranquillité de l'air, εὐδί-α, ας (ἡ). Tranquillité de la mer, γαλήν-η, ης (ἡ).
Transaction, n. f., ὁμολογί-α, ας (ἡ); διαλλαγ-αί, ῶν (αἱ).
Transalpin, ine, adj. ὑπεράλπει-ος, ος, ον.
Transbordement, n. m., μεταφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Transborder, v. tr., μεταφέρ-ειν, μεταφέρ-ω, fut. μετοίσ-ω, acc.
Transcendance, n. f., ὑπεροχ-ή, ῆς (ἡ).
Transcendant, ante, adj., ὑπέροχ-ος, ος, ον.
Transcription, n. f., μεταγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Transcrire, v. tr., μεταγράφ-ειν, μεταγράφ-ω, fut. μεταγράψ-ω, acc.
Transe, n. f., ἀγωνί-α, ας (ἡ). Être en transe, ἀγωνιᾶν, ἀγωνι-άω, ῶ, fut. ἀγωνιάσ-ω.
Transférer, v. tr. 1 *Transporter*, μεταφέρ-ειν, μεταφέρ-ω, fut. μετοίσ-ω, acc. || 2 *Différer, remettre*, ἀναβάλλ-ειν, ἀναβάλλ-ω, fut. ἀναβαλ-ῶ, acc. || 3 *Céder*, παραχωρ-εῖν, παραχωρ-έω, ῶ, fut. παραχωρήσ-ω. Le nom de la chose au gén. et le nom de la personne au dat.
Transfert, n. m., παραχώρησ-ις, εως (ἡ).
Transfiguration, n. f., μεταμόρφωσ-ις, εως (ἡ).
Transfigurer, v. tr., μεταμορφ-οῦν, μεταμορφ-όω, ῶ, fut. μεταμορφώσ-ω, acc.
Transformation, n. f., μεταμόρφωσ-ις, εως (ἡ).
Transformer, v. tr., μεταμορφ-οῦν, μεταμορφ-όω, ῶ, fut. μεταμορφώσ-ω, acc.
Transfuge, n. m., αὐτόμολ-ος, ου (ὁ). Être transfuge, αὐτομολ-εῖν, αὐτομολ-έω, ῶ, fut. αὐτομολήσ-ω.
Transfuser, v. tr., μεταχ-εῖν, μεταχ-έω, fut. μεταχεύσ-ω, acc.
Transfusion, n. f., τὸ μεταχεῖν. L'article se décline.
Transgresser, v. tr., παραβαίν-ειν, παραβαίν-ω, fut. παραβήσ-ομαι, acc. Transgresser les lois, παρανομ-εῖν, παρανομ-έω, ῶ, fut. παρανομήσ-ω.
Transgresseur, n. m., παραβάτ-ης, ου (ὁ).
Transgression, n. f., παράβασ-ις, εως (ἡ). Transgression de la loi, παρανομί-α, ας (ἡ).
Transiger, v. intr., διομολογ-εῖσθαι, διομολογ-έομαι, οῦμαι, fut. διομολογήσ-ομαι.
Transir, v. intr., *pénétrer de froid*, ῥιγοῦν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. Transir de peur, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω. Être transi de froid, ῥιγ-οῦν, ῥιγ-όω, ῶ, fut. ῥιγώσ-ω. || Verbe intr., *avoir froid*, ῥιγ-οῦν, ῥιγ-όω, ῶ, fut. ῥιγώσ-ω.
Transissement, n. m., ῥῖγ-ος, εος, ους (τό).
Transit, n. m., διαγωγ-ή, ῆς (ἡ).
Transitif, ive, adj., μεταβατικ-ός, ή, όν; ἐνεργητικ-ός, ή, όν.
Transition, n. f., μετάβασ-ις, εως (ἡ); μεταβολ-ή, ῆς (ἡ).

Transitoire, adj., ὀλιγοχρόνι-ος, ος, ον.
Translater, v. tr., ἑρμηνεύ-ειν, ἑρμηνεύ-ω, fut. ἑρμηνεύσ-ω, acc.; μεταφράζ-ειν, μεταφράζ-ω, fut. μεταφράσ-ω, acc.
Translation, n. f., μεταφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Transmettre, v. tr., παραδιδόναι, παραδίδωμι, fut. παραδώσ-ω, acc.
Transmigration, n. f., μετανάστασ-ις, εως (ἡ). Transmigration des âmes, μετεμψύχωσ-ις, εως (ἡ).
Transmissible, adj., παραδόσιμ-ος, ος, ον.
Transmission, n. f., παράδοσ-ις, εως (ἡ).
Transmuable, adj., μετάλλακτ-ος, ος, ον.
Transmuer, v. tr., μεταλλάσσ-ειν, μεταλλάσσ-ω, fut. μεταλλάξ-ω, acc.
Transmutabilité, n. f., μετάλλακτ-ον, ου (τό).
Transmutation, n. f., μετάλλαξ-ις, εως (ἡ).
Transparence, n. f., διαφάνει-α, ας (ἡ).
Transparent, ente, adj., διαφαν-ής, ής, ές (comp. διαφαν-έστερος, sup. διαφαν-έστατος).
Transparent, n. m., *feuille transparente*, διάφασ-ις, εως (ἡ).
Transpercer, v. tr., διαπείρ-ειν, διαπείρ-ω, fut. διαπερ-ῶ, acc.
Transpirable, adj., εὐδιάπνευστ-ος, ος, ον.
Transpiration, n. f., διάπνοι-α, ας (ἡ); ἱδρώς, ῶτος (ὁ).
Transpirer, v. intr., διαπν-εῖσθαι, διαπνέομαι, fut. διαπνεύσ-ομαι; ἱδρ-οῦν, ἱδρ-όω, ῶ, fut. ἱδρώσ-ω. Au figuré, *se divulguer*, ἐκφέρ-εσθαι, ἐκφέρ-ομαι, fut. ἐξενεχθήσ-ομαι.
Transplantation, n. f. En parlant des végétaux, μεταφυτεί-α, ας (ἡ). En parlant des personnes, μετοικισμ-ός, οῦ (ὁ).
Transplanter, v. tr. En parlant des végétaux, μεταφυτεύ-ειν, μεταφυτεύ-ω, fut. μεταφυτεύσ-ω, acc. En parlant des personnes, μετοικίζ-ειν, μετοικίζ-ω, fut. μετοικίσ-ω, acc.
Transport, n. m. 1 *Translation d'un lieu à un autre*, μεταγωγ-ή, ῆς (ἡ); μεταφορ-ά, ᾶς (ἡ). || 2 *Prix du transport*, πορθμεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Inspection par autorité de justice*, κομιδ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Cession juridique*, παραχώρησ-ις, εως (ἡ). || 5 *Passion violente*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Fureur*, μανί-α, ας (ἡ). || 7 *Enthousiasme*, οἶστρ-ος, ου (ὁ). || 8 *Délire*, φρενῖτ-ις, ιδος (ἡ).
Transportable, adj., ἀγώγιμ-ος, ος, ον.
Transporter, v. tr. 1 *Porter d'un lieu à un autre*, διακομίζ-ειν, διακομίζ-ω, fut. διακομίσ-ω, acc.; μεταφέρ-ειν, μεταφέρ-ω, fut. μετοίσ-ω, acc. || 2 *Mettre hors de soi*, ἐξιστάναι, ἐξίστημι, fut. ἐκστήσ-ω, acc. || ***se Transporter***, v. pr., *se rendre*, κομίζ-εσθαι, κομίζ-ομαι, fut. κομισθήσ-ομαι εἰς, acc.— ***Transporté, ée***, part. passé et adj., κομιστ-ός, ή, όν. Transporté de joie, ὑπερχαρ-ής, ής, ές. Transporté de fureur, μαινόμεν-ος, η, ον. Transporté d'admiration, ἔκθαμβ-ος, ος, ον. Transporté d'amour, ἐρωτομαν-ής, ής, ές.

Transposer, v. tr., μετατιθέναι, μετατίθημι, fut. μεταθήσ-ω, acc. — ***Transposé, ée***, part. passé et adj., μετάθετ-ος, ος, ον.
Transpositeur, adj. m., μεταλλακτ-ήρ, ῆρος (ὁ).
Transpositif, ive, adj., μετάτροπ-ος, ος, ον.
Transposition, n. f., μετάθεσ-ις, εως (ἡ).
Transsubstantiation, n. f., μετουσίωσ-ις, εως (ἡ). Grec moderne.
Transsubstantier, v. tr., μετουσι-οῦν, μετουσι-όω, ῶ, fut. μετουσιώσ-ω, acc. Grec moderne.
Transsudation, n. f., διαπίδυσ-ις, εως (ἡ).
Transsuder, v. intr., διαπιδύ-ειν, διαπιδύ-ω, fut. διαπιδύσ-ω.
Transvaser, v. tr., μεταγγίζ-ειν, μεταγγίζ-ω, fut. μεταγγίσ-ω, acc.
Transversal, ale, adj., πλάγι-ος, ος ou α, ον.
Transversalement, adv., πλαγίως.
Transverse, adj., πλάγι-ος, ος ou α, ον.
Trantran, n. m., *routine*, συνήθει-α, ας (ἡ).
Trapèze, n. m., τραπέζι-ον, ου (τό).
Trapézoïde, adj., τραπεζοειδ-ής, ής, ές.
Trappe, n. f. 1 *Ouverture horizontale*, καταῤῥάκτ-ης, ου (ὁ). || 2 *Piége*, παγ-ίς, ίδος (ἡ).
Trapu, ue, adj., ἁδρ-ός, ά, όν (comp. ἁδρ-ότερος, sup. ἁδρ-ότατος).
Traque, n. f., *action de traquer*, ἰχνηλασί-α, ας (ἡ).
Traquenard, n. m., παγ-ίς, ίδος (ἡ).
Traquer, v. tr., ἰχνηλατ-εῖν, ἰχνηλατ-έω, ῶ, fut. ἰχνηλατήσ-ω, acc.
Traquet, n. m., παγ-ίς, ίδος (ἡ).
Traqueur, n. m., ἰχνηλάτ-ης, ου (ὁ).
Traumatique, adj., τραυματικ-ός, ή, όν.
Travail, n. m. 1 *Peine qu'on se donne*, πόν-ος, ου (ὁ). Travail manuel, χειρουργί-α, ας (ἡ). A force de travail, πολλῷ πόνῳ. Sans travail, ἀπόνως. || 2 *Ouvrage à faire*, ἔργ-ον, ου (τό); πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). || 3 *Ouvrage fait*, ἔργ-ον, ου (τό); πόνημα, πονήματ-ος (τό). || 4 *Manière dont une chose est exécutée*, τέχν-η, ης (ἡ). || 5 *Enfantement*, ὠδίνημα, ὠδινήματ-ος (τό). || 6 *Machine de bois pour tenir les chevaux*, ἀνάγκ-αι, ῶν (αἱ).
Travailler, v. intr. 1 *Prendre de la peine*, πον-εῖν, πον-έω, ῶ, fut. πονήσ-ω; ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι. Travailler manuellement, χειρουργ-εῖν, χειρουργ-έω, ῶ, fut. χειρουργήσ-ω. Travailler à, *s'occuper de*, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc. || 2 *Avoir de l'occupation, s'agiter*, κάμν-ειν, κάμν-ω, fut. καμ-οῦμαι. || 3 *Se déjeter*, ἕλκ-εσθαι, ἕλκ-ομαι, fut. ἑλκυσθήσ-ομαι. || 4 *Fermenter*, παρακιν-εῖν, παρακιν-έω, ῶ, fut. παρακινήσ-ω. || Verbe tr. 1 *Façonner*, ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc.; διαπον-εῖν, διαπον-έω, ῶ, fut. διαπονήσ-ω, acc. || 2 *Tourmenter*, ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat. || 3 *Soigner*, διαπον-εῖν, διαπον-έω, ῶ, fut. δια-πονήσ-ω, acc. || 4 *Exercer*, ἀσκ-εῖν, ἀσκ-

έω, ῶ, fut. ἀσκήσ-ω, acc. — ***se Travailler***, v. pr., *se tourmenter*, φροντίζ-ειν, φροντίζ-ω, fut. φροντίσ-ω. — ***Travaillé, ée***, part. passé et adj. 1 *Fait avec soin*, εἰργασμέν-ος, η, ον; διαπεπονημέν-ος, η, ον. Bien travaillé, εὐεργ-ής, ής, ές. || 2 *Fait avec recherche*, περίεργ-ος, ος, ον (comp. περιεργ-έστερος, sup. περιεργ-έστατος). Être travaillé par la maladie, τῇ νόσῳ κατέχ-εσθαι, κατέχ-ομαι, fut. κατασχεθήσ-ομαι.

Travailleur, n. m., *ouvrier*, ἐργάτ-ης, ου (ὁ). Travailleuse, n. f., *ouvrière*, ἐργάτ-ις, ιδος (ἡ). Pris adjectivement, *adonné au travail*, φιλόπον-ος, ος, ον.

Travée, n. f. 1 *Espace entre deux poutres*, μεσόδμ-η, ης (ἡ). || 2 *Espace entre deux colonnes*, μεσοστύλι-ον, ου (τό).

Travers, n. m. 1 *Étendue en largeur*, πλάγι-ον, ου (τό). De travers, loc. adv. 1° *Obliquement*, πλαγίως. 2° *A contre-sens*, ἀναστροφάδην. En travers, loc. adv., πλαγίως, ἐκ πλαγίου. A travers, au travers de, διά, gén. On peut ajouter aussi μέσ-ου, ης, ου, qui s'accorde avec le complément de la préposition : à travers le pays, διὰ μέσης τῆς χώρας. A tort et à travers, εἰκῇ, ἀλόγως. || 2 *Bizarrerie, caprice d'humeur*, δυσκολί-α, ας (ἡ); φαντασί-α, ας (ἡ). || 3 *Inconduite*, ἀταξί-α, ας (ἡ).

Traverse, n. f. 1 *Pièce de bois*, διάξυλ-ον, ου (τό). || 2 *Chemin transversal*, πλαγί-α ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Obstacle, empêchement*, ἐμπόδισμα, ἐμποδίσματ-ος (τό). A la traverse, ἐκ πλαγίου. Venir à la traverse, ἐμποδίζ-ειν, ἐμποδίζ-ω, fut. ἐμποδίσ-ω, acc.

Traversée, n. f., *trajet par eau*, διάπλ-ους, ου (ὁ).

Traverser, v. tr. 1 *Passer à travers, d'un côté à l'autre*, διαβαίν-ειν, διαβαίν-ω, fut. διαβήσ-ομαι, acc. Qu'on peut traverser, διάβατ-ος, ος, ον. Facile à traverser, εὐδιάβατ-ος, ος, ον. || 2 *Couler à travers*, διαῤῥ-εῖν, διαῤῥ-έω, fut. διαῤῥεύσ-ω ou διαῤῥεύσ-ομαι, acc. || 3 *Percer de part en part*, διαπείρ-ειν, διαπείρ-ω, fut. διαπερ-ῶ, acc. || 4 *Pénétrer les desseins*, ἀποκαλύπτ-ειν, ἀποκαλύπτ-ω, fut. ἀποκαλύψ-ω, acc. || Verbe intr., *être au travers*, διανταῖ-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. — ***Traversé, ée***, part. passé et adj., *pénétré par la pluie*, διάβροχ-ος, ος, ον.

Traversin, n. m., ὑποκεφάλαι-ον, ου (τό).

Travestir, v. tr. 1 *Déguiser*, μετασχηματίζ-ειν, μετασχηματίζ-ω, fut. μετασχηματίσ-ω, acc. || 2 *Parodier*, παρῳδ-εῖν, παρῳδ-έω, ῶ, fut. παρῳδήσ-ω, acc. || 3 *Rendre infidèlement*, παραστρέφ-ειν, παραστρέφ-ω, fut. παραστρέψ-ω, acc.

Travestissement, n. m., μετασχηματισμ-ός, οῦ (ὁ).

Trayon, n. m., bout du pis, θηλ-ή, ῆς (ἡ).

Trébuchant, ante, adj. 1 *Qui trébuche*, πτώσιμ-ος, ος, ον. || 2 *Qui a le poids*, κίβδηλ-ος, ος, ον.

Trébuchement, n. m., πταῖσμα, πταίσματ-ος (τό).

Trébucher, v. intr. 1 *Perdre l'équilibre*, πταί-ειν, πταί-ω, fut. πταίσ-ω. || 2 *Tomber*, πίπτ-ειν, πίπτ-ω, fut. πεσ-οῦμαι. || 3 *Emporter par son poids*, ὑπερσταθμίζ-εσθαι, ὑπερσταθμίζ-ομαι, fut. ὑπερσταθμίσ-ομαι.

Trébuchet, n. m. 1 *Balance*, τρυτάν-η, ης (ἡ). || 2 *Piége*, παγ-ίς, ίδος (ἡ).

Tréfiler, v. tr., ἕλκ-ειν, ἕλκ-ω, fut. ἑλκύσ-ω, acc. — ***Tréfilé, ée***, part. passé et adj., ἑλκυστ-ός, ή, όν.

Tréfilerie, n. f., ἕλκυσ-ις, εως (ἡ).

Tréfileur, n. m., ἑλκυστ-ής, οῦ (ὁ).

Trèfle, n. m., τρίφυλλ-ον, ου (τό).

Tréfoncier, n. m., γεωμόρ-ος, ου (ὁ).

Tréfonds, n. m., κτῆμα, κτήματ-ος (τό).

Treillage, n. m., περίφραγμα, περιφράγματ-ος (τό).

Treillager, v. tr., περιφράσσ-ειν, περιφράσσ-ω, fut. περιφράξ-ω, acc. — ***Treillagé, ée***, part. passé et adj., περίφρακτ-ος, ος, ον.

Treillageur, n. m., περιφράγματα κατασκευάζ-ων, οντος (ὁ).

Treille, n. f., σκι-άς, άδος (ἡ).

Treillis, n. m., κιγκλ-ίς, ίδος (ἡ).

Treillisser, v. tr. κιγκλίδας στολίζ-ειν, στολίζ-ω, fut. στολίσ-ω, dat.

Treize, adj. numér., τρισκαίδεκα. Treize fois, τρισκαιδεκάκις. Le treize du mois, τοῦ μηνὸς τρισκαιδεκάτ-η ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.

Treizième, adj., τρισκαιδέκατ-ος, η, ον.

Treizièmement, adv., τρισκαιδέκατον.

Tréma, n. m., τρῆμα, τρήματ-ος (τό).

Tremblaie, n. f., κερκίσι πεφυτευμέν-ος τόπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Tremblant, ante, ὑπότρομ-ος, ος, ον.

Tremble, n. m., κερκ-ίς, ίδος (ἡ).

Tremblement, n. m. 1 *Vibration*, παλμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Secousse*, σεῖσμα, σείσματ-ος (τό). Tremblement de terre, τῆς γῆς σεισμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Frisson*, φρικασμ-ός, οῦ (ὁ).

Trembler, v. intr. 1 *Vibrer*, πάλλ-εσθαι, πάλλ-ομαι, sans futur. || 2 *Frissonner*, φρίσσ-ειν, φρίσσ-ω, fut. φρίξ-ω; ῥιγ-οῦν, ῥιγ-όω, ῶ, fut. ῥιγώσ-ω. Trembler la fièvre, φρικι-ᾶν, φρικι-άω, ῶ, fut. φρικιάσ-ω. Qui fait trembler, φρικαλέ-ος, α, ον; ῥιγηλ-ός, ός, όν. Sans trembler, ἀφρικτί. Trembler de peur, τρομ-εῖν, τρομ-έω, ῶ, fut. τρομήσ-ω. Ne pas trembler, ἀτρεμ-εῖν, ἀτρεμ-έω, ῶ, fut. ἀτρεμήσ-ω. Qui ne tremble pas, ἀτρεμ-ής, ής, ές. — ***Tremblé, ée***, part. passé et adj., *tracé par une main tremblante*, se dit de l'écriture, ἄστατ-ος, ος, ον.

Trembleur, n. m., περίφοβ-ος, ου (ὁ). Trembleuse, n. f., περίφοβ-ος, ου (ἡ).

Tremblotant, ante, adj., ὑπότρομ-ος, ος, ον.

Trembloter, v. intr., ὑποτρέμ-ειν, ὑποτρέμ-ω, sans futur.

Trémie, n. f., χών-η, ης (ἡ).

Trémière, adj. f. Rose trémière, ἀλκέ-α, ας (ἡ).

Trémoussement, n. m. 1 *Action de se trémousser*, κίνησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Frétillement*, σφαδασμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Sautillement*, σκίρτησ-ις, εως (ἡ).

se Trémousser, v. pr. 1 *S'agiter*, κιν-εῖσθαι, κιν-έομαι, οῦμαι, fut. κινηθήσ-ομαι. || 2 *Frétiller*, σφαδάζ-ειν, σφαδάζ-ω, fut. σφαδάσ-ω. || 3 *Sautiller*, σκιρτ-ᾶν, σκιρτ-άω, ῶ, fut. σκιρτήσ-ω.

Trémoussoir, n. m., ἀσκητήρι-ον, ου (τό).

Trempe, n. f. 1 *Action de tremper*, βαφ-ή, ῆς (ἡ). Trempe du fer, τοῦ σιδήρου στόμωσ-ις, εως (ἡ). Donner de la trempe, στομ-οῦν, στομ-όω, ῶ, fut. στομώσ-ω, acc. || 2 *Constitution physique*, ἕξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Constitution morale*, διάθεσ-ις, εως (ἡ). || 4 *Espèce*, τρόπ-ος, ου (ὁ).

Tremper, v. tr. 1 *Plonger dans un liquide*, βάπτ-ειν, βάπτ-ω, fut. βάψ-ω, acc. Tremper le fer, l'acier, στομ-οῦν, στομ-όω, ῶ, fut. στομώσ-ω, acc. || 2 *Imbiber*, βρέχ-ειν, βρέχ-ω, fut. βρέξ-ω, acc. || 3 *Mélanger d'eau*, κεραννύναι, κεράννυμι, fut. κεράσ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Être plongé dans un liquide*, βρέχ-εσθαι, βρέχ-ομαι, fut. βραχήσ-ομαι. || 2 *Participer à*, κοινων-εῖν, κοινων-έω, ῶ, fut. κοινωνήσ-ω, gén. — ***Trempé, ée***, part. passé et adj. 1 *Mouillé*, ἔμβροχ-ος, ος, ον. || 2 *Mêlé d'eau*, κεκραμέν-ος, η, ον. Vin non trempé, ἄκρατ-ος, ου (ὁ).

Tremperie, n. f., βροχ-ή, ῆς (ἡ).

Tremplin, n. m., ἔλαστρ-ον, ου (τό).

Trentaine, n. f. 1 *Nombre de trente*, τριακ-άς, άδος (ἡ). || 2 *Environ trente*, ὡς τριάκοντα. || 3 *Trente ans*, τριακονταετί-α, ας (ἡ).

Trente, adj. numér., τριάκοντα, indécl. Trente fois, τριακοντάκις. Le trente, *le trentième jour du mois*, τοῦ μηνὸς τριακοστ-ὴ ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux derniers mots se déclinent.

Trentième, adj. numér., τριακοστ-ός, ή, όν.

Trépan, n. m., *instrument de chirurgie*, τρύπαν-ον, ου (τό). Opération du trépan, ou le trépan, ἀνάτρησ-ις, εως (ἡ).

Trépaner, v. tr., ἀνατιτρ-ᾶν, ἀνατιτρ-άω, ῶ, fut. ἀνατρήσ-ω, acc.

Trépas, n. f., θάνατ-ος, ου (ὁ); τελευτ-ή, ῆς (ἡ).

Trépassement, n. m., θάνατ-ος, ου (ὁ).

Trépasser, v. intr., θνήσκ-ειν, θνήσκ-ω, fut. θαν-οῦμαι; τελευτ-ᾶν, τελευτ-άω, ῶ, fut. τελευτήσ-ω. — ***Trépassé, ée***, part. passé et adj., τεθνηκ-ώς, υῖα, ός. Les trépassés, νεκρ-οί, ῶν (οἱ). Fête des Trépassés, θανατούσι-α, ων (τά).

Trépied, n. m. 1 *Sorte de siége des oracles*, τρίπους, τρίποδ-ος (ὁ). || 2 *Ustensile*, λάσαν-ον, ου (τό).

Trépignement, n. m., τῶν ποδῶν κρότ-ος, ου (ὁ).

Trépigner, v. intr., τὴν γῆν πατάσσ-ειν, πατάσσ-ω, fut. πατάξ-ω.

Trépointe, n. f., δέρμα, δέρματ-ος (τό).

Très, adv., πάνυ, μάλα, σφόδρα, πολύ, ou le superlatif du mot auquel il est joint.

Trésor, n. m., θησαυρ-ός, οῦ (ὁ), au propre et au figuré. Trésor public, δημόσι-ον, ου (τό); κοιν-όν, οῦ (τό). Aux frais du trésor public, δημοσίᾳ, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Au plur., μέγας πλοῦτ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Trésorerie, n. f., θησαυρ-ός, οῦ (ὁ); ταμιεῖ-ον, ου (τό).

Trésorier, n. m., θησαυροφύλαξ, θησαυροφύλακ-ος (ὁ). Trésorière, n. f., ταμί-α, ας (ἡ).

Tressaillement, n. m., σφαδασμ-ός, οῦ (ὁ) Tressaillement d'horreur, φρίκ-η, ης (ἡ).

Tressaillir, v. intr., σφαδάζ-ειν, σφαδάζ-ω, fut. σφαδάσ-ω. Tressaillir d'horreur, φρίσσειν, φρίσσ-ω, fut. φρίξ-ω. — ***Tressailli, ie***, part. passé et adj., *déplacé*, en parlant d'un nerf, παράστροφ-ος, ος, ον.

Tresse, n. f., en général, πλοκ-ή, ῆς (ἡ); πλέγμα, πλέγματ-ος (τό). Tresse de cheveux, πλόκαμ-ος, ου (ὁ).

Tresser, v. tr., πλέκ-ειν, πλέκ-ω, fut. πλέξ-ω, acc. — ***Tressé, ée***, part. passé et adj., πλεκτ-ός, ή, όν.

Tresseur, n. m., πλέκ-ων, οντος (ὁ). Tresseuse, n. f., πλέκουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Tréteau, n. m., πῆγμα, πήγματ-ος (τό).

Treuil, n. m., βαροῦλκ-ον, ου (τό).

Trêve, n. f. 1 *Suspension d'armes*, σπονδ-αί, ῶν (αἱ). || 2 *Relâche*, παῦλ-α, ης (ἡ); ἄνεσ-ις, εως (ἡ). Sans trêve, ἀπαυστί. Faire trêve, *cesser*, παύ-εσθαι, παύ-ομαι, fut. παύσ-ομαι.

Triade, n. f., τρι-άς, άδος (ἡ).

Triage, n. m., ἐκλογ-ή, ῆς (ἡ).

Triangle, n. m., τρίγων-ον, ου (τό).

Triangulaire, adj., τρίγων-ος, ος, ον.

Triangulation, n. f., τριγωνομετρικ-ὴ καταμέτρησ-ις, εως (ἡ). Grec moderne. Les deux mots se déclinent.

Triangulé, ée, adj., τριγωνικ-ός, ή, όν.

Tribord, n. m., *côté droit d'un navire*, τῆς νεὼς δεξι-ὸς τοῖχ-ος, ου (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent. A tribord, ἐπὶ τὰ δεξιά, avec idée de mouvement; ἐπὶ δεξιᾷ, sans idée de mouvement.

Tribraque, n. m., *pied composé de trois brèves*, τρίβραχ-υς, εος (ὁ), sous-ent. ποῦς.

Tribu, n. f., φυλ-ή, ῆς (ἡ).

Tribulation, n. f., ταλαιπωρί-α, ας (ἡ); δυστυχί-α, ας (ἡ).

Tribun, n. m., φύλαρχ-ος, ου (ὁ). Tribun du peuple, δήμαρχ-ος, ου (ὁ). Tribun militaire, χιλίαρχ-ος, ου (ὁ). Tribun de légion, στρατοπεδάρχ-ης, ου (ὁ).

Tribunal, n. m. 1 *Siége du juge, lieu où l'on rend la justice*, δικαστήρι-ον, ου (τό). || 2 *Les juges*, δικαστ-αί, ῶν (οἱ). || 3 *Assemblée*, σύνοδ-ος, ου (ἡ). Tribunal de la pénitence, τῆς μετανοίας κριτήρι-ον, ου (τό).

Tribunat, n. m., φυλαρχί-α, ας (ἡ). Tribunat du peuple, δημαρχί-α, ας (ἡ). Tribunat militaire, χιλιαρχί-α, ας (ἡ). Tribunat de légion, στρατοπεδαρχί-α, ας (ἡ).

Tribune, n. f., βῆμα, βήματ-ος (τό). Tribune aux harangues, à Rome, ἔμβολ-α, ων (τά).
Tribunitien, enne, adj., δημαρχικ-ός, ή, όν. Pouvoir tribunitien, τῶν δημάρχων ἐξουσί-α, ας (ἡ).
Tribut, n. m., φόρ-ος, ου (ὁ); δασμ-ός, οῦ (ὁ).
Tributaire, adj., ὑποτελ-ής, ής, ές; ὑπόφορος, ος, ον.
Tricher, v. intr., παρακρού-εσθαι, παρακρού-ομαι, fut. παρακρούσ-ομαι.
Tricherie, n. f., παράκρουσ-ις, εως (ἡ).
Tricheur, n. m., παρακρουόμεν-ος, ου (ὁ). Tricheuse, n. f., παρακρουομέν-η, ης (ἡ).
Triclinium, n. m., τρίκλιν-ον, ου (τό).
Tricolore, adj., τρίχρωμ-ος, ος, ον.
Tricot, n. m., χήλευμα, χηλεύματ-ος (τό); πλέγμα, πλέγματ-ος (τό).
Tricotage, n. m., χήλευσ-ις, εως (ἡ); πλέξ-ις, εως (ἡ).
Tricoter, v. tr., χηλεύ-ειν, χηλεύ-ω, fut. χηλεύσ-ω, acc.; πλέκ-ειν, πλέκ-ω, fut. πλέξ-ω, acc. — ***Tricoté, ée***, part. passé et adj., χηλευτ-ός, ή, όν; πλεκτ-ός, ή, όν.
Tricoteur, n. m., χηλεύ-ων, οντος (ὁ); πλέκ-ων, οντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet. Tricoteuse, n. f., χηλεύουσ-α, ης (ἡ); πλέκουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.
Tride, adj., *vif, serré*, ταχ-ύς, εῖα, ύ (comp. ταχ-ύτερος ou ταχί-ων, sup. ταχ-ύτατος ou τάχ-ιστος).
Trident, n. m., τρίαιν-α, ης (ἡ); τριόδ-ους, οντος (ὁ).
Triennal, ale, adj., τριετηρικ-ός, ή, όν. Fête triennale, τριετηρ-ίς, ίδος (ἡ), sous-ent. ἑορτή.
Triennalité, n. f., τριετηρικ-όν, οῦ (τό).
Trier, v. tr., ἐκλέγ-ειν, ἐκλέγ-ω, fut. ἐκλέξ-ω, acc.—***Trié, ée***, part. passé et adj., ἐκλεκτ-ός, ή, όν.
Triérarque, n. m., τριήραρχ-ος, ου (ὁ).
Trifide, adj., *fendu en trois*, τρίσχιστ-ος, ος, ον.
Trigaud, aude, *qui use de détours*, πανοῦργ-ος, ος, ον.
Trigauderie, n. f., πανουργί-α, ας (ἡ).
Triglyphe, n. m., *ornement d'architecture*, τρίγλυφ-ος, ου (ἡ); τρίγλυφ-ον, ου (τό).
Trigonométrie, n. f., τριγωνομετρί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Trigonométrique, adj., τριγωνομετρικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Trigonométriquement, adv., τριγωνομετρικῶς. Grec moderne.
Trilatéral, ale, adj., τρίπλευρ-ος, ος, ον.
Trilatère, n. m., τρίγων-ον, ου (τό).
Trille, n. m., τερετισμ-ός, οῦ (ὁ).
Trillion, n. m., χιλιάκις χίλι-α, ων (τά); ἑκατὸν μύρι-α, ων (τά), avec le gén. de l'objet.
Trilogie, n. f., τριλογί-α, ας (ἡ).
Trimbaler, v. tr., μεταφέρ-ειν, μεταφέρ-ω, fut. μετοίσ-ω, acc.
Trimer, v. intr., περιτρέχ-ειν, περιτρέχ-ω, fut. περιδραμ-οῦμαι.
Trimestre, n. m., τρίμην-ον, ου (τό).
Trimestriel, elle, adj., τρίμην-ος, ος, ον.
Trimètre, n. m., τρίμετρ-ος, ου (ὁ).
Tringle, n. f., σιδηρ-ᾶ ῥάβδ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Tringler, v. tr., σταθμ-ᾶν, σταθμ-άω, ῶ, fut. σταθμήσ-ω, acc.— ***Tringlé, ée***, part. passé et adj., σταθμητ-ός, ή, όν.
Trinité, n. f., τρι-άς, άδος (ἡ). La Sainte Trinité, Ἁγί-α Τρι-άς, άδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Trinquer, v. intr., προπίν-ειν, προπίν-ω, fut. προπί-ομαι.
Trio, n. m., διὰ τριῶν συμφωνί-α, ας (ἡ).
Triobole, n. m. τριώβολ-ον, ου (τό).
Triolet, n. m., ποιημάτι-ον, ου (τό).
Triomphal, ale, adj., θριαμβικ-ός, ή, όν.
Triomphalement, adv., θριαμβικῶς.
Triomphant, ante, adj. 1 *Vainqueur, victorieux*, νικηφόρ-ος, ος, ον. || 2 *Qui indique la confiance en soi-même*, ὑπερήφαν-ος, ος, ον. || 3 *Pompeux, superbe*, πομπικ-ός, ή, όν; μεγαλοπρεπ-ής, ής, ές.
Triomphateur, n. m., θριαμβευτ-ής, οῦ (ὁ).
Triomphe, n. m. 1 *Pompe triomphale*, θρίαμβ-ος, ου (ὁ); πομπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Victoire*, νίκ-η, ης (ἡ). || 3 *Succès*, κατόρθωμα, κατορθώματ-ος (τό).
Triompher, v. intr. 1 *Être conduit en triomphe*, θριαμβεύ-ειν, θριαμβεύ-ω, fut. θριαμβεύσ-ω; πομπεύ-ειν, πομπεύ-ω, fut. πομπεύσ-ω. || 2 *Vaincre par les armes*, νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc. || 3 *Obtenir un succès*, κατορθ-οῦν, κατορθ-όω, ῶ, fut. κατορθώσ-ω. || 4 *Être ravi de joie*, ὑπερχαίρ-ειν, ὑπερχαίρ-ω, fut. ὑπερχαιρήσ-ω ou ὑπερχαρήσ-ομαι. || 5 *Tirer vanité*, ἐπαίρεσθαι, ἐπαίρ-ομαι, fut. ἐπαρθήσ-ομαι.
Tripaille, n. f., ἔντερ-α, ων (τά).
Tripe, n. f., χόλιξ, χόλικ-ος (ἡ). Au plur., ἔντερ-α, ων (τά).
Triperie, n. f., ἐντέρων πωλητήρι-ον, ου (τό).
Tripier, n. m., ἐντεροπώλ-ης, ου (ὁ). Tripière, n. f., ἔντερα πωλοῦσ-α, ης (ἡ).
Triple, adj., τριπλ-οῦς, ῆ, οῦν. Triple, n. m., τριπλάσι-ον, ου (τό).
Triplement, adv., τριπλῇ.
Tripler, v. tr., τριπλασιάζ-ειν, τριπλασιάζ-ω, fut. τριπλασιάσ-ω, acc. || Verbe intr., τριπλάσι-ος γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι.
Tripot, n. m. 1 *Maison de jeu*, κυβευτήρι-ον, ου (τό). || 2 *Maison de mauvaise compagnie*, καπηλεῖ-ον, ου (τό).
Tripotage, n. m. 1 *Mélange malpropre*, φυρμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Intrigue, médisance*, κακοπραγμοσύν-η, ης (ἡ).
Tripoter, v. intr. 1 *Faire un mélange malpropre*, συμφύρ-ειν, συμφύρ-ω, fut. συμφυρ-ῶ. || 2 *Intriguer*, κακοπραγμον-εῖν, κακοπραγμον-έω, ῶ, fut. κακοπραγμονήσ-ω.
Tripotier, n. m., κακομήχαν-ος, ου (ὁ). Tripotière, n. f., κακομήχαν-ος, ου (ἡ).
Trique, n. f., ῥόπαλ-ον, ου (τό).
Trirègne, n. m., *tiare pontificale*, τοῦ ἱεράρχου τιάρ-α, ας (ἡ).

Trirème, n. f., τριήρ-ης, εος, ους (ἡ).
Trisaïeul, n. m., τρίπαππ-ος, ου (ὁ) Trisaïeule, n. f., τρίπαππ-ος, ου (ἡ).
Trisection, n. f., τρίτομ-ον, ου (τό).
Trismégiste, adj., τρισμέγιστ-ος, η, ον.
Trissyllabe, adj., τρισύλλαβ-ος, ος, ον.
Triste, adj. 1 *Affligeant, douloureux*, λυπηρ-ός, ά, όν; δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος). || 2 *Affligé, chagrin*, δύσθυμ-ος, ος, ον; περίλυπ-ος, ος, ον. || 3 *Sombre, morose*, σκυθρωπ-ός, ός ou ή, όν. || 4 *Chétif*, σχέτλι-ος, α, ον. || 5 *Ingrat, sans ressources*, ἄπορ-ος, ος, ον.
Tristement, adv., λυπηρῶς, δεινῶς.
Tristesse, n. f., λύπ-η, ης (ἡ).
Triton, n. m., terme de musique, *intervalle de trois tons*, τρίτον-ον, ου (τό).
Triturable, adj., τριπτ-ός, ή, όν.
Trituration, n. f., τρίψ-ις, εως (ἡ).
Triturer, v. tr., τρίβ-ειν, τρίβ-ω, fut. τρίψ-ω, acc. — ***Trituré, ée,*** part. passé et adj., τριπτ-ός, ή, όν.
Triumvir, n. m., τῶν τριῶν εἷς, ἑν-ός (ὁ). Les triumvirs, τρεῖς, τριῶν (οἱ).
Triumviral, ale, adj., ὁ, ἡ, τὸ τῶν τριῶν. Le premier article se décline.
Triumvirat, n. m., τριαρχί-α, ας (ἡ).
Trivelin, n. m., *bouffon*, γελωτοποι-ός, οῦ (ὁ).
Trivelinade, n. f., *bouffonnerie*, γελωτοποιΐ-α, ας (ἡ).
Triviaire, adj. Carrefour triviaire, τρίοδ-ος, ου (ἡ).
Trivial, ale, adj., ἀγοραῖ-ος, α, ον; χυδαῖ-ος, α, ον.
Trivialement, adv., ἀγοραίως, χυδαίως.
Trivialité, n. f., χυδαιότης, χυδαιότητ-ος (ἡ).
Troc, n. m., ἀμοιβ-ή, ῆς (ἡ), διαλλαγ-ή, ῆς (ἡ).
Trochaïque, adj., τροχαϊκ-ός, ή, όν.
Trochée, n. m., τροχαῖ-ος, ου (ὁ).
Troëne, n. m., λιγυστικ-όν, οῦ (τό).
Trogne, n. f., ἐρυθροπρόσωπ-ον, ου (τό).
Trognon, n. m., κατακάρπι-ον, ου (τό).
Trois, adj. num., τρεῖς, τρεῖς, τρία. Trois fois, τρίς. Trois cents, τριακόσι-οι, αι, α. Trois mille, τρισχίλι-οι, αι, α. Le trois, *troisième jour du mois*, τοῦ μηνὸς τρίτ-η ἡμέρ-α, ας (ἡ). Trois, *nombre de trois*, τρι-άς, άδος (ἡ).
Troisième, adj., τρίτ-ος, η, ον.
Troisièmement, adj., τρίτον, τὸ τρίτον.
Trôler, v. tr., περιάγ-ειν, περιάγ-ω, fut. περιάξ-ω, acc. || Verbe intr., περιτρέχ-ειν, περιτρέχ-ω, fut. περιδραμ-οῦμαι.
Trombe, n. f., τυφ-ῶν, ῶνος (ὁ); σίφ-ων, ωνος (ὁ).
Trombone, n. m., ἁρμονικ-ὴ σάλπιγξ, σάλπιγγ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Trompe, n. f. 1 *Cor de chasse*, κέρας, κέρατ-ος (τό). || 2 *Trompette*, σάλπιγξ, σάλπιγγ-ος (ἡ). Son de trompe, σάλπισμα, σαλπίσματ-ος (τό). A son de trompe, ὑπὸ σάλπιγγος. Trompe d'éléphant, προβοσκ-ίς, ίδος (ἡ).
Trompe-l'œil, n. m., *tableau qui fait illusion*, ὀφθαλμοπλανί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Tromper, v. tr. 1 *Induire en erreur*, ἀπατ-ᾶν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω, acc. || 2 *Faire illusion*, φενακίζ-ειν, φενακίζ-ω, fut. φενακίσ-ω, acc. || 3 *Échapper à la surveillance*, ἐξαπατ-ᾶν, ἐξαπατ-άω, ῶ, fut. ἐξαπατήσ-ω. || 4 *Être de mauvaise foi*, δολιεύ-εσθαι, δολιεύ-ομαι, fut. δολιεύσ-ομαι. — ***se Tromper,*** v. pr., *s'abuser*, ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι. Si je ne me trompe, εἰ ὀρθῶς γιγνώσκω.
Tromperie, n. f., ἀπάτ-η, ης (ἡ); ἐξαπάτ-η, ης (ἡ); φενακισμ-ός, οῦ (ὁ).
Trompeter, v. tr. 1 *Annoncer au son de la trompette*, σαλπίζ-ειν, σαλπίζ-ω, fut. σαλπίσ-ω ou σαλπίγξ-ω, acc. || 2 *Divulguer*, διαθρυλλ-εῖν, διαθρυλλ-έω, ῶ, fut. διαθρυλλήσ-ω, acc. || || Verbe intr. 1 *Sonner de la trompette*, σαλπίζ-ειν, σαλπίζ-ω, fut. σαλπίσ-ω ou σαλπίγξ-ω. || 2 *Faire entendre le cri de l'aigle*, κλάζ-ειν, κλάζ-ω, fut. κλάγξ-ω.
Trompette, n. f., σάλπιγξ, σάλπιγγ-ος (ἡ); βυκάν-η, ης (ἡ). Sans tambour ni trompette, κρύφα, κρύβδην, λάθρα.
Trompette, n. m., σαλπιστ-ής, οῦ (ὁ); βυκανιστ-ής, οῦ (ὁ).
Trompeur, euse, adj., ἀπατηλ-ός, ή, όν; παράγωγ-ος, ος, ον; δολερ-ός, ά, όν; δόλι-ος, ος ou α, ον. Un trompeur, πανοῦργ-ος, ου (ὁ). Une trompeuse, πανοῦργ-ος, ου (ἡ).
Tronc, n. m. 1 *Corps de l'arbre*, στέλεχ-ος, εος, ους (τό); πρέμν-ον, ου (τό). || 2 *Le corps sans la tête, les jambes et les bras*, κορμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Boîte*, θήκ-η, ης (ἡ); πυξ-ίς, ίδος (ἡ).
Tronçon, n. m., θραῦσμα, θραύσματ-ος (τό); κλάσμα, κλάσματ-ος (τό).
Tronçonner, v. tr., τεμαχίζ-ειν, τεμαχίζ-ω, fut. τεμαχίσ-ω, acc. — ***Tronçonné, ée,*** part. passé et adj. τεμαχιστ-ός, ή, όν.
Trône, n. m. 1 *Siége royal*, θρόν-ος, ου (ὁ). Placer sur le trône, ἐνθρονίζ-ειν, ἐνθρονίζ-ω, fut. ἐνθρονίσ-ω, acc. || 2 *Puissance souveraine*, βασιλεί-α, ας (ἡ).
Tronquer, v. tr. 1 *Mutiler*, κολού-ειν, κολού-ω, fut. κολούσ-ω, acc.; κολοβ-οῦν, κολοβ-όω, ῶ, fut. κολοβώσ-ω, acc. || 2 *Altérer*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. — ***Tronqué, ée,*** part. passé et adj., *altéré*, κολοβ-ός, ός, όν.
Trop, adv. de quantité, ἄγαν, λίαν, πλέον τοῦ δέοντος. Être de trop, περισσεύ-ειν, περισσεύ-ω, fut. περισσεύσ-ω. Qui est de trop, περισσ-ός, ή, όν. Un peu trop, μικρῷ πλέον τοῦ δέοντος. Beaucoup trop, πολλῷ πλέον τοῦ δέοντος. Joint à un adjectif ou à un adverbe, trop se rend par ἄγαν, λίαν ou le comparatif. Ex. : Trop sage, ἄγαν σοφός ou σοφώτερος. Trop, suivi de pour et d'un verbe, se traduit toujours par le comparatif avec ὥστε. Ex. : Trop sage pour se tromper, σοφώτερος ὥστε ἐξαμαρτάνειν. Si pour est suivi d'un nom, on traduit ainsi : Trop sage pour un homme, σοφώτερος ἢ κατ' ἄνθρωπον. Trop grand, non suivi de pour, se tra-

duit par λίαν. Ex. : Le trop grand désir, λίαν ἐπιθυμί-α, ας (ἡ). L'article se place avant λίαν. On emploie aussi le superlatif. Le trop grand pouvoir, μεγίστη δύναμ-ις, εως (ἡ). Trop peu, οὐχ ἅλις. Pas trop, suivi d'un nom, μέτρι-ος, α, ον; οὐ πολ-ύς, οὐ πολλ-ή, οὐ πολ-ύ, qui s'accordent avec le nom. Pas trop, adv., μετρίως, οὐκ ἄγαν. Par trop, ὑπεράγαν, καθ' ὑπερβολήν. Rien de trop, μηδὲν ἄγαν. Le trop, τὸ ἄγαν. L'article se décline; περισσ-όν, οῦ (τό). Le trop de richesses, καθ' ὑπερβολ-ὴν πλοῦτ-ος, ου (ὁ). L'article se place devant καθ' ὑπερβολήν.

Trope, n. m., τρόπ-ος, ου (ὁ). Relatif aux tropes, τροπικ-ός, ή, όν.

Trophée, n. m. 1 *Dépouille d'ennemi fixée à un tronc d'arbre*, τρόπαι-ον, ου (τό). || 2 *Victoire*, νίκ-η, ης (ἡ). Faire trophée de, *se glorifier*, ἐπαίρ-εσθαι, ἐπαίρ-ομαι, fut. ἐπαρθήσ-ομαι ἐπί, dat.

Tropical, ale, adj., τροπικ-ός, ή, όν.

Tropique, n. m., τροπικ-ὸς κύκλος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Tropologie, n. m., τροπολογί-α, ας (ἡ).

Tropologique, adj., τροπολογικ-ός, ή, όν.

Trop-plein, n. m., περισσ-όν, οῦ (τό).

Troquer, v. tr., ἀνταλλάσσ-ειν, ἀνταλλάσσ-ω, fut. ἀνταλλάξ-ω, acc. — ***Troqué, ée,*** part. passé et adj., ἀντάλλαγ-ος, ος, ον.

Troqueur, n. m., ἀνταλλάσσ-ων, οντος (ὁ). Troqueuse, n. f., ἀνταλλάσσουσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Trot, n. m., κάλπ-η, ης (ἡ); δρόμ-ος, ου (ὁ).

Trotte, n. f., ὁδ-ός, οῦ (ἡ).

Trotter, v. intr. 1 *Aller au trot*, καλπάζ-ειν, καλπάζ-ω, fut. καλπάσ-ω. || 2 *Aller et venir*, περιτρέχ-ειν, περιτρέχ-ω, fut. περιδραμ-οῦμαι.

Trotteur, n. m., καλπάζ-ων, οντος (ὁ).

Trottin, n. m., δρομ-εύς, έως (ὁ).

Trottiner, v. intr., περιτρέχ-ειν, περιτρέχ-ω, fut. περιδραμ-οῦμαι.

Trottoir, n. m., πάτ-ος, ου (ὁ).

Trou, n. m. 1 *Ouverture*, τρῆμα, τρήματ-ος (τό); τρῦμα, τρύματ-ος (τό). || 2 *Ouverture faite par une tarière, un foret*, τρῦπ-α, ης (ἡ). || 3 *Retraite des animaux*, φωλε-ός, οῦ (ὁ). Trou d'une aiguille, ὀπ-ή, ῆς (ἡ).

Troubadour, n. m., ποιητ-ής, οῦ (ὁ).

Trouble, adj., *qui n'est pas clair*, en parlant des liquides, θολερ-ός, ά, όν. En parlant de la lumière, ἀμαυρ-ός, ά, όν. En parlant de la vue, ἀμβλ-ύς, εῖα, ύ. Vue trouble, ἀμβλυωπί-α, ας (ἡ). Qui a la vue trouble, ἀμβλυωπ-ός, ός, όν. Avoir la vue trouble, ἀμβλυωπ-εῖν, ἀμβλυωπ-έω, ῶ, fut. ἀμβλυωπήσ-ω.

Trouble, n. m. 1 *Désordre*, θόρυβ-ος, ου (ὁ); ταραχ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Agitation de l'esprit*, ταραχ-ή, ῆς (ἡ); τάραξ-ις, εως (ἡ). || 3 *Frayeur, épouvante*, ἔκπληξ-ις, εως (ἡ). || 4 *Inquiétude*, φροντ-ίς, ίδος (ἡ). || 5 *Timidité, pudeur*, δυςωπί-α, ας (ἡ); αἰδ-ώς, όος, οῦς (ἡ).

Trouble, n. f., *grand filet pour la pêche*, δίκτυ-ον, ου (τό).

Trouble-fête, n. m. 1 *Contre-temps*, ἀκαιρί-α, ας (ἡ). || 2 *Importun*, ὀχληρ-ός, οῦ (ὁ); ἄκαιρ-ος, ου (ὁ).

Troubler, v. tr. 1 *Rendre trouble*, en parlant des liquides, θολ-οῦν, θολ-όω, ῶ, fut. θολώσ-ω, acc. || 2 *Obscurcir*, en parlant de la vue, ἀμαυρ-οῦν, ἀμαυρ-όω, ῶ, fut. ἀμαυρώσ-ω, acc. || 3 *Couvrir de nuages*, συννεφ-εῖν, συννεφ-έω, ῶ, fut. συννεφήσ-ω, acc. || 4 *Causer une vive agitation*, ταράσσ-ειν, ταράσσ-ω, fut. ταράξ-ω, acc. || 5 *Agiter par la frayeur, l'épouvante*, ἐκπλήσσ-ειν, ἐκπλήσσ-ω, fut. ἐκπλήξ-ω, acc. || 6 *Dissoudre, rompre*, διϊστάναι, διΐστημι, fut. διαστήσ-ω, acc. || 7 *Interrompre, gêner*, παρενοχλ-εῖν, παρενοχλ-έω, ῶ, fut. παρενοχλήσ-ω, dat.; διακόπτ-ειν, διακόπτ-ω, fut. διακόψ-ω, acc. — ***se Troubler,*** v. pr. 1 *Ne savoir que faire*, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω; ἀμηχαν-εῖν, ἀμηχαν-έω, ῶ, fut. ἀμηχανήσ-ω. || 2 *Éprouver de l'embarras devant une personne*, δυςωπ-εῖσθαι, δυςωπ-έομαι, οῦμαι, fut. δυςωπήσ-ομαι.

Trouée, n. f. 1 *Abattis au travers d'un bois*, ἐκκοπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Ouverture dans une haie*, χάσμα, χάσματ-ος (τό). || 3 *Percée dans les rangs ennemis*, διαῤῥωγ-ή, ῆς (ἡ).

Trouer, v. tr., τιτραίν-ειν, τιτραίν-ω, fut. τρήσ-ω, acc. — ***Troué, ée,*** part. passé et adj., τρητ-ός, ή, όν.

Trou-madame, n. m., παιγνιώδ-ης τράπεζ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Troupe, n. f., *foule de gens assemblés*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό); ὅμιλ-ος, ου (ὁ). Par troupe, en troupe, ὁμιληδόν. Troupe de cavaliers, ἴλ-η, ης (ἡ). Par troupe, en troupe de cavaliers, ἰληδόν, κατ' ἴλην. Troupe d'animaux, ἀγέλ-η, ης (ἡ). Troupes, n. f. pl., *corps de soldats*, στρατι-ά, ᾶς (ἡ); στρατιωτικ-ον, οῦ (τό); δύναμ-ις, εως (ἡ). Troupes de terre, πεζικ-ὴ δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Troupes de mer, ναυτικ-ὴ δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. Troupes campées, στρατ-ός, οῦ (ὁ). Corps de troupes, τάξ-ις, εως (ἡ). Lever des troupes, στρατολογ-εῖν, στρατολογ-έω, ῶ, fut. στρατολογήσ-ω. Levée de troupes, στρατολογί-α, ας (ἡ). Qui lève des troupes, στρατολόγ-ος, ου (ὁ).

Troupeau, n. m. 1 *Collection d'animaux*, ἀγέλ-η, ης (ἡ). Troupeau de gros bétail, βοσκήματ-α, ων (τά). Troupeau de moutons, ποίμνη, ης (ἡ). || 2 *Groupe de personnes*, πλῆθ-ος, εος, ους, (τό). Le troupeau des fidèles, ποίμν-η, ης (ἡ).

Trousse, n. f. 1 *Faisceau*, σύνδεσμ-ος, ου (ὁ); φάκελλ-ος, ου (ὁ). || 2 *Carquois*, φαρέτρ-α, ας (ἡ). || 3 *Étui à rasoir*, ξυροθήκ-η, ης (ἡ). || 4 *Étui de chirurgien*, χειρουργικῶν σκευῶν θήκ-η, ης (ἡ). Aux trousses, *à la poursuite*, κατ' ἴχνος. Être aux trousses, ἰχνηλατ-εῖν, ἰχνηλατ-έω, ῶ, fut.

ἰχνηλατήσ-ω, acc. En trousse, *en croupe*, κατα νῶτον.

Trousseau, n. m., *petite trousse*, φάκελλ-ος, ου (ὁ). Trousseau de mariée, παράφερν-α, ων (τά). Trousseau de pensionnaires, σκεύ-η, ῶν (τά).

Trousse-queue, n. m., ὑπουραῖ-ον, ου (τό).

Trousser, v. tr., *relever*, ἀνασύρ-ειν, ἀνασύρ-ω, fut. ἀνασυρ-ῶ, acc.—***Troussé, ée***, part. passé et adj., ἀνασυρόμεν-ος, η, ον. Bien troussé. 1 *Bien fait*, en parlant d'une personne, εὐειδ-ής, ής, ές. || 2 *Bien arrangé*, εὐπρεπ-ής, ής, ές.

Troussi, n. m. πτυχ-ή, ῆς (ἡ).

Trouvable, adj., εὑρετ-ός, ή, όν.

Trouvaille, n. f., εὕρημα, εὑρήματ-ος (τό).

Trouver, v. tr. 1 *Rencontrer en cherchant ou sans chercher*, εὑρίσκ-ειν, εὑρίσκ-ω, fut. εὑρήσ-ω, acc. || 2 *Rencontrer*, ἐπιτυγχάν-ειν, ἐπιτυγχάν-ω, fut. ἐπιτεύξ-ομαι, dat. || 3 *Obtenir*, τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι, gén. || 4 *Éprouver*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || 5 *Découvrir, inventer*, ἐξευρίσκ-ειν, ἐξευρίσκ-ω, fut. ἐξευρήσ-ω, acc. || 6 *Se procurer*, πορίζ-ειν, πορίζ-ω, fut. πορίσ-ω, acc. 7 *Estimer, juger*, δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δόξ-ω, acc. — ***se Trouver***, v. pr. 1 *Se rencontrer*, ἀλλήλοις συντυγχάν-ειν, συντυγχάν-ω, fut. συντεύξ-ομαι. || 2 *Être avec*, συν-εῖναι, σύν-ειμι, fut. συνέσ-ομαι, dat. || 3 *Être présent*, τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι ὤν, οὖσα, ὄν. || 4 *Arriver*, συμβαίν-ειν, συμβαίν-ω, fut. συμβήσ-ομαι. — ***Trouvé, ée***, part. passé et adj., εὑρετ-ός, ή, όν. Chose trouvée, εὕρημα, εὑρήματ-ος (τό); εὕρεμα, εὑρέματ-ος (τό). Facile à trouver, εὐεύρετ-ος, ος, ον. Difficile à trouver, δυςεύρετ-ος, ος, ον. Enfant trouvé, ἔκθετ-ον βρέφ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. Locutions diverses : Trouver moyen de, πράσσ-ειν, πράσσ-ω, fut. πράξ-ω ὅπως. Trouver la mort, ἀποθνήσκ-ειν, ἀποθνήσκ-ω, fut. ἀποθαν-οῦμαι. Trouver croyance, πιστεύ-εσθαι, πιστεύ-ομαι, fut. πιστευθήσ-ομαι. Trouver heureux, μακαρίζ-ειν, μακαρίζ-ω, fut. μακαρίσ-ω, acc. Trouver digne, ἀξι-οῦν, ἀξι-όω, ῶ, fut. ἀξιώσ-ω, acc. Trouver, dans le sens de croire, juger, s'exprime par νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω, avec l'acc.; mais on peut tourner aussi par le verbe δοκ-εῖν, δοκ-έω, ῶ, fut. δόξ-ω, de la manière suivante. Ex. : Je la trouve belle, c'est-à-dire elle me semble belle, δοκεῖ μοι καλὴ εἶναι. Comment trouvez-vous cela? τί δέ σοι περὶ τούτων δοκεῖ; Trouver bon, *approuver*, ἐπαιν-εῖν, ἐπαιν-έω, ῶ, fut. ἐπαινέσ-ω, acc. Trouver mauvais, οὐκ ἐπαιν-εῖν, ἐπαιν-έω, ῶ, fut. ἐπαινέσ-ω, acc. Trouver bon, *agréable au goût*, ἥδ-εσθαι, ἥδ-ομαι, fut. ἡσθήσ-ομαι, dat. Trouver à redire, μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, dat. Se trouver bien, *dans une bonne position*, καλῶς, εὖ ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω. Se trouver mieux, en parlant d'un malade, ἀναῤῥαΐζ-ειν, ἀναῤῥαΐζ-ω, fut. ἀναῤῥαΐσ-ω. Se trouver mal, *défaillir*, λειποψυχ-εῖν, λειποψυχ-έω, ῶ, fut. λειποψυχήσ-ω. Se trouver en danger, κινδυνεύ-ειν, κινδυνεύ-ω, fut. κινδυνεύσ-ω. Se trouver dans l'embarras, ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω. Se trouver bien d'une chose, *en tirer profit*, ὠφελ-εῖσθαι, ὠφελ-έομαι, οῦμαι, fut. ὠφεληθήσ-ομαι ἀπό, gén. Se trouver mal d'une chose, *en éprouver du dommage*, βλάπτ-εσθαι, βλάπτ-ομαι, fut. βλαφθήσ-ομαι ἐκ, gén. Si l'occasion se trouve, ἐὰν τύχῃ. Il se trouve que, συμβαίνει, avec l'inf.

Trouvère, n. m., ποιητ-ής, οῦ (ὁ).

Truand, n. m., πτωχ-ός, οῦ (ὁ). Truande, n. f., πτωχ-ή, ῆς (ἡ).

Truander, v. intr., πτωχεύ-ειν, πτωχεύ-ω, fut. πτωχεύσ-ω.

Truanderie, n. f., πτωχεί-α, ας (ἡ).

Truble, n. f., *filet pour la pêche*, voy. Trouble.

Trucheman ou **Truchement**, n. m., *interprète*, ἑρμην-εύς, έως (ὁ).

Trucher, v. intr., πτωχεύ-ειν, πτωχεύ-ω, fut. πτωχεύσ-ω.

Trucheur, n. m., πτωχ-ός, οῦ (ὁ). Trucheuse, n. f., πτωχ-ή, ῆς (ἡ).

Truelle, n. f., ὑπαγωγ-εύς, έως (ὁ).

Truellée, n. f., ὅσον δέχεται ὑπαγωγεύς.

Truffe, n. f., ὕδν-ον, ου (τό).

Truffer, v. tr., ὕδνων ἐμπιπλάναι, ἐμπίπλημι, fut. ἐμπλήσ-ω, acc.

Truffière, n. f., ὕδνων πλήρ-ης ἀγρ-ός, οῦ (ὁ). Les deux derniers mots se déclinent.

Truie, n. f., ὗς, ὑ-ός (ἡ).

Truite, n. f., ἀμί-α, ας (ἡ).

Truité, ée, adj., *marqueté*, στικτ-ός, ή, όν.

Trullisation, n. f., ἀμμοκονί-α, ας (ἡ).

Trumeau, n. m., θυρίδων διάστημα, διαστήματ-ος (τό).

Tsar, n. m., voy. Czar.

Tu, **toi**, **te**, pr. pers., σύ, σοῦ, σοί, σέ. Hé, toi! ὦ οὗτος! οὗτος σύ!

Tuable, adj., κτείνεσθαι δυνάμεν-ος, η, ον.

Tuant, **ante**, adj., χαλεπ-ός, ή, όν.

Tu-autem, n. m., *point essentiel d'une affaire*, δυσχερ-ές, έος, οῦς (τό).

Tube, n. m., σωλ-ήν, ῆνος (ὁ); σίφ-ων, ωνος (ὁ).

Tubercule, n. m. 1 *Excroissance*, ἔκφυσ-ις, εως (ἡ); ἔκφυμα, ἐκφύματ-ος (τό). || 2 *Plante bulbeuse*, βολβ-ός, οῦ (ὁ).

Tuberculeux, **euse**, adj., βολβώδ-ης, ης, ες.

Tubéreuse, adj. f., *charnue*, se dit des plantes, σαρκώδ-ης, ης, ες. Tubéreuse, n. f., *plante*, Ἰνδικ-ὸς ὑάκινθ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Tubérosité, n. f., ἔκφυσ-ις, εως (ἡ).

Tubulé, ée, adj., σωληνοειδ-ής, ής, ές.

Tubuleux, **euse**, adj., σωληνωτ-ός, ή, όν.

Tubulure, n. f., σωληνίσκ-ος, ου (ὁ); σωληνάρι-ον, ου (τό).

Tudesque, adj. 1 *Germanique*, Γερμανικ-ός, ή, όν. || 2 *Grossier*, βάρβαρ-ος, ος, ον.

Tue-chien, n. m., *plante*, κολχικ-όν, οῦ (τό).

Tuer, v. tr. 1 *Oter la vie par un acte violent*, κτείν-ειν, κτείν-ω, fut. κτεν-ῶ, acc. || 2 *Fatiguer à l'excès*, καταπον-εῖν, καταπον-έω, ῶ, fut. καταπονήσ-ω, acc. — ***se Tuer***, v. pr. 1 Se tuer mutuellement, ἀλληλοκτον-εῖν, ἀλληλοκτον-έω, ῶ, fut. ἀλληλοκτονήσ-ω. || 2 *Se donner la mort*, αὐτοκτον-έω, ῶ, fut. αὐτοκτονήσ-ω. Locutions diverses : Tuer le temps, τὸν χρόνον ἀπατ-ᾶν, ἀπατ-άω, ῶ, fut. ἀπατήσ-ω. Se tuer de travail, ὑπερπον-εῖν, ὑπερπον-έω, ῶ, fut. ὑπερπονήσ-ω.

Tuerie, n. f., σφαγ-ή, ῆς (ἡ) ; φόν-ος, ου (ὁ).

Tue-tête (à), loc. adv., γεγωνῶς.

Tueur, n. m., φον-εύς, έως (ὁ). Tueur de gens, ἀλαζ-ών, όνος (ὁ).

Tuf, n. m., *pierre terreuse*, πῶρ-ος, ου (ὁ).

Tuffeau, n. m., πῶρ-ος, ου (ὁ).

Tuffier, ère, adj., πώριν-ος, η, ον.

Tuile, n. f., πλίνθ-ος, ου (ἡ) ; κέραμ-ος, ου (ὁ). Faire des tuiles, πλινθεύ-ειν, πλινθεύ-ω, fut. πλινθεύσ-ω. Couvert en tuiles, κεραμωτ-ός, ή, όν.

Tuileau, n. m., πλινθί-ον, ου (τό).

Tuilerie, n. f., πλινθεῖ-ον, ου (τό).

Tuilier, n. m., πλινθευτ-ής, οῦ (ὁ).

Tulipe, n. f., λείρι-ον, ου (τό).

Tulipier, n. m., λειριοφόρ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Tulle, n. m., λεπτότατ-ον ὕφασμα, ὑφάσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Tuméfaction, n. f., οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό) ; ὄγκωσ-ις, εως (ἡ).

Tuméfier, v. tr., οἰδαίν-ειν, οἰδαίν-ω, fut. οἰδαν-ῶ, acc. ; ὀγκ-οῦν, ὀγκ-όω, ῶ, fut. ὀγκώσ-ω, acc. — ***se Tuméfier***, v. pr., οἰδ-ᾶν, οἰδ-άω, ῶ, fut. οἰδήσ-ω. — ***Tuméfié, ée***, part. passé et adj., ὀγκωτ-ός, ή, όν ; ὀγκώδ-ης, ης, ες.

Tumeur, n. f., οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό) ; ὄγκ-ος, ου (ὁ) ; ὄγκωμα, ὀγκώματ-ος (τό). Tumeur dure, σκίῤῥ-ος, ου (ὁ).

Tumulaire, adj., τύμβει-ος, α, ον ; ἐπιτάφι-ος, ος, ον. Pierre tumulaire, μνῆμα, μνήματ-ος (τό). Suscription tumulaire, ἐπιτάφι-ον, ου (τό).

Tumulte, n. m., θόρυβ-ος, ου (ὁ). Faire du tumulte, θορυβοποι-εῖν, θορυβοποι-έω, ῶ, fut. θορυβοποιήσ-ω. Qui fait du tumulte, θορυβοποι-ός, οῦ (ὁ). En tumulte, θορυβωδῶς.

Tumultuaire, adj., αὐτοσχέδι-ος, ος, ον ; ἄτακτ-ος, ος, ον.

Tumultuairement, adv., αὐτοσχεδίως, ἀτάκτως.

Tumultueusement, adv., θορυβωδῶς.

Tumultueux, euse, adj., θορυβώδ-ης, ης, ες ; θορυβητικ-ός, ή, όν.

Tumulus, n. m., τύμβ-ος, ου (ὁ).

Tunique, n. f., χιτ-ών, ῶνος (ὁ).

Tunnel, n. m., ὑπόγει-ος ὁδ-ός, οῦ (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Turban, n. m., τιάρ-α, ας (ἡ). Qui porte le turban, τιαροφόρ-ος, ος, ον.

Turbot, n. m., ῥόμβ-ος, ου (ὁ).

Turbotière, n. f., χύτρ-α, ας (ἡ).

Turbotin, n. m., μικρ-ὸς ῥόμβ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Turbulemment, adv., ταρακτικῶς.

Turbulence, n. f., ταρακτικ-όν, οῦ (τό).

Turbulent, ente, adj., ταρακτικ-ός, ή, όν.

Turcie, n. f., *levée, digue*, χῶμα, χώματ-ος (τό).

Turgescence, n. f., σπαργ-ή, ῆς (ἡ) ; οἴδημα, οἰδήματ-ος (τό).

Turgescent, ente, adj., ὀγκώδ-ης, ης, ες.

Turlupin, n. m., βωμολόχ-ος, ου (ὁ).

Turlupinade, n. f., βωμολοχί-α, ας (ἡ).

Turlupiner, v. intr., *faire ou dire des turlupinades*, βωμολοχ-εῖν, βωμολοχ-έω, ῶ, fut. βωμολοχήσ-ω. || Verbe tr., *railler, tourmenter*, χλευάζ-ειν, χλευάζ-ω, fut. χλευάσ-ω, acc. ; ἐνοχλ-εῖν, ἐνοχλ-έω, ῶ, fut. ἐνοχλήσ-ω, acc. ou dat.

Turneps, n. m., *gros navet*, μακρ-ὰ βουν-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Turpitude, n. f. 1 *Ignominie*, αἶσχ-ος, εος, ους (τό). || 2 *Action honteuse*, αἰσχρ-ὸν πρᾶγμα, πράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent. Faire des turpitudes, αἰσχροποι-εῖν, αἰσχροποι-έω, ῶ, fut. αἰσχροποιήσ-ω.

Turquoise, n. f., βουκάρδι-ος, ου (ὁ).

Tussilage, n. m., *plante*, βήχι-ον, ου (τό).

Tutélaire, adj., προστατικ-ός, ή, όν ; ἀμυντήρι-ος, ος, ον. En parlant des divinités protectrices d'un pays, d'une ville, πολιοῦχ-ος, ος, ον.

Tutelle, n. f. 1 *Autorité de tuteur*, ἐπιτροπεί-α, ας (ἡ). Qui est en tutelle, ἐπιτροπαῖ-ος, α, ον. Hors de tutelle, ἔφηβ-ος, ος, ον. || 2 *Dépendance*, ὑποταγ-ή, ῆς (ἡ).

Tuteur, n. m. 1 *Qui exerce la tutelle*, ἐπίτροπ-ος, ου (ὁ). Tutrice, n. f., ἐπίτροπ-ος, ου (ἡ). || 2 *Perche qui soutient un arbre*, χάραξ, χάρακ-ος (ὁ ou ἡ).

Tutoiement ou **Tutoiment**, n. m., τὸ ἑνικῶς προσαγορεύειν. L'article se décline.

Tutoyer, v. tr., ἑνικῶς προσαγορεύ-ειν, προσαγορεύ-ω, fut. προσαγορεύσ-ω, acc.

Tuyau, n. m., σωλ-ήν, ῆνος (ὁ). Tuyau de cheminée, καπνοδοχεῖ-ον, ου (τό). Tuyau d'orgue, αὐλ-ός, οῦ (ὁ). Tuyau pour la conduite des eaux, ὑδροῤῥό-α, ας (ἡ). Tuyau de pipe, de paille, de plume, κάλαμ-ος, ου (ὁ). Tuyau de l'oreille, πόρ-ος, ου (ὁ).

Tympan, n. m. 1 *Partie de l'oreille*, κόγχ-η, ης (ἡ). || 2 *Panneau, châssis*, τύμπαν-ον, ου (τό).

Tympaniser, v. tr., *décrier*, καταβο-ᾶν, καταβο-άω, ῶ, fut. καταβοήσ-ομαι, gén. — ***Tympanisé, ée***, part. passé et adj., διαβόητ-ος, ος, ον.

Tympanite, n. f., τυμπανί-ας, ου (ὁ).

Tympanon, n. m., τύμπαν-ον, ου (τό).

Type, n. m., τύπ-ος, ου (ὁ) ; πρότυπ-ον, ου (τό).

Typhoïde, adj., ἠπιαλώδ-ης, ης, ες.
Typhon, n. m., τύφ-ων, ωνος (ὁ).
Typhus, n. m., ἠπίαλ-ος, ου (ὁ).
Typique, adj., τυπικ-ός, ή, όν.
Typographe, n. m., τυπογράφ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Typographie, n. f., τυπογραφί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Typographique, adj., τυπογραφικ-ός, ή, όν. Grec moderne.
Tyran, n. m., τύραννος, ου (ὁ).
Tyranneau, n. m., μικρ-ὸς τύραννος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Tyrannie, n. f., τυραννίς, ίδος (ἡ).
Tyrannique, adj., τυραννικ-ός, ή, όν.
Tyranniquement, adv., τυραννικῶς.
Tyranniser, v. tr., τυραννεύ-ειν, τυραννεύ-ω, fut. τυραννεύσ-ω, gén.
Tzar, n. m., voy. Czar.
Tzarine, n. f., voy. Czarine.

U

U, n. m., vingt et unième lettre de l'alphabet, ὑψιλόν, indécl. (τό).
Ubiquité, n. f., *état de ce qui est partout*, τὸ πανταχοῦ εἶναι. L'article se décline.
Ulcération, n. f. 1 *Formation d'un ulcère*, ἕλκωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Petit ulcère*, ἑλκύδρι-ον, ου (τό).
Ulcère, n. m., *plaie*, ἕλκ-ος, εος, ους (τό); ἕλκωμα, ἑλκώματ-ος (τό).
Ulcérer, v. tr. 1 *Causer un ulcère*, ἑλκ-οῦν, ἑλκ-όω, ῶ, fut. ἑλκώσ-ω, acc.; ἑλκοποι-εῖν, ἑλκοποι-έω, ῶ, fut. ἑλκοποιήσ-ω, acc.. || 2 *Aigrir vivement*, ἐξαγριαίν-ειν, ἐξαγριαίν-ω, fut. ἐξαγριαν-ῶ, acc.; ἑλκοποι-εῖν, ἑλκοποι-έω, ῶ, fut. ἑλκοποιήσ-ω, acc. — ***Ulcéré, ée***, part. passé et adj. Au propre, ἑλκώδ-ης, ης, ες. Au figuré, ἀγριανθ-είς, εῖσα, έν.
Ulcéreux, euse, adj., *qui est couvert d'ulcères*, πολυελκ-ής, ής, ές.
Ultérieur, eure, adj. 1 *Qui est au delà*, περαῖ-ος, α, ον; περαίτερ-ος, α, ον; ὁ, ἡ, τὸ πέραν. L'article se décline. || 2 *Qui se fait, qui arrive après*, ὕστερ-ος, α, ον; ὕστερον ἐπιγιγνόμεν-ος, η, ον.
Ultérieurement, adv. 1 *Par delà*, πέρα, πέραν. || 2 *Postérieurement*, ὕστερον, μετέπειτα.
Ultimatum, n. m. 1 *Conditions expresses que l'on met à un traité*, ἐσχάτ-η ἐπικηρυκεί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Ce qui est essentiel*, κεφάλαι-ον, ου (τό).
Ultramontain, aine, adj., *qui est situé, qui habite au delà des monts*, ὁ, ἡ, τὸ πέραν τῶν ὀρῶν ou ὑπὲρ τὰ ὄρη. Le premier article se décline.
Un, n. m., *l'unité*, ἑνάς, ἑνάδ-ος (ἡ).
Un, une, adj. numéral. 1 *Un seul, unique*, εἷς, μία, ἕν. Pas un, οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν; μηδείς, μηδεμία, μηδέν. 1° *L'un... l'autre* (quand on ne parle que de deux), ἕτερος μέν... ἕτερος δέ; ἑτέρα μέν... ἑτέρα δέ; ἕτερον μέν... ἕτερον δέ. 2° *L'un... l'autre* (quand on parle de plus de deux), ἄλλος μέν... ἄλλος δέ; ἄλλη μέν... ἄλλη δέ; ἄλλο μέν... ἄλλο δέ; ὁ μέν... ὁ δέ; ἡ μέν... ἡ δέ; τὸ μέν... τὸ δέ. 3° *Les uns... les autres*, ἄλλοι μέν... ἄλλοι δέ; ἄλλαι μέν... ἄλλαι δέ; ἄλλα μέν... ἄλλα δέ; οἱ μέν... οἱ δέ; αἱ μέν... αἱ δέ; τὰ μέν... τὰ δέ. 4° Quand *l'un* est répété, et *l'autre* aussi répété, on tourne par *différent*, ἄλλος, η, ο, de cette manière: Les uns aiment une chose, les autres une autre, ἄλλα ἄλλοις ἐστὶν ἡδέα. 5° *Ni l'un ni l'autre* s'exprime par οὐδέτερ-ος, α, ον; μηδέτερ-ος, α, ον (devant l'impératif et le subjonctif), et il est ordinairement suivi de ὁ ἕτερος. Ils ne s'aiment ni l'un ni l'autre, οὐδέτερος τὸν ἕτερον φιλεῖ. 6° *L'un... l'autre, les uns... les autres*, quand il y a réciprocité, s'expriment par ἀλλήλων, οις, ους. Ils se haïssent l'un l'autre, ἀλλήλους μισοῦσι. 7° *L'un des deux, l'un ou l'autre* s'expriment par ὁ ἕτερος. Je vous enverrai l'un ou l'autre, τὸν ἕτερόν σοι πέμψω. 8° *L'un après l'autre* s'exprime par καθ' ἕκαστ-ον, ην, ον. Il les mangea l'une après l'autre, αὐτὰς καθ' ἑκάστην ἐνέφαγε. || 2 Art. indéfini, *certain*, τὶς, τὶς, τὶ; on peut aussi ne pas l'exprimer. Un beau présent, καλόν τι δῶρον, ou καλὸν δῶρον. || 3 *Un seul*, εἷς, μία, ἕν; μόν-ος, η, ον. || 4 *Unième, premier*, πρῶτ-ος, η, ον. || 5 *Simple*, par opposition à multiple, ἁπλοῦς, ῆ, οῦν. Un à un, loc. adv., *l'un après l'autre*, καθ' ἕκαστ-ον, ην, ον.
Unanime, adj. 1 En parlant des personnes, ὁμογνώμ-ων, ων, ον; ὁμόθυμ-ος, ος, ον. || 2 En parlant des choses, ὁμολογούμεν-ος, η, ον. D'un avis, d'une voix unanime, ὁμογνωμόνως, μιᾷ γνώμῃ, ἐκ μιᾶς γνώμης.
Unanimement, adv., *d'une commune voix*, ὁμογνωμόνως, μιᾷ φωνῇ, ἐκ μιᾶς, sous-ent. φωνῆς.
Unanimité, n. f., *conformité de sentiment, de suffrage*, ὁμοθυμί-α, ας (ἡ); ὁμόνοι-α, ας (ἡ). Être nommé, élu à l'unanimité, πάσαις ταῖς ψήφοις χειροτον-εῖσθαι, χειροτον-έομαι, οῦμαι, fut. χειροτονηθήσομαι.
Unième, adj., nombre ordinal, πρῶτ-ος, η, ον.
Uniflore, adj., *qui ne porte qu'une fleur*, ἓν ἄνθος φέρ-ων, ουσα, ον.
Uniforme, adj. 1 *Qui a la même forme*, μονοειδ-ής, ής, ές; ὅμοι-ος, α, ον. || 2 *Semblable*, ὅμοι-ος, α, ον; ἴσ-ος, η, ον. || 3 *Mo-*

notone, ἀεὶ ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό. || Pris substantivement, *habit militaire*, στρατιωτικ-ὴ ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Uniformément, adv., *d'une manière uniforme*, μονοειδῶς, ὁμοιοτρόπως.

Uniformité, n. f. 1 *Caractère de ce qui est uniforme*, μονοείδει-α, ας (ἡ); ὁμοιοτροπί-α, ας (ἡ). || 2 *Monotonie*, ὁμοιότης, ὁμοιότητ-ος (ἡ); μονοτονί-α, ας (ἡ).

Uniment, adv. 1 *Également et toujours de même sorte*, ὁμαλῶς, ἴσως. || 2 *Simplement, sans façon*, ἁπλῶς.

Union, n. f. 1 *Jonction de deux ou plusieurs choses*, ἕνωσ-ις, εως (ἡ); συναρμογ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Concorde, bonne intelligence*, ὁμόνοι-α, ας (ἡ). || 3 *Traité d'alliance*, συμμαχί-α, ας (ἡ). || 4 *Mariage*, συζυγί-α, ας (ἡ).

Unique, adj. 1 *Seul*, μόν-ος, η, ον. || 2 *Qui est infiniment supérieur aux autres*, ἔξοχ-ος, ος, ον. || 3 *Ridicule, extravagant*, γελοῖ-ος, α, ον.

Uniquement, adv. 1 *Exclusivement à tout autre*, μόνον, μόνως. || 2 *De préférence à tout*, κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως.

Unir, v. tr. 1 *Joindre ensemble deux ou plusieurs choses*, ζευγνύναι, ζεύγνυμι, fut. ζεύξ-ω, acc.; συνάπτ-ειν, συνάπτ-ω, fut. συνάψ-ω, acc. || 2 *Rapprocher, accorder deux personnes*, εἰς ὁμόνοιαν καθιστάναι, καθίστημι, fut. καταστήσ-ω, acc. || 3 *Marier*, συζευγνύναι, συζεύγνυμι, fut. συζεύξ-ω, acc. || 4 *Enlever les inégalités*, ὁμαλίζ-ειν, ὁμαλίζ-ω, fut. ὁμαλίσ-ω, acc. — ***Uni, ie***, part. passé et adj. 1 *Lisse*, λεῖ-ος, α, ον (comp. λει-ότερος, sup. λει-ότατος). || 2 *Aplani*, ὁμαλ-ός, ή, όν (comp. ὁμαλ-ώτερος, sup. ὁμαλ-ώτατος). || 3 *D'une seule teinte*, ἰδιόχρωμ-ος, ος, ον. || 4 *Sans ornements*, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν (comp. ἁπλ-ούστερος, sup. ἁπλ-ούστατος); ἄκομψ-ος, ος, ον (comp. ἀκομψ-ότερος, sup. ἀκομψ-ότατος). || 5 *Simple, sans façon*, ἁπλ-οῦς, ῆ, οῦν; ἀφελ-ής, ής, ές (comp. ἀφελ-έστερος, sup. ἀφελ-έστατος).

Unisson, n. m. 1 *Accord de plusieurs voix*, ὁμοφωνί-α, ας (ἡ). Qui est à l'unisson, ὁμόφων-ος, ος, ον. Chanter à l'unisson, ὁμοφων-εῖν, ὁμοφων-έω, ῶ, fut. ὁμοφωνήσ-ω. || 2 *Concorde*, ὁμοφωνί-α, ας (ἡ); ὁμόνοι-α, ας (ἡ).

Unité, n. f. 1 *Principe du nombre*, ἑνότης, ἑνότητ-ος (ἡ); μονάς, μονάδ-ος (ἡ). || 2 *Accord, harmonie*, ὁμοφωνί-α, ας (ἡ); ὁμόνοι-α, ας (ἡ).

Unitif, ive, adj., terme de dévotion, ἑνωτικ-ός, ή, όν.

Univalve, adj., terme de zoologie, μονόθυρ-ος, ος, ον.

Univers, n. m. 1 *Le monde entier*, κόσμ-ος, ου (ὁ). || 2 *La terre ou une grande partie de la terre*, γῆ, γῆς (ἡ); οἰκουμέν-η, ης (ἡ). || 3 *Les hommes*, ἄνθρωπ-οι, ων (οἱ).

Universalité, n. f., *totalité*, τὸ καθόλου. L'article se décline. On peut aussi tourner par l'adjectif, ἅπας, ἅπασα, ἅπαν; σύμπας, σύμπασα, σύμπαν, que l'on fait accorder avec le nom qui suit.

Universaux, n. m. pl., terme de logique, ὅλ-α, ων (τά).

Universel, elle, adj. 1 *Général, qui s'étend à tout*, ὁ, ἡ τὸ καθόλου. L'article se décline. On peut aussi tourner par l'adjectif, πᾶς, πᾶσα, πᾶν. Mériter l'admiration, la haine universelle, θαῦμα, μῖσος παρὰ πᾶσιν ἔχειν. C'est un usage universel de..., παρὰ πᾶσι νομίζεται, et l'infinitif. || 2 *Qui sait tout*, πάντα εἰδ-ώς, υῖα, ός. Légataire universel, πάγκληρ-ος, ου (ὁ, ἡ). Remède universel, πανάκει-α, ας (ἡ).

Universellement, adv., *généralement*, καθόλου, ὅλως.

Universitaire, adj., *qui appartient à l'université*, ἀκαδημαϊκ-ός, ή, όν.

Université, n. f., *corps enseignant*, ἀκαδημί-α, ας (ἡ).

Univocation, n. f., terme de scolastique, μονόφων-ον, ου (τό); μονόφθογγ-ον, ου (τό).

Univoque, adj., μονόφων-ος, ος, ον; μονόφθογγ-ος, ος, ον.

Uranographie, n. f., *description du ciel*, οὐρανογραφί-α, ας (ἡ).

Uranographique, adj., *qui appartient à l'uranographie*, ὁ, ἡ, τὸ τῆς οὐρανογραφίας. Le premier article se décline.

Uranoscope, n. m., *poisson de mer*, οὐρανοσκόπ-ος, ου (ὁ).

Uranus, n. m., *planète*, Οὐραν-ός, οῦ (ὁ).

Urbain, aine, adj., *de ville, de la ville*, ἀστικ-ός, ή, όν.

Urbanité, n. f., *politesse*, ἀστειότης, ἀστειότητ-ος (ἡ); ἀστειοσύν-η, ης (ἡ).

Ure, n. m., *taureau sauvage*, οὖρ-ος, ου (ὁ).

Uretère, n. m., terme d'anatomie, οὐρητήρ, οὐρητῆρ-ος (ὁ).

Urètre, n. m., terme d'anatomie, οὐρήθρ-α ας (ἡ).

Urgence, n. f., *nécessité*, ἀνάγκ-η, ης (ἡ).

Urgent, ente, adj., *pressant*, κατεπείγ-ων, ουσα, ον. Les affaires urgentes, κατεπείγοντ-α, ων (τά). Il est urgent, κατεπείγει.

Urinaire, adj., *qui a rapport à l'urine*, οὐρηρ-ός, ά, όν.

Urinal, n. m., *vase pour uriner*, οὐρητρ-ίς, ίδος (ἡ).

Urine, n. f., *liquide excrémentiel*, οὖρ-ον, ου (τό).

Uriner, v. intr., οὐρ-εῖν, οὐρ-έω, ῶ, fut. οὐρήσ-ω et οὐρήσ-ομαι. Avoir envie d'uriner, οὐρησεί-ειν, οὐρησεί-ω, sans futur.

Urineux, euse, adj., *qui est de la nature de l'urine*, οὐρηρ-ός, ά, όν.

Urne, n. f., ἀγγεῖ-ον, ου (τό). Urne cinéraire, κάλπ-η, ης (ἡ). Urne à mettre les suffrages, κάλπ-η, ης (ἡ); κληρωτ-ίς, ίδος (ἡ). Urne à puiser de l'eau, ὑδρί-α, ας (ἡ).

Urticaire, n. f., *sorte d'éruption*, ἐξάνθημα, ἐξανθήματος (τό).

Urtication, n. f., terme de chirurgie, κνίδωσ-ις, εως (ἡ).

Urticées, n. f. pl., *plantes analogues à l'ortie*, κνίδῃ ὁμοειδῆ φυτ-ά, ῶν (τά). Les deux derniers mots se déclinent.

Us, n. m. pl., *usages*, ἔθ-η, ῶν (τά). Les us et coutumes, τὰ ἐθικὰ καὶ νόμιμα.

Usage, n. m. 1 *Coutume, pratique reçue*, ἔθ-ος, εος, ους (τό). Qui est d'usage ou en usage, ἔθιμ-ος, ος, ον; νόμιμ-ος, ος ou η, ον. Être dans l'usage de, νομίζ-ειν, νομίζ-ω, fut. νομίσ-ω, et l'inf. Passer en usage, εἰς ἔθος καθίστασθαι, καθίσταμαι, fut. καταστήσ-ομαι. || 2 *Emploi d'une chose*, χρεί-α, ας (ἡ); χρῆσ-ις, εως (ἡ). Faire usage de, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. || 3 *Jouissance d'une chose*, χρεί-α, ας (ἡ); τὸ χρῆσθαι, dat. L'article se décline. || 4 *Expérience pratique*, ἐμπειρί-α, ας (ἡ). Qui a l'usage de, ἔμπειρ-ος, ος, ον; gén. Qui n'a pas l'usage, ἄπειρ-ος, ος, ον, gén.

Usager, n. m., *qui a droit de pacage*, τὴν ἐπινομίαν ἔχ-ων, οντος (ὁ).

Usance, n. f., *usage reçu*, νόμιμ-ον ἔθ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.

User, v. intr., *faire usage, se servir de*, χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat. En user, *agir, se conduire*, χρῆσθαι, dat.; προσφέρ-εσθαι, προσφέρ-ομαι, fut. προσενεχθήσ-ομαι, dat., ou εἰς, acc. || Verbe tr. 1 *Consommer les choses dont on se sert*, ἀναλίσκ-ειν, ἀναλίσκ-ω, fut. ἀναλώσ-ω, acc. || 2 *Détériorer par l'usage*, κατατρίβ-ειν, κατατρίβ-ω, fut. κατατρίψ-ω, acc.; διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || 3 *Diminuer par le frottement*, ἐπιτρίβ-ειν, ἐπιτρίβ-ω, fut. ἐπιτρίψ-ω, acc. || 4 *Affaiblir, énerver*, ἐκλύ-ειν, ἐκλύ-ω, fut. ἐκλύσ-ω, acc.; διαθρύπτ-ειν, διαθρύπτ-ω, fut. διαθρύψ-ω, acc.— ***Usé, ée***, part. passé et adj. 1 *Détérioré par l'usage*, τριπτ-ός, ή, όν; κατατετριμμέν-ος, η, ον. || 2 *Affaibli, énervé*, ἐκλελυμέν-ος, η, ον; διατεθρυμμέν-ος, η, ον. || 3 *Vulgaire, rebattu*, ἀγοραῖ-ος, ος ou α, ον; χυδαῖ-ος, α, ον.

User, n. m., *usage qu'on fait d'une chose*, χρεί-α, ας (ἡ); χρῆσ-ις, εως (ἡ).

Usine, n. f., *établissement industriel*, ἐργαστήρι-ον, ου (τό).

Usité, ée, adj., *qui est en usage*, εἰθισμέν-ος, η, ον; εἰωθ-ώς, υῖα, ός. En parlant des mots, χρηστ-ός, ή, όν.

Ustensile, n. m., *petit meuble de ménage*, σκεῦ-ος, εος, ους (τό).

Ustion, n. f., *action de brûler*, καῦσ-ις, εως (ἡ).

Usuel, elle, adj., *dont on se sert ordinairement*, συνήθ-ης, ης, ες.

Usuellement, adv., *communément*, συνήθως, ὡς τὰ πολλά.

Usufructuaire, adj., *d'usufruit*, ὁ, ἡ, τὸ δι' ἐπικαρπίας. L'article se décline.

Usufruit, n. m., *jouissance du fruit ou du produit d'un fonds*, ἐπικαρπί-α, ας (ἡ); τῶν καρπῶν χρῆσ-ις, εως (ἡ).

Usufruitier, n. m., *qui a l'usufruit*, ἐκκαρπούμεν-ος, ου (ὁ). Usufruitière, n. f., ἐκκαρπουμέν-η, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Usuraire, adj., *où il y a de l'usure*, δανειστικ-ός, ή, όν.

Usurairement, adv., *à gros intérêts*, ἐπὶ μεγάλοις τόκοις.

Usure, n. f., 1 *Intérêt*, τόκ-ος, ου (ὁ). Prêt à usure, δανεισμ-ός, οῦ (ὁ). Prêter à usure, δανείζ-ειν, δανείζ-ω, fut. δανείσ-ω. Emprunter à usure, δανείζ-εσθαι, δανείζ-ομαι, fut. δανείσ-ομαι. || 2 *Dépérissement par suite d'un long usage*, τρίψ-ις, εως (ἡ).

Usurier, n. m., *qui prête à usure*, δανειστ-ής, οῦ (ὁ). Usurière, n. f., δανείστρι-α, ας (ἡ).

Usurpateur, n. m., *celui qui par violence s'empare du bien d'autrui*, σφετεριστ-ής, οῦ (ὁ); σφετεριζόμεν-ος, ου (ὁ), avec l'acc. de l'objet; βίᾳ ἑλόμεν-ος, ου (ὁ), acc. Usurpatrice, n. f., σφετεριζομέν-η, ης (ἡ); βίᾳ ἑλομέν-η, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Usurpation, n. f., *action d'usurper*, σφετερισμ-ός, οῦ (ὁ); ἁρπαγ-ή, ῆς (ἡ).

Usurper, v. tr. 1 *S'emparer par violence du bien d'autrui*, σφετερίζ-εσθαι, σφετερίζ-ομαι, fut. σφετερίσ-ομαι, acc.; βίᾳ αἱρ-εῖσθαι, αἱρ-έομαι, οῦμαι, fut. αἱρήσ-ομαι, acc. || 2 *Obtenir par fraude la réputation, la gloire, l'estime*, ἀδίκως τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι, gén.

Utérin, ine, adj., *né de la même mère*, ὁμομήτρι-ος, ος, ον.

Utile, adj., *avantageux*, χρήσιμ-ος, ος ou η, ον (comp. χρησιμ-ώτερος, sup. χρησιμ-ώτατος); ὠφέλιμ-ος, ος ou η, ον (comp. ὠφελιμ-ώτερος, sup. ὠφελιμ-ώτατος). || Subst., συμφέρ-ον, οντος (τό).

Utilement, adv., χρησίμως, ὠφελίμως.

Utiliser, v. tr., *tirer parti de*, ἀπολαύ-ειν, ἀπολαύ-ω, fut. ἀπολαύσ-ομαι, gén.; χρ-ῆσθαι, χρ-άομαι, ῶμαι, fut. χρήσ-ομαι, dat.

Utilité, n. f. 1 *Avantage*, ὠφέλει-α, ας (ἡ). Tirer de l'utilité de, ὠφέλειαν λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι ἐκ, gén. L'utilité publique, κοινῇ συμφέρ-ον, οντος (τό). || 2 *Usage*, χρεί-α, ας (ἡ). Qui a de l'utilité, χρήσιμ-ος, ος ou η, ον. Qui n'est d'aucune utilité, ἄχρηστ-ος, ος, ον.

Utopie, n. f., *plan de gouvernement imaginaire*, οὐτοπί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Uvée, n. f., *une des tuniques de l'œil*, χιτών, χιτῶν-ος (ὁ).

V

V, **n. m.**, vingt-deuxième lettre de l'alphabet, n'a point de lettre correspondante en grec où elle est représentée tantôt par β, tantôt par οὐ.

Va, loc. adv. 1 *Soit, j'y consens*, εἶεν, ἔστω. || 2 *Poursuis, continue*, ἄγε, ἄγε δή.

Vacance, n. f. 1 *Temps pendant lequel une fonction n'est pas remplie*, ἐρημί-α, ας (ἡ). || 2 Nom pl., *cessation des études*, σχολ-ή, ῆς (ἡ). Être en vacances, σχολὴν ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω. || 3 *Temps où les tribunaux sont interrompus*, ἀπραξί-α, ας (ἡ).

Vacant, ante, adj., *vide, inoccupé*, κεν-ός, ή, όν; ἔρημ-ος, η, ον.

Vacarme, n. m., *tumulte*, θόρυβ-ος, ου (ὁ). Faire vacarme, θορυβοποι-εῖν, θορυβοποι-έω, ῶ, fut. θορυβοποιήσ-ω.

Vacation, n. f. 1 *Profession, métier*, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδεύματ-ος (τό); τέχν-η, ης (ἡ). || 2 *Temps donné par les gens de loi à une affaire*, διατριβ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Honoraires des gens de loi*, μισθ-ός, οῦ (ὁ). || 4 Au pl., *vacances des tribunaux*, ἀπραξί-α, ας (ἡ); ἄπρακτ-οι ἡμέρ-αι, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent.

Vaccin, n. m., δαμαλικ-όν, οῦ (τό). Grec moderne.

Vaccinateur, n. m., δαμαλίζ-ων, οντος (ὁ). Grec moderne.

Vaccination, n. f., δαμάλισμα, δαμαλίσματ-ος (τό). Grec moderne.

Vaccine, n. f., δαμαλ-ίς, ίδος (ἡ). Grec moderne.

Vacciner, v. tr., δαμαλίζ-ειν, δαμαλίζ-ω, fut. δαμαλίσ-ω, acc. Grec moderne.

Vache, n. f., *femelle du taureau*, βοῦς, βοός (ἡ).

Vacher, n. m., βουκόλ-ος, ου (ὁ). Vachère, n. f., βουκολ-οῦσα, ούσης (ἡ).

Vacherie, n. f., βούσταθμ-ον, ου (τό); βουστάσι-ον, ου (τό).

Vacillant, ante, adj. 1 *Qui vacille*, ταλαντευόμεν-ος, η, ον. || 2 *Irrésolu*, ἀμφίβουλ-ος, ος, ον; τὴν γνώμην ταλαντευόμεν-ος, η, ον.

Vacillation, n. f. 1 *Mouvement de ce qui vacille*, ταλάντωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Irrésolution*, ἀβουλί-α, ας (ἡ); ἀπορί-α, ας (ἡ).

Vaciller, v. intr. 1 *Branler, chanceler*, ταλαντεύ-εσθαι, ταλαντεύ-ομαι, fut. ταλαντευθήσ-ομαι. || 2 *Hésiter*, ἀμφισβητ-εῖν, ἀμφισβητ-έω, ῶ, fut. ἀμφισβητήσ-ω. || 3 *Être irrésolu*, διστάζ-ειν, διστάζ-ω, fut. διστάσ-ω; ἀπορ-εῖν, ἀπορ-έω, ῶ, fut. ἀπορήσ-ω.

Vacuité, n. f., *état de ce qui est vide*, κενότης, κενότητ-ος (ἡ).

Vade-mecum, n. m., *chose, livre qu'on porte sur soi*, ἐγχειρίδι-ον, ου (τό).

Va-et-vient, n. m. 1 *Retour d'un point à un autre*, παλινδρομί-α, ας (ἡ). || 2 *Bac*, πορθμεῖ-ον, ου (τό).

Vagabond, onde, adj. 1 *Qui erre çà et là*, πλανώμεν-ος, η, ον; πλανώδ-ης, ης, ες. || 2 *Déréglé*, en parlant des choses, ἄτακτ-ος, ος, ον; ἄνομ-ος, ος, ον. || Nom m., *homme sans domicile*, πλανήτ-ης, ου (ὁ); ἀλήτ-ης, ου (ὁ).

Vagabondage, n. m., *habitude de vagabonder*, ἀλητεί-α, ας (ἡ); πλανητικ-ὸς βί-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Vagabonder, v. tr., *être vagabond*, περιπλαν-ᾶσθαι, περιπλαν-άομαι, ῶμαι, fut. περιπλανήσ-ομαι; ἀλητεύ-ειν, ἀλητεύ-ω, fut. ἀλητεύσ-ω.

Vagir, v. intr., *pousser des vagissements*, κλαυθμυρίζ-ειν, κλαυθμυρ-ίζ-ω, fut. κλαυθμυρίσ-ω.

Vagissement, n. m., *cri des enfants nouveau-nés*, κλαυθμυρισμ-ός, οῦ (ὁ).

Vague, adj. 1 *Indéfini, sans bornes précises*, ἀόριστ-ος, ος, ον. Terres vagues, *incultes*, ἀνέργαστ-ος γῆ, γῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Incertain, qui n'est pas précis*, ἀδιόριστ-ος, ος, ον; ἀσαφ-ής, ής, ές (comp. ἀσαφ-έστερος, sup. ἀσαφ-έστατος). || 3 *Indécis, indéterminé*, ἀόριστ-ος, ος, ον; δυςκριν-ής, ής, ές. || Subst., ἀοριστί-α, ας (ἡ); ἀόριστ-ον, ου (τό).

Vague, n f., *eau de la mer ou des fleuves agitée par les vents*, κῦμα, κύματ-ος (τό). Dont les vagues sont soulevées, κυματώδ-ης, ης, ες. Soulever ses vagues, en parlant de la mer ou des fleuves, κυμαίν-ειν, κυμαίν-ω, fut. κυμαν-ῶ.

Vaguement, adv., *d'une manière vague*, ἀορίστως, ἀσαφῶς.

Vaguer, v. intr., *errer çà et là*, περιπλαν-ᾶσθαι, περιπλαν-άομαι, ῶμαι, fut. περιπλανήσ-ομαι; ἀλ-ᾶσθαι, ἀλ-άομαι, fut. ἀλήσ-ομαι.

Vaillamment, adv., *avec valeur*, ἀνδρείως, μετ' ἀνδρείας.

Vaillance, n. f., *valeur*, ἀνδρεί-α, ας (ἡ); ἀνδραγαθί-α, ας (ἡ).

Vaillant, ante, adj., *courageux*, ἀνδρεῖ-ος, α, ον (comp. ἀνδρει-ότερος, sup. ἀνδρει-ότατος).

Vaillant, n. m., *le fonds de bien d'une personne*, οὐσί-α, ας (ἡ); περιουσί-α, ας (ἡ).

Vaillantise, n. f. 1 *Action de valeur*, ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθήματ-ος (τό). || 2 *Fanfaronnade*, ἀλαζόνευμα, ἀλαζονεύματ-ος (τό).

Vain, aine, adj. 1 *Inutile, qui ne produit rien*, ἄχρηστ-ος, ος, ον. || 2 *Frivole, chimérique*, κοῦφ-ος, η, ον (comp. κουφ-ότερος, sup. κουφ-ότατος); κεν-ός, ή, όν (comp. κεν-ώτερος, sup. κεν-ώτατος); μάται-ος, α,

ον (comp. μαται-ότερος, sup. μαται-ότατος.) || 3 *Orgueilleux,* ὑπερήφαν-ος, ος, ον (comp. ὑπερηφαν-έστερος, sup. ὑπερηφαν-έστατος).

Vaincre, v. tr. 1 *Remporter la victoire,* νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc. || 2 *Avoir l'avantage sur ses concurrents,* νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc.; κρατ-εῖν, κρατ-έω, ῶ, fut. κρατήσ-ω, gén. || 3 *Surpasser,* ὑπερβάλλ-ειν, ὑπερβάλλ-ω, fut. ὑπερβαλ-ῶ, acc.; προέχ-ειν, προέχ-ω, fut. προέξ-ω, gén. || 4 *Convaincre, fléchir,* νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω, acc.; ἐπι-κάμπτ-ειν, ἐπικάμπτ-ω, fut. ἐπικάμψ-ω, acc. || 5 *Surmonter des obstacles,* ὑπερ-βαίν-ειν, ὑπερβαίν-ω, fut. ὑπερβήσ-ομαι, acc. — **se Vaincre,** v. pr., *maîtriser ses passions,* ἑαυτοῦ ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω.

Vainement, adv., *en vain,* μάτην, ματαίως.

Vainqueur, n. m., *celui qui a vaincu,* νικητ-ής, οῦ (ὁ).

Vairon, n. m., *petit poisson,* κωβίδι-ον, ου (τό).

Vairon, adj. Œil vairon, *maladie de l'œil chez les chevaux,* ὑάλωμα, ὑαλώματ-ος (τό).

Vaisseau, n. m. 1 *Vase,* ἄγγ-ος, εος, ους (τό); ἀγγεῖ-ον, ου (τό). | 2 *Navire,* ναῦς, νεώς (ἡ). Chantier pour les vaisseaux, νεών, νεῶν-ος (ὁ). Lieu où l'on garde les vaisseaux, νεώρι-ον, ου (τό). Équiper des vaisseaux, ναῦς παρασκευάζ-ειν, παρασκευάζ-ω, fut. παρασκευάσ-ω. Commander un vaisseau, ναυαρχ-εῖν, ναυαρχ-έω, ῶ, fut. ναυαρ-χήσ-ω. || 3 *Étendue d'un édifice,* περι-βολ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Veine,* ἀγγεῖ-ον, ου (τό).

Vaisselle, n. f., *tout ce qui sert à l'usage de la table,* σκεύ-η, ῶν (τά). Vaisselle de terre, κέραμα, ων (τά). Vaisselle d'argent, ἀργυρώματ-α, ων (τά). Vaisselle d'or, χρυ-σώματ-α, ων (τά).

Val, n. m., *vallon,* ἄγκ-ος, εος, ους (τό). **Par monts et par vaux**, ἄνω καὶ κάτω, ou ἄνω κάτω.

Valable, adj. 1 *Qui doit être reçu en justice,* νόμιμ-ος, ος ou η, ον; ἔννομ-ος, ος, ον. || 2 *Admissible,* προςδεκτ-ός, ή, όν; ἀπόδεκτ-ος, ος, ον.

Valablement, adv. 1 *Légalement,* νομί-μως, ἐννόμως. || 2 *D'une manière admissible,* ἀποδέκτως.

Valériane, n. f., *plante,* ἀγρί-α νάρδ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Valet, n. m., *serviteur,* ὑπηρέτ-ης, ου (ὁ). Valet de pied, ἀκόλουθ-ος, ου (ὁ). Valet d'armée, σκευοφόρ-ος, ου (ὁ).

Valetage, n. m., *service de valet,* ὑπη-ρεσί-α, ας (ἡ).

Valetaille, n. f., *foule de valets,* ὑπηρε-τικ-όν, οῦ (τό).

Valeter, v. intr. 1 *Faire le valet,* ὑπηρετ-εῖν, ὑπηρετ-έω, ῶ, fut. ὑπηρετήσ-ω, dat. || 2 *Faire beaucoup de courses,* ἄνω κάτω τρέχ-ειν, τρέχ-ω, fut. δραμ-οῦμαι.

Valétudinaire, adj., *maladif,* νοσώδ-ης, ης, ες; ἐπίνοσ-ος, ος, ον.

Valeur. n. f. 1 *Ce que vaut une chose,* τιμ-ή, ῆς (ἡ). Qui est sans valeur, ἄτιμ-ος, ος, ον. Qui a une grande valeur, πολύτιμ-ος, ος, ον. Attacher de la valeur à quelque chose, περὶ πολλοῦ ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, acc. || 2 *Rapport d'une terre,* ἀποφορ-ά, ᾶς (ἡ). Être en valeur, εὐ-φορ-εῖν, εὐφορ-έω, ῶ, fut. εὐφορήσ-ω. Mettre en valeur, εὔφορον ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. || 3 *Tout bien disponible,* ὑπάρχοντ-α, ων (τά). || 4 *Lettre de change,* συμβολικ-ὸν γραμμάτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 5 *Durée d'une note en musique,* χρόν-ος, ου (ὁ). || 6 *Signification précise d'un mot,* δύναμ-ις, εως (ἡ).

Valeur, n. f., *courage,* ἀνδρεί-α, ας (ἡ), ἀρετ-ή, ῆς (ἡ).

Valeureusement, adv., *avec valeur,* ἀν-δρείως, μετ' ἀνδρείας.

Valeureux, euse, adj., *courageux,* ἀν-δρεῖ-ος, α, ον (comp. ἀνδρει-ότερος, sup. ἀνδρει-ότατος).

Validation, n. f., *action de valider,* ἐπι-κύρωσ-ις, εως (ἡ).

Valide, adj. 1 *Valable,* κύρι-ος, α, ον. || 2 *Bien portant,* ἐρρωμέν-ος, η, ον.

Validement, adv., *d'une manière valide,* κυρίως.

Valider, v. tr., *rendre valide,* ἐπικυρ-οῦν, ἐπικυρ-όω, ῶ, fut. ἐπικυρώσ-ω, acc.

Validité, n. f., *état de ce qui est valide,* νομιμότης, νομιμότητ-ος (ἡ); τὸ κύριον εἶναι. L'article se décline.

Valise, n. f., *sac de voyage,* ἱπποπήρ-α, ας (ἡ).

Vallaire, adj. f., *couronne vallaire,* ἑρκεῖ-ος στέφαν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Vallée, n. f., ou **Vallon**, n. m., *espace entre deux ou plusieurs collines,* ἄγκ-ος, εος, ους (τό); αὐλών, αὐλῶν-ος (ὁ).

Valoir, v. intr., *être d'un certain prix,* ἄξι-ος, α, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι, gén. Valoir peu, beaucoup, ὀλίγου, πολλοῦ ἄξι-ος, α, ον εἶναι. Valoir mieux, κρείττ-ων, ων, ον εἶναι. Il vaut mieux, κρεῖττον ou αἱρετώτε-ρόν ἐστιν, et l'inf. || Verbe tr. 1 *Rapporter,* en parlant de la terre, ἀποφέρ-ειν, ἀποφέρ-ω, fut. ἀποίσ-ω, acc. || 2 *Causer, procurer,* παρέχ-ειν, παρέχ-ω, fut. παρέξ-ω, acc. || 3 *Tenir lieu de,* εἶναι ἐν μέρει, gén.; εἶναι ἀντί, gén. || 4 *Être égal en importance,* ἐν ἴσῳ εἶναι, dat. Faire valoir: 1° *Exploiter une terre,* ἐργάζ-εσθαι, ἐργάζ-ομαι, fut. ἐργάσ-ομαι, acc. 2° *Tirer profit de,* καρπ-οῦσθαι, καρπ-όομαι, οῦμαι, fut. καρπώσ-ομαι, acc. 3° *Louer beaucoup, exagérer,* μεγαλύν-ειν, μεγαλύν-ω, fut. μεγαλυν-ῶ, acc. Se faire valoir, σεμνύν-εσθαι, σεμνύν-ομαι, fut. σεμνυν-οῦμαι; μεγαλύν-εσθαι, μεγαλύν-ομαι, fut. μεγαλυν-οῦμαι. Autant vaut, loc.

adv., *peu s'en faut*, ὀλίγου δεῖν. A valoir, loc. adv., *à compte*, ἅτε μέρος τῆς τιμῆς. Vaille que vaille, loc. adv., *à tout hasard*, ὅ τι ἂν τύχῃ, ὅ τι ἂν γένηται, εἰκῇ.

Valse, n. f., *espèce de danse*, στρόβιλ-ος, ου (ὁ).

Valser, v. intr., *danser la valse*, στροβιλίζ-ειν, στροβιλίζ-ω, fut. στροβιλίσ-ω.

Valseur, n. m., τὸν στρόβιλον ὀρχούμεν-ος, ου (ὁ). Valseuse, n. f., τὸν στρόβιλον ὀρχουμέν-η, ης (ἡ).

Value, n. f. Plus value, μείζ-ων τιμ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Valve, n. f. 1 *Coquille*, πτύξ, πτυχ-ός (ἡ). || 2 *Gousse*, λόβ-ος, ου (ὁ).

Valvule, n. f., terme de médecine, δικλ-ίς, ίδος (ἡ), sous-ent. θύρα.

Vampire, n. m. 1 *Chauve-souris*, στρίγξ, στριγγ-ός (ἡ). || 2 *Être chimérique, spectre*, μορμολυκεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Homme qui s'enrichit aux dépens du peuple*, δημοβόρ-ος, ου (ὁ).

Van, n. m., *instrument pour vanner*, λικμ-ός, οῦ (ὁ).

Vanille, n. f., *fruit du vanillier*, βανιλί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Vanillier, n. m., *plante*, βανιλί-α, ας (ἡ). Grec moderne.

Vanité, n. f. 1 *Inutilité, peu de solidité*, κενότης, κενότητ-ος (ἡ); ματαιότης, ματαιότητ-ος (ἡ). || 2 Au pluriel, *frivolités, choses mondaines*, κεν-ά, ῶν (τά). || 3 *Amour-propre*, μεγαλαυχί-α, ας (ἡ). Faire vanité, tirer vanité de, μεγαλαυχ-εῖν, μεγαλαυχέω, ῶ, fut. μεγαλαυχήσ-ω ἐπί, dat.; καυχᾶσθαι, καυχ-άομαι, ῶμαι, fut. καυχήσ-ομαι, dat. seul ou avec ἐπί. Sans vanité, loc. adv., ἄνευ μεγαλαυχίας.

Vaniteux, euse, adj., *plein de vanité*, μεγάλαυχ-ος, ος, ον; κεναυχ-ής, ής, ές.

Vanne, n. f., *porte d'écluse*, καταρράκτης, ου (ὁ).

Vanneau, n. m., *oiseau*, σχοίνικλ-ος, ου (ὁ).

Vanner, v. tr., *nettoyer le grain avec un van*, λικμ-ᾶν, λικμ-άω, ῶ, fut. λικμήσ-ω, acc.

Vannerie, n. f. 1 *Métier de vannier*, οἰσυοπλόκου ou οἰσυουργοῦ τέχν-η, ης (ἡ). || 2 *Marchandises de vannier*, οἰσύϊν-α ἔργ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Vannette, n. f., *panier pour vanner l'avoine*, λικμητήρι-ον, ου (τό).

Vanneur, n. m., *celui qui vanne les grains*, λικμητ-ής, οῦ (ὁ).

Vannier, n. m., *ouvrier qui travaille en osier*, οἰσυοπλόκ-ος, ου (ὁ); οἰσυουργ-ός, οῦ (ὁ).

Vantail, n. m., *battant d'une porte*, θύρωμα, θυρώματ-ος (τό). Au plur., Vantaux, δικλίδ-ες, ων (αἱ).

Vantard, arde, adj., *qui aime à se vanter*, ἀλαζ-ών, ών, όν (comp. ἀλαζ-ονέστερος, sup. ἀλαζ-ονέστατος). || Subst., καυχηματί-ας, ου (ὁ).

Vanter, v. tr., *louer extrêmement*, ἐγκωμιάζ-ειν, ἐγκωμιάζ-ω, fut. ἐγκωμιάσ-ω, acc. — **se Vanter** de, v. pr. 1 *Tirer vanité de*, καυχᾶσθαι, καυχ-άομαι, ῶμαι, fut. καυχήσ-ομαι, dat. seul ou avec ἐπί. || 2 *Se faire fort de*, ὑποδέχ-εσθαι, ὑποδέχ-ομαι, fut. ὑποδέξ-ομαι; ὑφίστ-ασθαι, ὑφίστ-αμαι, fut. ὑποστήσ-ομαι.

Vanterie, n. f., *vaine louange qu'on se donne à soi-même*, καύχημα, καυχήματ-ος (τό).

Va-nu-pieds, n. m., *vagabond, misérable*, ἀνυπόδητ-ος ἀνήρ, ἀνδρ-ός (ὁ). Les deux mots se déclinent; οὐτιδαν-ός, οῦ (ὁ).

Vapeur, n. f. 1 *Espèce de fumée que dégagent les corps humides*, ἀτμ-ός, οῦ (ὁ), Plein de vapeur, semblable à une vapeur, ἀτμώδ-ης, ης, ες. En forme de vapeur, ἀτμοειδῶς. Exhaler une vapeur, ἀτμίζ-ειν, ἀτμίζ-ω, fut. ἀτμίσ-ω. Réduire, changer en vapeur, ἀτμιδ-οῦν, ἀτμιδ-όω, ῶ, fut. ἀτμιδώσ-ω, acc. || 2 Au plur., *affections nerveuses*, μελαγχολί-α, ας (ἡ). Avoir des vapeurs, μελαγχολ-ᾶν, μελαγχολ-άω, ῶ, fut. μελαγχολήσ-ω.

Vaporeux, euse, adj. 1 *Qui contient de la vapeur*, ἀτμώδης, ης, ες; ἀτμιδώδ-ης, ης, ες. || 2 *Sujet aux vapeurs*, μελαγχολικός, ή, όν.

Vaporisation, n. f., *passage d'une substance de l'état liquide à celui de vapeur*, ἄτμισ-ις, εως (ἡ); ἀτμισμ-ός, οῦ (ὁ).

Vaporiser, v. tr., *réduire en vapeur*, ἀτμιδοῦν, ἀτμιδ-όω, ῶ, fut. ἀτμιδώσ-ω, acc.

Vaquer, v. intr. 1 *Être vacant*, κεν-ός, ή, όν ou ἔρημ-ος, η, ον εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. || 2 *Être en vacances*, σχολάζ-ειν, σχολάζ-ω, fut. σχολάσ-ω. || 3 *Donner son temps à, s'occuper de*, σχολὴν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω ἀμφί, acc.; διατρίβ-ειν, διατρίβ-ω, fut. διατρίψ-ω ἐπί, dat.

Varaigne, n. f., *conduit, rigole*, ἀμάρ-α, ας (ἡ).

Varangue, n. f., *pièce de la charpente inférieure d'un vaisseau*, χέλυσμα, χελύσματος (τό).

Varech, n. m., *plante marine*, φῦκ-ος, εος, ους (τό); φυκί-ον, ου (τό).

Varenne, n. f., *terrains incultes*, χέρσ-ος ou ἀγεώργητ-ος χώρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Vareuse, n. f., *espèce de blouse*, χιτώνι-ον, ου (τό).

Variabilité, n. f., *disposition à varier*, εὐμεταβλησί-α, ας (ἡ); εὐμετάβλητ-ον, ου (τό).

Variable, adj. 1 *Sujet à varier*, εὐμετάβλητ-ος, ος, ον. || 2 *Inconstant*, ἄστατ-ος, ος, ον; ἀβέβαι-ος, ος, ον.

Variant, ante, adj., *qui change souvent*, εὐμετάβολ-ος, ος, ον.

Variante, n. f., se dit des diverses leçons d'un même texte, διάφορ-ος γραφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Variation, n. f., *changement*, μεταβολ-ή, ῆς (ἡ). || Au plur., *ornements sur une mélodie*, μέλους ποικιλί-α, ας (ἡ).

Varice, n. f., *tumeur formée par la dilatation d'une veine*, κιρσ-ός, οῦ (ὁ).
Varicelle, n. f., *éruption cutanée*, ἔκθυμα, ἐκθύματ-ος (τό).
Varicocèle, n. f., *tuméfaction d'une veine*, κιρσοκήλ-η, ης (ἡ).
Varier, v. tr., *diversifier*, ποικίλλ-ειν, ποικίλλ-ω, fut. ποικιλ-ῶ, acc. || Verbe intr. 1 *Changer*, μεταβάλλ-εσθαι, μεταβάλλ-ομαι, fut. μεταβληθήσ-ομαι; ἀλλοι-οῦσθαι, ἀλλοιόομαι, οῦμαι, fut. ἀλλοιωθήσ-ομαι. || 2 *Différer d'avis, de sentiments*, διαφέρ-εσθαι, διαφέρ-ομαι, fut. διενεχθήσ-ομαι.— ***Varié, ée***, part. passé et adj., ποικίλ-ος, η, ον.
Variété, n. f., *diversité*, ποικιλί-α, ας (ἡ), διαφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Variole, n. f., *petite vérole*, ἔκθυμα, ἐκθύματ-ος (τό).
Variqueux, euse, adj. 1 *Qui appartient à la varice*, κιρσώδ-ης, ης, ες. || 2 *Affecté de varices*, κιρσοὺς ἔχ-ων, ουσα, ον.
Varlet, n. m., *page*, ἀκόλουθ-ος, ου (ὁ).
Varlope, n. f., *gros rabot*, ῥυκάν-η, ης (ἡ).
Vasculaire ou **Vasculeux, euse**, adj., *plein de vaisseaux*, ἀγγειώδ-ης, ης, ες.
Vase, n. f., *bourbe*, πηλ-ός, οῦ (ὁ); ἰλύς, ἰλύ-ος (ἡ).
Vase, n. m., *ustensile pour contenir des liquides*, ἄγγ-ος, εος, ους (τό); ἄγγει-ον, ου (τό).
Vaseux, euse, adj., *bourbeux*, ἰλυώδ-ης, ης, ες; πηλώδ-ης, ης, ες.
Vasistas, n. m., *petite ouverture dans une porte ou une fenêtre*, θυρίδι-ον, ου (τό).
Vassal, n. m., *qui relève d'un seigneur*, πελάτ-ης, ου (ὁ). Vassale, n. f., πελάτ-ις, ιδος (ἡ).
Vasselage, n. m., *condition de vassal*, πελατεί-α, ας (ἡ).
Vaste, adj., *d'une grande étendue*, εὐρ-ύς, εῖα, ύ (comp. εὐρ-ύτερος, sup. εὐρ-ύτατος); εὐρύχωρ-ος, ος, ον.
Vaudeville, n. m., *chanson qui court par la ville*, ἀγοραῖ-ον ᾀσμάτι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Vau-l'eau (à), loc. adv., *suivant le cours de l'eau*, κατὰ ῥοῦν. Aller à vau-l'eau, ἔῤῥειν, ἔῤῥ-ω, fut. ἐῤῥήσ-ω.
Vaurien, n. m., *fainéant, fripon*, οὐτιδαν-ός, οῦ (ὁ).
Vautour, n. m., *oiseau de proie*, γύψ, γυπ-ός (ὁ).
se Vautrer, v. pr., *se rouler, s'enfoncer dans*, κυλινδ-εῖσθαι, κυλινδ-έομαι, οῦμαι, fut. κυλινδηθήσ-ομαι ἐν, dat.
Veau, n. m. 1 *Le petit de la vache*, μόσχ-ος, ου (ὁ, ἡ). Veau marin, φώκ-η, ης (ἡ). || 2 *La chair du veau*, μόσχει-ον κρέας, κρέως (τό). Les deux mots se déclinent.
Vedette, n. f. 1 *Sentinelle de cavalerie*, σκοπ-ός, οῦ (ὁ); σκοπιωρ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Guérite placée sur un rempart*, σκοπι-ά, ᾶς (ἡ).
Végétable, adj. 1 *Qui végète*, φυτ-ός, ή, όν. || 2 *Favorable à la végétation*, τῇ φυτείᾳ ἐπιτήδει-ος, ος ου α, ον.
Végétal, n. m., *corps organisé qui végète*, φυτ-όν, οῦ (τό).
Végétal, ale, adj., *qui appartient aux végétaux*, φυτικ-ός, ή, όν. Le règne végétal, φυτ-ά, ῶν (τά).
Végétatif, ive, adj., *qui fait végéter*, φυτευτικ-ός, ή, όν.
Végétation, n. f. 1 *Action de végéter*, φυτεί-α, ας (ἡ). || 2 *Les végétaux*, φυτ-ά, ῶν (τά).
Végéter, v. intr. 1 *Se nourrir et croître*, βλαστάν-ειν, βλαστάν-ω, fut. βλαστήσ-ω; αὐξάν-εσθαι, αὐξάν-ομαι, fut. αὐξηθήσ-ομαι. || 2 *Vivre dans la gêne*, ἐνδεῶς πράττ-ειν, πράττ-ω, fut. πράξ-ω.
Véhémence, n. f., *impétuosité*, σφοδρότης, σφοδρότητ-ος (ἡ); δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ); ὁρμ-ή, ῆς (ἡ).
Véhément, ente, adj., *impétueux*, σφοδρ-ός, ά, όν (comp. σφοδρ-ότερος, sup. σφοδρ-ότατος); δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).
Véhémentement, adv., *très-fort*, εὖ μάλα, μάλιστα.
Véhicule, n. m. 1 *Tout moyen de transport*, ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). || 2 *Ce qui excite l'esprit*, ὁρμητήρι-ον, ου (τό).
Veille, n. f. 1 *Absence de sommeil*, ἀγρυπνί-α, ας (ἡ). || 2 Au plur., *longue application au travail, aux affaires*, ἀγρυπνί-α, ας (ἡ); νυκτογραφί-α, ας (ἡ). || 3 *Division de la nuit chez les anciens*, φυλακ-ή, ῆς (ἡ). || 4 *Le jour qui a précédé celui où l'on est*, προτεραί-α, ας (ἡ). La veille de, loc. adv., τῇ προτεραίᾳ, gén. La veille du jour où, τῇ προτεραίᾳ ὅτε ou ᾗ, avec l'indic. Être à la veille de, μέλλ-ειν, μέλλ-ω, fut. μελλήσ-ω, avec l'infin. futur.
Veillée, n. f., *veille que font ensemble plusieurs personnes*, νυκτερεί-α, ας (ἡ); νύχημα, νυχήματ-ος (τό).
Veiller, v. intr. 1 *Ne point dormir*, ἀγρυπνεῖν, ἀγρυπν-έω, ῶ, fut. ἀγρυπνήσ-ω; νυχεύ-ειν, νυχεύ-ω, fut. νυχεύσ-ω. || 2 *Prendre garde à*, ἐπιμελ-εῖσθαι, ἐπιμελ-έομαι, οῦμαι, fut. ἐπιμελήσ-ομαι, gén. || Verbe tr. 1 *Passer la nuit auprès de quelqu'un*, νυκτερεύ-ειν, νυκτερεύ-ω, fut. νυκτερεύσ-ω παρά, dat. || 2 *Surveiller*, διαφυλάττ-ειν, διαφυλάττ-ω, fut. διαφυλάξ-ω, acc.
Veilleur, n. m., *gardien de nuit*, παννυχιστ-ής, οῦ (ὁ).
Veilleuse, n. f., *lampe nocturne*, πάννυχ-ος λυχνίσκ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Veine, n. f. 1 *Vaisseau sanguin*, φλέψ, φλεβ-ός (ἡ). Ouvrir la veine, φλεβοτομ-εῖν, φλεβοτομ-έω, ῶ, fut. φλεβοτομήσ-ω. || 2 *Veine du bois*, φλέψ, φλεβ-ός (ἡ). || 3 *Filon métallique*, φλέψ, φλεβ-ός (ἡ). || 4 *Inspiration poétique*, ποιητικ-ὴ δύναμ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Veiner, v. tr., *imiter par la peinture les veines du marbre ou du bois*, φλεψὶ δια-

ποικίλλ-ειν, διαποικίλλ-ω, fut. διαποικιλ-ῶ, acc.

Veiné, ée ou **Veineux, euse**, adj., φλέβας ἔχ-ων, ουσα, ον; φλεβώδ-ης, ης, ες.

Veinule, n. f., *petite veine*, φλέβι-ον, ου (τό).

Vélar, n. m., *plante*, ἐρύσιμ-ον, ου (τό).

Velche, n. m., *homme grossier et ignorant*, ἀγροῖκ-ος, ου (ὁ).

Véler, v. intr., *mettre bas*, en parlant d'une vache, μόσχον τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι.

Vélin, n. m., *peau de veau préparée*, διφθέρ-α, ας (ἡ).

Vélites, n. m. pl., *soldats armés à la légère*, ψιλ-οί, ῶν (οἱ), sous-ent. στρατιῶται.

Velléité, n. f., *volonté faible et sans effet*, ὄρεξ-ις, εως (ἡ). Avoir des velléités de, ὀρέγ-εσθαι, ὀρέγ-ομαι, fut. ὀρέξ-ομαι, infinitif précédé de τοῦ.

Véloce, adj., *rapide*, ταχ-ύς, εῖα, ύ (comp. ταχ-ύτερος, sup. ταχ-ύτατος).

Vélocifère, n. m., *voiture légère et rapide*, ταχυκίνητ-ος ἅμαξ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Vélocité, n. f., *rapidité*, ταχύτης, ταχύτητ-ος (ἡ).

Velours, n. m., *étoffe de soie*, ὁλοσηρικ-όν, οῦ (τό).

Velouté, ée, adj. 1 *Qui a l'aspect du velours*, ὁλοσηρικῷ ὅμοι-ος, α, ον. || 2 *Doux, moelleux*, ἡδ-ύς, εῖα, ύ (comp. ἡδ-ίων, sup. ἥδ-ιστος).

Veltage, n. m., μέτρησ-ις, εως (ἡ).

Velte, n. f., *mesure de liquide*, ξέστ-ης, ου (ὁ).

Velter, v. tr., *mesurer à la velte*, ξέστη μετρ-εῖν, μετρ-έω, ῶ, fut. μετρήσ-ω, acc.

Velteur, n. m., *celui qui jauge*, μετρητ-ής, οῦ (ὁ).

Velu, ue, adj., *couvert de poils*, λάσι-ος, ος ou α, ον (comp. λασι-ώτερος, sup. λασιώτατος).

Venaison, n. f. 1 *Chair de bête fauve*, θήρει-ον κρέας, κρέως (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Graisse*, πιμελ-ή, ῆς (ἡ).

Vénal, ale, adj. 1 *Qui se vend, qui peut se vendre*, ὤνι-ος, ος ou α, ον; ὠνητ-ός, ή, όν. || 2 *Intéressé*, αἰσχροκερδ-ής, ής, ές.

Vénalement, adv., *d'une manière vénale*, αἰσχροκερδῶς.

Vénalité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est vénal*, ὠνητ-όν, οῦ (τό). || 2 *Corruption*, δωροδοκί-α, ας (ἡ).

Venant, adj. m., παρι-ών, όντος (ὁ). Tout venant, τυχ-ών, όντος (ὁ). Les allants et venants, παριόντ-ες, ων (οἱ).

Vendable, adj., *qui peut être vendu*, πράσιμ-ος, ος, ον.

Vendange, n. f. 1 *Récolte du raisin*, τρυγ-ή, ῆς (ἡ); τρύγησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Temps où elle se fait*, τρυγητ-ός, οῦ (ὁ).

Vendanger, v. tr., *faire la vendange*, τρυγ-ᾶν, τρυγ-άω, ῶ, fut. τρυγήσ-ω.

Vendangeur, n. m., τρυγητ-ής, οῦ (ὁ). Vendangeuse, n. f., τρυγήτρι-α, ας (ἡ)

Vendeur, n. m., *celui qui vend ou a vendu*, πρατήρ, πρατῆρ-ος (ὁ). Venderesse, n. f., πράτρι-α, ας (ἡ).

Vendeur, n. m., *celui dont la profession est de vendre*, πωλητ-ής, οῦ (ὁ). Vendeuse, n. f., πωλοῦσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.

Vendition, n. f., *vente*, πώλησ-ις, εως (ἡ). πρᾶσ-ις, εως (ἡ).

Vendre, v. tr. 1 *Aliéner pour un certain prix*, πιπράσκ-ειν, πιπράσκ-ω, fut. πεprάσ-ω, acc.; πωλ-εῖν, πωλ-έω, ῶ, fut. πωλήσ-ω, acc. Vendre chèrement sa vie, οὐκ ἀτιμωρητὶ ἀποθνήσκ-ειν, ἀποθνήσκ-ω, fut. ἀποθαν-οῦμαι. || 2 *Livrer, trahir*, προδιδόναι, προδίδωμι, fut. προδώσ-ω, acc.

Vendredi, n. m., Ἀφροδίτης ἡμέρ-α, ας (ἡ); ἕκτ-η ἡμέρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Vénéfice, n. m., *empoisonnement*, φαρμακεί-α, ας (ἡ).

Venelle, n. f., *petite rue*, στενωπ-ός, οῦ (ἡ), sous-ent. ὁδός.

Vénéneux, euse, adj., *qui a du venin*, φαρμακώδ-ης, ης, ες.

Vénérable, adj., *digne de vénération*, σεβαστ-ός, ή, όν.

Vénération, n. f. 1 *Respect pour les choses saintes*, σέβασ-ις, εως (ἡ); σεβασμ-ός, οῦ (ὁ). Objet de vénération, σέβασμα, σεβάσματ-ος (τό). || 2 *Estime respectueuse*, θεραπεί-α, ας (ἡ).

Vénérer, v. tr. 1 *Porter honneur*, σέβεσθαι, σέβ-ομαι, fut. σέψ-ομαι, acc. || 2 *Avoir une estime respectueuse*, θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω, acc.

Vénerie, n. f. 1 *Art de chasser aux chiens courants*, κυνηγεσί-α, ας (ἡ). || 2 *Équipage de chasse*, θήρατρ-α, ων (τά). || 3 *Les gens attachés à la vénerie*, κυνηγέτ-αι, ῶν (οἱ).

Venette, n. f., *peur*, φόβ-ος, ου (ὁ). Avoir la venette, φοβ-εῖσθαι, φοβ-έομαι, οῦμαι, fut. φοβήσ-ομαι.

Veneur, n. m., *celui qui fait chasser les chiens*, κυνηγ-ός, οῦ (ὁ).

Vengeance, n. f., *action de se venger*, τιμωρί-α, ας (ἡ). Tirer vengeance, τιμωρίαν ἀφαιρ-εῖν, ἀφαιρ-έω, ῶ, fut. ἀφαιρήσ-ω.

Venger, v. tr., *tirer vengeance d'une injure*, τιμωρ-εῖν, τιμωρ-έω, ῶ, fut. τιμωρήσ-ω, dat. ou gén. avec ὑπέρ; τιμωρίαν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι, dat. — ***se Venger***, v. pr., τιμωρ-εῖσθαι, τιμωρ-έομαι, οῦμαι, fut. τιμωρήσ-ομαι, acc.

Vengeur, n. m., τιμωρ-ός, οῦ (ὁ); τιμωρητ-ής, οῦ (ὁ). Vengeresse, n. f., τιμωρ-ός, οῦ (ἡ).

Véniel, elle, adj., *digne de pardon*, συγγνωστ-ός, ή, όν.

Véniellement, adv., pécher véniellement, συγγνωστὰ ἁμαρτάν-ειν, ἁμαρτάν-ω, fut. ἁμαρτήσ-ομαι.

Venimeux, euse, adj., *qui a du venin*, ἰοβόλ-ος, ος, ον.

Venin, n. m. 1 *Sorte de poison*, ἰ-ός, οῦ

(ὁ). Jeter du venin, ἰοβολ-εῖν, ἰοβολ-έω, ῶ, fut. ἰοβολήσ-ω. || 2 *Malignité*, κακοήθει-α, ας (ἡ). || 3 *Haine, rancune*, μῖσ-ος, εος, ους (τό).

Venir, v. intr. 1 *Se transporter d'un lieu dans un autre*, ἔρχ-εσθαι, ἔρχ-ομαι. fut. ἐλεύσ-ομαι; ἥκ-ειν, ἥκ-ω, fut. ἥξ-ω. || 2 *Arriver fortuitement*, παρατυγχάν-ειν, παρατυγχάν-ω, fut. παρατεύξ-ομαι. || 3 *Échoir*, παραγίγν-εσθαι, παραγίγν-ομαι, fut. παραγενήσ-ομαι εἰς, acc. || 4 *Être issu, sorti*, γένος ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω ἐκ ou ἀπό, gén. || 5 *Être dérivé*, en parlant des mots, προάγ-εσθαι, προάγ-ομαι, fut. προαχθήσ-ομαι ἀπό, gén. || 6 *Naître, croître*, φύ-εσθαι, φύ-ομαι, φύσ-ομαι. || 7 *Émaner*, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι ἐκ ou ἀπό, gén.; ὑπάρχ-ειν, ὑπάρχ-ω, fut. ὑπάρξ-ω ἐκ, gén. || 8 *Venir de*, suivi d'un infinitif, se tourne par *tout à l'heure*, ἄρτι, ἀρτίως. Il vient de partir, ἄρτι ἀπῆλθε. || 9 *Venir à*, suivi d'un infinitif, ne s'exprime pas. S'il vient à savoir cela, ἐὰν τοῦτο πύθηται. Locutions diverses : Venir au monde, γίγν-εσθαι, γίγν-ομαι, fut. γενήσ-ομαι. Aller et venir, περιπατ-εῖν, περιπατ-έω, ῶ, fut. περιπατήσ-ω. Venir à bien, προχωρ-εῖν, προχωρ-έω, ῶ, fut. προχωρήσ-ω. Venir à bout de, διαπράττ-ειν, διαπράττ-ω, fut. διαπράξ-ω, acc. Venir à résipiscence, μετανο-εῖν, μετανο-έω, ῶ, fut. μετανοήσ-ω. En venir à, ἀφικν-εῖσθαι, ἀφικν-έομαι, οῦμαι, fut. ἀφίξ-ομαι εἰς, acc. En venir aux extrémités, εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι. En venir à une telle audace que... εἰς τοῦτο τόλμης ἥκειν, ἥκ-ω, fut. ἥξ-ω, ὥστε, infin. A venir, loc. adj., μέλλ-ων, ουσα, ον.— **Venu, ue**, part. passé. Le premier venu, τυχ-ών, όντος (ὁ). Nouveau venu, νέηλυς, νεήλυδ-ος (ὁ, ἡ). Bien venu, κεχαρισμέν-ος, η, ον, dat. Mal venu, ἀπεχθ-ής, ής, ές, dat.

Venir, n. m. L'aller et le venir, τὸ περιπατεῖν. L'article se décline.

Vent, n. m. 1 *Mouvement plus ou moins rapide de l'air*, ἄνεμ-ος, ου (ὁ). Contre le vent, πρὸς ἄνεμον. Dans la direction du vent, σὺν ἀνέμῳ. Exposé au vent, προσήνεμ-ος, ος, ον. Coup de vent, λαῖλαψ, λαίλαπ-ος (ἡ). || 2 *Flatuosité*, φῦσ-α, ης (ἡ). || 3 *Respiration, haleine*, πνεῦμα, πνεύματ-ος (τό); ἀναπνο-ή, ῆς (ἡ). Prendre son vent, ἀναπνεῖν, ἀναπν-έω, ῶ, fut. ἀναπνεύσ-ομαι. Retenir son vent, τὸ πνεῦμα κατέχ-ειν, κατέχ-ω, fut. καθέξ-ω. || 4 *Odeur du gibier*, ἀποπνο-ή, ῆς (ἡ). Avoir vent de quelque chose, προαισθάν-εσθαι, προαισθάν-ομαι, fut. προαισθήσ-ομαι, gén. || 5 *Vanité*, φῦσ-α, ης (ἡ).

Vente, n. f. 1 *Contrat par lequel une chose est aliénée pour un certain prix*, πρᾶσ-ις, εως (ἡ). Mis, exposé en vente, ὤνι-ος, ος ou α, ον. Mettre, exposer en vente, ἀπεμπολ-ᾶν, ἀπεμπολ-άω, ῶ, fut. ἀπεμπολήσ-ω, acc. Qui est de vente, de bonne vente, εὔων-ος, ος, ον. || 2 *Commerce*, χρηματισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Les différentes coupes de bois*, ὑλότομ-α ξύλ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Venter, v. imp., *faire vent*, ὁ ἄνεμος πνεῖ, fut. πνεύσεται, ou φυσᾷ, fut. φυσήσει.

Venteux, euse, adj. 1 *Qui est sujet aux vents*, ἀνεμώδ-ης, ης, ες; φυσώδ-ης, ης, ες. || 2 *Qui cause des flatuosités*, φυσώδ-ης, ης, ες.

Ventilateur, n. m., *machine qui renouvelle l'air*, φυσητήρι-ον, ου (τό).

Ventilation, n. f., *action de renouveler l'air*, τὸ ἐξαιθριάζειν. L'article se décline.

Ventilation, n. f., terme de jurisprudence, *action de ventiler*, τῶν ἑκάστων τίμησ-ις, εως (ἡ).

Ventiler, v. tr., terme de jurisprudence, *évaluer une ou plusieurs portions d'un tout*, τὰ καθ' ἕκαστα τιμ-ᾶν, τιμ-άω, ῶ, fut. τιμήσ-ω.

Ventosité, n. f., *amas de vents dans le corps des animaux*, φῦσ-α, ας (ἡ).

Ventouse, n. f. 1 Terme de médecine, σικύ-α, ας (ἡ). || 2 *Ouverture pour aérer*, ὀπ-ή, ῆς (ἡ).

Ventouser, v. tr., *appliquer des ventouses*, σικυάζ-ειν, σικυάζ-ω, fut. σικυάσ-ω, acc.

Ventral, ale, adj., *relatif au ventre*, ὁ, ἡ, τὸ τῆς γαστρός. Le premier article se décline.

Ventre, n. m. 1 γαστήρ, γαστρ-ός (ἡ). Bas-ventre, ὑπογάστρι-ον, ου (τό). Flux de ventre, γαστρόρροι-α, ας (ἡ). Qui a le flux de ventre, κοιλιακ-ός, ή, όν. Avoir mal au ventre, κοιλιαλγ-εῖν, κοιλιαλγ-έω, ῶ, fut. κοιλιαλγήσ-ω. Courir ventre à terre, δρόμῳ τῷ ἐκτενεστάτῳ φέρ-εσθαι, φέρ-ομαι, fut. ἐνεχθήσ-ομαι. Passer sur le ventre à quelqu'un, συντρίβ-ειν, συντρίβ-ω, fut. συντρίψ-ω, acc. || 2 *Gourmandise*, λιχνεί-α, ας (ἡ). Qui n'aime que son ventre, γαστρόφιλ-ος, ος, ον. Esclave de son ventre, γαστρίδουλ-ος, ου (ὁ). || 3 *Partie la plus large d'un vase*, γαστήρ, γαστρ-ός (ἡ); γάστρ-α, ας (ἡ).

Ventrebleu, interj., *espèce de juron*, νὴ τὸν Ἡρακλέα.

Ventricule, n. m., *capacité particulière à certains organes*, γαστρίδι-ον, ου (τό); κοιλίδι-ον, ου (τό).

Ventrière, n. f., *longe de cuir qu'on passe sous le ventre du cheval*, κοιλιόδεσμ-ος, ου (ὁ).

Ventriloque, adj., *qui parle du ventre*, ἐγγαστρίμυθος, ου (ὁ, ἡ).

Ventru, ue, adj., *qui a un gros ventre*, γαστροίδ-ης, ου (ὁ); γαστροι-ίς, ίδος (ἡ). || Subst., φύσκων, φύσκων-ος (ὁ).

Venue, n. f. 1 *Arrivée*, ἔλευσ-ις, εως (ἡ); ἄφιξ-ις, εως (ἡ). Allées et venues, διαδρομ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Crue, croissance*, αὔξησ-ις, εως (ἡ). D'une bonne venue, εὐφυ-ής, ής, ές. Qui est tout d'une venue, ἐπιμήκ-ης, ης, ες.

Vénus, n. f., *planète*, Φωσφόρ-ος, ου (ὁ), lorsqu'elle paraît le matin; Ἕσπερ-ος, ου (ὁ), lorsqu'elle paraît le soir.

Vêpres, n. f. pl., *offices du soir*, ἑσπεριν-ός, οῦ (ὁ). Grec moderne.

Ver, n. m. 1 *Insecte*, σκώληξ, σκώληκ-ος (ὁ). Ver de terre, δρῖλ-ος, ου (ὁ). Ver intestinal, ἀσκαρ-ίς, ίδος (ἡ). Ver luisant, λαμπυρ-ίς, ίδος (ἡ). Ver à soie, βόμβυξ, βόμβυκ-ος (ὁ). Ver solitaire, ταινί-α, ας (ἡ). || 2 *Ver rongeur, remords*, δηγμ-ός, οῦ (ὁ).

Véracité, n. f. 1 *Attachement à la vérité*, φιλαλήθει-α, ας (ἡ). || 2 *Infaillibilité de Dieu*, ἀναμαρτησί-α, ας (ἡ).

Verbal, ale, adj. 1 *Qui vient du verbe*, ῥηματικ-ός, ή, όν. || 2 *Qui n'est que de vive voix*, ὁ, ἡ, τὸ διὰ στόματος. L'article se décline.

Verbalement, adv., *de vive voix*, ἀπὸ στόματος.

Verbaliser, v. intr., *prendre note de ce qui s'est fait ou passé*, τὰ γεγενημένα καθ' ἓν ἕκαστον ἀναγράφ-ειν, ἀναγράφ-ω, fut. ἀναγράψ-ω.

Verbascum, n. m., *plante*, φλόμ-ος, ου (ὁ).

Verbe, n. m. 1 *Partie du discours*, ῥῆμα, ῥήματ-ος (τό). || 2 *Parole, ton de voix*, λόγ-ος, ου (ὁ). || 3 *Seconde personne de la sainte Trinité*, Λόγ-ος, ου (ὁ).

Verbeux, euse, adj., *qui abonde en paroles*, πολυλόγ-ος, ος, ον; περιττολόγ-ος, ος, ον.

Verbiage, n. m., *abondance de paroles insignifiantes*, ἀδολεσχί-α, ας (ἡ); φλυαρί-α, ας (ἡ).

Verbiager, v. intr., *parler beaucoup pour dire peu*, ἀδολεσχ-εῖν, ἀδολεσχ-έω, ῶ, fut. ἀδολεσχήσ-ω.

Verbiageur, euse, adj., *qui parle beaucoup pour dire peu*, ἀδόλεσχ-ος, ος, ον.

Verbosité, n. f., *abondance de paroles*, πολυλογί-α, ας (ἡ); περιττολογί-α, ας (ἡ).

Verdâtre, adj., *qui tire sur le vert*, ὑπόχλωρ-ος, ος, ον.

Verdelet, ette, adj. 1 *Un peu vert*, ὑπόχλωρ-ος, ος, ον. || 2 *Un peu acide*, ὕποξ-υς, υς, υ. || 3 *Qui a encore quelque vigueur*, χλωρ-ός, ά, όν.

Verdet, n. m., *vert-de-gris*, ἰ-ός, οῦ (ὁ); πράσι-ον, ου (τό).

Verdeur, n. f. 1 *Humeur, sève du bois*, χυλ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Acidité du vin*, στρυφνότης, στρυφνότητ-ος (ἡ). || 3 *Jeunesse, vigueur*, χλωρότης, χλωρότητ-ος (ἡ). || 4 *Rudesse de langage*, στρυφνότης, στρυφνότητ-ος (ἡ).

Verdict, n. m., *arrêt*, κρίσ-ις, εως (ἡ); ψῆφ-ος, ου (ἡ). Rendre son verdict, κρίσιν ποι-εῖσθαι, ποι-έομαι, οῦμαι, fut. ποιήσ-ομαι; ψηφίζ-εσθαι, ψηφίζ-ομαι, fut. ψηφίσ-ομαι.

Verdier, n. m., *oiseau*, χλωρεύς, χλωρέως (ὁ).

Verdir, v. tr., *peindre en vert*, χλωραίν-ειν, χλωραίν-ω, fut. χλωραν-ῶ, acc. || Verbe intr., *devenir vert*, χλοάζ-ειν, χλοάζ-ω, fut. χλοάσ-ω; θάλλ-ειν, θάλλ-ω, fut. θαλλήσ-ω.

Verdoyant, ante, adj., *qui verdoie*, θάλλων, ουσα, ον; θαλερ-ός, ά, όν.

Verdoyer, v. intr., *devenir vert*, θάλλ-ειν, θάλλ-ω, fut. θαλλήσ-ω.

Verdure, n. f. 1 *Couleur verte des végétaux*, χλωρότης, χλωρότητ-ος (ἡ). || 2 *Les herbes, les plantes elles-mêmes*, χλό-η, ης (ἡ). | 3 *Plantes potagères*, λάχαν-α, ων (τά).

Verdurier, n. m., *marchand de verdure*, λαχανοπώλ-ης, ου (ὁ).

Véreux, euse, adj. 1 *Qui contient des vers*, σκωληκώδ-ης, ης, ες. || 2 *Suspect*, ὕπουλ-ος, ος, ον.

Verge, n. f. 1 *Petite baguette*, ῥάβδ-ος, ου (ἡ); ῥαπ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Pivot sur lequel se meut le balancier*, ζυγ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *Mesure agraire*, κάλαμ-ος, ου (ὁ). || 4 Au pl., *fouet*, ῥάβδ-οι, ων (αἱ); μάστιξ, μάστιγ-ος (ὁ). Frapper, battre de verges, ῥαβδίζ-ειν, ῥαβδίζ-ω, fut. ῥαβδίσ-ω, acc.; μαστιγ-οῦν, μαστιγ-όω, ῶ, fut. μαστιγώσ-ω. acc.

Vergé, ée, adj., *rayé*, ῥαβδώδ-ης, ης, ες; ῥαβδωτ-ός, ή, όν.

Vergée, n. f., *mesure*, κάλαμ-ος, ου (ὁ).

Verger, n. m., *lieu planté d'arbres fruitiers*, παράδεισ-ος, ου (ὁ); μηλών, μηλῶν-ος (ὁ).

Verger, v. tr., *mesurer avec la verge*, πρὸς κάλαμον μετρ-εῖν, μετρ-έω, ῶ, fut. μετρήσ-ω, acc.

Vergeter, v. tr., *nettoyer avec une vergette*, καλλύν-ειν, καλλύν-ω, fut. καλλυν-ῶ, acc. — ***Vergeté, ée***, part. passé et adj., *rayé*, ῥαβδώδ-ης, ης, ες; ῥαβδωτ-ός, ή, όν.

Vergetier, n. m. 1 *Celui qui fait des vergettes*, κάλλυντρα ποι-ῶν, οῦντος (ὁ). || 2 *Celui qui en vend*, κάλλυντρα πωλ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Vergette, n. f., *époussette*, κάλλυντρ-ον, ου (τό).

Vergeure, n. f., *rayure*, ῥάβδωσ-ις, εως (ἡ); ῥάβδωμα, ῥαβδώματ-ος (τό).

Verglas, n. m., *glace mince*, πάγ-ος, εος, ους (τό); κρύσταλλ-ος, ου (ὁ).

Vergne, n. m., *arbre*, κλήθρ-α, ας (ἡ).

Vergogne, n. f., *honte*, αἰσχύν-η, ης (ἡ). Sans vergogne, ἀναισχύντως.

Vergue, n. f., *pièce de bois qui soutient les voiles*, κεραί-α, ας (ἡ).

Véricle, n. f. Diamant de véricle, ψευδ-ὴς ἀδάμας, ἀδάμαντ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Véridicité, n. f., *caractère de vérité*, ἀληθές, έος, οῦς (τό); ἀψεύδει-α, ας (ἡ).

Véridique, adj., *qui aime à dire la vérité*, φιλαλήθ-ης, ης, ες; ἀληθευτικ-ός, ή, όν.

Vérificateur, n. m., *celui qui vérifie*, ἐξεταστ-ής, οῦ (ὁ); δοκιμαστ-ής, οῦ (ὁ).

Vérification, n. f., *action de vérifier*, ἐξέτασ-ις, εως (ἡ); δοκιμασί-α, ας (ἡ).

Vérifier, v. tr. 1 *S'assurer, examiner si une chose est vraie*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc.; δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάσ-ω, acc. || 2 *Faire voir la vé-*

rité d'une chose, ἐλέγχ-ειν, ἐλέγχ-ω, fut. ἐλέγξ-ω, acc.

Vérin, n. m., *machine pour élever de grands fardeaux*, ἐξελίκτρ-α, ας (ἡ); ἐξέλικτρ-ον, ου (τό).

Vérine, n. f., *lampe marine*, θαλάσσι-ος λύχν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Véritable, adj., *vrai, réel*, ἀληθ-ής, ής, ές (comp. ἀληθ-έστερος, sup. ἀληθ-έστατος); ἀληθιν-ός, ή, όν.

Véritablement, adv., *d'une manière vraie*, ἀληθῶς, ἀληθινῶς.

Vérité, n. f. 1 *Qualité de ce qui est vrai*, ἀλήθει-α, ας (ἡ); ἀληθ-ές, έος, οῦς (τό). Amour de la vérité, φιλαλήθει-α, ας (ἡ). Qui dit la vérité, ἀληθευτ-ής, οῦ (ὁ). Qui aime la vérité, φιλαλήθ-ης, ης, ες. Dire la vérité, ἀληθεύ-ειν, ἀληθεύ-ω, fut. ἀληθεύσ-ω. || 2 *Sincérité*, ἀλήθει-α, ας (ἡ); ἀψεύδει-α, ας (ἡ). || 3 *Principe, axiome*, ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). || 4 *Expression fidèle de la nature*, ἀλήθει-α, ας (ἡ); ἀκρίβει-α, ας (ἡ). En vérité, loc. adv., *certainement*, ἀληθῶς. A la vérité, loc. adv., μέν, qui se place après un mot, le *mais* qui suit se traduit par δέ, si la première proposition est affirmative; par ἀλλά, si elle est négative.

Verjus, n. m., 1 *Raisin vert*, ὄμφαξ, ὄμφακ-ος (ἡ). || 2 *Suc tiré du verjus*, ὀμφάκιον, ου (τό).

Verjuté, ée, adj., *où l'on a mis du verjus*, ὀμφάκιν-ος, η, ον.

Vermeil, eille, adj., *qui est de couleur rosée*, ῥοδοειδ-ής, ής, ές; ῥοδόχρ-ους, ους, ουν.

Vermeil, n. m., *argent doré*, ἐπίχρυσ-ος ἄργυρ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Vermicel ou **Vermicelle**, n. m., *pâte roulée en forme de vers*, πολφ-οί, ῶν (οἱ).

Vermicellier, n. m. 1 *Qui fait du vermicel*, πολφοὺς ποι-ῶν, οῦντος (ὁ). || 2 *Qui vend du vermicel*, πολφοὺς πωλ-ῶν, οῦντος (ὁ).

Vermiculaire ou **Vermiculé, ée**, adj., *qui ressemble aux vers*, σκωληκοειδ-ής, ής, ές.

Vermiculures, terme d'architecture, *travail qui représente des traces de vers*, σκωληκοειδ-ὲς ποίκιλμα, ποικίλματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Vermiforme, adj., *qui a la forme d'un ver*, σκωληκώδ-ης, ης, ες.

Vermifuge, adj., *propre à chasser les vers*, πρὸς τὰς ἕλμινθας ἀγαθός, ή, όν. || Nom m., πρὸς τὰς ἕλμινθας φάρμακ-ον, ου (τό).

Vermiller, v. intr., *déterrer les vers*, σκώληκας ἐξορύσσ-ειν, ἐξορύσσ-ω, fut. ἐξορύξ-ω.

Vermillon, n. m., 1 *Minéral d'un rouge vif*, μίλτ-ος, ου (ὁ). De vermillon, μίλτιν-ος, η, ον. Semblable au vermillon, μιλτώδ-ης, ης, ες. Teint en vermillon, μιλτωτ-ός, ή, όν. || 2 *Couleur vermeille des joues et des lèvres*, ῥοδεί-α χρό-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Vermillonner, v. tr., *teindre en vermillon*, μιλτ-οῦν, μιλτ-όω, ῶ, fut. μιλτώσ-ω, acc.

Vermine, n. f. coll., *toute sorte d'insectes malpropres*, φθεῖρ-ες, ῶν (οἱ).

Vermineux, euse, adj., *produit par des vers*, φθειρικ-ός, ή, όν.

Vermisseau, n. m., *petit ver de terre*, σκωλήκι-ον, ου (τό).

se **Vermouler**, v. pr., *être piqué des vers*, σκωληκι-ᾶν, σκωληκι-άω, ῶ, fut. σκωληκιάσ-ω. — ***Vermoulu, ue***, part. passé et adj., *percé par les vers*, σκωληκόβρωτ-ος, ος, ον; σαπρ-ός, ά, όν (comp. σαπρ-ότερος, sup. σαπρ-ότατος).

Vermoulure, n. f., *traces laissées par les vers*, σηπεδών, σηπεδόν-ος (ἡ).

Vermout, n. m., *vin mêlé d'absinthe*, ἀψινθίτ-ης οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Vernal, ale, adj., *du printemps*, ἐαριν-ός, ή, όν.

Verne, n. m., voy. Vergne.

Vernir, v. tr., *enduire de vernis*, ἐπιχρί-ειν, ἐπιχρί-ω, fut. ἐπιχρίσ-ω, acc.

Vernis, n. m. 1 *Enduit liquide*, ἐπίχρισμα, ἐπιχρίσματ-ος (τό). || 2 *Apparence, dehors*, πλάσμα, πλάσματ-ος (τό); σχῆμα, σχήματ-ος (τό).

Vernisser, v. tr., voy. Vernir.

Vernisseur, n. m., *celui qui vernit*, ἐπιχρί-ων, οντος (ὁ).

Vernissure, n. f., *action de vernir*, ἐπίχρισ-ις, εως (ἡ).

Vérole (petite), n. f., *éruption cutanée*, ἐξάνθημα, ἐξανθήματ-ος (τό).

Véron, n. m., voy. Vairon.

Véronique, n. f., *plante*, βερονίκ-η, ης (ἡ).

Verrat, n. m., *pourceau mâle*, κάπρ-ος, ου (ὁ).

Verre, n. m. 1 *Corps transparent et fragile*, ὕελ-ος, ου (ἡ). De verre, transparent comme le verre, ὑαλ-οῦς, ῆ, οῦν; ὑάλιν-ος, η, ον. Qui ressemble au verre, ὑαλώδ-ης, ης, ες. || 2 *Vase pour boire*, κύλιξ, κύλικ-ος (ἡ); κύαθ-ος, ου (ὁ).

Verrerie, n. f. 1 *Art de faire le verre*, ὑαλουργικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Usine où l'on fait le verre*, ὑαλουργεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Ouvrages de verre*, ὑάλιν-α, ων (τά).

Verrier, n. m., *ouvrier qui travaille le verre*, ὑαλουργ-ός, οῦ (ὁ); ὑαλοτέχν-ης, ου (ὁ).

Verrière, n. f., *ustensile pour mettre les verres*, κυλικούχι-ον, ου (τό).

Verrière ou **Verrine**, n. f., *châssis de verre*, ὑάλιν-ον πλαίσι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Verroterie, n. f., *menus ouvrages de verre*, ὑάλιν-α, ων (τά).

Verrou, n. m., *pièce de fer pour fermer une porte*, μοχλ-ός, οῦ (ὁ). Tenir sous le verrou, ἐν τῇ φυλακῇ κατακλεί-ειν, κατακλεί-ω, fut. κατακλείσ-ω, acc. Être sous

les verroux, ἐν φυλακῇ κατέχ-εσθαι, κατέχ-ομαι, fut. κατασχεθήσ-ομαι.

Verrouiller, v. tr., *fermer au verrou*, μοχλ-οῦν, μοχλ-όω, ῶ, fut. μοχλώσ-ω, acc. : μοχλεύ-ειν, μοχλεύ-ω, fut. μοχλεύσ-ω, acc.

Verrue, n. f., *petite excroissance qui se forme à la surface du corps*, ἀκροχορδών, ἀκροχορδόν-ος (ἡ).

Vers, n. m., *assemblage de mots mesurés et cadencés*, στίχ-ος, ου (ὁ). Vers épiques, ἔπ-η, ῶν (τά). Vers lyriques, μέλ-η, ῶν (τά). Vers élégiaques, ἐλεγεῖ-α, ων (τά). Faire ou composer des vers, στιχουργ-εῖν, στιχουργ-έω, ῶ, fut. στιχουργήσ-ω. Réciter des vers, στιχολογ-εῖν, στιχολογ-έω, ῶ, fut. στιχολογήσ-ω.

Vers, prép. 1 *Dans la direction de*, εἰς, πρός, ἐπί, acc. || 2 *Auprès de*, πρός, παρά, acc. || 3 *A l'approche de*, περί, acc.

Versant, ante, adj., *qui verse facilement*, εὐανάτρεπτ-ος, ος, ον.

Versant, n. m., *pente d'une montagne*, ἀπόκλιμα, ἀποκλίματ-ος (τό).

Versatile, adj., *sujet à changer*, ἀσταθ-ής, ής, ές; εὐμετάβολ-ος, ος, ον; εὔστροφ-ος, ος, ον.

Versatilité, n. f., *qualité de ce qui est versatile*, en parlant des personnes, ἀστασί-α, ας (ἡ); en parlant des choses, ἀγχίστροφ-ον, ου (τό); εὐμετάβολ-ον, ου (τό).

Verse (à), loc. adv., *abondamment*, ἄδην, εὖ μάλα. Il pleut à verse, ῥαγδαῖος γίνεται ὄμβρος.

Verseau, n. m., *signe du zodiaque*, ὑδροχό-ος, ου (ὁ).

Versement, n. m., *action de verser de l'argent*, εἰςφορ-ά, ᾶς (ἡ).

Verser, v. tr. 1 *Répandre*, καταχ-εῖν, καταχ-έω, fut. καταχεύσ-ω, acc. Verser des larmes, δακρύ-ειν, δακρύω, fut. δακρύσ-ω. || 2 *Confier*, ἐπιτρέπ-ειν, ἐπιτρέπ-ω, fut. ἐπιτρέψ-ω, acc. || 3 *Dépenser*, εἰςφέρ-ειν, εἰςφέρ-ω, fut. εἰςοίσ-ω, acc.; καταβάλλ-ειν, καταβάλλ-ω, fut. καταβαλ-ῶ, acc. || 4 *Renverser*, ἀνατρέπ-ειν, ἀνατρέπ-ω, fut. ἀνατρέψ-ω, acc. || Verbe intr. 1 *Tomber sur le côté*, ἀνατρέπ-εσθαι, ἀνατρέπ-ομαι, fut. ἀνατραπήσ-ομαι. || 2 *Être couché*, en parlant des blés, κατακλίν-εσθαι, κατακλίν-ομαι, fut. κατακλιθήσ-ομαι. — ***Versé, ée***, part. passé et adj., *exercé*, *habile*, ἔμπειρ-ος, ος, ον (comp. ἐμπειρ-ότερος, sup. ἐμπειρ-ότατος), gén.

Verset, n. m., *petite section composée de deux ou trois lignes*, κῶλ-ον, ου (τό).

Versicules ou **Versiculets**, n. m. pl., *petits vers*, στιχίδι-α, ων (τά).

Versificateur, n. m., *celui qui fait des vers*, στιχοποι-ός, οῦ (ὁ).

Versification, n. f., *art de faire des vers*, στιχοποιΐ-α, ας (ἡ).

Versifier, v. intr., *faire des vers*, στιχουργ-εῖν, στιχουργ-έω, ῶ, fut. στιχουργήσ-ω. || Verbe tr., *mettre en vers*, στιχίζ-ειν, στιχίζ-ω, fut. στιχίσ-ω, acc.

Version, n. f. 1 *Traduction d'une langue dans une autre*, μετάφρασ-ις, εως (ἡ). || 2 *Manière de raconter un fait*, λόγ-ος, ου (ὁ).

Verso, n. m., *le revers d'un feuillet*, ἐναντί-α σελ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Vert, verte, adj. 1 *Qui est de la couleur de l'herbe et des feuilles*, χλωρ-ός, ά, όν (comp. χλωρ-ότερος, sup. χλωρ-ότατος). || 2 *Jeune, vigoureux*, χλωρ-ός, ά, όν. || 3 *Qui n'est pas mûr*, ὠμ-ός, ή, όν (comp. ὠμ-ότερος, sup. ὠμ-ότατος). || 4 *Acide*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος); στρυφν-ός, ή, όν (comp. στρυφν-ότερος, sup. στρυφν-ότατος). || 5 *Ferme, résolu*, αὐθάδ-ης, ης, ες (comp. αὐθαδ-έστερος, sup. αὐθαδ-έστατος).

Vert, n. m. 1 *La couleur verte*, χλωρότης, χλωρότητ-ος (ἡ); χλωρ-όν, οῦ (τό). Teindre en vert, χλωραίν-ειν, χλωραίν-ω, fut. χλωραν-ῶ, acc. Tirer sur le vert, χλωρίζ-ειν, χλωρίζ-ω, fut. χλωρίσ-ω. || 2 *Herbes vertes qu'on fait manger aux chevaux*, γράστ-ις, εως (ἡ). Mettre au vert, γραστίζ-ειν, γραστίζ-ω, fut. γραστίσ-ω, acc. Être au vert, χλωράζ-ειν, χλωράζ-ω, fut. χλωράσ-ω. || 3 *Acidité du vin*, στρυφνότης, στρυφνότητ-ος (ἡ).

Vert-de-gris, n. m., *rouille verte sur le cuivre*, ἰ-ός, οῦ (ὁ); πράσι-ον, ου (τό).

Vertébral, ale, adj., *qui a rapport aux vertèbres*, ὁ, ἡ, τὸ τῶν σφονδύλων. Le premier article se décline. La colonne vertébrale, ῥάχ-ις, εως (ἡ).

Vertèbre, n. f., *chacun des os articulés qui composent l'épine du dos*, σφόνδυλ-ος, ου (ὁ).

Vertébré, ée, adj., *qui a des vertèbres*, σφονδυλό-εις, εσσα, εν.

Vertement, adv., *avec vigueur*, δεινῶς, αὐθάδως.

Vertical, ale, adj., *perpendiculaire à l'horizon*, κάθετ-ος, ος, ον.

Verticale, n. f., *ligne perpendiculaire à l'horizon*, καθέτ-η, ης (ἡ), sous-ent. γραμμή.

Verticalement, adv., *perpendiculairement à l'horizon*, κατὰ κάθετον.

Verticille, n. m., *assemblage circulaire de feuilles et de fleurs autour de la vigne*, σφόνδυλ-ος, ου (ὁ).

Verticillé, ée, adj., *qui forme des anneaux*, σφονδυλό-εις, εσσα, εν.

Vertige, n. m. 1 *Tournoiement de tête*, ἴλιγγ-ος, ου (ὁ); σκοτοδινί-α, ας (ἡ). Avoir des vertiges, ἰλιγγι-ᾶν, ἰλιγγι-άω, ῶ, fut. ἰλιγγιάσ-ω; σκοτοδιν-εῖν, σκοτοδιν-έω, ῶ, fut. σκοτοδινήσ-ω. || 2 *Égarement de sens*, παραφροσύν-η, ης (ἡ).

Vertigineux, euse, adj., *qui a des vertiges*, ἰλιγγι-ῶν, ῶσα, ῶν.

Vertigo, n. m., *caprice*, *fantaisie*, φαντασί-α, ας (ἡ).

Vertu, n. f. 1 *Probité*, ἀρετ-ή, ῆς (ἡ); καλοκαγαθί-α, ας (ἡ). || 2 *Telle ou telle qualité*, ἀρετ-ή, ῆς (ἡ). || 3 *Chasteté*, *pudicité*,

ἁγνεί-α, ας (ἡ). || 4 *Propriété, efficacité*, δύναμ-ις, εως (ἡ); ἐνέργει-α, ας (ἡ). En vertu de, loc. prép., *en raison de*, διά, acc.; ἕνεκα, gén.

Vertueusement, adv., *d'une manière vertueuse*, σὺν ἀρετῇ, ἐναρέτως.

Vertueux, euse, adj. 1 *Qui a de la vertu*, ἀγαθ-ός, ή, όν (comp. βελτίων, sup. ἄριστος); καλ-ός ή, ὸν κἀγαθ-ός, ή, όν; χρηστ-ός, ή, όν (comp. χρηστ-ότερος, sup. χρηστ-ότατος). || 2 *Qui est inspiré par la vertu*, ἀγαθ-ός, ή, όν; χρηστ-ός, ή, όν. || 3 *Chaste*, ἁγν-ός, ή, όν (comp. ἁγν-ότερος, sup. ἁγν-ότατος).

Verve, n. f. 1 *Chaleur d'imagination qui anime l'écrivain*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ); οἶστρ-ος, ου (ὁ). || 2 *Caprice, bizarrerie*, φαντασί-α, ας (ἡ).

Verveine, n. f., *plante odorante*, ἱεροβοτάν-η, ης (ἡ).

Verveux, n. m., *sorte de filet*, δίκτυ-ον, ου (τό).

Vésanie, n. f., *aliénation mentale*, παραφροσύν-η, ης (ἡ).

Vesce, n. f., *plante*, βίκι-ον, ου (τό).

Vésical, ale, adj., *qui a rapport à la vessie*, ὁ, ἡ, τὸ τῆς κύστεως. Le premier article se décline.

Vésicatoire, adj., *qui fait venir des ampoules*, ἐκδόρι-ος, ος, ον. || Nom m., ἐκδόρι-ον, ου (τό).

Vésicule, n. f., *sac membraneux semblable à une petite vessie*, κύστιγξ, κύστιγγ-ος (ἡ).

Vesper, n. m., *l'étoile du soir*, Ἕσπερ-ος, ου (ὁ).

Vessie, n. f., *sac membraneux qui contient l'urine*, κύστ-ις, εως (ἡ).

Vesta, n. f., *planète*, τῆς Ἑστίας πλανήτ-ης, ου (ὁ).

Vestale, n. f., *prêtresse de Vesta*, ἑστιάς, ἑστιάδ-ος (ἡ).

Veste, n. f., *vêtement*, χιτωνίσκ-ος, ου (ὁ).

Vestiaire, n. m., *lieu de dépôt pour les vêtements*, ἱματιοφυλάκι-ον, ου (τό).

Vestibule, n. m., *pièce d'entrée*, πρόθυρ-ον, ου (τό). En parlant d'un temple, προπύλαι-ον, ου (τό).

Vestige, n. m. 1 *Empreinte du pied de l'homme ou des animaux*, ἴχν-ος, εος, ους (τό); ἴχνι-ον, ου (τό). || 2 *Marque*, τεκμήρι-ον, ου (τό); σημεῖ-ον, ου (τό). || 3 *Restes, débris*, λείψαν-α, ων (τά).

Vêtement, n. m. 1 *Habit*, ἐσθής, ἐσθῆτ-ος (ἡ); ἱμάτι-ον, ου (τό). Mettre un vêtement à quelqu'un, ἐνδύ-ειν, ἐνδύ-ω, fut. ἐνδύσ-ω, avec l'acc. de la personne et celui de la chose. Prendre, se mettre un vêtement, ἐνδύ-εσθαι, ἐνδύ-ομαι, fut. ἐνδύσ-ομαι, acc. || 2 *Garde-robe*, ἱματισμ-ός, οῦ (ὁ).

Vétéran, n. m., *soldat qui a fait son temps de service*, ἀπεστρατευμέν-ος, ου (ὁ).

Vétérance, n. f., *qualité de vétéran*, τὸ ἀπεστρατεῦσθαι. L'article se décline.

Vétérinaire, adj. et nom m. Médecin vétérinaire ou Vétérinaire, ἱππίατρ-ος, ου (ὁ). Art, médecine vétérinaire, ἱππιατρί-α, ας (ἡ).

Vétillard, arde, adj., *qui s'amuse à des vétilles*, λεπτολόγ-ος, ος, ον; μικρολόγ-ος, ος, ον.

Vétille, n. f., *bagatelle*, λῆρ-ος, ου (ὁ), φλύαρ-ος, ου (ὁ).

Vétiller, v. intr. 1 *S'amuser à des vétilles*, φλυαρ-εῖν, φλυαρ-έω, ῶ, fut. φλυαρήσ-ω. || 2 *Chicaner sur des riens*, τριχολογ-εῖν, τριχολογ-έω, ῶ, fut. τριχολογήσ-ω.

Vétilleur, euse, adj., voy. Vétillard.

Vétilleux, euse, adj., en parlant des personnes, μικρολόγ-ος, ος, ον; λεπτολόγ-ος, ος, ον. En parlant des choses, λεπτομερ-ής, ής, ές.

Vêtir, v. tr., *habiller*, ἐνδύ-ειν, ἐνδύ-ω, fut. ἐνδύσ-ω, avec l'acc. de la personne et celui de la chose; ἀμφιεννύναι, ἀμφιέννυμι, fut. ἀμφιέσ-ω, deux acc.; ἀμπέχ-ειν, ἀμπέχ-ω, fut. ἀμφέξ-ω, deux acc. — ***se Vêtir***, v. pr., *s'habiller*, ἐνδύ-εσθαι, ἐνδύ-ομαι, fut. ἐνδύσ-ομαι; ἀμφιένν-υσθαι, ἀμφιένν-υμαι, fut. ἀμφιέσ-ομαι; ἀμπέχ-εσθαι, ἀμπέχ-ομαι, fut. ἀμφέξ-ομαι.

Vétusté, n. f., *ancienneté*, παλαιότης, παλαιότητ-ος (ἡ); ἀρχαιότης, ἀρχαιότητ-ος (ἡ).

Veuf, veuve, adj., *qui a perdu sa femme ou son mari*, χῆρ-ος, α, ον. Être veuf ou veuve, χηρεύ-ειν, χηρεύ-ω, fut. χηρεύσ-ω.

Veule, adj., *mou, faible*, μαλακ-ός, ή, όν; ἀσθεν-ής, ής, ές. En parlant de la terre, χαῦν-ος, ος ou η, ον.

Veuvage, n. m., *état de l'homme veuf, de la femme veuve*, χηρεί-α, ας (ἡ); χήρευσ-ις, εως (ἡ).

Vexation, n. f., *action de vexer*, κάκωσ-ις, εως (ἡ); ἐπήρει-α, ας (ἡ).

Vexatoire, adj., *fait pour vexer*, ἐπηρεαστικ-ός, ή, όν.

Vexer, v. tr., *tourmenter, faire de la peine injustement*, κακ-οῦν, κακ-όω, ῶ, fut. κακώσ-ω, acc.; ἐπηρεάζ-ειν, ἐπηρεάζ-ω, fut. ἐπηρεάσ-ω, dat., ou εἰς, acc.

Viabilité, n. f., *état de l'enfant viable*, τὸ βιώσιμον εἶναι. L'article se décline.

Viable, adj., *en état de vivre*, βιώσιμ-ος, ος, ον.

Viager, ère, adj., *dont on jouit sa vie durant*, ὁ, ἡ, τὸ παρ' ὅλον τὸν βίον. Le premier article se décline. || Nom m., *revenu viager*, παρ' ὅλον τὸν βίον πρόσοδ-ος, ου (ἡ).

Viande, n. f., *chair des animaux*, κρέας, κρέως (τό). Manger de la viande, κρεωφαγ-εῖν, κρεωφαγ-έω, ῶ, fut. κρεωφαγήσ-ω. Viande creuse, *illusion*, βουκόλημα, βουκολήματ-ος (τό). Se repaître de viande creuse, βουκολ-εῖσθαι, βουκολ-έομαι, οῦμαι, fut. βουκοληθήσ-ομαι.

Viander, v. intr., *pâturer*, νέμ-εσθαι, νέμ-ομαι, fut. νεμ-οῦμαι ou νεμήσ-ομαι.

Viandis, n. m., *pâture des bêtes fauves*, νομ-ή, ῆς (ἡ); βοσκ-ή, ῆς (ἡ).

Viatique, n. m. 1 *Provision pour voyager*, ἐφόδι-ον, ου (τό). || 2 *Le saint viatique*, ἱερ-ὰ ἐφόδι-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.

Vibrant, ante, adj., *qui vibre*, πάλλ-ων, ουσα, ον.
Vibration, n. f., *mouvement rapide d'un corps autour d'un autre*, παλμ-ός, οῦ (ὁ); πάλ-ος, ου (ὁ).
Vibrer, v. intr., *exécuter des vibrations*, πάλλ-εσθαι, πάλλ-ομαι, sans futur.
Vicaire, n. m. 1 *Celui qui est adjoint à un supérieur pour le remplacer*, ἀντ' ἄλλου τεταγμέν-ος, ου (ὁ). || 2 *Prêtre adjoint au curé*, τοῦ πρεσβυτέρου ὑπουργ-ός, οῦ (ὁ).
Vicarial, ale, adj., *qui a rapport au vicariat*, ἐπιτροπικ-ός, ή, όν.
Vicariat, n. m. 1 *Emploi du vicaire*, ἐπιτροπεί-α, ας (ἡ). || 2 *Fonction subordonnée*, ὑπουργί-α, ας (ἡ).
Vicarier, v. intr., *faire des fonctions de vicaire*, τῷ πρεσβυτέρῳ ὑπουργ-εῖν, ὑπουργ-έω, ῶ, fut. ὑπουργήσ-ω.
Vice, n. m. 1 *Défaut, imperfection*, ἐνδε-ές, έος, οῦς (τό); ἐλάττωμα, ἐλαττώματ-ος (τό). || 2 *Disposition habituelle au mal*, κακί-α, ας (ἡ); μοχθηρί-α, ας (ἡ). || 5 *Libertinage*, ἀσωτί-α, ας (ἡ); ἀσέλγει-α, ας (ἡ).
Vice-amiral, n. m., *lieutenant de l'amiral*, ἐπιστολ-εύς, έως (ὁ).
Vice-amirauté, n. f., *charge de vice-amiral*, τοῦ ἐπιστολέως τάξ-ις, εως (ἡ).
Vice-chancelier, n. m., *celui qui supplée le chancelier*, τοῦ λογοθέτου ἀμοιβ-ός, οῦ (ὁ).
Vice-consul, n. m., *celui qui supplée le consul*, ἀνθύπατ-ος, ου (ὁ).
Vice-consulat, n. m., *charge de vice-consul*, τοῦ ἀνθυπάτου τάξ-ις, εως (ἡ).
Vice-gérant, n. m., *celui qui supplée le gérant*, ὑποδιοικητ-ής, οῦ (ὁ).
Vice-légat, n. m., *celui qui supplée le légat*, ἀντιπρεσβευτ-ής, οῦ (ὁ).
Vice-légation, n. f., *office de vice-légat*, τοῦ ἀντιπρεσβευτοῦ τάξ-ις, εως (ἡ).
Vicennal, ale, adj., *qui est de vingt ans*, εἰκοσαέτ-ης, ης, ες.
Vice-présidence, n. f., *charge de vice-président*, ἐπιτροπαί-α προεδρί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Vice-président, n. m., *celui qui supplée le président*, τοῦ προέδρου ἀμοιβ-ός, οῦ (ὁ).
Vice-reine, n. m., *la femme du vice-roi*, τοῦ ἀντιβασιλέως γυνή, γυναικ-ός (ἡ).
Vice-roi, n. m., *lieutenant d'un roi*, ἀντιβασιλ-εύς, έως (ὁ).
Vice-royauté, n. f., *charge de vice-roi*, τοῦ ἀντιβασιλέως τάξ-ις, εως (ἡ).
Vice-versa, loc. adv., *réciproquement*, ἀμοιβαίως, ἀμοιβαδίς.
Vicier, v. tr. 1 *Gâter, corrompre*, διαφθείρ-ειν, διαφθείρ-ω, fut. διαφθερ-ῶ, acc. || 2 *Rendre nul*, ἀκυρ-οῦν, ἀκυρ-όω, ῶ, fut. ἀκυρώσ-ω, acc.
Vicieusement, adv. 1 *Contre les règles du langage*, πλημμελῶς. || 2 *Contre les lois*, παρανόμως.
Vicieux, euse, adj. 1 *Défectueux*, ἐλλιπ-ής, ής, ές; ἐνδε-ής, ής, ές (comp. ἐνδε-έστερος, sup. ἐνδε-έστατος). Cercle vicieux, διάλληλ-ος λόγ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Incorrect*, en parlant du langage, πλημμελ-ής, ής, ές. || 3 *Méchant, rétif*, en parlant des chevaux, σκληρόστομ-ος, ος, ον; ἀπειθ-ής, ής, ές. || 4 *Adonné au mal*, κακ-ός, ή, όν (comp. χείρων, sup. χείριστος); πονηρ-ός, ά, όν (comp. πονηρ-ότερος, sup. πονηρ-ότατος); μοχθηρ-ός, ά, όν (comp. μοχθηρ-ότερος, sup. μοχθηρ-ότατος). || 5 *Qui tient du vice*, κακ-ός, ή, όν; μιαρ-ός, ά, όν (comp. μιαρ-ώτερος, sup. μιαρ-ώτατος).
Vicinal, ale, adj. Chemin vicinal, τρίβ-ος, ου (ἡ).
Vicissitude, n. f. 1 *Révolution*, περίοδ-ος, ου (ἡ). || 2 Au plur., *variations*, μεταβολ-αί, ῶν (αἱ). || 3 *Malheurs*, συμφορ-αί, ῶν (αἱ).
Victimaire, n. m., *celui qui frappait la victime*, σφαγ-εύς, έως (ὁ); ἱεροθύτ-ης, ου (ὁ).
Victime, n. f. 1 *Animal offert en sacrifice*, ἱερεῖ-ον, ου (τό); θῦμα, θύματ-ος (τό). || 2 *Celui qui est sacrifié aux intérêts, aux passions d'autrui*, κακῶς παθ-ών, οῦσα, όν. Être victime de, κακῶς πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι ὑπό, gén. || 3 *Celui à qui ses propres passions sont funestes*, δίκην ou δίκας δούς, δοῦσα, δόν. Être victime de, δίκην ou δίκας διδόναι, δίδωμι, fut. δώσ-ω, gén.
Victimer, v. tr. 1 *Sacrifier*, θύ-ειν, θύ-ω, θύσ-ω, acc.; σφάττ-ειν, σφάττ-ω, fut. σφάξ-ω, acc. || 2 *Immoler à des plaisanteries*, καταχλευάζ-ειν, καταχλευάζ-ω, fut. καταχλευάσ-ω, acc.
Victoire, n. f. 1 *Avantage remporté sur les ennemis*, νίκ-η, ης (ἡ). Remporter la victoire, τὴν νίκην λαμβάν-ειν, λαμβάν-ω, fut. λήψ-ομαι; νικ-ᾶν, νικ-άω, ῶ, fut. νικήσ-ω. Remporter la victoire sur ses passions, τῶν ἐπιθυμιῶν ἐπικρατ-εῖν, ἐπικρατ-έω, ῶ, fut. ἐπικρατήσ-ω. Prix de la victoire, ἐπικρατήρι-ον, ου (τό). Chant de victoire, ἐπινίκι-ον, ου (τό). || 2 *Avantage remporté sur un rival, un concurrent*, νίκ-η, ης (ἡ); πλεονέκτημα, πλεονεκτήματ-ος (τό). Remporter la victoire sur, πλεονεκτ-εῖν, πλεονεκτ-έω, ῶ, fut. πλεονεκτήσ-ω, gén.: περιγίγν-εσθαι, περιγίγν-ομαι, fut. περιγενήσ-ομαι, gén.
Victorieusement, adv. 1 *D'une manière victorieuse*, κατὰ κράτος. || 2 *D'une manière irréfutable*, ἀνελέγκτως, ἀνεξελέγκτως.
Victorieux, euse, adj. 1 *Qui a remporté la victoire*, νικηφόρ-ος, ος, ον. || 2 *Irréfutable*, ἀνέλεγκτ-ος, ος, ον; ἀνεξέλεγκτ-ος, ος, ον.
Victuaille, n. f., *provisions servant à la nourriture des hommes*, σιτί-α, ων (τά); ὀψώνι-α, ων (τά).
Vidange, n. f. 1 *Action de vider*, ἐκκένωσ-ις, εως (ἡ). || 2 *État d'une chose à moitié vide*, ἡμίκεν-ον, ου (τό). Qui est en vidange, ἡμίκεν-ος, ος, ον. || 3 Au plur., *immondices*, καθάρματ-α, ων (τά).
Vidangeur, n. m., *celui qui vide les*

fosses des privés, τοὺς ἀποπάτους ἐκκεν-ῶν, οῦντος (ὁ).

Vide, adj. 1 *Qui ne contient rien*, κεν-ός, ή, όν (comp. κεν-ώτερος, sup. κεν-ώτατος). || 2 *Qui n'est pas occupé*, κεν-ός, ή, όν; ἔρημ-ος, ος ou η, ον (comp. ἐρημ-ότερος, sup. ἐρημ-ότατος). || 3 *Qui manque de*, κεν-ός, ή, όν; ἔρημ-ος, ος ou η, ον, gén. || Nom m. 1 *Espace vide*, κεν-όν, οῦ (τό). || 2 *Vanité, néant*, ματαιότης, ματαιότητ-ος (ἡ). A vide, loc. adv., κενῶς.

Vide-bouteille, n. m., *petit cabaret près de la ville*, κωθωνιστήρι-ον, ου (τό).

Vider, v. tr. 1 *Rendre vide*, κεν-οῦν, κεν-όω, ῶ, fut. κενώσ-ω, acc. Vider un verre, une coupe, ἐκπίν-ειν, ἐκπίν-ω, fut. ἐκπί-ομαι, acc. Vider les lieux, *s'en aller*, ἀπαλλάττ-εσθαι, ἀπαλλάττ-ομαι, fut. ἀπαλλαγήσ-ομαι. || 2 *Creuser*, διορύττ-ειν, διορύττ-ω, fut. διορύξ-ω, acc. || 3 *Terminer une affaire*, διαπράττ-ειν, διαπράττ-ω, fut. διαπράξ-ω, acc.

Viduité, n. f., voy. Veuvage.

Vie, n. f. 1 *Existence*, ζω-ή, ῆς (ἡ); βί-ος, ου (ὁ). Être en vie, ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι. Donner la vie, *mettre au monde*, τίκτ-ειν, τίκτ-ω, fut. τέξ-ομαι, acc. Donner, accorder la vie, φείδ-εσθαι, φείδ-ομαι, fut. φείσ-ομαι, gén. Demander la vie, τὸν θάνατον παραιτ-εῖσθαι, παραιτ-έομαι, οῦμαι, fut. παραιτήσ-ομαι. Quitter la vie, sortir de la vie, τοῦ βίου ἀπαλλάττ-εσθαι, ἀπαλλάττ-ομαι, fut. ἀπαλλαγήσ-ομαι. Perdre la vie, ἀποθνήσκ-ειν, ἀποθνήσκ-ω, fut. ἀποθαν-οῦμαι. || 2 *Durée de l'existence*, βί-ος, ου (ὁ); τοῦ βίου ou τῆς ζωῆς χρόν-ος, ου (ὁ). || 3 *Manière de vivre*, βί-ος, ου (ὁ); τοῦ βίου διαγωγ-ή, ῆς (ἡ). Passer sa vie, διάγ-ειν, διάγ-ω, fut. διάξ-ω, avec ou sans βίον. || 4 *Moyens de vivre, subsistance*, βί-ος, ου (ὁ); βίοτ-ος, ου (ὁ); τροφ-ή, ῆς (ἡ). Gagner sa vie, βιοτεύ-ειν, βιοτεύ-ω, fut. βιοτεύσ-ω. || 5 *Conduite, mœurs*, βί-ος, ου (ὁ); τρόπ-οι, ων (οἱ). || 6 *Biographie*, βί-ος, ου (ὁ). || *Vivacité*, ζω-ή, ῆς (ἡ); ἔμψυχ-ον, ου (τό). Locutions diverses : A vie, loc. adv., διὰ βίου, παρ' ὅλον τὸν βίον. Pour la vie, loc. adv., ἐς ἀεί, εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. De ma vie, loc. adv., ἐξ οὗ δή εἰμι. Jamais de la vie, loc. adv., οὐδέποτε, μηδέποτε.

Vieil ou **Vieux**, **vieille**, adj. 1 *Avancé en âge*, γεραι-ός, ά, όν (comp. γερ-αίτερος, sup. γερ-αίτατος). Devenir, se faire vieux, γηράσκ-ειν, γηράσκ-ω, fut. γηράσ-ομαι. Les vieilles gens, πρεσβύτερ-οι, ων (οἱ). Vieille femme, γραῦς, γρα-ός (ἡ). || 2 *Antique, qui existe depuis longtemps*, ἀρχαῖ-ος, α, ον (comp. ἀρχαι-ότερος ou έστερος, sup. ἀρχαι-ότατος ou έστατος); παλαι-ός, ά, όν (comp. παλ-αίτερος, sup. παλ-αίτατος). Le vieux temps, ὁ πάλαι χρόν-ος, ου. || 3 *Usé, suranné*, παλαι-ός, ά, όν; ἀρχαῖ-ος, α, ον.

Vieillard, n. m., *homme avancé en âge*, γέρων, γέροντ-ος (ὁ); πρέσβ-υς, εως (ὁ). Les vieillards, γεραίτερ-οι, ων (οἱ).

Vieillerie, n. f. 1 *Vieilles hardes, vieux meubles*, παλαι-ὰ ἔπιπλ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent. || 2 *Idées rebattues, phrases usées*, ἀρχαϊκ-ά, ῶν (τά).

Vieillesse, n. f. 1 *Le dernier âge de la vie*, γῆρας, γήρ-ως (τό). || 2 *Vétusté*, παλαιότης, παλαιότητ-ος (ἡ); ἀρχαιότης, ἀρχαιότητ-ος (ἡ).

Vieillir, v. intr. 1 *Devenir vieux*, γηράσκ-ειν, γηράσκ-ω, fut. γηράσ-ομαι. || 2 *Perdre de sa force, de sa vogue*, παρακμάζ-ειν, παρακμάζ-ω, fut. παρακμάσ-ω. || Verbe tr., *rendre vieux*, γέροντα ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν.

Vieillissant, ante, adj., *qui devient vieux*, γηράσκ-ων, ουσα, ον.

Vieillissement, n. m, *acheminement à la vieillesse*, τὸ ὑπογηράσκειν. L'article se décline.

Vieillot, otte, adj., *qui commence à avoir l'air vieux*, ὑπογηράσκ-ων, ουσα, ον.

Vielle, n. f., *instrument de musique*, σαμβύκ-η, ης (ἡ). Jouer de la vielle, σαμβυκίζ-ειν, σαμβυκίζ-ω, fut. σαμβυκίσ-ω.

Vielleur, n. m., *joueur de vielle*, σαμβυκιστ-ής, οῦ (ὁ). **Vielleuse**, **n. f.**, σαμβυκίστρι-α, ας (ἡ).

Vierge, n. f. 1 *Jeune fille*, παρθέν-ος, ου (ἡ). || 2 *La mère de Jésus-Christ*, Παρθενομήτ-ωρ, ορος (ἡ). || 3 *Signe du zodiaque*, παρθέν-ος, ου (ἡ). || Adj., παρθέν-ος, ος, ον; παρθενικ-ός, ή, όν. En parlant d'une terre, ἀγεώργητ-ος, ος, ον. En parlant d'une forêt, ἄψαυστ-ος, ος, ον. En parlant d'un métal, καθαρ-ός, ά, όν.

Vieux, adj., voy. Vieil.

Vif, vive, adj. 1 *Qui est en vie*, ζω-ός, ή, όν. Prendre vif, ζωγρ-εῖν, ζωγρ-έω, ῶ, fut. ζωγρήσ-ω, acc. || 2 *Qui a de la vigueur, de l'activité*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ (comp. ὀξ-ύτερος, sup. ὀξ-ύτατος); ἐνεργ-ός, ός, όν (comp. ἐνεργ-έστερος, sup. ἐνεργ-έστατος). || 3 *Brillant, ardent*, ὀξ-ύς, εῖα, ύ; λαμπρ-ός, ά, όν (comp. λαμπρ-ότερος, sup. λαμπρ-ότατος). || 4 *Piquant*, en parlant du froid, δριμ-ύς, εῖα, ύ (comp. δριμ-ύτερος, sup. δριμ-ύτατος). || 5 *Violent, animé*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος); ἰσχυρ-ός, ά, όν (comp. ἰσχυρ-ότερος, sup. ἰσχυρ-ότατος). || 6 *Emporté*, ὀργίλ-ος, η, ον. || Subst., *partie vive*, σάρκ-ες, ῶν (αἱ). De vive force, loc. adv., βίᾳ, κατὰ κράτος. De vive voix, loc. adv., ἀπὸ στόματος.

Vif-argent, n. m., *mercure*, ὑδράργυρ-ος, ου (ὁ).

Vigie, n. f., *matelot en sentinelle*, σκοπιωρ-ός, οῦ (ὁ). Être en vigie, σκοπιωρ-εῖσθαι, σκοπιωρ-έομαι, οῦμαι, fut. σκοπιωρήσ-ομαι.

Vigilamment, adv., *avec vigilance*, ἐπιμελῶς, σπουδαίως.

Vigilance, n. f., *attention vive*, ἐπιμέλει-α, ας (ἡ); σπουδ-ή, ῆς (ἡ).

Vigilant,, ante, adj., *attentif*, ἐπιμελ-ής, ής, ές (comp. ἐπιμελ-έστερος, sup. ἐπιμελ-

ἐστατος); σπουδαῖ-ος, α, ον (comp. σπουδαι-ότερος, sup. σπουδαι-ότατος).
Vigile, n. f., *veille des fêtes de l'Église*, τῆς ἑορτῆς προτεραί-α, ας (ἡ).
Vigne, n. f. 1 *Plante*, ἄμπελ-ος, ου (ἡ). Culture de la vigne, ἀμπελουργί-α, ας (ἡ); ἀμπελοκομί-α, ας (ἡ). Fertile en vignes, ἀμπελοφόρ-ος, ος, ον. || 2 *Étendue de terre plantée de vignes*, ἀμπελουργεῖ-ον, ου (τό). Être dans les vignes, *être ivre*, μεθύ-ειν, μεθύ-ω, fut. μεθύσ-ω.
Vigneron, onne, n., *celui, celle qui cultive la vigne*, ἀμπελουργ-ός, οῦ (ὁ, ἡ).
Vignette, n. f. 1 *Petite estampe ou dessin*, εἰκόνι-ον, ου (τό). || 2 *Dessins qui servent d'encadrement*, περιγεγραμμέν-α ἐμβλήματ-α, ων (τά). Les deux mots se déclinent.
Vignoble, n. m., *étendue de pays planté de vignes*, ἀμπελουργεῖ-ον, ου (τό). || Adj., ἀμπελοφόρ-ος, ος, ον.
Vigoureusement, adv., *avec vigueur*, ἰσχυρῶς, ῥωμαλέως.
Vigoureux, euse, adj., *qui a de la vigueur*, εὔρωστ-ος, ος, ον; ἰσχυρ-ός, ά, όν (comp. ἰσχυρ-ότερος, sup. ἰσχυρ-ότατος); ῥωμαλέ-ος, α, ον (comp. ῥωμαλε-ώτερος, sup. ῥωμαλε-ώτατος).
Vigueur, n. f., *force pour agir*, ἰσχύς, ἰσχύ-ος (ἡ); ῥώμ-η, ης (ἡ). Être en vigueur, ἰσχύ-ειν, ἰσχύ-ω, fut. ἰσχύσ-ω.
Vil, vile, adj. 1 *Bas, abject*, ταπειν-ός, ή, όν (comp. ταπειν-ότερος, sup. ταπειν-ότατος); φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος). || 2 *Qui a peu de prix*, εὐτελ-ής, ής, ές; εὔων-ος, ος, ον (comp. εὐων-ότερος, sup. εὐων-ότατος). Vil prix, εὐτέλει-α, ας (ἡ); εὐωνί-α, ας (ἡ). A vil prix, εὐτελῶς, εὐώνως. Vendre à vil prix, εὐωνίζ-ειν, εὐωνίζ-ω, fut. εὐωνίσ-ω, acc.
Vilain, n. m., *paysan*, ἄγροικ-ος, ου (ὁ); χωρίτ-ης, ου (ὁ).
Vilain, aine, adj. 1 *Qui déplaît à la vue*, δυςειδ-ής, ής, ές; δύςμορφ-ος, ος, ον. || 2 *Incommode, désagréable*, δυςχερ-ής, ής, ές; ἀηδ-ής, ής, ές. || 3 *Sale, déshonnête*, αἰσχρ-ός, ά, όν (comp. αἰσχίων ou αἰσχρ-ότερος, sup. αἴσχιστος ou αἰσχρ-ότατος); φαῦλ-ος, η, ον (comp. φαυλ-ότερος, sup. φαυλ-ότατος); ἄτιμ-ος, ος, ον (comp. ἀτιμ-ότερος, sup. ἀτιμ-ότατος). || 4 *Dangereux*, ἐπικίνδυν-ος, ος, ον; κινδυνώδ-ης, ης, ες. || 5 *Avare*, φιλάργυρ-ος, ος, ον.
Vilainement, adv. 1 *D'une vilaine manière*, αἰσχρῶς. || 2 *Grossièrement*, ἀγροίκως. || 3 *Honteusement*, αἰσχρῶς. || 4 *Sordidement*, ῥυπαρῶς, αἰσχροκερδῶς.
Vilebrequin, n. m., *outil d'artisan*, τρύπαν-ον, ου (τό).
Vilement, adv., *d'une manière vile*, εὐτελῶς, φαύλως, αἰσχρῶς.
Vilenie, n. f. 1 *Ordure*, ῥύπ-ος, ου (ὁ); ῥυπαρί-α, ας (ἡ). || 2 *Parole injurieuse*, ὄνειδ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Avarice sordide*, ῥυπαρί-α, ας (ἡ). || 4 *Action vile et basse*, αἰσχρούργημα, αἰσχρουργήματ-ος (τό). || 5 *Nourriture malsaine*, βλαβερ-ὰ τροφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Vileté, n. f. 1 *Bas prix*, εὐτέλει-α, ας (ἡ); εὐωνί-α, ας (ἡ). || 2 *Peu d'importance d'une chose*, εὐτέλει-α, ας (ἡ).
Vilipender, v. tr., *traiter avec mépris*, φαυλίζ-ειν, φαυλίζ-ω, fut. φαυλίσ-ω, acc.
Villa, n. f., *maison de plaisance*, ἔπαυλ-ις, εως (ἡ).
Village, n. m. 1 *Hameau*, κώμ-η, ης (ἡ). || 2 *Les habitants du village*, κωμῆτ-αι, ῶν (οἱ).
Villageois, n. m., κωμήτ-ης, ου (ὁ). Villageoise, n. f., κωμῆτ-ις, ιδος (ἡ). || Adj., ἄγροικ-ος, η, ον.
Villanelle, n. f., *poésie pastorale*, βουκολικ-ὸν ᾆσμα, ᾄσματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.
Ville, n. f. 1 *Cité*, πόλ-ις, εως (ἡ). Petite ville, πόλισμα, πολίσματ-ος (τό); πολίχνι-ον, ου (τό). En parlant d'Athènes, ἄστ-υ, εως (τό). En parlant de Rome, πόλ-ις, εως (ἡ). Ville capitale, μητρόπολ-ις, εως (ἡ). L'hôtel, la maison de ville, βουλευτήρι-ον, ου (τό). Être à la ville, ἐν τῇ πόλει εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Être en ville, ἔξω ὑπάρχ-ειν, ὑπάρχ-ω, fut. ὑπάρξ-ω. || 2 *Les habitants*, πολῖτ-αι, ῶν (οἱ).
Villette, n. f., *petite ville*, πόλισμα, πολίσματ-ος (τό); πολίχνι-ον, ου (τό).
Vimaire, n. f., *dégât causé dans les forêts par les ouragans*, δένδρων φθορ-ά, ᾶς (ἡ).
Vin, n. m., *liqueur tirée du raisin*, οἶν-ος, ου (ὁ). Petit vin, οἰνίσκ-ος, ου (ὁ). Vin doux, γλεῦκ-ος, εος, ους (τό). Vin du crû, ἐπιχώρι-ος οἶν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Marchand de vin, οἰνοπώλ-ης, ου (ὁ). Être pris de vin, μέθυσ-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Être entre deux vins, ἡμιμεθ-ής, ής, ὲς εἶναι.
Vinaigre, n. m., *vin rendu aigre*, ὄξ-ος, εος, ους (τό). De vinaigre, qui a le goût du vinaigre, ὀξηρ-ός, ά, όν.
Vinaigrer, v. tr., *assaisonner avec du vinaigre*, ὄξει ἀρτύ-ειν, ἀρτύ-ω, fut. ἀρτύσ-ω, acc.
Vinaigrette, n. f. 1 *Sauce faite avec du vinaigre*, ὀξάλμ-η, ης (ἡ). || 2 *Viande apprêtée avec cette sauce*, ὀξάλμῃ ἠρτυμέν-ον κρέας, κρέως (τό). Les deux derniers mots se déclinent.
Vinaigrier, n. m. 1 *Marchand de vinaigre*, ὀξοπώλ-ης, ου (ὁ). || 2 *Vase à mettre du vinaigre*, ὀξύβαφ-ον, ου (τό).
Vinaire, adj., *destiné à contenir du vin*, οἰνοδόχ-ος, ος, ον.
Vindas, n. m., *cabestan*, στρέβλ-η, ης (ἡ).
Vindicatif, ive, adj., *enclin à la vengeance*, ἀμυντικ-ός, ή, όν; τιμωρητικ-ός, ή, όν.
Vindicte, n. f., *poursuite d'un crime au nom de la société*, κοιν-ὴ ἐκδίκησ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent; δημοσί-α τιμωρί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Vinée, n. f., *récolte du vin*, τρύγ-η, ης (ἡ); τρυγητ-ός, οῦ (ὁ).

Vineux, euse, adj. 1 *Se dit du vin qui a de la force*, ἰσχυρ-ός, ά, όν. || 2 *Qui a un goût, une odeur de vin*, οἰνώδ-ης, ης, ες. || 3 *Qui est d'un rouge foncé*, οἰνοχρ-ώς, ώς, ών. || 4 *Fertile en vin*, οἰνοφόρ-ος, ος, ον; πολύοιν-ος, ος, ον.
Vingt, adj. numér. 1 *Deux fois dix*, εἴκοσι. Quatre-vingts, ὀγδοήκοντα. Vingt fois, εἰκοσάκις. || 2 *Vingtième*, εἰκοστ-ός, ή, όν. || 3 *Le nombre vingt*, εἰκάς, εἰκάδ-ος (ἡ).
Vingtaine, n. f., *vingt ou environ*, εἰκάς, εἰκάδ-ος (ἡ).
Vingtième, adj., εἰκοστ-ός, ή, όν. || Nom m., *la vingtième partie*, εἰκοστ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. μερίς.
Vinification, n. f., *fabrication du vin*, οἰνοποιΐ-α, ας (ἡ).
Viol, n. m., *attentat commis avec violence*, βιασμ-ός, οῦ (ὁ).
Violacé, ée, adj., *d'une couleur tirant sur le violet*, ἰοειδ-ής, ής, ές.
Violat, adj. m., *fait avec des violettes*, ἐξ ἴων πεποιημέν-ος, η, ον.
Violateur, n. m., παραβ-άς, άντος (ὁ), avec l'acc. de l'objet. Violatrice, n. f., παραβᾶσ-α, ης (ἡ), avec l'acc. de l'objet. Violateur de la loi, παράνομ-ος, ος, ον. Violateur d'un serment, ἐπίορκ-ος, ος, ον. Violateur des traités, παράσπονδ-ος, ος, ον.
Violation, n. f., *action de violer un droit, un engagement*, παράβασ-ις, εως (ἡ). Violation de la loi, παρανομί-α, ας (ἡ). Violation d'un serment, ἐπιορκί-α, ας (ἡ). Violation d'un traité, παρασπόνδημα, παρασπονδήματ-ος (τό).
Violâtre, adj., *d'une couleur tirant sur le violet*, ἰοειδ-ής, ής, ές.
Viole, n. f., *instrument de musique*, κινύρ-α, ας (ἡ).
Violement, n. m., voy. Violation.
Violemment, adv. 1 *Avec violence*, βιαίως, βίᾳ. || 2 *Avec ardeur*, ἰσχυρῶς.
Violence, n. f. 1 *Qualité de ce qui est violent*, βί-α, ας (ἡ). || 2 *Force dont on use contre le droit, les lois, etc.*, βί-α, ας (ἡ); βιασμ-ός, οῦ (ὁ). Actes de violence, βίαι-α, ων (τά). User de violence, βιάζ-εσθαι, βιάζ-ομαι, fut. βιάσ-ομαι.
Violent, ente, adj. 1 *Impétueux*, σφοδρ-ός, ά, όν (comp. σφοδρ-ότερος, sup. σφοδρ-ότατος); ἰσχυρ-ός, ά, όν (comp. ἰσχυρ-ότερος, sup. ἰσχυρ-ότατος). || 2 *Considérable, excessif*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος); μέγιστ-ος, η, ον. || 3 *Emporté*, ὀργίλ-ος, η, ον; βίαι-ος, α, ον. || 4 *Qui est le résultat de la violence*, βίαι-ος, α, ον. Mort violente, βιαιοθανασί-α, ας (ἡ). Cela est violent, οὐκ ἀνεκτὸν τοῦτο.
Violenter, v. tr., *faire faire par force*, βιάζ-εσθαι, βιάζ-ομαι, fut. βιάσ-ομαι, acc.; καταναγκάζ-ειν, καταναγκάζ-ω, fut. καταναγκάσ-ω, acc.
Violer, v. tr. 1 *Enfreindre*, παραβαίν-ειν, παραβαίν-ω, fut. παραβήσ-ομαι, acc. Violer la loi, παρανομ-εῖν, παρανομ-έω, ῶ, fut. παρανομήσ-ω. Violer son serment, ἐπιορκ-εῖν, ἐπιορκ-έω, ῶ, fut. ἐπιορκήσ-ω. Violer les conditions d'un traité, παρασπονδ-εῖν, παρασπονδ-έω, ῶ, fut. παρασπονδήσ-ω. || 2 *Faire violence à quelqu'un*, βιάζ-εσθαι, βιάζ-ομαι, fut. βιάσ-ομαι, acc.
Violet, ette, adj., *de la couleur de la violette*, ἰοειδ-ής, ής, ές.
Violette, n. f., *petite fleur*, ἴ-ον, ου (τό).
Violier, n. m., *plante*, φλόγι-ον, ου (τό).
Violon, n. m. 1 *Instrument de musique*, βιολί, βιολι-οῦ (τό). Grec moderne. || 2 *Celui qui joue de cet instrument*, βιολὶ κρού-ων, οντος (ὁ). Payer les violons, χορηγ-εῖν, χορηγ-έω, ῶ, fut. χορηγήσ-ω, acc. || 3 *Prison*, εἱρκτ-ή, ῆς (ἡ).
Violoncelle, n. m., *instrument de musique*, βαρύτον-ον βιολί, βιολι-οῦ (τό). Les deux mots se déclinent.
Violoniste, n. m., *celui qui joue du violon*, βιολὶ κρού-ων, οντος (ὁ).
Viorne, n. f., *arbrisseau*, κληματ-ίς, ίδος (ἡ).
Vipère, n. f., *serpent*, ἔχ-ις, εως (ὁ, ἡ); ἔχιδν-α, ης (ἡ).
Vipereau, n. m., *petit d'une vipère*, ἐχείδι-ον, ου (τό).
Vipérine, n. f., *plante*, ἔχι-ον, ου (τό).
Virago, n. f., *fille ou femme qui a les manières d'un homme*, ἀῤῥενωπ-ὸς παρθέν-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Virement, n. m. 1 *Virement de bord*, τῆς νεὼς ἐπιστροφ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *Virement d'eau*, παλίῤῥοι-α, ας (ἡ). || 3 *Transport d'une dette*, μεταφορ-ά, ᾶς (ἡ).
Virer, v. intr. 1 *Aller en tournant*, ἐπιστρέφ-ειν, ἐπιστρέφ-ω, fut. ἐπιστρέψ-ω. || 2 Terme de marine, *tourner d'un côté sur l'autre*, τὴν ναῦν περιάγ-ειν, περιάγ-ω, fut. περιάξ-ω; μετακρού-ειν, μετακρού-ω, fut. μετακρούσ-ω. || 3 *Changer de conduite, de parti*, μετακρού-ειν, μετακρού-ω, fut. μετακρούσ-ω. || Verbe tr., *sonder, interroger*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc.
Vireux, euse, adj., *qui tient du poison*, φαρμακώδ-ης, ης, ες.
Vire-volte, n. f., *tour et retour fait avec vitesse*, ἐπαναστροφ-ή, ῆς (ἡ).
Virginal, ale, adj. 1 *Qui appartient aux vierges*, παρθένι-ος, ος, ον; παρθενικ-ός, ή, όν. || 2 *Pur, chaste*, ἁγν-ός, ή, όν (comp. ἁγν-ότερος, sup. ἁγν-ότατος).
Virginité, n. f., *état de pureté*, παρθενί-α, ας (ἡ).
Virgule, n. f., *petit signe de ponctuation*, κόμμα, κόμματ-ος (τό); ὑποστιγμ-ή, ῆς (ἡ).
Viril, ile, adj. 1 *Qui appartient à l'homme*, ἀνδρικ-ός, ή, όν; ἀῤῥενικ-ός, ή, όν. || 2 *Ferme, courageux*, ἀνδρεῖ-ος, α, ον (comp. ἀνδρει-ότερος, sup. ἀνδρει-ότατος).
Virilement, adv., *d'une façon virile*, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως, ἀνδρωδῶς.
Virilité, n. f. 1 *Age viril*, τελεί-α ἡλικί-α ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Mâle vigueur*, ἀνδρεί-α, ας (ἡ).

Virole, n. f., *petit cercle de métal*, μεταλλικ-ὸν κρίκι-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Virtualité, n. f., *qualité de ce qui est virtuel*, ἐνέργει-α, ας (ἡ); ἐνεργητικ-όν, οῦ (τό).

Virtuel, **elle**, adj., *qui est en puissance, et sans effet actuel*, ἐνεργητικ-ός, ή, όν.

Virtuellement, adv., *d'une manière virtuelle*, ἐνεργῶς, ἐνεργητικῷ τρόπῳ.

Virtuose, n., *musicien, musicienne d'un grand talent*, τῆς μουσικῆς εὖ εἰδ-ώς, ότος (ὁ); τῆς μουσικῆς εὖ εἰδυῖ-α, ας (ἡ).

Virulence, n. f 1 *Qualité de ce qui est virulent*, ἰῶδ-ες, εος, ους (τό). || 2 *Véhémence*, δεινότης, δεινότητ-ος (ἡ).

Virulent, **ente**, adj. 1 *Produit par un virus*, ἰώδ-ης, ης, ες. || 2 *Véhément*, δειν-ός, ή, όν (comp. δειν-ότερος, sup. δειν-ότατος).

Virus, n. m., *principe de transmission des maladies contagieuses*, ἰ-ός, οῦ (ὁ).

Vis, n. f., *sorte de clou cannelé en spirale*, κοχλί-ας, ου (ὁ).

Visa, n. m., *formule qui rend un acte authentique*, κυρωτικ-ὴ ὑπογραφ-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Visage, n. m. 1 *La face de l'homme*, πρόσωπ-ον, ου (τό). || 2 *Air, physionomie*, ὄψ-ις, εως (ἡ). Faire bon, mauvais visage à quelqu'un, καλῶς, κακῶς δέχ-εσθαι, δέχ-ομαι, fut. δέξ-ομαι, acc.

Vis-à-vis, loc. prép., *en face*, ἐναντίον, gén.; ἐξ ἐναντίας, gén.

Viscéral, **ale**, adj., *qui appartient aux viscères*, σπλαγχνικ-ός, ή, όν.

Viscère, n. m., *tout organe essentiel à la vie*, σπλάγχν-ον, ου (τό); ἔντερ-ον, ου (τό).

Viscosité, n. f., *caractère de ce qui est visqueux*, γλισχρότης, γλισχρότητ-ος (ἡ).

Visée, n. f. 1 *Direction de la vue vers un but*, στόχασ-ις, εως (ἡ); στοχασμ-ός, οῦ (ὁ). || 2 *Dessein*, βουλ-ή, ῆς (ἡ); βούλευμα, βουλεύματ-ος (τό). Changer de visée, μεταβουλεύ-εσθαι, μεταβουλεύ-ομαι, fut. μεταβουλεύσ-ομαι.

Viser, v. intr. et tr. 1 *Regarder un but*, στοχάζ-εσθαι, στοχάζ-ομαι, fut. στοχάσ-ομαι, gén. || 2 *Aspirer à*, στοχάζ-εσθαι; ἀντιποι-εῖσθαι, ἀντιποι-έομαι, οῦμαι, fut. ἀντιποιήσ-ομαι, gén.

Viser, v. tr., *contresigner une pièce, un acte*, ὑπογράφ-ειν, ὑπογράφ-ω, fut. ὑπογράψ-ω, acc.

Visibilité, n. f., *ce qui rend une chose visible*, ὁρατ-όν, οῦ (τό).

Visible, adj. 1 *Qui peut être vu*, ὁρατ-ός, ή, όν; θεατ-ός, ή, όν. || 2 *Qui peut recevoir*, προσιτ-ός, ή, όν. || 3 *Évident, manifeste*, δῆλ-ος, η, ον (comp. δηλ-ότερος, sup. δηλ-ότατος); φανερ-ός, ά, όν (comp. φανερ-ώτερος, sup. φανερ-ώτατος).

Visiblement, adv., *évidemment*, δήλως, φανερῶς.

Visière, n. f. 1 *Partie antérieure du casque*, μέτωπ-ον, ου (τό). Rompre en visière, φανερῶς ἐναντι-οῦσθαι, ἐναντι-όομαι, οῦμαι, fut. ἐναντιώσ-ομαι πρός, acc. || 2 *Vue*, ὄψ-ις, εως (ἡ); ὄψ-εις, εων (αἱ); ὄμματ-α, ων (τά).

Vision, n. f. 1 *Action de voir*, ὄψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Chose surnaturelle que Dieu nous fait voir*, ὄψ-ις, εως (ἡ); τὸ ὕπαρ, indécl.; si c'est un rêve, ἐνύπνι-ον, ου (τό). Avoir une vision, κατ' ὄναρ ὁρ-ᾶν, ὁρά-ω, ῶ, fut ὄψ-ομαι, acc. || 3 *Chimère, vaine image*, φαντασί-αι, ῶν (αἱ). || 4 *Idée extravagante*, λῆρ-ος, ου (ὁ).

Visionnaire, adj. 1 *Qui croit faussement avoir des visions*, φανταστικ-ός, ή, όν. En visionnaire, φανταστικῶς. || 2 *Qui a des idées folles*, φαντασιοκόπ-ος, ος, ον.

Visitation, n. f. La visitation de la sainte Vierge, τῆς Θεοτόκου ἀσπασμ-ός, οῦ (ὁ).

Visite, n. f. 1 *Action d'aller voir quelqu'un par civilité*, ἔντευξ-ις, εως (ἡ). Faire visite, ἐντυγχάν-ειν, ἐντυγχάν-ω, fut. ἐντεύξ-ομαι, dat. En parlant d'un médecin, πρὸς τὸν νοσοῦντα ἐπιφοίτησ-ις, εως (ἡ). Les visites, *les honoraires du médecin*, ἰατρεῖ-α, ων (τά). || 2 *Recherche, perquisition*, ἐξέτασ-ις, εως (ἡ); ἔρευν-α, ης (ἡ). Visite domiciliaire, τῶν οἰκιῶν ἔρευνα. || 3 *Tournée d'inspection*, ἐπίσκεψ-ις, εως (ἡ).

Visiter, v. tr. 1 *Aller voir*, ἐντυγχάν-ειν, ἐντυγχάν-ω, fut. ἐντεύξ-ομαι, dat. Visiter souvent, θαμίζ-ειν, θαμίζ-ω, fut. θαμίσ-ω εἰς ou ἐπί, acc. || 2 *Inspecter*, ἐπισκέπτ-εσθαι, ἐπισκέπτ-ομαι, fut. ἐπισκέψ-ομαι, acc.; ἐφορ-ᾶν, ἐφορ-άω, ῶ, fut. ἐπόψ-ομαι, acc. || 3 *Examiner avec soin*, ἐξετάζ-ειν, ἐξετάζ-ω, fut. ἐξετάσ-ω, acc.

Visiteur, n. m., *celui qui est chargé de visiter*, ἐπισκέπτ-ης, ου (ὁ); ἐπόπτ-ης, ου (ὁ).

Visqueux, **euse**, adj., *gluant*, γλίσχρ-ος, α, ον (comp. γλισχρ-ότερος, sup. γλισχρ-ότατος).

Visser, v. tr., *attacher avec une vis*, κοχλίᾳ συνδ-εῖν, συνδ-έω, ῶ, fut. συνδήσ-ω, acc.

Visuel, **elle**, adj. *qui appartient à la vue*, ὀπτικ-ός, ή, όν.

Vital, **ale**, adj. 1 *Qui a rapport à la vie*, ζωϊκ-ός, ή, όν. || 2 *Qui sert à la vie*, εἰς τὸν βίον ἐπιτήδει-ος, ος ou α, ον.

Vitalité, n. f., *état de vie*, ζωϊκ-όν, οῦ (τό).

Vite, adj., *prompt, rapide*, ταχ-ύς, εῖα, ύ (comp. ταχ-ύτερος, sup. ταχ-ύτατος). || Adv., ταχύ, ταχέως. Le plus vite possible, ὡς τάχιστα, ὅτι τάχιστα. Aller vite en besogne, δραστικὸς εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.

Vitement, adv., *vite*, ταχύ, ταχέως.

Vitesse, n. f., *promptitude*, ταχύτης, ταχύτητ-ος (ἡ); τάχ-ος, εος, ους (τό). Avec vitesse, ταχύ, ταχέως, διὰ τάχους. Gagner de vitesse, προφθάν-ειν, προφθάν-ω, fut. προφθάσ-ω, acc.

Vitrage, n. m. 1 *Toutes les vitres d'un bâtiment*, ὕαλ-οι, ων (αἱ). || 2 *Châssis de verre*, ὑάλιν-ον διάφραγμα, διαφράγματ-ος (τό). Les deux mots se déclinent.

Vitrail, n. m., *panneau de vitres des*

églises, ὑαλίν-η θυρ-ίς, ίδος (ἡ). Les deux mots se déclinent. On emploie plus communément le pluriel Vitraux.

Vitre, n. f., *pièce de verre*, ὕαλ-ος, ου (ἡ). Casser les vitres, au figuré, παῤῥησιάζ-εσθαι, παῤῥησιάζ-ομαι, fut. παῤῥησιάσ-ομαι.

Vitrer, v. tr., *garnir de vitres*, ὑάλοις σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω, acc. — **Vitré, ée**, part. passé et adj., 1 *Garni de vitres*, ὑάλοις ἐσκεπασμέν-ος, η, ον. || 2 Terme d'anatomie, ὑαλοειδ-ής, ής, ές.

Vitrerie, n. f. 1 *Art du vitrier*, ὑαλουργικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη. || 2 *Commerce du vitrier*, τοῦ ὑαλουργοῦ ἐμπορί-α, ας (ἡ). || 3 *Marchandises de verre*, ὑάλιν-α, ων (τά).

Vitreux, euse, adj., *qui ressemble au verre*, ὑαλοειδ-ής, ής, ές; ὑαλώδ-ης, ης, ες.

Vitrier, n. m., *celui qui travaille le verre*, ὑαλουργ-ός, οῦ (ὁ); ὑαλοτέχν-ης, ου (ὁ).

Vitrifiable, adj., *qui peut être changé en verre*, ὑαλίτ-ης, ου (ὁ); ὑαλῖτ-ις, ιδος (ἡ).

Vitrification, n. f. 1 *Action de vitrifier*, τὸ ὑαλοῦν. L'article se décline. || 2 *Action de se vitrifier*, τὸ ὑαλοῦσθαι. L'article se décline.

Vitrifier, v. tr., *convertir en verre*, ὑαλοῦν, ὑαλ-όω, ῶ, fut. ὑαλώσ-ω, acc.

Vitriol, n. m., *sulfate de cuivre*, χαλκάνθ-η, ης (ἡ); χάλκανθ-ον, ου (τό).

Vitriolé, ée, et **Vitriolique**, adj., χαλκανθώδ-ης, ης, ες.

Vitupérer, v. tr., *blâmer*, ἐπιτιμ-ᾶν, ἐπιτιμ-άω, ῶ, fut. ἐπιτιμήσ-ω, dat.; μέμφ-εσθαι, μέμφ-ομαι, fut. μέμψ-ομαι, acc. ou dat.

Vivace, n. f., *qui a en soi les principes d'une longue vie*, εὔζω-ος, ος, ον; μακρόβι-ος, ος, ον.

Vivacité, n. f. 1 *Activité*, ἐνέργει-α, ας (ἡ); γοργότης, γοργότητ-ος (ἡ). || 2 *Pénétration d'esprit*, ὀξύτης, ὀξύτητ-ος (ἡ); ἀγχίνοι-α, ας (ἡ). || 3 *Éclat*, φέγγ-ος, εος, ους (τό); λαμπρότης, λαμπρότητ-ος (ἡ). || 4 *Ardeur*, ὁρμ-ή, ῆς (ἡ); προθυμί-α, ας (ἡ); σπουδ-ή, ῆς (ἡ). || 5 Au pluriel, *emportements légers*, ὀργῆς ὀξύτητ-ες, ων (αἱ).

Vivandier, n. m., στρατιωτικ-ὸς κάπηλ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Vivandière, n. f., στρατιωτικ-ὴ καπηλ-ίς, ίδος (ἡ).

Vivant, ante, adj. 1 *Qui vit*, ζω-ός, ή, όν; ζωηρ-ός, ά, όν; ἔμβι-ος, ος, ον. || 2 *Qui semble vivre*, ζωτικ-ός, ή, όν; ἔμψυχ-ος, ος, ον. || 3 *Populeux*, πολυάνθρωπ-ος, ος, ον. || Subst., ζῶ-ον, ου (τό). Les vivants, ζῶντ-ες, ων (οἱ). De mon vivant, ἐμοῦ ζῶντος. De son vivant, αὐτοῦ ζῶντος. De notre vivant, ἡμῶν ζώντων. Un bon vivant, εὔθυμ-ος ἀνήρ, ἀνδρός (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Vivat, n. m., *acclamation*, εὐφημί-α, ας (ἡ). Crier vivat, faire entendre des vivats, ἐπευφημ-εῖν, ἐπευφημ-έω, ῶ, fut. ἐπευφημήσ-ω. Vivat! εὖγε.

Vive, n. m., *poisson*, θαλάσσι-ος δράκων, δράκοντ-ος (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Vivement, adv. 1 *Avec vivacité*, ὀξέως. || 2 *Avec ardeur*, προθύμως, σπουδαίως. || 3 *Fortement*, δεινῶς, ἰσχυρῶς, σφόδρα.

Vivier, n. m., *pièce d'eau où l'on nourrit du poisson*, ἰχθυοτροφεῖ-ον, ου (τό).

Vivifiant, ante, adj., *qui vivifie*, ζωοποι-ός, ός, όν; ζωοποιητικ-ός, ή, όν.

Vivification, n. f., *action de vivifier*, ζωοποιΐ-α, ας (ἡ); ζωοποίησ-ις, εως (ἡ).

Vivifier, v. tr. 1 *Donner la vie et la conserver*, ζωοποι-εῖν, ζωοποι-έω, ῶ, fut. ζωοποιήσ-ω, acc. || 2 *Donner de la vigueur*, ζωπυρ-εῖν, ζωπυρ-έω, ῶ, fut. ζωπυρήσ-ω, acc. || 3 *Donner du mouvement à un pays*, ἀκμάζειν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc.

Vivipare, adj., *qui met au monde des petits tout vivants*, ζωογόν-ος, ος, ον; ζωοτόκ-ος, ος, ον.

Vivoter, v. intr., *vivre petitement*, εὐτελῶς ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι.

Vivre, v. intr. 1 *Être en vie*, ζῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι. || 2 *Subsister, se nourrir de*, ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι ἀπό, gén.; βιοτεύ-ειν, βιοτεύ-ω, fut. βιοτεύσω ἐκ ou ἀπό, gén. Qui vit de peu, ὀλιγόσιτ-ος, ος, ον. N'avoir pas de quoi vivre, τῶν εἰς τὸν βίον ἀναγκαίων δ-εῖσθαι, δ-έομαι, fut. δεήσομαι. Qui vit au jour le jour, ἡμερόβι-ος, ος, ον. Qui vit du travail de ses mains, χειρόβι-ος, ος, ον. || 3 *Mener tel ou tel genre de vie*, διάγ-ειν, διάγ-ω, fut. διάξ-ω. || 4 *Se conduire, se comporter*, προςφέρ-εσθαι, προςφέρ-ομαι, fut. προςενεχθήσ-ομαι. Facile à vivre, εὔκολ-ος, ος, ον. Difficile à vivre, δυςόμιλ-ος, ος, ον; δύςκολ-ος, ος, ον. Le savoir-vivre, ἀστειότ-ης, ἀστειότητ-ος (ἡ); ἀστειοσύν-η, ης (ἡ). Savoir vivre, ἀστεῖ-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι. Apprendre à vivre à quelqu'un, σωφρονίζ-ειν, σωφρονίζ-ω, fut. σωφρονίσ-ω, acc. Locutions diverses : Vive Dieu! ζῇ Κύριος! Vive le roi! ζῆν βασιλέα! sous-ent. λέγω. Qui vive? τίς εἶ; Être sur le qui-vive, πάντῃ περιβλέπ-ειν, περιβλέπ-ω, fut. περιβλέψ-ω. Se tenir sur le qui-vive, εὐλαβ-εῖσθαι, εὐλαβ-έομαι, οῦμαι, fut. εὐλαβήσ-ομαι. Il a vécu, ἔζησε, ᾤχετο.

Vivre, n. m., *nourriture*, τροφ-ή, ῆς (ἡ); βίοτ-ος, ου (ὁ). || Au pluriel, σιτί-α, ων (τά).

Vizir, n. m., *officier du Grand Seigneur*, βεζίρ-ης, ου (ὁ). Grec moderne.

Vizirat ou **Viziriat**, n. m., *charge de vizir*, βεζιράτ-ον, ου (τό). Grec moderne.

Vocable, n. m., *mot*, ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό); λέξ-ις, εως (ἡ).

Vocabulaire, n. m., *lexique*, ὀνομαστικ-όν, οῦ (τό); λεξικ-όν, οῦ (τό).

Vocabuliste, n. m., *auteur d'un vocabulaire*, λεξιγράφ-ος, ου (ὁ).

Vocal, ale, adj., *qui s'énonce au moyen de la voix*, φωνικ-ός, ή, όν.

Vocalisation, n. f., *action de vocaliser*, φωνασκί-α, ας (ἡ).

Vocaliser, v. intr., *s'exercer la voix*, φωνασκ-εῖν, φωνασκ-έω, ῶ, fut. φωνασκήσ-ω.

Vocatif, n. m., *cas de la déclinaison*, κλητικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. πτῶσις.

Vocation, n. f., 1 *Élan de l'âme vers un genre de vie*, θεί-α κλῆσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Préférence pour un état*, προαίρεσ-ις, εως (ἡ). Avoir une vocation, προαιρ-εῖσθαι, προαιρ-έομαι, οῦμαι, fut. προαιρήσ-ομαι, acc. || 3 *Disposition naturelle*, εὐφυΐ-α, ας (ἡ). Qui a une vocation pour, εὐφυ-ής, ής, ὲς πρός ou εἰς, acc.

Vociférations, n. f. pl., *paroles accompagnées de clameurs*, κραυγ-ή, ῆς (ἡ); κραυγασμ-ός, οῦ (ὁ).

Vociférer, v. intr., *pousser des clameurs*, κραυγάζ-ειν, κραυγάζ-ω, fut. κραυγάσ-ω; ἀνακράζ-ειν, ἀνακράζ-ω, fut. ἀνακράξ-ω.

Vœu, n. m. 1 *Promesse à Dieu, souhait*, εὐχ-ή, ῆς (ἡ). Faire vœu, former des vœux, εὔχ-εσθαι, εὔχ-ομαι, fut. εὔξ-ομαι. Acquitter un vœu, s'acquitter d'un vœu, εὐχὴν ἀποτελ-εῖν, ἀποτελ-έω, ῶ, fut. ἀποτελέσ-ω. Exaucer un vœu, εὐχὴν δέχ-εσθαι, δέχ-ομαι, fut. δέξ-ομαι. Voir son vœu exaucé, εὐχῆς τυγχάν-ειν, τυγχάν-ω, fut. τεύξ-ομαι. Ne pas se voir exaucé, εὐχῆς ἀποτυγχάν-ειν, ἀποτυγχάν-ω, fut. ἀποτεύξ-ομαι. || 2 Au pluriel, *profession solennelle de l'état religieux*, εὐχ-αί, ῶν (αἱ).

Vogue, n. f. 1 *Impulsion donnée par les rames*, εἰρεσί-α, ας (ἡ). || 2 *Crédit, réputation*, εὐδοξί-α, ας (ἡ); ὄνομα, ὀνόματ-ος (τό). Avoir la vogue, être en vogue, εὐδόκιμ-ος εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι; εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω. En parlant des choses, τιμ-ή, ῆς (ἡ); λόγ-ος, ου (ὁ). Être en vogue, ἰσχύ-ειν, ἰσχύ-ω, fut. ἰσχύσ-ω. Qui est en vogue, περιβόητ-ος, ος, ον.

Voguer, v. intr. 1 *Être mû par des rames*, κώπαις ἐλαύν-εσθαι, ἐλαύν-ομαι, fut. ἐλαθήσ-ομαι. || 2 *Naviguer*, πλ-εῖν, πλέ-ω, fut. πλεύσ-ομαι.

Vogueur, n. m., *rameur*, ἐρέτ-ης, ου (ὁ); κωπηλάτ-ης, ου (ὁ).

Voici, Voilà, loc. adv., ἰδού, ἰδέ. Le nom qui suit se met au nom. ou à l'acc. Quand on peut le tourner par *tel, telle*, il se traduit par τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, qui s'accorde avec le nom suivant. Voici mon avis, τοιαύτη ἐστὶν ἡ μοῦ γνώμη. Voilà le véritable roi, τοιοῦτος ὁ ἀληθῶς βασιλεύς. Quand *voici* est opposé à *voilà*, on traduit voici par οὗτος, αὕτη, τοῦτο; et voilà par ἐκεῖν-ος, η, ο.

Voie, n. f. 1 *Chemin, route*, ὁδ-ός, οῦ (ἡ). La voie publique, λεωφόρ-ος, ου (ἡ). Frayer la voie, au propre et au figuré, ὁδὸν τέμνειν, τέμν-ω, fut. τεμ-ῶ. Les voies de Dieu, τοῦ Θεοῦ βουλεύματ-α, ων (τά). || 2 *Traces du gibier*, ἴχν-η, ῶν (τά). Être sur la voie, ἰχνηλατ-εῖν, ἰχνηλατ-έω, ῶ, fut. ἰχνηλατήσ-ω, acc. || 3 *Trace d'une voiture*, τροχι-ά, ᾶς (ἡ). || 4 *Mesure pour le bois*, ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). Voie d'eau, ὕδατος φορ-ά, ᾶς (ἡ). || 5 *Ouverture par où un navire fait eau*, ῥῆγμα, ῥήγματ-ος (τό). || 6 *Moyen, expédient*, τρόπ-ος, ου (ὁ); πόρος, ου (ὁ). Par quelle voie? πῶς; τίνα τρόπον; Par des voies honnêtes, καλῶς. Par des voies injustes, ἀδίκως. Voies de fait, βίαι-α, ων (τά); βί-α, ας (ἡ).

Voilà, loc. adv.; voy. Voici.

Voile, n. m. 1 *Ce qui sert à couvrir*, κάλυμμα, καλύμματ-ος (τό); σκέπασμα, σκεπάσματ-ος (τό). || 2 *Voile de femme*, πέπλ-ος, ου (ὁ). || 3 *Apparence, prétexte*, πρόσχημα, προσχήματ-ος (τό); πλάσμα, πλάσματ-ος (τό). Sous le voile de, ἐν πλάσματι, gén.

Voile, n. f. 1 *Pièce de toile attachée au mât*, ἱστί-ον, ου (τό). Mettre à la voile, ἀνάγ-εσθαι, ἀνάγ-ομαι, fut. ἀνάξ-ομαι. Faire voile, πλεῖν, πλέ-ω, fut. πλεύσ-ομαι. Faire force de voiles, ἱστιοδρομ-εῖν, ἱστιοδρομ-έω, ῶ, fut. ἱστιοδρομήσ-ω. || 2 *Navire*, ναῦς, νεώς (ἡ); πλοῖ-ον, ου (τό).

Voiler, v. tr. 1 *Couvrir d'un voile*, καλύπτ-ειν, καλύπτ-ω, fut. καλύψ-ω, acc. || 2 *Dérober la vue de quelque chose*, σκεπάζ-ειν, σκεπάζ-ω, fut. σκεπάσ-ω, acc. || 3 *Dissimuler*, ὑποκρύπτ-ειν, ὑποκρύπτ-ω, fut. ὑποκρύψ-ω, acc. — ***Voilé, ée***, part. passé et adj. Voix voilée, *sourde*, κωφ-ὴ φων-ή, ῆς (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Voilé, ée, adj., terme de marine, *qui a des voiles*, ἱστιοφόρ-ος, ος, ον.

Voilerie, n. f., *lieu où l'on fabrique et répare les voiles*, τῶν ἱστίων ἐργαστήρι-ον, ου (τό).

Voilier, n. m. 1 *Celui qui fait des voiles*, ἱστιοῤῥάφ-ος, ου (ὁ). || 2 Se dit d'un navire par rapport à sa vitesse. Bon voilier, ταχύπλ-ους, ους, ουν. Mauvais voilier, βραδυπόρ-ος, ος, ον.

Voilure, n. f., *l'ensemble des voiles d'un bâtiment*, ἱστί-α, ων (τά); τῶν ἱστίων σύστημα, συστήματ-ος (τό).

Voir, v. tr. 1 *Percevoir les objets par le sens de la vue*, ὁρ-ᾶν, ὁρ-άω, ῶ, fut. ὄψ-ομαι, acc. || 2 *Arrêter ses regards sur*, βλέπ-ειν, βλέπ-ω, fut. βλέψ-ομαι, acc. || 3 *Avoir vue sur*, βλέπ-ειν, βλέπ-ω, fut. βλέψ-ομαι; ἀποβλέπ-ειν, ἀποβλέπ-ω, fut. ἀποβλέψ-ομαι πρός, acc. || 4 *Faire une visite*, ἐπισκέπτ-εσθαι, ἐπισκέπτ-ομαι, fut. ἐπισκέψ-ομαι, acc. Voir ses juges, τοῖς δικασταῖς προσλιπαρ-εῖν, προσλιπαρ-έω, ῶ, fut. προσλιπαρήσ-ω. Voir un malade, νοσοῦντα θεραπεύ-ειν, θεραπεύ-ω, fut. θεραπεύσ-ω. || 5 *Regarder avec attention*, ἐπισκοπ-εῖν, ἐπισκοπ-έω, ῶ, fut. ἐπισκοπήσ-ω, acc. || 6 *Inspecter*, ἐφορ-ᾶν, ἐφορ-άω, ῶ, fut. ἐπόψ-ομαι, acc. || 7 *S'informer*, πυνθάν-εσθαι, πυνθάν-ομαι, fut. πεύσ-ομαι. || 8 *Éprouver, essayer*, δοκιμάζ-ειν, δοκιμάζ-ω, fut. δοκιμάζ-ω; ἀποπειρ-ᾶσθαι, ἀποπειρ-άομαι, ῶμαι, fut. ἀποπειράσ-ομαι. || 9 *Fréquenter*, φοιτ-ᾶν, φοιτ-άω, ῶ, fut. φοιτήσ-ω πρός, acc.; προσομιλ-εῖν, προσομιλ-έω, ῶ, fut. προσομιλήσ-ω, dat. || 10 *Com-*

prendre, αἰσθάν-εσθαι, αἰσθάν-ομαι, fut. αἰσθήσ-ομαι, acc.; συνιέναι, συνίημι, fut. συνήσ-ω, acc. || 11 *Veiller à, s'occuper de*, διαφυλάττ-ειν, διαφυλάττ-ω, fut. διαφυλάξ-ω, acc.; σκοπ-εῖν, σκοπ-έω, ῶ, fut. σκοπήσ-ω, acc. Locutions diverses : Faire voir, δεικνύναι, δείκνυμι, fut. δείξ-ω, acc.; δηλ-οῦν, δηλ-όω, ῶ, fut. δηλώσ-ω, acc. Se faire voir, φαίν-εσθαι, φαίν-ομαι, fut. φανήσ-ομαι. Se faire voir en public, εἰς τὸ κοινὸν προέρχ-εσθαι, προέρχ-ομαι, fut. προελεύσ-ομαι. Laisser voir, *donner la permission de*, ἰδεῖν ἐ-ᾶν, ἐ-άω, ῶ, fut. ἐάσ-ω, acc. Laisser voir, *faire connaître*, φανερὸν ποι-εῖν, ποι-έω, ῶ, fut. ποιήσ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de ποιεῖν. Se voir, *se regarder dans un miroir*, ἐνοπτρίζ-εσθαι, ἐνοπτρίζ-ομαι, fut. ἐνοπτρίσ-ομαι. Se voir, *être, se trouver*, ὑπάρχ-ειν, ὑπάρχ-ω, fut. ὑπάρξ-ω. Cela se voit tous les jours, τοῦτο καθ' ἑκάστην ἡμέραν γίγνεται. Cela ne s'est jamais vu, οὐδὲν οὐδέποτε τοιοῦτο γέγονε. — ***Vu, ue***, part. passé et adj. Être bien vu, εὐδοκιμ-εῖν, εὐδοκιμ-έω, ῶ, fut. εὐδοκιμήσ-ω; καλῶς ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι. Être mal vu, κακῶς ἀκού-ειν, ἀκού-ω, fut. ἀκούσ-ομαι. || Vu, invar. 1 *D'après*, ἐκ, gén. Vu les circonstances, ἐκ τῶν παρόντων. || 2 *Eu égard à*, πρός, ὡς πρός, διά, acc. Au vu et au su de tous, ἐν ὄψει πάντων. Vu que, loc. conj., ἐπειδή, ἐπειδήπερ, indic.; διὰ τό, inf.

Voire, adv. 1 *Vraiment*, ἀληθῶς. || 2 *Même*, καὶ δὴ καί.

Voirie, n. f. 1 *Entretien des rues, des routes*, ὁδοποιΐ-α, ας (ἡ). || 2 *Les rues elles-mêmes*, ὁδ-οί, ῶν (αἱ). || 3 *Endroit où l'on jette les immondices*, τῶν καθαρμάτων ἐκδοχεῖ-ον, ου (τό). || 4 *Débris d'animaux morts*, τῶν ζώων νεκρῶν λείψαν-α, ων (τά).

Voisin, ine, adj. 1 *Qui est proche*, πλησί-ος, α, ον (comp. πλησι-αίτερος, sup. πλησι-αίτατος), gén. ou dat. || 2 *Limitrophe*, ὅμορ-ος, ος, ον. Les pays voisins, μεθόρι-α, ων (τά); πλησιόχωρ-ος, ου (ἡ), sous-ent. γῆ. || 3 *Qui approche, qui est sur le point de*, γείτ-ων, ονος (ὁ, ἡ). || Subst., *celui, celle qui habite près d'un autre*, γείτ-ων, ονος (ὁ, ἡ); πάροικ-ος, ου (ὁ, ἡ).

Voisinage, n. m. 1 *Les voisins*, γείτον-ες, ων (οἱ); πάροικ-οι, ων (οἱ). || 2 *Les lieux voisins*, γειτνί-α, ας (ἡ); γειτονί-α, ας (ἡ). Dans le voisinage, ἐν γειτόνων, sans mouvement; ἐς γειτόνων, avec mouvement. || 3 *Proximité*, ἐγγύτης, ἐγγύτητ-ος (ἡ). Dans le voisinage de, ἐγγύς, πλησίον, gén.

Voisiner, v. intr., *fréquenter ses voisins*, τοῖς γείτοσι θαμίζ-ειν, θαμίζ-ω, fut. θαμίσ-ω.

Voiture, n. m. 1 *Toute espèce de véhicule*, ὄχημα, ὀχήματ-ος (τό). || 2 *Carrosse*, ἅμαξ-α, ης (ἡ); ἁρμάμαξ-α, ης (ἡ). || 3 *Les choses ou les personnes voiturées*, ἁμαξεί-α, ας (ἡ). || 4 *Le transport des marchandises, des personnes*, μεταφορ-ά, ᾶς (ἡ).

Voiturer, v. tr. 1 *Transporter par voiture des denrées*, ὀχ-εῖν, ὀχ-έω, ῶ, fut. ὀχήσ-ω, acc.; μετακομίζ-ειν, μετακομίζ-ω, fut. μετακομίσ-ω, acc. || 2 *Conduire en voiture*, ἁμαξεύ-ειν, ἁμαξεύ-ω, fut. ἁμαξεύσ-ω, acc.

Voiturier, n. m., *celui qui fait son métier de voiturer*, ἁμαξ-εύς, έως (ὁ); ἁμαξαγωγ-ός, οῦ (ὁ).

Voiturin, n. m., voy. le précédent.

Voix, n. f. 1 *Son qui sort de la bouche de l'homme et des animaux*, φων-ή, ῆς (ἡ). Qui a la voix aiguë, ὀξύφων-ος, ος, ον. Qui a la voix grave, βαρύφων-ος, ος, ον. Qui n'a pas de voix, ἄφων-ος, ος, ον. A haute voix, μεγάλῃ τῇ φωνῇ. Dire à haute voix, ἀποφθέγγ-εσθαι, ἀποφθέγγ-ομαι, fut. ἀποφθέγξ-ομαι. Élever la voix, ἀναφων-εῖν, ἀναφων-έω, ῶ, fut. ἀναφωνήσ-ω. De vive voix, ἀπὸ στόματος. || 2 Terme de grammaire, διάθεσ-ις, εως (ἡ). || 3 *Conseil, avertissement*, παραίνεσ-ις, εως (ἡ); λόγ-οι, ων (οἱ). || 4 *Vote, suffrage*, ψῆφ-ος, ου (ἡ). Donner sa voix, ψῆφον φέρ-ειν, φέρ-ω, fut. οἴσ-ω; ψηφοφορ-εῖν, ψηφοφορ-έω, ῶ, fut. ψηφοφορήσ-ω. || 5 *Opinion, sentiment*, γνώμ-η, ης (ἡ). Il n'y a qu'une voix, πάντες ὁμολογοῦσι, παρὰ πᾶσιν ὁμολογεῖται.

Vol, n. m. 1 *Mouvement à travers les airs*, πτῆσ-ις, εως (ἡ). Prendre son vol, ἀφίπτασθαι, ἀφίπταμαι, fut. ἀποπτήσ-ομαι. A vol d'oiseau, κατευθύ. || 2 *Grande vitesse*, ταχυδρομί-α, ας (ἡ). || 3 *Élévation de pensées, de sentiments*, ὕψ-ος, εος, ους (τό).

Vol, n. m. 1 *Action de celui qui prend la chose d'autrui*, κλοπ-ή, ῆς (ἡ). || 2 *La chose volée*, κλέμμα, κλέμματ-ος (τό); φώρι-ον, ου (τό).

Volable, adj., *qui peut être volé*, κλεπτ-ός, ή, όν.

Volage, adj., *changeant*, ἄστατ-ος, ος, ον; ἀβέβαι-ος, ος, ον.

Volaille, n. f., *oiseau de basse-cour*, ὄρνις, ὄρνιθ-ος (ὁ, ἡ).

Volant, ante, adj. 1 *Qui a la faculté de voler*, πτητικ-ός, ή, όν; πτητ-ός, ή, όν. || 2 *Qu'on déplace à volonté*, εὐμετάθετ-ος, ος, ον; εὐκίνητ-ος, ος, ον.

Volant, n. m. 1 *Petit cône de liége, garni de plumes, qu'on lance avec une raquette*, πτιλωτ-ὴ σφαῖρ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent. || 2 *Garniture de robe*, κράσπεδ-ον, ου (τό).

Volatil, ile, adj., *qui se résout en vapeur ou en gaz*, ἐξίτηλ-ος, ος, ον.

Volatile, n. f., *animal qui vole*, πτην-όν, οῦ (τό). L'espèce volatile, πτην-ά, ῶν (τά).

Volatilisation, n. f. 1 *Action de volatiliser*, τὸ ἐξατμίζειν. L'article se décline. || 2 *Action de se volatiliser*, τὸ ἐξατμίζεσθαι. L'article se décline.

Volatiliser, v. tr., *rendre volatil*, ἐξατμίζ-ειν, ἐξατμίζ-ω, fut. ἐξατμίσ-ω, acc.

Volatilité, n. f., *qualité de ce qui est volatil*, τὸ ἐξατμίζεσθαι δύνασθαι. L'article se décline.

Volcan, n. m. 1 *Gouffre qui vomit des ma-*

tières enflammées, πυροβόλ-ον ὄρ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Tête ardente*, θερμ-αὶ φρέν-ες, ῶν (αἱ). Les deux mots se déclinent. || 3 *Dangers cachés*, ὕπουλ-ος κίνδυν-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. Dormir sur un volcan, ἐπὶ ξυροῦ καθεύδ-ειν, καθεύδ-ω, fut. καθευδήσ-ω.

Volcanique, adj. 1 *Qui est de la nature du volcan*, πυρίπν-ους, ους, ουν; πυρίστακτ-ος, ος, ον. || 2 *Ardent, impétueux*, θερμ-ός, ή, όν.

Volcanisé, ée, adj., *où il y a trace de volcan*, πυροβόλ-ος, ος, ον; πυρίστακτ-ος, ος, ον.

Volée, n. f. 1 *Le vol d'un oiseau*, πτῆσ-ις, εως (ἡ). Prendre sa volée, au propre, ἀφίπτασθαι, ἀφίπταμαι, fut. ἀποπτήσ-ομαι. || 2 *Troupe d'oiseaux qui volent*, ὀρνίθων πλῆθ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Rang, qualité*, τάξ-ις, εως (ἡ); ἀξίωμα, ἀξιώματ-ος (τό). Qui est de la haute, de la première volée, ἐπιφανέστατ-ος, η, ον; ἐντιμότατ-ος, η, ον. || 4 *Bastonnade*, ξυλοκοπί-α, ας (ἡ). Donner une volée, ξυλοκοπ-εῖν, ξυλοκοπ-έω, ῶ, fut. ξυλοκοπήσ-ω, acc. || 5 *Longe pour atteler un cheval*, σειρ-ά, ᾶς (ἡ). Cheval de volée, σειραφόρ-ος ἵππ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent. A la volée, loc. adv. 1 *En l'air, au passage*, ἐν παρόδῳ, ἐκ παρόδου. || 2 *Très-promptement*, τάχιστα, ὅτι τάχιστα. || 3 *Inconsidérément*, προπετῶς, ἀπερισκέπτως. En parlant du blé qu'on sème, σποράδην.

Voler, v. intr. 1 *Se soutenir, se mouvoir en l'air*, ἵπτασθαι, ἵπταμαι, fut. πτήσ-ομαι; πέτ-εσθαι, πέτ-ομαι, fut. πετήσ-ομαι. Voler de ses propres ailes, *agir de soi-même*, ἀφ' ἑαυτοῦ δρ-ᾶν, δρ-άω, ῶ, fut. δράσ-ω; ἰδιοβουλ-εῖν, ἰδιοβουλ-έω, ῶ, fut. ἰδιοβουλήσ-ω. || 2 *Courir avec une grande vitesse*, ταχυδρομ-εῖν, ταχυδρομ-έω, ῶ, fut. ταχυδρομήσ-ω. || 3 *Circuler*, διαδίδοσθαι, διαδίδομαι, fut. διαδοθήσ-ομαι. || Verbe tr., *chasser, poursuivre des oiseaux*, θηρεύ-ειν, θηρεύ-ω, fut. θηρεύσ-ω, acc.

Voler, v. tr., *dérober*, κλέπτ-ειν, κλέπτ-ω, fut. κλέψ-ω ou κλέψ-ομαι, acc. Voler furtivement, ὑποκλέπτ-ειν, ὑποκλέπτ-ω, fut. ὑποκλέψ-ω, acc. Voler ouvertement, ἁρπάζ-ειν, ἁρπάζ-ω, ἁρπάσ-ω ou ἁρπάξ-ω, acc. Il ne l'a pas volé, *il l'a bien mérité*, ἄξια ἔπαθε (πάσχ-ειν, πάσχ-ω, fut. πείσ-ομαι).

Volereau, n. m., *voleur maladroit*, σκαι-ὸς κλέπτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.

Volerie, n. f., *larcin*, κλοπ-ή, ῆς (ἡ).

Volet, n. m. 1 *Persienne*, κιγκλ-ίς, ίδος (ἡ). 2 *Pigeonnier*, περιστερε-ών, ῶνος (ὁ).

Voleter, v. intr., *voler à plusieurs reprises*, ἄνω καὶ κάτω ἵπτασθαι, ἵπταμαι, fut. πτήσ-ομαι.

Voleur, n. m., κλέπτ-ης, ου (ὁ); κλοπ-εύς, έως (ὁ). Si c'est avec effraction, τοιχωρύχ-ος, ου (ὁ). Voleuse, n. f., κλέπτ-ις, ιδος (ἡ).

Volière, n. f., *grande cage où l'on nourrit des oiseaux*, ὀρνιθ-ών, ῶνος (ὁ); ὀρνιθοτροφεῖ-ον, ου (τό); ὀρνιθοκομεῖ-ον, ου (τό).

Volige, n. m., *planche mince*, σανίδι-ον, ου (τό).

Volition, n. f., *acte de la volonté*, βούλησ-ις, εως (ἡ); τὸ βούλεσθαι. L'article se décline.

Volontaire, adj. 1 *Qui se fait sans contrainte*, ἑκούσι-ος, ος ou α, ον. || 2 *Qui agit par sa propre volonté*, ἐθελούσι-ος, ος ou α, ον; ἑκ-ών, οῦσα, όν. || 3 *Qui ne veut faire que sa volonté*, αὐθάδ-ης, ης, ες. || Nom m., *qui sert dans une armée sans y être obligé*, ἑκούσι-ος στρατιώτ-ης, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent; ἐθελοντ-ής, οῦ (ὁ).

Volontairement, adv., *de bonne volonté*, ἑκουσίως, ἑκοντί, ἐθελοντί, ἐθελουσίως.

Volonté, n. f. 1 *Faculté de l'âme par laquelle on veut*, βούλησ-ις, εως (ἡ); θέλησ-ις, εως (ἡ). || 2 *Acte de la volonté*, βουλ-ή, ῆς (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ). Dernières volontés, διαθήκ-αι, ῶν (αἱ). || 3 *Disposition à l'égard de quelqu'un ou de quelque chose*, διάθεσ-ις, εως (ἡ). Bonne volonté, *bienveillance*, εὔνοι-α, ας (ἡ). Bonne volonté, *zèle*, προθυμί-α, ας (ἡ). Mauvaise volonté, *malveillance*, κακόνοι-α, ας (ἡ). Mauvaise volonté, *répugnance*, ἀηδί-α, ας (ἡ). || Au plur., *fantaisies, caprices*, θυμ-ός, οῦ (ὁ). Avoir des volontés, αὐθαδίζ-εσθαι, αὐθαδίζ-ομαι, fut. αὐθαδίσ-ομαι.

Volontiers, adv., *de bonne grace*, ἀσμένως.

Volte, n. f. 1 *Mouvement que le cavalier fait exécuter au cheval*, περιστροφ-ή, ῆς (ἡ); περιαγωγ-ή, ῆς (ἡ). || 2 Terme d'escrime, ἔκκλισ-ις, εως (ἡ).

Volte-face, n. f., *mouvement de conversion*, ἐπαναστροφ-ή, ῆς (ἡ). Faire volte-face, ἐπαναστρέφ-εσθαι, ἐπαναστρέφ-ομαι, fut. ἐπαναστραφήσ-ομαι.

Volter, v. intr., *changer de place pour éviter les coups de l'adversaire*, ἐκκλίν-ειν, ἐκκλίν-ω, fut. ἐκκλιν-ῶ.

Voltige, n. f. 1 *Corde lâche pour faire des tours*, πέταυρ-ον, ου (τό). || 2 *Danse sur la corde*, πεταυρισμ-ός, οῦ (ὁ). || 3 *L'art de faire des exercices à cheval*, ἀποβατικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη.

Voltigeant, ante, adj. 1 *Qui voltige*, πτερυσσόμεν-ος, η, ον. || 2 *Léger*, κοῦφ-ος, η, ον.

Voltigement, n. m., *mouvement de ce qui voltige*, πτερύγισμα, πτερυγίσματ-ος (τό).

Voltiger, v. intr. 1 *Voler à petites et fréquentes reprises*, πτερύσσ-εσθαι, πτερύσσ-ομαι, fut. πτερύξ-ομαι. || 2 *Flotter au gré des vents*, ἀνεμ-οῦσθαι, ἀνεμ-όομαι, οῦμαι, fut. ἀνεμωθήσ-ομαι. || 3 *Être inconstant et léger*, μεταλλάσσ-ειν, μεταλλάσσ-ω, fut. μεταλλάξ-ω. || 4 *Danser sur la corde*, πεταυρίζ-ειν, πεταυρίζ-ω, fut. πεταυρίσ-ω. || 5 *Courir à cheval*, περιιππεύ-ειν, περιιππεύ-ω, fut. περιιππεύσ-ω; περιελαύν-ειν, περιελαύν-ω, fut. περιελάσ-ω.

Voltigeur, n. m. 1 *Celui qui voltige sur*

la corde, πεταυριστ-ής, οῦ (ὁ). || 2 *Celui qui voltige sur un cheval*, ἀποβάτ-ης, ου (ὁ). || 3 *Corps de soldats de petite taille*, ψιλ-οί, ῶν (οἱ).

Volubilité, n. f. 1 *Facilité de se mouvoir en rond*, εὐστροφί-α, ας (ἡ). || 2 *Articulation nette et rapide*, τροχιλί-α, ας (ἡ). Parler avec volubilité, γλωσσοστροφ-εῖν, γλωσσοστροφ-έω, ῶ, fut. γλωσσοστροφήσ-ω.

Volume, n. m. 1 *Étendue, grosseur d'une masse*, ὄγκ-ος, ου (ὁ). || 2 Terme de musique, *étendue de la voix*, μέγεθ-ος, εος, ους (τό). || 3 *Section d'un ouvrage*, τόμ-ος, ου (ὁ). || 4 *L'ouvrage lui-même*, βιβλί-ον, ου (τό).

Volumineux, euse, adj. 1 *Fort étendu en tous sens*, ὀγκώδ-ης, ης, ες; ὀγκηρ-ός, ά, όν. || 2 *Qui a plusieurs volumes*, πολύβιβλ-ος, ος, ον.

Volupté, n. f. 1 *Plaisir en général*, ἡδον-ή, ῆς (ἡ). Ami de la volupté, φιλήδον-ος, ος, ον. || 2 *Les plaisirs de l'âme*, τῆς ψυχῆς εὐπάθει-α, ας (ἡ). || 3 *Plaisir des sens*, ἡδυπάθει-α, ας (ἡ); τρυφ-ή, ῆς (ἡ).

Voluptueusement, adv., *avec volupté*, τρυφερῶς.

Voluptueux, euse, adj. 1 *Qui aime et qui cherche la volupté*, φιληδ-ής, ής, ές; φιλήδον-ος, ος, ον; τρυφερ-ός, ά, όν (comp. τρυφερ-ώτερος, sup. τρυφερ-ώτατος). Être voluptueux, τρυφερῶς ζ-ῆν, ζ-άω, ῶ, fut. βιώσ-ομαι; τῇ τρυφῇ συζ-ῆν, συζ-άω, ῶ, fut. συζήσ-ω ou συμβιώσ-ομαι. || 2 *Qui sent la volupté*, τρυφερ-ός, ά, όν; ἁβρ-ός, ά, όν (comp. ἁβρ-ότερος, sup. ἁβρ-ότατος).

Volute, n. f., *ornement en forme de spirale*, κρι-ός, οῦ (ὁ).

Volva, n. m., *enveloppe des champignons*, εἴλημα, εἰλήματ-ος (τό).

Vomique, adj. f. Noix vomique, ὀλέθρι-ον κάρυ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Vomique, n. f., *amas de pus*, ἀπόστημα, ἀποστήματ-ος (τό).

Vomir, v. tr. 1 *Rejeter avec effort les matières contenues dans l'estomac*, ἐμ-εῖν, ἐμ-έω, fut. ἐμέσ-ω, acc. || 2 *Lancer, jeter au dehors*, ἀφιέναι, ἀφίημι, fut. ἀφήσ-ω, acc.; ἐκβάλλ-ειν, ἐκβάλλ-ω, fut. ἐκβαλ-ῶ, acc. Vomir des injures, λοιδορίας καταχ-εῖν, καταχ-έω, fut. καταχεύσ-ω, gén.

Vomissement, n. m. 1 *Action de vomir*, ἔμεσ-ις, εως (ἡ). || 2 *Ce qu'on a vomi*, ἐμετ-ός, οῦ (ὁ); ἔμεσμα, ἐμέσματ-ος (τό).

Vomitif, ive, adj., *qui fait vomir*, ἐμετικ-ός, ή, όν; ἐμετήρι-ος, α, ον. || Nom m., ἐμετικ-ὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

Vomitoire, n. m. 1 *Vomitif*, ἐμετικ-ὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent. || 2 *Larges issues par où le peuple romain sortait du théâtre*, ἔξοδ-οι, ων (αἱ).

Vorace, adj., *qui dévore*, λάβρ-ος, ος, ον (comp. λαβρ-ότερος, sup. λαβρ-ότατος).

Voracité, n. f., *avidité à manger*, λαβρότης, λαβρότητ-ος (ἡ). Manger avec voracité, λαβροφαγ-εῖν, λαβροφαγ-έω, ῶ, fut. λαβροφαγήσ-ω.

Votant, n. m., *celui qui vote*, ψηφοφόρ-ος, ου (ὁ); ψηφιζόμεν-ος, ου (ὁ).

Votation, n. f., *action de voter*, ψηφοφορί-α, ας (ἡ).

Vote, n. m., *suffrage*, ψῆφ-ος, ου (ἡ). Donner son vote, ψηφοφορ-εῖν, ψηφοφορ-έω, ῶ, fut. ψηφοφορήσ-ω.

Voter, v. intr., *donner son suffrage*, ψηφοφορ-εῖν, ψηφοφορ-έω, ῶ, fut. ψηφοφορήσ-ω. || Verbe tr., *décréter*, ψηφίζ-εσθαι, ψηφίζ-ομαι, fut. ψηφίσ-ομαι, acc.

Votif, ive, adj., *qui appartient au vœu*, εὐκταῖ-ος, α, ον.

Votre, adj. poss. Il fait *vos* au pluriel. Si l'on parle à un seul, σός, σή, σόν. Si l'on parle à plusieurs, ὑμέτερ-ος, α, ον. Il vaut mieux tourner par *de toi*, σοῦ; *de vous*, ὑμῶν. Le vôtre, ὁ ὑμέτερ-ος, ἡ ὑμετέρ-α, τὸ ὑμέτερον. Le vôtre, n. m., *ce qui vous appartient*, ὑμέτερ-α, ων (τά). Les vôtres, n. m. pl. 1 *Vos parents*, ὑμῖν συγγεν-εῖς, έων (οἱ). || 2 *Vos partisans*, οἱ μεθ' ὑμῶν, οἱ περὶ ὑμᾶς. L'article se décline.

Vouer, v. tr. 1 *Consacrer à Dieu*, καθιερ-οῦν, καθιερ-όω, ῶ, fut. καθιερώσ-ω, acc. || 2 *Promettre par un vœu*, εὔχ-εσθαι, εὔχ-ομαι, εὔξ-ομαι, acc. || 3 *Employer avec zèle*, ἐπιδιδόναι, ἐπιδίδωμι, fut. ἐπιδώσ-ω, acc. — **se Vouer**, v. pr., *se consacrer*, ἑαυτὸν καθιερ-οῦν, καθιερ-όω, ῶ, fut. καθιερώσ-ω. Ne savoir à quel saint se vouer, ἐν ἀπόρῳ ou ἐν ἀπόροις εἶναι, εἰμί, fut. ἔσ-ομαι.

Vouloir, v. tr. 1 *Faire acte de sa volonté*, βούλ-εσθαι, βούλ-ομαι, fut. βουλήσ-ομαι. || 2 *Commander, exiger*, βούλ-εσθαι; κελεύ-ειν, κελεύ-ω, fut. κελεύσ-ω. || 3 *Souhaiter, désirer*, ἐθέλ-ειν, ἐθέλ-ω, fut. ἐθελήσ-ω, acc.; ἐπιθυμ-εῖν, ἐπιθυμ-έω, ῶ, fut. ἐπιθυμήσ-ω, gén. Je voudrais..., βουλοίμην ἄν... Faire de quelqu'un ce qu'on veut, μεγίστην δύναμιν ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω εἰς, acc. Dieu le veuille! τοῦτ' ὤφελε γίγνεσθαι! Vouloir du bien, vouloir du mal à quelqu'un, εὐνοϊκῶς, δυσμενῶς ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω πρός, acc. En vouloir à, *être mal disposé pour*, κακῶς διακεῖσθαι, διάκειμαι, fut. διακείσ-ομαι πρός, acc. En vouloir à, *avoir des prétentions sur*, ἀντιποι-εῖσθαι, ἀντιποι-έομαι, οῦμαι, fut. ἀντιποιήσ-ομαι, gén. || 4 *Vouloir dire, signifier*, βούλ-εσθαι, βούλ-ομαι, fut. βουλήσ-ομαι; ἐθέλ-ειν, ἐθέλ-ω, fut. ἐθελήσ-ω. || 5 *Consentir*, ἐθέλ-ειν, ἐθέλ-ω, fut. ἐθελήσ-ω. Veuille, veuillez, *ayez la complaisance*, χαρίζου, χαρίζεσθέ μοι, et le participe. || 6 *Demander un prix d'une chose qu'on veut vendre*, πωλ-εῖν, πωλ-έω, ῶ, fut. πωλήσ-ω, acc., le nom de prix se met au génitif. || 7 *Exiger, avoir besoin*, δ-εῖσθαι, δ-έομαι, fut. δεήσ-ομαι, gén. || 8 *Pou-*

voir, βούλ-εσθαι, βούλ-ομαι, fut. βουλήσ-ομαι. — ***Voulu, ue***, part. passé et adj. Qui est bien voulu, κεχαρισμέν-ος, η, ον, dat. Mal voulu, ἀπεχθ-ής, ής, ές, dat.

Vouloir, n. m. 1 *Action de vouloir*, βούλησ-ις, εως (ἡ); βουλητ-όν, οῦ (τό). || 2 *Acte de la volonté*, βούλημα, βουλήματ-ος (τό); βουλ-ή, ῆς (ἡ). Bon vouloir, εὐμένει-α, ας (ἡ). Mauvais vouloir, δυσμένει-α, ας (ἡ).

Vous, pr. pers. 1 Pluriel de Tu, ὑμ-εῖς, ῶν, ῖν, ᾶς. || 2 Pour le singulier, par civilité, σύ, σοῦ, σοί, σέ.

Voussoir ou **Vousseau**, n. m., *pierre qui entre dans le cintre d'une voûte*, ψαλιδωτὸς λίθ-ος, ου (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Voussure, n. f., *courbure d'une voûte*, ψαλ-ίς, ίδος (ἡ).

Voûte, n. f. 1 *Ouvrage de maçonnerie fait en arc*, ψαλίδωμα, ψαλιδώματ-ος (τό); καμάρ-α, ας (ἡ). Clef de voûte, ψαλ-ίς, ίδος (ἡ). || 2 *Le haut*, ἄκρ-ον, ου (τό).

Voûter, v. tr., *construire en voûte*, ψαλιδ-οῦν, ψαλιδόω, ῶ, fut. ψαλιδώσ-ω, acc.; καμαρ-οῦν, καμαρ-όω, ῶ, fut. καμαρώσ-ω, acc. — ***se Voûter***, v. pr., *se courber*, en parlant des personnes, κυρτ-οῦσθαι, κυρτ-όομαι, οῦμαι, fut. κυρτωθήσ-ομαι. — ***Voûté, ée***, part. passé et adj. 1 *Cintré*, ψαλιδωτ-ός, ή, όν; καμαρωτ-ός, ή, όν. || 2 *Courbé*, en parlant des personnes, κυρτ-ός, ή, όν (comp. κυρτότερος, sup. κυρτ-ότατος).

Voyage, n. m. 1 *Trajet*, ὁδοιπορί-α, ας (ἡ). Provisions de voyage, ἐφόδι-α, ων (τά). Faire, entreprendre un voyage, ὁδοιπορ-εῖν, ὁδοιπορ-έω, ῶ, fut. ὁδοιπορήσ-ω. Être en voyage, ἀποδημ-εῖν, ἀποδημ-έω, ῶ, fut. ἀποδημήσ-ω. || 2 *Commission d'un homme de peine*, φορ-ά, ᾶς (ἡ). || 3 *Séjour*, διατριβ-ή, ῆς (ἡ).

Voyager, v. intr., *faire voyage*, ὁδοιπορ-εῖν, ὁδοιπορ-έω, ῶ, fut. ὁδοιπορήσ-ω. En parlant des oiseaux, ἀποδημ-εῖν, ἀποδημ-έω, ῶ, fut. ἀποδημήσ-ω.

Voyageur, n. m., ὁδοιπόρ-ος, ου (ὁ). Voyageuse, n. f., ὁδοιπορ-οῦσα, ούσης (ἡ). Voyageur de commerce, ἔμπορ-ος, ου (ὁ). Oiseaux voyageurs, ἀποδημητικ-οὶ ὄρνιθ-ες, ων (οἱ). Les deux mots se déclinent.

Voyant, ante, adj. 1 *Qui voit*, βλέπ-ων, ουσα, ον. || 2 *Éclatant*, λαμπρ-ός, ά, όν.

Voyelle, n. f., terme de grammaire, φωνῆ-εν, εντος (τό), sous-ent. γράμμα.

Voyer, n. m., *officier préposé à la police des chemins*, ἀστυνόμ-ος, ου (ὁ).

Vrai, Vraie, adj. 1 *Véritable*, ἀληθ-ής, ής, ές (comp. ἀληθ-έστερος, sup. ἀληθ-έστατος); ἀληθιν-ός, ή, όν. || 2 *Sincère*, ἀληθ-ής, ής, ές; ἀψευδ-ής, ής, ές. || 3 *Qui est tel qu'il doit être*, ἀληθ-ής, ής, ές; ἀκριβ-ής, ής, ές (comp. ἀκριβ-έστερος, sup. ἀκριβ-έστατος). || Nom m., ἀληθ-ές, έος, οῦς (τό). Vrai, adv., *avec vérité*, ἀληθῶς, ἀληθές. Au vrai, de vrai, loc. adv., *selon le vrai*, πρὸς ἀλήθειαν, ἐπ' ἀληθείας, τῇ ἀληθείᾳ.

Vraiment, adv., *véritablement*, ἀληθῶς, ἀληθές. Oui, vraiment, *par ironie*, δήπου, δῆθεν.

Vraisemblable, adj., *qui paraît vrai*, πιθαν-ός, ή, όν (comp. πιθαν-ώτερος, sup. πιθαν-ώτατος); τῷ ἀληθεῖ ἐοικ-ώς, υῖα, ός.

Vraisemblablement, adv., *avec vraisemblance*, πιθανῶς.

Vraisemblance, n. f., *apparence de vérité*, πιθανότης, πιθανότητ-ος (ἡ). Avec vraisemblance, πιθανῶς.

Vrille, n. f. 1 *Outil de fer pour percer le bois*, τέρετρ-ον, ου (τό); τρύπαν-ον, ου (τό). || 2 *Pousse de la vigne*, ὄστλιγξ, ὄστλιγγ-ος (ὁ).

Vue, n. f. 1 *Faculté de voir*, ὄψ-ις, εως (ἡ). || 2 *Les organes de la vue*, ὄψ-εις, εων (αἱ); ὄμματ-α, ων (τά). Qui a la vue perçante, ὀξυδερκ-ής, ής, ές. Qui a la vue faible, ἀμβυωπ-ός, ός, όν. || 3 *Regard*, ὄψ-ις, εως (ἡ); βλέμμα, βλέμματ-ος (τό). Perdre de vue, οὐκέτι ὁρ-ᾶν, ὁρ-άω, ῶ, fut. ὄψ-ομαι. Ne point perdre de vue, *regarder attentivement*, ἀτενὲς ἀποβλέπ-ειν, ἀποβλέπ-ω, fut. ἀποβλέψ-ω, acc. Mettre en vue, προτιθέναι, προτίθημι, fut. προθήσ-ω, acc. Garder à vue, ἄδεσμ-ον φυλάττ-ειν, φυλάττ-ω, fut. φυλάξ-ω, acc. L'adjectif s'accorde avec le complément de φυλάττειν. A vue d'œil, 1 *D'une manière sensible*, ὀφθαλμοφανῶς. || 2 *Autant qu'on en peut juger par la vue*, ὅσον ἐκ τῆς ὄψεως εἰκάσαι. A perte de vue, ἔξω τῆς ὀφθαλμῶν βολῆς. A la première vue, ἐκ τῆς πρώτης ὄψεως. || 3 *Perspective*, ἄποψ-ις, εως (ἡ); πρόοψ-ις, εως (ἡ). Avoir vue sur, ἀποβλέπ-ειν, ἀποβλέπ-ω, fut. ἀποβλέψ-ω εἰς, acc. || 4 *Point de vue*. Au propre, σύνοψ-ις, εως (ἡ). Au figuré, λόγ-ος, ου (ὁ). || 5 *Paysage*, χώρας γραφ-ή, ῆς (ἡ). || 6 *Ouverture d'un édifice*, ὀπ-ή, ῆς (ἡ). || 7 *But, dessein*, βουλ-ή, ῆς (ἡ); γνώμ-η, ης (ἡ). Avoir en vue, σκοπ-εῖν, σκοπ-έω, ῶ, fut. σκοπήσ-ω, acc. Porter ses vues sur, ἀντιποι-εῖσθαι, ἀντιποι-έομαι, οῦμαι, fut. ἀντιποιήσ-ομαι, gén. || 8 *Pénétration de l'esprit*, ἀγχίνοι-α, ας (ἡ).

Vulgaire, adj. 1 *Commun, reçu communément*, κοιν-ός, ή, όν. || 2 *Trivial*, χυδαῖ-ος, ος ou α, ον. || Nom m., *le commun des hommes*, πλῆθ-ος, εος, ους (τό); οἱ πολλοί, τῶν πολλῶν.

Vulgairement, adv. 1 *Communément*, κοινῶς, ὡς πλεῖστα. || 2 *D'une manière triviale*, χυδαϊκῶς, χυδαϊστί.

Vulgariser, v. tr., *rendre vulgaire*, ἀνακοιν-οῦν, ἀνακοιν-όω, ῶ, fut. ἀνακοινώσ-ω, acc.; κοινοποι-εῖν, κοινοποι-έω, ῶ, fut. κοινοποιήσ-ω, acc. — ***se Vulgariser***, v. pr., ἀνακοιν-οῦσθαι, ἀνακοιν-όομαι, οῦμαι, fut. ἀνακοινωθήσ-ομαι; χυδαΐζ-ειν, χυδαΐζ-ω, fut. χυδαΐσ-ω.

Vulgarité, n. f. 2 *Caractère de ce qui est vulgaire*, χυδαῖ-ον, ου (τό). || 2 *Défaut de ce qui est trivial*, χυδαιότης, χυδαιότητ-ος (ἡ).
Vulgate, n. f., κοιν-ὴ ἀνάγνωσ-ις, εως (ἡ). Les deux mots se déclinent.

Vulnérable, adj., *qui peut être blessé*, τρωτ-ός, ή, όν.
Vulnéraire, adj., *propre à guérir les plaies*, τραυματικ-ός, ή, όν. || Nom m., τραυματικ-ὸν φάρμακ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.

X

X, n. m., vingt-troisième lettre de l'alphabet, ξῖ (τό), indécl.
Xénélasie, n. f., *interdiction faite aux étrangers du séjour d'une ville*, ξενηλασί-α, ας (ἡ).
Xérasie, n. f., *maladie des cheveux*, ξηρασί-α, ας (ἡ).
Xérophage, n. m., *celui qui pratique la xérophagie*, ξηροφαγ-ῶν, οῦντος (ὁ).
Xérophagie, n. f., *abstinence autrefois prescrite dans le carême*, ξηροφαγί-α, ας (ἡ).

Xérophthalmie, n. f., 1 *Ophthalmie sèche*, ξηροφθαλμί-α, ας (ἡ). || 2 *Qui est atteint de cette maladie*, ξηρόφθαλμ-ος, ος, ον.
Xiphias, n. m., *espèce de poisson*, ξιφί-ας, ου (ὁ).
Xiphoïde, adj., terme d'anatomie, ξιφοειδ-ής, ής, ές.
Xylophage, n. m., *insecte qui ronge le bois*, ξυλοφάγ-ος, ου (ὁ).
Xyste, n. m., *lieu d'exercices*, ξυστ-ός, οῦ (ὁ); ξυστ-όν, οῦ (τό).

Y

Y, n. m., vingt-quatrième lettre de l'alphabet, ὒψιλόν (τό), indécl.
Y, pron. 1 Se tourne par *à lui, à elle, à eux, à elles*, et se met au cas du verbe suivant, c'est-à-dire au cas où se mettrait le nom représenté par *y*. L'affaire est importante, j'y donnerai mes soins, τὸ πρᾶγμά ἐστιν ἀξιόλογον· αὐτοῦ ἐπιμελήσομαι. || 2 Adverbe de lieu, ἐνταῦθα, sans mouvement; ἐνταυθοῖ, ἐκεῖσε, avec mouvement. Locutions diverses : **Il y a**, **il y avait**, se tournent par le verbe *être*, εἶναι. **Il y a des gens qui**, ἔστιν οἵ, indic. **Il y a des lieux où**, ἔστιν ὅπου, indic. **Il y a des cas où**, ἔστιν ὅτε, indic.

Yacht, n. m., *embarcation de promenade*, δρόμων, δρόμων-ος (ὁ).
Yatagan, n. m., *poignard, coutelas turc*, ἀκινάκ-ης, ου (ὁ).
Yèble, n. m., voy. Hièble.
Yeuse, n. f., *chêne*, πρῖν-ος, ου (ἡ).
Yeux, n. pl. d'Œil.
Yole, n. f., *petit canot long*, πλοιάρι-ον, ου (τό).
Ypréau, n. m., *orme à larges feuilles*, πλατύφυλλ-ος πτελέ-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Yucca, n. m., *espèce d'aloès*, ἀλό-η, ης (ἡ).

Z

Z, n. m., vingt-cinquième lettre de l'alphabet, ζῆτα (τό), indécl.
Zain, adj. Se dit d'un cheval dont la robe est uniforme, μονόχρ-ους, ους, ουν; μονόχρωμ-ος, ος, ον.
Zèbre, n. m., *espèce de mulet*, ὤρυγξ, ὤρυγγ-ος (ὁ).
Zébré, ée, adj., *marqué de raies comme le zèbre*, ῥαβδωτ-ός, ή, όν.
Zélateur, n. m., *celui qui agit avec zèle pour la patrie, la religion*, ζηλωτ-ής, οῦ (ὁ). Zélatrice, n. f., ζηλ-οῦσα, ούσης (ἡ), avec l'acc. de l'objet.
Zèle, n. m. 1 *Affection vive*, προθυμί-α, ας (ἡ). Avoir du zèle pour, προθυμ-εῖσθαι, προθυμ-έομαι, οῦμαι, fut. προθυμήσ-ομαι, acc. || 2 *Empressement à faire quelque chose*, σπουδ-ή, ῆς (ἡ). Montrer du zèle, mettre du zèle, σπουδάζ-ειν, σπουδάζ-ω, fut. σπουδάσ-ω περί, acc. || 3 *Ferveur religieuse*, ζῆλ-ος, ου (ὁ).
Zélé, ée, adj., *qui a du zèle*, πρόθυμ-ος, ος, ον (comp. προθυμ-ότερος, sup. προθυμ-ότατος) περί ou εἰς, acc.
Zénith, n. m., terme d'astronomie, μεσουράνι-ον, ου (τό).
Zénonique, adj., *conforme à la doctrine de Zénon*, στωϊκ-ός, ή, όν.
Zénonisme, n. m., *doctrine de Zénon*, Ζήνωνος φιλοσοφί-α, ας (ἡ).

Zénoniste, n. m., *partisan de Zénon*, Ζήνωνος σπουδαστ-ής, οῦ (ὁ).
Zéphire, n. m., *vent d'ouest*, ζέφυρ-ος, ου (ὁ).
Zéphyr, n. m., *vent doux et agréable*, αὔρ-α, ας (ἡ).
Zéro, *n. m.* 1 *Chiffre*, ἄσημ-ον σημεῖ-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent || 2 *Rien*, μηδέν, μηδεν-ός (τό). Réduire à zéro, οὐδενοῦν, οὐδεν-όω, ῶ, fut. οὐδενώσ-ω, acc.; εἰς τὸ μηδὲν ἄγ-ειν, ἄγ-ω, fut. ἄξ-ω, acc.
Zest, n. m. prov. Être entre le zist et le zest, *être fort incertain*, ἀμφιβόλως ou ἀπόρως ἔχ-ειν, ἔχ-ω, fut. ἕξ-ω.
Zeste, n. m., *séparation membraneuse qui divise l'intérieur d'une noix*, τοῦ καρύου διάφραγμα, διαφράγματ-ος (τό), φλοι-ός, οῦ (ὁ).
Zététique, adj., terme didactique, ζητητικ-ός, ή, όν. || Nom f. ζητητικ-ή, ῆς (ἡ), sous-ent. τέχνη ou ἐπιστήμη.
Zézayement, n. m., *vice de prononciation*, τραυλισμ-ός, οῦ (ὁ).
Zibeline, n. f., *martre de Sibérie*, Ποντικὸς μῦς, μυ ός (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Zigzag, n. m., ἑλιγμ-οί, ῶν (οἱ). Qui marche en zigzag, λοξοβάτ-ης, ου (ὁ). Faire des zigzags, marcher en zigzags, λοξοπορ-εῖν, λοξοπορ-έω, ῶ, fut. λοξοπορήσ-ω.
Zinc, n. m., *métal*, ψευδάργυρ-ος, ου (ὁ).
Zinzolin, adj., *rougeâtre*, ὑπέρυθρ-ος, ος, ον.
Zist, n. m., voy. Zest.
Zizanie, n. f. 1 *Ivraie*, ζιζάνι-ον, ου (τό); αἶρ-α, ας (ἡ). || 2 *Discorde*, νεῖκ-ος, εος, ους (τό). Semer la zizanie, διαστασιάζ-ειν, διαστασιάζ-ω, fut. διαστασιάσ-ω, acc.
Zodiacal, **ale**, adj., *relatif au zodiaque*, ζῳδιακ-ός, ή, όν.
Zodiaque, n. m., terme d'astronomie, ζῳδιακ-ός, οῦ (ὁ), sous-ent. κύκλος.
Zoïle, n. m., *critique envieux et méchant*, κακ-ὸς κριτικ-ός, οῦ (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Zone, n. f., *une des cinq divisions de la sphère*, ζών-η, ης (ἡ).
Zoographie, n. f., *description des animaux*, τῶν ζώων συγγραφ-ή, ῆς (ἡ).
Zoolatrie, n. f., *adoration des animaux*, τῶν ζώων λατρεί-α, ας (ἡ).
Zoolithe, n. m., *animal pétrifié*, ζωόλιθ-ος, ου (ὁ). Grec moderne.
Zoologie, n. f., *traité des animaux*, ζωολογί-α, ας (ἡ). Grec moderne.
Zoologique, adj., ὁ, ἡ, τὸ τῆς ζωολογίας. Le premier article se décline.
Zoologiste, n. m., τῆς τῶν ζώων φύσεως εὖ εἰδ-ώς, ότος (ὁ).
Zoophore, n. m., *frise*, ζωοφόρ-ος, ου (ὁ).
Zoophyte, n. m., *animal qui tient de la plante*, ζωόφυτ-ον ου (τό).
Zygoma ou **Zygome**, n. m., *os de la pommette*, ζύγωμα, ζυγώματ-ος (τό).
Zygomatique, adj., *qui appartient au zygoma*, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ ζυγώματ-ος. Le premier article se décline.
Zymologie ou **Zymotechnie**, n. f., *partie de la chimie qui s'occupe de la fermentation*, περὶ τῆς ζυμώσεως λόγ-ος, ου (ὁ)

VOCABULAIRE

DES NOMS PROPRES.

A

Aaron, n. d'h., Ἀαρών (ὁ), indécl.
Abantes, peuple, Ἄβαντ-ες, ων (οἱ).
Abas, n. d'h., Ἄβας, Ἄβαντ-ος (ὁ).
Abasènes, peuple, Ἀβασην-οί, ῶν (οἱ).
Abdalonyme, n. d'h., Ἀβδαλώνυμ-ος, ου (ὁ).
Abdère, ville, Ἄβδηρ-α, ων (τά).
Abdéritains, peuple, Ἀβδηρῖτ-αι, ῶν (οἱ).
Abel, n. d'h., Ἄβελ (ὁ), indécl.
Abia ou **Abias**, n. d'h., Ἀβιά, Ἀβιάς (ὁ), indécl.
Abiens, n. d'h., Ἄβι-οι, ων (οἱ).
Abigaïl, n. de f., Ἀβιγαΐλ (ἡ), indécl.
Abila, ville, Ἄβιλ-α, ων (τά).
Abilène, pays, Ἀβιλην-ή, ῆς (ἡ).
Abimélech, n. d'h., Ἀβιμέλεχ (ὁ), indécl.
Abradate, n. d'h., Ἀβραδάτ-ας, α (ὁ).
Abraham, n. d'h., Ἀβραάμ (ὁ), indécl.
Abron, n. d'h., Ἀβρών, Ἀβρῶν-ος (ὁ).
Abrostola, ville, Ἀβρόστολ-α, ων (τά).
Abrotonon, ville, Ἀβρότον-ον, ου (τό).
Absalon, n. d'h., Ἀβεσσαλώμ (ὁ), indécl.
Absyrte, n. d'h., Ἄψυρτ-ος, ου (ὁ).
Abydos, ville, Ἄβυδ-ος, ου (ἡ).
Académus, n. d'h., Ἀκάδημ-ος, ου (ὁ).
Acamantide, tribu, Ἀκαμαντ-ίς, ίδος (ἡ).
Acamas, n. d'h., Ἀκάμας, Ἀκάμαντ-ος (ὁ).
Acanthos, ville, Ἄκανθ-ος, ου (ἡ).
Acanthus, n. d'h., Ἄκανθ-ος, ου (ὁ).
Acarnanie, pays, Ἀκαρνανί-α, ας (ἡ).
Acarnaniens, peuple, Ἀκαρνᾶν-ες, ων (οἱ).
Acaste, n. d'h., Ἄκαστ-ος, ου (ὁ).
Acésinès, fleuve, Ἀκεσίν-ης, ου (ὁ).
Aceste, n. d'h., Ἀκέστ-ης, ου (ὁ).
Achab, n. d'h., Ἀχαάβ (ὁ), indécl.
Achaïe, pays, Ἀχαΐ-α, ας (ἡ).
Acharnie, pays, Ἀχαρνί-α, ας (ἡ).
Acharniens, peuple, Ἀχαρν-εῖς, έων (οἱ).
Achaz, n. d'h., Ἄχαζ (ὁ), indécl.
Achéens, peuple, Ἀχαι-οί, ῶν (οἱ).
Achéloüs, fleuve, Ἀχελῷ-ος, ου (ὁ).
Achéménie, pays, Ἀχαιμενί-α, ας (ἡ).
Achéron, fleuve, Ἀχέρων, Ἀχέροντ-ος (ὁ).
Achérusia, lac, Ἀχερουσί-α, ας (ἡ).
Achillas, n. d'h., Ἀχιλλ-άς, ᾶ (ὁ).
Achille, n. d'h., Ἀχιλλ-εύς, έως (ὁ).
Acilius, n. d'h., Ἀκίλι-ος, ου (ὁ).
Acoris, n. d'h., Ἄκορ-ις, ιος (ὁ).
Acré, ville, Ἄκρ-αι, ῶν (αἱ).
Acrisius, n. d'h., Ἀκρίσι-ος, ου (ὁ).
Acrocérauniens, monts, Ἀκροκεραύνι-α, ων (τά).
Acrocorinthe, citadelle, Ἀκροκόρινθ-ος, ου (ὁ, ἡ).
Acron, n. d'h., Ἄκρων, Ἄκρων-ος (ὁ).
Acropole, citadelle, Ἀκρόπολ-ις, εως (ἡ).
Actéon, n. d'h., Ἀκταίων, Ἀκταίων-ος (ὁ).
Actium, promontoire, Ἄκτι-ον, ου (τό).
Actor, n. d'h., Ἄκτωρ, Ἄκτωρ-ος (ὁ).
Adam, n. d'h., Ἀδάμ (ὁ), indécl.
Adige, fleuve, Ἀτισών, Ἀτισῶν-ος (ὁ).
Admète, n. d'h., Ἄδμητ-ος, ου (ὁ).
Adonis, n. d'h., Ἄδων-ις, ιδος (ὁ).
Adriatique (Mer), Ἀδρί-ας, ου (ὁ).
Adrien, n. d'h., Ἀδριαν-ός, οῦ (ὁ).
Æantide, tribu, Αἰαντ-ίς, ίδος (ἡ).
Ægos-Potamos, fleuve, Αἰγὸς ποταμ-οί, ῶν (οἱ).
Æuianes, peuple, Αἰνιᾶν-ες, ων (οἱ).
Aétion, n. d'h., Ἀετίων, Ἀετίων-ος (ὁ).
Aétius, n. d'h., Ἀέτι-ος, ου (ὁ).
Afranius, n. d'h., Ἀφράνι-ος, ου (ὁ).
Africains, peuple, Λίβυ-ες, ων (οἱ).
Afrique, contrée, Λιβύ-η, ης (ἡ).
Agamemnon, n. d'h., Ἀγαμέμν-ων, ονος (ὁ).
Agar, n. de f., Ἄγαρ (ἡ), indécl.
Agathias, n. d'h., Ἀγαθί-ας, ου (ὁ).
Agathocle, n. d'h., Ἀγαθοκλ-ῆς, έους (ὁ).
Agathon, n. d'h., Ἀγάθων, ων-ος (ὁ).
Agénor, n. d'h., Ἀγήν-ωρ, ορος (ὁ).
Agésilas, n. d'h., Ἀγεσίλα-ος, ου (ὁ).
Agis, n. d'h., Ἄγ-ις, ιος et ιδος (ὁ).
Agricola, n. d'h., Ἀγρικόλ-ας, α (ὁ).
Agrigente, ville, Ἀκράγ-ας, αντος (ὁ, ἡ).
Agrippa, n. d'h., Ἀγρίππ-ας, α et ου (ὁ).

Agrippine, n. de f., Ἀγριππίν-α, ης (ἡ).
Ajax, n. d'h., Αἴας, Αἴαντ-ος (ὁ).
Alains, peuple, Ἀλαν-οί, ῶν (οἱ).
Albanie, pays, Ἀλβανί-α, ας (ἡ).
Albains, peuple, Ἀλβαν-οί, ῶν (οἱ).
Albe, ville, Ἄλβ-α, ης (ἡ).
Albinus, n. d'h. Ἀλβῖν-ος, ου (ὁ).
Alcée, n. d'h., Ἀλκαῖ-ος, ου (ὁ).
Alceste, n. de f., Ἄλκηστ-ις, ιδος (ἡ).
Alcibiade, n. d'h., Ἀλκιβιάδ-ης, ου (ὁ).
Alcidamas, n. d'h., Ἀλκιδάμ-ας, αντος (ὁ).
Alcide, n. d'h., Ἀλκείδ-ης, ου (ὁ).
Alcinoüs, n. d'h., Ἀλκίνο-ος, ου (ὁ).
Alcman, n. d'h., Ἀλκμ-άν, ᾶνος (ὁ).
Alcmène, n. de f., Ἀλκμήν-η, ης (ἡ).
Alcméon, n. d'h., Ἀλκμαί-ων, ωνος (ὁ).
Alecto, furie, Ἀληκτ-ώ, οῦς (ἡ).
Alexandre, n. d'h., Ἀλέξανδρ-ος, ου (ὁ).
Alexandrie, ville, Ἀλεξάνδρει-α, ας (ἡ).
Alexis, n. d'h., Ἄλεξ-ις, ιδος (ὁ).
Aliarte, ville, Ἀλίαρτ-ος, ου (ὁ).
Allia, fleuve, Ἀλί-ας, ου (ὁ).
Allobroges, peuple, Ἀλλόβρογ-ες, ων (οἱ).
Alopèque ou **Alopèce**, bourg, Ἀλωπεκ-ή, ῆς (ἡ).
Alpes, mont., Ἄλπ-εις, εων (αἱ).
Alphée, fleuve, Ἀλφει-ός, οῦ (ὁ).
Alphésibée, n. d'h., Ἀλφεσίβοι-ος, ου (ὁ).
Alyatte, n. d'h., Ἀλυάττ-ης, ου (ὁ).
Amalthée, n. de f., Ἀμάλθει-α, ας (ἡ).
Amanus, mont, Ἀμαν-ός, οῦ (ὁ).
Amaryllis, n. de f., Ἀμαρυλλ-ίς, ίδος (ἡ).
Amasias, n. d'h., Ἀμασί-ας, ου (ὁ).
Amasis, n. d'h., Ἄμασ-ις, ιδος (ἡ).
Amathonte, ville, Ἀμαθ-οῦς, οῦντος (ἡ).
Amazone, n. de f., Ἀμαζ-ών, όνος (ἡ).
Ambiorix, n. d'h., Ἀμβιόρ-ιξ, ιγος (ὁ).
Ambracie, ville, Ἀμβρακί-α, ας (ἡ).
Ambraciotes, peuple, Ἀμβρακιῶτ-αι, ῶν (οἱ).
Ambroise, n. d'h., Ἀμβρόσι-ος, ου (ὁ).
Ambrons, peuple, Ἄμβρων-ες, ων (οἱ).
Amilcar, n. d'h., Ἀμίλκ-ας, α (ὁ).
Aminias, n. d'h., Ἀμεινί-ας, ου (ὁ).
Ammon, n. d'h., Ἄμμων, Ἄμμων-ος (ὁ).
Ammonites, peuple, Ἀμμωνῖτ-αι, ῶν (οἱ).
Amphiaraüs, n. d'h., Ἀμφιάρα-ος, ου (ὁ).
Amphictyon, n. d'h., Ἀμφικτύ-ων, ονος (ὁ).
Amphidamas, n. d'h., Ἀμφιδάμ-ας, αντος (ὁ).
Amphion, n. d'h., Ἀμφίων, Ἀμφίον-ος (ὁ).
Amphipolis, ville, Ἀμφίπολ-ις, εως (ἡ).
Amphisse, ville, Ἄμφισσ-α, ης (ἡ).
Amphitrite, n. de f., Ἀμφιτρίτ-η, ης (ἡ).
Amphitryon, n. d'h., Ἀμφιτρύων, ων-ος (ὁ).
Amulius, n. d'h., Ἀμούλι-ος, ου (ὁ).
Amyclées, ville, Ἀμύκλ-αι, ῶν (αἱ).
Amycus, n. d'h., Ἄμυκ-ος, ου (ὁ).
Amyntas, n. d'h., Ἀμύντ-ας, ου (ὁ).

24.

Anacharsis, n. d'h., Ἀνάχαρσ-ις, ιδος (ὁ).
Anacréon, n. d'h., Ἀνακρέ-ων, οντος (ὁ).
Ananias, n. d'h., Ἀνανί-ας, ου (ὁ).
Anaxagore, n. d'h., Ἀναξαγόρ-ας, ου (ὁ).
Anaxarque, n. d'h., Ἀνάξαρχ-ος, ου (ὁ).
Anaxilas, n. d'h., Ἀναξίλα-ος, ου (ὁ).
Anaximandre, n. d'h., Ἀναξίμανδρ-ος, ου (ὁ).
Anaximène, n. d'h., Ἀναξιμέν-ης, ους (ὁ).
Anchise, n. d'h., Ἀγχίσ-ης, ου (ὁ).
Ancus, n. d'h., Ἄγκ-ος, ου (ὁ).
Ancyre, ville, Ἄγκυρ-α, ας (ἡ).
Andocide, n. d'h., Ἀνδοκίδ-ης, ου (ὁ).
Androclès, n. d'h., Ἀνδροκλ-ῆς, έους (ὁ).
Androgée, n. d'h., Ἀνδρόγε-ως, ω (ὁ).
Andromaque, n. de f., Ἀνδρομάχ-η, ης (ἡ).
Andromède, n. de f., Ἀνδρομέδ-α, ης (ἡ).
Andros, île et ville, Ἄνδρ-ος, ου (ἡ).
Anio, fleuve, Ἀνίην, Ἀνίην-ος (ὁ).
Annibal, n. d'h., Ἀννίβ-ας, α et ου (ὁ).
Annius, n. d'h., Ἄννι-ος, ου (ὁ).
Antalcidas, n. d'h., Ἀνταλκίδ-ας, ου (ὁ).
Antandre, ville, Ἄντανδρ-ος, ου (ἡ).
Antée, n. d'h., Ἀνταῖ-ος, ου (ὁ).
Anténor, n. d'h., Ἀντήν-ωρ, ορος (ὁ).
Anthédon, ville, Ἀνθηδ-ών, όνος (ἡ).
Anthémonte, ville, Ἀνθεμ-οῦς, οῦντος (ἡ).
Anticyre, île et ville, Ἀντίκιρρ-α, ας (ἡ).
Antigone, n. d'h., Ἀντίγον-ος, ου (ὁ).
Antigone, n. de f., Ἀντιγόν-η, ης (ἡ).
Antiliban, mont., Ἀντιλίβαν-ος, ου (ὁ).
Antiloque, n. d'h., Ἀντίλοχ-ος, ου (ὁ).
Antimaque, n. d'h., Ἀντίμαχ-ος, ου (ὁ).
Antinoüs, n. d'h., Ἀντίνο-ος, ου (ὁ).
Antiochide, tribu, Ἀντιοχ-ίς, ίδος (ἡ).
Antiochus, n. d'h., Ἀντίοχ-ος, ου (ὁ).
Antipater, n. d'h., Ἀντίπατρ-ος, ου (ὁ).
Antisthène, n. d'h., Ἀντισθέν-ης, ους (ὁ).
Antium, ville, Ἄντι-ον, ου (τό).
Antoine, n. d'h., Ἀντώνι-ος, ου (ὁ).
Antonin, n. d'h. Ἀντωνῖν-ος, ου (ὁ).
Anubis, dieu, Ἄνουβ-ις, ιδος (ὁ).
Anytus, n. d'h., Ἄνυτ-ος, ου (ὁ).
Aonie, contrée, Ἀονί-α, ας (ἡ).
Aoniens, peuple, Ἄον-ες, ων (οἱ).
Apelles, n. d'h., Ἀπελλ-ῆς, οῦ (ὁ).
Apennin, mont, Ἀπεννῖν-ος, ου (ὁ).
Apis, ville, Ἆπ-ις, ιος (ἡ).
Apis, bœuf, Ἆπ-ις, ιδος et ιος (ὁ).
Apollodore, n. d'h., Ἀπολλόδωρ-ος, ου (ὁ).
Apollon, dieu, Ἀπόλλ-ων, ωνος (ὁ).
Apollonie, ville, Ἀπολλωνί-α, ας (ἡ).
Apollonius, n. d'h., Ἀπολλώνι-ος, ου (ὁ).
Appien, n. d'h., Ἀππιαν-ός, οῦ (ὁ).
Appius, n. d'h., Ἄππι-ος, ου (ὁ).
Apulée, n. d'h., Ἀπούλει-ος, ου (ὁ).
Apulie, contrée, Ἀπουλί-α, ας (ἡ).
Arabes, peuple, Ἄραβ-ες, ων (οἱ)

Arabie, contrée, Ἀραβί-α, ας (ἡ).
Arabites, peuple, Ἀραβῖτ-αι, ων (οἱ).
Arachné, n. de f., Ἀράχν-η, ης (ἡ).
Arachosie, contrée, Ἀραχωσί-α, ας (ἡ).
Aratus, n. d'h., Ἄρατ-ος, ου (ὁ).
Araxe, fleuve, Ἀράξ-ης, ου (ὁ).
Arbèles, ville, Ἄρβηλ-α, ων (τά).
Arcadie, contrée, Ἀρκαδί-α, ας (ἡ).
Arcadiens, peuple, Ἀρκάδ-ες, ων (οἱ).
Arcadius, n. d'h., Ἀρκάδι-ος, ου (ὁ).
Arcésilas, n. d'h., Ἀρκεσίλα-ος, ου (ὁ).
Archélaüs, n. d'h., Ἀρχέλα-ος, ου (ὁ).
Archias, n. d'h., Ἀρχί-ας, ου (ὁ).
Archidamus, n. d'h., Ἀρχίδαμ-ος, ου (ὁ).
Archiloque, n. d'h., Ἀρχίλοχ-ος, ου (ὁ).
Archimède, n. d'h., Ἀρχιμήδ-ης, ους (ὁ).
Archytas, n. d'h., Ἀρχύτ-ας, ου (ὁ).
Ardée, ville, Ἀρδέ-α, ας (ἡ).
Arété, n. de f., Ἀρήτ-η, ης (ἡ).
Aréthuse, nymphe, Ἀρέθουσ-α, ης (ἡ).
Argiens, peuple, Ἀργεῖ-οι, ων (οἱ).
Argo, navire, Ἀργ-ώ, οῦς (ἡ).
Argolide, contrée, Ἀργεί-α, ας (ἡ).
Argos, ville, Ἄργ-ος, ους (τό).
Ariane ou **Ariadne**, n. de f., Ἀριάδν-η, ης (ἡ).
Ariaspes, peuple, Ἀριάσπ-αι, ῶν (οἱ).
Ariobarzane, n. d'h., Ἀριοβαρζάν-ης, ου (ὁ).
Arion, n. d'h., Ἀρί-ων, ονος (ὁ).
Arioviste, n. d'h., Ἀριόβυστ-ος, ου (ὁ).
Arisba, ville, Ἀρίσβ-η, ης (ἡ).
Aristarque, n. d'h., Ἀρίσταρχ-ος, ου (ὁ).
Aristée, n. d'h., Ἀριστ-εύς, έως (ὁ).
Aristide, n. d'h., Ἀριστείδ-ης, ου (ὁ).
Aristobule, n. d'h., Ἀριστόβουλ-ος, ου (ὁ).
Aristocrate, n. d'h., Ἀριστοκράτ-ης, ους (ὁ).
Aristodème, n. d'h., Ἀριστόδημ-ος, ου (ὁ).
Aristogiton, n. d'h., Ἀριστογείτ-ων, ονος (ὁ).
Aristomène, n. d'h., Ἀριστομέν-ης, ους (ὁ).
Ariston, n. d'h., Ἀρίστ-ων, ωνος (ὁ).
Aristonoüs, n. d'h., Ἀριστόνο-ος, ου (ὁ).
Aristophane, n. d'h., Ἀριστοφάν-ης, ους (ὁ).
Aristophon, n. d'h., Ἀριστοφ-ῶν, ῶντος (ὁ).
Aristote, n. d'h., Ἀριστοτέλ-ης, ους (ὁ).
Arles, ville, Ἀρελάτ-αι, ῶν (αἱ).
Arménie, contrée, Ἀρμενί-α, ας (ἡ).
Arméniens, peuple, Ἀρμένι-οι, ων (οἱ).
Arminius, n. d'h., Ἀρμίνι-ος, ου (ὁ).
Arno, fleuve, Ἄρν-ος, ου (ὁ).
Arpinum, ville, Ἄρπιν-α, ων (τά).
Arria, n. de f., Ἀῤῥί-α, ας (ἡ).
Arrien, n. d'h., Ἀῤῥιαν-ός, οῦ (ὁ).
Arrius, n. d'h., Ἄῤῥι-ος, ου (ὁ).
Arsinoé, n. de f., Ἀρσινό-η, ης (ἡ).
Artaban, n. d'h., Ἀρτάβαν-ος, ου (ὁ).
Artabase, n. d'h., Ἀρταβάζ-ης, ου (ὁ).
Artapherne, n. d'h., Ἀρταφέρν-ης, ους (ὁ).
Artaxerce ou **Artaxerxès**, n. d'h., Ἀρταξέρξ-ης, ου (ὁ).
Artémidore, n. d'h., Ἀρτεμίδωρ-ος, ου (ὁ).
Artémise, n. de f., Ἀρτεμισί-α, ας (ἡ).
Aruns, n. d'h., Ἄῤῥων, Ἄῤῥοντ-ος (ὁ).
Ascagne, n. d'h., Ἀσκάνι-ος, ου (ὁ).
Ascalon, ville, Ἀσκάλων, Ἀσκάλων-ος (ἡ).
Asclépiade, n. d'h., Ἀσκληπιάδ-ης, ου (ὁ).
Ascra, ville, Ἄσκρ-α, ας (ἡ).
Asdrubal, n. d'h., Ἀσδρούβ-ας, α et ου (ὁ).
Asiatiques, peuple, Ἀσιατικ-οί, ῶν (οἱ).
Asie, contrée, Ἀσί-α, ας (ἡ).
Aspasie, n. de f., Ἀσπασί-α, ας (ἡ).
Assuérus, n. d'h., Ἀσσούηρ-ος, ου (ὁ).
Assyrie, contrée, Ἀσσυρί-α, ας (ἡ).
Assyriens, peuple, Ἀσσύρι-οι, ων (οἱ).
Astrée, déesse, Ἀστραί-α, ας (ἡ).
Astyage, n. d'h., Ἀστυάγ-ης, ους (ὁ).
Astyanax, n. d'h., Ἀστυάν-αξ, ακτος (ὁ).
Atalante, n. de f., Ἀταλάντ-η, ης (ἡ).
Atella, ville, Ἀτέλλ-α, ης (ἡ).
Athamas, n. d'h., Ἀθάμας, Ἀθάμαντ-ος (ὁ).
Athanase, n. d'h., Ἀθανάσι-ος, ου (ὁ).
Athénée, n. d'h., Ἀθήναι-ος, ου (ὁ).
Athènes, ville, Ἀθῆν-αι, ῶν (αἱ).
Athéniens, peuple, Ἀθηναῖ-οι, ων (οἱ).
Athénodore, n. d'h., Ἀθηνόδωρ-ος, ου (ὁ).
Athos, mont, Ἄθ-ως, ω (ὁ).
Atlantique, adj., Ἀτλαντικ-ός, ή, όν.
Atlas, n. d'h. et mont, Ἄτλας, Ἄτλαντ-ος (ὁ).
Atossa, n. de f., Ἄτοσσ-α, ης (ἡ).
Atrée, n. d'h., Ἀτρ-εύς, έως (ὁ).
Atrides, n. d'h., Ἀτρεῖδ-αι, ῶν (οἱ).
Atropos, parque, Ἄτροπ-ος, ου (ἡ).
Attale, n. d'h., Ἄτταλ-ος, ου (ὁ).
Attalide, tribu, Ἀτταλ-ίς, ίδος (ἡ).
Atthis, n. de f., Ἀτθ-ίς, ίδος (ἡ).
Atticus, n. d'h., Ἀττικ-ός, οῦ (ὁ).
Attique, contrée, Ἀττικ-ή, ῆς (ἡ).
Atys, n. d'h., Ἄτυς, Ἄτυ-ος (ὁ).
Auguste, n. d'h., Αὔγουστ-ος, ου (ὁ).
Augustin, n. d'h., Αὐγουστῖν-ος, ου (ὁ).
Aulide, contrée, Αὖλ-ις, ιδος (ἡ).
Aulus, n. d'h., Αὖλ-ος, ου (ὁ).
Aurélien, n. d'h., Αὐρηλιαν-ός, οῦ (ὁ).
Aurélius, n. d'h., Αὐρήλι-ος, ου (ὁ).
Aurunces, peuple, Αὔρουγκ-οι, ων (οἱ).
Ausones, peuple, Αὔσον-ες, ων (οἱ).
Ausonie, contrée, Αὐσονί-α, ας (ἡ).
Aventin, mont, Ἀβεντῖν-ον, ου (τό).
Averne, lac, Ἄορν-ος, ου (ὁ).

B

Baal, dieu, Βάαλ (ὁ), indécl.
Babel (**Tour de**), Βαβὴλ πύργ-ος, ου (ὁ).
Babrias, n. d'h., Βαβρί-ας, ου (ὁ).

Babylone, ville, Βαβυλ-ών, ῶνος (ἡ).
Babyloniens, peuple, Βαβυλώνι-οι, ων (οἱ).
Bacchus, dieu, Βάκχ-ος, ου (ὁ).
Bacchylide, n. d'h., Βακχυλίδ-ης, ου (ὁ).
Bactres, ville, Βάκτρ-α, ων (τά).
Bactriane, contrée, Βακτρί-α, ας (ἡ); Βακτριαν-ή, ῆς (ἡ).
Bactriens, peuple, Βάκτρι-οι, ων (οἱ), Βακτριαν-οί, ῶν (οἱ).
Bagoas, n. d'h., Βαγώ-ας, ου (ὁ).
Baies, ville, Βαΐ-αι, ῶν (αἱ).
Baléares, îles, Βαλεαρίδ-ες, ων (αἱ).
Balthazar, n. d'h., Βαλθάσαρ (ὁ), indécl.
Barabbas, n. d'h., Βαραββ-ᾶς, ᾶ (ὁ).
Barca, n. d'h., Βάρκ-ας, α (ὁ).
Barcaniens, peuple, Βαρκάνι-οι, ων (οἱ).
Barsabas, n. d'h., Βαρσαβ-ᾶς, ᾶ (ὁ).
Barsine, n. de f., Βαρσίν-η, ης (ἡ).
Basile, n. d'h., Βασίλει-ος, ου (ὁ).
Basilus, n. d'h., Βάσιλ-ος, ου (ὁ).
Bastarnes, peuple, Βαστάρν-αι, ῶν (οἱ).
Battus, n. d'h., Βάττ-ος, ου (ὁ).
Baucis, n. de f., Βαῦκ-ις, ιδος (ἡ).
Bébryces, peuple, Βέβρυκ-ες, ων (οἱ).
Belges, peuple, Βέλγ-αι, ῶν (οἱ).
Belgique, contrée, Βελγικ-ή, ῆς (ἡ).
Bellérophon, n. d'h., Βελλεροφόντ-ης, ου (ὁ).
Bellone, déesse, Ἐνυ-ώ, οῦς (ἡ).
Bélus, n. d'h., Βῆλ-ος, ου (ὁ).
Béotie, contrée, Βοιωτί-α, ας (ἡ).
Béotiens, peuple, Βοιωτ-οί, ῶν (οἱ).
Bérécynthe, mont, Βερέκυνθ-ος, ου (ὁ).
Bérénice, n. de f., Βερενίκ-η, ης (ἡ).
Béthel, ville, Βέθηλ-ον, ου (τό).
Bethléem, ville, Βηθλεέμ (ἡ), indécl.
Bétique, contrée, Βαιτικ-ή, ῆς (ἡ).
Bias, n. d'h., Βίας, Βίαντ-ος (ὁ).
Bibulus, n. d'h., Βίβλ-ος, ου (ὁ).
Bion, n. d'h., Βίων, Βίων-ος (ὁ).
Bithynie, contrée, Βιθυνί-α, ας (ἡ).
Bithyniens, peuple, Βιθυν-οί, ῶν (οἱ)
Biton, n. d'h., Βίτ-ων, ονος (ὁ).
Blésus, n. d'h., Βλαῖσ-ος, ου (ὁ).
Bocchoris, n. d'h., Βόκχορ-ις, ιδος (ἡ)
Bomilcar, n. d'h., Βοαμίλκ-ας, ου (ὁ).
Borée, dieu, Βορέ-ας, ου (ὁ).
Borysthène, fleuve, Βορυσθέν-ης, ους (ὁ).
Bosphore, détroit, Βόσπορ-ος, ου (ὁ).
Brennus, n. d'h., Βρένν-ος, ου (ὁ).
Bretagne, contrée, Βρεττανί-α, ας (ἡ).
Briarée, n. d'h., Βριαρ-εύς, έως (ὁ).
Brindes, ville, Βρεντέσι-ον, ου (τό).
Briséis, n. de f., Βρισηΐ-ς, ΐδος (ἡ).
Britannicus, n. d'h., Βρεττανικ-ός, οῦ (ὁ).
Bructères, peuple, Βρούκτηρ-οι, ων (οἱ).
Brutus, n. d'h., Βροῦτ-ος, ου (ὁ).
Bryges ou Brygiens, Βρύγ-οι, ων (οἱ); Βρίγ-ες, ῶν (οἱ).
Bucéphale, cheval, Βουκέφαλ-ος, ου (ὁ).
Burrhus, n. d'h., Βοῦῤῥ-ος, ου (ὁ).
Busiris, n. d'h., Βούσιρ-ις, ιδος (ὁ).
Byrsa, ville, Βύρσ-α, ης (ἡ)
Byzance, ville, Βυζάντι-ον, ου (τό).
Byzantins, peuple, Βυζάντι-οι, ων (οἱ).

C

Cacus, n. d'h., Κάκ-ος, ου (ὁ)
Cadix, ville, Γάδειρ-α, ων (τά).
Cadmée, citadelle, Καδμεί-α, ας (ἡ).
Cadmus, n. d'h., Κάδμ-ος, ου (ὁ).
Cadusiens, peuple, Καδούσι-οι, ων (οἱ).
Caïcus, fleuve, Κάϊκ-ος, ου (ὁ).
Calanus, n. d'h., Κάλαν-ος, ου (ὁ).
Calaurie, île, Καλαυρί-α, ας (ἡ).
Calchas, n. d'h., Κάλχας, Κάλχαντ-ος (ὁ).
Callimaque, n. d'h., Καλλίμαχ-ος, ου (ὁ).
Callinicus, n. d'h., Καλλίνικ-ος, ου (ὁ).
Calliope, muse, Καλλιόπ-η, ης (ἡ).
Callisthène, n. d'h., Καλλισθέν-ης, ους (ὁ).
Callistrate, n. d'h., Καλλίστρατ-ος, ου (ὁ).
Calybé, ville, Καλύβ-η, ης (ἡ)
Calydon, ville, Καλυδών, Καλυδῶν-ος (ἡ).
Calypso, nymphe, Καλυψ-ώ, οῦς (ἡ).
Cambyse, n. d'h., Καμβύσ-ης, ου (ὁ).
Camille, n. d'h., Κάμιλλ-ος, ου (ὁ).
Camille, n. de f., Καμίλλ-η, ης (ἡ).
Campanie, contrée, Καμπανί-α, ας (ἡ).
Campaniens, peuple, Καμπαν-οί, ῶν (οἱ).
Candaule, n. d'h., Κανδαύλ-ης, ου (ὁ).
Cannes, ville, Κάνν-αι, ῶν (αἱ).
Canope, ville, Κάνωπ-ος, ου (ὁ).
Cantabres, peuple, Κανταβρ-οί, ῶν (οἱ).
Cantabrie, contrée, Κανταβρί-α, ας (ἡ).
Canusium, ville, Κανύσι-ον, ου (τό).
Capharée, promontoire, Καφαρ-εύς, έως (ἡ).
Capoue, ville, Καπύ-η, ης (ἡ).
Cappadoce, province, Καππαδοκί-α, ας (ἡ).
Cappadociens, peuple, Καππαδόκ-αι, ῶν (οἱ).
Caprée, île, Καπρέ-αι, ῶν (αἱ).
Caracalla, n. d'h., Καρακάλλ-ας, ου (ὁ)
Caranus, n. d'h., Κάραν-ος, ου (ὁ).
Carmanie, province, Καρμανί-α, ας (ἡ).
Carmenta, n. de f., Καρμέντ-ις, ιος ou ιδος (ἡ).
Carnéade, n. d'h., Καρνεάδ-ης, ου (ὁ).
Carpathos, île, Κάρπαθ-ος, ου (ἡ).
Carséoles, ville, Καρσέολ-οι, ων (οἱ).
Carthage, ville, Καρχηδ-ών, όνος (ἡ).
Carthagène, ville, νέα Καρχηδ-ών, όνος (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Carthaginois, peuple, Καρχηδόνι-οι, ων (οἱ).

Caspienne (**Mer**), Κάσπι-ον πέλαγ-ος, εος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Cassandre, n. d'h., Κάσσανδρ-ος, ου (ὁ).
Cassandre, n. de f., Κασσάνδρ-α, ας (ἡ).
Cassiodore, n. d'h., Κασσιόδωρ-ος, ου (ὁ).
Cassius, n. d'h., Κάσσι-ος, ου (ὁ).
Castalie, fontaine, Κασταλί-α, ας (ἡ).
Castor, demi-dieu, Κάστωρ, Κάστορ-ος (ὁ).
Catane, ville, Κατάν-η, ης (ἡ).
Catilina, n. d'h., Κατιλίν-ας, ου (ὁ).
Catillus, n. d'h., Κάτιλλ-ος, ου (ὁ).
Caton, n. d'h., Κάτων, Κάτων-ος (ὁ).
Cattes, peuple, Κάττ-αι, ῶν (οἱ).
Catulle, n. d'h., Κάτουλλ-ος, ου (ὁ).
Catulus, n. d'h., Κάτλ-ος, ου (ὁ).
Caucase, mont, Καύκασ-ος, ου (ὁ).
Cauques, peuple, Καῦχ-οι, ων (οἱ).
Cébès, n. d'h., Κέϐης, Κέϐητ-ος (ὁ).
Cécilius, n. d'h., Καικίλι-ος, ου (ὁ).
Cécrops, n. d'h., Κέκροψ, Κέκροπ-ος (ὁ).
Cédron, fleuve, Κεδρών, Κεδρῶν-ος (ὁ).
Céléno, harpie, Κελαιν-ώ, οῦς (ἡ).
Célius, mont, Καίλι-ος, ου (ὁ).
Celtes, peuple, Κελτ-οί ou αί, ῶν (οἱ).
Celtibérie, province, Κελτιϐηρί-α, ας (ἡ).
Celtibériens, peuple, Κελτίϐηρ-ες, ων (οἱ).
Celtique, province, Κελτ-ίς, ίδος (ἡ)
Cenchrées, ville, Κεγχρέ-αι, ῶν (αἱ).
Céphise, fleuve, Κηφισ-ός, οῦ (ὁ).
Cépion, n. d'h., Καιπί-ων, ωνος (ὁ).
Céramique (**Golfe**), Κεραμεικ-ὸς κόλπ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Cérasonte, ville, Κερασ-οῦς, οῦντος (ἡ).
Cerbère, chien des enfers, Κέρϐερ-ος, ου (ὁ).
Cérès, déesse, Δημήτηρ, Δήμητρ-ος (ἡ).
Cérinthe, ville, Κήρινθ-ος, ου (ἡ).
César, n. d'h., Καῖσαρ, Καίσαρ-ος (ὁ).
Césarée, ville, Καισάρει-α, ας (ἡ).
Céthégus, n. d'h., Κέθηγ-ος, ου (ὁ).
Cévennes (**Monts**), Κέμμεν-α ὄρ-η, ῶν (τά). Les deux mots se déclinent.
Chabrias, n. d'h., Χαϐρί-ας, ου (ὁ).
Chalcédoine, ville, Χαλκηδ-ών, όνος (ἡ).
Chalcidique, presqu'île, Χαλκιδικ-ή, ῆς (ἡ).
Chalcis, ville, Χαλκ-ίς, ίδος (ἡ).
Chaldée, province, Χαλδαί-α, ας (ἡ).
Chaldéens, peuple, Χαλδαῖ-οι, ων (οἱ).
Chalybes, peuple, Χάλυϐ-ες, ων (οἱ).
Cham, n. d'h., Χάμ (ὁ), indécl.
Chanaan, contrée, Χαναάν (ὁ), indécl.
Chaonie, province, Χαονί-α, ας (ἡ).
Charès, n. d'h., Χάρης, Χάρητ-ος (ὁ).
Chariclès, n. d'h., Χαρικλ-ῆς, έους (ὁ).
Charidème, n. d'h., Χαρίδημ-ος, ου (ὁ).
Charon, n. d'h., Χάρων, Χάρων-ος (ὁ).
Charon, nocher des enfers, Χάρ-ων, οντος (ὁ).
Charondas, n. d'h., Χαρώνδ-ας, α (ὁ).
Charybde, écueil, Χάρυϐδ-ις, εως (ἡ).
Chéréphon, n. d'h., Χαιρεφ-ῶν, ῶντος (ὁ).
Chéronée, ville, Χαιρώνει-α, ας (ἡ).
Chersonèse, presqu'île, Χεῤῥόνησ-ος, ου (ἡ).
Chérusques, peuple, Χεροῦσκ-οι, ων (οἱ).
Chio, île, Χί-ος, ου (ἡ).
Chiron, n. pr., Χείρων, Χείρων-ος (ὁ).
Chœrilus, n. d'h., Χοιρίλ-ος, ου (ὁ).
Chorasmiens, peuple, Χοράσμι-οι, ων (οἱ).
Chrysa, ville, Χρύσ-α ou η, ης (ἡ).
Chryséis, n. de f., Χρυση-ΐς, ΐδος (ἡ).
Chrysès, n. d'h., Χρύσ-ης, ου (ὁ).
Chrysippe, n. d'h., Χρύσιππ-ος, ου (ὁ).
Chrysostome, n. d'h., Χρυσόστομ-ος, ου (ὁ).
Chypre ou **Cypre**, île, Κύπρ-ος, ου (ἡ).
Cicéron, n. d'h., Κικέρων, Κικέρων-ος (ὁ).
Cicones, peuple, Κίκον-ες, ων (οἱ).
Cilicie, province, Κιλικί-α, ας (ἡ).
Ciliciens, peuple, Κίλικ-ες, ων (οἱ).
Cimbres, peuple, Κίμϐρ-οι, ων (οἱ).
Cimmériens, peuple, Κιμμέρι-οι, ων (οἱ).
Cimon, n. d'h., Κίμων, Κίμων-ος (ὁ).
Cincinnatus, n. d'h., Κιγκίννατ-ος, ου (ὁ).
Cinéas, n. d'h., Κινέ-ας, ου (ὁ).
Cinna, n. d'h., Κίνν-ας, α (ὁ).
Circé, n. de f., Κίρκ-η, ης (ἡ).
Cirrha, ville, Κίῤῥ-α, ας (ἡ).
Cisalpine (**Gaule**), ἐντὸς Ἄλπεων Γαλατί-α, ας (ἡ).
Cispadane (**Gaule**), ἐντὸς Πάδου Γαλατί-α, ας (ἡ).
Cissa, ville, Κίσσ-α, ης (ἡ).
Cithéron, mont, Κιθαιρών, Κιθαιρῶν-ος (ὁ).
Citium, ville, Κίτι-ον, ου (τό).
Clazomènes, ville, Κλαζομεν-αί, ῶν (αἱ).
Cléandre, n. d'h., Κλέανδρ-ος, ου (ὁ).
Cléanthe, n. d'h., Κλεάνθ-ης, ου (ὁ).
Cléarque, n. d'h., Κλέαρχ-ος, ου (ὁ).
Cléobis, n. d'h., Κλέοϐ-ις, ιος (ὁ).
Cléobule, n. d'h., Κλεόϐουλ-ος, ου (ὁ).
Cléomène, n. d'h., Κλεομέν-ης, ους (ὁ).
Cléon, n. d'h., Κλέων, Κλέων-ος (ὁ).
Cléopâtre, n. de f., Κλεοπάτρ-α, ας (ἡ).
Cléophante, n. d'h., Κλεόφαντ-ος, ου (ὁ).
Cléophon, n. d'h., Κλεοφ-ῶν, ῶντος (ὁ).
Cléosthène, n. d'h., Κλεοσθέν-ης, ους (ὁ).
Clides, îles, Κλεῖδ-ες, ῶν (αἱ).
Clinias, n. d'h., Κλεινί-ας, ου (ὁ).
Clio, muse, Κλει-ώ, οῦς (ἡ).
Clisthène, n. d'h., Κλεισθέν-ης, ους (ὁ).
Clitarque, n. d'h., Κλείταρχ-ος, ου (ὁ).
Clitomaque, n. d'h., Κλειτόμαχ-ος, ου (ὁ)
Clitophon, n. d'h., Κλειτοφ-ῶν, ῶντος (ὁ).
Clitus, n. d'h., Κλεῖτ-ος, ου (ὁ).
Clodius, n. d'h., Κλώδι-ος, ου (ὁ).
Clotho, parque, Κλωθ-ώ, οῦς (ἡ).

Clusium, ville, Κλούσι-ον, ου (τό).
Clymène, n. de f., Κλυμέν-η, ης (ἡ).
Clytemnestre, n. de f., Κλυταιμνήστρ-α, ας (ἡ).
Cocyte, fleuve, Κωκυτ-ός, οῦ (ὁ).
Codrus, n. d'h., Κόδρ-ος, ου (ὁ).
Cœlésyrie, contrée, Κοιλ-ὴ Συρί-α, ας (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Cœlius, n. d'h., Κοίλι-ος, ου (ὁ).
Cœlius, mont, Κέλλι-ον ὄρ-ος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Colchide, contrée, Κολχ-ίς, ίδος (ἡ).
Collatie, ville, Κολλατί-α, ας (ἡ).
Collatin, n. d'h., Κολλατῖν-ος, ου (ὁ).
Colophon, ville, Κολοφ-ών, ῶνος (ἡ).
Comagène, contrée, Κομαγην-ή, ῆς (ἡ)
Comanie, contrée, Κομανί-α, ας (ἡ).
Comisène, contrée, Κομισην-ή, ῆς (ἡ).
Commode, n. d'h., Κόμμοδ-ος, ου (ὁ).
Conon, n. d'h., Κόνων, Κόνων-ος (ὁ).
Constance, n. d'h., Κωνστάντι-ος, ου (ὁ).
Constantin, n. d'h., Κωνσταντῖν-ος, ου (ὁ).
Constantinople, ville, Κωνσταντίνου πόλ-ις, εως (ἡ).
Corax, n. d'h., Κόραξ, Κόρακ-ος (ὁ).
Coraxiens, peuple, Κοραξ-οί, ῶν (οἱ).
Corcyre, ville et île, Κέρκυρ-α, ας (ἡ).
Corcyréens, peuple, Κερκυραῖ-οι, ων (οἱ).
Cordoue, ville, Κόρδυβ-α, ης (ἡ).
Corfinium, ville, Κορφίνι-ον, ου (τό).
Corinne, n. de f., Κόρινν-α, ης (ἡ).
Corinthe, ville, Κόρινθ-ος, ου (ἡ).
Corinthiens, peuple, Κορίνθι-οι, ων (οἱ).
Coriolan, n. d'h., Κοριολαν-ός, οῦ (ὁ).
Cornélie, n. de f., Κορνηλί-α, ας (ἡ).
Cornélius, n. d'h., Κορνήλι-ος, ου (ὁ).
Corœbus, n. d'h., Κόροιβ-ος, ου (ὁ).
Coronée, ville, Κορώνει-α, ας (ἡ).
Corse, île, Κύρν-ος, ου (ἡ).
Corydon, n. d'h., Κορύδων, Κορύδων-ος (ὁ).
Cosséens, peuple, Κοσσαῖ-οι, ων (οἱ).
Cotta, n. d'h., Κόττ-ας, α (ὁ).
Cotys, n. d'h., Κότ-υς, υος (ὁ).
Cranaïde, tribu, Κρανα-ΐς, ΐδος (ἡ).
Cranaüs, n. d'h., Κρανα-ός, οῦ (ὁ).
Cranon, ville, Κρανών, Κρανῶν-ος (ὁ).
Crantor, n. d'h., Κράντωρ, Κράντορ-ος (ὁ).
Crassus, n. d'h., Κράσσ-ος, ου (ὁ).
Cratère, n. d'h., Κράτερ-ος, ου (ὁ).
Cratès, n. d'h., Κράτης, Κράτητ-ος (ὁ).
Cratinus, n. d'h., Κρατῖν-ος, ου (ὁ).
Cratippe, n. d'h., Κράτιππ-ος, ου (ὁ).
Cratyle, n. d'h., Κράτυλ-ος, ου (ὁ).
Créon, n. d'h., Κρέων, Κρέοντ-ος (ὁ).
Cresphonte, n. d'h., Κρεσφόντ-ης, ου (ὁ).
Crésus, n. d'h., Κροῖσ-ος, ου (ὁ).
Crète, île, Κρήτ-η, ης (ἡ).
Crétois, peuple, Κρῆτ-ες, ῶν (οἱ).
Créuse, n. de f., Κρέουσ-α, ης (ἡ).
Critias, n. d'h., Κριτί-ας, ου (ὁ).
Critobule, n. d'h., Κριτόβουλ-ος, ου (ὁ).
Critolaüs, n. d'h., Κριτόλα-ος, ου (ὁ).
Criton, n. d'h., Κρίτων, Κρίτων-ος (ὁ).
Crotone, ville, Κρότων, Κρότων-ος (ἡ).
Crotoniates, peuple, Κροτωνιάτ-αι, ῶν (οἱ).
Ctésias, n. d'h., Κτησί-ας, ου (ὁ).
Ctésibius, n. d'h., Κτησίβι-ος, ου (ὁ).
Ctésiphon, n. d'h., Κτησιφῶν, Κτησιφῶντ-ος (ὁ).
Cumes, ville, Κύμ-η, ης (ἡ).
Cupidon, dieu, Ἔρως ωτος.
Curètes, peuple et prêtres de Jupiter, Κουρῆτ-ες, ων (οἱ).
Curion, n. d'h., Κυρίων, Κυρίων-ος (ὁ).
Curtius, n. d'h., Κούρτι-ος, ου (ὁ).
Cyaxare, n. d'h., Κυαξάρ-ης, ου (ὁ).
Cybèle, déesse, Κυβέλ-η, ης (ἡ).
Cyclades, îles, Κυκλάδ-ες, ων (αἱ).
Cydippe, n. de f., Κυδίππ-η, ης (ἡ).
Cydnus, fleuve, Κύδν-ος, ου (ὁ).
Cyllène, ville, Κυλλήν-η, ης (ἡ).
Cylon, n. d'h., Κύλων, Κύλων-ος (ὁ).
Cynégire, n. d'h., Κυναίγειρ-ος, ου (ὁ).
Cynosarges, bourg, Κυνόσαργ-ες, ους (τό).
Cynthe, mont, Κύνθ-ος, ου (ὁ).
Cyparisse et **Cyparissie**, ville et port, Κυπάρισσ-ος, ου (ἡ); Κυπαρισσί-α, ας (ἡ).
Cyrénaïque, contrée, Κυρηναί-α, ας (ἡ).
Cyrène, ville, Κυρήν-η, ης (ἡ).
Cyrrhus, ville, Κύῤῥ-ος, ου (ἡ).
Cyrtone, ville, Κυρτών-η, ης (ἡ).
Cyrus, n. d'h., Κῦρ-ος, ου (ὁ).
Cythère, île, Κύθηρ-α, ων (τά).
Cythérée, déesse, Κυθήρει-α, ας (ἡ).
Cythnos, île, Κύθν-ος, ου (ἡ).
Cyzique, ville, Κύζικ-ος, ου (ἡ).

D

Daces, peuple, Δᾶκ-οι, ων (οἱ).
Dacie, contrée, Δακί-α, ας (ἡ).
Dahes, peuple, Δά-αι, ῶν (οἱ).
Dalmates, peuple, Δαλματ-εῖς, έων (οἱ).
Dalmatie, province, Δαλματί-α, ας (ἡ).
Damas, ville, Δαμασκ-ός, οῦ (ἡ).
Damasippe, n. d'h., Δαμάσιππ-ος, ου (ὁ).
Damoclès, n. d'h., Δαμοκλ-ῆς, έους (ὁ).
Damon, n. d'h., Δάμων, Δάμων-ος (ὁ).
Danaé, n. de f., Δανά-η, ης (ἡ).
Danaïde, n. de f. Δαναΐς, ΐδος (ἡ).
Danaüs, n. d'h., Δανα-ός, οῦ (ὁ).
Daniel, n. d'h., Δανιήλ (ὁ), indécl.
Danube, fleuve, Δανούβι-ος, ου (ὁ); Ἴστρ-ος, ου (ὁ).

Daphné, n. de f., Δάφν-η, ης (ἡ).
Daphnis, n. d'h., Δάφν-ις, ιδος (ὁ).
Dardanie, contrée, Δαρδανί-α, ας (ἡ).
Dardaniens, peuple, Δαρδαν-εῖς, έων (οἱ).
Dardanus, n. d'h., Δάρδαν-ος, ου (ὁ).
Darius, n. d'h., Δαρεῖ-ος, ου (ὁ).
Datame, n. d'h., Δατάμ-ης, ους (ὁ).
Datapherne, n. d'h., Δαταφέρν-ης, ους (ὁ).
Datis, n. d'h., Δάτ-ις, ιδος (ὁ).
Daulis, ville, Δαυλ-ίς, ίδος (ἡ).
Daulus, n. d'h., Δαῦλ-ος, ου (ὁ).
Daunie, province, Δαυνί-α, ας (ἡ).
Dauniens, peuple, Δαύνι-οι, ων (οἱ).
Daunus, n. d'h., Δαῦν-ος, ου (ὁ).
David, n. d'h., Δαβίδ (ὁ), indécl.
Décapole, province, Δεκάπολ-ις, εως (ἡ).
Décélie, ville, Δεκέλει-α, ας (ἡ).
Décius, n. d'h., Δέκι-ος, ου (ὁ).
Dédale, n. d'h., Δαίδαλ-ος, ου (ὁ).
Déidamie, n. de f., Δηϊδάμει-α, ας (ἡ).
Déiopé, n. de f., Δηϊόπ-η, ης (ἡ).
Déiphobe, n. d'h., Δηίφοβ-ος, ου (ὁ).
Déjanire, n. de f., Δηϊάνειρ-α, ας (ἡ).
Déjocès, n. d'h., Δηϊόκ-ης, ου (ὁ).
Déjotarus, n. d'h., Δηϊόταρ-ος, ου (ὁ).
Délos, île, Δῆλ-ος, ου (ἡ).
Delphes, ville, Δελφ-οί, ῶν (οἱ).
Démade, n. d'h., Δημάδ-ης, ου (ὁ).
Démagoras, n. d'h., Δημαγόρ-ας, ου (ὁ).
Démarate, n. d'h. Δημάρατ-ος, ου (ὁ).
Démétrius, n. d'h., Δημήτρι-ος, ου (ὁ).
Démocharès, n. d'h., Δημοχάρ-ης, ους (ὁ).
Démoclès, n. d'h., Δημοκλ-ῆς, έους (ὁ).
Démocrate, n. d'h., Δημοκράτ-ης, ου et ους (ὁ).
Démocrite, n. d'h., Δημόκριτ-ος, ου (ὁ).
Démonax, n. d'h., Δημῶναξ, Δημώνακτ-ος (ὁ).
Démophile, n. d'h., Δημόφιλ-ος, ου (ὁ).
Démophon, n. d'h., Δημοφ-ῶν, ῶντος (ὁ).
Démosthène, n. d'h., Δημοσθέν-ης, ους (ὁ).
Denys, n. d'h., Διονύσι-ος, ου (ὁ).
Dercyllidas, n. d'h., Δερκυλλίδ-ας, ου (ὁ).
Deucalion, n. d'h., Δευκαλί-ων, ωνος (ὁ).
Diagoras, n. d'h., Διαγόρ-ας, ου (ὁ).
Diane, n. pr., Ἄρτεμ-ις, ιδος (ἡ).
Dicéarque, n. d'h., Δικαίαρχ-ος, ου (ὁ).
Dicté, montagne, Δίκτ-η, ης (ἡ).
Didon, n. de f., Διδ-ώ, οῦς (ἡ).
Didyme, n. d'h., Δίδυμ-ος, ου (ὁ).
Dindyme, montagne, Δίνδυμ-ον, ου (τό).
Dinias, n. d'h., Δεινί-ας, ου (ὁ).
Dinocrate, n. d'h., Δεινοκράτ-ης, ους (ὁ).
Dinomaque, n. d'h., Δεινόμαχ-ος, ου (ὁ).
Dioclès, n. d'h., Διοκλ-ῆς, έους (ὁ).
Dioclétien, n. d'h., Διοκλητιαν-ός, οῦ (ὁ).
Diodore, n. d'h., Διόδωρ-ος, ου (ὁ).
Diogène, n. d'h., Διογέν-ης, ους (ὁ).
Diomède, n. d'h., Διομήδ-ης, ους (ὁ).
Diomédon, n. d'h., Διομέδ-ων, οντος (ὁ).
Dion, n. d'h., Δί-ων, Δίων-ος (ὁ).
Diophante, n. d'h., Διόφαντ-ος, ου (ὁ).
Diopithe, n. d'h., Διοπείθ-ης, ους (ὁ).
Dioscures, Castor et Pollux, Διόσκορ-οι ou Διόσκουρ-οι, ων (οἱ).
Diotime, n. d'h., Διότιμ-ος, ου (ὁ).
Dircé, n. de f., Δίρκ-η, ης (ἡ).
Dodone, ville, Δωδών-η, ης (ἡ).
Dolabella, n. d'h., Δολοβέλλ-ας, ου (ὁ).
Dolon, n. d'h., Δόλων, Δόλων-ος (ὁ).
Dolopes, peuple, Δόλοπ-ες, ων (οἱ).
Domitien, n. d'h., Δομιτιαν-ός, οῦ (ὁ).
Domitius, n. d'h., Δομήτι-ος, ου (ὁ).
Doride, contrée, Δωρ-ίς, ίδος (ἡ).
Doriens, peuple, Δωρι-εῖς, έων (οἱ).
Dracon, n. d'h., Δράκων, Δράκοντ-ος (ὁ).
Drusus, n d'h., Δροῦσ-ος, ου (ὁ).
Dryas, n. d'h., Δρύας, Δρύαντ-ος (ὁ).
Dryopes, peuple, Δρύοπ-ες, ων (οἱ).
Duris, n. d'h., Δοῦρ-ις, ιος (ὁ).
Dyrrachium, ville, Δυῤῥάχι-ον, ου (τό).

E

Éacide, n. d'h., Αἰακίδ-ης, ου (ὁ).
Éantide, tribu, Αἰαντ-ίς, ίδος (ἡ).
Éaque, n. d'h., Αἰακ-ός, οῦ (ὁ).
Èbre, fleuve, Ἴβηρ-ος, ου (ὁ).
Ecbatane, ville, Ἐκβάταν-α, ων (τά).
Échinades, îles, Ἐχινάδ-ες, ων (αἱ).
Édesse, ville, Ἔδεσσ-α, ης (ἡ).
Éduens, peuple, Αἴδου-οι, ων (οἱ).
Éétès, n. d'h., Αἰήτ-ης, ου (ὁ).
Éétion, n. d'h., Ἠετί-ων, Ἠετί-ονος (ὁ).
Égée, n. d'h., Αἰγ-εύς, έως (ὁ).
Égée (Mer), Αἰγαῖ-ον πέλαγ-ος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Égérie, nymphe, Ἠγερί-α, ας (ἡ).
Égialée, n. d'h., Αἰγιαλ-εύς, έως (ὁ).
Égine, île, Αἴγιν-α, ης (ἡ).
Éginètes, peuple, Αἰγινῆτ-αι, ῶν (οἱ).
Égire, ville, Αἴγειρ-α, ας (ἡ).
Égisthe, n. d'h., Αἴγισθ-ος, ου (ὁ).
Églé, n. de f., Αἴγλ-η, ης (ἡ).
Égypte, contrée, Αἴγυπτ-ος, ου (ἡ).
Égyptiens, peuple, Αἰγύπτι-οι, ων (οἱ).
Éion, ville, Ἠϊών, Ἠϊ-όνος (ἡ).
Elbe, fleuve, Ἄλβ-ις, ιος (ὁ).
Éléates, peuple, Ἐλεάτ-αι, ῶν (οἱ).
Éléazar, n. d'h., Ἐλεάζαρ-ος, ου (ὁ).
Électre, n. de f., Ἠλέκτρ-α, ας (ἡ).
Élée, ville, Ἐλαί-α, ας (ἡ).
Éléens, peuple, Ἠλεῖ-οι, ων (οἱ).
Éléphantine, ville, Ἐλεφαντίν-η, ης (ἡ).

Éleusis, ville, Ἐλευσ-ίς, ῖνος (ἡ).
Éleuthère, ville, Ἐλευθερ-αί, ῶν (αἱ).
Élide, province, Ἦλις, ιδος (ἡ).
Élie, n. d'h., Ἠλί (ὁ), indécl.
Élien, n. d'h., Αἰλιαν-ός, οῦ (ὁ).
Élis, ville, Ἦλ-ις, ιδος (ἡ).
Élisée, n. d'h., Ἐλισσαῖ-ος, ου (ὁ).
Élysée, séjour des bienheureux, Ἠλύσι-ον πεδί-ον, ου (τό). Les deux mots se déclinent.
Émathie, province, Ἠμαθί-α, ας (ἡ).
Émile ou Emilius, n. d'h., Αἰμίλι-ος, ου (ὁ).
Émilie, n. de f., Αἰμιλί-α, ας (ἡ).
Émilien, n. d'h., Αἰμιλιαν-ός, οῦ (ὁ).
Empédocle, n. d'h., Ἐμπεδοκλ-ῆς, έους (ὁ).
Encélade, n. d'h., Ἐγκέλαδ-ος, ου (ὁ).
Endymion, n. d'h., Ἐνδυμίων, Ἐνδυμίων-ος (ὁ).
Énée, n. d'h., Αἰνεί-ας, ου (ὁ).
Énéide, poëme, Αἰνε-ΐς, ΐδος (ἡ).
Énipée, fleuve, Ἐνιπ-εύς, έως (ὁ).
Enna, ville, Ἔνν-α, ης (ἡ).
Ennius, n. d'h., Ἔννι-ος, ου (ὁ).
Énoch, n. d'h., Ἐνώχ (ὁ), indécl.
Énope, ville, Ἐνόπ-η, ης (ἡ).
Énos, n. d'h., Ἐνώς (ὁ), indécl.
Énos, ville, Αἶν-ος, ου (ἡ).
Éole, dieu, Αἴολ-ος, ου (ὁ).
Éolide, contrée, Αἰολ-ίς, ίδος (ἡ).
Éoliens, peuple, Αἰολ-εῖς, έων (οἱ).
Épaminondas, n. d'h., Ἐπαμεινώνδ-ας, ου (ὁ).
Éphèse, ville, Ἔφεσ-ος, ου (ἡ).
Éphestion, n. d'h., Ἡφαιστίων, Ἡφαιστίων-ος (ὁ).
Éphraïm, n. d'h., Ἐφραΐμ (ὁ), indécl.
Éphyre, ville, Ἐφύρ-α, ας (ἡ).
Épictète, n. d'h., Ἐπίκτητ-ος, ου (ὁ).
Épicure, n. d'h., Ἐπίκουρ-ος, ου (ὁ).
Épicyde, n. d'h., Ἐπικύδ-ης, ους (ὁ).
Épidamne, ville, Ἐπίδαμν-ος, ου (ἡ).
Épidamniens, peuple, Ἐπιδάμνι-οι, ων (οἱ).
Épidaure, ville, Ἐπίδαυρ-ος, ου (ἡ).
Épigones, n. d'h., Ἐπίγον-οι, ων (οἱ).
Épiménide, n. d'h., Ἐπιμενίδ-ης, ου (ὁ).
Épiméthée, n. d'h., Ἐπιμηθ-εύς, έως (ὁ).
Épire, contrée, Ἤπειρ-ος, ου (ἡ).
Épirotes, peuple, Ἠπειρῶτ-αι, ῶν (οἱ).
Érato, muse, Ἐρατ-ώ, οῦς (ἡ).
Ératosthène, n. d'h., Ἐρατοσθέν-ης, ους (ὁ).
Érechthée, n. pr., Ἐρεχθ-εύς, έως (ὁ).
Érechthéide, tribu, Ἐρεχθη-ΐς, ΐδος (ἡ).
Érétrie, ville, Ἐρέτρι-α, ας (ἡ).
Érétriens, peuple, Ἐρετρι-εῖς, έων (οἱ).
Érymanthe, mont, Ἐρύμανθ-ος, ου (ὁ).
Érynnis, furie, Ἐριν-ύς, ύος (ἡ).
Érythrée (Mer), Ἐρυθρ-ὰ θάλασσ-α, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Éryx, mont, Ἔρυξ, Ἔρυκ-ος (ὁ).
Ésaïe, n. d'h., Ἠσαΐ-ας, ου (ὁ).
Ésaü, n. d'h., Ἐσαῦ (ὁ), indécl.
Eschine, n. d'h., Αἰσχίν-ης, ου (ὁ).
Eschyle, n. d'h., Αἰσχύλ-ος, ου (ὁ).
Esculape, n. pr., Ἀσκληπι-ός, οῦ (ὁ).
Éson, n. d'h., Αἴσων, Αἴσον-ος (ὁ).
Ésope, n. d'h., Αἴσωπ-ος, ου (ὁ).
Espagne, contrée, Ἰβηρί-α, ας (ἡ).
Espagnols, peuple, Ἴβηρ-ες, ων (οἱ).
Éthiopie, contrée, Αἰθιοπί-α, ας (ἡ).
Éthiopiens, peuple, Αἰθίοπ-ες, ων (οἱ).
Étolie, province, Αἰτωλί-α, ας (ἡ).
Étoliens, peuple, Αἰτωλ-οί, ῶν (οἱ).
Étrurie, province, Τυῤῥηνί-α, ας (ἡ).
Étrusques, peuple, Τυῤῥην-οί, ῶν (οἱ).
Eubée, île, Εὔβοι-α, ας (ἡ).
Eubéens, peuple, Εὐβο-εῖς, έων (οἱ).
Euclide, n. d'h., Εὐκλείδ-ης, ου (ὁ).
Eucrate, n. d'h., Εὐκράτ-ης, ους (ὁ).
Eudème, n. d'h., Εὔδημ-ος, ου (ὁ).
Eudore, n. d'h., Εὔδωρ-ος, ου (ὁ).
Eumène, n. d'h., Εὐμέν-ης, ους (ὁ).
Eumée, n. d'h., Εὔμαι-ος, ου (ὁ).
Euménides, furies, Εὐμενίδ-ες, ων (αἱ).
Eumolpe, n. d'h., Εὔμολπ-ος, ου (ὁ).
Eumolpides, n. d'h., Εὐμολπίδ-αι, ῶν (οἱ).
Euphrate, fleuve, Εὐφράτ-ης, ου (ὁ).
Euphrosyne, une des Grâces, Εὐφροσύν-η, ης (ἡ).
Eupolis, n. d'h., Εὔπολ-ις, ιδος (ὁ).
Euripe, détroit, Εὔριπ-ος, ου (ὁ).
Euripide, n. d'h., Εὐριπίδ-ης, ου (ὁ).
Europe, n. de f., Εὐρώπ-η, ης (ἡ).
Europe, contrée, Εὐρώπ-η, ης (ἡ).
Eurotas, fleuve, Εὐρώτ-ας, α (ὁ).
Euryale, n. d'h., Εὐρύαλ-ος, ου (ὁ).
Eurybiade, n. d'h., Εὐρυβιάδ-ης, ου (ὁ).
Eurydice, n. de f., Εὐρυδίκ-η, ης (ἡ).
Eurysthée, n. d'h., Εὐρυσθ-εύς, έως (ὁ).
Eusèbe, n. d'h., Εὐσέβι-ος, ου (ὁ).
Euterpe, n. pr., Εὐτέρπ-η, ης (ἡ).
Eutrope, n. d'h., Εὐτρόπι-ος, ου (ὁ).
Évagoras, n. d'h., Εὐαγόρ-ας, ου (ὁ)
Évandre, n. d'h., Εὔανδρ-ος, ου (ὁ).
Évergète, n. d'h., Εὐεργέτ-ης, ου (ὁ).
Ézéchias, n. d'h., Ἐζεχί-ας, ου (ὁ).
Ézéchiel, n. d'h., Ἐζεχιήλ (ὁ), indécl.

F

Fabius, n. d'h., Φάβι-ος, ου (ὁ).
Fabricius, n. d'h., Φαβρίκι-ος, ου (ὁ).
Falèries, ville, Φάλισκ-ον, ου (τό), et Φάλισκ-ος, ου (ἡ).
Falisques, peuple, Φαλίσκ-οι, ων (οἱ).
Faunus, n. d'h., Φαῦν-ος, ου (ὁ).

Faustus, n. d'h., Φαῦστ-ος, ου (ὁ).
Favonius, n. d'h., Φαώνι-ος, ου (ὁ).
Festus, n. d'h., Φῆστ-ος, ου (ὁ).
Fidènes, ville, Φιδῆν-αι, ῶν (αἱ).
Flaccus, n. d'h., Φλάκκ-ος, ου (ὁ).
Flavius, n. d'h., Φλαούϊ-ος, ου (ὁ).
Flore, déesse, Χλωρ-ίς, ίδος (ἡ).
Formies, ville, Φορμί-αι, ῶν (αἱ).
Francs, peuple, Φράγγ-οι, ων (οἱ).
Fulvie, n. de f., Φουλβί-α, ας (ἡ).
Fulvius, n. d'h., Φούλβι-ος, ου (ὁ).
Fundi, ville, Φοῦνδ-α, ης (ἡ).
Furius, n. d'h., Φούρι-ος, ου (ὁ).

G

Gabiens, peuple, Γάβι-οι, ων (οἱ).
Gabies, ville, Γάβι-οι, ων (οἱ).
Gabinius, n. d'h., Γαβίνι-ος, ου (ὁ).
Gabriel, n. d'h., Γαβριήλ (ὁ), indécl
Gadara, ville, Γάδαρ-α, ων (τά).
Gaëte, ville, Καιήτ-η, ης (ἡ).
Galaad, n. d'h. et mont, Γαλαάδ (ὁ), indécl.
Galatée, n. de f., Γαλάτει-α, ας (ἡ).
Galérius, n. d'h., Γαλήρι-ος, ου (ὁ).
Galésus, fleuve, Γαλαῖσ-ος, ου (ὁ).
Galien, n. d'h., Γαλῆν-ος, ου (ὁ).
Galilée, province, Γαλιλαί-α, ας (ἡ).
Galiléens, peuple, Γαλιλαῖ-οι, ων (οἱ).
Gallien, n. d'h., Γαλλιην-ός, οῦ (ὁ).
Gallo-Grèce, province, Γαλλογραικί-α, ας (ἡ).
Gange, fleuve, Γάγγ-ης, ου (ὁ).
Ganymède, n. d'h., Γανυμήδ-ης, ους (ὁ).
Garamantes, peuple, Γαράμαντ-ες, ων (οἱ).
Gaule, contrée, Γαλλί-α, ας (ἡ); Κελτικ-ή, ῆς (ἡ).
Gaulois, peuple, Γαλάτ-αι, ῶν (οἱ); Κέλτ-αι, ῶν (οἱ).
Gaza, ville, Γάζ-α, ης (ἡ).
Gédéon, n. d'h., Γεδεών (ὁ), indécl.
Gédrosie, province, Γεδρωσί-α, ας (ἡ).
Géla, ville, Γέλ-α, ης (ἡ).
Gélon, n. d'h., Γέλων, Γέλων-ος (ὁ).
Gélons, peuple, Γελων-οί, ῶν (οἱ).
Germains, peuple, Γερμαν-οί, ῶν (οἱ).
Germanie, contrée, Γερμανί-α, ας (ἡ).
Germanicus, n. d'h., Γερμανικ-ός, οῦ (ὁ).
Géryon, n. d'h., Γηρυ-ών, όνος (ὁ).
Gètes, peuple, Γέτ-αι, ῶν (οἱ).
Gétules, peuple, Γαιτοῦλ-οι, ων (οἱ).
Gétulie, contrée, Γαιτουλί-α, ας (ἡ).
Glaucon, n. d'h., Γλαύκων, Γλαύκων-ος (ὁ).
Glaucus, n. d'h., Γλαῦκ-ος, ου (ὁ).
Glycon, n. d'h., Γλύκων, Γλύκων-ος (ὁ).
Gnosse, ville, Κνωσσ-ός, οῦ (ἡ).
Goliath, n. d'h., Γολιάθ (ὁ), indécl.
Gordium, ville, Γόρδι-ον, ου (τό).
Gordius, n. d'h., Γόρδι-ος, ου (ὁ).
Gorgias, n. d'h., Γοργί-ας, ου (ὁ).
Gorgone, n. de f., Γοργ-ώ, οῦς (ἡ).
Gortyne, ville, Γόρτυν-α, ης (ἡ).
Goths, peuple, Γότθ-οι, ων (οἱ).
Gracchus, n. d'h., Γράκχ-ος, ου (ὁ).
Granique, fleuve, Γρανικ-ός, οῦ (ὁ).
Grèce, contrée, Ἑλλάς, Ἑλλάδ-ος (ἡ).
Grecs, peuple, Ἕλλην-ες, ων (οἱ).
Grégoire, n. d'h., Γρηγόρι-ος, ου (ὁ).
Gyare, île, Γύαρ-ος, ου (ἡ).
Gygès, n. d'h., Γύγ-ης, ου (ὁ).
Gylippe, n. d'h., Γύλιππ-ος, ου (ὁ).
Gyndès, fleuve, Γύνδης, ου (ὁ).

H

Haliarte, ville, Ἁλίαρτ-ος, ου (ὁ).
Halicarnasse, ville, Ἁλικαρνασσ-ός, οῦ (ἡ).
Halys, fleuve, Ἅλ-υς, υος (ὁ).
Harmodius, n. d'h., Ἁρμόδι-ος, ου (ὁ).
Harpagus, n. d'h., Ἅρπαγ-ος, ου (ὁ).
Harpalus, n. d'h., Ἅρπαλ-ος, ου (ὁ).
Harpocrate, demi-dieu, Ἁρποκράτ-ης, εος, ους (ὁ).
Hébé, déesse, Ἥβ-η, ης (ἡ).
Hébreux, peuple, Ἑβραῖ-οι, ων (οἱ).
Hécate, déesse, Ἑκάτ-η, ης (ἡ).
Hector, n. d'h., Ἕκτωρ, Ἕκτορ-ος (ὁ).
Hécube, n. de f., Ἑκάβ-η, ης (ἡ).
Hégésias, n. d'h., Ἡγησί-ας, ου (ὁ).
Hégésippe, n. d'h., Ἡγήσιππ-ος, ου (ὁ).
Hélène, n. de f., Ἑλέν-η, ης (ἡ).
Hélicon, mont, Ἑλικών, Ἑλικῶν-ος (ὁ).
Héliogabale, n. d'h., Ἡλιογάβαλ-ος, ου (ὁ).
Héliopolis, ville, Ἡλιούπολ-ις, εως (ἡ).
Hellade, voy. Grèce.
Hellé, n. de f., Ἕλλ-η, ης (ἡ).
Hellespont, détroit, Ἑλλήσποντ-ος, ου (ὁ).
Hélos, ville, Ἕλ-ος, ους (τό).
Helvie, n. de f., Ἑλβί-α, ας (ἡ).
Hémon, n. d'h., Αἵμων, Αἵμον-ος (ὁ).
Hémus, mont, Αἷμ-ος, ου (ὁ).
Héphestion, n. d'h., Ἡφαιστίων, Ἡφαιστίων-ος (ὁ).
Héraclée, ville, Ἡράκλει-α, ας (ἡ).
Héraclide, n. d'h., Ἡρακλείδης, ου (ὁ).
Héraclite, n. d'h., Ἡράκλειτ-ος, ου (ὁ).
Héraclius, n. d'h., Ἡράκλει-ος, ου (ὁ).
Hercule, demi-dieu, Ἡρακλ-ῆς, έους (ὁ).
Hermione, n. de f., Ἑρμιόν-η, ης (ἡ).
Hermippus, n. d'h., Ἕρμιππ-ος, ου (ὁ).
Herniques, peuple, Ἕρνικ-οι, ων (οἱ).
Héro, n. de f., Ἡρ-ώ, οῦς (ἡ).
Hérode, n. d'h., Ἡρώδ-ης, ου (ὁ).

Hérodien, n. d'h., Ἡρωδιαν-ός, οῦ (ὁ).
Hérodote, n. d'h., Ἡρόδοτ-ος, ου (ὁ).
Hésiode, n. d'h., Ἡσίοδ-ος, ου (ὁ).
Hésione, n. de f., Ἡσιόν-η, ης (ἡ).
Hespérides, n. de f. et îles, Ἑσπερίδ-ες, ων (αἱ).
Hespérie, contrée, Ἑσπερί-α, ας (ἡ).
Hiéron, n. d'h., Ἱέρων, Ἱέρων-ος, (ὁ).
Hiéronyme, voy. Jérôme.
Himère, ville, Ἱμέρ-α, ας (ἡ).
Himilcar, n. d'h., Ἱμίλκ-ας, α (ὁ).
Himilcon, n. d'h., Ἱμίλκων, Ἱμίλκον-ος (ὁ).
Hipparque, n. d'h., Ἵππαρχ-ος, ου (ὁ).
Hippias, n. d'h., Ἱππί-ας, ου (ὁ).
Hippocrate, n. d'h., Ἱπποκράτ-ης, ου (ὁ).
Hippocrène, source, Ἱππουκρήν-η, ης (ἡ).
Hippolyte, n. d'h., Ἱππόλυτ-ος, ου (ὁ).
Hipponax, n. d'h., Ἱππῶναξ, Ἱππόνακτ-ος (ὁ).
Hippone, ville, Ἱππ-ών, ῶνος (ὁ).
Holopherne, n. d'h., Ὀλοφέρν-ης, ου (ὁ).
Homère, n. d'h., Ὅμηρ-ος, ου (ὁ).
Horace, n. d'h., Ὁράτι-ος, ου (ὁ).
Hortensius, n. d'h., Ὁρτήσι-ος, ου (ὁ).
Huns, peuple, Οὖνν-οι, ων (οἱ).
Hyacinthe, n. d'h., Ὑάκινθ-ος, ου (ὁ).
Hybla, mont, Ὕϐλ-α, ης (ἡ).
Hydaspe, fleuve, Ὑδάσπ-ης, ου (ὁ).
Hypanis, fleuve, Ὕπαν-ις, ιος (ὁ).
Hypéride, n. d'h., Ὑπερίδ-ης, ου (ὁ).
Hypérion, n. d'h., Ὑπερίων, Ὑπερίον-ος (ὁ).
Hyphase, fleuve, Ὕφασ-ις, εως (ὁ).
Hyrcanie, province, Ὑρκανί-α, ας (ἡ).
Hyrcaniens, peuple, Ὑρκάνι-οι, ων (οἱ).
Hystaspe, n. d'h., Ὑστάσπης, ου (ὁ).

I

Iapygie, contrée, Ἰαπυγί-α, ας (ἡ).
Ibérie, contrée, Ἰϐηρί-α, ας (ἡ).
Ibycus, n. d'h., Ἴϐυκ-ος, ου (ὁ).
Icare, n. d'h., Ἴκαρ-ος, ου (ὁ).
Icarie, bourg, Ἰκαρί-α, ας (ἡ).
Icarienne (**Mer**), Ἰκάρι-ον πέλαγ-ος, ους (τό). Les deux mots se déclinent
Ida, mont, Ἴδ-α, ης (ἡ).
Idalie, ville, Ἰδάλι-ον, ου (τό).
Idoménée, n. d'h., Ἰδομεν-εύς, έως (ὁ).
Idumée, province, Ἰδουμαί-α, ας (ἡ).
Iduméens, peuple, Ἰδουμαῖ-οι, ων (οἱ).
Iliade, poëme, Ἰλιάς, Ἰλιάδ-ος (ἡ).
Ilion, ville, Ἴλι-ον, ου (τό); Ἴλι-ος, ου (ὁ).
Ilionée, n. d'h., Ἰλιον-εύς, έως (ὁ).
Ilissus, fleuve, Ἰλισσ-ός, οῦ (ὁ).
Illyrie, province, Ἰλλυρί-α, ας (ἡ).
Illyriens, peuple, Ἰλλύρι-οι, ων (οἱ).
Imbros, île, Ἴμϐρ-ος, ου (ἡ).
Inachus, fleuve, Ἴναχ-ος, ου (ὁ).
Inde, contrée, Ἰνδί-α, ας (ἡ).
Indiens, peuple, Ἰνδ-οί, ῶν (οἱ).
Indus, fleuve, Ἰνδ-ός, οῦ (ὁ).
Ino, n. de f., Ἰν-ώ, οῦς (ἡ).
Io, n. de f., Ἰ-ώ, οῦς (ἡ).
Iolas, n. d'h., Ἰόλα-ος, ου (ὁ).
Iolchos, ville, Ἰωλκ-ός, οῦ (ἡ).
Ion, n. d'h., Ἴων, Ἴων-ος (ὁ).
Ionie, province, Ἰωνί-α, ας (ἡ).
Ioniens, peuple, Ἴων-ες, ων (οἱ).
Iphiclès, n. d'h., Ἰφικλ-ῆς, έους (ὁ).
Iphicrate, n. d'h., Ἰφικράτ-ης, ους (ὁ).
Iphigénie, n. de f., Ἰφιγένει-α, ας (ἡ).
Iphitus, n. d'h., Ἴφιτ-ος, ου (ὁ).
Irène, n. de f., Εἰρήν-η, ης (ἡ).
Irénée, n. d'h., Εἰρηναῖ-ος, ου (ὁ).
Iris, déesse, Ἶρ-ις, ιδος (ἡ).
Isaac, n. d'h., Ἰσαάκ (ὁ), indécl.
Isaïe, n. d'h., Ἡσαΐ-ας, ου (ὁ).
Isaures, peuple, Ἴσαυρ-οι, ων (οἱ).
Isaurie, province, Ἰσαυρί-α, ας (ἡ).
Isée, n. d'h., Ἰσαῖ-ος, ου (ὁ).
Isidore, n. d'h., Ἰσίδωρ-ος, ου (ὁ).
Isis, déesse, Ἶσ-ις, ιδος (ἡ).
Ismaël, n. d'h., Ἰσμαήλ (ὁ), indécl.
Ismare, mont, Ἴσμαρ-ος, ου (ὁ).
Ismène, n. de f., Ἰσμήν-η, ης (ἡ).
Isménus, fleuve, Ἰσμην-ός, οῦ (ὁ).
Isocrate, n. d'h., Ἰσοκράτ-ης, ους (ὁ).
Israël, n. d'h., Ἰσραήλ (ὁ), indécl.
Israélites, peuple, Ἰσραηλῖτ-αι, ῶν (οἱ).
Issus, ville, Ἰσσ-ός, οῦ (ἡ).
Ister, fleuve, voy. Danube.
Italie, contrée, Ἰταλί-α, ας (ἡ).
Italiens, peuple, Ἰταλ-οί, ῶν (οἱ).
Ithaque, île, Ἰθάκ-η, ης (ἡ).
Ithome, mont, Ἰθώμ-η, ης (ἡ).
Itys, n. d'h., Ἴτ-υς, υος (ὁ).
Ixion, n. d'h., Ἰξίων, Ἰξίον-ος (ὁ).

J

Jacob, n. d'h., Ἰακώϐ (ὁ), indécl.
Jacques, n. d'h., Ἰάκωϐ-ος, ου (ὁ).
Jamblique, n. d'h., Ἰάμϐλιχ-ος, ου (ὁ).
Janicule (Mont), Ἰάνουλκ-ον ὄρ-ος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Janus, n. d'h., Ἴαν-ος, ου (ὁ).
Japet, n. d'h., Ἰαπετ-ός, οῦ (ὁ).
Japhet, n. d'h., Ἰαφέθ (ὁ), indécl.
Jason, n. d'h., Ἰάσων, Ἰάσον-ος (ὁ).
Jean, n. d'h., Ἰωάνν-ης, ου (ὁ).
Jeanne, n. de f., Ἰωάνν-α, ης (ἡ).
Jéhu, n. d'h., Ἰηού (ὁ), indécl.

Jephté, n. d'h., Ἰεφθαέ (ὁ), indécl.
Jérémie, n. d'h., Ἱερεμίας, ου (ὁ).
Jéricho, ville, Ἱεριχώ (ἡ), indécl.
Jéroboam, n. d'h., Ἱεροβοάμ (ὁ), indécl.
Jérôme, n. d'h., Ἱερώνυμ-ος, ου (ὁ).
Jérusalem, ville, Ἱερουσαλήμ (ἡ), indécl.
Jésus, Notre-Seigneur, Ἰησ-οῦς, οῦ (ὁ).
Joab, n. d'h., Ἰωάβ (ὁ), indécl.
Joachim, n. d'h., Ἰωακίμ (ὁ), indécl.
Joas, n. d'h., Ἰωάς (ὁ), indécl.
Joatham, n. d'h., Ἰωάθαμ (ὁ), indécl.
Job, n. d'h., Ἰώβ (ὁ), indécl.
Jocaste, n. de f., Ἰοκάστ-η, ης (ἡ).
Jochabed, n. de f., Ἰωχαβέδ (ἡ), indécl.
Joël, n. d'h., Ἰωήλ (ὁ), indécl.
Joram, n. d'h., Ἰωράμ (ὁ), indécl.
Josaphat, n. d'h., Ἰωσαφάτ (ὁ), indécl.
Joseph, n. d'h., Ἰωσήφ (ὁ), indécl.
Josèphe, n. d'h., Ἰώσηπ-ος, ου)ὁ).
Josias, n. d'h., Ἰωσί-ας, ου (ὁ).
Josué, n. d'h., Ἰησ-οῦς, οῦ (ὁ).
Jovien, n. d'h, Ἰοβιαν-ός, οῦ (ὁ).
Juba, n. d'h., Ἰόβ-ας, α (ὁ).
Judas, n. d'h., Ἰούδ-ας, α (ὁ).
Judée, province, Ἰουδαί-α, ας (ἡ).
Judith, n. de f., Ἰουδίθ (ἡ), indécl.
Jugurtha, n. d'h., Ἰουγούρθ-ας, ου (ὁ).
Juifs, peuple, Ἰουδαῖ-οι, ων (οἱ).
Jules, n. d'h., Ἰούλι-ος, ου (ὁ).
Julie, n. de f., Ἰουλί-α, ας (ἡ).
Julien, n. d'h., Ἰουλιαν-ός, οῦ (ὁ).
Junius, n. d'h, Ἰούνι-ος, ου (ὁ).
Junon, déesse, Ἥρ-α, ας (ἡ).
Jupiter ou Jupin, dieu, Ζεύς, Διός (ὁ).
Justin, n. d'h., Ἰουστῖν-ος, ου (ὁ).
Justinien, n. d'h., Ἰουστινιαν-ός, οῦ (ὁ).

L

Laban, n. d'h., Λαβάν (ὁ), indécl.
Labdacus, n. d'h., Λάβδακ-ος, ου (ὁ).
Labéon, n. d'h., Λαβέων, Λαβέων-ος (ὁ).
Labiénus, n. d'h., Λαβιην-ός, οῦ (ὁ).
Lacédémone, ville, Λακεδαίμων, Λακεδαίμον-ος (ἡ).
Lacédémoniens, peuple, Λακεδαιμόνι-οι, ων (οἱ).
Lachès, n. d'h., Λάχης, Λάχητ-ος (ὁ).
Lachésis, parque, Λάχεσ-ις, εως (ἡ).
Laconie, contrée, Λακωνικ-ή, ῆς (ἡ).
Laërte, n. d'h., Λαέρτ-ης, ου (ὁ).
Lagus, n. d'h., Λᾶγ-ος, ου (ὁ).
Laïs, n. de f., Λα-ΐς, ΐδος (ἡ).
Laïus, n. d'h., Λάϊ-ος, ου (ὁ).
Lamias, n. d'h., Λαμί-ας, ου (ὁ).
Lampsaque, ville, Λάμψακ-ος, ου (ἡ).
Lanuvium, ville, Λανούβι-ον, ου (τό).
Laocoon, n. d'h., Λαοκόων, Λαοκόοντ-ος (ὁ).
Laodamie, n. de f., Λαοδάμει-α, ας (ἡ).
Laodicée, ville, Λαοδίκει-α, ας (ἡ).
Laomédon, n. d'h., Λαομέδων, Λαομέδοντ-ος (ὁ).
Lapithes, peuple, Λαπίθ-αι, ῶν (οἱ)
Larisse, ville, Λάρισσ-α, ης (ἡ).
Larissus, fleuve, Λάρισσ-ος, ου (ὁ).
Latins, peuple, Λατῖν-οι, ων (οἱ).
Latium, contrée, Λάτι-ον, ου (τό).
Latone, déesse, Λητ-ώ, οῦς (ἡ).
Laurente, ville, Λαύρεντ-ον, ου (τό).
Laurentia, n. de f., Λαυρεντί-α, ας (ἡ).
Lavinie, n. de f., Λαβινί-α, ας (ἡ).
Lavinium, ville, Λαβίνι-ον, ου (τό).
Lazare, n. d'h., Λάζαρ-ος, ου (ὁ).
Léda, n. de f., Λήδ-α, ας (ἡ).
Léléges, peuple, Λέλεγ-ες, ων (οἱ).
Lélius, n. d'h., Λαίλι-ος, ου (ὁ).
Lemnos, île, Λῆμν-ος, ου (ἡ)
Lentulus, n. d'h., Λέντλ-ος, ου (ὁ).
Léocharès, n. d'h., Λεωχάρ-ης, ους (ὁ).
Léon, n. d'h., Λέων, Λέοντ-ος (ὁ).
Léonidas, n. d'h., Λεωνίδ-ας, ου (ὁ).
Léontide, tribu, Λεοντ-ίς, ίδος (ἡ).
Léontins, peuple, Λεοντῖν-οι, ων (οἱ).
Léontium, ville, Λεόντι-ον, ου (τό).
Léosthène, n. d'h., Λεωσθέν-ης, ους (ὁ).
Léostrate, n. d'h., Λεώστρατ-ος, ου (ὁ).
Lépide, n. d'h., Λέπιδ-ος, ου (ὁ).
Leptine, n. d'h., Λεπτίν-ης, ους (ὁ).
Lerne, lac, Λέρν-η, ης (ἡ).
Lesbie, n. de f., Λεσβί-α, ας (ἡ).
Lesbiens, peuple, Λέσβι-οι, ων (οἱ).
Lesbos, île, Λέσβ-ος, ου (ἡ).
Leucade, île, Λευκάς, Λευκάδ-ος (ἡ).
Leucippe, n. d'h., Λεύκιππ-ος, ου (ὁ).
Leucippe, n. de f., Λευκίππ-η, ης (ἡ).
Leuctres, ville, Λεῦκτρ-α, ων (τά).
Lévi, n. d'h., Λευΐ (ὁ), indécl.
Lia, n. de f., Λεί-α, ας (ἡ).
Liban, mont, Λίβαν-ος, ου (ὁ).
Liburnes, peuple, Λιβυρν-οί, ῶν (οἱ).
Liburnie, contrée, Λιβυρνί-α, ας (ἡ).
Libye, province, Λιβύ-η, ης (ἡ).
Libyens, peuple, Λίβυ-ες, ων (οἱ).
Lichas, n d'h., Λείχ-ας, ου (ὁ).
Licinius, n. d'h., Λικίνι-ος, ου (ὁ).
Ligurie, contrée, Λιγυστικ-ή, ῆς (ἡ).
Liguriens ou Ligures, peuple, Λίγυ-ες, ων (οἱ).
Lilybée, cap, Λιλύβαι-ον, ου (τό).
Linus, n. d'h., Λίν-ος, ου (ὁ).
Lipares, îles, Λιπάρ-αι, ῶν (αἱ).
Locres, ville, Λοκρ-οί, ῶν (οἱ).
Locriens, peuple, Λοκρ-οί, ῶν (οἱ).

Loire, fleuve, Λείγηρ, Λείγηρ-ος (ὁ)
Lollius, n. d'h., Λόλλι-ος, ου (ὁ).
Longin, n. d'h., Λογγῖν-ος, ου (ὁ).
Luc, n. d'h., Λουκ-ᾶς, ᾶ (ὁ).
Lucanie, province, Λευκανί-α, ας (ἡ)
Lucérie, ville, Λουκερί-α, ας (ἡ).
Lucien, n. d'h., Λουκιαν-ός, οῦ (ὁ).
Lucilius, n. d'h., Λουκίλλι-ος, ου (ὁ).
Lucine, déesse, Εἰλείθυι-α, ας (ἡ).
Lucius, n. d'h., Λούκι-ος, ου (ὁ).
Lucrèce, n. d'h., Λουκρήτι-ος, ου (ὁ).
Lucrèce, n. de f., Λουκρητί-α, ας (ἡ).
Lucullus, n. d'h. Λεύκουλλ-ος, ου (ὁ).
Lusitanie, contrée, Λουσιτανί-α, ας (ἡ)
Lusitaniens, peuple, Λουσιταν-οί, ῶν (οἱ)
Lutatius, n. d'h., Λουτάτι-ος, ου (ὁ).
Lycaon, n. d'h., Λυκάων, Λυκάον-ος (ὁ).
Lycaonie, province, Λυκαονί-α, ας (ἡ).
Lycée, mont, Λύκαι-ον, ου (τό).
Lycée, place publique, Λύκει-ον, ου (τό).
Lycie, province, Λυκί-α, ας (ἡ).
Lyciens, peuple, Λύκι-οι, ων (οἱ).
Lycomède, n. d'h., Λυκομήδ-ης, ους (ὁ).
Lycophron, n. d'h., Λυκόφρων, Λυκόφρον-ος (ὁ).
Lycoris, n. de f., Λύκωρ-ις, ιδος (ἡ).
Lycurgue, n. d'h., Λυκοῦργ-ος, ου (ὁ).
Lycus, n. d'h. et fleuve, Λύκ-ος, ου (ὁ).
Lydie, province, Λυδί-α, ας (ἡ).
Lydiens, peuple, Λύδι-οι, ων (οἱ).
Lyncée, n. d'h., Λυγκ-εύς, έως (ὁ).
Lyrnesse, ville, Λυρνησ-ός, οῦ (ἡ).
Lysandre, n. d'h., Λύσανδρ-ος, ου (ὁ)
Lysias, n. d'h., Λυσί-ας, ου (ὁ).
Lysiclès, n. d'h., Λυσικλ-ῆς, έους (ὁ).
Lysimaque, n. d'h., Λυσίμαχ-ος, ου (ὁ).
Lysippe, n. d'h., Λύσιππ-ος, ου (ὁ).
Lysis, n. d'h., Λύσ-ις, ιδος (ἡ).

M

Macaire, n. d'h., Μακάρι-ος, ου (ὁ).
Macarée, n. d'h., Μακαρ-εύς, έως (ὁ).
Macédoine, province, Μακεδονί-α, ας (ἡ).
Macédoniens, peuple, Μακεδόν-ες, ων (οἱ).
Machabées, n. d'h., Μακκαβαῖ-οι, ων (οἱ).
Macrin, n. d'h., Μακρῖν-ος, ου (ὁ).
Macrobe, n. d'h., Μακρόβι-ος, ου (ὁ).
Madian, n. d'h., Μαδιάμ (ὁ), indécl.
Madianites, peuple, Μαδιανῖτ-αι, ῶν (οἱ).
Magnésie, ville, Μαγνησί-α, ας (ἡ).
Magon, n. d'h., Μάγων, Μάγων-ος (ὁ).
Maharbal, n. d'h., Μαάρβ-ας, α (ὁ).
Mahomet, n. d'h., Μωάμεθ (ὁ), indécl.
Maïa, n. de f., Μαῖ-α, ας (ἡ).
Malles, peuple, Μαλλ-οί, ῶν (οἱ).
Malte, île, Μελίτ-η, ης (ἡ).
Mamertins, peuple, Μαμερτῖν-οι, ων (οἱ).
Mamertium, ville, Μαμέρτι-ον, ου (τό).
Manassès, n. d'h., Μανασσ-ῆς, οῦ (ὁ).
Mandane, n. de f., Μανδάν-η, ης (ἡ).
Manlius, n. d'h., Μάλλι-ος, ου (ὁ).
Mantinée, ville, Μαντίνει-α, ας (ἡ).
Mantoue, ville, Μάντου-α, ας (ἡ).
Marathon, ville, Μαραθών, Μαραθῶν-ος (ὁ).
Marc, n. d'h., Μάρκ-ος, ου (ὁ).
Marc-Antoine, n. d'h., Μάρκ-ος Ἀντώνι-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Marc-Aurèle, n. d'h., Μάρκ-ος Αὐρήλι-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Marcellus, n. d'h., Μάρκελλ-ος, ου (ὁ).
Marcia, n. de f., Μαρκί-α, ας (ἡ).
Marcien, n. d'h., Μαρκιαν-ός, οῦ (ὁ).
Marcius, n. d'h., Μάρκι-ος, ου (ὁ).
Marcomans, peuple, Μαρκομαν-οί, ῶν (οἱ).
Marcus, n. d'h., Μάρκ-ος, ου (ὁ).
Mardochée, n. d'h., Μαρδοχαῖ-ος, ου (ὁ).
Mardonius, n. d'h., Μαρδόνι-ος, ου (ὁ).
Margiane, province, Μαργιαν-ή, ῆς (ἡ).
Marie, n. de f., Μαρί-α, ας (ἡ).
Marius, n. d'h., Μάρι-ος, ου (ὁ).
Mars, dieu, Ἄρης, Ἄρεος (ὁ).
Marseillais, peuple, Μασσαλιῶτ-αι, ῶν (οἱ).
Marseille, ville, Μασσαλί-α, ας (ἡ).
Marses, peuple, Μάρσ-οι, ων (οἱ).
Marsyas, n. d'h., Μαρσύ-ας, ου (ὁ).
Marthe, n. de f., Μάρθ-α, ης (ἡ).
Masinissa, n. d'h., Μασινίσσ-ας, α (ὁ).
Massagètes, peuple, Μασσαγέτ-αι, ῶν (οἱ).
Massyles, peuple, Μασσυλ-εῖς, έων (οἱ).
Mathusalem, n. d'h., Μαθουσάλα (ὁ), indécl.
Matthias, n. d'h., Ματθί-ας, ου (ὁ).
Matthieu, n. d'h., Ματθαῖ-ος, ου (ὁ).
Maures, peuple, Μαῦρ-οι, ων (οἱ).
Mauritanie, contrée, Μαυρουσί-α, ας (ἡ).
Mausole, n. d'h., Μαύσωλ-ος, ου (ὁ).
Maxence, n. d'h., Μαξήντι-ος, ου (ὁ).
Maxime, n. d'h., Μάξιμ-ος, ου (ὁ).
Maximin, n. d'h., Μαξιμῖν-ος, ου (ὁ).
Méandre, fleuve, Μαίανδρ-ος, ου (ὁ).
Mécène, n. d'h., Μαικήν-ας, ου et α (ὁ).
Médée, n. de f., Μήδει-α, ας (ἡ).
Mèdes, peuple, Μῆδ-οι, ων (οἱ).
Médie, contrée, Μηδί-α, ας (ἡ).
Mégabase, n. d'h., Μεγάβαζ-ος, ου (ὁ)
Mégaclès, n. d'h., Μεγακλ-ῆς, έους (ὁ).
Mégalopolis, ville, Μεγαλόπολ-ις, εως (ἡ).
Mégare, ville, Μέγαρ-α, ων (τά).
Mégariens, peuple, Μεγαρ-εῖς, έων (οἱ).
Mégasthène, n. d'h., Μεγασθέν-ης, ους (ὁ).
Mégère, furie, Μέγαιρ-α, ας (ἡ).
Mélampe, n. d'h., Μέλαμπ-ος, ου (ὁ).
Mélanippe, n. d'h., Μελάνιππ-ος, ου (ὁ).

Mélanippe, n. de f., Μελανίππ-η, ης (ἡ).
Mélanthus, n. d'h., Μέλανθ-ος, ου (ὁ).
Mélas, fleuve et golfe, Μέλας, Μέλαν-ος (ὁ).
Méléagre, n. d'h., Μελέαγρ-ος, ου (ὁ).
Mélibée, n. d'h., Μελίβοι-ος, ου (ὁ).
Mélicerte, n. d'h., Μελικέρτ-ης, ου (ὁ).
Mélite, île, voy. Malte.
Mélitus, n. d'h., Μέλιτ-ος, ου (ὁ).
Mélos, île, Μῆλ-ος, ου (ἡ).
Melpomène, muse, Μελπομέν-η, ης (ἡ).
Memmius, n. d'h., Μέμμι-ος, ου (ὁ).
Memnon, n. d'h., Μέμνων, Μέμνον-ος (ὁ).
Memphis, ville, Μέμφ-ις, εως ou ιδος (ἡ).
Ménale, mont, Μαίναλ-ον, ου (τό).
Ménalque, n. d'h., Μενάλκ-ας, α (ὁ).
Ménandre, n. d'h., Μένανδρ-ος, ου (ὁ).
Ménécée, n. d'h., Μενοικ-εύς, έως (ὁ).
Ménécrate, n. d'h., Μενεκράτ-ης, ους (ὁ).
Ménédème, n. d'h., Μενέδημ-ος, ου (ὁ).
Ménélas, n. d'h., Μενέλα-ος, ου (ὁ).
Ménénius, n. d'h., Μενήνι-ος, ου (ὁ).
Ménippe, n. d'h., Μένιππ-ος, ου (ὁ).
Mentor, n. d'h., Μέντωρ, Μέντορ-ος (ὁ).
Méonie, contrée, Μαιονί-α, ας (ἡ).
Méotide, voy. Palus.
Mercure, dieu, Ἑρμ-ῆς, οῦ (ὁ).
Mérion, n. d'h., Μηριόν-ης, ου (ὁ).
Mérope, n. de f., Μερόπ-η, ης (ἡ).
Mésopotamie, contrée, Μεσοποταμί-α, ας (ἡ).
Messaline, n. de f., Μεσσαλίν-α, ης (ἡ).
Messape, n. d'h., Μέσσαπ-ος, ου (ὁ).
Messapie, province, Μεσσαπί-α, ας (ἡ).
Messapiens, peuple, Μεσσάπι-οι, ων (οἱ).
Messène, ville, Μεσσήν-η, ης (ἡ).
Messénie, province, Μεσσηνί-α, ας (ἡ).
Messéniens, peuple, Μεσσήνι-οι, ων (οἱ).
Messine, ville, Μεσσήν-η, ης (ἡ).
Métaponte, ville, Μετάποντ-ος, ου (ἡ).
Métaure, fleuve, Μέταυρ-ος, ου (ὁ).
Métella, n. de f., Μετέλλ-α, ης (ἡ).
Métellus, n. d'h., Μέτελλ-ος, ου (ὁ).
Méthone, ville, Μεθών-η, ης (ἡ).
Méthymne, ville, Μέθυμν-α, ης (ἡ).
Méton, n. d'h., Μέτων, Μέτων-ος (ὁ).
Mézence, n. d'h., Μεζήντι-ος, ου (ὁ).
Michel, n. d'h., Μιχαήλ (ὁ), indécl.
Micipsa, n. d'h., Μικιψ-ᾶς, ᾶ (ὁ).
Micon, n. d'h., Μίκων, Μίκων-ος (ὁ).
Midas, n. d'h., Μίδ-ας, α et ου (ὁ).
Milésiens, peuple, Μιλήσι-οι, ων (οἱ).
Milet, ville, Μίλητ-ος, ου (ἡ).
Milo, voy. Mélos.
Milon, n. d'h., Μίλων, Μίλων-ος (ὁ).
Miltiade, n. d'h., Μιλτιάδ-ης, ου (ὁ).
Minerve, déesse, Ἀθην-ᾶ, ᾶς (ἡ).
Minos, n. d'h., Μίνως, Μίνω-ος (ὁ).
Minotaure, monstre, Μινώταυρ-ος, ου (ὁ).
Minturne, ville, Μιντύρν-η, ης (ἡ).
Minucius, n. d'h., Μινούκι-ος, ου (ὁ).
Minyas, n. d'h., Μινύ-ας, ου (ὁ).
Misène, n. d'h., Μισην-ός, οῦ (ὁ).
Misène, promontoire, Μισην-όν, οῦ (τό).
Mithridate, n. d'h., Μιθριδάτ-ης, ου (ὁ).
Mnesthée, n. d'h., Μνησθ-εύς, έως (ὁ).
Moab, n. d'h., Μωάϐ (ὁ), indécl.
Moabites, peuple, Μωαϐῖτ-αι, ῶν (οἱ).
Mœris, n. d'h., Μοῖρ-ις, ιδος et ιος (ὁ)
Moïse, n. d'h., Μωϋσ-ῆς, έως (ὁ).
Molosses, peuple, Μολοσσ-οί, ῶν (οἱ).
Momus, dieu, Μῶμ-ος, ου (ὁ).
Morée, voy. Péloponnèse.
Morphée, demi-dieu, Μορφ-εύς, έως (ὁ).
Moschus, n. d'h., Μόσχ-ος, ου (ὁ).
Mucius, n. d'h., Μούκι-ος, ου (ὁ).
Mummius, n. d'h., Μόμμι-ος, ου (ὁ).
Munda, ville, Μούνδ-α, ης (ἡ).
Munychie, port, Μουνυχί-α, ας (ἡ).
Muréna, n. d'h., Μουρήν-ας, α (ὁ).
Musée, n. d'h., Μουσαῖ-ος, ου (ὁ).
Mycale, cap, Μυκάλ-η, ης (ἡ).
Mycènes, ville, Μυκῆν-αι, ῶν (αἱ).
Mycone, île, Μύκον-ος, ου (ἡ).
Mygdonie, province, Μυγδονί-α, ας (ἡ).
Mynde, ville, Μύνδ-ος, ου (ἡ).
Myonte, ville, Μυοῦς, Μυοῦντ-ος (ἡ).
Myrmidons, peuple, Μυρμιδόν-ες, ων (οἱ).
Myron, n. d'h., Μύρων, Μύρων-ος (ὁ).
Mysie, province, Μυσί-α, ας (ἡ).
Mysiens, peuple, Μυσ-οί, ῶν (οἱ).
Myson, n. d'h., Μύσων, Μύσων-ος (ὁ).

N

Nabarzane, n. d'h., Ναϐαρζάν-ης, ους (ὁ).
Nabis, n. d'h., Νάϐ-ις, ιδος (ὁ).
Nabuchodonosor, n. d'h., Ναϐουχοδόνοσορ (ὁ), indécl.
Naples, ville, Νεάπολ-ις, εως (ἡ).
Narcisse, n. d'h., Νάρκισσ-ος, ου (ὁ).
Nasica, n. d'h., Νασικ-ᾶς, ᾶ (ὁ).
Nathan, n. d'h., Ναθάν (ὁ), indécl.
Naucratès, n. d'h., Ναυκράτ-ης, ους (ὁ).
Naucratis, ville, Ναύκρατ-ις, εως (ἡ).
Naupacte, ville, Ναύπακτ-ος, ου (ἡ).
Nauplie, ville, Ναυπλί-α, ας (ἡ).
Nauplius, n. d'h., Ναύπλι-ος, ου (ὁ).
Nausicaa, n. de f., Ναυσικά-α, ας (ἡ).
Naxos, ville, Νάξ-ος, ου (ἡ).
Nazareth, ville, Ναζαρέτ (ἡ), indécl.
Néarque, n. d'h., Νέαρχ-ος, ου (ὁ).
Nectanébo, n. d'h., Νεκτάναϐ-ις, ιδος (ὁ).
Nélée, n. d'h., Νηλ-εύς, έως (ὁ).

Némée, ville, Νεμέ-α, ας (ἡ).
Némésis, déesse, Νέμεσ-ις, εως (ἡ).
Nemrod, n. d'h., Νεμβρώδ (ὁ), indécl.
Néoclès, n. d'h., Νεοκλ-ῆς, έους (ὁ).
Néoptolème, n. d'h., Νεοπτόλεμ-ος, ου (ὁ).
Népos, n. d'h., Νέπως, Νέπωτ-ος (ὁ).
Neptune, dieu, Ποσειδῶν, Ποσειδῶν-ος (ὁ).
Nérée, dieu, Νηρ-εύς, έως (ὁ).
Néréides, nymphes, Νηρηΐδ-ες, ων (αἱ).
Néron, n. d'h., Νέρων, Νέρων-ος (ὁ).
Nerva, n. d'h., Νερού-ας, α (ὁ).
Nessus, centaure, Νέσσ-ος, ου (ὁ).
Nestor, n. d'h., Νέστωρ, Νέστορ-ος (ὁ).
Nicandre, n. d'h., Νίκανδρ-ος, ου (ὁ).
Nicanor, n. d'h., Νικάνωρ, Νικάνορ-ος (ὁ).
Nicée, ville, Νίκαι-α, ας (ἡ).
Nicéphore, n. d'h., Νικηφόρ-ος, ου (ὁ).
Nicétas, n. d'h., Νικήτ-ης, ου (ὁ).
Nicias, n. d'h., Νικί-ας, ου (ὁ).
Nicippe, n. d'h., Νίκιππ-ος, ου (ὁ).
Nicoclès, n. d'h., Νικοκλ-ῆς, έους (ὁ).
Nicocréon, n. d'h., Νικοκρέων, Νικοκρέοντ-ος (ὁ).
Nicodème, n. d'h., Νικόδημ-ος, ου (ὁ).
Nicolas, n. d'h., Νικόλα-ος, ου (ὁ).
Nicomaque, n. d'h., Νικόμαχ-ος, ου (ὁ).
Nicomède, n. d'h., Νικομήδ-ης, ους (ὁ).
Nicomédie, ville, Νικομήδει-α, ας (ἡ).
Nicopolis, ville, Νικόπολ-ις, εως (ἡ).
Nigrinus, n. d'h., Νιγρῖν-ος, ου (ὁ).
Nil, fleuve, Νεῖλ-ος, ου (ὁ).
Ninive, ville, Νινευΐ (ἡ), indécl.
Ninivites, peuple, Νινευῗτ-αι, ῶν (οἱ).
Ninus, n. d'h., Νῖν-ος, ου (ὁ).
Ninyas, n. d'h., Νινύ-ας, ου (ὁ).
Niobé, n. de f., Νιόβ-η, ης (ἡ).
Niphate, mont, Νιφάτ-ης, ου (ὁ).
Nisée, port, Νισαί-α, ας (ἡ).
Nisus, n. d'h., Νῖσ-ος, ου (ὁ).
Nitocris, n. de f., Νίτωκρ-ις, ιος (ἡ).
Noé, n. d'h., Νῶε (ὁ), indécl.
Nole, ville, Νῶλ-α ou η, ης (ἡ).
Norique, province, Νωρικ-όν, οῦ (τό).
Numa, n. d'h., Νουμ-ᾶς, ᾶ (ὁ).
Numance, ville, Νομαντί-α, ας (ἡ).
Numantins, peuple, Νομαντῖν-οι, ων (οἱ).
Numides, peuple, Νομάδ-ες, ων (οἱ).
Numidie, province, Νομαδί-α, ας (ἡ).
Numitor, n. d'h., Νουμήτωρ, Νουμήτορ-ος (ὁ).
Nursie, ville, Νουρσί-α, ας (ἡ).
Nysa, n. de f., Νῦσ-α, ης (ἡ).
Nysa, ville, Νῦσ-α ou η, ης (ἡ).
Nysus, n. d'h., Νύσ-ος, ου (ὁ).

O

Oarus, fleuve, Ὄαρ-ος, ου (ὁ)
Obed, n. d'h., Ὠβήδ (ὁ), indécl.
Ochosias, n. d'h., Ὀχοζί-ας, ου (ὁ).
Ochus, n. d'h., Ὦχ-ος, ου (ὁ).
Octave, n. d'h., Ὀκτάβι-ος, ου (ὁ).
Octavie, n. de f., Ὀκταβί-α, ας (ἡ).
Octavien, n. d'h., Ὀκταβιαν-ός, οῦ (ὁ)
Odryses, peuple, Ὀδρύσ-αι, ῶν (οἱ).
Odyssée, poëme, Ὀδύσσει-α, ας (ἡ).
Œbalie, province, Οἰβαλί-α, ας (ἡ).
Œbalus, n. d'h., Οἴβαλ-ος, ου (ὁ).
Œchalie, ville, Οἰχαλί-α, ας (ἡ).
Œdipe, n. d'h., Οἰδίπους, Οἰδίποδ-ος (ὁ).
Œnée, n. d'h., Οἰν-εύς, έως (ὁ).
Œnéide, tribu, Οἰνη-ΐς, ΐδος (ἡ).
Œnomaüs, n. d'h., Οἰνόμα-ος, ου (ὁ).
Œnone, n. de f., Οἰνών-η, ης (ἡ).
Œnotrie, province, Οἰνωτρί-α, ας (ἡ).
Œnotrus, n. d'h., Οἴνωτρ-ος, ου (ὁ).
Œta, mont, Οἴτ-η, ης (ἡ).
Ogygès, n. d'h., Ὠγύγ-ης, ου (ὁ).
Ogygie, île, Ὠγυγί-α, ας (ἡ).
Olympe, mont, Ὄλυμπ-ος, ου (ὁ).
Olympias, n. de f., Ὀλυμπι-άς, Ὀλυμπιάδ-ος (ἡ).
Olympie, ville, Ὀλυμπί-α, ας (ἡ).
Olympiodore, n. d'h., Ὀλυμπιόδωρ-ος, ου (ὁ).
Olynthe, ville, Ὄλυνθ-ος, ου (ἡ).
Omphale, n. de f., Ὀμφάλ-η, ης (ἡ).
Onésicrite, n. d'h., Ὀνησίκριτ-ος, ου (ὁ).
Onésime, n. d'h., Ὀνήσιμ-ος, ου (ὁ).
Onomarque, n. d'h., Ὀνόμαρχ-ος, ου (ὁ).
Oppien, n. d'h., Ὀππιαν-ός, οῦ (ὁ).
Orcades, îles, Ὀρκάδ-ες, ων (αἱ).
Orchomène, ville, Ὀρχομεν-ός, οῦ (ὁ, ἡ).
Oreste, n. d'h., Ὀρέστ-ης, ου (ὁ).
Origène, n. d'h., Ὠριγέν-ης, ου (ὁ).
Oromase, n. d'h., Ὠρομάζ-ης, ου (ὁ).
Oronte, fleuve, Ὀρόντ-ης, ου (ὁ).
Orope, ville, Ὠρωπ-ός, οῦ (ἡ).
Orphée, n. d'h., Ὀρφ-εύς, έως (ὁ).
Ortygie, île, Ὀρτυγί-α, ας (ἡ).
Osiris, n. d'h., Ὄσιρ-ις, ιδος (ὁ).
Ossa, mont, Ὄσσ-α, ης (ἡ).
Ostie, ville, Ὠστί-α, ας (ἡ).
Othon, n. d'h., Ὄθων, Ὄθων-ος (ὁ).
Ovide, n. d'h., Ὀβίδι-ος, ου (ὁ).
Oxus, fleuve, Ὦξ-ος, ου (ὁ).
Oxydraques, peuple, Ὀξυδράκ-αι, ῶν (οἱ).
Oxymagis, fleuve, Ὀξύμαγ-ις, εως (ὁ).
Ozée, n. d'h., Ὠζηέ (ὁ), indécl.
Ozias, n. d'h., Ὀζί-ας, ου (ὁ).

P

Pactole, fleuve, Πακτωλ-ός, οῦ (ὁ).
Padoue, ville, Πετάβι-ον, ου (τό).
Pagase, ville, Παγασ-αί, ῶν (αἱ).
Palamède, n. d'h., Παλαμήδ-ης, ους (ὁ).
Palatin (Mont), Παλλάντι-ος λόφ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Palès, déesse, Πάλης, Πάλητ-ος (ἡ).
Palinure, n. d'h., Παλίνουρ-ος, ου (ὁ).
Pallantée, ville, Παλλάντι-ον, ου (τό).
Pallas, déesse, Παλλάς, Παλλάδ-ος (ἡ).
Pallène, presqu'île, Παλλήν-η, ης (ἡ).
Palmyre, ville, Πάλμυρ-α, ας (ἡ).
Palus-Méotis, mer, Μαιῶτ-ις, ιδος (ἡ).
Pamphile, n. d'h., Πάμφιλ-ος, ου (ὁ).
Pamphile, n. de f., Παμφίλ-η, ης (ἡ).
Pamphylie, province, Παμφυλί-α, ας (ἡ).
Pan, dieu, Πάν, Παν-ός (ὁ).
Pandion, n. d'h., Πανδίων, Πανδίον-ος (ὁ).
Pandore, n. de f., Πανδώρ-α, ας (ἡ).
Panétius, n. d'h., Παναίτι-ος, ου (ὁ).
Pangée, mont, Παγγαῖ-ον, ου (τό).
Pannonie, province, Παννονί-α, ας (ἡ).
Paphlagonie, province, Παφλαγονί-α, ας (ἡ).
Paphlagoniens, peuple, Παφλαγόν-ες, ων (οἱ).
Paphos, ville, Πάφ-ος, ου (ἡ).
Papirius, n. d'h., Παπίρι-ος, ου (ὁ).
Paris, n. d'h., Πάρ-ις, ιδος (ὁ).
Parménide, n. d'h., Παρμενίδ-ης, ου (ὁ).
Parménion, n. d'h., Παρμενίων, Παρμενίων-ος (ὁ).
Parnasse, mont, Παρνασσ-ός, οῦ (ὁ).
Parnès, mont, Πάρνης, Πάρνηθ-ος (ὁ).
Paros, île, Πάρ-ος, ου (ἡ).
Parthénope, ville, Παρθενόπ-η, ης (ἡ).
Parthes, peuple, Πάρθ-οι, ων (οἱ).
Parthie, contrée, Παρθί-α, ας (ἡ).
Parysatis, n. de f., Παρύσατ-ις, ιδος (ἡ).
Pasargade, ville, Πασαργάδ-αι, ῶν (αἱ).
Pasiphaé, n. de f., Πασιφά-η, ης (ἡ).
Pathmos, île, Πάτμ-ος, ου (ὁ).
Patrocle, n. d'h., Πάτροκλ-ος, ου (ὁ).
Paul, n. d'h., Παῦλ-ος, ου (ὁ).
Paulin, n. d'h., Παυλῖν-ος, ου (ὁ).
Pauline, n. de f., Παυλίν-α, ης (ἡ).
Pausanias, n. d'h., Παυσανί-ας, ου (ὁ).
Pégase, cheval ailé, Πήγασ-ος, ου (ὁ).
Pélasges, peuple, Πελασγ-οί, ῶν (οἱ).
Pélée, n. d'h., Πηλ-εύς, έως (ὁ).
Pélias, n. d'h., Πελί-ας, ου (ὁ).
Pélion, mont, Πήλι-ον, ου (τό).
Pella, ville, Πέλλ-α, ης (ἡ).
Pélopidas, n. d'h., Πελοπίδ-ας, ου (ὁ)
Péloponnèse, contrée, Πελοπόννησ-ος, ου (ἡ).
Pélops, n. d'h., Πέλοψ, Πέλοπ-ος (ὁ).
Pélore, promontoire, Πελωρ-ίς, ίδος (ἡ).
Péluse, ville, Πηλούσι-ον, ου (τό).
Pénée, fleuve, Πηνει-ός, οῦ (ὁ).
Pénélope, n. de f., Πενελόπ-η, ης (ἡ).
Penthée, n. d'h., Πενθ-εύς, έως (ὁ).
Penthésilée, n. de f., Πενθεσίλει-α, ας (ἡ).
Péonie, province, Παιονί-α, ας (ἡ).
Péon, n. d'h., Παιών, Παιῶν-ος (ὁ).
Pergame, ville, Πέργαμ-ος, ου (ἡ).
Périandre, n. d'h., Περίανδρ-ος, ου (ὁ).
Périclès, n. d'h., Περικλ-ῆς, έους (ὁ).
Pérouse, ville, Περουσί-α, ας (ἡ).
Perpenna, n. d'h., Περπένν-ας, α (ὁ).
Persans, peuple, Πέρσ-αι, ῶν (οἱ).
Perse, contrée, Περσ-ίς, ίδος (ἡ).
Perse, n. d'h., Πέρσι-ος, ου (ὁ).
Persée, n. d'h., Περσ-εύς, έως (ὁ).
Persépolis, ville, Περσέπολ-ις, εως (ἡ).
Perses, peuple, Πέρσ-αι, ῶν (οἱ).
Persès, n. d'h., Πέρσ-ης, ου (ὁ).
Pertinax, n. d'h., Περτίναξ, Περτίνακτ-ος (ὁ).
Pétrone, n. d'h., Πετρώνι-ος, ου (ὁ).
Phaéton, n. d'h., Φαέθ-ων, οντος (ὁ).
Phalaris, n. d'h., Φάλαρ-ις, ιδος (ὁ).
Phalère, port, Φάληρ-ον, ου (τό).
Phaon, n. d'h., Φάων, Φάων-ος (ὁ).
Pharaon, n. d'h., Φαρα-ώ (ὁ), indécl.
Pharnabaze, n. d'h., Φαρνάβαζ-ος, ου (ὁ).
Pharnace, n. d'h., Φαρνάκ-ης, ου (ὁ).
Pharos, île, Φάρ-ος, ου (ἡ).
Pharsale, ville, Φάρσαλ-ος, ου (ἡ).
Phase, fleuve, Φᾶσ-ις, ιδος (ὁ).
Phéaciens, peuple, Φαίακ-ες, ων (οἱ).
Phébé, déesse, Φοίβ-η, ης (ἡ).
Phébus, dieu, Φοῖβ-ος, ου (ὁ).
Phédon, n. d'h., Φαίδων, Φαίδων-ος (ὁ).
Phèdre, n. d'h., Φαῖδρ-ος, ου (ὁ).
Phèdre, n. de f., Φαίδρ-α, ας (ἡ).
Phénicie, contrée, Φοινίκ-η, ης (ἡ).
Phéniciens, peuple, Φοίνικ-ες, ων (οἱ).
Phénix, n. d'h., Φοῖνιξ, Φοίνικ-ος (ὁ).
Phérécrate, n. d'h., Φερεκράτ-ης, ους (ὁ).
Phérécyde, n. d'h., Φερεκύδ-ης, ους (ὁ).
Phères, ville, Φερ-αί, ῶν (αἱ).
Phidias, n. d'h., Φειδί-ας, ου (ὁ).
Philémon, n. d'h., Φιλήμων, Φιλήμον-ος (ὁ).
Philippe, n. d'h., Φίλιππ-ος, ου (ὁ).
Philistins, peuple, Φιλισταῖ-οι, ων (οἱ).
Philoctète, n. d'h., Φιλοκτήτ-ης, ου (ὁ).
Philolaüs, n. d'h., Φιλόλα-ος, ου (ὁ).
Philomèle, n. de f., Φιλομήλ-α, ας (ἡ).
Philopœmen, n, d'h., Φιλοποίμην, Φιλοποίμεν-ος (ὁ).
Philostrate, n. d'h., Φιλόστρατ-ος, ου (ὁ).
Philotas, n. d'h., Φιλώτ-ας, ου (ὁ).
Philoxène, n. d'h., Φιλόξεν-ος, ου (ὁ)
Phinée, n. d'h., Φιν-εύς, έως (ὁ).

Phlégéthon, fleuve infernal. Πυριφλεγέθων, Πυριφλεγέθοντ-ος (ὁ).
Phlégyas, n. d'h., Φλεγύ-ας, ου (ὁ).
Phliasiens, peuple, Φλιάσι-οι, ων (οἱ).
Phlyes, ville, Φλύ-α, ας (ἡ).
Phocas, n. d'h., Φώκ-ας, ου (ὁ).
Phocée, ville, Φώκαι-α, ας (ἡ).
Phocéens, peuple, Φωκ-εῖς, έων (οἱ).
Phocide, province, Φωκ-ίς, ίδος (ἡ).
Phocion, n. d'h., Φωκίων, Φωκίων-ος (ὁ).
Phocylide, n. d'h., Φωκυλίδ-ης, ου (ὁ).
Phorcus et **Phorcys**, dieu, Φόρκ-υς, υος (ὁ).
Phraate, n. d'h., Φραάτ-ης, ου (ὁ).
Phraorte, n. d'h., Φραόρτ-ης, ου (ὁ)
Phrixus, n. d'h., Φρῖξ-ος, ου (ὁ).
Phrygie, contrée, Φρυγί-α, ας (ἡ).
Phrygiens, peuple, Φρύγ-ες, ῶν (οἱ).
Phryné, n. de f., Φρύν-η, ης (ἡ).
Phrynichus, n. d'h., Φρύνιχ-ος, ου (ὁ).
Phthiotide, province, Φθιῶτ-ις, ιδος (ἡ).
Phylé, château-fort, Φυλ-ή, ῆς (ἡ).
Picentins, peuple, Πικεντῖν-οι, ων (οἱ).
Piérie, contrée, Πιερί-α, ας (ἡ).
Pierre, n. d'h., Πέτρ-ος, ου (ὁ).
Piérus, mont, Πιέρι-ον, ου (τό).
Pilate, n. d'h., Πιλάτ-ος, ου (ὁ).
Pindare, n. d'h., Πίνδαρ-ος, ου (ὁ).
Pinde, mont, Πίνδ-ος, ου (ὁ).
Pirée, port, Πειραι-εύς, έως (ὁ).
Pirithoüs, n. d'h., Πειρίθ-ους, ου (ὁ).
Pise, ville, Πῖσ-α, ης (ἡ).
Pisandre, n. d'h., Πείσανδρ-ος, ου (ὁ).
Pisidie, province, Πισιδί-α, ας (ἡ).
Pisistrate, n. d'h., Πεισίστρατ-ος, ου (ὁ).
Pison, n. d'h., Πείσων, Πείσων-ος (ὁ).
Pittacus, n. d'h., Πίττακ-ος, ου (ὁ).
Pitthée, n. d'h., Πιτθ-εύς, έως (ὁ).
Plaisance, ville, Πλακεντί-α, ας (ἡ).
Plancus, n. d'h., Πλάγκ-ος, ου (ὁ).
Platées, ville, Πλαται-αί, ῶν (αἱ).
Platéens, peuple, Πλαται-εῖς, έων (οἱ).
Platon, n. d'h., Πλάτων, Πλάτων-ος (ὁ).
Plotin, n. d'h., Πλωτῖν-ος, ου (ὁ).
Plutarque, n. d'h., Πλούταρχ-ος, ου (ὁ).
Pluton, dieu, Πλούτων, Πλούτων-ος (ὁ).
Plutus, dieu, Πλοῦτ-ος, ου (ὁ).
Pô, fleuve, Πάδ-ος, ου (ὁ).
Polémon, n. d'h., Πολέμων, Πολέμων-ος (ὁ).
Pollion, n. d'h., Πολλίων, Πολλίων-ος (ὁ).
Pollux, demi-dieu, Πολυδεύκ-ης, ους (ὁ).
Polybe, n. d'h., Πολύβι-ος, ου (ὁ).
Polyclète, n. d'h., Πολύκλειτ-ος, ου (ὁ).
Polycrate, n. d'h., Πολυκράτ-ης, ους (ὁ).
Polydore, n. d'h., Πολύδωρ-ος, ου (ὁ).
Polymestor, n. d'h., Πολυμήστωρ, Πολυμήστορ-ος (ὁ).
Polymnie, muse, Πολυμνί-α, ας (ἡ).
Polynice, n. d'h., Πολυνείκ-ης, ους (ὁ).
Polyphème, cyclope, Πολύφημ-ος, ου (ὁ).
Polysperchon, n. d'h., Πολυσπέρχων, Πολοσπρέχοντ-ος (ὁ).
Polyxène, n. de f., Πολυξέν-η, ης (ὁ).
Pompée, n. d'h., Πομπήϊ-ος, ου (ὁ).
Pompilius, n. d'h., Πομπίλι-ος, ου (ὁ).
Pont, contrée, Πόντ-ος, ου (ὁ).
Pont-Euxin, mer, Εὔξειν-ος Πόντ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Popilius, n. d'h., Ποπίλι-ος, ου (ὁ).
Poppée, n. de f., Ποππαί-α, ας (ἡ).
Porphyre, n. d'h., Πορφύρι-ος, ου (ὁ).
Porsena, n. d'h., Πορσήν-ας, ου (ὁ).
Porcia, n. de f., Πορκί-α, ας (ἡ).
Porus, n. d'h., Πῶρ-ος, ου (ὁ).
Posidonius, n. d'h., Ποσειδώνι-ος, ου (ὁ).
Postumius, n. d'h., Ποστούμι-ος, ου (ὁ).
Postumus, n. d'h., Πόστουμ-ος, ου (ὁ).
Potidée, ville, Ποτίδαι-α, ας (ἡ).
Praxitèle, n. d'h., Πραξιτέλ-ης, ους (ὁ)
Préneste, ville, Πραινεστ-ός, οῦ (ἡ).
Priam, n. d'h., Πρίαμ-ος, ου (ὁ).
Priape, demi-dieu, Πρίαπ-ος, ου (ὁ).
Priscus, n. d'h., Πρίσκ-ος, ου (ὁ).
Proclus, n. d'h., Πρόκλ-ος, ου (ὁ).
Procope, n. d'h., Προκόπι-ος, ου (ὁ).
Prodicus, n. d'h., Πρόδικ-ος, ου (ὁ).
Procné, n. de f., Πρόκν-η, ης (ἡ).
Prométhée, n. d'h., Προμηθ-εύς, έως (ὁ)
Propontide, mer, Προποντ-ίς, ίδος (ἡ).
Proserpine, déesse, Περσεφόν-η, ης (ἡ).
Protagoras, n. d'h., Πρωταγόρ-ας, ου (ὁ).
Protée, demi-dieu, Πρωτ-εύς, έως (ὁ).
Protésilas, n. d'h., Πρωτεσίλα-ος, ου (ὁ)
Protogène, n. d'h., Πρωτογένης, ους (ὁ)
Prusias, n. d'h., Προυσί-ας, ου (ὁ).
Psamménite, n. d'h., Ψαμμήνιτ-ος, ου (ὁ).
Psyché, n. de f., Ψυχ-ή, ῆς (ἡ).
Ptolémaïs, ville, Πτολεμαΐς, ΐδος (ἡ).
Ptolémée, n. d'h., Πτολεμαῖ-ος, ου (ὁ)
Pydna, ville, Πύδν-α, ης (ἡ).
Pygmalion, n. d'h., Πυγμαλίων, Πυγμαλίων-ος (ὁ).
Pylade, n. d'h., Πυλάδ-ης, ου (ὁ).
Pylos, ville, Πύλ-ος, ου (ἡ).
Pyrame, fleuve, Πύραμ-ος, ου (ὁ).
Pyrénées (Monts), Πυρηναῖ-α ὄρ-η, ῶν (τά). Les deux mots se déclinent.
Pyrrhon, n. d'h., Πύῤῥων, Πύῤῥων-ος (ὁ).
Pyrrhus, n. d'h., Πύῤῥ-ος, ου (ὁ).
Pythagore, n. d'h., Πυθαγόρ-ας, ου (ὁ).
Pythéas, n. d'h., Πυθέ-ας, ου (ὁ).
Pytho, ville, Πυθ-ώ, οῦς (ἡ).
Python, serpent, Πύθων, Πύθων-ος (ὁ).

Q

Quintus, n. d'h., Κούϊντ-ος, ου (ὁ).
Quirinal (Mont), Κουϊρῖν-ος λόφ-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Quirinus, n. d'h., Κουϊρῖν-ος, ου (ὁ).

R

Rachel, n. de f., Ῥαχήλ (ἡ), indécl.
Ragès, ville, Ῥάγ-αι, ῶν (αἱ).
Raphaël, n. d'h., Ῥαφαήλ (ὁ), indécl.
Ravenne, ville, Ῥάβενν-α, ης (ἡ).
Rébecca, n. de f., Ῥέβεκκ-α (ἡ), indécl.
Régille, ville, Ῥήγιλλ-ος, ου (ἡ).
Régulus, n. d'h., Ῥηγοῦλ-ος, ου (ὁ)
Rémus, n. d'h., Ῥῶμ-ος, ου (ὁ).
Rhésus, n. d'h., Ῥῆσ-ος, ου (ὁ).
Rhètes, peuple, Ῥαιτ-οί, ῶν (οἱ).
Rhétie, contrée, Ῥαιτί-α, ας (ἡ).
Rhin, fleuve, Ῥῆν-ος, ου (ὁ).
Rhodes, île, Ῥόδ-ος, ου (ἡ).
Rhodiens, peuple, Ῥόδι-οι, ων (οἱ).
Rhône, fleuve, Ῥοδαν-ός, οῦ (ὁ).
Riphées, monts, Ῥιπαῖ-α ὄρ-η, ῶν (τά). Les deux mots se déclinent.
Rodogune, n. de f., Ῥοδογύν-η, ης (ἡ).
Romains, peuple, Ῥωμαῖ-οι, ων (οἱ).
Rome, ville, Ῥώμ-η, ης (ἡ).
Romulus, n. d'h., Ῥώμυλ-ος, ου (ὁ)
Roscius, n. d'h., Ῥώσκι-ος, ου (ὁ).
Roxane, n. de f., Ῥοξάν-η, ης (ἡ).
Ruben, n. d'h., Ῥουβήν (ὁ), indécl.
Rubicon, fleuve, Ῥουβίκων, Ῥουβίκων-ος (ὁ).
Ruth, n. de f., Ῥούθ (ἡ), indécl.
Rutilius, n. d'h., Ῥουτίλι-ος, ου (ὁ).
Rutules, peuple, Ῥούτουλ-οι, ων (οἱ).

S

Saba, ville, Σάβ-α, ης (ἡ).
Sabins, peuple, Σαβῖν-οι, ων (οἱ).
Sagonte, ville, Σάγουντ-ον, ου (τό).
Sagontins, peuple, Σαγουντῖν-οι, ων (οἱ).
Saïs, ville, Σά-ϊς, εως (ἡ).
Salamine, ville, Σαλαμ-ίς, ῖνος (ἡ).
Salente, ville, Σαλεντί-α, ας (ἡ).
Salerne, ville, Σάλερν-ον, ου (τό).
Saliens, prêtres, Σάλι-οι, ων (οἱ).
Salmanasar, n. d'h., Σαλμανασσάρ (ὁ), indécl.
Salmone, ville, Σαλμών-η, ης (ἡ).
Salmonée, n. d'h., Σαλμων-εύς, έως (ὁ).
Salmydesse, ville, Σαλμυδησσ-ός, οῦ (ἡ).
Salomon, n d'h., Σαλομών (ὁ), indécl.
Salone, ville, Σαλῶν-αι, ῶν (αἱ).
Samarie, ville, Σαμάρει-α, ας (ἡ).
Samaritains, peuple, Σαμαρεῖτ-αι, ῶν (οἱ).
Samnites, peuple, Σαμνῖτ-αι, ῶν (οἱ).
Samnium, province, Σάμνι-ον, ου (τό).
Samos, île, Σάμ-ος, ου (ἡ).
Samosate, ville, Σαμόσατ-α, ων (τά).
Samothrace, île, Σαμοθράκ-η, ης (ἡ).
Samson, n. d'h., Σαμψ-ών (ὁ), indécl.
Samuel, n. d'h., Σαμουήλ (ὁ), indécl.
Saône, fleuve, Ἄραρ, Ἄραρ-ος (ὁ).
Sappho, n. de f., Σαπφ-ώ, οῦς (ἡ).
Sara, n. de f., Σάῤῥ-α, ας (ἡ).
Sardaigne, île, Σαρδ-ώ, οῦς (ἡ).
Sardanapale, n. d'h., Σαρδανάπαλ-ος, ου (ὁ).
Sardes, ville, Σάρδ-εις, εων (αἱ).
Sarmates, peuple, Σαρμάτ-αι, ῶν (οἱ).
Sarmatie, contrée, Σαρματί-α, ας (ἡ).
Sarpédon, n. d'h., Σαρπηδών, Σαρπηδόν-ος (ὁ).
Saturne, dieu, Κρόν-ος, ου (ὁ).
Scamandre, fleuve, Σκάμανδρ-ος, ου (ὁ).
Scaurus, n. d'h., Σκαῦρ-ος, ου (ὁ).
Scévola, n. d'h., Σκαιόλ-ας, α (ὁ).
Scipion, n. d'h., Σκηπίων, Σκηπίων-ος (ὁ).
Sciron, n. d'h., Σκείρων, Σκείρων-ος (ὁ).
Scyros, île, Σκύρ-ος, ου (ἡ).
Scythes, peuple, Σκύθ-αι, ῶν (οἱ).
Scythie, contrée, Σκυθί-α, ας (ἡ).
Séjan, n. d'h., Σηϊαν-ός, οῦ (ὁ).
Séleucie, ville, Σελεύκει-α, ας (ἡ).
Séleucus, n. d'h., Σέλευκ-ος, ου (ὁ).
Sélinonte, ville, Σελιν-οῦς, οῦντος (ἡ).
Sem, n. d'h., Σήμ (ὁ), indécl.
Sémélé, n. de f., Σεμέλ-η, ης (ἡ).
Sémiramis, n. de f., Σεμίραμ-ις, ιδος (ἡ).
Sempronius, n. d'h., Σεμπρώνι-ος, ου (ὁ).
Sénèque, n. d'h., Σενέκ-ας, α ou ου (ὁ).
Sennachérib, n. d'h., Σαναχάριβ-ος, ου (ὁ).
Septime, n. d'h., Σεπτίμι-ος, ου (ὁ)
Sérapis, dieu, Σέραπ-ις, ιδος (ὁ).
Sères, peuple, Σῆρ-ες, ῶν (οἱ).
Sertorius, n. d'h., Σερτώρι-ος, ου (ὁ).
Servilie, n. de f., Σερουϊλί-α, ας (ἡ).
Servilius, n. d'h., Σερουΐλι-ος, ου (ὁ).
Sésostris, n. d'h., Σέσωστρ-ις, ιδος (ὁ).
Sestos, ville, Σηστ-ός, οῦ (ἡ).
Seth, n. d'h., Σήθ (ὁ), indécl.
Séthos, n. d'h., Σεθών, Σεθῶν-ος (ὁ).
Sévère, n. d'h., Σεβῆρ-ος, ου (ὁ).
Sextilius, n. d'h., Σεξτίλι-ος, ου (ὁ).
Sextius, n. d'h., Σέξτι-ος, ου (ὁ).
Sextus, n. d'h., Σέξτ-ος, ου (ὁ).
Sichée, n. d'h., Σιχαῖ-ος, ου (ὁ).
Sichem, ville, Συχέμ (τό), indécl.
Sicile, contrée, Σικελί-α, ας (ἡ).
Siciliens, peuple, Σικελιῶτ-αι, ῶν (οἱ).
Sicinnus, n. d'h., Σίκινν-ος, ου (ὁ).
Sicyone, ville, Σικυών, Σικυῶν-ος (ἡ).

Sidon, ville, Σιδών, Σιδῶν-ος (ἡ).
Sidoniens, peuple, Σιδώνι-οι, ων (οἱ).
Sigée, cap, Σίγει-ον, ου (τό).
Silanus, n. d'h., Σιλαν-ός, οῦ (ὁ).
Silène, demi-dieu, Σειλην-ός, οῦ (ὁ).
Siméon, n. d'h., Συμεών (ὁ), indécl.
Simoïs, fleuve, Σιμό-εις, εντος (ὁ).
Simon, n. d'h., Σίμων, Σίμων-ος (ὁ).
Simonide, n. d'h., Σιμωνίδ-ης, ου (ὁ).
Sinaï, mont, Σιναΐ (τό), indécl.
Sinon, n. d'h., Σίνων, Σίνων-ος (ὁ).
Sinope, ville, Σινώπ-η, ης (ἡ).
Sion, ville, Σιών (τό), indécl.
Sirènes, n. de f. Σειρῆν-ες, ων (αἱ).
Sisygambis, n. de f., Σισύγαμβ-ις, εως (ἡ).
Sisyphe,, n. d'h., Σίσυφ-ος, ου (ὁ).
Smerdis, n. d'h., Σμέρδ-ις, εως (ὁ).
Smyrne, ville, Σμύρν-α, ης (ἡ).
Socrate, n. d'h., Σωκράτ-ης, ους (ὁ).
Sodome, ville, Σόδομ-α, ων (τά).
Sogdiane, contrée, Σογδιαν-ή, ῆς (ἡ).
Sogdiens, peuple, Σόγδι-οι, ων (οἱ).
Solon, n. d'h., Σόλων, Σόλων-ος (ὁ).
Sophocle, n. d'h., Σοφοκλ-ῆς, έους (ὁ).
Sophonisbe, n. de f., Σοφονίσβ-η, ης (ἡ).
Soracte, mont, Σώρακτ-ον, ου (τό).
Sosigène, n. d'h., Σωσιγέν-ης, ους (ὁ).
Sosthènes, n. d'h., Σωσθέν-ης, ους (ὁ).
Spartacus, n. d'h., Σπάρτακ-ος, ου (ὁ).
Sparte, ville, Σπάρτ-η, ης (ἡ).
Spartiates, peuple, Σπαρτιᾶτ-αι, ῶν (οἱ).
Sperchius, fleuve, Σπέρχει-ος, ου (ὁ).
Speusippe, n. d'h., Σπεύσιππ-ος, ου (ὁ).
Sporades, îles, Σποράδ-ες, ων (αἱ).
Stagire, ville, Στάγειρ-ος, ου (ἡ).
Statira, n. de f., Στάτειρ-α, ας (ἡ).
Statius, n. d'h., Στάτι-ος, ου (ὁ).
Stésichore, n. d'h., Στησίχορ-ος, ου (ὁ).
Sthénélus, n. d'h., Σθένελ-ος, ου (ὁ).
Stilpon, n. d'h., Στίλπ-ων, ωνος (ὁ).
Stobée, n. d'h., Στοβαῖ-ος, ου (ὁ).
Stoïciens, n. d'h., Στοϊκ-οί, ῶν (οἱ).
Strabon, n. d'h., Στράβ-ων, ωνος (ὁ).
Straton, n. d'h., Στράτ-ων, ωνος (ὁ).
Stratonice, ville, Στρατονίκει-α, ας (ἡ).
Stratonice, n. de f., Στρατονίκ-η, ης (ἡ).
Strophades, îles, Στροφάδ-ες, ων (αἱ).
Strymon, lac, Στρυμ-ών, όνος (ὁ).
Stymphale (Lac), Στυμφαλ-ὶς λίμν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Styx, fleuve, Στύξ, Στυγ-ός (ἡ).
Suétone, n. d'h., Σουητώνι-ος, ου (ὁ).
Suèves, peuple, Σόηβοι et Σούηβ-οι, ων (οἱ).
Suidas, n. d'h., Σουΐδ-ας, α (ὁ).
Sulpicius, n. d'h., Σουλπίκι-ος, ου (ὁ).
Sunium, ville, Σούνι-ον, ου (τό).
Suse, ville, Σοῦσ-α, ων (τά).
Susiane, province, Σουσιαν-ή, ῆς (ἡ).
Sybaris, ville, Σύβαρ-ις, εως et ιδος (ἡ).
Syène, ville, Συήν-η, ης (ἡ).
Sylla, n. d'h., Σύλλ-ας, α (ὁ).
Sylvia, n. de f., Συλουΐα et Σιλβί-α, ας (ἡ).
Sylvius, n. d'h., Συλούϊος et Σίλβι-ος, ου (ὁ).
Symmaque, n. d'h., Σύμμαχ-ος, ου (ὁ).
Synésius, n. d'h., Συνέσι-ος, ου (ὁ).
Syphax, n. d'h., Σύφ-αξ, ακος (ὁ).
Syracuse, ville, Συράκουσ-αι, ῶν (αἱ).
Syracusains, peuple, Συρακούσι-οι, ων (οἱ).
Syrie, contrée, Συρί-α, ας (ἡ).
Syriens, peuple, Σύρ-οι, ων (οἱ).
Syros, île, Σῦρ-ος, ου (ἡ).
Syrtes, écueils, Σύρτ-εις, εων (αἱ)

T

Tacite, n. d'h., Τάκιτ-ος, ου (ὁ).
Tachos, n. d'h., Τάχ-ως, ω (ὁ).
Tage, fleuve, Τάγ-ος, ου (ὁ).
Tanagre, fleuve, Τάναγρ-α, ας (ἡ).
Tanaïs, fleuve, Τάνα-ϊς, ϊδος (ὁ).
Tantale, n. d'h., Τάνταλ-ος, ου (ὁ).
Tarente, ville, Τάρ-ας, αντος (ὁ, ἡ).
Tarpéien (le roc), Ταρπεῖ-ον ὄρος, εος-ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Tarquin, n. d'h., Ταρκύνι-ος, ου (ὁ).
Tarquinie, ville, Ταρκυνί-α, ας (ἡ).
Tarse, ville, Ταρσ-ός, οῦ (ἡ).
Tartare, enfer, Τάρταρ-ος, ου (ὁ); Τάρταρ-α ων (τά).
Tatius, n. d'h., Τάτι-ος, ου (ὁ).
Tauride, contrée, Ταυρικ-ή, ῆς (ἡ).
Taurus, mont, Ταῦρ-ος, ου (ὁ).
Taxile, n. d'h., Ταξίλ-ης, ου (ὁ).
Taygète, mont, Ταΰγετ-ον, ου (τό); Ταΰγετ-α, ων (τά).
Tectosages, peuple, Τεκτόσαγ-ες, ων (οἱ).
Télamon, n. d'h., Τελαμ-ών, ῶνος (ὁ).
Télégone, n. d'h., Τηλέγον-ος, ου (ὁ).
Télémaque, n. d'h., Τηλέμαχ-ος, ου (ὁ).
Télèphe, n. d'h., Τήλεφ-ος, ου (ὁ).
Télésille, n. de f., Τελέσιλλ-α, ης (ἡ).
Tempé, vallée, Τέμπε-α, ων (τά).
Ténare, promontoire, Ταίναρ-ον, ου (τό).
Ténédos, île, Τένεδ-ος, ου (ἡ).
Ténos, île, Τῆν-ος, ου (ἡ).
Téos, île, Τέ-ως, ω (ἡ).
Térée, n. d'h., Τηρ-εύς, έως (ὁ).
Térence, n. d'h., Τηρέντι-ος, ου (ὁ).
Terracine, ville, Ταρακίν-η, ης (ἡ).
Terpandre, n. d'h., Τέρπανδρ-ος, ου (ὁ).
Terpsichore, muse, Τερψιχόρ-η, ης (ἡ).
Tertullien, n. d'h., Τερτυλιαν-ός, οῦ (ὁ).
Tésin, fleuve, Τίκιν-ος, ου (ὁ).

Téthys, déesse, Τηθ-ύς, ύος (ἡ).
Teucer, n. d'h., Τεῦκρ-ος, ου (ὁ).
Teutons, peuple, Τεύτον-ες, ων (οἱ).
Thabor, mont, Θαβώρ (τό), indécl.
Thaïs, n. de f., Θα-ΐς, ΐδος (ἡ).
Thalès, n. d'h., Θαλ-ῆς, ῆτος (ὁ).
Thalie, muse, Θάλει-α, ας (ἡ).
Thamyris, n. d'h., Θάμυρ-ις, ιδος et ιος (ὁ).
Thébaïde, contrée, Θηβα-ΐς, ΐδος (ἡ).
Thèbes, ville, Θήβ-η, ης (ἡ) et Θῆβ-αι, ῶν (αἱ).
Thébains, peuple, Θηβαῖ-οι, ων (οἱ).
Thémis, déesse, Θέμ-ις, ιτος et ιστος ou ιδος (ἡ).
Thémistius, n. d'h., Θεμίστι-ος, ου (ὁ).
Thémistocle, n. d'h., Θεμιστοκλ-ῆς, έους (ὁ).
Théocrite, n. d'h., Θεόκριτ-ος, ου (ὁ).
Théodora, n. de f., Θεοδώρ-α, ας (ἡ).
Théodore, n. d'h., Θεόδωρ-ος, ου (ὁ).
Théodoret, n. d'h., Θεοδώρητ-ος, ου (ὁ).
Théodoric, n. d'h., Θεοδώριχ-ος, ου (ὁ).
Théodose, n. d'h., Θεοδόσι-ος, ου (ὁ).
Théognis, n. d'h., Θέογν-ις, ιδος et ιος (ὁ).
Théon, n. d'h., Θέ-ων, ωνος (ὁ).
Théophane, n. d'h., Θεοφάν-ης, ους (ὁ).
Théophile, n. d'h., Θεόφιλ-ος, ου (ὁ).
Théophraste, Θεόφραστ-ος, ου (ὁ).
Théopompe, n. d'h., Θεόπομπ-ος, ου (ὁ).
Théotime, n. d'h., Θεότιμ-ος, ου (ὁ).
Théramène, n. d'h., Θηραμέν-ης, ους (ὁ).
Thermopyles, défilé, Θερμοπύλ-αι, ῶν (αἱ).
Thersandre, n. d'h., Θέρσανδρ-ος, ου (ὁ).
Thersite, n. d'h., Θερσίτ-ης, ου (ὁ).
Thésée, n. d'h., Θησ-εύς, έως (ὁ).
Thespies, ville, Θεσπί-α, ας (ἡ); Θεσπι-αί, ῶν (αἱ).
Thespis, n. d'h., Θέσπ-ις, ιδος (ὁ).
Thessalie, contrée, Θεσσαλί-α, ας (ἡ).
Thessaliens, peuple, Θεσσαλ-οί, ῶν (οἱ).
Thessalonique, ville, Θεσσαλονίκ-η, ης (ἡ).
Thétis, déesse, Θέτ-ις, ιδος et ιος (ἡ).
Thoas, n. d'h., Θό-ας, αντος (ὁ).
Thrace, contrée, Θράκ-η, ης (ἡ).
Thraces, peuple, Θρᾷκ-ες, ῶν (οἱ).
Thraséas, n. d'h., Θρασέ-ας, ου (ὁ).
Thrasybule, n. d'h., Θρασύβουλ-ος, ου (ὁ).
Thrasylle, n. d'h., Θράσυλλ-ος, ου (ὁ).
Thucydide, n. d'h., Θουκυδίδ-ης, ου (ὁ).
Thyeste, n. d'h., Θυέστ-ης, ου (ὁ).
Tibère, n. d'h., Τιβήρι-ος, ου (ὁ).
Tibériade, ville, Τιβερι-άς, άδος (ἡ).
Tibre, fleuve, Τίβερ-ις, ιδος et εως (ὁ).
Tibulle, n. d'h., Τιβούλλι-ος, ου (ὁ).
Tibur, ville, Τίβουρ-α, ων (τά).
Tigrane, n. d'h., Τιγράν-ης, ου (ὁ).
Tigranocerte, ville, Τιγρανόκερτ-α, ων (τά).
Tigre, rivière, Τίγρ-ις, ιδος (ὁ).
Timagène, n. d'h., Τιμαγέν-ης, ους (ὁ).
Timagoras, n. d'h., Τιμαγόρ-ας, ου (ὁ).
Timanthe, n. d'h., Τιμάνθ-ης, ου (ὁ).
Timarque, n. d'h., Τίμαρχ-ος, ου (ὁ).
Timée, n. d'h., Τίμαι-ος, ου (ὁ).
Timocrate, n. d'h., Τιμοκράτ-ης, ους (ὁ)
Timoléon, n. d'h., Τιμολέ-ων, οντος (ὁ).
Timon, n. d'h., Τίμ-ων, ωντος (ὁ).
Timophane, n. d'h., Τιμοφάνης, ους (ὁ).
Timothée, n. d'h., Τιμόθε-ος, ου (ὁ).
Tirésias, n. d'h., Τειρεσί-ας, ου (ὁ).
Tiridate, n. d'h., Τιριδάτ-ης, ου (ὁ).
Tisiphone, furie, Τισιφόν-η, ης (ἡ).
Tissapherne, n. d'h., Τισσαφέρν-ης, ους (ὁ).
Titan, demi-dieu, Τιτ-άν, ᾶνος (ὁ).
Tite-Live, n. d'h., Τίτ-ος Λίβι-ος, ου (ὁ). Les deux mots se déclinent.
Tithon, n. d'h., Τιθων-ός, οῦ (ὁ).
Titus, n. d'h., Τίτ-ος, ου (ὁ).
Titye, géant, Τιτυ-ός, οῦ (ὁ).
Tityre, n. d'h., Τίτυρ-ος, ου (ὁ).
Tobie, n. d'h., Τωβί-ας, ου (ὁ).
Tomyris, n. de f., Τώμυρ-ις, ιδος (ἡ).
Trajan, n. d'h., Τραϊαν-ός, οῦ (ὁ).
Trasimène (Lac), Τρασιμέν-η λίμν-η, ης (ἡ). Les deux mots se déclinent.
Trébie, rivière, Τρεβί-ας, ου (ὁ).
Trébonius, n. d'h., Τρεβώνι-ος, ου (ὁ).
Trézène, ville, Τροιζ-ήν, ῆνος (ἡ).
Trinacrie, île, Τρινακρί-α, ας (ἡ).
Triptolème, n. d'h., Τριπτόλεμ-ος, ου (ὁ).
Troade, contrée, Τρω-άς, άδος (ἡ).
Troglodytes, peuple, Τρωγλοδύτ-αι, ῶν (οἱ).
Troie, ville, Τροία ou Τροΐ-α, ας (ἡ).
Troïle, n. d'h., Τροΐλ-ος, ου (ὁ).
Trophonius, n. d'h., Τροφώνι-ος, ου (ὁ).
Tros, n. d'h., Τρώς, Τρω-ός (ὁ).
Troyens, peuple, Τρῶες, Τρώ-ων (οἱ).
Tryphon, n. d'h., Τρύφ-ων, ωνος (ὁ).
Tullie, n. de f., Τουλλί-α, ας (ἡ).
Tullius, n. d'h., Τούλλι-ος, ου (ὁ).
Tullus, n. d'h., Τοῦλλ-ος, ου (ὁ).
Turnus, n. d'h., Τόρν-ος, ου (ὁ).
Tusculum, ville, Τοῦσκλ-ον, ου (τό).
Tydée, n. d'h., Τυδ-εύς, έως (ὁ).
Tyndare, n. d'h., Τύνδαρ-ος, ου (ὁ).
Typhée, géant, Τυφω-εύς, έως (ὁ).
Typhon, géant, Τυφ-ών, ῶνος (ὁ).
Tyr, ville, Τύρ-ος, ου (ἡ).
Tyridate, n. d'h., Τυριδάτ-ης, ου (ὁ).
Tyriens, peuple, Τύρι-οι, ων (οἱ).
Tyrrhénie, contrée, Τυῤῥηνί-α, ας (ἡ).
Tyrrhéniens, peuple, Τυῤῥην-οί, ῶν (οἱ).
Tyrtée, n. d'h., Τυρταῖ-ος, ου (ὁ).

U

Ulysse, n. d'h., Ὀδυσσ-εύς, έως (ὁ).
Ur, ville, Οὔρ (τό), indécl.
Uranie, déesse, Οὐρανί-α, ας (ἡ).
Uranus, dieu, Οὐραν-ός, οῦ (ὁ).
Urie, n. d'h., Οὐρί-ας, ου (ὁ).
Utique, ville, Ἰτύκ-η, ης (ἡ).

V

Valère, Valérius, n. d'h., Οὐαλέρι-ος, ου (ὁ).
Valérie, n. de f., Οὐαλερί-α, ας (ἡ).
Vandales, peuple, Βανδῆλ-οι ou Οὐάνδαλ-οι, ων (οἱ).
Varron, n. d'h., Οὐάῤῥ-ων ou Βάῤῥ-ων, ωνος (ὁ).
Varus, n. d'h., Οὐάρ-ος, ου (ὁ).
Véiens, peuple, Οὐήϊ-οι, ων (οἱ)
Véies, ville, Οὐήϊ-οι, ων (οἱ).
Vélie, ville, Ἑλέ-α, ας (ἡ).
Venise, ville, Ἑνετί-α, ας (ἡ).
Vénitiens, peuple, Ἑνετ-οί, ῶν (οἱ).
Vénus, déesse, Ἀφροδίτ-η, ης (ἡ).
Verrès, n. d'h., Οὐέῤῥ-ης ou Βέῤῥ-ης, ου (ὁ).
Vertumne, demi-dieu, Οὐέρτονν-ος, ου (ὁ).
Vespasien, n. d'h., Οὐεσπασιαν-ός, οῦ (ὁ).
Vesta, déesse, Ἑστί-α, ας (ἡ).
Vésuve (Mont), Βέσϐι-ον ὄρ-ος, ους (τό). Les deux mots se déclinent.
Virgile, n. d'h., Οὐιργίλι-ος ou Βιργίλι-ος, ου (ὁ).
Virginie, n. de f., Οὐιργινί-α, ας (ἡ).
Virginius, Οὐιργίνι-ος, ου (ὁ).
Viriathe, n. d'h., Οὐιριάθ-ης, ου (ὁ).
Vitellius, n. d'h., Οὐιτέλλι-ος, ου (ὁ).
Volsques, peuple, Οὐολσκ-οι, ων (οἱ).
Vulcain, dieu, Ἥφαιστ-ος, ου (ὁ).

W

Wéser, fleuve, Βίσουργ-ις, ιδος (ὁ).
Wolga, fleuve, Ῥᾶ (ὁ), indécl.

X

Xanthe, fleuve, Ξάνθ-ος, ου (ὁ).
Xanthippe, n. d'h., Ξάνθιππ-ος, ου (ὁ).
Xanthippe, n. de f., Ξανθίππ-η, ης (ἡ).
Xanthus, n. d'h., Ξάνθ-ος, ου (ὁ).
Xénocrate, n. d'h., Ξενοκράτ-ης, ου (ὁ).
Xénophon,, n. d'h., Ξενοφ-ῶν, ῶντος (ὁ).
Xerxès, n. d'h., Ξέρξ-ης, ου (ὁ).

Z

Zacharie, n. d'h., Ζαχαρί-ας, ου (ὁ).
Zaleucus, n. d'h., Ζάλευκ-ος, ου (ὁ).
Zama, ville, Ζάμ-η, ης (ἡ).
Zénobie, n. de f., Ζηνοϐί-α, ας (ἡ).
Zénon, n. d'h., Ζήν-ων, ωνος (ὁ).
Zeuxippe, n. d'h., Ζεύξιππ-ος, ου (ὁ).
Zeuxis, n. d'h., Ζεῦξ-ις, ιδος (ὁ).
Zoïle, n. d'h., Ζώϊλ-ος, ου (ὁ).
Zonaras, n. d'h., Ζωνάρ-ας, ου (ὁ).
Zopyre, n. d'h., Ζώπυρ-ος, ου (ὁ).
Zoroastre, n. d'h., Ζωροάστρ-ης, ου (ὁ).
Zosime, n. d'h., Ζώσιμ-ος, ου (ὁ).

FIN.

Paris. — Imp. Delalain frères, 1 et 3, rue de la Sorbonne.

